Hver 8. Dag

Udkom 1896-1928.

Fortsættelse af: Hver 14. dag. (1894-96) = 1.-2. Aargang

Skønlitterære bidrag indekseret på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p71363.htm

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

HVER 8. DAG

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD

REDIGERET AF

GEORGE C. GRØN

— AARGANG 1897—1898 —

KØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDEL

P. PETERSENS BOGTRYKKERI (EGMONT H. PETERSEN)

1898

INDHOLD.

Fra fremmede Lande.

Biografier.

Fra Videnskabens Omraade.

Forskelligt.

Billeder.

Musik-Tillæg.

Kunstbilag.

FRA POL TIL POL.

Tekst med Portræter.

Side.

Teater og Kunst.

Med Portræter og Illustrationer.

Ude- og Hjemmefra.

Med Portræter og Illustrationer.

Fra Videnskabens Verden.

Med Illustrationer.

Forskelligt.

Med Illustrationer.

Humoresker.

Illustrationer.

F. Petersens Bogtrykkeri, København.

KEJSERLIG KURER I SIBIRIEN
EFTER MALERI AF AD. SCHREYER

DU DEJLIGE HAV.

Hans Hytte staar dér. En af de gamle Skagbo-Hytter — mørke Bræddevægge — ingen Skorstenspibe — Røgen gaar ud gennem Aabningen i Taget, der er tækket med Lyngtørv. Eller Røgen gaar ud gennem Døren — hvis der da koges noget.

Rundt omkring rykker Murstenshusene frem — den nye Tid — tættere og tættere ind paa Livet af Eneboeren.

Han synes mig fornem i sit sodede Hul. Han kan ikke hindre Udviklingen. Men han protesterer — blot ved at være til — sidde der og leve af saa godt som intet — nu og da flikke et Par gamle Sko — og saa se paa Verden ud igennem de fiffig-godmodige Ilderøjne.

En Ilder, en Væsel ligner han, naar han smutter En forbi i Klitten — ganske underjordisk lille, høflig, aldrig krybende. Undertiden faar Mandslingens Øjne et Udtryk — som havde noget krænket ham dybt. Et hastigt Glimt — en brændende Glød . . . saa er det borte. Han smiler, mumler i sit gebrokne Sprog — en Haandbevægelse: Verden ligger atter for ham i roligt Lys — og han retter sine smaa tindrende Øjne mod Havet.

Det friske, frie Hav — der smiler overlegent ad det, som *vi* laver store Numre ud af: Folkesnak, Hjemve, Næringssorger, ubestemte Længsler mod den ubestemte Lykke.

Troligvis er den lille, fremmede Mand en stor Filosof — og det har Havet lært ham.

Det dejlige Hav. —

Han har siddet i sit sodede Hul — Gud véd hvor mange Aar. Han har set det Hele og husker Alt: hvordan Skagen var lutter saadanne lave Bræddehuse — mørke udad til, elskværdige, ejendommelige derinde i de smaa Rum. Som Kæmper var Beboerne i Forhold til Hytten. Store, stærke, godmodige Børn. De trak det svære Flynder-Vaad paa Stranden, roede de tunge Baade over Revlen, reddede Skibbrudne massevis, drak en høj Dram, lo, sang muntre Viser og spandt uendelige Ender i Kroen og „Butiken“.

Om Søndagen gik de i Kirke, velhavende og fattige iflæng; de fleste var fattige. Man hjalp hinanden, betragtede hverandre som Ligemænd, kendte ingen særlig Inddeling efter Dyder og Fejl — alle skyldte omtrent lige meget hos Købmanden. Med Vorherre stod man paa respektfuld Omgangsfod. Djævlen var ikke bleven aktuel endnu.

Nu ser den lille fremmede Mand kun et Par Veteraner fra *den* Tid — og de er næsten Eneboere som han selv.

De vises frem for Badegæster; men de ler ikke længer. Havet tog deres Fører og deres Kammerater, en efter en. Havet er lige friskt for det — lige rummeligt og bredt; det bærer de nye „Kuttere“, som det bar de gamle Baade. Kutter-Fiskerne er flinke Folk, som nu og da tjener gode Penge — gode Forretningsmænd, som bygger nye Murstenshuse og sætter en Ære i intet at skylde hos Købmanden.

De er delt efter en Grænselinje, som foreløbig synes et uoverstigeligt Svælg: der er kommet to Kirker; den sidste, den nyeste, er den „kraftigste“ — den pebrer sin Menighed ind med Svovl og Amoniak, paa det at dens Tilhængere maa vorde endnu mere velsmagende i Herrens Mund.

Man er ikke en god Fisker og en daarlig Fisker, et godt eller mindre godt Menneske paa Skagen — man er „hellig“ eller ikke-hellig.

Og Skagens Præg er bleven svært kedsommeligt derved.

Sligt ser den lille fremmede Mand. Men om det ærgrer ham eller ej, han røber det ikke. Han sidder i sit Hul og flikker de gamle Sko — eller hjælper, naar der skal trækkes Vaad paa Stranden — og faar da sin Part i Flynderne. Dem fortærer han, medens hans Ilderøjne skinner, derhjemme i den sodede Hytte — hvor der er saa lavt til Loftet, at knap Mandslingen kan staa oprejst.

Han koger Maden — uvist *hvor*, thi han „fryser aldrig om Vintren og kender ikke Ovn“. Men Røg ses dog at trænge op igennem Taget eller ud gennem Døren — og i Røgen staar Ilderen, skottende til Fisken — og til en Række Hønse- og Maageæg, trukne paa Traade og udstafferede med Fuglefjer . . . en besynderlig vild Prydelse for det lille mørke Tempel — maaske Genstande til Brug ved en hemmelig Kultus — hvorom han tier, naar man spørger — og dog nikkende indrømmer, at de betyder „noget“.

Og gennem den aabenstaaende Dør søger hans fiffig-klare Øjne ud forbi de nøgterne Murstenshuse, tværs over Stranden . . . han nikker til den blaa, bølgende Linje, synes at vugge sine hemmelige Ønsker, Syner og Længsler paa Hjemløshedens brede Moderbarm, Uroens, Frihedsdriftens Element.

Det er ligesom om han vokser i Skoene der-

ved — de fattige, lave, nedtraadte Sko, som han selv aldrig har fundet det Umagen værd at flikke.

Den lille fattige Fremmede — som ingen her taler til, og ingen bryder sig om — han har troligvis saa godt som nogen Poet en Hymne under sit Hjærte, at synge ud til Havet — men blot ikke Ordene, Udtrykket, Rytmen til sin Raadighed.

Og dog, han har Ordet.

Hvor han stammer fra, det véd ingen bestemt — om fra Polen, Schlesien, Galizien — men dybt nede fra Evropas Indland kom han engang vandrende herop til Skagen — Felleisen paa Nakken, Knortekæp i Haanden.

Han vandred paa Skomagerprofessionen; nogle mente, han rømte fra trykkende Krigstjeneste, andre fra trykkende Familieforhold. Han var ung den Gang — og vandred sandsynligvis for at vandre.

Han stødte sin Knortekæp i Sandet og saa sig om. Længere kunde han ikke komme *tilfods*. Saa blev han dèr, hvor Stokken stod.

Aar gik efter Aar; han skrev aldrig Breve, fik aldrig Breve. Trækfugle kom syd fra og drog tilbage; han blev — lærte sig til Nød Sproget — talte sjælden med nogen, undgik heller ikke nogen — lejede Hytten — flikkede Fodtøj . . . og saa' ud over Revlernes hvide Kamme.

Man spurgte ham, om han ikke længtes efter sit Hjemland — efter Skove, Floder, frugtbare Sletter, Bjærge . . . han rystede paa Hovedet.

Saa nævnede En ham ved hans polsk-schlesiske Navn og sagde: Du gifter dig ikke, Du bryder dig ikke om Fruentimmerne her, Du omgaas ingen — *hvad* kan dog holde dig tilbage i denne Sandørken?

Og den lille fattige Fremmede fra Evropas Indland løftede sin magre Haand, idet hans smaa Ilderøjne skinnede kuglerunde af Glæde, og han pegede ud over Stranden og sagde:

Du dejlige Hav!

— — —

Men den, der kommer til Skagen, for at se, hvad Mærkeligt her findes, — og som maaske ikke kan finde det — og som muligvis har et Par Sko, der trænger til at flikkes, eller hvis Fodtøj er nyt og godt — han skulde alligevel yde den lille fattige fremmede Mand en Skærv.

For det er dog godt at høre sit Fædrelands største Seværdighed berømmet saa veltalende.

Et lille Digt:

Dag for Dag
blir Livet gjort fladere:
klogere blir vi,
men ikke gladere;
uhyre langt er vi naaet
fra dem, der bygged paa Pæle,
men Orm er i Tømmeret gaaet
paa Tidens sygnende Sjæle:
løft Dig nu atter, Du kommende Tid,
løft Dig og knejs som en Styrtesø hvid —
sæt over Revlen i rygende Trav,
lær os at høre, lær os at se,
lær os begejstret at græde og le —
Du dejlige Hav!

Skagen, Septbr. 97. HOLGER DRACHMANN.

MADAME RÉJANE.

RÉJANE HJEMME OG PAA SCENEN. AF HERMAN BANG.

Maaske skulde man allerhelst se Mme Réjane ved hendes Arbejde. Ikke paa Teatret, men hjemme — naar hun tilegner sig en Rolle. Naar hun ved sit Bord foran den opslagne Bog, mens hendes nervøse Hænder bestandig, bestandig stryger hendes rødlige Haar, sidder med de dejlige Øjne fæstede mod Rummet, som for i en anstrængt Lytten at fange den inderste Klang af Digterens Ord.

Da er der et Viljens straalende Lys over dette Ansigt, som hendes eget Teaters Tilskuere maaske aldrig har faaet at se.

Men medens hun gennemgaar Linje for Linje, er det, som Rollens Væsen, dens Blik, dens Smil, dens Stemmefald, samles til et Slør, der glider ned over Réjanes eget Ansigt, den hele Skikkelse, hendes Væsen.

Straks véd hun næppe selv, at Rollen saaledes allerede omformer hende.

Men pludselig kan der komme et Øjeblik, hvor

RÉJANE I „MA COUSINE“.

RÉJANE I „MME SANS-GÊNE“.

hun knytter de spinkle Hænder, som vilde hun uvilkaarligt holde noget fast, og med et lynsnart Udraab siger hun:

— Jeg har det.

Saa føler hun Rollen i sig.

Og indvendig fra formes nu hver Enkelthed lige til den sidste — under et uendeligt Arbejde.

Viljen, der ikke standser, før Maalet er naaet, er Halvdelen af Mme Réjanes Geni. Denne Vilje har skabt hende — og, man tør vel sige det, — den har holdt sig altid frisk ved Tanken om hin store Medbejlerske, som hun vilde naa. Hvis man kunde læse i Sjælens hemmelige Kroge, vilde man vistnok finde, at Mme Réjanes Udvikling kun er blevet mulig, fordi hun daglig maatte kæmpe med Mme Sarah Bernhardt. Foreløbig komme hende paa Siden — tilsidst overgaa hende.

Vejen har været lang.

Thi Gabrielle Réjane begyndte ved den modsatte Pol af sin Medbejlerske.

Det var i de letteste af Parisernes lette Skuespil, hun vandt sin første Sejr. Kaad og yndefuld, halvt drengeagtig og dog helt Kvinde, kold og

RÉJANE I „ET DUKKEHJEM".

sentimental, fordærvet og uvidende om sin egen Skyld, som hun paa Scenen var, blev hun for Pariserne selve Billedet af Pariserinden. Alle de andre var franske Kunstnere. Hun var parisisk — og hun alene.

I alle disse hendes første Periodes Roller blev hun forgudet som faa. Hende selv tilfredsstillede de ikke. Fra de lette Teatre gik hun derfor til den tungeste og alvorligste Scene i Verden — til „Odéon."

Der spillede hun endelig, endelig for første Gang i det store Skuespil. Det var i Edmond de Goncourts „Germinie Lacerteux", et — synes det mig, — ret middelmaadigt Drama, skaaret ud af en vidunderlig Roman.

Stykket faldt; men Mme Réjane havde sejret. Maaske er Mindet om den Vinteraften, hvor Publikum hujede, hylede og skreg af Raseri, ogsaa forblevet den kæreste af alle Mme Réjanes Erindringer.

— „Ved De da ikke, Menneske," raabte hun Aar efter fra Scenen ned til en Instruktør, der klagede over hendes lidt for mange Haandbevægelser, „at jeg med en eneste Haandbevægelse har standset et Publikums Raseri i hele fem Minutter . . .?"

Det var netop i „Germinie Lacerteux," — fra den Aften var Mme Réjane ikke mere Paris' Kælebarn, men en af Frankrigs store Skuespillerinder.

Træt af „Odéon" forlod hun det, og hun og hendes Mand — Mr. Porel — slog sig ned i „Vaudeville".

Hun kom der i rette Tid.

Mme Sarah Bernhardt var begyndt at ældes og var desuden sjældent i Paris, hvis virkelige Publikum trættedes ved den Spillemaade, hun udviklede paa sine Turnéer, og som ved hver Tilbagekomst udprægedes stærkere.

Der var altsaa *Plads*, og Fru Réjane var rede til at ville udfylde den.

Et Tilfælde kom hende til Hjælp. De parisiske Kritikere og de virkelige Teaterinteresserede havde længst sat hende højt. Hun savnede endnu et Stykke, der kunde gøre hende *populær*. Efter at have vundet de første maatte hun rive *alle* til sig:

Victorien Sardou gav hende „Mme Sans-Gêne", og med et eneste Slag havde hun alle.

RÉJANE SOM MANON.

Jeg véd ikke, hvad Mme Réjane selv tænker om dette Glansbillede af et Skuespil, paa hvilket hun for sin Part har tjent en Million. Men jeg husker en Ytring af en af hendes nærmeste Venner, der maaske lader selve Réjanes Mening ane. Vi gik forbi „Vaudeville", hvor „Mme Sans-Gêne" atter blev givet for propfuldt Hus. Vennen trak paa Skulderen:

— „Ja," sagde han, „hvad skal man sige til det? Det er jo rimeligt, at Réjane vil skabe en Formue for sine Børn . . ."

Hun vilde imidlertid *mer:* I Ly af „Mme Sans-Gêne" vilde hun fortsætte sin Vej mod Maalet. Hun indrettede ofte Abonnementsforestillinger, hvor hun for Paris' Elite spillede en Række af nye Stykker — af de Sarah-Bernhardt-Dramer, hvorefter hun tragtede.

— „Jeg har intet at bestille," sagde hun, der spillede en Kæmperolle hver Aften; og saa fyldte hun hele sin Dag med Prøver paa sine Abonnements-Roller.

Hun begyndte ogsaa saa smaat at spille selve Sarah Bernhardts Roller. Hun næsten ligesom listede sig til dem, spillede dem i Smug i London.

Men alligevel, hun spillede dem — endelig. Og sejrede.

Dog var hun endnu ikke tilfreds. Hun vilde et Skridt videre. Aarevis havde Henrik Ibsens Geni, som Sarah Bernhardt med saa mærkelig en Haan viser tilbage, beskæftiget hende:

Nu vilde hun *spille* ham.

Hvis Sarah Bernhardt lod Fru Alving ligge, tog Fru Réjane Nora: *Hun* vilde „indføre" den store Nordmand i Frankrig.

Ogsaa her sejrede hendes Vilje: hun *blev* Nora.

Der er skrevet saa meget om denne „Dukkehjems"-Forestilling, at det ikke er nødvendigt at dvæle ved den.

København vil jo faa den at sé.

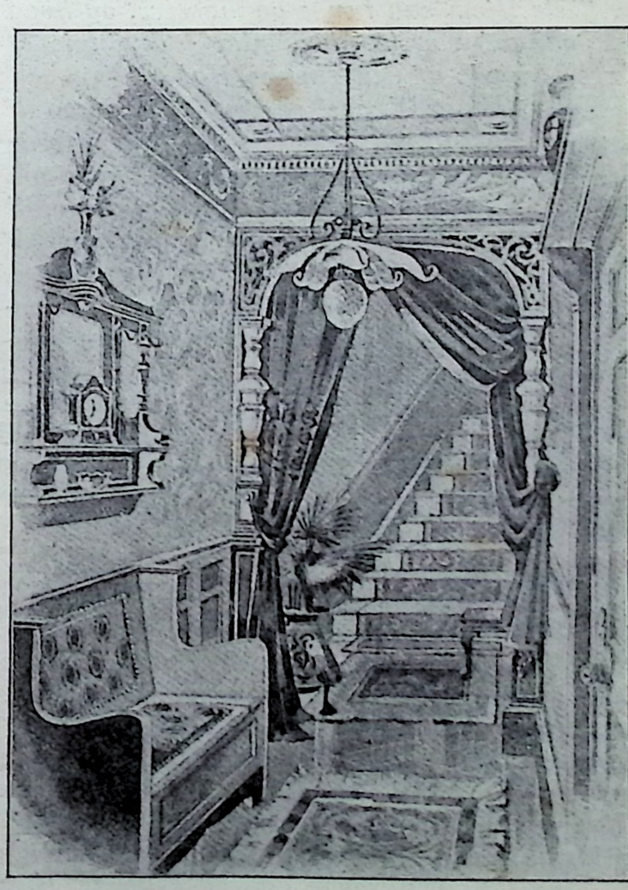
Det vil frem for alt faa Mme Réjane at sé — paa det nuværende Teater Duses eneste sande Medbejlerske.

Denne Kvindevilje har naaet sit Maal eller er løbet det forbi.

ALMAS FØRSTE HJEM. — I.

Alma rejste hjem for at holde Bryllup. Hun havde arbejdet i London fulde to Aar og havde ved at give Massage og Gymnastik samlet sig en Stabel Guldpenge, som sammen med, hvad der stod i Banken, skulde bruges for den lille Lejlighed, Harald havde fundet. Brylluppet skulde holdes uden stort Staahej, og for Somren vilde de leje sig ind paa en Bondegaard nær ved Glostrup, hvorfra det kun var en Sviptur til Byen. Mens Harald dagligt passede sit Arbejde, vilde hun saa bygge Reden, at den lun og varm kunde staa færdig til Efteraaret. Hendes Hoved havde altid været rigt paa Idéer, og væver som hun var paa Fingrene, havde hun foresat sig at arbejde alt det, hun kunde, selv at lave de mange smaa Enkeltheder, der giver et Hjem Karakter. Thi ét var de enige om, at personlig Smag skulde raade inden deres fire Vægge. De vilde indrette sig, som det passede dem bedst, og vilde ikke tage mindste Hensyn til, at de andre Lejere i samme Hus alle havde et rundt Bord midt i Dagligstuen og en Buffet med Spejl paa den lange Væg lige for Fløjdøren.

Det havde taget Tid at finde en Lejlighed, da de ikke vilde bo som Nomader, der kun anbragte nogle Sofaer, Stole og Skabe i grimme Værelser, levede der en kort Tid og saa flyttede de samme Sofaer, Stole og Skabe hen i andre, omtrent lige saa grimme Værelser. De vilde behandle hver Stue med Respekt, give nøje Overvejelse til, hvad der kunde klæde den bedst, og søge helt igennem at ordne deres Hjem, som om de skulde bo der en lang Aarrække. Ud af de nøgne Rum vilde de skabe en smuk Scene for deres Livs Drama, der fremfor alt skulde bære Skønhedsmærke. Thi begge var de Mennesker, der havde skrevet dette Ord i gyldne Bogstaver over deres Liv: Skønhed i Tanke, i Tale. Skønhed i Handling og Væsen.

Dog, endelig troede Harald at have fundet en Lejlighed, der vilde passe, og saa snart Alma havde set den, vilde de underskrive Kontrakten, der sikrede dem mod Opsigelse fra Værtens Side for de næste fem Aar. Hvis de derimod skulde ønske at flytte, inden denne Frist udløb, kunde de gøre det, mod at tilbagebetale Halvdelen af den Sum, Værten vilde bruge for at gøre Lejligheden i Stand efter deres Smag. Denne Kontrakt var deres egen Plan. Idéen dertil havde de faaet fra England, hvor ingen Mennesker drømmer om at tage en Lejlighed paa mindre end tre Aar, ja, som Regel foretrækker de 7—14 eller 21 Aars Kontrakter. Thi selv om Englænderen bor tilleje, vil han dog saa nær som muligt have Følelsen af, at „hans Hus er hans Borg", hvilket er ganske umuligt, naar han er voldgivet en Værts Luner og kan modtage Opsigelse hver tredje eller sjette Maaned.

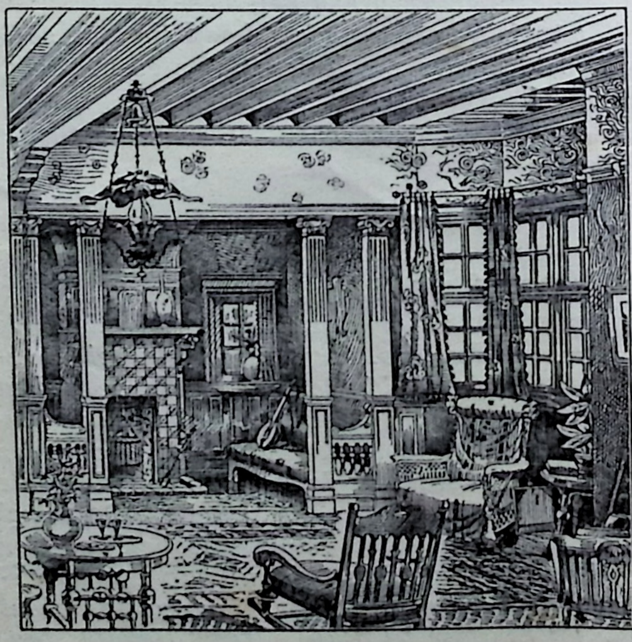
Ja England! Alma sukkede let ved Tanken om al den Hygge og Komfort, hun sagde Farvel til. Selv om hun holdt af Danmark og var glad ved, hvad hun rejste hjem til, det var dog med lidt Sorg i Hjertet, at hun skiltes fra de engelske Stuer. Hun havde set en Del af Verden, men kun i London forekom det hende, at hun havde fundet virkelige Hjem. Thi Berlins og Wiens overlæssede Boudoirstil eller Paris' noget kolde Elegance syntes hende at eje saa lidt ægte Hygge. Og nu København, dèr var de fleste Hjem saa tunge og massive, og hvad der var det værste, de syntes i dusinvis at være ordnede af den samme Haand.

Mens hun sad krøbet sammen i en Krog af Kupéen og saa ud over den vældige støvede Billedbog, Naturen aabner for os i Egnen om Bremen og Hamborg, lovede hun sig selv, at hun vilde bringe saa meget som muligt af England ind i sine danske Stuer. Destoværre, mangt maatte hun lade blive tilbage, og særlig gjaldt hendes Tanker Kaminen. Hun vidste, at det første Indtryk af en københavnsk Stue for hende vilde være, at den var uden Midtpunkt, og at en rund sort Kakkelovn, anbragt i en Krog, der var for lille til at danne hyggeligt Hjørne, vilde synes hende det grimmeste Uhyre i Verden.

Hun sendte ogsaa et Mindesmil til Forstuen i det Hjem, hun nylig havde forladt. Det var kun et almindeligt lille Hus i Kensington, men hvor fornøjeligt havde det ikke været at træde fra den bitte Entré ind i den rummelige „hall", hvor Ilden flammede i den aabne Kamin. Saadan en rigtig raakold Vinterdag at komme ind fra Gaden til denne lune Forstue, varme Taaspidserne foran Baalet, og før man gik op at klæde sig om til Middag, at faa sig en lille Passiar i Kaminkrogen bagved Pillerne. Hun huskede det smukke Loft med de mørkt bejtsede Bjælker, de smaarudede Vinduer med de korte svære Gardiner af porcelænsblaat uldent Brokade, det tyrkiske Tæppe i Midten, som lunede varmt over det indiske Maattestof, der ellers dækkede Rummet fra Væg til Væg. Der var snørklede Jærn- og Kobber-Lampetter i Kaminkrogene, og under Loftet hang en af Liberty's berømte Lamper med hamret Kobberskærm. Nogle faa Stole, skabte til at sidde mageligt i, en lille Etagère med Blade og Bøger, et Par smaa Borde og i Hjørnet ved Døren ind til Spisestuen en Egetræsbænk med Hynde, det var alt. Det var tarveligt nok, og dog saa fint og rigt, for alle Farver var stemt nøje sammen, alle Møbler passede paa den Plads, hvor de stod, og en Kumme med Roser her eller en Plante der føjede sig ind i Værelsets Harmoni.

Men saadanne Forstuer drømmes der ikke en Gang om i danske Villaer, end mindre da i almindelige faa Værelses-Lejligheder, hvor det gælder at skaffe saa mange Stuer som muligt ud af et lille Flademaal, og hvor derfor Forstuen indskrænker sig til en snæver Gang, hvor man end ikke kan „snurre en Kat omkring" for at bruge et engelsk Ordsprog. Haralds og Almas Lejlighed var ikke bedre end andres, den havde som alle sine Naboer og Genboer en „Tarm". Men for at trøste hende havde Harald fortalt, hvordan Trappen endte ved deres Afsats, som var den øverste i Huset, og da hver Etage kun havde én Familie, kunde de indrette den som en diminutiv Forstue.

Almas Hjærne havde arbejdet med denne Afsats, lige siden hun hørte derom; og før hun forlod London, havde hun skaffet sig en Skitse

af en smal Entré i en Venindes Hjem. Vilde det ikke være muligt at faa saadan en udskaaret Træramme lavet hjemme, male den i samme Tone som Trappens Træværk og opsætte den, lige hvor Trinene endte. Hun troede sikkert, at viste hun en Haandværker Billedet, kunde han udarbejde Rammen. Skulde det være, kunde hun endda udsave Mønstret selv, med det rette Værktøj var Sagen ikke vanskelig. Hun forstod af Haralds Brev, at Indgangsdøren sad tilvenstre for Enden af Afsatsen; var dette Tilfældet, maatte der være et Stykke Gelænder fra Trappen til Døren. Over dette vilde hun saa anbringe en bred flad Fjæl, male den pænt og afslutte den med en svær Træliste ud mod Trappen, saa at Blomsterplanterne, hun vilde pryde den med, ikke let skulde styrte ud. Saa langt var hun naaet i Trappeafsatsens Historie; Resten maatte vente, indtil hun havde set Lejligheden med egne Øjne.

Hun bragte ogsaa en anden lille Skitse med sig for at vise Harald, hvorledes den Rædsel, der hedder Fløjdøre, kan omdannes til noget smukt. Dobbelte Døre i store Sale kan jo tage sig glimrende ud, men i en lille Lejlighed stjæler de for megen Plads. Alma havde i London ofte været Gæst hos en af de ledende Kunstnere, hvis Hjem af mange betragtedes som et af de smukkeste i Byen, og mangen en Gang havde hun der beundret den Maade, paa hvilken to smaa Stuer var sat i Forbindelse med hinanden. Nu vidste hun godt, at en Kopi af dette Træværk langt vilde overstige den Pris, de kunde yde, men hun haabede, at simplificeret, uden de mange smaa Sidesøjler, kunde noget lignende blive lavet i deres Hjem, ved ligefrem at udvide Rammen, hvor Fløjdørene var anbragte, og saaledes gøre Sidevæggene mindre. Det vilde give en Følelse af Luft og Rum og omdanne to smaa Stuer til en stor. „Jeg bryder mig ikke om at have en Hule for mig selv“, havde Harald skrevet til hende.

Derfor én stor Stue var bedre. Den skulde indrettes fornuftig, ikke overlæsses med Møbler. Der skulde være et ordentligt Bord, man kunde arbejde ved, og rigeligt med Lys og Luft, og der skulde være hyggelige Kroge, hvor hun og Harald kunde sidde sammen og ryge og snakke og være lykkelige.

Herom drømte Alma sødt, mens Toget fløj mod Kiel. Eva.

Det grænser næsten til det umulige, Alt hvad der er muligt.

Ikke de elskværdige Opmærksomheder, et Menneske viser Dig, men det Indtryk, en Krænkelse fra hans Side gør paa Dig, lærer Dig først, hvor megen Pris Du sætter paa ham.

KJØBENHAVNSKE NYBYGNINGER. AF ERIK SCHIØDTE.

I.

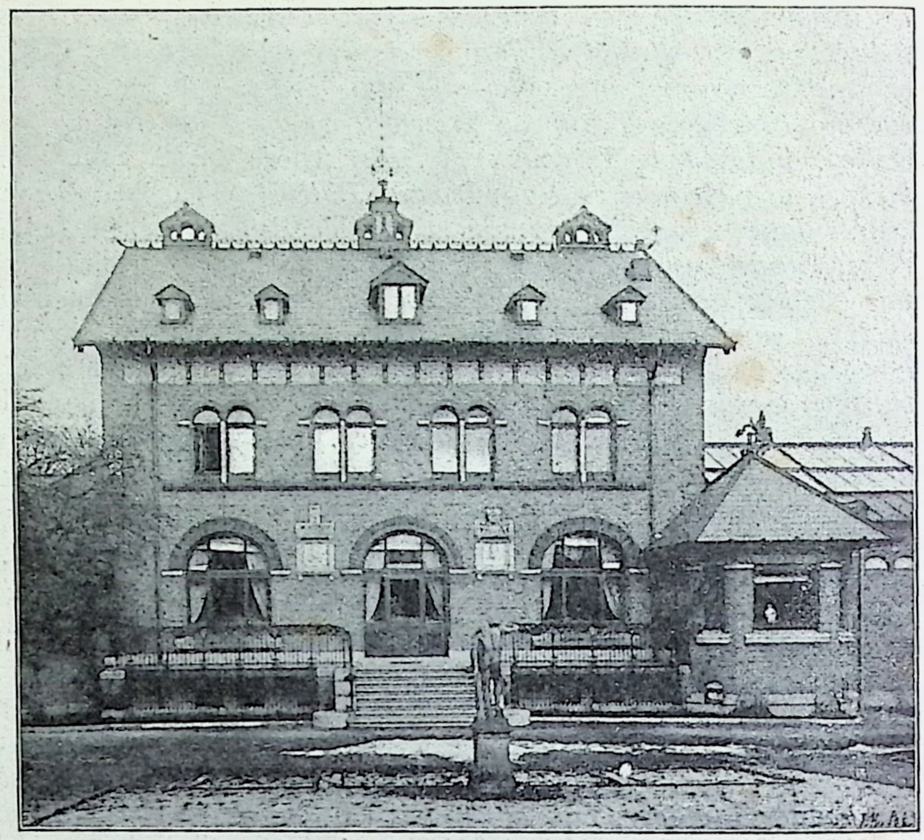
Man har talt saameget om, at vor Tid ikke ejer nogen selvstændig, ejendommelig Stil, som sætter sit Præg paa vore Bygninger og spejler sig i vort Kunsthaandværk. Det er med Rette blevet fremhævet, at vi lever i en Periode, som mere har sin Styrke i Studiet og Forstaaelsen af Fortidens Kunst end i Skabelsen af en ny Kunst; dertil har de omfattende Undersøgelser og Opmaalinger af Fortidens Mindesmærker i høj Grad bidraget saa vel som den nye Videnskab, Arkæologien, der paa saa mange Punkter griber ind i Kunsthistorien.

Man har tænkt, at den nye Stil skulde komme fra den nye Verden, fra Amerika, og ganske sikkert har Amerikanernes Anvendelse af Jærnet som Hovedbyggemateriale skabt en Række delvis nye Former for hele Bygninger og for arkitektoniske Enkeltheder, men endnu har den ikke skabt nogen ny *Kunststil*, endnu er det dekorative og det konstruktive Element ikke smeltede sammen til en kunstnerisk Helhed.

Og dog lader det til, at det nittende Aarhundrede før sit Udløb paa dette som paa saa uendelig mange andre Omraader skal indtegne sit uforgængelige Navn i Kulturens Udviklingshistorie. Man kan ikke sige, at der er skabt en ny Bygningsstil, men en ny Aand er ved at arbejde sig fremad; endnu søges der halvt ubevidst efter det Nye, som bliver et Udslag af vor Tids Følelsesliv og Tankeliv, men mangt og meget viser, at det er i Fremmarche, og senere Tider, der ser klarere paa Nutiden end vi, der lever midt i den, og som derfor vil have et friere og mere omfattende Overblik over den, vil rimeligvis finde, at den nye Stil allerede nu er tilstede og lever et kraftigt og frodigt Liv.

Den udmærkede svenske Arkitekt, Professor *J. G. Clason*, har skrevet en instruktiv Piece om Sverrigs Bygningskunst i de sidste 25 Aar og her benyttet det træffende Ord: *Rationalismen* om Dagens moderne Arkitektur. Vi vil optage Ordet da det virkelig rammer Centrum i Karakteristiken af denne Kunst, uden at det just derfor paapeger Alt, hvad denne Kunst indeholder. Skulde man med faa Ord forklare, hvori Rationalismen bestaaer, da kunde man nævne følgende Hovedprinciper:

1. Man anvender som Regel kun ægte Materialier f. Eks. Granit, Sandsten, Kridtsten, Mursten o. s. v. At dette er et betydeligt Fremskridt fra en Periode, hvor pudsede Façader dominerede i Bygningskunsten og som et Skærmbrædt dækkede alt, hvad der befandt sig bagved, og paa denne Maade blev et Skjul for Syndernes Mangfoldighed, det er indlysende for enhver.
2. Man lader overalt det konstruktive Element

BRYGGER JACOBSENS VILLA.

komme til sin Ret. For Eksempel: naar man tidligere anbragte en Jærnbjælke over en Dør- eller Vinduesaabning, da gemte man den inde i Muren og dækkede den udvendig ved Hjælp af murede eller pudsede arkitektoniske Led; nu derimod lader man Jærnbjælken fremtræde frit som det Led, den i Virkeligheden danner i Bygningens Konstruktion, og man forsøger blot samtidig at behandle den dekorativt.

3. Man lader Bygningens Indre spejle sig i dens Ydre. I en tidligere Periode gik man hovedsagelig ud fra Façaden med dens symmetriske Vinduesinddeling, og udfra denne byggede man Planen saaledes, at man ikke udefra kunde se, hvilket Rum der var Salon, eller hvilket der var Køkken. Nu gaar man ud fra Planen som Nummer Et, man bryder sig Pokker om Symmetrien, naar blot Harmonien er tilstede, og man søger, saavidt gørligt, at antyde de forskellige Lokaler ved forskellig Højde og forskellig Karakter.

Som intet er nyt under Solen, er disse her skitserede Principer det naturligvis heller ikke; de er i og for sig kun den sunde og gode Kunsts Principer, men de har i Tider slumret, og nu er de atter vaagnede til almindelig Bevidsthed. Det er lidt vanskeligt allerede nu at afgøre, hvorfra Rationalismen først er kommet; det er en Bevægelse, der omtrent samtidig har vist sig i forskellige Lande. Dog synes det, som om det fortrinsvis er i det nordlige Evropa, den foreløbig har sat sine Spor, og den hænger utvivlsomt sammen med den moderne Bevægelse i Malerkunst og Dekorationskunst, som er udgaaet fra England. Det er karakteristisk for Rationalismen, at den med Forkærlighed henter sine arkitektoniske Motiver fra Middelalderen — og selvfølgelig behandler dem frit og paatrykker dem sit eget personlige Præg, — medens det synes, som om Renæssancen foreløbig er en udtørret Kilde.

NY ROSENBORG.

Det er en Selvfølge, at det er den yngre Slægt blandt vore Arkitekter, som først er blevet vakt af det nye i Rationalismen, ligesom det er den yngre Slægt blandt vore Malere, som har fulgt den moderne engelske Strømning i Malerkunsten. Paa

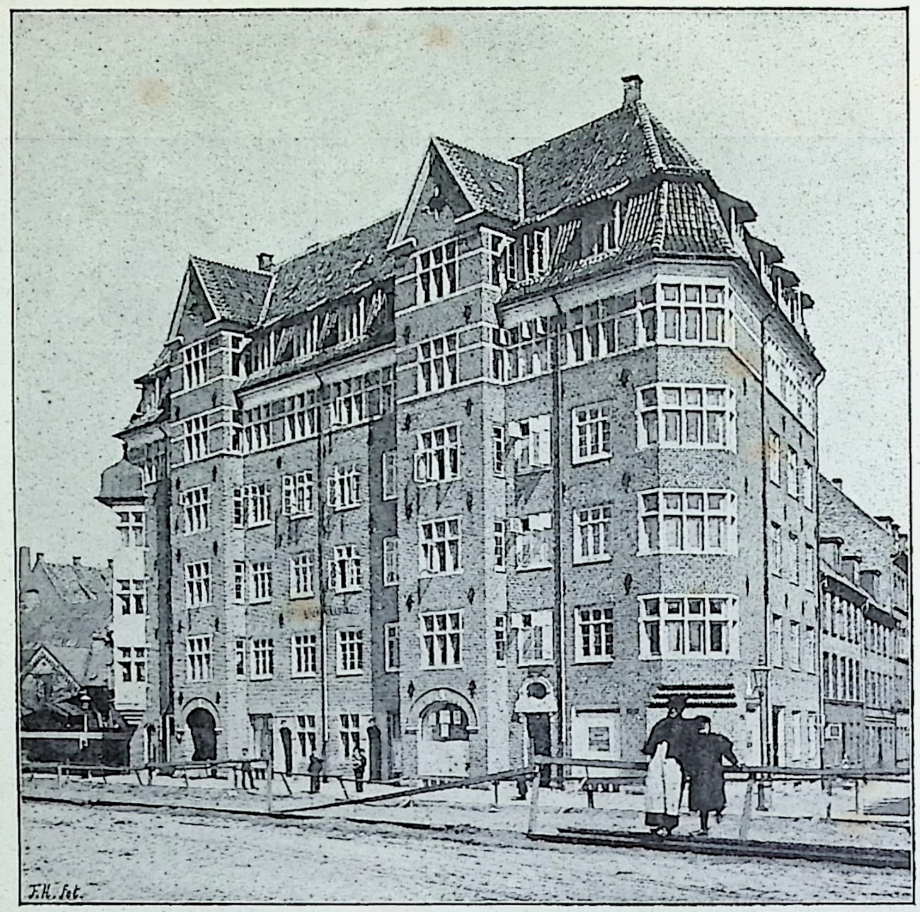

FORSTYRRET DRØM. EFTER MALERI AF FRANZ GUILLERY.

den anden Side staar ingen Kunstretning alene; den hviler altid paa sin Forgængers Skuldre, og selv om den indre, følgerigtige Sammenhæng ikke altid staar Samtiden klar, saa vil Eftertiden altid med Bestemthed kunne paapege den. Vi skal i en senere Artikel nærmere omtale de Arkitekter af den ældre Skole, som danner Overgangen til Rationalismen, og de Arkitekter af den nyere Skole, i hvilke den har fundet sine talentfuldeste Fortolkere.

De medfølgende Illustrationer viser Eksempler paa kjøbenhavnske Nybygninger af særlig Interesse for det her behandlede Spørgsmaal og vil blive fulgte af flere i den næste Artikel.

(Forts.)

STORE AAHUS.

MARIE ANTOINETTES JUVELER — ET SMYKKES HISTORIE.

Et bekendt Juvelerfirma i London er fornylig atter kommet i Besiddelse af et Par Ørenringe, der hører til et Smykke, som i sin Tid spillede en saa stor Rolle i den ulykkelige Dronnings Liv, at dets Historie er vel værd at erindre. Smykket blev forarbejdet i Aaret 1785 og blev tilbudt Marie Antoinette for omtrent 1 Million Kroner. Hvorvel Dronningen straks syntes meget godt om det, vovede hun dog ikke at købe det af Hensyn til den høje Pris. Da var det, at Grevinde de la Motte, der tilhørte den berømte Slægt Valois og var knyttet til Dronningens Hof, efterskrev Dronningens Underskrift og overtalte Kardinal de Rohan til at afslutte Handelen med Juveleren ved at bilde ham ind, at Dronningen var indtaget i ham. Grevinden kom herved i Besiddelse af Smykket, som hun umiddelbart efter solgte. Til Straf herfor blev hun det paafølgende Aar sat i Fængsel for Livstid og blev brændemærket paa begge Skuldre. Kardinal de Rohan blev ogsaa anklaget, men frikendt. Derimod mistænkte den offentlige Mening Marie Antoinette for at have været medskyldig i Bedrageriet, — hvilket gav Anledning til de voldsomste Angreb paa den allerede den Gang saa stærkt forfulgte Dronning. Smykket blev senere skilt i flere Dele og solgt, og en Del af det er som sagt nu kommet i et engelsk Juvelerfirmas Besiddelse.

Der kan vel ingen Tvivl være om, at det omtalte Smykke snart igen vil gaa over paa andre Hænder, og det maa da haabes, at den ulykkelige Skæbne, der hidtil har hvilet over det, ikke vil ramme dets fremtidige Ejere.

IMMANUELSKIRKEN.

UGENS REVUE.

KONFERENTSRAAD *H. N. Hansen* har som bekendt indgivet sin Begæring om Afsked fra det Embede, han som Københavns 1. Borgmester i en lang

Aarrække har beklædt med stor Dygtighed, og til hvilket det sikkert vil falde vanskeligt at finde ham en Efterfølger, der i sig forener alle de Egenskaber, som kræves af en Embedsmand paa en saa fremskudt Post.

OVERPOSTMESTER V. KIØRBOE.

OVERPOSTMESTER *V. Kiørboe,* der i Gaar afløste Overpostmester Petersen, hvis Billede vi nylig har bragt, er født 1852 i Nærheden af Aarhus, hvor han frekventerede den lærde Skole, og hvorfra han blev Student i 1870. I 1876 tog han statsvidenskabelig Eksamen med en meget fin første Karakter og drev derefter i adskillige Aar en betydelig Manuduktionsvirksomhed samtidig med, at han forrettede Tjeneste i Postinspektoraterne, under hvilke den Gang en stor Del af Postvæsenets Administration sorterede.

Der erhvervede Kiørboe sig et nøje Kendskab til Personer og Forhold under Postetaten, og særlig var han stærkt beskæftiget med den Ordning af Landpostvæsenet, der gennemførtes i Slutningen af Halvfjerdserne samt Begyndelsen af Firserne, og som i sine Hovedtræk bestaar endnu.

1887 ansattes K. som Chef for det sjællandske og lolland-falsterske Jærnbanepostkontor og 1893 som Postmester i Aalborg, saaledes at han har haft Lejlighed til at erhverve sig et mangesidigt Kendskab til postale Forhold.

I Aalborg, hvorfra K. nu er flyttet til København, er der blevet lagt ikke ringe Beslag paa hans Arbejdsevne ogsaa udenfor det postale Omraade, idet han 1894 valgtes ind i Bestyrelsen for det i denne By eksisterende Livsforsikringsselskab „Fremtiden", der særlig har sat sig som Maal at indarbejde Livsforsikringstanken ogsaa i de bredere Lag. Ved Nytaarstid d. A. valgtes K. ind i Byraadet.

GENERALMAJOR O. H. Th. A. F. *Moltke,* der den 19. Septbr. afgik ved Døden, var født den 9. Novbr. 1827 i København, kom 1846 ind paa Højskolen, deltog i Treaarskrigen (Fredericias Forsvar, Ryes Tilbagetog og Isted-Slaget), blev 1854 Premierløjtnant ved Artilleriet, 1861 Kaptajn, 1863 Chef for 1. Fæstningsartillerikompagni, hvormed han deltog i Forsvaret af Dannevirke og Fredericia; 1866 Chef for Trænkompagniet, blev som saadan Medlem af flere Kommissioner; 1879 Oberst og udnævn-

tes ved sin Afgang 1892 til Generalmajor af Forstærkningen og Chef for Københavns Væbning. Var en energisk og streng — men tillige strengt retfærdig og derfor afholdt — Personlighed.

HERTUG FRIEDRICH WILHELM.

HERTUG FRIEDRICH WILHELM af Mecklenburg-Schwerin er ifølge Telegrammer i disse Dage druknet udenfor Cuxhaven ved Kæntring af den Torpedobaad, paa hvilken han gjorde Tjeneste som Løjtnant. Hertugen, der kun blev 25 Aar gammel, var en Onkel til Prins Kristians Forlovede. Han blev i 1893 udnævnt til Løjtnant i den tyske Marine og skal have været en særdeles dygtig Officer, meget afholdt af sine Kammerater. Al Slags Sejlsport havde i ham en ivrig Dyrker og varm Velynder.

KVINDELIG LÆSEFORENING. — I det kæmpemæssige Arbejde, som i det forløbne Aarhundrede er foretaget for at forandre og forbedre Samfundsforholdene, har Kvinderne været med i første Linje og har paa en Maade udrettet mest, fordi der paa deres Omraade var mest at ophjælpe. Nutidens unge Piger, hvem det falder saa naturligt og selvfølgeligt at bevæge sig frit og uhindret i Livet, at ville noget og at kunne gennemføre det, tænker næppe paa, hvad det forrige Slægtled af Kvinder, hvis Ungdoms Virkefelter ifølge Datidens Skik var indskrænket alene til den huslige Gærning, hvad de har udrettet for at forandre Synspunkter, nedbryde Skranker og bortvejre Fordomme. Det var særlig i Halvfjerdserne, hvor der i alle Henseender var saa stærke aandelige Rørelser, at en Kreds af begavede Kvinder ved Sammenslutning og Dannelse af Foreninger og Samlingssteder skabte de Muligheder for en stærkere og friere Livsførelse, som den nuværende Generation af unge Kvinder nyder godt af. Blandt disse Foreninger indtages vel Hæderspladsen af „Kvindelig Læseforening", der i Gaar fejrede sit 25 Aars Jubilæum efter fra en ringe Begyndelse at have arbejdet sig frem til sit nuværende betydelige Omfang og sin store intellektuelle Betydning. I Kvindesagens daværende Brydningstid maatte uvilkaarlig den Tanke opstaa at faa en Læsesal for Kvinder, og en saadan oprettedes i 1872 i en af „Kbhvns. Sparekasse" midlertidig laant Sal af Frøken Sophie Petersen, som med Bistand af Fruerne Marie Rovsing og Charlotte Klein samlede en Kreds af 55 Damer og 9 Herrer, fra hvem Opfordring til Deltagelse udgik gennem Bladene. Selvfølgelig var de første Aar trange at komme igennem. Bøger og Penge havde man ingen af, endnu mindre Lokaler og Møbler; man kastedes med samt sit Habengut rundt i smaa Lejligheder fra Helliggejststræde til Vingaardsstræde, og fra Holmens Kanal tilbage til Helliggejst, men Læseforeningens hurtige Vækst trods alle Vanskeligheder er et Bevis paa, at naar en Tanke er god og sund, findes der altid Mennesker, som er rede til at ofre noget for at bane den Vej og gøre den til Virkelighed. Med saa stor Sparsommelighed og Offervillighed forvaltedes dengang de smaa Midler, at tre Flytninger, som ved Skæbnens Ugunst maatte foretages i det samme Aar, kun kostede siger og skriver 9 Rigsdaler.

FRØKEN GOLDSCHMIDT.

Det var overhovedet Foreningens Held, at den i disse første trange Aar lededes og fulgtes med aldrig svigtende Interesse af fremragende Kvinder som Frøken Kirstine Frederiksen, Frøken Ida Falbe-Hansen, Frøken Arnesen Kall og særlig Frøken Ragnhild Goldschmidt, Digteren M. Goldschmidts Søster, der i ti Aar fungerede som Formand, og hvis store Ævner saa vel i praktisk som i intellektuel Henseende bragte Foretagendet i sikker Havn i dets nuværende Lokaler, Amagertorv Nr. 10. Med en sjælden Takt forstod Frøken Goldschmidt at retlede den daarlige Smag, at vinde Hjærterne ved et Par Ord og ved en spirituel Behandling af Æmnerne at gøre de for Damer ofte kedelige Generalforsamlinger til festlige Aarsmøder. Ved Frøken Goldschmidts uventede Død i 1890 overtoges hendes Plads af Frøken Sophie Alberti, hvis varmeste Interesser i Livet knytter sig til „Kvindelig Læseforening", og under hvis forstandige Ledelse Foretagendet er i stadig Vækst. Frøken Alberti bistaas for Tiden i Bestyrelsen af Cand. mag. Frøken Margrethe Thiele, Frøken Annette Vedel, Frøken Emma Kjørboe og Fru Emma Gad. Biblioteket er nu naaet til at omfatte over 16,000 Bind, der gaar livligt rundt mellem de 1100 Medlemmer; det aarlige Hjemmelaan er nu omtrent 50,000 Bind, hvoraf meget læste Bøger maa anskaffes i 8 à 10 Eksemplarer, der bogstavelig talt slides op.

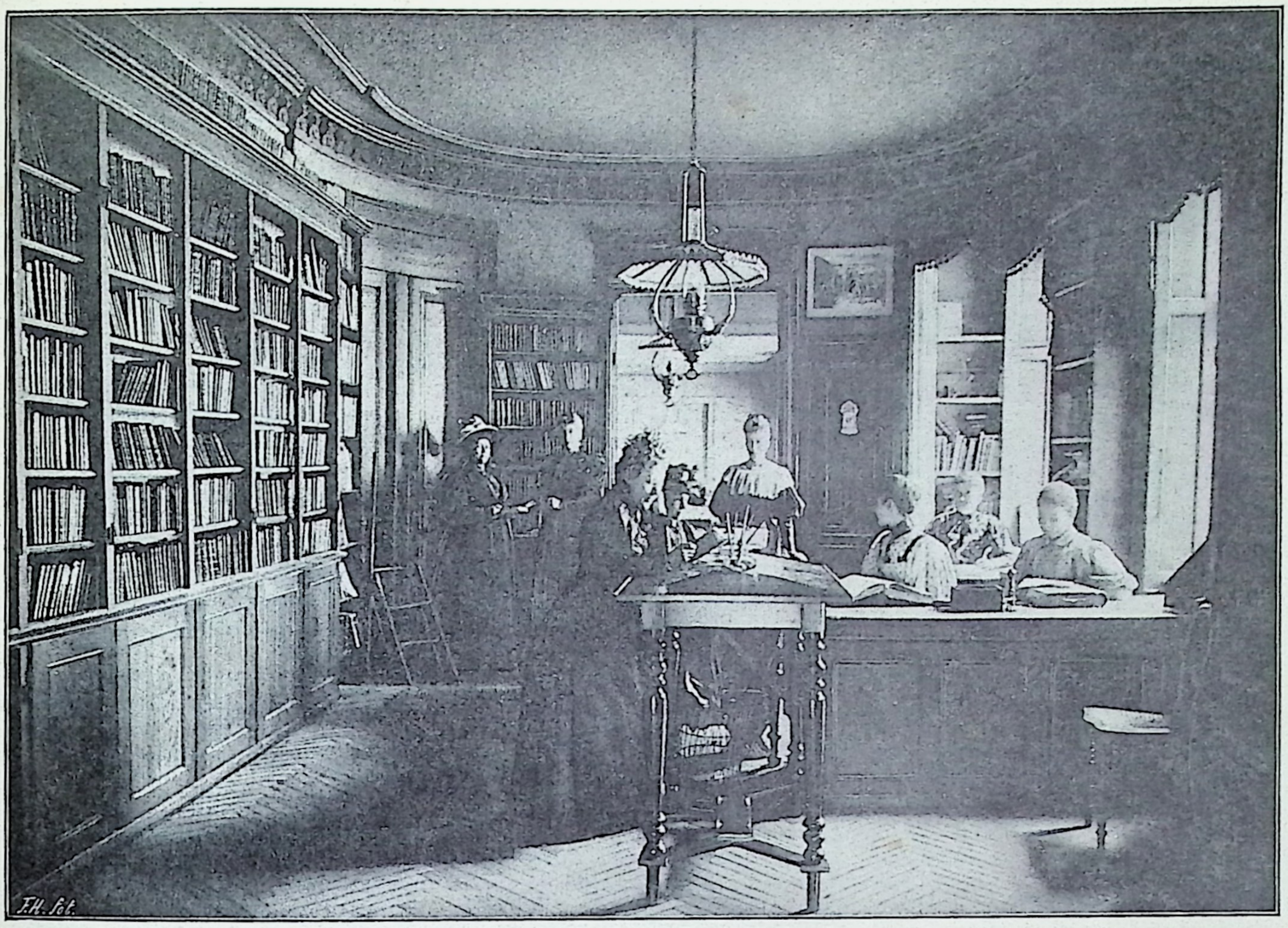
Dog ligger Foretagendets største Betydning ikke i Udlaanet, som vilde kunne erstattes af Lejebiblioteker og Læsetasker, men snarere i Medlemmernes Adgang til Læsesalen og Studereværelset, hvor den Besøgende kan finde alt, hvad der i Øjeblikket er af Interesse. Foruden alle nye indenlandske og fremmede Bøger findes 41 Blade og 42 Tidsskrifter paa forskellige Sprog, alle Arter af Haandbøger og Kildeskrifter staa til Raadighed for eksamenslæsende og studerende unge Piger; Lærer-

FRU EMMA GAD.

FRØKEN SOFIE ALBERTI.

KVINDELIG LÆSEFORENING'S UDLAANSVÆRELSE.

ınden finder der de nye Skolebøger til grundigt Eftersyn, og gennemsnitlig en Gang ugentlig holdes om Vinteren Foredrag eller Oplæsninger af Videnskabsmænd og Æstetikere. For mangen enligstillet Kvinde, der lever under trykkede Kaar, især blandt de Ældre, er denne Læsesal Livets Lyspunkt, den eneste Adspredelse og Luksus; under den elektriske Læselampe tilbringer hun der ved en god Bog i kønne Omgivelser de Aftentimer, der vilde være saa meget mindre opmuntrende i et ensomt Værelse hjemme. Læseforeningen er derfor efterhaanden for mange af disse enligstillede Kvinder bleven det virkelige Hjem, det, der bringer Hyggen og Glæden og tildels ogsaa Vennerne, dels iblandt de øvrige Medlemmer, dels blandt Funktionærerne, som med den udmærkede Forstanderinde Frøken Müller i Spidsen omgaas alle disse maaske undertiden lidt trættende Stamgæster med en raadgivende Elskværdighed, der synes unedbrydelig.

Af Hensyn til denne Læsesalens humane og opdragende Betydning bør det lave aarlige Kontingent af 10 Kr. ingensinde forhøjes, selv om Tiden fører med sig, at der fra Dag til Dag stilles større Krav til Komfort og Bogkøb. Tværtimod maa man ønske, at der ved milde Gaver stadig kan oprettes flere Fripladser, der koster 200 Kr. paa Livstid, og af hvilke de ti, der nu haves, er meget stærkt efterspurgte.

Som det altid gaar med en Tanke, der er En kær, ser Bestyrelsen i det hele taget stadig fremad med nye Planer og nye Haab. Den ønsker, at Foreningen skal virke i stedse videre Kredse og derved selv modtage friske Impulser fra nye Kræfter og Ævner, og i Særdeleshed ser man med Længsel hen imod det Maal at kunne modtage Medlemmerne bedre og mere tidssvarende end nu, hvad enten det bliver i Kvindernes Bygning eller i et eget Hus. Vi Kvinder mener jo, at et Folks Fremgang for Størstedelen beror paa, om dets Mænd har dygtige og kloge Hustruer og forstandige Mødre og Søstre. De udvikles jo bedst gennem Kundskab, — gid derfor kvindelig Læseforening i Kjøbenhavn bestandig maa blomstre og vokse.

Emma Gad.

VORE ILLUSTRATIONER. — Vi bringe idag som Kunstbilag i Tontryk en Gengivelse af Ad. Schreyers berømte Maleri *Courrier impérial.* Dette Billede, som hører til de bedste af hans Arbejder, faas i stor, smukt udført Fotogravure i Vilhelm Trydes Kunsthandel.

„Forstyrret Drøm“ efter Maleri af Franz Guillery fandtes paa den store Kunstudstilling i Berlin og vakte megen Opsigt ikke blot ved den Dygtighed, hvormed det er malet, men ogsaa ved Motivets gribende Virkning paa Tilskueren.

„David paa Vandring“ er en Humoreske, tegnet til „Hver 8. Dag“ af Axel Thiess. Den viser den saa meget omtalte Statue, der er skænket vor Hovedstad af Brygger Carl Jacobsen, men som endnu ikke har fundet et blivende Opholdssted. Vi ser først David foran Helligaandskirken. Ked af Folks Spydigheder søger han Tilflugt paa Toppen af det i sin Tid ikke mindre omtalte Storkespringvand paa Højbroplads. Da han imidlertid heller ikke her finder den ønskede Fred, gaar han under Folkets Jubel og Tilraab langsomt ned gennem Strøget og sætter sig tilsidst ked af det Hele paa Holbergs Plads foran det kongelige Teater til ikke ringe Forbavselse for Øhlenschläger.

LYNFOTOGRAFIER. — Et Lyn vil i Reglen synes at gaa i Zigzag, thi paa Grund af den stærke Blænding, Øjet faar, vil de fine Bugtninger og Udløbere, Lynet har, som oftest ikke bemær-

kes. Først Fotografiapparatet har vist, at et Lyn nærmest ligner en Flod, til hvilken ofte smaa Bifloder synes at strømme.

Nærværende Billede er taget om Natten i et stærkt Tordenvejr i København. Man ser Silhuetten af Taget og Skorstenen paa den anden Side af Gaden. Af de fire Lyn paa Billedet synes de to ikke at søge til Jorden, men snarere at være Udladninger fra Sky til Sky.

Da muligvis flere Amatører kunde faa Lyst til at prøve Lynfotografering, skal her gives en kort Oversigt over de vigtigste Regler, der er at iagttage:

Apparatet indstilles efter en fjærn Genstand, et brændende Lys eller lignende, og anbringes i et aabent Vindue i den Retning, hvor det lyner stærkest. Afblændingen maa være meget stor (f=200-300); kan Apparatet ikke afblændes saa stærkt, paasættes som Blænder en Papskive med et Hul, boret med en Strikkepind. Pladen anbringes, og Dækslet tages bort, saa længe Tordenvejret varer. Selvfølgelig kan man kun fotografere om Natten.

Pladen fremkaldes saa „haard“ som mulig, og det beror nu paa et Tilfælde, om nogle Lyn har krydset det Felt, Apparatet spændte over. Dette vil dog som oftest være Tilfældet ved et nogenlunde stærkt Tordenvejr.

Paa Pladen vil man foruden de egentlige Lyn se ganske fine Striber, der udgaar fra Lynet. De kan undertiden være saa fine, at der maa en Loupe til for at opdage dem. En saadan Forgrening af den elektriske Gnist iagttages ogsaa paa Gnisterne fra en nogenlunde kraftig Elektrisermaskine.

P. Bergsøe.

Østers. — Sæsonen er inde. Fra Limfjorden meldes, at Fiskeriet aabnedes 16. September. Den ihærdige Direktør *H. Tonning* har nu travlt med sine Dykkere, som fra Fjordens Bund plukker det dyrebare Skaldyr af Bankerne. Østershøsten er i Gang, og Lækkermundens Tunge fugtes, mens han tænker paa „Limfjordens“ Fedme. Derimod tænker han næppe paa, hvor brydsomt det er at skaffe de yndede Skaldyr, eller hvilket Apparat der skal til for at indsamle dem. Tidligere, forinden den nuværende, regulære Drift indførtes af Hr. Tonning, fiskedes Østersen med de saakaldte Skrabere, tunge Jærnrammer med Næt bagud, der slæbtes over Østersbankerne og optog store og smaa Østers, som det kunde træffe sig. Derved ødelagdes mangen Østers, idet fuldvoksne Østers trykkedes ned i Dyndet, og Ungøsters knustes. Skrabningen er en uøkonomisk Fiskemaade, og den bruges derfor nu kun i Stormvejr, som hindrer Dykkerens Arbejde, der ogsaa kræver klart Vand, saa at han kan vrage enhver Østers, der ikke har den vedtagne Salgsstørrelse.

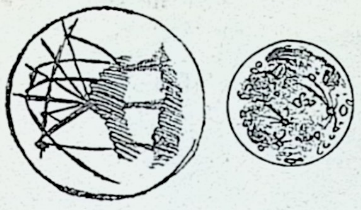
Limfjorden er, siden Fiskeriet af de saakaldte Fladstrandsøsters ikke længere lønner sig, det eneste danske Territorium, hvor nu Østers fiskes. Derimod skraber danske Kuttere en ikke ringe Mængde Østers i Nordsøen. I de sidste Aar har nemlig *Vendsyssels Fiskeeksportforretning* sendt Kuttere ud efter Nordsøøsters og derved givet Eksemplet til andre. Desværre trykkes dette Fiskeri af en urimelig Toldafgift, uagtet man skulde vente, at danske Fiskere paa dansk Fartøj fra aabent Hav kunde bringe dansk Fangst toldfrit i Havn. Dette Kineseri kan ikkun jævnføres med det, som har gjort alt Østersfiskeri paa dansk Territorium til Statsejendom (Regale) fra den Tid, da Frederik den Anden (1587) kom „udi Forfaring, at ud mod Vestersøen udi Riberhuus Lehn skulle findes og være fangelige et Slags Fisk, kaldet *Østerling*“, og forbød alle andre Fangsten, „efterdi vi selv have Lyst og Behag til samme Slags Fisk“. — Disse Nordsø-Østers er af en hel anden Smag end Limfjordens. De har mere af Havets Duft over sig. Derfor har de ogsaa et andet Publikum, Folk, som har en haardere Tunge, man kan maaske skrive, som er mere Frilufts- end Stue-Mennesker. Imidlertid har Vendsyssel-Forretningen ikke nøjedes med at bringe Nordsø-Østersen i Handelen. Man har med rigtigt Blik indledet en Kultivering af den for at gøre den mere smagelig paa enhver Tunge. I den Hensigt har man indrettet Kultiverings-Bassiner, hvor man holder Østersen i længere Tid under Paavirkning af Kattegatsvandet. Herved opnaar man, at Østersen i det Hele faar en finere Smag. Man er kommen ind paa en Vej, som utvivlsomt vilde fremme vort Østersfiskeri, dersom Tolden ikke var. Denne Fremgangsmaade er nemlig af samme Art, som fra gammel Tid, men efter langt større Maalestok og udførligere, bruges i England, hvor man netop henter Østers fra Nordsøen, kultiverer og feder dem i Østersdamme med mindre salt, men stærkt næringsholdigt Vand. Det hosstaaende Billede viser slige Kultiverings- og Oplagsdamme, gravede langs Floden Roach i Essex. Mangen navnkundig Østers, saa som den kostelige og kostbare Ostende-Østers, er ikkun Nordsø-Østers, som har gennemgaaet et Kursus i en engelsk Opdragelsesanstalt, førend den introduceres i det fine Pariser-Selskab.

Arthur Feddersen.

ØSTERSDAMME VED FLODEN ROACH.

JORDKLODENS SKÆBNE. AF TORVALD KØHL. — Tiden er som en stor Bog, der ligger opslaaet for os. Hvert Sekund vendes der et Blad, og vi have Lov at blade om i den Del af Bogen, som *er* læst. Langt foran i Bogen bliver Skriften dog utydelig, ja endog ulæselig, — den er jo gammel; men blade frem, nej, det have vi ikke faaet Lov til, og derfor bør vi tro, at det er bedst for os, ikke at kende de sidste Kapitler i Naturens Bog.

Ikke desmindre have vi Mennesker en medfødt Trang til at skue videre frem, og for saavidt som vi tør gaa ud fra, at det store Verdens maskineri fortsætter sin kendte Gang uforandret i Tidernes Løb, er det dog muligt til en vis Grad at forudsige visse Begivenheder, ganske som, naar vi ifølge Rejselisten kunne forudsige, at vi paa den og den Tid ville befinde os paa det og det Sted. Nogen absolut Sikkerhed for, at det sker, kan naturligvis ikke gives. Paa Grundlag af matematiske Beregninger ved vi, at der vil finde en Venusgennemgang Sted den 8. Juni Aar 2004, og at den, ifald Vejret tillader det, vil blive synlig hos os fra Kl. 6—12 Form. Endskøndt ingen af os vil faa direkte Nytte af denne Oplysning, have vi dog Lov til at glæde os over dette og lignende Resultater, som skyldes nøjagtige Observationer og skarpsindige Beregninger. Ligesom man ved at undersøge en Række Egetræer af forskellig Størrelse naar til Kundskab om Træets Udvikling fra det spirende Agern til det 1000-aarige Kæmpetræ, der taber sit sidste visne Blad, og som Stormvinden snart vil fælde, saaledes kan man ved at undersøge en Række Himmellegemer efterhaanden faa Begreb om den enkelte Klodes Udviklingsgang. Intet er jo mere naturligt.

Rundt om i det kolde Verdensrum findes der spredt en utallig Mængde Himmellegemer, hvis Varme uophørlig afgives ved Udstraaling. En lille Klode har ikke saa megen Varme at staa imod med som en stor; den faar hurtigere udspillet sin Rolle. *Solen* besidder for Tiden en overordentlig Egenvarme, der ifølge Helmholtz vil kunne holde Lysevnen vedlige i 17 Millioner Aar. *Jupiter* staar paa et Overgangsstadium og bliver i Almindelighed betegnet som „en døende Sol og en vordende Jord". *Jorden* har gennemgaaet forskellige Udviklingsperioder, i hvilke Livskræfterne aabenbarede sig gennem Planter, Dyr og Mennesker. *Mars* er, saa vidt man kan skønne, endnu videre fremme i sin Udvikling end Jorden, og *Maanen* med sine øde og golde Bjergørkener har forlængst naaet Kuldestadiet.

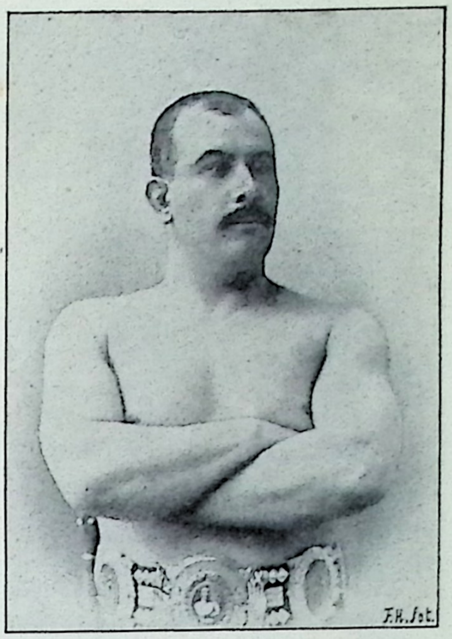
(Forts).

EFTER at *Bech-Olsen* i Fjor havde besejret Tyrken Memish paa „St. Thomas" og i Sommer havde gjort det af med to andre bekendte udenlandske Brydere, Hollænderen *Postümer* og Tyskeren *Niemann*, kæmpede han atter i Søndags paa Cyklebanen ved Ordrup med en ny Modstander, der højtidelig havde udfordret ham i Bladene, — „den frygtelige Græker" eller Antonio *Pierri*, som hans borgerlige Navn skal lyde.

Den spændende Kamp havde samlet et overordentlig talrigt Publikum, der jublede og raabte Hurra, da Bech-Olsen efter en lang og haard Dyst endelig fik kastet sin Modstander. Denne tilbød bagefter, at han vilde afstaa B.-O. sit pragtfulde Bryderbælte, hvis B.-O. i endnu en Kamp — der skal afholdes i

BECH-OLSEN.

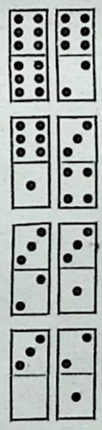

ANTONIO PIERRI.

Morgen Søndag — kan klare sig imod ham en halv Time.

Det vilde næsten være Synd, om vor stærke Landsmand tog Bæltet fra den frygtelige Græker; han har jo nemlig, som man ser, ikke andet paa.

HOVEDBRUD.

A. og B. tager hver 8 Brikker op. Tolv Brikker ligge fordækt i Stammen. Der købes ikke. A. har hosstaaende 8 Brikker.

Øjensummen i Stammen er 35 Øjne større end paa B.s otte Brikker.

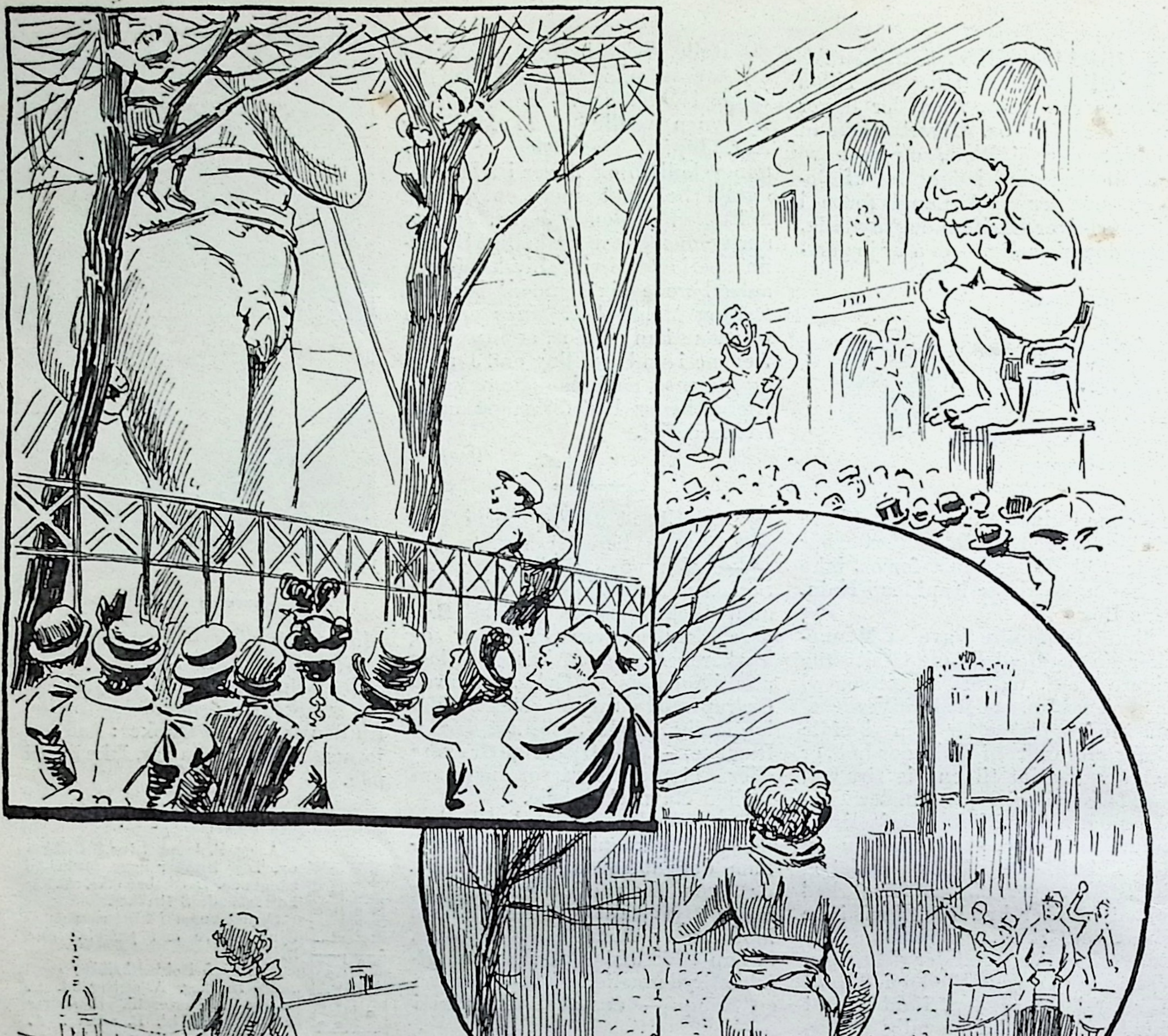
B. har 5 Dobbeltbrikker og 3 andre Brikker. A. sætter ud. B. passer. A. sætter til. B. sætter til. A. sætter til. B. passer. A. sætter til. B. sætter til. A. lukker Partiet.

Øjensummen i Partiets 7 Brikker beløber sig til 42.

Hvor stor var Øjensummen paa B.s 8 Brikker? Hvor mange Øjne var der paa de 12 Brikker i Stammen? Hvilke Brikker satte B. til? Med hvilken Brik lukkede A.? Hvilke Brikker beholdt A. tilbage? Hvilke Brikker fik B. tilovers foruden Dobbeltbrikkerne?

1. En Høker køber 4 Oste paa 12, 16, 20 og 24 Pd. til 20 Øre pr. Pd., men en af Ostene stjæles fra ham. Han sælger de øvrige med en Forhøjelse af 40 pCt. af Indkøbsprisen og tjener saaledes endda $8^{8}/_{9}$ pCt. ved Salget. Hvilken Ost blev stjaalen?

2. En Hjulrytter starter ad Roskilde til 28 Minutter, før Iltoget afgaar fra København. Han rider 1 Mil i 21 Minutter, medens Toget gaar dobbelt saa hurtigt. Hvor langt fra Roskilde farer Toget forbi ham derovre paa Landevejen?

„DAVID“ PAA VANDRING.

HVAD HOVEDSTADEN
TALER OM.

FRA LAZARETET. AF PETER NANSEN.

Der var Stuegang paa Garnisonshospitalet. I Spidsen jumpede den store tykke Overlæge med en Uniformshue bag i Nakken som eneste Kendetegn paa hans militære Rang og Værdighed. Ved Siden af ham den lange blege Reservelæge, anstrengende sit Vid for at sprede Skyerne paa sin Brumbasse-Overordnedes Tyrepande. Dernæst en journalførende Theolog-Sygepasser, med et rundt Provsteansigt og Briller. Saa en Klump tilfældig Blanding af søvnige Sygepassere og Korporaler. Endelig en mildt morgendrukken Oversergent, der gjorde Afstikkere ind i Stuekonernes Køkkener og med myndig Alvor snapsede af Patient-Portvinen for at kontrollere, om Økonomen leverede sunde og uforfalskede Varer.

Overlægen var gnaven. Der var indlagt en Mængde nye Patienter, han havde knap Tid, og han havde været i privat Praksis det meste af Natten. Som Følge heraf vejrede han *Simulatio* overalt. Han fo'r frem med Vælde, saa de møre Trapper gyngede under ham, og paa Stuerne kom han som et Uvejr over baade Stuekoner og Patienter.

Han brummede og bandte, snærrede ad den utrætteligt vittige og stadig blegere Reservelæge, røflede Jomfruerne og Madammerne og ordinerede med kategorisk Ubarmhjærtighed Feberkost og Styrtebade og amerikansk Olie for saavel syge Ben som syge Maver.

Saa smækkedes Døren op til Stue Nr. 27 og Overlægen med Suite holdt sit Indtog.

Overlægen busede løs paa en Seng, hvori laa en Lungebetændelse-Patient med lukkede Øjne. De indfaldne Kinder var sorte af Skægstubbe, paa Panden piblede Sveddraaber.

„Sover han?“ spurgte Overlægen bøst.

„Han er meget syg,“ vovede Stuens Sygepasser hviskende at fremføre til Mandens Undskyldning.

„Hm, hm!“ Overlægen læste paa Tavlen over Sengen Aften- og Morgen-Temperaturen. Og, efter en lille Pause, sagde han pludselig i en helt anden Tone, stille og forsigtigt, til Stuekonen: „Har Mads ikke sovet i Nat?“

„Nej, Hr. Overlæge. Mads Hansen har fantaseret hele Natten. Han kalder hele Tiden paa sin Mo'r.“

„Stakkels Fyr.“

Overlægen stod atter nogle Øjeblikke i tavs Eftertanke. Men da han opdagede, at Mads Hansen havde aabnet Øjnene, nikkede han smilende til ham:

„Godmorgen, lille Mads. Kender De mig?“

„Javel, Hr. Overlæge.“

„Lille Mads Hansen længes nok efter sin Mo'r. Vil Mads have, at vi skal skrive efter hans Mo'r, at hun kan komme ind til ham?“

„Javel, Hr. Overlæge.“

„Hvor bo'r hans Forældre?“

„Javel, Hr. Overlæge.“

„Kan Mads ikke huske, hvad det Sogn hedder, hvorfra han er?“

„Mo'r, Mo'r — bitte Mo'r.“

Overlægen vendte sig om til sit Følge: „Kender ingen af Mads' Kammerater fra Kompagniet hans Forældres Adresse?“

„Nej, Hr. Overlæge“ — svarede Sygepasseren — „der er ingen fra samme Sogn som Mads Hansen. Der er ingen, der véd noget nærmere om ham. De siger, de véd blot, han altid gik og led af Hjemvé. Han havde slet ingen Venner i Kompagniet. Han var nok den eneste fra sin By. Og han selv kan ikke forklare noget. Vi har forgæves spurgt ham.“

Overlægen smed sin Kasket paa en tom Seng. Saa gik han hen til Mads og sagde:

„Kan lille Mads taale at rejse sig op. Nu skal De se, nu hjælper den rare Jfr. Holm og han, den skævbenede Rad dér, Dem, saa kan De nok sidde op et Øjeblik, mens jeg undersøger Dem. Og saa skal Mads se, saa bliver De rask om nogle Dage og saa sender vi Dem hjem til Deres Mo'r.“

Overlægen klappede Mads paa hans vaade Pande, Stuekonen og Sygepasseren holdt ham, en under hver Arm, og Overlægen lyttede til hans Ryg.

„Det var flinkt, lille Mads, læg De Dem nu kun ned igen.“

Overlægen vendte sig om mod Reservelægen, hvis Vittighed var forstummet, og hviskede:

„Kaput.“

Derpaa sagde han højt:

„Det er svært, saa Mads har bedret sig siden igaar. Nu faar vi ham snart til en helt brav Soldat igen. Det gælder blot om, at Mads vil være flink til at nyde noget. Er der ikke noget, De har Lyst til?“

Mads saa uforstaaende paa Overlægen.

„Ja, kunde De slet ikke tænke Dem noget, som kunde smage Dem? De skal s'gu ikke genere Dem, for De er i Statens Tjeneste, og Staten sparer ikke, naar det gælder en Fædrelandsforsvarers Behagelighed. Holder Mads af Portvin?“

„Næ-h.“

„Jamen saa kan Mads vist lide Cognac? Naa ikke. Men en Bajer maaske? Eller en Kaffepuns?“

Mads syntes lige uinteresseret overfor alle Fristelser. Og det nyttede ikke, at Overlægen appellerede til sit Følges og de andre Patienters Raad. Ingen kendte Mads' Smag.

Han opgav dog ikke Ævret.

„Det gælder blot om at have Fantasi. Tilsidst finder vi nok det rette. For ikke har jeg kendt nogen Krigsmand, der ikke var genegen til en eller anden Slags Spiritus.“

Og han vedblev at friste med alle tænkelige Vine og Toddyer, mens Mads stadig forholdt sig udeltagende, indtil Overlægen endelig sagde:

„Men hvad siger da Mads til en Arrakspuns?“

Der gled over Mads' Ansigt et Smil, fuldt ligesom af gamle salige Jule-Minder, og ganske stille gentog han i henrykt Forventning:

„Ja, Arrak.“

Overlægen straalede:

„Saa Gu', om vi ikke fandt Mads' Passion alligevel. Altsaa, Korporal, noterer vi paa Ekstraforplejnings-Tavlen en Flaske Arrak til Mads Hansen. De, Jfr. Holm, sørger for, at Mads faar ligesaa mange Arrakspunse, som han har Lyst til. Og De, Sygepasser, bliver i Eftermiddag hos Mads og drikker Arrak og spiller Seksogtreds med ham.“

Men til Reservelægen, der pligtskyldigst smilede beundrende, sagde han: „Gud fri os sikke Vrøvl vi faar med Kontoret om den Flaske Arrak. En saadan Ordination er aldrig set paa det kgl. danske Garnisonshospital.“

Saa gik han atter hen til Patientens Hovedgærde, klappede ham mildt paa Kinden og sagde:

„Farvel, lille Mads.“

Greb saa sin Uniformshue, trykkede den fast paa det store, maskinklippede Hoved og jumpede med militærisk Barskhed videre paa sin Stuegang.

Men hele Eftermiddagen laa Mads Hansen og drak Arrakspuns og spillede Seksogtreds og troede, han var til Julegilde.

Ud paa Aftenen kom Dødskampen, og Sygepasseren hentede Jfr. Holm. Da Mads saa hende, rejste han sig op i Sengen, omfavnede hende, lagde sit Hoved til hendes Bryst og klynkede: Mo'r, Mo'r!

Den gamle visne Pige kælede med kejtet Ømhed for ham og talte til ham som til et Barn, og han blev rolig.

Han døde glad. Han troede, han holdt Jul med sin Moder.

H. STORCK: SOLDENFELDTSKE STIFTELSE.

M. NYROP: KJØBENHAVNS NYE RAADHUS.

KJØBENHAVNSKE NYBYGNINGER. AF ERIK SCHIØDTE.

II.

DER er egentlig talt i Nutiden kun én dansk Arkitekt, der har dannet Skole, nemlig *Herholdt;* blandt hans Elever er *H. Storck* og *Hans J. Holm* de betydeligste. Ejendommelig for denne Skole er den store Kærlighed til de arkitektoniske Enkeltheder, den dybe Respekt for vor egen ældre Bygningskunst og Anvendelsen af nationale hellere end af fremmede Motiver. Herholdts Elever har atter uddannet Elever, og paa denne Maade er der frembragt en naturlig Overgang fra den nationale til den rationelle Retning herhjemme. *Storck* har desværre ikke faaet Lejlighed til at bygge ret meget i Kjøbenhavn, hans Navn vil nærmest være knyttet til en Række udmærkede Restavreringer af Kirker rundt om i Landet; dog vidner Hellig-Korskirken og de to Stiftelser, den Soldenfeldtske og den nye Abel Katrine-Stiftelse, om hans fine og noble Kunst; der er særlig i de indre Gaarde ved disse Stiftelser en mærkelig Stemning af Fred og Hygge, som fremkalder Mindet om gamle italienske Klostergaarde.

Hans J. Holm derimod har forsynet Kjøbenhavn med en Række forskelligartede Bygninger, som bidrager til at give Byen Fysiognomi. Der er almindelige Privathuse som Murmester Fussings prægtige Ejendom ved Nørreboulevard, og der er hele Bygningskomplekser som Diakonissestiftelsen og Mineralogisk Musæum. Holms sidste Værk i Kjøbenhavn er Overformynderiets Bygning i Vestervoldgade, hvor man særlig beundrer den snildrige Benyttelse af Hjørnegrunden til den lille Forgaard.

Vilh. Dahlerup hører ikke til den Herholdtske Skole, men staar den nær i flere af sine Arbejder, ligesom han har haft en ikke ringe Indflydelse paa adskillige af den yngre Slægt. Den Dobbeltport — Dipylon, — han for faa Aar siden opførte ude ved Ny-Carlsberg, er et originalt og fint Arbejde, rigt paa interessante Enkeltheder og fra Stofvalgets og Udførelsens Side et helt Stykke Kunsthaandværk af Rang.

Foregangsmanden for Rationalismen her hjemme er *Martin Nyrop;* hans Raadhus staar da ogsaa som Vignet over denne Artikel. Senere er et saa fremragende Talent som *Hack Kampmann* traadt til, og om disse to Bannerførere grupperer en Skare af yngre Kunstnere sig. Nyrop og Kampmann er de to *originaleste* Begavelser i moderne dansk Bygningskunst; de nøjes ikke med at gøre det gamle om igen paa en ny og tidssvarende Maade, de opfinder selv helt fra nyt af, ud af deres rige Fantasi og lykkelige Skaberævne. Nyrops Raadhus staar som et Eksempel paa, hvor højt den danske Arkitektur i det nittende Aarhundrede har naaet; der hører enestaaende Ævner til for at tumle med saa vældige Forhold og endda lidenskabeligt kæle for den mindste Enkelthed. Man kan gøre Indvendinger mod et eller andet, intet menneskeligt Arbejde er jo fuldkomment; men man skal ærbødigt bøje sig for det mægtige Værk, og man skal som Kjøbenhavner være stolt og glad over, at Hovedstaden ejer et saa monumentalt Mesterværk. Desværre maatte Nyrops geniale Ungdomsarbejde, den prægtige Udstillingsbygning, jævnes med Jorden og forsvinde, men i forskellige Villaer — paa Fasanvejen og Citadelsvej — har han vist, hvor mønsterværdigt han ogsaa formaar at løse Opgaver af anden Art.

Kampmanns Navn er hovedsagelig knyttet til Jylland, hvor han har bygget to saa prægtige Bygninger som Provinsarkivet i Viborg og Toldkammerbygningen i Aarhus. Men han er ung endnu, og Kjøbenhavn kan endnu stille ham store Opgaver; foreløbig maa vi glæde os over, at Byen dog ejer en saadan Perle af ham som Carl Jacobsens Villa ved Søndermarken. Den yndefulde lille Bygning er et udpræget Eksempel paa Kampmanns Sans for det maleriske, for straalende Farver og ædle Materialier, og den indeholder en saa overvældende Rigdom af originale Enkeltheder, at man forbavses over Kunstnerens Frodighed.

V. DAHLERUP: DOBBELTPORT.

men hvis tidligere Udvikling forhindrer dem i fuldstændig at gaa op deri; Arkitekter, som staar fastere paa Fortidens Grund end Nyrop, men som med Smag og Forstaaelse uddrager det af Rationalismen, som er i Slægt med deres egen Personlighed og passer til deres særlige Ævner. Den i denne Gruppe, der staar Nyrop nærmest, er *Martin Borch;* desværre findes saa faa af hans Arbejder her i Kjøbenhavn, saa vi har ikke kunnet bringe nogen Gengivelse, men mindes med Respekt og Sympati hans Provinsarkiv i Odense og glæder os til den nye Kirke, han efter Sigende skal bygge her i Byen.

Gud skabte først Kvinden, da der var nogen, hun kunde kokettere med.

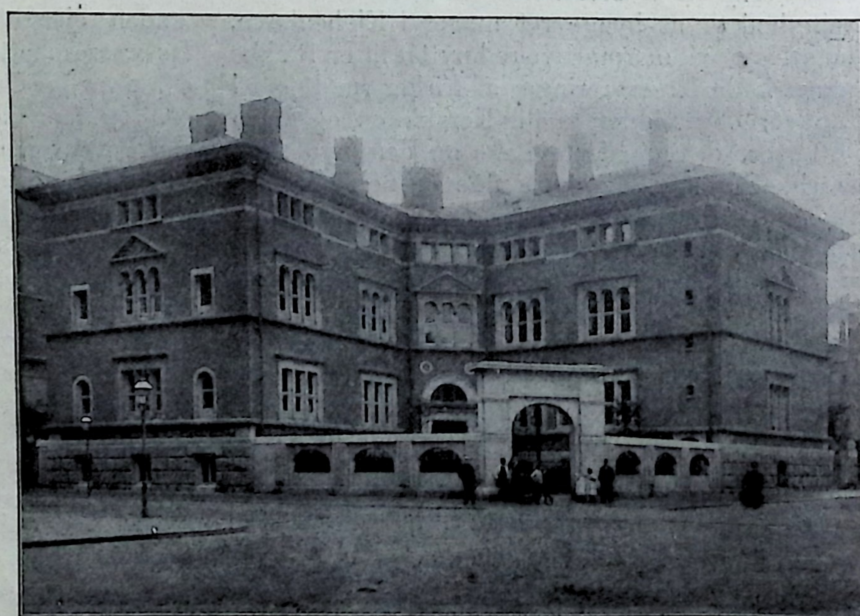
Der gives Mennesker, hvem Hatten klæder bedre end deres Hoved.

Vort sandeste Jeg viser sig ofte i det, vi have at angre i Livet.

Tavshed er den strængeste Kritik; men de fleste Kvinder synes ikke at vide det.

Direkte Udslag af Rationalismen finder man i de Unges Arbejder. *Ulrik Plesner* har i „Store Aahus“ ved den nye Ladegaardsboulevard vist et afgjort selvstændigt Talent; Bygningen er frisk og original og vidner om en ejendommelig Personlighed. Og Normanden *Chr. Arntzen* har i „Standards“ Ejendom paa Kongens Nytorv vist en kunstnerisk Modenhed og en Ævne til ejendommelig Karakteristik, som man ikke i samme Grad finder i den straalende Marmorfaçade.

Vi kommer nu til en Gruppe af Arkitekter, som i Alder og Uddannelse er Nyrops Samtidige, og som alle er grebne af det nye i Tiden,

HANS J. HOLM: OVERFORMYNDERIET.

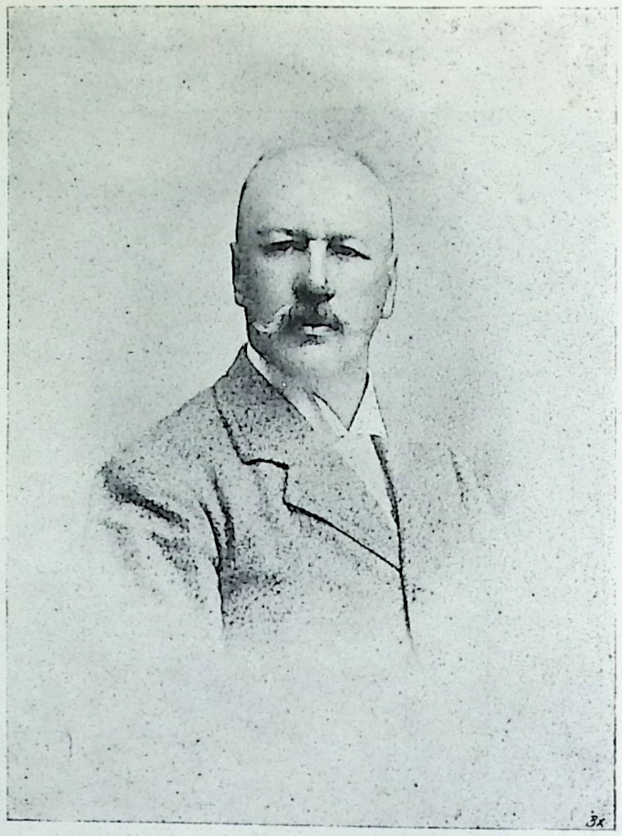

FRA KONG OSKARS JUBILÆUM I NORGE.

INDTOGET I KRISTIANIA. ÆRESPORTEN I KARL JOHANSGADE MED SLOTTET I BAGGRUNDEN.

GREVE DANNESKJOLD-SAMSØE.

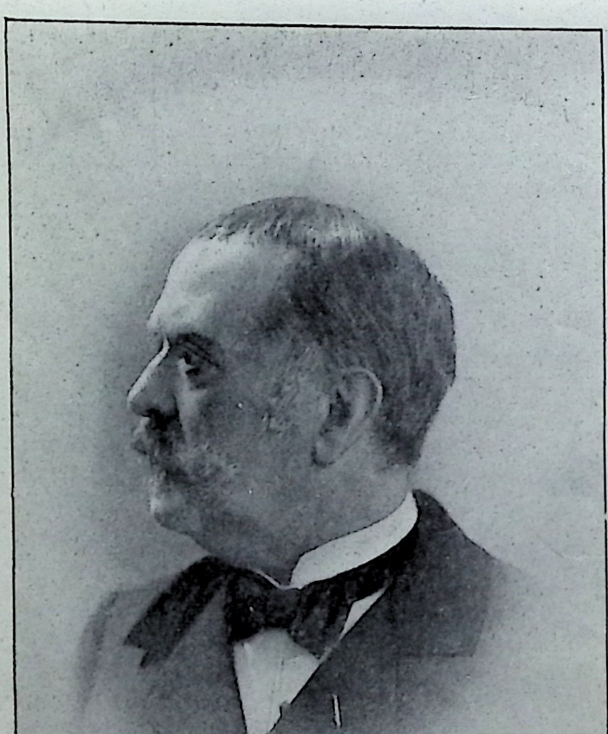

PROFESSOR P. HANSEN.

VORE TEATRE. I.

Efter nogle Maaneders Sommerferie er Sæsonen atter begyndt med febrilsk Travlhed paa alle de københavnske Teatre, baade paa dem, man gaar i for at faa en kunstnerisk Nydelse, og dem, til hvilke man søger nærmest for at slaa sin Aften ihjel og skaffe sig et Par Timers let Underholdning.

Det kgl. Teaters Ledere, Chefen, Hs. Eksc. Greve *Danneskjold-Samsøe* og hans Kommitterede, Professor *P. Hansen*, har i forrige Sæson haft den Glæde at se Teatret fyldt af Tilskuere efter en Maalestok, der sikkert ogsaa har forbavset dem selv. Man maa haabe, at de i den nu begyndte Sæson vil kunne opnaa en lige saa stor Tilstrømning, men at de under deres Bestræbelser for at drage Folk til Huse og fylde Penge i Kassen ikke glemmer, at der ogsaa stilles Krav til det kgl. Teater som Mellemmand mellem den indenlandske moderne Produktion og det literært eller musikalsk-interesserede Publikum.

DIREKTØR ABRAHAMS.

En slem Konkurrent har det kgl. Teater som Skuespilhus i *Dagmarteatret*, der jo i Aar er traadt ind i en ny Æra med Prof. *C. Riis-Knudsen* og hans Yndlingsskuespiller, Hr. *Martinius Nielsen*, som Direktører. Man kender begge d'Hrr.s Passioner, der gaar i Retning af det literære, baade det klassiske og det gode moderne. Det tør altsaa ventes, at Dagmarteatret, — hvis Stab raader over mange unge Talenter, og hvis utrættelige Flid er beundringsvær-

PROFESSOR C. RIIS-KNUDSEN.

DIREKTØR MARTINIUS NIELSEN.

dig, — vil berede os mangen interessant Aften og Side om Side med ældre fremragende Værker præsentere os en Del af de nye danske Arbejder, som vi egentlig burde have set paa det kgl. Teater.

Ude i Amaliegade sidder Direktør *Richard Schrøder* og styrer med sikker Haand det i tidligere Sæsoner -- før han kom til Roret — haardt omtumlede *Kasino*. Hr. Schrøder fortjener Anerkendelse fra alle Sider, fordi han har forstaaet at sætte Tæring efter Næring og for sin Virksomhed har lagt en Plan, som det har vist sig, han formaaede at følge. Han har ikke store literære Aspirationer, men ræsonnerer meget fornuftigt som saa, at der i en By af Københavns Størrelse maa kunne være Plads for en Scene, hvor Folkekomedier, Farcer og store Operetter dyrkes i behagelig Blanding. Han holder sig nøje til dette Program, mod hvilket ogsaa hans Personale peger. Der er ingen Tvivl om, at Kasino, ledet i samme Spor som i forrige Sæson, atter i Aar vil kunne møde med mange røde Lygter til Direktørens Glæde.

DIREKTØR SCHRØDER.

I Modsætning til de foran nævnte holder Direktør *Abrahams* aabenbart ikke af paa Forhaand at give nogen Parole for sit *Folketeater*. Han spiller lidt af hvert, efter som det passer ham i Øjeblikket; han ynder at eksperimentere og berede os Overraskelser. Ligesom vi har faaet en alvorlig, højliterær Forestilling, giver han os en kaad og vild Farce, saa en barnlig Æventyropera, saa en historisk Folkekomedie,

saa en hyggelig dansk Vaudeville o. s. fr. Han vejrer Stemningen og præsenterer Folk, hvad han tror at kunne mærke, de i Øjeblikket vil have. Deraf de mange bratte Omslag, de mange Forsøg med nye Genrer, de mange Engagementer af Gæster *ad hoc*. Hr. Abrahams vil sikkert, sin Tradition tro, vide at berede os mange og forhaabentlig glædelige Overraskelser i den nu begyndte Sæson. Det skal more os at se, hvad han kan finde paa for at holde sit Publikum i Aande.

— Vi bringer i Dag Portrætter af de københavnske Hovedteatres Ledere og føjer senere dertil Billeder af forskellige af deres yngre, talentfulde Kræfter, der i forrige Sæson særlig har henledet Opmærksomheden paa sig, eller til hvem der knytter sig størst Forventninger.

(Forts.)

DEN HELLIGE GRAVS KIRKE. AF EDV. BLAUMÜLLER. I.

Vort første Besøg i Jerusalem gælder naturligt den hellige Gravs Kirke. Med en arabisk Fører begiver vi os paa Vej ned gennem Basaren, der paa en lang Strækning er overbygget med Krydsbuer og ligner en gammel Klostergang. Mellem den dobbelte Række af aabne Værksteder og Boder, paa hvis lave, tæppebelagte Gulv alle Slags orientalske Herligheder forarbejdes og udbydes, staar en strid Trængsel. Mænd i Turban og Kvinder med hvide Hovedklæder stimler sammen foran Udsalgene og viger kun tilside, naar en Drift Kameler, belæssede med Bygningsmateriel, i Gaasegang og med ligegyldige, halvt tillukkede Øjne skrider forbi.

Ved en aaben Gennemskæring af Basargaden drejer vi tilhøjre forbi et stort nybygget russisk Kloster, foran hvilket et Par Fellaher stiller deres Slagtefaar til Salgs. De hvide, sortplettede eller helt sorte Dyr kryber forknytte sammen i en Flok. De er vante til Kærtegn og taknemmelige, naar man klapper dem . . .

Idet vi passerer Klosterindgangen, betræder vi en Gade, ved hvis venstre Side den evangeliske Kirke ligger, og som for Resten er optagen af store Værksteder. I dens lukkede Ende gaber dybt nede ved Foden af Muren en firkantet Døraabning. Man maa bøje sig for at komme igennem den . . .

Og vi befinder os paa en stor, firkantet Plads, der til alle Sider er indesluttet af høje, sværtede Mure. Det er Gravkirkens Forgaard.

Fra et Slags Fortov, der hæver sig to eller tre Trin over Pladsens Niveau og fortsætter sig i en lang Stentrappe op til Kristenbasaren, søger vi at orientere os med Hensyn til vore Omgivelser. De er besynderlige og brogede nok. Den faste Scene — om man tør bruge et saadant Udtryk — minder om en middelalderlig Borggaard. Navnlig Sidefløjene tilhøjre og venstre — de synes senere tilbyggede — gør et barsk og utilgængeligt Indtryk. Deres Mure er raa og nøgne. Og hvis man ikke i en Luge i Vestfløjen opdagede et Par Klokker, vilde man vanskelig formode, at de i Virkeligheden afgiver Plads for Klosterceller og Kapeller.

VED INDGANGEN TIL BASAREN.

Hovedbygningen i Baggrunden er Gravkirken selv, som kun til denne ene Side har en fri Façade. Paa alle andre Kanter ligger den begravet mellem Jerusalems Huse. Og denne Façade, hvis mægtige, forvitrede Mur krones af en blytækket Kuppel, har endnu bevaret Rester af fordums

FRA KONG OSKARS JUBILÆUM I KRISTIANIA.

FOLKETOGET. PANORAMA FRA SLOTTET.

GRAVKIRKENS FAÇADE.

Herlighed. Saaledes en stor Dobbelportal, hvis Buerammer støde umiddelbart op til hinanden, kun adskilte ved et Knippe Marmorsøjler med bysantinske Kapitæler.

I Sandhed, denne Kirke ligner ingen anden. Den er forfalden og gør Indtryk af en Ruin. Men en Ruin, hvis Beboere ikke har villet lade sig fordrive, og derfor har indrettet sig saa godt som muligt, klistret her og lappet hist. Blot de kunde have Tag over Hovedet. Og midt i alt dette Urede noget af Ruinens uforklarlige Skønhed . . .

Forladt er den heller ikke nu. Paa Pladsen udenfor, hvor en Skare Handlende har lejret sig paa de slidte, graagule Stenfliser, udbydende Varer af alle Slags, Kors, Rosenkranse, Helgenbilleder, færdes talrige Pilgrimme hen og frem. Ogsaa inde i Kirken maa der være fuldt. Ti gennem den ene aabne Portal — den anden er tilmuret — trænger ud til os en Summen af mange Stemmer, og paa dens Tærskel glider uophørligt to Menneskestrømme forbi hinanden . . .

Gravkirkens Skæbner har været mange og onde. En nogenlunde udtømmende Skildring af dens Historie vilde kræve en Bog for sig. Her blot et Par spredte Træk.

Dens første Oprindelse naar tilbage til Konstantin den stores Dage. Ret længe fik den nybyggede Kirke dog ikke Lov til at staa i Fred. I det syvende Aarhundrede blev den stukket i Brand af Perserne, hvis Hære oversvømmede Landet. Men efter et Par Aars Forløb rejste den sig ved de syriske og alexandrinske kristnes forenede Anstrængelser paany af sin Aske. Den bestod den Gang af flere, halvt selvstændige Bygningsdele, hvoraf den ene kaldtes *Anastasis* (Opstandelseskirken), den anden *Martyrion* (Korskirken) og den tredje *Kalvarion* (Golgatakirken). Ved ikke mindre end to Ildebrande, der fandt Sted i det tiende Aarhundrede ødelagdes forskellige Partier af dette Bygningskompleks. Og hvad Ilden havde skaanet, forstyrredes af de vantro.

I Aaret 1010 skændede Muselmændene selve den hellige Grav. Et halvt Aarhundrede efter stod dog paa den gamle Plads en ny Kirke, som Korsfarerne imidlertid fandt for uanseelig og derfor ombyggede i den Skikkelse, hvori den nu væsenlig forefindes, med alle de hellige Steder samlede under et fælles Tag.

Siden er den endnu et Par Gange bleven ødelagt. Og i Begyndelsen af dette Aarhundrede styrtede under en Ildsvaade den store Kuppel ned og knuste Gravkapellet.

Men alle disse Skæbner har gjort den til det, den er. De har sprængt dens Indre og lagt denne Patina af Ærværdighed over dens sorte Mure. Og intet Navn passer nu bedre til den hele Kirke end det, der én Gang betegnede en af dens enkelte Dele — Martyrion, Martyrkirken . . .

Sammen med en Flok russiske Pilgrimme nærmer vi os Portalen. Dens Søjler er til op over Mandshøjde mørke og næsten slidte. Vi opdager snart Aarsagen dertil. Ti Pilgrimmene i vort Følge omfavner dem under Hulken og Kys, førend de træder over Tærsklen.

Straks indenfor Døren, hvor den tyrkiske Vagt har taget Plads paa en tæppebelagt Forhøjning, blændes vore Øjne af en Række Ampler, hvide med røde Kors, hvorfra et svagt Skær siver ud i Forhallens Skumring. Nedenunder ligger en brungul Stenplade, indfattet i Marmor; og tre mægtige Lysestager med broget bemalede Lys, tre for hver Ende, bevogter denne Kirkens første Relikvie . . . Pilgrimmene kryber paa Rad ind under Amplerne. Ny Hulken. Nye Kys . . . Det er Stenen, hvorpaa Jesus Langfredag Aften blev salvet . . .

Saa gaar vi tilvenstre ind under den store Gravrotunde, hvis mægtige Kuppel bæres af otte, kredsstillede Piller. Her er lysere end i Forhallen, men Dag er her ikke. De brede, blaa Straaler, der fra nogle Vinduer højt oppe i Tromlen paa skraa gennemskære Rummet, gør Lysene rødøjede, men lader saa godt som intet Skær trænge ind i den tunge, røgelsemættede Luft. Og bagom Søjlerne er det mørk Nat . . .

UGENS REVUE.

DE DANSKE STATSBANERS ADMINISTRATION har i den senere Tid givet Anledning til adskillig Omtale, baade offentlig og Mand og Mand imellem. Uden paa nogen Maade at tage Parti for eller imod bringer vi i Dag vore Læsere Billeder af forskellige af de Mænd, hvis Navne er eller har været særlig knyttede til de danske Statsbaners nuværende Administration.

Generaldirektør *J. V. Tegner* hører til en anset helsingørsk Slægt; blev født den 20. Maj 1832 og gik til sit 18. Aar i sin Fødebys videnskabelige Realskole, blev derefter optagen paa den kgl. militære Højskole, udnævntes til Løjtnant i Ingeniørkorpset den 1. April 1855, beordredes som saadan til Vejtjeneste i Vestjylland og bosatte sig 1860 i Thisted efter at have ægtet en Datter af den bekendte Botaniker og Naturforsker, Lektor Salomon Drejer.

1861 blev T. ansat som Afdelingsingeniør ved de jyske Jærnbaner; blev 1867 Overingeniør for Anlæget af de jysk-fyenske Statsbaner og 1889 ved Etatsraad N. Holsts Død desuden Generaldirektør for Statsbanedriften.

Under Tegners Virksomhed som Overingeniør falder den egentlige Udvikling af Jærnbanerne i Danmark, og under ham blev Forbindelsen mellem Landsdelene ved Dampfærger paabegyndt. T. har projekteret og ledet Projekteringen af de mange Strækninger, der siden 1867 ere anlagte, saa at Jærnbanernes samlede Længde i Danmark nu udgør over 2000 Kilometre. Disse Jærnbaneanlæg har givet Anledning til Udførelse af en Mængde store og betydningsfulde Ingeniørarbejder, bl. A. Bro- og Havnebygninger, hvori T. har en væsentlig Andel.

Den i 1893 stiftede danske Ingeniørforening valgte T. til sin Formand i 3 Aar.

Kommitteret *Buchheister* trækker sig som bekendt nu tilbage fra den Post, han i en lang Aarrække har beklædt med stor Dygtighed og Omsigt, og afløses af hidtilværende Kontorchef ved Statsbanedriften *C. O. Rimestad*.

Den nye Kommitterede, der desværre ikke ønsker sit Portræt offentliggjort, er en Søn af afdøde Redaktør C. V. Rimestad, blev født i København den 16. December 1848, er juridisk Kandidat med 1. Karakter og blev i 1876 ansat som Fuldmægtig i de jysk- fyenske Statsbaners Sekretariat, i hvilken Stilling han tillige søgte at uddanne sig for Jærnbanevæsenet ved at gøre Tjeneste en Tid paa Stationerne. Blev 1880 Chef for bemældte Sekretariat.

Ved Banenettets Sammensmeltning med de sjællandske Statsbaner overtog R. Posten som Chef for det nyoprettede Tarifkontor i 1885, og den Reform af Banernes Person-, Gods- og Kreaturtariffer, som Sammensmeltningen nødvendiggjorde, og Tidens Udvikling iøvrigt krævede, blev gennemført væsentlig efter hans Initiativ.

GENERALDIREKTØR J. V. TEGNER.

KOMMITTERET BUCHHEISTER.

Trafikchef *Th. Westergaard*, der nu er forflyttet fra København til Aarhus, er født den 30. Oktober 1839, var paa Landkadet-Akademiet fra 1855 til 57, da han blev Sekondløjtnant i Infanteriet, gennemgik den militære Højskole som Generalstabselev fra 1861 til 65 med Afbrydelse under Krigen i 64, da han var Adjutant ved 3. Armée-Division.

Var senere Løjtnant i Generalstaben og tjenestgørende i Krigsministeriet.

TRAFIKCHEF TH. WESTERGAARD.

Tog sin Afsked den 1. Januar 1876 og modtog Ansættelse som Driftsinspektør ved de sjællandske Jærnbaner, gik med disse i samme Stilling over til Staten og blev Trafikchef med Sæde i København den 1. April 1893.

Trafikchef *Hansen*, der nu bytter Gaarde med Hr. Westergaard, — indtager hans Plads i Hovedstaden og afløses af ham i Aarhus, — er født i København den 25. Oktober 1841, var 1857—64 ansat som Assistent ved Krydsningsstationen ved Flensborg, var den 20. August 65 til den 21. Januar 69 Stationsforvalter i Nyborg, den 1. Februar 69 til den 30. April 96 Trafikinspektør dels i Aarhus, dels i Fredericia og fra den 1. Maj i Fjor til nu Trafikchef i Jylland og Fyen.

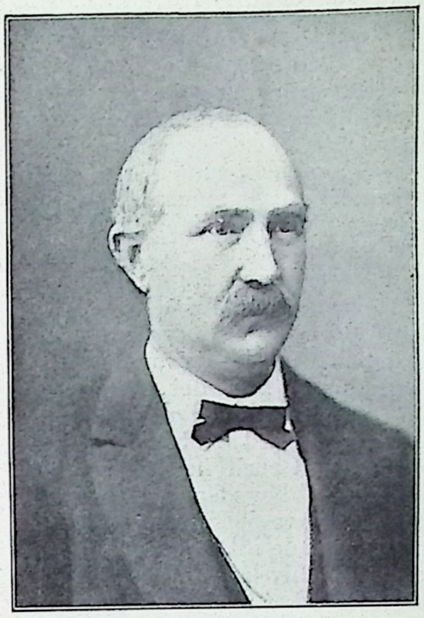
BJØRNSON OG HANS DATTER. — Den Rejse, *Bjørnstjerne-Bjørnson* og hans Datter Fru *Bergliot Ibsen*, fornylig foretog gennem hele Norge formede sig som et stort Triumftog. Forinden den og efter den har Bjørnson staaet paa norske Talerstole i den hæftigste Valgkamp som det ene af de to store politiske Partiers mægtigste Agitator. Men under denne Rejse samlede ligesom hele Norge sig omkring sin Digter. Hvor han og hans Datter kom frem, fyldtes Salene af begejstrede Tilhørere, og naar Bjørnson havde talt, og Fru Ibsen sunget, var de hele Byens Gæster. Fremtrædende Mænd af alle Partier og Anskuelser bød dem til Fest, og Bjørnson hyldedes, som kun den bliver det, der kan tvinge Mennesker ind under sin egen Stemning, løfte dem i sin Begejstring, mætte dem med sin Harme.

Men det var jo ogsaa en ganske egen Kunst-Rejse, Bjørnson og hans Datter foretog — intet af de gængse Ord passer. En norsk Kritiker har skrevet, at Bjørnsons Foredrag af Victor Hugo'ske Digtninger ikke var Deklamation, ikke

TRAFIKCHEF HANSEN.

Af de Opdagelser, der skyldes den afdøde fremragende Videnskabsmand, maa nævnes Paavisningen af, at Epitelcelier kun kan regenereres fra Epitel og ikke tillige fra Bindevæv, som Virchow lærte, samt i 1896 den epokegørende Opdagelse af Mikrober i Menneskets indre Organer, — det berømte Winge-Heibergske Tilfælde af ondartet Endokardit, der grundlagde den moderne Lære om Blodforgiftning og Barselfeber. — Ovenst. Billede efter Fotografi af kgl. Hoffotograf L. Szacinski, Kristiania.

Oplæsning, men Forkyndelse. Naar han fortæller disse Digte, der har en saa vidt forskellig Stemningstone, saa tager han hele sin Tilhørerkreds med ind i Digtets særlige Verden. Det er ikke en Fortælling, man hører, det er et Skuespil, man ser. Voldsomt og farvemættet med al Romantikens Pragt — eller stille og klart som en lille fin Tone, der klinger længe og sagte dør hen. Bjørnson slipper ikke sine Tilhørere, før alting pludselig slukkes som Billedet i en *Laterna magica*, og man vaagner i Koncertsalen. — —

-- For at høre Datteren, der i sit Navn har forenet Norges to ypperste.

Fru *Bergliot Ibsen* er som Sangerinde noget for sig selv. Hun virker ikke ved Stemmens Magt, men ved dens Ynde, ikke ved blændende Teknik, men ved den Stemningsfylde, hun nedlægger i sin Sang. Naar hun tilsidst foredrager sin Faders Sange, forstaar man, at denne Poesi er hun født og baaret med, den svulmer i hendes Stemme, lyser i hendes Øjne, hun er ét med den. Ypperligere Tolk har ingen Digter haft end Bjørnson i disse Øjeblikke i sin Datter.

Det bliver en Begivenhed og en Fest, naar København som den første By i Danmark paa Mandag faar Bjørnson og Fru Bergliot Ibsen at høre. *O. R.*

PROFESSOR *Hjalmar Heiberg*, der den 25. September døde i Kristiania, paa én Dag nær 60 Aar gammel, var en af Norges betydeligste Læger.

Han var ualmindelig arbejdsdygtig, særdeles kundskabsrig, ofte genial, en ypperlig Lærer. 1870 blev han Professor ved Universitetet i Kristiania, specielt i patologisk Anatomi og generel Patologi, samt Bestyrer af Rigshospitalets patologisk-anatomiske Institut; fra 1875 docerede han tillige Retsmedicin.

EFTER en Valgkampagne, saa hidsig som den sjældent er bleven ført — i hvert Fald i en Landkreds, — blev Gaardejer *Julius Frandsen* af Nørre Tvede

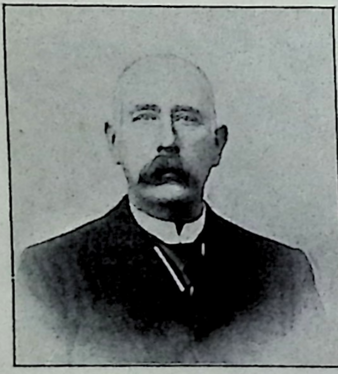
den 30. September valgt til Folketingsmand for Præstø Amts 3. Valgkreds, der har Valgsted i Næstved. Ikke mindre end 25 Vælgermø-

der blev der holdt i de sidste fjorten Dage før Valget, og hele Bataillоner af Talere fra de forskellige Partier mødte frem for at anbefale de forskellige Kandidater, medens man Landet over med Spænding vogtede paa Afgørelsen, som længe syntes usikker, fordi Stemmerne mentes at komme til at staa lige.

Gaardejer *Julius Frandsen* er endnu en yngre Mand. Han blev født den 17. Juli 1859 i Tysted ved Næstved og er saaledes kun 38 Aar gammel. Hans Fader var Gaardejer, og han selv blev det, da han kun 23 Aar gammel overtog sine Svigerforældres Gaard i Nørre Tvede. Han viste i sin Bedrift betydelig Dygtighed, saa at hans Gaard snart kunde siges at være et Mønsterbrug.

Det varede ikke længe, inden det offentlige Liv lagde Beslag paa den unge Mand. Allerede 1884 blev han Formand for Egnens Forsvarsbrødreforening, 3 Aar senere valgtes han ind i Sogneraadet, hvis Formand han har været siden 1891. Ogsaa Egnens politiske Bevægelse har han deltaget i; han har saaledes i nogle Aar været Formand for Kredsens gamle Venstreforening. — Da Agrarbevægelsen tog Fart, sluttede han sig til den og blev hurtig Medlem af dens Hovedbestyrelse. Fra Agrarernes Side er hans Kandidatur da ogsaa oprindelig baaren frem.

DEN NYE LANDSTINGSMAND, Godsejer *Ahlmann* til Langholt, der valgtes i Aalborg den 30. September, er født den 14. December 1845. Faderen, der tilhørte den bekendte sønderjyske Familje af samme Navn, var

Godsejer, lod Sønnen gaa paa Sorø Akademi, satte ham derefter til at lære Landvæsnet og sendte ham saa til Udlandet, for at han kunde fuldende sin Uddannelse paa forskellige Omraader. Efter Hjemkomsten overtog den unge A. Faderens Gaard Striben i Forpagtning og arvede baade den og Langholt ved Faderens Død.

Siden den Tid har han administreret begge Ejendomme med fremragende Dygtighed; særlig har han lagt Vægt paa Opdræt og Forædling af Heste og Kvæg, og de Resultater, han paa dette Felt har opnaaet, har vundet almindelig Beundring Landet over.

Da Agrarbevægelsen kom op, sluttede A. sig til den og indtog en ledende Plads indenfor den indtil Randers- og Helsingørvalgene, efter hvilke han trak sig tilbage fra Bevægelsens Ledelse. Som Formand for Aalborg Amts Landboforening og Medlem af Bestyrelsen for Foreningen af jyske Landboforeninger har han indlagt sig mange Fortjenester.

STATSKONSULENT *P. Nielsen*, der i disse Dage er afgaaet ved Døden, var født i Vansbæk Sogn ved Haderslev den 28. Juli 1829; indtil sit 27.

Aar var han beskæftiget ved det praktiske Landbrug, dimitteredes 1857 fra Jællinge Seminarium, blev Lærer paa Flakkebjærg Institut, derefter (1859—86) i Ørslev ved Skjelskør.

N. begyndte 1858 at foretage Studier dels over Danmarks Flora i Almindelighed, dels over enkelte danske Planteslægter; senere lagde han sig særlig efter den landøkonomiske Botanik; paabegyndte 1877 en Række Kulturforsøg med Foderplanter og samtidig en analytisk Undersøgelse af Græsmarkernes Plantedække; blev 1882 antaget som det kgl. Landhusholdningsselskabs Konsulent i Plantekultur og helligede sig fra 85 helt Landbruget. Paa Forsøgsstationer ved Skjelskør og Askov foretog N., der var en overordentlig flittig Mand, en stor Mængde Forsøg med Kulturplanter, der kan have Betydning for det danske Landbrug.

N. har baade ved disse Forsøg og ved sine mange botaniske Afhandlinger, Landbrugsartikler og oplysende Foredrag Landet over haft stor Indflydelse paa og vundet megen Popularitet hos Danmarks Agerbrugere.

BIRKEDOMMER, Kancelliraad *U. F. R. Schow*, der nu har taget sin Afsked, er født den 2. September 1822 i Thorslunde ved Kjøbenhavn, tog juridisk Eksamen 1847, blev 1850 Kopist og 1856 Assistent i Lands-Over- samt Hof- og Stads-

retten, 1861 Byfoged i Thisted og 73 Birkedommer i Kjøbenhavns Amts nordre, 1888 i dets søndre Birk. Var en dygtig, uafhængig, human og derfor overordentlig afholdt Embedsmand, er en solid, bred-gemytlig og jovial Personlighed og vil blive stærkt savnet af alle, med hvem han er kommen i Berøring.

FREDERIKSBERG SPORVEJSSELSKAB fejrede den 1. ds. sit 25 Aars Jubilæum. Koncessionen paa Anlæget af Linjen

blev den 6. Juni 1872 givet Ingeniør *Keifler*, og den 14. Juni holdtes en konstituerende Generalforsamling, ved hvilken følgende Bestyrelse valgtes: Overretsprokurator Bøcher (Formand), Højesteretsadvokat Nellemann og Fuldmægtig Lilliendahl. Administrerende Direktør blev Ritmester Hansen, teknisk Direktør Ingeniør Keifler. Aktiekapitalen var oprindelig 270,000 Kr., men udvides senere til 310,000 Kr.

Officielt begyndte Kørslen med de bekendte røde Omnibusser (ogsaa kaldet „Rumlekasserne,") den 1. Oktober 1872, reelt kom Driften dog først i December s. A. i fuld Gang.

Udgangspunktet var i Begyndelsen dels Bülowsvej, dels Stationen i Smallegade, senere kun den sidste. Endestationen inde i København var først St. Annæ Plads, men snart efter, som nu, „Hesten" paa Kongens Nytorv. Betalingen for at køre hele Ruten var 8 Skilling (nu 20 Øre).

I Aarenes Løb har „Frederiksberg Sporvejsselskab" rolig fortsat sin Udvikling til Publikums Tilfredshed, idet Bestyrelsen stadig har taget Hensyn til den uafbrudt voksende Befolkning ud ad Gl. Kongevej og bestandig har udvidet Kørselen i Forhold dertil. Naar undtages, at der i 1886 udbrød en 2 Dages Strike blandt Funktionærerne i Anledning af nogle formentlig uretfærdige Afskedigelser, og at der atter 3 Aar efter var nogle indre Uroligheder, er alt gaaet sin stille, støtte Gang.

1889 trak Ritmester Hansen sig tilbage og afløstes som administrerende Direktør af Oberstløjtnant *Ramm*, der endnu beklæder denne Post. Med stor Dygtighed og Humanitet leder han Selskabet, der staar i særlig Yndest hos Publikum, bl. A. paa Grund af det forekommende Personale, hvoraf Passagererne betjenes, og de dygtige Kuske, der ofte har en meget vanskelig Opgave med at føre deres store, tunge Omnibusser velbeholdne gennem Københavns snævre og stærkt befærdede Hovedgader.

Selskabets Bestyrelse bestaar for Øjeblikket af Vekselellerer Thomsen (Formand), Partikulier J. P. Berg og Partikulier Rohrdanz. — Forøvrigt har Frederiksberg Sporvejsselskab næppe langt igen. Ikke fordi det staar paa svage Fødder eller mangler Eksistensberettigelse; tværtimod. Men fordi det vel ligesom de andre Sporvejsselskaber i Hovedstaden i en ikke altfor fjærn Fremtid vil komme til at gaa op i en højere Enhed ved den projekterede Centralisering af al Slags Sporvejs- og Omnibusdrift i København og Forstæder med Elektricitet som Afløser af Hestekraften.

ATTILA, en Tankdamper, der var paa Vejen fra Filadelfia til Aarhus med Petroleum til det danske Petroleumskompagni, stødte, som man maaske mindes, for nogen Tid siden paa Grund ved Læssø, hvorved en af Petroleums-Tankene sprang læk, en Del Petroleum flød ud i Maskinrummet og truede med at løbe ned til Kedlerne, hvad der var ensbetydende med Skibets Brand og Eksplosion. Da Mandskabet var gaaet fra Borde, foretoges der af Svitzers Bjærgningsentreprise en Række farefulde Forsøg paa at slukke Ilden i Skibet og derefter bringe dette af Grunden. Efter mange forgæves Anstrængelser, hvorunder man paa Grund af de indtrædende Eksplosioner tidt var paa Nippet til helt at opgive Ævret, lykkedes det til sidst at blive Herre over Ilden og derefter at faa Skibet flot, hvorpaa det efter en foreløbig Reparation slæbtes til Kjøbenhavn, hvor dette Offer for en i dansk Strandingshistorie enestaaende Blanding af Stranding og Skibs-Brand nu ligger.

VORE BILLEDER.

KONG OSKARS REGERINGS-JUBILÆUM har som bekendt i Slutningen af forrige Maaned givet Anledning til store Festligheder i baade Stockholm og Kristiania. Særlig i sidstnævnte By beredtes der Norges Konge imponerende Ovationer af Befolkningen.

Ankomsten fandt Sted den 26de September om Morgenen. Den nor-

TANKDAMPEREN ATTILA.

ske Hovedstad havde klædt sig i sin fineste Flag-Pynt. Fra den festlig dekorerede Banegaard, hvor Majestæten og hans store Følge af fyrstelige Personer og Hoffolk modtoges af Honoratiores og Masser af Tilskuere, kørte Herskaberne i et langt Vogntog til Vor Frelsers Kirke under ustandselige Hyldestbevisninger og en Blomsterregn, som vistnok turde kaldes enestaaende under disse nordlige Breddegrader.

Efter Gudstjenesten der blev Bortkørslen fra Kirken et nyt Triumftog; atter Blomsterbombardement, atter Hurraraab og Jubel! Om Eftermiddagen drog det store Folketog, hvis Deltageres Antal beløb sig til 12 à 14,000, gennem Gaderne, hvor ca. 100,000 Mennesker havde taget Opstilling, op til Slottet med Faner og klingende Spil. Begejstrede Leveraab steg fra det bølgende Menneskehav op imod Slottets Balkon, hvor Kongefamiljen havde taget Plads, og fra hvilken Norges Konge i eget og Dronningens Navn takkede sit Folk for dets Hyldest.

Om Aftenen lyste Kristiania i straalende Illumination, medens det store „Borgerbal“ afholdtes i Frimurerlogens Bygning.

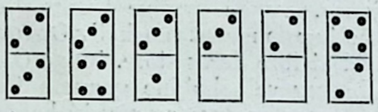
— Man vil omstaaende finde et Par Billeder, der giver et Begreb om Kristianias Udsmykning i Anledning af Regeringsjubilæet og om den Menneskemængde, der var paa Benene paa Indtogsdagen.

DE FALDNE TÆLLES hedder det noget mindre højtidsfulde Billede, vi i Dag bringer fra Hr. *Alfred Schmidts* Pen. Den yndede Humorist har her foreviget *Bech-Olsen*, som han stolt betragter de 5 Brydere, han i de to sidste Somre har kastet, og udfordrende venter paa, at der skal komme flere.

HOVEDBRUD.

A, B, C, D tager hver 6 Brikker. 4 Brikker (derimellem en Dobbeltbrik) med 28 Øjne ligge fordækt i Stammen. Der købes ikke. D har to Øjne mere paa sine 6 Brikker end B. men to Øjne mindre end C. C har 1 Dobbeltbrik, D 4 Dobbeltbrikker.

A har:

A sætter sin Dobbeltbrik ud og vinder ved at lukke Partiet i fjerde Omgang. Han har sat 4 Brikker ud. B, C, D har sat til i første og tredje Omgang, men passet i anden. Øjensummen i Partiets 10 Brikker beløber sig til 54. D har i første, C i tredje Omgang sat en Dobbeltbrik til. Øjensummen paa de 4 Brikker, som C beholder tilbage, er 5 større end paa B's 4 Brikker og 4 mindre end paa D's.

Hvilke Brikker ligger i Stammen? Hvilke Brikker beholdt A tilbage? Hvilke Brikker satte B til, hvilke C, hvilke D? Hvilke Brikker beholdt D tilovers foruden Dobbeltbrikkerne? Hvor stor var Øjensummen paa B, C og D's 6 Brikker?

1. Hvad er Klokken i Timen mellem tre og fire, naar Viserne danner en Vinkel mod hinanden paa 60°, hvilket er Tilfældet to Gange i Timen?

2. En Herremand har 14 Høstarbejdere i sin Mark; nogle faar Kosten og $1^1/_2$ Kr. i Dagløn; andre arbejder paa egen Kost og faar $2^1/_2$ Kr. i Dagløn. Kostgængerne faar tilsammen $1^1/_2$ Gang saa mange Penge som de andre; hvor mange er der af hver Slags?

LØSNING TIL REGNEOPGAVERNE I NR. 1.

1) Den 16 㫗's Ost.
2) $1^1/_3$ Mil.

Løsning paa Dominoopgaven i Nr. 1.

B's 8 Brikker havde 42 Øjne.
De 12 Brikker i Stammen 77 Øjne.
B satte til: 2—2, 1—1.
A lukkede med 1—6 til 1.
A beholdt 3—4, 3—bl., 2—1.
B beholdt foruden Dobbeltbrikkerne 5—4, 5—bl., 4—bl.

HVAD HOVEDSTADEN TALER OM.

DOKTOR FINSENS OPFINDELSER. AF DR. A. L.

For 4 Aar siden vakte den unge Læge *N. R. Finsen* berettiget Opsigt ved Offentliggørelsen af en ny Metode til Behandling af Kopper. Doktor Finsen gjorde den Gang opmærksom paa, at man ved at anbringe Koppepatienterne i et Værelse, hvor intet Lys kunde trænge ind uden at have passeret gennem røde Tæpper eller rødt Glas, opnaaede, at de kom langt lettere over deres Sygdom og undgik de ved denne Lidelse saa frygtede vansirende Ar.

Denne Behandling af Kopper i „rødt Værelse“ har senere vist sig i fuldt Maal at holde, hvad den lovede, og Lægestanden har derfor med Forventning imødeset nye Resultater fra den unge Videnskabsmand, idet man vidste, at han stadig arbejdede med Lyset for yderligere at drage denne Naturkraft ind i Medicinens Tjeneste.

Det har ogsaa senere vist sig, at man ikke har ventet forgæves, thi allerede for et halvt Aar siden offentliggjorde Doktor Finsen et nyt Arbejde, i hvilket han meddelte, at han var godt paa Veje til ved Hjælp af Lyset at faa Bugt med en anden frygtelig Sygdom, *lupus vulgaris,* en Form af Hudtuberkulose, som fortrinsvis angriber Ansigtet og æder store Partier af Næse, Overlæbe og Kinder bort, saa Patienten bliver i en uhyggelig Grad vansiret.

DOKTOR N. R. FINSEN.

Doktor Finsen paaviste nemlig ved Forsøg, at stærkt samlet Lys har en hurtig dræbende Virkning paa Bakterier, og han mente derfor, at man ved Hjælp af Lyset maatte kunne helbrede den omtalte uhelbredelige Lidelse, som skyldes Tuberkelbacillen.

Det kom nu an paa at kunne anvende Lyset tilstrækkelig koncentreret, thi uden dette tog det for lang Tid at dræbe Bakterierne, men paa den anden Side opstod der ved denne Koncentrering en saa utaalelig Hede, at Patienten umulig kunde udholde det og i ethvert Tilfælde vilde faa en Forbrænding. Varmen maatte derfor skaffes bort. Da nu det hvide Lys er sammensat af flere forskellig farvede Straaler, hvoraf nogle (de røde) er varme, medens andre (de blaaviolette) er kolde, og det netop er de blaaviolette, som dræber Bakterierne, gjaldt det kun om at udelukke de første; og dette udførte Doktor F. paa den Maade, at han lod Lyset, førend det faldt paa det syge Sted, passere igennem Vand, som var farvet blaat, thi dette tilbageholder de varme Straaler uden at svække de kolde, og hermed havde Doktor F. opnaaet, hvad han vilde, det at kunne anvende koncentreret blaaviolet Lys til Behandling af Lupus.

Denne Proces er, som man ser, lige den modsatte af den ved Kopper anvendte, hvor man ved at lade Lyset passere gennem rødt Glas *udelukker* de i Dagslyset indeholdte blaaviolette Straaler, som her har en skadelig Indflydelse paa Huden, mens man ved Lupus, hvor det gælder om at dræbe Bakterier, netop bruger det blaaviolette Lys og det i koncentreret Form.

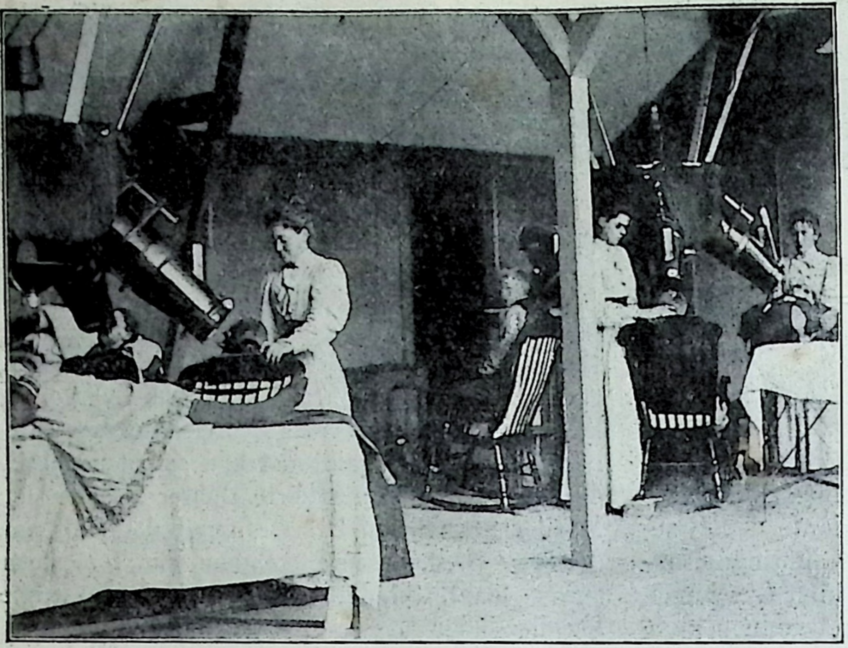
Resultaterne af denne Behandlingsmaade ved Hudtuberkulose har allerede vist sig overordentlig gunstig, thi omtrent en Snes Patienter er allerede helbredede, og mange er godt paa Veje dertil.

Lyset, som anvendes, er dels Sollys, dels Lys fra elektriske Buelamper af overordentlig Størrelse, — nogle af dem bruger hver især saa meget Elektricitet, som en Maskine paa 15 Hestes Kraft kan frembringe, og udsender et Lys svarende til 20,000 Stearinlys.

Naar Sollyset anvendes, samles det, som man ser af det ene af vore Billeder, med store Glaslinser, mellem hvilke der er anbragt Vand, og Behandlingen foregaar, naar det ikke er for koldt, i det fri.

Apparaterne til Koncentrering af det elektriske Lys er betydelig mere indviklede. De er ogsaa sammensatte af flere Glaslinser med blaatfarvet Vand imellem. Man kan danne sig et Begreb om deres Udseende af det andet af vore Billeder.

Et af de Spørgsmaal, som nødvendigvis fremstillede sig, var, om Lyset kunde trænge ind i

LUPUS-BEHANDLING VED ELEKTRISK LYS.

det menneskelige Legemes Væv. Doktor F. paaviste nu, at Lyset, efterat have passeret et Menneskes Ørelap, kunde sværte fotografisk Papir, — som har den Egenskab at blive sort, naar Lyset falder paa det. End yderligere viste det sig, at Lyset efterat være gaaet igennem en levende Kanins Øre var i Stand til at dræbe Bakterier, men for at dets dræbende Kraft ikke skulde svækkes i altfor høj en Grad, var det nødvendigt at presse Blodet til Side, da dette, som jo er rødt, forhindrede en stor Del af de blaaviolette Straaler i at passere. Ved Behandlingen af Patienter anvendes derfor særlig konstruerede Trykglas, som trykker Blodet bort fra det Sted, der skal belyses.

For et Aar siden fik Doktor F. særlig ved d'Hrr. Direktør Hagemanns og Fabrikejer Vilhelm Jørgensens Hjælp paa Kommunehospitalets Grund opført et Institut til Behandling af Lupus og til videre Forskning paa Lysets Omraade.

Her har der i den forløbne Tid været behandlet mange Patienter, og Tilstrømningen af disse har været saa stor, at man har set sig nødsaget til, for nogle Uger siden, at tage en i Sommerens Løb opført ny Bygning i Brug, og i denne kan der behandles ca. 80 Patienter daglig.

Behandlingssalene maa i en saadan Anstalt være indrettede saavel for elektrisk Lys som for Sollys, og man har derfor, — som man kan se af det ene Billede, — næsten udelukkende Glasvæg mod Syd.

Daglig kommer saavel danske som udenlandske Læger paa Dokt. Finsens Institut for at se Behandlingen, og alle er de forbavsede over de Resultater, der allerede er opnaaede, og som, for de Patienters Vedkommende, der er udskrevne som helbredede, kan sés af Fotografier tagne af Patienterne før og efter Behandlingen.

I dette Institut, som bærer Navnet „*Finsens medicinske Lysinstitut*“, vil sikkert mange Lupuspatienter finde Helbredelse, og hvad der er ligesaa vigtigt, er, at man her har faaet oprettet det første Hjemsted i Verden for videnskabelige Undersøgelser af Lyset. Man maa fra denne Anstalt, hvor foruden Dokt. Finsen 3 unge Læger arbejder, med Forventning imødese nye Resultater, der i lige saa høj Grad som det af Dokt. Finsen allerede opnaaede kan hævde Danmarks Navn paa Medicinens Omraade.

Dokt. Niels Ryberg Finsen, hvis Billede vi i Dag bringer, er en Søn af afdøde Stiftamtmand Finsen, født den 15de December 1860 paa Færøerne og Student fra Reykjavik 1882. Slægten stammer fra Island.

LUPUS-BEHANDLING VED SOLLYS.

LOHENGRIN. FORTÆLLING AF ENRICO PANZACCHI. OVERSAT AF HELENE JACOBSON.

Enhver, som var til Stede, maa mindes denne Aften. Statstheatret i Bologna fyldtes henimod Klokken otte om Aftenen af ivrige, alvorlige, næsten højtidelige Tilskuere. Mange af dem kom med en tyk Bog under Armen. Selv Damerne traadte ind i deres Loger og tog Plads ved Logeranden med et Udtryk af koncentreret, højtidelig Forventning.

I Parkettet, Amfiteatret, i Logerne, kort sagt overalt var samtlige Pladser optagne. Alle havde indfundet sig tidligt, Herrerne næsten alle i Kjole og hvidt Halstørklæde, Damerne nedringede i elegante Baltoiletter. I de ti Minutters Ventetid opfyldtes Salen af en dump, vedholdende Summen, som fra en kæmpestor Bikube. Fra de øvre Etager kom nu og da en mere støjende Larmen, et Latterudbrud eller et Udraab, men straks efter blev alt stille.

Teatrets Ure viste otte præcis. Der er pludselig blevet aldeles stille i Salen. Angelo Mariani er allerede steget op paa Dirigent-Pladsen og vender langsomt sit smukke Hoved til højre og venstre; nu hilser han med et roligt Smil paa Camillo Cesarini, som noget nervøst besvarer hans Hilsen. Derefter slaar han paa Nodestolen til Tegn paa, at Orkestret skal begynde Forspillet . . .

Et Kor af Engle daler langsomt ned fra Himlene og skænker atter Jorden den mystiske Kalk, i hvilken Frelseren velsignede Vinen under den hellige Nadver, som han nød med Apostlene . . .

Tæppet er allerede gaaet op; Henrik Fuglefænger forklarer Grunden til sit Komme for det brabantske Folk, de Damer og Herrer, som er forsamlede ved Scheldens grønklædte Bredder . . .

Den unge Grevinde G., en blond, henrivende og anstandsfuld Skønhed, sidder i sin Loge paa første Række til venstre, skraas overfor Scenen. Med Teksten i Haanden betragter hun Scenen, og ved Siden af hende sidder en gammel Musiker, som opmærksom vender Bladene i Partituret, der ligger mellem dem paa Logerandens røde Fløjl.

Hendes Mand er ikke hos hende i Logen. Han havde længe været en overbevist, ivrig og stridslysten Wagnerianer, og han havde beredt sig til denne første Forestilling som til en Duel. I timevis havde han hver Dag gennemgaaet Partituret paa Klaveret, disputeret med sine Venner i Klubben for at nedslaa enhver ufordelagtig Bedømmelse, kort sagt, gjort en ivrig og ihærdig Propaganda. Hans Hustru, der ogsaa var meget musikalsk, fulgte ham til Dels i hans Entusiasme, men dog ikke saa fuldstændigt, som han havde kunnet ønske. Grevinden blev undertiden utaalmodig over de lange, tunge og svært fattelige Melodier, hun nærede visse Tvivl og bibeholdt en vis Forbeholdenhed. Hun vilde vente, til hun havde været med til Operaens Opførelse paa Scenen, og mente, at hun først saa vilde være i Stand til at udtale en afgørende Dom.

— Nuvel — sagde Greven til hende — saa vent, indtil du har set Operaen paa Scenen, men pas godt paa, at du *ikke mister* en eneste Tone. Jeg, som hverken vil forstyrre nogen eller selv forstyrres, har allerede købt en Billet paa Gulvet og vil sidde der hele Aftenen med Partituret foran mig.

Og Greven sad ogsaa der nede paa Udkanten af en Række, modsat Grevindens Loge.

Imidlertid skred Handlingen frem gennem første Akt. Telramund har sluttet sin løgnagtigt opfundne Beretning. Elsa, som kaldes til for at rense sig for Beskyldningen for Brodermord, kommer ind med langsomme Skridt, aldeles optagen af sin Vision, og fortæller nu sin Drøm om den skønne, frelsende Riddersmand. Nu er *Guds Dom* forkyndt, og med skælvende Stemme spørger en Herold, om der findes nogen, som vil træde frem og kæmpe for Elsa af Brabant mod den Mand, der anklager hende. Det første, det andet Opraab lyder, men ingen viser sig . . . Orkestret udtrykker den angstfulde Ventens stigende Uro, og med brændende Tro opsender Elsa en Bøn mod Himlen. Knælende forener Kvinderne deres Bønner med hendes . . .

Pludselig ses der et forunderligt Skær fra Baggrunden, og snart omstraaler dette Skær Flodens Vande. Alle vender sig imod det; forundrede, forfærdede, henrykte betragter de det overjordiske Syn:

„*Se! se! Hvilket mægtigt Under!*"

Lohengrin nærmer sig langsomt, staaende i sin Snække, som trækkes af den hvide Svane, og

snart efter viser han sig paa Flodens grønne Bred, klædt i en straalende Sølvrustning. Ja, det er ham, den anraabte, den ventede, den hellige Grals lyse Ridder, der straaler som en himmelsk Aabenbaring! — — —

Ildfuldt beskrivende klang Musiken gennem Salen; det var, som om den gød en pludselig, forunderlig løftende Magt i Tilskuernes Sjæl. Salen var som fyldt af elektriske Gnister. Den Del af Publikum, som sad ned, havde pludselig rejst sig uden selv at mærke det, og fra alle Sider brød paa én Gang en dundrende Bifaldssalve løs, et vedholdende, uafbrudt Raab, i hvilket alle, Kunstnere og Profane, Wagnerianere og Antiwagnerianere, opfyldte af samme guddommelige Begejstring, gav deres Henrykkelse, Beundring og Overraskelse Udtryk.

Angelo Mariani markerede Stykkets sidste Sats, medens han stolt kastede Hovedet tilbage som en sejrende Løve. Derpaa vendte han sig om, bleg og smilende, for at takke Publikum.

Det forstaar sig af sig selv, at den Wagnerelskende Greve var henrykt over Musiken og glad over den Sejr, den vandt. Alle hans Sanser svævede som i en Atmosfære af stille Henrykkelse. Denne Triumf for Wagner og hans Fortolkere var ogsaa lidt af en Triumf for ham; han følte det, jublede og var lykkelig derover.

Hvor det skulde blive morsomt om et Par Timer at træffes i Klubben, Ansigt til Ansigt med de ivrigste Modstandere, de Lidettroende og Mistænksomme! At mødes med dem og tilintetgøre dem med det eneste lille simple, men veltalende Ord: — Naa?! . . .

Da Lohengrin viste sig i Baggrunden af Scenen, var det, som om hele hans Sjæl koncentrerede sig i hans Øjne og Øren. Og dog var der en Tanke, der ligesom satte sig paa tværs i hans spændte Opmærksomhed: det var Tanken paa hans Hustru. Hvor ofte havde han ikke, naar de talte om Operaen og gennemgik Partituret paa Klaveret, gentaget for hende:

— Du skulde høre det Sted! Er man ikke af Stok og Sten, saa maa man rives med! — Han blev grebet af en uimodstaaelig Lyst til paa Grevindens Ansigt at læse den Sindsbevægelse, som han saa mange Gange forud havde forestillet sig, og han drejede sig om for at se paa hende. Han betragtede sin Hustru, men hun saa ikke paa Scenen. Forunderligt! Hun saa' ikke engang i Partituret! Hun sad i sin Loge, skraas for Scenen, men hendes Hoved var fuldstændig bortvendt; Ansigtet saa opad, og hendes slanke, hvide Hals var let bøjet. Hendes store, sorte Øjne var ogsaa vendte opad og saa ufravendt mod samme Punkt, saa at hendes Ansigt fik det Udtryk, som man finder i nogle af Guido Renis Kvindehoveder. Hun var aldeles bleg, ubevægelig. Kun hendes Bryst, der omsluttedes af et sort Silkeliv besat med fine Kniplinger, sank og hævede sig med et uregelmæssigt og hæftigt Aandedrag.

Greven søgte at finde Retningen af hendes Blik, og han syntes at kunne se, at det gik tværs gennem Salen op imod anden Etage, paa et Sted, hvor han vidste, hans Venner havde samlet sig.

Han følte sig greben af en ulykkespaaende Uro. Hvoraf kom det, at medens totusinde Hoveder ubevægeligt var vendte mod Scenen, hans Hustru ene vendte sit Ansigt en anden Vej? Hvem saa hun paa? Hvem kunde i dette Operaens højtidelige Øjeblik tildrage sig hendes Opmærksomhed? Hvem var mægtigere end Wagner, end Musiken, end den kvindelige Nysgærrighed? Hvem ofrede hans Hustru alt dette i dette Øjeblik?

Ængstelig vendte han sit Blik mod anden Etage, men han sad saa langt ude paa Bænken, at det var ham umuligt at se nogen. Han kunde kun akkurat se et Par Kikkertglas, som stod lidt udenfor Logeranden og, syntes det ham, var rettede lige imod Grevindens Loge. Det var frugtesløst at søge at faa mere at se; i denne Mennesketrängsel var Greven som naglet til sin Plads. Han maatte slaa sig tiltaals og vente.

Men næppe var Akten tilende, før han ilede op i sin Hustrus Loge og kastede et gennemtrængende Blik imod anden Etage. Logen var tom, hans Venner havde, som sædvanligt, spredt sig i Gangene, i de andre Loger, eller trukket sig tilbage til Foyererne for at ryge og gøre deres Bemærkninger om Forestillingen og Publikum. Saa vendte han sig imod sin Hustru, og idet han blev staaende, betragtede han hendes Øjne. Hun løftede sit smukke Ansigt imod ham med et træt Blik og sagde med stille, indsmigrende Stemme:

— Vidunderligt! Aldeles vidunderligt!

— Og Svanens Komme?

— Vidunderligt!

Greven bed sig i Læben og sank træt ned ved hendes Side, som om han var aldeles udmattet og bedøvet af musikalsk Begejstring. — —

Under Resten af Operaen var Grevinden lutter Opmærksomhed. Hun læste i Teksten, gennemgik i Partituret de ejendommeligste Punkter i Musiken med den gamle Musiker, udtrykte sin Henrykkelse og applauderede ivrigt.

Greven derimod, som var gaaet tilbage til sin Plads i Parkettet, vendte ikke længere et eneste Blad i Partituret, men sad og saa frem for sig med stirrende Øjne. Tankerne fo'r uophørligt gennem hans Hjærne, hans Tindinger bankede, og nu og da følte han den kolde Sved paa sin Pande.

Hvad var der sket? Hans Hustru var ikke den samme som før! — — Efter det første Virvar af Ideer, Antagelser og Forestillinger begyndte han at tænke mere roligt og besindigt.

FRA RAADHUSTAARNETS TINDE.

UDSIGT FRA RAADHUSTAARNETS TINDE (TIVOLI OG KALVEBODSTRAND).

Hans første Spørgsmaal var: — Hvem er *Manden?* — En for en lod han sine Venner passere Revue for sin Tanke, derefter gennemgik han sine Bekendte, sin Hustrues Venner og Bekendte, hendes Veninder, Venindernes Hjem, de Rejser, de havde foretaget sammen, hans Fraværelse fra Bologna — — — intet, som gav Anledning til nogensomhelst Slags Mistanke!

Grevinden havde ført et ulasteligt Liv; ikke engang Skyggen af en Mistanke havde nogensinde fordunklet deres Lykke. Det syntes knapt at more hende at være Genstand for den Hyldest, som saa mange viede hendes Skønhed.

En Tid, medens hun var ung Pige, havde man hvisket om en lille romantisk Forelskelse i Marquis D.'s yngste Søn, en Barndomsven af hende, men det var kun utydelige og ugrundede Rygter. Denne Barndomsven var for syv Aar siden blevet Søofficer, og de havde ikke set hinanden siden. Men hvor mon denne Barndomsven nu befandt sig? Sikkert ikke i Bologna, maaske paa Vejen til Amerika!

Trods alle disse beroligende Betragtninger saa Greven bestandig for sig sin Hustrus Hoved og Øjne vendte op imod anden Etage, netop som Svanen nærmede sig. — — —

Da han forlod Teatret, afkøledes hans Følelser imidlertid en Smule af den friske Natteluft, og han følte sig roligere. Han hjalp Grevinden op i Vognen og sagde glad, at han tænkte at kigge et Øjeblik op i Klubben for at ryge en Cigar og nyde sin Triumf!

Da han kom ind, var Salen fuld af Kammerater, som talte fem-seks i Munden paa hverandre, gjorde deres Bemærkninger om Teksten og diskuterede Operaen. Næppe havde de set ham, før de flokkedes om ham ti—tolv paa én Gang. En udtrykte sin Begejstring, en anden erklærede sig for overvunden, og en tredje udlagde og forklarede de ubetydeligste Enkeltheder for dermed at skjule sit Nederlag. Efter ti Minutters Forløb havde Greven faaet sit gode Humør, sin Livlighed og den uudtømmelige Veltalenhed, som han altid udfoldede, saa snart Talen drejede sig om Musik, tilbage.

Pludselig hørte han en Stemme bag ved sig.

— Kender du mig ikke igen?

Han vendte sig om og betragtede fra Hoved til Fod en høj, ung Mand med solbrændt Ansigt, kort sort Fuldskæg og livlige mørke Øjne, klædt i elegant Selskabsdragt. Det var Barndomsvennen.

Ja, det var Barndomsvennen, som slet ikke var paa Vej til Amerika, men derimod landet i Neapel! Han havde ikke villet forsømme Premièren i Bologna og indbød sluttelig sig selv til at tilbringe sin halvanden Maaned lange Permission i Grevens Hus. — — —

Allerede efter en Maaneds Forløb hviskedes der meget herom i Bologna. Det blev endogsaa paastaaet, at Greven havde overrasket dem uden videre og dræbt den unge Søofficer. Snart talte man om Duel, snart om Skilsmisse og andet lignende. Endelig fik man en skønne Dag at vide, at Greven og Grevinden sammen havde begivet sig paa en lang Rejse. De kom først hjem efter to Aars Forløb, og udadtil syntes Forholdet at være det bedste. Men det blev hurtig bekendt, at hver af dem førte sit Liv paa egen Haand, og det saa glad som muligt. — — —

(17. November 1882.)

Lohengrin opføres atter paa Statsteatret i Bologna. Men elleve Aar er gaaet, og meget Vand er løbet til Stranden i Mellemtiden. Camillo Cesarini er død, og Angelo Mariani er død, den unge Søofficer er død, og selv vor egen Ungdom er død. — — —

Klokken er endnu ikke otte, og Teatret er allerede fuldt. Der er næsten lige saa mange Mennesker som for elleve Aar siden. Nu kommer Damerne, men de er mindre stolte end den Gang.

Grevinde G. sidder i sin sædvanlige Loge skraas for Scenen, men hendes Mand ses ikke, hverken i Logen eller paa Gulvet. Mange fastholder endnu, at Grevinden er en smuk Kvinde, og adskillige unge Herrer gør meget aabenlyst Kur til hende, men 11 Aar er hengaaede, og meget Vand er løbet til Stranden i Mellemtiden. — — —

Jeg sidder oppe i 2. Etage og morer mig med at se paa hende, medens mine Tanker gaar tilbage til svundne Tider og Begivenheder. Jeg er meget nysgærrig efter at se, naar Svanen kommer, om et Minde vil have Magt til at faa hende til at vende Hovedet op imod mig. —

Men nej! — Da den første Strofe lyder:

„Se! se! Hvilket mægtigt Under!“

bøjer hun Hovedet mod Brystet ligesom greben af en pludselig Træthed, og saaledes bliver hun siddende, indtil Akten er forbi. — — —

Mindes De, Fru Grevinde, mindes De . . .?

VORE TEATRE. II. YNGRE KRÆFTER.

Medens vi i forrige Artikel bragte Portrætter af de københavnske Hovedsceners Direktører, præsenterer vi i Dag vore Læsere Billeder af nogle af deres mere fremragende yngre Kræfter.

Næsten hver Sæson dukker der en eller anden op, der som „lovende“ tildrager sig særlig Opmærksomhed, bliver særlig drøftet i Bladene og i Publikum, særlig feteret og ombejlet. Disse opgaaende Stjærners Ungdom, muligvis deres smukke Ydre, men i hvert Fald den

BETTY NANSEN.

Interesse, det nye altid har, sikrer dem en Sukces, der desværre ikke sjældent er saare kortvarig, fordi det viser sig, at der ikke er Talent nok til at indfri de Løfter, man troede, de gav.

Og der er andre, der sent og gennem strængt Arbejde vinder frem fra en ubemærket Tilværelse til de Rækker, hvor man regnes med, hvor Navnet faar Klang, og den kunstneriske Gærning følges med Interesse og Sympati fra Opgave til Opgave. Deres Popularitet kommer først efter haardt Slid og mange Skuffelser, medens de andres faldt ned i deres Aladdins-Turban, uden at de egentlig havde udrettet noget for at gøre sig fortjent til den.

Det er saa sin Sag at gaa om med et ungt Talent, der skal plejes og hæges og næres med Omhu og Forstand for at vokse sig stort og stærkt og sundt. Men det er ikke mindre svært at gaa omkring uden synderlig Talent og alligevel — ved Forholdenes Magt — komme til at gælde for noget, betyde noget, „love“ noget.

Den Dag oprinder vel, før eller senere, hvor Sløret falder fra Øjnene, saa de ser, at det Hele eller det meste var Illusion, at Talentet sad i en smuk Figur, et kønt Ansigt, en smittende Latter, en klingende Røst, en Skælm i Øjet eller et Par velformede Lægge, — hvilket altsammen er saare godt, men bare ikke nok. —

AUGUST LIEBMAN.

— Naa, lad os ikke blive Pessimister! Lad os haabe, at der paa vore Teatre maa vise sig rigtig mange unge og frodige Talenter, *virkelige* Talenter, af dem, der kan holde og hævde sig og dog se godt ud, hvad der jo aldrig er nogen Skade til!

Og dermed et Par Oplysninger om vore Portrætter af de unge Kræfter:

Man ser fra det kgl. Teater Fru *Betty Nansen*, hvis intelligente og sjælfulde Spil allerede har skaffet hende en stor Kreds af Beundrere, den elskværdige Bonvivant Hr. *Liebman* og Hr. *Kaare Borchsenius*, der hører til Teatrets alleryngste Kuld, men vel snart faar Lejlighed til at vise de Ævner, han menes at sidde inde med; fra Dagmarteatret den fine og nydelige Frk. *Aug. Blad* og den ejendommelig energiske Karakterskuespiller Hr. *Em. Larsen;* fra Kasino Frk. *Valborg Andersen,* der baade som Sangerinde og Skuespillerinde har lagt usædvanligt Talent og Temperament for Dagen, og Hr. *Stannis,* Teatrets nye Elsker, af hvem man venter sig en Del, og hvem foreløbig den gæve Svend Trøsts Rolle i „Ridderen af Randers Bro“ er overdraget; endelig fra Folketeatret Fru *Anna Larssen,* den mest fuldendte, ja vel egentlig

KAARE BORCHSENIUS.

AUGUSTA BLAD.

EM. LARSEN.

STANNIS.

den eneste Ingenue, Københavns Scener har haft i en Række af Aar, og Hr. *Albrecht Schmidt,* der fra sin Optræden paa Dagmarteatret for et Par Sæsoner siden vil mindes af mange som en hyggelig og morsom Ræsonør.

Det er „Hver 8. Dag"s Hensigt fremtidig, saa ofte Lejlighed gives, at bringe korte Resuméer af de københavnske Teatres Virksomhed og ledsage disse orienterende Smaaartikler med Kostymebilleder og andre Illustrationer fra de Forestillinger, der særlig lægger Beslag paa Publikums Opmærksomhed.

SEKS MAANEDER PAA DEN ØDE Ø. AF THOMAS P. KRAG.

I den lille By ved Sjøen, hvor jeg en Vinter boede, traf jeg mange Sjøfolk. Jeg traf ganske unge, der netop havde gjort sin første Langrejse, og jeg traf gamle, der havde hørt op at fare og nu levede fra Dag til Dag med mange Skrøbeligheder, det haarde Liv paa Havet havde givet dem.

Med mange af disse sidste samtalede jeg, og forunderlige Historier var det ofte, de havde at fortælle. Tidt troede jeg, at de Ting, de fortalte, i Virkeligheden aldrig havde hændt, at de maaske havde drømt dem en Nat, naar de under Troperne sov en unaturlig dyb Søvn, eller at det var et Produkt af de Feberfantasier, der af og til bemægtiger sig de i nordlige Lande fødte Mennesker, naar de kommer til varme, sumpige Lande.

Den Historie, jeg her gengiver, er bleven mig fortalt af den gamle forhenværende Styrmand Eigil Dyre, almindeligvis kaldet „Hellefisken". Den synes mig meget trolig og rimelig. Kun er det mig ikke muligt at begribe, hvilken øde Ø det var, de to Mænd naaede, hvorpaa de boede de seks Maaneder. Men jeg ved, at Sjømænd tidt beretter, at de paa deres lange Fart over Havet har naaet Steder, der ej har staaet paa noget Verdenskort: Øer, der visse Tider af Aaret har skjult sig under Havet og til andre Tider været synlige. En saadan besynderlig Ø var dog ikke den, til hvilken de to Sjømænd naaede paa den Fart, som i det efterfølgende skal berettes; men sagt endnu en Gang: jeg har endnu ikke kunnet finde den paa noget af de mange Verdenskort, som jeg for dens Skyld har undersøgt.

Saa lader jeg Fejlen ligge enten hos Kortene eller hos „Hellefisken" eller hos de to Sjømænd, som meddelte ham denne Historie. I alt væsentligt er Histo-

VALBORG ANDERSEN.

ANNA LARSSEN.

ALBRECHT SCHMIDT.

riensand. Og den omtalte Ø's Forsvinden paa Kortet kan jo bero paa dens Lidenhed eller paa en fejl Angivelse af Kurs hos de to Sjømænd, hvem følgende vederfaredes.

I.

Egnen ved Tunholmen er mørk og øde. De Mennesker, som bor der, har ikke lette Dage. Tungt gaar deres Liv, hvad enten de trækker Fisken fra Havet, eller de dyrker den magre Mo, der strækker sig ind over Landet.

En Høst saa det ilde ud for de Folk, som boede der. Netop da Kornet var modent og skulde slaaes, kom svære Hagelbyger, der lagde Korngræsset fladt, og til Overflod aabnede Himlen sine Sluser, og der kom Regn, værre end gamle Mænd kunde huske den. Dette var for dem, der fik sit Livsophold ved Jordens Brug. Ikke bedre, men hellere værre gik det dem, der trak sit Udkomme fra Sjøen. Thi onde Storme kom ind og gjorde Havet vildt. Det var ikke muligt at sætte ud endog fra større Baade. Følgen var, at selv de store Fiskere led Mangel. De alene kunde klare for sig, som havde sparet noget sammen fra de tidligere Aar.

En af de Fiskere, der var mest kendt ved Tunholmen paa Grund af sin Uforfærdethed og sin Udholdenhed, hed Calle Stokke. Han mærkede, at Madforraadet svandt ind for hver Dag, og han var heller ikke glad ved Tanken paa, at om ikke mange Dage vilde han selv, hans Kone og deres Søn lide Sult. Han tænkte meget paa, hvad der vel var at gjøre. Sluttelig tog han en gammel Bøsse, han ejede, og gik ud for at skyde Fugle; men Fuglene var borte, hvad enten de nu havde sultet ihjel eller fløjet til frugtbarere Egne.

Tung i Sind gik Calle Stokke den Kvæld hjemover. Paa Vejen traf han en gammel Mand, som han for saa vidt kendte. Deres Samtale faldt paa Tidens Ulidelighed og Nød, og Calle Stokke mente, at værre Dage havde der aldrig før været ved Tunholmen.

Da sagde den gamle Mand: „Ikke kan jeg huske værre Tider. Men det kan vel hænde, at det har været ilde en Gang før i Tiden. Min Bedstefader, som er død for mange Aar siden, fortalte mig en Gang, at da han var ung, kom der svær Dyrtid to Aar i Træk. Mange led stor Nød; men nogle, der var modigere end de fleste, satte tilsjøs og fiskede ved „Albatros“. Og de Folk bjærgede sig ikke bare for Sult; men de blev rige Folk Resten af deres Liv. Du Calle Stokke“, blev den gamle Mand ved og saa op, „Du kunde vel ogsaa have Mod til at sætte derud. Var jeg ikke saa gammel, som jeg er, saa vilde jeg gjøre det. Jeg har gaaet omkring, og jeg synes, at Folk er for selvopgivende. Vorherre sender tidt Vanskeligheder, for at Menneskene skal blive modige og kløgtige“.

Lidt efter skiltes Calle Stokke fra den gamle og gik over Myren, der laa nær ved hans lille Hus. Den hele Tid tænkte han over, hvad han havde hørt. Ja, om Natten drømte han, at han var langt ude paa et stort Hav, hvor han trak Fisk — den ene større og blankere end den anden.

De næste Dage fik han ingen Ro for den gamle Mands Ord. De laa skjult i hans Sind, og tidt faldt han i Tanker og stirrede hen for sig uden at svare, om nogen spurgte ham.

En Dag lagde Stormen sig til Ro. Bølgerne mistede de skarpe, hvide Kamme. Dønningerne gled store og sorte mod Land og buldrede som Torden. Mod Kvælden blev ogsaa Dønningerne mindre, thi al Vind var ophørt: Luften var blank og stille, og Solen gik ned i skyfri Luft.

Calle Stokke vaagnede den Nat og hørte nu kun en svag Sus fra Stranden. Han tænkte ved sig selv: „Naar Dagen gryr, sætter jeg ud . . . langt tilhavs . . . kanske til Albatros . . . kanske endnu længere“.

Med den Tanke sov han ind. Da han vaagnede om Morgenen, sagde han til sin Kone: „Jeg faar se til at finde en Udvej. Jeg tror, at det kunde have sin Rimelighed, om jeg gik længere ud, end jeg hidtil har gaaet. Giv mig Niste med for en Uge eller saa. Kanske jeg bliver saalænge borte. Bliv i al Fald ikke forskrækket, om jeg ikke kommer hjem de nærmeste Dage“.

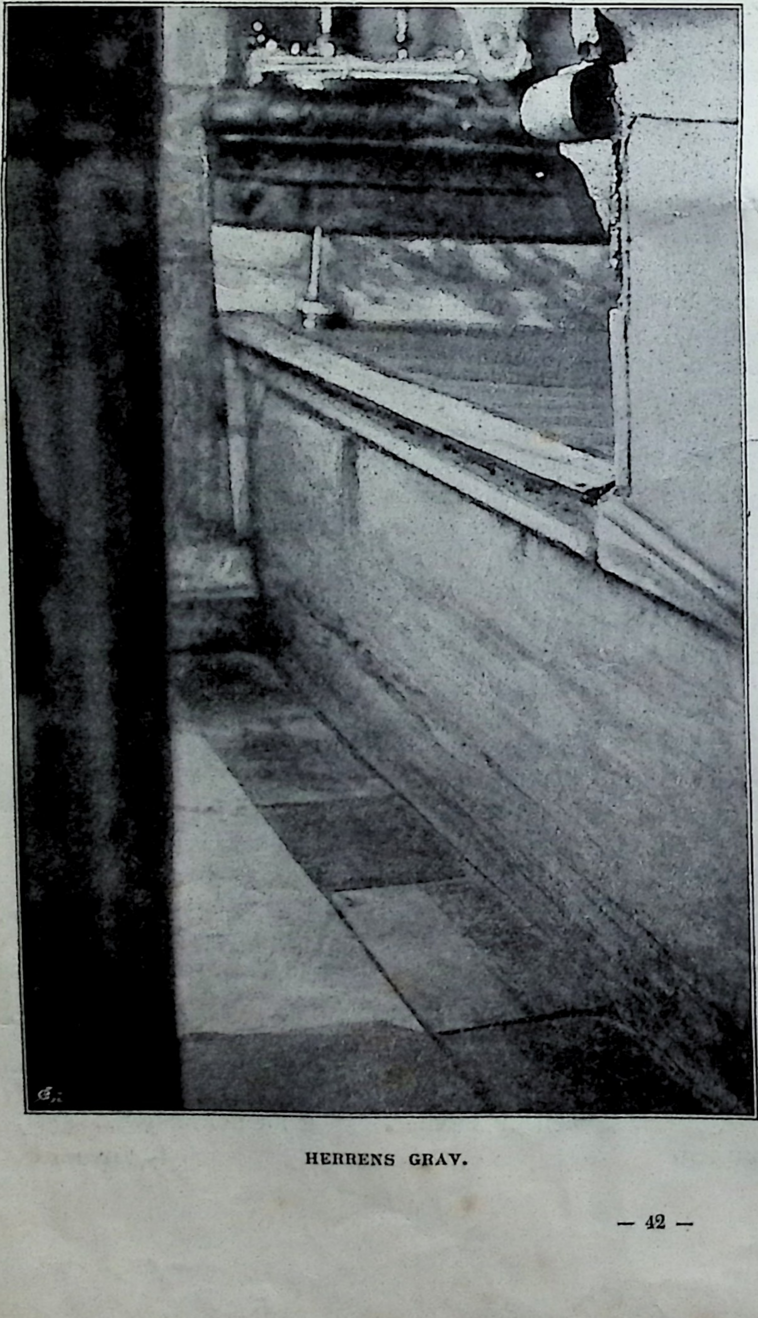
Nu gik han hen og ordnede alle sine Redskaber. Gik derpaa en halv Fjerding Vej, hvor Joel Tvejt boede, en ung Sømand, der var flink som faa til at manøvrere en Baad. Han spurgte Joel Tvejt: „Vil Du være med paa en Fart til „Albatros“? Jeg ved, at mange har gjort rigt Fiske, som har rejst did. Du kender mig nok, saa Du ved, at jeg ikke vil være karrig, hvordan nu end Udbyttet bli'r“.

Joel Tvejt svarede: „Du siger noget. Hvorfor skulde vi ikke sætte i Vej. Det ser ud til at blive fint Vejr, og det skulde godt være, om Stormen nu havde lagt sig for det første“.

(Forts.)

DEN HELLIGE GRAVS KIRKE. AF EDV. BLAUMÜLLER. II.

En Sværm af Mennesker vandrer rundt der inde, forsvinder mellem Søjlerne og dukker uformodet op lige foran en. De fleste samler sig dog foran Indgangen til det store Gravkapel, der befinder sig midt under Kuplen. Det er opført af Marmor, og hele Façaden skjules af tarvelige Oljemalerier, hvis forgyldte Rammer luer i Lyset af Votivlamperne. Flisegulvet foran Trinene op til Kapellet ligner en Valplads. Russiske Pilgrimme i Skørtefrakke eller Vadmelskaabe kaster sig ned og berører Gulvet med Panden; rejser sig paa begge Knæ og slaar med store, runde Armbevægelser Kors for Ansigt og Bryst; bøjer sig derpaa atter mod Fliserne, som de bader med Taarer. Orientalske kristne i Turban afører sig deres Sko, lægger sig næsegrus mellem de vældige Sølvstager paa begge Sider af Indgangen og kryber med bøjet Hoved ind i Graven . . .

HERRENS GRAV.

Vi følger dem. En ad Gangen maa man knibe sig gennem den snævre og lave Dør. I det forreste Rum staar en Genstand, der kunde ligne en Døbefont. Den Plade, der danner Bækkenet, er efter Traditionen et Brudstykke af Stenen over Herrens Grav . . . Inderst inde findes endelig Graven. Den er anbragt i en Niche og optager omtrent Tredjedelen af det lille bitte Rum. Man ser kun Marmorlaaget og det ene Sidestykke. Henne i Krogen staar en græsk-katolsk Præst og salver sine Trosfæller med indviet Olje . . . Ovenover Graven hænger et halvt Hundrede Guldlamper og fylder Kapellet med en kvælende Hede . . .

Det er vanskeligt at komme ud igen. Nye Skarer belejrer Indgangen. Der ytrer sig en mærkelig Stundesløshed i disse Menneskers Andagt. Hver skøtter sig selv, men alle har de travlt. Saa og saa mange Stationer skal besøges, saa og saa mange Kys og Korsninger og Knæbøjninger afleveres som Hyldest paa hvert Sted, Traditionens myndige Finger har udpeget. Og disse Steders Tal er Legio . . .

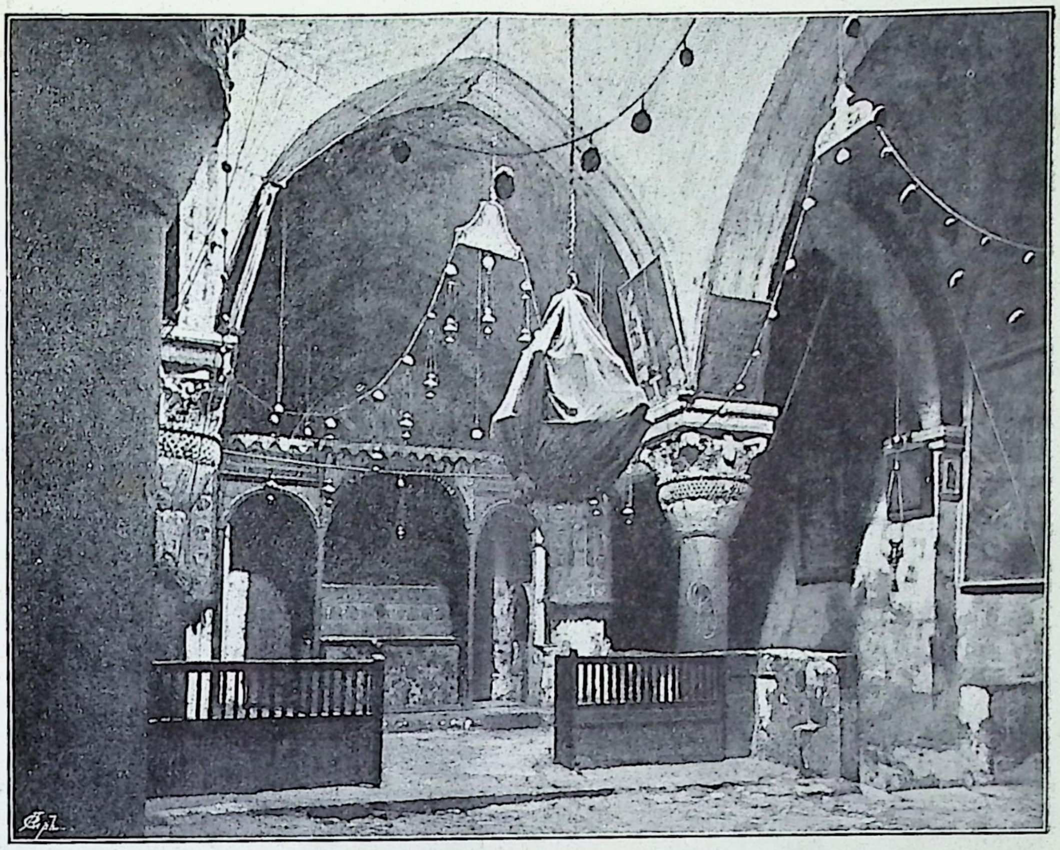
Nogle er fælles, saa at sige økumeniske. Men for Resten har hvert af de gamle Kirkesamfund sine Helligdomme. Latinere og Grækere, Koptere og Abbessinere, Syrere og Armeniere, alle har de søgt at vinde Fodfæste indenfor den hellige Gravs Kirke. Derfor denne Labyrint af Bedesteder og Kapeller. Rundtom i Mørket bag Rotundens Søjler aabner sig en Række bælgmørke Kamre — underjordiske Huler, hvori man kun vover sig ned med et tændt Lys i Haanden . . .

Det er da intet Under, om Pilgrimmenes Andagt, der spredes til saa mange Sider, gør et uroligt Indtryk. Snarere skulde man formode, at den under saadanne Omstændigheder tilsatte sin Inderlighed. Det synes dog for de flestes Vedkommende ikke at være Tilfældet. Deres Kys er varme og deres Taarer ægte nok . . .

For at finde et Øjebliks Hvile sætter vi os ned ved Opgangen til det græske Katolikon, en hel selvstændig Kirke. Dens aabne Dør vender lige ud imod Gravkapellet. For Øjeblikket er den fuldtpakket af Russere, hvis mørke Dragter staar i den grelleste Modsætning til de brogede Billeder paa Væggene og den Masseforgyldning, der smykker Alteret. Fem, seks Præster leder Gudstjenesten. Messesangens Toner er lange og ensformige; men Ordene hvirvler af Sted i aandeløs Fart og med en Rytme, der ikke tillader dem at have nogen Mening . . . Pludselig bryder Orgeltoner ind i Sangen. De kommer fra det latin-

ske Kapel tilhøjre under Hvælvingen, hvor Kirkens eneste Instrument findes opstillet. Ogsaa Latinerne gaar i Gang med at holde Gudstjeneste. I denne Kappestrid, hvis uharmoniske Dobbelthed saarer Øret, sejrer hurtig Orglet . . .

Vi rejser os igen og vandrer mellem høje Søjler, der i den ældste Bygning dannede en Kolonnade ud imod Gaarden, fra Kapel til Kapel . . .

HELENA-KAPELLET.

Da aabner sig for vore Fødder Nedgangen til en Krypt. Ad en Række slidte, sønderbrudte Trin, som i deres raa Uregelmæssighed synes udhuggede i en Klippe, stiger vi ned i et stort, halvmørkt Rum, hvor det første, man faar Øje paa, er nogle plumpe Piller, hvis sværstammede Søjleskafter af rødlig Farve er skaarne i et Stykke. Vi befinder os i det saakaldte *Helena-Kapel,* helliget den fromme Kejsermoder, som her søgte og fandt Herrens Kors . . .

Her er ensomt og stille. Fra de overjordiske Kirkerum trænger saa godt som ingen Lyd ned i denne skumle Grav, hvor Klippevæggene fordum har været bedækkede med hellige Billeder. Den sivende Fugtighed, der i klare Draaber drypper af Stenene, har udvasket Farverne og slukket de gyldne Gloriers Flamme. Kun det halvt usynlige Alter og en gammeldags Tronstol — efter Sagnet det Sæde, hvorfra Kejsermoderen ledede Udgravningerne, — er blevet tilbage. Næppe endda det. Man paastaar nemlig, at denne Stol i Tidernes Løb mere end en Gang har maattet fornyes.

Men Rummet virker paa En. Rummet og saa disse vældige Piller, hvis Hoved er altfor tungt og stort. De hensætter en ved deres plumpe Naivitet i en Tid, hvis Tro var lige saa massiv og lige saa usammensat. Det er, som om man fra den moderne, lysere, men mere følelsesspinkle Kirke, der nu bygger over Jorden, var nedstegen til selve Oldkirkens Krypt.

Og denne Følelse vokser, naar man ad en ny Række Trin Fod for Fod har famlet sig frem til det endnu dybere liggende Korsfunds-Kapel, hvor to Altere, et græsk og et romersk, skjuler sig inde ved Bagvæggen. Et Glas med Olje, hvori en tynd Væge flyder, tænder sin enlige Gnist i dette underjordiske Kælderrums evige Mørke . . .

Endnu et sidste Valfartssted skal besøges, førend vi for i Dag tager Afsked med den hellige Gravs Kirke.

Det er Golgata.

Ogsaa Kalvariet har nemlig Traditionen anvist Plads under det rummelige Tag, hvis ujævne, sammenstykkede Himmel beskyttende hvælver sig over alle Lidelsens, Dødens og Opstandelsens Spor.

Det befinder sig i Nærheden af Indgangen, og man stiger derop ad en Trappe, paa hvilken der som oftest er Trængsel, og som i hvert Fald aldrig er tom. Russere med lange, gule Vokslys i Hænderne, kypriske Pilgrimme, hvis lurvede Udseende paa en Landevej kunde gøre en alt andet end hyggelig til Mode, sorte Abessinere, stolte, kongelige Skikkelser i Kappe og med snehvid Turban, danner det brogede Selskab, hvori man baner sig Vej til et Par Kapeller, der ligger Side om Side inde under de lave Hvælvinger. Det pragtfuldeste tilhøjre tilhører Grækerne. Paa en Baggrund af Sølvrelieffer, der fylder hele Korbuen, fremtræder tre Kors, hvortil Jesus og hans Lidelsesfæller ses naglede. Underneden og paa hver sin Side af det med et dybtviolet Fløjelsklæde dækkede Alter knejser to store brogede Figurer i

den sædvanlige græsk-russiske Stil. Deres Hoveder indrammes af massive Guldglorier. De forestiller Maria og Johannes. En lang Række gyldne Lamper brænder Dag og Nat under den tilrøgede Hvælving, der overalt er bemalet med grelle, barbariske Farver. Marmorforhøjningen, der danner Kapellets egenlige Gulv, er under Alteret rykket et Trin tilbage, for at Pilgrimmene kan krybe derind og kysse den sølvbeslagne Rand omkring det Hul, hvor det virkelige Kors en Gang har staaet . . .

Og Lejligheden lades ikke ubenyttet. En for en slæber Mand og Kvinde sig frem til dette Hul og trykker deres Læber mod det kolde Sølv . . .

Latinernes Kapel er smagfuldere, men tarveligere. Det ligger ogsaa i dobbelt Forstand ved Siden af, og tør kun gøre Fordring paa at være rejst der, hvor Jesus blev tagen ned af Korset. En Række hvide og røde Roser kranser det moderne, konventionelle Alterbillede . . .

Osen af Lysene og de mange Mennesker gør Luften tung her, hvor Hvælvingerne trykker Ens Hoved. Trætte af at se og øre af de Sindsbevægelser, hvis Bølger gaar højt omkring os, trækker vi os tilbage hen imod Trappen, idet vi fra den Balustrade, der afslutter Kapellerne mod Vest, som fra en Balkon kaster et sidste Blik ud over det brogede Virvar, der fylder Kirken under vore Fødder. Mennesker af alle Folkeslag og Tungemaal under Himlen, der er hidkomne for at tilbede den ene, hvis Lidelse trøster dem, og hvis Død og Opstandelse har gjort ham til deres Frelser. Og skjuler der sig end bag deres stedbundne Tilbedelse, hvori Relikvier og Billeder paa en altfor udvortes Maade optager Sindene, en god Del Overtro, saa lad os huske, at Overtro kun er en barnlig fantaserende Form for Tro, der ganske vist skal aflægges, men som dog de færreste, selv blandt de religiøst fremskredne, tør sige sig fuldkommen fri for. Og om man kunde det, vilde der dog ikke være nogen Grund til at forarges paa disse smaa . . .

Det er undertiden af deres Mund, at han, som sidder i Himlen, bereder sig en Lovsang.

UGENS REVUE.

RIGSARKIVAR *A. D. Jørgensen*, der i disse Dage er død, blev født 1840, tog 1859 Realafgangseksamen fra Flensborg lærde Skole, blev 1863 Lærer ved samme Skole, 1864 afskediget af de tyske Civilkommissærer, 1869 Assistent i Kongerigets Arkiv, 1874 Fuldmægtig, 1883 Gehejmearkivar og 1889 Rigsarkivar.

Ikke alene de, der har kendt denne Mand personlig, men ogsaa hele den dannede Del af Nationen har i disse Dage følt, at en ejendommelig Personlighed er gaaet bort. Som Forfatter og Foredragsholder var han lige betydelig. Man kan med Rette sige om ham, at han ikke traadte i gamle Fodspor. Han søgte tvært imod maaske vel ængsteligt at undgaa dem. Lige fra han i 1868 begyndte at skrive om dansk Historie og til sin Død forstod han den Kunst at se selvstændigt paa de Æmner, han behandlede, at kaste nyt Lys over dem og at fremstille de vundne Resultater paa en tiltalende Maade. Hvad der i sin

RIGSARKIVAR A. D. JØRGENSEN.

Tid blev sunget om vor tidlig afdøde Sproggransker R. Rask: „Vej han brød, hvor han kom frem“, gælder ogsaa om A. D. Jørgensen. Enhver, der har læst hans Værk om Griffenfeld, vil sande, at han i høj Grad besad historisk Fremstillingsævne, og at han har forstaaet at give et lyslevende Billede af den store Statsmand, selv om Lys og Skygge er noget anderledes fordelt end tidligere. Man kan strides, om hans Opfattelse er den rigtige, men det staar fast, at han med stor Kunst har ævnet at skabe et historisk Værk af første Rang.

Som Foredragsholder var han hverken sprudlende eller bestikkende. Han talte jævnt, sindigt og tilforladeligt. I Reglen begyndte han med dæmpet Stemme, men det varede ikke længe, før der kom Varme og Flugt i hans Tale. Man mærkede, at han raadede over en stor Kundskabsmasse, og at han undertiden maatte bekæmpe sin Lyst til at tage alt med, men efterhaanden som Udviklingen af Stoffet skred frem, tog han Tilhørerne fangne ved sin Tilforladelighed og ved de nye Syner, han oprullede for dem. Det forekom

dem, som om alt det, den Mand sagde, nødvendigvis maatte være rigtigt, og de endte med at blive betagne. Da han for nogle Aar siden i to Aftener i Studenterforeningens Festsal udviklede sin Opfattelse af Griffenfeld, talte han hver Gang i over to Timer. Der var Stilhed og Ro, og ikke en af Tilhørerne gik, før han var færdig. De mærkede ikke, at Tiden løb.

Hans Død har ramt de danske Sønderjyder haardt. Ingen dansk Mand ejede som han deres Tillid og Kærlighed, men vist næppe nogen dansk Mand aandede og levede for dem som han. Sønderjylland var sent og tidligt i hans Tanker, og Troen paa, at dets Sønner vilde holde ud i den haarde Kamp, var hans Livs dyrebareste Klenodie.

OBERST *Fr. Chr. Jürgensen,* der den 8. ds. overtog Posten som Kommandant i København, er født den 11. April 1835. Efter at have gennemgaaet Land-

OBERST FR. CHR. JÜRGENSEN.

kadet-Akademiet og være bleven Sekondløjtnant i Rytteriet den 1. November 53 avancerede han under Krigen i 64 til Premierløjtnant. Ved Reduktionen af Rytteriet 1867 gik han over i Fodfolket, hvor han den 14. Juli 74 forfremmedes til Kaptajn og Kompagnichef ved 8. Bataillon.

4 Aar senere ansattes han som Stabschef ved fynske Brigade og forblev i denne Stilling til den 19. Oktbr. 85, da han udnævntes til Oberstløjtnant; kort Tid efter forsattes han til Aarhus som Chef for 20. Bataillon, 91 forsattes han til København som Chef for 15. Bataillon, og den 7. Marts 94 udnævntes han til Oberst samt Chef for 1. Regiment. J. er dekoreret med Dannebrogsordenens Kommandørkors af 2. Grad og med Dannebrogsmændenes Hæderstegn. Han er bekendt for sin ualmindelige Strænghed, men er ikke desto mindre afholdt paa Grund af sin noble og humane Karakter. I militære Kredse anses han for en sjælden kundskabsrig Mand, og man er enig om, at ved hans Udnævnelse til Kommandant er den rette Mand kommen paa den rette Plads.

GROSSERER VILHELM PETERSEN.

GROSSERER *Vilhelm Petersen,* der i disse Dage er afgaaet ved Døden, er født i Næstved den 1. Oktober 1835. Efter at have været i Købmandslære i Holbæk fortsatte han sin Uddannelse paa Handelsakademiet i København, tog 59 Vekselmæglereksamen med Udmærkelse, begyndte 63 en selvstændig Købmandsvirksomhed i København sammen med F. Holm („Petersen & Holm“) og drev en Del Aar Forretning paa Island og Handel med Korn og Foderstoffer, hvilke sidste Brancher han fortsatte alene fra 1878.

Af hans betydelige Virksomhed udenfor Firmaet kan anføres, at han var Medstifter af Dampskibsselskabet „Norden“, af Papirfabriken „Maglemølle“ og af Taarbæk Grundejerforening, Medlem af Udvalget til Udarbejdelsen af Børsens nugældende Slutsedler (hvori han i 93 nedlagde et meget stort Arbejde), af Bestyrelsen for de danske Spritfabriker, af Sø- og Handelsretten, af Ligningskommissionen, Forretningsudvalget til „Handelsmødet“, Bombebøssens Bestyrelse og Nationalbankens Repræsentantsk., Næstformand i „Bikuben“s Repræsentantskab og i Børsens Bedømmelsesudvalg for Korn og Foderstoffer og endelig Formand for Søforsikringen for danske Fiskerifartøjer (hvis Love han udarbejdede) og for Bredgadens Dampmølle, senere Bestyrelsesmedlem i de københavnske Dampmøller.

Han var desuden Revisor i Grosserer-Societetet og et fremragende Medlem af dets to største Voldgiftsudvalg. Da under Stores-Kampagnen for et Par Aar siden de sjællandske Handelsforeninger havde løsnet sig fra Handelsstandens Fællesrepræsentation, var det Vilhelm Petersen, der med fin Takt og Klogskab atter fik bragt en Forbindelse til Veje i 1895. — 1892 blev han udnævnt til Ridder af Dannebrog.

Ved hans Bortgang har Børsen, hvor han kun havde Venner, mistet en af sine dygtigste Kræfter, mange kommercielle og finansielle Foretagender en altid hjælpsom, uegennyttig og ualmindelig elskværdig Støtte og Medarbejder.

FRU *Wilma Norman-Neruda* eller, som hendes nuværende Navn i Grunden er, *Lady Hallé,* har bebudet en ny Række Koncerter for Danmark. Det er dog ikke blot København, der denne Gang faar Nydelsen af at høre hende, men særlig de danske Provinsbyer, hvem hun skylder et Besøg, efter at hun for to Aar siden maatte opgive sin Koncert-Tournée paa Budskabet om sin Mands, den

FRU WILMA NORMAN-NERUDA.

engelske Klaverspiller *Charles Hallés* pludselige Død.

Fru Norman-Neruda er en lysende Stjærne i Koncertsalen, og hun er mere end det: en betydelig, i sin Art enestaaende Kunstner. Hvor hun er kommet hen, det være sig paa alle Tidspunkter af hendes halvtredsindstyveaarige glimrende Kunstnerbane, — hun var syv Aar gammel, da hun debuterede, — er hun bleven fejret som ingen anden Kunstnerinde i hendes Fag. Hanslick, der hørte hende som en ganske lille Pige i Wien i Aaret 1849, skriver om hende, at man jo ikke kan nægte, at den lille Wilma i Foredrag, Bravur, musikalsk Forstaaelse og Sikkerhed er en overordentlig Fremtoning, samtidig med at han dog som erfaren Mand i det Kapitel ikke drister sig til at profetere noget om dette „Wunderkinds“

kunstneriske Fremtid. Han kunde trøstig have gjort det, thi ikke paa noget Punkt af sin hæderkronede Bane har Wilma Neruda svigtet. Hvad den lille Pige saa rigt lovede, har den modne Kunstnerinde fuldt indfriet. Og hun er altid bleven sig selv. Det er interessant i de allerførste Udtalelser om hendes Kunst at se netop *det* fremhævet, som er det typiske for hende: den rige Musiknatur, den ejendommelige Fremstillingsævne, den hende ganske egne Forening af kvindelig Ynde og Finfølelse med næsten mandig Energi. Hendes vidunderlige Tonedannelses sjælfyldte Vellyd, hendes stolte, kække Bravur og hendes musikalske Inderlighed — alt er der lige fra Begyndelsen. Og Øst og Vest, Syd og Nord, Paris og St. Petersborg, Wien og London og Kjøbenhavn — for ikke at tale om Avstralien og andre udenevropæiske Pladser — har hyldet hende som det, hun er, og som det, Hans v. Bülow med et rammende Slagord kaldte hende for — „die Geigenfee".

Her oppe i Norden færdes hun gærne. Hun har sin Broder her, og mange lyse Minder fra hendes Ungpigetid giver hende Fornemmelsen af, at hendes Tilhørere gemmer paa ikke mindre lyse Minder. Mellem Publikum og hende er der da den gensidige Forstaaelse og gensidige Fortrolighed. Hvem husker ikke hendes første Optræden paa Folketeatret, hvor hun ganske og aldeles bedaarede Hjærterne med sin Violin, og dette uforlignelige Ensemble, hun, hendes Søster Maria og hendes Broder Franz! Som de spillede, fyrigt og ildfuldt, blødt og inderligt! Schumanns „Träumerei" blev til et helt Drømmesyn under deres Hænder, fødtes i den Stund, de spillede. Sydens Glød og Nordens Poesi spejlede sig i Forening i deres Foredrag.

Derfor kan Fru Norman komme herop saa tidt, hun vil, hun er ikke glemt, og hun vil altid finde Hjærterne aabne. Ogsaa i den Henseende indtager hun en Særstilling. Tiden har travlt, har ikke Stunder til at dvæle ved det samme, Konkurrencen paa Virtuosmarkedet er overvældende stor, den ene kommer, den anden gaar, alle „gør de Lykke", alle glemmes de før eller senere og — de kloge kommer ikke igen. De ved, at Publikums Gunst er skinger som Glas, at den klinger, men springer. De, der prøver paa at „gøre Lykke" to Gange i København og kommer godt fra Forsøget, de er snart talte. Fru Norman staar i Spidsen for disse faa. Snarere bliver hun sikrere og sikrere paa sit Publikum, fordi dette ved, at de Nydelser, hendes Kunst bereder, bliver dybere og inderligere for hver Gang, hun kommer.

Thi endnu staar hun som den ene, den uopnaaelige, hvis skære Violintone kærtegner din Sans, daarer dit Sind og har Bud til din Sjæls hemmelige Strænge — Violinens Trolddoms-Fe!

A. H.

EN JÆTTEGRYDE. AF P. B. — Naar Straalen fra et Vandfald rammer en Sten, saaledes at den sættes i roterendeBevægelse, vil den i Tidens Løb langsomt bore sig dybere og dybere ned i den underliggende Klippe.

Herved fremkommer et Hul, der kan være af betydelig Dybde, ofte 8—10 Gange Diameteren, og, som Regel, bredere forneden end foroven. I Nærheden af Vandfald kan man undertiden finde disse Huller, lige fra nogle faa Centimeter til 8-10 Meter i Gennemsnit. Dannelsesmaaden var i lang Tid uopklaret, og Hullerne fik ofte Navn efter Jætter, Trolde, etc. Billedet viser en Jættegryde, der findes i Valdersdalen i Norge, i Nærheden af Storebrufos. Den blev sprængt igennem, da Landevejen skulde anlægges tværs gennem Gryden. Bjærgarten er Gnejs, den bekendte haarde „Graasten" med sorte parallele Striber. Gryden udmærker sig ved sin sjældne Størrelse; den er nemlig 8 Meter i Diameter. Da den ikke er udgravet helt til Bunden, har man ingen Angivelse af Dybden, men denne er sikkert meget betydelig. For Resten har den en Historie, idet en dødsdømt Forbryder en Gang flygtede fra Fængslet og skjulte sig i den, noget han dog ikke havde stor Glæde af; han blev nemlig fundet og hængt.

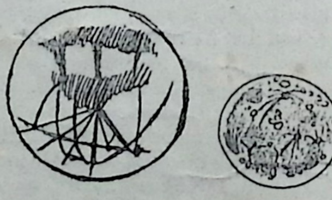

EN JÆTTEGRYDE.

JORDKLODENS SKÆBNE. II. AF TORVALD KØHL. — For om muligt at vinde nogen Klarhed angaaende Jordens Skæbne, som dog maa ligge ethvert tænkende Menneske paa Sinde, maa vi se, hvad de store Kikkerter lærer os om vore Nabokloder. De store Kikkerter synes i vore Dage virkelig at aabne vide Udsigter for fortsat Tænkning om Jordens Fremtid, og hvad der er set paa Planeten Mars, gaar i Retning af, at Jorden ogsaa en Gang vil staa i Fare for at miste sine Livsbetingelser: Vandet og Luften. Naa, der er dog endnu ingen Grund til at nære Frygt; de jordiske Vandmasser vil sagtens nok strække til for Menneskeslægten gennem meget lange Tidsrum. Det bliver ikke i *vor* Levetid, at Havets Kilder udtørres.

Jordkloden.

Mars. Maanen.

Hverken vi, vore Børn eller Børnebørn vil komme til at lide under den fremtidige Vandnød.

Da Marsbanen ligger *udenfor* Jordbanen, daterer Planetens Fødsel som selvstændig Klode sig forud for Jordens. Mars er altsaa ældre end Jorden; men den er tillige meget mindre, idet dens Gennemsnit kun er 900 Mil (Jordens 1700 Mil), og som Følge deraf er den, hvad man kunde kalde mere affældig end Jorden, den ældes hurtigere, og efterhaanden som dette sker, maa dens Oceaner sandsynligvis hentørres. Vandet maa, naar det ikke mere hindres deri ved Varmen fra Klodens Indre, flyde ned gennem Spalter i Havbunden, for ikke at tale om de Vandmængder, der fængsles i faste Forbindelser ved kemiske Processer. Vandet maa kort sagt forsvinde fra Klodens Overflade. En saadan Tilstand ser vi paa Maanen, hvis saakaldte „Have“ vistnok i sin Tid var virkelige Oceaner, medens de nu betegner gammel Havbund; det er de graa Pletter, man ser i Maanens „Ansigt“. Paa Mars gaar noget lignende for sig, men Tilstanden er ikke saa vidt fremskreden som paa Maanen. „Havene“ paa Mars staar rimeligvis paa et Middeltrin mellem virkelige Oceaner og udtørrede dybtliggende Ørkener.

Det er en Kendsgerning, at Iseller Snemasserne ved Marspolerne i Sommertiden smelter bort; men hvor bliver alt Vandet af? Det maa rimeligvis fra de polare Egne strømme hen imod Ækvator og overskylle alle de laveste Egne. De store Kikkerter aabenbarer jo et Net af „Kanaler“, som betinger, at ogsaa Landmasserne til en vis Grad kan frugtbargøres. Astronomen Percival Lowell har bestemt udtalt som sin Overbevisning, at Mars er i *Nød for Vand.*

Vand er for en Klode, hvad Blod er for et Menneske. Maanen er som en forlængst stivnet og sammenskrumpet Mumie, og dens vistnok saa godt som lufttomme Himmel har hverken Skyer eller Regn, dens dybe Gruber og Flodsenge er nu tomme, dens Bjærg- og Bakkeskrænter er ikke længer prydede med Vegetation. Saaledes viser sig en uddød Klode, som Vandet har forladt, og for saa vidt som astronomiske Fornuftslutninger har noget Værd, bliver der intet andet for end at antage, at ogsaa Jorden vandrer hen imod det samme endelige Maal.

Geologien peger i samme Retning. Jorden maa have været rigeligere forsynet med Vand, end den er nu, uhyre Oceaner med varmt Vand strakte sig over den største Del af Kloden, og Orkaner, mod hvilke de nuværende var for intet at regne, har dengang raset paa Jordens Overflade. Efterhaanden som Vandet svinder, bliver det kun paa de drænede Marker af de Flader, vi nu kalder Havbund, at der kan røre sig Menneskeliv, og selv der vil Vandet forekomme sparsomt. Paa de allerdybeste Steder vil der opstaa Saltsøer og Saltsumpe, som minde om „det døde Hav“. Men ogsaa Luften maa efterhaanden svinde; den fængsles ogsaa i faste Forbindelser. Paa Mars er vistnok Atmosfæren allerede meget tynd. Under saadanne Forhold maa Skyerne svinde, og Stormene gaa over til lette Briser. Kun ved Polerne og paa Højderne kan der endnu falde Sne, og fra disse Steder, dog især fra Polerne, vil Vandmasserne strømme henover den udtørrede Jordbund. Disse Strømme betegner da Klodens hele Vandforraad, og der vil blive gjort de kraftigste Forsøg paa at sikre Slægtens Bestaaen ved Udførelsen af Kanaler og Reservebeholdere for Vandet. En Vandkilde faar da en større Værdi end en Petroleumskilde i vor Tid. Med den største Visdom maa Vandet saa at sige udparcelleres. Alt Fiskeri maa høre op, ligesaa al Navigation.

Men efterhaanden som ogsaa Luften fortyndes, vil de menneskelige Lunger rimeligvis langsomt undergaa visse Forandringer. Det er bekendt, at den for Livsfunktion nødvendige Luft, vi kalder *Ilt*, nu forefindes som en Femtedel af Luftmassen. Tidligere har den vistnok udgjort en større Brøkdel. Ilten er en i høj Grad virksom Luftart; den indgaar yderst let Forbindelser med en Mængde Stoffer. Den anden Del, Hovedmassen af Luften, *Kvælstoffet,* er derimod af en mere lad Natur; den er for sig alene ligesaa unyttig til Vedligeholdelse af Livet, som Aske er til Vedligeholdelse af Ilden. Det er muligt, at de menneskelige Lunger som sagt efterhaanden faar Ævne til at lempe sig efter de nye Forhold; men det bliver dog, naar alt kommer til alt, kun et Tidsspørgsmaal, naar Menneskelivet maa ophøre og bukke under i Kampen mod de ubønhørlige Naturmagter. Vor gamle Moder Jord ligger da hen med falmede Kinder eller rettere sagt: den vandrer fremdeles omkring Solen, ikke længer som en smilende, blomstrende Klode, men som en uhyre Kirkegaard, der i sig rummer Resterne af alt, hvad Livsaanderne har tumlet med i Tidernes Løb, de fysiske Rester af — Menneskeslægtens Historie.

Det er unægtelig et trist Fremtidsbillede, som her er oprullet. Men intet Øjeblik bør vi tvivle om, at den Almagtshaand, som fra først af dannede de mange Verdener i Rummet, formaar at frembringe de samme Ting paany. Vi bør tro, at Skaberen har Vilje, Magt og Udveje nok til af denne Gravverden at genfremstille en ny Himmel og en ny Jord.

CHRISTIAN WINTHERS Statue, som vi her præsenterer vore Læsere, er i disse Dage opstillet ved Kochsvej ude paa Frederiksberg. Den skyldes Billedhuggeren

CHRISTIAN WINTHERS STATUE.

Nic. Schmidt, der paa Udstillingen har faaet Guldmedaille for „Cyklopen“. Statuen er rejst af Arkitekt *Zehngraff*, der agter fremtidig at fortsætte med andre Digterstatuer, bl. a. Ingemann.

SVEN HEDIN.

SVEN HEDIN, som nu er et Par og tredive Aar gammel, tilhører af Oprindelse og Opdragelse det højere, intelligente Bourgeoisi. Som ganske ung Student kom han i Egenskab af Læ-

rer for et Medlem af Familien *Nobel* til dens Nafta- og Petroleumsrige i det sydøstlige Rusland. Herfra drog han ind i Persien og lagde Grunden til sin Indsigt i Sprog, Levevis og Rejsemaade paa hine Kanter af Kloden.

Den Færd, fra hvilken han i Foraaret vendte velbeholden tilbage efter halvfjerde Aars Forløb, udgik fra russisk Turkestan og rettedes først mod Pamir, straktes dernæst dybere ind i Asien, Sluttelig gennem Kina til Peking og herfra hjem ad den sibiriske Vej.

Han var kraftig understøttet fra Sverig, specielt af Kong Oskar, baade med Penge og med Anbefalinger, nød ogsaa under Vejs megen Bistand af russiske og kinesiske Myndigheder. Mest maatte han dog stole paa sig selv, sine Kundskaber, sin Omgængelighed og sin hele Personlighed. Farer mødte ham mangen Gang. Han kom imidlertid lykkelig igennem og hjembragte en righoldig ny Viden, især i geografisk Henseende om Egne, hvilke ingen Evropæer før havde betraadt, eller om hvilke der hidtil kun eksisterede uklar Besked.

Han har høstet megen Hæder og vil høste end mere; nu drager han paa Foredrags-Tournée, i Nord-, Mellem- og Vestevropa. I København optræder han førstkommende Tirsdag, og man vil da faa interessante Ting at høre samt gøre Bekendtskab med en indtagende, fint dannet Mand, en af Nutidens største Berømtheder.

HVAD HOVEDSTADEN TALER OM.

Med Vams og Luth og Fjer i Baretten
Og Skærf over Maven og Daggert ved Lænd
For Tiden man ude i „Operetten"
Kan se *Carl Marx* som farende Svend.

Snart tordner hans Stemme, og Blikket er vredt,
Snart sender han Damerne ømme Hilsner,
Og mens han gi'r Drachmanns Muse sit Fedt,
Skyller Publikum Tyksakken ned med en Pilsner.

VORE BILLEDER.

TAARNET paa *Københavns nye Raadhus* er nu opført til sin fulde Højde. Paa dets øverste Platform, — hvorfra man, som omstaaende to Billeder, tagne af Fotograf *Juncker-Jensen,* viser, har en storartet Udsigt over Byen og dens Omgivelser, — ser man i Arbejdergruppen staaende længst til venstre Murmester *Licht,* ved Siden af ham Formand *Crone,* siddende med Sportshue Bygmesteren, Arkitekt *M. Nyrop* og til højre for ham Murmester *Elsner*.

Fotografierne er tagne 220 Fod over Jorden; Spiret, der skal anbringes oven paa Murværket, bliver af kobbertækt Tømmer, skal være 100 Fod højt og bære en Flagstang paa ca. 25 Fods Længde. I alt faar Taarnet altsaa en Højde af ca. 340 Fod. Til Sammenligning kan det anføres, at Frelserens Kirkes Taarn paa Kristianshavn er 288 Fod højt.

HOVEDBRUD.

En Mand køber paa Slump en Dynge Kul, som anslaas til 80 Td., for 2 Kr. 40 Øre pr. Td. Han sælger dem igen efter Opmaaling for 2 Kr. 60 Øre pr. Td. og tjener saaledes 21⁷/₈ %. Hvormange Tdr. var der, og hvad gav han selv for Tønden?

LØSNINGER.

Paa Dominoopgaven i Nr. 2.

I Stammen ligger: 6—5, 6—3, 5—3, bl.—bl. A beholder: 5—2, 2—bl. B lægger til 3—2, 5—4. C. lægger til 2—1, 5—5. D lægger til 1—1, 5—bl. D beholder 4—2 foruden Dobbeltbrikken. Øjensummen paa B's seks Brikker beløber sig til 35, paa C's til 39 og paa D's til 37.

Paa Regneopgaverne i Nr. 2.

1) 10 Kostgængere, 4 uden Kost.
2) Kl. $3_{,11}$ Min. og Kl. $3_{,27}$ Min.

SKILDVAGTEN. AF VICTOR TISSOT.

KEJSER Joseph II. af Østrig plejede hver Aften at gaa en Tur, indsvøbt i en stor Kappe og med en lille, næsten usynlig Dolk ved Siden.

En Dag, da han havde arbejdet usædvanlig længe, nærmede han sig Vinduet i sit Værelse, og han saa da Byen ligge for sig i klart Maaneskin, der spredte et ligesom magisk Skær over Gaderne og Husene. Det var Vinter, Vejret var koldt, og en Følelse af Ensomhed drev ham til at gaa ud, til Trods for den sildige Time. Han gik lige til „Graben", der var øde og stille som paa en Kirkegaard. Derfra vandrede han tilbage gennem Carinthienstrasse, og da han var naaet hjem uden at møde et Menneske og vilde til at gaa ind ad den lille Indgangsdør i Burg, mærkede han til sin store Forbavselse, at Skildvagten ikke raabte: „Hvem der?"

Kejseren blev en Tid lang staaende ubevægelig, men Skildvagten blev ved at gaa frem og tilbage, som om han intet havde set.

„Det er underligt", mumlede han ved sig selv, nærmede sig Skildvagten og spurgte pludselig:

„Hvorfor raaber Du ikke: Hvem der?"

I Stedet for at svare skjulte Skildvagten sig i sit Skilderhus.

Kejseren greb nu Skildvagten i Armen og spurgte i en hæftig Tone, hvad dog alt dette skulde betyde.

„Aa, min Gud!" svarede med et Suk en spæd lille Stemme, „forraad ikke min August!" Og Skildvagten kastede sig for Kejserens Fødder.

„Rejs Dig, min Pige, rejs Dig", sagde Joseph, der øjeblikkelig havde opdaget, at det var en Kvinde. „Hvem er Du? Og hvordan er Du kommen herhen i denne Dragt?"

„Jeg vil ærlig tilstaa Dem alt, Herre", svarede den unge Pige, „men kom lidt nærmere, for at man ikke skal høre os. Jeg hedder Marie, min Forlovede hedder August; han er Soldat, og han skulde staa paa Post her nu; men da han er syg, har jeg tilbudt at staa Skildvagt for ham; han er gaaet hjem for at varme sig hos os; det er saa koldt. Jeg beder Dem, hav Barmhjærtighed med en ung Pige . . ."

„En Soldat, der forlader sin Post, udsætter sig for en haard Straf, hvis han bliver opdaget . . ."

„Aa, men De vil ikke forraade ham, vel?" udbrød hun.

„Nej, nej, — sæt nu blot Geværet fra Dig og tag Kappen af, og vent mig saa henne ved Gadehjørnet. Om et Øjeblik skal jeg være hos Dig".

Forgæves tiggede og bad den unge Pige ham om at lade hende vedblive at staa Skildvagt. Joseph tilkaldte en Officer, hvem han beordrede at tage Geværet og Kappen og saa at sætte en anden Soldat paa Vagt der. „August", tilføjede han, „har af mig faaet Tilladelse til at forlade sin Post".

Kejseren indhentede nu den unge Pige, der var gaaet i Forvejen.

„Frygt ikke", sagde han, „nu har jeg ordnet den Sag. Men jeg gad nok vide, hvor Du bor".

„Ikke mere end 5 Minutters Gang herfra", svarede hun, idet hun paaskyndede sine Skridt som for at vise ham Vej.

Kejseren fulgte hende. Hun førte ham til et lille Stræde, som blev oplyst af en Lygte, der hang i en Kæde tværs over Gaden, aabnede Døren til et fattigt udseende Hus og traadte ind i et Værelse i Stueetagen. En gammel Kone sad og arbejdede ved Skinnet fra en Messinglampe.

„Naa, er Du der, Marie", udbrød hun, da hun fik Øje paa den unge Pige, som Kulden havde gjort rødkindet, „August har nok ordentlig maattet løbe, for han er jo først gaaet for faa Minutter siden".

Først nu bemærkede hun den Fremmede, der ledsagede Datteren, og den gamle Kone rejste sig hurtig for at tage denne mistænkelige Person lidt i Øjesyn.

Kejseren lagde næppe Mærke til det, hans Øjne var ufravendt hæftede paa den unge Pige, hvis Ansigt i Lampens Lys traadte frem i hele sin vidunderlige Skønhed. Hun havde blondt Haar og næsten sorte Øjne; de lange Øjenvipper kastede mørke Skygger paa hendes friske, fløjelsagtige Kinder. Høj og slank, med koralrøde Læber, var hun et yndigt Billede af Ungdom, Kraft og Sundhed. I Profil mindede hun om Portræter af Albaneserinder, og naar hun smilede, udbredte

der sig som et Solskin over hele hendes Ansigt. Hun saa ud til knap at være nitten Aar.

Marie fortalte nu Moderen, hvad der var hændet hende.

„Hvis jeg ikke tilfældig var kommen forbi, kunde Sagen mintro være blevet en alvorlig Historie", tilføjede Kejseren, „men nu kan De være fuldkommen rolig; intet Menneske vil faa et Ord at vide om hele denne Begivenhed". Lidt sagtere henvendte han sig derpaa til den unge Pige: „Men hvorledes vil Du nu belønne mig derfor?"

Marie rødmede og tav.

„Kom", vedblev Kejseren, idet han søgte at trække hende henimod en stor Kiste, der stod i Baggrunden af Værelset og gjorde Tjeneste som Sofa. „Kom, Marie, jeg har noget at sige Dig".

Den unge Pige rørte sig ikke af Pletten.

„Vær dog ikke saa stivsindet. Din Forlovedes Skæbne holder Du i Din Haand, og hvis Du vil vise Dig en lille Smule elskværdig imod mig, vil Indholdet af denne Pung komme til at udgøre din Medgift."

„De er alle af samme Slags", mumlede den gamle.

Guldstykkerne skinnede gennem Silkepungens Masker og spredte et lokkende, djævelsk Skær over det fattige Hjem; men den unge Pige forblev lige ubevægelig.

Joseph, der var en Skeptiker med Hensyn til Kvindedyd, gjorde her Regning uden Vært.

„Gem Deres Guld", sagde endelig Marie, „jeg tilhører ene min Forlovede, og siden De er rig, raader jeg Dem til ikke at opholde Dem for længe her".

Kejseren blev saa dybt rørt, at han følte Taarer i sine Øjne.

„Hvad forlanger Du af mig", spurgte han med bevæget Stemme, „som Bevis paa mine gode Hensigter imod Dig?"

„At De bevarer Tavshed!"

„Derpaa giver jeg Dig min Haand".

„Og gaa saa Deres Vej!"

„Giv mig i det mindste et Kys, før Du jager mig paa Døren", bad Kejseren, medens han stod der foran hende. I det samme gik Døren op.

Det var August.

Ved Synet af den Fremmede veg han tilbage, men derpaa gik han hastigt henimod ham, idet han i en bydende Tone spurgte:

„Med hvilken Ret er De her?"

„Og med hvilken Ret er Du her?" spurgte Kejseren rolig.

„Jeg! — Jeg er Maries Forlovede!"

„Og jeg er kommet hid, fordi det nu en Gang behagede mig".

„De har Hensigter, der ikke ere rosværdige!" udbrød August med en truende Bevægelse.

„Hvoraf ved Du det?"

„De er Militær?"

„Ja!"

„Nuvel, saa behøver jeg altsaa ikke at give Dem en paa Øret. — Følg med!"

„August! August! Hvad har Du i Sinde at gøre?" udbrød de to Kvinder, idet de søgte at holde ham tilbage.

„Jeg er til Tjeneste", svarede Kejseren, idet han slog Kappen til Side.

Men som et Menneske, der bliver ramt af Lynet, vaklede og blegnede August pludselig.

„Kejseren!" stammede han og kastede sig paa Knæ for den, han havde fornærmet, og anraabte ham om Naade.

Kvinderne kastede sig nu ogsaa paa Knæ.

„Staa op", sagde Kejseren, „og værer lykkelige! I er hæderlige Mennesker, og jeg udbeder mig at maatte staa Fadder til alle eders Børn!"

I hele 9 Aar kom August regelmæssig og meldte Kejseren, at der atter var bleven født ham en Søn.

Man nærmede sig Slutningen af det 10. Aar, da Joseph II. en Dag mødte August i Korridoren i Burg.

„Vi er vel nu ved den tiende?" spurgte han med en skælmsk Mine.

„Nej, Deres Majestæt; det har været et daarligt Aar; denne Gang kommer jeg ikke for at søge en Fadder, men da Krigen staar paa Nippet til at bryde ud, vil jeg anholde Deres Majestæt om Tilladelse til at gaa med som frivillig Soldat.

M. NYROP: VILLA.

Min Broder, der er svagelig, vil erstatte mig i den Forretning, som jeg ved min Kejsers Godhed har etableret".

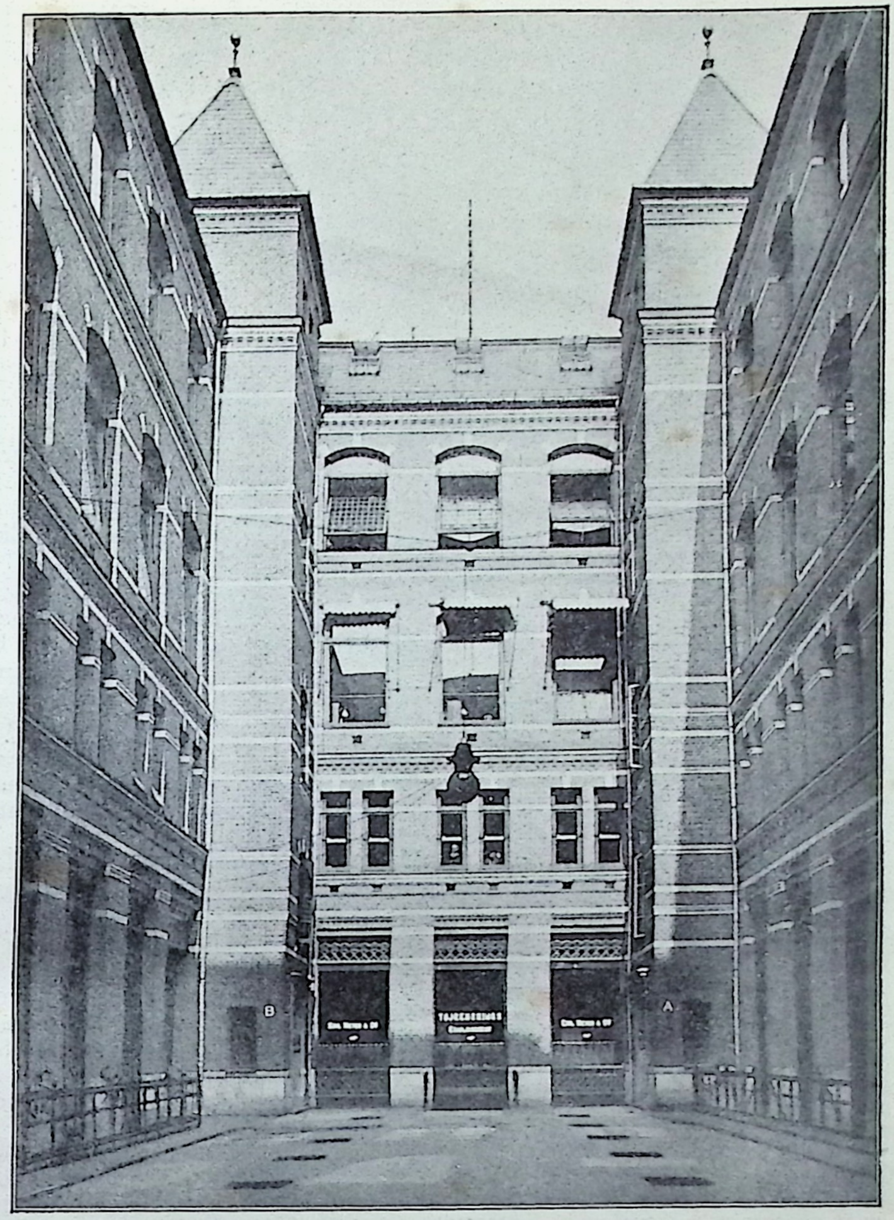
„Men hvad siger Din Kone dertil?"

„Min Kone vil kun elske mig endnu højere, hvis jeg vender hjem med et Saar, som jeg har faaet i min Kejsers Tjeneste!"

Et halvt Aar senere kom August tilbage til Wien med et vældigt Ar paa Kinden og Hæderstegnet paa Brystet.

Joseph II., der holdt af at fortælle denne lille Episode af sit Liv, undlod aldrig at tilføje:

„Jeg kan forsikre Dem, at denne lille Marie i en overordentlig Grad har forandret mine Anskuelser om Kvindens Dyd".

CHR. ARNTZEN: STANDARDS GAARD.

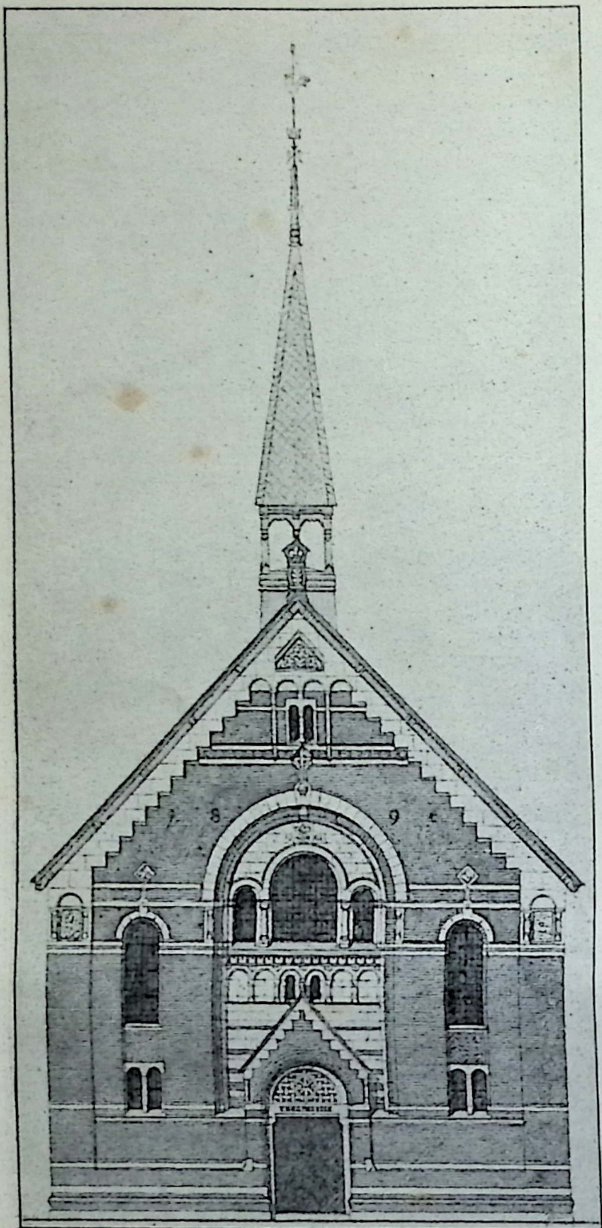
KØBENHAVNSKE NYBYGNINGER. AF E. SCHIØDTE.

III.

V. Koch har saa godt som udelukkende bygget Kirker; et Eksempel som Zionskirken paa Strandvejen viser, hvilken fin og behersket Kunstner han er. Med det fuldkomneste Kendskab til Fortidens Kunst behandler han sine Arbejder med en udsøgt og sikker Smag og viser i Enkelthederne en betydelig dekorativ Ævne. *A. Clemmensen* er et kraftigere og frodigere Talent og har udfoldet en betydelig Virksomhed som udøvende Arkitekt. Han har bygget Skoler og Kirker, Villaer og Privathuse (den halve Stockholmsgade), og bestandig interesserer han ved sin Sundhed og sit bevidste Herredømme over de kunstneriske Midler. Otto Benzons Villa paa Østerbro er et smukt Eksempel paa den moderne Anvendelse af Palæstilen fra Slutningen af forrige Aarhundrede med de hvide Mure, det blinkende, sorteblaa Tag og de høje, smaarudede Vinduer, og i Immanuelskirken er det lykkedes Clemmensen at frembringe en egen, alvorsfuld og betagende Stemning med faa Midler.

Overhovedet tager man fejl, naar man tror, at det er rige Materialier og blændende Dekoration, der skaber Arkitektur. En Bygning med det rette, harmoniske Forhold mellem Murflader og Murhuller er god uden Spor af Dekoration, og en Bygning med Misforhold i denne Henseende bliver aldrig god, selv om den overlæsses med plastisk og malerisk Dekoration. Og saa er der ét Moment i Bygningskunsten, som spiller en fremragende Rolle, det er *Silhouetten;* vil man nævne en moderne Bygning, som i denne Retning er mønsterværdig, da er det „Ny-Rosenborg" i Vestervoldgade. Med stor Frihed og Selvstændighed har Arkitekten, *Ludvig Clausen*, behandlet Kristian den Fjerdes udpinte Stil, og det er lykkedes ham at skabe en Bygning, der med sine Taarne og Spir er af udmærket malerisk Virkning, som den rager op over Parkens Træer og Buske.

Disse Artikler giver sig ikke ud for i mindste Maade at være udtømmende med Hensyn til Spørgsmaalet om moderne dansk Arkitektur. Det har kun været Hensigten at paapege nogle Hovedprinciper, fremdrage nogle Eksempler og paa denne Maade muligvis bidrage til at vække Almenhedens Interesse for en Kunst, der just ikke

V. KOCH: ZIONSKIRKEN.

SIKKERHEDSTJENESTEN PAA KYSTBANEN. AF INGENIØR J. LEHMANN.

De Aar for Aar stigende Krav til hyppig og hurtig Toggang paa Jærnbanerne har stillet stadig større Fordringer til den Del af Trafiktjenesten, som benævnes „Sikkerhedstjenesten“. Denne omfatter alle de Foranstaltninger, saasom telegrafiske Meldinger, Betjening af Sporskifter, Signalisering til Lokomotivførerne m. v., som skal tjene til at sikre Togene en planmæssig og farefri Passage paa Banen, farefri dog kun for saavidt angaar Farer for Kollisioner med andre Tog, og for Ulykker som Følge af mulig stedfundne og betids opdagede Uheld paa Banen.

Udviklingen paa dette Omraade er stadig gaaet i Retning af at simplificere alle de for Toggangen nødvendige Meldinger, Ordrer og Manøvrer, ligesom det er blevet tilstræbt at finde en Ordning, ved hvilken man i mindst muligt Omfang var henvist til at stole paa menneskelig Fuldkommenhed, og ved hvilken Funktionærernes Antal kunde holdes under en rimelig Grænse.

Medens man paa de fleste Baner her i Landet sikkert staar overfor betydelige Forbedringer af de herhen hørende Foranstaltninger, har man ved Bygningen af Kystbanen straks gjort Skridtet fuldt ud og paa denne etableret en Sikkerhedstjeneste paa Højde med Udlandets fortrinligste Præstationer i denne Retning.

Det er dog kun paa selve Stationerne, at Banen i saa Henseende frembyder noget væsentligt nyt. Banelinjens Inddeling i „Blokpost-Intervaller“ er godt kendt bl. a. fra Klampenborgbanen, men skal dog kortelig berøres.

Bloksystemet har til Opgave, paa dobbeltsporede Baner at forhindre Kollisioner mellem Tog paa samme Spor — altsaa i samme Retning. Denne Opgave løses simpelt og godt ved langs Linjen at fordele et passende Antal Signalposter, „Blokposter“, i et saadant Afhængighedsforhold til hverandre, at der, paa Strækningen mellem to Naboposter, ikke kan komme til at befinde sig mere end ét Tog ad Gangen paa samme Spor; hvorledes dette opnaas, vil forstaas af det følgende:

Hver Post er forsynet med de velkendte høje Vingesignaler (skraatstillet Vinge eller hvid Lanterne: „fri Bane“; vandret Vinge eller rød Lanterne: „stop“) og med et Apparat, „Blokapparatet“, ved hvis Hjælp

kan smigre sig med i nogen særlig Grad at være Genstand for Forstaaelse.

Man anser det ene Menneske for bedre end det andet, og han er maaske kun — heldigere stillet.

Den, der har Misundere, har Brød. Den, der ingen har, har Nød.

„Herre, man har gjort Løjer med Dem“, sagde Bonden, da han saa en Kammerherre med Nøglen paa Frakken.

Man er aldrig mere elskværdig, end naar man tror sig elsket.

A. CLEMMENSEN: OTTO BENZONS VILLA.

Meldinger og Manøvrer kan foretages fra Post til Naboposter.

En Post — lad den hedde Nr. 5 — modtager gennem Blokapparatet elektrisk Klokkesignal fra Nr. 4 om, at Tog er passeret den. — Vagten stiller da Signalet til „fri Bane"; naar Toget er passeret ham, averterer han Nr. 6 herom ved Ringning og stiller straks sit Signal til „Stop" for Tog i samme Retning; naar dette er gjort, kan — og skal — han ved en Drejning af et Haandsving paa Blokapparatet elektrisk aflaase, „blokere", sit Signal i Stopstillingen, hvorved han nerne, at det nye i Sikkerhedstjenesten kommer frem, nemlig i Anordningen af Ordregivningen til det underordnede Stationspersonale og af disses Betjening af Sporskifterne og Signalerne.

Mest typisk fremtræder Systemet paa den stærkt trafikkerede Hellerup Station, og man skal derfor i det følgende stadig have denne for Øje.

Der skal nu gives en Redegørelse for Systemets Hovedprincip, dernæst en Beskrivelse af det benyttede Maskineri, og sluttelig skal et Togs Passage eksempelvis følges, fra det anmeldes fra en Naboblok-

EFTER MALERI AF DEBAT-PONSAN: TO KAMPHANER.

indtil videre mister Herredømmet over det; ved denne Manipulation afsendes tillige en elektrisk Strøm til Nr. 4.s Blokapparat, hvorved dennes Signalblokade ophæves. — Naar Toget er naaet til Nr. 6, foretager Vagten her de samme Manøvrer, og herved genvinder altsaa Nr. 5 Herredømmet over sit Signal. En Farveforandring bag en lille Rude i hans Blokapparat averterer ham om, at dette er sket, og han kan nu atter indstille sit Signal til „fri Bane", naar et nyt Tog anmeldes ham fra Nr. 4. —

Det er indlysende, at man ved denne Ordning har absolut Sikkerhed mod, at Tog i samme Retning løbe ind i hinanden, forudsat — her som altid — at Signalerne respekteres af Lokomotivføreren, og at Bremserne er i Orden. — Enhver mulig Skødesløshed fra Blokvagtens Side og enhver mulig opstaaet Uorden i Apparaterne vil kun kunne foraarsage Togstandsninger paa Banelinjen, altsaa Forsinkelser, for hvilke vedkommende Vagt vil blive draget til Ansvar. —

Det er imidlertid, som før nævnt, først paa Statiopost, og til det — efter Ophold ved Stationen — atter har forladt denne.

Det maa først bemærkes, at en Station normalt er afspærret fra Forbindelse med den frie Bane, for saa vidt som Stationens Hovedsignaler altid viser „Stop" imod ethvert kommende Tog og kun bringes til at vise „Kør ind" for hvert enkelt Tog, naar man paa Stationen er klar til at modtage det.

Princip et i Systemet er dette, at al Stationstjenesten, Toggangen vedrørende, er sammendraget, „centraliseret", paa enkelte Punkter, saaledes at alle Meldinger fra Nabostationer modtages paa, og alle Ordrer angaaende Indladelse og Afgang af Tog udstedes fra én enkelt Post, „Kommandoposten", Stationens Hjerne, — medens de nævnte Ordrer modtages paa og effektueres fra en eller flere „Signalhytter", Stationens Hænder — ved Hellerup to, én i hver Ende af Stationen.

Vi aflægger nu først et Besøg paa „Kommandoposten", et højt liggende Lokale i den midt paa Stationspladsen anbragte Bygning, hvor vi finder den fun-

gerende Assistent i ansvarsfuld og for uindviede ret imponerende Virksomhed. Han har hos sig Telegraferne til alle fra Stationen udgaaende Banelinjer; han er forsynet med Talerør til Stationens Forstanderkontor og med Apparater til elektrisk Ordregivning til de to Signalhytter ligesom ogsaa med Telefoner til disse.

Han modtager fra Nabostationerne telegrafiske Meldinger om Togenes Afgang fra disse og véd altsaa herigennem, og sluttelig gennem elektriske Klokkesignaler fra Nabo-Blokposterne, hvorledes Togene fra alle Sider nærmer sig Stationen. — Under Forsinkelser og andre Uregelmæssigheder træffer han alle Dispositioner angaaende den Rækkefølge, hvori Togene, ifølge deres Rang, skal indlades paa eller afsendes fra Stationen, for saa vidt de ikke samtidig kan faa Adgang eller Afgang (f. Eks. Tog fra Østerbro ad Kystbanen og fra Nørrebro til Klampenborg).

Mest Opmærksomhed tildrager sig blandt hans Apparater det, hvormed han giver sine Ordrer om Togpassage til Signalhytterne. Det frembyder en Række Haandsving, „Kommandohvirvler", drejelige en kvart Omgang og anbragte lige under hvide Smaatavler, forsynede med paamalede Indskrifter saasom: „Kør frem fra Nørrebro til Gentofte", — „Kør igennem fra Nørrebro til Charlottenlund" (uden Standsning) — „Kør frem fra Charlottenlund til Østerbro" o. s. v.

(Forts.)

INDBRUDSTYVEN. FORTÆLLING FRA AMERIKA.

I et af de smaa gamle Træhuse, der midt imellem New Yorks store Skyskrabere endnu vidner om Byens første Tid, var der en tarvelig Beværtning i Hjørnestuen. Paa Skiltet over Døren læste man det irske Navn *Terence O'Donnell.* Ud til den ene Gade var der to Vinduer og til den anden et Vindu og en Dør, over hvilken der stod „Privat Indgang". Denne Dør førte ind til en lille Gang, hvorfra man kunde komme ind i Skænkestuen. Desuden førte en snæver Trappe op til Værtshusholderens og hans Kone Maggies Lejlighed i Etagen ovenover. Et enkelt Gasblus havde brændt sløvt over Skænken hele Tiden, fra Terence noget over Midnat havde lukket Forretningen. Skænken strakte sig i en Halvcirkel gennem hele Lokalet, og bag den skinnede Hylden med Pyramider af Glas og Flasker, hvorpaa der laa gule Citroner. Ølbeholderen stod midt under Skænken. I den ene Ende af Stuen

stod et lille Jærnpengeskab, hvori Terence gemte sine Penge, og paa Væggen ved Siden af Døren ud til Trappen var der en Telefon.

Ovenpaa havde Familjen to smaa Værelser, hvoraf Maggie havde omdannet det mindste til Køkken og Spisestue. Det største, Hjørneværelset, var Familjens Sovekammer, og her laa Maggie og sov. Natten var trykkende varm, og skønt Vinduerne stod aabne, hang de smaa hvide Gardiner ubevægelige. I denne kvælende Hede laa Maggie i tung Søvn. Klokken var over Tolv, da „Terry" havde kysset sin Kone ved Døren, og hun havde nu sovet i tre Timer. Den gryende Dag var nær, thi det var i Juli Maaned, og paa den Tid staar Solen i New York tidlig op, ved halvfemTiden. En sagte Vind begyndte at blæse og satte Gardinerne i en svag Bevægelse.

Maggie fo'r op af sin Søvn, strakte Haanden ud og sagde „Terry".

Pludselig var hun lysvaagen. Et Øjeblik saa hun forvildet paa den tomme Plads ved hendes Side, men saa huskede hun paa, at Terry skulde være ude hele Natten for at skaffe Proviant til Dagens store Fest. Hun lagde sig om paa Siden igen, men kunde ikke falde i Søvn. Hun laa rolig og lyttede, men kunde ikke skælne anden Lyd end den tunge Rumlen af en Bryggervogn i Gaden ved Siden af en Dampers langtrukne Tuden. Saa hørte hun tre, fire fjærne Revolverskud, og hun tænkte, at en eller anden ung Fyr var tidlig paa Færde og allerede havde begyndt at fejre Frihedsdagen, d. 4. Juli, oppe paa Taget af det Hus, hvor hun boede.

Hun prøvede paa at sove, men forgæves. Hun var og blev lysvaagen, og hun følte, at der var meget ringe Udsigt til at falde i Søvn igen. Mere end én Gang var hun, ligesom nu, vaagnet om Natten, en Time eller saa før Daggry og havde da maattet ligge der i Sengen, rolig lyttende til Terrys regelmæssige Aandedræt. Nu laa hun der alene og tænkte paa Terry, taknemmelig for hans Godhed mod hende og lykkelig ved hans Kærlighed. Og hun undredes over, hvad der mon vilde være blevet af hende, hvis Terry ikke havde haft Medlidenhed med hende.

Da rejste hun sig pludselig op i Sengen, holdt sit Aandedræt tilbage og lyttede. Et Øjeblik havde hun nemlig troet at høre Støj nede fra Skænkestuen. Hun var ikke det mindste nervøs, men hun ønskede dog, at Terry ikke havde ladet saa mange Penge blive liggende i Pengeskabet. Det var den første Nat, han havde været borte fra hende, siden de for to Aar siden blev gift. Hun lyttede spændt, men hørte ikke noget mere. Hun faldt tilbage paa Puden igen, sikker paa, at det var en Rotte, som dumpede ned fra Disken. Der var saa mange Rotter i Kælderen.

Der havde været en Tid, hvor der skulde et stort Spektakel til at vække Terence O'Donnels Kone op af hendes sunde Søvn. Ved sin Moders Død var Maggie knap fem Aar gammel. Faderen var da flyttet ind i en af de værste Kaserner i den indre By, en forfalden gammel Kasse, og hverken Dag eller Nat var der Ro i Huset eller paa Gaden. Der var en stadig Strøm af Mennesker paa enhver Tid af Døgnet. Hvis Svir og Sus og Dus kunde holde en ung Pige vaagen, vilde hun aldrig der have faaet Blund i sine Øjne. Men Maggie kunde ikke huske, at hun havde været et aarvaagent Barn, nej hun huskede, at hun kunde sove naar og hvor som helst. I varme Sommernætter, naar hendes Fader kom drukken hjem, vilde hun liste bort og krybe op paa Loftet og lægge sig der og sove saa trygt, som om hun var i sin egen Seng.

Netop den Gang plejede hendes Fader tidt at være fuld, altid var han det om Lørdagen og hyppigt en eller to Gange midt i Ugen. Og naar han havde drukket for meget, var han altid ondskabsfuld. Fandt han hende hjemme, bankede han hende. Hun kunde tydelig huske den første Gang hendes Fader havde slaaet

hende til Jorden, men de Eder, som havde ledsaget hans Slag, havde hun glemt. Han havde ikke ofte kastet hende omkuld, men han havde truet ad hende hver eneste Dag i hendes Liv. Det Forraad af gemene Ord, han havde brugt, var det første, hendes Barneøren havde opfattet.

Faderen holdt op at drikke en Maaned efter, at han havde giftet sig igen. De flyttede hen i en bedre Lejlighed. En kort Tid gik alt godt, og hendes Stedmoder var god mod hende. Men hendes Fader kom igen paa gale Veje, og snart var hans ny Kone ikke bedre. Naar de fik en Raptus, skændtes de, og de skiftedes til at prygle Maggie, naar hun ikke passede paa at smutte bort i rette Tid. Saa var det en Lørdag Aften, da han rettede et Spark mod Maggie, at han styrtede forover og faldt hovedkulds ned ad Trappen, hvor han blev samlet op som død. Naboerne bar ham op i Værelset, hvor hans Kone laa døddrukken paa Gulvet.

Maggie var da næsten fjorten Aar. Hun boede stadig med sin Stedmoder, der skaffede hende en Plads paa en Æskefabrik. De første Arbejdsdage var de lykkeligste i hendes Barndom. Hun mindedes den Glæde, hun følte ved sin Ævne til at tjene Penge; det gav hende en Følelse af at være sin egen Herre og at være i Stand til at tjene sit Brød her i Verden. Og hun skaffede sig mange Veninder blandt de andre unge Piger. En af dem, Sadie McDermott, havde en Broder Jim, der plejede at komme hver Lørdag Aften og plage sin Søster for Penge. Jim hørte til en Bande, og han arbejdede aldrig, naar han kunde undgaa det. Han havde intet Erhverv. Maggie huskede den Lørdag Aften, da hun og Sadie var spaseret hjem sammen, og Jim var bleven saa rasende, fordi hans Søster ikke vilde dele Ugeløn med ham, at han slog hendes Tegnebog fra hende og vilde til at løbe bort med den. Da Maggie gjorde ham Bebrejdelser for hans Opførsel og holdt ham tilbage i den ene Arm, slyngede han hende saa brutalt fra sig, at hun faldt og slog sit Hoved mod en Lygtepæl, saa at hun blødte.

Som Maggie nu den 4. Juli Morgen laa i sin Seng, og hendes tidligere Liv som et Panorama drog forbi hendes Øjne, følte hun, at det Ar, som hun havde paa den ene Side af Ansigtet, ikke var det værste Saar, Jim McDermott havde bibragt hende. Mens hun tænkte paa gamle Dage, undredes hun over, at hun havde kunnet staa paa en saa venskabelig Fod med ham, at hun havde ladet ham følge sig og tilladt ham at gøre Kur. Det var Jims Skyld, at hun var bleven uenig med sin Stedmoder. Da han havde plyndret en drukken Mand for fem Dollars, havde han inviteret Maggie med til et Sold, og Stedmoderen, der den Aften var noget mere fuld, end hun plejede, havde sagt, at hun ikke vilde se hende inden for sine Døre, hvis hun gik ud med den Fyr. Maggie blev trodsig og sagde til Jim, at hun vilde gaa med ham til den lyse Morgen. Stedmoderen skældte hende ud for et utaknemligt Barn, og da Maggie sent den næste Nat kom hjem fra Gilde, fandt hun Døren lukket og alle sine Ejendele liggende i en Bylt ude paa Trappegangen.

Det var ikke Jim vanskeligt den Nat at overtale Maggie til at gaa med ham, og siden havde hun ikke set sin Stedmoder. En Uge senere — da var det allerede kommet til Uenighed mellem ham og Maggie — blev Jim arresteret for sit Røveri mod den fulde Mand og sendt i Tugthuset. Efter Soldet havde Maggie ikke vist sig paa Fabriken. Jim havde taget hende en Gang med paa Dansebod, og derhen gik hun uden ham, da hun var bleven ene i Verden. Der havde hun truffet Terry en Maaned efter. Da hun første Gang saa Terry, stod det hende klart, at hendes eneste Udsigt i Verden var Døden. Hun gik den sikre Død i Møde, der var ingen anden Udvej, det vidste hun. Skønt det ikke var Vinter endnu, havde hun en Hoste, der plagede hende Dag og Nat . . .

Og som hun laa der i sin hyggelige Seng og tænkte paa Dødens Kulde, fra hvilken Terry havde frelst hende, lukkede hun Øjnene for at holde den grufulde Erindring borte og tog sig med begge Hænder til Hovedet. Saa smilede hun ved Tanken om den Maade, hvorpaa Terry havde pryglet Jim, som var sluppet ud fra Tugthuset noget før, hans Straf var udstaaet. Jim havde sagt, at han stod i Forbindelse med Politiet, og havde truet med at lade hende arrestere, hvis han ikke fik Penge af hende. Saa var det, at Terry havde taget sig af ham og givet ham en Overhaling.

Da han pryglede Jim, var det ikke første Gang, han var god imod hende. Heller ikke sidste Gang. Fjorten Dage efter tog han hende bort fra Danseboden, og saa snart han kunde, giftede han sig med hende. De blev viet af Dommeren, der kendte ham, og efter at han, efter Skik og Brug, havde kysset Bruden, ønskede han til Lykke og sagde, at den nye Ægtemand var en lykkelig Mand, som havde faaet en saa god Hustru.

En god Hustru, det vidste Maggie, hun havde været, og hun var overbevist om, at hun havde bragt Terry Lykke. Terry havde købt Stedet, hvor de boede, og havde i Løbet af halvandet Aar betalt alt undtagen sidste Afdrag, som nu laa parat i Pengeskabet neden under . . .

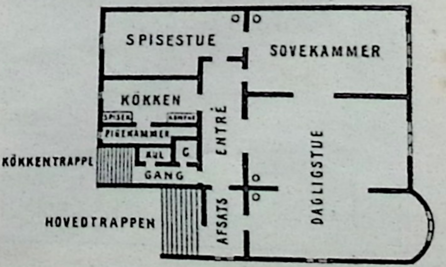
Pludselig blev Maggie standset i sine Betragtninger. Der lød Støj fra Skænkestuen, forvirrede og dæmpede Lyde, der dog ikke var til at tage fejl af. Maggie lyttede ubevægelig og stod saa hurtig op af Sengen. Hun var sikker paa, at der var nogen dernede, og paa den Tid af Døgnet kunde ingen være der i nogen god Hensigt. Hvem det saa var, maatte det være en Tyv. Maaske var det en af Bøllerne fra Nabolaget, som vidste, at Terry var ude.

(Forts.)

ALMAS FØRSTE HJEM. — II.

Alma laa paa Knæ i den tomme Dagligstue og kradsede et løst Rids af Stuerne i sin Lommebog. En gammel omvendt Kasse tjente hende som Bord, og et kniplingskantet Lommetørklæde, som hun vidste var et Kvarter langt, var hendes Tommestok. Hun var rigtig fornøjet med det Hele og havde rost Harald lige siden sin Ankomst, fordi han som Sporhund havde vist at have saa fin en Sans. Thi at dømme efter andre danske fire Værelsers Lejligheder var denne virkelig usædvanlig vel indrettet.

Naturligvis — der var meget, der kunde have været bedre; navnlig syntes Bygmesteren ikke at have vidst, at Tjenestepiger er Væsner, der ogsaa gærne vil kunne røre sig i deres Værelse, og at et ganske nødvendigt lille Rum vilde være mere sundt og tiltalende, om det havde haft Vindue ud til den friske Luft i Stedet for til en smal Gang.

Han burde ogsaa have forstaaet, at smaa Stuer er rummeligst og hyggeligst, naar ikke al Vægpladsen er givet til Vinduer og Døre, og at det er en daarlig Plan at bestemme det mindste Værelse til Sovekammer.

„Men vi narrer Dig nu alligevel, Hr. Bygmester.“ — „Hvordan det, Barn?“ spurgte Almas Moder, der i det samme kom fra Køkkenet for at melde, at der var syv Hylder i Spisekammeret.

„Jo, ser Du, vi gør Spisestuen til Sovekammer og spærrer Fløjdørene ind til Dagligstuen. Naar vi saa tilmed spærrer denne Dør ind til det mindre Bagværelse, vil dette blive stort nok som Spisestue.“

„Det vil Harald vist ikke synes om!“

„Jo, saamænd vil han saa, lille Muski, for det er langt fornuftigere. Vore 3—4000 om Aaret tillader os ikke at gøre store Selskaber, der for Resten ogsaa er en gyselig Morskab, og for fire-seks Venner til en hyggelig Middag er dette Værelse stort nok. Det er da langt vigtigere, at den Stue, hvor vi tilbringer næsten det halve Døgn, er lys og rummelig. Jeg vil indrette vort Soveværelse smukt og ikke have saadan et trist, farveløst Værelse, som de fleste Kvinder her i Byen synes at være fornøjede med. Desuden, se en Gang, Moder, naar Sengene blev stillede op der, det eneste Sted de kunde være, hvordan i Alverden skulde vi saa kunne klæde os paa samtidig. Hvis Harald stod hèr og vaskede sig, og jeg satte mit Haar ved Toiletbordet, løb han Fare for at blive knubset af min Kam og Børste, — og vort Badekar, hvor skulde det være? For Du vil da ikke have, at vi skal leve som Eskimoer!“

„Muski“ rystede lidt paa Hovedet og mumlede noget om, at det var Harald, der maatte bestemme saadanne store Forandringer; Mændene taalte ikke at blive kommanderede. „Nej det har Du Ret i“ sagde Alma, mens hun knappede sine Handsker, „en Kvinde, der kommanderer, er en Uting, og hvad der er være — en Tosse, — derfor vil jeg kun henstille.“

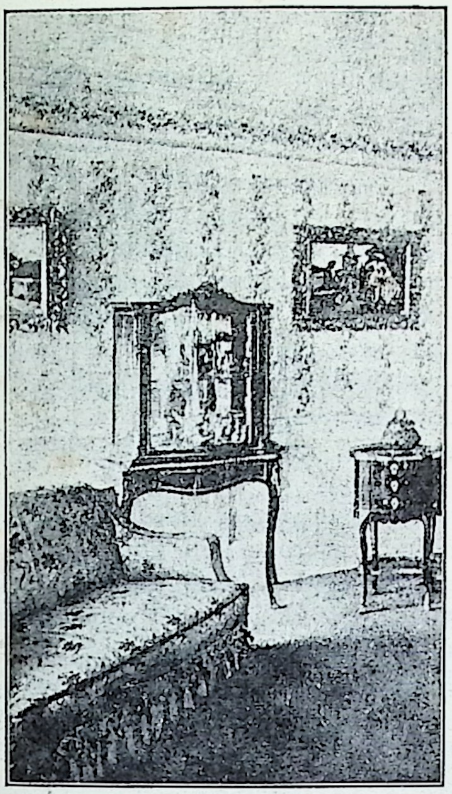
Hun tog sin Moders Arm for at gaa hjem med hende, og efter Middag, da de alle tre sad om Lampen med Almas Udkast foran sig, „henstillede“ hun sine forskellige Planer til Harald. Selvfølgelig vandt de hans Bifald, og hun syntes ham den viseste og sødeste lille Pige i Verden.

Samme Aften bestemte de ogsaa, paa hvilken Maade deres Stuer skulde tapetseres og males. Med Hensyn til det sidste var de straks paa det rene med, at alt Træværket i deres Lejlighed skulde males hvidt, med den letteste crême Tone. For paa dette Punkt var Harald lige saa ivrig i at prise England, som Alma var det. Han mindedes endnu med Beundring den lette Munterhed, der laa om saadan et hvidmalet Hjem. Det havde slaaet ham, hvor klogt det var at udstyre Husene lyse og lette, saa at de virkede oplivende paa Sindet gennem de lange Vintermaaneder, i Stedet for at ordne dem i mørke Farver, der tonede med Tristheden udenfor. Thi den Idé, at en Stue kun kan give et varmt Indtryk, fordi den er mørkerød, mørkegrøn eller mørkeblaa, og at alle lyse Farver er ensbetydende med Kulde, er jo heldigvis paa Veje til at blive dum Overtro.

Det var med en sand Lyst, at de to unge spærrede Døre for saaledes at faa en dybere og bredere Hygge, end det vilde være muligt, om de fulgte Bygmesterens Smag. Som nu det mellemste Forværelse, der selvfølgelig var bestemt til Dagligstue! Det havde et ekstra bredt Vindue og 3 — tre — Fløjdøre, og Værelsets Størrelse var kun 15 Fod × 9½ Fod. Skulde alle disse Døre bruges, blev det jo kun en Gennemgangs-Stue, hvor Hygge var banlyst. Der-

for holdt Harald og Alma paa at spærre den ene Fløjdør til det tredje Værelse, — der altsaa blev deres Soveværelse, — og dernæst besluttede de at tage Dørene af til den første Stue — Herreværelset — udvide Dørkarmen ved at borttage et Stykke af Væggen op mod Buevinduet og saaledes slaa begge Stuer sammen og danne et virkeligt smukt Opholdsværelse. Døren fra den første Stue ud til Trappeafsatsen spærrede de ogsaa for at kunne faa en hyggelig Krog ved Kakkelovnen. Dette var jo destoværre en Umulighed ved den anden Kakkelovn, hvor Entréens Fløjdør ganske ødelagde Krogen.

Det næste vigtige Punkt var Tapeterne, og paa hvilken Maade disse skulde ordnes. Med Hensyn til Farverne var det forlængst slaaet fast, at den store Dagligstue skulde være hvid og lys resedagrøn, at Entréen og Spisestuen, der blev den mørkeste Del af Lejligheden, skulde være hvid og varm gul, fordi gult er en Farve, der ser udmærket ud ved Lys, og endelig at Soveværelset skulde være hvidt og porcellænsblaat, en Farvesammenstilling, der samtidig dulmer og virker oplivende.

Men hvordan skulde Væggen inddeles? Skulde der være Fodpanel eller Frise? Skulde Tapetet være glat eller mønstret, broget eller holdt i én Tone? Det er den Slags Spørgsmaal, der kræver nøje Overvejelse, thi af dem afhænger det, om Værelsets Fortrin eller Mangler bliver de mest fremtrædende.

De tre omkring Lampen studerede derfor Tegninger og Fotografier af engelske Hjem for at lære af frisk og nyt alt det, de kunde. Naturligvis vilde de have foretrukket Træpaneler, f. Eks. i Entréen og Spisestuen, men selv om de kun tog det i malet Træ, blev det dem for dyrt; for at Værten vilde betale det, var jo lidet sandsynligt. De bestemte derfor at skabe en Paneleffekt ved at beklæde Væggen med mørkt Papir, omtrent to Fod i Højde over det hvidmalede Træfodstykke. Alma foreslog brunt Indpakningspapir, dette varmtonede stærke Stof, der næsten har samme Nuance som frisk Rugbrød. Harald lo. Men da hun fortalte ham, hvordan de bedste Smagsdommere i England roste dette Papir over al Maade, og hvordan det var indført i mange af de smukkeste Hjem, mente Harald, at det var værdt at prøve. Altsaa Spisestue og Entrée fik brunt Panel og derover et mønstret Tapet i to gule Toner. Hvor dette stødte mod det brune, løb en 2" Træ-Liste, ligeledes malet hvid. Selvfølgelig maatte Mønstret ikke være for stort, thi det synes at gøre Rummene mindre. En let ranket Blomstersnoning paa en svagt

TEGNING AF CARL THOMSEN.

mønstret Baggrund vilde virke bedst, thi naar et saadant Mønster trykkes i Nuancer, der toner nær mod hinanden, ligner det ganske et rigt vævet Stof.

Om Dagligstuen var blevet indrettet mere som et Boudoir, havde det været kønt for den at vælge et lyst blomsterstribet Tapet med en smal Bort under Loftet. Men nu, da den sammen med Haralds Stue skulde danne ét Rum, maatte en roligere Stil vælges, og de syntes da, at énsgrønne Vægge, paa hvilke deres mange Raderinger og Fotografier vilde tage sig nydelig ud, var det bedste. En hvid Liste, hvorfra Billederne skulde hænge, løb i Højde med Dørene, og fra denne op til Loftet skulde der være en Frise i matte, grønlige, brunlige og blaalige Farver.

„Denne Frise maa være en virkelig Dejlighed", sagde Alma „og kan vi ikke faa den her i Byen, skriver vi til London efter Walter Cranes henrivende „Hvidtjørn", der netop vilde passe i Værelset, thi der er en god Del hvidt mellem de grønne, blaa og brune Toner".

„Men bliver den ikke for bred? Thi det gør Værelset lavt, om Borten naar for langt ned paa Væggen".

„Nej, jeg tror, den vil passe, men det maa vi naturligvis maale ud; jeg kan nemt faa Dybden af Borten opgivet, og er denne ikke mere end en ottende Del af Væggens Højde, kan den bruges; for Mønstret vil ikke være for tungt i saa stor en Stue som vor." Her afbrød en manende Stemme Forhandlingerne med et: „Skal vi saa holde op for iaften, lille Børn, thi det er sent, og Lampen er paa Veje til at gaa ud." Nogle faa Minutter senere sagde Harald Godnat og vandrede hjem, mens Alma laa i Vinduet og slængte et Kys til ham og Maanen. —

EVA.

SEKS MAANEDER PAA DEN ØDE Ø. AF THOMAS P. KRAG. (FORTS.)

Joel Tvejt tøvede ikke længe med at finde det nødvendige til Turen, og godt forenede gik de to Mænd did, hvor Calle Stokke boede.

Calle Stokke og Joel Tvejt havde tænkt at sætte ud med det samme; men der var mere at ordne til Rejsen, end de fra først af havde troet. Det led ud paa Eftermiddagen, da de var færdige, og da var de trætte af at gaa to Ærinder til Landhandleren, der boede en halv Mil borte. De enedes da om at rejse først næste Morgen og lagde sig tidligt for at have gode Kræfter til den lange, slidsomme Dag, der ventede dem.

Imens sad Calle Stokkes Kone og saa Mændenes Sager efter. Det trængtes strængt taget ikke; men hun var, Marthe, en arbejdssom Kone, der sjelden undte sig Ro, selv naar hun ikke havde noget større at gøre. Hun saa først en islandsk Trøje efter og gjorde en Stopning her og der, saa satte hun et nyt Stykke ind i et Par uldne Buxer. Hun havde alt siddet saa længe, at Søvnen kom over hende og fik hende til at dukke over Arbejdet, da hun pludselig vækkedes ved at høre en Lyd som om nogen bankede paa Ruden. Hun var vaagen med det samme og gik hen til Vinduet og aabnede det. Da saa hun én staa udenfor som hun først ikke kendte; men som hun lige efter opdagede var Gamle-Berthe, en gammel Kone, hun kendte.

„Hvad er det Du vil, Gamle-Berthe?" spurgte hun.

„Jeg vil bare sige Dig nogle Ord, som Du ej skal agte for ringe", svarede den gamle Kone, „jeg saa Calle Stokke og Joel Tvejt gaa til Landhandleren i Dag, og jeg fik høre af ham, at de skulde paa Fart lige til Albatros. Men sig dem, at de alligevel ikke rejser. For Vejret er nok klart nu; men det er endnu ikke uden Storm og Kvalm. Jeg kender saa vel paa mig, at der ligger endnu noget deroppe, som skal ned. Det ses ikke, for Luften er klar; men det ligger der alligevel".

„Ja, er Du nu sikker paa, Gamle-Berthe, at Du ikke farer med Barnesnak".

„Det er jeg sikker paa. Og jeg ved, at jeg endnu aldrig har sagt Barnesnak i saa Maade. Ikke faar jeg selv nogen Rigdom af at sige det; men jeg siger det for din Mands og for den andens sande Vel. Jeg ventede i det længste, før jeg sagde det, for jeg tænkte: Kanske det onde alligevel gaar bort. Men nej, det gik ikke bort. Der ser Du Maanen komme op. Den skinner ikke som gennem klar Luft. Den er rød som en Ildebrand. Du vil svare, at Maanen som tiest er rød, naar den staar op; men saa siger jeg, at den alligevel ikke sveller en slig brandrød Farve, som i Kvæld. Nu siger jeg ikke mere. Vil de lyde mig til deres sande Vel, saa kan de, og de vil selv glæde sig derover, naar det viser sig, at jeg snakkede sandt. Vil de ikke lyde mig, saa har jeg gjort mit, og de vil da skade sig selv mere end de skader mig. Sig dem nu, hvad jeg har sagt, og lad dem tænke sig om to Gange, før de gør noget, som de siden vil fortryde. Godnat Marthe. Jeg skal hjem og sove. Jeg faar nok høre, om de har været forstandige eller uforstandige".

Marthe vilde sige nogle Ord, men Gamle-Berthe ventede ikke paa hendes Svar. Hun vendte, efter at have nikket, Ryggen til Vinduet og gik afsted hen over Moen, hvor hun om ikke længe var forsvunden. Marthe sad længe og tænkte over hendes Ord. De gjorde hende ganske vaagen. Og da hun omsider lagde sig, varede det længe, før hun faldt i Søvn. Hvad skulde hun tro? Gamle Berthe var jo kendt som en for sig selv, men ingen drog hendes gode Forstand i

Tvivl. Ja, det Rygte gik jo ogsaa, at hun forstod sig paa mange Ting, som ingen uden hun forstod sig paa.

II.

Marthe fortalte om Morgenen sin Mand og Joel Tvejt, hvad Gamle-Berthe havde sagt. Begge rysted paa Hovedet deraf, alt medens de lo: „Jo det skulde se godt ud, hvis de skulde tage gamle værkbrudne Kærringer med paa Raad". De sagde det saa sikkert og ligetil, at Marthe forstod, at det nok ikke var let at faa rokket dem i det Stykke. Ja, de sagde det saa bestemt, at hun selv begyndte at tro, at Gamle-Berthe gik i Barndommen og havde besynderlige Tanker, fordi hun nærmede sig Enden.

Hun slog sig derfor til Taals og hjalp Mændene at bære Fiskeredskaberne ned. De var begge meget lyse i Humøret og fortrøstningsfulde, og de snakkede begge om den Dag, de kom hjem med Baaden fuld af Fisk og med mange Penge i Lommen. De snakkede om den, som den allerede var for Haanden.

„Farvel og lev vel, Madam Stokke!"

„Farvel, Marthe!"

„Farvel Calle, og Joel Tvejt . . ."

Baaden dreves frem med kraftige Aaretag. Stranden og Marthe paa den svandt hen som i en Sky.

Medens Marthe langsomt gik tilbage til Huset, roede de to Mænd af Sted. De naaede snart saa langt ud, at den ved Stranden svage Vind blev til frisk Brise. Da satte de Sejl til og nu gik det mod Vest med stolt Fart. Albatros laa sexten Mil til Søs; de kunde vel være der to Timer over Midnat.

De talte ikke meget der de sad. Joel Tvejt tog efter en Stunds Forløb sin Snøre ud og i mindre end en Time fik han fire store Torsk.

Eftersom det klarede ad Dag, saa de begge, at de fik ikke Solskinsvejr som de fra først af havde tænkt. Himlen trak sig over med et fint, lyst Skydække, der i Horisonten gik sammen med Havet. Det uroede dem dog ikke, thi Vinden holdt sig som før, og Baaden gik frem med god Fart.

Saa hændte det — det var vel en Time over Middag — at der kom et Vindstød og endnu et, begge saa stærke, at Baaden krængede, saa den tog Vand. Begge saa mod Nordvest, hvorfra Vindkastet var kommet og langt derude, dukkende op fra Havet, stod en mørk Banke med en rødlig Rand. Og denne Banke saa ud som den levede. Dens sortagtige Farve lod ane store Masser. Den knaldede ligesom af Storm og Torden.

„Hvad mener Du, vi skal gøre, Calle Stokke?"

„Hvad mener Du, Joel Tvejt?"

„Det er vel lige saa godt at lade det staa til."

„Mener Du det, saa mener Du det samme som jeg."

„Jeg har rejst her flere Gange før og jeg mener, at jeg skal kende Farvandet. Vi faar Storm fra Sydost, og med den Vind sejler jeg heller til Albatros, end jeg vender tilbage til Tunholmen igen."

„Det har Du Ret i, Joel. Tunholmen er det raadløst at tænke paa nu."

Det var som et Syn at lægge Mærke til, hvor hastig Banken i Sydost voksede. Den gled lydløst som en stor, sort Luftmanæt op og dækkede hurtig Himlen. Lange, glatte Fangearme strakte den her og der. Og om ikke længe var den halve Himmelhvælving mørk og truende. Og medens dette foregik blev Vindstødene hyppigere. De to Mænd maatte tage Topsejlet ned og sætte tre Rev i Storsejl og Fok.

Omkring dem begyndte Havet at røre sig. Det knurrede, det bruste. Lange, sorte og med Skum øverst kom Bølgerne væltende. De sang dybe, langttonende der de skred frem. Og i Pavserne hørtes Skrig fra Stormfuglene, der lidt efter lidt viste sig. Det hele Hav begyndte ligesom nu at leve sit før dulgte Liv. Op fra Dybet steg skjulte Kræfter, vældige Røster lød henover Havet.

Saa pludseligt et Uvejr havde de to Mænd aldrig før kendt. Stormen voxede for hver Time. Med Møje fik de reddet Sejlet ind. Og nu sad de den mørke Oktoberdag og stirrede paa Havet, der bruste omkring dem og de følte, at Baaden med en vældig Magt fra Storm og Strøm blev drevet af Sted — hvor, vidste de ikke selv.

Det mørknede mod Aften. De forstod, at Solen sank i Vest ved at se Himlen derborte farves kobberrød. Den dybe Rødme skinnede i Havet; hele Verden syntes dem stor og øde, som mod den yderste Dag. Joel Tvejt mumlede flere Gange noget om, at dette Uvejr var som Herrens Finger, og han mumled en Strofe af et Salmevers for Folk i Havsnød.

Under dette Uvejr kom Calle Stokkes Kraft og Mod tilsyne. Han slap ikke Roret et Øjeblik af sin Haand og lempede Baaden saa godt han kunde efter Vinden og Bølgerne. Hans Fortjeneste var det vel, at den ikke gik under alt i Uvejrets Begyndelse.

Den dybe Rødme efter Solnedgangen svandt efterhaanden. Vesthimlen blev sort og Himlen blev forøvrigt sort. Baaden blev dreven frem gennem Høstnatten — uden Maal og Med.

Saadan gik Time efter Time. De to Mænd sandsede ikke mere. De sad uden at mæle et Ord, holdende sig fast ved Tofterne. En Regn med Hagl havde faldet, og de var næsten gennemblødte. Kulde mærked de dog ikke. Af og til tog Joel Tvejt Øsekar og øste Baaden for det Vand, den havde taget imens. Heldigvis var Baaden en Heldække, saa fyldes kunde den ikke, selv om den vælted sig i Sjøen aldrig saa meget.

(Forts.)

UGENS REVUE.

GREV FRITZ AHLEFELDT-LAURVIGEN.

HOFJÆGERMESTER *Fritz L. V. Greve Ahlefeldt-Laurvigen* til Kjærsgaard paa Fyen, der ved Delegeretmødet den 12. ds. valgtes til Præsident for den 18. danske Landmandsforsamling i Odense i Aaret 1900, er født den 10. Juni 1853, Søn af den sidste afdøde Ekscellence Lehnsgreve Ahlefeldt-Laurvigen til Grevskabet Langeland og Broder til den nuværende Lehnsgreve, Landsthingsmand Ahlefeldt-Laurvigen.

Grev Ahlefeldt har i ca. 20 Aar ejet Kjærsgaard, en Ejendom, som han med anerkendt Dygtighed selv driver, og som under hans Ledelse er bleven et Mønsterbrug. Baade som praktisk Landmand og som Deltager i Landboforeningslivet spiller Grev A. en fremtrædende Rolle i det fyenske Landbrug. I største Delen af den Tid, i hvilken han har ejet Kjærsgaard, har han været Vært for de *Fjordske* Mejeri- og Fodringsforsøg.

Da Hofjægermester *Vind* i 1891 trak sig tilbage som Formand for „Fyens Stifts patriotiske Selskab", valgtes Grev A. til hans Eftermand, og han er senere to Gange genvalgt. Under hans Ledelse har Selskabet udvidet sig meget og gennemført betydelige Foranstaltninger, af hvilke skal fremhæves: Samvirksomhed mellem de fyenske Kvægavlsforeninger og Samvirken mellem de fyenske Hesteavlsforeninger, Etablering af de store Fællesdyrskuer i Odense, Fællesdommer-Institutionen for Bedømmelse af fyensk Kvæg ved Dyrskuerne, den udvidede Konkurrence mellem hele Mejeribesætninger paa Fyen, Oprettelse af Centrer for Avl af Landsvin og Yorkshiresvin, Oprettelse af Kursus i Landbrugsbogføring osv.

Af andre offentlige Hverv, Grev A. beklæder, kan nævnes, at han er Sogneraadsformand, Medlem af Bestyrelsen for Landbygningernes Brandforsikring, Medlem af Landhusholdningsselskabets Bestyrelsesraad etc.

Grev A. er i Ordets egentlige Forstand en af Landbrugets betydelige Mænd, hvem det i forholdsvis faa Aar er lykkedes med en lykkelig Haand at gennemføre betydelige Foranstaltninger i Landbrugets Interesse.

HOFJÆGERMESTER *S. H. G. Vind*, der ved Delegeretmødet den 12. ds. valgtes til Vicepræsident for den 18. danske Landmandsforsamling i Odense i Aaret 1900, er en velkendt Personlighed i det danske Landbrug. Født den 18. April 1842, Søn af Kammerherre, Hofjægermester *C. A. Vind* til Sanderumgaard og Bækkeskov og Broder til den danske Gesandt i det tyske Rige. Student 1860, gik 1864 frivillig med i Krigen som Dragon og traadte 1865 tilbage fra Hæren som Sekondløjtnant, tog 1870 juridisk Eksamen, rejste et Par Aar i Udlandet og vide sig derefter til det praktiske Landbrug.

I 1873 købte V. Sanderumgaard og senere Nabogaarden Vejrupgaard paa Fyen; han ejer desuden Ejendommen Petersdal paa Amager; paa de to førstnævnte Gaarde, som han selv driver, har han gennemført et meget intensivt Landbrug med udstrakt Rodfrugtdyrkning og et stort og fortrinligt Kvæghold. V. er Landmand af den tesdorphske Skole baade teoretisk og praktisk; med stor Grundighed har han sat sig ind i Landbrugets

HOFJÆGERMESTER S. H. G. VIND.

Detailler uden derfor at tabe Blikket for Landbrugets Udvikling i Almindelighed. Dette sidste har han navnlig faaet Lejlighed til at vise i sin Stilling først som Næstformand (1879—83) og derefter som Formand (1883—91) for „Fyens Stifts patriotiske Selskab", der under hans Ægide og kraftige Medvirken gennemførte en Række betydelige Reformer, blandt hvilke kan nævnes: Etablering af Konkurrence mellem hele Mejeribesætninger paa Fyen, Udgivelse af Stambøger, Ordning af Præmieringen af Huslodder paa Fyen, Gennemførelse af Selskabets Dyrskueregler etc. etc. Da V. i 1891 fratraadte Formandspladsen, optoges han som Selskabets Æresmedlem.

Efter at han havde trukket sig tilbage fra Formandspladsen, undte V.s Rastløshed ham ingen Ro, og han beklæder vedblivende en Mængde Tillidshverv. Han er saaledes Formand for Statshingsteskuekommissionen for Fyen og Formand for de fyenske Hesteavlsforeninger, i hvilken Stilling han har haft en stor Indflydelse paa den svære Hesteavls Udvikling i Fyens Stift. Han er desuden Medlem af Amtsraadet,

Formand for Sogneraadet, Formand i det danske Husflidsselskab, Medlem af Landhusholdningsselskabets Bestyrelsesraad o. s. v. Det maa sluttelig fremhæves, at V. har været Vært for de *Fjordske* Mejeri- og Fodringsforsøg, ligesom Sanderumgaard altid har været et søgt Lærested. Hofjægermester *Vind* hører til Landbrugets bedste Mænd, hvis Gærning er skattet i vide Kredse.

JOURNALIST FABER DAUGAARD.

JOURNALIST *J. Faber Daugaard* er Mandag Aften den 11. ds. død.

Han var en Sønnesøn af tidligere Biskop i Ribe, Daugaard, blev ansat i Postvæsenet, men forlod dette for at gaa til Teatret. Særlig i Provinsen vil mange sikkert kunne mindes ham. Endnu for en halv Snes Aar siden optraadte han her i Byen paa Forstadsteatrene.

Siden den Tid har han tilhørt *„Aftenbladet“s* Redaktion. Ogsaa her var hans Hovedinteresse Teatret, men sit øvrige Arbejde passede han med stor Ombu og Flid.

Døden ramte ham, netop som han rejste sig fra sit Aftensbord, hvor han med sin Familje havde spøgt og været fornøjet. Pludselig greb han ud for sig i Luften, og 10 Minutter efter var han død.

Han blev kun et Par og halvtredsindstyve Aar. F. D., der var en Svoger til vor Landsmand i Kina, Mandarinen, Direktør Henningsen, hørte til Københavns elskværdigste og mest afholdte Journalister.

OBERST FRITS HOLST.

OBERST *Frits Holst*, hvis nye Stykke „Skaarup og hans Venner“ i Morgen skal opføres for første Gang paa Dagmarteatret, er som bekendt en af de mest yndede nulevende danske Lystspilforfattere.

Han er født i København 14. December 1834, Søn af den i sin Tid saa bekendte Skuespiller, Instruktør Wilhelm H., var som Sekondløjtnant med i Forsvaret af Dybbølstillingen 1864, blev Ridder af Dannebrog for sin tapre Deltagelse i flere større Fægtninger, sendtes 67 med nogle andre danske Officerer til Algier, gjorde et Aars Tjeneste dernede, blev 74 Kaptajn og 86 Oberstløjtnant. 1861 ægtede han den talentfulde og fejrede Skuespillerinde Louise Holst, f. Carpentier.

Som Forfatter har H. fra 1863 til 83 udfoldet en ikke ringe Produktion, der har gjort ham populær i vide Krese. Af hans dramatiske Arbejder, der har moret et stort Publikum ved deres elskværdige Munterhed og ægte danske Lune, og af hvilke mange endnu stadig spilles Landet over, kan nævnes: „Revuen“ (69), „Paa Pension“ (83), „Den lykkeligste Dag“ (79) og „I Overgangstiden“ (76). Med Undtagelse af sidstnævnte er alle hans Stykker gaaede paa Folketeatret, hvor de — ligesom ude i Provinserne — har oplevet et overordentlig stort Antal Opførelser.

Det er med ikke ringe Spænding og Forventning, man imødeser Oberst Holsts nye Arbejde efter 14 Aars Tavshed.

KAPELMESTER JOACHIM ANDERSEN.

PALÆKONCERTERNE har nu heldig paabegyndt deres nye Sæson. Vi bringer i den Anledning Dirigenten, Hr. *Joachim Andersens* Portræt og knytter dertil et Par Oplysninger om hans Karrière.

Han er født i København den 29. April 1847, Søn af en Musiker, optraadte allerede 13 Aar gammel offentlig som Fløjtevirtuos og medvirkede tidligt i forskellige Orkestre, fik Ansættelse i det kgl. Kapel og blev snart bekendt som en første Rangs Mester paa sit Instrument. Lyst til at se sig om i Verden drev ham ud paa gentagne Koncertrejser gennem Skandinavien og Finland, efter hvilke han optoges som Medlem af det kejserlige Kapel i St. Petersborg 1877.

Et Aar efter drog han til Berlin, blev Solofløjtenist i Bilses bekendte Orkester, saa i den kgl. Opera, endelig i det filharmoniske Orkester, som han ofte fik Lejlighed til at dirigere.

A. kom under denne i høj Grad udviklende Virksomhed i Berøring med mange af Tysklands, ja Evropas største Navne paa Musikens Omraade. Desværre maatte han af Helbredshensyn opgive sit Fløjtespil og slog da ind paa en ny Bane som Dirigent. Han ledede saaledes i 8 Somre det berlinske filharmoniske Orkesters Koncerter ved Badestedet Scheweningen i Holland. Men 1893 vendte han hjem og gav forsøgsvis i Koncertpalæet et Par Symfoniaftner, hvis Sukces var saa stor, at han besluttede at oprette et fast Foretagende, de nuværende Palækoncerter, som ved deres soignerede og livfulde Opførelser af omhyggelig valgte, virkningsfuldt sammenstillede ældre og nyere, men altid gode Musikværker har vundet sig en stor og fuldt berettiget Yndest i vide Kredse.

J. A., der — naar undtages Sommeren 1895, da han havde et ærefuldt Engagement som Leder af de store Orkesterkoncerter paa Udstillingen i Lübeck, — siden 93 har haft fast Ophold i København, er og har været en meget flittig Mand (han beriger saaledes stadig Fløjteliteraturen med stærkt gouterede Værker), er en myndig og elegant Dirigent, der véd, hvad han vil, og kan sætte det igennem, en ypperlig Selskabsmand, der ikke for intet har bevæget sig i Udlandets høje Aristokrati- og Fyrstekredse, — ladet med sejg Energi og fuld af pudsige Anekdoter om sit omflakkende Kunstnerliv, fra hvilket han endnu bevarer mangen smigrende Trofæ, som hans Frue, — en kvik, praktisk og elskværdig Amerikanerinde, — viser frem med berettiget Stolthed.

SKUESPILLER VILLIAM PIO.

De Vilkaar, under hvilke Hr. Pio har arbejdet, har uden Tvivl paa en vis Maade stimuleret hans Talent. Forfinet det har de naturligvis ikke.

Ved sin Dannelse, ved sin Intelligens har han haft Betingelser for at blive en brugelig Kraft i det fine Repertoire. Ved sin Energi er han bleven et folkeligt Teaters Førstemand.

Som saadan hyldes han i Aften.

Sammen med Billederne af Hr. *Pio*, privat og som Rødtop i *„Det store Kalkbrud"*, bringer vi Hr. *Soph. Neumann* som Fyrst Auran og Fru *Ludvigsen-Larsen*. Det er nu snart ved at gaa i Glemmebogen, at Hr. N. adskillige Aar var først og fremmest Operette-Komiker. Den ypperste, vi har haft.

FRU LUDVIGSEN-LARSEN I „LYKKEBARNET".

KASINO fejrer med Rette i Dag Hr. *Pios* 25-Aars Jubilæum, der, nøjagtigt regnet, falder i Morgen.

Hr. Pio har været ved alle tre Privatscener, men ved Kasino langt den overvejende Del af de 25 Aar, den sidste Halvpart af Tidsrummet uafbrudt.

Direktører og Direktorater i Massevis er i disse Aar fødte og døde. Hr. Pio har under alle Genvordigheder holdt Stand med urokkeligt Humør og utrættelig Iver. Mest maaske i Modgangens Tider udfoldede Hr. Pio sine ypperlige Egenskaber. Han er en uovertræffelig Feltsoldat. Ingen kan slide for sit Teater som han. Det er beundringsværdigt, hvordan han ved en Forestilling, der gælder Knald eller Fald, kan *spurte* sit Humør fra Akt til Akt for at *redde* Aftenen.

SOPHUS NEUMANN SOM FYRST AURAN.

I Aften er han, ved Hr. Pios Jubilæum, Kasinos Gæst og atter Fyrst Auran. Saa overdaadig Operette-Lystighed er ikke set i København, siden Hr. N. gik i Kloster. For de Faa, der overværede den, vil hin Forestilling paa Kasino, da *Judic* var Lykkebarnet og Neumann Fyrsten, staa som Festen blandt alle glade Teaterfester. Judic, den parisiske Operettekunsts uopnaaelige Primadonna, var bedaarende. Alligevel besejredes hun af Neumann — og erkendte det villigt. Hun glemte undertiden selv at spille blot for at more sig over hans geniale Pudsighed. Og hun søgte — forgæves — at overtale ham til at gaa paa Tournée med hende.

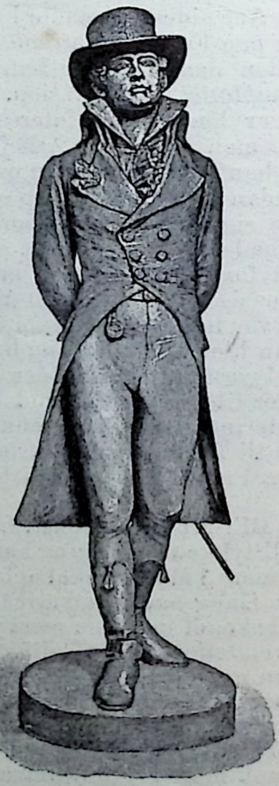
Fru Ludvigsen-Larsen, Frk. Louise Ludvigsen, som hendes Pigenavn var, blev opdaget af Direktør *Th. Andersen*, der gjorde hende til Kasinos Operette-Primadonna, da Fru *Oda Nielsen* var dragen af Landet, og Fru *Schwartz-Nielsen* var „stillet i Bero".

Frk. Ludvigsens sceniske Løbebane blev kort. Den faldt i Aarene omkring 1880. Sine forgudede Forgængerinder naaede hun aldrig at erstatte. Men der var en kort Tid, i hvilken hun, ved sin kvikke Elskværdighed, gjorde megen Lykke. — Navnlig som „Lykkebarnet".

AMATØR.

PIO SOM RODTOP I „DET STORE KALKBRUD".

OEHLENSCHLÄGER-STATUEN.

VORE BILLEDER.

OEHLENSCHLÄGER-STATUEN, der i disse Dage afsløres paa „Frederiksberg Torv", og af hvilken vi her bringer et Billede, er rejst af Bankdirektør *A. Heide* som en Gave fra ham til Frederiksberg Kommune.

Selve den 4 Alen høje Bronce-Statue, der fremstiller Digteren som ung, er modelleret af Billedhugger *Jul. Schultz* og støbt i det *Rasmussen'ske* Etablissement. Paa et Granitfundament hviler Soklen, der er af blaagraat italiensk Marmor. Den er tegnet af Billedhugger *Axel Hansen.*

DEN unge Pige, som vi bringer foran, er en Originaltegning af *Carl Thomsen* til den illustrerede Udgave af Blichers Noveller.

DEBAT-PONSAN: To Kamphaner. Dette Maleri, der har vakt megen Opsigt paa Salonen i Paris, giver en levende Fremstilling af Rivalernes Kamp, mens Aarsagen til Striden spændt afventer dens Udfald.

DEN ZOOLOGISKE HAVE i København fyldte den 15. ds. 25 Aar. Dagen gik stille hen; Direktionen ønskede aabenbart ikke at fejre den, ellers kunde der vel nok være blevet Raad til *lidt mere* end Gardens gratis Musik. Men end ikke en saa billig Festivitet som Tilladelse til, at „Hvor 8. Dag"s Fotograf maatte tage en Plade af d'Hrr. Direktører og Funktionærer i Højtids-Gruppe, kunde man flotte sig med.

Da d'Hrr. af let forstaaelig Beskedenhed ikke vilde have deres Billeder frem i vort Blad, stod der for os kun tilbage at mindes Jubilæet ved at bringe et Portræt af den berømte „gamle Petersen", der virkelig ogsaa fortjener en Udmærkelse, da han lige fra Havens Oprettelse med stor Jovialitet, megen Elskværdighed og betydelig Dygtighed har udfyldt sin fremskudte Plads — om ikke i selve Direktionen, saa dog i Abehuset.

DIREKTØR A. HARPØTH.

DIREKTØR JULIUS VALENTINER.

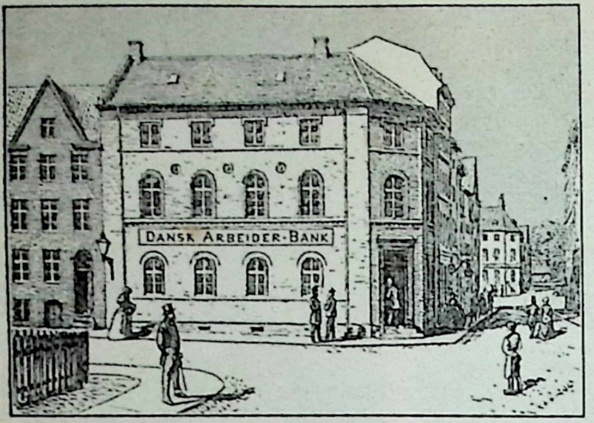
DANSK ARBEJDERBANK fejrede den 18. ds. sit 25 Aars Jubilæum. Den oprettedes som Aktieselskab paa Foranledning af Grosserer *H. Fritsche* og Folketingsmand *Lucianus Kofod* og satte sig til Opgave at gavne Arbejderne ved at støtte deres egne Bestræbelser, saa at det hele blev at betragte som et Tilbud fra Kapitalens Side.

Da Banken aabnedes den 18. Oktober 72, var Aktiekapitalen lidt over 31,000 Rbd., og der oparbejdedes snart en jævnt fremadskridende Virksomhed. Den 1. Jan. 75 blev exam. jur. *A. Harpøth,* der hidtil havde været en af Forretningsførerne, ansat som Bankens administrerende Direktør, hvad han vedblev at være til sin Død den 12. Avgust 85. Hans Efterfølger blev Overretssagfører *Julius Valentiner,* der i Øjeblikket leder Banken.

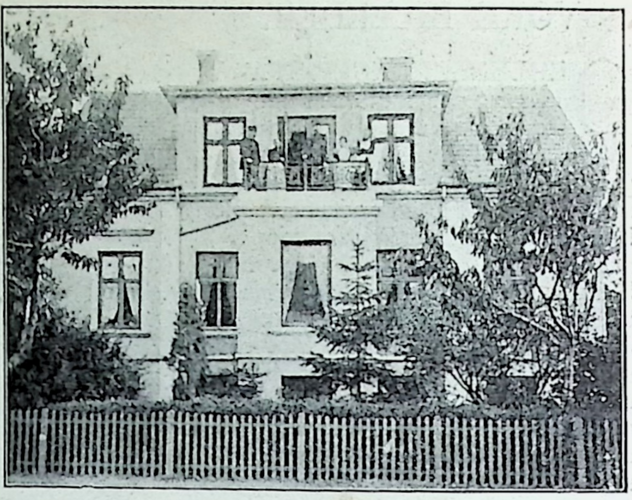
Den nuværende statelige Bygning, af hvilken man hosstaaende ser et Billede, blev opført paa Hjørnet af store og lille Helliggejststræde, efter at Banken i 1883 havde købt den fornødne Grund. I 1884 oprettedes en Vesterbro-Afdeling, ligesom Banken har mange Filialer i Provinserne, hvor dens Virksomhed, — der foruden Sparekasse ogsaa omfatter Forsørgelseskasse, — er godt kendt og vel anset. — Til Slutning et Par Tal! Det samlede Udlaan er fra 386,414 Kr. i 73 vokset til 5,673,874 Kr. i 97, Sparekassens Konti-Antal i samme Tidsrum fra 2,006 til 44,090 og dens Beløb fra 457,192 Kr. til 12,622,775 Kr., Forsørgelseskassens Konti-Antal fra 581 til 6,296 med Beløbene henholdsvis 21,320 Kr. til 2,713,049 Kr., Forsørgelsesfonden er stegen fra 29 Kr. til 219,018 Kr. og den samlede Reservefond fra 7,104 Kr. til 1,973,484 Kr.

DANSK ARBEJDERBANK (1897).

DANSK ARBEJDERBANK (1872).

HJEMMET FOR FRIGIVNE FANGER.

FRA HØJESTERET.

HVAD HOVEDSTADEN TALER OM.

Defensor: Jeg henstiller, hvorvidt et Billede, der staar paa Hovedet, kan siges at være udstillet. Hos nogle Forhandlere har kun den halve Dame paa Billedet været synlig i Vinduet. Men kan en halv Dame være utugtig?
(„*Vort Land*" d. 12. Oktbr. 97).

FRELSENS HÆR har atter i disse Dage haft Besøg af General *Booth*. Denne Gang kom Generalen i Anledning af Aabningen af Hærens to nye Institutioner: *Hjemmet for frigivne Fanger* og *Herberget for hjemløse og arbejdsløse Kvinder*.

Den første af disse Institutioner er indrettet i en Villa, Kongensvej 29, som Hæren har lejet paa 5 Aar for 900 Kr. aarlig. Den bestyres af Kaptajn *Frandsen*, fhv. Inspektionsbetjent i Politiet. Der er foruden Kontorer o. Lign. en Spisestue, der tillige er Opholdsværelse om Aftenen for Beboerne, naar de vil læse lidt i Bibliotekets Bøger, og Sovesale med 15 gode, men tarvelige Senge. I Kælderen findes et Arbejdslokale.

I Hjemmet optages straffede Personer, der lige kommer ud af Fængslet. De faar gratis Kost og Ophold i højst et halvt Aar; til Gengæld skal de arbejde og holde sig Husordenen efterrettelige.

Af den anden Institution vil vi i næste Hæfte bringe et Billede med Tekst.

HOVEDBRUD.

En Æggehandler gik om paa Landet for at opkøbe Æg. Før han gik første Morgen, stak han dobbelt saa mange Penge i Pungen, som der allerede var. I Løbet af Dagen købte han Æg for Halvdelen af Pengene. Næste Morgen lagde han 12 Kr. i Pungen til og købte Æg for 15 Kr. Tredje Morgen fordoblede han Pungens Indhold og købte derpaa for 12 Kr. Om Aftenen havde han $1\frac{1}{2}$ Gang saa mange Penge, som han begyndte med. Hvormange var det?

LØSNING.

Paa Regneopgaven i Nr. 3.

90 Tdr., 2 Kr. $13\frac{1}{3}$ Øre.

FRA SØ OG STRAND. ØVELSES-ESKADREN I AAR. AF CHR. G. MIDDELBOE. I.

DEN 5. dennes strøg Øvelses-Eskadren Kommando ɔ: den opløstes efter endt Togt, og Skibene lagde ind i Flaadens Leje for at oplægges i krigsberedt Stand, klare til at lægge ud med mindre end 48 Timers Varsel.

Eskadren har været kommanderet af Viceadmiral H. Koch, hvis Flag vajede ombord i Panserskibet „Helgoland", og har forøvrigt bestaaet af Panserskibet „Tordenskjold", Krydseren „Hekla", Minebaaden „Hjælperen" samt de fire Torpedobaade „Havhesten", „Narhvalen", „Støren" og „Søløven".

ADMIRAL KOCH MED STAB OG EN DEL AF „HELGOLANDS" OFFICERER 1897.*)

Den har som sædvanlig opereret i vore egne Farvande, — den nyere Tid har tvunget Marinen til, ligesom andre, at koncentrere sig paa de nærmest liggende Opgaver, — men der har dog i Aar været Lejlighed til at stikke Næsen en lille Smule „udenfor", idet „Helgoland" repræsenterede Danmark ved den store Flaaderevue paa Spithead i Anledning af Dronning Victorias 60-Aars Regeringsjubilæum i Juni Maaned, og hele Eskadren repræsenterede i Stockholm i September ved Kong Oskars 25-Aars Jubilæum.

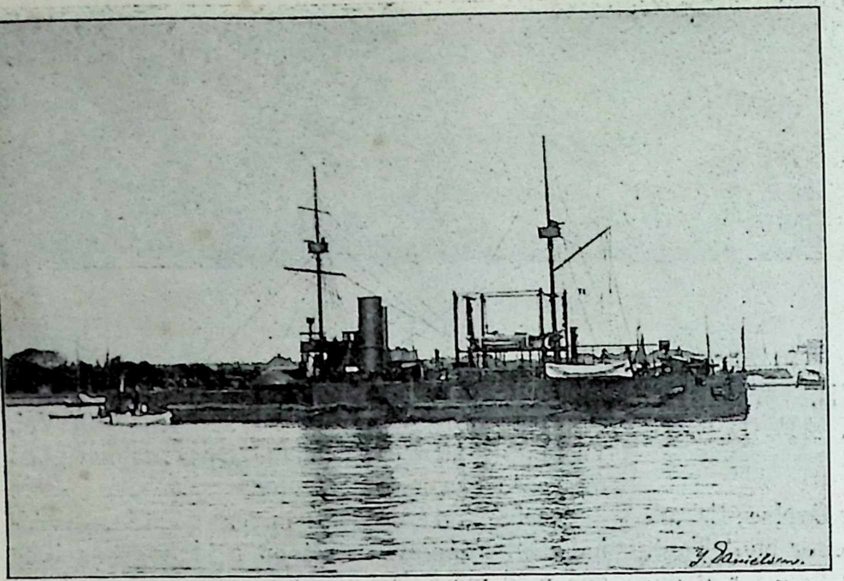
„Helgoland" fik for Resten dyppet Næsen ganske forsvarlig. Den havde i Nordsøen haardt Vejr — usædvanlig haardt efter Aarstiden — og maatte et Par Gange „dreje under", som Sømanden siger. I almindeligt Sprog vil det sige at lægge sit Skib paa den mageligste Maade mod Søen uden Bestræbelser for at forcere sin Vej, væbne sig med den sjældne Dyd Taalmodighed og vente paa bedre Stunder.

„Helgoland" drejedes under ved at lægge Skibet med Forstævnen ret op mod Søen og ikke gaa med mere Fart med Skruerne, end at Skibet netop kunde styre. Paa den Maade laa det rigtig godt ɔ: efter Sømandsmaalestok. Det turde hændes, at der ombord var adskillige af de usøvante, der fandt Situationen mindre behagelig. Men gamle Helgoland klarede sig godt. Morsomt nok var baade det svenske Panserskib „Göta" og den norske Krydser „Frithiof" samtidig paa Vejen over Nordsøen til Flaaderevuen, og begge kan tale med om de moderne Skibes — nok sagt! de kunde ikke maale sig i daarligt Vejr med de gamle Typer.

— — — Et Par Ord om Skibene! Vi skal ikke trætte Læserne med Talstørrelser; de er nu en Gang ikke morsomme. Kun en lille Bemærkning: En Ton ɔ: af den Slags, hvormed man maaler Orlogsskibe, er = 2000 Pund. Naar vi altsaa siger, at „Helgoland" er 5400 Tons, betyder det ganske simpelt, at Skibets Vægt er 5400 Gange 2000 Pund.

Helgoland løb af Stabelen i 1878 og er saaledes ikke nogen Aarsunge. Den lider dog ikke paa anden Maade af Alderdom, end at man i vore Dage indenfor de samme Grænser for Vægt og Bekostning vilde kunne have faaet stærkere

*) Navnene paa d'Hrr. Officerer vil findes under „Vore Billeder".

PANSERSKIBET „HELGOLAND“.

Panser, kraftigere Kanoner og mere kulbesparende Maskiner. Det er ikke desto mindre et kraftigt og godt Skib, der navnlig i Retning af artilleristisk Virkning maa siges at staa over de fleste Skibe af samme Størrelse. „Helgoland“ er det største Skib, der nogensinde er bygget til den danske Orlogsflaade, og det faar vistnok aldrig sin Overmand. Af dets Efterfølgere har ingen været paa over 3500 Tons, og Bestræbelserne gaar ud paa, — og vil det sikkert i Fremtiden — ikke at komme ud over Skibe af denne Størrelse, der opererer med Frihed i vore Farvande og — er dyre nok. Moderne Krigsskibe koster omtrent 60 Øre pr. Pund. Det lyder jo ikke saa afskrækkende; men det løber dog op.

Angaaende Billedet af „Helgoland“ skal kun bemærkes, at den Pølse, man ser langs Siden lidt over Vandgangen, er Torpedonettene i oprullet Tilstand. Naar de anvendes til Beskyttelse mod Torpedoer, svinges de Bomme, som paa Tegningen ses under Nettet i skraa Stilling langs Skibssiden, lodret ud fra denne, og Nettene rulles ned — som et Rullegardin, — saa de hænger lodret ned til en Dybde af henimod 12 Fod rundt omkring Skibet.

Tordenskjold. 2400 Tons, sat i Vandet 1880.

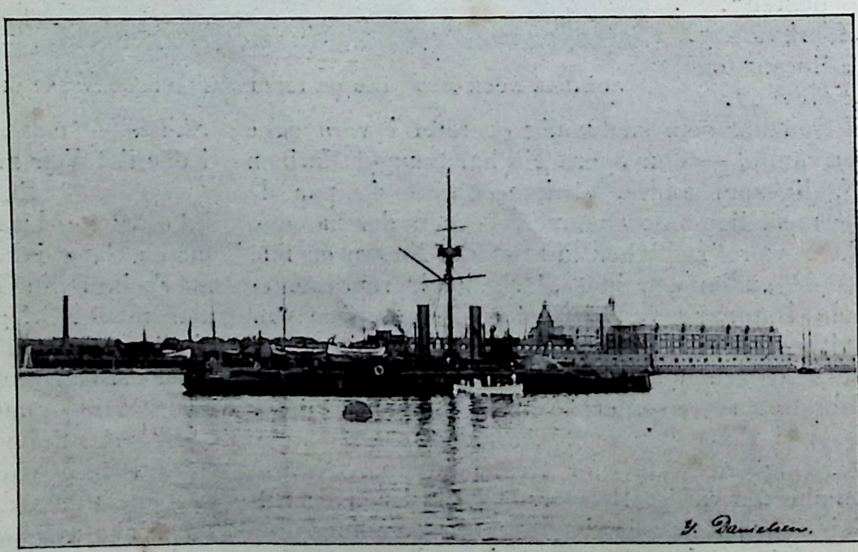
Ogsaa paa dette Skib ses Torpedonettene beslaaede og oprullede. „Tordenskjold“ havde oprindelig Titel af Torpedoskib, men efterhaanden blev Torpedovaabnet saa almindelig indført i Skibene, at man fandt denne Benævnelse ufyldestgørende. Det ejendommelige ved dette Skib er dets særegne Pansringsmetode og dets store Kanon. Medens Pansringen, der bestaar i et hvælvet Panser, som fra et Par Fod under Vandet paa Skibets Sider hvælver sig som en Skildpaddeskal op over Maskiner og Kedler, ikke ses paa Billedet, fordi Overskibet er bygget ovenom det af almindelig Form, kan man se den store Kanon, der har et Løb af 14“ Diameter, stikke frem af sit halvrunde Taarn forude.

Tordenskjold kan kaldes et Udslag af sin Tids Famlen paa Krigsskibsbygningens Omraade. Den faar næppe Efterfølgere, hvad de to omtalte Ejendommeligheder angaar. Der er overalt en Bevægelse bort fra de uhyre svære Skibskanoner, og Pansringen er slaaet ind paa andre Baner. Men „Tordenskjold“ kan forhaabentlig slaa et Slag endda, om Forholdene skulde nødvendiggøre det — Skibets stolte Navnefælle beviste flere Gange, at det mere kommer an paa Personnellet end paa Materiellet, og ført af en kæk og beslutsom Mand kan „Tordenskjold“ nok sende en Fjende til Bunds.

Som foran bemærket, var „Tordenskjold“ med at repræsentere i Stockholm — et ganske mærkeligt Træf. Maaske har Navnet ikke været absolut velklingende i svenske Øren. Det var det jo ikke i gamle Dage; men Tiden dulmer saa meget.

Forældet? Vent i ti Aar, og det kan være sidste Mode.

De fleste Mødre kan opdrage alle Andres Børn — kun ikke deres egne.

PANSERSKIBET „TORDENSKJOLD“.

SIKKERHEDSTJENESTEN PAA KYSTBANEN. AF INGENIØR J. LEHMANN. — II.

OVER hver af disse Tavler findes atter et „Blokøje“ ɔ: en lille Rude, hvorigennem ses en rød Plade. Naar Kommandohvirvlen drejes, og Ordre derved afsendes til Signalhytterne, glider den røde Plade til Side og erstattes af en hvid; saasnart Signalhytterne har efterkommet de givne Ordrer, bliver Halvdelen af Blokøjet atter rødt. — Naar Kommandoposten senere tager sine Ordrer tilbage, bliver Blokøjet atter hvidt, og naar disse Kontra-Ordrer er efterkommede, bliver det rødt. — Kommandanten kan saaledes kontrollere, at hans Ordrer tages til Følge.

Hver „Kommandohvirvel“ har sin egen elektriske Ledning til Signalhytten i Forbindelse med et tilsvarende Blokøje der, ved hvilken Ordning er opnaaet, at en Ordre kan gives med en enkelt Manipulation i Stedet for ved et formeligt Telegram.

Vi forlader nu indtil videre Kommandoposten for at se os om i f. Eks. søndre Signalhytte, hvis Ydre og Indre præsenteres paa Billederne; vi forefinder herinde et omstændeligt Maskineri, hvis Mysterier vi skal søge at afsløre. —

Det bestaar af tre Hovedafdelinger; længst til venstre ses de Vægtstænger, ved hvis Hjælp Sporskifterne dirigeres.

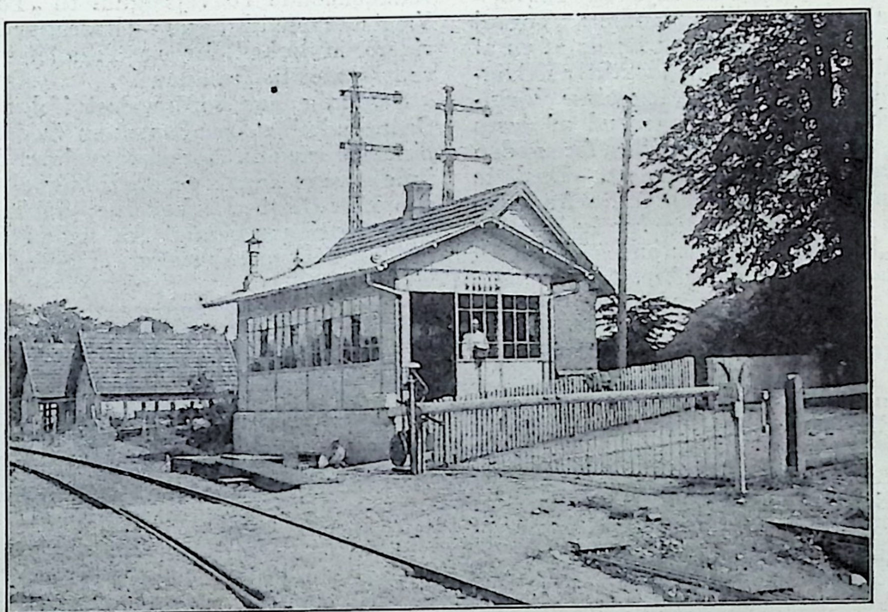
Ved et Sporskifte forstaas den Mekanisme, „Tungerne“, der indskydes i et Spor, hvor dette ønskes forgrenet til to, og hvorved dets Tilslutning til det ene eller det andet af disse kan etableres. —

Ved Skifter i mindre vigtige Spor paa Stationen foretages denne Omstilling af Tungerne ved Manøvrering med en udenfor disse fast opstillet Vægtstang, forbunden med dem; men denne simple Ordning er forkastelig i Persontogsspor, dels fordi enhver egenmægtig kan forandre Skiftets Stilling, dels fordi Betjeningen af disse mange spredt liggende Vægtstænger er omstændelig. — Der er derfor i Hovedsporene truffet den Ordning, at Tungernes Omstilling kun kan foretages fra Signalhytterne — nogle fra den ene, andre fra den anden — ved en Manøvre med de der opstillede, før omtalte Vægtstænger, som ved Hjælp af lange, stive overjordiske Stangforbindelser er satte i Forbindelse med Tungerne. —

Hvert Sporskifte har sin egen Vægtstang, forsynet med en Nummerplade; dog har to Skifter, der tilsammen danner en Forbindelse mellem to Spor, en fælles Vægtstang, da de altid skal omstilles samtidig.

Enhver Vægtstang kan anbringes i to Stillinger (se Billedet), svarende til de to Stillinger af Sporskiftet.

Til Oplysning for Hyttevagten om, hvorvidt Sporskiftet virkelig bøjer sig for hans Vilje, er der paa Jorden udenfor dette og i mekanisk Forbindelse dermed anbragt en drejelig Lygte af særegen Form, saaledes at han igennem dennes Stilling kan kontrollere Sporskiftets.

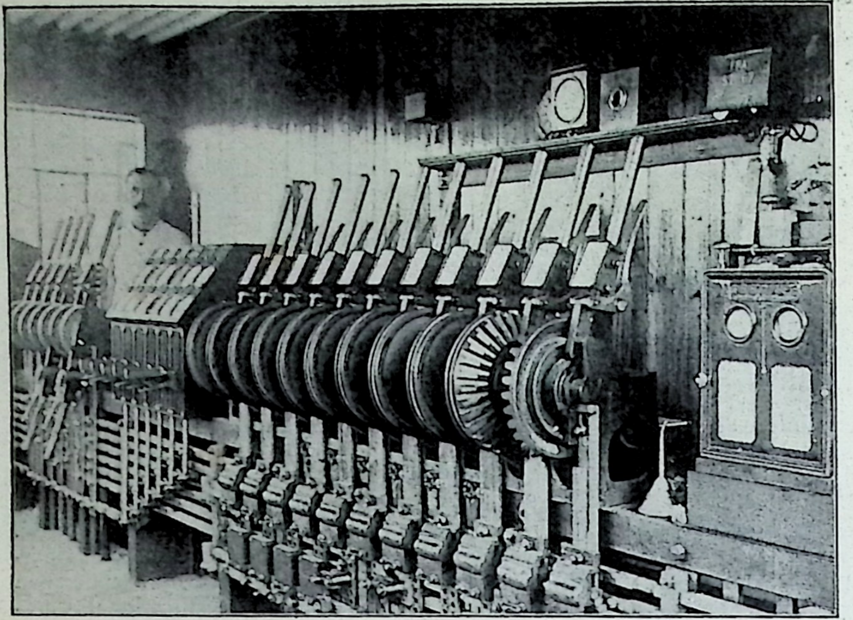

DET UDVENDIGE AF EN SIGNALHYTTE.

Den midterste Del af Maskineriet i Signalhytten kaldes Blokapparatet — ikke at forveksle med Linjeblokapparatet; det frembyder en Række hvide Smaatavler med de selv samme paamalede Indskrifter som paa de tilsvarende Tavler paa Kommandopostens Blokapparat. — Over disse findes de under Besøget i Kommandoposten nævnte Blokøjne, som hver for sig forandrer deres normale røde Farve til hvid, naar Ordre til at etablere den, paa Tavlen under dem angivne „Togvej“ afsendes fra Kommandoposten.

Hver Tavle med tilhørende Blokøje repræsenterer en saadan „Togvej“ svarende til Tavlens Paaskrift, og paa Tavlen er angivet Numrene paa de Skifter, hvis Vægtstænger skal drejes ned (se Billed 2) for at etablere den paagældende Togvej. — Er dette sket, „aflaases“ hele Togvejen under ét ved et enkelt Tryk paa det under den paagældende Tavle anbragte Haandtag („Togvejshaandtag“), — en Manøvre, der overhovedet ikke lader sig udføre, medmindre Ordre til Etablering af denne Togvej er givet fra Kommandoposten, og medmindre ethvert af de i Togvejen indgaaende Sporskifter er stillet i den til denne svarende Stilling; mulige Fejlstillinger af Sporskifter vil altsaa uundgaaelig røbes.

Paa Billedet af Hytten ses et Antal Signalvinger, „Togvejssignalerne“, 4 for Tog i hver Retning; hver Vinge repræsenterer en Togvej og korresponderer

DET INDVENDIGE AF EN SIGNALHYTTE.

Toget er passeret Svanemølleblokposten for Udadgaaende. — Da Toget kan indlades paa Stationen, drejer Kommandanten Kommandohvirvlen med Overskriften „Kør frem fra Østerbro" til Siden, og dermed iler vi med Lynets Fart ned til den søndre Signalhytte for at observere, hvad her skal foretages.

Den givne Ordre giver sig til Kende for Øret ved en elektrisk Klokkes Allarm, for Øjet ved, at det paagældende røde Blokøje paa Blokapparatet bliver hvidt; under dette læser Vagten da „Kør frem fra Østerbro." Han omstiller nu de Sporskifter, hvis Numre er anførte paa Tavlen, ved at dreje Vægtstængerne ned, idet han ved et Blik paa Skifternes før omtalte Kontrollanterner overbeviser sig om, at Skifterne virkelig gør Gavn; han aflaaser derefter den etablerede Togvej, ved Tryk paa Togvejshaandtaget under det hvide Blokøje, og stiller dernæst vedkommende Togvejssignal til „Togvejen klar" ved Vægtstangen til højre — hvorefter han maa afvente videre Mulighed for og Tilladelse til at stille Hovedsignalet til „Indkørsel".

Samtidig har nordre Post ifølge den, den givne, Ordre indstillet og aflaaset en fredelig Togvej i Forbindelse med Indkørselstogvejen; den behøver just ikke at være Togets senere Udkørselsvej, men kan vælges efter Omstændighederne (det kan f. Eks. herved blive Stationen muligt fra anden Side at modtage et Tog, som maaske ellers udenfor Stationen maatte

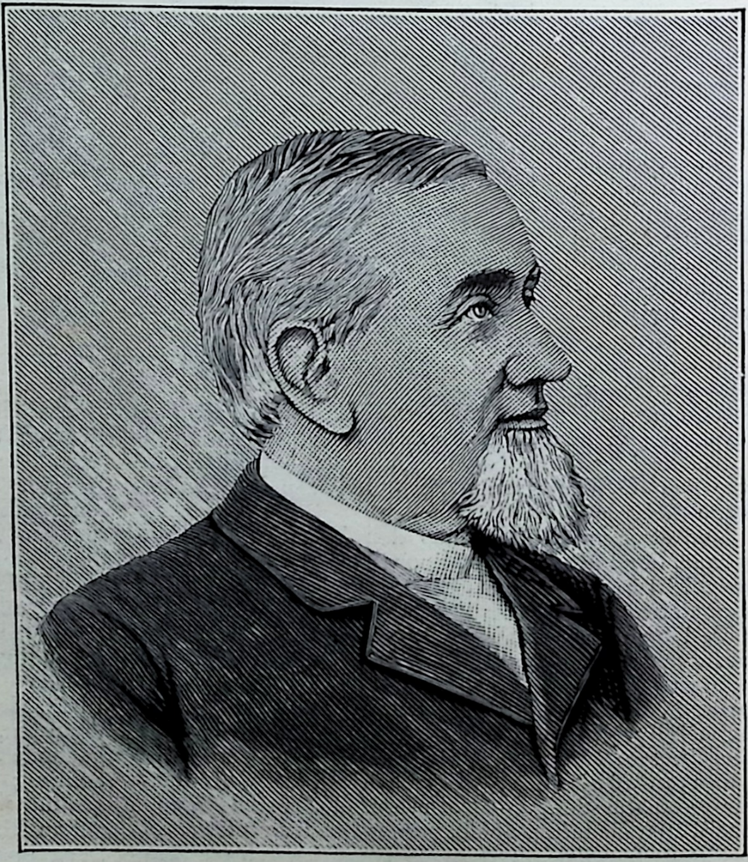
saaledes med en Tavle, med Blokøje og Togvejshaandtag i Hytten; den indstilles (vandret: „Togvej spærret" — skraa: „Togvej klar") ved Hjælp af en af Vægtstængerne tilhøjre, der bærer Indskrifter i Overensstemmelse med Blokapparatets, og disse Vægtstænger kan overhovedet ikke bringes ud af deres Stilling, og altsaa Signalet ikke omstilles, førend den paagældende Togvej er etableret og aflaaset. — Da dette ikke kan ske uden efter udtrykkelig Ordre fra Kommandoposten, kan Vagten ikke egenmægtig indstille noget Signal til „klar Togvej", om end han har det fulde Herredømme over alle Skifter, for saa vidt de ikke indgaar i en allerede etableret Togvej. —

Togvejssignalerne er dels Budbringere til Kommandoposten om, at en given Ordre er udført, dels til den indladte Lokomotivfører om, at hans specielle Vej over Stationen er i Orden. — Tilladelse til Indkørsel paa Stationen modtager Lokomotivføreren derimod allerede paa fri Bane ved Hjælp af de før omtalte, ved Stationens yderste Ender opstillede Hovedsignaler, hvilke betjenes af de yderste Vægtstænger til højre i Maskineriet. — En Indkørselstilladelse ikke blot maa, men kan først gives, naar der er etableret en sikker Togvej for det kommende Tog, og alt derhen hørende er iagttaget. —

Paa Maskineriet ses, nede ved Gulvet, en Række vandrette Stænger; ved Manøvreringen af et Togvejshaandtag forskydes en tilsvarende af disse paa langs og hidfører herved den før omtalte Aflaasning af Togvejens Skifter og samtidige Frigivelse af det dermed korresponderende Togvejssignal.

Længst til højre i Billedet ses Linje-Blokapparatet, der staar i Forbindelse med Naboblokpostens Signalaflaasning, og hvormed Vagten kan hæve denne efter Togets Passage forbi Signalhytten.

For nu at observere Gangen i alt, hvad der paa Kommandoposten og i Signalhytterne foretages, fra det Øjeblik et Tog anmeldes, og til det har forladt Stationen, besøger vi atter Kommandoposten og bliver her, til vi „vækkes" af en elektrisk Klokke, samtidig med, at et Mærke springer frem paa et Apparat paa Væggen; dette viser os, at

GEORGE M. PULLMAN.

oppebie det andets Afgang). Idet nordre Hytte aflaaser sin Togvej, frigøres herved avtomatisk pr. elektrisk Strøm Vægtstangen for søndre Hyttes Hovedsignal, hvilket Vagten afventer med Spænding; at dette sker, markeres for ham ved, at et Blokøje oppe over Vægtstangen (se Billedet) bliver hvidt. — Han stiller da Hovedsignalet til „Indkørsel".

Kommandoposten har imidlertid kontrolleret, at de givne Ordrer er blevne udførte — gennem den førnævnte Farveforandring paa Blokøjet over hans „Kommandohvirvel". — Han kan til Overflod ogsaa se dette af Togvejssignalernes Stilling.

Alt er gaaet saa præcist og hurtigt, at Indkørselssignalet er givet faa Sekunder efter, at Toget blev anmeldt i Kommandoposten.

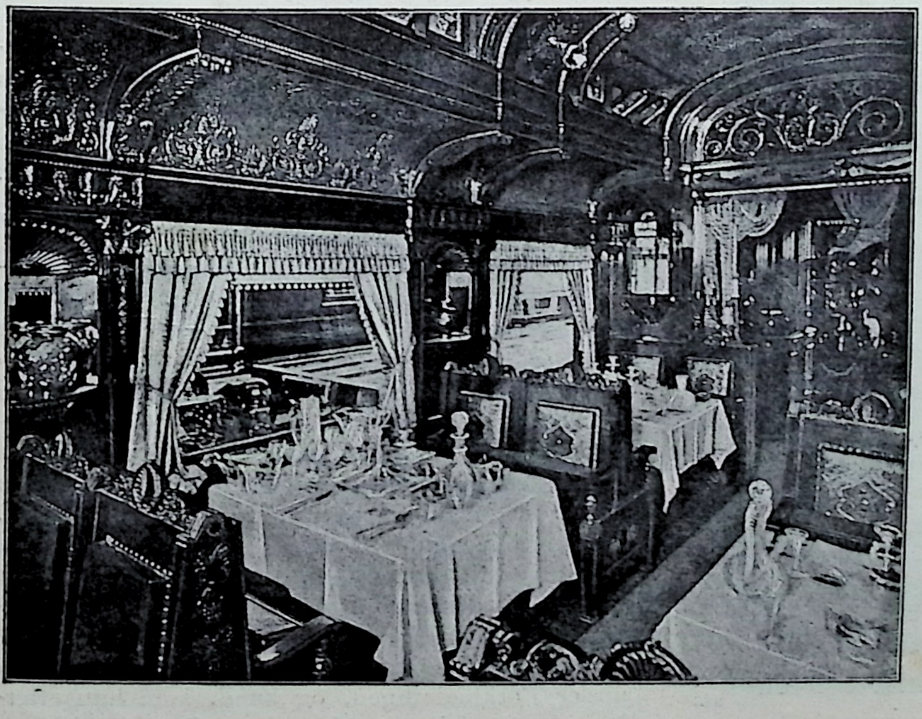

GADE I PULLMAN.

GEORGE M. PULLMAN. AF HENRIK CAVLING.

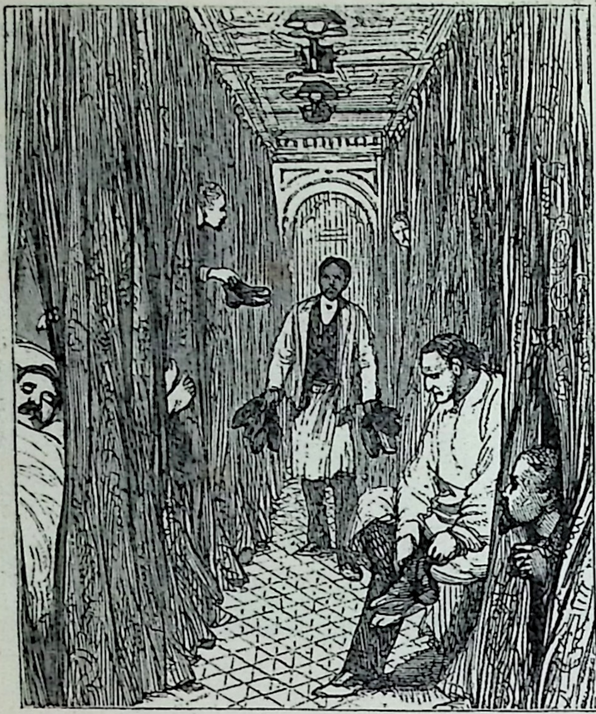
HAN blev født i New-York Stat 1831. Femten Aar gammel kom han til Chicago, hvor han arbejdede som Arkitekt og blandt andet gjorde sig bemærket ved at hæve den ældre Del af Byen 8 Fod i Vejret. I 1864 begyndte han at fabrikere Jærnbanevogne, og i 1867 dannedes det store *„Pullman Palace Car Company"* med en Aktiekapital paa 30 Millioner Dollars. Ved fremragende dygtig Ledelse hævedes den aarlige Rente hurtig til en Fjerdedel af Aktiekapitalen, og Aktierne nød samme Anseelse som Statspapirer. Ved Calumet-Søen, sydlig for Chicago, anlagdes den store Pullman By, hvor 14000 Arbejdere samledes i et Samfund, der efter Pullmans Tanke skulde staa som et Forbillede for det større Samfund. Den praktiske Virksomhed lykkedes dog bedre end den filantropiske. Inden mange Aar var hengaaede forfærdigede Fabriken 14000 Fragtvogne, 939 Sporvogne, 630 Passagervogne og 330 Sovevogne aarligt, og Pullman blev mange Gange Millionær. Samtidigt voksede Armoden og Utilfredsheden blandt hans Arbejdere, og i Pullman Byen iværksattes for 3 Aar siden den store Arbejdsnedlæggelse, som bredte sig over hele Unionen og tilsidst truede med at tænde Oprørsluen i en Verdensdel.

— Pullmans Kæmpeforretning var ikke som saa mange af den moderne Tids Forretninger anlagt paa at knuse Konkurrenterne ved et Godtkøbs-Fabrikat. Han skabte noget Nyt, der ligesaa meget tiltrak sig Opmærksomheden ved sin Pragt som det imponerede ved sin Pris. Han indsaa, at i et Land, hvor Afstandene maales i Dagsrejser, maatte der bygges rullende Hoteller, og han byggede den store eventyrligt udstyrede Paladsvogn, der i vore Dage fører Amerikanerne fra Ocean til Ocean.

SPISESALON I EN PULLMANS-VOGN.

Som saa mange andre Millionærer i Nordamerika vilde Pullman være Reformator. Han havde bygget Triumfvognen for den moderne Krøsus. Nu vilde han lykkeliggøre Plebs. En stor human Tanke foresvævede ham, da han i 1880 grundede sin Arbejderby, hvor det gamle patriarkalske Forhold skulde genoprettes mellem Arbejdere og Principal, men blodigt blev han skuffet i sin Forventning. Pullmansamfundet maatte blive en Skuffelse, fordi det lovede meget mere, end det kunde holde. Desuden var det en ret og slet Efterligning af Krupps Arbejderkoloni i Essen, og saadanne Efterlig-

SOVE-WAGGON.

ger lykkes ikke i Amerika. Pullmans filantropiske Bestræbelser endte med en uløseligKonflikt, og uden Mellemkomst af Unionens Tropper havde hans Arbejdere omstyrtet den bestaaende Orden i Staten Illinois.

Til Pullmans Navn knytter sig da et af de mange famlende Forsøg paa at løse det stride sociale Spørgsmaal. Det lykkedes ham ikke at løfte Fligen for det kommende Aarhundrede. Nu vil hans Navn kun blive mindet, saa længe Pullmanvognene ruller mellem Sierre Nevadá, Klippe- og Alleghanybjærgene.

KONVERSATIONS-WAGGON.

EN UNGARSK FAMILJE. REJSESKITSE AF GUSTAV HETSCH.

Onkel Ödön i Budapest er en ægte Magyar. Han elsker sin Gud, sin Konge og sit Fædreland, sin Familje, frisk Luft og Paprika.

Han er en halvhundredaarig, middelhøj, rundbuet Gentleman med Snurbart og Guldlorgnetter og et Madonnabillede i Emaille hængende ved Urkæden. Han er radikal og klerikal og hestegal; en vældig Nimrod, en diskret Antisemit og en ivrig Samler af pragtfulde Merskumspiber.

Af Temperament er han Sangviniker, af Profession Advokat. Han tjener 20—30,000 Gylden om Aaret, bruger 10,000, holder Ekvipage og er Indehaver af: et mindre Gods, en Ø ude i Donau nær Budapest, en juridisk Doktorgrad, som han sætter megen Pris paa, og et adeligt Familjevaaben, som han ikke er altfor utilbøjelig til at bruge.

Han er altid i Aktivitet. Hans Kontortid er fra 8—12 Formiddag og 3—6 Eftermiddag. Men tidt møder Klienterne op allerede Kl. 6½ om Morgenen, saa at han i Underbukser, broderet Natskjorte og tyrkiske Tøfler maa give dem sine gode juridiske Raad à mindst 5 Gylden.

Udenfor Kontortiden har han fuldt op af Møder og Generalforsamlinger og Konferencer med al Verdens Slags Mennesker, ligefra Grever til Vaskekoner. End ikke i Kafé „Hunnia" paa Calvin-Pladsen, hvor han daglig gaar hen, naar han hjemme Kl. 1 til Middag har slugt sin Suppe, to Kødretter og sin „Melspise", kan han have Fred. Folk véd, han kommer der, passer ham op ved hans „Kapuzziner" og overfalder ham med deres Spørgsmaal.

Medens han besvarer disse og derved fortjener Kaffen — og ikke saa lidt til, — ryger han en enorm lang, sort Cigar med en Pind i. Naar Klienterne er borte og Koppen tømt, drikker han tre Glas Isvand og gennemløber Dagens Blade, hvorpaa han rask gaar hjem og igen sætter sig til Arbejdet.

Naar Onkel Ödön er træt eller gnaven, sukker han umaadelig dybt og stanger Tænder med et sandt Raseri. Eller han lægger begge Albuer paa Bordet, ser gudhengivent paa mig og spørger, hvorledes jeg har det. Men naar han er i godt Humør, — og det er han for det meste, — fortæller han pikante Anekdoter, iblandt hvilke han ikke kan blive ked af at gentage følgende:

Der er Maskebal ved Ludvig den 15.s Hof. En ung, livsglad Officer er sat paa Vagt ved Indgangen til Dansesalen. Adskillige Masker, der gaar forbi, driver Spas med ham, og han besvarer deres Løjer. Da kommer ud paa Natten selve Pompadour anstigende; han kender hende ikke under Forklædningen, og kaad, som han efterhaanden er bleven, giver han sig til at klappe

hendes Popo. Markisen bliver rasende, tager Masken fra sit Ansigt og lover den forskrækkede Officer at melde ham til Kongen. Staklen, der er kommen saa galt af Sted, beder Pompadour om Tilgivelse og siger saa de mindeværdige Ord: „*Madame, si votre cœur est dur comme votre cul, je suis perdu!*“

Naar man ler tilstrækkelig længe og højt ad denne Vittighed, lader Onkel Ödön altid en Ekstraflaske Vin komme paa Bordet. Jeg har derfor, saa ofte Lejlighed gaves, fundet den utrolig pudsig.

Som alle Folk dernede er Onkel meget stærk i at kysse — vel at mærke Mandspersoner. Da han tog imod mig paa Centralbanegaarden og havde sagt de smukke ungarske Velkomstord: „Gud har bragt dig!“, omfavnede han mig og gav mig to eftertrykkelige Smækkys lige midt paa Munden. Og da vi kom hjem til Onkel Ödöns Bolig, blev jeg kysset af baade ham og hele hans Hus, de grimme Tjenestepiger ene undtagne. Hver Gang der siden er forløbet blot to Dage, i hvilke Onkel Ödön ikke har set mig, er han der igen med sin knebelsbartsmykkede Mund og sit „Servus, lieber Gusztav! Wie geht's dir?“

Lejligheden, han beboer, er elegant, men ikke stor, og den bliver endnu mindre derved, at to af Gadeværelserne er optagne af hans Kontorer. Naar jeg sidder i Salonen ved Siden af og hører Hr. Advokaten forhandle med sine Klienter, tror jeg altid, de er grundig oppe at skændes; de er nemlig saa forskrækkelig højrøstede og ivrige; man venter, at det i næste Øjeblik skal ende med Slagsmaal. Men saa lyder der en hjærtelig Latter derindefra. De har bare talt med hinanden ganske rolig — paa Ungarsk.

Onkel Ödön har en Hustru, der er et Mønster paa en god Husmoder. Hun hedder Berta, er en meget fornuftig, men samtidig meget gemytlig Kone, gaar med Lethed ind paa sin Gemals Narrestreger, forarges paa Skrømt af hans tvetydige Historier, stiller hver Lørdag Morgen ved hans Pengeskab for at faa udbetalt 100 Gylden til Husholdningspenge for Ugen; klager over, at man ikke mere kan opdrive en brugbar Kokkepige i hele Budapest, tager selv fat med, for at Maden kan blive færdig i rette Tid og smage os godt, holder sit Hus saa fint og ordentligt, at det er en Nydelse at se, og ligner i Elegance en Grevinde, naar hun kører ud for at gøre Visitter.

Hun lytter med et lunt Smil til de lidt patetiske Tirader, hvori Onkel Ödön kan henfalde, river ham med en knastør Bemærkning ned fra den Højde, som han med sin magyariske Livfuldhed er stegen op til, og lærer Papegøjen, der sidder i Bur i et Hjørne af Spisestuen, at raabe: „Hurra for Ödön, den rare, gamle Dreng!“

Naar Middagen er forbi, tørrer Onkel sin Mund eftertrykkelig, snurrer sin Moustache flot i Vejret, knæler ned ved Siden af sin Berta, lægger Armen om hendes Liv, Hovedet i hendes Skød, kysser hendes Haand og ser forelsket paa hende. Denne rørende Scene af stum Tilbedelse varer ca. 5 Minutter, i hvilken Tid Tante ler af fuld Hals og kører rundt med Pegefingeren i sin Mands endnu tætte, brune Hovedhaar. Saa rejser han sig op, knipser hende paa Kinden, siger, at hun er et Utyske, at han fortryder, han har giftet sig med hende, og anden barnlig Spøg. Næste Aar holder det unge Par Sølvbryllup.

De har to Børn, der gør dem megen Glæde. Sønnen Béla, — der betyder Adalbert, ligesom Ödön betyder Edmund, — er den ældste, 23 Aar gammel, en dygtig Jurist, designeret Arvtager af Faderens store Forretning og en strunk Husarløjtnant, der — efter hvad han forsikrer, — paa Grund af denne sin Charge umulig kan køre paa Omnibus eller Sporvogn, men altid maa benytte Droske, tilmed de dyre Tospændere.

Naar Fætter Béla skal være rigtig fin, f. Eks. naar vi gaar i Operaen, ifører han sig sin mørkeblaa Uniform med de mange, tykke, funklende Guldsnore, og saa er han ikke til at modstaa. Han gør Kur til alle de unge, smukke Damer, der færdes paa hans Vej, og han tæller mange smaa Veninder i alle Livsstillinger. Har han ikke andet at tage vare, henter han sine militære Remedier frem, ser beundrende paa dem, kæler for deres Guldstads og meddeler mig, — hvem hele denne Komedie interesserer mindre, — hvad hvert enkelt Stykke, Képien, Attilaen, Dolmanen, Sablen og dens Dingeldangel, har kostet. Det er efter mit ringe Begreb kolossale Summer.

Er vi saa færdige med den Historie, faar jeg i Reglen et Kursus i den ungarske Armées Styrkeforhold, Inddeling, Administration, Personalia o. s. v. samt et Resumé af de talrige Dueller, han trods sin unge Alder har haft eller overværet som Sekundant. Han morer mig dog absolut mere, naar han i Teatrenes Foyerer og Vestibuler præsenterer mig for Budapests konneste Skuespillerinder, hvilke han synes at kende alle sammen.

Hans Søster hedder Margit (Margrethe) som de fleste Damer, jeg har truffet paa i Ungarn. Hun er 21 Aar gammel, gift med en flink og fornøjelig Læge og henrivende sød. Rigtig saadan en lille, lækker Kone med Smilehuller og straalende Øjne og buttede hvide Arme og en Kirsebærmund, der er lige til at kysse. Hvorfor jeg da ogsaa lod den vederfares fuld Retfærdighed, da jeg ved mit Introduktionsbesøg i hendes komfortable Hjem en tidlig Formiddag saa hende første Gang i en løsthængende, lys Morgenkjole og i min behagelige Egenskab af „den danske Fætter“ fik en grumme hjærtelig Omfavnelse af hende.

Kusine Margit er altid i storartet Humør, kvik

og elegant og koket som alle Budapesterinder, nysgærrig efter at høre, hvorledes de danske Damer ser ud, og overbevist om, at de ikke kan maale sig med de ungarske. At hun selv sin egen By vækker Opsigt ved sin Skønhed, fik jeg at se, da vi en Aften var sammen i Nationalteatret, og en Mængde Kikkerter i hver Mellemakt rettedes mod vor Loge. For det var da vel ikke *min* grinagtige Fremtoning, al denne Opmærksomhed gjaldt?

Da hun den aller første Dag, vi var ude at spasere paa Donaukajen, opdagede, at jeg holdt mere af at køre end af at gaa, sagde hun ganske ligefrem: „Du er et Dovendyr“, hvorpaa jeg svarede ikke mindre træffende: „Og du er en Flødebolle“. Dette sidste Ord har vakt hendes Interesse paa Grund af det deri forekommende, hende ubekendte „bløde“ D Jeg har møjsommelig arbejdet paa at faa hende til at udtale det, men det gaar kun smaat, skønt hun traver op og ned ad Gulvet i sine Saloner og siger „Flødddebaale“ med sin lille røde Tungespids stukket ud af Munden af lutter Anstrængelse.

Da hun ytrede Ønsket om at lære et Par danske Sætninger, har jeg naturligvis benyttet Lejligheden til at indbilde hende, at, naar i Danmark en Kone ser sin Mand komme, udbryder hun altid: „Rejs ad Helvede til!“, og naar man staar op fra Bordet, mødes, tager Afsked o. s. v., med ét Ord i de mest forskellige Situationer, siger man: „Jeg elsker dig“. Saaledes er det lykkedes mig at faa hende til, uden at ane noget ondt, at erklære mig sin Kærlighed tyve Gange om Dagen, medens Gemalen, den rare István (Stephan) staar hos og kluklér over den pudsige, malebariske Sætning, hans lille Kone siger saa fortryllende.

Naar Vejret er smukt og varmt, kører vi i Reglen allesammen en Tur om Aftenen fra 6 til 8. Der telefoneres saa til Margit, at hun skal komme over til os og tage med. Et flot Piskesmæld forkynder, at Ekvipagen er for Porten. Kusken i ungarsk Livrée — blaat med Sølvsnore og blaa Baand flagrende ned ad Nakken fra den lille runde Hue — har sin Nød med at holde de livlige, kønne Heste rolig, til vi er komne til Sæde. Tante er i sin perlegraa Silkekjole, og Margit, der sidder ved hendes venstre Side, er i et crêmefarvet, kniplingbesat Promenadetoilet, der klæder hende allerkærest. Onkel Ödön og jeg sidder paa Bagsædet og driller Damerne paa Fransk, for at Kusken ikke skal forstaa vore Uartigheder. Fætter Béla rider i funklende Uniform ved Siden af Vognen paa sin vælige, springende Officershingst og lader den gøre Kaprioler, naar han møder en særlig skøn Hjærterdame.

FRA OPRØRET I INDIEN: ANGREBET BEGYNDER.

Fætter István er kun sjælden med. Han dvæler i Reglen paa den Tid hos en eller anden kvindelig Patient, der trænger til den fikse Læges Pleje.

Naar vi har kørt et Par Timer gennem Avenuer og Boulevarder, staar vi som oftest af hos Drechsler eller Petanovitsch eller i en anden fa-

FRA OPRØRET I INDIEN: BJÆRGBATTERI I VIRKSOMHED.

shionable Restavrant, hvor Onkel inviterer os til at indtage en splendid Souper, af hvilken jeg, i Følge Landets Skik, betaler min Part. Ved 10-Tiden henter Vognen os igen. Vi sætter Margit af ved hendes Dør og ruller saa hjem. Kl. 10½ veksles der Godnatkys over hele Linjen, og Kl. 11 sover vi alle paa vort grønne Øre; med mindre Béla finder paa at slaa sig til Ro i en af Lænestolene i mit Værelse og fortælle mig en Timestid om Ungarns Konge Mathias Corvinus, der herskede fra 1458 til 1490, men hvis udmærkede Regering jeg aldrig naar at kende længere end til ca. 1470, i hvilket Aar jeg i Reglen slumrer blidelig ind fra det Hele.

INDBRUDSTYVEN. FORTÆLLING FRA AMERIKA. II. (SLUTTET).

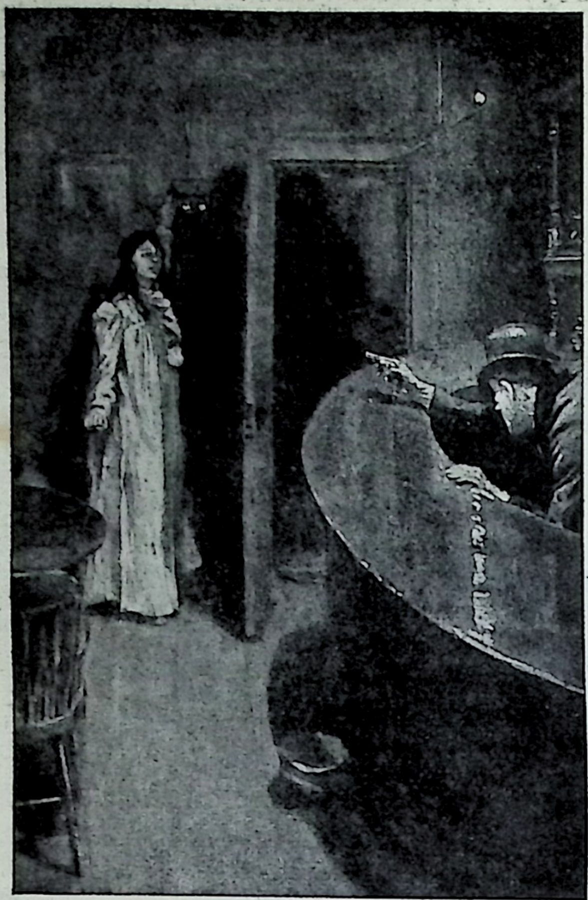
Hun havde ingen Vaaben, men hun var ikke Spor af bange. Hun gik forsigtig ud paa Trappen og sneg sig paa Tæerne ned. Støjen i Skænkestuen vedvarede; det var korte og faa Lyde, Maggie kunde tydelig forklare dem. De sagde hende, at en Mand paa en eller anden Maade var kommen ind i Huset og nu var naaet inden for Disken. Sandsynligvis prøvede han paa at stjæle Byttepengene i Pengeskuffen, og hun var glad over, at Terry havde lukket alle Pengene ind i Skabet, før han tog hjemme fra.

Da Maggie heldig var sluppet ned ad Trappen og stod i den lille Gang lige foran den halvt aabne Dør ind til Skænkestuen, følte hun en let Gysen, og hun var paa det Rene med, at Tyven var kommen ind igennem et Vindu og havde ladet det staa aabent. Det kunde imidlertid ikke nytte at raabe om Hjælp. De eneste, der kunde høre hende, var de stakkels Polakker, og de var alt for daarlig begavede til at gøre den mindste Indsigelse, selv om de saa hende udplyndret ved højlys Dag. De var nogle Kujoner alle sammen, og hun turde ikke haabe paa Hjælp fra den Kant. Politibetjenten kunde maaske høre hendes Raab, men han havde en lang Runde at gaa, og der var kun ringe Udsigt til, at han netop skulde være i Nærheden.

Hendes Hjærne var klar, og hun tænkte hurtig. Det eneste, der var at gøre, var at bruge Telefonen for at hidkalde Hjælp. Apparatet var ikke to Skridt fra hende, men det var inden for Døren lige ved Disken og derfor synligt for den, der var i Lokalet, og det vilde ikke være muligt at ringe Centralen op og raabe paa Hjælp uden at blive hørt af Indbrudstyven.

Da hun var bleven overbevist om, hvad der var det bedste for hende at gøre, betænkte hun sig ikke et Øjeblik. Sagte skød hun Døren op og traadte lydløst ind. Da det svage Skær fra det enlige søvnige Gasblus, der brændte over Disken, faldt paa hende, saa hun næsten dejlig ud med en Glorie om det rødlige Haar og med det beslutsomme unge Ansigt og den tarvelige hvide Natdragt. Hun stirrede rundt om sig, og et Sekund saa hun ingen. Vinduet stod aabent, men den Mand, som havde gjort Indbrud, var ikke til at opdage.

Mens hun stod der og kiggede til alle Sider, hørte hun en skrabende, raslende Lyd, og saa fik hun Øje paa Issen af en Mand, der kom til Syne over Disken, bag hvilken hans Krop var skjult. Det gik da op for

hende, at Tyven var i Færd med at prøve paa at dirke Pengeskabet op for at faa fat paa Terrys Penge.

Maggie lod Døren blive staaende aaben efter sig og gjorde de to Skridt hen til Telefonen. Hurtig ringede hun op og vendte sig i samme Nu om for at se, hvad Manden vilde foretage sig.

Det første, han gjorde, var pludselig at dukke Hovedet ned under Disken, og i det samme befandt Maggie sig Ansigt til Ansigt med Jim Mc Dermott.

— Hvad Fanden, Maggie! sagde han, mens han rejste sig helt op. Er det dig?

Hun saa, at han holdt en Revolver i højre Haand. Men hun ringede igen.

— Slip Haandtaget! skreg han og hævede Revolveren. Prøver Du paa at give Allarm, skyder jeg dig. Ser Du denne her?

— Hvor har du stjaalet den Pistol, Jim? var hendes eneste Svar.

— Hvad rager det dig, hvor jeg har den fra? svarede han. Den er rigtig tilpas til dig nu. Jeg kan bruge den, kan jeg, og det maa du ikke glemme! Bort fra Telefonen, eller du skal faa at se, hvor godt jeg skyder. Hører du, hvad jeg siger?

Hun svarede ikke et Ord. Hun stod og ventede paa Svar fra Telefonen. Hun saa Jim Mc Dermott lige i i Øjnene, og det var ikke hende, men ham, der var uhyggelig ved Situationen.

Saa kom der Svar fra Telefonen. Hun vendte sig om og talte tydelig og hurtig ind i Apparatet uden den ringeste Ængstelse.

— Det er 31 Chatham. Her er en Indbrudstyv. Det er Jim Mc Dermott. Send straks Politi.

Andet sagde hun ikke. Hun saa ham bare skarpt ind i Øjnene og raabte saa:

— Skyd nu og bliv dømt!

Han tog hende paa Ordet og fyrede. Kuglen borede et Hul i Telefonens Trækasse.

Maggie lo haanlig og skyndte sig hurtig ud af Døren, men ikke hurtig nok til at undgaa den anden Kugle.

Da Politiet fem Minutter efter kom til Stede, lige som Dagen brød frem, var Jim Mc Dermott flygtet. De fandt Vinduet aabent, Pengeskabet urørt og Maggie liggende ude paa Gangen ved Foden af Trappen, oversprøjtet med Blod paa Natkjolen, — hun havde faaet et dybt Saar i Armen.

SEKS MAANEDER PAA DEN ØDE Ø. AF THOMAS P. KRAG. (FORTS.)

Medens de sad saaledes, lytted pludselig Calle Stokke. „Hør“, sagde han, „jeg synes, jeg hører noget.“

Joel Tvejt lytted ogsaa. En Stund efter sagde han:

„Jeg synes, det lyder som en Taagelur.“

„Det samme synes jeg“, svarede Calle Stokke, „og det kan jeg ikke begribe. For jeg kjender ingen Taagelur paa disse Kanter.“

Det gik en Time eller saa: de hørte ikke Taageluren mere. Ej saa de heller noget Fyrtaarn. Calle Stokke sagde:

„Den Taagelur, som vi hørte for en Stund siden, kan gjerne have været mange Mile borte. I uroligt Vejr som dette høres tidt slige Signaler langt tilsjøs. De høres ofte i ti Miles Afstand og høres ikke i én Mils Afstand. Det kommer af Stormens Spring. Derfor er sligt mere til Fordærv end til Nytte.“

Nattens Timer gik langsomt hen; men de gik dog. Det lysned omsider af Morgen. Endnu blæste Stormen lige saa haard som før, endnu gik Skyerne lavt over Havet. Ingen Baad, intet Skib var at se, men langt kunde heller ikke ses gennem Sjørøg og oprørt Hav. De to Mænd kendte sig sultne og trætte. Ja med Lyset kom Træthed og Hunger. Den hele lange Nat havde de intet følt af saadant. Joel Tvejt tog da en af Nisteskræpperne frem, og de spiste noget af den Mad, Marthe havde pakket ind til dem. Dertil drak de Vand og et lidet Glas Brændevin hver. Da de havde spist, og Madskræppen var bleven lagt til Side, enedes de om at sove to Timer hver. Joel Tvejt bad Calle Stokke sove først, fordi han havde havt det haardeste Arbejde. Og Calle Stokke gik ned i Rummet og sov. Joel Tvejt blev siddende at vakte næsten tre Timer, før han vækkede Stokke; han havde gjerne ladet Stokke sove længere, men han kjendte, at han selv trængte Søvn: alt hos ham var saa elendigt af det lange og haarde Arbejde og den store Livsfare, hvori de den hele Tid svævede.

Det gik nu med vekslende Vagter den mørke Dag. Men da Natten kom, var de begge lysvaagne. Stormen stillede en Smule af; men henad Morgen begyndte den at blive stærkere igen. De drev i det evindelige af Sted over Havet. Hele den Dag og Natten, som fulgte.

Syv Dage og syv Nætter drev de af Sted

over Havet. Paa den ottende Dag stilned Stormen pludselig; men en Taage bredte sig over Havfladen. Og det var, som om denne Taage tyngede Bølgerne: de lagde sig meget hurtigt til Ro. Ja, det var, som om denne Taage bragte Søvn med: de to Mænd i Baaden sov begge ind og sov meget længe. Den, som først vaagned, var Joel Tvejt. Han havde i Søvnen været saa langt borte, at han nu ingenting sansede. Han vidste det første Øjeblik ikke, hvor han var. Men ved at se Calle Stokke ligge sovende ved sin Side huskede han langsomt det hele. Endnu var han dog tyk i Sindet. Blodet suste ham om Ørene, han syntes, han hørte Raab et Steds der borte fra. Engang syntes han at se to Mænd, som nærmed sig; han stirred og raabte. Men ingen svarede, og i næste Nu saa han ikke de to Mænd mere.

Ved hans Raab vaagned Stokke og saa sig omkring. Han spurgte stille: „Hvorfor raabte Du?", men sagde ikke mere. De sad en Stund tavse. Endelig spurgte Stokke: „Hvor er vi nu?" Joel Tvejt svarede: „Spørger Du mig, spørger jeg Dig." Og de sagde ikke mere.

Joel Tvejt troede, da han vaagned, at det var Aften. Det var saa. Natten kom, og gennem Luften, som nu var klarere, straaled nogle store Stjerner; de smaa kunde ikke sees for den Dis, der endnu fandtes mellem Himmel og Jord.

De to Mænd sov ikke mere. Da senere paa Natten to Nordlys flammed op, enedes de om at ro, mere for at holde Varme i sig (Luften var kold) end for at søge at komme noget Sted hen. De saa alt klart som ved en Dag. Nordlyset gik i røde Straaler højt op paa Himlen, næsten lige til Punktet over deres Hoveder. Der oppe stod det og ligesom skælvede. Over hele Havet lagde det et blodrødt Skær.

De roede og roede, og Baaden gik frem Time efter Time; men de syntes dog ingen Vej at komme. Natten var umaadelig lang. Vist seksten Timer gik, før Dagen atter kom. Da saa de noget i Synskredsen mod Nord; det ligned en lang, sort Sky. De roede mod Nord uden at mæle stort. To Timer efter dukked det tydeligere frem og viste sig at være en Klippeø, en halv Mil lang. Endnu en Time, og de naaede Øen. De lagde Baaden et Steds, hvor Vandet var roligt, hvor to fremspringende Klipper hindrede Søen i at bryde. De gik op paa Klippeøen og saa sig omkring. Nogle forkrøblede og krumme Buske og Træer grode her og der i Rifterne. Det eneste Liv, der fandtes, var nogle hvide og nogle sorte Søfugle, der med langtrukne, hæse Skrig fløj dem over Hovederne og syntes fortørnede over, at de havde sat deres Fod paa Øen, der var deres, Søfuglenes, Hjem.

De fandt intet Spor af Mennesker, trods alt hvad de søgte et saadant. Ved Øens nordlige Ende fandt de dog Stumper af Vrag og et og andet Stykke Træ, der i Aarenes Løb var bragt did ved Storm og Strøm. Efter et Par Timers Forløb søgte de tilbage til Baaden for at faa noget at spise. Undervejs gjorde de et Fund, som glædede dem: en Bæk, der risled af Sted med klart friskt Vand. I det Haab, at den vilde vedblive at rinde, og at den ikke blot var fra Regnvandet, mærked de sig Stedet vel, før de gik videre.

Mørket kom hurtigt tilbage og blev længe. De sov i Skøjten. Endnu længe før det blev Dag, gik de paa Dækket, som vented de at faa se et Lys fjern eller nær. De saa intet. Natten var meget mørk; Himlen var skyet. Det sneede saa smaat, og de Skyer, der stod tykke og tætte over deres Hoveder, saa ud til at gemme megen Nedbør.

(Forts.)

FRELSENS HÆRS anden nyoprettede Institution, *Kvindeherberget*, er beliggende i Farvergade. Hele Huset er lejet paa 5 Aar for 1000 Kr. aarlig. Der er Plads til 50 Kvinder, som betaler 25 Øre hver for Nattelogis. Indretningen er meget net og proper; senere vil der blive indrettet Arbejdsstuer.

„Frelsens Hær" har ved disse Institutioner føjet to nye Led ind i Kæden af sine fortjenstfulde humane Foretagender, for hvis Virksomhed man maa tage Hatten dybt af.

De to Illustrationer, vi har bragt, er Gengivelser af Fotografier fra H. Rasmussens Atelier.

„PENELOPE.“ Sundet ved Helsingør er et farligt Farvand. Damperne piler ud og ind, Sejlerne krydser i det smalle Løb. Underligt er det, at Lods-, Færge- og Fiskerbaade Aar efter Aar slipper helskindede fra det, og underligt er det, at Dampfærgen, som løber frem og tilbage tværs igennem Mylret, først for anden Gang — nu for nylig — har været udsat for Paasejling.

Det er særlig de engelske Dampere, der er farlige ved deres hensynsløse Fart. Utallige er de Forbandelser, der af Sømænd sendes efter disse Hastværksfolk, som ikke har Tid til at tænke paa Menneskeliv.

Kollisioner er langtfra sjældne i Sundet. Men sjældnere er det, at Kollisionen medfører saa megen Skade, at en Damper maa løbe paa det tørre for at redde sig. Det hændte for faa Dage siden med Damperen „*Penelope*“.

En norsk Damper „Rauma“ løb lige nord for Kronborg i Mulm og Mørke paa en Bark, og medens den bakkede for at komme klar, løb den Agterenden ind i „Penelope.“ Begge Dampere skyndte sig syd paa for at efterse Skaden i København. Men Vandet steg saa hurtig i „Penelope“s Last, at den maatte gaa paa Land for fuld Kraft lige syd for Helsingør. Der tog Switzers Bjærgningsdampere sig af den.

For en Gangs Skyld var det en Englænder, det gik ud over — og ovenikøbet en uskyldig!

DAMPEREN „PENELOPE“ PAA LAND VED HELSINGØR. — TEGNET AF E. ALEX. SVEDSTRUP.

UGENS REVUE.

KGL. KAPELMUSIKUS *Axel Guldbrandsen* fejrer den 1. November sit 25 Aars Jubilæum. — Foruden at være en udmærket Fagotist er og har han i en lang Aarrække været en skattet Dirigent for Sangforeningerne „Odeon“, „Brage“ og Typografernes Sangforening; ved alle de Sangfester, der i de senere Aar har været afholdt her i Landet, har han instrueret sin Del af Sangerne, og efter Sangfesten i Odense Sommeren 95 hædredes han med Belønningsmedaljen i Guld.

Den elskværdige og joviale Musiker har næppe andet end Venner.

KGL. KAPELMUSIKUS AXEL GULDBRANDSEN.

FOLKETINGSMAND *Christen Pedersen Aaberg*, Repræsentant for Lemvigkredsen, afgik den 17de ds. ved Døden i en Alder af lidt over 78 Aar. I mere end 36 Aar har han uafbrudt været valgt i Lemvig, og kun en enkelt Gang har han været nær ved at blive fældet. Aaberg hørte ikke til de meget talende, men naar han tog Ordet paa Tinge, var man sikker paa, at vedkommende Sag blev saglig belyst, og den Indsigt, han havde i næsten alle Sager, der hører under Indenrigsministeriet, gjorde ogsaa, at hans Mening blev hørt med Interesse og oftest fulgt.

Paa Jærnbaneadministrationens Omraade var den afdøde en Autoritet. Men særlig i Aabergs egen Valgkreds og tilstødende Egne har hans ihærdige Virksomhed sat Spor. Beplantningen af de store Hedestrækninger omkring Lemvig er for Størstedelen hans Værk, og Gennemførelsen af de store Beskyttelsesanlæg paa Jyllands Vestkyst ved baade Høfder og Diger skyldes især, at han har gjort sig til Talsmand derfor. Ogsaa naar Sagen om Havne paa Jyllands Vestkyst kom til Debat, var man sikker paa at faa et sagligt Foredrag fra Aaberg, der især kæmpede for en Forbedring af

Besejlingen ved Thyborøn-Kanalen, og han har ogsaa sin Del af Æren for Stationeringen der af de forskellige Dampere, henhørende under Vandbygningsvæsenet, samt af Redningsdamperen „Vestkysten“.

Aaberg røgtede sin Rigsdagsvirksomhed flittigt og var næsten aldrig fraværende. Hans Arbejde var aldeles uegennyttigt, og skønt han ikke i nogen Maade var velsitueret, stræbte han aldrig efter at opnaa noget lønnende for sig selv. Af Tillidshverv, der har været ham betroede, maa nævnes, at han i en lang Aarrække har været Sogneraadsformand for Møborg Sogn; han sad i Bestyrelsen for Egnens Landboforening og for Vemb-Lemvig Jærnbane, hvorhos han var Tilsynsmand ved Landbohøjskolen.

Skønt Aaberg var en paalidelig Højremand og som saadan i mange

FOLKETINGSMAND CHRISTEN PEDERSEN AABERG.

Aar har haft Sæde i Højres Repræsentantskab, var han højagtet af alle politiske Partier paa Grund af den besindige og saglige Maade, hvorpaa han behandlede Sagerne; og at hans Virksomhed ogsaa paa højere Steder blev skattet, viste sig i 1890, da han udnævntes til Ridder af Dannebrog. Det var første Gang, at denne Dekoration blev tildelt en Bondemand.

GUNNAR HEIBERG'S nye Stykke *Folkeraadet* har ved sin Fremførelse paa Kristiania Teater vakt et uhyre Røre. Hvilket ikke er uforklarligt; thi Stykket — en æventyr-fantastisk Satire over moderne politisk Svindel — har, hvor almen- og allesteds-gyldigt det end forsøger at lade, den utvivlsomste Adresse til hjemlige norske Forhold.

I Kristiania Teater, hvor *Folkeraadet* spilles for fuldt Hus, slaas

FORFATTEREN GUNNAR HEIBERG.

Klappere og Pibere, for tilsidst at forenes i Afsyngelsen af Nationalsangen. I Pressen hæver Nogle Stykket til Skyerne, mens Andre tramper det i Støvet; men Ingen bestrider Heibergs Vittighed.

Gunnar Heiberg er nu ved de satte 40 Aar. Literært er han dog endnu langt fra naaet i Havn. Han er stadig en ungdommelig Pirat. Fuld af kamplysten og ugudelig Respektsløshed. Altid et Modsigelsens Tegn.

Norsk og dansk Blod blandes i ham. Maaske det danske i ham har givet ham hans lette Elegance i Stilen, hans Sky for de store Ord, hans hele ironiske Anstrøg. Han vil dog med Rette gøre Krav paa at kaldes ægte Nordmand. Ægte norsk er ogsaa hans uforsonlige Voldsomhed, hans Svingen mellem daadløs Liggen-i-Hi og Energi-Udbrud, der virker som glubske Vilddyr-Spring.

I Danmark, hvor Heiberg har levet lange Tider, har han oplevet to stormfulde Sukces'er: *Kong Midas* paa det kgl. Teater og *Balkonen* paa det frie Teater. Han har her ogsaa oplevet en kraftig Fiasko med *Kunstnere* (det kgl. Teater).

Uregelmæssig, et afvekslende *Op og Ned* har hans Forfatter-Bane hidtil været. Men aldrig har han traadt i Dødvande.

Ikke mindst i den Henseende er han udpræget norsk.

AMATØR.

ARBEJDERKONCERTER. — Atter og atter er Forsøget med billige Folkekoncerter blevet anstillet i København, men noget endeligt Resultat har man hidtil ikke naaet. I Arbejderforeningens Sal, i Cirkus, i Koncertpalæet og i Kasino er der i Løbet af den sidste halve Snes Aar blevet givet Koncerter, bestemte for det Publikum, der ikke søger til de sædvanlige dyre Musikopførelser; men disse Foretagender har været fulgt af skiftende Held. Nærmest ved at svare til Hensigten var de smaa Kammermusikkoncerter, der for et Par Aar siden fandt Sted i Arbejderforeningens Sal. Her var det et virkelig folkeligt Publikum, som mødte paa de 10 Øres Pladser. Men disse Koncerter blev kun en Overgangsform. Den stærke Tilslutning bevægede Lederne af Foretagendet — „Folkekoncerterne af 1886“, som det benævnedes, — til at forlægge Residensen til Koncertpalæet, hvor Orkesterkoncerter vekslede med Kammermusikopførelser, for senere, da Palækoncerterne rykkede ind, at flytte ud i Kasino. Her fik Foretagendet en hastig Død.

Med al Anerkendelse af Palækoncerternes Virksomhed tør det vel nok siges, at folkelige i egentlig Forstand er de ikke. De maa nærmest karakteriseres som filharmoniske Koncerter til billige Priser. Og

KGL. KAPELMUSIKUS FRITS BENDIX.

ser man nøje paa deres sikre Tilhørerkreds, bemærkes det hurtigt, at den ikke er opdukket af Folkedybet, men hører til den rigtige Musikforenings-Kærne, til vort Musiklivs faste Skare, som dør, men aldrig giver tabt, naar der er Musik at høre.

Egentlige Folkekoncerter — Koncerter bestemte for Folket, for de Lag, i hvis Liv Musiken sjælden eller aldrig klinger ind, — har vi da hidtil savnet. Indtil Studentersamfundet nu i Efteraaret har faaet den gode Idé at forøge Rækken af sine humane Institutioner med en ny: „Studentersamfundets Arbejderkoncerter“, der straks har faaet en fuldtallig Bestyrelse med kgl. Kapelregissør *Frits Bendix* i Spidsen som Formand.

Denne Institution, der i Morgen Søndag giver sin første Koncert i Forsamlingsbygningen paa Enghavevej, henvender sig udelukkende

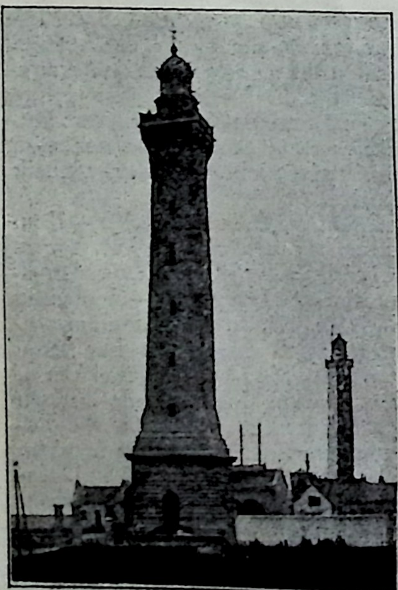
til Hovedstadens store Arbejderbefolkning, der altid under levende Tilslutning griber enhver Lejlighed til at forøge sin Kundskabsmasse og udvide sin aandelige Horisont. Det er nu Hensigten at lade de københavnske Arbejdere staa overfor den store Kulturbærer, som hedder Musiken, og først og fremmest aabne for dem den nationale Skat, vore egne Komponister har skænket os. I Løbet af Vinteren vil der i Følge Planen blive givet 5—6 Koncerter — snart paa Enghavevej, snart i Romersgade og paa Kløvermarksvejen, — og Programmet vil omfatte Kammermusik af enhver Art: Strygekvartet, instrumentale Solonumre, Sang. Den første Koncert i Morgen er udelukkende viet Niels W. Gade, om hvis Liv og Kunst der først gives Publikum vejledende Oplysninger. Ved den anden Koncert, som er ansat til Slutningen af November, udføres en Række Kompositioner af de danske Komponisters ærværdige Nestor, Professor J. P. E. Hartmann.

Bestyrelsen har faaet Løfte om Understøttelse fra flere af vort Musiklivs mest bekendte Kunstnere, og da Kultusministeriet, i Overensstemmelse med Teaterchefens Indstilling, i Lørdags har tilladt det kgl. Teaters Kunstnere at medvirke, vil det sikkert lykkes det smukke Foretagende at trænge igennem.

Billetprisen er bestemt til 25 Øre, for hvilken Sum der tillige leveres et Program. Bliver Salen fuldt besat, — og derom er der vist ikke Tvivl, — vil Omkostningerne — ca. 150 Kr. pr. Koncert — være dækkede.

Studentersamfundets Institutioner har hidtil haft Lykken med sig. Den nye bliver da forhaabentlig ikke Stedbarn, men træder i Morgen ud i Livet under de københavnske Arbejderes Tilslutning som et værdigt og varigt Led i Bestræbelserne for at sprede „Lys over Landet".

CARL BEHRENS.

ECKMÜHL-FYRTAARNET.

ECKMÜHL-FYRTAARNET, af hvilket vi her bringer et Billede, er i disse Dage taget i Brug paa Bretagnes Kyst. Det interessanteste ved det er, at det er bygget i Følge testamentarisk Bestemmelse af den i 1892 afdøde Markise af *Bloqueville*, født *Eckmühl*, af hvis Efterladenskaber 300,000 Francs skulde anvendes til Opførelse af et Fyrtaarn paa et farligt Punkt af Frankrigs Kyst. Med stor Hurtighed blev Arbejdet fremmet og er nu fuldført. Fyrtaarnet er i Alt 190 Fod højt, d. v. s. ligesaa højt som Taarnene paa Notre-Dame-Kirken i Paris. Det kan om Dagen og i klart Vejr ses ca. 4 Mil borte, og det elektriske Lys, der udstraaler fra dets

MARKISEN AF BLOQUEVILLE, FØDT ECKMÜHL.

Tinde og har 40 Millioner Lys' Styrke, rækker $12^1/_2$ dansk Mil i klart Vejr om Natten. Desuden er det forsynet med et Sirene-Apparat, som drives med komprimeret Luft af 160 Hestes Kraft og øjeblikkelig kan sættes i Virksomhed.

DEN NYE RIGSARKIVAR Dr. *Carl Frederik Bricka* er født 1845, tog Magisterkonferens i 1870, blev et Aar senere Assistent ved det store kongelige Bibliotek, forflyttedes i 1883 i samme Egenskab til Gehejmearkivet, udnævntes i 1887 til Arkivsekretær, i 1889 til Arkivar i Rigsarkivet og endelig nu i 1897 til Rigsarkivar.

Fra sin Skoletid af havde Bricka bestemt sig til at dyrke Historien, og allerede medens han var ung Student, var hans Samlinger til det 16. og 17. Aarhundredes Historie meget betydelige. Han kendte allerede den Gang alle de Personer, som er nævnte i danske historiske Skrifter, der behandler dette Tidsrum. At hans Samlinger senere er

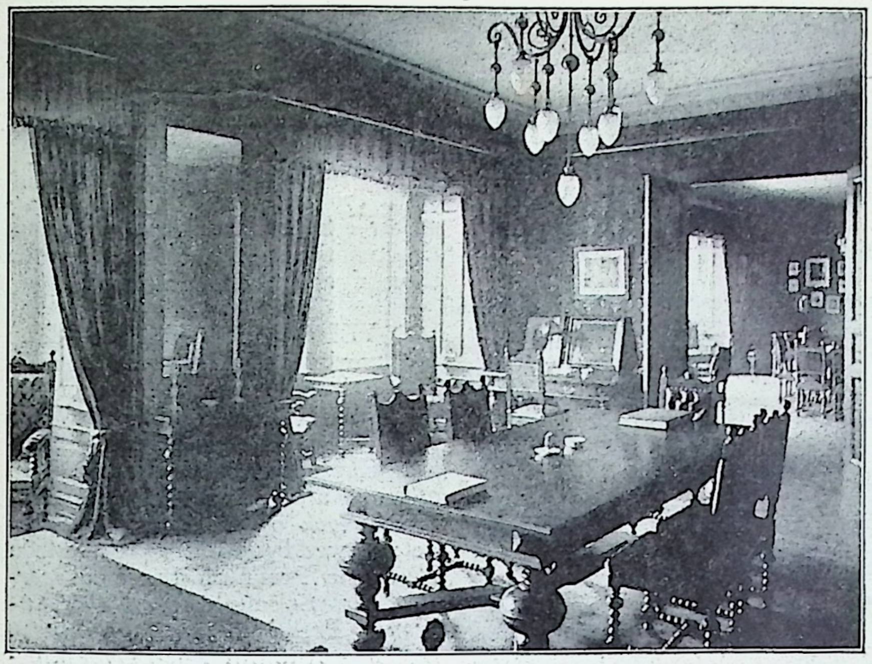
RIGSARKIVAR CARL FREDERIK BRICKA.

blevne udfyldte med Oplysninger fra utrykte Kilder, er en Selvfølge.

Bricka er ikke som sin Forgænger, A. D. Jørgensen, en skabende historisk Forfatter, thi med Undtagelse af en Bog om Kong Frederik den Andens Ungdomskærlighed, — et Arbejde, som end ikke kom i Boghandelen, — og nogle kritiske Afhandlinger i „Historisk Tidskrift" har han næsten udelukkende helliget sig Virksomheden som Udgiver af historiske Kildeskrifter, f. Eks. Kristian den Fjerdes egenhændige Breve. Hans Kommentarer hertil er mønsterværdige.

Mest bekendt for Offentligheden er han bleven som Udgiver af „Biografisk Leksikon", dette længe ventede Værk, hvis enkelte Hæfter nu i ti Aar er komne med en enestaaende Punktlighed. Denne Egenskab, at kunne faa over 175 Medarbejdere til at lystre Ordre, maa i Forening med en Jærnflid, en stor Nøjagtighed og en grundmuret Lærdom gøre ham vel skikket til at styre Danmarks Arkivvæsen. Hertil kommer, at han er en fint dannet Personlighed, der vil forstaa at kunne faa det store Maskineri med Hovedarkiv og Provinsarkiver til at virke uden Brydninger.

MEDICINSK SELSKAB i København fylder i Morgen den 31. ds. 125 Aar. Det begyndte som en ganske lille sluttet Kreds af nogle faa Læger, der i 1772 besluttede at komme sammen en Gang ugentlig for at udveksle Tanker om deres Erfaringer. 10 Aar senere fik det lille Samfund Navnet „det kgl. medicinske Selskab i København"; det traadte i Forbindelse med Udlandet, udgav et Slags Tidsskrift, men kæmpede dog haardt for Tilværelsen i mange Aar. Efter forskellige Genvordigheder — bl. a. paa

FRA MEDICINSK SELSKABS LOKALER.

ENKEPASTORINDE HASSAGER.

Grund af de daarlige Tider — oprandt der endelig en lykkeligere Æra for Selskabet, da det i 1872 smeltedes sammen med Selskabet „Filiatrien", der var stiftet i 1828 af en lille Samling yngre, virkelystne Læger. Denne Sammenslutning bragte Liv i Selskabet, som siden da stadig har udviklet sig og har faaet en ikke ringe Betydning for Videnskaben.

Efterhaanden gjorde Trangen til at skaffe Selskabet egne Lokaler — først og fremmest en Læsestue — sig saa stærkt gældende, at man i 1883 begyndte at danne et Byggefond, der nu er ca. 40,000 Kr. stort. Foreløbig, indtil Pengemidlerne bliver rigelige nok til, at Selskabet (hvis Formand for Tiden er Overkirurg, Dr. *E. A. Tscherning*), kan rejse sit eget Hus, bor det til Leje i den hvide Standard-Bygning paa Kongens Nytorv, hvorfra vi her bringer et Interiør.

ALEXANDER ZAIMIS, den nye græske Minister-Præsident, hvis Portræt vi i Dag bringer, er nu 46 Aar gammel og er en Nevø af Delyannis. Hans Bedstefader var en af Hovedmændene i Uafhængighedskrigen, Faderen har gentagne Gange været Kammerpræsident og Minister. Ligesom Faderen har Sønnen studeret Jura i Paris, hvor han erhvervede sig Doktorgraden. Han tilhører en af Peloponnes' rigeste Slægter og har i lang Tid været Medlem af Deputeretkammeret. I 1890 var han allerede under sin Onkel Justitsminister og i 91 Indenrigsminister; to Aar efter blev han Kammerets Præsident. Ved sin Kaldelse til Premierminister-Posten kom han paa Kant med *Delyannis*. Lykkes det ham blot delvis at gennemføre sit Program, vil der indtræde en radikal Forskydning og Omdannelse i de græske Partiforhold. Alene ved sin energiske Karakter har han vundet stor Sympati i Befolkningen.

GRÆSK MINISTERPRÆSIDENT ALEXANDER ZAIMIS.

ENKEPASTORINDE *Hassager* har for faa Dage siden ifølge testamentarisk Bestemmelse skænket Københavns Universitet en stor Gave, nemlig sin Ejendom med tilhørende Have i Bredegade paa Frederiksberg samt 20,000 Kr. til Stedets Istandsættelse og 100,000 Kr. til Legater for Studerende. Det er desuden den Afdødes Ønske, — der vil blive eksekveret af Prof. H. Matzen, — at den rummelige Ejendom skal indrettes til Fribolig for ti Studerende samt til en Professor.

Enkefru Hassager, — ved hvis Jordfæstelse d. 22. ds. den akademiske Verden selvfølgelig var stærkt repræsenteret, — var en paa Universitetet velkendt Personlighed. Næsten daglig kom hun der for at høre Forelæsninger, og hun blev bestandig særlig indbudt til Universitetets Fester.

SAMFUNDET, SOM ANTAGER SIG VANFØRE OG LEMLÆSTEDE, fejrede den 21. ds. 25 Aars Jubilæum. Dets Stifter var Pastor *Hans Knudsen*, der med kun 70 Rdl. i Lommen begyndte den velsignelsesrige Virksomhed, som siden skulde antage saa store Dimensioner og vinde Støtte hos ikke alene Private — deriblandt Hs. Maj. Kongen, — men ogsaa hos Staten.

I alle de mange Aar har Frk. *Johanne Petersen* (der desværre absolut ikke ønsker at se sit Billede fremdraget for Offentligheden), været Institutionens mønsterværdige Forstanderinde. Aanden i det Hele var imidlertid naturligvis den utrættelige og nidkære Formand, Pastor *Knudsen*, der i 1886 afgik ved Døden i en Alder af 73 Aar. Samfundet, der i Begyndelsen kun antog sig Børn, udvidede efterhaanden sin Virksomhed til ogsaa at omfatte Voksne, og det underholder nu i sin nye Ejendom, Toldbodvejen 34, for-

PASTOR HANS KNUDSEN.

uden Skole og Hjem tillige en Klinik for Vanføre.

Paa Jubilæumsdagen fandt der en mindre Højtidelighed Sted, ved hvilken man afslørede en Buste af Pastor Knudsen.

VORE BILLEDER.

UROLIGHEDERNE I INDIEN. Vi bringer i Dag et Par Billeder fra den store og alvorlige Bevægelse, der lige siden i Sommer har hjemsøgt Indien, — rejst af de Indfødte imod det engelske Regimente.

Englænderne har efterhaanden maattet opbyde store Troppemasser for at dæmpe Opstanden, der imidlertid griber mere og mere om sig. I de bjærgrige Egne er Fremrykning og Kamp meget besværlig og farlig, og til Trods for betydelige Anstrængelser lykkes det næppe saa snart Englænderne at faa Bugt med de opsætsige indfødte Stammer.

ØVELSESESKADREN. — Paa vort Billede i Dag af „Admiral Koch med Stab og en Del af „Helgolands“ Officerer 1897“ se man i første Række længst tilvenstre Kaptajn *Schlüter*, ved Siden af ham Kaptajn *Middelboe*, saa Admiral *Koch* og Kommandør *Wandel;* bagved længst tilhøjre Kaptajn *Foss*, saa Premierløjtnant *Messerschmidt*, Sekondløjtnant *Güldencrone*, Premierløjtnant *Bastrup*, lige bag Admiral Koch Overskibslæge *Hornemann*, derefter Undermaskinmester *Holm*, Sekondløjtnant *Broberg*, Skibsintendant *Jakobsen* og Premierløjtnant *Bruun*.

HVAD HOVEDSTADEN TALER OM.

Zoologisk Haves Jubilæum: Direktionen gav i Dagens Anledning forskellige Dusører til Dyrepasserne. — Gardens Musikkorps spillede; til Gengæld mente Direktionen at burde vise sin Anerkendelse i Form af 4 Stykker Smørrebrød pr. Mand. At Musikkorpset ovenikøbet krævede Dug paa Bordet, er et Faktum, som vakte Direktionens højeste Overraskelse.

(„Politiken“ $^{10}/_{10}$ 97).

HOVEDBRUD.

Husnumrenes Antal paa begge Sider af en københavnsk Gade er 84. Numrenes Antal paa Siderne forholder sig som 5 til 7. Hvilket er det midterste Nr. paa hver Side?

12 ℔. Rismel og 15 ℔. Sagomel koster tilsammen $4^1/_2$ Kr.; men 15 ℔. Rismel og 12 ℔. Sagomel 4 Kr. 41 Øre. Hvad koster 1 ℔. af hver Sort?

To Naboer holde i Forening en Vogterdreng til at passe deres Køer, hvorfor han skal have Kosten og 8 Kr. A har 4 Køer og B 6. Drengen faar Kosten hos A, og B maa saaledes ikke alene betale Drengens Løn, men desuden give A 4 Kr. Hvor højt regnede man Drengens Kost?

Hvor stor er Forskellen mellem at give 1 Fjdk. *paa* Tønden og 1 Fjdk. *af* Tønden, naar Tønden koster 10 Kr. 56 Øre?

En Fabrikejer fik en ualmindelig dygtig Arbejder i sin Tjeneste. Da han havde haft ham i fire Uger, lagde han $^1/_2$ Øre paa Lønnen i Timen, hvilket Tillæg Uge for Uge forøgedes med $^1/_2$ Øre Timen, saa han i den sidste Uge tjente 5 Kr. 40 Øre om Dagen med en daglig Arbejdstid af 10 Timer. Hvilken Timeløn begyndte han med?

LØSNING.

Paa Regneopgaven i Nr. 4.

12 Kroner.

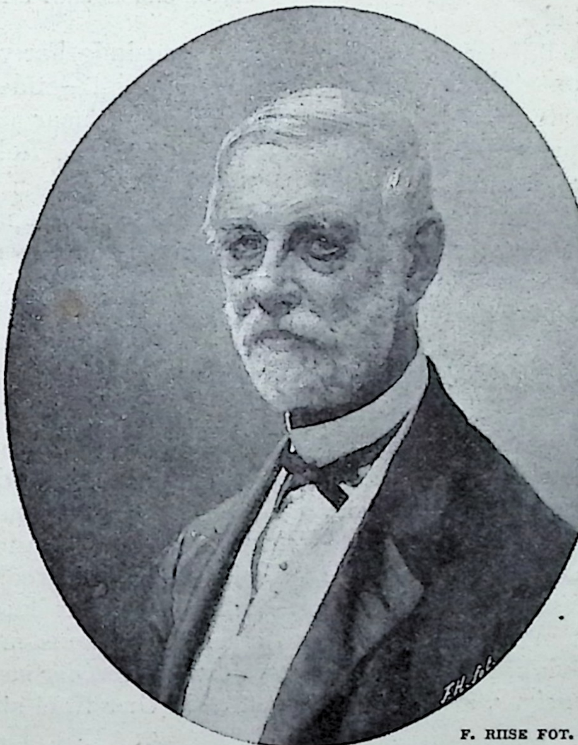
Rettelse til Løsning af Opgave Nr. 2 i Nr. 2.

Kl. $3.5^5/_{11}$ M. og $3.27^3/_{11}$ M.

GAMLE CARLSBERG. 1847—1897.
AF S—T.

Som et Symbol staar der ved Indgangen til nævnte Bryggeri et Fyrtaarn eller en fyrtaarnslignende Bygning.

Gennem et halvt Aarhundrede har Bryggeriet kæmpet sig frem til en Plads, anerkendt hele Verden over som en af de mest fremskudte i Bryggerverdenen. Og det er ikke saaledes at forstaa, at Bryggeriet først nu har naaet sit velrenommerede Standpunkt; nej, saa at sige fra Begyndelsen var Bryggeriets Grundlægger, Brygger Jacobsen, Foregangsmanden. Derfor er Fyret, der lyser klart ud over Bryggeriets Omegn, et Symbol paa, at der *her* var Oplysning at hente, og at der indenfor den Port, det lyste over, blev arbejdet aabenlyst og uden Hemmeligheds-kræmmeri paa Bryg-ningsteknikens Fundering, saaledes at den hele Bryggerstand kunde nyde godt af de gode og daarlige Erfaringer, der indhøstedes, og maaske derved hjælpes ud over de mange Skær, der findes i denne Virksomhed. Muligvis nok saa rigeligt som i andre.

F. RIISE FOT.

BRYGGER J. C. JACOBSEN.

Naar Bryggeriet Gamle Carlsberg den 10. November fejrer sin 50-Aars Bestaaen, saa er det derfor ikke alene en af de sædvanlige Forretningsfester, men det er en Mindefest om en af vort lille Lands betydeligste Mænd paa sit Omraade. Dette vil klart fremgaa af de Oplysninger, vi har indhentet og nedenfor fremsætter, og som med tørre Tal beviser, at denne Vurdering ikke er en blot og bar Skønssag.

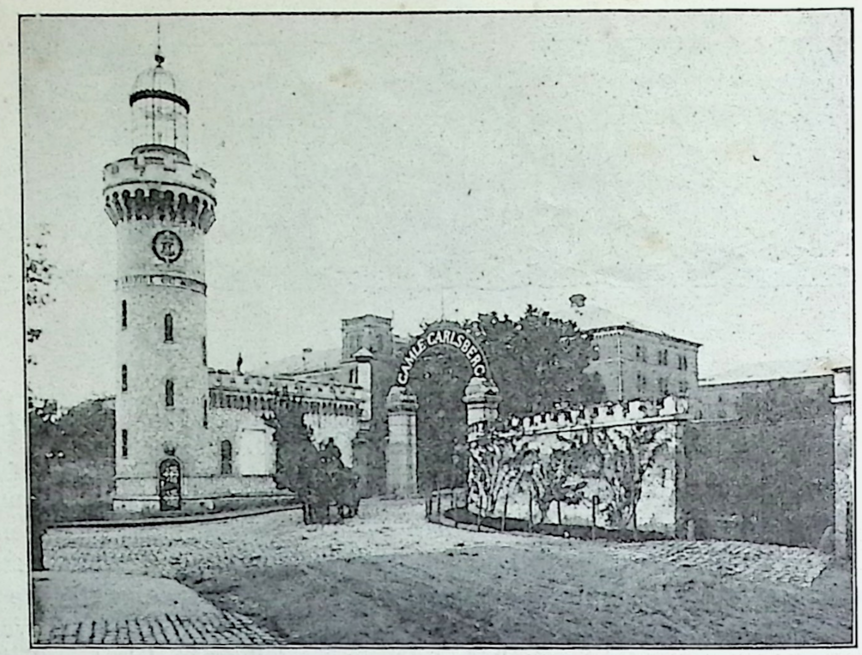
At skrive Jacobsens og dermed Bryggeriets Historie er ikke Hensigten her; *dels* fordi Æmnet er for stort for Bladets Formaal, *dels* fordi det bliver gjort andetsteds paa tilstrækkelig fyldig Maade; — men vi vil i det efterfølgende søge at give vore Læsere et Begreb om, hvilken Betydning Gamle Carlsberg har haft og har ud over det at levere saa og saa mange Flasker Øl til det store Publikum.

I Midten af dette Aarhundrede stod Øl-produktionen paa et ret lavt Standpunkt her til Lands, og i teoretisk Henseende daarligt den ganske Verden over. Men hos Tyskerne var Praksis langt videre fremme, og da Jacobsen smagte det bayerske Øl i 1836, Øl, som blev forhandlet i Waagepetersens Kælder i St. Strandstræde, erkendte han dettes Fortrin for det danske og rejste i den Anledning til Altona for i det Langeske Bryggeri at sætte sig ind i Fabrikationen. Fra den Tid eksperimenterer han uafbrudt, studerer i München o. a. Steder, faar endelig Dispensation fra Forbudet mod at tilvirke Øl indenfor 2 Miles Afstand fra Byen, køber Grund ved Valby og paabegynder Udgravningen af Grunden lidt efter Nytaar 1847. *Den 10. November 1847 brygges saa endelig det første Bryg paa Carlsberg* (som det kaldtes efter Sønnen).

Paa dette Tidspunkt fandtes der i Danmark ikke stort mere end 29 Fabriks-Dampmaskiner med tilsammen 350 HK.! Til det nye Bryggeri anskaffes Dampkedel og Dampmaskine af *dansk* Fabrikat (Lunde), saa at Jacobsen straks var blandt de fremmeligste Industridrivende. Allerede Aaret efter forøges begge Anlæg.

Efter at det viser sig, at Produktet slaar an,

arbejdes der paa Udvidelser, og disse Udvidelser, Ombygninger og Forøgelser vedbliver saa godt som Aar for Aar til den Dag i Dag. En Forskel er der dog paa denne „Uro" i Aarenes Løb, idet der snart arbejdes paa at skaffe Produktet tilveje i rigelige, nødvendige Mængder, snart, og det især i de senere Aar, paa at gøre alt Driften og Maskinerne vedrørende mere rationelt og økonomisk, uden at det dermed skal siges, at de nødvendige Udvidelser tabes af Syne. Her skal, som et ganske mærkeligt Fænomen, fremhæves en enkelt Episode i Jacobsens Liv.

GAMLE CARLSBERG: INDKØRSLEN.

Da hans Afsætning saa at sige voksede ham over Hovedet, griber han til den ret mærkelige Udvej at afskedige en hel Del Kunder og at sætte en hel Del andre „paa Ration". Herved opnaaede han at holde sin Afsætning flere Aar i Træk nede paa det Antal Tdr., der formentes at være passende i Forhold til Bryggeriets Størrelse, for at levere en god Vare. Denne Fremgangsmaade turde vel være eksempelløs i vor Tidsalder og søger sit Sidestykke i de af Laugene beherskede Tider.

Men som ovenfor sagt, Produktet slog an, og Jacobsen kunde tilskrive *sig selv* Æren for dette. Thi Markedet fandtes allerede, før hans selvstændige Virksomhed begyndte, men der manglede den rette Foretagsomhed, Energi og Forstand paa Tidens Krav. Han kom saa sandt ikke sovende til sit „Held", thi han vidste, hvilket Maal han satte sig, og han arbejdede efter bestemte Metoder ustanselig, til han naaede dette Maal. Og selv da stansede hverken han eller hans Arvtager, thi som det sædvanlig gaar: da Maalet var naaet, vinkede nye Opgaver, saa det vistnok ikke kan siges, at Gl. Carlsberg nogensinde har været konservativt ɔ: fremskridtsfjendtligt — uden maaske i et ganske specielt Tilfælde, naar det drejede sig om at følge med den moderne Reklame.

Af hvad Jacobsen i sin Levetid indførte af Nyheder eller Selvopfindelser, kan der nævnes mangt og meget, — men det har som Regel i Detaillerne kun Interesse for en snævrere Kreds af Fagfolk.

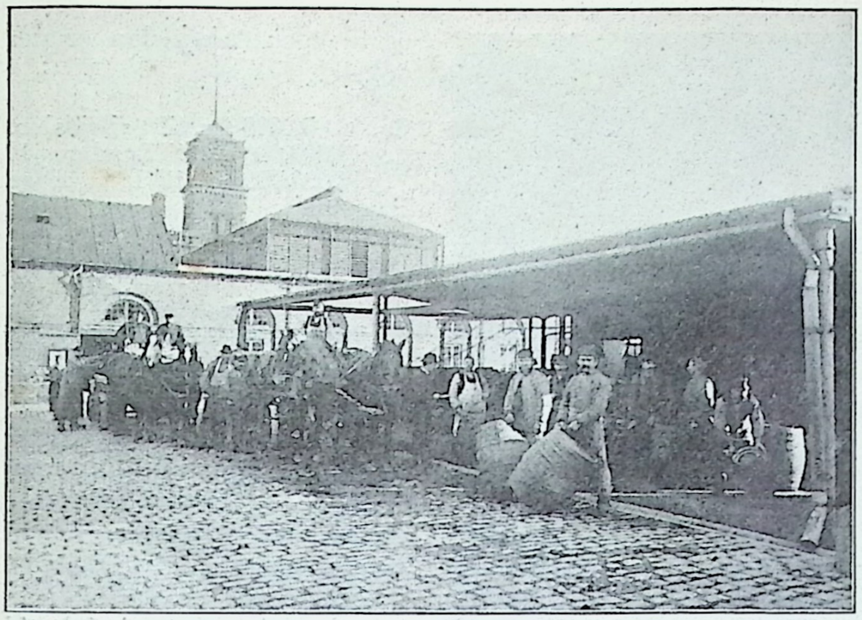
Her skal dog nævnes saadanne som Indførelse af Dampkogning i lukkede cylindriske Kedler, hvilken af hans Efterfølger, nuværende Direktør Kühle, yderligere økonomiseredes ved Hjælp af Anvendelsen af Spildedamp. Endvidere Anlæggelsen af det pneumatiske Malteri og den senere Indførelse af den pneumatiske Korntørring, Anskaffelsen af Rørkedler paa et Tidspunkt, hvor saadanne omtrent ikke brugtes hertillands til stationær Drift; Konstruktionen af de lukkede Urtsvaleapparater, der sætter Bryggeren i Stand til at sætte sin Gær til et sterilt Produkt.

EN LAGERKÆLDER.

Herved kommer vi ind paa Gærspørgsmaalet, for hvilket Gl. Carlsberg egentlig har slaaet det største Slag, og hvis Løsning har haft Betydning baade i hele den ølbryggende Verden og for mange andre beslægtede Fabrikationer (Eddike og Vin). Dette vil vi belyse lidt nærmere.

Man arbejdede indtil de allerseneste Aar ret i Blinde i Bryggeriernes Gærkældere. Viste det sig, at Gæringen ikke forløb paa rette Maade, var der som Regel ikke andet at gøre end at skaffe sig Gær fra et andet Bryggeri, hvor der for Tiden ikke var no-

GAARDPARTI FRA GAMLE CARLSBERG.

tere et Fremskridt, der, som før nævnt, strækker sig langt ud over Øllets Omraade. De til Rendyrkningen benyttede Apparater findes i den originale eller lignende Former hele Verden over.

— Inden vi gaar over til det rent talmæssige, skal endnu nævnes den Støtte, Jacobsen gav sig selv og sine Arvtagere i det rent driftsmæssige ved at oprette et Bryggeri-Laboratorium, der udelukkende beskæftiger sig med Driftens Detailler og stadig videnskabelig kontrollerer Arbejdet og de frembragte Produkter. Ogsaa dette Skridt har fundet talrige Efterlignere i Indlandets og Udlandets større Bryggerier.

get i Vejen. Det samme var Tilfældet, naar Øllet paa et senere Stadium viste uheldige Egenskaber, som man skønnede ikke hidrørte fra Bryghuset eller Malteriet. *Pasteur* var her Banebryderen i én Retning, idet han ved sit Skarpsind med sit Mikroskop lærte Bryggerne Grunden til nogle af de Farer, der daglig truede deres Produkt. Han paaviste Bakteriernes Skadelighed, naar de optraadte i større Mængder, og anviste Midler til at bekæmpe disse ubehagelige Fjender.

Men hermed var ikke Skærene klarede, og det var først, da Dr. phil. *Emil Chr. Hansen,* den ene af de nuværende Professorer ved Carlsberg Laboratoriet, mødte frem med sine Studier over Organismer i Øl og Ølurt, at det begyndte at dæmre. Det paavistes, at Gær og Gær var to forskellige Ting; at der var en Gær, der frembragte godt Øl, og en anden, der havde højst uheldige Egenskaber („vild Gær“). Det gjaldt for Bryggeren om at finde blandt de førstnævnte Arter saadanne, som gav hans Øl de rette Egenskaber, og Metoden til denne Udvælgen udgik klart og koncist fra Carlsberg Laboratoriet. Det var kun modstræbende, at Jacobsen gik ind paa at prøve dette ny i Praksis, men da han ved et Forsøg i det større var bleven overbevist, var han den første Brygger, der med Energi indførte rén Gær i sit Bryggeri og forsøgte at faa andre til at gøre det samme Skridt. Hermed blev Stødet givet til en Omvæltning eller ret-

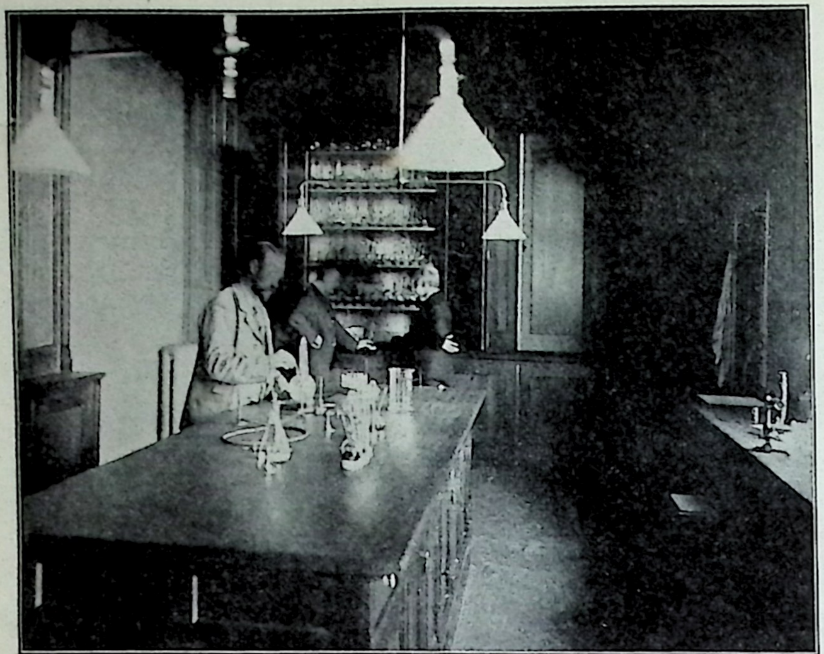
Vi skal nu, efter i det væsentlige at have omtalt det, der igennem de forløbne 50 Aar har udmærket Bryggeriet paa et Omraade, der, som man ser, strækker sig langt ud over det rent Ølfaglige — saavel under afdøde Brygger Jacobsens Ledelse som under hans Efterfølgers, gaa over til at belyse med Tal den Virksomhed, der i alt Fald af Navn er kendt af Hvermand hele Danmark over.

Vi kan begynde med selve Produktionen.

Der er paa Bryggeriet, siden det første Bryg blev paabegyndt den 10. November 1847, blevet brygget ca. 56,400 Bryg. Heraf blev der de første 5 Sæsoner brygget henholdsvis 94, 107, 140, 141 og 125 Bryg og de 5 sidste Sæsoner 2,220, 2,451, 2,469, 2,575 og 2,857 Bryg. Det første Brygaar var Lagerøllet „inddelt“ i to Slags: Vin-

BRYGGERIARBEJDERE VED MIDDAGEN.

PROF., DR. J. KJELDAHL I SIT LABORATORIUM.

terøl og Sommerøl. Nu i 1897 er det almindeligt Lagerøl, Eksportøl, Stout og Pilsner, der brygges, eller omsat i Ballingske Angivelser: I 1847 14,9 % og 15,5 %; i 1897 14,0 %, 16,0 %, 20,5 % og 12,3 % Ekstrakt.

Til at producere dette Øl er der selvfølgelig gaaet enorme Kvantiteter Raaprodukter, og disses Værdi er tilsammenlagt ikke ringe. I de første 25 Aar er der udbetalt til indenlandsk Byg og Malt henholdsvis 2,506,883 Kr. og 116,030 Kr.; i de sidste 25 Aar til de samme Landbrugsprodukter 11,127,364 Kr. og 1,318,327 Kr. eller ialt i de 50 Aar over 15 Millioner Kroner.

Dette er til Indlandet; for Udlandets Vedkommende stiller Forholdene sig i det samme Tidsrum for

	Byg.		Malt.
1847-72	12,092 Kr.		„
1873-97	1,498,939	„	7,798,270 Kr.

	Humle.	
1847-72	1,019,364	Kr.
1873-97	4,843,761	„

eller ialt for 15,172,427 Kr.

Som man ser, er det store Summer, der er gaaet til Landbruget.

Til indenlandsk Industri og Haandværk er der i det samme Tidsrum betalt ca. 11 M. 800,000 Kr., til udenlandske Industrivarer over 900,000 Kr. Naar hertil lægges Arbejdslønnen til Arbejderne paa selve Bryggeriet, hvilken beløber sig til ca. 6,850,000 Kr., saa faar vi følgende Facit ud af det Hele: Til indenlandske Erhverv og til egen Arbejdsløn er der udbetalt

Ca. 6,850,000 Kr. til Arbejdsløn.
„ 15,000,000 „ til Landbruget.
„ 11,800,000 Kr. til Industri og Haandværk.

eller ialt ca. 33½ Million Kroner!

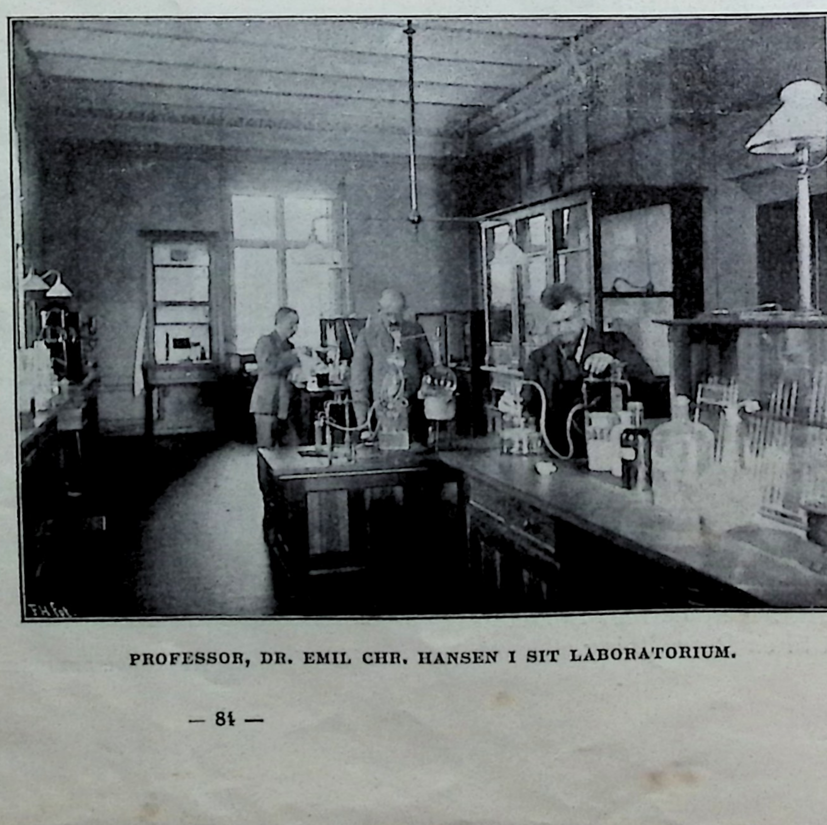
Som bekendt har Bryggeriet Gl. Carlsberg ikke henlevet de 50 Aar uden Konkurrence, men det har saavel i Grundlæggerens Tid som nu altid forstaaet at holde sig forrest, skønt de Midler, der anvendtes for at komme op paa dets Side, just ikke altid var ganske blide eller uskadelige. Det er imidlertid ganske interessant at se, saavidt Tal kan skaffes tilveje, hvorledes den relative Forskel forandrer sig.

Hele Landet over produceredes der af bayersk Øl

1872	c. 100,000	Td.	deraf solgte Gl. C.	40,971
1881	- 350,000	-	—	79,105
1886	- 500,000	-	—	146,240
1892	- 547,879	-	—	163,498
1893	- 552,473	-	—	173,798
1894	- 587,420	-	—	182,244
1895	- 613,269	-	—	182,344
1896	- 675,500	-	—	182,041

Alle Tal i sidste Rubrik gælder *indenlandsk* Salg.

Ganske morsom bliver ogsaa en Tabel, som kan opstilles, naar man vil sammenligne Gl. Carlsbergs Salg med Salget fra de øvrige *køben-*

PROFESSOR, DR. EMIL CHR. HANSEN I SIT LABORATORIUM.

havnske Bryggerier. Det viser sig nemlig, at Gl. Carlsberg solgte i

1881	c. 37 %	af samtl.	andre kbhvn.	Br.	Produkter.
1882	- 37	—	—		—
1886	- 59	—	—		—
1892	- 70	—	—		—
1893	- 80	—	—		—
1894	- 75	—	—		—
1895	- 70	—	—		—
1896	- 60	—	—		—

Siden 1891 har der som bekendt været betalt en Skat af 7 Kr. pr. Td. færdigt bayersk Øl. Den Del af Skatten, der er erlagt af Gl. Carlsberg, beløber sig til ca. 7½ Mill. Kr. i de 6 Aar.

Til at præstere det Arbejde, der følger af en saadan tiltagende Produktion, har der selvfølgelig været anvendt et højst forskelligt Antal Arbejdere.

Til at begynde med var Gennemsnitsantallet af Arbejdere pr. Aar ca. 8, der foruden fuld Kost fik 300 Kr. i Løn. Nu til Dags er Middeltallet ca. 197, og Middellønnen er ca. 1,450 Kr.

Denne Løn er for de saakaldte faste Arbejdere. For Daglejernes Vedkommende stiller Sagen sig saaledes, at der i 1847—48 betaltes 1 Kr. 16 Øre om Dagen, i 1896—97 3 Kr. pr. Dag. Et ganske interessant Punkt i Gl. Carlsberg Arbejdsforhold er de saakaldte Pensionskasser.

Pensionskassen, der stiftedes paa Bryggeriets 25-aarige Fødselsdag, er saaledes indrettet, at der af Bryggeriet henlægges 100 Kr. om Aaret for hver Arbejder, der har været 10 Aar i Bryggeriets Tjeneste, og fremdeles 100 Kr. for hvert tilkommende Aar. Beløbet forrentes med 4 % pr. A. fra Indtrædelsen at regne. For Summen købes, naar Arbejderen fratræder eller dør, en Livrente til ham eller til hans Børn til deres 18. Aar.

I Tilslutning til denne findes en „Pensionstilskudskasse A“, hvori hver Arbejder kan indskyde Penge, der af Bryggeriet forrentes med 5 % pr. A., og Pengene staar altid til Sparernes Raadighed. Endelig er der den paa Foranledning af Direktør Kühle oprettede Pensionskasse B (fra 1888), hvori der af Bryggeriet tilskydes halvaarlig 30 Kr. (à 5 % pr. A.) i hver Arbejders Navn, som kan udbetales naarsomhelst Vedkommende fratræder.

DIREKTØR S. V. D. AA. KÜHLE.

Begravelseshjælpen er 50—80 Kr.; 2,000 Kr. udbetales ved Jubilæer paa 25 Aar, 2,000 Kr. til Enken efter en forulykket; Læge, Medicin og Hospitalspleje *gratis* foruden den fulde Løn.

Der kan da ikke siges andet end, at der er sørget godt for Arbejderne, noksaa godt som i nogen anden privat Bedrift her i Landet.

Ejeren af Gamle Carlsberg er efter Jacobsens Død Carlsberg Fondet, og et Par Ord til Forklaring af dette Forhold er vistnok her paa sin Plads.

Fondet blev stiftet den 25. Sept. 1875 med en Kapital, prioriteret i Gl. Carlsberg, stor 1 Mill. Kr., og denne Sum øgedes yderligere i 1878 med 200,000 Kr. og i 1881 med en ny Million. Den 1. Oktober 1888 arvede Fondet Bryggeriet, og det ejer nu i Oktober 1897 omkring 11 Millioner Kroner.

Fondets Formaal er dels at underholde Laboratoriets to Afdelinger, dels at støtte Musæet paa Frederiksborg og endelig at støtte Videnskaben i Almindelighed ved kontante Understøttelser. Dette sidste Punkt interesserer vel mest, og det fremgaar da af Regnskaberne, at der i Tiaaret 1876—86 er bevilget ca. 176,000 Kr., i det næste Tiaar ca. 403,000 Kr. til videnskabelige Øjemed, hvoraf ses, hvor jævnt stigende Summen er. Selvfølgelig stilles der større og større Krav til denne Konto, men Lederne søger rimeligvis at holde igen, for at ikke Staten efterhaanden skal faa den Vane at vise al videnskabelig Understøttelse fra sig til Fondet.

Dette rige Carlsbergfond styres af 5 Mænd, udvalgte af det kgl. Videnskabernes Selskab, og Formanden for Fondet er den bekendte Historiker, Prof., Dr. E. Holm.

Vi har nu søgt at give vore Læsere et Begreb om hele Institutionen Gamle Carlsberg uden formeget at være gaaet i Detailler, der altid er ulige morsommere at sé end at læse om. Skulde vore Læseres Vej falde forbi Bryggeriet, vil det som Regel næppe være vanskeligt at faa noget at se af den store Virksomhed, der udfoldes derude, og man kan da overbevise sig om, hvor godt vor Beskrivelse har passet til Virkeligheden.

De Billeder, „Hver 8. Dag“ bringer, er tagne i Anledning af Jubilæet, men forøvrigt under det daglige Arbejde. Ved Artiklens Begyndelse ses Hovedindgangen med Originalen til den bekendte Kopi, der fandtes paa Udstillingen i 1888. Foruden Billedet af *J. C. Jacobsen* findes et Portræt af den nuværende Direktør, Kaptajn *S. van der Aa. Kühle,* der i en ung Alder gik ind i en stor Virksomhed og staar støt i sin Gærning som Jacobsens Arvtager.

Vi ser endvidere Vuer af en af de mange Gæ-

ringskældere med de kostbare Skiferkar, af en af Arbejdspladserne, af en af Borgstuerne, hvor Arbejderne for Tiden er i Lag med Middagsmaden, og endelig Interiører fra det nye store Carlsberg-Laboratorium.

Paa det ene af disse ses den for sin „Rendyrkningsmetode“ berømte Professor *Hansen* med sine to Assistenter Kløcker og Schønning; paa det andet ses den ligeledes verdensberømte Forstander for den kemiske Afdeling, Professor *Kjeldahl.* Hans tvende Assistenter Jessen-Hansen og Claussen staar henholdsvis bagest og forrest paa Billedet. Forskellen paa Arbejdet ses tydelig paa de to Billeder: det ene rummer alle Slags Kogekar, store og smaa Flasker, Destilleringsapparater etc., det andet egentlig kun Kolber, der tjener til Opbevaring for alle Slags Svampe og Bakterier — samt Hovedinstrumentet i denne Afdeling, Mikroskopet.

BEGRAVELSESGILDET. AF DON JOSÉ M. DE PEREDA. OVERSAT FRA SPANSK AF JOHANNE ALLEN. — I.

I Kirken San Francisco var Dødsmessen over en fattig Mand fra den nedre Fisker-By i Santander lige endt. Følget vendte tilbage til Sørgehuset i samme Orden, hvori det havde fulgt Liget til Kirken og derfra til Kirkegaarden; Mændene foran og Kvinderne tæt bagefter, alle i Festdragt.

Mændenes Dragt bestod af Bukser, Vest og Jakke af mørkeblaat Klæde, sort Silkehalstørklæde, der var knyttet foran paa Brystet og næsten helt skjultes af den brede, nedfaldende Skjortekrave, og mørkeblaa Hue med en lang, sort Silkekvast. Kvinderne var iført mørkeblaa Bomulds Nederdel ovenpaa et højrødt Bajs Skørt, mørkt uldent Livstykke, sort Flonels *Mantille,* blaa Strømper og sorte Klædes Sko.

Enken, som hjemme ventede paa Sørgefølget, sad sammenkrøben i en Krog af det uordentlige Værelse, hvor hendes Mand var død, og som paa én Gang tjente til Dagligstue, Sovekammer, Korridor og Spisestue.

Paa Gulvet ved Siden af Enken, der havde uredt Haar og bare Ben og var iført en laset og smudsig Bomuldsnederdel, sad to smaa Drenge og en lille Pige, snavsede og sjuskede som Moderen, hvis værdige Afkom de var.

Langsomt og sindigt gik Følget ind i Stuen. Mændene stillede sig op langs Væggene, Kvinderne ligeledes i en Række lidt længere inde i Stuen. Enken skjulte Ansigtet i Hænderne og udstødte et Par dybe Suk, mens Børnene sad ubevægelige og stirrede ligegyldigt paa Gæsterne.

Følget blev staaende op af den gode Grund, at der ingen Stole var i Huset. En Kone, hvis nære Forhold til Familjen gav hende en vis Autoritet, traadte et Skridt frem foran det øvrige Følge og sagde med en haard, grov Stemme, som hun forgæves søgte at give en rørende og højtidelig Klang:

„For den afdødes evige Fred: *Fader vor . . .*“

„Du, som er i Himlen, helliget vorde dit Navn“ . . . fortsatte Følget, mens Enken for tredje Gang udstødte et dybt Suk.

Konen tog nu sin Mantille af, bredte den ud paa Gulvet, traadte et Skridt tilbage og sagde, idet hun saa sig om i Kredsen, i samme drævende Tone, hvori hun havde bedt Bønnen for den afdøde:

„Til Sørgefølget — fire Cuarlos for hver.“

„Det er kun lidt,“ svarede en Mand.

„Og vi er mange,“ indskød en anden.

„En Real,“ foreslog nu Konen.

„Lad gaa,“ svarede Forsamlingen.

Konen løftede nu sin blaa Nederdel op og stak Haanden ned i en mægtig Lomme, der kom til Syne ovenpaa det røde Skørt, trak fire Kobberskillinger op og kastede dem paa Mantillen. Flere af Følget fulgte hendes Eksempel, og efter faa Øjeblikkes Forløb var den halve Mantille dækket af Kobbermønter.

„Stop,“ raabte Konen, „lad der komme Orden i Tingene; kast én ad Gangen; her er nogen, som vil gøre sig til gode for andres Penge.“

„Det er Løgn,“ raabte flere Stemmer.

„Jeg taler sandere end alle I andre tilsammen; jeg véd nok, hvordan det gik til, da Onkel Miterios Kone blev begravet . . .“

„Ja, det véd jeg ogsaa, det véd jeg saamænd god Besked med; men jeg holder min Mund, for at du ikke skal faa Skam.“

„Hvad er det for noget Sludder? Hvem er det, som vil mig til Livs?“

„Hold Kæft, for Satan, eller skrup uden for, naar I vil skændes. Lad nu dem, der mangler, kaste og saa ingen Sludder mer her i Forsamlingen.“

Denne Irettesættelse af en gammel Fisker bragte Ro mellem Kvinderne, som allerede var ved at ryge i Haarene paa hverandre.

„Til Sørgefølget — en Real for hver!“ begyndte Konen nu igen med stor Ro at raabe.

Nogle Smaapenge kastedes ned paa Mantillen.

„Til Sørgefølget — en Real for hver,“ gentog hun. Men denne Gang blev Opfordringen uden Resultat.

„Hvor mange er vi?“ spurgte hun.

I nogle Øjeblikke hørtes en almindelig Mumlen, og endelig svarede en Fisker med høj Stemme:

„Femten Mandfolk og tyve Fruentimmer.“

„Saa skal der altsaa være ... Tyve ... og ti til tyve er tredive ... og fem til tredive er fem og tredive ... Fem og tredive Realer, paa nær fem og tredive Ochavos.“

„Rigtigt!“

Konen lagde sig nu ned og talte Pengene, idet hun ordnede dem i smaa Bunker med fire og tredive Kobberskillinger i hver. Derpaa rejste hun sig op og sagde højt med stærkt Eftertryk: „Her er ikke mer end otte og tyve Realer“.

„Jeg har kastet ... — Og jeg ... Og jeg ... Og jeg ...“ raabte alle i Munden paa hverandre.

„Ja, naturligvis — I har kastet allesammen! Som om jeg ikke véd, hvordan det gaar til ved saadanne Lejligheder. Og saa skal det endda hedde sig, at en anden En ikke holder sig til Sandheden!“

„Tag det bare med Ro. Vi véd nok, hvad det vil sige at tælle Penge: der klistrer altid noget ved Fingrene“.

„Ja, jeg skal klistre alle mine ti Fingre i Fjæset paa dig, dit Bæst!“

„Fanden annamme jer allesammen! Husk paa, at den stakkels Kone hører paa jer,“ brummede den gamle Fisker og pegede paa Enken, idet han skilte de to Kvinder ad.

„Aa ... aa ... aa!“ jamrede Enken ved hans Ord og tørrede Øjnene med Haartjavserne.

„Mangler der Penge, saa tro I bare, at Jorden har slugt dem, og hold Fred ... Og kom saa med Pengene“, tilføjede den gamle i en studs Tone.

Den Kone, som havde talt Pengene, løftede Mantillen op og hældte dem over i Fiskerens Hue, mens hun mumlede til den anden Kone:

„Tak du din Gud for den stakkels Kones Sorg, for ellers ...“

„Hvad skal det saa være?“ spurgte Fiskeren Forsamlingen.

„Ost ... — Vin ... — Brændevin ... — Brød ... ?“

„Hvem skal jeg nu rette mig efter, naar I alle raaber paa én Gang ...? — Hvem der vil ha' Vin, rækker Fingeren i Vejret ... En, to tre ... seks ... ni ... Ni Mandfolk og tre Fruentimmer. Nu de, der vil ha' Brændevin. — Naa, det maa jeg si'e! Seks Mænd og alle Konerne paa tre nær. — Det kan jeg li', det kan jeg s'gu li'! ... Naar vi nu spenderer to Pesetas til Ost og én til Brød, har vi Resten til Drikkevarer. Jeg er her igen paa Minutten“.

Og den gamle fór ud af Salen, som om dette Hverv havde gjort ham ti Gange yngre.

Den Kone, der hele Tiden havde været den ledende, tog nu Mantillen paa, og efter atter at have anlagt den højtidelige Mine, som var bleven forstyrret under Striden, stillede hun sig midt i Kredsen med Blikket fæstet paa Jorden og sagde i en klynkende Tone:

„Et „*Salve*“ til den hellige Jomfru“.

Forsamlingen bad sagte.

„Et *Padre nuestro* for alle de afdøde i Fiskerbyen.“

Forsamlingen bad ogsaa denne Bøn sagte. „Og saa et „*Credo*“, for at vor himmelske Fader i sin Naade vil modtage de hellige Messer, der er læst for den afdødes Sjæl, saa at han maa hvile i Fred“.

Forsamlingen fremsagde denne Bøn med stor Inderlighed.

„I Faderens, Sønnens og den hellige Aands Navn“, sagde Konen og korsede sig.

„I Faderens, Sønnens og den hellige Aands Navn“, gentog Forsamlingen og korsede sig ligeledes.

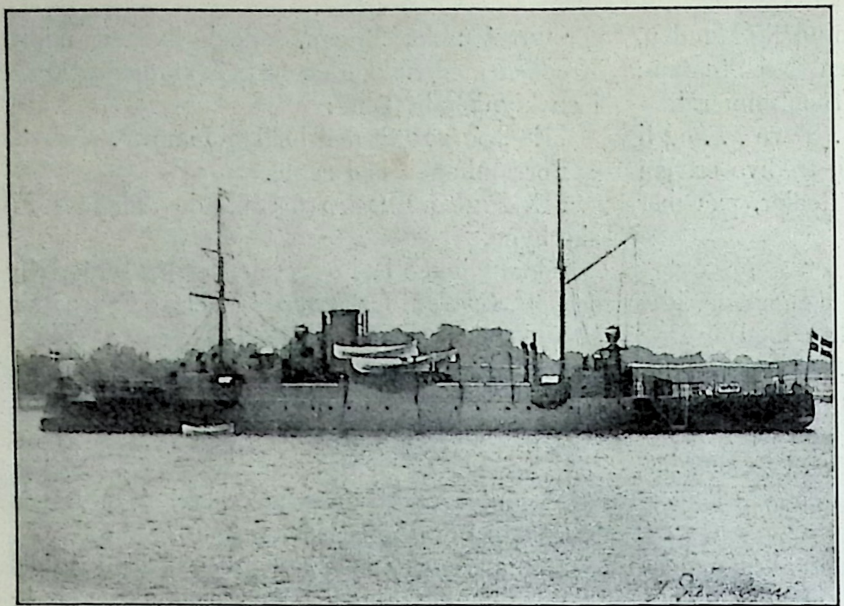
(Forts.)

HS. KGL. HØJHED PRINS VALDEMAR.

FRA SØ OG STRAND. ØVELSES-ESKADREN I AAR. AF CHR. G. MIDDELBOE. II.

HEKLA. 1300 Tons. Sat i Vandet 1890. Dette Skib hører til en ret moderne Klasse mindre Krydsere, af hvilke vi i 1892 og 1894 har bygget endnu to, „Gejser“ og „Heimdal“; af dem har den sidste i et Par Aar gjort Tjeneste som Stationsskib ved Island.

KRYDSEREN „HEKLA“.

Hekla-Typen udmærker sig ved stor Fart — op til 17 Knob ɔ: 17 Kvartmil i Timen. Den er ikke pansret, men Skibets vitale Dele, Maskine, Kedler og Ror, er beskyttede ved et Staaldæk af 1—2 Tommers Tykkelse.

Vort Billede er taget, medens Viceadmiralen i sin Stilling som Flaadeinspektør inspicerer Skibet forinden Togtets Begyndelse; derfor vajer Admiralsflaget paa Fortoppen. Under almindelige Forhold føres Chefens Kommandotegn, Vimpelen, paa Stortoppen.

„Hekla“ kommanderes i Aar af Kaptajn Prins *Valdemar*.

Paa Billedet ses, foran Skorstenen og agten for Stormasten, Skibets Projektører til elektrisk Lys, der er anbragte saaledes, at de med størst mulig Frihed kan drejes til alle Sider og lyse Horisonten rundt.

Saavel i Forstævnen (til Venstre) som i Agterstævnen ses de udvendige Former af Torpedo-Udskydningsrørene, der i dette Skib ligger over Vandet.

Havhesten. Af Eskadrens mindre Skibe præsenterer vi et Billede af Torpedobaaden „Havhesten“. Den hører til de nyere større Baade. Den er 95 Tons og er sat i Vandet Aar 1888. Den og dens Kammerat „Narhvalen“ er de sidste Torpedobaade, vi har købt i Udlandet. Deres yngre Fæller er byggede herhjemme paa Orlogsværftet.

Det karakteristiske ved disse Baade er som bekendt deres Lethed og store Maskinkraft, deres ringe Dybgaaende og deres Armering, som med Undtagelse af en Revolverkanon for og en dito agter udelukkende bestaar af Torpedoer, idet disse Baade egentlig kun er beregnede paa at optræde ligesom David imod Goliath — mod store Skibe.

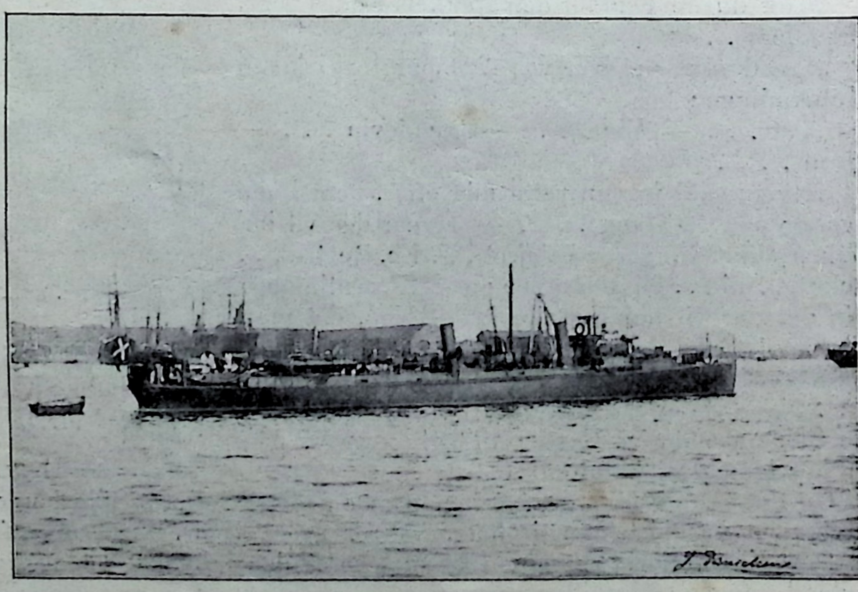
De er i Forhold til deres Tonsdrægtighed meget søgaaende; men Livet om Bord i dem er i haardt Vejr ikke egentlig behageligt. Deres kraftige Maskine forcerer det lette Skib igennem Søen, saa at Sprøjtet staar hen over Baaden fra For til Agter. De lave Skorstene udspyer en betydelig Mængde Kulstøv, og Besætningen ser nærmest ud som Negere.

Om Bord i „Havhesten“ gjorde i Aar Premierløjtnant Prins *Carl* Tjeneste som Næstkommanderende. Da Torpedobaadsdelingen paa Vejen til Stockholm kom til Landsort Fyrtaarn — ved Indgangen til Stockholms Skærgaard — og havde faaet Lods om Bord, hørte denne Chefen sige til en af Mændene: „Aa hør, Sømand! Tag og bed Prins Carl komme hen til mig.“

Et Øjeblik efter kom Prinsen, sort som de andre og i sine Søklæder, der egentlig ikke kunde kaldes elegante.

„Er det Prinsen?“ spurgte Lodsen en af Matroserne.

„Ja vel“ svarede denne; men Lodsen rystede

TORPEDOBAADEN „HAVHESTEN“.

MORGENVASK OM BORD
PAA EN ORLOGSMAND.

HS. KGL. HØJHED PRINS CARL.

paa Hovedet, som om han vilde sige: Gaa du paa Landet med den.

„De tror det ikke?" spurgte Matrosen.

„Ne—hej", lo Lodsen, „en Prins i saadan Klædning! Ne—hej!", og dermed var den Sag afgjort.

Men skønt Torpedobaadene sværter og vasker en Prins ligesaavel som den øvrige Besætning, er der ingen Tvivl om, at Prins Carl befandt sig som Blommen i et Æg om Bord i Havhesten.

Torpedobaadene havde en drøj Tur hjem fra Stockholm. Fra Øland til Bornholm havde de stiv sydvestlig Kuling med en rigtig krap og ondskabsfuld Sø. Om Aftenen kom de ind i Gudhjem Havn, men da var der nok heller ikke en tør Trævl paa nogen af Mandskabet.

SIKKERHEDSTJENESTEN PAA KYSTBANEN. AF INGENIØR J. LEHMANN. — III. (SLUTNING).

Fra det Øjeblik, Indkørselstilladelsen er givet paa Hovedsignalet, er det umuligt at foretage nogen som helst Ændring i de trufne Dispositioner som ogsaa at træffe andre Dispositioner, der kunde komme i Konflikt med de alt trufne. — Signalhytterne kan ikke egenmægtig røre et eneste af de aflaasede Sporskifter, og Kommandoposten kan ikke beordre etableret nogen anden Togvej paa Stationen i nogen som helst Forbindelse med den alt etablerede, men nok samtidig etablere saadanne Togveje for andre indkommende eller afgaaende Tog, som ikke kan berøre den fjendtligt.

Skulde Kommandanten ønske at tage sin Ordre tilbage, før Toget indkommer, kan dette vel ske, men først, naar søndre Signalhytte efter særligt, elektrisk Ringesignal fra Kommandoposten, eventuelt ledsaget af telefonisk Samtale, omstiller Hovedsignalet til „Stop"; herefter gaar Ordren da tilbage som nedenfor beskrevet.

Er imidlertid alt kommet i rette Orden, observerer Lokomotivføreren paa det kommende Tog et Stykke fra Stationen Signalet: „Indkørsel" og kører frem; saa snart Toget er passeret søndre Signalhytte, omstiller Vagten atter Hovedsignalet til „Stop", hvorefter han ved Drejning af Haandsvinget paa Linje-Blokapparatet elektrisk kan — og skal — udløse Noboblokpostens Stopsignal, som før beskrevet.

Idet Vagten omstiller Signalerne til Stop, afsendes herved avtomatisk en elektrisk Strøm til Kommandoposten, hvorved den benyttede Kommandohvirvel udløses af Aflaasningen.

Saa snart Toget er standset, tager Kommandanten de givne Ordrer tilbage fra Signalhytterne, idet han drejer den nys frigjorte Hvirvel tilbage; herved afsender han en elektrisk Strøm til Hytterne og frigør saaledes Togvejshaandtagene for den benyttede Togvej; ved Ordreafsendelsen bliver hans Blokøje helt hvidt, — og naar Hytterne ved Grebet paa de nys frigjorte Togvejshaandtag har hævet Togvejsaflaasningen, bliver det atter rødt. — Saa snart Vagten i Hytten paa Blokøjet ser, at Togvejshaandtaget er frigjort, kan — og skal—han ophæve Aflaasningen og stille alle Skifter i normal Stilling igen ɔ: med Vægtstangen opad — for Ordens Skyld.

Naar Toget atter skal afgaa, giver Kommandanten ved Drejning af en Kommandohvirvel den fornødne Ordre til nordre Hytte; Vagten stiller Skifterne i Orden, aflaaser Togvejen, stiller „Togvej klar" paa Togvejssignalet og stiller endelig „Udkørsel" paa Hovedsignalet; ved disse Manøvrer bliver som før beskrevet baade Hytten og Kommandoposten bundne. — Er Toget passeret ud, forbi nordre Hytte, stryger Vagten Udkørselssignalet, og alt bringes nu i normal Stand igen.

For Tog, der ikke skal stanse ved Stationen, er Ind- og Udkørselssignalerne — gennem de øvrige Manipulationer — gjorte saaledes afhængige af hinanden, at Indkørselssignal først kan gives, naar Udkørselssignalet allerede er givet. —

Det kunde synes, at Systemet er temmelig kompliceret, og at det betydelige mekanisk-elektriske Apparat maatte være stærkt udsat for ved Uheld eller Brud, ja blot ved Slid at blive utjenstdygtigt. — Erfaringen har dog overalt godtgjort, at en saadan Dom er forhastet, og at Personalet tværtimod meget hurtig tilegner sig det fulde Herredømme over Systemet, der i Virkeligheden netop udmærker sig ved sin store Overskuelighed; det maa derhos siges at frembyde en vel næsten fuldkommen Garanti for Togenes Sikkerhed, idet alle skæbnesvangre Fejltagelser maa anses for udelukkede ved den snildt udtænkte og omhyggeligt gennemførte indbyrdes Afhængighed mellem de funktionerende Menneskeviljer og mellem alle Manipulationer — alt dog, ogsaa her, naturligvis kun under den Forudsætning, at Signalerne respekteres baade af Lokomotivfører og af — Bremser!

Ganske vist kan det tænkes, at der fra Kommando-

KONG OSCAR KOMMER OVER FALDREBET PAA „HELGOLAND".

posten kan gives en forkert Ordre; men, da det som før nævnt er umuligt samtidig at etablere Kørsel paa to hinanden fjendtlige Togveje, vil en saadan Fejl kun kunne medføre en Forsinkelse, men ikke nogen Risiko. Og i øvrigt er Vagten i Signalhytterne altid i Stand til telefonisk at konferere med Kommandoposten, inden han rejser Signal til fri Indkørsel, om en Ordre skulde synes ham mistænkelig.

Mod Upaalidelighed i Virkemaaden, opstaaet ved Slid, har man heldigt garderet sig ved fornuftige og snilde Foranstaltninger og en i det hele gennemført Omhu i Konstruktionen.

Derimod er Muligheden vel ikke udelukket for, at Maskineriet paa en eller anden Maade kunde komme i Uorden trods fortrinlig Konstruktion og omhyggeligt Arbejde, og dette vil i ét Tilfælde uundgaaelig indtræffe, nemlig naar en Lokomotivfører paa Trods af Stoppesignal bryder ind paa Stationen og saaledes — ved muligen at passere et Skifte bagfra (fra Forgreningen, mod Stammen) — „sprænger" Skiftet ɔ: voldelig omstiller det trods dets Aflaasning, eller om han under Rangering skulde komme uheldigt af Sted i samme Retning. — Hvis Følgerne ikke bliver en Ulykke, som altid vil kunne indtræffe, om Signaliseringen ikke respekteres, vil Toget intet lide ved at sprænge Skiftet, idet det ganske roligt efter denne Voldshandling kører igennem Skiftet. — Ej heller vil Mekanismen lide derved, frasét at en dertil udtrykkelig indrettet Bolt, „Sprængbolt", paa Sporskiftevægtstangen i Signalhytten sønderrives og altsaa skal erstattes med en i Reserve værende Bolt, før alt igen kan komme i Orden; og dette giver jo let en Forsinkelse som Konsekvens.

Man kunde maaske antage, at Systemet maatte afstedkomme nogen Gêne ved Rangeringen i de paagældende Spor, idet Sporskiftningen ikke, som ellers under Rangering, kan foretages af de med Toget kørende Portører, men maa udføres pr. Distance af Signalhytterne. — Naar Personalet imidlertid først er indøvet, stiller Sagen sig saa stik modsat en saadan Formodning, at en tysk Stationsforstander, paa hvis Station ethvert Skifte er „centraliseret", ved et Besøg fornylig paa Kbhvns. Hovedstation var fuldstændig imponeret af den Sikkerhed og Hurtighed, hvormed Rangeringen blev foretaget, til Trods for (!) at Skifterne ikke er centraliserede.

Alt i alt maa Systemet siges at være genialt og smukt udtænkt, saavel i Principer som i Detailler, — og har det end den lille Ulempe, at enhver Uorden eller Uregelmæssighed kan — og ofte vil — give Anledning til en Forsinkelse, er denne dog forsvindende lille ved Siden af Systemets store Fortrin, hvorimellem først og fremmest den store Forøgelse i den Sikkerhed, hvormed Systemet gør det muligt at fremføre Togene.

Grundlaget for det beskrevne System danner to tyske Systemer, Siemens & Halske's og Schnabel & Hennings, hvilke Firmaer ogsaa har leveret Maskineriet og tildels udført Installeringen. — Den videre Udvikling af Systemet skyldes Statsbanernes Telegrafingeniør for Sjælland-Falster, Ingeniør *Thrane*, der har udarbejdet det hele Projekt og ledet Installationen.

Eksempelvis skal anføres, at Installationen af Systemet paa Hellerup Station har kostet 70,000 Kroner, alt Maskineri og de fornødne Bygninger inklusive, og endelig kan det nævnes, at man for Tiden er i Færd med at centralisere Københavns Banegaard efter samme System.

Man har opdaget, at jo ældre et Menneske bliver, desto mindre bliver hans Hjærne. Dette forklarer, hvorfor unge Mennesker ved Alting, og gamle Folk Ingenting ved.

SEKS MAANEDER PAA DEN ØDE Ø. AF THOMAS P. KRAG. (FORTS.)

III.

De vented Dag paa Dag at faa Skib at se; men de vented forgæves. Imedens levede de af Jagt paa Søfuglene og af Fiskeri. De havde rigelig med Føde, og deres eneste Sorg var dem hjemme, der nu visselig sad i dyb Kummer over de to, som de vist nok mente havde sat Livet til i den svære Storm.

En Uges Tid efter deres Komme til Øen begyndte det at sne. Snevejret varede tre Dage, og Sneen var paa sine Steder to Alen dyb. Da Nedbøren ophørte, og Himlen blev klar, kom der Kulde i Luften, der var meget skarp. Til al Lykke var Vejret stille, saa de kunde færdes omkring paa Øen uden at fryse sig fordærvede. De havde nu særlig travlt med at hente Ved og Brænde fra Stranden. Længer turde de ikke bie hermed af Frygt for, at en ny Nedbør skulde gøre det alt for vanskeligt at finde Veden og grave den frem.

Dagene blev kortere og kortere. Til sidst var Solen kun fremme et Par Timer. Var der Skyer paa Himlen, hersked Mørket uafbrudt.

Under denne langsomt henglidende Tid henfaldt de meget til Søvn. De laa i Rummet og aabned næppe Øjnene. Ingen af dem havde Rede paa Tiden. Nu og da rejste en af dem sig op og spejded ud over Havet. Der fandtes ikke andet at se end den snedækkede Ø og det graahvide Hav, hvorover der oftest henlaa en let Taage.

Havet var stivnet ved tyk Is mere end en halv Mil udover. Henover denne fo'r Søfuglene skrigende frem og tilbage. De var vistnok meget sultne; thi om en af dem fra en Halke nappede en uforsigtig Fisk, skreg de andre højere end før af Avind og kasted sig ikke sjælden over den, der tidt maatte lade Byttet falde. Ind imellem dem uden at skrige fløj mørke Tyvjo'er; dem kom ofte til syvende og sidst Byttet til gode. For naar den, som endelig havde det i sit Næb skulde til at sluge det, fo'r en saadan mørk Fugl løs paa ham, saa han i Forskrækkelsen lod det falde i Næbet paa Tyvjoen. Og fra ham stjal ingen.

De to Mænd sad, naar de ikke fisked eller skød, i Rummet og snakked sammen. Det var deres Hensigt at sætte ud, saa fort Isen løsned. Heller alt andet end dette.

En Aften, medens de saaledes sad, hørte de nogle fjærne Hyl. De lytted, og Gang paa Gang kom Hylene igen — snart nærmere, snart meget langt borte.

„Det er Ulve", sagde Joel Tvejt.

To Gange før havde de hørt disse Dyrs Hyl, ja en Gang i Taage forsikred Joel Tvejt, at der

var mange af dem omkring paa Isen. Men da hylte de ikke: Ulven hyler helst i klart Vejr.

Da Hylene denne Gang blev ved, og heller syntes at nærme sig end at fjærne sig, saa tog de to Mænd deres Bøsser og gik op paa Dækket. Ikke langt borte saa de i det klare Maaneskin en Ulv sidde paa Isen; længer borte fo'r mange mørke Skygger omkring.

Joel Tvejt lagde Bøssen til Kinden og brændte af. Der lød et stygt Hyl over til dem; en Ulv styrted og faldt. De andre Ulve lod til at blive ængstelige. Ganske stille forsvandt de. Et Øjeblik efter var Isen tom for Ulve.

Mændene hented den døde Ulv og flaaede den, medens den endnu var varm. Kadaveret kasted de udenfor; alt næste Morgen var det forsvundet. De flygtende sultne Ulve havde nok hentet det i Løbet af Natten.

I nogle Dage var Ulvene forsvundne. Saa hændte følgende, der vel maa siges at være mærkeligt.

En Nat blev der stor Uro paa Isen. Mange Ulve var atter paa Spil. De to Mænd skød flere af dem; men under vilde Hyl blev disse øjeblikkelig grebne af de øvrige og opædte med Hud og Haar. Det var rent ud ugudeligt at se, hvor graadigt og med hvilke langtrukne Hyl de mange kasted sig over den, der faldt saaret om paa Isen.

Mændene lagde sig omsider og sov ind. Næste Morgen, da de gik paa Dækket, saa de at en Ulv sad nogle Skridt fra Skøjten og stirred ganske roligt paa dem. Ulven saa ud til at være meget ung, og den syntes ikke at være det mindste bange.

Den blev siddende i Timevis. Engang skreg Joel Tvejt over til den: „Gaa, dit Utyske!" Den letted sig da og gik et Stykke; men satte sig saa atter. Pludselig satte den i et underligt Hyl; det lød halvt som et Skrig, halvt som en Bjæffen. Calle Stokke sagde: „Den er vist elendig forsulten!" Han rejste sig og gik til Agterrummet, hvorfra han hented to Alker, som de den forrige Dag havde skudt. Først kasted han den ene til Ulven. Da den saa Fuglen, knurred den og greb den mellem Tænderne. Mændene hørte, hvor den hele Fugl blev maset i Knas. I et Nu var den fortæret. Saa kasted han den anden Fugl til den. Den blev spist lige saa fort som den første.

I Dagevis flakked Ulven omkring Skøjten. Den blev tammere og tammere, og de to Mænd kunde tilsidst klappe den. De nænned ikke at skyde den og ikke at jage den bort. Den blev dem et Slags Selskab. Den var jo ligesaa ensom og forladt oppe i den store Isflade som de selv.

Endnu en Uge og den blev dem som en tro Hund. Den sad ved deres Side, naar de fisked gennem en Halke, og den stod hos dem paa Dækket, naar de spejded efter Skib, eller naar de samtalede. Og naar de strejfed omkring paa Isen, saa fulgte den dem Skridt for Skridt og blev altid med dem tilbage til Skøjten, hvor den sov i Agterrummet.

Imidlertid var alt Krudtet og alle Hagl slupne op. De maatte lave sig Buer af sejg Ener, der groede en sjælden Gang i Klipperifterne nær Søen; Pile gjordes af Vragtømmer, som de kløvede, og de satte Odd paa af Fugleben, der brynedes skarpe mod Sten. Med disse fælded de saavidt mange Fugle, at de opholdt Livet. — — —

Langsomt drog Vinteren sig hen. Dagene blev længere og længere. Solen beskrev større og større Bue. Sneen smelted, og Havet blev aabent. Haabet begyndte at røres hos de to Mænd. Forventningen om maaske snart at se sine kjære igen gjorde, at de ligesom spændte Musklerne for at vove en stor Fart, der atter vilde bringe dem til Mennesker.

De vented kun paa en gunstig Vind for at sætte Sejl til og forlade den Ø, ved hvilken de nu i seks Maaneder havde fristet Livet. Men forinden arbejded de strængt med at fiske og skyde saa meget, at de foruden at have det nødvendige til Livsophold desuden kunde medtage Levnedsmidler nok for en Uge eller to. Det var ikke let for dem at lægge noget tilside; thi foruden det manglende Hagl skorted det dem ogsaa paa Fiskeredskaber. De faa Kroge, som de havde med, var meget medtagne af den stadige Brug og af Rust. Til Overflod havde de mistet et Snøre og tre Pilke: det første var en Gang faldet i Søen og var gaaet til Bunds paa Grund af den tunge Blysten; de tre Pilke havde altfor store Fiske rykket af Snøret.

Men den Dag kom dog, da Agterrummet var halvt fyldt med kraftig Næring. Dertil fyldte de det store Kar med ferskt Vand. En Morgen, de vaagned, var Himlen klar og af den sikre Klarhed, der varsler godt Vejr i lang Tid. De blev hurtig enige om, at nu skulde de kaste los og lade det staa til. De gjorde saa, vinked til den graa Klippeø, der saa længe havde været deres Hjem, og det stod udover med Skum for Bougen.

Noget andet, de vinked til, var Dyret, Ulven, der stod tilbage og saa efter dem. Den troede sikkert nok, at de vilde vende tilbage. Men da den saa, at de sejled længer og længer ud, sprang den i Vandet og svømmed et langt Stykke efter Baaden. Endelig stod den atter paa Klippen og sendte et langt og sørgeligt Hyl efter dem. „Det er næsten Synd," sagde Joel Tvejt. „Men hvad vilde Folk sige, naar vi kom anstigende med en Ulv: det var ogsaa et Fiske . . . Men der ser en, at selv en Ulv kan tæmmes ved Godhed" . . .

(Forts.)

UGENS REVUE.

DIREKTØR ERNST BOJESEN.

DIREKTØR *Ernst Bojesen* fejrer idag sit 25 Aars Jubilæum.

Hr. Bojesen vandt sin første Folkeyndest ved en lille fiks Kunsthandel i en beskeden Kælder. Gennem en fin Stuebutik med eksotisk Udstyr avancerede han op til den 1. Sal, hvor han nu, anset og mægtig, residerer som Direktør for et stort Forlags-Aktieselskab.

Ernst Bojesen er en *self made*-Mand. Han skylder udelukkende sin egen Energi og Snildhed den fremskudte Stilling, han har vundet.

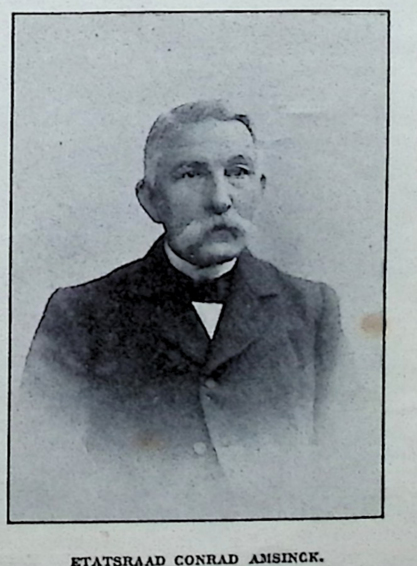
Han er først og fremmest Manden med de gode Idéer. Uafladeligt udklækker hans rastløse Hjærne pragtfulde Forretninger, som han sætter i Scene med den sikreste Sans for, hvad der vil slaa an.

Et Par monumentale Foretagender, Holberg-Jubeludgaven og Danmarks Riges Historie, rager op blandt de mange bestikkende og vellykkede Pragtværker, han har Æren for. Gennem sine altid festklædte Værkers Allé er Hr. Ernst Bojesen — stadig mere hædret, anset og afholdt — vandret til Jubilarpladsen ved Skydebanens Festbord.

For en Dag skuer han nu gladvemodig tilbage — for derpaa, med forøget Energi, atter at kommandere sig og sine Tropper: *Frem!*

ETATSRAAD *Conrad Amsinck*, der den 28. Oktober afgik ved Døden paa Kristiansborg Slot, blev født i Horsens den 16. Februar 1830 og var Søn af Ritmester og Skoleforstander ved det daværende slesvigske Kyradserregiment Herman Amsinck. I sit 13. Aar blev han, der gik i Horsens lærde Skole, overført til Aarhus Katedralskole paa Grund af Faderens Forsættelse til Dragonregimentet der ved Arméreduktionen af 1. Juli 1842. Fra Aarhus Katedralskole dimitteredes han i Efteraaret 1847 som Student, kastede sig over Juraen, gjorde i 1848 Tjeneste i det daværende Studenterkorps(Livkorpset), og begyndte at arbejde paa Kontoret hos sin Onkel, Konferentsraad og Partikulierkasserer Gabriel Linde; herved lagdes allerede den Gang Grunden til den Stilling, der senere blev hans Livsstilling.

Efter at han i 1854 havde taget juridisk Embedseksamen med 1ste Karakter, blev han endnu samme Aar ansat som Assistent i Civillistekontoret, avancerede senere til Fuldmægtig samme Steds og udnævntes til Kammerjunker. Ved Tronskiftet i 1863 overgik han til Overhofmarskallatet, hvor han blev ansat som Ekspeditionssekretær, i hvilken Stilling han virkede i henved 30 Aar, indtil en Tunghørighed, hvoraf han alt i længere Tid havde lidt, og for hvilken han forgæves havde gennemgaaet forskellige Kure, tvang ham til at afgaa fra en Stilling, han i de mange Aar havde faaet inderlig kær. Det tør vist ogsaa siges, at han virkelig besad fremragende Ævner i denne Stilling; thi med en grundhæderlig Karakter havde han stor Indsigt i alt Regnskabsvæsen, som vedrørte Hofholdningen, og den ham i alle sine egne Sager medfødte Orden gennemførte han ogsaa med stor Samvittighedsfuldhed, baade i sin Tjeneste, i Overhofmarskallatet og i sin seneste Tjeneste som fungerende Bogholder i Decisoratet for Civillistens samtlige Regnskaber, til hvilken Post han var overgaaet efter sin Afgang fra Overhofmarskallatet.

ETATSRAAD CONRAD AMSINCK.

BIRKEDOMMER H. E. HØST.

Han var Ridder af Dbg., Dannebrogsmand og desuden dekoreret med 5 udenlandske Ordener.

BIRKEDOMMER *H. E. Høst*, der for faa Dage siden er bleven udnævnt til Kancelliraad U. Schows Efterfølger i Københavns Amts søndre Birk, er født 28. Novbr. 1835 i Nyborg, blev juridisk Kandidat 61, Underretsprokurator i Fuglebjærg 67, Sorenskriver paa Færøerne 71, Byfoged og Borgme-

ster i Hjørring 78, endelig 86 Byfoged og Byskriver i Helsingør, hvorfra han altsaa nu er kommen til København.

H., der er Landstingsmand og Medlem af Rigsretten, er kendt og almindelig afholdt som en Embedsmand, der forener Dygtighed med Elskværdighed og Humor. Han er tillige „Dansk Jagtforenings" joviale Næstformand.

MME. SIGRID ARNOLDSON.

SIGRID ARNOLDSON, den berømte svenske Sangerinde, kommer atter til København, efterat hun nylig er bleven hyldet i Kristiania.

Det er ikke Stemme-Kraftproduktioner, der har skabt Sigrid Arnoldson hendes Ry. Forsaavidt er hun med Urette kaldet Christina Nilsons Arvtagerske. Hun har sejret ved sin med det yderste Raffinement uddannede Kunst, en Kunst, der har givet hendes forholdsvis lille, men vidunderlig smukke Stemme Værdi med de største, paa samme Maade som en særlig fint slebet Brillant af det reneste Vand noteres med en Pris langt over sin Vægt. Tillige har hun sejret ved sin Ynde og Skønhed.

I København begyndte hun for 10—12 Aar siden sin første udenlandske Tournée. For 5—6 Aar siden var hun her atter. Hun kom da med sin Stambog fuld af Smigrerier fra Evropas største Mænd, bl. a. med en hjærtelig Hyldest fra *Henrik Ibsen,* der har vist hende meget Venskab.

Nu staar hun paa sin Berømmelses Tinde. Den kunstfærdigste af alle nulevende Sangerinder. Og ligesaa smuk, som da hun, den 18—19 Aars Pige, med Angst og Bæven debuterede i København.

Hun hedder i Kunstverdenen stadig Sigrid Arnoldson. Men forlængst er hun en gift Kone. Sin energiske Impresario, Fischhoffs Frue.

AMATØR.

KONTROLLØR *Axel Zimmermann,* der forrige Onsdag afgik ved Døden, 77 Aar gammel, efter længere Tids tiltagende Svagelighed, var vel kendt og almindelig afholdt i vide Kredse. Paa sin Post ved Indgangen til 1. Parket i det kgl. Teater var han kommen i venskabelig Forbindelse med en Mængde sceniske Kunstnere, Forfattere, Rigsdags- og Pressemænd, der med Glæde underholdt sig med den elskværdige og livlige gamle Mand om Teatrets Forestillinger og Anliggender, som i høj Grad interesserede ham.

En endnu større Kreds kendte Z. fra hans vellykkede Optræden som Visedigter ved „Arbejderforeningen af 1860"s Fester. Hans utvivlsomme literære Ævner satte desuden Frugt i dramatiske Smaaarbejder og Noveller (tildels udkomne paa Reitzels Forlag). Og hans varme patriotiske Sindelag, — der havde faaet Næring i den Tid, han var Købmand i Sønderjylland, — gav sig Udslag ved mange Lejligheder i Tale og Sang. Ogsaa i Pressen (særlig „Vort Forsvar" og „Avisen") har han i elskværdig Form offentliggjort interessante Erindringer fra sit lange Liv, mest fra de sønderjyske Krige.

COLLEGIUM HASSAGER bliver Navnet paa den Bygning, den nylig afdøde rige Enkepastorinde har skænket Københavns Universitet til Hjem for 10 Studenter, og af hvilke vi her bringer et Billede. Den hyggelige Villa med den gamle Have vil kunne blive en lige saa fredelig og rolig som tiltalende Bolig for de unge Videnskabsdyrkere og den Professor, der skal være deres Mentor.

DEN NYE BYGNING, som Restavratør *Wivel* agter at lade opføre paa Hjørnet af Østergade, Højbroplads og Lille Kongens Gade, og af hvilken vi i Dag bringer vore Læsere et Billede, skal bygges efter Tegninger af Arkitekt Bergmann.

Foreløbig er en Hær af Arbejdere i Færd med at nedrive den gamle bekendte Egholmske Ejendom, som

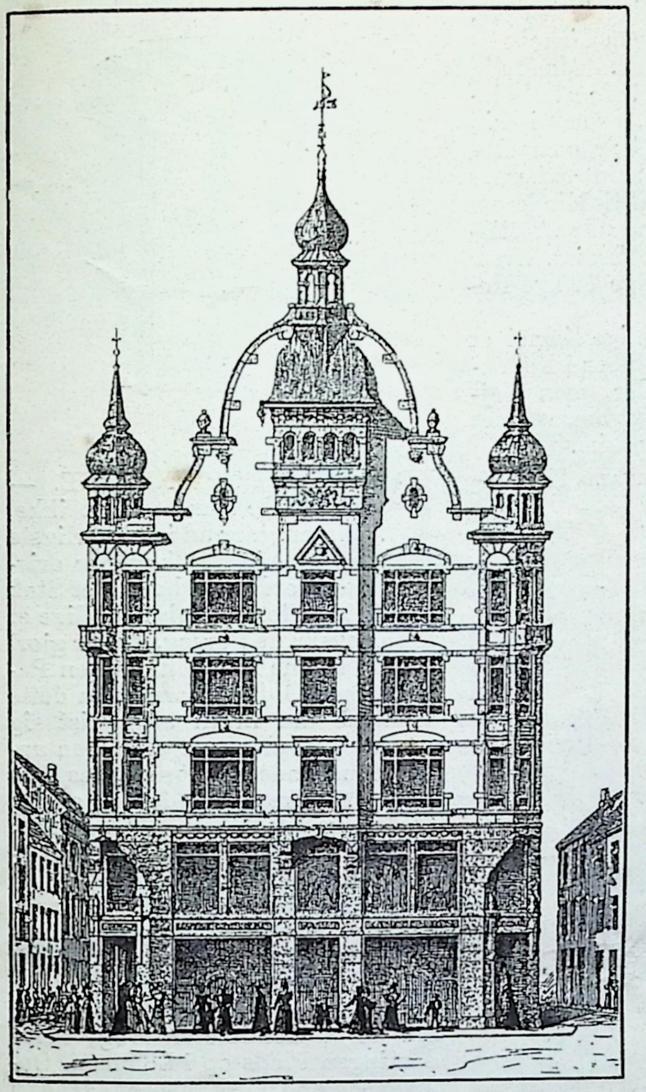
KONTROLLØR AXEL ZIMMERMANN.

Hr. Wivel for et Par Aar siden erhvervede for 750,000 Kr., og Nedrivningsarbejdet, der ledes af Murmester C. Køhler, skal være fuldført inden 1. Decbr. d. A. For hver Dag, det varer udover denne Frist, har Entreprenøren kontraktlig forpligtet sig til at betale en Bøde af 1000 Kr.

Den nye monumentale Bygning, der vil komme til at staa Hr. Wi-

FRU HASSAGERS VILLA.

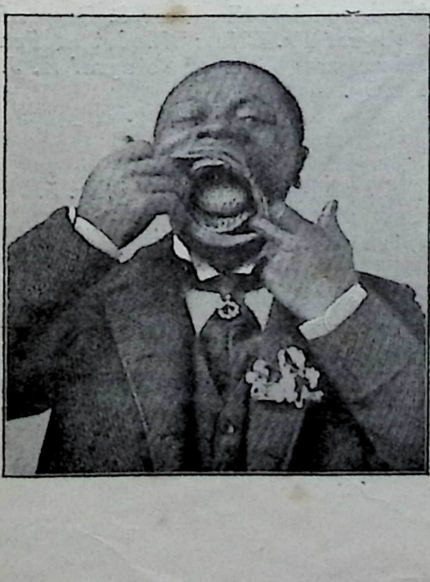

RESTAVRATØR WIVELS NYE BYGNING.

vel i ca. 1,200,000 Kroner, skal være færdig den 1. September 1898. Den vil helt komme til at bestaa af Udsalgs-, Lager- og Kontorlokaler; og at de ikke bliver billige, fremgaar af, at Hjørnebutiken efter Forlydende skal koste 16,000 Kr. i aarlig Leje.

Der bliver det mærkelige ved Huset, at Gaarden kommer til at ligge paa 1. Sal.

Paa Grund af dette Forhold forbyder Loven Indretning af Beboelseslejligheder i Bygningen; af Hensyn til Brandfaren maa nemlig Ingen sove der; om Natten tør ikke andre opholde sig i hele det store Hus end en Nattevagt, der som bekendt i Embedsmedfør ikke *maa* sove.

FRA ARTISTLIVET. AF WILLIAM G. FITZGERALD. — En af de Artister, jeg har set, havde en ganske ejendommelig Specialitet. Det var en velskabt, gemytlig Neger fra en af de sydlige nordamerikanske Stater; da han som ungt Menneske tilfældig lagde Mærke til, at hans Mund havde en selv for hans Race usædvanlig Størrelse, faldt det ham ind, at han kunde tjene Penge paa den.

Han begyndte at øve sig og supplerede sine første primitive Forsøg med en Gummibold, som kunde udvides ved Hjælp af en Skrue. Resultatet fremgaar tydeligt nok af hosstaaende Fotografier.

Først ser man den gemytlige Fyr vise sin overordentlige Færdighed i, hvad jeg maaske tør kalde „kunstig“ Gaben. Paa det næste Billede har han ind i Munden stukket en Haand, som nok kan sammenlignes med et lille Lammelaar, og paa det tredje har han højtideligt sammesteds anbragt en Tallerken af antagelig Størrelse. Han kunde blive siddende saaledes i timevis, om det skulde være. Man lægge Mærke til det Udtryk af ihærdig Iver, han har paa de to første Portrætter, i Modsætning til det Velbehag — ja endog den Mildhed og brede Menneskekærlighed, — som det tredje udtrykker.

Han er en grundskikkelig Fyr, denne Neger — godmodig og lystig, tjener Masser af Penge og øser dem sorgløst ud. Hvilken enestaaende Reklame vilde han ikke være for et

eller andet Slags Tandpulver — Manden med det brede Smil og det glimrende Tandsæt!

KOMETEN. En ny lille Komet, der ses i Kikkert som en Stjærne af 10. Størrelse med Taageslør og kort Hale, drager for Tiden omtrent lige over Hovedet paa os. Til Beroligelse for dem, der endnu maatte nære en svag Frygt for disse „Verdensrummets Vagabonder“, skal kun bemærkes, at denne Komet fjærner sig fra Jorden, hvorimod den nærmer sig Solen.

	Afstand fra Solen.	Afstand fra Jorden.
26. Oktober.....	30 Mill. Mil.	16 Mill. Mil.
16. November...	28 — —	19 — —

I Følge Beregning skal Kometen den 8. December naa det Punkt i Banen, der er nærmest Solen. Afstanden bliver dog i dette Punkt ca. 27 Mill. Mil. Naar vi en klar Aften ved 9-Tiden retter Blikket mod Nord, ser vi „Karlsvognen“ i „Store Bjørn“ og over den „Polarstjærnen“ i „Lille Bjørn“. Den næste klare Stjærne, som staar meget højt, hedder „Gamma“ i „Cepheus“, og mellem denne og Polarstjærnen har Kometen sit Løb (se Billedet).

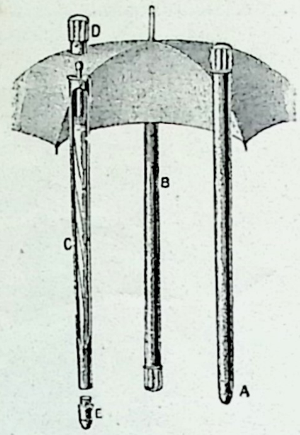

Kometen blev opdaget den 16. Oktober af *Perrine* paa Lickobservatoriet i Kalifornien. Mærkelig nok fandt han den i Konstellationen „Høstmanden", som i sin Tid af den franske Astronom *Lalande* indtegnedes blandt Stjærner nær Himlens Nordpol til Minde om den i forrige Aarhundrede utrættelige „Kometjæger" *Messier,* hvem det lykkedes at opdage 14 nye Kometer.

Den for Tiden synlige Komet er iagttaget den 20. Oktober i København, den 26. i Odder, men Vejret har som sædvanligt hos os ladet adskilligt tilbage at ønske.

TORVALD KØHL.

PRAKTISK OPFINDELSE. — Hvor ofte hændes det ikke, at man gaar ud i det herligste Solskin og alligevel kommer drivvaad hjem, fordi man har taget Stok med iStedet for Paraply! Utallige er derfor ogsaa de Forsøg, der er gjort paa at forene en Stok med en Paraply, men Opfindelserne paa dette Omraade har hidtil altid vist sig upraktiske i den ene eller den anden Henseende. Først nu synes Problemet at være løst og det tilmed paa den nemmeste Maade. Det er, som Billedet viser, en Paraply, der stikkes ned i en Stok. Alt, hvad der nu kræves, er, at man skruer Haandtag og Dupsko af, trækker Paraplyen ud og saa skruer Haandtaget paa igen. Det eneste, der ikke bliver Brug for, er Dupskoen, men da den kun er 2 Centimeter lang, tager den ingen Plads op i Lommen. Opfindelsen er fransk, og en saadan Stok og Paraply, der koster 20 Kroner, vil sikkert blive paaskønnet af Enhver, ikke mindst af Turister.

DA MARIE SKULDE GIFTES.

VORE BILLEDER.

DE foranstaaende Billeder til Artiklen „Fra Sø og Strand" er Gengivelser efter Fotografier, tagne af *J. Danielsen* (Prins Valdemar, „Hekla" og „Havhesten") og *E. Hohlenberg* (Prins Carl). — Billederne fra Gl. Carlsberg er alle tagne specielt til „Hver 8. Dag" af Fotograf *Fr. Riise;* Billedet af Fru Hassagers Villa af Fotograf *H. J. Barby.*

LØSNING.

Paa Regneopgaverne i Nr. 5.

1) Nr. 18 og Nr. 25.
2) 1 ℔. Rismel 15 Øre, 1 ℔. Sagomel 18 Øre.
3) 12 Kr.
4) 1 Øre.
5) Han begyndte med 30 Øre Timen.

DANNEMARRE KIRKE. AF PASTOR TAGE SCHRADER.

Den 5. April 1895, Fredag før Palmesøndag, lagde en under en hæftig Nordvestenstorm opstaaet Skorstensild Dannemarre Præstegaard og den nærliggende Kirke med sin brandfarlige Tagrytter øde. Kirken var fra det 13. Aarhundrede. Uagtet Ilden havde levnet betydelige Murrester, besluttede dog Flertallet af Sognets Beboere, der ejer Kirkens Tiende, vejledet af daværende Biskop, nuværende Kultusminister *Styhr*, da Kirken i flere Henseender ikke svarede til Menighedens Behov, at nedrive de til ca. 7000 Kr. vurderede staaende Mure og at opføre en ny med en Bekostning af ca. 9000 Kr. udover Assurancesummen. Arkitekt *Aug. H. Mathiesen* i København har tegnet Kirken, der er opført af røde Mursten paa Sokkel af Granit, med smukke Murstensornamenteringer, Kridtstensspejl i Buefriserne, Solbænke af glacerede Sten og blyindfattede Vinduer, alt i romansk Stil. I Taarnet er Vaabenhuset, og Kirken har 220 Siddepladser. Dens Indre er tøndehvælvet og prydet med nogen Dekoration, udført smukt af den unge *Marius Hammann*. Det hele Arbejde har været givet i Entreprise til Murmester *Gluud* i Nakskov, der har udført Murarbejdet særdeles smukt. Til Kirken har Greve *L. Reventlow* til Rudbjerggaard og Hustru skænket en meget smuk Bibel med smukt dekoreret Kors og Spænder i Sølv og Provst *Tobiesen* i Slemløse og Forpagter *Carl Tobiesen* et meget smukt stort Sølvbæger til Kalk. Den 14. November Kl. 10 Form. ventes Kirken indviet af den konstituerede Biskop, Provst *Assens* i Rødby.

DANNEMARRE KIRKE, FEBRUAR 1896.

ET LØFTE. FORTÆLLING AF JOHAN KELLER.

Hvor Vejen drejer ved Enden af den store Herregaardshave, ligger et lille hvidkalket Husmandshus. Om de smaa Vin-

DANNEMARRE KIRKE, OKTOBER 1897.

DET INDRE AF DANNEMARRE NYE KIRKE.

duer slynger vilde Roser sig i tætte Klynger. Og Havens gamle Træer bøjer beskyttende de bladtunge Grene ned over det mosgrønne Tag.

Inde i den lave Stue, som Gyldenlaken fylder med sin bedøvende Duft, ligger den gamle Havemand dybt nedgravet i tunge Dyner. Kun det lille visne Hoved titter frem, det lille Hoved, der allerede er mærket af Døden. De matte Øjne stirrer udtryksløse op i Bjælkeloftet, hvor Fluer sidder sammen i Utallets Mængde, flyver frem og tilbage med summende Lyd.

Ved Siden af Sengen, den dobbelte Seng, sidder en gammel Morlil og strikker travlt paa sin Strømpe. De stive, magre Fingre holder krampagtigt om Pindene, mens de rødrandede Øjne skotter hen til Puden med det lille Hoved — hendes Mands.

Hun synes, at hans Ansigt bliver blegere og blegere, og at hans Øjne falder dybere ind. Hun synes, at hans Hage bliver spidsere og spidsere, at hans Næse bliver skarp som en Syl. Hun synes, at hun slet ikke kender ham mer, og hun føler en underlig Angst i sit Sind.

Men hun strikker og strikker, slipper ikke Pindene et Øjeblik. Mekanisk gaar det hele for sig. Hun véd slet ikke selv, at hun har Strikketøjet i Haanden. Hun tænker kun paa Manden i den store Seng.

Og Tiden gaar. Det gamle Bornholmer-Ur slaar Timeslag paa Timeslag. Kun Pindenes Krydsning og Fluernes Summen giver Lyd i den lille, trange Stue.

Da hører hun pludselig en hviskende Stemme nede mellem Dynerne. Hun kan ikke skælne Ord fra Ord, og hun bøjer sig derfor ned, helt ned over ham, mens hun stammer frem:

„Ja, Fatter, hva' vil du?“

Han snapper efter Vejret. Kan næsten ikke faa Luft. Det er, som ævner han ikke mer at faa et Ord over sine Læber. Men paa én Gang synes det, som faar han mere Kraft, og helt bøjet over ham fanger hun hans Ord:

„Min Skjorte, Mutter, min Skjorte!“

Saa véd hun i det samme, at det nu er Slut. Hun véd, at hans Timer nu er talte. Men hun skynder sig af Sted paa de gamle, gigtsvage Ben, hen til Dragkisten, paa hvis Bund den er gemt. Hun lukker Laaget op og roder og roder og finder — langt om længe — den lasede Skjorte med Blodpletter paa, de Pletter, som Tyskerne satte, da han var Menig i 48.

Den Skjorte har han gemt som en Helligdom. Han har vaaget over den, som det kæreste han ejede. Og han har bedt hende — Gang efter Gang, — at hun ikke maatte lade ham komme i Graven, uden at den var med.

Hun har givet Løfte paa Løfte, som hun lovede at holde, hvor gammel hun end blev.

Hun skynder sig derfor hen til ham igen, holdende den i sine krumme Fingre. Hun strækker den ud, for at han skal se de røde Mærker. Men han ser dem ikke, — han véd kun, at de er der, og om hans blege Læber kruser der sig et Smil.

Saa rejser hun ham halvt op i Sengen og hjælper ham den paa. Men hans Legeme bliver tungere og tungere. Og da hun endelig har faaet den helt over hans Hoved, falder han tungt tilbage, og længe varer det ikke, før hans Hjærte holder op at slaa. Den megen Anstrængelse har forkortet hans Liv i nogle Minutter.

Men hun lukker Øjnene til paa ham og stryger langsomt de vaade Haartjavser bort fra hans Pande, og medens hun folder hans Hænder sammen over Brystet, mumler hun stille frem:

„Se saa, Fatter, nu har jeg holdt mit Løfte.“

Og han blev begravet. Præsten holdt en Tale ved hans Grav — over den gamle Kriger, der havde ønsket at sænkes i Jorden, iført sin lasede, blodplettede Skjorte.

BEGRAVELSESGILDET. AF DON JOSÉ M. DE PEREDA. OVERSAT FRA SPANSK AF JOHANNE ALLEN. (SLUTNING).

II.

„Amen“, svarede den gamle Fisker, der i det samme traadte ind ad Døren med en Dunk Brændevin og et Glas i den ene Haand, et Fad med Ost i den anden og et seks-Punds Brød under Armen.

Husets Veninde gik ham i Møde og efter igen at have bredet sin Mantille ud paa Gulvet tog hun med en vis Højtidelighed imod Dunken og Glasset, som Fiskeren rakte hende; han anbragte saa Brødet og Osten paa Mantillen og trak en Kniv op af Lommen.

Der blev pludselig almindelig Tavshed. Den „salig afdødes“ Enke udstødte for femte Gang et dybt Suk; Børnene slikkede sig lækkersultne om Munden, mens Konen, der holdt Brændevinsdunken, med stor Omhu fyldte det første Glas lige til Randen.

„Til den sørgende Enke“, sagde hun, idet hun løftede Glasset i Vejret. „Herren give hende sin Salighed“, svarede Forsamlingen.

For sjette Gang udstødte Enken et dybt Suk. „Jeg kan ikke drikke — jeg *kan* ikke, det er, som jeg havde en Klump i Halsen. Aa — aa — aa — min elskede Mand.“

„Nej, hør nu! Det kan ikke hjælpe noget. Fordi Du bliver syg, faar du jo ikke Liv i din Mand igen. Tag en Slurk, du maa jo være ganske tom indvendig.“

„Siden i Forgaars har jeg ikke taget en Bid Mad i min Mund, saa sandt jeg haaber at blive salig, I maa tro mig. Aa — aa — aa —!“

„Men saa spis da nu. Stik Glasset ud i en Fart og drik paa *den afdødes evige Salighed*.“

„Aa — aa — aa — det er ogsaa kun derfor,

jeg gør det, det véd Gud", svarede Enken, idet hun satte Glasset for Munden og tømte det i ét Drag.

„Aa — aa — aa — min elskede Mand", jamrede hun atter og tørrede Munden i Særkeærmet. Den gamle Fisker rakte hende derpaa en tyk Skive Brød med Ost paa. Hvert af Børnene fik ligeledes et Stykke Ostebrød og et halvt Glas Brændevin for deri at drikke den uundgaaelige Skaal: *„For den afdødes evige Salighed."*

Efter at der paa denne Maade var vist Familjen den skyldige Opmærksomhed, begyndte Osten, Brødet og Dunken at gaa rundt i Kredsen under en udtryksfuld Mumlen, mens af og til en skærende Kvindestemme eller grov Mandsrøst hørtes sige: *„For den afdødes evige Salighed!"*

Dunken kom for anden Gang til Enken, og baade hun og Børnene drak; men da den derpaa var naaet halvvejs rundt i Kredsen, viste det sig, at den allerede var tom. Udskænkersken traadte midt ud paa Gulvet og raabte i en striks Tone:

„Til Sørgefølget en Real for hver."

„Gaa Pokker i Vold med din Real", skreg den Kone, der før havde været oppe at skændes med hende. „Hvor er de to Potter Brændevin blevne af, som skulde være i Dunken?"

„De er gaaet i Halsen paa dig, din Svamp, og de andre Drukkenboldte", svarede Udskænkersken uforskammet.

„Hva'! er det mig, du mener!" vrælede nu en tredje Kone.

„Det maa du selv bedst vide, men for Resten kender man jo paa Lugten, hvem der har spist Løget."

„Ja, for hvis det var mig . . ."

„Hvis det var dig, gør du bedst i at holde dig i Skindet."

„Nej, si'er jeg."

„Jo, si'er jeg."

„Nej, gu om jeg vil."

„Jo, gu vil du. For hvis du bilder dig ind, at jeg, fordi din Mand er her, ikke tør aabne min Mund eller røre en Finger, saa ta'er du slemt fejl. Der har du det til dig og din Mand."

Og idet hun med et paataget spodsk Smil trak Munden helt op til Ørene, spyttede hun med udfordrende Frækhed midt ud i Kredsen. Men i samme Nu kastede hendes Modstanderske sig over hende med et vildt Hyl, greb hende i Haartoppen og slængte hende næsegrus mod Gulvet. Med et nyt kraftigt Tag pressede hun hendes Hoved ind mellem Benene paa sig, og idet hun derpaa bøjede sig ned over sit Offer, trak hun med venstre Haand op i hendes Skørter og løftede den højre Haand truende i Vejret, rede til at give hende en forsvarlig Dragt Prygl for alles Øjne — den blodigste Fornærmelse, disse Kvinder kan tilføje hverandre. Men i det samme styrtede Enken til og forhindrede hende i at udføre sin Hensigt.

Flere af Mændene kom nu ogsaa til, og ved Slag og Stød lykkedes det omsider at adskille de to Furier, der var helt indfiltrede i hinanden.

„Hav dog Medlidenhed med mine Taarer", klynkede Enken.

„Aa, stil du dig bare ikke saa hellig an, din Hyklerske, din Smugdrikker!" svarede den Kone, der var gaaet af med Sejren, og gav hende et Puf.

„Er jeg en Smugdrikker? Jeg?" hvinede Enken, pludselig forvandlet til en Furie.

„Ja, det er lige netop, hva' du er . . . og den Kælling, I rev ud af Hænderne paa mig, var Skærmbrædt, da din stakkels Mand opdagede, hvordan du var. Hun bragte dig Brændevin og solgte dine Pjalter for at skaffe dig Penge. Din ulykkelige Mand tog sin Død derover."

„Gid jeg aldrig maa blive salig, om jeg ikke slaar hende fordærvet, det Bæst. Lad mig faa fat i hende. Bland jer ikke i det. Tør du vise dit Ansigt, din Løgnhals? Ud paa Gulvet med dig og lad mig bare faa Fingre i dig."

„Nej, lad mig komme til", skreg i det samme den Kone, der havde været lige paa Nippet til at faa Prygl, og løftede den tomme Brændevinsdunk i Vejret. „Kast den ikke", raabte flere af Mændene og styrtede til for at holde hende tilbage. „Jo, jeg vil slaa hende ihjel", hvinede hun og slyngede Dunken lige i Ansigtet paa sin Modstanderske; men da dennes Mand, som forgæves havde søgt at forhindre den rasende Kvinde i at udføre sin Trusel, saa Projektilet fare gennem Luften, bøjede han uvilkaarligt Hovedet og kom derved til at dække for sin Ægtemage. Dunken, der ramte ham bag i Hovedet, knustes i tusinde Stykker, som om den var stødt imod en Mur. Med et rasende Brøl sprang han op uden at have taget Skade, kastede sig over Konen og gav hende et smældende Ørefigen, saa saa at hun med blødende Ansigt faldt saa lang, hun var.

Under den Tummel, som dette nye Optrin i „Sørgefesten" fremkaldte, lykkedes det Enken at faa fat i sin Modstanderske. Hun greb hende i Haaret og ruskede hende eftertrykkelig under en Strøm af Skældsord, som den anden i fuldt Maal gengældte, og da Mændene, der søgte at mægle, nu ogsaa blev uenige, var Slagsmaalet snart i fuld Gang over hele Linjen. Det skumle Værelse var i et Øjeblik forvandlet til en frygtelig Valplads, hvor der rasede en vild Kamp, som sikkert vilde have kostet meget Blod, hvis ikke Alcalden i det samme var traadt ind ad Døren. Midt under Slagsmaalet var et af Børnene løbet ud paa Gaden for at hente ham og havde det Held at møde ham paa det nærmeste Hjørne.

Alcaldens Nærværelse dæmpede som ved et Trylleslag den vilde Kamp, skønt han kun var

en ganske almindelig Fisker som én af de andre.

Men — han havde Myndighed til at føre dem for Havnekaptajnen, en Herre, der haandhævede Loven i hele dens Strænghed.

Sagen blev imidlertid ordnet i Mindelighed, og hver gik til sit efter at have givet sit Bidrag til Betaling af den knuste Dunk.

Da Enken var ene tilbage med Børnene og Alcalden, begyndte hun atter at jamre og græde over sin Mand.

„Hold Mund, din fordømte Hyklerske, eller jeg slaar Rygstykkerne itu paa dig med min Stav“, sagde Alcalden. „Gaa du med dine Taarer til den, der ikke kender dig saa godt som jeg, dit fordrukne, skinhellige Asen. Vil du se, du kan lette dig og gøre Huset rent og give Børnene noget Mad.“

„Hvad skal jeg give dem, naar jeg ingenting har?“

„Drik mindre, saa finder du nok noget.“

Med disse Ord og et betydningsfuldt Blik, der just ikke var blidt, gik Alcalden bort.

Den krænkede Kone bed sig i Læberne af Arrigskab, og da hendes Øjne i det samme faldt paa Børnene, der sad ved Siden af hende, gav hun hvert af dem en eftertrykkelig Lussing.

„Skrub af med jer“ raabte hun aldeles rasende, „og hvis I vil have noget at spise, saa se, hvor I kan faa det fra.“

Udmattet og fortumlet af Slagsmaalet og Brændevinen strakte hun sig derefter ud paa det tilsølede Gulv, idet hun arrig rev sig i Haaret.

Man kender ikke Oprindelsen til den Skik, at Slægt og Venner paa Begravelsesdagen samles for at drikke en Skaal for „den afdødes evige Salighed“, men den synes at gaa langt tilbage i Tiden. Trods Præsternes Tordentaler og Banlysninger og trods Vaudeville-Forfatternes Spot har den holdt sig i al sin forargelige Højtidelighed lige indtil den nyeste Tid og er endnu næppe helt udryddet.

Det er ikke, fordi Kvinderne taler mere end Mændene, men det er kun, fordi Mændene ikke har saa meget at skulle have sagt.

De, som altid har deres Hjærte paa Læben, kan ikke siges at have det paa rette Sted.

GRUNDLOVSTOGET DRAGER FORBI FORSAMLINGSBYGNINGEN I RØMERSGADE.

ARBEJDERNES FORSAMLINGSBYGNINGER OG PRODUKTIVE FORETAGENDER. AF G. CHR. OLSEN.

I.

Den, der ret vil forstaa den Betydning, Arbejderne tillægger deres Forsamlingsbygninger, maa mindes, hvorledes Forholdene var, før disse Bygninger blev rejste, og før det nu saa fortrinligt organiserede Arbejderparti havde vundet Hjemstedsret i vor By.

Før 1871 havde Arbejderne ingen Organisation. De gamle Lav var afløst af Sygekasser, og ethvert Spor af Samvirken i faglige Øjemed var forsvundet. Intet Under da, at der var blandet megen Haan og Spot i den tilsyneladende Rædsel, hvormed vor Bys Bedsteborgere modtog de første Vækkelsesforsøg. Man troede at vide med Sikkerhed, at Socialismen aldrig vilde fæste Rod i den fede danske Jord.

Derfor var der heller ikke i de første Aar Tale om at optræde imod de nydannede Fagforeninger. Der var en Mangfoldighed af disponible Lokaler her i Byen, og Arbejderne tumlede sig lystigt hos Fasmer i L. Kongensgade, i „Phoenix“, paa Købmagergade og paa „Lille Ravnsborg“. Man havde ikke Anelse om, at netop i disse Lokaler fostredes den Trop af unge Agitatorer, hvis Manddomsgernings Resultater nu ligger aabenbare for alle.

Saa kom den kritiske Tid i 1877. Man var dog bleven ked af det evige Rumleri, og det saa næsten ud, som om det unge Parti var ved at vokse sig stærkt. Det besluttedes saa, at der skulde slaas et stort Slag imod Partiet. Man vidste, at de hidtidige Førere, *Pio* og *Geleff*, var

ET MØDE I RØMERSGADES FORSAMLINGSBYGNING.

kede af Bestillingen. De nyorganiserede Arbejdere var ret kritisk anlagte og vilde være medbestemmende overalt, og det var derfor ikke svært at bevæge „Stormesteren og hans Sekretær“ til at svigte Partifællerne og rejse til Amerika.

Paa samme Tid blev alle offentlige Lokaler lukkede for Fagforeningerne. Et lille Vink fra Politiet til Værten var i Reglen nok. Saa var Lokalet lukket for Arbejderne. Man sled sig alligevel igennem med de smaa Møder. Fagforeningerne talte paa den Tid ikke ret mange Medlemmer, saa de havde ikke svært ved at finde Husrum. Værst var det naturligvis, naar det unge Parti skulde optræde i samlet Trop, eller naar det ved en eller anden Lejlighed skulde henvende sig til den store Offentlighed. Da havde Partiet ligesaa lidt som „Menneskenes Søn“ det Sted, hvortil det kunde helde sit Hoved.

Saa var det, at der blev Fart i Virksomheden for selv at skaffe Partiet Tag over Hovedet. En Forening i dette Øjemed var allerede stiftet i Efteraaret 1875, men den havde kun tarvelige Resultater at opvise. Ved det haarde Slag fra Avtoriteterne var det første Gang, at Arbejderne ret viste deres Offervillighed. Fra Værksted til Fabrik lød Arbejdersangeren *U. P. Overbyes* Ord:

> En Bygning vi rejser til Skærm i
> vor Nød,
> Til Arbejde! Liv eller Død!

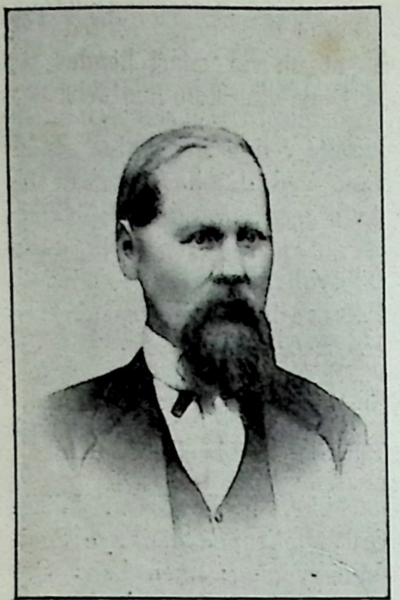
Sikkert har Digteren ved disse Ord tænkt paa den nye Samfundsbygning; men hans Ord blev udnyttet og gjorde stor Gavn i Agitationen for den første Forsamlingsbygning,

— *Rømersgade Nr. 22.* —

Just i den Tid udlagde Københavns Kommune Nørrevold til Bebyggelse. Der blev anlagt Gader og udbudt Byggegrunde til Salg. Man bestemte sig for en Grund i Rømersgade, men da Partiet var vis paa et Afslag, om det selv optraadte som Køber, lod man en Snedker G. være Kommissionær. Han købte Grunden for 27,700 Kroner, og nu skulde der blive Fart i Byggeriet.

Der kom dog endnu en Mand med en Slæde i Vejen. Der var jo en Del, der skummede af Vrede over det Kup, Arbejderne havde gjort, og da de fik opdaget, at Snedker G. var insolvent, opkøbte de i Hast nogle Fordringer paa ham og lagde Beslag paa Grunden. Nu var det Arbejdernes Tur at blive rasende, men der hjalp ingen kære Mo'r. Af den fattige Byggefond maatte der betales 1,100 Kroner for at dække Snedkerens Gæld.

Da traadte Bygningssnedkerne til med deres Byggefond, og nu var man ude over de første Vanskeligheder. I 1878 begyndte man at bygge, og den 23. Juli 1879 kunde Arbejdernes første Forsamlingsbygning indvies. Den bestaar af et 4-Etages Hus til Gaden, en Sidebygning og en Bagbygning. Mod Gaden blev Kælderen indrettet til Restavration og et Par smaa Værelser i Stuen til Ekspeditionskontor for Social-Demokraten. I Baghuset fandtes den store Sal med et Par tarvelige Sidelokaler, og en saakaldet lille Sal. Den store Sal er forsynet med Balkon og Galleri og kan rumme ca. 1000 Personer. Alle de øvrige

ADAM PETERSEN.

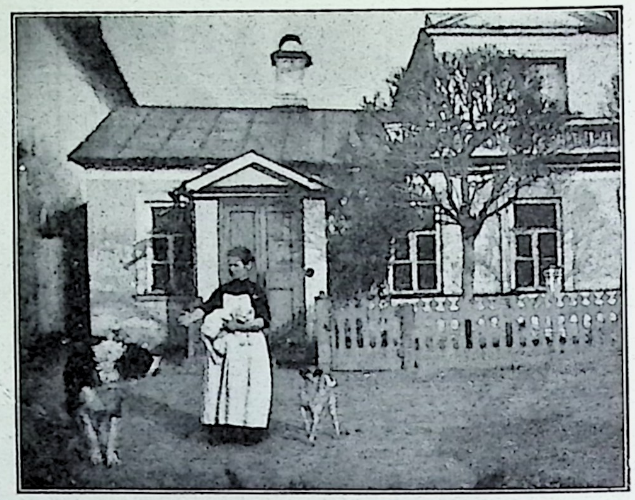
Lokaler i Ejendommen blev lejede ud til Beboelse.

Ejendommen i Rømersgade er vurderet til 210,000 Kroner; men de pekuniære Vanskeligheder var ikke ophørt med Opførelsen. De syntes snarest at begynde nu. De første Aar vidste man ikke ret, om det var Arbejdernes Ejendom eller det var Kreditorernes, og for hver Termin syntes det sværere at klare Renter og Afdrag af Gælden. Saa var det, at Selskabets gamle Kasserer *Adam Petersen* dannede en Garantiforening for Bygningen. Ca. 100 bedre stillede Partifæller sluttede sig sammen og indbetalte hver 1 Krone maanedlig, ligesom de agiterede blandt deres personlige Bekendtskab for Tegning af Aktier. Saa var den Storm redet af, og da Fagforeningerne senere traadte til og tegnede Aktier, var Ejendommen ganske sikret for Partiet.

Arbejderne glemte ikke den Taknemmelighedsgæld, de stod i til den gamle Adam Petersen. Han døde den 27. December 1887 og blev begravet fra den Bygning, som han i saa mange Aar havde ofret al sin Interesse, og København har næppe før eller senere været Vidne til et Ligtog saa stort som det, der den 2. Januar 1888 fulgte den gamle Mand til hans sidste Hvilested paa Assistents Kirkegaard. Siden den Tid har Foreningen understøttet hans Enke.

Aktierne i Bygningen er paa 10 Kroner. „En Sten i Bygningen“ var den Gang Aktiernes populære Navn, og man forstaar, at Enhver, der vilde være med, maatte have mindst én Sten i Bygningen. Aktierne har aldrig været forrentede, men der udtrækkes nu aarlig 100 private Aktier, som udbetales. Man vil da forstaa, at det ikke vil vare mange Aar, inden Bygningen fuldt ud bliver de Foreningers Ejendom, som har tegnet Aktier i den.

Forholdene er jo nu helt forandrede. Etage efter Etage er taget ind til Foreningslokaler, og dog er der for knap Plads til de mange Foreninger. Man maa altid erindre, at den første Forsamlingsbygning rejstes af et fattigt og forfulgt Parti — „til Skærm i vor Nød“. Den er maaske lidt mørk og skummel, men naar den en 5. Juni staar smykket med Faner og Guirlander, naar Arbejderpartiets mægtige Fanetog drager hilsende forbi, da ser mangen gammel Arbejder op mod det simple Hus, og det tykkes ham, som om hans Ungdomsværk er et Aladdins Palads, hvorfra hans Parti har hentet Lykke og Styrke.

THOR LANGE, FOT.

I BAGGAARDEN.

Kom, Osman, kom og vær ikke gnaven,
fordi jeg klapper Lulu paa Maven.
Kan du være misundelig paa en Kat,
din store Hund? Se Mopsen Tagfat,
den leger hele Dagen med Katten
og sover i Kurven hos den om Natten.
Vær munter som de, spring om og gør Styr,
du er ogsaa Vorherres uskyldige Dyr!

Kom, Osman, du regner mig for din Lige
og holder af mig som tro Kammerat.
Godt for dig, at du ikke blev Kokkepige
i det kongeligt danske Konsulat,
hvor Herren, som er vranten og kræsen,
vripper ad mig for Mayonnaisen,
og Tjeneren skælder mig ud for mit Køns
den dummeste Høne blandt alle Høns.

THOR LANGE.

SEKS MAANEDER PAA DEN ØDE Ø. AF THOMAS P. KRAG. (SLUTN.)

Calle Stokke og Joel Tvejt havde ikke Kompas og ej Sjøkort. Men de havde den ægte Sjømands Instinkt og Forstand. Trods Uvejret og Stormen, ja trods deres tilsyneladende Sansesløshed, da alt gik som værst, havde de alligevel bevaret en svag, men sikker Følelse af, hvor Farten gik hen. Det kjendte de nu. Ingen tydelig Overbevisning sagde dem, at de skulde styre, som de gjorde; men de styrede saadan alligevel, og de var enige om, at de styrede ret.

I de første ti Timer eller mere mødte de mange svære Isflag, som de maatte styre undaf for Dette sinkede Farten meget. Men hen imod Kvælden forstod de, at de var komne fri for dem, og Farten gik jævnt og støddigt. De fik klart Maaneskin, saa det var lyst som en Dag, og de behøvede ikke at fare frem med Lempe for Nattens Mørke.

Den næste Morgen saa de i Horisonten et Fartøj med to Master; saavidt de kunde forstaa, var det en russisk Fiskerskøjte. Den styrede samme Kurs som de selv; men den var saa hurtigløbende, at en Time efter var den helt ude af Sigte. Af andet mærkeligt saa de hvide Maager, et Tegn paa, at de var ikke meget langt fra Land, da denne Sjøfugl ikke plejer at færdes langt ude paa Havet.

Lyset svandt den Dag som ellers. Men da Mørket kom, skiftedes de to Mænd til at sidde paa Vagt. Ud paa Morgensiden sad Joel Tvejt ved Roret. Pludselig syntes han at se et Hus langt borte. Han var en erfaren Mand og forstod, at det ej var nogen Stjerne, der dukked i Havbrynet. For en svag Vind gik det i Retning af Lyset; men det vared længe, før dets Skin blev saa tydeligt, at det saas, at Lyset var et Fyrtaarn.

Da Morgenen for Alvor brød frem, havde de naaet Fyrtaarnet; det laa paa en Holm, var meget medtaget af Sjø og haarde Storme og havde vistnok staaet meget længe. Der boede ingen Mennesker, saa det ud til: de to Kamre, der fandtes, var tomme. Men i Journaler, der laa i det ene Kammer, fik de Fyrets Navn at vide, og paa Kortet fandt de nu, hvor de maatte være. De var ti Mile vest for — — da blev Glæden stor hos dem, de stod nu pludselig paa tryg Grund. De gik hurtigt i Baaden igen, satte Sejl og roede skiftevis for hurtigere at komme frem. Alt ved Aftenstid naaede de til en Holm, hvor Fiskere boede, og en af dem kendte Calle Stokke, og de blev godt modtagne. De fortalte da, hvad der havde hændt dem, og mange Fiskere og Sjøfolk sad omkring dem for at høre deres mærkelige Beretning.

Nu er ikke mere at sige end, at den Mand, Calle Stokke kendte, tog Vejen saa raskt han kunde til Tunholmen. Han rejste med Dampskib, roede og sejlede. Frem kom han og underretted Marthe i lempelige Ord, at nu var snart hendes Mand ventende. Nogle Dage efter kom han selv og Joel Tvejt, og Glæden blev stor for alle, som de kjendte, og Forundring tog alle Sind, til hvilke deres Historie naaede.

LIDT OM J. M. DE PEREDA. BEGRAVELSESGILDETS FORFATTER. AF E. GIGAS.

G. Brandes har sagt om de danske Digtere efter Oehlenschläger, at de delte den danske Natur imellem sig, saa at navnlig Chr. Winther fik Sjælland og Blicher Jylland. Noget lignende kan siges om en Række fremragende spanske Prosadigtere i vort Aarhundrede: Katalonien, Andalusien, Galicien, Biscaya har hver haft sine poetiske Natur- og Folkelivsskildrere, og *Asturien* tilfaldt *Don José Maria de Pereda*. Han er en ægte Søn af sin fortidsstolte Digterprovins, født deroppe i det havbeskyllede Bjærgland 1834, en rigtig gammeldags Spanier at se til. Rig Mand, ivrig Katolik, konservativ af Anskuelser, privatiserende som Forfatter, nylig hædret med Indlemmelse i Spaniens Kres af nulevende „Udødelige“ (la Real Academia de la Lengua), — det er Hovedtrækkene i hans Levnedsløb. Han er Forfatter til et stort Antal Romaner, Fortællinger og Skitser, større og mindre, som har vundet ham et betydeligt Publikum og fortjent at vinde det. Naturalist har man ikke uden Ret kaldt Pereda; men han er i alt Fald ikke af de bevidste og skolemæssige. Bedst er han, hvor han har Hjemmets Grund under Fødderne; da kan der være et herligt frisk Pust fra Havet i hans Skildringer og en overordentlig tiltalende „sabor de la terruca“, d. e. Smag af den fædrene Jord, — saaledes er just Titlen paa en af hans Bøger. Mindre heldig plejer han at være, naar han vover sig til at give Billeder af Hovedstadslivet, moraliserende over dets Fordærvelse; en Undtagelse danner dog her den smukke Roman „Pedro Sánchez“, der er udkommen i dansk Oversættelse ved Frk. J. Allen.

ET GULDVASKERI I SIBIRIEN.

RUSSISK GULD. MED ILLUSTRATIONER EFTER FOTOGRAFIER. AF D. B.

Guld søger vi alle efter. Det kan sætte Sindene i Bevægelse og faa os til at glemme alt andet. Det blænder os ved sin Glans og fører os enten ind paa Vejen til Ros og Magt eller, hvad der hyppigst er Tilfældet, i den modsatte Retning bort derfra.

Hvormange Tusinder har ikke i sin Tid ladet sig lokke bort fra Familje og Hjem for at søge Lykken ved de store Guldlejer i Avstralien eller Kalifornien, og hvor mange har saa fundet den? Faa er de, om de end har faaet Posen fuld. Nu igen, ved Efterretningerne om de sidste store Guldfund, er Tusinder grebne af Guldvanvidet og udvandrer til dette indbildte Slaraffenland, hvor der findes ædelt Metal, men intet Brød.

Urålbjærgene og Sibirien, hvor der ogsaa gemmes Masser af Guld, har været forskaanet for disse Hære af Æventyrere. Metallet findes her dels i Bjærgene i Lag, dels ved de sibiriske Floder i Sandet. Det er forbudt at udføre Guldet eller overhovedet afhænde det til andre end Staten, der tillige tager en god Afgift. Af denne Grund er det ufordelagtigt for den fattige Arbejder at søge efter det. Har han nemlig endelig faaet samlet sig en Del, skal det først transporteres med Guldkaravanerne til Rusland, hvor det prøves og vejes, og da alt tager sin Tid i dette Land, kan Arbejderen ofte faa Lov til at vente længe paa sine Penge. Han foretrækker derfor at smugle det over Grænsen til Kina, hvor det sælges med god Fordel; men dette er atter forbundet med stor Risiko.

De fleste Guldlejer er derfor Statens eller staar under Statens Kontrol.

Arbejderne i Guldvaskerierne holdes meget strængt. Der er Soldatervagt overalt, det er forbudt at nyde stærke Drikke, og kun de avtoriserede Sælgere af Fødevarer og Nødvendighedsgenstande er det tilladt at komme ind. Desuagtet smugles der ofte Brændevin ind til Arbejderne og betales med umaadelige Priser i klingende Metal. Det er hovedsagelig Kinesere og Tatarer, der driver denne indbringende Forretning. Man træffer ved Guldvaskerierne ofte Japanesere, der fører en storartet Handel med Smaating, i Almindelighed daarlige Efterligninger af evropæisk Nürnbergerkram, og har flere hundrede Procents Fortjeneste. Sagen er nemlig den, at naar Arbejderen har faaet sin længe opsparede Løn, føler han sig pludselig som en Krøsus; han er fri, køber, uden at forstaa Pengenes Værdi, alt dette Kram op i store Masser, forærer til højre og venstre, klæder sig flot og lever nu i Sus og

GULDMINEARBEJDERE.

Dus, til Pengene er forbi, og han atter maa tage fat paa sit opslidende Arbejde. Baade i Gruberne og ved Vaskerierne er det frie Arbejdere. Forbryderne gaar til Kulgruberne eller de dræbende Kviksølvsgruber. Billedet viser saaledes en Skare Grubearbejdere, fotograferede nede i Gruben ved Magniumslys. De synes ganske glade ved Tilværelsen; kun kan man paa deres Øjne se, at de er vante til Mørket, og at det stærke Lys generer. —

Det andet Billede viser det sidste Stadium fra et Guldvaskeri i Nærheden af Kosakbyen Stretensk. Man ser, at det er mest Vogtere, hvoraf den ene passer paa den anden, samt en Ordens-Haandhæver, der i et Læderetui opsamler det indvundne Guld.

Trods den strænge Kontrol foregaar Smughandelen med Guld i stor Maalestok. En Fremmed, der en kort Tid opholdt sig i Blagowestschensk, blev paa denne Maade taget ordentlig ved Næsen.

En Dag blev han tiltalt af to Kinesere, der efter at have orienteret sig og forvisset sig om, at han var ufarlig, tilbød at sælge lidt Guld. Nærmest som Kuriositet købte Hr. X. Guldet. Næste-Dag kom Kineserne igen og tilbød meget favorabelt at sælge ham et Parti for 1000 Rubler. Hr. X. gik ind derpaa, og Kineserne lovede at bringe det. Imidlertid traadte Politimesteren, med hvem X. havde gjort Bekendtskab, ind og begyndte i Ro og Mag at sludre og drikke Brændevin. Kineserne kom, og X, der var bange for, at Politimesteren skulde faa Færten af den forbudne Transaktion, modtog, uden at fatte Mistanke og uden at undersøge den, Pakken af Kineserne og gemte den godt, hvorpaa han betalte i klingende Mønt. Hvem skildrer hans Ærgrelse, da han senere opdagede, at Pakken indeholdt uædelt Metal! At anmelde Sagen vogtede han sig selvfølgelig for. Politimesteren derimod har nok lét i Skæget, da han, efter hvad man senere fandt, var i Kompagni med Kineserne og med til at dele de 1000 Rubler; han havde benyttet sin Avtoritet som Politimester til at fremme Svindleriet. Ifølge Rygtet, der vistnok er meget troværdigt, skal samme Politimester nu befinde sig som Straffefange paa Saghalien, da han efterhaanden med sin Politikappe dækkede over for slemme Historier og selv stod i Spidsen for en Røverbande, der overfaldt Guldkaravaner og udplyndrede de Rejsende.

Naar en løber Panden mod en Lygtepæl, saa skænder han først paa Lygtepælen, dernæst paa hele Verden, saa paa noget andet, men det falder ham aldrig ind at skænde paa sig selv.

UGENS REVUE.

PROFESSOR, DR. JUR. WILL. SCHARLING.

NATIONALØKONOMISK FORENING, der i Gaar, den 12. November, fejrede sit 25 Aars Jubilæum, har i den lange Aarrække dels gennem maanedlige Foredrag med efterfølgende Diskussioner, dels gennem Udgivelsen af et Foreningsskrift bidraget meget til her i Landet at vedligeholde og vække Interessen for og Forstaaelsen af nationaløkonomiske Spørgsmaal i Fortid og Nutid.

I Anledning af Jubilæet bringer vi i Dag Portræter af Bestyrelsesmedlemmerne, Professor, Dr. jur. *Will. Scharling* og Direktør *M. Rubin* samt Sekretæren, Tidsskriftets Redaktør, Cand. polit. *Alexis Petersen-Studnitz.*

DIREKTØR M. RUBIN.

FORFATTEREN *C. A. Thyregod* fyldte i Gaar den 12. November sit 75. Aar.

Thyregod har selv angivet Synspunktet for sin Forfattervirksomhed saaledes: at lære Almuen at læse og derigennem opdrage den til at kunne nyde de store Digtere.

Dette Maal er beskedent, men af den aller største Betydning for Folkets Kultur, og her ligger den store folkevækkende Indflydelse, som Forfatteren har øvet, navnlig paa den danske Almue.

Der er faa danske Digtere, hvis Navn er saa godt kendt ude i de mest afsides Kroge af Landet, navnlig af den ældre Slægt.

Der er heller ikke mange, der saa sikkert, i al Stilfærdighed, har naaet det Maal, hvortil de sigtede.

Thyregod blev holdt til Studierne af Kong Kristian VIII, der ogsaa fritog den unge Bondekarl for Militærtjeneste, fordi han kunde digte.

Da Krigen imidlertid brød ud i 1848, meldte Thyregod sig frivillig. Han blev Underofficer, og den bekendte Kr. Kold stod i hans Deling.

I sit Tornyster havde han Chr. Winthers „Træsnit“ — den Digter, der mest havde vakt hans poetiske Ævne, — og samtidig sad hans Kæreste, en ung Bondepige, hjemme og læste første Del af „Adam Homo“.

Forfatteren C. A. Thyregod hører til dem, der bør mindes, fordi de har en Gærning af virkelig Betydning bag sig.

1895 blev han Ridder af Dbg., og nu lever han som pens. Lærer ude paa Vesterbro.

PRÆST ved en lille Frimenighedskirke paa Frederiksberg, „Herrens Kirke“, *N. F. Carstensen,* blev for nogle Aar siden pludselig ret bekendt ved beredvilligt at fungere ved Bisættelsen af Lig, der skulde brændes, paa en Tid, da endnu ingen af Folkekirkens Præster vilde medvirke ved slige Lejligheder. Nu i de seneste Dage har han gjort sig endnu mere bemærket ved under Titlen „Sande Guds Vidnesbyrd“ at udgive en

REDAKTØR ALEXIS PETERSEN-STUDNITZ.

FORFATTEREN C. A. THYREGOD.

FRIMENIGHEDSPRÆST N. F. CARSTENSEN.

Bog, som efter hans Formening indeholder det oprindelige nye Testamente. Han siger, at han selv har arbejdet meget med den og saaledes menneskelig talt er dens Forfatter, men oplyser samtidig, at Bogen er „fremkommet ved Aabenbaring af vor Herre Jesus Kristus. Han har aabenbaret sig for mig og i længere Tid undervist mig og givet mig de store Oplysninger, som findes i dette Skrift“. Iøvrigt er det ikke blot Herren selv, men ogsaa flere af Apostlene, han mener har aabenbaret sig for ham i et lille Værelse inde i hans Kirke.

JUSTITSRAAD *Søren Frederik Helm-Petersen,* der for nogle Dage siden afgik ved Døden, var Indehaver af den ene af vore to ældste Provinsboghandler-Forretninger i Odense. Den Hempelske Bog- og Papirhandel, som blev grundlagt i 1797 af Kancelliraad Søren Hempel, er i de forløbne hundrede Aar undergaaet en Del Forandringer, men er dog stedse for Forlagets Vedkommende bleven i Familjens Besiddelse. Den afdøde, der var født 25. Septbr. 1838 i Odense, blev opdraget til Boghandler i sin Faders Forretning og var senere i et Par Aar ansat i Gyldendalske Boghandel. I 1870 overtog han „Den Hempelske Boghandel“ efter sin Fader og optog i 1885 i Firmaet Svigersønnen *J. A. Flensborg* som Associé. Da denne allerede i 1887 udtraadte af Firmaet, blev Sortimentsforretningen overdraget til Etatsraad J. C. Dreyer, medens Forlagsforretningen fortsattes under den afdødes Ledelse under Firma „Hempelske Forlag.“ Han beklædte Formandspladsen i den danske Provinsboghandlerforening fra 1874 til 1890. Anonymt har han skrevet forskellige Bøger og Artikler. Han var en Mand med mange Interesser og alsidige Kundskaber, og forskellige Hverv ved Siden af Boghandelen blev ham betroede. Før han indtraadte i Forretningen drev han ivrig Landbruget og udfoldede som Forstander for Landbrugsskolen i Odense en stor Virksomhed. I Odense Byraad havde han Sæde i 12 Aar. 1882 blev han udnævnt til Kancelliraad og i 1884 til Justitsraad. Desværre svækkedes hans af Naturen store Arbejdsdygtighed af et skrøbeligt Helbred. —

JUSTITSRAAD S. F. HELM-PETERSEN.

BECH-THAULOW-AFFÆREN. — Vi præsenterer i Dag vore Læsere Portrætter af den for et bevæget Livs mange uheldige Historier bekendte Kaptajn *Bech,* hvis sidste Bedrift — Overfaldet paa den 70 Aar gamle fhv. Garvermester *Thaulow* den 24. Avgust d. A. — har bragt ham i Justitsens Hænder; og af Kriminalretsassessor *M. Th. W. Winther,* hvem det sidst i Oktober lykkedes at faa Bech til at tilstaa sin Forbrydelse.

Assessor *Winther* er nu en 39-aarig Mand, Student fra 76, juridisk Kandidat 81, derefter Assistent i Generaldirektoratet for Skattevæsenet og fra 1. Juli 93 Assessor i Kriminal- og Politiretten, hvor han gør udmærket Fyldest ved sin Dygtighed og sin *bon sens,* der er parret med stor personlig Elskværdighed.

EMIL REX, en i vide Kredse, særlig blandt Arbejderne, kendt Personlighed, en høj og svær Mand midt i Trediverne, er i de sidste Dage kommen mere end ellers paa Tale, fordi han den 2. ds. er udtraadt af „Aftenbladets“ Redaktion.

Stammer fra Odense, knyttedes til Bladet i Begyndelsen af 1888 og blev ud paa Høsten samme Aar dets Chefredaktør. I væsentlig Grad har han bidraget til i Bladets første Tid at give det Fysiognomi og Udbredelse.

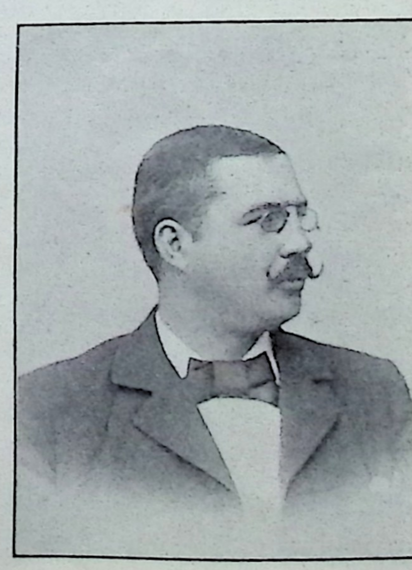
KRIMINALRETSASSESSOR M. TH. W. WINTHER.

R.s Redaktør-Virksomhed levnede ham Stunder til ogsaa at optræde som Forfatter (Folkekomedien „Strike“).

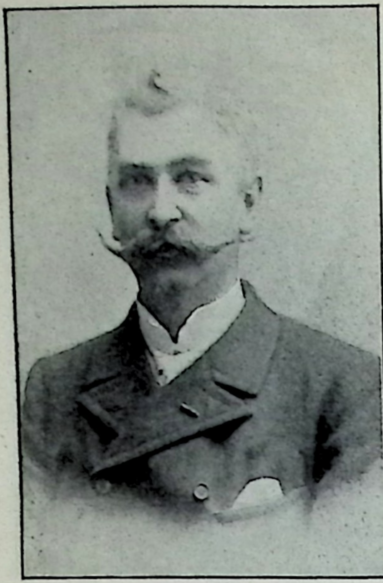
GROSSERER *Wilhelm Nissen,* der pludselig døde den 1. November om Aftenen i en Alder af 47 Aar, var særlig kendt som Ophavsmanden til den Bevægelse, der gik ud paa ved frivillig Selvbeskatning af Borgerne at arbejde paa Fædrelandets Forsvar i de Aar, da Rigsdagens Venstre ikke vilde bevilge Penge dertil.

Han var Planens Fader og arbejdede med beundringsværdig Energi for dens Gennemførelse. Han forstod at interessere mange indflydelsesrige Mænd for Sagen, der laa ham — den fødte Sønderjyde — saa varmt paa Hjærte.

Et af hans Livs største Øjeblikke var det, da han i 1885 gjorde det

EMIL REX.

GROSSERER WILHELM NISSEN.

første Spadestik der, hvor nu Garderhøjfortet ligger. Kongens Tak for det store Agitationsarbejde, han havde udført i Forsvarssagens Tjeneste, modtog han 1887 med Dannebrogskorset.

Det fortjener at mindes, at N. var den første, der tog Ordet for Anlæget af en Frihavn der, hvor Københavns nu ligger.

FORFATTEREN *Gustav Esmann,* der nu er 37 Aar gammel, har ved Siden af sin journalistiske Virksomhed (ved „Politiken", „Dagens Nyheder" m. fl. Blade), udfoldet en ikke just meget stor, men oftest stærkt diskuteret literær Produktion, mest for Scenen.

Det kgl. Teater har spillet hans „I Stiftelsen", „Den kære Familje" og „I Provinsen" og opfører nu et nyt Arbejde af ham, „Teatret". Paa Kasino har man set hans „Magdalene", paa Folketeatret „Pebersvende" og Farcen „Frederiks Redningsmand" o. s. v.

FORFATTEREN GUSTAV ESMANN.

E. har vundet sig Yndest hos Publikum ved sine pudsige Indfald og sit ofte sarkastiske Vid.

HENRY GEORGE, den nordamerikanske National-Økonom, der mentes at have Chancer for at blive New-Yorks Borgmester ved det seneste Valg, men forleden døde midt under en hidsig Valgkampagne, var født 1839 i Philadelphia; var som ungt Menneske Bogtrykker, gravede Guld i Kalifornien, blev Udgiver af forskellige Blade i San Francisko, foretog en Del Rejser i England, Skotland, Irland og Avstralien og blev i 87 Udgiver af Ugebladet „The Standard".

Hans socialpolitiske Skrifter vakte meget betydelig Opsigt, og man mente i sin Tid, at han vilde komme til at spille en stor Rolle som den, der havde Udsigt til i Amerika at kunne løse det vanskelige, men interessante Problem, der i Evropa kaldes „Statssocialismen", ved en sukcessiv Afskaffelse af privat Grundejendom.

BISKOP *Wilhelm Flensburg,* som døde den 31. Oktober efter længere Tids Svagelighed og Sygdom, blev 78 Aar gammel. Den Slægt, han tilhørte, har været knyttet til Skaane, lige siden Provinsen endnu var dansk.

Han var født den 3. Avgust 1819, blev Student 1834, gav sig i en ung Alder til at studere Filosofi (særlig Hegels), blev 47 Docent i systematisk Teologi og 1858 Professor ved Universitetet i Lund, hvor han sammen med sine ikke mindre lærde Kolleger, nuværende Eksbiskop *Sundberg* og Biskop *Bring* samt Bibeloversætteren *Melin,* dannede et teologisk Firkløver, der tør betegnes som ret enestaaende, og som kastede Glans over Lunds Universitet. De fire fremragende Teologer stiftede „Svensk kyrkotidning", der fik en betydelig Indflydelse ved sin strængt højkirkelige og videnskabelige Holdning.

I 1865 blev F. ved Thomanders Død udnævnt til Biskop i Lund, hvilket Embede han beholdt lige til sin Død. Ved sin fine Intelligens, store Lærdomme, glimrende Veltalenhed og hele repræsentative Personlighed var F. i eminent Grad den Prælat, der sømmede sig Lunds gamle Bispesæde.

BRYGGER, Kapt. *J. C. Jacobsens Statue* afsløredes paa Gl. Carlsberg ved Jubilæumsfesten i Onsdags Formiddags.

NATIONALØKONOMEN HENRY GEORGE.

Vi benytter her Lejligheden til at rette en lille Fejl i vor Artikel i forrige Hæfte om Gl. Carlsberg-Jubilæet: Ved et Uheld er Underskrifterne under de to Laboratorie-Billeder blevne ombyttede.

DEN BØHMISKE KVARTET, der paa Mandag for første Gang optræder i København, nyder i Udlandet den største Anseelse. Overalt, hvor den har øvet sin fine og overlegne Kunst, har den vakt Furore, og selv de strængeste Kritikere i den musikalske Verdens Centrer, betænker sig ikke paa at stille den op som Nr. 1 blandt Nutidens Kammermusik-Ensembler.

Interessant er det, at den for en overvejende Del bestaar af ganske unge Mennesker; saaledes *Josef Suk* og *Oskar Nedbal*, der hver kun er 23 Aar, og *Carl Hoffmann,* der er 25 Aar gammel. Derimod er Violoncellisten, Prof. *O. Hans Wihan,* 42 Aar. — Alle er Bøhmere af Herkomst.

BISKOP WILHELM FLENSBURG.

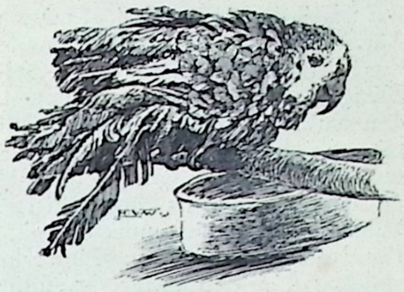
DEN BOHMISKE KVARTET.

EN GAMMEL HERRE. — Imellem de Fugle, som vi holder i vore Boliger til Adspredelse og Morskab, staar Papegøjerne i særlig Yndest, fordi der blandt dem tidt træffes saare kløgtige Individer. Efterhaanden, som vi tager os af dem og underholder os med dem, fremkommer der en gensidig Forstaaelse; denne kan endda mange af disse Fugle give Udtryk i passende Ord, endog i hele Sætninger. Disse Fugle gaar ligefrem ind paa vor Tankegang, og mangen Gang drager de paa deres Vis træffende Slutninger. De kan ypperligt skønne over, hvad man byder dem, om en venlig eller en drilsk Tilnærmelse, om der er den fjærneste Afvigelse i Foderets Kvalitet, om Fremmedfolk nærmer sig osv.

Naar jeg om Morgenen kommer ind til min Kakadue, modtager den mig med et venligt „Goddag“; gaar jeg henimod Døren, ledsager den mig med et lige saa venligt „Farvel“. Den véd altsaa, at jeg gaar fra den, og den bruger da den samme Hilsen, som den har hørt saa mange udtale, der er gaaet fra mig; den véd, at det hører til, naar man gaar sin Vej. Denne Kakadue er aldeles ikke blevet oplært. Den har efterhaanden ved at lytte efter lært en hel Del Ord, en lille Ordsamling. Men det interessanteste er, at den aldeles ikke bruger disse Ord i Flæng. Den bruger tvertom sin lille Ordsamling med Smag. Ordet „Kaffe“ bruger den saaledes kun, naar den er tørstig, og naar den ser en Kop blive bragt ind. Faar den da ikke straks, hvad den ønsker, bliver den vred, og dette udtrykker den ved Ordet „Rakker“; jo vredere, jo skrappere lyder Ordet. Det samme Ord bruger den ogsaa, dersom den ikke finder Kaffen god nok eller varm nok, og den vender saa endda Ryggen til den, som drister sig til at byde paa en slap Kaffetaar. Trygler den, siger den kælent „Rare Poppedreng“, og er den glad til Mode, udtrykker den dette ved et „Hurrah“!

Mange Papegøjer er imidlertid langt dygtigere end min Kakadue til at „snakke“, og mange er ogsaa langt ældre. Det gaar jo saaledes, at mangen Papegøje, som optages i en Familje, bliver et fast Inventar i samme, ser en ny Slægtrække vokse op og den ældre dø, mens den selv bliver tilbage eller forsvinder i den vide Verden, uden at nogen følger dens Skæbne. Andre af saadanne gamle Fugle er imidlertid saaledes, om man kan skrive, sammenvoksede med Familjekredsen, at den som et Arvestykke, og som et velset, følger Slægten i flere Led.

Det er en saadan gammel Familjeven, som har givet Anledning til disse Linjer, fordi den har sin store Interesse for videre Kredse. Den giver nemlig et ikke uvigtigt Bidrag til Spørgsmaalet om den Alder, Papegøjer kan naa. Mærkeligt nok har man ikke særdeles sikre Efterretninger om Papegøjers eller om mange andre Dyrs Alder. Det hedder sig nok, at Papegøjer ligesom Elefanter kan blive meget gamle. Men Al-

derens Størrelse er usikker. Saaledes opgives af nogle Elefantens Alder fra 70 til 100 Aar, medens andre holder paa en langt lavere Alder. En Hest, som er 50 Aar, er jo saare gammel; en Hund paa 20 Aar er en affældig Stakkel, Døden nær og ubehjælpsom i alle Maader. Alexander v. Humboldt traf i en sydamerikansk By en gammel Papegøje, der blev vist ham som en Mærkelighed; den talte nemlig et Sprog, som ingen længer forstod, fordi den Folkestamme Aturerne, som havde dette Sprog, for længe siden var uddød.

Den gamle Amazon-Papegøje, som lever her i København, skal til Foraaret være mindst 114 Aar gammel. Som Billedet viser, ser den og-

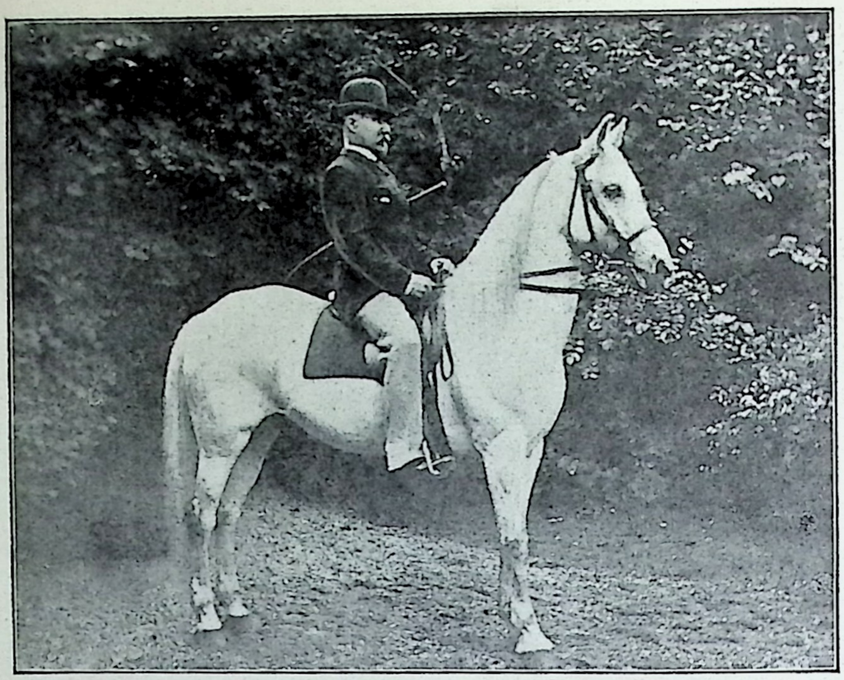
BRYGGER, KAPT. J. C. JACOBSENS STATUE.

saa ud til at være trykket af mange Aar. Fjerene er som hos gamle Fugle ikke i det rette Leje, Fødderne kan næppe bære Kroppen, den synker helt sammen, og Blikket mangler den Kvikhed, Fugleøjet ellers har. Fuglen sover det meste af Dagen, og den er bleven en Del kuldskær. Men den kender dog sine Omgivelser, kalder sin Plejerske ved Navn, og den gotter sig endnu ved at pille et Karbonadeben.

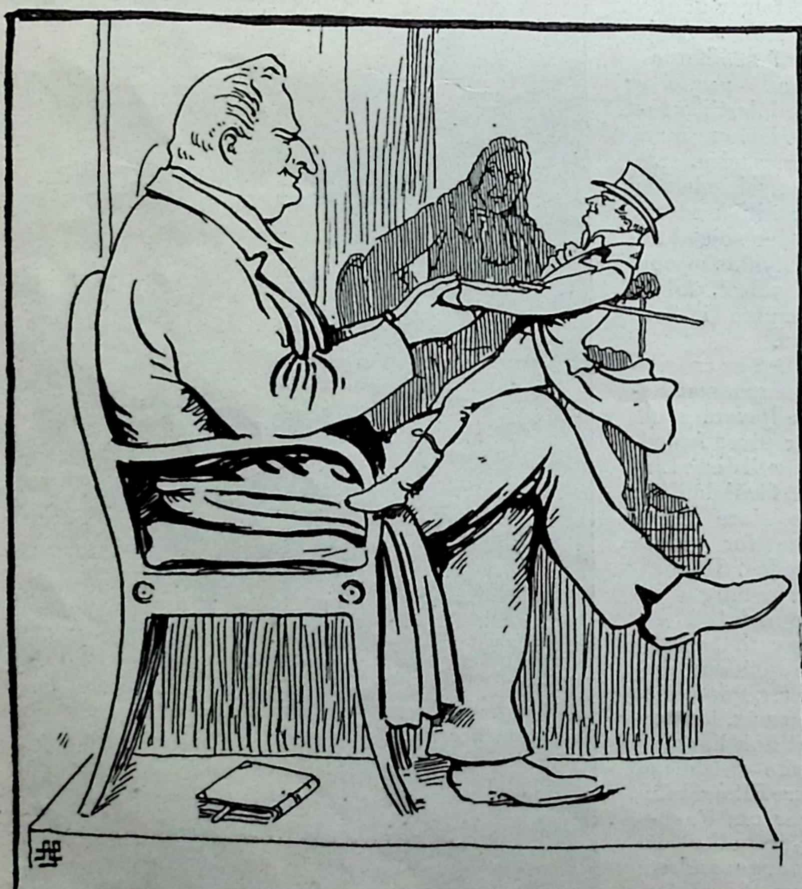
Spørgsmaalet er nu kun, om den i 114 Aar har været i samme Slægts Eje. Herom kan og bør man ikke tvivle, thi sikkert kan det godtgøres, hvorledes den i mangfoldige Aar har fulgt Slægten, først i Aalborg, derpaa i Aarhus og nu i København, hvor den nyder den omhyggeligste Pleje og æres som Bindeleddet imellem den nulevende Slægt og den henfarne. Hr. Skomager Kreiner, Storngade 21, som nu ejer og værner om den ældgamle Fugl, er en virkelig Dyreven, og han vil ventelig endnu længe faa den Glæde at have den gamle Fugl ved sin Side.

For Resten skal der indtil for nogle Aar siden hos en Familje i Kronprinsessegade have levet en lignende Papegøje, som ved sin Død var 216 Aar gammel i Slægten, og som — „havde Papirer paa det".

MARTIN.

KAPTAJN BECH TIL HEST.

HVAD HOVEDSTADEN TALER OM.

Unge Oehlenschläger ønsker sin Navne paa Kongens Nytorv til Lykke i Anledning af Fødselsdagen, den 14. November.

BREV FRA PARIS. AF BERTA.

Kæreste Cornelia!

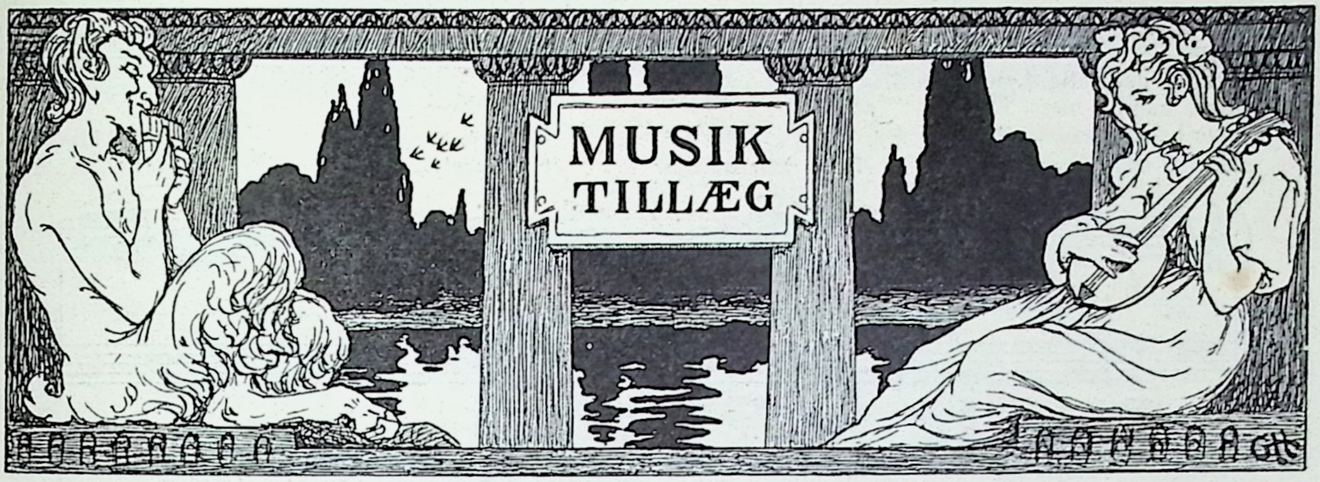
Du beder mig skrive til dig om Mode, om Skuespil, om den store Verdens Fornøjelser, Velgørenhedsbazarer og — Skandaler. Med et Ord: Du vil i dit rolige København have et lille Indblik i vort brogede, feberagtige, blændende Pariserliv, der er saa rigt paa Omskiftelser. Jeg vil gærne opfylde dit Ønske, thi der findes vel ikke noget mere henrivende Æmne at behandle end netop dette Paris, hvis Lys og Skygge frembyder en saa forunderlig Vekselvirkning.

Og Pariserinden?

Ja, Kære, hun er Verdens første Kvinde, til Trods for sit Koketteri og sit ubestridelige Letsind. Det har I ingen Anelse om deroppe i Norden, I, som i alle Eders Domme gaar ud fra helt andre Synspunkter end vi, Sydens Børn. Derfor er Eders Domme ogsaa altid saa skarpe. Som om I, kolde Norboere, var bedre end alle andre! Sysselsætter ikke ogsaa I Eder med Fornøjelser, Toiletter, Kurmageri og Flirt? Aa jo, Flirt drives overalt, men den franske Kvinde gør det aabenlyst, mens I . . . *n'en parlons pas.*

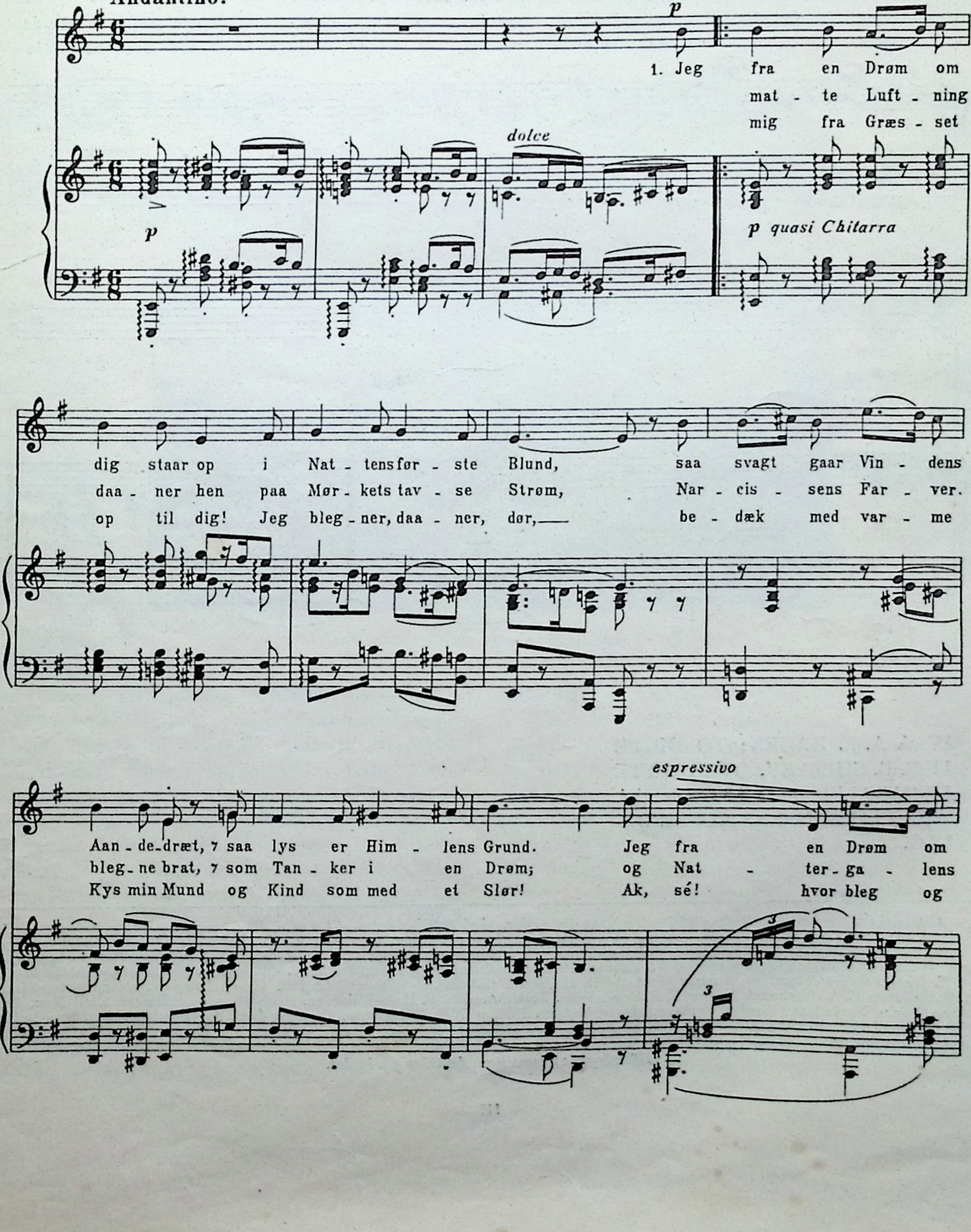
Nej, tro mig, Kvinderne er de samme overalt, de har alle samme Fejl og Fortrin. Den Forskel, man sporer hos dem i Karakter og Temperament, hidrører udelukkende fra Breddegraderne, hvorunder de lever. Den franske Kvindes Overlegenhed beror paa hendes forunderlige Arbejdsomhed og Arbejdsævne.

(Forts.)

Serenade.

Andantino. S. A. E. Hagen.

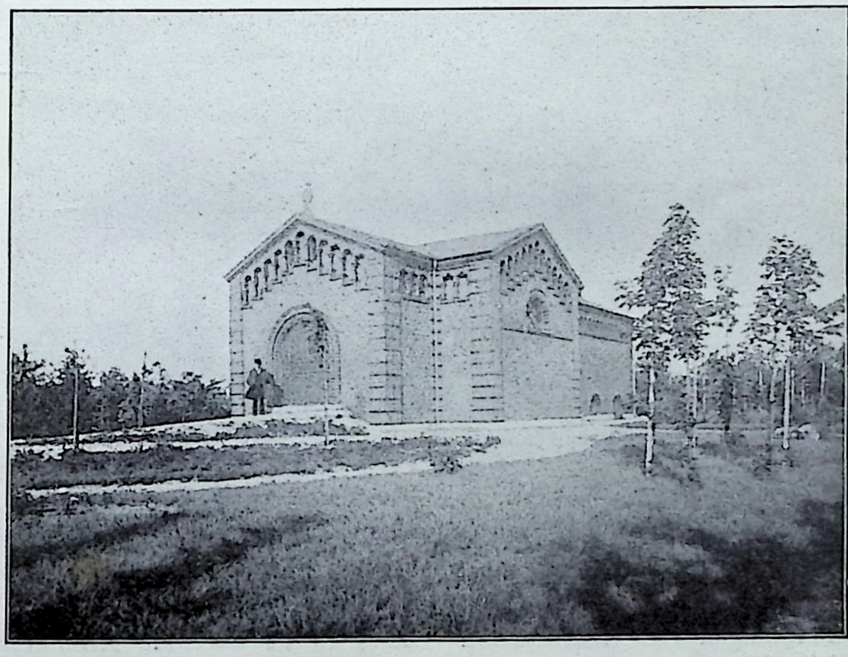
AF S. A. E. HAGEN: TO DIGTE AF P. B. SHELLEY, OVERSATTE AF CARALIS. – UDKOMNE PAA WILHELM HANSENS MUSIKFORLAG.

ET BLAD AF LIGBRÆNDINGENS HISTORIE. AF ALFRED C. CHRISTENSEN.

I gamle Dage fandt københavnske Begravelser ofte — særlig for de bedre bemidlede Klassers Vedkommende — Sted paa Kirkegaardene omkring Hovedstadens Kirker, medens Befolkningens bredere Lag henvistes til Kirkegaardene udenfor Byen. Paa Kirkegaardene omkring Vor Frue Kirke, St. Petri-, Helligaands-, Nikolaj-, Trinitatis-, Holmens-, Garnisons- og Reformert Kirke — altsaa i selve det egentlige København — er der i Tidernes Løb nedlagt Tusinder af Lig, og i hvorvel Tidens nivellerende Tendenser adskillige Steder har nødvendiggjort Opgravning og Bortføring af Ligene, findes der endnu den Dag i Dag mangfoldige vel vedligeholdte gamle Gravsteder udenfor adskillige af vore Hovedstadskirker. Ved Udgravninger af omtrent alle Bydele er man da ogsaa til Stadighed stødt paa mere eller mindre velbevarede Menneskekranier, senest ved Udgravningen af Frederiksberggade, hvor for Aarhundreder siden St. Clemens Kirke var beliggende. Ligeledes fandtes Masser af Menneskekranier paa den Plads, hvor det nye Raadhus er under Opførelse; disse sidste hidrørte formentlig fra Svenskekrigen i Midten af det syttende Aarhundrede.

De københavnske Kirkegaarde, hvor de saakaldte „Linjebegravelser“ fandt Sted, laa i gamle Dage udenfor den egentlige By, men ved Hovedstadens stærke Bebyggelse og deraf følgende Udvidelse er Kirkegaardene komne til at ligge i selve Byen. Assistens-Kirkegaard ligger saaledes nu midt i et af Københavns største og tættest bebyggede Arbejderkvarterer.

Det var disse Forhold, der bevirkede, at en Kreds af Mænd traadte sammen for at drøfte Spørgsmaalet om Ligbrændings Indførelse; — ikke uden Grund befrygtede man, at hele København til sidst skulde blive „en eneste stor Kirkegaard“ og derved i sanitær Henseende ødelægge Befolkningens Sundhedstilstand.

KREMATORIET VED KØBENHAVN.

„Foreningen for Ligbrænding“ stiftedes i 1881, efter at Ligbrændingsspørgsmaalet alt forinden var rejst af Foreningens ihærdige Forkæmper, Dr. med. *F. Levison*, og det var lutter fremragende Mænd, der fandtes mellem Indbyderne. En Mængde københavnske Læger lod sig straks indtegne som Medlemmer af den nystiftede Forening for derved at yde den Støtte og give den et vist Relief i hygiejnisk Henseende.

Faa Institutioner herhjemme har haft saa mange Genvordigheder at bekæmpe og saa intensive Vanskeligheder at overvinde som denne Forening, og kun lidet nyttede det i Begyndelsen, at ansete Læger i offentlige Foredrag, i udførlige Avisartikler og i Artikler i Lægeskrifter med Varme talte Ligbrændingens Sag og klart beviste, at det, „Foreningen for Ligbrænding“ vilde søge at opnaa, kun var til Hovedstadens eget fremtidige Bedste, idet Indførelse af Ligbrænding vilde bringe langt bedre sanitære Forhold i København; — Alt var Tale for døve Øren. Det store Publikum krympede sig ved at godkende Foreningens hygiejniske Bestræbelser og holdt nu én Gang paa den gamle Begravelses-

maade; det vilde med andre Ord ikke lade sig rokke i sin Overbevisning om, at den Begravelsesmaade, som allerede havde saa mange Aarhundreders Hævd, var den eneste rigtige og tilladelige. Hertil kom endvidere, at Gejstligheden, der formente, at uagtet Ligbrænding ikke kunde siges at være i Strid med Kristendommens Grundsætninger, saa var den dog uforenelig med Ritualet, de brugelige Ligsalmer etc., og Gejstligheden indtog derfor en fjendtlig Holdning overfor Ligbrændingsspørgsmaalet, lige som det fra mange Sider blev hævdet, at selv om der i vor Lovgivning ikke fandtes ligefremme Bestemmelser, der forbød Ligbrænding, saa fandtes det heller ikke nogetsteds anført, at Ligbrænding var tilladt. Foreningens første Formand, nuværende Gehejmeetatsraad *Goos*, indsendte derfor et Andragende til Regeringen, hvori han paa Foreningens Vegne anmodede om, at det maatte blive tilladt samme at foranstalte Ligbrænding i Lighed med, hvad der fandt Sted adskillige Steder i Udlandet. Men Ministeriet, der ikke ønskede at medvirke ved Ligbrændingens Indførelse, afviste kortelig Sagen (Juni 1882).

KREMATORIET: FORAN OVNEN.

Derpaa indsendte Foreningen i Efteraaret 1882 et Andragende til Folketinget, men uagtet Tinget stillede sig ret velvillig overfor Ligbrændingsspørgsmaalet, idet Andragendet henvistes til Justitsministeriets og Kultusministeriets fornyede Overvejelse og Afgørelse, blev Resultatet ogsaa denne Gang — et Afslag. Foreningen havde herefter ingen anden Udvej end at indanke Sagen for Domstolene.

Imidlertid var der ved privat Indsamling og ved Kontingent indkommet en Del Penge, c. 12,000 Kroner, og Kammerherre, Amtmand *Bille* foreslog derfor, at Foreningen — trods de diminutive Midler — skulde skride til Opførelsen af et Krematorium for derved at vise, at Ligbrændingssagens Forkæmpere, trods al Modstand fra Avtoriteternes Side, dog ikke havde opgivet at naa deres Maal. Paa Nordre Fasanvej havde Foreningen udset sig en Grund, som var tilkøbs for en rimelig Betaling; den indkøbtes, og Krematoriets Opførelse paabegyndtes i April 1886 og fuldførtes i Begyndelsen af September s. A. Den stilfulde Bygning i de smukke og landlige Omgivelser ligner, som Billedet viser, fuldstændig et Kapel.

Uagtet Krematoriet nu stod fuldført, var Foreningen endnu ikke Maalet et Skridt nærmere. Bygningen stod der ganske vist, forsynet med en Ligbrændingsovn af nyeste og bedste Konstruktion, men Tilladelsen til at foranstalte Ligbrænding savnede man fremdeles; dertil kom, at Foreningens pekuniære Status efter Indkøbet af Grunden og Krematoriets Opførelse kun var maadelig. Ganske vist havde en bekendt københavnsk Rigmand i sin Tid givet Foreningen Tilsagn om et Beløb af 5000 Kr., men kun under den Forudsætning, at den første Ligbrænding fandt Sted inden den 16. Septbr. 1886. Som Sagerne nu stod, turde man ikke nære Haab om at faa Tilladelse til at brænde Liget af en Dansk, og det afgørende Tidspunkt nærmede sig mere og mere. Efter lange Underhandlinger lykkedes det at bevæge Universitetet i Lund til at overlade Krematoriet Liget af en svensk Tugthusfange, der havde begaaet Selvmord, til Brænding, og det blev saaledes en Svensk, paa hvem det første Eksperiment blev anstillet her i Landet.

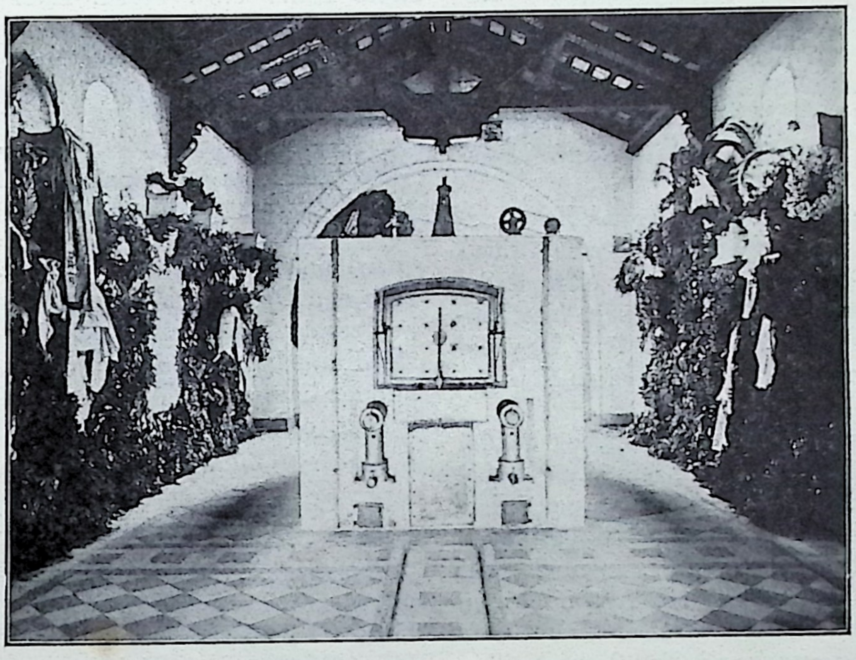
Den 13. September 1886 samledes Foreningens Bestyrelse og en mindre Kreds af interesserede Videnskabsmænd i Krematoriet for at overvære den første Ligbrænding; det viste sig, at Processen forløb som paaregnet: i mindre end 4 Timer var Liget fuldstændig forvandlet til Aske; og de 5000 Kroner blev — rigtignok i sidste Øjeblik — Foreningens retmæssige Ejendom.

Men først i Januar 1891 naaede Ligbrændingssagen frem for Højesteret. Rettens Kendelse gik ud paa, at Ligbrænding ikke kunde finde Sted, uden at de bestaaende Love ændredes, og dermed fastsloges det altsaa, at Justitsministeriet havde været berettiget til at forbyde Ligbræn-

ding, hvorom Forbud paany var sket, efter at Svenskeren var bleven brændt. Langtfra at blive træt af de idelige Genvordigheder med Avtoriteterne, foranledigede Foreningen, at et Lovforslag om Ligbrænding blev forelagt Rigsdagen, og endelig naaede Foreningen Resultatet af 11 Aars ihærdigt Arbejde: Loven af 1. April 1892 om Ligbrænding.

Loven af 1. April 1892 indeholdt nærmere Bestemmelser om, hvilke Formaliteter der skulde iagttages, forinden Ligbrænding maatte finde Sted. Enhver, der ønskede sig brændt efter sin Død, havde at udfylde en i testamentarisk Form, i Vidners Overværelse udfærdiget Tilkendegivelse af, at denne Begravelsesmaade ønskes, og først da kan Foreningen komme til at virke.

I Aaret 1896 fuldendtes Opførelsen af en i Forbindelse med Krematoriet staaende større Hal, der er indrettet og dekoreret saaledes, at den kan afgive et passende og værdigt Rum ved Højtideligheder saavel af kirkelig som af rent borgerlig Art, naar saadanne af Afdødes Slægtninge ønskes afholdt forinden Ligbrændingen. I to Sidenicher er der skaffet Plads til Opstilling af et større Antal Askeurner. Urnehallen er tilgængelig for Foreningens Medlemmer hver Søndag fra Kl. 12—2.

KREMATORIET: OVNENS BAGSIDE.

Krematoriets Indre gør et højst tiltalende Indtryk, og det er, udsmykket med levende Træer og Buske, lige saa hyggeligt som vore Kirkegaardskapeller. I Baggrunden findes Ovnen, hvor Forbrændingen foregaar. Ligbrændingsovnen er konstrueret og opsat af Opfinderen, Ingeniør *Venini*.

Betalingen for Ligbrænding retter sig efter, om Vedkommende er Medlem af Foreningen eller ikke; i førstnævnte Tilfælde er Betalingen 125 Kr., men heri fradrages dog det sædvanlige Aarskontingent (à 2 Kr.), som maatte være indbetalt efter Januar 1888. Ikke-Medlemmer af Foreningen betaler en af Bestyrelsen nærmere fastsat Sum, der for Tiden er 135 Kr. Mod én Gang for alle at indbetale 100 Kr. eller mod i Løbet af 10 Aar aarlig at indbetale 10 Kr. erhverver Medlemmet sig Ret til, uden yderligere Efterbetaling, at blive brændt.

Af kendte Mænd og Kvinder, hvis Lig er blevne brændt i Krematoriet, kan følgende nævnes: Generalpostdirektør Niels Lund, Literat J. F. Liebenberg, Oberst W. O. W. Lehmann, Universitetsbogtrykker, Kancelliraad J. J. F. Hostrup-Schultz, Arkivar i Krigsministeriet, Kapt. G. Feilberg, Undernotar F. E. Philipsen, Folketingsmand Herman Bing, Professor Karl Adolph Verner, Hofmøbelfabrikant Charles Hansen, Hoffotograf Harald Paetz, Varemægler Martin Mannheimer, Direktør Adam Aaris, Konferensraadinde Frederikke Elisabeth Hauch, Enkefru Ophelia Pingel, født Drewsen, Enkefru Ida Ballin, Kasinos Suffløse, Fru Thyra Zinn.

Ligbrændingernes Antal er i stadig Stigning: med den den 23. Juni d. A. foretagne sidste Ligbrænding har man nu naaet Tallet 67. I 1894 brændtes der i Krematoriet 15 Lig (13 Mænd og 2 Kvinder), i 1895 18 Lig (11 Mænd og 7 Kvinder) og i 1896 21 (13 Mænd og 8 Kvinder). Foreningens Bestyrelse bestaar af: Dr. med. Kredslæge *F. Levison*, Formand; Stadslæge, Etatsraad *Hoff*; Kredslæge *Axel Ulrik*; Grossererne *Julius Fredericia* og *Lauritz Salomonsen*.

Medens Ligbrændingssagen i Danmark kun har arbejdet sig frem Skridt for Skridt, har den i de andre evropæiske Lande haft desto hurtigere Fremgang. Vort Naboland Sverig har saaledes to Ligbrændingsovne. Tyskland har for Tiden 4 Krematorier, i hvilke indtil 1896 er foretaget c. 2300 Ligbrændinger. I England er der ligeledes 4 Krematorier. Frankrig staar dog som det Land, hvor Ligbrænding hyppigst forekommer; i Løbet af 1896 er der alene i Krematoriet paa Père Lachaise i Paris brændt 4423 Lig; i alt beløb Antallet af brændte Lig i hele Frankrig sig ved dette Aars Begyndelse til 28,538.

ARBEJDERNES FORSAMLINGSBYGNINGER OG PRODUKTIVE FORETAGENDER. AF G. CHR. OLSEN.

II.

Kløvermarksvej Nr. 3.

Opførelsen af Forsamlingsbygningen i Rømersgade tilfredsstillede Arbejdernes Trang til Foreningslokaler i en Række af Aar. Det var først i Slutningen af 80erne, at Partiets Vækst tog saa stærkt til, at der rejstes Krav fra de fjærnere liggende Bydele om egne Forsamlingslokaler.

Uheldigst stillet var Arbejderne paa Kristianshavn. Der fandtes her meget faa og meget smaa Lokaler, og da Artilleriets Ridehus, efter at Socialdemokratiet havde erobret Kredsen, blev lukket for Arbejdermøder af enhver Art, blev der for Alvor taget fat paa Opførelsen af en Forsamlingsbygning.

Man stiftede saa et Aktieselskab, og da det var en meget fattig Befolkning, der skulde rejse den ny Bygning, kom Aktierne til at lyde paa 5 Kroner, som kunde indbetales med ugentlige Bidrag paa 10 Øre. Det var besværligt, men det var den eneste Udvej. Først i 1894 kunde man tænke paa at købe en Byggegrund. Man valgte en Villa paa Kløvermarksvej Nr. 3 med tilhørende Have paa 7000 Kv. Alen. Desuden hører der en stor ubebygget Grund til Ejendommen, saa at hele det indkøbte Areal udgør 15,000 Kv. Alen. Købesummen var 90,000 Kroner.

Man begyndte nu at bygge. Det var knapt med Pengene, og derfor lod man Villaen indrette til Restavrationslokaler og byggede i Forbindelse med den en ny Forsamlingssal, der kan rumme ca. 800 Personer. Det kneb ogsaa ved dette Foretagende med at klare indgaaede Forpligtelser; men Partiet var nu saa stærkt, at det kunde træde hjælpende til med et større Laan, og man var dermed ude over Vanskelighederne.

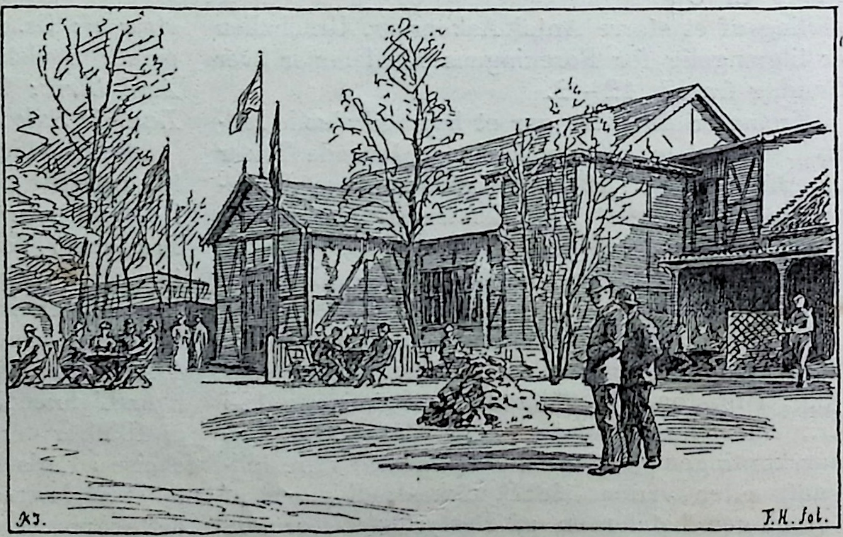
Vil man se denne Forsamlingsbygning i sin Glans, skal man gaa derud en Sommeraften. Da straaler Haven med de ældgamle Træer i blændende Belysning fra Acetylengassen. Ved alle Borde sidder Arbejderne med deres Familjer, og fra den aabne Musikpavillon bruser Orkestrets Toner en i Møde. Eller Musiken holder inde, og en Arbejdersangforening tager fat. Præstationerne er vel ikke kunstnerisk uangribelige, men taktfast og med Klem lyder det i den stille Sommeraften.

Snart dages det, Brødre, det lysner i Øst,
Til Arbejdet fremad i Kor!

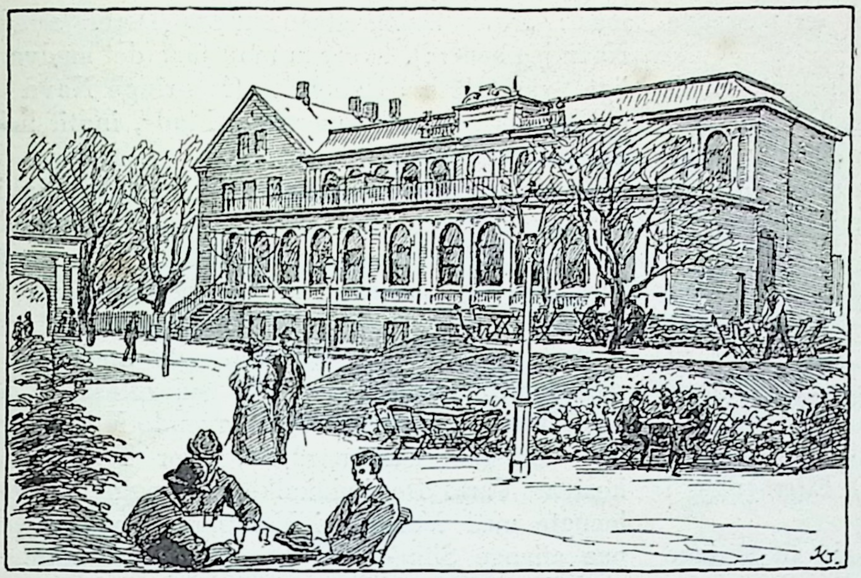
Arbejderen elsker denne Sang. Han hører gennem den Drønet af de fremad marcherende Arbejderbatailloner, naar de efter at have tilegnet sig Kundskaberne ogsaa vil have Magten. Den minder ham ogsaa om, at han ikke staar ene og forladt, og — at der skal være Retning i Geledderne.

Enghavevej Nr. 40.

Aaret efter, at Forsamlingsbygningen paa Kløvermarksvej var rejst, var det ogsaa galt med Lokaler paa Vesterbro. Her var der vel et Par offentlige Danselokaler, man kunde faa til

FORSAMLINGSBYGNINGEN PAA KLØVERMARKSVEJ.

FORSAMLINGSBYGNINGEN PAA ENGHAVEVEJ.

CIGARFABRIKANT E. HYLLER.

Leje; men Arbejderne derude følte sig saa stærke, at de meget vel kunde rejse sig et eget Hus.

Agitationen for det nye Foretagende blev drevet saa energisk, at man meget hurtig kunde købe Ejendommen, Enghavevej Nr. 40 for 106,000 Kroner. Ejendommen har et Tilliggende af 22,586 Kv. Alen. Allerede den 7. Juni 1895 blev Grundstenen lagt til den ny Bygning, den 24. Juli kunde Kransen hejses, og den 23. Novbr. indviedes den og toges straks i Brug.

Det er den største af Arbejdernes Forsamlingsbygninger. Festsalen er flot dekoreret og forsynet med Balkon og Galleri. Den kan rumme ca. 2000 Personer. Foruden den er der en mindre Sal paa 530 Kv. Alen, 7 store Værelser og et Taganlæg paa 550 Kv. Alen. Havens Areal er 17,000 Kv. Alen. Her findes baade Teater, Musikpavillon, Kiosker til Tombola, Karusselbane og andre Sommerforlystelser. Besøget ved Selskabets Fester har en enkelt Gang været oppe til 7000 Personer. Ejendommen er vurderet til 275,000 Kr., og Selskabet, som ved Stiftelsen talte 25 Medlemmer, har nu et Medlemsantal af 6750. Hver Aktie lyder paa 5 Kroner.

Hovedparten af Æren for denne ubetingede Sukces tilkommer Aktieselskabets Formand, Cigarfabrikant *E. Hyller*, der med aldrig svigtende Energi har ledet Agitationen, Bygningens Opførelse og hele Etablissementets Administration. Han har Ære og Fornøjelse af sin Virksomhed. „Folkets Hus“, som det sædvanlig kaldes, er ubetinget Arbejdernes anseligste Forsamlingsbygning. Haven er fuldstændig omdannet af en Kunstgartner. Her findes Udsigtshøje, Springvand, Borgruiner, en Kopi af den gamle Akcisebod paa Østerbro og talrige Lysthuse, der indbyder til Hvile og Vederkvægelse.

Inde i den prægtige Festsal har „Københavns frie Teater“ vundet sig et talrigt Publikum. Disse Dillettanter har under Instruktion af *Anton Neergaard* blandt andet opført Ibsens: „John Gabriel Borkman.“

ET MIDDAGSSELSKAB. AF DIREKTØR J. HENNINGSEN.

Mellem Klokken fem og seks paa den fjerde Dag i denne Maaned, hvilken Tid er omhyggelig udvalgt, ville Vin og Bægre staa rede, ventende paa Deres Aasyns Lys.

Bordet vil blive dækket i Pai Ho (Fred og Enighed)-Restavrationen, Værelse Nr. 20 paa den østlige Side.

Deres ringe Broder

Hen Ning Ihen.

Saaledes lyder Indbydelsen, der i sin aflange, røde Konvolut og skreven paa et Stykke Papir af samme Form og Farve, overbringes en 3—4 Dage forinden af Indbyderens Tjener, der er i sin bedste Puds, med de korte Klædesstøvler udenpaa Benklæderne og med den rødduskede, officielle Hat paa det nyragede Hoved. Naturligvis

har man at betænke ham med en passende Dusør.

Hans Herre har i Forvejen raadspurgt sin Almanak og fundet, at i dette vigtige Værk er vedkommende fjerde Dag anført som „heldig" til at give Middagsselskab paa, og han retter sig som Regel ubrødelig efter det astronomiske Fakultets Forudsigelser og Raad.

Om Morgenen paa den til Gildet bestemte Dag indfinder Tjeneren sig igen, denne Gang forsynet med en Liste over alle de indbudne Gæster til behageligt Gennemsyn. Saa kan man i Tide undskylde sig, om der mellem dem findes en eller anden, som man ikke ønsker at træffe sammen med; en Skik, der anbefales til Efterligning i Evropa.

Har man imidlertid bestemt sig til at tage imod Indbydelsen, skriver man Ordet „Pei" (kommer), i modsat Fald „Hsie" (takker) ved sit Navn og lader Listen gaa videre. Ved 4-Tiden gøres Bærestolen rede. Man ifører sig, hvis man er Embedsmand, den officielle Dragt med Hat, Filtstøvler og Kaftan eller sine Kisteklæder, og med saa stort et Følge af Lampebærere og Tjenere, som ens Vilkaar tillader, begiver man sig af Sted, helst en halv Times Tid før den bestemte Tid. Thi det er fint at komme for tidligt. Man giver derved Værten tilkende, at man er saa utaalmodig efter hans behagelige Selskab, at man løber fra Tiden; ikke omvendt.

Sædvanlig gives Middagsselskaberne i Embedsmændenes „Jamen" eller i Værtens private Hjem, men ikke sjældent i en eller anden større Restavration, hvoraf det vrimler i enhver kinesisk By. Naar man nærmer sig Stedet, sendes en Tjener i Forvejen for at melde Ankomsten, hvilket han udfører ved at styrte ind i Forværelset og udraabe sin Herres Navn og Titler, medens Kulierne sætter i Trav, og med et Ryk gaar saa det ind gennem den store Midtport, hvis Fløje i Dag er aabnede paa vid Gab, og hvor store Papirslanterner, bemalede med røde Tegn, der angiver Værtens Navn og Titler, staar opstillede paa lave Trefødder. Der sættes Bærestolen ned, Gæsten retter paa sin Paaklædning, lader Haanden glide en Gang hen over Paafuglefjeren, der hænger ned bagad Hatten, og langsomt og værdig, som sig hør og bør en af Folkets Fædre, skrider han gennem den dobbelte Række af Tjenere, der staar opstillede i Forværelset, ind i Modtagelsesværelset, hvor han ved Døren modtages af Værten, som ligeledes er i fuld Puds. De to store Mænd hilser ceremonielt ved at føre de sammenlagte Hænder op foran Ansigtet under en dyb Bøjning eller ved at bøje Knæ for hinanden, medens Gæsten samtidig, om han vil være rigtig fin og dannet, tilbageleverer Værten Indbydelsen, som han trækker op af højre Støvleskaft, en Kinesers Surrogat for Lomme. Saa præsenterer han sig selv for de andre Gæster med det sædvanlige Spørgsmaal: „Kuei Hsing shen mo?" (Deres ærede Navn jeg beder?), hvorpaa man faar det sædvanlige Svar: „Hsiao Hsing . . . (Mit ringe Navn er saa og saa); derpaa tager man Plads, indtil hele Selskabet er samlet.

Et kinesisk Modtagelsesværelse er sædvanligvis tarvelig udstyret. To Rækker smaa, firkantede Borde med Marmor- eller Træplader staar langs Væggene og mellem dem højryggede Stole af samme Materiale, ved festlige Lejligheder belagte med stoppede Hynder og behængte med broderede Overtræk. Gulvet mangler som oftest Tæppe og er ikke sjældent, selv i velhavende Huse, Jord eller Mursten, især nordpaa, hvor Træ er en kostbar Vare. De hvidkalkede Vægge er behængte med Malerier i Vandfarve, opklistrede paa aflange Silke- eller Papirstrimler, sammen med lignende Strimler beskrevne med Citater af Klassikerne, Vers eller Ordsprog; mange af dem er kaligrafiske Kunstværker eller Avtografer af fremragende Mænd. Værelset er oplyst af Oljelamper eller Papirslanterner med røde Tællelys, ophængte i Loftet; Opvarmning besørges af et stort Messing- eller Kobberbækken fyldt med glødende Trækul og placeret midt i Værelset. De eneste dekorative Sager, hvormed velhavende Kinesere pynter deres Værelser, er gamle Porcellænsvaser, Broncesager eller andre Antikviteter. Højsædet staar i Værelsets sydlige Hjørne, det, hvorfra alle lykkelige Indflydelser formodes at komme; det er en bred, hyndebelagt Bænk med Plads til to, en paa hver Side af et lavt, firkantet Bord, der staar i Midten. Herhen fører Værten under Bukken og Skraben den fornemste af Gæsterne, som først tager Plads efter megen ceremoniel Tøven, medens der serveres Te af Tjenerne, og Tobakspiberne tændes.

Naar alle de indbudne er ankomne, giver Værten Tegn til at gaa til Bords. Gæsterne fordeles ved firkantede Borde, otte ved hvert, og Hattene, som man indtil da har beholdt paa, tages af og bæres bort af Tjenerne eller ombyttes med den almindelige, runde Hue. Værtens Plads er ved Bordet nærmest Døren og med Ryggen til denne, den fornemste Gæsts „ved Skinken" lige over for eller paa venstre Side, der i Kina er Hæderspladsen, nærmest Hjærtet. Bordet er uden Dug. Ved hver Kuvert findes en Kop fuld af ristede Melonkærner, som Kineseren tygger under hele Maaltidet, en Porcellænsskaal, der tjener som Tallerken og ikke skiftes mellem Retterne, et Par Spisepinde af Ben eller Træ, en kortskaftet Porcellænsske og nogle firkantede Stykker porøst Papir, der fungerer som Servietter og som — Lommetørklæder.

Forinden man tager Plads, skænker Værten med egen Haand et Bæger Vin til den fornemste Gæst, løfter sine Spisepinde op foran Ansigtet til Hilsen, og Maaltidet tager saa sin Begyndelse.

Spisesedlen er ingen Bagatel.

SPISESEDDEL:

Melonkærner. Jordnødder. Mandler. Tørrede Valnødder.

HORS D'ŒUVRE.

Saltede Snegle. Hakket Skinke. Røget Makrel. Marinerede Rejer. Præserverede Dueæg.

POTAGE.

Fuglerede-Suppe. Hajfiskefinne-Suppe. Fiskemave-Suppe.

ENTRÉES.

Fiskehjærner i Æggesauce. Frikasserede Andetunger. Østers i Bambusskud. Dyresener i Champignons. Krabber i Skal. Ufødte Kyllinger. Bêche de mer.

I. RÔTI.

Stegt Pattegris. Andesteg. Hajfiskefinne-Gelé.

ENTREMETS.

Mandeltærte. Lotusnødkage. Riskager. Biscuits. Kanelbrød. Indbagt Flæskekage.

II. RÔTI.

Svinesteg. Kyllingesteg. Stegt Stør.

— Frugt. Risvælling. Te. —

Retterne serveres i Porcellænskummer, der sættes midt paa Bordet, og hvortil enhver langer med sin Ske og sine Spisepinde. Alt Kød er skaaret i Smaastykker, saa der er ingen Brug for Bordknive, og Kineseren haandterer sine to Pinde, der holdes mellem højre Haands Tommel-, Pege- og Lillefinger, med en Virtuositet, som det fordrer lang Øvelse at tilegne sig.

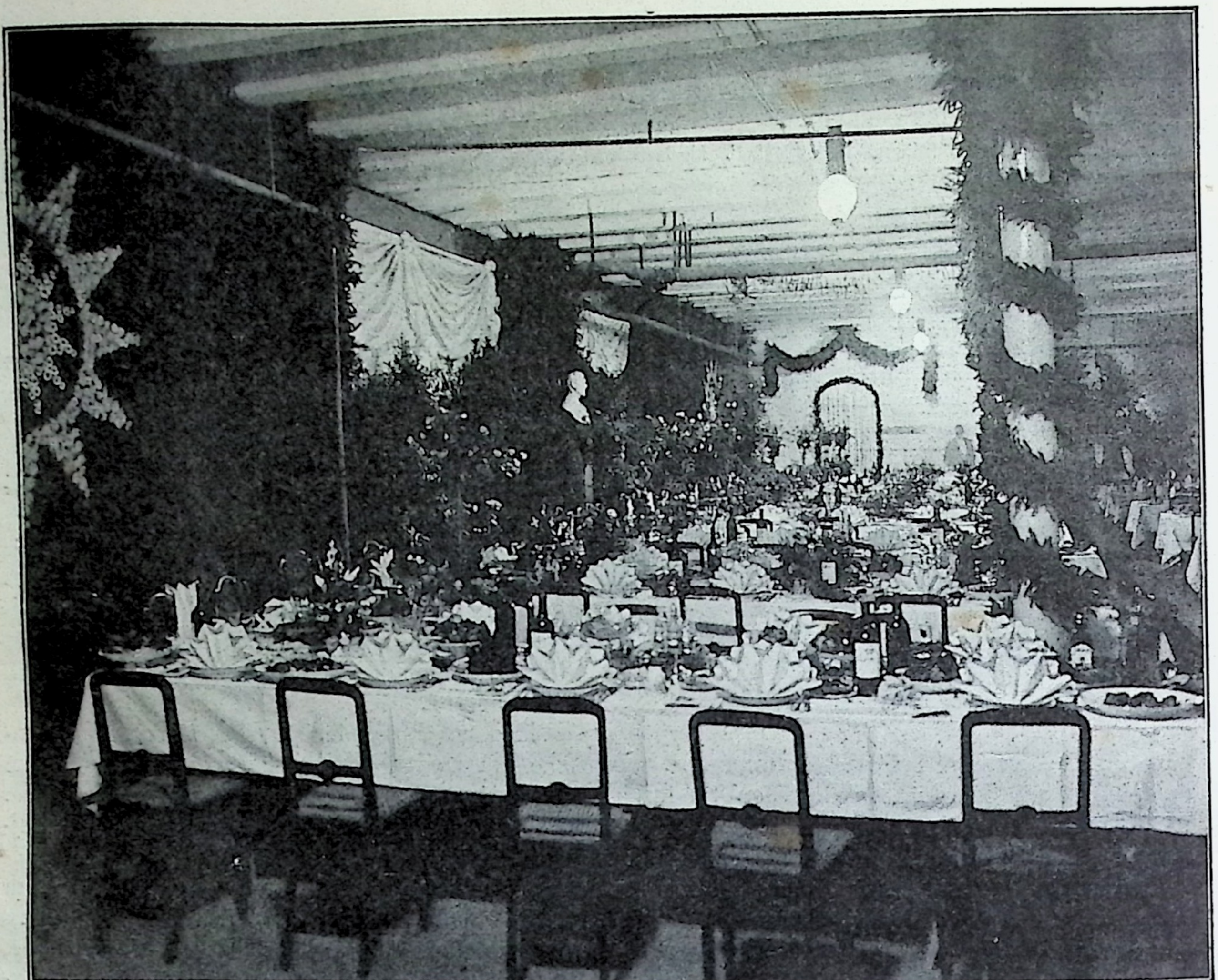
Bordtaler kender man intet til. Derimod drikker Gæsterne Bægere med hinanden i kogt Frugt- eller Risvin (Druevin produceres ikke), der serveres varm af Metalpotter, og som Regel morer Selskabet sig med en Slags „Morra", der bestaar i, at to og to samtidig løfter den højre Haand i Vejret med en eller flere af Fingrene udstrakte. Saa gættes der paa det samlede Antal Fingre. Tager man fejl, tømmer man et Bæger Vin til Straf, og det er ikke Smaating, der stikkes under Vesten. Men Vinen er svag, Bægrene smaa og Kineseren ædruelig, saa sædvanlig nøjes man med at blive højrøstet og rød i Hovedet. En beruset Kineser er en Sjældenhed, og hænder det en enkelt Gang for en eller anden, at han faar sig en lille Rus, sørger hans Venner altid for at faa ham hjem og i Seng, inden han faar Tid til at vise den offentlig frem.

Ikke sjældent sender Gæsterne — ikke Værten — Bud efter Sangerinder, hvid- og rødsminkede Skønheder med Lilleputfødder og i rigt broderede Silkedragter, hørende til „Mangegiftets" Verden og, som de gamle Grækeres Hetærer, omhyggelig opdragne og uddannede i Musik, Sang og andre selskabelige Kunster. Disse unge „Ferskenblomster" gaar fra Selskab til Selskab i deres Bærestole, underholder deres Beskyttere med monotone Sange, foredragne med kunstig Fistelstemme, og akkompagnerer sig selv paa en Slags trestrænget Guitar. Eller de drikker Herrerne til og slaar Gækken løs i kaad Konversation, kvikke Svar og „vovelige" Historier, alt til stor Moro for deres Avditorium. Damer er aldrig til Stede ved et kinesisk Middagsselskab, ja selv hjemme og til daglig sætter de sig aldrig til Bords med deres Herrer og Mestre. De holder sig for sig selv i de indre Gemakker og driver det i det højeste til at kigge gennem improviserede Huller i Papirsruderne.

Bordkonversationen er forskellig fra vor derved, at der aldrig tales om Politik. Det evig friske, uudtømmelige Æmne „Kvinderne" maa holde for, medens Vandpiberne gaar rundt, og man overtrumfer hinanden med mer eller mindre slibrige Historier. Hver Gæst har bag sin Stol en Tjener, der stopper Pibens snævre Metalhoved, stikker Spidsen i Munden paa sin Herre, anbringer en brændende Fidibus og holder Piben, medens vedkommende i to-tre stærke Drag suger Røgen til sig, sluger den og lader den gaa ud igennem Næseborene.

Man tager godt for sig af Retterne. Paa ganske faa Undtagelser nær er disse, selv for en forvænt, evropæisk Gane meget velsmagende. Specielt anbefales Supperne. Svalerede- og Hajfiskefinnesuppe er rene Delikatesser. Derimod advares man mod de indbagte Flæskekager, som sædvanligvis er for stærkt spækkede med Hvidløg og Svinefedt. Heller ikke vilde de præserverede, det vil sige fordærvede Æg, falde i ret mange Evropæeres Smag, medens Kineseren til Gengæld er en Mester i at stege Fjerkræ. Oksekød spiser han ikke. Som Buddhist indlader han sig ikke paa at dræbe eller spise et saa nyttigt Dyr. Det overlader han til den hensynsløse Evropæer. Smør og Mælk kender han heller ikke til paa sit Bord, og Brød erstatter han ved en Slags Melboller, der imidlertid som Regel er noget ufordøjelige for en evropæisk Mave.

Efterhaanden bliver man varm og munter. „Morra"-Spillerne bliver højrøstede. Man gør sig det mageligt. Der knappes op, Overklæderne tages af; Stolene rykkes tilbage; Konversationen bliver mer og mer vovelig; alle Slags mærkelige Lyde, som ikke kendes i godt Selskab i Evropa, men som i Kina er lige saa mange Komplimenter til Værtens Traktement, høres i Tummelen. Man bliver elskværdig imod sin Nabo, lægger Stykker fra sin Tallerken over paa hans eller stikker ham dem i Munden; Formerne og Stivheden lægges et Øjeblik til Side; indtil Skaalen med Risvællingen, der afslutter enhver Middag, bringes rundt. Saa forbereder man sig til Opbrud. Maden skylles ned med den sidste Kop Te; Messingfadet med de varme, fugtige Haandklæder, hvorpaa man tørrer Ansigt og Hænder, bæres omkring; Tjenerne faar travlt med at hente Hattene og Overtøjet; Værten kaster et prøvende Blik rundt om Bordet for at se, om alle er fær-

FR. RIISE FOT.

FRA JUBILÆUMSFROKOSTEN PAA GAMLE CARLSBERG.

dige. Er det Tilfældet, rejser han sig, medens man udenfor hører Kuliernes Raaben og Støjen, idet de slæber Bærestolene frem. Saa tager man Afsked med hinanden, de fornemste Gæster gaar først, fulgte til Stols af Værten, og Tjenestefolkene kaster sig over Levningerne.

ALFRED DREYFUS. AF N. P. JENSEN.

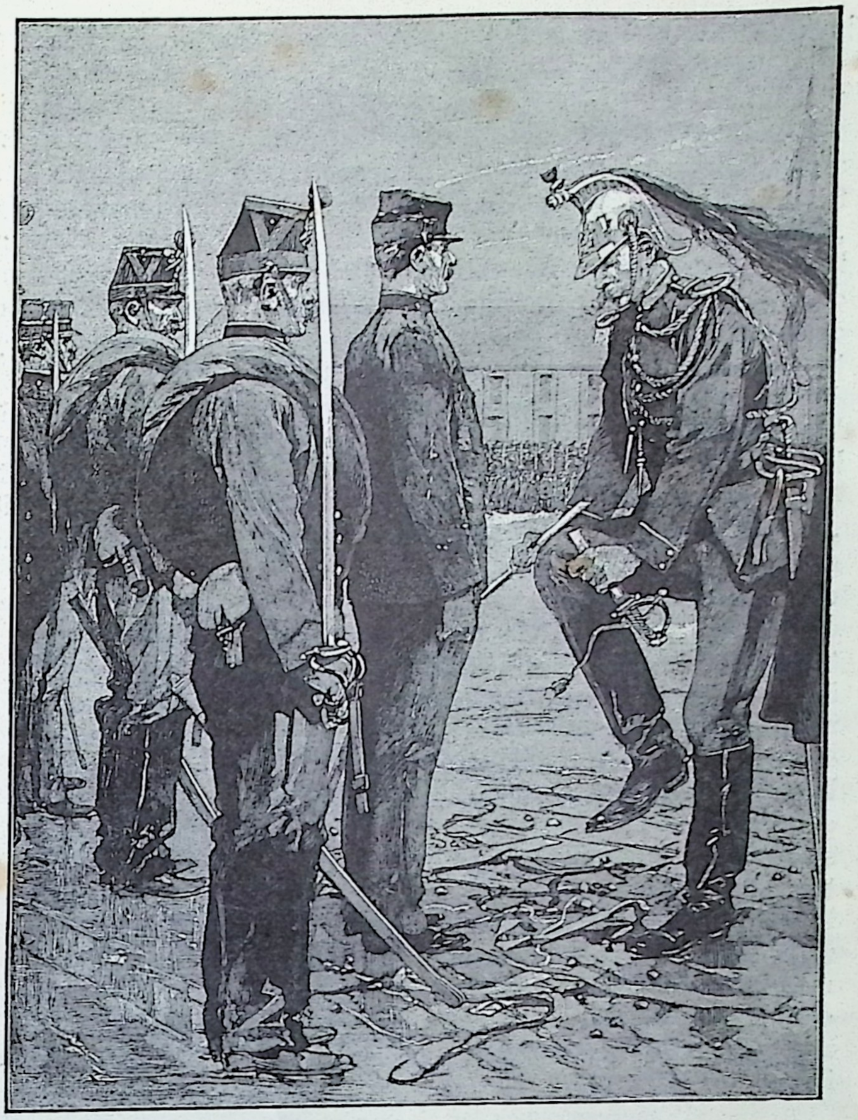
I Oktober 1894 blev den franske Artillerikaptajn *Dreyfus* arresteret som mistænkt for Forræderi.

Kaptajnen var til Tjeneste i Krigsministeriet i de Kontorer, der behandler alt, hvad der vedrører Hærens Mobilisering og Koncentration m. m., kort sagt Sager, hvis Hemmeligholdelse er en absolut Nødvendighed. Disse Kontorer var underlagte Chefen for Generalstaben, General *Boisdeffre*.

Generalen var kommen til Kundskab om, at Indholdet af enkelte af de Aktstykker, der fandtes i Kontorerne, var bleven forraadt til en fremmed Magt, og at denne stadig blev holdt à jour med de Forandringer, der foretoges i Mobiliseringsplanerne. Han begyndte derfor i 1894 en Undersøgelse for at komme paa Sporet efter den Skyldige. I September s. A. kom man ved Bestikkelse i Besiddelse af en Følgeskrivelse, hvormed der blev fremsendt enkelte af disse Aktstykker, der var nærmere betegnede i Skrivelsen. Denne var funden hos den tyske Afsending i Paris.

Generalen kendte alle de Officerer, der havde været beskæftigede i Kontorerne og havde haft med Sagerne at bestille. Den Skyldige maatte findes blandt dem, og Mistanken rettedes mod 4, hvoriblandt Kaptajn Dreyfus. Generalen havde iøvrigt i længere Tid haft Kaptajnen mistænkt for at staa i Forbindelse med en fremmed Magt. Det, som nu blev det afgørende, var, at den omtalte Følgeskrivelse sluttede med: „Jeg rejser til de store Manøvrer.“ Dreyfus var nemlig den eneste af de 4 Officerer, der i 1894 havde deltaget i disse Manøvrer. Derfor rettedes Mistanken udelukkende mod ham, og han blev arresteret.

Følgeskrivelsen var uden Underskrift. Da Dreyfus benægtede at have skrevet den og stod fast paa sin Uskyldighed, blev Skrivelsen, der kom til at danne Grundlaget for Anklagen, men hvis Indhold aldrig er offentliggjort officielt, grafologisk

KAPTAJN DREYFUS' KAARDE SØNDERBRYDES.

undersøgt af Forskellige, og derved kom man til det Resultat, at den var affattet af Dreyfus, men med fordrejet Haandskrift.

Arrestationen vakte uhyre Opsigt. Man vilde vide de nærmere Omstændigheder. Krigsministeren, General *Mercier*, saa vel som General Boisdeffre blev derfor bestormede med Forespørgsler. De nægtede at give nogen som helst Oplysning, men udtalte dog samtidig, at de følte sig overbeviste om, at Kaptajn Dreyfus var skyldig i Forræderi. Rygterne fik nu frit Spillerum, og der var et Kapløb i Pressen om at bringe Efterretninger. Det fortaltes, at Kaptajn Dreyfus havde faaet 500,000 Francs for Aktstykkerne, og den Omstændighed, at han var Jøde, gjorde Sagen værre, saa at ethvert Rygte, der vidnede imod ham, fandt Tiltro. Følgen heraf var, at Lidenskaberne sattes i Bevægelse, og at den offentlige Mening udtalte sit „skyldig“ og dømte Kaptajnen til Døden, forinden Krigsretten endnu var traadt sammen.

At Forundersøgelserne holdtes strængt hemmelige, fandt gennemgaaende Tilslutning, men mange ventede, at naar Sagen kom for Retten, vilde den blive fuldstændig afsløret. Det gav Anledning til, at Pressen aabnede en Debat om, hvorvidt Forhandlingerne for Krigsretten burde føres offentlig eller for lukkede Døre. Paul de *Cassagnac* tog Ordet for Procedurens Offentlighed. Han støttede dette paa, at man havde Ret til at forlange at vide, i hvilken Grad Fædrelandets Forsvar havde lidt. Desuden kunde der, efter hans Mening, intet være til Hinder for at offentliggøre de solgte Aktstykker, thi da Triplealliancen kendte dem, burde ogsaa Frankrig kende dem. Endelig mindede han om, at den offentlige Procedure var nødvendig, fordi Dreyfus skulde undgælde med Livet.

Krigsministeriet svarede gennem Regeringens Organer, at det ikke gik an at føre Forhandlingerne ved Retten offentlig, dels af Hensyn til Sagens Beskaffenhed, men ikke mindre af Hensyn til vedkommende fremmede Magt. Det gjorde tillige gældende, at der i dette Tilfælde ikke kunde være Tale om at anvende Dødsstraf, thi det var Loven af 1830, der sætter Deportation som Straf for politiske Forbrydelser, hvorefter der skulde dømmes.

Spørgsmaalet om Straffen blev ogsaa bragt frem i Deputeretkamret, men i al Almindelighed og uden at Kaptajn Dreyfus' Sag blev omtalt. Kamret godkendte Ministerens Opfattelse.

Saalænge Undersøgelsen stod paa, fik ingen Adgang til Dreyfus. Midt i December — Dreyfus havde den Gang været arresteret i 2 Maaneder — havde man faaet hele Bevismaterialet samlet, og Krigsministeren befalede, at Krigsretten skulde træde sammen den 19. December. Det blev samtidig tilladt Advokat *Desmanges*, der havde paataget sig Defensoratet, at besøge Arrestanten Dagen forinden, den 18.

Krigsretten bestod af 7 Medlemmer, af hvilke Chefen for det 129. Infanteriregiment, Oberst *Maurel*, førte Forsædet. Det første, Retten skulde tage Bestemmelse om, var, hvorvidt Forhandlingerne skulde føres offentlig eller ikke. Det hedder derom i den franske Krigsretsinstruktion: „Naar Offentlighed synes farlig for den offentlige Orden eller Sæderne, kan Krigsretten bestemme, at Forhandlingerne skal finde Sted for

lukkede Døre. Dommen skal i alle Tilfælde afsiges offentlig". Krigsretten besluttede, at Dørene skulde lukkes.

Efter flere Dages Forhandlinger blev Dommen afsagt den 23. December. Den lød paa, at Dreyfus skulde deporteres paa Livstid og degraderes „pour avoir dans le courant de 1894, à Paris, livré à une puissance étrangère ou à ses agents des documents intéressant la défense nationale et avoir ainsi pratiqué des machinations ou entretenu des intelligences avec cette puissance étrangère à l'effet de l'engager à commettre des hostilités contre la France ou de lui en procurer les moyens".

Ordlyden af Præmisserne er gengivne efter „L'avenir militaire", fordi Oversættelsen frembyder saadanne Vanskeligheder, at den bør sammenholdes med den franske Tekst. I Oversættelse lyder Præmisserne: „For i Løbet af 1894 i Paris at have udleveret til en fremmed Magt eller til dens Agenter Aktstykker, der havde Betydning for det nationale Forsvar, og for saaledes at have drevet mistænkelige Underhandlinger eller stadig staaet i Forbindelse med denne fremmede Magt med det Maal for Øje at faa den til at øve Fjendtligheder mod Frankrig eller sætte den i Stand dertil".

KAPTAJN DREYFUS.

Af disse Præmisser synes det at fremgaa, at Beviserne mod Kaptajn Dreyfus ikke har foreligget rent og klart, og det ses, at han ikke har solgt Aktstykkerne; i alle Tilfælde var dette ikke blevet bevist. En roligere Betragtning vilde derfor næppe have slaaet sig tiltaals med disse Præmisser. Men man spurgte ikke den Gang om, hvorfor han var dømt; man nøjedes med, at han var dømt.

Alle Krigsrettens Medlemmer havde været enige i at erklære Dreyfus for skyldig, men, da de skulde bestemme Straffen, var der flere af dem, der vilde votere for Livsstraf. Præses gjorde da opmærksom paa, at det af Regeringskommissæren var blevet ham meddelt, at hvis Dommen kom til at lyde paa Livsstraf, vilde den blive kasseret og Sagen henvist til en ny Ret.

Under hele Sagen skal Dreyfus have forsvaret sig med den største Koldblodighed og hævdet sin Uskyldighed. Hans Defensor, Advokat Desmanges, hos hvem man efter Domsafsigelsen søgte Oplysninger, svarede, at han turde intet meddele om Sagen. Han maatte bøje sig og bøjede sig for den Afgørelse, Krigsretten enstemmig havde truffet. Derfor stod Dreyfus for ham som dømt, og for Verden maatte han staa som skyldig, fordi han var dømt. Men i sit Inderste følte han — Desmanges — sig overbevist om, at Dreyfus var uskyldig.

Den 5. Januar 1895 blev Dommen eksekveret paa Pladsen bag l'Ecole militaire i Paris i Nærværelse af en stor Del af Garnisonen. Efter at Kaptajn Dreyfus var ankommen, lod Generalen, der førte Kommandoen, Dommen oplæse. Da det var sket, sagde han:

„Alfred Dreyfus! De er uværdig til at bære Vaaben.

I den franske Nations Navn:

Jeg degraderer Dem!"

En Adjutant traadte frem, knækkede Dreyfus' Klinge over sit Knæ, kastede Stykkerne til Jorden og afrev ham Epauletterne. Derpaa blev han ført langs Fronten. Da han paa denne Vandring kom forbi en Gruppe af Territorialhærens Officerer, der havde anmodet om, at de maatte være til Stede, blev han modtagen med Haansord og Raabet: Forræder! Ligesom han allerede tidligere ved Dommens Oplæsning og Generalens Udtalelser højtidelig havde erklæret sig uskyldig, saaledes svarede han ogsaa nu, da han blev haanet: „Jeg er uskyldig!"

Da Tropperne marcherede bort fra denne sørgelige Parade, blev de hilste med Jubel af Befolkningen: Hæren havde haft en Forræder, han havde faaet sin Dom.

At Krigsretten havde dømt efter sin bedste Overbevisning, derom kan der ikke være den fjærneste Tvivl. Men selv det ansete militære Tidsskrift „Spectateur militaire", der strængt hævdede dette Standpunkt, udtalte dog samtidig, at der, hvis Hovedanklagepunktet mod Dreyfus var Følgeskrivelsen, og hvis det kun var ad grafologisk Vej, man havde bevist, at Dreyfus var skyldig, var en Mulighed for, at han var dømt uskyldig. Man stod da overfor en af disse sørgelige Fejltagelser, som, om end kun sjældent, dog var begaaede tidligere, og i saa Fald var der ingen Oprejsning, der vilde være stor nok. Tillige fremhævede Tidsskriftet — og med Rette — det ubegribelige i, at General Boisdeffre, der havde erklæret i lang Tid at have haft Kaptajn Dreyfus mistænkt for at staa i utilladelig Forbindelse med en fremmed Magt, dog havde beholdt ham i Kontorerne. Fra det Øjeblik, han var mistænkt, burde han selvfølgelig have været fjærnet. Derfor kan Generalen ikke siges at være fri for Skyld.

Efter Eksekutionen skrev Dreyfus et Brev til

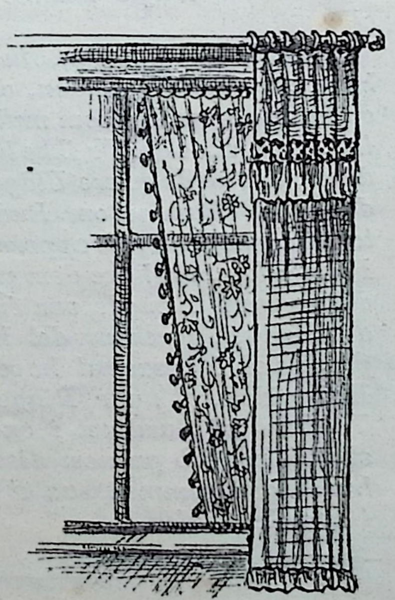
Krigsministeren. Han bad ikke om Naade, men i sin Æres Navn bad han Ministeren fortsætte Undersøgelserne.

Saa blev Dreyfus deporteret, men fra den Udørk, der er anvist ham til Opholdssted, har han bestandig ladet det klinge tilbage: Jeg er uskyldig.

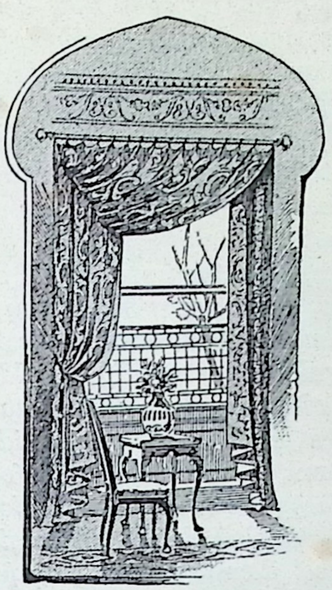
Efter dette vil det være forstaaeligt, at der efterhaanden har gjort sig en stærkere og stærkere Stemning gældende, der forlanger, at Sagen skal optages paa ny. Paa den anden Side er det ogsaa forstaaeligt, at Regeringen ikke kan gøre det, før der foreligger Beviser for, at Dreyfus er uskyldig. Som bekendt er det Vicepræsidenten i det franske Senat, Advokat *Scheurer-Kestner*. der staar som Talsmand for at faa Sagen optaget til fornyet Undersøgelse, fordi han tror paa Dreyfus' Uskyldighed. Endnu er han dog ikke traadt offentlig frem, og hans private Henvendelse til Konsejlspræsidenten og Krigsministeren har ikke baaret anden Frugt, end at disse har erklæret, at man ikke har forelagt dem noget, der kunde bringe dem til at forandre deres Anskuelser om Sagen. Men dermed er jo Spørgsmaalet ikke ude af Verden, og det er at ønske og haabe, at det gennem fortsatte Bestræbelser maa lykkes at finde en Vej, ad hvilken det bliver muligt at faa enhver Tvivl banlyst.

ALMAS FØRSTE HJEM. AF EVA. III.

Hver Morgen, naar Alma stod foran det lille ovale Spejl i den Glostrup-Bondegaard, sagde hun til sig selv: „Frøken Alma er død, Fru Harald leve!“ Thi skønt to Uger var gaaet, siden hun holdt Bryllup, morede det hende endnu utroligt at være den unge Frue. Men efter fjorten Dages sød Uvirksomhed vaagnede pludselig hendes Energi, og hun erklærede, at nu var det paa Tide at tænke paa alvorligere Arbejde end — Kærlighed. Den Dag tog hun med Harald til Byen for at se paa Tæpper og Gardiner. Disse skulde jo gøres færdige, mens der tømredes og maledes i det lille Hjem.

Alle Gardiner vilde Alma sy selv, saa omend hun valgte gode Stoffer, vilde de ikke blive meget dyre. Værre var det med Tæpperne, som hun frygtede vilde gøre et glubsk Indhug i deres samlede Formue. Havde denne ikke været af de beskedne, vilde de kun have haft tyrkiske Tæpper, de smukkeste og stærkeste i Verden. Men da man jo ikke kan bygge et Hjem alene af disse, og mange Ting skulde skaffes tilveje, maatte de skrive tyrkiske Tæpper paa de fromme Ønskers Tavle og opgive dem. En venlig Sjæl i London havde som Brudegave foræret Alma tre mindre, orientalske Tæpper, og disse kom sammen med mange andre Smaating med Skib direkte fra England.

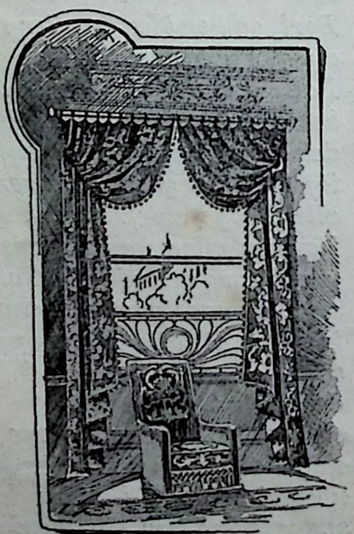

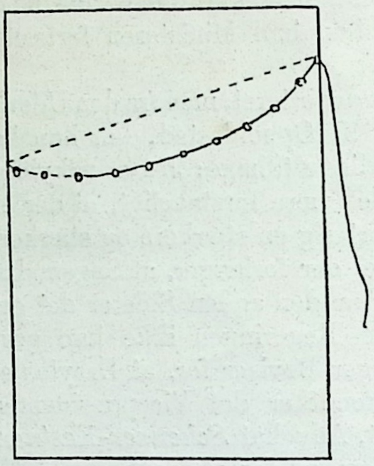
Disse Tæpper, havde de bestemt, skulde ligge paa mørkeblaat Filt, to i Spisestuen og et i Entréen, for med deres bløde, brogede Farver vilde de tone smukt mod Væggens Gule og Gulvets Blaa. Her som i de andre Stuer blev Gulvet ferniseret i en Stribe langs med Væggen; af de forskellige brune Fernis-Sorter, der eksisterer til dette Brug, valgte Alma valnøddebrunt, fordi denne Farve er varm og staar godt baade til Nøddetræs og mørke Egetræs Møbler. Bredden af denne Bort var forskellig alt efter Værelsets Størrelse. Saaledes var den fem Kvarter i Dagligstuen, tre Kvarter i Sove- og Spiseværelse og kun 1½ Kvarter i Entréen. Køkken, Pige- og Spisekammer havde hele Gulvet ferniseret. Tæpperne blev afpassede, saa de laa et Par Tommer ind paa denne Bort, og her blev de efter nyeste engelske Princip fastholdt med Messingsøm, store og flade. Paa denne Maade kan Snavset fra Tæppet børstes ud paa det ferniserede Træ, og naar det er fejet væk, er det en let Sag med en fugtig Klud at gaa over Træet og saaledes holde alle Kroge støvfri; at have Tæppet tæt mod Væggen efter gammeldags Princip er lige saa urent som usundt. To Gange om Aaret ved de store Rengøringer er det nemt med en Skruetrækker at løfte Messingsømmene i Vejret og saaledes faa Tæppet løst for at banke det ordentlig ud.

Skønt det var en større Udgift i Øjeblikket, valgte Alma dog den fornuftige Plan at have ubleget grovt Filt under de rigtige Tæpper og spare disse for det stærke Slid at ligge lige paa Gulvfladen. Thi fra sine engelske Venner

vidste hun, at blaat, grønt og rødt Filt, der som Regel varer fire Aar, kan holde dobbelt saa længe, om det spændes over et andet Lag Filt, og da dette sidste er en langt billigere Art, er Fordelen indlysende. Hun valgte ogsaa dette Princip for Dagligstuen, hvor Gulvet skulde dækkes af et mosgrønt romersk Tæppe. I lysere Tone paa mørkere Bund var tre Ringe slyngede i hverandre, men saa svag Forskel var der paa Farverne, at Mønstret ikke sprang i Øjnene, naar man gik over Gulvet. Baade Alma og Harald havde nemlig en fuldkommen Rædsel for alt, hvad der virkede paatrængende, som store brogede Tæpper, kridhvide Lofter og stærk Forgyldning. Derfor banlyste de ganske forgyldte Lister, der spiller saa stor en Rolle i dansk Dekoration, valgte Tæpper efter den mest dæmpede Smag og fik deres Lofter malede med en gansk svag Tone, der stemmede med Tapetet. Saaledes var Dagligstuens Loft ikke grønt, men grønligt, Spisestuens ikke gult, men gulligt.

De havde haft mange Samtaler om Gardinerne, men da Harald snart indsaa, at hans Viden paa dette Punkt indskrænkede sig til de velkendte hvide Vaskegardiner forinden og uldne Gardiner syede med Kappe foroven og Slæb forneden, saa overlod han ganske til Alma at bestemme, hvorledes disse Ting skulde ordnes. Kun maatte hun love ham, at alle Gardinerne skulde laves til at trække for Vinduet, saa de virkelig lunede en kold Vinteraften. Alma var ikke længe om at træffe sit Valg, der bestod af stramtsiddende Musselins Gardiner tæt mod Ruden og korte uldne Gardiner til at trække for. Atter her fulgte hun den engelske Mode, der baade er billigere og mere praktisk, thi hvorfor skal al det Gardinstof hænge under Vindueskarmen og samle Støv? Navnlig i smaa Værelser giver det et tungt og overfyldt Udseende, naar Bunker af Tøj anbringes om Vinduerne. Lad Lys og den friske Luft komme ind i fuldt Maal! Om Solen skinner for stærkt, kan de Musselins Gardiner trækkes helt sammen. For disse bestilte Alma ganske tynde Messingstænger, der blev sat paa Vinduesrammen foroven og forneden. Det crême Musselin, indvævet med el let ranket Mønster i Hvidt, blev prydet med en lille Bomulds-Vaskefrynse. Smaa Ringe blev syet for begge Ender, efter at Gardinet var klippet og sømmet, saa at det havde den rette Længde. Ringene skødes paa Stangen og kunde saaledes trækkes helt for eller skydes tilbage, om Vinduet stod aabent. Udefra ser det altid bedst ud, naar Gardinerne paa hver Side af Vinduesposten sidder i stram skraa Linje.

Da der ikke var overdrevent stærkt Sollys paa Lejligheden, undgik Alma ved dette Arrangement en stor Udgift, nemlig Rullegardiner, der naar de skal være kønne, af crême Lærred med Mellemværk, er temmelig dyre; en anden Fordel ved disse moderne „Vitrailles“ er, at de holder meget længere rene end de løst hængende lange Gardiner, der hurtig krølles og afjaskes.

De uldne Gardiner blev forede med svært Shirting, der passede i Farven til Stoffet, og paa hver Side løb en Snor. Derimod var de forneden pyntede med en kort Frynse, foroven med en bredere. For de store Vinduer var det nødvendigt at bruge en Vidde i hvert Gardin, hvorimod en halv Vidde var tilstrækkelig for de mindre Fag. Alma havde først tænkt paa at sy dem lige op og ned med en Frynse paa den lange Side og forneden paa den kortere, indtil hun fik den Idé med det brede Overfald og den forskellige Frynse. Det tog sig saa godt ud, at hun brugte samme Mønster for dem alle.

Spisestuen undtagen, thi det ene Vindue her var paa Skyggesiden, og det gjaldt derfor om, at saa meget Lys som muligt kunde strømme ind. Hun vilde derfor ikke have Musselinsgardiner, blot nogle svære Uldgardiner, der kunde danne en Ramme om Ruderne. Hun havde tænkt sig nogle højt drapperede lange Gardiner. Først vilde hun have dem ulige i Bredde, men da Væggens Længde var éns paa begge Sider af Vinduet, forekom det hende, at det vilde passe bedre ogsaa at have Gardinerne éns. Hun vidste, at naar Ringe blev anbragt paa Vrangen af Gardinet i en buet Linje, og en stærk Snor løb gennem disse, var det nemt at trække dem sammen, saa at de af sig selv faldt i smukke Folder.

(Forts.)

UGENS REVUE.

GENERALLØJTNANT J. J. BAHNSON.

GENERALLØJTNANT *J. J. Bahnson*, der d. 18. ds. traadte ud af den aktive Arméetjeneste, fordi han den Dag havde naaet Aldersgrænsen for Generaler, 70 Aar, er en Landmandssøn fra Jylland. Efter at være bleven Student 44 og filosofisk Kandidat 45 kom han paa den kgl. militære Højskole, deltog under Krigen i 48 i Fredericias Forsvar, afgik fra Højskolen i 53, ansattes ved 1. Artilleriregiment, blev 55 Skoleofficer og Lærer i Artilleri og Fortifikation, traadte 56 atter ud i Artilleriet og blev 57 Kaptajn.

Har virket som Lærer i Kemi ved Højskolen (fra 59) og ved Officersskolen (fra 68) samt været indflydelsesrig Skoleofficer (fra 70). Var under Krigen 64 ansat først ved Artillerikommandoen i Fredericia, i hvis Forsvar han atter deltog, dernæst ved Forsvaret af Lille Bælt og blev Kommandør for 5. Fæstningsartillerikompagni samt Chef for Fortet „Prøvesten‥n“.

Har 71 stiftet og senere altid vist megen Interesse for det krigsvidenskabelige Selskab.

Københavns Befæstning har altid haft en varm Talsmand i B, der gærne drøftede dette Spørgsmaal, baade i Bladartikler og i Foredrag. Særlig da han 84 blev Krigsminister — han var 79 bleven Oberst og Chef for Krigsministeriets 1. Departement, — lagde han alle Kræfter til for at sætte sin Yndlingstanke igennem. Da Folketinget nægtede at følge hans Forslag, fik han paa den provisoriske Lov af 86 bevilget Midler til Paabegyndelsen af Københavns Feltbefæstning og af Kystbatterierne ved Charlottenlund og Kastrup, ligesom han hjalp „den frivillige Selvbeskatning til Fædrelandets Forsvar“ til at paabegynde Opførelsen af Garderhøjfortet.

Hærens Krigsberedskab søgte B. at fremme ved Udstedelsen af fuldstændige Mobiliseringsbestemmelser (87) og ved Indførelsen af Magasingeværer (86—87); endelig fik han i 85 ved en foreløbig Lov oprettet det lyseblaa militære Gendarmerikorps, der — ligesom saa mange andre af B.'s Foranstaltninger — dels mødtes med indigneret Protest, dels gjordes til Genstand for en Hoben Løjer i radikale, antimilitaristiske Kredse.

1887 valgtes B. trods stærk Opposition ind i Folketinget (for Københavns Amts 1. Valgkreds), hvor han havde Sæde, indtil han 95 faldt for Kommandør Bojesen. S. A. gik han af som Krigsminister (afløst af General Thomsen) og udnævntes til kommanderende General.

HELGE RODE er en af de unge Forfattere, til hvem der knyttes de største Forventninger.

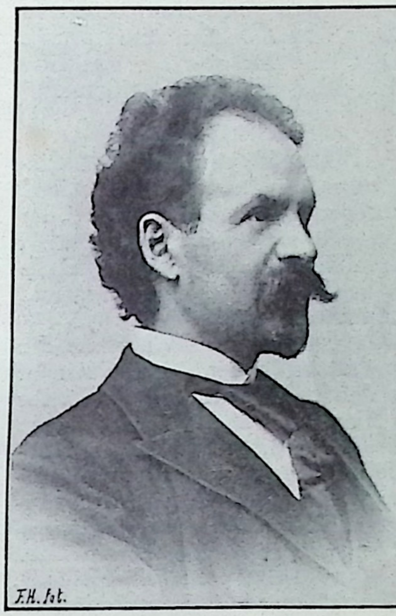

Uhyre ung begyndte han, en Smule spædt og enstonigt. Men der var straks de *hvide Blomsters* fine Ynde over hans Digtning. Efterhaanden har den vundet rigere Toner og stærkere Farver, samtidig med at den har beholdt sin indtagende Renhed.

Dette viste sig allerede i *Sommereventyr*, som Dagmarteatret spillede i Fjor. Det aabenbaredes mægtigere og modnere i *Kongesønner*, hvis lyriske Pragt Dagmarteatret nu i disse Dage indrammer i et festligt Sceneri.

Helge Rodes Poesi er ifærd med at spille sig ud for fuldt Orkester.

AMATØR.

AUGUST ENNA.

KOMPONISTEN *August Enna*, hvis nyeste Værk, Æventyroperaen „Den lille Pige med Svovlstikkerne,“ i Lørdags gaves første Gang paa Kasino efter for en af de Kontroverser, der synes at være uadskillelige fra hans Arbejders Fremførelse, er født 13. Maj 1860 i Nakskov, hvor Faderen var Skomager.

Kom først til Handelen, uddannede sig derefter i Skomager-Haandværket og lagde sig saa paa egen Haand efter Musik. Fik Engagement som Orkesterspiller i Finland, drog hjem igen, komponerede, vak-

te N. W. Gades Opmærksomhed, fik det Ancherske Legat, studerede i Udlandet, vendte atter hjem, led Nød, skrev Operaen „Heksen“, blev opdaget som et stort Geni, feteret og rost i de højeste Toner af nogle, modtagen med Skepsis og hensynsløs Kritik af andre.

„Heksen“s Sukces i 92 fulgte ikke hans næste Opera „Kleopatra“ i 94, ikke heller „Aucassin og Nicolete“ i 95.

Paa gentagne Rejser er det lykkedes E. at faa sine Værker frem flere Steder i Udlandet.

Har sin Styrke i Instrumentationen og en Tilbøjelighed til at gøre et stort Nummer ud af al Ting.

Har ogsaa givet efter for denne Tilbøjelighed, da han skrev Musik til det fine Æventyr om den lille Pige med de smaa Svovlstikker.

JUBILÆET paa *Gamle Carlsberg* fejredes selvfølgelig med al den storslaaede Festivitas, der sømmede sig en saa omfattende, i baade det aandelige og materielle Liv herhjemme saa betydningsfuld Institution.

Fra Direktionens Side var der gjort alt muligt for at hædre Mindet om den Mand, der den 10. ds. for 50 Aar siden startede den nu saa store Virksomhed. Med en smuk Højtidelighed indviedes det nye Carlsberg Laboratorium og afsløredes den udenfor det rejste Statue af Brygger *J. C. Jacobsen*, af hvilken vi i forrige Hæfte bragte et Billede.

En fyldigere Repræsentation for et Lands Videnskabelighed ses sjældent samlet paa ét Sted, naar en industriel Bedrift indbyder til Fest. Vistnok aldrig før har Videnskabernes Selskab vist et Forretningsjubilæum den Ære at give Møde ved det saa vidt muligt *in pleno.*

Men heller ikke har nogen anden dansk privat Institution rakt Videnskaben en hjælpende Haand med saa store Summer til Gave, som „Gamle Carlsberg“ gennem Brygger-Mæcenen.

I Dagens Anledning blev der fra Direktionens Side med sædvanlig stort Blik paa Forholdene ydet rundelige Dotationer (til Arbejderne, Sognets Fattige samt Københavns og Frederiksbergs Kommuner), og fra utallige, der staar eller har staaet i Forbindelse med den jubilerende Institution, og som følte sig i Taknemmelighedsgæld til den, modtog Direktionen Lykønskninger under de forskelligste Former.

Men ikke mindst varmt kom Takken og de gode Ønsker frem ved den Monstre-Frokost, hvortil Direktionen havde indbudt 900 Personer, og som afholdtes i en for Lejligheden smagfuldt dekoreret Lagerkælder.

Her sad ved de næsten uoverskuelige Rækker af Borde Videnskabsselskabets Medlemmer og andre dekorerede Honoratiores sammen med Bryggeriets Funktionærer og Arbejdere — Aandens og Haandens Mænd, alle gamle Kapt. Jacobsens Medarbejdere eller deres Arvtagere paa de Omraader, hvor han har virket saa fremskuende og med saa kongelig Gavmildhed, til Ære for sit Land og sit Hus.

VENCESLAUS ULRICUS HAMMERSHAIMB, der nu paa Grund af Alder trækker sig tilbage fra sin Præstegærning, er født paa Færøerne 1819, hvor hans Fader var Lagmand; i 1831 kom han til København, her blev han Student i 1839 og fik teol. Embedseksamen i 1847; H. studerede derefter, dels paa Færøerne, dels i Danmark, de gamle færøiske Folkeminder og Dialekter, indtil han i 1855 blev kaldet til Sognepræst paa sine Fødeøer, hvis Provst han tillige var i 11 Aar; i 1878 blev han udnævnt til Sognepræst for Lydersløv og Frøslev ved Stevns, hvilket Embede han nu forlader.

Hammershaimb, som fra sin tidligste Ungdom havde næret en levende Interesse for det færøiske Sprog, fandt ogsaa ved Siden af sin gejstlige Virksomhed Lejlighed til yderligere Forskninger og grundige Studier af dette sit Modersmaal saavel som beslægtede Sprog; det lykkedes ham herigennem at fastslaa en færøisk Retskrivning, som muliggjorde Udgivelsen af mangfoldige gamle Sagn og Kvæder, der tidligere for en stor Del kun var bevarede ved mundtlig Overlevering. H. har saaledes Fortjenesten af at være Grundlægger af den færøiske Literatur. Fra H.s literære Virksomhed maa nævnes hans „Sproglære“, „Kvæder“ og mange fl.; det betydeligste af hans Arbejder er dog den for faa Aar siden udkomne „Færøiske Anthologi“.

H. og Hustru f. Gad's varme Interesse og store Kærlighed til Færøerne har ikke mindst givet sig Udslag i en sjælden høj Grad af Hjælpsomhed og Gæstfrihed mod enhver, der paa en eller anden Maade maatte være knyttet til de kære Øer.

F.

HANS PETER HANSSEN-NØRREMØLLE.

HANS PETER HANSSEN-NØRREMØLLE, Landdagsmand for *Sønderborg-Aabenraa*-Valgkreds og Udgiver af det sønderjyske Dagblad „*Hejmdal*“, er den mest celebre Repræsentant for det unge Nordslesvig, en fremragende Type paa den Slægt, der er vokset op under Fremmedherredømmet. Han er født 1862 i *Sundeved*, tilhørende en gammel, anset Bondeæt, og bestemtes oprindelig til at tage sine Fædres Gærning i Arv; men hans lette Nemme og klare, logiske Sans pegede tidlig i Retning af boglig Syssel som det Felt, der laa hans Ævner nærmest. Paa *Askov* Højskole modtog han vækkende Impulser, og i *København, Berlin* og *Leipzig* — Centrerne for henholdsvis dansk og tysk Aandsliv — lagde han ved ihærdige, omend kortvarige Studier Grunden til den omfattende Kundskabsfylde og det klare, frie Overblik, som kendemærker hans Stilling indenfor den nationale Politik i Sønderjylland. Saaledes udrustet viede han sine Kræfter og Ævner til *Kampen for Bevarelsen af Sprog og Folkeejendommelighed i det danske Nordslesvig*, hvor han trods sin Ungdom snart kom til at indtage en ledende Stilling.

Hans Indflydelse mærkes paa saa godt som alle Omraader af det nationale Arbejde. Han er saaledes Medlem af alle de tre store nationale Organisationers Bestyrelser, baade *Sprogforeningens, Vælgerforeningens* og *Skoleforeningens*, og navnlig som *Vælgerforeningens* Sekretær trak han i adskillige Aar en betydelig Del af Læsset, indtil han i Fjor Foraar traadte tilbage fra denne vigtige Tillidspost for at indtage *Hans Lassens* Plads i *den prøjsiske Landdag* som Repræsentant for *Sønderborg-Aabenraa* Valgkreds. I denne nye Virksomhed har han allerede indlagt sig Fortjeneste ved sammen med *Gustav Johannsen* at slaa kraftig til Lyd for en retfærdigere Ordning af

Sprogforholdene i den nordslesvigske Folkeskole.

For faa Aar siden overtog *H. P. Hanssen* Redaktionen og Udgivelsen af det i 70erne startede Dagblad *„Heimdal“*, der udgaar i *Aabenraa*. Ved sin Klarhed, Besindighed og Stringens, navnlig i Behandlingen af alle juridiske Spørgsmaal, har *„Heimdal“* under *H. P. Hanssens* Ledelse tilkæmpet sig en Førerstilling indenfor den sønderjyske Presse nærmest efter *„Flensborg Avis“*. — De samme Egenskaber, som præger *Hanssens* Journalistik, udmærker ogsaa hans talrige Pjècer, der dels meddeler paalidelige saglige Oplysninger om Forholdene i Nordslesvig, dels yder hans Landsmænd værdifulde Hjælpemidler til Forstaaelsen og Hævdelsen af deres Rettigheder som prøjsiske Borgere. Af hans litterære Virksomhed skal endnu fremhæves, at han er Medudgiver af det fortræffelige Tidsskrift *„Sønderjyske Aarbøger“*.

Som Foredragsholder er han meget yndet baade i Nordslesvig og her i Kongeriget. Det var i denne Egenskab, at han for nogle Søndage siden havde sit sidste Sammenstød med Politiet, da det politiske Møde i Rødding blev opløst og hans Foredrag om *A. D. Jørgensen* afbrudt, fordi Forsamlingen havde sunget Bjørnsons „Jeg vil værge mit Land“. De prøjsiske Domstole vil nu komme til at afgøre, om norske Nationalsange skal regnes ind under Rubriken „forbudte Sange“. At det for øvrigt ikke er første Gang, at *H. P. Hanssen* er tørnet sammen med Politiet, siger sig selv. Den største af alle hans mange Processer — Højforræderiprocessen for et Par Aar siden — førte han selv for Rigsretten i Leipzig — og vandt den.

H. P. Hanssen har sine Modstandere i Nordslesvig; han er en moderne Aand og afviger i sit Syn paa Forholdene i visse Henseender fra den ældre Slægt. Hans Tilhængere er dog i absolut Flertal, og mere og mere faar hans Modstandere Øjnene op for, at Forskellen dog, naar alt kommer til alt, er af ret underordnet Betydning. De kæmper dog jo alle for det samme Maal.

ADVOKAT DR. KARL LUEGER.

ADVOKAT *Karl Lueger*, (udtales Lu-eger), den i de senere Aar meget omtalte østrigske Antisemit-Fører, er nu en Mand paa 53 Aar.

I 95 blev han valgt til Viceborgmester i Wien, hvilket i liberale Kredse vakte stor Ophidselse og foranledigede Overborgmester Grübl til at tage sin Afsked. Da Kommunalbestyrelsen derefter valgte L. ogsaa til Overborgmester, blev den opløst; men den nyvalgte Kommunalbestyrelse genvalgte L., hvis Valg Kejser Franz Josef dog nægtede at stadfæste.

Kommunalbestyrelsen fastholdt overfor Monarken sin Beslutning m. H. t. Lueger og blev derfor atter opløst. Men ved det paany foretagne Valg fik Antisemiterne stor Majoritet og satte igen L. ind i Overborgmester-Embedet.

Først da Kejseren greb ind og modtog L. i Audiens (April 97), lykkedes det ham at bevæge ham til at give Afkald paa Overborgmester-Embedet, der saa gik over til hans Partifælle Strobach, medens L. selv blev valgt som 1. Viceborgmester. Senere, da L.s Straamand, Strobach, trak sig tilbage, blev L. endelig Overborgmester, — denne Gang med Kejserens Billigelse, eftersom Ministeriet *Badeni* ogsaa søgte Støtte hos Luegers Parti.

Ved sin „store“ Tale i det wienske Parlament har L. nu betalt sin Gæld, idet han derved hjalp til at slaa de tyske Obstruktionister.

Dr. Lueger, der vel nok tør betegnes som den mest populære Mand i Wien, har uddannet sin af Naturen meget betydelige Veltalenhed i ægte demagogisk Retning, og baade som Medlem af Deputeretkamret, af den østrigske Landdag og af Wiens Kommunalbestyrelse har han spillet en fremragende Rolle i de voldsomme Optrin, som Antisemiterne sætter i Scene for at vedligeholde Mængdens Opmærksomhed.

Han er en ægte Folketribun med bred folkelig Veltalenhed; har benyttet det antisemitiske Parti som det stærkeste og bedst organiserede wienske Utilfredsheds-Parti til at komme i Vejret; er dog ikke blot en Agitator, men tillige en virkelig politisk Personlighed, der har formaaet at samle alle Utilfredse, ogsaa blandt de højere Stænder — og selv blandt Jøderne — under sin Ledelse.

BREV FRA PARIS. AF BERTA.

(FORTS.)

Middelstandskvinden er i Frankrig Sjælen i ethvert Hus. Det er hende, der fører Sceptret. Hendes aldrig glippende Paapasselighed, hendes skarpe Blik og fine Instinkt gør hende til Mandens Ligestillede i Forretningen. Han foretager sig ikke noget uden at have raadført sig med hende, og hun gør sig aldrig vigtig med den Magt, som baade Husets Chef og dets Kunder giver hende. Grundstenen til de store Formuer er i de fleste Tilfælde lagt af hende. Og alligevel er hun ikke „Hvad vi vil-Kvinde“. Hun finder Kvindespørgsmaalet kedeligt og beklager den Dame, der har saa lidt Energi,

SCENE FRA „PIGEN MED SVOVLSTIKKERNE“ PAA KASINO.

at hun behøver at sætte Himmel og Jord i Bevægelse for at kunne gøre sine Rettigheder gældende. Hun søger ikke heller at konkurrere med Mændene, som Politiker, som kommunal Størrelse eller som Jurist. Hun mener, at hver især har sin af Naturen afstukne Sfære at bevæge sig i, og hun vil ikke engang saa meget som forsøge at overskride den.

Den franske Kvindes anden store Fortjeneste er den, at hun aldrig vil optræde over sin Stand. Hun kender sit Værd. Den laveste saa vel som højeste i Rang ved, at hun er et Led i det store Samfundslegeme, hvori hver lille Nerve har sin Bestemmelse. Arbejdersken er stolt over at være Arbejderske, dels fordi hun udfylder sin Plads i Livet, dels fordi Arbejdet gør uafhængig.

Den almindelig herskende Tro, at hos den franske Nation er det Fornøjelserne, der gaar frem for alt andet, beror paa en Fejltagelse. Jeg kender velstaaende Familjer, i hvilke Døtrene aldrig har været i *Théâtre-Français* eller i Operaen, og hvad angaar Arbejderskens Adspredelser, bestaar de om Søndagen i en lille fordringsløs Kankan i en eller anden *bastringue** i Byens Udkant eller i en Plads i Paradiset** i et eller andet Boulevard- eller *Opéra comique*-Teater. Arbejdersken morer sig med at græde i Teatret og synge paa Arbejdssalen; og synge gør hun, thi i alle store Forretninger, hvor Sangen ikke virker forstyrrende ind paa Arbejdet, er det tilladt at synge under *mademoiselle la première's* Opsyn.

Og nu den franske Kvindes saa meget udskregne Maade at *klæde* sig paa! Ja, den beror udelukkende paa hendes forunderlige Ævne til at *bære et Toilet*. Den tarveligste Klud bliver paa hendes Skuldre en Hertugindekaabe. Ingen anden Nations Kvinder kan kappes med hende i medfødt Elegance. Særlig udmærker sig i den Henseende Pariserinden, thi hvilket Samfundslag hun end tilhører, har hun en Chikhed, en Smag, en Ynde, der er enestaaende. Den sortklædte Syerske hos Paquin og Worth fordunkler Prinsessen af Blodet, og det skønt hun hverken benytter Tusch, Sminke eller Pudder. (Forts.)

* Saaledes kaldes Danselokalerne i Forstæderne.

** Saaledes kaldes i alle Teatre Pladserne øverst oppe under Loftet.

HVAD HOVEDSTADEN TALER OM. Udkast til det nye Springvand i Kbhvn.

HOVEDBRUD.

Hvor længe skal A være om at indhente B, der er 10 Mil forud, naar A rejser 3 Mil i 2 Timer og B 2 Mil i Timen?

SÆSONENS LØVER. „— Der er i det engelske Selskabsliv gjort Forsøg paa at starte en ny Façon Kjoler med to ganske korte og forskræmte Skøder. —" „POLITIKEN".

VORE BILLEDER.

Omstaaende vil man finde afbildet en af Scenerne i Hr. *August Ennas* lille Æventyropera „Pigen med Svovlstikkerne", hvortil Hr. *Ove Rode* efter Komponistens Anvisning har bearbejdet Teksten paa Grundlag af *H. C. Andersens* bekendte Æventyr.

Det Optrin, som er illustreret af Hr. *Carsten Ravn*, viser den lille fattige Pige sammenkrøben i Sneen ved Rigfolks Dør, betragtende i Feberdrøm Synet af den fornemme Frue, der i en lys og lun Stue Juleaften leger med sit Barn og synger Viser for at more det.

Vi benytter Lejligheden til at notere, at det ogsaa var Hr. Ravn, der havde tegnet „Et Møde i Rømersgades Forsamlingsbygning" i forrige Hæfte.

— Paa dette Hæftes Omslag vil man finde Billedet af to unge Birmanerpiger fra den Karavane, der for Tiden optræder i Cirkus.

VIDOSAVA BRANKOVITSCH.
SERBISK FORTÆLLING AF ZMAI-JOVAN-JOVANOVITSCH.

Den Historie, jeg nu vil fortælle, er foregaaet for meget lang Tid tilbage. Maaske er der henrundet over hundrede Aar siden . . .

Alle de, der var Vidner til disse Begivenheder, er døde . . . Kun Forræderiets sorte Skygge ruger bestandig . . . Af Frygt for, at ogsaa *den* skal svinde, vil jeg nu fortælle Historien, saadan som jeg har hørt den af mine Forfædre . . .

I.

I det velsignede Srem, ved Donaus Bred, inde i de stolte Fruschka-Bjærge ligger Landsbyen R. . . . Lad os et Øjeblik dvæle der.

Den, der vil følge mig, maa træde ganske sagte . . . paa Taaspidserne . . . ind i Værelset, hvortil jeg lukker Døren op . . . Stille, . . . endelig stille! . . . Den Syge sover . . . Hun har lige lukket Øjnene . . .

En gammel, blind Mand beder skælvende ved sin Datters Side. — Gaa sagte . . . vi maa ikke forstyrre hans Bøn! En smuk Yngling staar med foldede Hænder nær ved Sengen og ser paa den Syge med et Blik, fuldt af Ekstase . . .

Den gamle blinde Mand er Uroch Brankovitsch, Præsten i Landsbyen R . . . I det sidste halve Hundred Aar har Egnen æret og elsket ham som en Fader. Der er paa disse Kanter ikke den Mand, han ikke har døbt, ikke en Død, uden han jo har begravet ham, — den gamle Præst Uroch.

For et Par Aar siden — da var han lykkelig! For et Par Aar siden skuede han ud over Verden med vidtaabne Øjne, og disse Øjne havde noget at se paa: fem blomstrende Sønner, fem stolte Falke, der sværmede om ham og elskede ham, og saa Datteren Vidosava der voksede op imellem dem som en sjælden Blomst, enestaaende i Verden! . . .

Han saa denne Lykke og vovede ikke at tro paa den. Tankerne hensatte ham ofte til en Valplads, til en vidstrakt Kirkegaard, hvor Tusinder af serbiske Helte ligger begravede . . . fældede tillige med Kongedømmet! Han manede frem sine Forfædres Skygger, den ulykkelige Vouka's, og sukkede dybt . . . Han tænkte:

„Kan jeg være lykkelig? Kan nogen Velsignelse hvile paa mig? Ak! jeg lever i en Drøm! Ve mig, naar jeg vaagner!“ Saaledes tænkte han, men han vovede ikke at betro nogen sin Kval . . .

Undertiden, naar han fuldbyrdede de hellige Mysterier, skjalv han for Alteret. Hans Strube snoredes sammen; han syntes, han var uværdig til at bede. Da saa han paa de hellige Kar, og som en svar Synder vovede han ikke at røre ved dem . . . Men hvorfor var han saadan? Han vidste det ikke selv.

Der gives ingen Synd, som er større og svarere end den: at forraade sit Land . . .

Tung er den Forbandelse, der hviler paa de Uskyldige! . . .

— — —

Ak! der mødte ham altfor store Ulykker i et eneste Aar! Fem blødende Vunder! Fem sorte Kister! Hvor er det muligt, at man efter at have jordet fem Sønner kan rejse sig levende fra deres Grav!

Uroch Brankovitsch mistede alle sine Sønner, alle sine Falke! Han begræd de fire bitterlig. I disse Taarer slukkedes hans Øjnes Lys . . . Fire Grave lagde fire sorte Slør over hans Øjne; den femte Grav kunde han ikke se der igennem . . . Den blinde Fader begræd ikke sin sidste Søn. Hvor skulde han faa Taarer dertil? Kilden *maatte* jo rinde tør.

Naar Ulykken finder sig et Bytte, holder den fast . . .

Da Brankovitschs femte Søn var bleven begravet, tog Vidosava sin Fader ved Haanden, idet de gik bort fra Kirkegaarden. Regnen strømmede ned. Paa deres Vej fandtes en Bæk, som var opsvulmet af Regnen. Den styrtede af Sted med rivende Fart, tog Sten med sig og rykkede Træer op . . . Vandet steg, Uvejret rasede med fordoblet Kraft. Den lille Bro, der laa over Bækken, skjultes af de voksende Vande. Vidosava, der saa de andre gaa over, vilde følge efter, og med sin Fader ved Haanden traadte hun ud paa Broen . . .

— — —

Der gives ingen Synd, som er større og svarere end den: at forraade sit Land . . .

Tung er den Forbandelse, der hviler paa de Uskyldige!

Den gamle Uroch vidste det: Min Datter, hvor er du? raabte han. Min eneste Støtte, hvor er du, min Vidosava?

Men Vidosava laa da allerede i Bølgerne. De glinsende Vande havde opslugt Vidosava. Den unge Pige har fulgt efter sine Brødre . . .

„Dø, gamle Uroch! Mæt din Hunger, grumme Skæbne!“ Halvdød faldt Uroch om. Han vidste hverken, hvorledes eller ved hvis Hjælp han var bragt hjem, ej heller hvor længe han havde ligget livløs paa Lejet.

Da han kom til sig selv, følte han en stor Tomhed i sin Sjæl, som om der hverken var Sorg eller Smerte mere derinde. Kun hørte man ham af og til stamme: „Tag mig til dig, Gud! tag mig til dig!“

Vandene opslugte Vidosava, men det var hende ikke bestemt saa hurtig at stedes til Hvile. Det er altfor skønt at dø i Ulykken! Da er Døden blid og velkommen; den er en Befrielse. Kun naar man forlader Lykken, er det haardt at falde i den kolde Døds Hænder . . .

Vidosava gled i Bølgerne; hun lod sine Arme synke og gav sig Døden i Vold. Hun mistede Bevidstheden . . . Hendes Hjerte slog nu kun tungt og langsomt . . . da pludselig en kraftig Haand greb hende fat, vækkede hende og bragte hende tilbage til Livet.

Den unge Stephan Borovitsch fra Landsbyen N . . . udmærkede sig ved sine gode Egenskaber fremfor de andre unge Mennesker; han var livlig, brav, opfyldt af Heltestolthed og tapper som en ægte Serber! Den unge Stephan Borovitsch var netop i Nærheden, da Vidosava sank i Bølgerne. Han kastede sig i Vandet, som gik han til en Dans, skønt han satte sit Liv paa Spil.

De, der var til Stede, kunde — uden at vide, om det var for en levende eller en død Mand, de bad, — fremsige mange *Fadervor*, inden Kampen med Bølgerne var endt. Men endelig naaede den unge Mand op paa Bredden med den unge Pige. Vidosava kom til sig selv i den friske Luft, og hun betragtede sin Redningsmand med et lyst og saligt straalende Blik. Dog var der mere Sorg end Glæde i hendes Øjne . . . Stephan kunde ikke vente sig en større Belønning end dette Blik. Men Vidosava havde aldrig været mere beklemt om Hjærtet! Begge to sukkede de. Den unge Pige faldt atter bevidstløs om i Stephans Arme.

I denne Tilstand bar han hende til hendes Hjem for at vaage over hende som sin Øjesten, give hende al den Hjælp, Himmel og Jord kunde yde, og forhindre, at den sjældne Blomst visnede og døde.

Det var i *dette* Værelse, vi traadte ind ved vor Histories Begyndelse . . .

Vinduerne er dækkede af grønne Gardiner, der dæmper Solens Straaler. En andagtsfuld Stilhed hersker i Kamret, hvor man næppe hører Vidosavas svage Aandedrag. Paa Bordet udsender Blomsterne deres Duft som et Suk, hvis stumme Bøn stiger op mod Gud . . . Lugten af Lægemidlerne blander sig med Blomsternes Røgelse . . . Faderens Bøn er angstfuld og brændende . . . Stephans Hu svulmer af Haab . . . Hvilken af disse Bønner vil bøje Gud? Hvilket af disse Lægemidler vil frelse Vidosava?

Lad Forbandelsen, der hviler paa de Uskyldige, blive taget bort igen fra deres Hoved! . . .

II.

Stephan har forandret sig; han er ikke til at kende igen . . . Man skulde nylig have troet, det var sin Lykke, han havde fravristet Vandene, saadan var hans Hjærte nærved at sprænges af Glæde. Men Stephan føler, at aldrig kan han blive glad mere, — førend Vidosava atter slaar sine Øjne op og ser paa ham med det Blik, der kunde faa ham til at gaa i Døden . . .

Dage er forløbne . . . Vidosava laa stadig syg. Der var en tung Varme i hendes Blod. For hendes lukte Øjne gik Liv og Død forbi, og det var sørgeligt at høre hende klage sig.

Hver Morgen ved Daggry forlod Stephan sin Landsby og kom til R. . . . Undervejs plukkede han Blomster til Vidosava, hvide og blaa, der passede saa godt til hendes fine, feberrødmende Ansigt.

I Dag kom Stephan tidlig. Men han fandt allerede den gamle Fader oppe, staaende angstfuld ved sin Datters Seng.

„Ærværdige Fader," sagde Stephan og kyssede den Gamles Haand; „jeg har ikke kunnet sove i Nat. Jeg kan ikke finde Hvile mere. Jeg føler mig mere syg end vor Syge der. Før Daggry var jeg her. Du kan ikke helbrede mig, men du kan trøste mig, hvis du vil høre paa mit Hjærtes Bekendelser . . . ".

„Tal, min Søn," sagde den Gamle. „Hvem andre end dig skulde jeg vel laane Øre? Du er mig i mine fem Sønners Sted, og du har frelst mit sidste Barn . . ."

„Kære Fader, jeg er ikke noget svagt Barn, der græder og jamrer. De maatte være store, de Sorger, der skulde være i Stand til at bøje mig! Hellere vilde jeg dø end hulke og tabe Modet. Jeg er opdragen som en Serber, og jeg tillader ikke mit Hjærte at gøre mig urolig . . . Og dog! . . . Siden den Dag, jeg gik i Døden og vaagnede til nyt Liv sammen med Vidosava paa Gravens Rand, kender jeg mig ikke igen . . . Jeg er ikke længer mig selv . . . Jeg er ikke mere Herre over mit Hjærte. Det er vokset! Det har kastet Tøjlerne og viser sig i Forklarelsens Skær! Hvad mig selv angaar, er jeg bleven svag . . . jeg føler mig mindre, som en bleg Skygge, der kun har til Opgave at følge mit Hjærte. Jeg har ikke længer Tanken og Attraaen i min Magt. . . . Jeg tilhører ganske Vidosava. Alt i mig tjener hende og kaster sig i Støvet for hende! Da mit Blik for første Gang sank i hendes Øjne, saa jeg lige ind i hendes Hjærte, jeg forstod hendes Sjæl, og siden da har jeg følt, at uden dette Hjærte, uden denne Sjæl, uden disse Øjne, uden Vidosava kan jeg ikke leve længere . . . Nu er jeg lettet, thi nu ved du alt! Vidosava vil blive karsk igen, eftersom Gud lever og er god! Og sig nu, Fader, at Vidosava skal være min for hele Livet! . . ."

Medens Stephan talte, sukkede Vidosava af og til, og den gamle Præst rystede paa Hovedet. En Sky lagde sig over hans Ansigt. Han blev tankefuld, og to klare Taarer glimtede i hans udslukte Øjne.

Stephan lagde Mærke til disse Tegn paa Sorg; de varslede intet godt. Angstfuld og med Døden i Hjærtet ventede han, at Faderen skulde tale. Men han stod ganske tavs. En kold Sved badede hans Pande; endelig sagde han:

„Min Søn, hvor er du? Sæt dig hos mig, at jeg kan omfavne dig, selv om jeg ikke kan se dig . . . det er godt saaledes . . . Ak, jeg har dig her, og det er, fordi jeg elsker dig, at jeg maa sige dig Sandheden . . . Hvilken Lykke vilde det dog være, om Herrens Velsignelse kunde komme over Eder! Om Gud havde skabt Eder for hinanden! Hvem skulde vel ønske det mere end jeg? Men hør mit Ord, Søn, og tænk saa nøje derover . . . siden kan du da handle, som Himlen indgiver dig . . ."

„Jeg hedder Uroch Brankovitsch. Jeg er Serber med Liv og Sjæl, men min Herkomsts Ulykke hviler paa mig. Jeg havde sagt til mig selv at Voukas Brøde var ikke min Brøde, og jeg har gjort det umulige for at aftvætte Skampletten af mit Navn. Jeg har lært mine Sønner kun at aande for Fædrelandet. Jeg har sagt til dem: det er enhver Serbers Opgave at elske sit Fædreland . . . Jeg sagde til dem, at de skulde sparke til deres Liv og Velfærd, hellere end at begaa et Forræderi . . . Mine Sønner lød mit Ord, og havde de levet, vilde de ikke have tilsølet mit Navn!

Den hellige Vidors Dag, den 15. Juli, fødtes min Datter Vidosava, medens hendes Moder laa paa det yderste. I sorte Svøb lagde vi dette Barn, hvis Liv kostede os min Hustrus Død. Vidosava har været et mærkeligt Barn lige fra sin Fødsel . . . Da hun var fire Aar gammel, var hun klogere end et Barn paa otte Aar. Hun græd aldrig — undtagen en eneste Gang, da hun saa Vouka Brankovitschs Billede. Men da græd hun, som om man havde stillet hende paa glødende Kul. Jeg ved ikke, hvorfra hun, da hun var tretten Aar, lærte Sangen om Kossowo-Forræderen. Hun sang den med sørgmodig Røst, og hendes lille Ansigt blev blegt, og Smilet kunde ikke komme frem paa hendes Læber. Hendes smukke Øjne blev stive og fyldtes med Taarer, som om de saa ind i Fortiden . . . eller Fremtiden . . . Naar man spurgte hende: „Hvad fejler dig, Vidosava? Sig os det for Guds Skyld!", svarede hun højtidelig disse Ord: „Forbandelsen . . . Forbandelsen."

Det kan nu være et Aar siden. Min ældste Søn Milan havde været henne at udkaare sig en ung Pige til Brud og vendte glædesstraalende hjem. Vidosava gik ham i Møde.

„Ak, min stakkels Broder", sagde hun; „du tror, at du er lykkelig? Kan en Brankovitsch være lykkelig? Milan, Milan, der gives ingen Synd, som er større og svarere end den: at forraade sit Land! Ak, Milan, tung er den Forbandelse, der hviler paa de Uskyldige!"

Saaledes talte hun og kyssede ham, som man kysser en død. Samme Dag blev Milan syg, og næste Dag var han Lig!

Kort efter vaagnede hun en Nat og raabte:

„Vlaiko! Broder Vlaiko! Hvor er Vlaiko? Ak, tung er den Forbandelse, der hviler paa de Uskyldige!"

I samme Øjeblik kom Vlaikos Hest løbende, — men uden Vlaiko. Han var paa Jagten falden

af Hesten og havde slaaet sig ihjel! Paa lignende Maade forudsagde hun Mirkas og Radmilas Død.

Fra den Tid forstod jeg, at der var noget overnaturligt ved hende. Jeg troede paa alt, hvad hun sagde, var det end nok saa forfærdeligt.

Undertiden sagde jeg til hende:

„Ti, hold for Guds Skyld op med at varsle! Jeg elsker dig som Mindet om mine fire Sønner. Jeg elsker dig højere end mit Liv, end min Sjæl, og jeg skælver ved at høre de Ord, der udgaar af din Mund.“

MOTORVOGN-KORSO I BERLIN.

W. TITZENTHALER FOT.

Saa svarede hun:

„Ja, du elsker mig! Men ve den, der elsker mig eller kommer til at elske mig! Min Skæbne er tung. Frygtelig er den Synd, der kommer over de Uskyldige!“

Og idet hun saa mig stift ind i Øjnene, tilføjede hun:

„Hvorfor ser jeg dog bestandig de unge Georg og Johannes Brankovitsch med tomme Huller i Stedet for Øjne? Efter dem ser jeg en anden Georg og tillige Gregor Brankovitsch; de er blinde og har blodige Øjenlaag. Ak, Fader, du er jo ogsaa en Brankovitsch!“

Da jeg hørte disse Ord, skjalv jeg, og snart efter lagde den evige Nat sig over mine Øjne . . .

En Gang, en Morgenstund, kom min sidste Søn, Damian, til mig, kyssede min Haand og sagde:

„Kære Fader, ogsaa *mine* Dage er talte. I Nat hørte jeg Vidosava græde og flere Gange nævne mit Navn . . . Fader, giv mig Velsignelsen!“

„Hvem kan vel give Velsignelsen, naar ikke Gud vil det? Damian, min Søn, det er ude med Lykken for os; det er ude med Lykken!“

Nu ligger de alle fem i Jorden. De har berøvet mig mit Hus, mit Hjem . . .

Den gamle tav.

Stephan stod som lamslaaet, hensunken i dybe Tanker. Men lidt efter rettede han sig og kom til Besindelse; han følte kun sin store Kærlighed til Vidosava; han fornam, at hele hans Lykke og al hans Ulykke var knyttet til denne unge Pige, og at intet i Verden kunde skille ham fra hende . . .

Vidosava smilede sørgmodigt paa sit Sygeleje og sagde:

„Hvorfor kysser du mig, gamle Brankovitsch? Nu har jeg i to og tyve Aar boet sammen med dig i Chebus Fængsler, og aldrig har du kysset mig. Havde du ikke Tid dertil? Vi har i Fællig opregnet Brankovitsch-Slægtens Ulykker! har vi faaet dem alle med? Ikke endnu! Lad da dette fare! Snart er alt forbi! Fader, Fader, kom hen til mig! Kys mig en Gang til! Er det sødt at kysse mig? Ak ja, det bringer Helsebod! Kom, kom dog . . .“

Stephan bøjede sig frem for at kysse Vidosavas Haand. Den unge Pige slog Øinene op og raabte truende:

„Men du er jo ikke Brankovitsch! Træk mig ikke op af Vandet! Lad mig dø — for *din* Lykkes Skyld!“

Og hun lukkede Øjnene og sukkede.

I hendes Stønnen kunde man skælne Ordene: At sælge sit Fædreland!

— — —

Tung er den Forbandelse, der hviler paa de Uskyldige!

III.

Paa et Leje af halvvisne Blomster og gulnede Blade lagde Sommeren sig til at dø.

Solen varmede ikke mere og indhyllede sig i en Kappe af Taager.

Enkelte Fugle sang endnu, men det var kun den sidste Genklang af Vaarens muntre Kvidren.

Hver Lyd, hver Tone aandede et Farvel. Og i hvert Farvel fornam man et Suk. Den kolde Blæst jog sorte Skyer over Himlen; det var det Leje, hvorpaa Høstens sørgmodige Fe endnu laa og slumrede . . .

Vin-Høsten er endt i Fruschka-Bjærgene. De glade Sange og klingende Skalmajer er forstummede. Skalmajerne er hængte paa Rad bag Ovnen. Kun Vinden larmer, med gulnede Blade og den dumpe Knagen af visne Grene.

Ogsaa Bækken mumler; den synger bestandig med sin enstonige Røst. Det var en Fryd at lytte til den, under Nattergalens Slag, i den duftfyldte Aande fra Violerne i det lyse Græs! Hvor det er sørgeligt nu at høre den, nu, den er ene om at synge . . . uden Tvivl fordi den ikke kan tie og lade være med at synge . . . eller snarere: græde over tabte Venner.

En umaadelig Have var vokset op omkring den gamle Uroch Brankovitschs Hus. Fordum var det en Fornøjelse at vandre i den. Hver Kvist paa hvert Træ bar Mærke af en kærlig Haand . . . Men nu gror der Græs over Stier og Gange, thi der er ikke blevet luget i mange Aar; Grønt skyder op overalt og vil ødelægge, hvad der forhen blev skærmet med saa megen Omhu.

Den skønne Vidosava gaar derude, klædt i Sort. Hendes kønne Ansigt er efter de udstandne Lidelser blevet saa blegt, at man skulde tro, det belystes af den hvide Maanes Straaler . . . Dagen bliver mere og mere trist og mørk, og imidlertid er Vidosava stadig mere munter . . .

Hun sørger endnu over sine Brødre, men Visheden om, at det maatte ske, mildner de bitre Taarer og bringer hendes Hjærte Lægedom. Den profetiske Aand, der pinte hende som Barn, synes forsvunden. Vidosava vaagner til Livet; hun bliver som alle andre unge Piger, glad og livlig.

Kan en ung Pige leve uden Kærlighed? Violen maa dufte . . . Hjærtet maa sukke . . .

Men Violen ved ikke af, at den dufter, og at dens Aande er sød . . .

Hvorfor sukker da Vidosava? Hun sukker af Fryd uden at vide hvorfor? . . . Nu kommer Stephan. Han gaar næsten hver Dag til Urochs Hus; han vandrer med Vidosava i Havens Gange, taler med hende om alt, hvad der er skønt, betragter ved hendes Side de solgyldne Skyer og kalder den unge Pige: „Min Søster?“ . . .

Vidosava kunde ikke tro paa, at hun turde elske Stephan . . . Den ildevarslende Stemme hvisked' af og til: „Lad denne unge Mand gaa fra dig! Ve ham, om Forbandelsen kommer over hans Hoved!“ Men paa ny fyldte blide Følelser hendes Hjærte.

Hvis nogen havde lyttet, vilde han have hørt hende synge denne Klagesang med sin vemodige og blide Røst:

Er det Sorg eller Vemod?
Gid det blot var en Hjærtesorg . . .
thi Sorgen vækker Medynk,
men Vemod kender ingen,
uden det Hjærte, der lider . . .

Hver Dag blev mere skøn, thi hver Dag blev Kærligheden større og stærkere og Lykken med den.

Lykkelig er den gamle Uroch! Trods sin Blindhed ser han, hvad hans Øjne aldrig havde set. Han ser sin Datter lykkelig for første Gang.

„Hvor det dufter herligt her! Hvad er det for en Blomst, der har den Duft?“ spurgte Uroch en Aften, da Stephan og Vidosava gik med ham i Haven og ledede ham ved Haanden.

„Det er Rosmarin,“ svarede Vidosava.

„Lad os sætte os her, Børn, og lad os indaande denne Duft! Ikke sandt, Stephan, denne Duft er sød. Hvad tykkes dig, Vidosava?“

Rosmarinen varsler godt. Den vækker Tanker . . . taler om jordisk Glæde, om Elskov og Troskab.

De tav alle tre, blide i Sindet og hensunkne i Tanker. Der behøvedes blot et eneste Ord, og i tre Sjæle blev det atter Vaar.

Men den Gamle ved ikke, hvorledes han skal faa begyndt . . . og Ordene bliver siddende i Halsen paa Stephan . . . Vidosava stod ved Siden af Oldingen og saa, hvorledes Tankernes og Ønskernes Kamp afspejlede sig i Faderens og Ynglingens Ansigt. Selv skjalv hun som et Siv i Frygt for det ventede Ord.

Med en uvilkaarlig Bevægelse greb den Gamle Stephans Haand og følte en Ring paa den.

„Hvad er det for en Ring, Stephan?“

„Det er en, som min Moder gav mig paa sit Dødsleje. Hun bød mig skænke den som Gave til min Brud . . . men jeg sværger . . .“

Ved disse Ord blev Stephan rød som Blod, og den blege Vidosava blev endnu blegere, som en hvid, skælvende Rose . . .

„Men jeg sværger, at den skal følge mig i Graven . . ., hvis Vidosava ikke tager den! . . .“

Uudsigelige Lykke! Kærlighed, du giver det uendelige! I én eneste Time skænker du Trøst for et helt Livs Lidelser!

Hvor Rosmarinen duftede sødt! . . . Den synkende Sol kastede sit Skær over den blinde Urochs milde Taarer og over Ringen, der nu sad paa Vidosavas Haand.

Da de tre lykkelige dødelige skiltes, talte hver især af dem efter, hvor mange Uger og Dage der endnu var til St. Georgs-Dag, paa hvilken Bryllupet skulde staa.

(Forts.)

ARBEJDERNES FORSAMLINGSBYGNINGER OG PRODUKTIVE FORETAGENDER. AF G. CHR. OLSEN.

III.

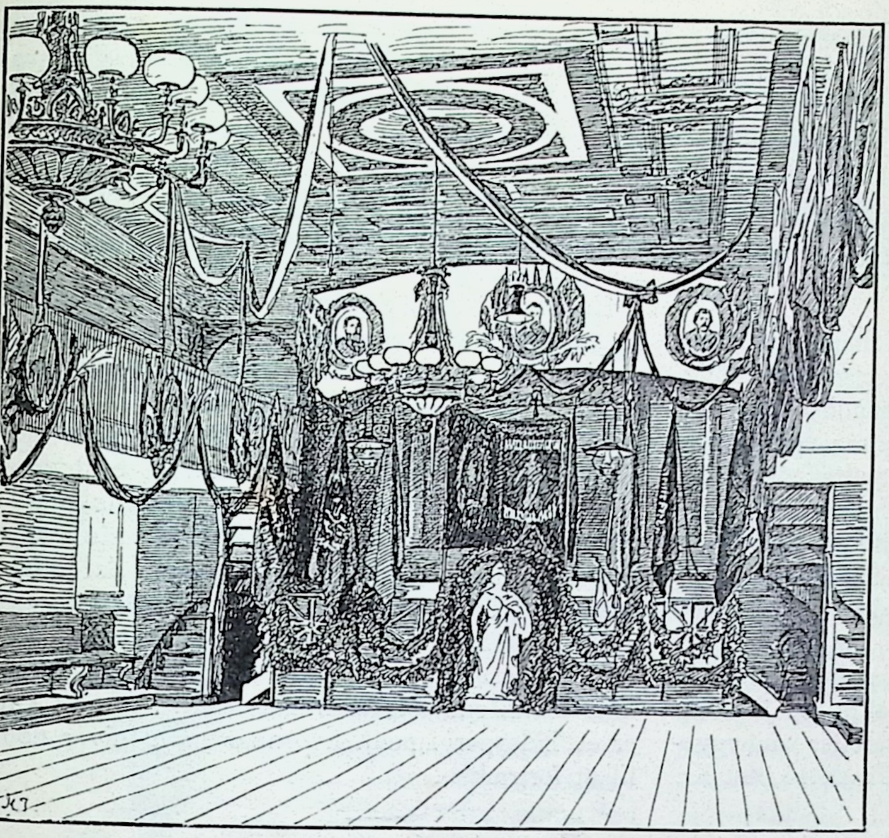
— Jagtvejen Nr. 49. —

Ude bag Assistents-Kirkegaard, i det fattigste Kvarter af Nørrebro, ligger Arbejdernes sidst opførte Forsamlingsbygning i København. Herude, hvor 2-Værelsers Lejlighederne er i afgjort Majoritet, bor Nøden ofte til Huse; men blandt disse Samfundets Stedbørn er der i de sidste Aar skabt en Samfølelse, som bærer ud over meget.

I 1883 besluttede de, at ogsaa de vilde have en Forsamlingsbygning. Man tænkte først paa at lave et stort Etablissement, som kunde blive et Forlystelsessted for dem, der ikke havde Raad til at gaa i Tivoli eller andre Steder, hvor En-

FORSAMLINGSBYGNINGEN PAA JAGTVEJEN.

FORSAMLINGSSALEN I HELSINGØR.

tréen er saa høj, at den umuliggør det for Arbejderfamiljer at komme der til Stadighed; men det viste sig hurtig, at Udførelsen af denne Plan oversteg Arbejdernes Kræfter, og paa Jagtvejen købtes da Ejendommen Nr. 49 tæt ved Nørrebros Runddel.

Her begyndte man saa at bygge; men det gik nu, som det ofte gaar, naar Pengemidlerne er smaa. Det trak i Langdrag med Opførelsen, og først i forrige Maaned kunde Bygningen indvies og tages i Brug. Den bestaar af en stor Sal med Tribune og Teater, 2 mindre Sale og 12 større og mindre Foreningslokaler. Opførelsen af Bygningen har kostet 90,000 Kroner, og der vil endnu hengaa nogle Aar og behøves megen Offervillighed, før man er kommen helt ud over Vanskelighederne. Befolkningen herude er imidlertid vant til Kampe og Skuffelser; den har lært, at kun en urokkelig Energi har Haab om at bære Sejren hjem, og den vil sikkert sejre her, som den har gjort det saa ofte før.

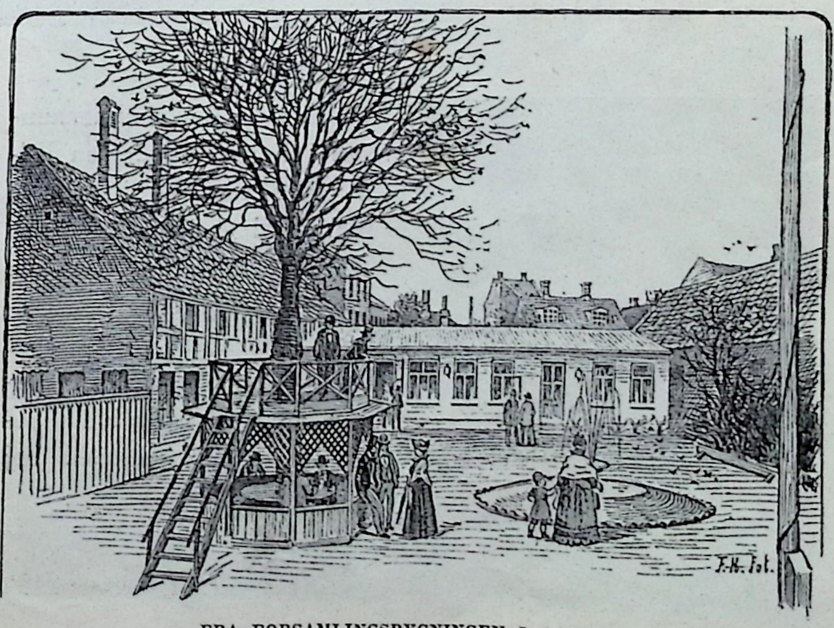
— I Helsingør. —

Det gik oppe ved Kronborg, som det er gaaet saa mange Steder. Efterhaanden som det store Skibsværft udvidedes, og der kom flere Arbejdere til Byen, stiftede man ogsaa her Fagforeninger, og man fik ogsaa her Skræk i Blodet for den moderne Arbejderbevægelse.

Sidst i 80erne steg Modviljen saa stærkt hos det gamle Borgerskab, at det blev nødvendigt for Arbejderne at sikre sig et Sted, hvor de uanfægtet kunde drøfte deres Anliggender. Den 1. November 1889 købte Fagforeningerne saa med Støtte fra København en Ejendom i Søstræde og lod den indrette til Forsamlingsbygning. Det gik mere glat med denne Forandring end ved de Foretagender, vi tidligere har omtalt; thi Ejendommen var som bygget til dette Brug.

Den er opført i Midten af forrige Aarhundrede som Kirke for den derværende engelsk-lutherske Menighed. Den Gang var Helsingør jo en langt betydeligere By end nu, takket være Øresundstolden, men da denne ophævedes, trængte man heller ikke til den rummelige Sømandskirke. Uden Spor af Respekt for Bygningens hidtidige Bestemmelse indrettede man saa Kirken til et offentligt Danselokale, og Sømændene var efter Sigende lige saa villige til at lade sig lokke af Violinens Strængeklang, som de havde været til at følge Orgelets brusende Kalden.

Den tidligere Kirke og senere Dansesalon blev nu indrettet til Forsamlingssal. Den har en Grundflade af 500 Kv. Alen og kan med den rundtløbende Balkon rumme 1000 Personer. Hele Ejendommen har et Areal af 3000 Kv. Alen, hvoraf

FRA FORSAMLINGSBYGNINGEN I AARHUS.

de 800 Kv. Alen er Have. Bygningen rummer foruden den store Sal en mindre Spisesal paa 200 Kv. Alen samt en Mængde mindre Restavrations- og Forsamlingslokaler. Ejendommen købtes for 40,000 Kroner, og Aktiekapitalen er 5.500 Kroner.

— *I Aarhus.* —

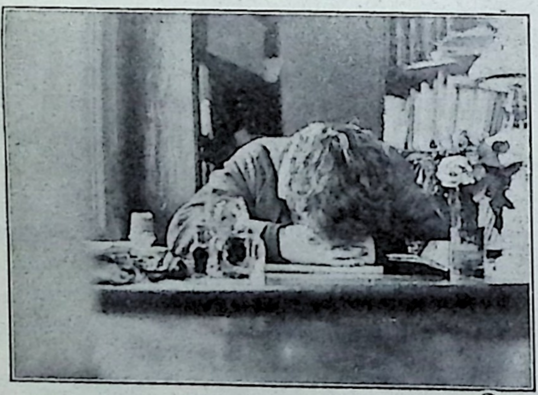
Kronjydernes Hovedstad var i mange Aar Centrum for en stærk Venstrebevægelse, som tidlig skaffede sig en stor og flot Forsamlingsbygning. Derfor mærkede Arbejderne ikke saa meget Savnet af en egen Bygning, da de andres altid stod dem aaben. Senere blev det imidlertid anderledes, og det var nu ikke længere Politiken, men Klasseforskellen, der satte Skel i Befolkningen.

Saa købte de Aarhus-Arbejdere i Efteraaret 1882 en Ejendom i Studsgade for 45,000 Kr. Man solgte en lille Smøge, der laa bag ved Ejendommen for 2,700 Kr., men købte saa til Gengæld en Have for 4,600 Kr. Derefter ombyggedes Ejendommen med en Udgift af 15,000 Kr. og den er nu vurderet til 65,000 Kr. og har et Tilliggende paa 4,500 Kv. Alen. Forsamlingssalen er 27 Alen lang og 18 Alen bred, og der findes desuden fire andre Forsamlingslokaler foruden Restavration. Hele Forhuset er lejet ud, og Aktieselskabet, som ejer Bygningen, spekulerer allerede saa smaat paa at opføre en ny og større Ejendom til Hjem for Arbejderne.

Haven er de aarhusianske Arbejderes Kæledægge, men er ogsaa efter Provinsforhold usædvanlig smuk og vel vedligeholdt. Midt i Haven findes et flot Springvand, og henne i det ene Hjørne ligger et Lysthus i 2 Etager, som man skal lede for at finde Magen til. Det er bygget om et vældigt Kastanietræ, og medens man i Stuen kan søge Ly, selv for det stærkeste Uvejr, kan man, naar man gaar op paa 1. Sal under det gamle Træs skyggefulde Krone, ret nyde det sommerlige Friluftslivs Behageligheder.

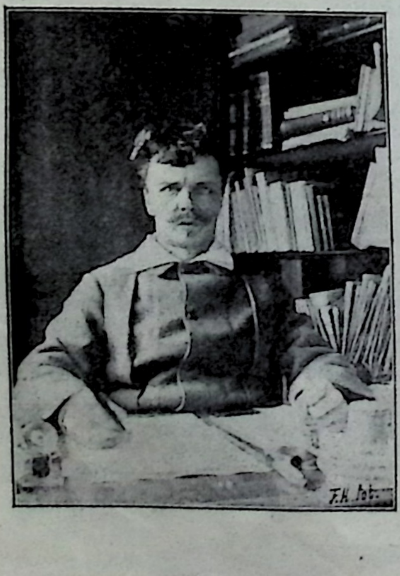
Arbejderne vil nødig flytte fra det gamle Hjem, men Rækkerne formeres saa stærkt, at det kun er et Tidsspørgsmaal, hvornaar man bliver nødt til at fortrække.

AUGUST STRINDBERG. — 3 AMATØRFOTOGRAFIER.

„Hver 8. Dag“ er saa heldig at kunne bringe hosstaaende sjældne Billeder af den svenske Digter *August Strindberg*, hvis nye Bog „Helvede“ atter har samlet det literære Skandinaviens Opmærksomhed om hans Navn.

De tre Billeder viser just det forpinte, af Tvivl og Angst og Samvittighedsnag forfulgte Geni, som „Helvede“ skildrer.

Paa det øverste Billede sidder Digteren sammensunken i Fortvivlelse; paa Billedet til venstre skuer han frem med et vildt inspireret Blik; endelig ser man ham paa Billedet tilhøjre skride ud mellem Menneskene i tilknappet Dysterhed: Anarkisten, Sværmeren, Martyren, Fanatikeren i Bonjour og med høj Hat.

FRIDTJOF NANSEN OG DEN PAATÆNKTE EKSPEDITION TIL SYDPOLEN. MED ILLUSTRATIONER.

DET siges, at Fridtjof Nansen under sit Ophold i Amerika, hvor han for Tiden er optagen af at holde Foredrag om sin sidste store Nordpolsekspedition, skal have udtalt, at det er hans Hensigt næste Gang at drage mod Syd eller med andre Ord: at sætte sig i Spidsen for en stor Ekspedition mod Sydpolen. Dette Rygte, der, som rimeligt, har vakt den største Interesse synes nu yderligere bestyrket fra Norge, idet Nansens berømte Rejsefælle, Løjtnant Johansen, skal have udtalt, at Nansen allerede under Opholdet i Franz Josefs Land hos Englænderen Jackson har udkastet detaillerede Planer til en Sydpols-Ekspedition. Denne Ekspedition skulde blive langt større end „Fram“-Ekspeditionen og bl. a. bestaa af flere Skibe og større Mandskab. Desuden er det Nansens Hensigt at opfordre mange Videnskabsmænd til at deltage, for at de videnskabelige Iagttagelser kan blive saa mange og fyldige som vel muligt. Hvorledes det nu end forholder sig med disse Rygter, vil det sikkert interessere vore Læsere at se, hvorledes Egnene omkring Sydpolen ser ud, og vi bringer derfor et Par Billeder efter Fotografier af nogle Isbjærge, der er typiske for disse Egne. Isbjærgene synes hverken i Højde eller i Omfang at staa tilbage for deres Fæller ved Nordpolen, og der er derfor næppe Tvivl om, at er Vanskelighederne mange og store mod Nord, vil de ikke blive færre eller mindre, naar det gælder om at bane sig en Vej til Sydpolen.

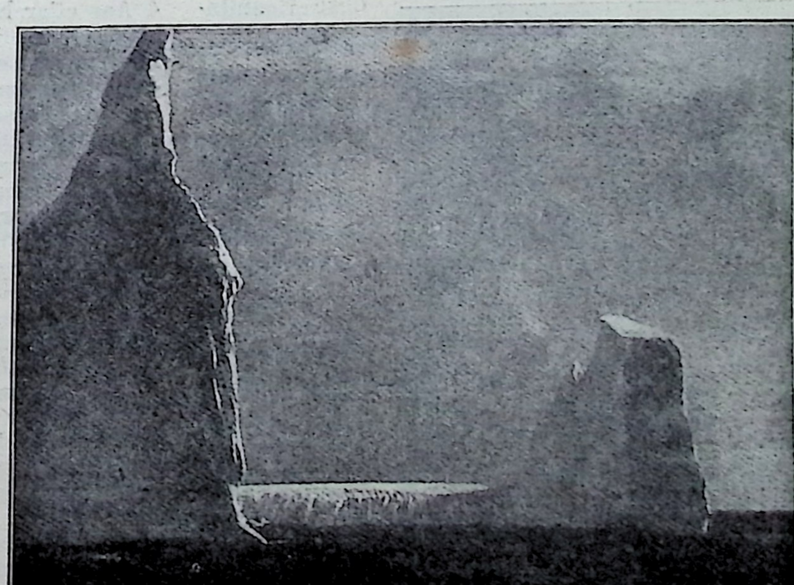

FRIDTJOF NANSEN.

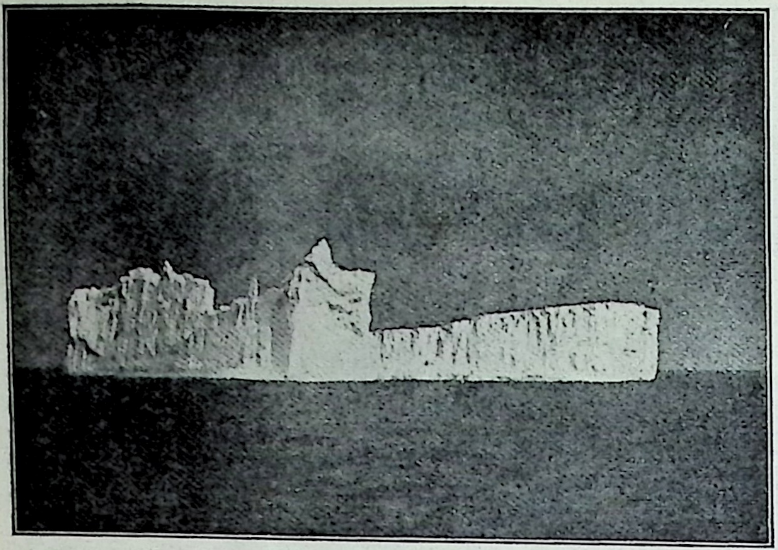
Naar man erindrer, hvor mange Ekspeditioner der i Tidens Løb har været rettede mod Nordpolen, kan det ikke andet end forbavse, at kun saa faa har gjort Forsøg paa at trænge gennem de store Ismasser, der omgiver Sydpolen. Grunden hertil er selvfølgelig ikke den, at Forholdene ved Sydpolen frembyder mindre Interesse i videnskabelig Henseende, men maa hovedsagelig søges i disse Egnes uhyre Afstand fra den civiliserede Verden. Hertil kommer, at den oplyste Befolkning blandt de sydlige Landes Beboere, hvem det laa nærmest at foretage saadanne Ekspeditioner, hidtil har haft nok at tænke paa med at overvinde Vanskeligheder og med at udnytte de rige ubekendte Egne, hvor de landede som Emigranter, i Haabet om at vinde det mest mulige med den mindst mulige Risiko.

Som en af de mest bekendte Sydpolsfarere kan nævnes Englænderen *Sir James Clark Ross*, der ledede forskellige Ekspeditioner i Aarene 1841—47.

I Forbindelse hermed ser vi os i Stand til at bringe et Billede af en interessant Kuriositet. Det

ISBJÆRG VED SYDPOLEN.

ISBJÆRG VED SYDPOLEN.

er en gammel engelsk Sømands beskedne Toddyglas, der nu er kommen til Hæder og Værdighed efter to Gange at have ydet sin Ejer trofast Ledsagelse og vel sagtens ogsaa Trøst i de oven omtalte Ekspeditoner til disse ant-arktiske Egne. Sømanden Sávage hørte nemlig til Mandskabet hos Sir James Ross, af hvem man under Glasset vil finde et Billede.

Dette Glas, der i en Række Aar ejedes af en rig engelsk Dame, har nu faaet aktuel Interesse ved for nogen Tid siden at være blevet skænket til Fridtjof Nansen under hans Ophold i England. Det har maaske saaledes Udsigt til i en nær Fremtid efter mange Aars Hvile endnu en Gang at komme i Nærheden af Sydpolen.

Saa meget er vist, at skulde Rygtet tale sandt og Fridtjof Nansen virkelig bekvemme sig til en stor ny Sydpols-Færd, vil det interessere hele den civiliserede Verden, der med Spænding og Tillid vil imødese Resultatet af en Ekspedition, der ledes af en saa kyndig og modig Mand, som Nansen har vist sig at være.

SYDPOLSFARERENS TODDYGLAS.

Forled et Menneske til en Løgn, — i de fleste Tilfælde vil han blive betænkelig og gøre Indvendinger. Men det generer ham mindre, at han skal lyve, end at en Anden ved af det.

CHRYSANTHEMUMS-UDSTILLINGEN I DET KGL. DANSKE HAVESELSKABS HAVE. AF EDV. BENTZEN.

NAAR man i disse Dage gaar igennem Byens Hovedgader, kan man ikke undgaa at lægge Mærke til den Farvepragt og Blomsterfylde, der pranger i Blomsterhandlernes Vinduer: store pragtfulde Kurveblomster, gule, hvide, røde, brune, i de fineste Nuancer og Toner, disse Farver indeholder, nogle med Kronerne helt sammenbøjede som mægtige Pompons, andre, hvor Blomstens tynde Flige straaler ud til alle Sider som smaa Sole, atter andre i snoede, forvredne og fantastiske Former, ikke ulig Blæksputtens Fangarme; men alle dog højst dekorative og smukke. Disse flotte Blomster er de meget omtalte japanesiske Chrysanthemums.

Indførte til Evropa og Amerika fra det fjærne Østen for ca. 100 Aar siden, har de i de forløbne Aar vundet en næsten enestaaende Popularitet og Udvikling, som ganske overgaar deres Hjemstavns, hvor de dog har været en gammel Kulturplante. Navnlig Amerika, Frankrig og England har vidst at dyrke dem til den største Fuldkommenhed, baade hvad Form og Farve angaar. Store Handelsgartnerier i de nævnte Lande har da ogsaa flere Hundrede Varieteter at fremvise i deres Kataloger; 1000—1200 er ikke noget sjældent Tal. Hvert Aars Frembringelser af nye Planter udstilles paa de store aarlige Chrysanthemums-Udstillinger. Særlig London er det Sted, som er mest berømt for sine saakaldte „Shows“, og naar man en Gang har set disse store Udstillinger i Verdensbyens mægtige Lokaler, vil man næppe glemme det Indtryk, de veldyrkede Planter og Kæmpeblomster utvivlsomt maa gøre paa enhver Blomsterelsker. Men der udsættes ogsaa store Æres- og Pengepræmier saavel som Medaljer og Sølvpokaler, til hvilke ikke alene de professionelle Gartnere har Adkomst, men ogsaa Amatører, der har kastet sig over Chrysanthemumskulturen.

Vi kan selvfølgelig herhjemme ikke i nogen blot tilnærmelsesvis Grad naa op i Højde med Udlandet; dertil er Markedet for lille; men der er dog i de sidste 4 Aar efter hinanden afholdt Udstillinger af Chrysanthemums i det kongelige danske Haveselskabs Have, og det er dette Selskab med Hr. Lektor *Rostrup* i Spidsen, der ogsaa i Aar har haft Æren af at arrangere en saadan i Dagene fra den 19. til den 21. November. I den store Kursal var Planterne smukt ordnede, hver Udstiller for sig; særlig var Bernstorfs Slotshave smukt repræsenteret baade ved Potteplanter og afskaarne Blomster med saavel ældre som nyere Varieteter. Blandt Nyhederne var især *Hairy Wonder* værd at lægge Mærke til, den er som Afbildningen viser, og som Navnet siger, ganske haaret, af Farve mørk terra-cotta; af andre er *Mr. Philippe Rivoire* en af de smukkeste hvide Varieteter, der endnu er frembragt, *Dorathy Seward*, rødlig terra-cotta, med meget tætte Blomster, *Lady of the lake*, af Farve blegheliotrop, *H. Whitty*, laksefarvet, *Duke of York*, dyb rød, en meget smuk og anset Varietet, *Md. Carnot*, hvid, med lange løse Kroner, *Good gracious*, ferskenfarvet, af meget original Form, *Florence Davis*, en overordentlig smuk Blomst, hvid med fin grønlig Tone, *Sunflower*, af en glimrende gul Farve, *Globe d'or*, hvis Midterparti er stærkt gult, medens de ydre Flige er kastanjebrune; den regnes af Kendere for at være en meget fin Blomst. Endelig skal nævnes *Niveus*, en overordentlig smuk snehvid Chrysanthemum, som,

FRA CHRYSANTHEMUMS-UDSTILLINGEN: HAIRY WONDER.

skønt en noget ældre Varietet, dog stadig henregnes til de mest elegante.

Hr. Gartner *Bruun* havde her, som ved tidligere Udstillinger, ved de glimrende Planter og det store Sortudvalg, der tog fire Sølvmedaljer og en Broncemedalje, vist, at han besidder stor Dygtighed i Dyrkning af Chrysanthemums. Handelsgartner *P. Frandsen*, Vandløse, fik en Pengepræmie for sin tiltrukne Varietet: *Infatuation*. „Qui-si-sana"'s Have, Hr. Gartner *Otto Rasmussen*, tog Sølvmedalje for sin udmærkede Samling, hvoriblandt *Centaurea*, en lille gul, vellugtende Chrysanthemum, og *Mutual friend* med særlig smukke hvide Blomster bør fremhæves. Hr. Gartner *Martensen* ved „Lykkens Gave" havde udstillet nogle interessante, meget smukke, saakaldte anemoneblomstrede Chrysanthemums, som vakte megen Opmærksomhed. Udenfor Bedømmelse var Hr. Gartner *Brandt*, Ordrup, mødt med en af ham tiltrukken nydelig, gulbrun Nyhed, kaldet *Anna Brandt*.

Udstillingen var i det Hele yderst vellykket og smukt ordnet af det fortjenstfulde Haveselskab, som havde bredt et vist mondænt Skær over den ved at indbyde Fruerne Etatsraadinde *Gamél* og Kommandørinde *Emma Gad* som Smagsdommere. En lille instruktiv og fiks Vejledning, udarbejdet af Hr. Havebrugskandidat *A. Madsen*, gjorde Lykke og vil sikkert blive opbevaret som en Erindring om den smukke Udstilling.

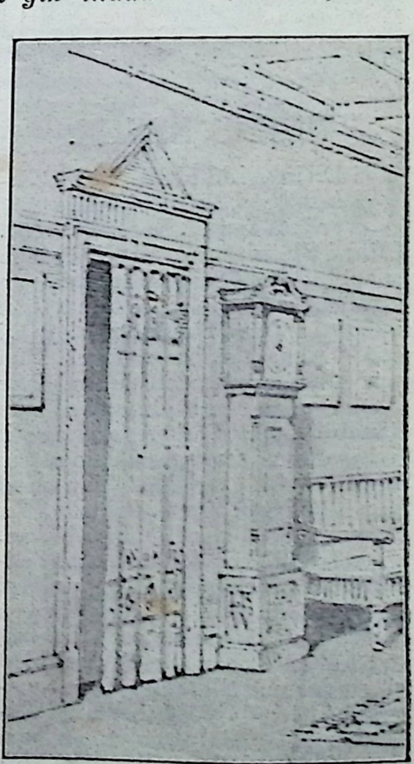
Stjærnen, der blinker paa Himlen, ved ikke af de Blikke, der betragter den, men den er kendt af den ringeste Hyrde, der vanker over Højene.

(Alfred de Musset.)

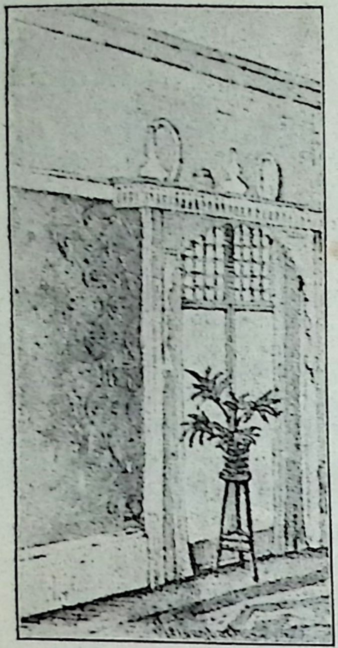
ALMAS FØRSTE HJEM. — III. (FORTS.)

Men pludselig midt i alle disse Planer fik hun Besøg af sin Barnepige Stine, der fortalte, at hvis den unge Frue ønskede det, kunde hendes Mand godt give hende en Haandsrækning; han havde ikke saa farlig travlt paa Værkstedet. Alma var henrykt; en Snedker, hun kunde kommandere omkring med, var netop, hvad hun havde Brug for, saa hun bestemte straks at møde Stines Mand i den nye Lejlighed, for at han kunde tage de nødvendige Maal.

Ved hans Hjælp vilde hun være i Stand til for en billig Penge at faa Hylder over flere af Dørene og Overbygninger over andre, som hun selv kunde male hvide, saa at de passede til Træværket. Saaledes fik hun en grim Dør i Entréen gjort hel køn. Hun valgte den til Køkkenet, thi naar Fløjdøren til Dagligstuen stod aaben, faldt Lyset stærkt paa den grimme Træflade. Denne skjultes af et Gardin af gulbrunt Serge eller Vadmel, hvorpaa hun syede to Rækker vævede Borter i gule og hvide Farver. Da Døren gik indad i Køkkenet, var det en let Sag at anbringe en Stang paa Dørkarmen.

Stines Mand hjalp hende ogsaa med en simplificeret Udgave af et af Libertys Vindusarrangementer, som hun dog foretrak for de drapperede Gardiner. Han lavede en Bue med Hylde foroven i Vinduet i Spisestuen. Den naaede til Karmen, og paa en Stang under Hylden

hang Gardinet af et mønstret, svært Renæssancestof, hvor gult, terracotta, røgblaat og vissengrønt var smukt sammenvævet. Thi selv om det var et almindeligt københavnsk Vindue, der ikke havde Skitsens lange franske Ruder, tog det sig dog godt ud og brød Værelsets Ensformighed.

Ja, Stines Mand var en ren Perle, der snart var ligesaa ivrig som Alma selv for at „lave det pænt henne i Nr. 12", som han udtrykte sig; men hans største Bedrift maa vente til næste Gang.

EVA.

FRA STUDIEMAPPEN.

EN BONDEKONE. — EFTER FOTOGRAFI.

UGENS REVUE.

GENERALMAJOR *Conrad Johan Carl Friederich Kranold* er født den 17. December 1833. Efter i Slutningen af 1855 at være gaaet af fra Landakademiet som Løjtnant ved 5. Bataillon traadte han i 1859 ind paa Højskolen og tog i 1863 Generalstabseksamen. Han skulde nu gennemgaa de praktiske Skoler ved de Vaabenarter, han ikke kendte, men Forberedelserne til Krigen greb forstyrrende ind, saa at han i Oktober 1863 blev ansat som Adjudant ved 6. Brigade, der kommanderedes af Oberst Bülow. I denne Stilling deltog han i Felttoget 1864, navnlig i Forsvaret af Dybbølstillingen. Efter Krigen gjorde han Tjeneste ved Generalstaben, indtil han den 6. Juni 1873 blev udnævnt til Kaptajn og Kompagnichef ved 15. Bataillon. I November 1876 blev han ansat som Stabschef ved 2. sjællandske Brigade, og derfra traadte han i Marts 1878 atter ind i Generalstaben som Souschef ved 2. Generalkommando. Den 31. Januar 1885 blev han Oberstløjtnant og Chef for 5. Bataillon, fra hvilken Stilling han i November 1887 forsattes til Livgarden som Chef for dens Forstærkningsbataillon. Fraregnet et Aar, 1893—94, da han kommanderede 6. Regiment, har han siden da stadig tjent i Garden og fra Marts 1894 været Chef for dens Linjebataillon. Den 15. November blev han udnævnt til Generalmajor og Chef for den 1. jyske Brigade.

GENERALMAJOR KRANOLD.

GENERALLØJTNANT *Johannes Zeuthen Schroll* er født den 27. Marts 1831. Han forlod Landakademiet i 1849 som Løjtnant ved 6. Dragonregiment, med hvilket han deltog i Felttoget 1850. Efter i 1853 at være kommen ind paa Højskolen tog han Generalstabs-

eksamen og blev i April 1861 udnævnt til Ritmester i Generalstaben. I Felttoget 1864 var han først Souschef ved 1. Armédivision og, efter Dybbølstillingens Fald, Souschef ved Overkommandoen. Efter Krigen ansattes han som Souschef ved 2. Generalkommando.

Hærlovene af 1867 berøvede Generalstabens Officerer de Privilegier, de havde haft efter Organisationsplanen af 1842, saa at de fremtidig skulde forfremmes i det Vaaben, hvori de oprindelig hørte hjemme. Da Schroll var Rytterofficer, skulde han altsaa forfremmes i dette Vaaben, men, da Avancementet deri var meget slet, blev han ansat som Kaptajn og Kompagnichef i 20. Bataillon. Efter i tre Aar at have kommanderet Kompagni vendte han i September 1870 tilbage til Generalstaben, men nu var „Ritmesteren" bleven „Kaptajn" og hørte hjemme i Fodfolket. I Juni 1873 blev han Oberst og Chef for 3. Bataillon, en Stilling han beholdt til September 1879, da han atter vendte tilbage til Generalstaben som Chef for dens taktiske Afdeling. Han havde dengang erhværvet sig et saadant Kendskab til Fodfolket, at det ikke vilde have forbavset, om han var bleven ansat som Generalinspektør for dette Vaaben. Det skete ikke, derimod kom det noget overraskende, at han i Avgust 1885 blev udnævnt til Generalmajor og Generalinspektør for Rytteriet. Længe kom han dog ikke til at blive i denne Stilling, thi allerede i Oktober 1887 blev han udnævnt til Chef for Generalstaben. Da han bestandig havde følt sig som Generalstabsofficer, var han glad ved denne Stilling, og det var hans Ønske at beholde den, indtil Aldersgrænsen satte sin sidste Bom for hans Løbebane. Men Krigsministeriet mente ikke at burde føje hans Ønske, og derfor blev han i November 1896 udnævnt til kommanderende General i 2. Generalkommandodistrikt. Samtidig blev det dog bestemt, at han skulde forflyttes til Generalkommandoen paa Sjælland, naar General Bahnson blev afskediget, og det er dette, som nu er sket.

General Schroll hører til dem, der aldrig har trængt sig selv frem. Det er hans ualmindelige Begavelse, hans grundige Kundskaber og den Lethed, hvormed han behandler alle store Spørgsmaal, der interesserer ham, der har banet ham Vej, og der er ingen Officer i Hæren, paa hvis Dygtighed og Kundskaber Krigsministeriet har trukket stærkere Veksler.

— Desværre ser vi os ikke i Stand til at bringe S.s Portræt, da Generalløjtnanten ikke i en lang Aarrække er bleven fotograferet.

PASTOR *Johannes Fibiger*, der for et Par Aar siden tog sin Afsked og derefter levede paa Frederiksberg, er afgaaet ved Døden i en Alder af 76 Aar.

F., der var Student fra 1837, tog straks fat paa det teologiske Studium; men paa Grund af en langvarig Sygdom naaede han først at blive cand. i 1845. Af hans Læreraar bør erindres hans Virksomhed som Kollaborator ved Haderslev Latinskole, hvor han var i 6 Aar. I 1859 blev han Præst ved Garnisonskirken i København, og derfra blev han forflyttet til Vallensved, Sjælland, 1874, og fra 1881 var han Sognepræst paa Falster i Eskildstrup. For den yngre Generation vil det maaske være mindre bekendt, at han som Forfatter optraadte under Navnet „Diodoros". Allerede i Fyrrerne udgav han det bibelske Skuespil „Jeftas Datter"; men mest kendte er dog Digtet „Den evige Strid" og „Graabroderen", som er fra 1882. I 1884 udkom en Digtsamling, „Sorgens Genier". Hans bibelske Dramaer og Digte udmærker sig ved en sjælden Dybde og bibelsk Kraft i Indholdet. Han var en rigt begavet Personlighed, der ikke blot som Præst, men ogsaa som Forfatter havde skaffet sig mange Venner.

PROFESSOR *J. H. Deuntzer*, der i disse Dage fejrer sit 25 Aars Jubilæum som Universitetslærer i København, er født den 20. Maj 1845, Søn af Arkitekt og Murmester J. J. D., blev Student 1862, gik i 64 med som Frivillig, blev juridisk Kandidat 67, aftjente sin Værnepligt 68 som Sekondløjtn. i Artilleriet, vandt Universitetets Guldmedaille for den

juridiske Opgave 69, var et Aars Tid Volontær under Generaldirektoratet for Skattevæsnet, men gik i 70 over til Justitsministeriet, foretog 71 en Udenlandsrejse med Universitetsstipendium for at sætte sig ind i udenlandske Procesordninger, besøgte Wien, Paris og London, men afbrød Rejsen for at deltage i Konkurrencen om den ved Grams Død ledigblevne juridiske Professorplads, der 72 tildeltes ham, som den Gang kun var 27 Aar gl.

D.s Fag er den danske Civilrets 1. Afdeling samt efter Nellemanns Afgang i 75 tillige Proces. Der foreligger fra D.s Haand en lang Række videnskabelige juridiske Skrifter, for største Delen udgivne som Grundlag for hans Forelæsninger. At opremse Titlen paa alle disse Bøger vilde her føre os for vidt; enhver, der beskæftiger sig med Jurisprudens, kender dem og er paa det Rene med deres mange gode Egenskaber. Som Universitetslærer er D. meget afholdt, og hans Forelæsninger hører til de livligste indenfor Fakultetet.

Desuden har D. virket som Formand og Næstformand i Sø- og Handelsretten i 80 og 83, som Assessor i Skifteretten i Kbhvn. i 82 og 84, som kontrollerende Direktør for „Dansk Arbejderbank" fra 81, som Bestyrelsesmedlem for „Nyt dansk Brandforsikringsselskab" fra 82 og for „Frederiksbergs Arbejderhjem" fra 79. Fra 78 har D. været Medlem af den danske Bestyrelsesafdeling for de nordiske Juristmøder, og i 88 udnævntes han af Indenrigsministeriet til at repræsentere Danmark under Forhandlingerne med Sverig om Tilvejebringelsen af en saavidt mulig ensartet Lovgivning om Statsborgerrettens Erhvervelse og Fortabelse samt om Ordningen af de mellemrigske Fattigvæsensforhold, der fastsloges ved Traktaten af 88.

KONSUL *Christian Fog*, der i Reglen figurerer som Nr. 1 paa Skattelisten i *Horsens*, er en af Jyllands største Trælasthandlere. Han begyndte for 40 Aar siden paa bar Bund, var saa heldig at lægge ud i den gode Tid, da man „ikke kunde vende sig i sin Gaard uden at tjene 50 Kr." Det var hovedsagenlig *Jærn*, han begyndte med, og det var Jærnpriserne den Gang, der var ham gunstige og gav ham fast Grund under Fødderne, saa at han ret kunde komme til at udnytte sit store Forretningstalent. Med Energi og Dygtighed arbejdede han videre og stod efter forholdsvis faa Aars Forløb i forreste Række bl. Jyllands Købmænd i *den* Branche. Nu er han „inde" med sit Tømmer over hele Midt- og Sydjylland; langt vesterpaa derovre staar der

Bygninger, hvortil Tømret er leveret fra Fog i Horsens.

I disse Dage fejrer han sit 40 Aars Jubilæum som Købmand, og skønt han saaledes er et godt Stykke oppe i Aarene, er han og endnu hver eneste Morgen Sommer og Vinter tidlig paa Pletten; — det lønner sig ikke at sove længe, siger han.

Men det er ikke blot som Forretningsmand, han indtager en fremskudt Plads blandt sine Medborgere; i flere Aar har han desuden haft Sæde i Byraadet og var her bl. A. med til at slaa et lille Slag for at skaffe Byen et tredje Apotek, hvad den nu ogsaa har faaet.

Horsens By har ikke mange store Skatteydere, saa meget større Pris sætter den paa dem, den har; —

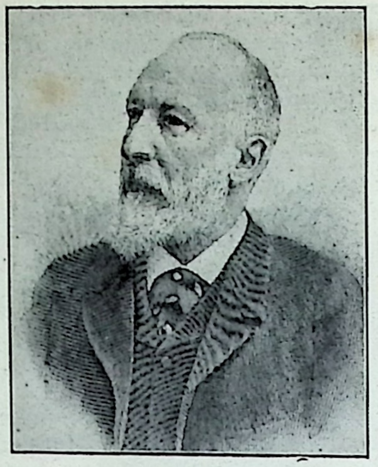
KONSUL CHRISTIAN FOG.

det vil *Christian Fog* nok faa at fornemme, naar nu i den nærmeste Fremtid hans 40 Aars Jubilæumsdag oprinder.

SCHEURER-KESTNER, Vicepræsident for det franske Senat, har i den sidste Tid henledet Verdens Opmærksomhed paa sig ved sin Optræden i *Dreyfus-Affæren.*

Som man mindes, er han fuldt og fast overbevist om, at Kaptajnen er uskyldig dømt, og han er d. 6. Novbr. frivillig traadt frem som hans Forsvarer, idet han erklærede, at han, naar Tidspunktet var kommet, vilde meddele Justitsminister Darlan de fyldestgørende Oplysninger, han sad inde med, og ved hvis Offentliggørelse Dreyfus for hele Verden vilde komme til at staa som en uskyldig dømt.

Om Aftenen d. 11. ds. begav Scheurer-Kestner sig til Justitsministeren for at foranledige denne til at lade Dreyfus-Processen tage op til fornyet Undersøgelse.

SCHEURER-KESTNER.

KOMMUNENS MÆND. Der er rundt om i alle Købstæderne stærk Stigning i Interessen for de kommunale Sager. Valgene til de kommunale Raad fremkalder som oftest livlig Agitation og stor Deltagelse, og selve det kommunale Væsen befinder sig dertil i en rivende Udvikling. Tiden stiller store og nye Krav, og i det Hele udvides Aar for Aar de Omraader, Borgernes valgte Repræsentanter har Afgørelsen paa, betydeligt. Under disse Forhold skydes ganske naturligt Borgerrepræsentanter og Byraadsmedlemmer stærkt i Forgrunden. Man vil vide noget om disse Mænd, og „Hver 8. Dag“ vil gøre sit til at fremskaffe denne Viden ved en Række Portrætter og Biografier. Vi gør Begyndelsen med Københavns Borgerrepræsentation.

— — —

Fabrikejer og Apoteker *Alfred Benzon*, der bliver den første efter den alfabetiske Følgeorden, blev indvalgt i Borgerrepræsentationen i Marts 1895. Han er født 17. Januar 1855 i Apotekerboligen ved Københavns Svaneapotek. Han blev Student 1873, cand. phil. 1874, tog farmaceutisk Medhjælpereksamen og var ansat i Apoteket i Nykøbing paa Falster 1875—76. I 1877 blev B. farmaceutisk Kandidat og kastede sig nu over forskellige Studier: Kemi, Handelsvidenskab og Kunst. Han gik paa Krøyers Tegneskole, blev Maler og udstillede i flere Aar. Hans mest bekendte Billede er vel „Dampskibsbroen i Taarbæk“, der oftere har været udstillet, saaledes paa den nordiske Udstilling i 1888.

Alfred Benzon er en Mand med mange Interesser, og som en af de største maa endvidere nævnes hans Sportsinteresse, der har bevæget sig over alle Sportens Felter, men med størst Kærlighed har hæftet sig ved Sejlsporten. Han er Næstformand i „Kgl. dansk Yachtklub“, og hans Skrift „Om Yachtmaaling“ vakte i sin Tid Opmærksomhed langt ud over Landets Grænser og er nu spredt saa stærkt, at det er meget vanskeligt at opdrive et Eksemplar.

I 1884 overtog Alfred Benzon, sammen med Broderen Otto B., Faderens store Forretning, i hvis Ledelse han tager meget virksom Del. Han er Formand for „Danmarks Apotekerforening“.

I 1888 blev B. gift med *Hanne Bissen,* Datter af Billedhuggeren, Professor Bissen. 25. Juli 1894 udnævntes han til Ridder af Dannebroge.

Benzon bringer i Borgerrepræsentationen ved sit gode Lune af og til Afveksling ind i en ellers tør Forhandling. Iøvrigt interesserer han sig i fremtrædende Grad for alle Forhold vedrørende Byens Udseende. For Øjeblikket arbejder han i

ALFRED BENZON.

det vigtige Langelinjeudvalg og i Udvalget om Ombygning af Stormbroen og Prinsens Bro.

J—N.

BREV FRA PARIS. AF BERTA.

(FORTS.)

Med den fornemme og rige Dame er Forholdet et andet; hun er indviet i alle Forskønnelseskunstens Hemmeligheder; hun ved, hvad der giver Øjet dobbelt Glans og Kinderne denne fine kunstige Rødme, der minder om den fløjelsbløde Fersken. Man ser nu og da ved Longchamps- og Auteuil-Væddeløbene Damer, der, liggende i deres elegante Ekvipager, ser ud som virkelige Malerier, saa meget sort, hvidt og rødt har de i Ansigtet. Men den kunstnerisk fuldendte Maling er udført med virkelig Mesterhaand.

Det er ogsaa *la mondaine* og *la demi-mondaine,* der skaber Moderne — og det med svimlende Hurtighed. Saa snart Snittet paa en Klædning eller Formen paa en Hat falder ind under *le domaine public,* forkastes Façonen straks af disse Damer for øjeblikkelig at ef-

terfølges af en anden. Dameskrædderne og Modehandlerinderne viser de fornemme Damer deres Taknemmelighed for denne Lunefuldhed, — der er saa indbringende for dem, — ved at bruge dem som Reklame og klæde dem gratis paa. Jeg kunde nævne mere end én straalende Hertuginde, der endnu aldrig har betalt saa meget som en Centime for sine *toilettes de ville*. At Leverandøren, som fremfor alt er Forretningsmand, tager dobbelt Betaling for Middags- og Soirée-Toiletterne, er jo ganske naturligt, men den store Verdens og Halvverdenens Damer tinger aldrig om Prisen; Betalingen af Regningen overlader de nemlig til den med det virkelige Forhold ukendte Ægtemand eller Elsker.

Det hænder jo nok engang imellem, at disse Herrer vægrer sig ved at udbetale Summer, som de anser for at være overdrevent store, og i saa Fald ender Sagen i Reglen for Domstolene, der straks trækker 10 Procent fra, saa snart de omtvistede Genstande til Publikums Fryd og Glæde er blevne underkastede en Undersøgelse i selve Retssalen. Den Slags Scener forekommer meget ofte, og de opnaar en større Sukces i Hverdagslivet end paa Teatret, skønt Henri de Lavédan saa mesterlig har revset dem i to fine Skuespil *„Le prince d'Aurec“* og *„Les viveurs.“*

Men nu kan det være nok for i Dag. Inden jeg slutter, vil jeg dog sende Dig nogle Tegninger af Bicykle- og Jagt-Dragter. De førstnævnte anbefaler jeg varmt til dine Landsmandinder, der paa Staalhest tager sig alt andet end godt ud paa Grund af de smagløse Toiletter, de har anlagt. Naar en Kvinde benytter et saa ugraciøst Befordringsmiddel som Bicyklen, bør hun idetmindste paaklæde sig

CYKLEDRAGT.

JAGTDRAGT.

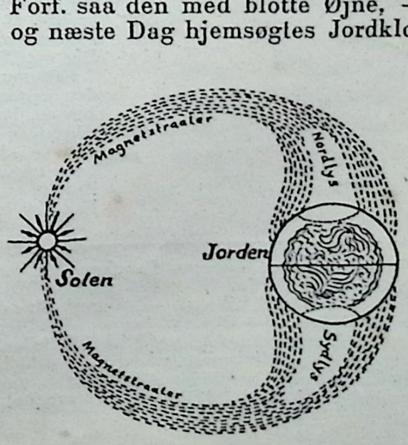
koket, om end tarveligt. Et Par vide, mørke Knæbenklæder med Jakke i lysere Farvetone, sorte eller hvide Silkestrømper og gult eller brunt Fodtøj danner en henrivende Dragt for Cyklistinder. Den hvide Blanklædershat, den stivede Skjorte og det løse, knyttede Halstørklæde fuldender paa eleganteste Maade denne Fremskridtets nye Amazonedragt.

Jagtkostumerne varierer mere, men Kjolenederdelene er altid meget korte, — saa korte, at hele det damaskklædte Ben kan ses. Ogsaa Kjolelivet maa sidde løst, saa at Jægerinden ikke generes i sine Bevægelser. Den lille Tyrolerhat med struttende Fjer er nu én Gang for alle adopteret af Dianas Tilhængerinder, og det er ganske naturligt, thi den klæder alle unge Ansigter, og jeg gaar ud fra, at i Danmark saa vel som andetsteds overlader de korpulente Matroner Bicyklen og Jagtbøssen til Ungdommen.

ER SOLEN OG JORDEN MAGNETER? AF TORVALD KØHL. — For 40 Aar siden blev den Teori, at Solen og Jorden muligvis kunde være et Par Kuglemagneter, diskuteret af Videnskabsmænd, men den maatte den Gang opgives af Mangel paa et solidt Grundlag. Man fremhævede, at Solen maatte besidde en aldeles usandsynlig stor Magnetkraft, ifald denne skulde kunne virke paa Jordkloden i 20 Millioner Mils Afstand. Man paastod endvidere, at Solen umulig kunde være en Magnet, eftersom alle Magneter taber deres Kraft ved at ophedes. Disse Indvendinger er det imidlertid let at imødegaa; thi for det første har Erfaringen i de sidste Aartier godtgjort, at Solen trods den svimlende Afstand udøver en betydelig Indflydelse paa Jorden netop i magnetisk Henseende, og for det andet er Jorden jo faktisk omringet af et magnetisk Felt trods sin indre Varme. Jordmassen maa derfor antages at besidde en Egenskab, forskellig fra Staalets, saa at den, skønt ophedet, kan beholde Magnetismen. Hertil kommer, at man ved totale Solformørkelser i Solens yderste Atmosfære (Corona) ud fra Polerne har iagttaget ejendommelige Straalebundter, der i høj Grad ligner de Striber, der ses, naar man drysser Jærnfilspaaner paa et Stykke Papir, under hvilket der ligger en Magnet.

Meteorologen, Professor *Frank H. Bigelow* i Washington har nylig genoptaget den gamle Tanke om, at Solen og Jorden er Kuglemagneter i Verdensrummet, og udviklet Teorien paa Grundlag af talrige Iagttagelser. Herefter skal der fra Solen kastes „Magnetstraaler“ mod Jorden, hvor de gennemtrænger de ydre Lag, men søger at undgaa Kærnen i Jordens Indre, omtrent paa samme Maade, som naar en Vandstrøm møder en fastgjort Kugle; Vanddelene iler i Kurver uden om og forbi den faste Kugle. Jordens ydre Lag samler Magnetstraalerne, ligesom Tilfældet er med blødt Jærn, fordi disse Lag leder Magnetismen bedre end den omgivende Æter. Et særligt System af Kræfter udgaar fra Solens Nord- og Sydhalvkugle og træffer de tilsvarende Partier af Jordoverfladen, idet den nordlige danner en Oval omkring den geografiske Nordpol og Jordens nordlige Magnetpol; og her optræder Nordlysene, der som bekendt staar i nøjeste Forbindelse med Jordmagnetismen.

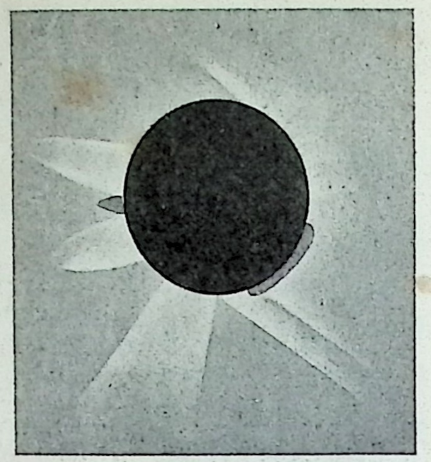
Bigelows Teori er bygget paa Data, som er indsamlede fra et halvt Hundrede magnetiske Observatorier paa begge Hemisfærer. I lang Tid har man vidst, at Magnetnaalene med uregelmæssige Mellemrum pludselig som paa Kommandoordet „Ret jer!“ forandrer Stilling. Der er ingen Tvivl om, at denne hemmelighedsfulde Ordre udgaar fra Solen. Næsten ethvert Udbrud paa Solen røbes af vore magnetiske Instrumenter, og uophørlig flammer Nordlysene over de polare Egnes Ismarker. Alle magnetiske og astronomiske Journaler vrimler af Eksempler paa denne Forbindelse. Et enkelt Eksempel maa her være nok. Den 16 Nov. 1882 viste der sig en Kæmpesolplet, — Forf. saa den med blotte Øjne, — og næste Dag hjemsøgtes Jordklo-

den af et voldsomt magnetisk Uvejr, der hensatte Magnetnaalene i en krampagtig Tilstand og forstyrrede Telegraferingen saaledes, at der blev timelange Afbrydelser.

Nordlysene optræder mindre hyppigt nær Nordpolen end 18—20 Grader fra samme og aftager derfra mod Syd. De Aar, da Nordlysene optræder hyppigst, er tillige de, i hvilke Solpletternes Antal har sit Maksimum, og i hvilke de største magnetiske Forstyrrelser finder Sted. Disse tre Fremtoninger følges saaledes ad, at man nødes til at tilskrive dem en fælles Aarsag. Endvidere ved man, at de smaa magnetiske Forstyrrelser optræder periodisk i et Tidsrum, der svarer til Solens Rotation eller rettere sagt til den Periode, efter hvis Forløb et bestemt Sted ved Solens Ækvator atter kommer i Retning mod Jorden. Perioden er 26,7 Dage. Vi kan ikke her gaa nærmere ind paa Sa-

gen, men tilføjer blot, at disse Sammenligninger ogsaa synes at faa Betydning for den Del af Meteorologien, der omhandler Forudsigelsen af det kommende Vejrlig. I Nordamerika sporer man allerede Forbindelse mellem Jordmagnetismens Variationer og den tilsyneladende alt andet end lovbundne Rækkefølge af høje og lave Lufttryk, der uafbrudt drager ind over Landet i Retning fra Nordvest. Disse Undersøgelser vilde rimeligvis hjælpe Meteorologien til at finde Ariadne-Traaden gennem Isobarernes Labyrint.

Jensen (med et Grin): — „Hvad Fan'en er det med Dig Petersen. Hver Aften ser jeg Dig slæbe den Køter ind i Huset, og jeg, som troede, at den skulde være Pladshund og passe paa Dig om Natten."

Petersen (arrig): „Det skal den ogsaa. Men ser Du, Jensen, Bæstet har kostet mig over sine 100 Kroner, og saa skal jeg dog ikke have noget af, at man en Nat gaar hen og stjæler ham fra mig."

MOTORVOGNE. — En ny Sport, som synes at udvikle sig, er Kørslen med Motorvogne. I England og Frankrig har man allerede i længere Tid benyttet sig af disse Fremtidens Køretøjer. I Tyskland gaar to Firmaer i Berlin i Spidsen for Fabrikation af saadanne Vogne, og man venter, at den følgende Sommer vil bringe gode Konstruktioner frem. En Forening i Berlin har dannet sig under Navn af „Mellemevropæisk Motorforening". Dens Opgave gaar naturligvis ud paa at prøve de forskellige Systemer og forbedre de bestaaende. Ogsaa her i Hovedstaden har man i det sidste Par Aar kunnet se enkelte Motorvogne, som vækker ikke ringe Opmærksomhed, hvor de færdes.

SIDSTE MODE. — Forslag til Damerne, hvis deres Cape-Kraver skulde blive ret meget højere.

HOVEDBRUD.

I en Have lagde man i 5 Rækker 180 Kartofler, deraf i første Række en Femtedel, i anden halvanden Sjettedel, i tredie to Sjettedel, i fjerde tre Sjettedel, hver Gang af den tilstedeværende Rest. Endelig i den sidste Række lagdes de, der endnu vare i Behold.

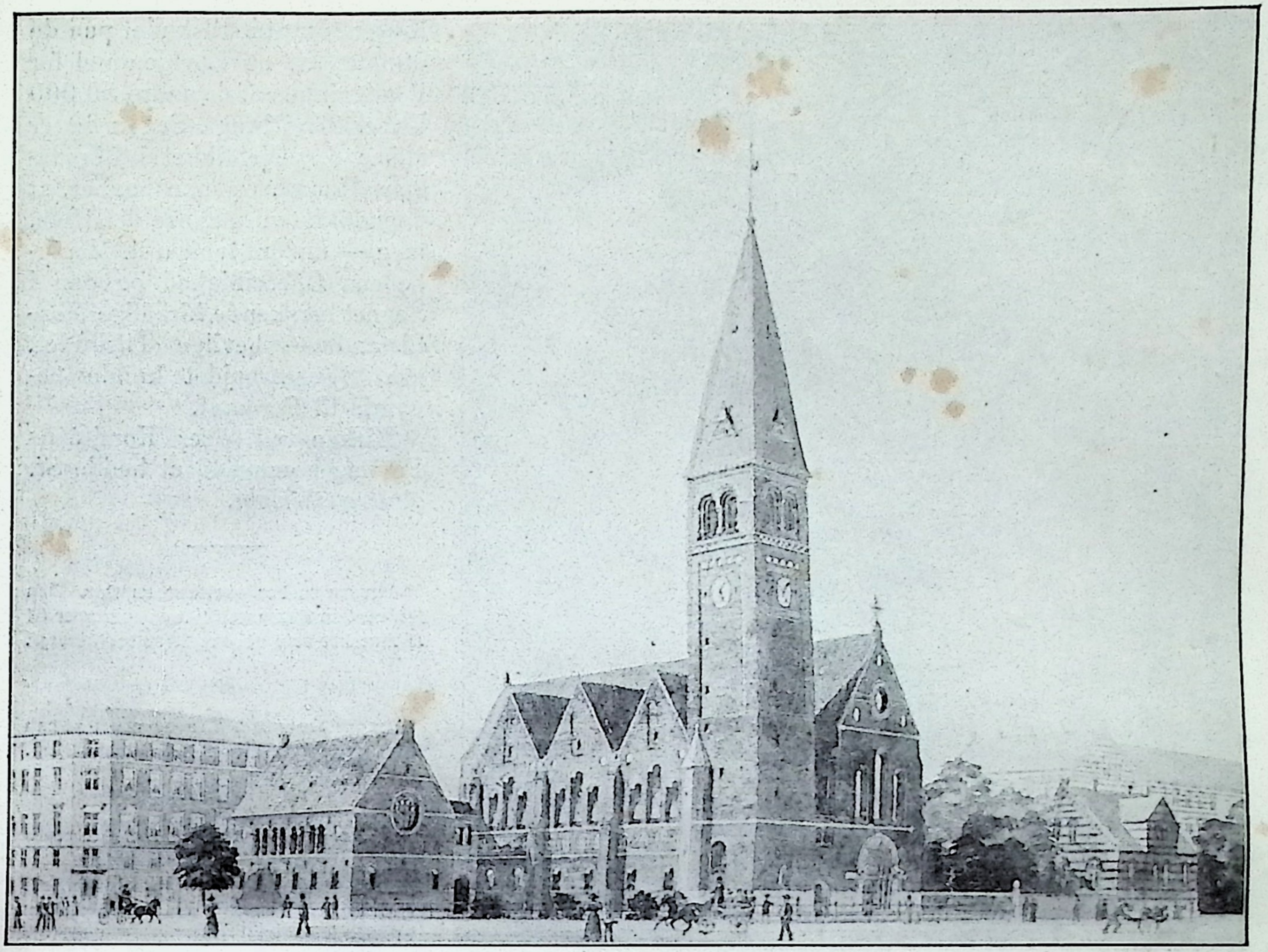
Hvormange kom i hver Række?

To Naboer, A og B, mister deres Gaarde ved samme Ildebrand. Hos A blev det reddede Løsøre vurderet til $^2/_7$ af Forsikringssummen, hos B til $^4/_9$, og B's Erstatning er saaledes kun $^{11}/_{12}$ af A's. Forsikringssummen er for begge 32,208 Kr. Hvormeget faar hver i Erstatning?

LØSNING.

Paa Regneopgaven i Nr. 8.

12 Timer.

DEN NYE KIRKE I NØRREVOLDKVARTERET.

DEN NYE KIRKE I NØRREVOLDKVARTERET. — AF J. STEEN.

Det er nu omtrent 17 Aar siden, at der første Gang var Tale om at udskille den Del af St. Johannes Sogn, som laa mellem Søerne og Boulevarden, og gøre dette saa naturligt begrænsede Kvarter til et selvstændigt Sogn med egen Kirke. Det blev imidlertid ved Talen, skøndt betydelige Mænd som f. Eks. Biskop *Martensen* interesserede sig meget for Sagen. Efter adskillige Aars Forløb dannedes der en Komité, som stillede sig den Opgave at bygge 2 Kirker i Johannes Sogn, en i Nordvestkvarteret og en i Boulevardkvarteret. Den første, den nuværende Helligkorskirke, blev fuldført, men Voldkvarteret fik ingen Kirke. For 2 Aar siden — da Johannes Sogn var vokset til 75,000 Mennesker — besluttede man endelig at udskille Voldkvarteret som et selvstændigt Sogn, hvorved vandtes, at der kunde ansættes 2 Præster til, men — uden Kirke. Samtidig dannedes imidlertid en Komité til at arbejde for Tilvejebringelsen af en Kirke. Komitéen ansøgte Kommunen om at faa overladt en Byggegrund paa Torvet ved Ørstedsparken, men dette mødte fra en vis Side saa stor Modstand, at det maatte opgives, og Komitéen fik i Stedet for overladt den lille Trekant mellem Kommunehospitalet og Gothersgade som Byggegrund. Paa denne Plads at bygge en Kirke, der skulde rumme ca. 1600 Mennesker, endvidere Skriftestol, Ligkapel o. s. v., var en vanskelig Opgave for de tre konkurrerende Arkitekter, d'Hrr. Berg, Borch og Clausen. Saa meget glædeligere var det da, at Arkitekt *Borch* fik Held til at løse Opgaven paa en saa genial og dygtig Maade, at det bliver en baade skøn og anselig Bygning, der her skal opføres. Og Komitéen i Forbindelse med de 3 tilkaldte bygningskyndige Dommere, Etatsraad Dahlerup, Professor Bønnicke og Murmester Fussing, valgte ogsaa enstemmig *Borchs* Tegning, hvilken nu er approberet af Ministeriet, der udtalte sin Anerkendelse af den dygtige Maade, hvorpaa den vanskelige Opgave var løst. Kirken bliver en ægte dansk Kirke, bygget paa en Granitsokkel af store røde Munkesten; Hovedportalen tænkes udført af Granit; Kirkerummet bliver dækket med Krydshvælvinger og Taget med røde Tegl. Kirken bestaar af et Hovedskib mod Hospitalets Grund og et Sideskib med Pulpitur mod Gothersgade samt Orgelpulpitur i Østgavlen over Hovedindgangen. Taarnet er lagt ud for Sideskibet mod Farimagsgade. Bag Koret er i en Halvtagsbyg-

DET INDRE AF DEN NYE KIRKE I NØRREVOLDKVARTERET.

ning anbragt Ligrum og Ligkapel. Skriftestole med overliggende Sal til Konfirmandlæsning og Menighedsmøder er lagt i en Sal paa Hjørnet af Nansensgade og Gothersgade og staar i Forbindelse med Kirken ved en Halvtagsbygning i Gaarden. Selve Kirkebygningens Længde bliver 72 Alen, Bredden 31 Alen; Taarnets Højde til Fløjknap bliver 87 Alen. Der er ca. 1100 Siddepladser.

Kirkens Opførelse er paatrængende nødvendig, da det er forbundet med store Vanskeligheder baade for Præst og Menighed at skulle laane Hus i andre Kirker til Altergang og Daab, Vielse og Begravelse. Udgiften ved Kirkens Opførelse vil blive ca. 250,000 Kr., hertil kommer 25,000 Kr., som Kommunen har forlangt tilvejebragt til Kirkens Drift. Af denne Sum er der indkommet 100,000 Kr. ved frivillige Gaver. Kommunalbestyrelsen har anbefalet et Tilskud af 50,000 Kr., som tilvejebringes ved Ligning, og der er ansøgt om et Tilskud fra Staten af 50,000 Kr. De manglende 75,000 Kr. er Komitéen sikker paa at kunne indsamle i Løbet af et Par Aar, naar blot Bygningen af Kirken bliver paabegyndt, saa Menigheden kan se, det bliver Alvor; men det kommunale Udvalg har nægtet Komitéen Tilladelse til at begynde paa Opførelsen af Kirken, før Statstilskudet paa de 50,000 Kr. og Lovhjemmel for Paaligningen af de andre 50,000 Kr. er tilvejebragt. Sagen ligger altsaa for Øjeblikket i Rigsdagens Haand, og man haaber, at denne ikke vil standse det Hele, men — under Hensyn til Menighedens Offervillighed og den i Sognet herskende kirkelige Nødtilstand — bevilge Tilskudet, saa Byggearbejdet kunde begynde til Foraaret.

Kirken vil efter Komitéens Forslag komme til at hedde *St. Andreaskirken.*

Naturen skaber sjældent en Nar. Den leverer kun Raamaterialet og overlader til Mennesket selv at gøre Arbejdet færdigt.

Det gælder ikke om, hvor meget vi kan løfte, men hvor meget vi kan bære hjem.

Lykken er ikke let at forstaa. Jeg kendte en Mand, som ingen Skjorte havde, og han var lykkelig. Saa var der En, der gav ham en Skjorte. Og saa blev han ulykkelig, fordi Flipperne ikke var ordentlig stivede.

VIDOSAVA BRANKOVITSCH.
SERBISK FORTÆLLING AF ZMAI-JOVAN-JOVANOVITSCH.

(SLUTN.)

IV.

HVORLEDES tilbragte nu Stephan og Vidosava Tiden, der skilte dem fra den store Dag?

Den ubønhørlige Vinter var kommen. Sneen faldt, Blæsten peb, Stormene gik over Landet.

Men for de forelskede to fandtes der hverken Vinter eller Storme. De følte ikke Kulden og fornam ingen Sorg. Snefnuggene tyktes dem rosenrøde, som dalede de ned fra en blomsterstrøet Himmel.

Frost kan ikke køle en brændende Elskov. Vinden bærer med sig en Duft, som ingen vejrer. Duften af Rosmarin, Yndlingsblomsten.

Og de lange Vinteraftener bringer mild Glæde, uforstyrret Lykke.

Naar Bojana, Vidosavas aldrende Amme, sætter sig ved Ovnen og giver sig til at fortælle gamle Æventyr, gaar der en Gysen gennem én, Haarene rejser sig paa ens Hoved, Hjærtet svulmer, og Taarerne faar frit Løb. Og naar hun et Øjeblik holder inde, og man kun hører hendes Rokkehjuls Snurren, skulde man tro, det var en

Guzlaspiller, der afbryder sin Sang paa det mest spændende Sted og lader sin Guzla sukke det ud, som ikke kan synges, men kun føles.

Et Bøsseskud lyder udenfor, en Hest vrinsker, en Hund gø'r; det er Stephan, der vender hjem fra Jagten. Pludselig træder han frem ligesom Helten i de gamle Æventyr:

„Gud med dig, min elskede!"

Og Lyset flakker paa Bordet, og gamle Uroch aftørrer sine Taarer.

Men hvad fattes Vidosava, den skønne Brud? Mine Læserinder ved det bedre, end jeg kan sige.

Og da Stephan atter gik bort, sagde han forvirret til Vidosava, som fulgte ham ud, hvor mange Dage der endnu var til St. Georgs Dag.

Deres Tal blev mindre og mindre. Vinteren var gaaet som en Drøm.

Træer og Blomster udfolder deres Pragt. Nattergalens Sang bliver mere og mere sød; men for Vidosava findes ingen Lykke større end det Brev, som lige er kommet fra Stephan:

„Min Skat!"

Du ved, hvor højt jeg elsker dig, men det er en Fryd at sige dig det paa ny. Du er mit Lys, mit Liv, mit Et og Alt. I Overmorgen oprinder den Dag, da din Kærlighed skal modtage Himlens Velsignelse, og da du skal bekræfte den for Gud og Verden. Ved Solopgang kommer mine Brudesvende. Alt skal være Glæde. Og du selv — vær lykkelig, min Brud!

Din Stephan."

* * *

Kender I den smukke Blomst, der bøjer sine lette Kronblade paa en tynd grøn Stængel? Naar den er udfoldet, opsender den en herlig Duft, der strømmer som en Bølge, paa hvilken usynlige Sirener vugger sig og synger:

Hvor er du saaet, du lille Blomst?
Og hvor er du plukket?
St. Georgs Dag er skøn,
det er en velsignet Højtid . . .

Denne Blomst er Violen. Bojana har stukket en Buket Violer i Vidosavas Fletninger. Hvor den klæder hendes tunge lyse Haar!

Og den gamle Amme siger til hende:

„Du er smuk saaledes, min Due. Nu er du smykket som den unge Pige, om hvem jeg fortalte dig et Æventyr, og som syv Konger kæmpede for. Men hvorfor er du saa bedrøvet, da du jo skulde være lykkelig?"

„Kære Bojana, jeg skal sige dig alt. Jeg har haft en ond Drøm. Jeg var smykket som nu og gik op og ned i mit Kammer. Paa én Gang bød en klangløs, næppe hørlig Stemme mig at staa stille. Jeg saa i Vejret og opdagede, at jeg stod lige over for den ulykkelige Vouka Brankovitsch. Jeg skælvede og hævede Haanden imod ham, og han traadte pludselig ud af Rammen. Og den tomme Plads i Rammen blev rød som Blod. Han skred hen mod mig og sagde:

Min Datter, du skal staa Brud; kom og lad mig velsigne dig!

Og han greb om min Ring og trak den af min Haand.

Jeg fratager dig denne dit Bryllups Diamant, — sagde han, — thi den ligner en forstenet Taare. Her er en Rubin, det er en Draabe serbisk Blod fra Kossovo-Slagmarken. *Den* Sten vil jeg lade indfatte; saa vil Ringen passe bedre for dig; det er *min* Velsignelse til dig . . .!

Saa vendte han tilbage til sin Ramme og blev atter som tilforn et dødt Portræt. Kære Bojana, jeg skælver blot ved at mindes denne Nat, og jeg tør ikke sige et Ord derom til min Fader".

Og Vidosava skjalv, og for hendes Sjæl stod med sorte Bogstaver de Sorgens Ord:

„Der gives ingen større og svarere Synd end den: at forraade sit Land".

— — —

„Tung er den Forbandelse, der hviler paa de Uskyldige".

* * *

Den fine Gren er løsnet fra Slægtens Træ ...

De vælige Gangere staar rede, de hvide, de brune, de røde Heste er urolige og stamper. Hvide Fjerbuske vajer over deres Hoveder. Af Sted! Gud være med os!

Men ligesom Ungdommen ikke kan skilles fra Lykken, kan Vidosava ikke løsrive sig fra sin Fader.

Gud spare os for at græde bitre Taarer! Han skaane os for tvetydige Velsignelser, der vorder Forbandelse!

Men Brudesvendene er glade; de kærer sig ikke om Sorgen hos dem, der tager Afsked. De er rede til at drage bort, og de synger:

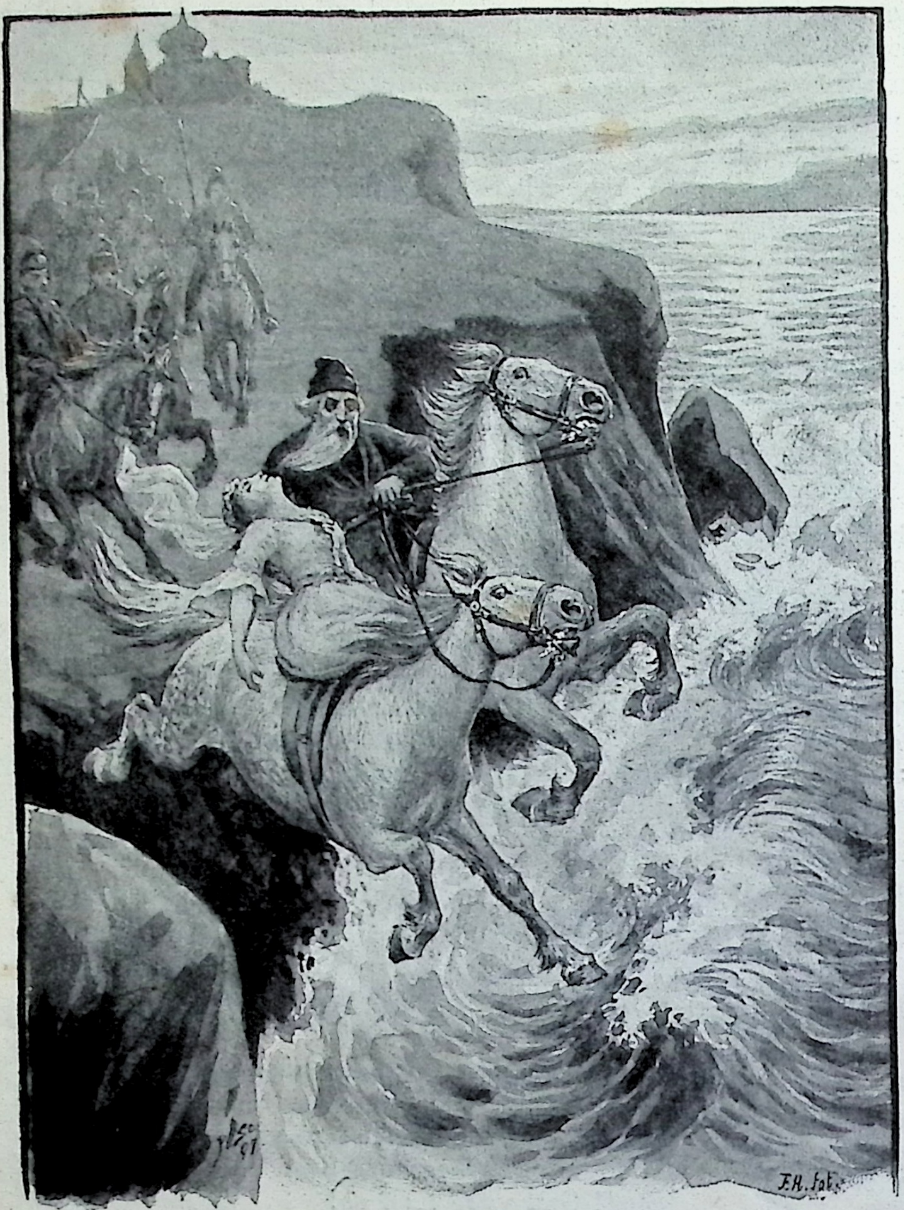
Græd ikke, Vidosava, græd ikke, Kære!
Du maa gøre dig rede, det er Tid at komme af Sted.
Der er ingen Glæde mere i det hvide Hus, du brudeklædte!
Lykken er hos os, hos den gæve Stephan!

Og de pisker paa de hvide Heste, som Vidosava og hendes Forlover besteg; de andre Gæster fulgte dem.

En Time efter blev alt stille igen. Ikke en Larm, ikke et Skrig. Støvet, der var hvirvlet op, sank atter til Jorden, thi et serbisk Brudetog gaar ikke; det flyver!

Og alt blev stille omkring den gamle Uroch.

Brudetogets Vej løb langs med Donau. Paa

ikke løb, men *fløj* Hestene af Sted. Skildvagterne, der var opstillede der, styrtede frem og affyrede deres Bøsser; men det var for silde.

Donau rejste en Hvirvelstrøm, som om Lynet var slaaet ned i den. De rasende Heste rev Bruden med i den kolde Grav. Alt dette foregik i et Øjeblik.

Gæsterne standsede lamslaaede. Men Stephan havde allerede styrtet sig ud for at drage sit Liv og sin Lykke op af Vandene. Skæbnen vilde det anderledes. Begge Brudefolkene skylledes op af Bølgerne.

De havde favnet hinanden, men i et Fortvivlelsens Favntag! Man kan endnu den Dag i Dag høre en forfærdelig Mumlen; det er de døendes Ord:

„Sagde jeg dig ikke, Stephan, — sagde jeg dig ikke, at tung er Forbandelsen! Tilgiv . . ."

Tyve Svømmere kastede sig ud for at komme dem til Hjælp; men hvem kan udrette noget imod Forbandelsen, imod Guds Dom?

Stephan og Vidosava hviler i Donaus Dyb, forenede i deres sidste Favntag.

den ene Side var der høje Bjærge og Vinmarker; paa den anden Side nøgne Klipper, vædede af Donaus kolde Bølger.

Vidosava er saa bleg, saa sørgmodig, at hun ligesom ser sin Drøm opfyldt.

Solen var nær ved at gaa ned. Dens Straaler spillede paa Standarderne, forgyldte Bøsserne og Sablerne, og da de antændte den kostelige Sten i Vidosavas Ring, gav det Genskin som af en mangefarvet Ild, snart ren blaa som den Himmel, Englene alene skuer, snart violet som en enestaaende Viol, snart gul som en Orange, hvorom en sværmerisk Østens Datter drømmer i sin Herres Favn . . . Til sidst blev Stenen purpurrød . . . som serbisk Blod, udgydt paa Kossovos Slagmark.

Vidosava kastede et Blik paa Ringen og udstødte et Skrig som en saaret Hind:

— Blodet! det forfærdelige Blod!

Og bevidstløs sank hun om i sin gamle Forlovers Arme. Han bøjede sig hurtig tilbage og vilde holde Hesten igen. Men hvem kan standse en galoperende Ganger? I deres Forskrækkelse

Deres Sjæle er lykkelige dèr, — hvorhen den gamle Uroch snart efter fulgte dem.

Jeg havde glemt denne Historie; det var, som om jeg aldrig havde hørt den. Men for nylig overværede jeg en Begravelse i Novi-Sad. Den afdøde var en Greve. Han gik bort ene og forladt, uden Slægt, uden Venner, fattig og blind; han hed Brankovitsch.

Maaske var han det sidste Skud af den ulykkelige Familje. Da mindedes jeg alt, og det tyktes mig, at jeg hørte Vidosavas Stemme, der sørgmodigt sagde til Mængden:

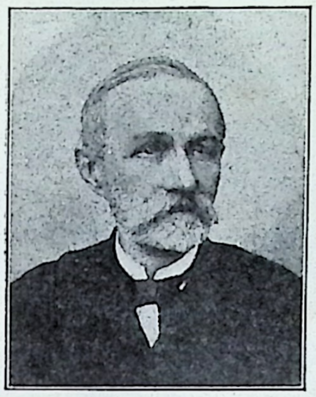
„Der gives ikke nogen større, ikke nogen svarere Synd end den: at forraade sit Land".

— — —

„Tung er den Forbandelse, der hviler paa de Uskyldige!"

ZMAI-JOVAN-JOVANOVITSCH.

Forfatteren til omstaaende Fortælling er en af Serbiens berømteste Digtere. Hans Ry er forlængst naaet ud over Hjemlandets Grænser, og hans Værker er blevne oversatte paa flere Sprog, særlig Tysk og Russisk.

Han er frem for alt Digter i den Forstand, at han — naar undtages et lille Skuespil og den her gengivne Fortælling — kun har skrevet Digte. Født i 1833, debuterede han 16 Aar gl. med et Digt, der straks viste hans Talent; han oversatte derefter forskellige Arbejder, af Ungarerne Arany og Petöfi, Mirza Schaffy, Russeren Lermontoff og Tyskeren Heinrich Heine.

Blandt hans originale Værker er et af de berømteste Samlingen „Roserne“, der indeholder smaa Elskovssange af en ejendommelig Ynde og Friskhed.

Men foruden at være Poet er han en fremragende Jurist og en dygtig Læge, hvis Afhandling om Hygiejnen nyder megen Anseelse blandt Fagfolk.

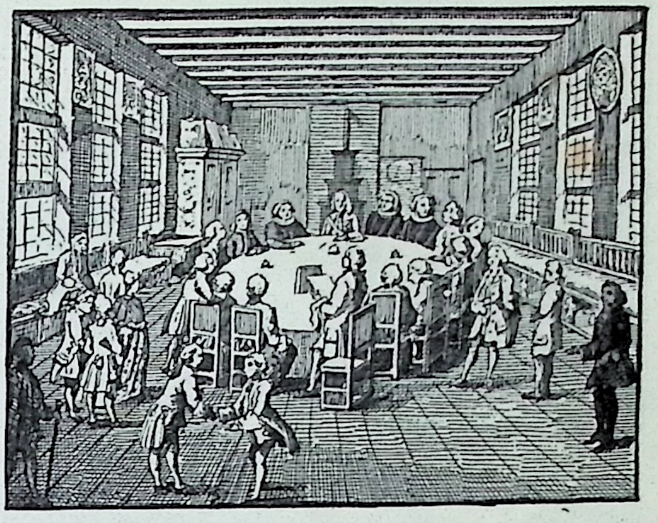
Fortællingen „Vidosava Brankovitsch“ sigter til Kossovo-Slaget, som Serberne tabte mod Tyrkerne, og ved hvilket Serbien mistede sin Uafhængighed. Efter Sagnet var det Vouka Brankovitschs Forræderi, der var Skyld i Nederlaget.

OM TAMPERRETTEN. — I ANLEDNING AF HUNDREDAARSDAGEN FOR DENS OPHÆVELSE. AF ALFRED C. CHRISTENSEN.

Paa Kalenderen vil man endnu den Dag i Dag finde 4 Dage, der har Vedtegning: Tamperdag; for indeværende Aar er disse Dage den 10. Marts, den 9. Juni, den 15. September og den 15. December. Disse Tamperdage har vel ikke mere nogen særlig Betydning, men de bibeholdes endnu efter gammel Hævd, uagtet det i Aar — den 1. December — er hundrede Aar siden, at Forordningen udkom om Tamperretternes Afskaffelse i Danmark og Norge.

Tamperretten i København var en af Konsistorium ved Københavns Universitet bestaaende Ret, som bl. a. dømte i Ægteskabssager, og Tamperdage kaldes de Dage i Aaret, paa hvilke Tamperretten afholdtes. For det øvrige Danmarks Vedkommende fandtes der en Tamperret i hvert Stift, og Retten bestod af Stiftamtmanden samt nogle af Stiftets ældste og mest ansete gejstlige Medlemmer. Tamperdagene faldt altid paa en Onsdag og med 3 Maaneders Mellemrum. Paa Grund af sidstnævnte Bestemmelse var der næsten altid i hvert Stift et Utal af Sager til Forhandling og Bedømmelse, og Tamperretten stod derfor overalt som et Skræmmebillede for Befolkningen, ikke mindst fordi den Indstævnte, der skulde „staa Tamperret“, gærne vidste det længe i Forvejen, og Dommene ofte efter Datidens Skik vare ret strænge. Særlig i Sjællands Stift maa Tamperretssagerne antages at have været overvældende, — Holberg anfører i sine Komedier ret hyppig Tamperretten, — og det er derfor sikkert ikke uden Grund, at det kgl. danske Kancelli ved Skrivelse af 12. Oktober 1771 til Hof- og Stadsretten i København paabyder: „at de Ægteskabssager, som forhen ved Tamperretten bleve paadømte, indstævnes, opsættes og paadømmes her efter ved Hof- og Stadsretten, til hvad Tid det findes fornødent, uden Hensyn til de fastsatte Tamperdage, og skal alle Tamperretssager i Sjællands Stift paadømmes der.“

Men for det øvrige Danmarks (og Norges) Vedkommende bibeholdtes Tamperretten, indtil den ved kongelig Forordning af 1. Decbr. 1797 fuldstændig afskaffedes med følgende Motivering: „da Forfølgelsen

TAMPERRETTEN EFTER C. P. ROTHES RESKRIPTER.

af de Sager, der angaa Skilsmisser og Ægteskabers Forbrydelse medføre baade Vidtløftighed og Besværlighed; dels fordi Tamperretten kun holdes 4 Gange om Aaret, dels fordi de Paagældende drages fra deres (ofte langt fra liggende) Værneting til denne Ret, saa bliver i Betragtning heraf følgende befalet: Bemældte Sager skulle her efter føres, ligesom alle andre civile Sager, ved Anklagedes eller Tiltaltes Værneting, og derfor i Tilfælde af videre Paaanke forfølges igennem de vedkommende almindelige Overretter. Denne Regel skal ogsaa gælde for Sjællands Stift, hvor Tamperretssager for Aaret 1771 have været henlagte under Hof- og Stadsretten.“

Fra 1. December 1797 er Tamperretten altsaa forsvunden, medens Tamperdagene endnu findes til Erindring om disse af Befolkningen saa frygtede Dage.

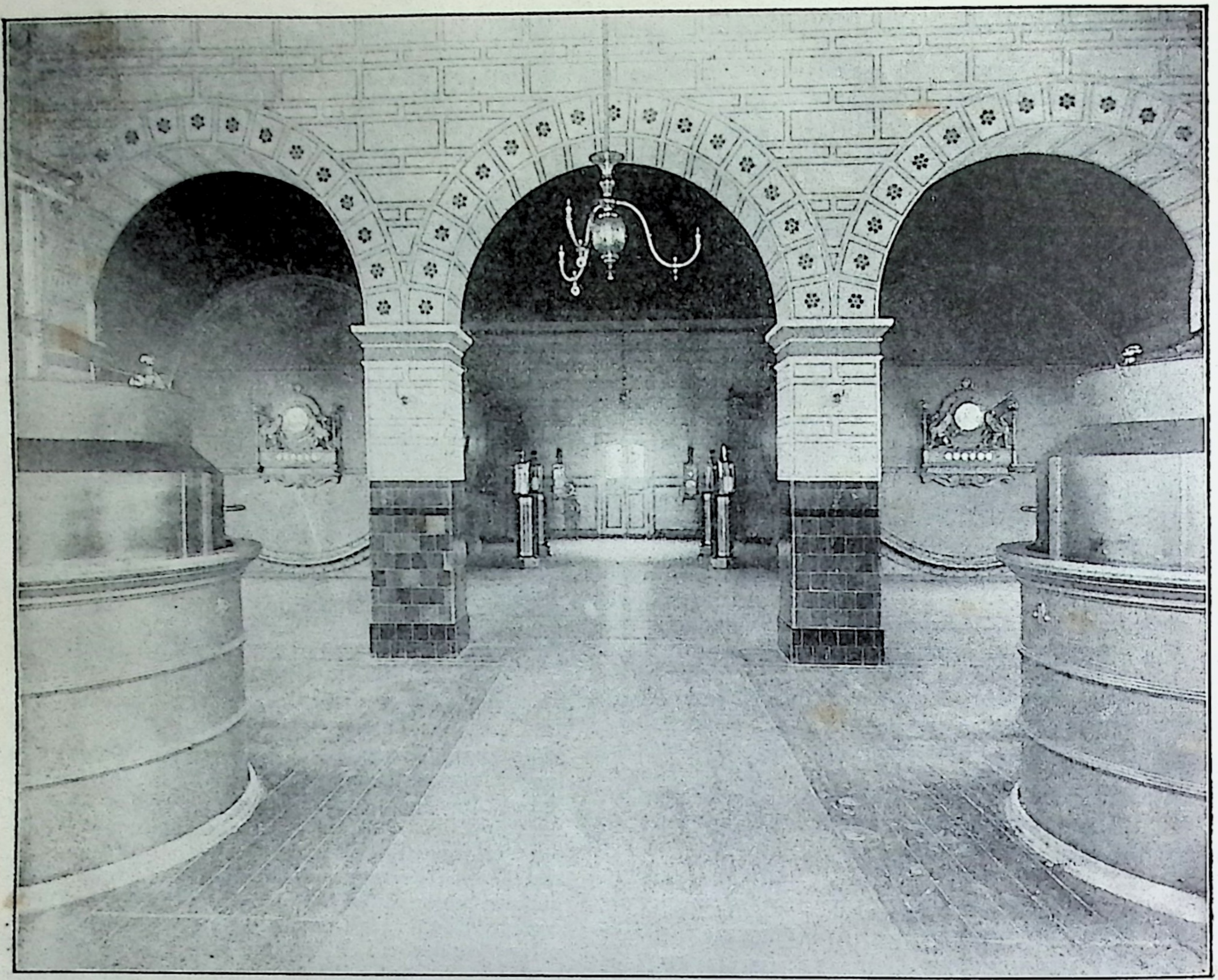
HØSTVERS.

Høstnattens Storme om Landene bruser,
jagende vildt over fraadende Hav.
Ind gennem raslende Løvfald de suser,
fælder, forøder, hvad Foraaret gav.
Alverden sig vaander i tusindfold Veer
fra larmende Brænding til Højfjældes Bræer.
— Sommeren sunken nu er i sin Grav!

Skal styrtes nu alt, hvad som skønnest jeg bygged?
Skal Døden faa tage, hvad Livet mig gav
i Kamp for min Lykke — af Kærlighed trygget?
Skal Livsglæden druknes i Sorgernes Hav
og Livstroen vige for Mismodets Vaande,
kvalte af Høsttankens isnende Aande?
— Sommeren nu sunken er i sin Grav!

Nuvel — lad kun Stormene jagende bruse!
Lad piskes til Skum kun Tilværelsens Hav!
Lad Skæbnen kun herje og Livslykker knuse,
— lad Mennesker dø for Udviklingens Krav!
Mit dyreste Haab, jeg ejer herinde,
skal leve trods Høsttankens dræbende Vinde:
— Forskønnet skal Sommeren opstaa af Grav!

KRISTIAN H. HOLTVEDT.

GASMAALERHUS.

KØBENHAVNS GASBELYSNING. 1857—1897. AF VILHELM HOLM.

Den 2. Decbr. 1857 stod Københavns første Gasværk færdigt, og den 4. s. M. tændtes Gaslygterne under stor Jubel for første Gang i København. Folk færdedes i tætte Strømme for at se paa Belysningen, akkurat som paa de rigtig store Illuminationsdage, og Lygtetænderne fulgtes fra Lygte til Lygte af det hurraraabende unge København. Naar vi nu ser det Storstadspræg, der hersker over Byen med dens elektriske Sporvogn, dens fortrinlige Vandværk, dens Asfalt, dens elektriske Lys, der er godt paa Veje til at fortrænge Gassen, og meget, meget mere, er det underligt at tænke paa, at det i Dag kun er 40 Aar siden, at Gasbelysningen holdt sit sejrrige Indtog i København. Og dog er det saa, at først i Slutningen af Halvtredserne begyndte Byen at vaagne af den middelalderlige Slummer, hvori den, i hvert Fald paa det kommunale Omraade, hidtil havde hvilet, og et Træf af Skæbnen er det, at netop Lyset blev den første Mærkepæl i dets. Udvikling. Næsten ufatteligt for os er det da, at der virkelig den Gang fandtes Folk i København, der næsten ansaa Gasbelysningen for Narrestreger, for Djævlens Værk. Siger ikke Rasmus Portner i „Fra den gamle Fabrik“: „De gamle Lygter brænder s'gu længst, for dem er der Væge i, og at de lyser noget rødt, det kommer nu af, at det nye Kram staar og tager Skinnet af dem.“ Og som han var der mange, der holdt paa det fra Fædrene nedarvede, paa de gamle Tranlygter, thi de var saa rart hyggelige. Og Trannen havde ført Regimentet i lange Tider. Den 25. Juni 1681 udkom Forordningen om Gadelygter, og hermed indførtes for første Gang Gadebelysning i København; forhen havde Borgerne selv maattet sørge for den nødvendige Belysning under deres Færden paa Gaderne ved at medføre Haandlygter. Gadebelysningen i 1681 blev udelukkende indført „for at hindre den Røven og Overlast, slemme Mennesker tilforn ved Aftentid og Nattetid plejede at øve.“ Af samme Grund blev Natvægterinstitutionen indført for at holde Styr paa de urolige Hoveder, men samtidig fik Vægterne et betydeligt Hverv netop med Hensyn til Gadelygterne, idet det blev dem, der kom til at passe dem, pudse dem og forsyne dem med Tran. Denne Funktion beholdt de lige til Gasbelysningens Indførelse, der atter var et af de

mange Stød til Vægternes Afskaffelse. At denne første Gadebelysning har været tarvelig, siger sig selv; til at begynde med var der kun 500 Lygter i hele Byen; de blev tændte ved Solnedgang, „naar Maanen ikke var oppe“, og slukkedes ved Solopgang, „uden paa de Tider om Sommeren, naar fast ingen Nat er, nemlig fra 1. Maj til 30. Avgust“. — I denne Tid tændtes de altsaa slet ikke, lige saa lidt som i Maaneskin paa den øvrige Tid af Aaret. Herved indførtes det berømte „Magistratsmaaneskin“, der først blev afskaffet i 1847, en Forbedring, der kostede Kommunen 50 Tdr. Tran mere om Aaret. Belysningen var i sig selv ikke god, og bedre blev den ikke ved Vægternes Røgt, idet Ordningen var den, at der udleveredes Vægterne et vist Kvantum Tran til Lygternes Forsyning; Følgen heraf var, at de brave Mænd kneb paa Trannen og solgte deraf til egen Fordel; „Trantyve“ var derfor et ikke ualmindeligt Tilnavn, de havde faaet af Befolkningen. Tiderne gik jo imidlertid ret stille hen her hjemme, medens man ude i Verden bedre forstod at føre sig forskellige Opdagelser og Opfindelser til Nytte; saaledes ogsaa med Gassen; den naaede til os paa et temmelig sent Stadium.

Den Luftart, man kalder Gas, har vistnok allerede været kendt af enkelte Indviede blandt Oldtidens Slægter. Den evige Ild paa Baku, ligesom ogsaa de persiske og kinesiske saakaldte „Ildbrønde“, der i Aartusinder har været i uafbrudt Virksomhed og været Gjenstand for religiøs Dyrkning, har ganske sikkert ikke været andet end brændende Gasarter. Og i de engelske Kulgruber vidste man allerede for et Par Aarhundreder siden, at der trængte brændbare Luftarter ud gennem Revner og Sprækker i Stenkulslagene. Efter Sigende lykkedes det endogsaa en Kemiker ved Navn Becher at opsamle disse Luftarter, at transportere dem til forskellige Steder og at tænde dem, naar han vilde. Denne Mand var saaledes egentlig den første, der anvendte Gasbelysning i moderne Forstand, om end Metoden var meget primitiv. Mange var senere Forsøgene med denne Luftart, men den første, der rigtig forstod at anvende Gassen med Fordel, var en Englænder

PROFESSOR COLDING.

ved Navn Murdoch. Han skal endogsaa i 1792 have oplyst sit Hus med dette Belysningsmiddel.

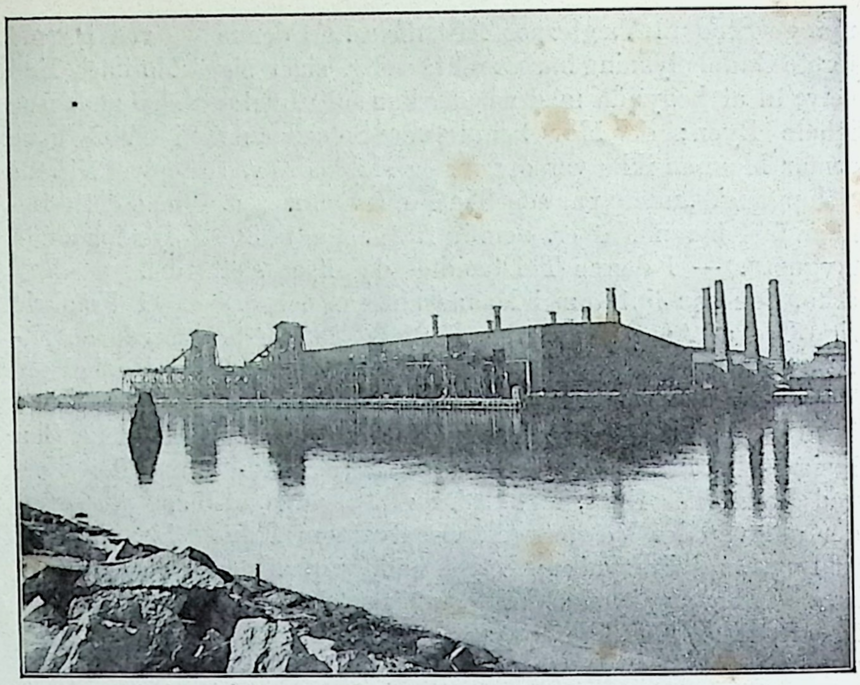
GASVÆRKSBESTYRER HOWITZ.

I Frankrig havde en Videnskabsmand ved Navn Le Bon anstillet Forsøg paa egen Haand med Gassen og bragte det temmelig vidt, men han mødte kun Haan og Ringeagt, fordi han var saa vanvittig at ville brænde Luft. Af Fortvivlelse skød han sig i Boulogneskoven. Men en Tysker ved Navn Winzer forstod bedre at behandle Folk. Han drog til England, lod sig naturalisere med Navnet Winsor og dannede et Aktieselskab til Udnyttelse af det nye Belysningsmiddel, hvorved han lovede Aktionærerne Guld og grønne Skove, — saa gik det. Det ene Gaskompagni oprettedes efter det andet, og der tjentes Penge. I Begyndelsen kneb det vel nok, — Folk var ængstelige og troede, det var Humbug, men da Dampmaskinens Opfinder, Watt, i 1798 indførte Gasbelysningen i sine store Fabriker, forstummede Mistilliden. I 1810 fik Winsor Patent paa Opfindelsen, og dermed begyndte Gassen sit Erobringstog over Verden.

Medens det nu gik glat nok i England, kneb det til at begynde med lidt paa Fastlandet, hvor gammel Fordom hindrede Troen paa den. Imidlertid lykkedes det i 1815 at faa den store Opera oplyst med Gas, og fra nu af gjorde Opfindelsen stærke Fremskridt. Lige som England paa et tidligt Stadium i Forhold til de øvrige evropæiske Lande adopterede Gassen, saaledes var dets Tvillingsøster Amerika ogsaa tidligt paa Færde, saaledes at der allerede i 1801 var indført Gasbelysning i forskellige amerikanske Byer.

I Trediverne ses det endelig, at der er Planer oppe om at indføre Gasbelysning i København, og at der endda har været oprettet Kontrakt med det forenede Gaskompagni i London i denne Anledning. Af en eller anden Grund søgte Kompagniet imidlertid at faa Kontrakten hævet, hvilket lykkedes mod Erlæggelse af en Erstatning til Kommunen paa 20,000 Rigsbankdaler. Og dermed døde Sagen hen foreløbig. I 1841—43 indkom der dernæst Tilbud fra forskellige om at overtage en Entreprise om Belysning af Hovedstaden med

Gas, saaledes fra Watt i London og Dasier i Paris, men man mente ikke at kunne gaa ind paa Forslagene, da den ene vilde have Sagen ordnet som en privat Entreprise, og den anden kun vilde indlade sig paa en delvis Belysning af Staden, paa de vigtigste Gadestrækninger. Imidlertid var der kommet Bevægelse i Sindene, og man begyndte at overveje og overveje og at nedsætte Komitéer for at fortsætte Overvejelserne. Det var nu heller ikke saa lige at løbe til, da man vilde kæde forskellige Planer sammen. Det var nemlig ikke blot Belysningen, der var slem her hjemme, ogsaa Vandet og Kloakerne trængte i høj Grad til Forbedring, og Kommunalbestyrelsen var saa nogenlunde enig om, at alle tre Brancher burde fremmes paa en Gang. Under alle disse Overvejelser og Undersøgelser, der for en stor Del havde sin Grund i de højst mangelfulde kommunale Administrationsforhold, trængte den offentlige Mening paa for endelig en Gang at faa ordentlige Tilstande i Belysnings-, Vand- og Kloakvæsenet. „Fædrelandet“ indeholdt saaledes omtrent daglig følgende Opsats: „Forbedringen af Belysnings-, Vand- og Kloakvæsenet bringes herved i Kommunalbestyrelsens *lyse, klare* og *rene* Erindring.“ Den nedsatte Komité, hvis vigtigste Medlemmer var Borgmester *Casse*, der i øvrigt allerede i 1856 traadte ud og overgik i Statstjeneste, Kaptajn, Brygger *Jacobsen* og Jærnbanedirektør *Rothe*, udstedte endelig en Indbydelse til Konkurrence om Planer til alle tre Branchers Forbedring. Af flere blev daværende Inspektør ved Spring- og Pumpevandet, senere Stadsingeniør, Professor *Coldings* Plan antaget. Den engelske Ingeniør Simpson blev hentet herover for at afgive Betænkning, og efter nogle Ændringer blev de endelig vedtagne som Grundlag for de forestaaende betydelige Anlæg. Imidlertid havde Indenrigsministeriet Betænkeligheder med Hensyn til Kloakplanen og nægtede den sin Sanktion, hvorfor man maatte indskrænke sig til Opførelsen af et Gasværk og et Vandværk.

KULLOSSEAPPARAT PAA VESTRE GASVÆRK.

Til Afholdelse af Udgifterne fik Kommunen Regeringens Tilladelse til at optage et Laan paa indtil 3½ Mill. Rdl. Efter Forsøg paa at erholde Grund til Gasværket, der blev først færdigt, paa forskellige Steder, saasom paa Gammelholm og udenfor Nørreport, slog man sig til Ro ved Kalvebodstrand, hvor snart altsaa Vestre Gasværk rejste sig, bygget af et engelsk Firma Cochrane & Co., der fik Anlæget i Entreprise, medens den nævnte Ingeniør Simpson og Inspektør Colding var kontrollerende Ingeniører ved Arbejdet. Gasværket aabnedes altsaa den 4. December 1857 under Ledelse af hidtilværende Assistent *Howitz*, der

KOKESKNUSEMASKINE.

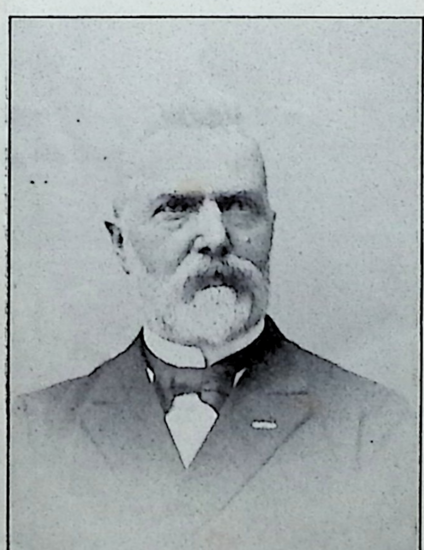
BORGMESTER EHLERS.

DIREKTØR A. THERKILDSEN.

havde været i England for at sætte sig ind i Gasfabrikationen, som Bestyrer.

Gas er, som vel alle ved, en Luftart, der dannes ved saakaldet tør Destillation, navnlig af Stenkul, som er det bedste og billigste Materiale, skønt Gas ogsaa kan fremstilles af f. Eks. Tørv og Træ. Ved tør Destillering forstaar man Ophedning af et organisk Stof i en lukket Beholder, saa at det ved Varmens Indvirkning sønderdeles i flygtige Produkter, der kan opsamles paa samme Maade som ved almindelig Destillering af Vædsker. Men hvorledes sker denne Destillation? I korte Træk skal her forsøges en Fremstilling. Kullene, der oplosses fra Skibene i Gasværkshavnen ved Hjælp af amerikanske Losseapparater, lægges, efterat være slaaede i mindre Stykker, i de saakaldte Retorter, store Jærnbeholdere, der er indmurede saaledes i en stor Ovn, at de alle er udsatte for Flammerne fra Ildstedet. Fra Retorterne suges den udviklede Gas, der i renset Tilstand hovedsagelig bestaar af Forbindelser mellem Kul og Brint, den saakaldte Kulbrinte, ved Hjælp af roterende Luftpumper, de saakaldte Ekshaustorer, til Luftkondensatorerne; disse Apparater bestaar i et større Antal indbyrdes forbundne lodrette Rør, der staar i fri Luft. Sammen med Gassen er nogle flydende Produkter i Dampform indsuget i Kondensatorerne. Ved den frie Lufts Paavirkning fortættes disse Produkter, og ved forskellige Afløbsrør udskilles de fra Gassen.

BORGMESTER ØLLGAARD.

Disse Vædsker benævnes Gasvand og Kultjære. Gassen indeholder imidlertid endnu en Del Urenheder. Først ledes den derfor til de saakaldte „Scrubber", store Støbejærns Cylindre, delvis fyldte med Kokes, der overrisles med Vand. Ved at presses igennem disse Rør udskilles, idet Gassen kommer i Berøring med Vandet, Ammoniak. Tilbage staar endnu at rense Gassen for Svovlbrinte. Dette sker i „Renserne", store firkantede Jærnkasser, i hvilke der findes Lag af Rensemasse, der bestaar af Jærnmalm ved Navn „Myremalm". Endelig er Gassen tjenlig til Brug, men den bliver først ledet til Stationsmaalerne, der angiver Gasproduktionens Størrelse. Fra Maalerne gaar Gassen til de store sorte Gasbeholdere, som vi alle kender af Udseende. Fra disse Beholdere ledes sluttelig Gassen i talrige Ledninger om i Byen.

Som berørt havde Borgmester Casse i 1856 taget sin Afsked fra Kommunen, saaledes at han ikke kom til at føre Gasværket ud i Livet. Den 4. Decbr. 1857 fandtes derfor egentlig ingen Borgmester, hvorunder Gasværket kunde sortere, idet de kommunale Administrationsforholds Omordning netop paa denne Tid stod for Døren. Fra 1. Januar 1858 fik Kommunen sin nuværende Forfatning, og dermed ordnedes Tilstandene.

Fra samme Dato udnævntes nu afdøde

DIREKTØR WINDFELD-HANSEN.

DRIFTSINSPEKTØR PETERSEN.

Konferensraad *Ehlers* til Borgmester for den da oprettede 4. Magistratsafdeling, hvorunder Gasværket kom til at sortere, og under hans Overledelse modtog Gasværket Tid efter anden betydelige Udvidelser. Gasværket blev nemlig oprindelig anlagt saaledes, at det mentes at ville kunne tilfredsstille ethvert senere Krav paa Gas, baade til offentlig og privat Brug. Men i saa Henseende blev man naturligvis sørgeligt skuffet, idet man ikke regnede med Hovedstadens rivende Tilvækst. Stadens Indbyggerantal var den Gang 151,000, og Gasværket blev herefter indrettet efter en Døgnproduktion af 300,000 Kbfd. Efter talrige Udvidelser naaede man i 1876 til at kunne producere 2 Millioner Kbfd. i Døgnet, men da gentagne Udvidelser var nødvendige, valgte man at bygge et helt nyt Gasværk, „Østre Gasværk“, ude paa Strandvejen. Østre Gasværk sattes i Drift 1878 og kunde til at begynde med producere 1,250,000 Kbfd., men efter forskellige Udvidelser, hvoraf den seneste nu omtrent er fuldført, er Produktionen naaet til 4½ Million Kbfd. i Døgnet. Gasværkernes Hovedledninger har nu en samlet Længde af ca. 28 Mil. Imidlertid tiltrænges stadig Udvidelser, og der er nu Planer oppe om enten at udvide Vestre Gasværk eller eventuelt anlægge et helt nyt Værk.

Medens i den nærmeste Tid før Gassens Indførelse Gadebelysningen fandt Sted ved Hjælp af noget over 1600 Tranlygter, begyndte man i 1857 med ca. 1800 Gaslygter. Antallet er naturligvis steget betydeligt i Aarenes Løb og var i 1896 4679.

Af Københavns Gaslygter er der imidlertid 3, som har en særlig Historie; de blev nemlig skænkede Kommunen af Firmaet Cochrane & Co., der som anført anlagde Vestre Gasværk, efter dettes Fuldførelse, og blev placerede udenfor Kristiansborg Slot, paa Amagertorv og udenfor Raadhuset. Det var meget store Lygter med Inskriptioner paa de 2 Sider og henholdsvis Rigsvaabnet og Stadens Vaaben paa de to andre Sider. De to først omtalte Lygter har i Tidens Løb maattet vige Pladsen for Frederik den VII's Statue og Storkespringvandet, men den sidste findes endnu paa sin gamle Plads paa Nytorv. Imidlertid er den Gas, der benyttes til Gadebelysningen, kun en ringe Part af den samlede Produktion, — der i 1896 udgjorde 1,086,309,100 Kbfd., — nemlig kun 7 pCt. Den øvrige Belysningsgas, altsaa til Brug i offentlige og private Bygninger, androg i samme Aar ca. 38 pCt., medens derimod Gas til Koge- og Motorbrug andrager ca. 44 pCt. af hele Produktionen. Men Gasværkerne fremstiller andre Produkter end Gas. For det første navnlig Kokes, der som bekendt er et almindeligt og fortrinligt Brændselsmateriale og derfor indbringer Kommunen et stort Salgsprovenu. Kokes er jo de Rester af Stenkullene, der bliver tilbage i Gasretorterne efter Destillationen; det er en porøs Masse, der bestaar af fast og rent Kulstof, kun blandet med mineralske Askebestanddele, der ikke forflygtiges i Heden. Forinden denne Masse besørges i Handelen, maa den knuses til mindre Partier, og dette sker nu ved særlige Kokesknusemaskiner, i Modsætning til tidligere, hvor det skete ved Haandkraft.

Som ovenfor omtalt udskilles der endvidere ved Tilberedelsen af Gas baade Tjære og Gasvand. Til Udnyttelse af dette sidste findes paa Gasværkerne særlige Fabriker. Gasvandet destilleres nemlig, hvorved den i Vandet indeholdte Ammoniak forflygtiges; denne ledes til et Bassin, fyldt med Svovlsyre, hvorved der dannes svovlsur Ammoniak, der ligesom Tjære er en almindelig Handelsvare.

Nogle Aar efter Anlæget af Østre Gasværk, trak Konferensraad Ehlers sig tilbage som Borgmester, og Etatsraad *Øllgaard* blev i 1885 hans Efterfølger som Leder af Magistratens 4. Afdeling. Under hans Styrelse er store Forandringer foregaaede med Belysningsvæsenet i Hovedstaden. Det elektriske Lys havde begyndt sin Sejrsgang over den civiliserede Verden og naaede ogsaa hertil. Det var Gasværksbestyrer *Howitz*, der indsaa Betydningen af dette Lys, ogsaa navnlig for Gasværkerne, idet det har vist sig, at Forbruget af Kogegas derved stiger. Der

DRIFTSINSPEKTØR IRMINGER.

blev taget fat paa Installationen af en elektrisk Lysstation, og i 1892 aabnedes denne. Omtrent samtidig skete der en Forandring med Belysningsvæsenets Administration. Gasbestyrer Howitz trak sig, efter Fuldførelsen af den elektriske Station, tilbage for at give Plads til yngre Kræfter, der havde viet deres Arbejde til Elektriciteten. Der oprettedes et Direktorat for Belysningsvæsenet, hvortil udnævntes hidtilværende Kontorchef *Therkildsen*, der af Fag, foruden at være Jurist, tillige var Elektriker. Gasværkernes Bestyrelse lagdes samtidig i Hænderne paa 2 Driftsinspektører under Overledelse af Direktøren. Vestre Værk ledes af Driftsinspektør *Petersen* og Østre Værk af Driftsinspektør *Irminger*. Det blev imidlertid kun faa Aar, at Direktør Therkildsen kom til at lede denne betydelige Virksomhed, idet han døde allerede i 1896, og den nuværende Direktør *Windfeld-Hansen* blev hans Eftermand og er ligesom sin Formand nærmest Elektriker.

Gasværkerne er et meget værdifuldt Aktiv for Kommunen; de staar saaledes bogførte med en Anlægskapital af henved 12 Millioner Kr., og Netto-Indtægten af Driften var i 1896 1,211,638 Kr. Til den daglige Drift af den store Virksomhed kræves selvfølgelig mange Kræfter; Gasværkernes Administration beskæftiger saaledes ca. 70 Mennesker og giver dagligt Brød til ca. 1000 Arbejdere i Vintermaanederne.

Endnu er Gassen vort vigtigste Gadebelysningsmiddel, men dens Saga synes at skulle blive kort, thi skønt det i Dag altsaa ikke er mere end 40 Aar siden, den holdt sit Indtog i København, er det elektriske Lys godt paa Veje til at fortrænge den; stor Betydning vil Gassen dog efter al Rimelighed stedse faa, navnlig som renligt og billigt Brændselsmateriale i Form af Kogegas.

OPFINDELSERNES KONGE. ROMAN FRA DET 20DE AARHUNDREDE. AF FRANK STOCKTON. PAA DANSK VED JOHANNES MAGNUSSEN. I.

I. KAPITEL.

„Euterpe-Thalias“ Ankomst.

Omtrent ved Middagstid en Dag i Forsommeren nærmede en atlantisk Damper sig med rivende Fart New-Yorks Havn. For kort Tid siden havde man passeret Fyrtaarnet paa Montauk Point, og Passagererne om Bord var henrykte ved Tanken om, at de om et Par Timer vilde være ved deres Rejses Maal.

Det Skib, som nu fløj af Sted langs med Long Islands sydlige Kyst, var *Euterpe-Thalia* fra Southampton. Onsdag Morgen havde det forladt den engelske Havn, og mange af Passagererne længtes naturligvis efter at komme i Land i rette Tid for at besørge deres Forretninger paa Ugens sidste Dag. Der var endog nogle, som haabede at kunne rejse tilbage med *Melpomene-Thalia*, som skulde sejle fra New-York om Mandagen.

Euterpe-Thalia var en Kombinations-Ocean-Damper af den Slags, som man nu havde benyttet i næsten ti Aar, og skønt den nuværende Rejse ikke var særlig hurtig, var den bleven gjort paa lidt mindre end tre Dage.

Som man jo kan tænke sig, var et Skib som dette en hel anden Slags Skude end de gamle Dampere — man kaldte dem „Ocean-Vindspillere“ —, som plejede at gaa over Atlanterhavet i den sidste Del af det nittende Aarhundrede.

Det vilde ikke være paa sin Plads her at give en nøjagtig Beskrivelse af de Skibe, som paa den Tid, da vor Historie foregaar, i Aaret 1947, gik over Atlanterhavet med en Gennemsnitshastighed af tre Dage; det vil være tilstrækkeligt at give en Idé om deres Konstruktion. De fleste af disse Skibe hørte til *Euterpe-Thalia*-Klassen og var faktisk sammensatte Skibsbygninger, som var fuldstændig uafhængige af hinanden. Deres store Skrog indeholdt ikke andet end de elektriske Maskiner og Skruerne med det nødvendige Brændsel og Tilbehør.

Den øverste Del af det sammensatte Skib bestod af Dæk og Kahytter til Passagererne og Mandskabet og Last til Fragten. Alle disse Rum fandtes i et uhyre stort øvre Skrog, der hvilede paa det lavere Skrog, som indeholdt Drivkraften, og det eneste Berøringspunkt imellem de to Skrog var et vældigt Kugleled. Det var derfor ligegyldigt, hvor meget det underste Skrog gyngede og huggede og duvede, det øverste holdt sig i Ligevægt og var forholdsvis roligt.

Ved disse sammensatte Skibe vandt man ikke blot mere Bekvemmelighed for Passagererne og Sikkerhed for alt Løsøre om Bord, men det var nu muligt at bygge det lavere Skrog langt mindre, end man havde gjort i gamle Dage, da Skibsskroget maatte være stort nok til at rumme alt. Da det lavere Skrog kun rummede Maskineriet, var det lille i Forhold til det, der hvilede ovenpaa det, og den Maskinkraft, man tidligere havde maattet anvende paa at drive en vældig Masse gennem Oceanet, virkede nu paa et forholdsvis lille Skrog, medens Dobbeltskibets store Masse kun havde Luftens Modstand at overvinde.

Det var ikke nødvendigt, at disse Dobbeltskibes to Dele altid var de samme. De øverste Skrog, der tilhørte en af de transatlantiske Linjer, var i Almindelighed saaledes indrettede, at de kunde føjes ind i hvert enkelt af Maskinskrogene. Hvert Skrog havde

sit eget Navn, og derfor blev Dobbeltskibets dobbelte Navn hyppigt forandret.

Klokken var endnu ikke tre. Skibet gik langsomt hen imod sine Moler paa den Side af Byen, der ligger paa Long Island. De Karantæneembedsmænd, der havde ledsaget Skibet paa dets Rejse, havde afleveret deres Rapport til den lille Damper, der mødte Skibet ved Indsejlingen til Havnen, og da de gamle Toldulemper for længe siden var afskaffede, var de fleste Passagerer rede til hurtigt at gaa i Land.

En af dem — en Mand paa omtrent fem og tredive Aar — stod agterude i Skibet og saa ikke som de fleste af hans Rejsekammerater henimod den By, de nærmede sig til. Han stirrede ud over Havnen, ind under den store Bro, der forbandt den vestlige Del af Long Island med New Jersey Kysten, og hans Blik fløj ud over Floden og over Husene, der strakte sig langt imod Vest, som om hans Øjne vilde fange et Glimt af Landet langt, langt borte. Det var Roland Clewe, vor Histories Helt, der i det forløbne Aar havde studeret og eksperimenteret i Tysklands videnskabelige Højskoler og Værksteder. Hans eget Laboratorium og hans egne Værksteder laa ude i Landet langt hinsides den store Række Bygninger, som ligger paa Hudsons vestlige Bred, og det var ud til dem, hans Hjærte følte sig draget, og dem, hans Øjne forgæves søgte at skimte.

Behændigt styret, bevægede *Thalia* sig langsomt ind imellem høje, massivt byggede Stenmoler, men *Euterpe*, eller den øverste Del af Skibet, gik ikke mellem Molerne, men over dem begge to, og da Brohovederne ragede frem over dets Spejl, holdt det nederste Skibs Bevægelse op; saa begyndte det store Stempel, som bar den Huling, i hvilken *Euterpes* Kugle bevægede sig, at gaa langsomt ned i den midterste Del af *Thalia*, og da det var Lavvande, varede det ikke længe, før begge Sider af det øverste Skib hvilede fast og sikkert paa Stenmolerne. Saa gled Hulingen paa det nederste Skib hurtigt ned, indtil den var ganske klar af Kuglen, og *Thalia* bakkede ud mellem Molerne for at indtage sin Plads i en Dok, hvor den skulde udrustes til Rejsen to Dage senere. Den skulde da sejle hen under *Melpomene*, som hvilede paa sine Moler et kort Stykke derfra, lade sin Huling optage dens Kugle, løfte den op over Molen og føre den over Atlanterhavet.

Euterpes Mole var ikke langt fra den store Bro mellem Long Island og New Jersey, og da Roland Clewe naaede den brede Vej, som førte langs med Floden, vandrede han hurtigt hen imod Broen. Da han naaede den, gik han ind i en af de Elevatorer, der med Mellemrum var anbragte langs med dens Sider, og i Selskab med en halv Snes andre Fodgængere steg han hurtigt op til Toppen af Broen, paa hvilken der bevægede sig to store Perroner eller Gulve, det ene stadig mod Øst, det andet mod Vest. Elevatorens Gulv frigjorde sig fra den og holdt sig i lige Linje med den bevægelige Perron, indtil alle Passagererne var traadte ud paa denne, hvorpaa det gik tilbage igen med de Folk, der ønskede at stige ned.

Medens Clewe vandrede hen ad Perronen, idet han gik imod Vest sammen med den, som om han saaledes vilde fremskynde sin Tur til den anden Ende af Broen, lagde han Mærke til de store Fremskridt, der var sket i det Aar, han havde været borte. Af de Bygninger paa Perronerne, i hvilke Folk kunde søge Ly i daarligt Vejr eller indtage Forfriskninger, var der mange flere, og de var langt bedre indrettede, end da han sidst havde set dem, og Antallet af de lange Rækker Bænke, paa hvilke Passagererne kunde sidde i fri Luft, medens de blev førte over Broen, var ogsaa større. Mange Folk gik over Broen for at faa Motion, nogle gik endogsaa i den modsatte Retning af den, i hvilken Perronen bevægede sig, for at være længere i Luften og nyde Udsigten.

Roland Clewe blev paa Broen, indtil han havde naaet dens vestlige Ende. Der steg han op i en Vogn i den hængende elektriske Jærnbane, som skulde bringe ham til hans Hjem omtrent halvtredsindstyve Mil inde i Landet. Skinnerne paa denne Jærnbane var anbragte paa parallele Planker omtrent tyve Fod fra Jorden; under og mellem disse Skinner hang Vognene, hvis Hjul hvilede paa Skinnerne og var anbragte nær ved Vognenes Tag. Det var saaledes umuligt, at Vognene kunde løbe af Sporet, og da deres nederste Del var en ti, tolv Fod fra Jorden, kunde de ikke træffe farlige Hindringer paa deres Vej. Da de var saa sikre, løb de med en meget stor Fart.

Clewe var kommet i et Godstog; men han naaede sin Station i mindre end en halv Time og steg ud.

Roland Clewe var en Mand, der, endog før han holdt op med at være Dreng, havde viet sit Liv til Naturvidenskaben, og de, der troede, at de kendte ham, kaldte ham en stor Opfinder; men han, som kendte sig selv bedre, end nogen anden kunde kende ham, vidste, at han endnu ikke havde opfundet noget, der svarede til de Ævner, han følte, han var i Besiddelse af.

Efter den Stormflod af Fremskridt og Opdagelser, der var skyllet ind over Verden i Slutningen af det nittende Aarhundrede, havde det menneskelige Fremskridts Bølger efterhaanden lagt sig; de sank dybere Aar for Aar, og allerede i Begyndelsen af det tyvende Aarhundrede var det almindeligt at sige, at Menneskeslægten syntes at være gaaet halvtredsindstyve, ja, hundrede Aar tilbage.

Det var ikke mere moderne at være Fremskridtsmand. Som gamle Møbler i det forløbne Aarhundrede var nu gamle Sæder, Skikke og Tanker blevne mere tiltrækkende end de moderne og aktuelle. Filosofer sagde, at Samfundet var i Tilbagegang, at det nøjedes med mindre end, hvad der tilkom det; men Samfundet svarede, at det kun gik tilbage til de gamle Ting, som var sundere og sikrere, simplere og skønnere, sande Mænd og Kvinder mere værdige end det Kaos af Fremskridt, der var styrtet ned over Menneskeslægten i det urolige og nervøse nittende Aarhundrede.

Paa de jævne og smukke Landeveje havde Diligencen for det meste fortrængt Jærnbanen; Rejsende, der sejlede over Oceanet foretrak det Dampskib, som bevægede sig jævnest og med mindre af den Klirren og Rysten, der følger med stor Hastighed. Det hørte ikke til god Tone at læse Aviser, og kun de Folk skyndte sig af Sted til deres Forretninger, som var nødte til det, for at deres Principaler kunde besørge deres Forretninger paa den magelige Maade, som var bleven en Sædvane i Forretningsverdenen.

(Forts.)

FRA POL TIL POL

UGENS REVUE.

EKSCELLENCEN BUCH.

PETER CHRISTIAN NOUVEL BUCH. En gammel, men ingenlunde affældig Mand gik stille rundt oppe i Højesteret og sagde Farvel. Da han havde trykket Assessorernes Hænder, rakte han sin Haand til de to tilstedeværende Advokater, derpaa til Politibetjenten ved Skranken, endelig til Budene ude i Forstuen. Derpaa gik han lige saa stilfærdig ned ad den brede Palætrappe, nikkede til Portneren og tog Vejen ad Bredgade mod Kongens Nytorv. Det var Hs. Excellence Justitiarius *Buch,* Ridder af Elefanten, som forlod Højesteret, hvor han havde præsideret i 17 Aar og været Assessor i 36 Aar, og hvorfra han nu, 81 Aar gammel, havde søgt og faaet sin Afsked.

Netop saa stilfærdig som denne Afskedstagen er Ekscellencen Buch i hele sin Færd. Der er en ejendommelig Jævnhed udbredt over ham, en Beskedenhed, der vel sagtens har været hans Ungdoms Dyd, siden den nu er hans Alderdoms Pryd. Den er ikke bleven gemt ved de store Udmærkelser, der er blevne ham til Del, men den har heller ikke kunnet skjule, at der bag al denne Jævnhed og Ligefremhed var en sjælden nobel og dygtig Personlighed, en overordentlig fremragende Jurist, hvis Skarpsind alle bøjede sig for, hvis uafhængige Aand, retsindige og humane Karakter alle anerkendte.

Oppe i den ejendommeligt højtidelige Højesterets-Sal vil Buch længe savnes og, naar hans Plads er bleven udfyldt, vil han stedse mindes.

DEN NYE AMERIKANSKE MINISTER i København, Professor *Lauritz Swensson,* er født i Minnesota af norske Forældre, 32 Aar gammel, lidt under Middelhøjde, med blond Haar og Whiskers.

Taler — naturligvis foruden Engelsk — Norsk uden Akcent og haaber i Løbet af kort Tid ogsaa at kunne blive vort Sprog mægtig. Nærer stor Interesse for og besidder allerede et ikke ringe Kendskab til den danske Historie og Literatur.

Har altid haft megen Lyst til den diplomatiske Løbebane, som han dog først nu ved sin Udsendelse til København har betraadt.

Hans Fag er egentlig Sprog, særlig de klassiske, hvilke han har doceret i Amerika; senere fulgte han

AMERIKANSK MINISTER LAURITZ SWENSSON.

ved John Hopkins-Universitetet, Unionens største og mest ansete

AMERIKANSK KONSUL INGERSOLL.

Højskole, Forelæsninger i Statsøkonomi, stiftede under gentagne Besøg i Washington Bekendtskab med en Del Diplomater og fik gennem sine gode Forbindelser i ledende Kredse for nylig Udnævnelsen til amerikansk Minister i Danmark, hvor han særlig agter at arbejde for en livligere kommerciel Vekselvirkning mellem de to Nationer.

DEN NYE AMERIKANSKE KONSUL i København, Mr. *Ingersoll,* er nu en midaldrende Mand; var oprindelig Sagfører, har levet en Del Aar i Washington, hvor han var ansat i et af Regeringskontorerne og er en personlig god Ven af Præsidenten Mac Kinley, ved hvis Protektion han har opnaaet sin nuværende Post i København.

En elskværdig Gentleman med en yderst elegant Optræden.

Billedet er udført efter Fotografi fra Christensen & Morange.

EMIL CHRISTIANSEN. Folketingsmand for Odense 2. Valgkreds, Byraadsmedlem i Odense, Guldsmed *Emil Christiansen,* R. af Dbg., er den 26. Novem-

FOLKETINGSMAND EMIL CHRISTIANSEN.

ber afgaaet ved Døden, 54 Aar gl., efter lang Tids haabløs Sygdom.

Emil Christiansen var i sit Fag en meget dygtig Mand; han var overmaade populær i vide Kredse i Odense og var en sjælden brav Karakter. Han var i Besiddelse af en vis haardhændet Energi, der kunde støde an, men han respekteredes af alle og havde vist ikke nogen virkelig Uven i de Kredse, hvor han færdedes. I Folketinget var han særlig Haandværkets og Industriens ivrige Talsmand.

KØBMAND *Hans Broge*, Aarhus. — Den 6. December kan Købmand Hans Broge i Aarhus holde 50 Aars Forretningsjubilæum. Da han i sin Tid kom til Byen som ung Handelslærling, talte „Jyllands Hovedstad" kun 6000 Indbyggere, og det Hus, hvori han kom i Lære, — hos Justitsraad Meulengracht paa Lilletorv, — var det eneste grundmurede i Aarhus. Naar Hans Broge nu som 75aarig Mand paa sin Jubilæumsdag ser tilbage over de svundne Aar, vil det sikkert først falde i hans Tanker, hvilke uhyre Fremskridt hans By har gjort, siden han for et halvt Aarhundred siden etablerede sin lille beskedne Købmandsforretning paa Mindegade. Men han vil tillige med Tilfredshed kunne pege paa, at han selv har været med til at opbygge Byens Ry, og at han som oftest har været Sjælen i de Fremskridt, den har gjort. Det er Hans Broges store Forretningsdygtighed, der mere end noget andet har gjort Aarhus til Jyllands kommercielle Midtpunkt, og det er derfor naturligt, at hans Navn har været knyttet til alle de betydeligere Foretagender, som hver for sig betegner et Led i Byens Udvikling. Det skyldes hans Initiativ, at Banelinjerne Aarhus—Ryom og Aarhus—Hou blev byggede, og at der kom en virksom Dampskibsforbindelse mellem Jylland og England. I det indre kommunale Liv har han spillet en betydelig Rolle, særlig ved sin Interesse for Havneforholdene; men langt ud over Byens Grænser, ja, over hele Jylland, er hans Navn kendt og skattet, ikke mindst blandt Landboerne, som ved, hvilken Betydning han har haft for en heldig Afsætning af deres Produkter.

Hans Broge er i Ordets egentligste Betydning en Type for en jysk *selfmade* Mand. Fra snævre Forhold og gennem mange Hindringer har han arbejdet sig op blandt de øverste Navne paa Skattelisten, men hans Forretningsprincip har aldrig været Egoismens.

KØBMAND HANS BROGE.

DOKTOR *Evans*, som i disse Dage er afgaaet ved Døden, var født i Amerika og var i mange Aar en af de mest ansete og søgte Tandlæger i Paris. Han var en velset Gæst ved Napoleon III.s Hof og gjorde sig blandt andet bekendt ved at muliggøre Kejserinde Eugénie's Flugt fra Tuilerierne den 4. September 1870.

IDAG, den 4. December, fylder Inspektør ved Odense Fattigvæsen, Justitsraad *J. F. Johansen*, de 70 Aar.

J. er gennem et langt og virksomt Liv kommen i Berøring med mange og vil ogsaa finde Venner blandt dette Blads Læsere. Frivillig deltog han med Hæder i begge vore slesvigske Krige og er saaledes blandt de faa, der til Ridderkorset og Hæderstegnet kan hæfte Medaljen med begge Kongers Billede.

Paa den hygiejniske Kongres i Halvtredserne vakte J. Opmærksomhed ved et Foredrag om forbedret og billig Ernæring for Smaafolk.

DOKTOR EVANS.

Et filantropisk Selskab overdrog ham Indretningen og Ledelsen af „Københavns offentlige Dampkøkken" i Regnegade; selv etablerede han for egen Regning to, var Raadgiver ved Oprettelsen af lignende Etablissementer i Provinserne samt Sverig og Norge og indleverede i 1862 til Krigsministeriet en Model af egen Opfindelse til et transportabelt Feltdampkøkken, der blev udført og gjorde god Nytte i Slutningen af Krigen.

I 1859 var Johansen med til at stifte Selskabet „De danske Vaabenbrødre". Paa dets Hovedgeneralforsamlinger genvalgtes han stadig til Selskabets Tillidsposter, og ved dets Jubilæum hædredes han med Broderbrev som Æresmedlem.

Efter Krigen traadte J. i Fattigvæsenets Tjeneste og fik fra nu af ret Lejlighed til at udfolde sine medfødte rige filantropiske Anlæg i 10 Aar som Inspektør ved en nordsjællandsk Forsørgelsesanstalt, indtil Odense Kommune knyttede

JUSTITSRAAD J. F. JOHANSEN.

ham til sig og overdrog ham Omorganisationen af den da forældede Forsørgelsesmaade. Kommunen kunde vanskeligt have fundet en mere egnet Mand; men paa den anden Side kunde J. heller ikke vente sig et Byraad med Konferensraad *Koch* i Spidsen, der var mere offervilligt og lydhør for de Krav, en humanere Tid stillede til Forbedringer paa dette Omraade.

De fattige Gamle har det nu som i den bedste milde Stiftelse, og de Unge erholder en saadan Undervisning og Opdragelse, at de gaar ud i Livet under de bedste Betingelser for at blive dygtige Statsborgere. Intet Barn, og der er mange paa Fyn, sættes i Pleje, uden at Johansen personlig kender Hjemmets Beskaffenhed; men ved Siden af disse Hjem ejer Kommunen en vel indrettet Opdragelsesanstalt, hvor 80 Drenge og Piger under Ledelse af Johansen faar den omhyggeligste Opdragelse og Undervisning. Det er ikke forhutlede Smaastakler, man møder ved et Besøg paa Anstalten; men sunde, velnærede, velklædte, høflige og dog frejdige Børn, der er saa vel anskrevne, at de længe før Konfirmationen er lovede bort i Tjeneste eller Lære.

En lykkelig Barndom tilbringer disse Børn, og længe efter at være gaaede ud i Livsgerning tyer de personlig og skriftlig til den aldrig trætte Justitsraad, der administrerer deres Pengesager, hvis samlede Beløb naar op i Tusinder, og som altid ved Raad og Hjælp.

Desuden er der saa godt som ingen Institution i Odense med menneskekærlige Formaal, uden at Johansen er knyttet til dem, ligesom han var Medlem af den Regeringskommission for forsømte Børn, der i Fjor afsluttede sit store Arbejde under Birkedommer Oldenburgs Præsidium.

FOLKETINGSMAND BREINHOLT.

PROPRIETÆR *Jens Stockholm Breinholt,* der ved Suppleringsvalget den 17. ds. valgtes til Folketingsmand for Lemvigkredsen, er født den 21. Juli 1839 og hører til Jyllands mest kendte Landmænd. Særlig paa Lemvigegnen er han kendt og højagtet af alle, saavel politiske Meningsfæller som Modstandere. Slægten Breinholt er i det Hele meget kendt; den ældste Broder er den mangeaarige dygtige Landstingsmand; en anden Broder, der bebor Gaarden Volder, har været Amtsraadsmedlem og Landvæsenskommissær i en længere Aarrække.

Folketingsmand J. St. Breinholt ejer og bebor Gaarden Sønder Vinkel 1/2 Mil fra Lemvig. Hans store Dygtighed som Landmand har bidraget til, at mange Tillidshverv er ham betroede. Han er saaledes Næstformand i Egnens Landboforening og har i mange Aar været Repræsentant ved de jyske Landboforeningers Delegeretmøde, ligesom han mangfoldige Gange har været Dommer saavel ved lokale Dyrskuer som ved de store Landmandsforsamlinger. Han sidder i Bestyrelsen for Vemb—Lemvig-Jærnbane og har været administrerende Direktør i Lemvig Bank lige siden dennes Stiftelse. Blandt Fiskerbefolkningen paa Harboøre staar Breinholt højt, idet han i mange Aar har været Mellemmand mellem den og det Firma i Hamborg, hvorhen Fiskerne sender deres Fisk. Som Medstifter af Tyende- og Arbejderforeningen for Lemvigegnen, en Forening, der har været Model for flere lignende Foreninger paa andre Steder i Landet, har Breinholt vist sin store og uegennyttige Kærlighed for Smaakaarsfolk. I det Hele vidner hans Liv, der hidtil er foregaaet i Fred og Ro paa hans hjemlige Egn, om en stor og nyttebringende Arbejdsdygtighed, og det var betegnende, hvad en af hans Stillere sagde om ham paa Valgdagen: „Jeg kan sige ligesom de 12 Bønder, der skulde dømme Torben Oxe: Hans egne Gærninger dømmer ham".

Breinholt er Højremand og er særlig valgt som saadan. Han er dertil Agrar, men hører til de Agrarer, der forstaar, at den ene Stand ikke maa fremhjælpes paa den andens Bekostning. Han opnaaede et Stemmetal af 1180, medens hans Modkandidat, Venstremanden Gaardejer Elias Sandbæk af Nees, fik 1030 Stemmer.

BLOMSTERMALER *O. A. Hermansen.* — Den 23. i denne Maaned døde efter lang Tids haabløs Sygdom Blomstermaleren Oluf August *Hermansen.* Han var Søn af jævne Haandværkerfolk og blev født paa Frederiksberg d. 30. Juli 1849. Siden

BLOMSTERMALER O. A. HERMANSEN.

flyttede Forældrene til Valby. Følgende lille Træk, som han selv har fortalt, viser, at hans Kærlighed til Kunsten var tidlig vaagen. Faderen, der var Tømrer af Profession, hjalp en Tid Fyrværker Amici med hans Opstillinger i Alhambra, og i Reglen var Sønnen med. En Aften, da de var paa Vej hjemad og havde naaet Frederiksberg Bakke, saa de til deres Forfærdelse hele Valby staa i lys Lue. Af Sted fløj som en Pil unge Hermansen for at redde sin kostbare Skat, en lille Farvelade, han møjsommelig havde sparet sammen til, og da han endelig holdt den i Haanden, løb han et langt Stykke ud paa Marken for at finde et sikkert Skjulested til sit Klenodie. Men iøvrigt var der kun lidet Haab, hvad Kunsten angik. Efter sin Konfirmation kom han i Urtekræmmerlære, og da han ikke holdt det bundne Liv ud bag Disken, fik han Tjeneste hos Blomsterhandler Wulff. Her viste han stor Sans for Farvesammenstilling og smagfuld Blomsterordning; men naar han kunde se sit Snit, puslede han med noget, som han omhyggeligt skjulte for alle og laasede inde i et lille Skab. Hans tilkommende Hustru, som var i Forretningen, opdagede imidlertid, at det var Tegning, han syslede med, og da det kom hans Principal for Øre, tog denne sig af ham og foranledigede, at han fik Timer i Tegning. 1871 ægtede han sin Forlovede, der imidlertid havde oprettet et Pensionat, for at ogsaa hun kunde yde ham sin Hjælp, og Hermansen kom nu paa Kunstakademiet. Han var da 23 Aar gammel. Men samtidig med, at han gik paa Akademiet, maatte han male paa Bing & Grøndals Porcelænsfabrik og dekorere Terrakottasager for Ibsens Enke. 1874 udstillede han første Gang. Billedet forestillede et Lysthus; paa

Bordet ligger et rødt Tørklæde, Handsker og Damehat. Han selv var saa lidet tilfreds med sit Arbejde, at han allerede stod med en Kniv i Haanden for at skære det itu, da hans Hustru kom til og reddede det. Samme Aar fik han Akademiets Rejsestipendium til Indlandet, og tre Aar efter vandt han den Neuhausenske Præmie for „Roser og andre Blomster i en Vase". Siden har han næsten hvert Aar været repræsenteret paa vore aarlige Udstillinger. Hans Blomster- og Frugtmalerier udmærker sig ved smagfuld Gruppering og friske, kraftige Farver (Roser, Jordbær, Chrysanthemum, blomstrende Æblegren); men ogsaa som Dyre- og Landskabsmaler har han udført gode og dygtige Arbejder. Som Illustrator var han meget søgt, og ved Kunstnerkarnevalerne var han uundværlig som Dekoratør. Særlig fortjener at fremhæves hans ypperlige Dyrebilleder til Skolebrug.

Hermansen var en noget lavstammet, men saare rank og frejdig Skikkelse, en ægte Kunstnernatur: varmblodig, let af Sind, jovial og munter. Men da hans Hustru, hans sikre, omsorgsfulde Støtte, for faa Aar siden døde, og da af hans to Børn Datteren nogen Tid efter ægtede en ung Præst og med ham drog til Færøerne, følte han sig som en ensom Mand. Økonomiske Bekymringer slog sig til, og en Hjærneblødning knækkede i et Nu hans Helbred. Han førtes til Hospitalet, og nedbrudt paa Sjæl og Legem afgik han ved Døden i et Pensionat paa Frederiksberg, kun 48 Aar gammel.

J. B.

DR. ABRAHAMOWITSCH.

DR. ABRAHAMOWITSCH, Formanden for det wienske Deputeretkammer, er en i disse Dage meget omtalt Personlighed. Han har haft det ubehagelige, ja ligefrem farefulde Hværv at sidde paa Præsidentstolen under de skandaløse Optrin, der i den senere Tid har fundet Sted i bemeldte Folkerepræsentation.

Naar det regnede med de gemeneste Skældsord og med drøje Slag, naar de rasende Parlamentsmedlemmer som uvorne Gadedrenge larmede, saa man ikke kunde høre Ørenlyd, kylede Stole i Hovedet paa hinanden, og trak Knivene frem for at dolke deres Modstandere, fik Abrahamowitsch, der var ganske ude af Stand til at genoprette Roligheden, *sin* Part af Knubsene. Det gik saa vidt, at han ligefrem blev revet ned fra Formandspladsen og sat paa Døren. Og naar han viste sig igen, blev han tildænget med Injurier, overfaldet og forulempet, ja han skal endog være bleven trakteret med regulære drøje Lussinger.

Man ved ikke rigtig, om man skal le eller græde over denne det høje Tings Formand, der ser sig berøvet sin Formandsklokke, giver Ordet til Talere, som Ingen kan eller vil høre, leder et Møde, der kun er et eneste vældigt Slagsmaal, suspenderer det, uden at nogen Mors Sjæl bryder sig om, hvad han siger, bliver kastet fra Tronen og ud af Lokalet, medens Banden raser videre; udskældes og prygles, slaas halv fordærvet og maa tilkalde Politi for at faa Salen ryddet for den folkevalgte Spektakelmagerpøbel!

MAJOR ESTERHAZYS Navn er for Tiden paa alles Læber. Fra tre, indbyrdes uafhængige Sider sigtes han for at være den rette Skyldige i det Forræderi, hvorfor Kapt. *Dreyfus* nu i tre Aar har siddet som Fange paa Djævleøen. Mistanken om, at Esterhazy er Forbryderen, er samtidig fremkommen fra Dreyfus' Familie, fra Vicepræsidenten i det franske Senat *Scheurer-Kestner,* hvis Portræt vi bragte i forrige Uge, og fra Oberst *Picquart,* der i Anledning af Sagen er bleven hentet fra Nordafrika til Paris.

Man har anført 7 Indicier mod Esterhazy: hans Haandskrift er ganske identisk med Haandskriften i det famøse Forræderbrev; han har siden dets Offentliggørelse forandret sin Haandskrift; han var i 94 til

MAJOR ESTERHAZY.

Stede ved de i Brevet omtalte Manøvrer, som Dreyfus *ikke* overværede; han gør — som Brevskriveren siger om sig selv — Tjeneste ved et Armékorps, medens Dreyfus var Stabsofficer; han var ildeset af sine Kammerater; han var bekendt som en forgældet, spillesyg og forarmet Person, der forfulgtes af sine Kreditorer og stadig søgte nye Udveje til at skaffe Penge, medens Dreyfus var en rig Mand, der ikke havde Judaspengebehov; og endelig mistænktes han af Oberst Picquart, der altid har været overbevist om Dreyfus' Uskyldighed.

Mistanken mod Esterhazy støttes altsaa af vægtige Indicier. Maaske er han i det Øjeblik, dette Hæfte kommer vore Læsere i Hænde, bleven overbevist om at være den Skyldige for hvis Brøde Kapt. Dreyfus har lidt Skam og Savn og Fornedrelse i snart tre lange Aar. Maaske staar han renset for Mistanke, og da er alt Haab ude for Dreyfus; thi saa vil hans Sag næppe oftere blive tagen op til Undersøgelse.

HOVEDBRUD.

Hvor mange % udgør Fortjenesten, naar man for 18 Tdr. Hvede faar lige saa meget, som man har givet for 19 Tdr., der ved Indkøbet betaltes med $13\frac{1}{2}$ Kr. pr. Td.?

Til hvor mange % om Aaret udlaanes 924 Kr., naar den aarlige Rente udgør lige saa meget som før, da $\frac{1}{3}$ af Summen var udlaant til 5 % og Resten til $3\frac{3}{4}$ %?

LØSNING.

Paa Regneopgaverne i Nr. 9.

1. 36 Kartofler.
2. A. 10,560 Kr., B. 9,680 Kr.

FRA MAGASIN DU NORD.

MAN læser af og til i vore Blade spaltelange Beretninger om et eller andet Handels-Etablissement i en af Verdens Storbyer. Der skrives mange Lovord om dets Dimensioner, dets pragtfulde Udstyrelse, dets bekvemme Indretning, vældige Lagre og Hære af Ekspedienter.

Naar man ser saadanne Beskrivelser, kommer man uvilkaarlig til at spørge sig selv, hvor det kan være, at de udenlandske Kæmpeudsalg skildres saa ofte og saa indgaaende, medens der i Bladene tales forholdsvis lidt og kort om de hjemlige, f. Eks. *Magasin du Nord,* der ikke alene er vor største Forretning, men næppe heller kan staa ret meget tilbage for de stærkt beundrede fremmede Storstadsmagasiner.

Gaar man det igennem en Dag, — en ganske almindelig Hverdag, hvor der ikke er gjort nogen Slags Ekstraforanstaltninger for at vække Publikums Opmærksomhed, — føler man sig imponeret. Denne store Hal, disse næsten uendelige Rækker af Udsalgslokaler oppe og nede, denne Vrimmel af Diske, Hylder og Skuffer, disse Stabler af Varer i alle mulige Brancher; denne smagfulde og let overskuelige Ordning af Mængderne, der let kunde komme til at danne et Kaos, denne Hær af Ekspedienter og Ekspeditricer, der hurtig og høflig betjener Kunde-Sværmen — første Gang, man staar overfor dette Syn studser man ved at finde noget saa storartet og smukt, et saa broget og livligt Storstadsbillede i et lille Land som Danmark.

Og tænker man saa paa, at alt dette endda kun er en Del af d'Hrr. *Wessel & Vetts* Virksomhed, kan man næppe tilbageholde et Udbrud af Beundring for den Energi og Dygtighed, der maa være udfoldet med stedse stigende Kraft i de endnu ikke 30 Aar, Etablissementet har bestaaet.

Som ethvert Foretagende begyndte ogsaa denne Forretning smaat; men med forbavsende Fart voksede den sig stor, og Aar for Aar blev nye Udvidelser fornødne.

Allerede i Firserne var Th. Wessel & Vetts Hvidevare- og Manufaktur-Forretning et Kæmpeetablissement, der tilmed stadig antog mere kolossale Dimensioner. Cheferne fik da den Idé selv at anlægge en Fabrik, i hvilken de kunde lade tilvirke Størstedelen af de Varer, de forhandlede. I 1887 anlagdes da Væverierne i Landskronagade, og herfra er siden den Tid udgaaet en stor Del af, hvad der i *Magasin du Nord* med dets Filialer og Udsalg Landet over (samt i Malmø) omsættes i Brancherne: Dækketøjer, Bomuldstøjer, Kjoletøjer i svære, kraftige Varer, Møbelstoffer, Gardintøjer, Portièrer, Tæpper, Drejler osv. osv. Og at disse Fabrikata er af fortrinlig Kvalitet og tillige smagfulde Arbejder, fremgaar af, at de ikke alene nyder stor Yndest hos Publikum og finder rivende Afsætning, men ogsaa hver Gang, de er blevne udstillede — f. Eks. i København 1888 og i Malmø i Fjor — har faaet tilkendt højeste Udmærkelse.

Men selv om de „hvide Varer" dannede Begyndelsen og Grundlaget for Th. Wessel & Vetts Forretning, kom denne dog snart til at omfatte en Mængde andre Brancher. Den ene Specialafdeling efter den anden føjedes til, og alle slog de an, alle fæstede de sig hurtig i Folks Bevidsthed, og deres Omsætning var stor. Ganske naturligt lagde da Firmaet flere og flere Omraader ind under sin Virksomhed; Lokalerne maatte forøges efter en fra først af uanet Maalestok; det gamle „Hotel du Nord" købtes og ombyggedes efter Nutidens Krav til Bekvemmelighed og Komfort. Den vældige Pragtbygning *„Magasin du Nord"* stod der med ét qaa Kongens Nytorv, efterhaanden fra øverst til nederst optagen af Etablissementets Udsalgslokaler; og hvert Aar kunde der meldes om Oprettelsen af nye Afdelinger. I Fjor kom Køkkenudstyret til, og om

MAGASIN DU NORDS FAÇADEBYGNING.

DEN SIDST ETABLEREDE AFDELING: UDSTYRS-AFDELINGEN.

et Par Maaneder aabnes et helt Møbellager under Form af en Suite fuldt monterede Værelser, hvis Udstyr — baade Snedkerarbejde og Vævestoffer — udelukkende er tilvirket paa *Magasin du Nords* egne Værksteder og Fabriker.

Dermed er der gjort endnu et Skridt fremad imod det store Maal, Etablissementet har sat sig: at man i det skal kunne finde *alt*, hvad der hører til Udstyrelsen af saavel Ens Person som af Hjemmets forskellige Værelser.

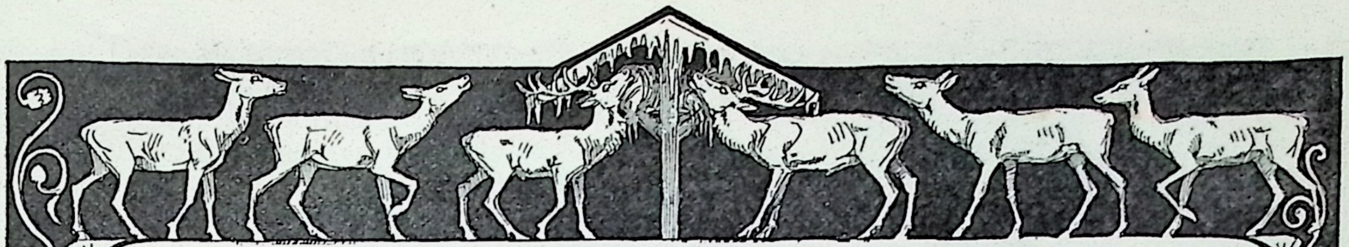
I Alt beskæftiger *„Magasin du Nord“* nu — bortset fra de mange, der er ansat i Filialerne og Udsalgene Landet over — et efter danske Forhold saa anseligt Personale som ca. 1000 Mennesker, der staar til Disposition for at efterkomme hver af Deres Ordrer.

— Er der meget at se i *Magasin du Nord* en almindelig Hverdag, bliver det ligefrem overvældende i December Maaned, naar der holdes *Jule-Udstilling.* Denne er i Aar som i Fjor arrangeret i Stueetagen, paa 1. og 2. Sal samt i den sidst etablerede Udstyrsafdeling paa Hjørnet af Vingaardsstræde.

Gunstigere Betingelser for Arrangementet af en Jule-Udstilling end de, *Magasin du Nord* raader over, findes næppe i hele Skandinavien. Ikke blot de enestaaende Lokaler; men ogsaa Firmaets usædvanlige Prestige, dets betydelige Erfaringer og — ikke at forglemme — dets direkte Forbindelser med de første Leverandører paa snart sagt alle Punkter i den civiliserede Verden; hertil kommer den virkelig kunstneriske Smag, hvormed det forstaar at vælge de utallige Herligheder og præsentere dem for Publikum paa den mest flatterende og lettest overskuelige Maade.

Paa Diske og Borde, paa Hylder og i Skabe bugner der af Varer, store og smaa Genstande, dyre og billige — i Reglen langt billigere, end man tror, — nyttige Ting og Luksussager, nationalt Arbejde og importeret fra Udlandet, selv fra det fjærneste Østen og Syden. Der er alt muligt til Beklædning og Pynt, Legetøj og Boudoir-Nips, Køkkenremedier og Sengeudstyr, Puder og Parfumer og Sæber, Keramik og Broncesager, — og saa fremdeles i én Uendelighed. Der er for enhver Smag, noget for Unge, andet for Gamle, for Rige og for Fattigfolk — til alle mulige Priser.

Og selv om man ikke vil købe noget, kan man godt gaa derind alligevel. *Magasin du Nord* er i disse Dage en af Københavns Seværdigheder. Med sin pragtfulde Belysning fra Lamper og eksotiske Lygter gør Hallen ved Aftentid et saare festligt Indtryk: I et flatterende Skær ligger den i sin Slags enestaaende Udstilling med sin summende Sværm af Folk, der køber ind til Julen.

Jul.

Der faldt en Frost paa Høj og Dale,
Og tavs blev Skoven, Marken tom,
Et Pust kun gennem Somrens Sale,
Og Somren døde, Vintren kom —
Fyld, Jul, med Kærlighed fra Gud
Den store, tomme Verden ud!

Til hvert et Hjem, der Glæden gemmer,
Som dalede bag Vintrens Sky,
Hvor Julesang og Barnestemmer
Gør alle Store smaa paany —
Flyv, Jul, med Kærlighed fra Gud,
Bred dine Englevinger ud!

Hvor Spurv og Hjort bag Busken gyser
Hos Mark og Skov i Sneens Slør,
Hvor fattigt Barn derude fryser,
Hvor Mørket bor, og Stjærnen dør —
Lys, Jul, med Kærlighed fra Gud,
Vid alle snævre Hjærter ud!

Og rind saa op med Morgenrøde,
Du Juledag, af Julenat!
Hvor Hjærtets Blomst i Kulde døde,
Og Himlens Lys blev koldt og mat —
Kom, Jul, med Kærlighed fra Gud,
Spring til en evig Sommer ud!

L. Budde.

LILLE BARN USKYLD. AF MARTIN-ANDERSEN-NEXØ. ILLUSTRERET AF KNUD LARSEN.

De havde ingen Varme og ingen Mad dèr øverst oppe under Taget.

Og det var Juleaften.

Ingen Varme og ingen Mad, men Lys, der kom lige ned fra Himlen gennem et lille bitte Vindu i Loftet. For de boede lige under Taget, Ida og hendes Moder.

Men de var ikke alene, for Dukke var hos dem, og alt, hvad hun foretog sig, var interessant, skønt hun ikke havde andet end Savsmul til Hjærne. Men saa havde hun to Tinknapper til Øjne og var gjort af falmet, blaat Soldatertøj med flossede graa Sting i. Ida havde opdaget hende en Dag i Tagrenden, hvor hun laa og havde grædt sine Øjne ud; Moder fiskede hende ind med Fejekosten og gav hende de nye Øjne. Ida og Dukke plejede at lege „Fa'r og Mo'r gaar paa Børsen“ og at lave Appetitoste af hvidt Sand i Moders største Fingerbøl. For hun havde to.

Men nu var Moder syg, meget syg, og laa paa Sengen med lukkede Øjne; og Ida vidste, at de maatte være meget stille, hun og Dukke.

Moderen aandede dybt og aabnede Øjnene. Ida kom hen og lagde sit lille Hoved ved Siden af Moderens paa Puden. Hun kunde lige naa.

„Mo'r, tror Du, rige Tante vil komme med et Juletræ i Aften, hva' Mo'r?“

„Maaske, mit Barn.“

„Og saa vil hun hente Doktoren og gøre dig rask igen, ikke ogsaa, hva'?“

„Jeg haaber det“, svarede Moderen. Men hun haabede ikke, og hendes Ansigt bævede under Forsøget paa at holde Taarerne tilbage.

Ida puttede sin lille Haand under Moderens Hage og sagde blødt:

„Mo'r, naar Ida bli'r stor, skal Du faa megen Medicin og aldrig bli'e syg mer — *aldrig!*“

„Gud ske Lov for det, mit kære Barn“, hviskede Moderen og kyssede hendes Kind.

En Spurv kom og satte sig paa den øverste Kant af Tagvinduet, gled et lille Stykke og forsøgte at holde sig fast. Den flagrede med Vingerne, og dens Klør skrabede paa Ruden.

„Aa, se Mo'r, den lille Fugl! den har virkelige Vinger!“ raabte Ida og klappede i Hænderne.

„Vilde Du gærne have Vinger, kære Barn?“ spurgte Moderen med sagte Stemme.

Ida nikkede afgjort bekræftende.

„Og være en lille Fugl?“

Men Barnet rystede utaalmodigt paa Hovedet:

„Nej! en Engel, Mo'r!“

En hvid, gennemsigtig Haand strøg blødt over Idas Haar, en Taare faldt paa hendes Pande.

Det skumrede.

Moderens Øjenlaag lukkedes, hun var saa træt, saa træt.

Ida betragtede den sovende Moder med sine store Øjne. — Moder var saa syg, meget sygere, end hun selv havde været, den Gang hun havde spist hvide Snebær. Og det *var* slemt, for de havde haft Doktor. Men Mo'r havde ikke haft Doktor, for Doktoren skulde have Penge, og Mo'r havde ingen flere. Men Tante havde mange Penge — hvorfor kom Tante ikke? Hun kunde vist ikke finde op til dem. Forleden Dag, før hun

blev syg, havde Mo'r set Tante nede i Gaden og tæt ved deres Gadedør. Og hun havde skyndt sig op og vasket Idas Ansigt med Svampen og glattet hendes Haar, saa hun kunde være pæn, hvis Tante kom. Ida var blevet saa højtidelig til Mode, og Mo'rs Hænder havde rystet, mens hun sad lige under Vinduet og maskede. Men Tante var ikke kommet.

„Mo'r, hvorfor kommer Tante aldrig?"

„Fordi hun er vred, mit Barn."

„Men hvorfor er Tante vred, hva' Mo'r?"

„Fordi lille Ida ingen Fa'r har."

„Og hvorfor Ida ingen Fa'r? hvorfor ikke Mo'r?" Og da der intet Svar kom, „hva' Mo'r?" i én Ustandselighed. Da havde Moder til sidst let, stoppet Barnets Mund med Kys og sagt: „Fordi lille Ida er en Engel."

Men nu var det Jul, og Tante stod nok dernede og græd, fordi hun ikke kunde finde op. Mon Tante græd? — det gjorde Mo'r sommetider. Og Ida syntes, at det var Synd for den gode rare Tante, og tænkte, hun vilde løbe ned og vise hende, hvor de boede. Hun gik paa Tæerne hen til den mørkeste Krog, hvor Musene havde skaaret Kalken bort under Væggen, — det var Dukkens Alkove. Og Barnet bøjede sig ned over den sovende Dukke og hviskede: „Nu skal Dukke kønt blive i Sengen og ikke rende op og forstyrre Mo'r, mens jeg er væk. Jeg løber bare ned og henter Tante." Hun dækkede Dukken omhyggeligt til og smuttede ud ad Døren.

Trappen var saa mørk og stejl, og det gyste i Ida, for hun havde kun passeret den faa Gange i sit Liv og da altid ved Dagslys. En Avisdreng kom op ad Trappen, hun hørte Larmen af hans Træsko og skjulte sig i en Krog. Men han saa hende.

„Ka' Du gi' no'et ud til Knaldpapir?" spurgte han og sigtede paa hende med en Skillingspistol. Hun rystede, for hun troede, han vilde skyde hende ihjæl.

„Min Mo'r er saa syg", hviskede hun.

„Er de' osse no'et!" svarede han; „min døde, før jæ ble' født". Og han trampede hen ad den lange Gang og lo ad sin egen Vittighed.

Men lille Ida Uskyld forstod ham ikke, og hun følte saadan Medlidenhed med den fremmede Dreng.

Gadens straalende Lys blændede hende, men hun rystede af Kulde, for hun havde ikke meget paa. Og hun kunde ikke forstaa, hvordan noget kunde være saa lyst og dog saa koldt paa samme Tid. Hun stak sine valne Fingre i Munden og kiggede op paa de Forbigaaende. — Bare rige Tante vilde komme nu, for det var saa koldt, og Moder var saa syg. Ida havde aldrig set Tanten, kun hørt sin Moder fortælle om hende, men hun var saa sikker paa at kunne kende hende.

Der kom en Dame gaaende med sort Slør for Ansigtet og mange varme Klæder paa. Idas lille Hjærte bankede stærkere, for det var hende, den rige Tante. Og Barnet stillede sig lige i Damens Vej, saa hun kunde blive set — for Tante vilde straks kende hende, naturligvis — og smilede fortroligt op. Men Damen drejede en Smule til Siden og gik forbi uden at bemærke hende.

Ida stirrede en Stund overrasket og skuffet efter Damen, men fulgte derpaa, saa hurtigt de smaa Fødder kunde bære hende. Hun var sikker paa, at det maatte være den rige Tante, ingen anden kunde have saa fine Klæder paa. Tanten havde bare ikke set hende, det var Grunden.

Hun fulgte Damen gennem mange Gader, som hun aldrig havde set før, for naar Moder havde Tid til overs fra sit Arbejde, gik de altid ud paa Fælleden og plukkede Bælsjer. Men nu var Moder syg, og det var Vinter, og Bælsjerne havde puttet sig for ikke at fryse ihjæl, sagde Mo'r.

Ida blev træt, dog heldigvis standsede nu ogsaa Damen udenfor en stor Port og ringede paa.

Porten aabnede sig af sig selv, og Damen gik ind; den smækkede i bag hende med en lang Lyd, netop som Ida naaede derhen.

Der stod hun alene paa Gaden. Hun kunde ikke naa Klokken og faa Porten til at aabne sig, og saa gav hun sig til at vente. Men der kom ingen ud, og hun frøs og længtes efter sin Moder, og saa gav hun sig til at løbe. Hun vidste ikke Vejen, men løb, til hun blev træt, og satte sig saa ned paa det frosne Fortov med Fødderne i Rendestenen og græd. En Tigger standsede og spurgte hende, om hun havde faaet meget, og om de ikke skulde gaa i Kompagni og dele halvt. Ida forstod ikke, hvad han mente, og han gik videre. Andre kom forbi, der ikke var Tiggere, men de standsede slet ikke.

Lille Ida græd ganske stille, for hun var bange for Folk.

Taare efter Taare randt over hendes Ansigt og frøs og faldt ned paa Fortovet, hvor de laa og funklede som Diamanter. Men de, der gik forbi, vidste, at det ikke var Diamanter, men *kun* Taarer, og skyndte sig videre; og nogle traadte paa dem i deres Iver efter at komme af Sted. For enhver længes efter Hjemmet Juleaften. Hvide Snefnug kom flyvende som Sommerfugle, tittede ind i Idas Ansigt og lejrede sig paa hendes Hoved, hvor de smeltede. Men andre Fnug kom og smeltede ikke. Og en hvid Engel kom og samlede alle de funklende Diamanter sammen og lukkede lille Idas Øjne, at ikke flere skulde spildes. Og Englen tog Barnet i sine Arme og fløj bort med det, op over den straalende Bys Tage.

Ida lænede sit Hoved til Englens Bryst og sagde: „Er Du den rige Tante?"

„Nej!" svarede Englen og kyssede hendes Pande.

Da kendte Ida Englen. „Mo'r", hviskede hun og smilede med lukkede Øjne.

Og Barn Uskyld og hendes Moder fløj under Maanen og over Solen og langt ud mellem alle Himlens Stjærner.

KOSAKKERNE. AF PREMIERLØJTNANT E. RØNNING.

SYDRUSLANDS vidtstrakte Stepper har gjort deres Beboere til et Rytterfolk; de utallige Kampe med asiatiske Røverstammer har gjort dem til et krigersk Folk.

De moskovitiske Tsarer havde Brug for et saadant Folk til at beskytte deres Grænser og den bagved boende, mere fredelige Befolkning; saa gav de den krigerske Steppebefolkning Jord, gav den særlige Rettigheder, imod at den lod sig indordne i en særlig, krigersk Organisation og paatog sig at forrette Krigstjeneste for dem.

Saaledes opstod *Kosakkerne,* oprindelig i 2 Hovedgrupper, de donske Kosakker — af storrussisk Herkomst — ved Don, de ukrainske — Lillerussere — ved Dnjepr.

Som yderste Bolværk for Civilisationen har de ofte ydet Rusland — og dermed Evropa — uvurderlige Tjenester, men ofte var de heller ikke

KUBANSKE KOSAKKER HOLDE HVIL.

bedre end de Røvere, de skulde beskytte imod; undertiden sluttede de sig til Ruslands ydre Fjender, undertiden bragte Kosakopstande — som Mazeppas og Pugatschjófs — Riget i betydelig Fare.

Men Civilisationens Banebrydere er de alligevel; som saadanne er de gaaede i Spidsen ved Erobringen af Ruslands nuværende asiatiske Besiddelser; paa alle dets Grænser danner de de yderste, stadig kampberedte Forposter, der lever under Vilkaar, som næppe andre Tropper vilde holde ud, og, skønt de er stærkt blandede med asiatiske Stammer — Tatarer, Kirgisere o. s. v. — har de bevaret mere af den gamle, krigerske Levevis og de gamle Traditioner end de Kosakker, der blev i Hjemlandet.

Kosakkerne udgør en Del af Ruslands Hær, Hovedmassen af dens Rytteri. Dog findes ogsaa Artilleri — ridende Kosakbatterier — og Fodfolk, de saakaldte Plastún-(Skarpskytte-)Batailloner, men den langt overvejende Del er Rytteri.

Dette Rytteri kan vel ikke i alle Henseender maale sig med det regulære, de egentlige Kavaleriregimenter; for et sluttet Angreb med blanke Vaaben staar Kosakkerne ikke, siger Rytterofficerer. Men de egner sig fortrinlig til den overmaade vigtige Del af Rytteriets Tjeneste, der bestaar i at skaffe Efterretninger om Fjenden, falde over og forurolige ham paa enhver Maade, opsnappe hans Transporter og Melderyttere, afskære hans Forbindelser o. s. v.; plyndre kan de for Resten ogsaa nok. Dertil kommer, at de er et billigt Rytteri; kun derved er Rusland i Stand til at stille 200,000 Ryttere paa Benene i Krigstid.

Kosakkerne inddeles i en Mængde forskellige „Hære“: den donske, orenbúrgske, urálske, astrakhánske Kosakhær i Evropa, alle Efterkommere af de donske Kosakker, den kubánske og térske Kosakhær i Kavkás samt flere forskellige sibiriske Kosakhære. Hærene kendes fra hverandre ved forskellige Uniformer eller forskellige Farver paa disse.

Om nogen egentlig Kosaktype kan der næppe tales; dertil er de for stærkt blandede. I Reglen er de høje, velvoksne, smidige Folk med et kækt, aabent Ansigt, temmelig langt, flagrende Haar, Overskæg eller Fuldskæg. De gør et resolut, undertiden noget vildt Indtryk; man ser straks, at det er Folk, der er vante til at gaa paa egen Haand og ikke gør altfor mange Omstændigheder.

Kosakkens store Anvendelighed som Soldat beror paa hans og hans Hests medfødte Egenskaber og paa den omhyggelige Uddannelse, der bliver begge til Del. Hans militære Opdragelse begynder allerede fra Barneaarene; som ganske lille lærer han at tumle sin Hest. Fra sit 18. Aar hører han allerede til Hæren, men er endnu kun under den forberedende Uddannelse i Hjemmet, hvor der lægges alvorlig Vægt paa at udvikle hans militære Færdigheder.

Han er da fri for alle Byrder og skal til Gengæld skaffe sig den nødvendige Udrustning for den Tid, han skal ligge inde ved et af Regimenterne. Han tjener nemlig paa egen Bekostning, skal selv møde med Klæder, Vaaben og Hest og faar kun leveret Riflen og Foder til sin Hest. Ved Regimentet tjener han 4 Aar (fra sit 21. Aar) og staar derefter endnu til Raadighed i 8 Aar, kan indkaldes til Øvelser og skal i Krigstilfælde møde med Hest og Vaaben.

Uniformen er forskellig; de fleste Hære har den flade russiske Hue uden Skygge, lang Frakke, vide Benklæder og lange Støvler uden Sporer, endvidere graa Kappe, om Vinteren undertiden en stor, laaden Hue, der giver Manden et vildt Udseende, om Sommeren hvid Skjorte eller Lærredsbluse og hvid Hue. Bevæbningen er Sabel, Magasingevær og undertiden Lanse.

De kavkasiske — kubánske og térske — Kosakker har adopteret Tscherkessernes gamle Dragt, vistnok den klædeligste Mandsdragt, der eksisterer: Lammeskindshue, lang Figurfrakke („Tscherkesska“), udskaaren og med Patronlommer i Brystet, lange Støvler og vide Benklæder. Kappen erstattes af en „Burka“, en sort Kappe uden Ærmer og af langhaaret Filt, uigennemtrængelig for Regn og stor nok til at dække baade over Mand og Hest. De er bevæbnede med Sabel, Dolk og Gevær.

Hestene er i Reglen smaa og uanselige, kan ikke i Hurtighed hamle op med forædlede Heste, men er nøjsomme, udholdende, let haandterlige og skyr ingen Hindringer.

Officererne har ofte gode Heste af arabisk Blod, de donske Regimenter gennemgaaende bedre Heste end de øvrige. Sadlerne er høje for- og bagtil og med en løs Pude, meget ubekvemme for en evropæisk uddannet Rytter, men Kosakken befinder

sig vel i den; han staar omtrent oprejst, noget foroverbøjet, i de korte Bøjler. Paa denne Maade styrer han sin lille Hest med mageløs Behændighed, væsentligst med Krop og Ben. Ridepisken, „Nagajken", med kort Skaft og stiv Snært bruger han, naar der særlig skal sættes Fart paa. Forøvrigt benyttes den ikke alene til Hesten.

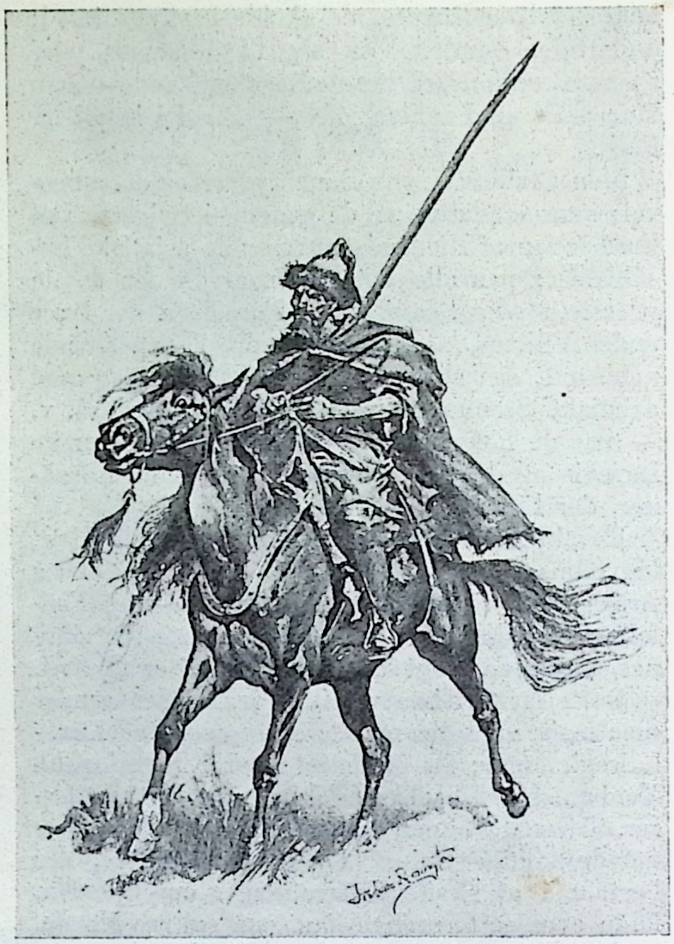
Paa Ridetøjet anvendes ofte betydelig Luksus, undertiden er det sølvbeslaaet. Kosakkens Sabel er skarp som en Ulykke; med den hugger han i fuld Karrière en Pilegren af 2 Tommers Længde over uden at fejle eller en Kegle af Lerjord saaledes igennem, at Toppen bliver staaende paa sin Plads.

Morsomst er det at se hans Rytterkunster, „Dsjigitófka".

Medens Hesten er i fuld Fart, springer han af, løber et Par Skridt ved Siden, idet han holder sig fast ved Manken, og svinger sig derpaa igen op; eller han farer forbi, staaende oprejst i Sadlen (i de korslagte Stigbøjler) og skyder sin Riffel af i Luften; eller han staar paa Hovedet med Benene i Vejret under Farten eller staar paa to Heste ved Siden af hinanden.

Han kommer sprængende med en Haandhest ved Tøjlen, springer over i Sadlen paa den og skifter saaledes flere Gange Hest uden at standse Farten; han bøjer sig under Galoppen ned og tager en Genstand op fra Jorden; han lader sig falde af Hesten som død, en Kammerat kommer til, lader, uden at sidde af, sin Hest lægge sig, tager den „saarede" op bag sig paa Hesten, der springer op og galoperer af Sted med sin dobbelte Byrde, øjensynlig glad ved sit Arbejde i Menneskehedens Tjeneste.

Og alt dette udføres med fuld Udrustning, med Sabel og Gevær; blot Lansen aflægges.

En Kosak, der har et saadant Herredømme over sin Hest, kommer naturligvis frem overalt. Hans Terrænsans og Hestens Instinkt hjælper ham til at finde det mest fremkommelige Sted til at passere en Sump; han svømmer over Floder, springer eller kryber over Gærder, klatrer op og ned ad Bjærge, snor sig frem med en uforlignelig Hurtighed og Behændighed mellem Træerne i Skoven. I aabent Terræn bevæger han sig frem igennem Terrænfolderne, bøjet ned over Hestens Hals for at være mere skjult, og dukker pludselig op, hvor man mindst venter ham.

I Bivuaken forstaar Kosakkerne at gøre sig det hyggeligt selv med smaa Midler. De fører ikke Bivuaktelte med sig, men Lanserne stilles op mod hverandre, derpaa udspændes Kapper, Hestedækkener eller, hvad man ellers kan faa fat paa, og saa er Teltet færdigt.

Fritiden i Bivuaken fordrives med Sange og Nationaldansene, „Kasátschka'en" og „Lesginka'en".

Men Modstanderen faar ikke Ro i sin Bivuak; idelig sværmer de om ham, sender ham deres Kugler, opsnapper dem, der vover sig udenfor o. s. v.

Under Manøvrerne er det en højst ubehagelig Overraskelse at træffe dem sværmende om, saavel ved Dag som ved Nat,

midt imellem ens egne Tropper. Særlig de kaukasiske Kosakker, „Tscherkesserne“ eller „Slobrokmændene“, som de undertiden benævnes efter deres Dragt, har i saa Henseende et godt Ry paa sig; de ser vilde nok ud og skal heller ikke være helt blide at komme i Lag med.

I større Masser evolerer Kosakkerne som Kavaleriet, dog har de en særlig Angrebsform „Láva'en“, en Slags spredt Orden; de angriber med vilde Skrig og søger at omfatte Fjendens Fløje.

Russerne er stolte af deres Kosakker, der selv under Fredsmanøvrer indgyder deres Modstandere en Respekt, som naturligvis vokser i Krigstid, naar der er Kugler i Bøsserne, naar Sablen ikke blot bruges til at hugge Pilegrene med, og naar Kosakken selv ikke er hæmmet af smaaligt Hensyn til de kedelige Fredsforhold.

Der kunde da tænkes større Behageligheder end at faa med halvandet Hundrede Tusind Kosakker at gøre!

TO KRONER OG HALVTREDS. AF GUSTAV WIED.

Baronen, Forvalteren og Vognmand Sørensen, „Drengen“ kaldet, kom tavse og højtidelige vandrende nede fra Ladegaarden, hen over Broen og op gennem Borggaarden.

De havde været nede at besigtige to Treaarsplage, som Drengen ønskede at købe. Nu gik de og lurede paa hinanden med skævende, usikre Øjne; thi Prisen paa Hestene var endnu ikke bleven nævnet.

„De drikker vel et Glas Vin med, Sørensen?“, spurgte Hans Højvelbaarenhed, da de stod ved Foden af den høje Trappe, der førte op til Herskabsfløjens Forhal.

„Ja, aa ja, mange Tak, Hr. Baron! Det er jo ellers lidt tidligt paa Maarenstunden!“

„Aa, hva'“, sagde Forvalteren, „Di er vel vant til Mosten!“

Forvalteren holdt et stadigt Øje med „Drengen“ for at notere sig det mindste Tegn paa Sindsbevægelse hos ham. Han kunde ikke rigtig blive klog paa, om Vognmanden havde Lyst til Hestene eller ikke.

Baronen slog et dundrende Slag paa Gongongen udenfor Døren med Haandgrebet af sin tykke Formiddagsstok.

Øjeblikkelig kom Tjeneren springende i sit grønne Liberi som en uhyre Græshoppe ovre fra Køkkentrappen i den modsatte Fløj.

„En Flaske Madeira ind paa Kontoret!“

Og Græshoppen sprang tilbage samme Vej, den var kommen.

De tre Kontrahenter gik gennem Forhallen ind paa Baronens Kontor.

„Vær saa god at tage Plads, Sørensen!“

„Tak, Tak!“

Nu var Sørensen en lille, tætbygget, hvidhaaret Mand godt op i Tredserne. Men da han som ganske ungt Menneske indtraadte som Medhjælper i sin Faders Vognmandsforretning, var han af Folkemunde bleven døbt: Drengen, „Vognmand-Drengen“. Og under denne Betegnelse vilde han gaa i sin Grav, selv om han skulde nyde den sjældne Lykke at opnaa en Abrahams Alder.

„Vær saa god at tage Plads!“ gentog Baronen.

„Tak, Tak, Hr. Baron!“ sagde Drengen og satte sig lige indenfor Døren.

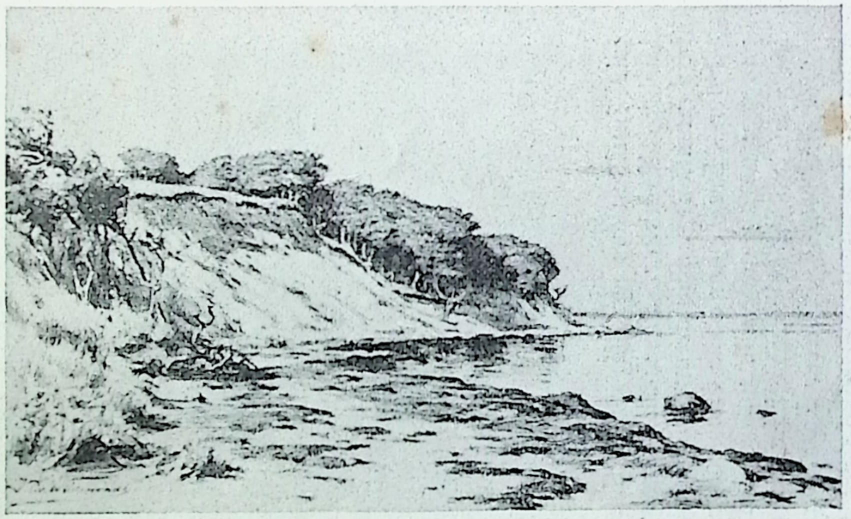
Hans Højvelbaarenhed kastede sig i den amerikanske Gyngestol for Enden af Skrivebordet.

Og Forvalteren blev staaende med Hænderne paa Ryggen foran Kaminen.

„En Cigar, Sørensen?“

JULEKORT EFTER DANSKE KUNSTNERE.

J. P. V. WILDENRADT: SOMMMERDAG.

HANS NIC. HANSEN: STEMNING.

TH. NISS: BAGSVÆRD SØ.

MICHAEL ANCHER: TIL RORS.

JULEKORT EFTER DANSKE KUNSTNERE.

N. V. DORPH: PROMENADE.

P. MØNSTED: VED VINDUET JULEMORGEN.

PAUL FISCHER: BAG PAA SPORVOGNEN.

GODFRED CHRISTENSEN: SKOVVEJ I ULVEDALEN.

KUBANSKE KOSAKKER. OPBRUD FRA HVILET.

„Tak, Tak, Hr. Baron!“

„Aa, Jacobsen, byd Cigarer! Tag selv en med!“

Forvalteren bød Cigarer og tog selv en med.

„Sæt Dem ned, Jakobsen! De er saa lang!“

„Hø, hø!“ sagde Jakobsen og satte sig lydig. Og man fik Ild paa Cigarerne.

Røgen steg i blaa, hyggelige Puder op imod Loftet, og Morgensolen spillede yndigt ind mellem Træerne udenfor Vinduerne.

Men de tre Lurifakser sad med skumle Sjæle og vogtede, Indianere paa Krigsstien lig, paa hinandens Bevægelser.

„Har De haft godt med Kørsel i Aar? min gode Vognmand?“, begyndte saa Baronen.

„Jo, aa jo, det slæber jo a'!“

„Ja, *Di* er jo aldrig tilfreds!“ snærrede Forvalteren.

„De tjente vel godt paa Snelicitationen?“ vedblev Baronen.

„Ja, aa ja . . . det var sgu fint nok da!“

„Sludder!“ sagde Forvalteren indædt, „der har jo næsten ingen Sne vaaren i Vinter!“

Han var bleven aldeles rasende over, at Drengen vilde sidde der og bilde dem ind, at han havde det smaat med Skillinger . . .

Saa kom Græshoppen med Madeiraen, som han skænkede og bød rundt.

Baronen nikkede høfligt til de to andre, og de drak alle.

„Det er sgu sjældent, man faar den Slags Olje!“ sagde Drengen, da han satte Glasset fra sig.

„Aa, Di drikker vel Rødvin hver Dag til Bordet!“ mente Forvalteren. „Det er sgu Vognmændene, der skummer Kagen nuomstunder!“ slyngede han edderspændt ud.

„Ja, aa ja!“ sagde Vognmanden.

Og saa indtraadte der paany en Pavse, i hvilken man dampede løs paa Cigarerne og stirrede metafysisk ud i Luften.

Baronen laa i Gyngestolen og vippede blidt frem og tilbage ved Hjælp af den ene Fodspids. Lakerede Sko havde han paa og sorte udsyede Silkestrømper.

„Naa, Sørensen?“ sagde han saa.

„Javel, Hr. Baron!“

„Gør et Bud!“

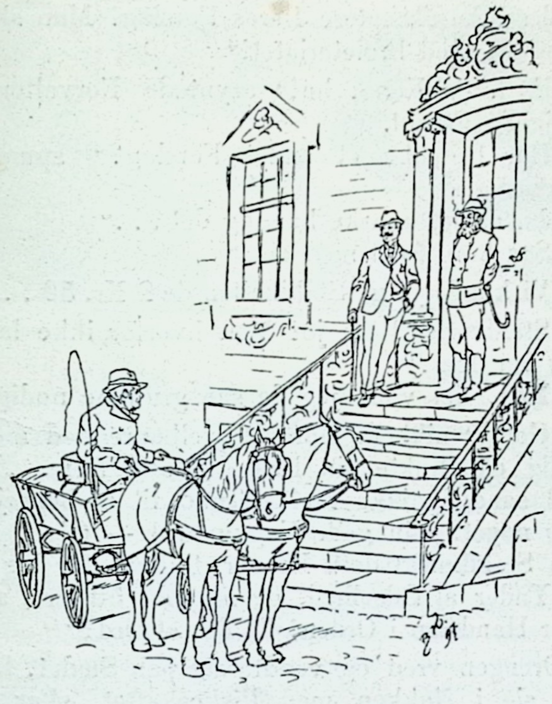
Plagene havde ikke været Deherrer ude af Hovedet.

„Bæsterne er gode nok!“ nikkede Drengen.

„Gode *nok!*“ brusede det ud af Forvalteren, „Di faar Fanden lyneme ikke bedre Kram her fra og til Hjallerup!“

„Bæsterne er gode nok!“ lød det igen.

„Saa gør et Bud, gode Vognmand!“

„Næi, det tilkommer da Baronen aa sige, hva' Di vil ha' for dem."

„Naa, godt, Sørensen: De skal faa dem for 1150."

Drengen rystede stille paa Hovedet og slog ud med Armen:

„Nej, aa nej!" sagde han, „det kan da aldrig være Baronens Mening!"

„Jeg sælger dem ikke under den Pris! Det er et Par udmærkede Heste!"

„Bæsterne er gode nok, det har jeg ikke noget imod . . ."

„Hva' Fanden er 'et saa, der pusler?" spurgte Forvalteren, og han saa ud, som vilde han myrde.

„Lad os høre et Bud da, Mand!" sagde Baronen og tændte omhyggeligt en frisk Cigar.

„Ja, aa ja", mente Vognmanden og stønnede som under et Anfald af Nyresmærter, „jeg ha'de saa smaat tænkt mig 1050."

„Ha!" brast det ud af Baronen, der kastede sig tilbage i Stolen. „Tror De, jeg plukker mine Plage paa Træerne!"

„Nej, aa nej, men jeg mener da, at det er et godt Bud."

„Vil Di ikke heller ha' Penge til for at ta' dem?" spurgte Forvalteren.

„Skænk, Jacobsen!" sagde Baronen med en Haandbevægelse mod Madeirakaraffen.

Forvalteren rejste sig og skænkede. Det kostede ham øjensynlig Selvovervindelse at fylde Drengens Glas lige saa bredfuldt som de to andre.

Man klinkede og drak; og der blev en Pavse.

„Naa", sagde Baronen omsider og saa paa sit Ur, „har De betænkt Dem, Sørensen? Jeg skal til Byen!"

Drengen sad lidt og stirrede ud for sig.

„1075!" sagde han saa.

„Ja, saa vil jeg ogsaa vise mig imødekommende," sagde Baronen gentlemanlike. „De skal faa dem for 1100!"

„Nej, aa nej, Hr. Baron: 1075!"

Hans Højvelbaarenhed virrede med Hovedet, og der vibrerede et lille, diminutiv Smil bag hans blonde Moustache. Saa rejste han sig, løftede Pegefingeren og sagde:

„Godt, De gjorde det første Skridt før; nu vil *jeg* gøre det! Men læg vel Mærke til, gode Sørensen, at nu bander jeg! Har De hørt mig bande før?"

„Nej, aa nej!"

„Well! Men nu bander jeg altsaa: De skal faa Plagene for 1090, og Fanden skal hakke mig, om De faar dem en Øre billigere!"

Drengen sad lidt og tyggede paa sin Cigarstump. Saa skævede han hen til Baronen:

„1085!" sagde han.

„Har jeg bandet, eller har jeg ikke bandet, min gode Vognmand?"

„Jo, aa jo!"

„Godt: 1090, og ikke en Øre under!"

„Jamen . . ."

„Vil De ha' Plagene til Prisen, eller vil De ikke ha' Plagene?"

„Bæsterne er gode nok!" sagde Sørensen.

„1090!" sagde Baronen. „Og dermed Basta!"

Drengen vred sig, saa det ligefrem knagede i hans sorte Klædesfrakke:

„Skal vi halvere Summen da?" spurgte han. „Saa gi'er jeg 1087 og 50?"

Baronen rejste sig fra Stolen og gik hen og tog Vognmanden i Frakkeopslaget:

„Jeg spørger Dem endnu en Gang", sagde han, „*har* jeg bandet, eller har jeg det *ikke?*"

„Di har bandet, Hr. Baron!"

„Godt!" nikkede Højvelbaarenheden og drejede sig om paa Hælen.

Drengen sad et Øjeblik ganske stille. Hvorpaa han tog Ordet med et Suk:

„Ja, saa kommer vi vel ikke til at handle denne Gang, Hr. Baron!" sagde han.

Baronen gjorde flot omkring igen:

„Verry well, min gode Vognmand Sørensen! Men De vil blive til Latter, naar Folk hører, at der kun har været os 2 Kr. og 50 imellem!"

„Ja, aa ja, det vil jeg vel . . ."

„Ja, det vil Di sgu!" bedyrede Forvalteren; „Men det har Di godt a', Di . . . Grossérhas!"

Vognmanden saa usikker op:

„Skal vi halvere dem?" spurgte han saa.

„Har jeg bandet?" gentog Baronen med Højhed.

„Ja, aa ja . . . Ja, saa bli'er der vel ikke no'et a' Handelen da?"

„1090, eller ingenting!"

„Næi . . nej, aa nej . . ."

„Filekat'ket!" brummede Forvalteren.

Baronen gik smaanynnende hen til Døren og trak i en Snor. Og Gongongens raslende Buldren lød over Gaardspladsen.

Et Øjeblik efter viste Græshoppen sig.

„Dogcarten om en halv Time! Og Hr. Sørensens Vogn herop straks!"

„Javel, Hr. Baron!"

Vognen kom, og Drengen bød Farvel, satte sig op i Sædet, slog et Knald og rullede af Sted ud gennem Borggaarden, ned over Broen.

„Han kommer igen!" sagde Forvalteren og kneb det ene Øje sammen.

Og virkelig: da Drengen var naaet midt ned i Ladegaarden, vendte han Køretøjet og kom tilbage.

Baronen og Jakobsen stod endnu paa Stentrappen foran Indgangsdøren.

„Hvad godt Nyt?" spurgte Hans Højvelbaarenhed og snoede nonchalant sit Mundskæg.

Drengen holdt Hesten an:

„Kan vi ikke bli'e enige om at gi' en fattig Kone di 2 Kr. og 50, Hr. Baron?" sagde han — „saa ta'er jeg Plagene."

Baronen slugte et Smil:

„Hvorfor pludselig saa ødsel, min gode Vognmand?" spurgte han. „Det ligner Dem ikke."

„Nej, aa nej, men . . ."

„En fattig Kone! Paa ingen Maade! Jeg kan aldeles ikke akceptere Deres Forslag! Man skal ikke lefle med Proletariatet!"

„En fattig Kone, hø!" gryntede Forvalteren i usigelig Foragt.

„Har De ikke et andet Forslag?" spurgte Baronen.

„Ja, aa jo, kanske har jeg det . . ."

„Saa kom frem med det!"

„Vi kunde jo gi' Staldka'len de 2 Kr. 50 . . ."

„Staldkarlen? Aa jo! Men hvorfor ikke lade *mig* faa dem?"

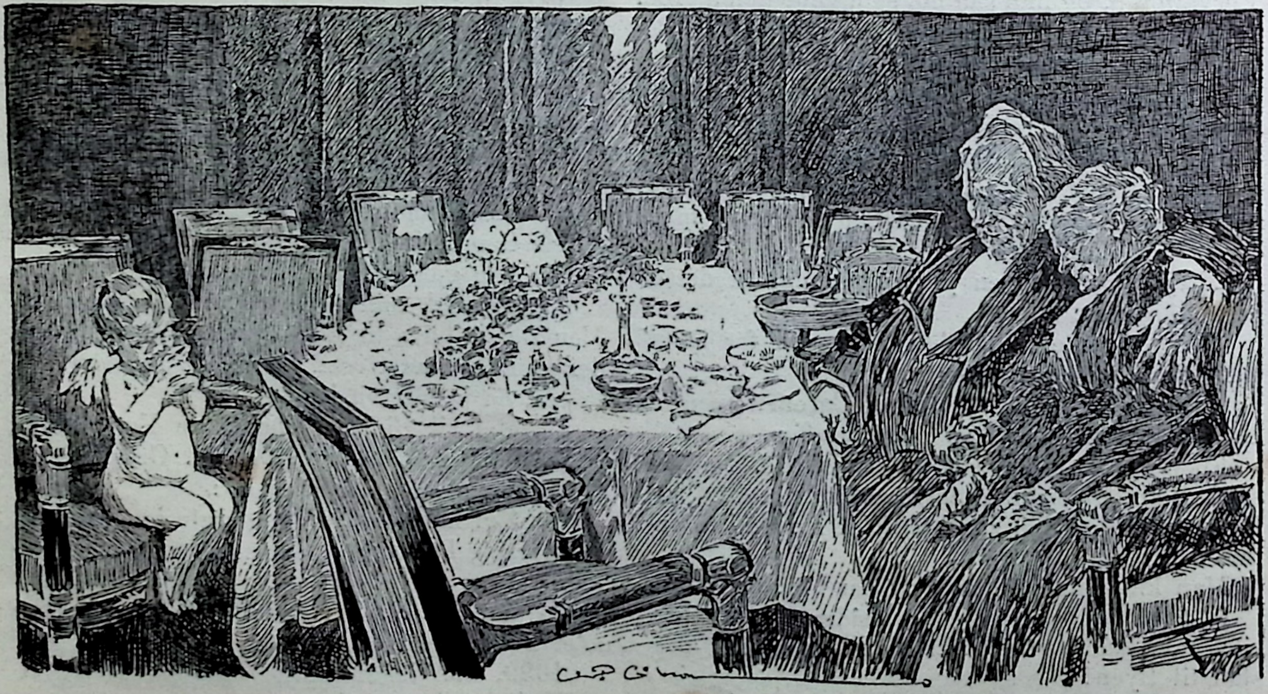
„Næj, det vilde jeg da saa grumme nødig!"

„Godt!" nikkede Hans Højvelbaarenhed medgørlig og strakte sin hvide Haand frem. „De skal sandelig ikke finde Grund til at bebrejde *mig* noget, min gode Vognmand! — Giver De min Staldknægt de 2 Kroner, thi ejheller jeg er en Ynder af Ødselhed, og *mig* de 50 Øre, saa gaar Handelen i Orden! Er det et Ord?"

Drengen vred og vendte sig paa Sædet, kløede sig i Nakken med Piskeskaftet, skar de mest himmelraabende Grimasser, tog saa endelig mod Baronens fremstrakte Højre og sagde med et Suk, der pressede sig frem fra hans Hjærtes dybeste Dyb:

„Ja, aa ja . . . i Gu'ses den Almægtiges velsignede Navn da!"

FRA STUDIEMAPPEN.

„GULDBRYLLUPPETS SIDSTE GÆST".
TEGNING AF C. DANA GIBSON.

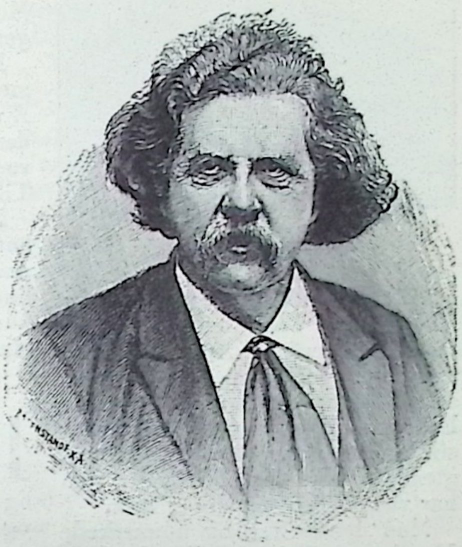
UGENS REVUE.

PROFESSOR *J. P. E. Hartmann* har gjort „Hver 8. Dag" den Ære efter Redaktionens Opfordring at komponere omstaaende „Aftensang" med Tekst af *Vilh. Gregersen* til vort Julehæfte.

Vi føler os overbevist om, at vore Læsere vil sætte Pris paa her at stifte Bekendtskab med Prof. Hartmanns seneste Arbejde, der er komponeret den 20. f. M., og som er et nyt Udslag af den nu mere end 92-aarige Mesters forbavsende friske Skaberkraft og frodige Fantasi.

FORFATTEREN *L. Budde.* — Blandt de Navne, som kan kaldes populære i vort Fædreland, er vel Buddes et af dem, der er trængt dybest ned i Samfundet. Det blev hans Lod at fortsætte den store og velsignelsesrige Gærning, som Anders Stephansen og Hustru havde paabegyndt paa Hjortholm, der i 1840 døbtes om til Holsteinsminde: den at skabe et Tilflugtssted for forsømte Børn, hvor de kunde opdrages til nyttige Borgere for Samfundet.

I denne vanskelige Gærning har Budde og Hustru siden 1879 virket med ufortrødent Mod, indtil de for et Aars Tid siden brød op fra Holsteinsminde og optog en lignende Gærning paa Himmelbjærggaarden ved Ry Station. Men ikke blot som Opdrager af disse stakkels forsømte Børn er han blevet populær, også som Forfatter har hans Navn faaet en saadan Klang, at det spørges med Glæde vidt og bredt, naar Budde sender sine Fortællinger og Digte ud i Verden.

FORFATTEREN L. BUDDE.

PROFESSOR J. P. E. HARTMANN.

JUSTITIARIUS KOCH. — Med en overfor en saa fremskudt Personlighed sjælden Enstemmighed har man fra alle Sider med Tilfredshed hilst Højesteretsassessor *Peter Frederik Kochs* Udnævnelse til Justitiarius i Højesteret. Den nu 65-aarige Mand hører til vort Samfunds mest ansete, han er en af de faa, alle bøjer sig for, og han vil sikkert som Præsident for vort Lands højeste Domstol hurtig opnaa den samme Avtoritet og den samme — om man tør bruge dette Udtryk her — Popularitet som Ekscellencen Buch.

Iøvrigt er Forgænger og Efterfølger i dette Tilfælde meget forskellige. Medens Buch i høj Grad hører til „de Stille i Landet", er Koch vel en af Københavns mest kendte Mænd, en Mand, der har øvet Indflydelse paa mange forskellige Omraader, og til hvem hele Befolkningen staar i Taknemmelighedsgæld for hans udmærkede Arbejde som Medlem af og som Formand og Viceformand i Borgerrepræsentationen. Blandt hans mange Hverv skal iøvrigt blot nævnes, at han er Formand i Bestyrelsen for Statsanstalten for Livsforsikring, Medlem af Direktionen for Sparekassen for København og Omegn og Medlem af Indkøbskomitéen for den kgl. Malerisamlig. I en Del Aar var han Formand for Kunstforeningen.

Paa den særlig juridiske Bane, ad hvilken han nu har naaet Højdepunktet, har Koch været Assistent, senere Fuldmægtig i Justitsministeriet og i et Par Aar konstitueret Vicepolitidirektør i København. 1871 blev han Kriminalretsassessor, 1878 Overretsassessor, 1880 Næstformand i Sø- og Handelsretten og endelig 1885 Assessor i Højesteret.

Koch er en i sjælden Grad repræsentativ Mand i dette Udtryks allerbedste Betydning. Han ligesom hæver den Kreds, hvori han bevæger sig, og man bøjer sig uvilkaarlig for hans Afgørelser, bag hvilke man altid mærker den alvorligste Bestræbelse for at være den fulde Upartiskhed. Han er sikkert

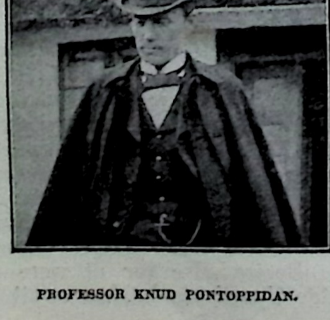
JUSTITIARIUS KOCH.

en af de smukkeste Mænd, der for Tiden findes i vort offentlige Liv; hans karakterfulde Ansigtstræk og hans sjældent kønne brune Øjne, som veksler mellem det blideste Udtryk og den strængeste Alvor for straks efter at lyse af muntert Lune, glemmes ikke let af Nogen, som har været udsat for deres Blik.

Med denne fine og udmærkede Mand som Præses vil „de høje Dommere“ i fuldeste Maal bevare den Anseelse og Avtoritet, som Højesteret i Danmark besidder.

J—N.

PROF. *Knud Pontoppidan* — et Stridens og et Begejstringens Navn — Manden, der ofredes paa Aktualitetens Alter, men som for Kollegerne er som Banneret, hvorom de samles til Kamp mod ydre Fjender. Denne Mand, der paa sine Skuldre bærer vel det tungeste Ansvar, der falder i en Læges Lod, og som støt og rolig lod hele den Syndflodens Bølge af mere eller mindre perfide Angreb skylle hen over sit Hoved, han har nu, da Stridens Larm er forstummet, søgt sin Afsked. Og hvem kan vel undres?

PROFESSOR KNUD PONTOPPIDAN.

Men dybt vil han savnes og vanskelig erstattes, thi sjældent finder man en Mand med hans Egenskaber for denne vanskelige Post; vi skal ikke nu gaa nærmere ind derpaa, men kun fremhæve som hans særlige Fortjeneste den nye og tiltalende humane Behandling af de sindssyge: Spændetrøjen er lagt paa Loftet, de „urolige“ spadserer frit omkring, naar de da ellers kan, under Opsyn af Kvinder, ikke som tidligere af Mænd. Hvilken Forandring i en saadan Afdelings Fysiognomi! Man mindes med Gru dens tidligere.

Lad os endnu nævne hans fænomenale stilistiske Ævne og hermed Ævnen til at holde en Forelæsning, der ved sin overlegne Form og sit vægtige Indhold brændte sig ind i Tilhørernes Hukommelse.

Nu trækker Professoren sig tilbage; men vi ledsager ham med Ønsket om, at hans rige Ævner maa finde en Virkeplads, hvor de atter kan udfolde sig til Gavn for Videnskaben og Menneskeheden.

Dr. R.

INSPEKTØR J. LEEMEJER.

INSPEKTØR *Jørgen Leemejer*, færdedes over alt i Landet, skønt han til Stadighed var Kasserer og Inspektør i Studenterforeningen og Inspektør ved Frederiksborgmusæet. Hvor der var gamle Malerier, Møbler og Kunstgenstande, der skulde vurderes, blev der straks sendt Bud til ham.

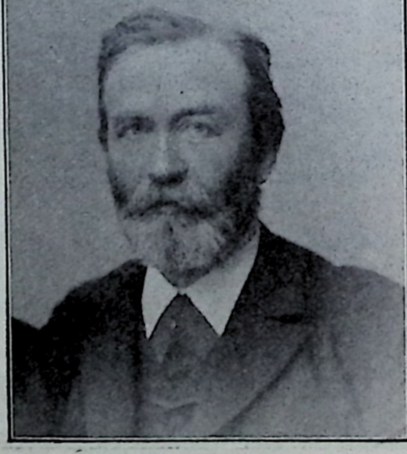
Han var en flittig Gæst paa Herregaardene, men han blev efterhaanden ogsaa Ven med deres Beboere, hvad enten det var Frijser, Rosenkrantzer, Moltker, Bille-Braher og Castenskiolder eller mere borgerlige Navne.

Paa ikke faa Steder gik han ud og ind som et Medlem af Familjen, og endnu den Dag, han døde, og paa hvilken han fyldte sit 65. Aar, bugnede hans Dagligstue i Studenterforeningen af rige Blomstergaver, som bleve overbragte af de første Mænd og Kvinder i Rangen.

Denne Dagligstue, som hans Venner kaldte „den gamle Raritetsbutik“, struttede formelig af Kunstsager. Naar man hos ham drak en Snaps til sin Mad, var Glasset fra Frederik den 5.s Tid indbrændt med Kongens Navnetræk.

Det var ikke for Intet, at han i sine unge Aar havde levet sammen med Kunstnere, og at han i senere Tid paa saa mange Maader, bl. a. som Sekretær ved Udstillingen paa Charlottenborg, kom i Berørelse med dem. Til hans Skizzebog har næsten alle vore betydelige Navne ydet Bidrag. Skønt han hverken var Kunstner eller Student, følte han med Kunstnere og Studenter, og han var ligesaa glad, naar en god Komedie eller et flot Karneval havde fyldt Studenterforeningens Kasse, som naar han kunde indlemme et værdifuldt Maleri i Samlingen paa Frederiksborg Slot, som han jo var sat til at passe.

OVERLÆGE ved Aarhus Sindssygeanstalt, Dr. med. *Rasmus Anton Holm*, som fra den 31. December d. A. søger sin Afsked, har i over 30 Aar været knyttet til den Anstalt, som han nu forlader. Han er født i Svaneke paa Bornholm den 2. Avg. 1836; hans Moder var en Søster til afdøde Gehejmeraad Madvig og endnu levende Fysikus Madvig i Haderslev, den „alm. danske Lægeforenings“ Æresmedlem. I 1861 tog han medicinsk Embedseksamen med Laud, gjorde i 2 Aar Kandidattjeneste ved Frederiks Hospital og Aarhus Sindssygeanstalt og nedsatte sig i Maj 1863 som praktiserende Læge i Haderslev. Herfra maatte han, som imid-

OVERLÆGE R. A. HOLM.

OBERST CARL SCHÄFER.

lertid havde giftet sig, flygte, da han i 1867 truedes med tysk Militærtjeneste. Samme Aar blev han udnævnt til Reservelæge ved Aarhus Sindssygeanstalt under daværende Prof. Selmer. Under sin Reservelægetid her udfoldede H. en betydelig Virksomhed til Lægestandens Gavn, var Medlem af Bestyrelsen for den „alm. danske Lægeforening" 1874—83, Formand for den 1875—79. I 1873 stiftede han de „danske Lægers Sygekasse", hvis Formand han senere har været. I 1879 var han Medstifter af „Selskabet for Sundhedsplejens Fremme"; navnlig var han i ca. 20 Aar indtil 1888 Formand for „Lægeforeningen for Aarhus og Omegn". Samtidig drev han indgaaende Fagstudier, foretog i 1871 en længere Studierejse i Udlandet og skrev talrige psykiatriske Afhandlinger i de medicinske Tidsskrifter; i 1873 disputerede han for Doktorgraden. Den 24. Maj 1878 afløste han Prof. Selmer som Overlæge ved Aarhus Sindssygeanstalt, som han nu paa Grund af Svaghed, erhværvet under en mangeaarig anstrængende Sindssygelægegærning, maa forlade.

Faa Sindssygelæger have saa fuldtud som Overlæge Holm haft Ævner for den Gærning, de have valgt sig. Han havde i høj Grad den Ro og Bestemthed, som den betydelige administrative Virksomhed, der er forbunden med en Overlægeplads ved en af Statens Sindssygeanstalter, fordrer. Og hans sande Humanitet og ægte Medfølelse med de Syge bevirkede, at disse hurtigt fik fuld Tillid til ham og med stor Kærlighed sluttede sig til ham. Han vil i høj Grad blive savnet ikke alene paa den Anstalt, som han har viet sit Livs Gærning, men ogsaa af de mange rundt i Landet, der tidligere have søgt Ly hos ham eller betroet deres Kære til hans Omhu.

GENERALGUVERNØR PAA KRETA bliver muligvis den luksembourgske Oberst *Carl Schäfer*. Oprindelig Jurist gik han i 78 til Orienten, deltog i Ekspeditionen til Tigris og Eufrat, drog med Baker-Pascha til Armenien, traadte i ægyptisk Tjeneste for at lede Undertrykkelsen af Slavehandelen, virkede desuden i den offentlige Sikkerhedstjeneste, og havde meget at gøre med Beduinernes Anliggender og var med i Sudan-Felttoget. For et Par Aar siden tog Schäfer sin Afsked og har forholdt sig passiv i de to sidste Aar.

GREV CASIMIR BADENI. — De faldne evropæiske Ministres talrige Korps er atter blevet forøget. Søndag den 28. Novbr. forlangte den østerrigske

GREV CASIMIR BADENI.

Ministerpræsident Grev *Casimir Badeni* Afsked paa egne og Kollegers Vegne.

I lidt over tre Aar — siden 2. Oktober 1895 — har den polske Greve staaet i Spidsen for det habsburgske Riges slavisk-tyske Halvdel.

Casimir Badeni havde som Statholder i Galizien erhvervet sig Anseelse som en energisk og dygtig Mand og vundet stor Yndest hos Kejser Franz Joseph.

Da Grev *Tauffe* efter tolv Aars Forsøg med skiftende Flertal var traadt tilbage, og da Ministeriet Würdischgrätz-Plener havde lidt Skibbrud med sit Koalitions-System, søgte Kejseren en „Jærnhaand", der kunde bringe Orden i Sagerne og valgte Badeni til Ministerpræsident i Rigets vestlige Halvdel. Efter at et Overgangsministerium havde banet Vejen for Badeni, overtog han selv Magten med det Program, at regere uafhængig af de øjeblikkelige parlamentariske Strømninger.

Det var et uklart og uholdbart Program, og i Begyndelsen af indeværende Aar maatte Grev Badeni endelig søge at sikre sig et fast Flertal i det østerrigske Rigsraad, da han inden Aarets Udløb skulde gennemføre Fornyelsen af den statsretlige Overenskomst mellem Rigets to Halvdele. Badeni maatte nødvendigvis støtte sig paa de antityske Elementer og skabte ogsaa ved Indrømmelser til Czekerne og ved de Klerikales Hjælp et Højreflertal.

Men Badeni havde ved sin Sprogforordning af 5. April, der stillede Czekisk paa lige Fod med Tysk i Bøhmen, vakt Tyskernes Had og Forbitrelse. Det tysk-liberale Parti besluttede at hindre den østrigsk-ungarske Overenskomsts Vedtagelse ved ethvert Middel, og det har gennemført sin Plan ved en haardnakket og ganske hensynsløs Obstruktion. Efter at Spektakelscenerne i det wienske Parlament havde ført til Slagsmaal, besluttede Regeringen og Flertallet med Magt at forandre Forretningsordenen saaledes, at Formanden kunde lade genstridige Deputerede fjærne af Politiet. Forandringen blev vedtaget ved en Overrumpling i Torsdags, og i Fredags skred Politiet ind og kastede Spektakelmagerne paa Døren. Men derved forplantede Bevægelsen sig til Gaden. De tyske Deputerede, hvoriblandt Wiens Borgmester, Karl Lueger, der hidtil havde støttet Regeringen, sluttede sig til det tyske Oppositionsparti, og i Søndags veg Badeni for Stormen.

Hans Kultusminister, Friherre *Paul Gautsch v. Frankenthur* skal danne det nye Kabinet. Gautsch er halvliberal.

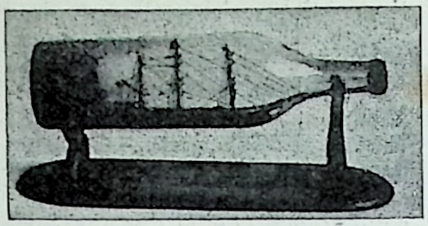
b.

EN TÆMMET ZEBRA. — Zebraen er bekendt som et af de aller vanskeligste Dyr, naar det drejer sig om Dressur og en tam Zebra er derfor en stor Sjæl-

denhed, selv for en Cirkus. Efter mange Maaneders vedholdende Anstrængelser er det nu lykkedes den bekendte Dyrehandler og Dressør, *William Cross*, i Liverpool at faa den Zebra, hvoraf vi her bringer et Billede, saa tam, at enhver, selv smaa Børn, kan ride den uden Fare, da den adlyder sin Førers mindste Vink og helt synes at have glemt sin vilde Natur.

ET FULDRIGGET SKIB I EN FLASKE. — Vi bringer her et Billede af et fuldrigget Skib, der paa en eller anden mærkværdig Maade er bleven anbragt indeni en tom Vinflaske. Den Slags Kuriositet ses ofte til Salg i Søfolks-Knejper ved Havnen og lign. Steder, og en Forklaring af „Gaaden" er derfor,

hvor let den end er, ikke uden Interesse. Masterne, Tovværket etc. lægges først fladt langs med Skibets lange smalle Skrog, og naar dette er stoppet ned gennem Flaskehalsen, rejses Masterne og hele Rigningen ved at trække i en tynd, stærk Traad, som i Forvejen er bleven fasthæftet til Masterne i dette Øjemed.

BLASERET. — Naar Du nu er rigtig sød, lille Karen, skal jeg læse en yndig lille Julefortælling for Dig om Paradisets Have.

— Aah, søde Mamma, ikke den. Jeg er saa ked af at høre mere om disse Adammer.

VORE BILLEDER.

JULEKORT. — I de senere Aar er Julekort komne paa Mode her til Lands. Skikken at sende Slægt, Venner og Bekendte i vide Kredse en Jule- og Nyaarshilsen paa et trykt Kort er indført her til fra England og har slaaet saa godt an, at der derved er skabt en hjemlig Industri, hvis Omsætning gaar op i Millioner Kort om Aaret.

Det uhyre Antal, hvori Julekort nu om Stunder produceres, rummer en Fare for, at de skal blive for meget haandværksmæssigt og for lidet kunstneriske i hele deres Kvalitet.

Det er derfor glædeligt, at man i Tide har faaet Øjet op for denne Fare, og at man i alle Lande — ogsaa her hjemme — har søgt at højne Julekortenes Niveau ved at formaa fremragende Kunstnere til at medvirke ved deres Frembringelse. Det er store Summer, der ofres paa at erhværve og mangfoldiggøre virkelig værdifulde Kunstværker, saa at de kan spredes i Tusinder og atter Tusinder af Hjem.

Vi giver foran vore Læsere et lille Indtryk af den kunstneriske Højde, hvortil den danske Julekort-Industri i Aar har drevet det, ved et Udvalg af den Mængde smukke Kort, der er udgaaet fra *Levisons* Etablissement.

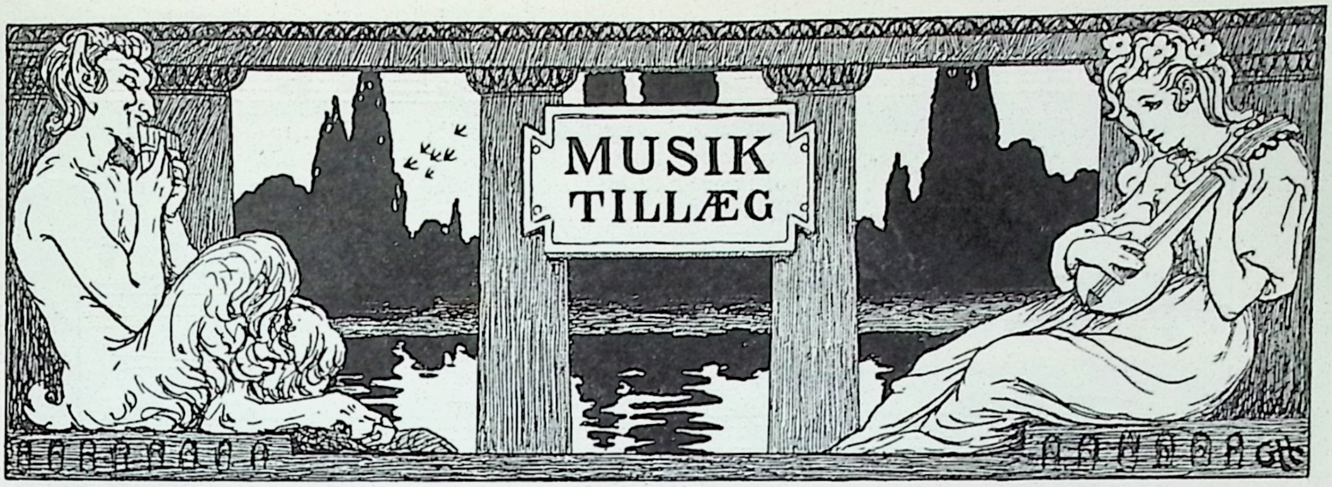

X-STRAALERNES ANVENDELSE I DET PRAKTISKE LIV. — Hosstaaende Billede viser, hvorledes de Røntgenske Straaler nu ogsaa er tagne i Brug af Toldvæsenet, der ved Hjælp af dem kan gennemskue enhver nok saa forsigtig pakket Kuffert og straks sé, om den indeholder toldpligtige Sager. Dette til Advarsel for dem af vore Læsere og Læserinder, som maatte have den slette Vane at bringe lidt mere med hjem fra en Rejse, end de har Lyst til at betale Told af.

LØSNING.

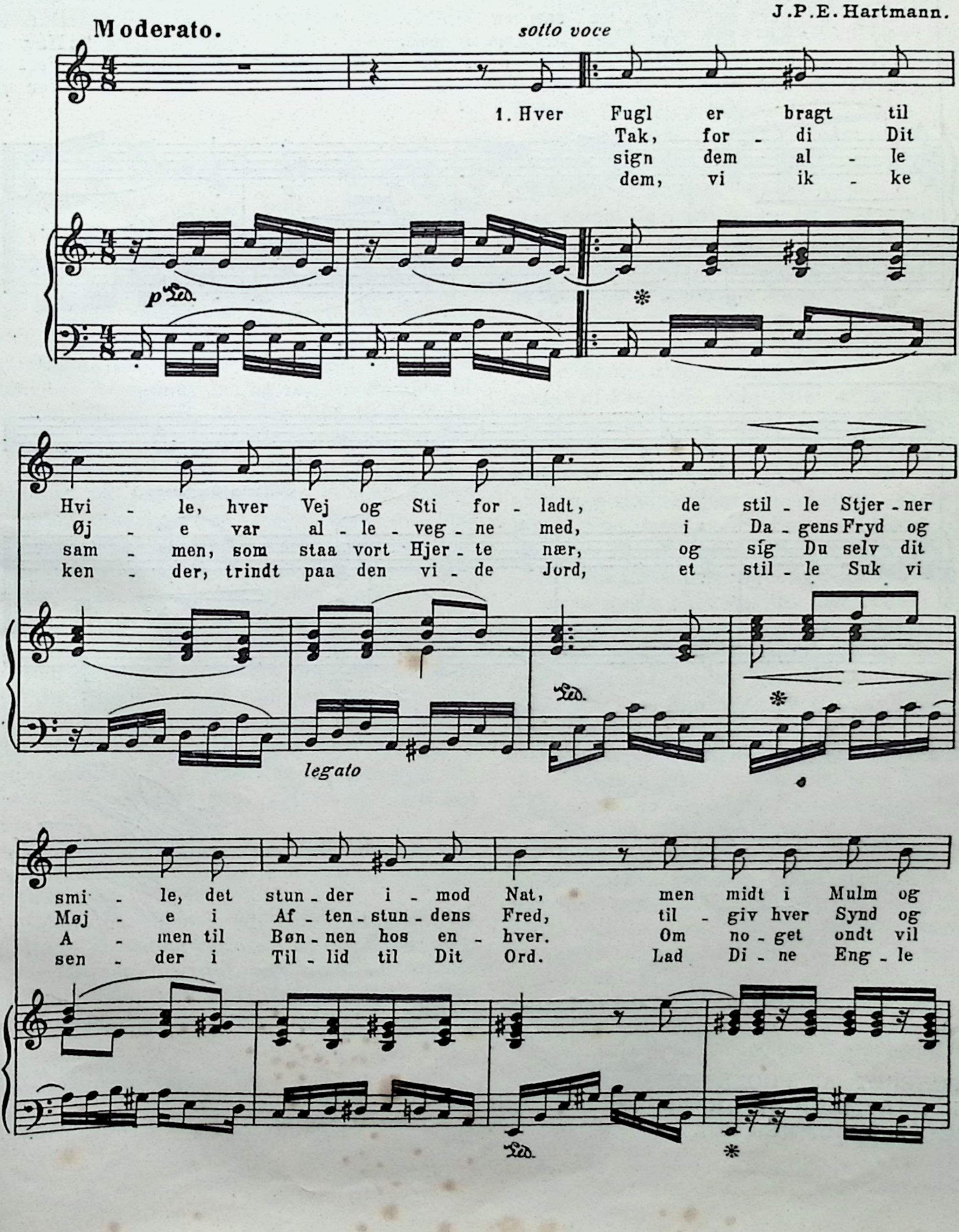
Paa Regneopgaven i Nr. 10.

1. $5\frac{5}{9}$ %.
2. $4\frac{1}{6}$ %.

Aftensang.

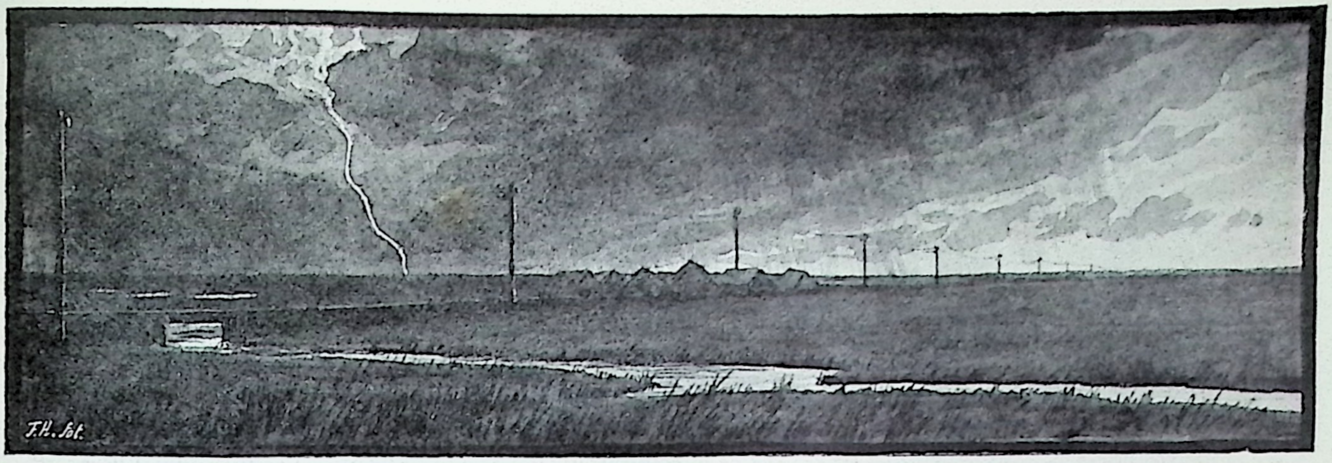
J.P.E. Hartmann.

J. P. E. Hartmann
20/11 97.

KOMPONERET AF PROFESSOR
J. P. E. HARTMANN TIL „HVER
8. DAG"S JULENUMMER 1897.

I QUADRILLEN. SKITSER FRA DEN ARGENTINSKE CAMPOS. AF MANDRUP PHILIPSEN. MED ILLUSTRATIONER AF POUL STEFFENSEN.

I.

Arragonnys Giftermaal.

Arragonny og jeg var gode Venner; derfor delte vi Telt med hinanden, mens vi arbejdede sammen i Quadrille permanente Nr. 5 paa Linjen al Pacifico i den argentinske Campos.

En Morgen vækkedes vi af stærke Tordenskrald, Regnen skyllede ned, og Lynene lyste hvert Øjeblik ind til os i Teltet. Jeg saa ved et af dem, at Arragonny laa og røg sin Snadde tilfreds med Situationen. Det var ikke til at tænke paa Arbejde den Morgen, derfor raabte heller ingen Coucenero:[1]) Arriva, mouchacho![2]) som ellers, Arragonny og jeg kunde hvile et Par Timers Tid endnu maaske. Før Uvejret holdt op, blev Quadrillens halvt Hundrede Mand ikke purret ud.

Jeg lagde mig tilbage i Cadren.[3]) Stadig væk skyllede Regnen ned, jeg syntes stærkere end før, og hvad værre var, det begyndte allerede saa smaat at dryppe gennem Teltlærredet ned til os. Tordenen rullede uafladelig; det var mægtige Drøn, der gjaldede over Campen det ene efter det andet, mens Lynene hængte i og gjorde den mørke Morgen til lyseste Dag. Men Arragonny røg sin Snadde og var glad. Jeg spurgte ham derfor, saa Tiden kunde gaa: „Hvad blev der saa af Simily?"

Her løftede Arragonny paa Skuldrene og skar nogle Grimacer; saadan har Spanierne det meget med Gebærder i Stedet for Ord.

Aftenen i Forvejen havde han fortalt om Simily, mens vi sad og varmede os om Ilden, men saa var Regnen begyndt, og Quadrillen maatte ind i Teltene for ikke uden Nødvendighed at faa vaade Klæder, og dèr tog snart Søvnen baade Arragonny og mig fra Historien om Simily, da vi først havde lagt os paa Cadrene.

„Ja, hvad blev det saa til?", spurgte jeg igen, og paa min yderligere Opfordring fortalte Arragonny Resten af den Historie, som jeg nu skal fortælle fra Begyndelsen af:

Det var den Gang, Arragonny var en køn Fyr, da han endnu ikke havde begyndt at drikke sig fuld hver Søndag, som han nu gør, — for mange Aar siden, da hans hvide Haar skinnede mørkt, og hans smukke Øjne lyste saa friskt og frejdigt, fordi han syntes i Følelsen af alle sine Kræfter, at den hele Verden var hans.

Den Gang var Arragonny Capataz[1]) paa Estanciaen Scte. Lorentzo nær ved Mercedes, hvor han tjente mange Penge; men allerede da holdt han meget af Fregottis Canje,[2]) som var berømt lige til Mendozza ude i Bjærgene, hvor Vinen gror, for den Tilsætning af Fersken, som Fregotti havde fundet, og ikke sjælden var han drukken, naar han skulde hjem om Aftenen, saa han ikke kunde ride, men maatte tage med Toget til Manzar, som ligger lige ved Estanciaen.[3])

Alt det fortalte Arragonny som sagt selv, det er en sørgelig Historie, thi han vilde i Øjeblikket have været en velstaaende Mand med en god Chacare,[4]) om ikke den forbandede Canje havde gjort ham saa megen Fortræd; men her har nu Historien med Simily ogsaa sin Skyld, derfor vil jeg skynde mig at fortælle den.

Paa Linjen Pacifico, paa Strækningen Mercedes—Manzar gik den Gang en ung Kvinde om i Waggonerne og solgte Naranka (Appelsiner).

„Naranka! Naranka!" raabte hun, naar hun gik forbi, og saaledes opfordret købte blandt andre ogsaa Arragonny et Par Naranka en Eftermiddag, han skulde ind til Mercedes. Senere købte han igen Naranka, og saaledes kom det, at han en Dag saa Similys Ansigt, da hun stod med sænket Hoved og lod ham udsøge de bedste Naranka, hun havde i Kurven.

[1]) Coucenero: Kok.
[2]) Arriva, mouchacho: Op, Drenge!
[3]) Cadren: En Slags Seng.

[1]) Capataz: Arbejderformand.
[2]) Canje: En Art Brændevin, kommet af Sukkerrør.
[3]) Estancia: Herregaard.
[4]) Chacare: Forpagtergaard.

„Madonna velsigne lille Simily“, siger Arragonny, „hun havde saadan et kønt Ansigt, hun havde to store blaa Øjne og saa godt et lille Hjærte, som aldrig kunde gøre noget Menneske Ondt; saadan var Simily, som Arragonny fik Godhed for, da han en Dag saa hendes Ansigt i Toget mellem Mercedes og Manzar.

Men han fortalte det ikke straks til hende. Han husker fra denne første Tid, hvorledes han en Dag kom halvdrukken ind i Waggonen, hvor Simily var; da havde hun set paa ham med sine store bedrøvede Øjne, og Arragonny havde følt sig grumme ringe, — saadan en halv Time, som Turen varer fra Mercedes til Manzar, havde han ikke haft før, en halv Time saa lang som en ond Dag, thi han turde ikke købe Naranka for Similys Øjne, der atter vilde se paa ham som han sad der paa sin Plads, sig selv kun halvt mægtig. Da Arragonny kom til Manzar, var han næsten ædru; han forstod, at Simily vilde ikke bytte sin Plads i Waggonnen med at blive hans Hustru, naar han drak i Fregottis Funda[1]) som Fregotti selv; og det kendte enhver i mange Miles Omkreds, at ingen kunde handle slettere mod sin Kvinde end Fregotti; at han havde slaaet sin Søn til Idiot, vil jeg ikke omtale nærmere, fordi det er en ren Forbrydelse.

Men Enden paa Historien blev alligevel, at Arragonny et halvt Aars Tid efter gjorde Akkord med Simily om, at hun skulde være hans Hustru og dele det Gode som lide det Onde med ham; — rigtignok græd Simily, da hun sagde ja, og det forstod Arragonny, som om hun var ængstelig for, at han skulde begynde at drikke igen, men saa gjorde hun ham Uret, var han nærved at sige hende; i det sidste halve Aar havde han holdt sig klar af alle de forbandede Fundaer, som trives i yppig Vækst i Mercedes, og saadan blev det fremdeles.

Og fra den Dag lever Arragonny og Simily i Lykke med hinanden i det lille Hus tæt ved Scte. Lorentzo, hvor før Don Saturninos Æskrivano havde boet. Da det første Aar var omme, fik Simily en Datter, som et Par Dage efter døbtes med hendes Navn, og som blev konfirmeret et halvt Aar gammel.

Ved denne Tid træder Don Saturninos Søn imellem og ødelægger det altsammen for Arragonny.

Don Carlos var Levemand i Buenos Aires; da han første Gang saa Simily, grebes han af Attraa til hende, og anden Gang blev hun hans, skønt hun græd og bad for sig.

Det var den Dag, Dr. Pedro Alvarez, Don Saturninos gode Ven, blev valgt til Medlem af Rigsdagen for Kredsen Mercedes, hvortil Scte. Lorentzo hører. Da blev Arragonny sendt ind til Byen med en stor Drift Kvæg, som skulde installeres i Vognene straks for allerede om Aftenen at kunne afgaa til Buenos Aires, og naar det Arbejde var besørget, havde han Ordre til at føre alle de 18 Mand, han havde med sig som Drivere, ned til Valgbordet, saa de kunde stemme paa Don Saturninos Ven, der gik Regeringens Ærinder og i første Samling var med til at sætte den store Toldlov igennem, der fordyrer alle Levnedsmidler for Fattigmand til det dobbelte.

Det blev en lang Dag for Arragonny. Det tog lang Tid med Kvæget, og før de saa naaede til Valgbordet, havde mange set sit Snit til at drikke Canje for den Peso, Don Saturnino havde givet dem som Gratiale, fordi de saa villigt var Stemmekvæg; derfor varede det ogsaa længe, inden alle Mand var kaldt sammen og havde gjort deres Borgerpligt.

Da Arragonny endelig kom hjem hen mod Natten, laa Simily paa Sengen og græd, og lidt efter lidt forstod han hele Sammenhængen: Don Saturninos Søn, han, der var saa rig, at han kunde købe alle de fine Kvinder i Buenos Aires, havde benyttet Arragonnys Fraværelse til at naa sit Maal med stakkels Simily.

Efter lidt Overvejelse gik Arragonny sin Vej sammen med Simily og hendes Barn hen i Retning af Manzar; han bragte dem begge til Mor Valeri og tog saa Plads i Quadrillen, som arbejder mellem Mercedes—Manzar.

I den følgende Tid var der ingen paa Scte. Lorentzo, der vidste, at Arragonny saa jævnlig var paa Estanciaen, hvor han besøgte sin gode Ven Maximo Gomez, som var Undermester i Stutteriet. Der mente man iøvrigt, at Arragonny havde handlet meget galt, da han gik sin Vej med Simily og deres Barn: han burde have taget de

[1]) Funda: Vinhus.

Hundrede Faar, som Don Saturnino nok havde givet i Godtgørelse for den Fornøjelse, hans Søn havde haft; saa havde han ogsaa beholdt sin Plads, hvor han tjente mange Penge, og — hvad Skade var saa sket? Men det er alt sammen blot Kandestøberier, — Arragonny vilde selv tage sin Betaling.

En Dag, han havde listet sig over Markerne, og Maximo Gomez havde lukket ham ind i Stutteristalden, hørte han der, at Don Carlos var paa Estanciaen for næste Dag at gaa paa Strudsejagt med sine Venner.

Før Arragonny gik den Dag, puttede han Ørene fulde af varmt Tønder paa Don Carlos Hingst.

Næste Morgen, da Arvingen til de 130 Millioner red ud, — for nylig var Don Saturninos Formue anslaaet til det Beløb under en Retshandling i Buenos Aires, — sparkede Hingsten da ogsaa saa godt bagud, at den til sidst fik sin øvede Rytter smidt af, og paa Hjemvejen fik Don Carlos en Kugle i Hovedet omtrent lige ud for det Hus, hvor Arragonny havde boet i Lykke med Simily; — det var Arragonnys Kugle, betalt med Arragonnys Penge, men det var Rufinos Bøsse, som han havde laant, fordi han skulde paa Strudsejagt.

Men den næste Dag blev Arragonny fanget af Don Saturnino, som omringede Quadrillen og tog Fyren med sig, skønt den engelske Ingeniør protesterede baade med Ord og Gestus.

„Og hvor længe var Du saa i Kælderen paa Scte. Lorentzo“, spurgte jeg.

„Kun en Uges Tid“, sagde Arragonny, „kun en Uges Tid; saa hjalp Maximo Gomez mig ud, han havde altid holdt saa meget af mig; de fortalte for Resten ogsaa, at han havde holdt meget af Simily“.

„Ja, hvad blev der af hende?“, spurgte jeg videre.

„Hun døde af Tæring lige som hendes Fader, der havde bragt den med sig fra Bilbao“.

Vi laa nogle Minutter uden at sige noget. Henne fra Arragonnys Cadre hørte jeg hans Pibe, der snadrede med en Lyd, som Nedløbsrøret fra en Tagrende under Regnvejr. Vandet pjaskede stadig væk ned over Teltlærredet, men Uvejret var i Aftagende, Tordenen rullede forbi os over mod Egnen om Permini mod Øst, og Lynene kom kun glimtvis.

„Og Du har ingen videre Mén haft af den Historie?“, sagde jeg igen for at lede Fortællingen og Arragonny bort fra Erindringen om Simily.

„Ikke noget videre“, svarede Arragonny tøvende, „ikke noget videre“.

I det samme han vendte Ansigtet mod mig, skød han Hatten af, — Arragony havde den Vane, som jeg forlængst havde bemærket, altid at beholde Hatten paa; det var en meget gammel Hat, som godt kunde have været Medlem af et eller andet oldnordisk Institut; da den manglede Fangsnor mod Vinden, brugte Arragonny et Tørklæde, som gik op over Pullen, ned over Ørene og blev knyttet under Hagen. Da han som sagt skød Hatten af, faldt Tørklædet ned, og jeg saa nu, at *Arragonny manglede Ørene;* de var skaaret af saa nær ind mod Hjærneskallen som muligt.

„Av, det ser ikke godt ud“, udbrød jeg.

Arragonny trak igen paa Skuldrene. — „Don Saturnino skar dem egenhændig af; han sagde, det var, fordi jeg havde spoleret Ørene paa hans Søns bedste Hest. Men jeg tror ikke, jeg har nogen Mén af det. Jeg hører jo meget godt“.

I det samme lød Couceneroens Raab: „Arriva, mouchacho!“

„Porca Madonna!“ brummede Arragonny ærgerligt. „Porca Madonna“ er en køn Ed, som betyder: Det Svin til Madonna!

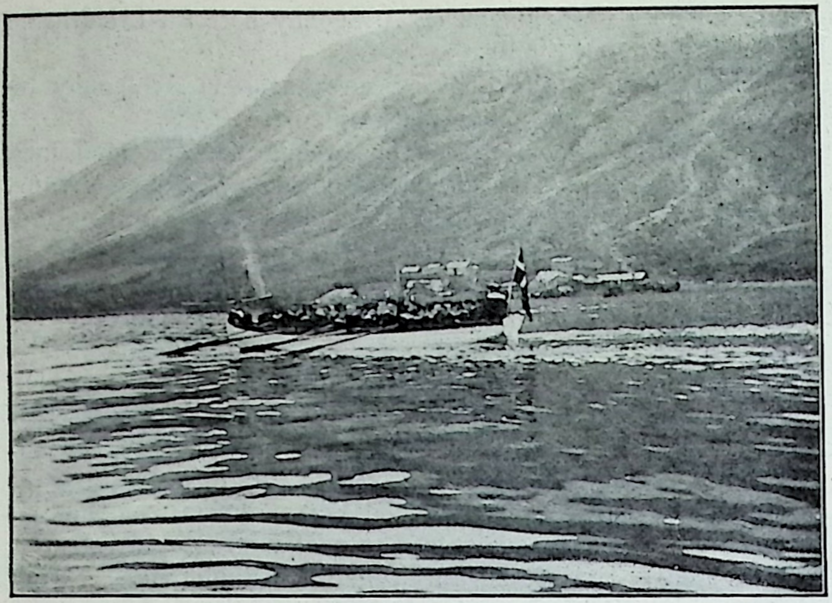
Lidt efter var han og jeg ude paa Linjen ved vort Arbejde i den argentinske Campos.

— — —

Men Arragonnys Barn sælger Naranka paa Linjen del Sud, hvor hendes Varer anbefales enhver, der gør Turen mellem Chacabuco og Buenos Aires.

Man kan af Menneskenes Underlighed vente sig alt — endog Retfærdighed; skønt sandt at sige falder Uretfærdigheden dem uendelig mere naturlig. (Charles Baudelaire.)

KRYDSEREN „HEIMDAL“. AF KAPT. CHR. G. MIDDELBOE.

Krydseren „Heimdal“ er den nyeste af de tre — alt i alt meget nær ens — Krydsere af moderne Slags, som vi har bygget i det sidste Aarti.

Den løb af Stabelen i 1894, og allerede 1895 optraadte den som Stationsskib ved Island.

Den ligner sine to Kammerater „Hekla“ og „Geyser“ saa meget, at det vilde være ganske overflødigt at bringe dens Billede, da vi lige har bragt et af „Hekla“ („Hver 8 Dag“ Nr. 6). At den blev „Islandsskib“ — den populære Betegnelse — havde sin Grund i, at Forholdene deroppe havde udviklet sig saaledes, at de hidtil benyttede ældre Skibe ikke længere kunde magte Opgaven.

Denne bestaar for en væsentlig Del i at overhale og mulktere fremmede Fiskere, som fisker paa islandsk Territorium, og da efterhaanden en stor Del af disse Fiskere er Dampskibe, som kan løbe en Fart af 11—12 Knob, er det ret indlysende, at de gamle Skonnerter, der kunde løbe 8—10 Knob, ikke kunde magte Opgaven. Naar den fremmede Damptrawler saa Skonnerten, gav den sig god Tid til at hale sine Redskaber hjem ved Hjælp af sine Dampspil, og saa stak den af, sandsynligvis med et Smil paa Læberne — Mandskabets, forstaar sig.

„Heimdal“s Ankomst forandrede med ét Slag dette Forhold. Den løber 17 og 17½ Knob, naar det kniber, og havde naturligvis en rig Høst. Trawlernes Smil forsvandt eller forandrede Karakter, — nu ledsager de for det meste Smilet med et „that devilish danish man-of-war!“ og i Løbet af et godt Kvarterstid ere de snuppede. Et passende Antal Pund Sterling i Bøde og Fiskeredskaberne konfiskerede, det er den sædvanlige Takst.

„Heimdal“ hejste Kommando i Slutningen af Marts Maaned og strøg Kommando den 3. November. Den har altsaa været paa Jagt i 7½ Maaned, og Islandstogtet er den danske Marines længste Togt.

Vort første Billede viser os „Heimdal“s Travaille — Skibets største Baad — roende paa en islandsk Fjord. Der er fuldt med Matroser om Bord, og jeg skulde næsten tro, at det er Landlovsfolk, som skal i Land og røre Benene. Bagved Baaden ses et af de smaa islandske Fangststeder, der ligger saa idyllisk — men jo noget isolerede.

Billede Nr. 2 fremstiller sikkert ogsaa Landlov, men denne Gang er det ved Landgangsbroen ved Rejkjavik. Dampbarkassen ligger ved Yderenden af Broen paa Billedets højre Side; den har aabenbart haft Befalingsmændene om Bord, som ses at begive sig ind imod Beskueren. Paa den anden Side af Broen ses et Rofartøj — sandsynligvis det samme som paa Billede 1. — lægge til for at sætte de Menige i Land.

Billede 3. henflytter os til en idyllisk Morgentime ombord. Grisene har luftet sig og slaar Krøller paa Halen af Henrykkelse over Tilværelsen. Nu skal de i Buret igen, hvad der ikke synes at tiltale den, der allerede har faaet Forbenene ind paa det nedslaaede Tremmeværk. Der maa ialtfald et lempeligt Tryk af en Støvle — jeg vil ikke sige hvor, — for at bringe den frem. Kammeraten styrker sig ved en lille Bid, indtil dens Tur kommer.

Billede 4. forestiller ogsaa en Slags Idyl — dog af en for det store Publikum noget fremmed Art. For os Indviede er det tydeligt nok: „Knæbøjning! Med venstre Ben begynd!“, der foreta-

ges, og man maa sige, at det gaar med Præcision, skønt der er nogle, som nok burde løfte Knæet lidt højere. Endelig har vi Billede 5. Der skaffes paa Dækket. At „skaffe“ er Sømands-Terminologi. Det betyder paa Dansk: spise, og det er ikke saa sjældent, naar Vejret er roligt og kønt, at denne højst fornøjelige Adspredelse foretages paa Dækket. Paa Island er det maaske ikke ret ofte, at Vejret er til det; men som Billedet viser, det sker dog af og til.

En Bakke — det vil paa almindelig Dansk sige saadan noget som en lille Familje paa 8 Mand — har faaet sit Skaffebord anbragt meget omhyggelig tværskibs foran for Skylightet, og der foregaar aabenbart en meget interessant Affære. Bakkens Ranson af fersk Kød er bleven delt i 8 Dele, og da disse jo ikke kan være matematisk lige store eller gode, lader man Lykken raade. En af Folkene — han, som sidder med Ansigtet imod os, omtrent midt paa Billedet, — peger paa hver enkelt Part og spørger: „Hvem skal ha' det?“, medens en anden — usynlig paa vort Billede — med Huen for Øjnene nævner Nummeret paa den Heldige — eller Uheldige.

Henne ved Skorstenen er der nogle, som foretrækker at tage deres „Diner“ staaende. Saa kan de saa rart følge Begivenhederne henne ved de andres Bord. For det *er* virkelig en lille Begivenhed, om Nr. 210 faar det bedste eller det daarligste Stykke.

„Skaal Kammerat! Til Lykke med din Luns!“

„Tak ska' du ha'! Din var bedre“, og idet han løfter Ølkruset til Munden, skeler Nr. 210 lidt mellemfornøjet hen til Pegefingeren, der atter spørger: „Hvem skal ha' det?“

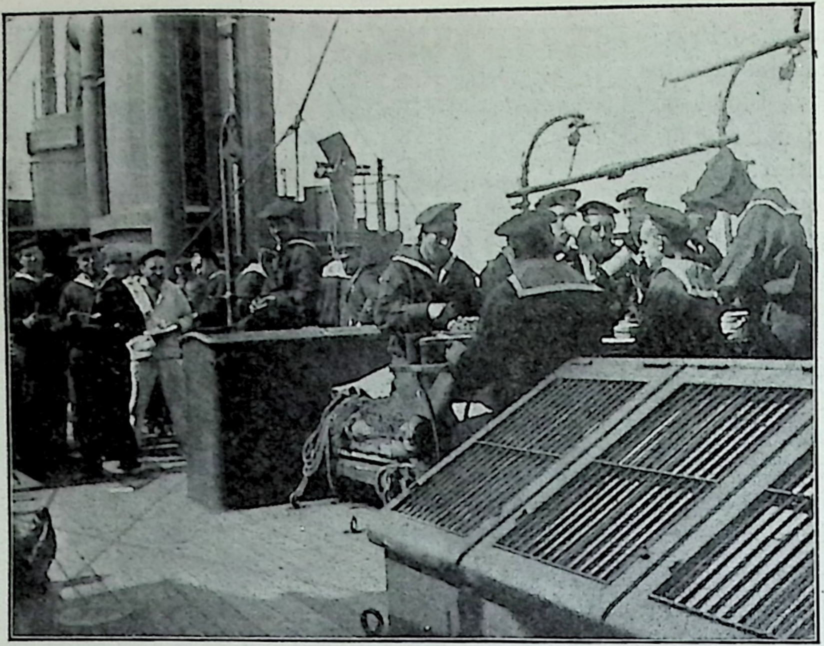

ALMAS FØRSTE HJEM. IV.

Saa snart Alma forstod, at Stines Mand ikke var nogen Sinke, men en klarhovedet Haandværker, der var ivrig efter at forsøge sig paa noget nyt, forklarede hun ham sin store Idé i alle Enkeltheder. Han hørte opmærksomt efter og lovede, han vilde tænke over Sagen; saa stak han hendes Skitse i sin Lommebog og gik hjem for at tænke, mens Alma næsten dirrede af Utaalmodighed efter at ruske et Svar fra ham. Men hun havde alt lært, at danske Haandværkere maa tages med Lempe; desuden vidste hun, at fornærmede hun Stines Mand, kunde hun lige saa godt straks opgive sine engelske Planer, saa hun gav ham sit venligste Smil med sig hjem og haabede. Hendes Hjælper skuffede hende ikke; han mente, han kunde binde an med Idéen.

Denne gik ud paa at bygge Boghylder paa hver Side af Buevinduet og lave et bredt, mageligt Sæde underneden. Det vanskelige var, at for at se smukt ud maatte Hylderne runde mod Vinduet. Selvfølgelig vilde det ikke blive billigt, men naar de regnede ud, hvad en Sofa og Bogskabe eller Hylder vilde koste, var dette endda mindre, helt bortset fra det hyggelige og originale ved Idéen. Træværket skulde selvfølgelig kun være godt tørt Fyrretræ, thi det hele skulde males hvidt som Dørene. Boghylderne skulde strække sig til, hvor Væggen var

KRYDSEREN „HEIMDAL“: DER „SKAFFES“ PAA DÆKKET.

brudt ned ind til den næste Stue, og lige saa langt paa Ydermuren paa den anden Side. De lavedes med lidt forskelligt Mellemrum for at give Plads til baade store og smaa Bøger og stødte lige mod Vinduesrammen, hvor Gardinerne begyndte.

Neden for opsattes Træværket for Sofaen; dette bestod af en svær Ramme paa svære Ben, og Ryggen lavedes paa samme Maade. Mellem disse Trærammer spændtes saa stærkt Sækkelærred, stramt som et Trommeskind, og herpaa hvilede de tre Tommer tykke Madrasser. Disse, der var stoppede med Blaar og Hestehaar sammenblandet, bestilte Alma i et af de store Sengemagasiner. Men Betrækket syede hun selv paa. Da Alma naaede saa langt, ventede der hende imidlertid en stor Skuffelse. Hun vilde have Cretonnebetræk.

Cretonne i en Dagligstue! Hun maatte da være helt tosset!

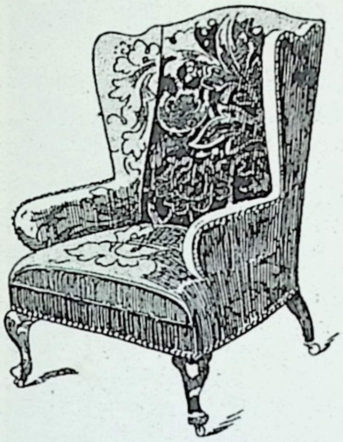
Cretonne for andet end Sovekammer- og Køkkengardiner! Havde nogen hørt Mage!

„Det er saadan et simpelt Stof“, sagde en vigtig Kommis. Alma kunde af Forbavselse kun svare et mygt „Er det?“ Men hun var lige ved at give Manden Ret, da hendes Øjne faldt paa et tyndt, slattent Stof med grufulde ubestemmelige Blomster paa en blaagraa Bund og et andet med forvirrede Kruseduller i „tyrkisk“ Stil, hvis Nabo havde unaturlige Løver dansende paa en grumset kirsebærsupperød.

En hel Dag vandrede hun fra Butik til Butik; hun saa dejlige Stoffer til svimlende Priser, men saa snart hun kom ned til de billigere Ting, syntes det, som det samme Stykke røde Rips, grønne Peluche med Lynets Hast blev ført fra den ene Forretnings Disk til den andens. Og vovede hun sit Spørgsmaal om Cretonner, fortrød hun det snart, thi kun grimme Sager synes paa dette Omraade at have naaet den gode Stad København. Hun tænkte paa London, hvor dette foragtede Stof holdes i Ære, hvor Mænd som Voisey, Anning Bell, Crane og Morris, disse udmærkede Kunstnere, der har hævet engelsk Dekorationskunst op over alle andre Nationers, ikke holder sig for gode til at tegne Mønstre for Cretonner. De véd, at for at udvikle et Folks Kunstsans er det ikke nok at skabe skønne Sager for rige Købere; det er de billigere Allemandsstoffer, der skal bære ædelt Præg.

Personlig var Alma ligeglad; hun gik hjem og skrev til Liberty i London om at sende hende Prøver paa Cretonner og andre billige Tøjer, men hun var bedrøvet for de mange Unge hjemme, der, naar de sætter Bo og skal have alt for et Par Tusend Kroner, tvinges til at købe grimme og kedelige Ting, fordi alt kønt bliver for dyrt. Da Prøverne kom, benyttede hun Lejligheden til at vise dem til Venner og Bekendte, og Resultatet blev en antagelig Ordre til det engelske Firma. Thi selv om Porto og Told skulde betales, var det dog billigt at faa svært Vadmel dobbeltbredde i dejlige Farver for 70 Øre Alen eller lette Bomuldscrèpes med fint rankede Mønstre til Pu-

der for 30 Øre, eller Vadskesatin med yndige Strøblomstmønstre, af hvilke der kan laves henrivende Sengetæpper og Pufbetræk til 40 Øre Alen.

Til sig selv valgte Alma et svært Creton, éns paa Ret og Vrang, der kom til 50 Øre Alen, og som var prydet med et Mønster, værdigt et Silkestof fra Versailles. Det var stribet, mat grønt og dyb crème, paa den lyse Stribe snoede sig sart farvede Blomsterkranse, tvundne med gule Sløjfer. Hun købte tilstrækkeligt til sin Vinduessofa og til forskellige Stolebetræk. Nu kunde hun altsaa gøre sine Madrasser færdige. Med en vældig Sadelmagernaal syede hun Knapperne paa, thi da disse gør, at Betrækket holder saa meget længere, kunde de ikke undgaas. Trærammen var 13" fra Gulvet, og her satte Alma en Skraastrimmel, som, da den var let rynket, blev slaaet paa Rammen med smaa Søm. En halv Gang Længden af Strimlen var tilstrækkelig ekstra Vidde for Rynkerne, thi det saa ikke kønt ud, at denne var for fyldig. Madrasserne blev gjort færdige hver for sig; stærke Bændler bandt Ryggen til Trærammen, og da den sad fast, blev den anden Madras skubbet ind under Ryggen, der selvfølgelig ikke naaede hele Vejen ned til Sædet. Paa denne Maade var det ikke noget uoverkommeligt Arbejde at tage disse Madrasser af og børste dem ordentlig. Seks store Puder af ensfarvet Vaskesilke, nogle gule, andre rosa, svarende til Mønstret i Cretonnet, fuldendte Arrangementet. Alma og Stines Mand var stolte, som havde de vundet en Verden, thi ikke alene var Sofaen køn, men den dannede et mageligt Leje for en Middagslur og en yndig Sludrekrog for et helt lille Selskab.

Hvor Sofaen endte paa Ydervæggen, var der Plads for en morsom gammeldags Konsol, der havde tilhørt Haralds Forældre, og efter den kom Vinduet. Fra dette ud i Stuen stod et stort Herreskrivebord med tilsvarende Stol, betrukket med grønt Læder. Ved Kakkelovnen var der anbragt en lille lav Gyngestol med en stor grøn Silkepude for Alma, og Haralds dybe Lænestol, betrukket med ensfarvet grønt Uldbrokade og med en Pude, syet af Sofaens Cretonne. Der var ogsaa Plads til en firkantet lav Piedestal, som bar en Palme. Men bag denne, foran Døren ud til Gangen, kom atter Snedkerens Dygtighed dem til gode. Thi fra Hjørnet af Væggen og dækkende Døren lavede han en rummelig Reol. Den naaede op til Listen, der paa Væggen skilte det grønne Tapet fra Frisen, saaledes at den samme Liste førtes langs Reolens øverste Hylde. De to næste Hylder brødes paa Midten og dannede som et lille Tempel for en Buste, Harald holdt meget af. Nedenunder var der en dyb Hylde med Skillerum, der egnede sig til Blade og Tidsskrifter, og for denne satte Alma et lille Gardin af gult Musselin i den samme varme Tone, hun havde valgt for Puderne. En stor Krukke og nogle smukke Lerfade dekorerede godt paa den øverste Hylde.

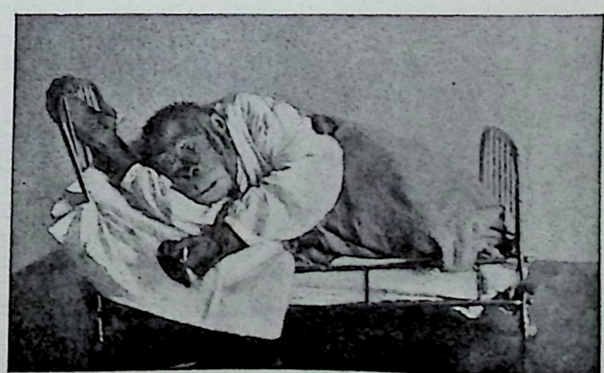
Et Ræveskind ved Skrivebordet, en stor Gulvpude henne ved Sofaen og et smukt Stativ for en Blomst ved Væggen, der førte ind til den anden Del af Værelset, og — den første Krog af Stuen var færdig.

Henrykt over det gode Resultat og glad ved Haralds Lykke over alt hendes Arbejde, byggede Alma videre paa sit Hjem.

Eva.

EN ABEKAT MED OPDRAGELSE. MED FEM ILLUSTRATIONER EFTER FOTOGRAFI.

Abekatten *Joe*, som vi i Dag bringer nogle Billeder af, udmærker sig just ikke, som det vil ses, ved Skønhed, men er ikke desto mindre overordentlig populær. I hvert Fald er de Tusinder af amerikanske Skoledrenge, der har aflagt ham Besøg, for ikke at tale

JOE SOVER.

JOE SPISER FROKOST.

om de mange lærde Universitetsprofessorer, som har studeret ham fra Hoved til Hale med Videnskabens Interesse for Øje, alle som en overbevist om, at der intet Steds i Verden findes en Abe, der kan maale sig med Joe i Henseende til Begavelse og god Opdragelse.

Der er saa at sige heller ikke den Ting, et Menneske kan gøre, uden at Joe kan gøre det samme, naar man undtager at tale, og der er dem, der betragter det som en ren Lykke, at dette Vidunder ikke ogsaa er i Besiddelse af denne menneskelige Egenskab.

At give en Beskrivelse af Joe's daglige Liv vilde være saa omtrent det samme som at fortælle, hvad enhver anden *Gentleman* foretager sig, fra han staar op, til han gaar i Seng. Joe ligger nemlig i Seng akkurat som en almindelig dødelig, véd bestemt, hvornaar han skal sove, og om han hviler bedst ved at ligge paa Ryggen eller ved at vende sig om paa højre eller venstre Side. Naar han vaagner, strækker han sig og gaber om Kap med den værste Driver, og som saa mange andre forstaar han udmærket at nyde det, man kalder „en lille ekstra Skraber paa fem Minutter“, inden han bekvemmer sig til at staa ud af Sengen. Saasnart han er oppe, afførér han sig sin Natdragt og tager sit Bad. Han gør alt af sig selv og frabeder sig paa det bestemteste enhver Assistance under sin Paaklædning. Hvad han kan, har han simpelt hen lært ved at iagttage de Mennesker, der omgiver ham, og som han har en uimodstaaelig Lyst til at efterligne i alt muligt.

Aber har som bekendt længe været Genstand for lærde Folks alvorlige Studium lige fra Darwin og nedad, og deres store Efterlignelses-Ævne har været en Kilde til stadige Overraskelser. For kort Tid siden blev Joe saaledes inviteret af Professor William James ved Harvard-Universitetet til at give Prøver paa sin Intelligens i Overværelse af et stort Antal ansete Videnskabsmænd. Resultatet blev en stor Sukces. Naar Professor James fløjtede, spidsede Joe straks Mund og gjorde et ret vellykket Forsøg paa at fremstille den samme Lyd. Professoren prøvede dernæst, hvorledes Joe vilde stille sig til en elektrisk Klokke, der ringede ved, at der blev trykket paa en Knap.

JOE SKRIVER ET BREV.

Aben blev i den Anledning anbragt paa et lille Bord, og Klokken blev stillet paa Gulvet i tilstrækkelig lang Afstand til, at han ikke kunde se den. Derefter blev et lille Brædt, hvorpaa Knappen var anbragt, lagt foran ham paa Bordet. Joe syntes straks i høj Grad interesseret. Han lyttede til Klokkens Lyd og iagttog samtidig Knappen med den største Opmærksomhed, uden at han dog straks var i Stand til at opdage Forbindelsen mellem Aarsag og Virkning. Men efter gentagne Forsøg saa man pludselig, at det var gaaet op for ham, at Knappen, der laa foran ham, maatte have noget at gøre med Ringningen under Bordet. Han forsøgte nemlig at trække i Knappen, og da det mislykkedes, og han heller ikke kunde faa den til at dreje sig, gav han sig paa en Gang til at trykke paa den. Klokken gav sig nu straks til at ringe med fuld Kraft, og Joe var lige ved at falde ned af Bordet i sin Iver for samtidig at opdage, hvor den Ringning gik for sig.

JOE RYGER.

Naar Joe har taget sig et Bad om Morgenen, iførér han sig sine Benklæder, en hvid Flonelsskjorte og en Jakke. Saa giver han sig til at trække Sko paa, snører dem med største Lethed og er saa parat til at vise sig for Offentligheden. Paaklædningen tager naturligvis nogen Tid, navnlig da Joe har en vis menneskelig Lyst til hvert Øjeblik at standse midt i det Hele for beundrende at undersøge enten sig selv eller de Stoffer hvoraf hans Klæder er lavede.

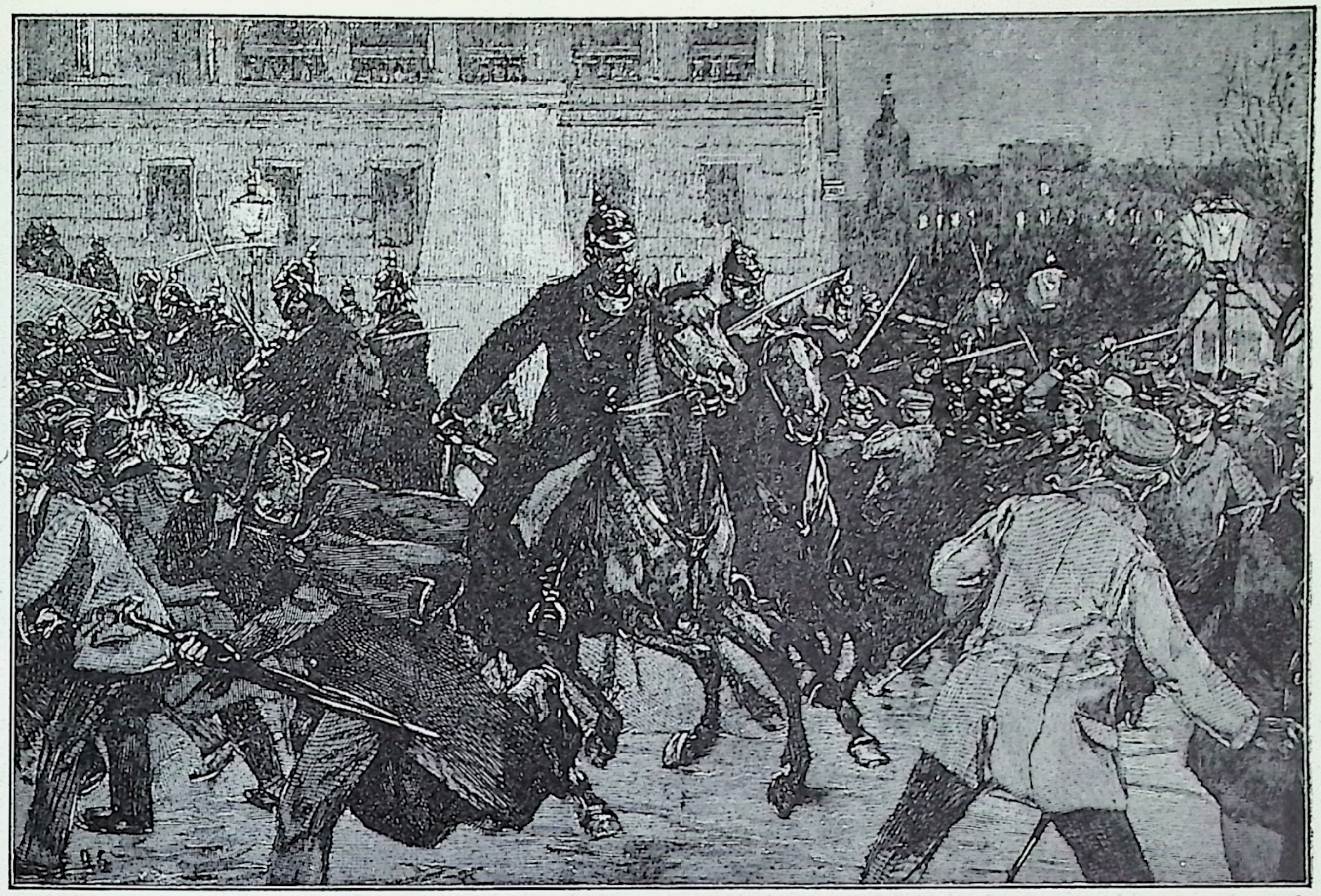
Efter sit Morgentoilette bestiller han straks sin Frokost, der serveres med Dug paa Bordet, Serviet og alt Tilbehør. Han haandterer flot sin Kniv og Gaffel, og han glemmer aldrig sig selv i den Grad, at det kunde falde ham ind at spise med Fingrene, undtagen naar det drejer sig om Nødder og den Slags Frugt, som god Tone giver selv Mennesker Lov til at spise med Fingrene. Naar Joe skriver, ser han meget vigtig og reflekterende ud. — „Skriv mig et Brev“, siger Opsynsmanden, og Joe sætter sig straks hen til Bordet med Penneskaft, Blæk og Papiret foran sig. Resultatet bliver altid en Række Hieroglyfer, som maaske kan tydes af Beboerne i Borneos Skove, men desværre ikke af andre.

Til Maden drikker han sig et Glas Øl eller Whisky. Han ryger med stor Fornøjelse, ligegyldigt om det er en Cigaret, Cigar eller Pibe, blot det er Tobak. Med Kendermine anbringer han Cigaren mellem Læberne, tager en Svovlstik og stryger den af paa Æsken. Saa damper han med Lyst. Saavidt vides er Joe den eneste Abe, der forstaar at tænde og at bruge en Svovlstik paa den rigtige Maade.

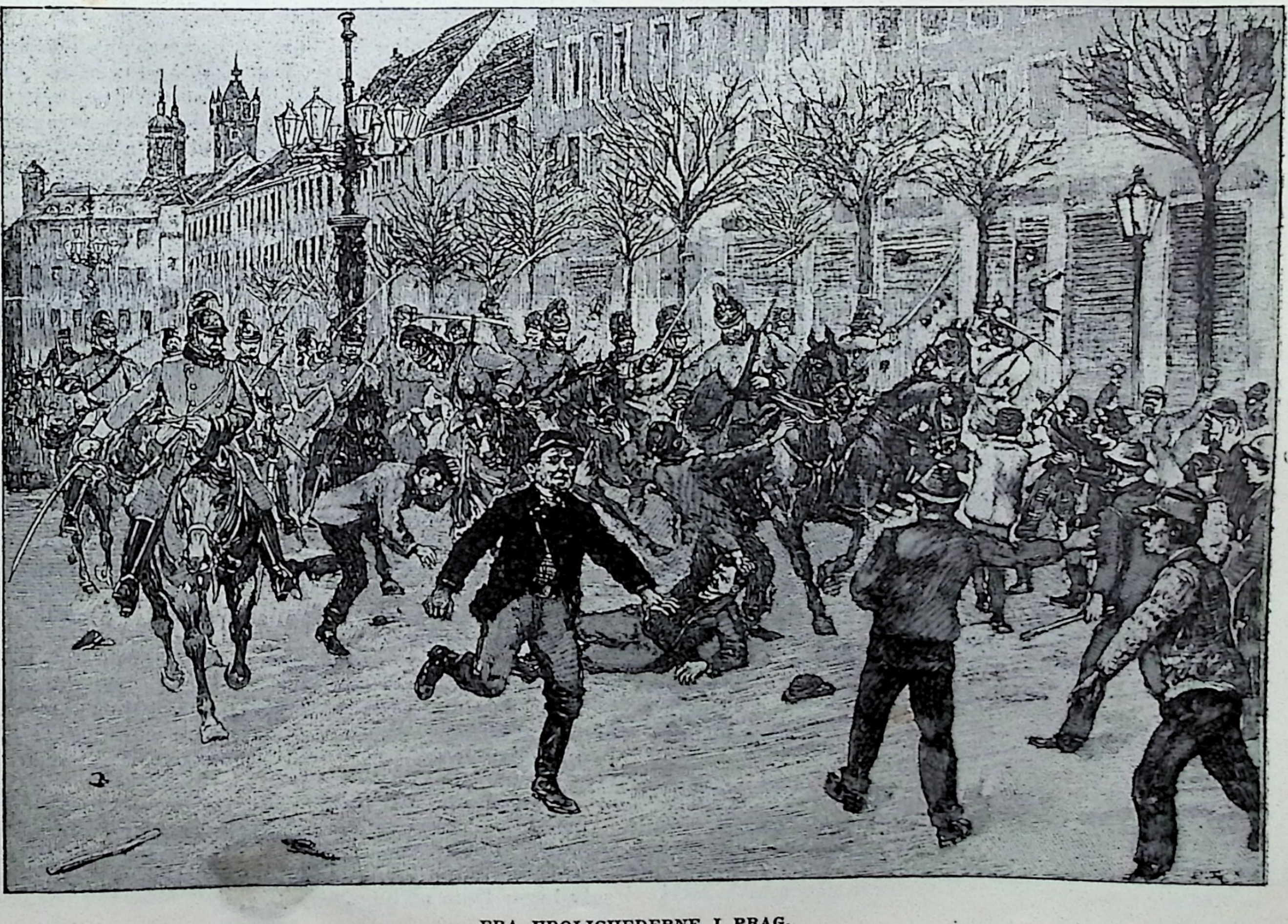
Joe er ogsaa en forholdsvis flink Cyklist og synes at finde stor Fornøjelse i denne saa fashionable Sport.

JOE SOM CYKLIST.

FRA UROLIGHEDERNE I WIEN.

FRA UROLIGHEDERNE I PRAG.

OPFINDELSERNES KONGE. ROMAN FRA DET 20DE AARHUNDREDE. AF FRANK STOCKTON. PAA DANSK VED JOHANNES MAGNUSSEN. (FORTS.)

HURTIGE Heste kendte man næsten ikke, og de, der endnu benyttede disse Dyr, foretrak en rolig Traver. Bicykler var ganske af Brug i Begyndelsen af det nye Aarhundrede; det var jo en Selvfølge, at de blev fortrængte af de nye elektriske Køretøjer, paa hvilke man kunde bruge Pedalerne, hvis man ønskede Motion, eller sidde roligt, hvis man havde Lyst til det, og kun meget unge og ivrige Mennesker kørte i rivende Fart paa deres elektriske Maskiner. Man vilde have anset det for lige saa simpelt at fare af Sted paa en jævn Vej, som man i det nittende Aarhundrede vilde have anset det for simpelt at løbe henad Fortovet.

Folk kom til at betragte et Telegram som en Fornærmelse; man foretrak Telefonen, fordi den tillod én at tale langsomt, hvis man havde Lyst til det. Øjebliksfotografiapparater fandtes kun paa Kvistkamre. Nu brugte man at sidde for Fotografen i et Kvarter, og Apparatet tegnede da Farven af ens Øjne, Haar og Kød paa Pladen.

Men disse passive Tider var endelig forbi. Alvorlige Tænkere havde ikke troet paa dem; de vidste, at det kun simpelthen var en Reaktion, som ikke kunde vare ved, og Aarhundredet var ikke tyve Aar gammelt, før Verden atter blev revet med af en Storm af Handlekraft, til hvilken man aldrig havde kendt Mage før.

Paa den store og overfyldte Skueplads, hvor Verdens Tænkere havde travlt med at skabe sig nye Roller, var Roland Clewe nu rede til at optræde igen med mere Alvor og Begejstring end før; han vilde prøve en Rolle, der, hvis den blev spillet, som han ønskede at spille den, vilde indbringe ham ualmindelig Hæder og Ære og maaske Verden ualmindelige Fordele.

II. KAPITEL.

Fabriken i Sardis.

Paa den lille Station Sardis, i New Jerseys Højland, steg Roland Clewe ud af Toget, og næsten i samme Øjeblik følte han sin Haand greben af en ældre, tarvelig klædt Mand, der syntes at være henrykt over at se ham.

„Naa, Samuel, hvordan staar det saa til?“ spurgte Clewe, medens de gik fra Stationen. „Har De noget at meddele, som De ikke har telegraferet? Hvorledes har Deres Hustru det?“

„Tak, godt!“ lød Svaret. „Og der er ikke sket noget undtagen i Forgaars Aftes, da en Mand prøvede paa at se ind i deres Linse-Hus.“

„Hvorledes gjorde han det?“ udbrød Clewe, idet han pludselig vendte sig om imod ham. „Det forbavser mig i højeste Grad. Brugte han en Stige til det?“

Den gamle Samuel lo. „Nej, det kunde han jo ikke; det bøjelige Gærde skulde nok holde ham borte. Nej, han sejlede hen over Huset i en af disse Luftskrue-Maskiner, der har en Vifte under Vognen til at holde den oppe med?“

„Naa, saa svævede han vel op over mit Glastag og saa ned?“

„Ja, det var det, han gjorde“, svarede Samuel; „men det kostede ham en Del Besvær. Det var Maaneskin, og jeg passede paa ham.“

„Hvorfor skød De ikke paa ham?“ spurgte Clewe. „De kunde da i det mindste have sprøjtet en Ammoniakstraale op til ham og faaet ham ned.“

„Jeg vilde se, hvad han vilde gøre,“ svarede den gamle Mand. „Den Maskine, han havde, kunde naturligvis styres. Han kom godt nok op, men han kunde ikke klare sig for Vinden. Jeg maa lade den Fyr, at han styrede sin Maskine pænt. Han førte den et godt Stykke Vej til Luvart for Linsehuset og lod den saa gaa op, idet han ventede, at Vinden skulde føre den lige hen over Glastaget; men den sprang lidt om, og saa maatte han begynde for fra igen. Det gik galt et Par Gange, men saa hagede han sig fast til et Træ med et langt Reb, og saa lykkedes det ham at holde sig støt nok, saa han kunde se ned en god Stund.“

„Hvad behager?“ udbrød Clewe. „Lod De ham se ned i mit Linsehus?“

Den gamle lo. „Jeg lod ham se ned,“ svarede han; „men han saa' ingen Ting. Jeg stod og lo af ham i al den Tid, han var i Arbejde. Han havde sine Instrumenter med og sendte sine forskellige Lysstraaler der ned; han troede naturligvis, at han kunde se gennem det, vi havde lagt over vore Maskiner; men De kan tro Nej, han kunde ikke se noget, og jeg kunde næsten høre ham bande, medens han gned sine Øjne, efter at han havde set derned i nogen Tid.“

Clewe lo. „Naa,“ sagde han. „Saa havde De vel sat Lys-Slangen i Virksomhed?“

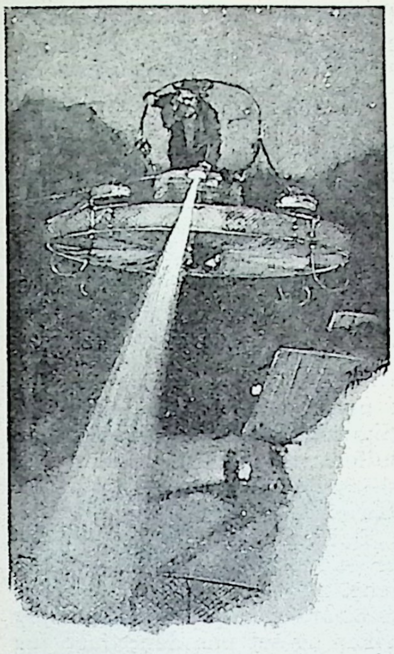
„Ja, akkurat! I al den Tid, De har været borte, har jeg hver Nat fyldt Værelset med Blinkfyrstraaler; for jeg vidste jo, at man ikke kunde faa nogen som helst Slags Straaler til at gennemtrænge dem. Man kan se gennem et Tag og en Mur, men man kan ikke se gennem Lys, der kommer den anden Vej, især ikke naar det drejer sig og render rundt og sprutter.“

„Det var en brillant Idé“, sagde Clewe; „jeg har aldrig tænkt paa, at man kunde bruge Lysslangen til det. Men der er meget faa Mennesker i denne Verden, som kunde forstaa mit Linsemaskineri, selv om de saa' det. Den Fyr maa være en Polak, som hedder Rovinski. Jeg saa ham i Evropa, og jeg tror, han er taget herover kort før mig.“

„Ja, det er nok Manden,“ svarede Samuel. „Jeg kastede en Undersøgelseslysstraale paa ham i det Øjeblik, han opgav Ævret, og jeg har et lille Fotografi af ham hjemme. Der er ikke meget andet at se af hans Ansigt end Skæg; men De kender ham vel nok igen.“

„Hvad blev der af ham?“ spurgte Clewe.

„Mit Lys skræmmede ham, og Vinden førte ham over til Skoven. Siden jeg vidste, at De saa snart kom hjem, vilde jeg ikke gøre mere. Det er bedst, De selv tager Dem af ham.“

„Ja, det skal jeg," svarede Clewe.

Roland Clewes Hjem, et lille Hus, der var tarvelig udstyret, men godt nok til en Ungkarlebolig, laa næppe en halv Mils Vej fra Stationen, og i Nærheden fandtes de udstrakte Bygninger, som han kaldte sin Fabrik. Her var Laboratorier, store Maskinværksteder, hvor mange Mennesker syslede med en Mængde løjerlige Indretninger af Metal og andet Materiale. Foruden flere mindre Huse fandtes der en stor, rund, taarnagtig Bygning med glatte Jærnvægge; den var tredive Fod høj, uden Vinduer og fik Lys og Ventilation fra oven. Dette var Clewes eget Værksted, og foruden den gamle Samuel Block og de Arbejdere, som var absolut nødvendige og paalidelige, kom kun meget faa andre Mennesker derind end han selv. Det var meget forskellige Ting, der blev lavede i Bygningerne, og mange af dem havde tilsyneladende ikke noget at gøre med hinanden; men man ventede, at hver enkelt vilde blive til noget, som vilde bevirke en Omvæltning i hidtil kendte Forhold. Roland Clewes Opmærksomhed var i disse Dage særligt optaget af hans Linsehus. Her vilde han snart begynde et Foretagende, der i hans Øjne var vigtigere end noget andet menneskeligt Arbejde.

Naar han undertiden i ledige Timer maatte tænke paa den anvendte Elektricitets Vidundere og stille dem paa deres rette Plads i Sammenligning med den store Opgave, han ventede at løse, saa kunde han et Øjeblik blive grebet af Tvivl. Men disse Øjeblikke kom ikke hyppigt. Den Dag vilde indtræffe, da der fra hans Linsehus skulde udgaa en stor Opdagelse, som skulde forbavse Verden.

Under Roland Clewes Ophold i Tyskland havde Samuel Block haft Opsyn med hans Fabrik. Denne gamle Mand var ikke videnskabelig dannet, han var ikke en dygtig Mekaniker; han havde tidligere været slet og ret Skomager. Men da Clewe for omtrent fem Aar siden havde opført sin Fabrik i Nærheden af den lille Landsby Sardis, havde han sendt Bud efter Block, hvem han havde kendt hele sit Liv, og som den Gang ejede en lille Avlsgaard; han havde bygget et lille Hus til ham og hans Kone og ansat ham som Opsynsmand. Efterhaanden var hans Stilling bleven udvidet, og han havde nu Opsyn med alle Bygningerne. Han vidste, hvad der gik for sig i hver enkelt, fik et ganske godt Indblik i Maskineriet, kunde tumle med mange af Instrumenterne og gav af og til sin Arbejdsgiver nyttige Vink, især naar det gjaldt om at anvende Instrumenter til noget, de egentlig ikke var bestemte til. Han var en paalidelig og trofast Mand og tog først og fremmest Hensyn til sin Principals Interesser. Men skønt han altid, i det mindste nogenlunde, forstod de Opgaver, som Opfinderen vilde løse, og ofte kunde se det storartede i hans forskellige Arbejder, troede han aldrig paa noget af dem.

Sammy var fra Top til Taa en gammeldags Mand. Han var født og voksen op i de Dage, da et Damplokomotiv var godt nok og hurtigt nok for enhver fornuftig Rejsende, og han foretrak i høj Grad et Par gode Heste for ethvert Befordringsmiddel, som man styrede med et Haandtag, og hvis Hastighed man regulerede med en Knap. Roland Clewe kunde opfinde de vidunderligste Ting og gøre de mest forbavsende Ting med dem, Sammy mente dog altid, at selv om Maskinerne gjorde alt, hvad man ventede af dem, saa var det, de gjorde, dog i Almindelighed ikke Umagen værd at gøre.

Sammy hindrede dog aldrig hverken i Ord eller Gærning sin Principals Planer og Arbejder. Tværtimod, han hjalp ham paa alle mulige Maader; men alligevel var det en af hans fasteste Anskuelser, at Clewe ikke havde Ret til at forlange, at han skulde tro paa Værdien af hans dristige og forbavsende Planer.

Før Roland Clewe gik i Seng den Aften, havde han besøgt alle sine Værksteder, Laboratorier og Fabriker. Hans Folk havde arbejdet flittigt under hans Fraværelse, og Formændene mente, at alt var gaaet saa hurtigt og godt fremad, som man kunde vente; men Clewe var ikke tilfreds, skønt mange af hans Opfindelser og Maskiner var meget nærmere ved at være fuldendte, end han havde ventet. Det Arbejde, der nødvendigvis maatte gøres i hans Linsehus, før han igen kunde tage fat paa sit store Livsværk, var endnu ikke færdigt. Saa vidt han kunde dømme, vilde det vare en Maaned eller to, før han kunde ofre sig for den Opgave, som havde optaget hans Tanke baade Dag og Nat.

III. KAPITEL.

Margaret Raleigh.

Efter Frokost den næste Morgen steg Roland Clewe til Hest og red over til et smukt Hus, der laa paa en Høj omtrent halvanden Mil fra Sardis. Heste, som man næsten ikke havde brugt i den første Tredjedel af Aarhundredet, var nu næsten ved at komme paa Moden igen. Mange Mennesker paaskønnede nu den Fornøjelse, man havde haft af disse Dyr siden Verdenshistoriens Begyndelse, og mente, at ingen livløs Maskine kunde udfylde deres Plads i æstetisk Henseende. Da Clewe svang sig ud af Sadlen ved Foden af en bred Trappe, gik Døren til Huset op, og en Dame kom til Syne.

„Jeg saa' Dem komme", udbrød hun og ilede ned ad Trappen.

Det var en smuk, temmelig høj Dame, omtrent fem Aar yngre end Clewe. Det var Fru Margaret Raleigh, Roland Clewes Kompagnon og Medejer af Fabrikerne i Sardis, hvoraf hun i Virkeligheden ejede den største Part. Hun var Enke, og hendes Mand havde ikke blot været Videnskabsmand, men desuden en meget rig Mand, og da han døde i Begyndelsen af sin lovende Løbebane, havde hans Enke anset det for sin Pligt at ofre den Formue, han efterlod sig, til Videnskabens Fremme og Udvikling. Hun vidste, at Roland Clewe var en ivrig Gransker og flittig Arbejder, at han havde originale og glimrende Idéer, og at han udklækkede Planer, som, hvis de lykkedes, vilde sikre ham en Plads blandt Verdens store Opfindere.

Hun var ikke videnskabelig dannet i Ordets strænge Forstand, men hun havde den mest levende Interesse for alle videnskabelige Undersøgelser, og der var en Klarhed og Storartethed i de Formaal, til hvilke Roland Clewe havde helliget sit Liv, som bestemte hende til at støtte ham med al den Magt, som hendes Penge og hendes personlige Opmuntring kunde yde.

Derfor var den største Del af den Formue, som Herbert Raleigh havde efterladt, bleven anbragt i Værkstederne og Fabrikerne i Sardis, og Roland Clewe og Margareth Raleigh var Kompagnoner og Ejere af den store Anstalt.

„Det glæder mig at ønske Dem velkommen tilbage",

sagde hun og gav ham Haanden, „Men jeg synes, det er løjerligt at se Dem komme til Hest. Jeg vilde snarere have troet, at De denne Gang var kommet svævende hen over Trætoppene paa Luftskøjter.“

„Nej“, svarede han. „Maaske jeg kan opfinde den Slags Tingester; men jeg foretrækker en Hest. Kan De huske min Hoppe? Den red jeg paa, før jeg rejste. Jeg betroede den til Sammy, og han har redet paa den hver Dag.“

„Og det har han vist været glad ved“, sagde hun; „for jeg har hørt ham sige, at „døde Ben“ er det, han hader mest her i Verden. „Naar jeg ikke kan bruge mine egne“, sagde han, „saa vil jeg have nogle andre, der er levende.“ — Det Dyr er saa nydeligt“, tilføjede hun, medens Clewe saa sig om efter et Sted, hvor han kunde binde Hesten fast, „at jeg kunde have stor Lyst til at lære at ride.“

„En Kvinde til Hest vilde være et underligt Syn“, sagde han, og saa gik de ind i Huset.

Samtalen i Fru Raleighs Studerekammer denne Morgen var meget lang og spændende. Hun havde i flere Aar højsindet og gavmildt anvendt sin Kapital paa de Foretagender, paa hvilke der blev arbejdet i Fabriken i Sardis, men hidtil havde man endnu ikke haft nogen nævneværdig Indtægt. For mange Tings Vedkommende havde man naaet et tilfredsstillende og heldigt Standpunkt; men endnu var intet blevet fuldendt; og nu maatte de to Kompagnoner indrømme, at det Arbejde, som Clewe havde gjort Regning paa at kunne begynde straks efter sin Tilbagekomst fra Evropa, maatte opsættes.

Og dog var der ikke Spor af Modløshed hos dem, medens de sad dèr lige over for hinanden. Han var lige saa fuld af Haab som nogen Sinde og hun lige saa fuld af Tro.

Det var et interessant Par. Han, mørk, lidt hulkindet, med et Par Furer i Panden, en mager, men kraftig Skikkelse, hun med Kinder, som Energien farvede røde, med graa Øjne, der var større end i Almindelighed, medens hun saa op fra det Papir, hun havde regnet paa. Den tætsluttende Kjole passede smukt til hendes Skikkelse, som, selv naar hun hvilede, røbede Handlelyst og Kraft.

„Hvis vi skal vente paa den artesiske Straale“, sagde hun, „maa vi prøve paa at udføre noget andet. Folk iagttager os, taler om os, venter noget af os; vi maa give dem noget. Spørgsmaalet er: Hvad skal det være?“

„Jeg mener nu“, svarede han, „at *De* i lang Tid har iagttaget mig og ventet noget, og at det er paa Tiden, at jeg kommer med noget. Nu er Spørgsmaalet —“

„Aldeles ikke!“ afbrød hun ham. „De stiller for store Fordringer til Dem selv. Det er ikke mig, der forlanger noget af Dem. Vi arbejder sammen, og det er os begge to, som maa skænke denne stakkels gamle Verden noget for at tilfredsstille den en Tid, indtil vi kan meddele den storartede Opdagelse, der er mere storartet end noget, som Verden hidtil har kunnet forestille sig. Sig mig, Hr. Clewe, hvad kan vi saa tage fat paa og udføre straks? Kan vi gøre den store Bombe færdig?

Clewe rystede paa Hovedet.

„Nej“, svarede han. „Det gaar brillant fremad med den; men der mangler endnu meget, inden vi kan eksperimentere med den“.

„Medens De har været borte“, sagde hun, „har jeg ofte været nede i Fabriken og set paa den; men jeg synes, det gaar meget langsomt med den. Jeg antager, den vil gaa hurtig nok, naar den først er færdig“.

„Ja“, svarede han. „Den vil gaa hurtig nok til at gøre det af med Verdens Artilleri. Men, som De siger, lad os ikke tale om de Ting, som vi maa vente med. Jeg skal omhyggeligt tænke paa alt, hvad vi har under Arbejde, og i Morgen skal jeg foreslaa noget, som vi saa gør færdigt straks“.

„Jeg kan nu alligevel ikke lade være med at tænke paa den artesiske Straale“, sagde hun, da hun rejste sig for at gaa.

„Det kan jeg heller ikke“, svarede han; „men for Øjeblikket maa vi arbejde paa noget andet“.

Den artesiske Straale, som de to talte om, var en Opfindelse, som Roland Clewe havde eksperimenteret med i lang Tid, og som havde været Formaalet for hans Arbejder og Studier i Evropa. I Aarhundredets Begyndelse havde man almindeligt antaget, at X-Straalen eller Kathode-Straalen var bleven udviklet og anvendt saa fuldkomment som muligt. Den blev benyttet i Lægevidenskaben, i Mekaniken og ved mange videnskabelige Foretagender, men i en Snes Aar havde man ikke gjort noget Fremskridt i dens Anvendelse.

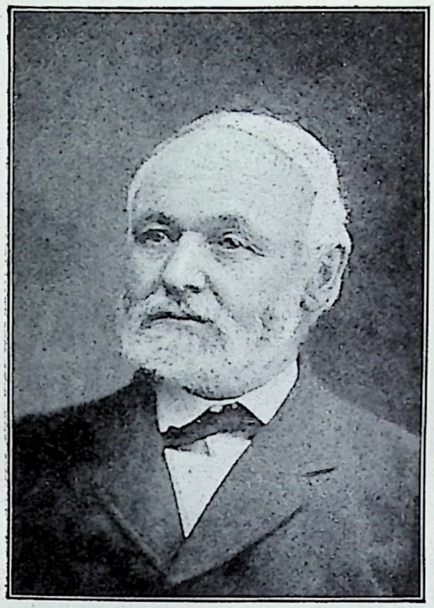
Roland Clewe mente at have opdaget en Lysstraale, som til en vis Grad lignede Kathodestraalen, men var af langt større videnskabelig Betydning og Vigtighed. Ganske simpelt beskrevet bestod hans Opdagelse i en mægtig Straale, som var frembragt ved [illegible] Kombination af elektrisk Lys, og som kunde trænge ned i Jorden, gaa gennem alt, hvad den traf paa sin Vej, og belyse og vise enhver Ting, som den gik igennem.

Clewe havde eksperimenteret med alt muligt, hvad der fandtes under Jordens Overflade i denne Egn, og intet havde modstaaet hans Straales gennemtrængende og oplysende Indflydelse — den kaldtes med Rette den artesiske Straale; for den skulde bore sig ned i Jordens Indvolde. Efter at have gjort flere mindre Forsøg med sin Lysstraales Kraft og Evne havde Roland Clewe givet sig til at konstruere et massivt Apparat, hvormed han troede, han kunde frembringe en Straale, som lidt efter lidt, maaske Fod for Fod kunde trænge ind i Jorden og belyse alt det, der fandtes mellem det dybeste Punkt, det naaede, og Linserne i hans Maskine.

(Forts.)

UGENS REVUE.

PROFESSOR C. R. UNGER.

PROFESSOR *C. R. Unger,* der den 30. f. M. døde i Kristiania, 80 Aar gammel, var en af Norges betydeligste Videnskabsmænd. Mest har han gjort sig fortjent som Tekstudgiver og Bearbejder af den gamle norske Literatur („Oldnordisk Grammatik og Læsebog", „Den ældre Edda", „Diplomatarium Norvegicum" m. m.). I disse Arbejder har U. ikke alene lagt en utrættelig Flid for Dagen, men ogsaa stor videnskabelig Grundighed.

Ungers varme Interesse for den norske Maalsag fortjener at fremhæves; han var en af det norske Samlags Stiftere.

Som Universitetslærer i Kristiania virkede U. uafbrudt fra 1851 til i Sommer.

HEINRICH HEINE. — Der har været Tvivl om, hvorvidt Tysklands store Lyriker er født i 1797 eller 99. Men nu er det oplyst, at han den 13. Decbr. 1797 saa Dagens Lys i Düsseldorf. I Ynglingealderen gjorde han sig nok i Anledning af Værnepligten nogle Aar yngre, end han var. — Her i Danmark er 100-Aars Dagen for Heine's Fødsel bleven fejret ved, at *Dr. Georg Brandes* af „Hovedstrømninger" har udløst et enkelt Afsnit og med visse Rettelser og Tilføjelser udgivet det som Bog for sig. Om Heine's Verdensry skriver Dr. Brandes: „Dette Verdensry beror imidlertid ikke paa Heine's Fortrin alene, men desuden paa, at der er store Partier af hans Værker, som kun udkræve yderst ringe Kultur for at forstaas, og til hvis Nydelse der heller ikke udfordres Sjælsadel, andre Partier, hvor sjælelig Adel snarere er en Hindring for Nydelsen. Men det beror vistnok fuldt saa meget paa, at hans Talent alligevel i sin Retning var Samfundets største." Og Heines Stil karakteriserer han paa følgende Maade: „Den udmærker sig ved den højeste Fortætning af Stemninger, Tanker og Billeder. Dens Karaktermærke er den stærkeste Sammentrængthed. Heine gør alt nærværende, levende, indfører selv i rolige Æmner en nervøs, undertiden dæmonisk Lidenskabelighed, driver ikke sjældent det Mimiske op indtil det Grimacerende, ombytter stundom Dagslyset med det elektriske Lyses skærende Klarhed — en Unatur, som dog findes i Naturen. Hans Hovedvirkemiddel er poetisk Fynd."

HEINRICH HEINE.

FRU *Maria Bojesen.* — En af den danske Literaturs Veteraner fyldte Fredag den 10.

FRU MARIA BOJESEN.

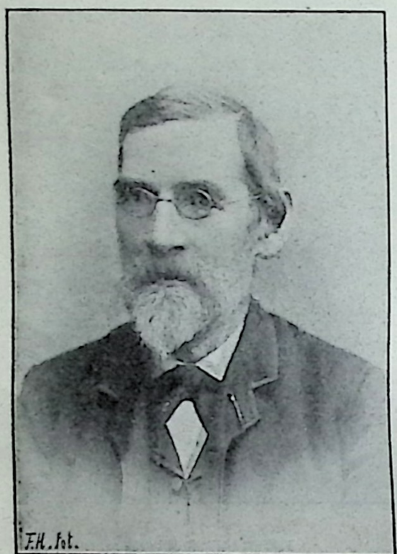
Decbr. sit 90. Aar, og i den Anledning blev der fra mange Sider vist hende den Opmærksomhed, hun gennem et langt og virksomt Liv i saa fuldt Maal har gjort sig fortjent til. Ikke blot som Forfatterinde af adskillige søgte Børnebøger, men ogsaa gennem sin filantropiske Virksomhed for gamle Lærerinder har hun udført et Arbejde, hvis Frugter hun har haft den Glæde i levende Live at se.

Selv nu i hendes Livsaften er hendes virksomme Aand altid rede, hvor hendes Indsigt og Dygtighed kan træde hjælpende til. Som Forfatterinde har hun i en Række af Aar nydt offentlig Understøttelse.

KANCELLIRAAD *Lynge,* der efter nogen Tids Svagelighed, afgik ved Døden den 5. December, 75 Aar gammel, var en Personlighed, der gennem en lang og betydningsfuld Virksomhed indenfor den danske Boghandel paa det antikvariske Omraade naaede en Position, som mange, baade Videnskabsmænd og Kolleger, i høj Grad har draget Nytte af. Var der en eller anden usædvanlig Opgave at

løse i Retning af Bogkendskab, kunde man være forvisset om aldrig at gaa forgæves til „gamle Lynge“, som med den største Beredvillighed slog op i sin eminente Hukommelse eller stillede sine store Samlinger til Disposition for Undersøgelser. Hans Antikvarlager, som omfatter over 300,000 Bind, indeholder de sjældneste Ting, og intet Offer skyede han for stadig at forøge sin Samling. En enestaaende Holberg-Samling kom fra hans Haand til Sorø Akademi i 1871.

Hans Samlerlyst har ikke alene paa Bogomraadet sat rige Spor i mange illustrerede Værker, men ogsaa i sine betydelige Samlinger af kulturhistoriske Billeder, Kobberstik, danske Kunstnerportrætter og

KANCELLIRAAD LYNGE.

vel især i Møntsamlingen sad han inde med en Rigdom af kostbare Sjældenheder.

Det er intet Under, at Mænd som afdøde Gehejmearkivar Wegener, der selv havde ofret saa betydelige Summer paa sit Bibliotek, skattede Lynge højt og benyttede ham som Mellemmand og Raadgiver ved Indkøb. Baade den danske og den svenske Konge har paaskønnet Lynges Arbejde ved at skænke ham „Fortjenstmedaljen i Guld“, og i 1892 blev L. udnævnt til Kancelliraad.

Hans uegennyttige og hjælpsomme Redebonhed vil sent blive glemt af hans mange Venner blandt Videnskabsmænd og Kolleger.

HOFRAAD *Bernhard Pollini*, der i disse Dage er død, var en af Tysklands mest bekendte Teaterdirektører. I sit 61 Aar lange Liv havde han udfoldet en kolossal Energi og Arbejdskraft som Leder af en Række Scener; han havde endog flere paa én Gang under sit despotiske Scepter.

HOFRAAD BERNHARD POLLINI.

Med Sæde i Hamburg, hvor han var Direktør for baade Stadtteatret, Altona-Teatret og Thalia-Teatret, havde han en betydelig Indflydelse paa de sceniske Forhold i Nordtyskland.

Han var en udmærket Forretningsmand, en noget mindre udmærket Kunstven.

For os Danske har Pollini mest Interesse derved, at han paa sit Teater i Hamburg har præsenteret Tyskerne Prøver paa dansk Operaproduktion (Lange-Müllers „Spanske Studenter“, Emil Hartmanns „Ragnhild“ samt Ennas „Heksen“ og „Aucassin“).

OPERASANGERINDEN *Fru Osta-Schottländer* betræder nu for første Gang det kgl. Teaters Scene, skønt hun i en Aarrække har indtaget en fremragende Plads ved forskellige sydevropæiske og andre Operaer.

Fruen, der er en Datter af den

OPERASANGERINDEN FRU OSTA-SCHOTTLÄNDER.

nuværende Birkedommer paa Frederiksberg, *Høst* (hvoraf Osta er en italianiseret Form), har af og til paa mindre Besøg i sit Fædreland optraadt for et dansk Publikum og senest i Sommer paa et Par Koncerter i Tivoli gjort megen Lykke ved sin brillante store Operasopran og sit dramatiske Foredrag, der absolut henviste hende til Scenen. Den, fra hvilken hun nu præsenterer sig for Københavnerne som Aida.

PRINS *Heinrich* af Prøjsen, Kejser *Wilhelm* den 2dens yngre Broder, tiltraadte den 15. ds., i Spidsen for en tysk Eska-

PRINS HEINRICH.

dre, et længere Togt, der skal gaa til Kina for der at værne om Tysklands Interesser i det fjærne Østen, hvor særlig i Kiauschau-Havnen Situationen for nogen Tid siden antog en for Tyskerne ret truende Karakter.

DANSKE REDAKTØRER. — I.

„HVER 8. DAG“ begynder i Dag en Serie Portrætter af de vigtigste danske Dagblades Redaktører. Serien aabnes med Hovedstadens Presse, og derefter kommer Stiftstidenderne.

Som den første i Rækken burde naturligvis egentlig præsenteres Redaktøren af „Berlingske Tidende“, det gamle Regeringsorgan. Men vi ser os destoværre ikke i Stand til at gøre vor Skyldighed i saa Henseende.

Og Grunden er den lige saa simple som pudsige, at Bladets nuværende Redaktør, Dr. phil. *C. Rothe*, — der den 1. Januar d. A. afløste Dr. phil. *Manicus*, — har er-

klæret, at han ikke er bleven fotograferet en eneste Gang, siden han var 2 Aar gammel; at han heller aldrig har ladet sig tegne, male eller modelere; og at det i det Hele taget er hans bestemte Ønske ikke under nogen som helst Form at blive foreviget.

Da vi nu altsaa ikke saa godt kunde bringe Billedet af et 2-Aars Barn med Underskriften „Dette skal være Redaktør Rothe“, maa Læserne til vor Beklagelse — og sikkert ikke mindre til deres egen — renoncere paa Fornøjelsen af at stifte Bekendtskab med Doktorens markerede, interessante Fysiognomi.

Efter denne lille Indledning gaar vi over til Dagsordenen, paa hvilken vi tillader os først at sætte Formanden i den københavnske Journalistforening:

REDAKTØR C. CARSTENSEN.

H. C. E. Carstensen, der er en Proprietærsøn, er født 19. Januar 1837, Student 56 fra Aarhus Katedralskole, studerede en Tid lang Jura, men kom i 59 ind i Journalistiken, skrev under „Grevindefejden“ en Del opsigtsvækkende Artikler i „Avertissementstidenden“ og tog, medens han 60—65 var knyttet til „Dagbladet“, statsvidenskabelig Eksamen.

Arbejdede 65—66 ved „Berlingske Tidende“, 67—68 ved „Dagstelegrafen“, stiftede Efteraaret 68 sammen med Rob. Watt, Vilh. Rasmussen og Edgar Collin „Dagens Nyheder“, hvis Redaktion han ved Watts Udtræden overtog Efteraaret 73. Deltog 65 i Oprettelsen af den første Generalkorrespondance i Danmark og var 65—66 Korrespondent til „Kölnische Zeitung“.

I Højres Politik har C. spillet en betydelig Rolle, dels som Journalist og Bladleder, dels som Foredragsholder og Taler. Var 85 til 90 For-

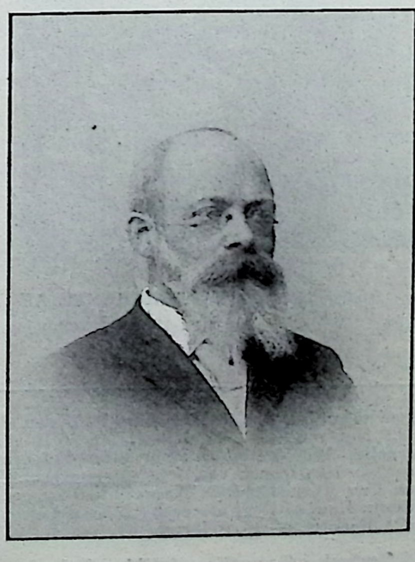

REDAKTØR V. B. HØRUP.

mand for de konservative Klubbers fælles Repræsentantskab, blev April 93 Formand for Journalistforeningen i København, da Emil Bjerring trak sig tilbage, og indtraadte ved dennes Død i Efteraaret 96 i „Nationaltidendes“ Redaktion. 1894 udnævntes C. til R. af Dbg.

Et livligt, klart Hoved. En smidig, ofte noget maliciøs Pen. En elskværdig Personlighed, hvis Ævne til at forlige modsatte Standpunkter og borttage skarpe Kanter gør ham særlig skikket til at lede de københavnske Pressemænds Samvær og Samarbejde i Journalistforeningen.

V. L. B. Hørup, Politiker og Redaktør af „Politiken“, er født 22. Maj 1841, Skolelærersøn fra Frederiksværk-Egnen, Fætter til Holger Drachmann; Student 61 fra Metropolitanskolen, 67 juridisk Kandidat, knyttet 73—77 til „Morgenbladet“, Medstifter af „Onsdagsforeningen“ (det første Forsøg paa at samle

REDAKTØR E. WIINBLAD.

Oppositionen i København), kom 1876 ved et Udfyldingsvalg (Køge) ind i Folketinget, hvor han havde Sæde, indtil han 92 fortrængtes af den moderate Højesteretssagfører Alberti.

Optraadte i Februar 1877 som offentlig Anklager i Rigsretssagerne mod Krieger, Hall o. fl. fhv. Ministre og skilte sig fra Hvervet med stor Dygtighed. Sluttede sig 78 til den radikale Gruppe og blev næst efter Berg dens Leder; Medlem af Finansudvalget 78—92, Statsrevisor 79—92 og atter siden 95.

1. Januar 81 til Udgangen af 83 Udgiver og Redaktør af „Morgenbladet“ sammen med C. Berg og Dr. E. Brandes; blev 84 Fører for det „evropæiske“ Venstre, startede Okt. 84 sammen med E. Brandes „Politiken“ og maatte som Redaktør af dette Blad — der fra først af

REDAKTØR V. SECHER.

væsentlig skylder ham sit livlige, ironiske Præg — i Vinteren 89—90 udstaa en 3 Maaneders Fængselsstraf.

Ypperlig og ejendommelig Taler i Rigsdagen og paa Møder; vittig, bitter, hensynsløs og spydig. Fremsatte i 78 den bekendte Udtalelse, at „Folketinget er den højeste Myndighed; det har ingen over sig, ingen ved Siden af sig“, — Ord, der ligesom andre af hans hvasse, ofte som sviende Slagord tilspidsede Udtalelser satte Sindene i den stærkeste Bevægelse for eller imod.

E. Wiinblad, Redaktør af „Socialdemokraten“, er født 54, blev i 73 udlært som Typograf, Redaktør 81 og Folketingsmand 95.

Har som Redaktør en Ævne til straks at se den agitatoriske Kærne i enhver Sag og til at fremsætte den i en enkel, klar, stærkt understreget populær Form. Han er altid fuld af Kamplyst og Interesse og

præger personlig største Delen af Bladets Stof. I privat Omgang og paa nevtrale Omraader er han yderst elskværdig og hensynsfuld, en munter Selskabsmand og en fortræffelig Bordtaler i snævrere Lag; men naar *Partiet* og *Sagen* kræver det, kan han uden Betænkning sætte alle private Hensyn til Side.

V. *Secher*, Redaktør af „Dannebrog", er født 17. Januar 1854 i København, Søn af prakts. Læge M. P. Secher. Gik i Borgerdydskolen paa Kristianshavn, Student 72, statsvidenskabelig Kandidat i 76, ansattes straks efter som Sekretær hos Overpostmesteren i København og blev i denne Stilling til Afskedigelsen i 1881.

Allerede fra 15. November 1878 var S. ansvarshavende for det paa denne Dag stiftede Dagblad „Dags-Avisen". Da „Dags-Avisen" i Sommeren 1886 blev smeltet sammen med „Morgenbladet", blev S. Medredaktør af dette, og ved Korsgaards Afgang fra Bladet Aaret efter blev han dettes politiske Redaktør indtil Bladets Ophør den 31. Avgust 92.

Secher var under Valgkampagnen i 1892 Redaktør af „Køge Valgblad". Han har været ansvarshavende Redaktør for „Dannebrog" fra Bladets Start den 1. September 1892.

Er en usædvanlig indsigtsfuld og pligtopfyldende Bladleder, der med Liv og Sjæl gaar op i sin Virksomhed: han tilbringer daglig 7 à 8 Timer paa sit Kontor. Omgaas paa en kammeratlig Fod med sine Medarbejdere, som derfor er deres Chef overordentlig hengivne. Er noget af et Stemningsmenneske, en munter og skattet Selskabsmand; har baade som Redaktør og som Menneske store franske Sympatier, elsker Rejser og interesserer sig stærkt for Teatret.

VORE BILLEDER.

UROLIGHEDERNE I ØSTRIG. — Som bekendt har der i den senere Tid fundet en Række Ekscesser Sted i Anledning af Skandalescenerne i den østrigske Rigsdag, hvor det den 25. November ved en lovstridig Skinafstemning vedtoges, at Formanden om fornødent skulde kunne udelukke Medlemmerne fra tre Møder og, hvis de gjorde Modstand, lade dem fjærne med Magt fra Salen.

Snart tog *Wiens* Befolkning Del i de vilde Tumulter, for hvilke Rigsdagsbygningen var Skueplads. Alle Indgangene maatte besættes af Sikkerhedsvagter, og uden for paa Gaden havde der samlet sig Masser af Mennesker, der demonstrerede mere og mere energisk imod Regeringspartiet. De under de stormende Parlamentsoptrin værst medtagne Deputerede hilstes med Begejstring af Hoben, hvis Holdning efterhaanden blev saa truende, at Politiet til Fods og til Hest maatte skride ind; flere blodige Sammenstød fandt Sted, mange blev saarede, et Par Tusinde Mennesker anholdtes. Først var det Studenterne, senere tillige Arbejderne, der traadte op som Spektakelmagere i Wiens ellers saa fredelige Gader. Urolighederne, der antog stedse større Dimensioner, stilnede ikke af, førend Budskabet om Grev *Badenis* Demission naaede ud til den ophidsede Befolkning.

Fra Wien forplantede Revolten sig til *Prag*, hvor Badenis Fald fremkaldte stærke Angreb fra Czekernes Side mod Tyskerne. Disses Privatboliger, Forretningslokaler og Forsamlingssteder blev bombarderede med Sten og udplyndrede, og udenfor dem fandt ondartede, fjendtlige Demonstrationer Sted. Ikke alene Politiet, men ogsaa Militæret maatte opbyde hele sin Styrke for at indskrænke Tumulten. Der herskede fuldkommen Belejringstilstand i Prag. Militæret patrouillerede i Gaderne. Plyndringerne fortsattes. Ve den, der talte Tysk!

Først den 2. Decbr. lagde Stormen sig, da det forkyndtes paa Gader og Torve, at Indenrigsministeren i Forstaaelse med Justitsministeren havde nedsat Standretten for Prag og Omegn; denne Standret straffede med Døden enhver, der ved Voldshandlinger eller Beskadigelse af andres Ejendom forbrød sig mod den offentlige Orden.

Under Ekscesserne var i Prag og Forstæder 44 Butikker blevne plyndrede, og paa 800 Huse var Ruderne slaaede ud.

SIGNORA *Persico*, en italiensk Sangerinde, der for Tiden optræder i *Cirkus*-Etablissementet, findes portrætteret paa dette Hæftes Omslag.

Signoraen er ved sin kvikke Sang og sine pikante Kostymer bleven Hovedtiltrækningen paa Etablissementets Program i denne Maaned.

DEN FARLIGSTE AF ALLE BACILLER.

HOVEDBRUD.

En Mand vil bygge en to Etagers Villa i kvadratisk Form med Kælder under hele Bygningen. Inden Opførelsen beslutter han sig til at gøre Bygningens Sider 1 Alen større, end han først havde tænkt. Derved blev Husets indvendige Fladerum 93 Kvadratalen større. Hvor stor var en Side, indvendig maalt?

DANZIGER-CHOKOLADEN. EN ANEKDOTE FRA NAPOLEONS-TIDEN. FRA FRANSK VED S. P.

En tidlig Morgenstund, sidst i Maj Maaned 1808, faa Dage efter Danzigs Indtagelse, blev der mældt Marskal Lefebvre, at Kejseren ønskede øjeblikkelig at tale med ham.

Marskallen laa endnu og sov, da Budet kom, men skyndte sig at staa op og var ikke mange Minutter om at fuldføre sin Paaklædning.

Napoleon var i Færd med at diktere en Rapport til General Berthier, da Lefebvre lod sig mælde.

„Allerede!“ udbrød Napoleon. „Det kalder jeg, min Sandten, at skynde sig. Finder De ikke ogsaa, Berthier, at vor Ven *Hertugen* ved denne Lejlighed har lagt en ualmindelig Hurtighed for Dagen?“

Derpaa vedblev Kejseren, henvendt til den tjenstgørende Officer:

„Vil De sige til *Hertugen af Danzig*, at jeg har bedt ham være saa venlig at komme her hen, fordi jeg gærne ønsker at have den Fornøjelse at spise Frokost med ham. Men vil De bede *Hertugen* være saa god at forblive i Forgemakket i nogle faa Minutter, da jeg lige i Øjeblikket har meget travlt“.

Ordonnansofficeren mente, Kejseren tog fejl, og gjorde Hans Majestæt opmærksom paa, at der ikke var Tale om nogen *Hertug af Danzig*, men at det var Marskal Lefebvre, der havde ladet sig mælde.

„Gaa kun ud og sig, som jeg har sagt“, svarede Napoleon smilende. „Naar *jeg* har Lyst til at gøre en Mand til Hertug, har *jeg* vel Lov dertil, ikke sandt? Og desuden maa De vist indrømme mig, at Marskal Lefebvre ved sin sidste hæderfulde Bedrift har gjort sig værdig til en lille Udmærkelse!“

Officeren bukkede og gik ud til Marskallen, der havde ondt ved at beherske sin Utaalmodighed over at skulle vente saa længe, og som ikke kunde fatte, hvorfor Kejseren, fra hvem han skiltes sent den foregaaende Aften, allerede nu, saa tidlig paa Morgenstunden, havde haft Bud efter ham igen.

„Jeg skulde bede Hertugen fra Hans Majestæt“, sagde Officeren, „om Deres Ekscellence vilde vente nogle Minutter. Hans Majestæt ønsker at spise Frokost sammen med Deres Ekscellence, men er for Øjeblikket i Færd med at diktere en Rapport til General Berthier.“

„Hans Majestæt har at befale“, svarede Marskallen og tog Plads paa en Stol uden at lægge Mærke til den nye, fornemme Titel, der blev ham givet.

Ti Minutter efter ringede Kejseren, og kort efter kom Officeren tilbage og bad Marskallen træde ind i Spisestuen, hvor Hans Majestæt og General Berthier allerede havde taget Plads ved Bordet.

Straks da Lefebvre traadte ind, vendte Napoleon sig om, bredte begge Arme ud imod ham som til en Omfavnelse og raabte i en munter Tone:

„God Dag, god Dag, kære *Hertug!*“

„Men, Sire, hvorledes . . .“

„Kom dog nærmere, kære *Hertug*! Hvorledes kan det dog falde Dem ind, kære *Hertug*, at blive staaende der henne ved Døren? Kom her hen, kære *Hertug*, og sæt Dem ved Siden af mig.“

Lefebvre vidste ikke, hvad han skulde tro, og tog Plads ved det veldækkede Frokostbord med en Mine som et Menneske, der har en Følelse af, at der bliver drevet Gæk med ham, men som dog ikke rigtig har Mod til at protestere.

Marskallens Forlegenhed gjorde imidlertid ikke mindste Indtryk paa Kejseren, der blev ved at sige „Hertug“ til ham ved hveranden Sætning og til sidst udbrød:

„Hør, min kære Hertug, det er fra en paalidelig Kilde kommet mig for Øre, at De holder saa ubeskrivelig meget af Vanille-Chokolade? Er det sandt, hvad man siger? Kan De virkelig saa godt lide Vanille-Chokolade, kære Hertug?“

„Ja, Sire, men . . .“

„Godt, kære Hertug! Det glæder mig, at Rygtet taler sandt. Desværre kan jeg ikke byde Dem en Kop Chokolade nu til Frokost. Jeg tænkte paa det i Morges, men glemte at sige det til Kokken. Derimod skal det være mig en sand Fornøjelse at præsentere Dem et Fjerdings-

pund fineste ægte Vanille-Chokolade fra den tyske Konditor i Danzig . . . Det var virkelig flinkt af Dem, at De erobrede den By, og jeg har derfor tænkt, det var rimeligt, De fik noget for Deres Ulejlighed, selv om det kun bliver — en Pakke Vanille-Chokolade."

Med et polisk Smil rejste Kejseren sig fra Bordet, gik hen til sit Chatol, trak en Skuffe ud og fremtog en lille aflang Pakke i Sølvpapir, som han rakte til Lefebvre med følgende Ord:

„Kære Hertug! Jeg har herved den Ære at overrække Dem et fuldvægtigt Fjerdingspund ægte Vanillechokolade og haaber, at De ikke kaster Vrag paa min ringe Gave. Smaaforæringer, siger man jo, holder Venskab vedlige."

Marskal Lefebvre takkede med et Smil, der ikke var ganske ægte, og stak Chokoladen til sig, hvorpaa Frokostkampagnen begyndte med Liv og Lyst og fortsattes i bedste Stemning, medens kejserlige Smaavittigheder idelig krydrede Maaltidet.

En prægtig Leverpostej med Trøfler, der forestillede (om ikke just med nogen overdreven skuffende Lighed) hverken mere eller mindre end selve Byen Danzig, indtog Hæderspladsen midt paa det bugnende Bord, og da der skulde tages Hul paa den lækre Ret, begyndte Kejseren atter at gøre Løjer med den nybagte Hertug:

„Ikke sandt, kære Hertug, det er en glimrende Idé, Kokken dèr har faaet? Hvor det var snildt af ham netop at give Postejen den Façon, og hvor den passer brillant til Situationen! . . . Naa, kære Hertug, tag nu Gaffelen og Kniven og vis saa General Berthier og mig, hvordan De bar Dem ad med at „tage" Danzig. Hvor vil De nu begynde Brèchen? Det bliver interessant at se, hvorledes det første Indhug falder ud."

Marskallen parerede Ordre og skar Postejen for, medens Kejseren og Berthier vred sig af Latter, og Samtalen fortsattes fra Napoleons Side i samme gemytlige og lidt satiriske Spor, saa længe Maaltidet varede. —

Da Lefebvre kom hjem, tog han forsigtig den lille Pakke op af sin Inderlomme og gav sig, ikke uden Nysgærrighed, til at undersøge Indholdet.

Hans Forventninger om noget behageligt blev ikke skuffede: Pakken indeholdt *tre Hundrede Tusind Francs* i Sedler. —

I lang Tid derefter var det et staaende Udtryk i Arméen at kalde baade Mønter og Sedler for *Danziger-Chokolade,* og naar en Soldat opfordrede en af sine Kammerater til at traktere, lød det gærne:

„Naa, Gamle! Du skulde vel ikke tilfældigvis være saa heldig at have noget „Danziger-Chokolade" i din Tornyster, hvad?"

TO TEGNERE. AF F. BAUDITZ. I.

For en Snes Aar siden kunde man i yngre Kunstnerkredse høre den Paradoks fremsat, at en Maler i Grunden ikke behøvede at lære at tegne, ja Paradoksen tilspidsedes undertiden i den kække Paastand, at Maleren *helst* ikke maatte kunne tegne, først da vilde Farven — og den Tids Afgud var „Farven" — komme til sin Ret, blive Malerkunstens Alfa og Omega. Nogle af Teoriens Dyrkere omsatte den i Praksis og leverede Arbejder, hvori slet Tegning og umulige Perspektivforhold ganske vist fandtes i rigeligt Maal, men i hvilke Farvens Skønhed og Glød dog paa ingen Maade dækkede over disse Mangler.

Noget Sandt var der dog i Paradoksen. Det Afguderi, der i tidligere Dage var drevet med Formen, Tegningen, Perspektivet som det ene Fornødne, maatte fremkalde en Reaktion, der genindsatte Farven i dens Ret. Og Ingen vil vel nu om Stunder nægte, at et Maleri kan være et udmærket Kunstværk, selv om en Arm befindes at være for kort eller et Bordben for langt. Det gælder her at skælne mellem de Fejl, der skyldes Sjuskeri, slet Teknik eller endog søgt og villet Affektation — ogsaa herpaa har vi jo oplevet Eksempler — og saa den Slags ganske uvæsentlige Tegnefejl, som alle vore bedste Kunstnere har

TEGNEREN ALFRED SCHMIDT.

gjort sig skyldige i uden derfor at sætte deres gode Navn og Rygte til.

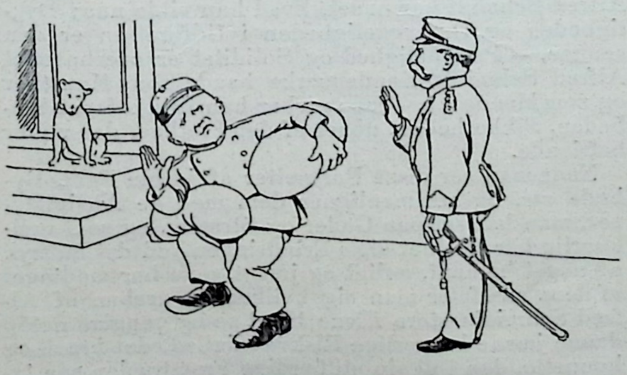
Men er Tegnekunsten endnu saaledes den Dag i Dag en ganske nødvendig og uundværlig Forskole for Malerkunsten, saa er og bliver den dog ingenlunde kun et Trappetrin op til Kunstens Idealer. Tegnekunsten er en Kunst i og for sig, og Blyant og Pen har lige saa høj Rang som Pensel og Spartel.

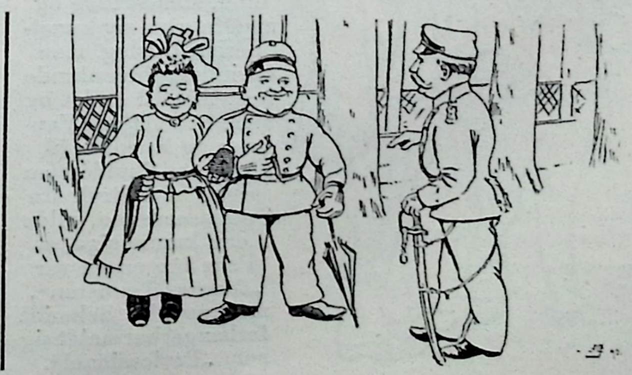
Hans Tegner, hvem vi dog alle med Rette betragter som en af vore betydeligste Kunstnere, har, saavidt vides, aldrig udstillet noget Maleri. Der gik ganske vist i hans unge Dage et Sagn om, at han malede paa et saadant, forestillende Landemærket med Rundetaarn, et Stykke København, i hvis arkitektoniske Skønhed han havde forelsket sig, og som man hyppig finder anvendt i hans Tegninger og Illustrationer. Men Maleriet blev nok aldrig færdigt, eller Kunstneren følte sig ikke selv tilfreds med det, og det blev i hvert Fald aldrig udstillet. *Thiess* vides heller ikke at have ødelagt meget Lærred ved at sætte Farver paa det, og de Forsøg, *Alfred Schmidt* for en halv Snes Aar siden gjorde paa at skabe sig et Navn som Genremaler, bragte ham ikke mange Lavrbær.

Men alligevel har disse tre Tegnere, der netop kun var og blev Tegnere, med Rette opnaaet en kunstnerisk Anseelse, som mange baade yngre og ældre Malere kan have Grund til at misunde dem. Om Hans Tegners Kunst skal der ikke tales her; han har haft den Lykke i en forholdsvis ung Alder at faa Brug for al sin store Genialitet og kunne knytte sit Navn som Illustrator til et saa monumentalt literært Foretagende som Jubeludgaven af Holbergs Komedier. Men da Hans Tegner steg op paa de klassiske Højder og gav sig til at tumle med Allongeparykker og Falbelader, med tykkindede Amoriner og med særtsnoede Konkylier og Havheste, blev der Plads for et Par yngre Kunstnere, som hurtig naaede en ikke ringe Popularitet gennem deres vittige og morsomme Tegninger og Illustrationer. Det var *Alfred Schmidt* og *Axel Thiess.*

Det var i det Herrens Aar 1879, at Hans Tegner, der gennem sine uforlignelig morsomme Tegninger havde bidraget saa meget til at skabe og vedligeholde Bladet „Punch“s store Popularitet, tog Afsked med Bladet for at kunne koncentrere al sin Energi paa den store Opgave, der paa den Tid vinkede ham. Saa indtog den unge *Alfred Schmidt* den ledige Plads.

At sige, at han straks udfyldte den, vilde være en historisk Unøjagtighed. Alfred Schmidt var den Gang en ren Begynder, medens Tegner allerede længe havde været en Mester. Alligevel varede det ikke mange Uger, før det sporedes, at her alligevel var et betydeligt Talent til Stede, en Mand med virkelig humoristisk Syn paa Menneskene og en Ævne til at give det Udtryk paa en ejendommelig elskværdig og gemytlig Maade. Det skorter maaske Schmidt noget paa Fantasi, i alt Fald staar han i saa Henseende langt tilbage for Hans Tegner; men han har til Gen-

gæld en skarp Virkelighedssans, han ser og husker, hvad han har set, ofte med en forbavsende Sikkerhed. Deraf kommer det, at man altid føler sig saa tryg overfor hans humoristiske Indfald. Tegner han et Par Bønder i ivrig Samtale, saa er det netop danske Bønder, som de staar og gaar, selv Klædernes Fald om Kroppen. Benklædernes Folder og den hjemmesyede Frakkes kendte Snit gengiver han med aldrig svigtende Nøjagtighed. Eller se hans morsomme Soldaterfigurer, den landlige Jens, der med sit runde smilende Ansigt og trinde Former tager sig saa uendelig pudsig ud i Uniformen. Hvor er dette ikke set og følt med den ægte Kunstners aabne Sans og skarpe Blik baade for Helheden og for Enkelthederne! Og saa frem for Alt med dette hyggelige, elskværdige Lune, der kan boltre sig saa lystigt i „Blæksprutten“ f. Eks., men aldrig bliver ugraciøst eller raat, heller aldrig ondskabsfuldt eller giftigt. Alfred Schmidt er som Kunstner noget i Slægt med Fritz Jürgensen, men han savner dennes skarpe satiriske Blik; Alfred Schmidts Naturel er blødere og lysere, men begge har det tilfælles, at de har fast Fod paa Virkelighedens Grund og forstaar med Blyanten at skildre hele deres borgerlige Samtid, saaledes som den den Gang saa ud og nu ser ud i alle sine jævne, alt andet end klassisk-formede Folketyper.

Alligevel er der en stor kunstnerisk Væsensforskel mellem Fritz Jürgensen og Alfred Schmidt. Den første er som Tegner aabenbart Improvisator. Hans Tegninger er Øjeblikkets Børn, kastede hurtigt ned paa Papiret med genial Dygtighed, sprungne ud af en satirisk Stemning, som skulde og maatte give sig kunstnerisk Udslag, men oprindelig ingenlunde bestemte til andet og mere end at tjene Venner og Frænder til Morskab. Skulde man bruge et Udtryk fra Sportsverdenen, vilde man kunne sige, at Fritz Jürgensen var „Amatør-Tegneren“, medens Alfr. Schmidt forlængst har meldt sig som „Professional“.

Det er heller ikke gaaet saa aldeles som en Leg for ham at naa saa højt, som han nu staar. Han har maattet arbejde støt og sindigt med den ham egne sejge, jævne Flid for at faa den Sikkerhed og Lethed over sin „Streg“, der nu udmærker den. Interessant er det saaledes at sammenligne hans Tegnemaade fra 1887 med hans Tegnemaade fra 1897. I det førstnævnte Aar gik Alfred Schmidt meget ude paa Almindelig Hospital og gjorde der Studier til et Genremaleri, som han senere fik udstillet paa Charlottenborg. Det er et Par af disse Studier, vi her gengiver. Man sér, hvor omhyggeligt Tegneren har arbejdet; med hvilken Flid har han ikke søgt at gøre Rede for Linjer og Flader, Lys og Skygge! Og hvor dygtigt har han ikke behandlet hver lille Detail! Og dog mangler her noget midt i al Dygtigheden, det er Letheden, det er den udlærte Kunstners frejdige og sikre Streg. Mest kommer dette frem i den gamle Kones Portræt. Men gaar man saa 10 Aar frem i Tiden, viser det sig, at Alfred Schmidt har naaet, hvad han vilde naa; Dygtigheden og Omhyggeligheden i Udførelsen er den samme, — Paalidelighed og Soliditet er overhovedet Alfred Schmidts Kendemærke baade som Kunstner og som Menneske, — men nu har han tillige faaet Letheden, Sikkerheden, noget af den Flothed, der virker befriende.

Naar man ser disse Portrætter af jævne Folk, Bybude etc. og sammenligner dem med de Ansigtstyper, man har set paa Gader og Stræder, og som uvilkaarlig har fæstnet sig i Erindringen ved det Indtryk af noget humant, ærligt og jævnt, man har modtaget af dem, saa føler man sig uvilkaarlig greben af Alfred Schmidts store Ævne til at se og gengive netop denne jævne borgerlige Elskværdighed, det brave og honnette, den i al sin stilfærdige Fremtræden saa ty-

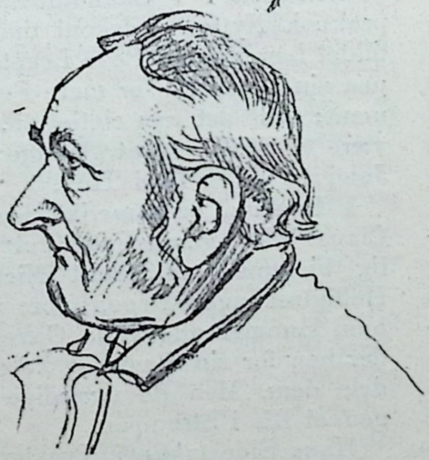
pisk nationale Godmodighed, stundom tilsat med lidt Gammelmandsgnavenhed — som i det øverste Hoved, — af og til med et lidt kolerisk Blik — saaledes i det nederste tilhøjre, — men bestandig tillidvækkende og sympatetisk. Og læg saa Mærke til, med hvor forholdsvis faa Streger og Linjer Alfred Schmidt nu i 1897 formaar at fæstne Ansigtstypen paa Papiret, og hvor fast og sikker hans Streg er bleven.

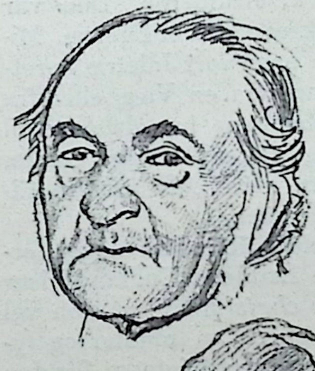
Men det er ogsaa en betydelig Produktion, Alfred Schmidt i disse Aar har udfoldet. Alle vore illustrerede Blade har kappedes om at faa humoristiske Tegninger af hans Blyant eller Pen. I Almanaker og Kalendere, i Folkebøger og paa Reklameplakater, paa Karnevaler og i Tivoli ser man hans Signatur. Og desuden møder han hver Jul med et lille Hæfte Tegninger, i hvilke han med sit elskværdige Lune gør Løjer med baade Borgere og Soldater. En særlig Specialitet har Alfred Schmidt i at tegne Børn. Vi gengiver her et Par af hans Børnetyper. Ganske ypperligt er den lille Fyr, der vender Ryggen til, karakteriseret alene gennem Kindernes Runding og de smaa bløde og dog faste Skuldre. Man aner straks, at Kunstneren selv er en stor Børneven. Og det slaar vist til.

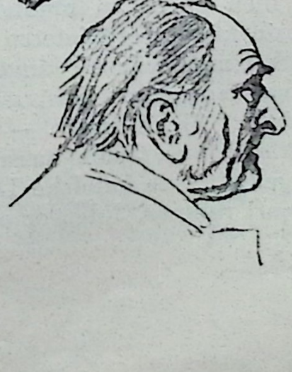

Men bedst lærer man dog Alfred Schmidt at kende gennem hans Billeder i „Blæksprutten" og i „Puk" („Punch"). Til sidstnævnte Blad har han nu i 17 Aar hver Uge leveret et Par Helsides-Billeder, og den Dag i Dag er hans Humør lige frisk, hans Lune lige saa ungdommeligt, som da han begyndte. I „Blæksprutten" kappes han og Axel Thiess om at fremstille Aarets Begivenheder paa den fornøjeligste Maade, og de danner sammen men Revueforfatterne Anton Melbye og Axel Henriques et humoristisk Firkløver, der møder fortjent Paaskønnelse.

Men Alfred Schmidts Ry er endogsaa trængt udenfor Landets Grænser. Selv ind i det hellige romerske Riges mest ansete og over hele Verden mest udbredte Vittighedsblad „Fliegende Blätters" klassiske Spalter har hans spidse Blyant fundet Vej og gennem en Række af morsomme Smaabilleder optaget en dristig, men ingenlunde uheldig, Konkurrence med de sydtyske Kunstneres Humor. Studierne til nogle satiriske Billeder til „Fliegende Blätter", „Der erste Orden", som for fem Aar siden optoges i det nævnte Blad, viser paa ny, hvor omhyggeligt og forsigtigt Alfred Schmidt løfter paa Vingerne, inden han slaar dem ud til Flugt, men konstaterer tillige, hvor vanskeligt, ja næsten umuligt det er for en Kunstner at slippe Hjemmets Jordbund; Figuren er godt tegnet, men hverken dansk eller tysk og — ærlig talt — heller ikke Alfred Schmidt'sk. Hvis Alfred Schmidt skulde falde paa at søge det Thomsenske — om Forladelse det Ancherske Legat, og han kunde nok fortjene det, burde han, saafremt han agter at fortsætte sin Virksomhed i „Fliegende Blätter", slaa sig ned i München et Par Maaneder. Saa fandt han sikkert sine Typer.

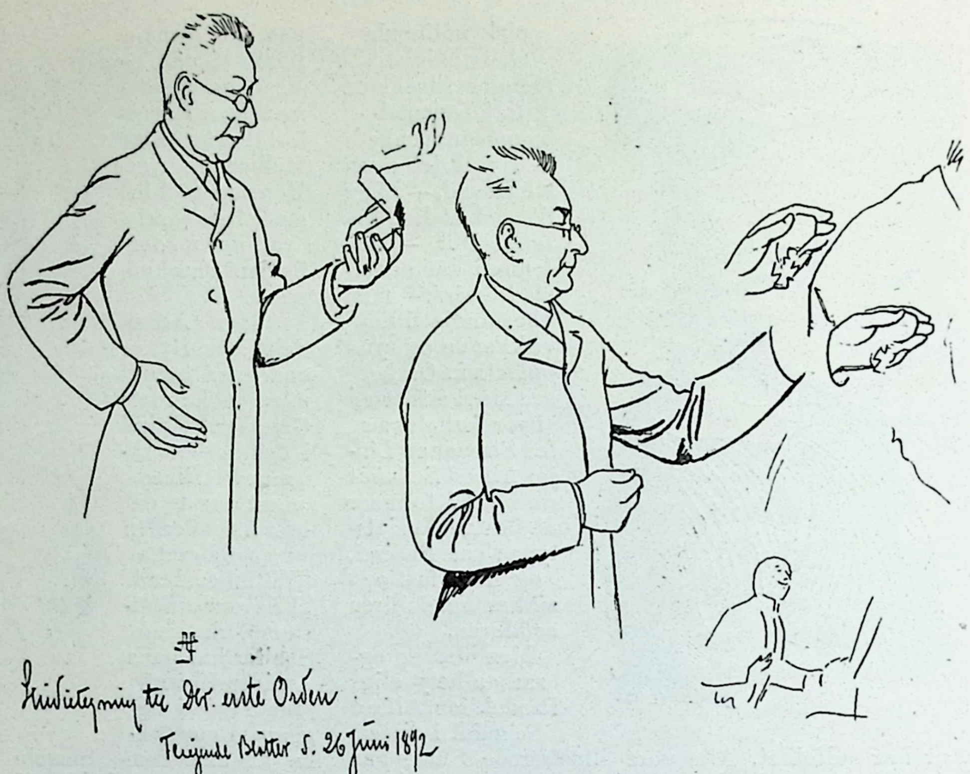

8/2 97

Personlig er Alfred Schmidt det elskværdigste Menneske under Solen. Paalidelig og samvittighedsfuld til det Yderste; ganske fri for den blandt Kunstnere frodigt blomstrende Nag og Misundelse bevæger han sig, med sin noget spinkle, men raske Figur, sit lyse Haar, sine blaa Øjne og sin opadsnoede Knebelsbart, gennem Livet som en lykkelig Mand, der overalt er afholdt

og velset som en fornøjelig og munter Kammerat. Inderst inde et ægte Familjemenneske, der befinder sig aller bedst inden for Hjemmets fire Vægge, hvor Lampen kaster sit Lys over Arbejdsbordet.

(Forts.)

Den Lykkelige vilde være tilfreds, hvis han ikke altid frygtede for, at Lykken skulde svigte ham.

For at finde En, hvis Liv er hengledet uden Sorger, maa Du finde En, der er uskikket til Kærlighed eller Had, til Haab eller Frygt, — En, som ikke har nogen Erindring om Fortiden eller Tanke for Fremtiden, — En, som ikke har nogen Medfølelse med Menneskeheden og ingen Følelse tilfælles med Resten af sine Medskabninger.

LIDT OM JULEN. AF ADOLPH P. ROSENBERG.

JULETRÆET, der saa at sige er blevet Symbolet paa Julen, ikke alene i de skandinaviske Lande og Tyskland, men ogsaa til Dels i Amerika, er af meget gammel Oprindelse. Virgil har en fuldstændig Beskrivelse af det, med baade Legetøj, Blomster og Lys, saaledes som det bliver pyntet og smykket den Dag i Dag.

I England og det meste af Amerika bruges det ikke, om end man ogsaa der benytter Gran til Udsmykning. Man anvender i dets Sted Misteltenen, den samme Plante, med hvilken Balder blev dræbt, og som ved de gammelnordiske Julefester blev indsamlet af Druiderne. Den var kun hellig, naar den voksede paa et Egetræ. Misteltenen anbringes ikke som vort Juletræ opretstaaende, men hænger ned fra en Væg eller fra Midten af Loftet, og Mændene har da Lov til at tage et Kys fra de unge Piger — ogsaa gamle, hvis de har Lyst, — som mere eller mindre tilfældigt kommer ind under den.

I det hele taget er Julens Karakter noget forskellig for de forskellige Lande. I England viser Udtrykket: „*holly, jolly christmas*“, at den vel er en hellig Fest, men tillige en munter og lystig Fest. Ikke desto mindre er Pieteten for den lige saa stor, hvilket man maaske kunde drage i Tvivl, naar man ser den gængse Hastværks-Forkortelse af „*christmas*“ til „*X-mas*“. — I Skandinavien og Tyskland maa Julen nærmere betragtes som „hyggelig“. I de katolske Lande er dens Karakter afgjort religiøs, Julen er en hellig Fest.

Ikke alene Misteltenen, men saa godt som alle Juleskikkene i England *er røvede fra vor nordiske Midvinterfest*. De Baal, som blev antændte til Ære for Odin, har fundet deres Efterligning i skotske „Julelogs“, store Brændeknuder, som, ærbødigst hilste af de vejfarende, hentes hjem fra Skoven, og ved hvilke Julestegen og Julepunschen tilberedes. Det anses for meget ulykkeligt, hvis en skeløjet Mand eller endnu værre en platfodet Kvinde kommer ind i Stuen, medens Juleloggen brænder. Efter at den har gjort sin Nytte, gemmes den i Husets Kælder for det følgende Aar at antænde den nye Julelog.

En Julefremtoning, der gaar igen i næsten alle Lande omend i forskellig Forklædning, er „*Julenissen*“. I Skandinavien gør han ingen praktisk Nytte, endskønt man ofte ser ham afbildet bærende en Pose Legetøj eller et Grantræ paa sin Ryg. Han er mere Festens pudsige Element; skal det gaa rigtigt til, maa han usynlig være til Stede, og at glemme at give ham hans Julegrød er en fatal Ting.

I England og Amerika hedder han: „Sunta Claus“ eller „gamle Fader Jul“. Han hører egentlig hjemme paa Sankt Nicolaus-Dagen eller Helligtrekongers-Dagen, som vi kalder den. Fra ham kommer alle gode Gaver. Juleaften spænder han for sin Slæde og kører rundt for at fordele dem. Men de uværdige finder næste Morgen et Ris i Strømpen.

Hans Sidestykke i Tyskland er „Knecht Rupert“, til hvem de gamle sender de for Børnene bestemte Gaver.

Julemorgen kommer kan maskeret og banker paa og faar et lille Synderegister for hver af de

smaa. De artige overrækker han sine Foræringer, men til dem, der groveligen har forset sig, giver han Faderen et Ris med Paalæg om at bruge det flittigt paa Syndernes Ryg, naar Helligdagene ere omme.

Forskellige fra vore dejlige *Julesalmer* er de engelske: *„christmas carols“*, Sange, som afsynges ved Husdørene af Børn, der bærer Stokke, behængte med Mistelten. Nogle af dem udtrykker paa en enkel og smuk Maade Glæde over Højtiden. Dette er i Særdeleshed Tilfældet med de gamle. De af yngre Dato er mere højtravende, naar man undtager, hvad Charles Dickens har frembragt i Retning af *„christmas carols.“* Enkelte af dem ejer en ubevidst Naivitet, som naar Forfatteren i en, der begynder: „Jeg saa tre Skibe“, synger: „O, de sejled' til Bethlehem“, og saaledes lader dem udføre den samme geografiske Umulighed som Shakespeare, naar han tillader sin Flaade at ankre i Bøhmen.

Ogsaa *Julelegene* spiller en fremtrædende Rolle i England. Den mest yndede er „Snapdragen“, der bestaar i med Fingrene at snappe Rosiner eller Mandler op af en brændende Bolle Punsch. Denne Spøg fordrer ikke saa lidt Behændighed og vækker altid megen Munterhed.

I hele Storbritannien kaldes anden Juledag: *„Boxing-day“* efter den Skik, som først afskaffedes i Aaret 1836, at Staten gav sine Funktionærer og Embedsmænd smaa Kasser — *„boxes“* — med Pengegaver i. Denne Skik har i Lighed med, hvad der er Tilfældet i Tyskland, til Dels holdt sig i det private Liv, men henføres dog mere og mere til Nytaaret.

Kalvinister og Presbyterianere — hvoraf navnlig de sidstnævnte er udbredte i Skotland — fordømmer Julefesten som Overtro og ikke paabudt i den hellige Skrift. Men *overalt, hvor den fejres, staar den øverst blandt Aarets Højtider og fortrænger alt andet.*

Julen med sin gode Mad, sine Lys og sin Hjærtevarme midt i Vintertiden er omstraalet af en Godhedens og Kærlighedens Glorie, som ingen anden Højtid kan opvise Magen til. Hvad der er stygt og koldt, kan ikke trives i den, og i Følge de Ord, som Shakespeare i „Hamlet“ lægger Marcellus i Munden, bør Hanen gale hele Julenat, og dens Skrig vil forhindre Spøgelser og andre ildesindede Aander fra at drive deres Spil.

Julen er en god og glad Fest. Gamle Skikke har den aflagt, og nye har den optaget, — *Julekort* skriver sig saaledes først fra Midten af dette Aarhundrede, — og saaledes vil den efter al Sandsynlighed blive ved. Men Kærnen vil holde sig — for Kærnen er god. Den paatrykker en hel Aarstid sit elskværdige Stempel, ja selv paa det prosaiske Landkort har den skrevet sit Navn. Der findes nemlig ikke mindre end tre Øer, der hedder *Juleøerne,* paa forskellige Steder af Jordkloden.

DEN STØRSTE JONGLØR I VERDEN. AF WILLIAM G. FITZ GERALD.

Nogle Mænd er fødte Forskere, andre fødte Skribenter eller Malere eller Brydere. *Poul Cinquevalli* er født Jonglør. I Skolen brugte han at kaste Tavle og Griffel op i Luften, hvorefter han greb Griffelen og med den skrev „A“ med tre lynsnare Streger paa Tavlen, medens den endnu svævede i Luften.

Man kan da ikke undres over, at Drengen snart løb hjemme fra med en professionel Artist, hvis skarpe Øje saa, at der kunde tjenes store Penge paa den lille Fyr, som antog sin nye Formynders Navn.

Skønt Poul Cinquevalli snarest er under Middelhøjde, er han dog uhyre stærk, har desuden en utrolig Taalmodighed og en Aarvaagenhed, der aldrig slappes.

Det Kunststykke, der fremstilles paa første Billede, kræver alle disse Egenskaber.

Jongløren kommer frem paa Scenen, iført den pigbesatte Hjælm og bærende fire Stykker af en leddelt Stang. Derefter bliver Karret bragt ind; — et Badekar af 44 Punds Vægt. Jongløren anbringer det paa et Led af Stangen og faar det til at løbe rundt. Naar det har naaet en meget stor Hastighed, begynder han at forlænge Stangen ved at tilføje de andre Led, og til sidst hviler den nederste Stang paa hans Skulder, medens Karret aldeles vildt hvirvler rundt, omtrent 25 Fod over hans Hoved.

Allerede dette er en usædvanlig Nerve- og Kraftprøve, men hvad der følger efter, vilde man næppe tro var muligt, hvis ikke Masser af Mennesker havde set det. Idet Cinquevalli løfter den ene Haand, skubber han forsigtig Stangen bort fra Karret og lader dette falde lige lodret ned. Den store Jonglør anspænder Nerverne til en vældig Kraftanstrængelse, og efter at have bedømt, hvor Centrum er, griber han behændigt det store Kar paa Hjælmens Pig. Dèr bliver Karret ved at snurre rundt. Men tænk blot! Et Kar paa 44 Pund, der falder ned paa en Mands Hoved fra 25 Fods Højde!

„Hvis jeg blot er to eller tre Tommer uden for Centrum“, sagde Hr. Cinquevalli til mig, „faar Karret mig til at flyve tværs over Scenen og er lige ved at knække Halsen paa mig ved sit hvirvlende Pres.“

En Gang i Lyon slyngede Karret Hr. Cinquevalli tyve Fod bort fra det Sted, hvor han stod; og endnu den Dag i Dag kan man se Mærker efter de Saar, som den farlige Kant har tilføjet ham ved forskellige Lejligheder.

Cinquevalli er i Besiddelse af aldeles forbavsende Kræfter, skønt ingen, der møder ham paa Gaden, skulde tro det. Se paa næste Illustration!

Jongløren har løftet sin Medhjælper — med Bord og Stol og det Hele — i Vejret og har anbragt det i Munden, medens han spiller med tre Bolde og øjensynlig er lige glad. Hans Medhjælper vejer ca. 146 Pund, Stolen 22 og Bordet 15 Pund. Og dette i en Mands Mund!

Oprindelsen til denne mærkelige Kunst var et Væddemaal, der blev indgaaet i en Kafé i Paris, hvor Cinquevalli en Dag blev genkendt af en Herre, som væddede 500 Francs med ham om, at Jongløren ikke kunde løfte ham og hans Stol op over sit Hoved. Kun dette og intet andet; der var slet ikke Tale om at holde Stolen i Munden. Udfordringen blev modtagen, og Hr. Cinquevalli trak sig tilbage for at øve sig paa en forfærdet Opvarter. Faa Minutter efter kom han igen og vandt Væddemaalet, skønt med en umaadelig Anstrængelse.

„Jeg kunde ikke holde Manden i helt strakt Arm over mit Hoved", bemærkede han naivt, „fordi han havde saadan et Hastværk med at komme ned. Desuden var Stolen heller ikke synderlig solid."

Hr. Cinquevalli har i mange Aar gjort Kunster med sin store Kanonkugle, men Tyngdekraftens Love gør den bestandig til en farlig Kammerat. Den overfalder og sønderriver ham ikke, men det kan jo hænde, at den falder ned og gør ham til Krøbling. Den er maaske tam i lang Tid, men bryder nu og da løs. Det gengivne Fotografi viser en ligefrem forfærdelig Kunst, første Gang udført i Providence i De Forende Stater. Maaden, hvorpaa den gøres, er denne:

Den 48-Punds Kugle er hejset op i en Højde af 40 Fod. Den hviler paa en Hylde til at slaa sammen, og Hylden styres af en Snor, der staar i Forbindelse med en Fjeder. Lige under Kuglen staar der et stort, stærkt Bord. Der bliver trukket i Snoren; ned falder Kanonkuglen og knuser Bordet til Pindebrænde. Og saa stiller Cinquevalli sig paa Bordets Plads. Denne Kunst kræver stor Styrke, Jærnnærver og det aller sikreste Blik. Faar Jongløren Lyset i Øjnene, saa han uvilkaarlig rykker sig en Smule, vil Kuglen ramme ham en Tomme eller to fra det rigtige Sted — nederst paa den bageste Del af Halsen; alt løber da rundt for ham, og han føler den frygteligste Svien og Stikken. Hvis Afvigelsen skulde beløbe sig til tre eller fire Tommer, blev det den visse Død.

Ordsprog.

Ogsaa et smalt Vand kan løbe langt.
(Kinesisk.)

Bedre under en Gammels Skæg end under en Ungs Pisk.
(Estnisk.)

Et Arbejdsøg — mærk Dig det — æder ikke halvt saa meget som en Kæpbest.
(Arabisk.)

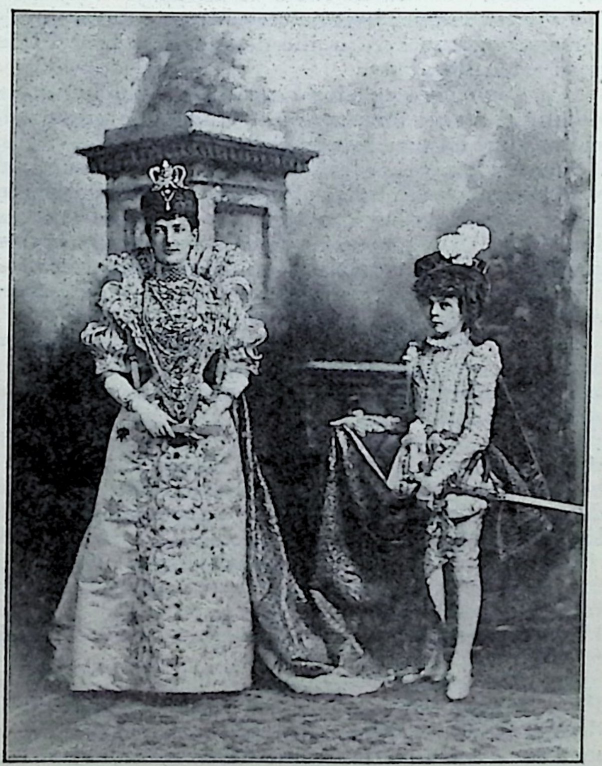
Bonden har knap brygget Øllet, før Fanden allerede er der med Spanden.
(Russisk.)

Ingen dødelig er til alle Sider omgiven af Lys og Lykke; selv ved Czarens Fod ser man en Skygge klæbe.
(Russisk.)

FRA OPRØRET PAA KUBA. INSURGENTERNE DRIVES TILBAGE.

PRINSESSEN AF WALES.

PRINSESSEN AF WALES SOM MARGUERITE AF VALOIS.

Ved et stort Kostymebal, der for nylig fandt Sted hos Hertuginden af Devonshire i England, udfoldedes der en Toilette- og Juvel-Pragt, som vanskelig finder sin Lige. Ingen af de mange Tilstedeværende kunde dog maale sig med Prinsessen af Wales, der saavel ved sin Skønhed som ved sit kostbare juvelbesatte Toilette overstraalede Alle.

Blandt de mange Gæster bemærkedes ogsaa Prins Carl og Prinsesse Maud, der jo for Tiden opholder sig i England.

En Haandfuld Lykke har mere at sige end en hel Pose fuld af Guld.

Appetit er den mest utaknemmelige Ting af Verden: jo mere Du gør for den, desto hurtigere forlader den Dig.

Saa snart Du er forladt af dine Venner, har Du ingen Fjender mere.

OPFINDELSERNES KONGE. ROMAN FRA DET 20DE AARHUNDREDE. AF FRANK STOCKTON. PAA DANSK VED JOHANNES MAGNUSSEN. (FORTS.)

Robert Clewe haabede, at han kunde frembringe et langt Lyshul, omtrent tre Fod i Gennemsnit og saa dybt, som det var muligt at faa det til at gaa ned, i hvilket han kunde se alle de forskellige Lag og Stoffer, som Jorden er sammensat af. Hvor langt han kunde faa denne gennemborende Lyscylinder til at naa ned, det vilde han ikke indlade sig paa at spekulere over. Han havde allerede set flere Fod ned i Jorden med en lille og ufuldkommen Maskine, hvorfor skulde han saa ikke med et stort og kraftigt Apparat som det, han nu konstruerede, kunne se ned under det dybeste Punkt, som menneskelig Kundskab nogen Sinde havde naaet? Saa langt ned, at han maatte følge sit nedad gaaende Lys med en Kikkert, ned, ned, til han havde opdaget Jordens skjulte Hemmeligheder!

Denne Straales særegne Egenskab, der gjorde den langt betydningsfuldere end andre gennemtrængende Straaler, var den Ævne, den havde til at oplyse en Genstand; den gik igennem den, gjorde den gennemsigtig og usynlig, belyste en ugennemsigtig Substans, den dernæst traf paa, og gjorde saa *den* gennemsigtig. Hvis Klippestykkerne og Jorden i den Lyscylinder, som Clewe allerede havde fremkaldt under sine Eksperimenter, virkelig var blevne fjærnede med Hakker og Skovle, kunde det dybe Lyshul ikke have været mere virkeligt, og den lille Brønds Bund og Sider kunde ikke have været skarpere og tydeligere tegnede, og dog var der intet Hul i Jorden, og hvis man havde prøvet paa at stikke sin Fod ind i Lyshullet, vilde man have fundet, at der var lige saa fast og solid Grund dèr som andre Steder.

IV. KAPITEL.

Samuel Blocks Sendelse.

ET MÆRKELIGT SKIB.

Ikke langt fra Fabriken i Sardis var der en stor Dam, som man havde dannet ved Opdæmningen af en Flod imellem de høje Bakker. Robert Clewe havde bygget en ualmindelig høj og stærk Dæmning for at faa en tilstrækkelig dyb Vandbeholder til sine Eksperimenter til Søs, og denne Dam, som kaldtes „Søen“, udvidede sig betydeligt bag Dæmningen og var mere end en halv Mil lang.

Tidlig den næste Morgen stod han ved Bredden af denne Sø sammen med nogle Arbejdere og undersøgte et mærkeligt Skib, som var fortøjet i Nærheden, da Margaret Raleigh kom hen imod ham. Da han saa hende, forlod han Mændene og gik hende imøde.

„De kunde nok ikke vente, til jeg kom hjem til Dem for at sige, hvad jeg vilde gøre?“ sagde han smilende.

„Nej“, svarede hun. „Den artesiske Straale har holdt mig vaagen næsten hele Natten, og jeg har en Følelse af, at jeg maa berolige min Tanke saa snart som muligt ved at give den et virkeligt og fast Holdepunkt. Hvad er det saa, De vil gøre? Er det noget, der har med Sejlads at gøre?“

„Ja“, sagde han, „det er noget i den Retning. Men lad os gaa et lille Stykke tilbage; jeg er endnu ikke saa vidt, at jeg kan sige Mændene alt“. Medens de saa fjærnede sig noget fra Søen, vedblev han: „Jeg har tænkt paa det praktiske Foretagende, som vi maa tage fat paa og gennemføre for at hævde vor Stilling lige over for Publikum og de Folk, der paa forskellige Maader har støttet vore Foretagender, og jeg er kommet til den Slutning, at det bedste, jeg kan gøre, er at udføre min Plan om at gaa til Nordpolen“.

„Hvad behager?“ udbrød hun. „De vil da vel ikke prøve paa at gøre det selv?“ Og medens hun talte, bævede hendes Stemme lidt.

„Jo“, svarede han, „jeg har tænkt paa at gøre det selv eller at sende Sammy“.

Hun lo.

„Nej, det var da komisk!“ sagde hun. „Vil De sende Sammy Block? Det er Deres Spøg!“

„Nej, det er ikke“, svarede han. „Jeg har udkastet Planen til Ekspeditionen, og jeg tror, at Sammy netop egner sig udmærket til at udføre den. Jeg kunde jo rejse en Del af Vejen med selv — i det mindste langt nok til at sætte ham i Gang, — og saa kunde jeg ordne Sagerne saaledes, at Sammy uden Vanskelighed kunde føre Ekspeditionen til Ende; men jeg tror ikke, at jeg selv kunde ofre al den Tid, som saadan en Ekspedition fortjener. Det er ikke nok blot at finde Nordpolen, man bør blive der og gøre Iagttagelser, som kan være gavnlige“.

„Men hvis Sammy fuldender Rejsen“, indvendte hun, „saa er det jo ham, der faar Hæderen for den“.

„Lad ham det“, svarede Clewe. „Hvis min arktiske Opdagelsesmetode løser det store Nordpolspørgsmaal, saa er jeg tilfreds med den Hæder, jeg faar for at have undfanget Planen. Selve Rejsen til det nordlige Endepunkt af Jordens Akse er af ringe Betydning. Det vil glæde mig, hvis Sammy bliver den første, der gør den, og saa kan jo alle de, der har Lyst til det, rejse i den Retning“.

„Og dog er det en stor Bedrift“, sagde hun. „Jeg vilde give meget for at være det første Menneske, der sætter sin Fod paa Nordpolen“.

„Saa er jeg bange for, den vilde blive vaad“, svarede Clewe smilende. „Det er ikke den Slags Hæder, jeg ønsker. Hvis jeg kan hjælpe en Mand til at naa derop, saa vil jeg meget gærne, forudsat, at han vil give mig gode Meddelelser om sine Opdagelser“.

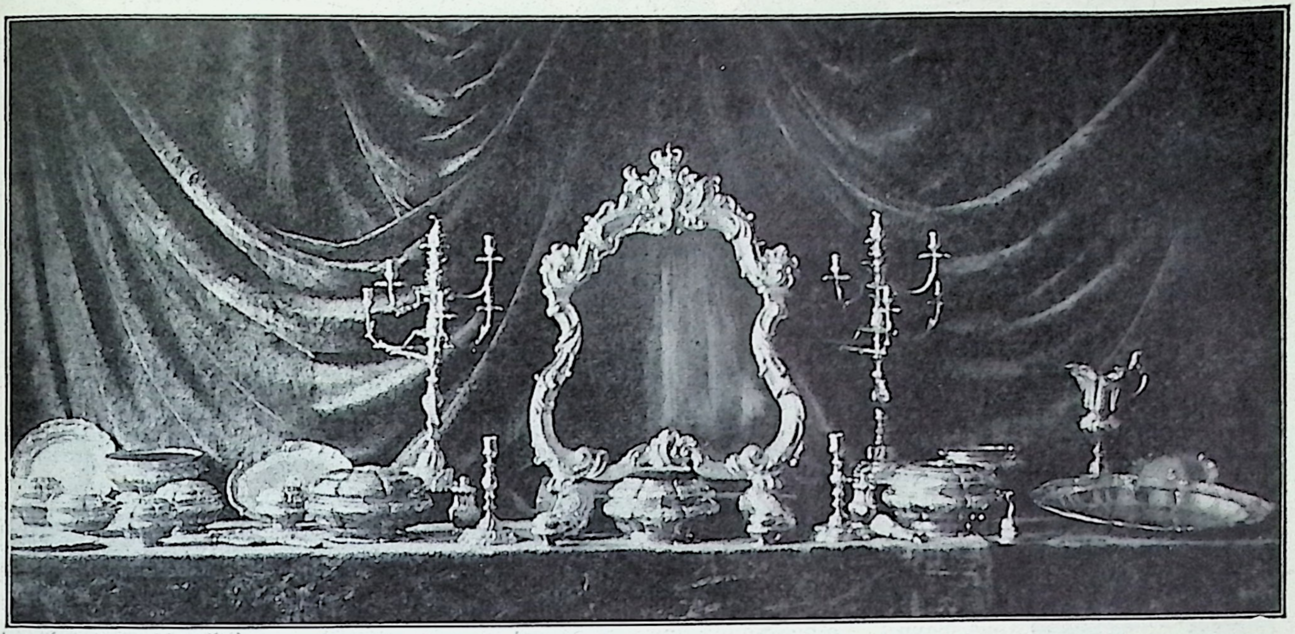
„Naa, fortæl mig saa det hele“, sagde hun. „Naar vil De tage af Sted? Hvor mange skal med?“

„Der er lidt Arbejde at gøre ved det Skib“, sagde han. „Jeg vil sætte Mændene til det, og saa kan vi gaa ind i Kontoret; dèr skal jeg give Dem en Fremstilling af det hele“.

Da de saa sad i et roligt lille Værelse i en af de store Bygninger, gjorde Roland Clewe sig rede til at beskrive sin Plan til den arktiske Ekspedition, og dette vidunderlige Foretagende bragte snart Fru Raleigh til for Øjeblikket at glemme den artesiske Straale.

„De har fortalt mig om det tidligere“, sagde hun; „men jeg er ikke ganske sikker paa, at det hele staar fuldstændig klart for mig. Jeg antager, at De, eller hvem der nu tager derop, skal sejle i det undersøiske Skib“.

„Ja, en Del af Vejen“, svarede han. „Jeg har den Plan at sejle helt nord paa til Kap Tariff i et almindeligt Skib og at tage min undersøiske Baad *Dipsey* med paa Slæbetov. Deltagerne i Opdagelsesrejsen skal indskibe sig paa *Dipsey* med de fornødne Forraad og Instrumenter; men før de tager af Sted, skal de sætte

EN BRUDEGAVE TIL HDS. KGL. HØJHED PRINSESSE INGEBORG: SØLVTOILETTE I VERMEIL.

sig i telegrafisk Forbindelse med Stationen paa Kap Tariff. I *Dipseys* Last anbringer jeg et af de lette, transportable Kabler, der er rullet om en Cylinder og efterhaanden lægges ud, medens Skibet sejler frem. Saaledes, ser De, kan vi stadig over Kap Tariff staa i Forbindelse med Sammy, lige meget hvor han sejler hen; thi der er ingen Grund til at antage, at Havet er for dybt i disse nordlige Egne til, at man kan lægge et Telegrafkabel.

„Min Plan er meget simpel; men da det er nogen Tid, siden vi drøftede den, vil jeg beskrive den nøjagtigt. Alle Nordpolsfarere har haft det samme Uheld. De kunde ikke komme over de uhyre udstrakte og frygtelige Isregioner, der laa imellem dem og det fjærne Punkt, som de vilde naa; de maatte altid bukke under i den skrækkelige Isørk eller vende tilbage.

„Da Flyvemaskinerne for en Snes Aar siden havde naaet en vis Fuldkommenhed, troede man, at man let kunde naa Nordpolen, men saa blev man altid hindret af de vilde og lunefulde Vinde, under hvilke man ikke kunde stole paa noget Styreapparat. Vi kan styre vore Skibe under de voldsomste Storme paa Havet; men naar Oceanet bevæger sig i én stor Tidevandsbølge, saa er vore Ror ikke til nogen Nytte. Den fører alt af Sted med sig, og vore stærkeste Skibe bliver kastede højt op paa Landjorden.

„Saaledes gik det ogsaa Kanadieren Bagne, der i Aaret 1927 gik op i det bedste Luftskib, som man nogen Sinde har bygget, og som man antog vilde holde sig støt og ikke vilde blive paavirket af de stærkeste Vinde; men da der kom en vældig Orkan nord fra, blev hans Skib slynget mod et Isbjærg, og man saa' aldrig andet af hans Fartøj end Træ- og Jærnstumper, som Bjørnene ikke har kunnet æde. Det var den sidste Polarekspedition af den Slags, ja, i det hele taget af nogen Slags. Men min Plan er saa let at udføre — i alt Fald synes jeg det — og saa farefri, at det forbavser mig, den aldrig er bleven prøvet før. Ja, hvis jeg ikke havde troet, at det var en forholdsvis let Ting at naa Nordpolen, saa havde jeg vist for længe siden prøvet det; men jeg har altid tænkt, at det kunde ske lejlighedsvis, naar jeg ikke var optaget af vanskeligere Ting.

„Jeg har i Sinde at gaa ned under Isens Bund i Ishavsegnene og saa sejle lige mod Nord til Polen. Jeg tror, at Afstanden imellem Isens lavere Dele og Ishavets Bund er stor nok til, at der er al nødvendig Plads til Sejladsen. Jeg tror ikke engang, det er nødvendigt at tænke paa den Mulighed, at det største Isbjærg eller den største Flage skulde kunne naa Ishavets Bund; følgelig kan *Dipsey* uden Besvær eller Fare styre lige mod Nord, saa langt som det skal være.

(Forts.)

VERDENS MINDSTE TANDEM.

Musiken har ikke Monopol paa smaa Vidundere! — Ogsaa Bicykle-Kunsten har sine Vidunder-Børn. De hedder Doris og Bert Cooke og er fire og fem Aar gamle. Det bekendte Badested Southsea i Sydengland har den Ære at være deres Fødested. Paa en Tandem, som er bygget specielt til dem, er det allerede lykkedes dem at sætte saadanne Rekorder i Henseende til Hurtighed, at man tør vente sig det utrolige, — saafremt de da faar Lov at leve. Men hvorfor skulde de ikke *det?* Bicyklesporten er jo saa sund, saa sund . . .

DORIS OG BERT COOKE.

UGENS REVUE.

LANDVÆSENSKOMMISSÆR *Carl Berg*, som efter et smærtefuldt Sygeleje afgik ved Døden Søndag den 13. Decbr., var en Mand, der navnlig i Landbokredse har haft et anset Navn. Hans grundige Kendskab til kommunale Forhold, hans store Arbejdsdygtighed og noble Karakterbevirkede, at han i det offentlige Liv kom til at spille en fremtrædende Rolle.

I en Række Aar sad han som Sogneraadsformand i Vallensved, senere udfoldede han en stor Virksomhed i Københavns Amtsraad, og i 1871 blev han valgt ind i Landstinget, hvor han dog ikke længe fik Sæde, da hans medfødte Frisind ikke kunde følge Højres Politik.

Mange er de, som lige til det sidste lyttede til hans solide og gode Raad paa de vidt forgrenede Landbrugsomraader. Han var Ridder af Dannebrog og Dannebrogsmand.

SANGERINDEN FRK. AINO ACKTÉ.

FRK. AINO ACKTE er en ung finsk Sangerinde, der for nylig har vakt stor Opsigt i Paris ved en usædvanlig lovende Debut paa Operaen, som Margrethe i „Faust“. Ved sin store og smukke Stemme, sin musikalske Intelligens, sit dramatiske Temperament og sit kønne Ydre tog hun Publikum med Storm. Man sammenligner hende allerede med Christina Nilsson og kalder hende lige som denne „den svenske Nattergal“.

Født i April 1876 i Helsingfors, hvor hendes Fader er Kapelmester; Moderen var en i sin Tid bekendt og yndet Sangerinde i Finland og Sverig; Familjen er svensk.

Frk. A. kom i 95 til Paris, gik paa Konservatoriet der og vandt første Pris. Har efter sin glimrende Debut faaet overdraget flere store Partier, f. Eks. Julie i „Romeo og Julie“ samt Eva i „Mestersangerne“.

BARON VON GAUTSCH, Østrigs nye Premierminister, der udfyldte Pladsen som Undervisnings-Minister i Ministeriet *Badeni*, har gjort sig bekendt som saa yderst reaktionær og kirkevenlig, at man rolig tør gaa ud fra, at et Samarbejde mellem ham og Oppositionen vil være en Umulighed. Hans Udnævnelse til Første-Minister betragtes derfor ogsaa kun som rent midlertidig, og det forventes, at det endelige Valg vil falde paa den bekendte Agitator og Antisemit, Dr. *Lueger*, af hvem vi den 20. Novbr. bragte et Billede i Anledning af hans Udnævnelse til Overborgmester i Wien.

GROSSERER *P. C. Thamsen*, der i forrige Uge temmelig pludselig blev bortrevet af Døden midt i sin store Virksomhed, var en velkendt Mand i vor Børsverden. Som ganske ung blev han oplært hos det bekendte Firma *S. Seidelin*, af hvilket han senere i en lang Aarrække var Medindehaver.

I denne Virksomhed var han ret i sit Element, arbejdsom og bramfri, som han var af Naturen. Hans elskværdige Karakter og jævne Optræden skaffede ham baade i Forretningsverdenen og i det private Liv mange Venner, der værdsatte ham højt. Han var Medlem af Privatbankens Raad.

DEN NYE GUVERNØR FOR KLONDYKE-DISTRIKTET, Major *James A. Walsh*, er Soldat i Ordets egentligste Forstand. I samfulde 27 Aar har han gjort Tjeneste ved det kanadiske Grænsegendarmeri, og som Organisator af de beredne Politisoldater tilkommer der ham den væsentligste Ære for, at der er bragt Ro og Orden til Stede i det udstrakte nordvestlige Territorium.

Det venskabelige Forhold, der

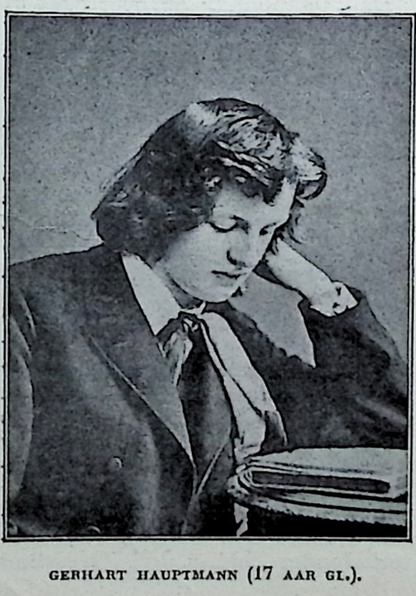
MAJOR J. A. WALSH.

GERHART HAUPTMANN I SIT BILLEDHUGGER-ATELIER I ROM.

har udviklet sig mellem den kanadiske Regering og de store indianske Stammer, som holder til i disse Egne, skyldes da ogsaa Majorens kraftige og taktfulde Styrelse.

For Øjeblikket er han paa Vej til den nye Kommandopost med en Styrke beredne Politisoldater paa 100 Mand. Vejen lægges over Land til *Dawson City,* hvor Hovedkvarteret opslaas. Det bliver næppe nogen let Opgave at holde Styr paa det sammenløbne Pak, der her har sat hinanden Stævne fra alle Verdens Kanter, og selv den Mand, der har kunnet holde Cowboys og Indianere i Ave, maa sikkert tage al sin Koldblodighed og Resoluthed fangen, om han skal kunne opretholde Ordenen paa dette uciviliserede Sted, hvor en Vinter med Kulde og Hungersnød er i Anmarsch.

GERHART HAUPTMANN (17 AAR GL.).

GERHART HAUPTMANN, hvis nyeste Drama „Den sunkne Klokke“ er bestemt til at skulle være „Dagmarteatret“s Juleforestilling, er utvivlsomt den af Tysklands yngre dramatiske Forfattere, hvis Fremtid lover mest. Skønt han endnu langtfra er lyst i Kuld og Køn af det store Publikum, hvem han baade har forbavset og forarget ved en Række ejendommelige og ofte tendentiøse Ungdomsdramer, er han dog godt paa Veje til at erobre sig en fremragende Stilling i den tyske Literatur.

H. er endnu en ung Mand. Han er født i den lille tyske By Salzbrunn i Schlesien. Oprindelig vilde han være Kunstner, men opgav atter dette og kastede sig derpaa over naturvidenskabelige Studier under den berømte Häckels Vejledning. Det var først under Rekonvalescensen efter et langt Sygeleje i Rom, at han førtes ind paa Digterbanen. Men endnu var han kun Dilettant. Saa var det, han flyttede til Riesengebirge, et Centrum for tysk Arbejderliv og Industri, og her modnedes han.

Efter et Par ret uhyggelige og realistiske Familjedramer („Før Solopgang“, „En Fredsfest“), der røber en umiskendelig Paavirkning af Ibsen, slog han et Slag med Arbejderdramet „Væverne“, der vidnede om hans varme Sympati for de Smaa i Samfundet, men tillige om, at H. endnu havde meget tilbage at lære som Dramatiker. Efter atter at have ofret til Realismen i „Ensomme Mennesker“, der ligesom de tidligere Arbejder kun naaede til Opførelse paa Berlins „Fri Teater“, skrev H. til en Afveksling et ganske jævnt og fornøjeligt Teaterstykke „Professor Crampton“.

Og i de senere Aar synes H. som saa mange andre af hans Samtidige helt at have vendt Naturalismen Ryggen og givet sig den nyromantiske, mystisk-symbolske Retning i Vold. Derom vidner først „Lille Hanne“ og maaske endnu mere hans sidste Æventyrdrama.

OBERST *F. F. Jacobi,* der — mod sit Ønske — paa en saa brat Maade er bleven afskediget som Departementschef, er født den 24. Maj 1830. Efter at have gennemgaaet Landkadetakademiet blev han i December 1849 Løjtnant ved 5. Reservebataillon. Med den deltog han i Felttoget 1850 og var med ved Helligbæk og ved Isted, hvor denne Bataillon kom til at spille en særlig fremragende Rolle. Efter Krigen forrettede han Løjtnantstjeneste ved forskellige Afdelinger, snart i Kongeriget, snart i Hertugdømmerne, indtil han i 1860 blev ansat som Brigadeadjutant hos General du Plat i Rendsborg. I Oktober 1863 blev han sendt som Detachementskommandør til Glückstadt, men, da Hæren blev mobiliseret, blev han i Januar 1864 ansat som Adjutant ved Overkommandoen, og i denne Stilling deltog han i den anden slesvigske Krig. Da den var sluttet, blev han Adjutant ved 2. Generalkommando, hvorfra han i Juli 1867 blev kommanderet til Tjeneste i Krigsministeriet, og dér blev han med det samme paa en kort Afbrydelse nær. Ved Hærlovens Gennemførelse i 1867 blev han udnævnt til Kaptajn, og i Juni 1868 ansattes han som Kontorchef i Krigsministeriet, hvilken Stilling han beklædte i 12 Aar. Da det tegnede til, at der i 1880 vilde blive vedtaget en ny Hærlov, blev han ansat ved en Rekrutbataillon. Man antog den Gang, at han atter vilde

GERHART HAUPTMANN 1897.

OBERST F. F. JACOBI.

træde ud i Geleddet, men Krigsministeriet kunde ikke undvære ham, og efter nogle Maaneders Forløb blev han beordret til at vende tilbage til sit Kontor. Efter i Oktober samme Aar at være bleven udnævnt til Oberstløjtnant, blev han fra 1. November 1880 udnævnt til Chef for Krigministeriets første Departement, der blandt andet behandler alle personelle Spørgsmaal, og denne Stilling har han beholdt i over 17 Aar.

Da Jacobi blev ansat i Ministeriet, var det som Paaskønnelse af hans utrættelige Flid og den overordentlige Samvittighedsfuldhed, med hvilken han udførte ethvert Arbejde, der blev paalagt ham, og det tør siges om ham, at Staten næppe har haft nogen flittigere Embedsmand, thi for ham begynder og ender Tjenesten ikke i Kontoret. At det vilde have været til Gavn for ham, om han havde tjent i Geleddet som Kaptajn og Stabsofficer, er der sikkert ingen, der villigere vil erkende end han selv.

Men netop denne Erkendelse førte ham til en vis Forsigtighed paa Omraader, hvor han ikke følte sig fuldt hjemme, og derfra stammede de Forespørgsler, Ministeriet sendte Afdelingerne, og som disse ikke altid forstod Aarsagen til. De bundede netop i Jacobis Ærlighed og Loyalitet overfor Ministeren.

En Departementschefs Stilling er altid vanskelig, især naar han har med Forfremmelserne og de personelle Ansættelser at gøre, thi det er givet, at enhver Forfremmelse eller Ansættelse i Reglen kun skaber Glæde hos den, som den træffer, og Misfornøjelse hos dem, der bliver forbigaaede, og som deri ser en Forurettelse. Ofte er Misfornøjelsen bleven rettet mod Jacobi som den Skyldige, men det har sikkert været uden Grund. Han er strængt saglig; han kender ved sine Indstillinger ingen anden Forskel paa Personerne, end hvad der forelaa officielt ad Tjenestevejen. Men han har aldrig forsvaret sig overfor Angreb, naar man gjorde ham Uret. Bestandig var han den tavse Mand, der ikke paa noget Omraade vilde forsvare sig selv ved at stille Ministeren blot.

Og hvad er nu blevet hans Løn? Efter at han i henved 30 Aar har været ansat i Krigsministeriet og deraf 17 Aar som Departementschef; efter at han i hele denne Tid har været et Mønster paa Pligtopfyldelse og Samvittighedsfuldhed; uagtet hans legemlige og aandelige Ævner ikke er blevne svækkede, og uagtet han har kunnet røgte sin Gærning tilfredsstillende under saa forskell. Personligheder som Raasløff, Grev Frijs, Haffner, Thomsen, Ravn, Steinmann, Dreyer, Kauffmann, Bahnson og Schnack, saa lønner man ham nu med Afsked paa en saa hensynsløs Maade, at det maa faa Udseendet af, at han har forset sig.

N. P. JENSEN.

ALPHONSE DAUDET, den berømte franske Romanforfatter, hvis Værker er kendte og skattede hele Verden over, og som ogsaa for største Delen er oversatte paa Dansk, er Torsdag den 16. ds. pludselig afgaaet ved Døden i Paris, 57 Aar gammel.

Var født i det skønne Sydfrankrig, og drog som ganske ungt Menneske til Seinestaden, hvor han endte med at blive en overordentlig populær Mand og saare vindende Personlighed, en fin Iagttager og en udmærket Fortæller, — i sine fleste Bøger en Hjemmets Forfatter *par excellence.*

DANSKE REDAKTØRER.—II.

Ferdinand Bauditz, Redaktør af „Dagbladet“, blev født 5. Novbr. 1846 i Aarhus. Søn af daværende Premierløjtnant i Kavalleriet F. C. A. Bauditz og dennes Hustru Siegfriede, født Komtesse Holstein-Ledreborg. Gik først i Aarhus Latinskole, men sendtes, paa Grund af Faderens Forflyttelse til Itzehoe, til Herlufsholm, hvorfra han blev

REDAKTØR FERDINAND BAUDITZ.

dimitteret i 1865; studerede i nogle Aar Jura og blev i 74 statsvidenskabelig Kandidat.

Kun ganske lejlighedsvis havde Bauditz i sine Studenteraar beskæftiget sig med Journalistik, men omtrent samtidig med, at han blev ansat som Assistent i Postvæsenets Overbestyrelse, begyndte han at levere Bidrag til „Illustreret Tidende“, lidt senere til „Punch“. Til dette Blads Redaktion knyttedes han efterhaanden fastere, og fra 76 til 89 leverede han det en Mængde Bidrag paa baade Vers og Prosa.

I Efteraaret 81 begyndte han — sammen med *Godske Nielsen* — en Række Causerier i „Dagbladet“ under Mærkerne „Mercutio“, „Pastor Knap og Søn“ m. m. Et Aarstid efter blev han tillige „Dagbladet“s Literaturanmelder og i 83 dets Teateranmelder. Ogsaa i „Avisen“s første Aar leverede han til dette Blad en Række — mest politiske — Artikler under Mærket „Pathelin“.

Da „Dagbladet“ 89 overtoges af et nyt Udgiverkonsortium, blev Bauditz „Dagbladet“s Redaktør. Fra December 1896 er han tillige — sammen med C. Carstensen og L. Wiggers — Redaktør af „Nationaltidende“.

En Mand med mange Interesser, særlig æstetiske. Fra gammel Tid kendt og yndet i Studenterkredse, bl. a. som Visedigter med godt Humør. Forstaar Spøg og er meget elskværdig.

Otto Borchsenius, Literat og Medredaktør af „Dannebrog“, er en Købmandssøn fra Ringsted, født 17. Marts 1844, Student 1863 fra Sorø; studerede nordisk Sprog og Literatur, deltog ivrigt i Studenterlivet, debuterede 66 i Literaturen og udgav 69 sammen med Prof. Weibull i Lund den nordiske Studenterkalender „Idun“, hvis Overskud

dannede den første Grundfond for Oehlenschläger-Tegnér-Stipendiet. Har senere udgivet en Række Værker af andre Forfattere (Oehlenschlägers Erindringer, P. A. Heibergs udvalgte Skrifter og Kaalunds efterladte Digte), Oversættelser af Brentano, Rydberg, Ebers, Hamerling, Snoilsky, A. Ch. Edgren, Strindberg o. fl. samt egne Arbejder: „Sange og Digte“ (87), „Fra Fyrrerne“ (78—80), „Literære Feuilletoner“ (80) og „To Digtere“ (Bredahl og Kaalund, 86).

I Slutningen af Tredserne blev B. Medarbejder ved „Fædrelandet“, 75—78 ved „Nær og Fjærn“, senere ved „Ude og Hjemme“, af hvilket han var Medredaktør fra 1880 til 84, da han overtog Ledelsen af „Hjemme og Ude“.

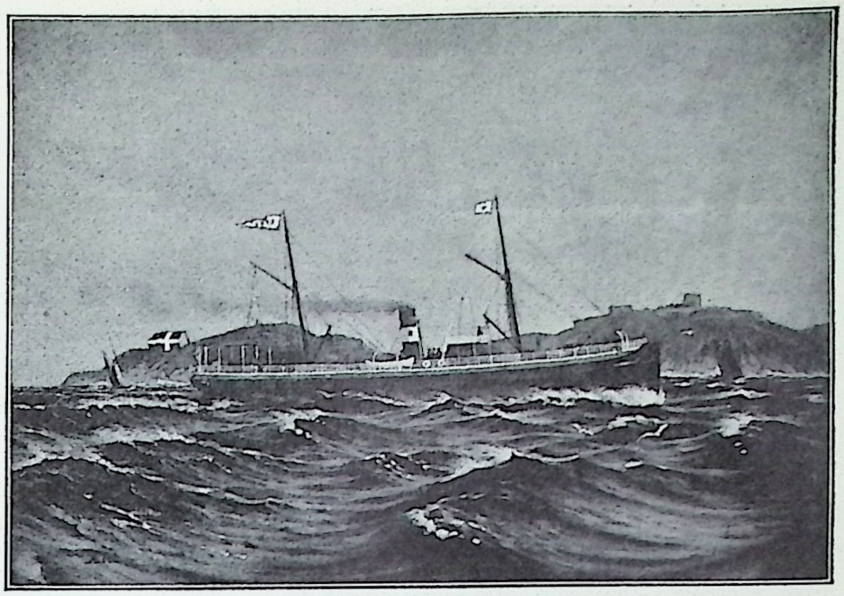
At der i de senere Aar var indtraadt et Brud mellem B. som Tilhænger af den religiøs-humane Livsopfattelse og den moderne naturalistiske, brandesianske Retning herhjemme, viste sig snart, da B. i 85 var indtraadt i Redaktionen af „Morgenbladet“, hvis Chefredaktør han 2 Aar efter blev, og i hvilket han stedse drog kraftig til Felts mod Dr. Georg Brandes og alt, hvad hans var.

B.s første Hustru var den i sin Tid stærkt fejrede Skuespillerinde Betty B., f. Guldbrandsen; nu er han gift med en Datter af fhv. kgl. Skuespiller V. Kolling.

I en Aarrække var B. Næstformand i Journalistforeningen i København, hvilken Stilling han opgav Foraaret 96. Fra Sommeren 92 har han været æstetisk Redaktør af Dagbladet „Dannebrog“, i hvis Spalter han daglig hævder den Smagsdommer-Position, han ved sine medfødte Ævner, sin store Belæsthed og Flid samt sine gode literære Forbindelser har erhvervet sig.

REDAKTØR OTTO BORCHSENIUS.

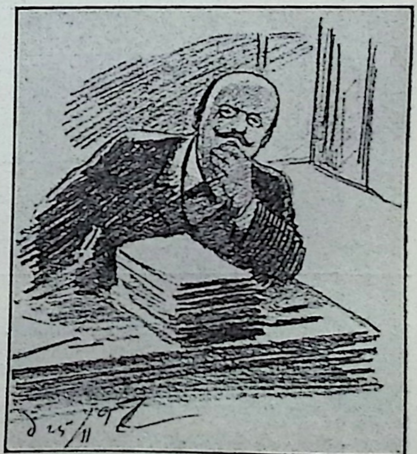
DAMPSKIBET „ERNA“, SUNKET VED FALSTERBO REV DEN 15. DECBR.

RIGSDAGSMÆND. — Rigsdagens Medlemmer vælges jo for begrænsede Perioder, Vælgernes Gunst er ikke altid let at holde fast, og Folke- og Landstingsmænd er saalidt som andre Mennesker udødelige. Følgelig er der efter en Aarrækkes Forløb mange nye Ansigter at notere, og der er en Del nyt at sige om de gamle. Det er femten Aar siden, *H. Wulffs* Haandbog „Den danske Rigsdag“ udkom, og af de Mænd, der omtaltes i den, sidder nu kun *en lille Fjerdedel* i Rigsdagen. Altsaa er der en Opgave at løse — det vil ske ved en Række Rigsdagsportrætter i „Hver 8. Dag“.

Navnet *Alberti* lever i den danske Politik. Som gamle Alberti sad i Folketinget fra 1849 og i en Menneskealder, saaledes synes Sønnen, Adler Alberti, efter først at være bleven indvalgt i det samme Ting at ville indrette sig der for Livstid. Men medens Overretsprokuratoren var den altid Radikale, den altid glødende Frihedsmand, sidder Højesteretssagføreren i Tinget som den snilde Politiker, hvis Veje det ikke altid er saa lige til at følge, og hvis Ærgærrigheds Maal ganske sikkert er et andet og større end Faderens. Den Stigning, der allerede er mellem Titlerne Overretsprokurator og Højesteretssagfører, vil Adler Alberti søge at forøge endnu adskilligt.

Alberti repræsenterer Køgekredsen. Efter en voldsom Valgkamp fortrængte han i 1892 Kredsens mangeaarige Repræsentant, *Hørup*, og berøvede derved Folketinget et af dets bedste Hoveder, en af dets interessanteste Talere. Han blev valgt ved de moderat Radikales og Højres Stemmer, han blev, efter i 1894 at være brudt ud af Forligsmændenes Rækker, i 1895 genvalgt med stor Majoritet, og han vil i 1898 blive valgt med et endnu sikrere Stemmetal. Han har manøvreret saa klogt, at Højre ikke ret bekæmper ham, at de Moderate følger ham, og de Radikale giver ham deres Stemmer, ja, der har endog fundet en Slags Forsoning Sted mellem ham og Hørup. Han er Medl. af Reformpartiets Bestyrelse, men han forstaar samtidig at hævde lidt af en Særstilling. Hans Maal synes at være Dannelsen af en „Hs. Maj. Kongens Opposition“, og de af *Koedt* udfoldede lignende Bestræbelser har her hjulpet ham. Hans Vej er Afstandtagen fra Socialdemokraterne, hans Rygstød en Førerstilling for det *sjællandske* Venstre, til hvilket han er bunden med meget stærke Baand, og som atter er bundet til ham. „Det sjællandske Demokrati og Alberti hører sammen, det vil altid følge ham“, sagde gamle *Hans Hansen-Menstrup* en Gang til mig, og han havde vistnok Ret.

Alberti er en solid, men ikke nogen elegant Taler. Hans Forsøg paa

ADLER ALBERTI.

at være vittig er ikke altid smagfulde, men alligevel forsaavidt velberegnede, som han forstaar at faa de fleste af Tingmændene til at le. Han høres med megen Opmærksomhed. En Ejendommelighed i Tinget: Sidder næsten altid som fastgroet til sin Stol, medens ellers de fleste Medlemmer ynder at bevæge sig frit omkring i Salen. Er bl. a. Medlem af Finansudvalget og Udvalget for Valgbreves Prøvelse.

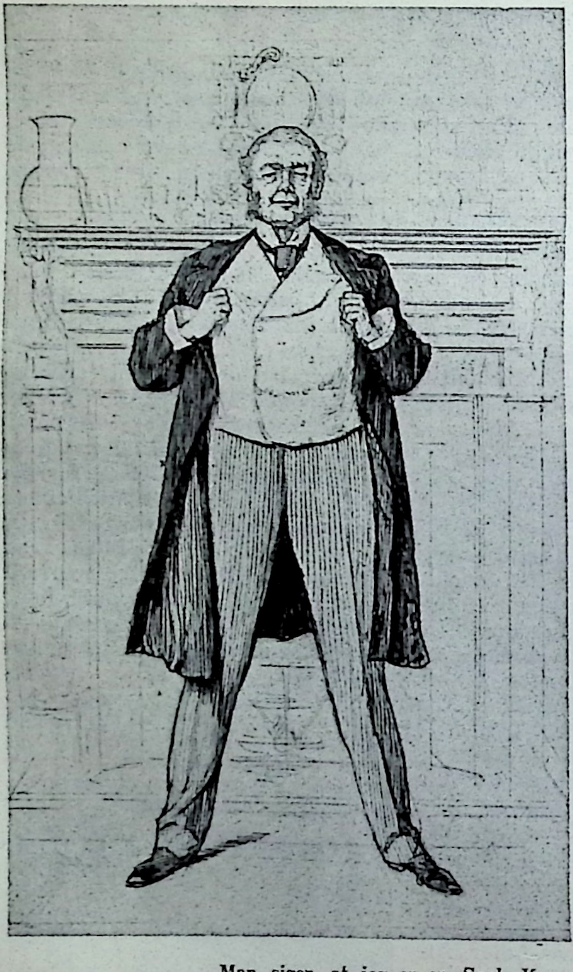
Alberti, der blev Højesteretssagfører i 1881, er særlig kendt som Formand i Bondestandens Sparekasse. Han blev valgt hertil i 1890 efter Faderens Død. Havde først været Suppleant siden 1887. Leder desuden den store Smøreksportforretning, som han stiftede i 1888.

Det vedføjede Billede er, uden at Alberti anede det, tegnet til „Hver 8. Dag“ ude i Folketinget. Tegneren havde en vanskelig Opgave, da Logerne er langt borte fra A.s Plads. Grunden til, at Billedet har maattet anskaffes paa denne Maade, er, at A. aldrig er bleven *fotograferet* og nægter at lade sig portrættere. „Som ung“, siger han, „havde jeg ikke Tid til at lade mig fotografere, og nu er jeg ganske glad for, at det var saaledes, thi jeg slipper næsten altid for de Karikaturbilleder, som offentlige Personer ellers er udsatte for. Da der intet Billede findes af mig, kan man heller ikke karikere mig.“

Nu er Billedet der alligevel.

L. Just-Nielsen.

EN SAMFUNDSSTØTTE.

„Man siger, at jeg er en Snob Kan s'gu gærne være, man har Ret; men jeg er nu alligevel ganske tilfreds.“

VORE BILLEDER.

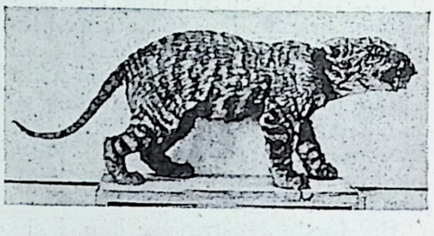
En Brudegave til Prinsesse Ingeborg fra danske Kvinder, der har bidraget til den efter Opfordring af en Komité med Lensgrevinde *Ahlefeldt-Laurvigen*, Lensbaronesse *Reedtz-Thott* og Statsraadssekretær *Koefoed* i Spidsen, har i den sidste Tid været udstillet hos Hofjuveler *Michelsen*, i hvis Etablissement den er udført.

Gaven bestaar af et pragtfuldt Sølvtoilette i Vermeil efter en Model i Kristian den 6.s Værelse paa Rosenborg. I alt omfatter Toilettet 31 Genstande. Magen til det skænkedes i sin Tid Hs. kgl. Højhed *Hertuginden af Cumberland* ved hendes Formæling. I disse Dage sendes den kostbare Gave, — der suppleres med Malerier af *Vilh. Arnesen, Harald Foss* og *Chr. Zacho*, — til Prinsesse Ingeborgs Hjem i Stockholm.

Dampskibet *„Erna“*, tilhørende det østbornholmske Dampskibsselskab, grundstødte som bekendt Onsdag den 15. ds. Morgen Kl. $3^1/_2$ i tæt Taage paa Sydostspidsen af Falsterbo Rev og fik en saa alvorlig Lækage, at det 4 Minutter efter sank.

Heldigvis reddedes baade Besætningen og Passagererne, i Alt 21 Personer, i Baadene og befordredes over Malmø til København.

— Det i forrige Hæfte optagne Portræt af afd. Prof. *Unger* var en Reproduktion efter et Fotografi fra *L. Szacinski* i Kristiania.

En Tiger-Løve. — Vi bringer her Billedet af den eneste Tiger-Løve, der nogensinde har eksisteret. Den blev født i et Menageri paa Vejen fra Tyskland til Bryssel. Den levede kun nogle faa Dage, og man mener, at Moderen, der var en Tiger, dræbte den med Forsæt. Øjnene var aabne ved Fødselen. Tiger-Løven ligner ingen af sine Forældre. Den blev straks udstoppet og solgt til et zoologisk Musæum i Belgien.

HOVEDBRUD.

Dampskibene A og B gaar samtidig fra Kbhv. til Aarhus. A sejler 1 Mil i 21 Mnt. og B 1 Mil i 28 Mnt. Der spørges:

a. Hvor langt er B fra Kronborg, — som er 6 Mil fra Kbhv., — naar A sejler forbi Fæstningen?

b. Hvor langt er A fra Fæstningen, naar B sejler forbi den?

c. Hvor længe er der mellem Skibenes Ankomst til Aarhus, som ad Søvejen er 28 Mil fra Kbhv?

d. Dersom A vendte om ved Aarhus og gik B i Møde, hvor langt vilde da Skibet atter komme til Søs, før det mødte B?

LØSNING.

Paa Regneopgaven i Nr. 11.

16 Alen.

REDNINGSBAADEN GAAR UD.
EFTER MALERI AF A. MORLON

KUNSTBILAG TIL „HVER 8 DAG“

Bag paa Sporvognen.

Af Anna Petersen. Med Billede af Alfr. Schmidt.

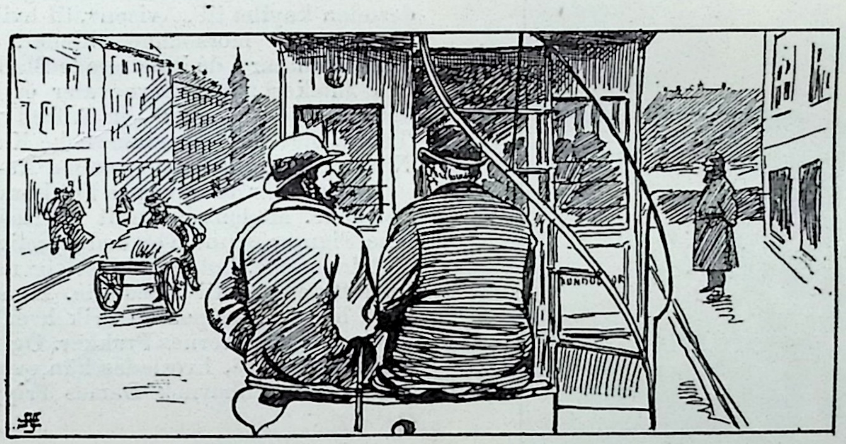
Med stort Besvær har Konduktøren faaet en meget korpulent Dame puffet ind i Vognen og lukket Døren efter hende, da en Arbejder, som sidder bag paa, siger:

„Det var ellers mine smaa Tæ'r, Di traadte paa!"

Pavse.

„*Det var ellers mine smaa Tæ'r, Di traadte paa!*"

Pavse.

„Si'er Di inte om Forladelse?"

„Jeg har ikke mærket, at jeg traadte Dem".

„Det var som Fan'en! — Har han inte mærket det? Da ka' han s'gu tro, at je' ku' mærke det. — Staar han der og ta'er sig en ordentlig Omgang med sine store Træskostøvler paa mine smaa Tæ'r, og saa si'er han, at han inte ka' mærke det! — Ka' han for Fan'en inte mærke, om det er Træ eller „Ky", som a han staar aa traar paa?"

Konduktøren forsvinder skyndsomst ind i Vognen for at billettere.

Arbejderen henvender sig til en enlig Herre, som sidder bagpaa:

„Hva' *er* han saa for en? — Han er inte en Gang en rigtig Konduktør. Han er inte mer end som en ganske simpel Reservemand. Je' kø'r her frem og tilbages hver evige Dag, saa je sku' vel nok ku' kende de ordentlige Konduktører! Og saaden En ta'r sig ganske gemytlig en ordentlig Omgang med sine store Træskostøvler paa en anden ens smaa Tæ'r, og saa si'er han, at han inte ka' mærke det, og naar man saa henvender sig ti' ham, saa si'er han inte en Gang om Forladelse. — Han tror ka'ske, at man osse har *Reservetæ'r,* som kuns er indrettede til at traa paa".

Konduktøren kommer ud igen. Arbejderen trækker en Tikroneseddel op af Lommen.

„Ka' Di gi' igen paa den?"

„Ja! hvis De vil have Pengene igen i Tiører".

„Naa, saa De tror inte, at je' har andet aa bestille end som aa sidde her aa tælle Deres smaa Tiører efter".

„De er talte fra Kontoret. De ligger i Tutter".

„Tutter! — Je' vi' inte ha' Deres Tutter! — Ska' je si'e Dem hvorfor, min Herre? — Det er, for j'inte pligtig ti' det, ser Di. J'inte pligtig ti' aa ta' hverken Deres eller nogen andres Tutter, inte en Gang i Landmandsbanken"!

„Det kender jeg nu ikke".

„Jamen det gør je', ser Di. Je' er kuns pligtig til at ta' mod Tutter i Natienalbanken. Ve' Di hvorfor? — Det er, for Natienalbanken, det er en *Avteritet!* — Men Di er ingen Avteritet, min Herre, og je' vi' inte ha', at Di ska' være nogen Avteritet for mig; saadan en som inte en Gang ka' si'e om Forladelse, naar han staar aa traar en anden Herre paa Tæerne. — Enten gi'er Di mig igen paa en ordentlig Maner, eller osse faar Di ingen Penge".

„Ja, saa bliver De nødt til at køre med ud til Kontoret".

„Det ka' je' osse magelig. — Je' kør her frem og tilbages hver evige Dag — baade frem og tilbages. Je' kender Dem meget godt, min Herre. Je' ve' meget godt, at Di inte er andet end som en ganske simpel Reservemand, der kuns kør en Gang imellem. Behold Di bare Deres Tutter".

Et Par Damer staar paa og gaar ind i Vog-

nen. Konduktøren benytter Lejligheden til atter at forsvinde.

„Han ku' nu meget godt ha' gi'et mig igen paa en ordentlig Maner. Det vil je' la mig stege paa. Men han gore det bare for at — distancere mig. Saadanne Reservemænd, de gaar nu immer ud paa at skade Di udvortes Passagerer, det er bare, for at Di sel' ka' faa saa meget mere Plads til deres store Træskostøvler. — Naa! ska' Di a' her? — Nu ska' je' ringe! — Behøves det inte? — Aa nej, det er sandt, Di fik jo varet Tæerne. — Det var mig! Hr. Reservekonduktør, det var kuns mig, der ringede. Je' ska' si'e Dem, den Herre — han, som Di inte fik trædt paa Tæerne — han sku' a'. Det var ellers Skade, for han ha'de et Par velsignede Plader, det hade været en hel Sønda'sfornøjelse for Dem aa staa og b'ie ve' aa valse paa hanses Tæer".

„Nu finder jeg ikke, at det er morsomt mer".

„Nej, det gør Di vel inte. — Di har naturligvis inte trædt mig paa Tæerne, vel? — Di har vel heller inte villet spille „*Avteritet*" og gi'e mig Tutter, vel? — Naa, det har Di dog! — naa — ja! — se! det forandrer jo Sagen meget — i Deres Fevør — Saa kan Di jo gærne la' mig *se* de Tutter".

Han faar dem og vejer dem med højtidelig Alvor i Haanden.

„Ja — se — det er nunte for det; j'inte pligtig — j'nte pligtig til at ta' dem, men . . ."

Han vejer dem stadig med urokkelig Alvor, ser paa Konduktøren . . . derpaa igen paa Tutterne.

„Se, nu har Di jo trædt mig paa Tæerne, saa ka' je' jo gærne ta'e Deres Tutter".

Pavse.

„Man kan ellers faa sig en Del Bajere for saadan none Tutter. — Drikker Di Bajere? — Er der Tid? — Je' mener, er der Tid derude, før man vender Hestene den anden Vej, til at ta'e sig en lille en gennem Halsen? . . . Godt! Saa si'er vi, at nu ta'er je Deres Tutter, — saa traar Di mig paa Tæerne, værs'arti, — og saa drikker vi to os en Ølbajer paa *det*".

Axel Thiess.

To Tegnere.*

Af F. Bauditz. II. Med Illustrationer efter Kunstnerens Originalskitser.

Fortsat.

Et Par Aar efter, at *Alfred Schmidt* gennem sine Tegninger havde begyndt at vinde sig et Navn, dukkede et andet Navn frem, der senere hen skulde nævnes hyppigt i Forbindelse med den førstnævnte Kunstners. Det var *Axel Thiess.* Saavidt vi erindrer, debuterede han med et Hæfte humoristiske Billeder, der gjorde Lykke ved deres friske djærve Humør og den flotte og kække Tegnemaade. Dette Hæfte fik mange Efterfølgere, og Thiess blev desuden knyttet til „Avisen", til hvilket Blad han stadig leverede morsomme Billeder. Snart saas ogsaa hans Signatur i de illustrerede Blade, i Almanaker og paa Julekort, paa Karnevaler og i Tivoli, i „Blæksprutten" og i „Puk", og Alfred Schmidt og Axel Thiess blev et Slags siamesiske Kunsttvillinger, hvis Navne altid nævnedes i samme Aandedræt.

Alligevel er der ikke saa lidt Forskel paa deres Tegnemaade. Medens Schmidt fortrinsvis karakteriserer sine Figurer gennem en omhyggelig Udførelse af Ansigtstrækkene, holder Thiess sig mere til Figuren eller rettere sagt til Klæderne. Han har her sit rette Felt, han kender paa en Prik hver Fold i Damernes Kjoler eller Herrernes Frakker. Og vil man kigge ham i Kortene og se, hvorledes han øver sig paa at tegne en lille københavnsk Dames Trippen over Gaden i

* Begyndt d. 25. December 1897.

Sølevejr eller den Maade, hvorpaa hun sætter sin Hat, behøver man kun at kaste et Blik paa hosstaaende Studier.

Overhovedet er Axel Thiess — i Modsætning til Schmidt — Københavneren *par excellence.* Han kender den glade Hovedstads Beboere ud og ind og da særlig Damerne, ligefra de yngste Aldersklasser og op til den Grænse, hvor det Fikse og Elegante forsvinder. Ganske nydelig tegner han saaledes et Par unge Skolepiger, der spiser Smørrebrød i Frikvarteret eller en „Backfisch", der ude paa Landet studerer sin Avis. Sandt nok, de unge Damer paa Thiess' Billeder ligner hinanden vel meget, men se en Gang paa de unge Piger, der i Promenadetiden spadserer paa Asfalten! Ligner de ikke ogsaa hverandre? Sagen er, at der naturligvis eksisterer en Slags Gennemsnitstype paa unge velklædte Københavnerinder, og det er denne Type, Thiess har opdaget og udnyttet. Han „kan" overhovedet København. Der er nu det forlovede Par, der i Regn og Slud vandrer nedad Boulevarden under Fællesparaply. Og selv de smaa snavsede Københavnerbørn, der ringer paa Dørklokken for at tigge et Par Øre, kan hans Blyant træffe med stor Sikkerhed og elskværdigt Lune. Det er dette lette glade Københavnerhumør, der gør Axel Thiess' Kunst saa tiltrækkende for Københavnerne, at han blandt dem sikkert er ligesaa populær som Alfred Schmidt, hvis Lune dog er bredere og gaar dybere. Men hvem kunde ogsaa som Axel Thiess træffe netop den specifik københavnske Type bedre end i hosstaaende Gengivelse af „Blækspruttens" Illustration til det berømte „Kongebal i Randers"! Og Axel Thiess er som

sin Kunst, — Københavner fra Top til Taa, altid i Solskinshumør, altid til Stede, hvor *tout Copenhague* forsamles, udvekslende Hilsener til Højre og Venstre, medens Øjet med et hurtigt Blink bag Næseklemmerne tager Øjebliksfotografier af alle de forbipasserende unge Damer og smaa Piger. En fuldblods Kunstnernatur, der mindst af alt holder af at stænges inde, og som sætter sin Frihed over alt. Hvad Under, at Axel Thiess har mange Venner! Om det faldt ham ind at stille sig til Valg i en københavnsk Valgkreds, kunde han rimeligvis samle Stemmer fra alle Partier. Men han barer sig nok! Axel Thiess har bedre Brug for sin Tid og sit Vid, og han synes altid at have nok af begge Dele. Med Alfred Schmidt har han sluttet et ubrydeligt Venskab til Held for alle de mange, der elsker den glade, lystige Kunst, som bæres oppe af disse to Navne.

(Hosstaaende Illustration „Et Kalvehoved", er et Træsnit af *Axel Thiess* efter en Tegning af *J. Th. Lundby*).

Bergens-Udstillingen 1898.

Af Arthur Feddersen.

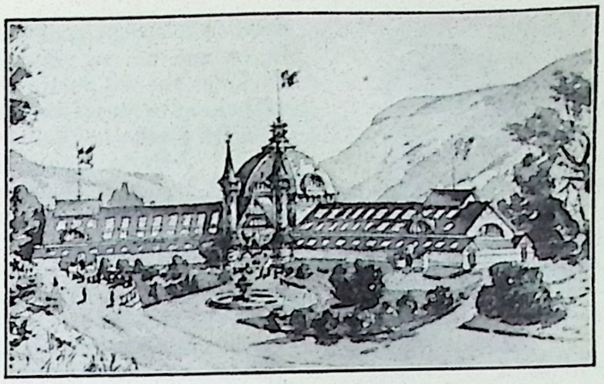
Man ruster sig af alle Kræfter i den gamle Hansaby for at være færdig til rette Tid med de mange Bygninger og dertil knyttede Foretagender, som Norge eller rettere Byen *Bergen* har indbudt til at skue i den kommende Sommer, og for hvilken Kong *Oskar* er Protektor.

Udstillingen skal aabnes den 13. Maj og vare indtil den 30. September, saa at allerede dens lange Varighed viser, hvilket Omfang man har ønsket at give den, og hvilken Vigtighed man tillægger den. Præsidiet indehaves af den til enhver Tid i Bergen fungerende Ordfører og Viceordfører, for Tiden henholdsvis d'Hrr. Skibsreder *Chr. Michelsen* og Overlæge *Klaus Hansen*, medens Grosserer *Kr. Lehmkuhl* er Udstillingens Formand og Fabrikant *H. E. Schiøtt* dens Generalsekretær. Naar hertil føjes, at ogsaa alle de enkelte Afdelingers og Komiteers Formænd er Bergensere, vil det være klart, at Bergen selv tager hele Arbejdet og Ansvaret for denne Udstilling.

En meget væsentlig Del af Udstillingen bliver den internationale Fiskeriafdeling, til hvilken der er udgaaet officiel Indbydelse til Alverdens fiskende Folk, hvis Fiskerier har Værdi for Handelsomsætningen, og Indbydelsen er bleven modtaget af de fleste, ligefra Nabolandet Sverig til det fjærne Japan, som har ønsket et meget stort

Axel Thiess: Fra Kongeballet i Randers.

Udstillingen i Bergen.

Rum til sine Sager. Rusland har voteret mange Penge til sin Repræsentation, Holland og Englands Fiskeriforeninger vil møde med større Samlinger, og Nordamerika vil paa ny vise Verden sin Ævne til at gaa i Spidsen.

Men foruden denne internationale Afdeling vil der være særlige norske, og udelukkende norske, for Industri, Landbrug og Kunst.

Pladsen for hele Udstillingen (125,000 □ Meter) er den særdeles smukt liggende Nygaardspark i Udkanten af Bergen, umiddelbart ved Byens flotte Villakvarter og nær det store Musæum og den biologiske Anstalt, hvis Akvarier vil drage mange af Udstillingens Gæster.

Hovedbygningen er en trefløjet Hal, over hvis Midtpunkt en mægtig Kuppel hæver sig. Gulvfladen i Hovedbygningen er omtrent 12,000 □ Meter i Omfang, og altsaa ikkun 3000 □ Meter mindre end den stockholmske Industrihals. Hovedindgangen ligger lige for den Parkvej, som fører fra Byen til Parken, og den er flankeret af tvende Taarne. For Resten er Hovedhallen, ligesom alle andre Bygninger, opført i den nu almindelige nordiske Træbygningsstil med alle de for denne karakteristiske Udsmykninger.

I den ene af Fløjene vil den internationale Fiskeriafdeling blive installeret, og Danmark har her faaet en særdeles god Plads anvist, nemlig hele Fløjens Gavlrum. Her vil de talrige danske Redskaber finde langt bedre Vilkaar, end de havde i Stockholm, hvor alt maatte stærkt sammentrænges. Desuden vil Fiskeriet i Bergen blive mere fyldigt anskueliggjort, idet megen Industri, som er knyttet til Fartøjers og Mandskabs Udrustning, her kommer til. Man maa derfor haabe, at endnu ret mange danske Industridrivende vil anmelde Deltagelse, hvilket endnu en Tid kan ske ved Henvendelse til den danske Komités Bureau Stormgade 20, hvor Kontortiden er 9—12 Form.

Bergen er en saa ejendommelig By paa Grund af sin Historie, sine Bygninger fra gammel Tid, sin Handel og Industri og ikke mindst paa Grund af sine Naturomgivelser, at den altid øver en stærk Tiltrækning. Denne mindskes ikke, dersom man gør sig nærmere kendt med Folkelivet, som det ytrer sig ved Havn og paa Gade eller i det højt dannede og ihærdige Forretningsliv. Bergenseren stænger sig ikke inde i sin By og glemmer, hvad der udvikler sig uden for i Verden. Han titter tvært om gærne uden for, og hvad han lærer dèr ude af nyttigt og godt, overfører han paa sin Hjemstavn, som han plejer og smykker med den gode Borgers aabne Haand. Dette vil man føle i rigt Maal, naar man til Sommer gæster Bergen; det giver sig tilkende overalt i dèn hyggelige By.

Kvindelige Jurister.

Mere og mere gør Kvinderne deres Ævner gældende paa Omraader, hvor hidtil Mændene var eneherskende. Ikke alene i „de skønne Kunster“ bereder de dem en haard Konkurrence, ogsaa de forskelligste Videnskabsgrene faar efterhaanden Dyrkere blandt Evas Døtre.

Damerne bliver Filologer og Læger i massevis over hele den vide Verden; de tager Eksaminer og praktiserer, som undervisende eller helbredende, og de gør udmærket Fyldest.

Paa Forhaand vilde maaske en og anden stille sig lidt skeptisk overfor Meddelelsen om, at ogsaa mange Kvinder studerer *Jura*, og vel at mærke studerer dette formentlig meget „tørre“ Fag med stor Iver og fortræffeligt Resultat. Imidlertid forholder det sig virkelig saaledes. De kvindelige Juristers Tal Jorden over er langt større, end de fleste tror, og det vokser stadig. End ikke den Omstændighed, at det i mange Lande formenes de kvindelige Jurister at udnytte deres Kundskaber som Advokater for Skranken, skræmmer Damerne. Man maa lade dem, at naar de *vil* noget, saa holder de fast ved deres Forsæt og opgiver det ikke, blot fordi nogle Mandfolk, der tilfældigvis *endnu* sidder ved Fadet, finder paa at ville holde dem borte fra det.

Frk. Jeanne Chauvin.

Vi antager, at det kan interessere adskillige af vore Læserinder at se, hvorledes

Frk. Lydia Poët.

deres retslærde Kønsfæller tager sig ud, og bringer derfor en Række Portrætter af bekendte juridiske Damer fra forskellige Lande:

Frk. *Jeanne Chauvin,* f. 1862, Datter af en Jurist, har taget alle sine Eksaminer i Frankrig, lige op til den juridiske Doktorgrad, som der i Landet er særlig vanskelig at erhverve. Har i en Aarrække holdt juridiske Forelæsninger i højere Pigeskoler i Paris. I disse Dage skal det afgøres, om hun faar Tilladelse til at virke som Advokat.

Frk. *Lydia Poët,* født i Piemont, er den første evropæiske Kvinde, der gav sig til at studere Retsvidenskab. Blev 1881 *Dr. juris* ved Universitetet i Turin og gik, da heller ikke hun kunde faa Adgang til Retterne, i Kompagni med sin Broder, der er en i Italien meget anset Advokat. Har udgivet en særdeles skattet „Strafferet“.

Fru Anna Akesson.

Fru *Anna Akesson,* født i Finland 1865, var den første kvindelige Jurist i Skandinavien. Har ofte og med stort Held plæderet Sager.

Fru *Nanna Berg-Nielsen,* Datter af den bekendte danske Venstre-Politiker *Christen Berg,* absolverede for en Del Aar siden dansk-juridisk Eksamen, men fik, skønt man ivrig tog sig af hendes Sag, ikke sin Fuldmagt avtoriseret af Hof- og Stadsretten.

Fru Nanna Berg-Nielsen.

Frk. *Elsa Eschelsson* fra Stockholm er efter at have gennemgaaet alle sine akademiske Grader bleven ansat som Privatdocent ved Universitetet i Upsala, hvor hun har taget den juridiske Doktorgrad.

Frk. *Katrine Dahl* har 1890 i Kristiania ligeledes taget Doktorgraden og haaber snart at kunne faa Adgang til at optræde for Skranken.

Miss *Letitia Walkington* er den første Dame i de forenede Kongeriger, der har studeret Jura; dog udnytter hun ikke de Diplomer, hun i 89 har opnaaet ved Universitetet i Dublin; hun foretrækker helt og holdent at ofre sig for at lindre de fattiges Nød og forbedre de blindes Stilling i Samfundet.

Frk. Elsa Eschelsson.

Miss *Cornelia Sorabji,* der nedstammer fra en berømt indisk Præstefamilje, har taget juridisk Eksamen i Oxford og har derefter faaet sin praktiske Uddannelse hos en *Solicitor* i London. Efter at være vendt tilbage til Indien overtog hun Ledelsen af Kvindeuddannelsen i Baroda, uden dog helt at lægge Juraen paa Hylden.

Frk. Katrine Dahl.

Frk. *Sarmisa Bilcesco,* der tilhører en af Rumæniens fineste Familjer, blev 1890 *Dr. juris* i Paris. Lod sig anerkende som Advokat i Bukarest, ikke saa meget fordi hun selv ønskede at benytte sig af denne Ret, — hun er meget formuende, — som fordi hun vilde have det principielle Spørgsmaal om kvindelige Advokater i Rumænien klaret af Hensyn til senere Kaldssøstre.

Miss Letitia Walkington.

Fru *Emilie Kempin-Spyri* er Datter af en schweizisk Præst og blev *Dr. juris* 86 i Zürich, hvor hun siden en Tidlang holdt Forelæsninger over engelsk og amerikansk Ret. Da man ikke i hendes Hjemstavn vilde tillade hende at optræde som Advokat eller endog blot at docere Jurisprudensen offentlig, søgte hun til de forenede Stater i Nordamerika. Derfra drog hun i 94 til Berlin, hvor hun bosatte sig og nu leder et Bureau for Konsultation i engelsk og amerikansk Ret.

Frk. *Anita Augspurg,* der er født i Hannover og tilhører en anset Juristslægt, var den første feminine juridiske Studerende ved Universitetet i Berlin, blev *Dr. juris* i Zürich i Fjor og agter at nedsætte sig som Advokat i München.

Miss Cornelia Sorabji.

Frk. *Marie Popelin,* der af Herkomst er Belgierinde, men ikke har kunnet opnaa Tilladelse til at plædere for Retten i Bryssel, er nu helt gaaet op i Kvindesagen, for hvilken hun gør Propaganda i sit Fædreland ved Foredrag.

Miss *Clara Brett Martin* har haft de største Vanskeligheder at overvinde, før hun i Februar d. A. endelig fik Adgang til Skranken i Kanada. Da hun holdt fast ved sit Forsæt og ikke blev træt af at arbejde paa at naa sit Maal, vedtog Parlamentet i Ontario endelig en ny Lov, ifølge hvilken ogsaa Damer skulde have Tilladelse til at optræde som Advokater.

Frk. Sarmisa Bilcesco.

Endelig er der — blandt mange andre, der kunde fortjene at nævnes og portrætteres, — Miss *Mary Greene,* som er Nr. 2 i Rækken af de Damer, der har faaet Ret til at procedere i den nordamerikanske Stat Massachussets. Hun boede først i Boston, derpaa i Providence

Fru Emilie Kempin-Spyri.

Frk. Anita Augspurg.

(Rhode-Island) og har til Specialitet juridisk Manuduktion.

Frk. Marie Popelin.

Miss Clara Brett Martin.

Den opmærksomme Læser vil det næppe være undgaaet, at de allerfleste af de juridiske Damer, vi har omtalt, er ugifte. Det forbavser rimeligvis ikke nogen. Man havde maaske netop ventet det saaledes.

Miss Mary Greene.

Det synes, som disse Evadøtre, der har viet deres Ungdomsaar til en stræng Videnskab, ikke har faaet Tid eller følt Lyst til at ofre Lidenskaben — NB. den erotiske — nogen fremtrædende Plads i deres Liv.

Den gamle Historie om, at to store ikke kan rummes i én Sæk, har ikke saa lidt paa sig. I dette Tilfælde er det Juraen og Amor, der ikke har kunnet dele Hjærtekammer.

Om Læsning

gennem ugennemsigtigt Stof.

Af F. R.

Med denne Titel beskriver Professor i medicinsk Klinik ved Universitetet i Montpellier, *Grasset*, et Eksperiment, som vi har ment vil interessere vore Læsere, og som maa staa for Professorens Regning; det er offentliggjort i det ansete Fagblad *Semaine médicale*.

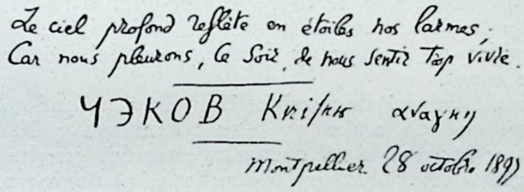
Den medicinske Videnskabs psykiske Territorium har endnu ukendte Egne at opvise. Læsning gennem ugennemsigtigt Stof eller „*Clairvoyance*“ hører formentlig hertil.

Mange har set eller læst forbløffende Ting, hvoraf flere maatte synes egnede til at konstateres. Dette er dog ikke sket. Sagen er ikke videnskabelig fastslaaet og bevist.

Da nu min udmærkede Kollega, Dr. *Ferroul* i Narbonne, den 26. Oktober 1897 ved et tilfældigt Møde fortalte mig om nogle usædvanlige Resultater, han havde haft med et mærkeligt „Medium“ (en Kvinde), tog jeg med aabne Arme imod det Tilbud, han fremkom med: ved Hjælp af dette „Medium“ at anstille en Prøve, saa videnskabelig anlagt som muligt.

Dr. *F.* bemyndigede mig til at tage alle de Forholdsregler mod ham, jeg ansaa for nødvendige; selv ønskede jeg at gøre Eksperimentet saa simpelt som muligt for at styrke dets Beviskraft, lagde derfor straks Spørgsmaal som *Suggestion* og *Tankelæsning*, hvor interessante og endnu gaadefulde de end er, til Side og holdt mig til Problemet „Skriftlæsning gennem ugennemsigtigt Stof“; og saaledes begyndte vi da det Eksperiment, som jeg nu skal berette, og hvis Udfald unægtelig absolut har beredt mig en Overraskelse.

Da jeg kom til *Montpellier*, skrev jeg uden at have meddelt Dr. F., der var forbleven i *Narbonne*, min Hensigt detailleret, følgende Ord til ham paa et Stykke Brevpapir:

Le ciel profond reflète en étoiles nos larmes.
Car nous pleurons, le Soir, de nous sentir trop vivre.

ЧЭКОВ

Montpellier 28 octobre 1897

Dette Papir blev lagt sammen, med Skriften indad og fuldstændig indsvøbt i et Stykke Stanniol, som jeg bøjede om paa Randene; det hele anbragtes i en almindelig Sørgekonvolut og lukkedes med Gummiet; da Dr. F. havde fortalt mig, at det undertiden generede „Mediet“ at læse gennem Traad, stak jeg en Sikkerhedsnaal først ind og saa ud igen gennem Konvolutten, saa at den dannede ligesom en Laas derfor, hvorpaa jeg gød sort Lak over den, saa den helt skjultes, og som Signet satte mit Familjevaaben.

Til dette forseglede Brev føjede jeg mit Kort med et Par Ord paa, lagde det hele i en stor Konvolut og afsendte det med Posten den 28. Oktober til Dr. F. i Narbonne.

Den 30. Oktober om Morgenen modtog jeg følgende Brev fra min Kollega:

Kære Hr. Grasset!

Da Deres Brev kom i Morges, havde jeg ikke mit „Medium“ ved Haanden; jeg aabnede den første Konvolut og fandt Deres Kort. Da jeg imidlertid var nødt til at gøre mine Sygebesøg, besluttede jeg at lade mit „Medium“ komme hjem til mig Kl. 4 og gik hen til hende for at underrette hende derom. Da hun hørte, hvad jeg vilde, foreslog hun mig imidlertid at foretage Læsningen straks. Deres med sort Lak forseglede Brev havde jeg igen lagt i den store Konvolut og anbragt den paa Skrivebordet i mit Hjem, som ligger mindst 300 Meter fra „Mediets“.

Vi sad begge ved et Bord, jeg lagde min Haand over mit Mediums Øjne, og her har De, hvad hun udtalte, uden at have set det hemmelige Brev:

„Du har brudt Konvolutten!“

„Ja men Brevet, jeg skal læse, er deri, gemt i en anden lukket Konvolut“.

„Er det det med det store, sorte Segl paa?"
„Ja, læs!"
„Der er Sølvpapir om, og der staar:

Le ciel profond reflète en étoiles nos larmes, car nous pleurons le soir de nous sentir vivre.

Derefter kommer der nogle Bogstaver *D. E. K.* saaledes (hun tegner dem knap en Centimeter høje med Fingeren); saa kommer et lille Ord, som jeg ikke forstaar (hvorledes skal jeg opfatte Ordet lille?) derefter: Montpellier 28. Oktober 1897".

Det er, Højstærede, den Beretning, jeg har lovet Dem at aflægge om dette Eksperiment; det hele varede højst $1^1/_2$ Minut.
Jeg remitterer hermed straks Deres forseglede Brev sammen med mit.

Deres hengivne
Ferroul.

Narbonne, 29. Oktober 1897.

Man vil forstaa min Forbavselse ved Læsningen af dette Brev; mit forseglede Brev kommer urørt tilbage; det synes utænkeligt, at det kan have været brudt, og dog læser „Mediet" det, som om der hverken var Voks, Knappenaal, Konvolut eller Sølvpapir. Hun havde set Sølvpapiret, og dog havde jeg ikke med et Ord omtalt denne mulige Forsigtighedsregel i min Samtale med Dr. F.

Hun havde læst de to Verslinjer uden overhovedet at kende Vers, kun sagde hun „le soir" i Stedet for „ce soir" og oversprang „trop", men det betyder jo ikke noget.

Hun havde sét de russiske Bogstaver og fundet dem større end de andre og tegnet dem saa godt, hun kunde; hun havde set det tyske eller det græske Ord (dog kun et af dem) og bemærkede, at de var smaa (i Forhold til de russiske Bogstaver); endelig havde hun læst Datoen.

Saavidt Prof. *Grasset* i ordret Oversættelse; han knytter hertil kun nogle Ord, hvori han paaviser, at den eneste Mulighed for Fejlslutning hviler paa Dr. Ferroul, hvis Paalidelighed han selvfølgelig ikke selv drager i Tvivl; men ogsaa her har han sikret sig, idet Dr. F. ikke vidste mere om Indholdet af det hemmelige Brev end Postbudet, der bragte det; overhovedet var ingen anden vidende derom end Professoren selv.

Selve det hemmelige, urørte Brev blev aabnet med stor Forsigtighed i Videnskabernes Akademi i Montpellier, idet det blev opklippet paa Forsiden; ved Eftersyn fandtes alt urørt. Derefter nedsatte Akademiet en Kommission for at anstille et nyt Eksperiment under Iagttagelse af ganske særlige Forsigtighedsregler.

Vi skynder os aldrig mere, end naar vi vil begaa en Dumhed.

Edderkoppen er lykkeligst, naar dens Liv hænger i en Traad.

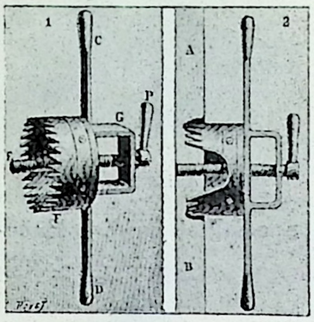
Kunsten har ingen andre Grænser end Kunstnernes Mangel paa Evne.

(Emile Zola).

Moderne Opfindelser.

Tyveværktøj.

For henved 3 Uger siden blev Patentkommissionen i Washington ikke lidt forbavset over en dertil indleveret Patentansøgning. Sikkert ingen i Verden ser saa mange og saa kuriøse Opfindelser, som den omtalte Patentkommission, saa det maatte ikke være et dagligdags Paahit, der skulde forbavse den. Naa, — det var det nu heller ikke! — det var nemlig intet mindre end: „Et Apparat til at lette Indbrud i Banker og lignende". Opfinderen var en bekendt Indbrudstyv, og Resultatet af hans mekaniske Snille er vist paa hosføjede Figurer.

Beskrivelsen af Apparatet indeholder tillige en Brugsanvisning, der i Oversættelse lyder saaledes: — Man anbringer Værktøjet uden paa Jærndøren, subsidiært Døren til Pengeskabet, og naar man drejer paa Haandtagene C D i samme Retning som Viserne paa et Ur, bores der et Hul af passende Størrelse i Døren. Savringen F drejes nemlig derved om Akslen E, der danner en Slags Tap for Saven.

Opfinderen meddeler dernæst, at han har prøvet Opfindelsen i Praksis paa Pengeskabet i Picons Etablissement i Marseille. I seks Minutter havde han boret saa stort et Hul i Døren til Pengeskabet, at han kunde stikke Armen ind og med Haanden slaa Riglerne fra.

Efter dette Kup flygtede han med sine to Hjælpere til New York, hvor han nu haaber at kunne eksploitere sin Opfindelse til Gavn og Glæde for Indbrudstyve i U. S. of Amerika.

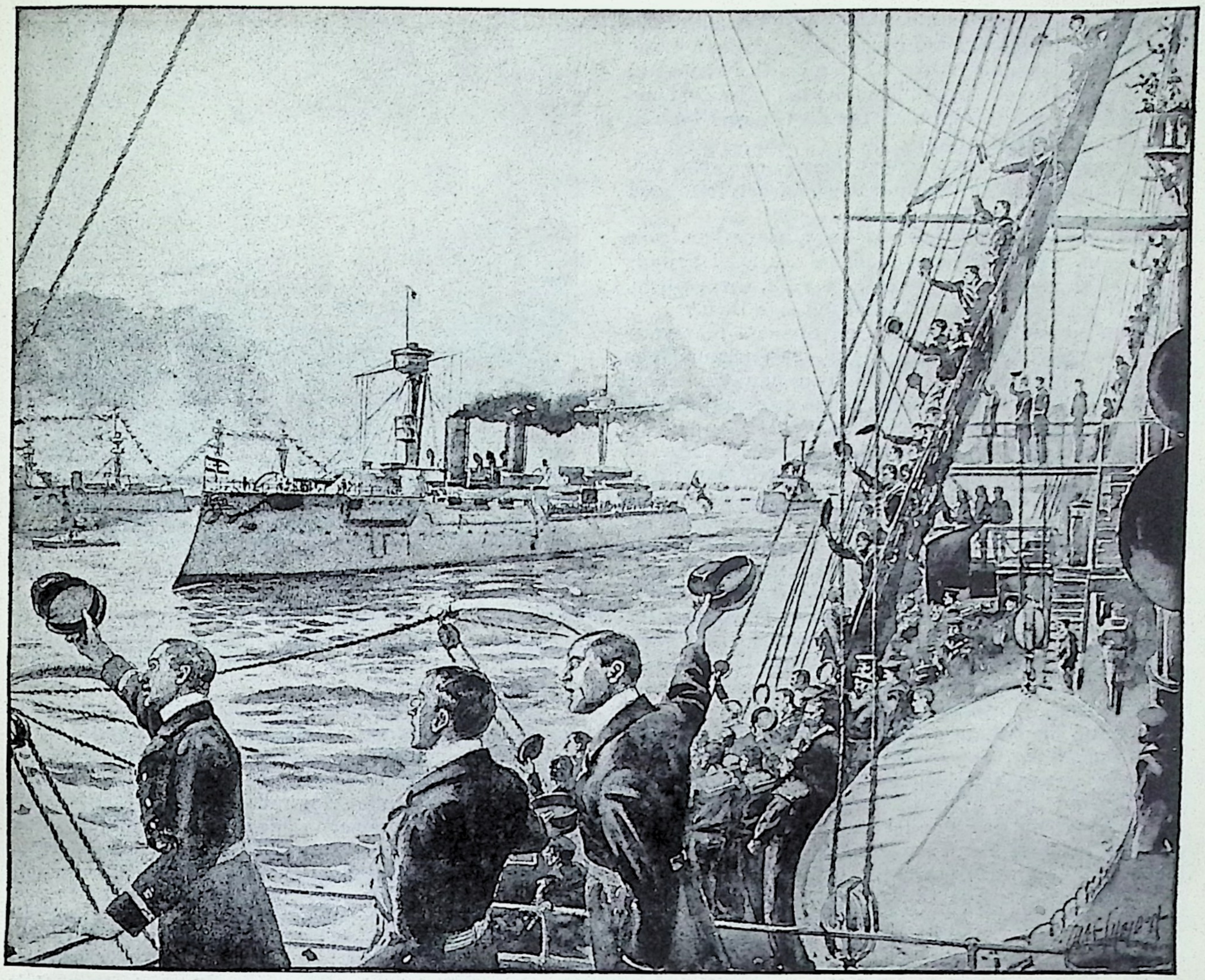
Trofæ!

Eudoxia! Kyl dine Vaskebaljer
til Hekkenfeldt og kom her, tag fat,
hæng op paa Væggen Pynt og Medaljer,
Paradesabel og Tressehat.

Hæng det, hvormed jeg min Muse kniber,
den gamle Guitar, halv sort af Støv,
og rundt om den mine Merskumspiber,
hvoraf jeg røger mig ør og døv.

Hæng op de flest muligt andre Dele
af Glans og Vælde, saml alting, saml
en stor Trofæ, — og midt i det hele
hæng saa mig selv blandt det andet Skraml.

Thor Lange.

Fra den tyske Eskadres Afrejse til Kina.

Opfindelsernes Konge.*

Roman fra det 20de Aarhundrede. Af Frank Stockton. Paa Dansk ved Johannes Magnussen.
Fortsat.

„VED Hjælp af de Instrumenter, som *Dipsey* skal have med, vil det være forholdsvis let at bestemme Polens Beliggenhed, og, før dette Punkt naas, tror jeg, at Skibet vil være i aabent Hav, hvor det kan stige op til Overfladen. Men hvis dette ikke skulde være Tilfældet, kan man vælge et forholdsvis tyndt Sted i Isen og sprænge et stort Hul i den med en opadstigende Bombe, som der vil findes flere af om Bord. Saa gaar *Dipsey* op til Overfladen i denne Aabning og foretager saa sine Iagttagelser.“

„Jeg synes, at det er noget saa frygteligt, Hr. Clewe“, sagde Margaret Raleigh, „at jeg ikke kan udholde at tænke paa det. *Dipsey* kan jo være nødt til at sejle Hundreder og atter Hundreder af Mile under Isen og være saa indelukket, som om der var lagt et skrækkeligt Laag paa den, og hvad der saa end hændte der nede, saa kunde den ikke komme op og slippe bort; det var jo det samme, som om man havde en uhyre stor Ishimmel over sig. Jeg synes, at alene Tanken maa faa Folk til at gyse og dø.“

„Aa, saa slemt er det ikke“, svarede Clewe. „Der er ingen Ting, en Opdagelsesrejsende om Bord holder saa meget af som Masser af Vand og Masser af Plads til at sejle i, og under Isen vil *Dipsey* faa nok deraf.“

„Men der er saa mange Farer, som De ikke kan forudse“, sagde hun.

„Det er ganske rigtigt“, svarede han; „men jeg har tænkt saa meget paa dem og studeret alt saa nøjagtigt, at jeg tror, jeg har forudset alle de Farer, som vi har Grund til at vente. Hele Sejladsen synes mig en ligefrem Ting.“

„Ja, her maaske“, sagde Margaret; „men det bliver noget helt andet der oppe under Ishavets Is.“

Forberedelserne til Rejsen blev fremskyndede saa stærkt som muligt, og Clewe vilde have været meget glad ved at være med paa denne Tur under Isens ukendte Egne; men han vidste, at det var hans Pligt ikke at spilde Tiden med at vove sit Liv, naar han var lige paa Nippet til at gøre en Opdagelse, der var langt vidunderligere og langt vigtigere end Nordpolens Opdagelse. Han besluttede derfor, at han ikke vilde tage længere med Ekspeditionen end til det Sted, hvor Isen vilde forhindre det Skib, med hvilket de agtede at sejle fra New York, i at naa videre frem.

Roland Clewe havde ikke i Sinde at betro den gamle Samuel Block hele Ledelsen af denne Ekspedition. Om Bord paa *Dipsey* skulde der desuden være en Elektriker, som længe havde forberedt sig til denne Tur, og andre Videnskabsmænd, tillige en undersøisk Maskinist og alle fornødne underordnede Medhjælpere og Arbejdere. Men Clewe trængte til en Mand, der kunde repræsentere ham, hvem han kunde betro at optræde i hans eget Sted, hvis Ekspeditionen lykkedes eller slog fejl, og hvem han fuldstændig kunde stole paa,

* Begyndt d. 4. December 1897.

hvis der skulde opstaa alvorlige Vanskeligheder. En saadan Mand var Samuel Block, og mærkelig nok var Sammy fuldstændig villig til at rejse til Nordpolen. Han var stedse rede til alt, hvad der laa inden for hans Tjenestes Grænser, og inden for de Grænser laa alt, hvad Clewe ønskede gjort.

Sammy var en gammeldags Mand, og derfor forlangte han at faa en Sømand med, da han talte med Clewe om Ordningen.

„I gamle Dage, da jeg var ung", sagde han, „var der ingen, som tænkte paa nogen som helst Sejlads uden at have en Sømand med. De Folk, som sejlede, var i Reglen alle Sømænd, skal jeg sige Dem."

„Men paa dette Togt vilde en Sømand ikke være til nogen Nytte", svarede Clewe. „En gammeldags Sømand vilde jo slet ikke vide, hvad han skulde gøre under Vandet. En undersøisk Rejse er noget helt andet end den gammeldags Sejlads."

„Det véd jeg meget godt", sagde Sammy. „Jeg ved nok, at alting gaar med Maskiner nu til Dags; men jeg glemmer aldrig, hvilken dejlig Ting det var at sejle paa Søen, naar Vinden blæste i Næsen paa en, og Vandet krusede sig under Kølen. Jeg boede ved Kysten og plejede at sejle en Tur, naar jeg havde Lejlighed til det. Men nu er jo alting vældig forandret. Tænk bare paa den Kapsejlads i England forleden! Det var et Kapløb imellem to elektriske Yachter, og de havde et Par Skibe til Luvart, der slæbte paa et Skjold, som var tredive Fod højt, og som skulde holde Vinden borte fra Yachterne og give dem smult Vande og lige Chance. Jeg kan ikke vænne mig til den Slags Ting, og jeg vil bare sige Dem, Hr. Clewe, at hvis jeg skal rejse til Nordpolen, saa vil jeg have en Sømand med. Hvis alt gaar, som det skal, saa kommer vi op paa Vandet en Gang, og saa maa vi have mindst én Mand om Bord, der forstaar sig paa at sejle paa Overfladen."

„Naa ja", svarede Clewe, „saa skaf Dem en Sømand."

„Jeg har Kig paa en, og han er endda ikke saa gammel. Han er fra Kap Cod. Da han var Dreng, sejlede man endnu med Skibe med Sejl paa, og selv efter at Kaptajn Jim er bleven voksen, har han været brillant til at klare sig med en Jolle; for ved Cap Cod er man nu gaaet langsommere frem end mange andre Steder."

Altsaa blev Kaptajn Jim Hubbell engageret som Ekspeditionens Sømand, og da han kom til Sardis og tog *Dipsey* i Øjesyn, udtalte han en saadan Mening om den som Skib, at man kunde mærke, han havde Lyst til at sende den langt dybere ned, end dens Opfinder nogen Sinde havde tænkt sig. Men da han gærne vilde til Nordpolen, og Lønnen var rigelig, sluttede han sig til Ekspeditionen. Hans Tjeneste skulde først begynde, naar *Dipsey* flød paa Vandets Overflade som en almindelig, fornuftig Skude.

Et Par Dage, før man skulde af Sted, blev Roland Clewe meget overrasket ved en Morgen at faa Besøg af Sammys Hustru, Madam Sarah Block, som i en rivende Fart underrettede ham om, at hun havde besluttet at ledsage sin Mand paa den farlige Rejse.

„De!" udbrød Clewe. „De kan ikke være med paa saadan en Ekspedition!"

„Hvis Sammy kan, saa kan jeg ogsaa", sagde Madam Block. „Hvis det er farligt for mig, saa er det ogsaa farligt for ham. Jeg har prøvet paa at faa ham gjort saa fornuftig, at han blev hjemme, men jeg kunde ikke, og derfor har jeg besluttet, at jeg vil med; ellers faar han heller ikke Lov til at rejse. Vi har rejst sammen til Vands, og skal der nu rejses under Vandet, saa vil vi ogsaa rejse sammen. Hvis Sammy vil til Polen, saa vil jeg ogsaa til Polen. Jeg synes, det er dumt af ham; men hvis han vil være dum, saa vil jeg ogsaa være det. Og De kan saamænd være rolig for, at jeg ikke skal være i Vejen for nogen, Hr. Clewe. Jeg kan lave Mad til de levende, pleje de syge og sy de døde ind i Sejldug."

„Ja, ja da, Madam Block", svarede Clewe. „Naar De endelig vil, og Sammy ikke har noget imod det, saa tag med i Guds Navn; men jeg maa bede Dem om ikke at sige noget til Folkene om den Venlighed, De nævnede sidst; for det kunde nemt kaste Skygge over Turen i alt Fald for de mindre modige."

„Kaste Skygge!" udbrød Madam Block. „Hvis det er sandt, hvad jeg har hørt, saa bliver der nok kastet Skygge over al Ting; det bliver nok omtrent, som om man bandt et sort Lommetørklæde om Hovedet, og jeg ved ikke noget mørkere."

Da Margaret Raleigh tog Afsked med Roland Clewe paa Dækket af det store elektriske Skib *Go Lightly*, der skulde slæbe *Dipsey* saa langt nord paa, som man kunde naa for Isen, vidste hun, at det vilde vare længe, inden hun kunde høre fra ham, da Turen var dobbelt saa lang som en Rejse til England; men naar han kom til Kap Tariff, der laa langt oppe paa Grønlands nordvestlige Kyst, vilde hun faa Efterretning fra ham; thi fra dette Punkt var der Telegrafforbindelse med den øvrige Verden. Der var en lille Station, som nogle Handelsselskaber havde oprettet, og deres Agent var Telegrafist.

Der skete intet paa Turen fra New York til Kap Tariff, og da Clewe gik i Land ved den ensomme grønlandske Station, blev han modtaget med et langt Telegram fra Fru Raleigh; dets væsentligste Indhold gik ud paa, at han paa ingen Maade maatte lade sig overtale til at gaa med paa *Dipseys* undersøiske Rejse. Clewe selv ønskede slet ikke at forandre sine Planer. Under hele den lange Rejse nordpaa havde hans Hjærte været i Sardis.

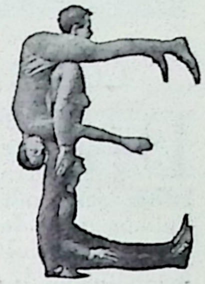
Fortsættes.

Et Menneske-Alfabet.

UBLIKUM stiller større og større Fordringer nu til Dags; ogsaa indenfor Artistverdenen kræver Konkurrencen derfor stadig noget Nyt. En saadan „Nyhed“ er det, vi i Dag ser os i Stand til at bringe vore Læsere. Den drejer sig om ikke mindre end at vise, hvorledes tre Mennesker, naar de da er i Besiddelse af den nødvendige Smidighed, kan efterligne hele Alfabetet og Talrækken fra A til Z og 1 til 0 blot ved at indtage forskellige mere eller mindre magelige Legemsstillinger.

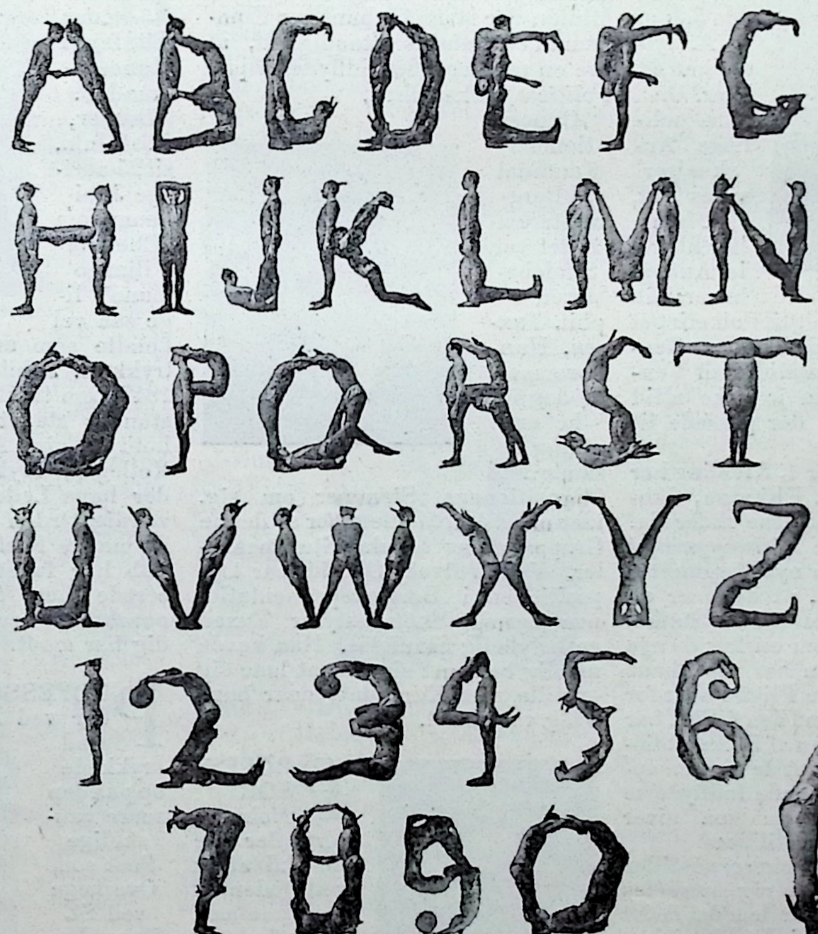
Det er interessant at se, hvorledes Bogstaverne formes, og hvor ligefrem nydelige og dekorative de ofte kan blive. Kunststykket har, som enhver vil kunne forstaa, krævet utrolige Anstrængelser, Snille og Udholdenhed. Hvert eneste Bogstav maatte først udtænkes og tegnes, saa forsøges.

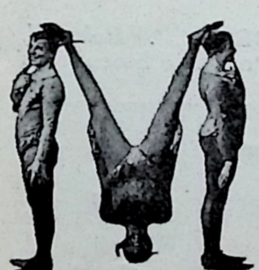
Og Forsøgene faldt gennemgaaende uheldigt ud. Den mindste Bevægelse i det afgørende Øjeblik var tilstrækkelig til fuldstændig at forandre Bogstavets Karakter.

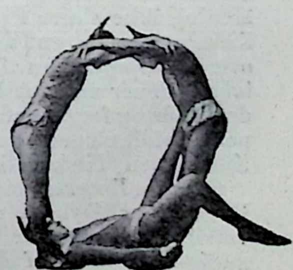
De Bogstaver, der kunde gengives af to Personer, var som Regel de letteste at efterligne og lykkedes bedst. At fremstille et A eller L synes saaledes en let Sag; — hvorimod f. Eks. et E eller W forekommer en at være paa Grænsen af det umulige.

Menneske-Alfabetet er udført af de saakaldte „*Tre Delevines*“, bekendte Artister i England, og Gengivelserne skyldes et hurtigt virkende Fotografi-Apparat.

Endnu har de dog ikke fremvist dette deres nyeste Kunststykke offentlig, — og de betvivler meget, at de nogensinde vil føle sig saa sikre, at det vil kunne ske. Men lykkes det ikke for *dem*, lykkes det næppe for andre. Thi smidigere Mennesker end disse tre Artister kan vanskelig tænkes.

— Børn, der jo skal efterabe alt, hvad de ser, har i Grunden ikke saa godt af at gøre Bekendtskab med disse Kunststykker; mange af dem kunde maaske faa Lyst til at kopiere dem. Vi raader ærede knæbuksede Læsere fra at forsøge Eksperimentet. Naar de først har faaet Alfabetet i Hovedet, skal de ikke anstrænge sig for ogsaa at faa det i Benene. Det første er ikke saa farligt; ved det sidste risikerer man let Liv og Lemmer.

FRA POL TIL POL

UGENS REVUE.

DEN NYE BORGMESTER. — Mandag den 20. f. M. valgte Københavns Borgerrepræsentation saa godt som enstemmig Fuldmægtig i Indenrigsministeriet *Theodor Dybdal* til Borgmester for Magistratens 1. Afdeling. Den nyvalgte

Borgmester er en ung Mand; den 5. Jan. d. A. fylder han 42 Aar. Om hans politiske Anskuelser vides det, at han har liberale Anfægtelser; han har saaledes ved Valg til Folketinget givet sin Stemme til P. Holm. Ganske vist har han samtidig til Venner udtalt, at man jo ikke altid fandt det Udtryk, der passede til ens Meninger.

Borgmesteren for 1. Afdeling har som bekendt bl. a. Kirkerne, Skolerne og Næringssagerne under sig. I Spørgsmaalet om *Kirkebygning i København* er den nye Borgmester af den Opfattelse, at dette er en Sag, der vedkommer dels Staten, dels de Private, som ønsker de nye Kirker. Kommunen har efter hans Mening ikke større Pligter over for Kirkebygningen, end den f. Eks. har over for Oprettelsen af Folkebiblioteker. Mener man, at de øver en opdragende og forædlende Indflydelse paa Befolkningen, ja saa giver Kommunen Tilskud til dem.

Over for *Kommunelærerne* stiller Borgmester Dybdal sig særdeles velvillig; han ønsker dem det bedst mulige Resultat af den Revision, der for Tiden foretages saa vel af deres som af alle andre kommunale Embeds- og Bestillingsmænds Lønninger.

Af de næringsdrivende Borgere har særlig Beværterne, eller rettere de med *Gæstgiverborgerskaber* udstyrede Borgere, der ønsker at drive *Beværternæring,* i de senere Aar tiltrukket sig Opmærksomhed ved den ihærdige Kamp, de har ført for deres formentlige Rettigheder. Vi tror at kunne tilsige disse Mænd, at den nye Borgmester vil tage deres Sag op til fornyet Overvejelse, naar de henvender sig til ham. Hans Ønske er at vise Retfærdighed mod Alle.

Sluttelig anfører vi, at Borgmester Dybdal har til Hensigt ved de, ganske vist ikke mange eller store Midler, der staar til hans og Kommunalbestyrelsens Raadighed, at øve en regulerende Indflydelse paa *Politiets* Virksomhed.

Oppositionens Kandidat til Borgmesterembedet var Skolebestyrer, Dr. phil. *Tuxen.* Han formaaede dog ikke en Gang at samle alle Oppositionens Stemmer om sig, idet mindst to Medlemmer af denne Gruppe afgav blanke Stemmesedler. Ved Valgets Udfald har Oppositionen i Borgerrepræsentationen beredt Skolebestyrer Tuxen en betydelig Skuffelse. Han havde nemlig betinget sig kun at lade sig opstille som Kandidat, naar hans Valg var sikret.

PROFESSOR *Holmberg,* der lige før Jul afgik ved Døden, 71 Aar gammel, har ført et usædvanlig virksomt Liv; en Mængde Hværv, saavel offentlige som private, hvilede i mange Aar paa hans Skuldre, og han opfyldte dem alle med stor Dygtighed og Pligttroskab. I en Aarrække var han Borgerrepræsentant; desuden har han beklædt Embedet som Havnebygmester i København, men det var dog mest i sin Egenskab af Lærer ved den polytekniske Læreanstalt, at han vil bevares i venligt Minde hos de yngre Generationer.

DEN 1. Januar 1898 fejrer Kancelliraad *F. Dreyer,* R. af Dnb., sit 25-aarige Jubilæum som Chef for Bianco Luno's lige saa vel kendte som ansete kgl. Hof-Bogtrykkeri. Jubilaren, der allerede i 1847 kom til Bianco Luno, har bestandig staaet i det bedste Forhold til sine Arbejdere og til sine Kolleger; Trykkeriet fungerer under hans Ledelse med en mønsterværdig Orden og Punktlighed, og de mange Forfattere, der i Aarenes Løb har faaet deres Bøger publicerede her, kan ikke nok som paaskønne den Velvilje, de bestandig har mødt. S. B.

PROFESSOR *O. J. Rohmell,* der ved Professor Steenbergs Død rykkede op paa den saare vanskelige Post som Overlæge ved St. Hans Hospital, blev som ganske ung Kandidat knyttet til denne Institution med saa stærke Baand,

at han nu kan se tilbage paa 25 Aars fortjenstfuld Virksomhed, afholdt af alle og almindelig respekteret for den Dygtighed og Punktlighed, hvormed han leder det omfattende og ansvarsfulde Arbejde paa Hospitalet.

PASTOR *A. P. Prior* var ved sin Død den 16. Decbr. den ældste Præst i Danmark. Han blev født 1805 i Hundrup Præstegaard ved Thisted og naaede saaledes den høje Alder af 92 Aar. I en Række af 55 Aar har han som Præst virket i forskellige Embeder, senest i Nors og Tved ved Thisted, hvorfra han tog sin Afsked i 1874. En af hans Sønner faldt ved Dybbøl 18. April 1864 som Officersaspirant. Han var Fader til Pastor Prior ved Frue Kirke i København, til Hofboghandler W. Prior og Boghandler G. Prior.

RIGSDAGEN har i disse Dage vedtaget et Lovforslag, som af alle kavtionstillende Embeds- og Bestillingsmænd i hele Landet vil blive hilst med udelt Glæde.

Ved denne Lov, en Forandring af den almindelige Kasseforordning af 8. Juli 1840, tillades det Embedsmændene at stille deres Embedskavtioner, i Stedet for som hidtil i Obligationer eller Kontanter, i Form af en Police fra et saadant Forsikringsselskab, som driver Kavtionsforsikringsvirksomhed, og som har faaet Finansministeriets Approbation.

Naar Loven, der for Embedsstanden vil betyde Besparelse af mange Tusinde Kroner aarlig, og hvorpaa der er arbejdet i flere Aar, nu endelig er vedtaget, skyldes det, næst efter Lovgivningsmagten, navnlig det for ca. 3 Aar siden oprettede Dansk Kavtionsforsikrings-Aktieselskab, af hvis Stifter og adm. Direktør, Hr. Konsul W. M. van *Haarst*, vi i Dag ser os i Stand til at bringe et Billede.

JØRGEN PEDERSEN, der den 1. Januar 1898 kan fejre sit 25-Aars Jubilæum som Redaktør af Venstrebladet „Fyns Tidende“ i Odense, er født 18. Jan. 1841, var oprindelig Skolelærer, men slog sig snart paa Politiken og kom April 76 ind i Rigsdagen. Han hører nu til den moderate Gruppe og karakteriseres af H. Wulff i hans 1882 udgivne Bog „Den danske Rigsdag“ som „jævnt dygtig, jævnt virksom og jævnt skikkelig“. Højre har gentagne Gange gjort Forsøg paa at fratage ham Assenskredsen, som han repræsenterer, men det er stadig mislykkedes.

ORGANIST *Jos. Hammermüller* er født d. 9. Avgust 1857, blev d. 1. Januar 1873, 15 Aar gammel, ansat som Organist ved det nu nedlagte St. Knuds Kapel og kan saaledes nu d. 1. Januar 1898 fejre sit 25 Aars Organist-Jubilæum.

Efter at have studeret Kontrapunkt og Kirkemusik hos den berømte Musikhistoriker Dr. Haberl i Regensburg blev han 1881 ansat som Organist ved St. Ansgar-Kirken i København. Paa Universitetet har han desuden ved Dr. phil. A. Hammerich's Forelæsninger over Musikhistorie ledet Opførelsen af Prøver paa gammel Musik fra Middelalderen.

FYRST *Urusoff*, der er bleven Baron *Mohrenheims* Efterfølger som Ruslands Ambassadør i Paris, begyndte sin diplomatiske Løbebane som Legationssekretær i Rom, blev saa befuldmægtiget Minister i Bukarest, var en Tid lang attacheret Storfyrst Michael Nikolajevitsch, og ansattes derpaa som befuldmægtiget Minister i Bryssel, hvilken Post han har beklædt, indtil han nu forflyttes til Paris.

Er af Skikkelse lille og spinkel, men meget elegant; Søn af Czar Alexander II's Generaladjudant og gift med en meget smuk Dame, Datter af en hovedrig St. Petersborg-Bankier, der har været russisk Finansminister.

SLÆGTEN *Fägerskiöld* er gammel. Selv om Afstamningen fra Sveakongen Blot-Sven i Tiden for Overgang fra Asatro til Kristendom er apokryf, har Navnet *Fägerskiöld* mindst i flere Aarhundreder været fint. Med dem, der nu bærer det, og paa hvem Opmærksomheden i Øjeblikket er rettet, er det dog gaaet sørgelig tilbage. Friherre Fägerskiöld har vistnok som Civilingeniør og Jærnvejsbygger kunnet føre stort Hus i Stockholm, men det er en femten Aar siden, og i Mellemtiden har han efter mislykkede Entrepriser haft det smaat nok.

Datteren Helga, som nu er 26 Aar gammel, og hvis Barndom forløb under hine flotte Forhold, maatte da tjene sit Brød som Lærerinde i en Landsby eller paa Landet, — eller hun rejste omkring som Gæst hos velhavende Bekendte. Da Faderen en Stund havde Hjem i Østergøtland, kom han og Datteren i Omgang med en Godsejerfamilje, Kammerherre *Taube* paa Broxvik, over hvis Fideikommis Kammerherreinden havde Raadighed.

Frøken Helga Fägerskiöld blev her forlovet med den ældste Søn, Underløjtnant i Flaaden, *Evert Taube*. Men denne, der har ført et temmelig omflakkende Liv, stod sig ikke godt med Moderen, som mulig vilde legere Fideikommisset til den anden, yngre Søn. Det tør antages, at Frøken Helga her har intrigeret til Gunst for sin Forlovede og for sig selv. Hun skildres vistnok højst forskellig af dem, der har lært hende nærmere at kende, men medens Adskillige udtaler sig meget velvillig, siger Mange, at hun var insinuant og des farligere, fordi hun kunde udfolde en fortryllende Magt.

Kammerherre Taube fik en langvarig Sygdom med dødelig Udgang. Frøken Helga, hvem han godt kunde lide, opholdt sig da paa Brox-

Frk. Helga Fägerskiöld.

vik. Et Aars Tid efter cirkulerede der paa Gaarden og i Omegnen Rygter om, at han var forgivet, hvilke Insinuationer synes at være komne fra Frøken Fägerskiöld, og hendes — samt Fleres — Paastand sigtede Kammerherreinden for at have forgivet sin Mand med Sublimat (Kviksølv-Opløsning). Frøken Helga fik endog sin Forlovede til at begære Faderens Lig undersøgt. Resultatet heraf var, at der fandtes lidt Sublimat, men at det næppe var sandsynligt, at *det* havde fremkaldt Døden. Imidlertid blev Fru Taube sat under Anklage, skønt ikke anholdt. Rettergangen paa Landet i Sverig er yderst langsom, idet den foregaar paa Tingmøder med Maaneders Mellemrum, hvilket let bevirker, at Vidnernes Hukommelse fordunkles og forvirres ved falske Forestillinger. De i Sagen mod Fru Taube fremkomne Vidnesbyrd har alligevel væsentlig været gunstige for hende, og Sagen mod hende antages nu snart at maatte falde hen. Derimod holdes det for sandsynligt, at Frøken Helga Fägerskiöld ikke blot maatte dømmes for Æreskrænkning mod Fru Taube, — som desangaaende har rejst en Kontrasag, hvilken imidlertid nu længe har „hvilet“, — men at Frøkenen vil findes skyldig i værre Forbrydelser. Selv har hun vakt al Mistanke mod sig ved at skrive to Breve, det ene — som hun efter Modtagelsen har revet i smaa Stykker — til sig selv, det andet til Kronefoged *Grønlund* i Norrkøping, for hvem hun ligefrem angav sig selv som skyldig i Giftmord paa Kammerherren og derhos erklærede at ville begaa Selvmord. Hun nøjedes dog med at tilføje sig nogle ufarlige Rifter, men hun gav sig Mine af at være overfalden paa et ensomt Sted i Stockholm, da hun havde begivet sig derhen efter Opfordring — nemlig den Opfordring, hun selv havde tilstillet sig i det først omtalte Brev.

Resultatet af Undersøgelsen om disse Sager blev, at hun maatte tilstaa Overfalds-Historiens Usandhed; men derhos erklærede hun tillige sin Selvangivelse i Brevet til Grønlund for usand, idet hun forklarede begge Skrivelsers Hensigt meget uklart og utilfredsstillende. Man mener, at ligesom hun ved sin tidligere Anklage mod Fru Taube kan have tænkt at faa denne gjort inhabil — sat juridisk ud af Stand — til at legere Fideikommisset til den anden Søn, saaledes kan hun have indgivet Taube paa Dødslejet lidt Sublimat, for at det, naar det senere ved Obduktion blev fundet, skulde bestyrke hendes Angivelse mod Fru Taube. Og de to Breve har hun da maaske affattet — for Resten lige saa dumt, som hun bar sig ad med „Overfaldet“, — i Haab om, at disse Skriverier (samt Overfaldet) maatte blive tiltroede Fru Taube.

For Tiden sidder hun under Anholdelse i Norrkøpings Cellefængsel, hvor Foged Grønlund har begyndt at forhøre hende. Han vil sikkert rejse Anklage mod hende, enten for falske Angivelser og Mened eller for at have givet Taube Gift. Herom vides dog ikke Besked, men den almindelige Opinion ser allerede Frøkenen i Tugthuset. Forlovelsen med hende har Løjtnant Taube endelig hævet efter i det længste at have troet paa hende. Sluttelig kan det tilføjes, at hun har et Barn paa et Aars Tid, formentlig med Løjtnanten.

Fru Julie Richard le Gallienne („Eva“).

FRU EVA. — Vi bringer i Dag vore Læsere Billedet af *„Hver 8. Dag“s* talentfulde Medarbejderske *Eva, alias* Fru *Julie Richard le Gallienne.* Yderligere Præsentation er forøvrigt overflødig. Faa Mennesker er saa kendte som den smukke Frue. Da hun for nogle Aar siden — træt af det københavnske Smaastadsliv — rejste til London for at skabe sig en Stilling der, trak man paa Skuldren ad den unge Dame, der vovede at tage Kampen op med „det ubekendte“. Men Fru Evas Energi gav ikke tabt; med forbavsende Hurtighed lærte hun sig ikke blot at tale, men ogsaa at *skrive* Engelsk og er nu en skattet Medarbejder ved flere Verdensblade.

Skønt hun har sit Hjem i London, lader hun dog ikke sine Landsmænd i Stikken. Hun har sat sig det som patriotisk Opgave at bringe Bud fra den store Verden, hvor hun husvant færdes, og forsøge at bryde Bresche i den forsigtige Immerborgerligheds-Mur, hvormed danske Damer omgærder sig; at faa dem til at indse, at nydelige som de er — og intet Steds er Kvinderne saa smukke — har de ogsaa en Forpligtelse til at lade Rammen være Billedet værdig.

„Hver 8. Dag“s Læserinder skylder Fru Eva stor Tak for hendes Vejledning til et Hjems Ordning; saa praktisk, smagfuldt og billigt forstaar vi ikke at indrette os her. Men naar hun — i andre Spalter — fortæller sine undrende Bysbørn om Londons silkeraslende Ladier og Diamant-Demimondæner, læser vi Æventyret om den unge danske Pige, der drog ud og vandt Prinsen af Engelland og kom i det aller fineste Selskab, men dog altid syntes, at Østergade var den dejligste Gade i Verden. Ovenstaaende Fotografi er udgaaet fra F. Riises Etabl.

Hr. Adam.

DANSKE REDAKTØRER—III.

Kaptajn *Otto Lütken,* der nu fratræder som Redaktør af „Adresseavisen“, — hvilken fremtidig skal ledes af Forretningsføreren, Gross. O. Just, — tilhører en gammel Søofficersfamilje, er Søn af fhv. Marineminister, Orlogskaptajn L., blev født paa „Bellahøj“ nær ved Kbhvn. 15. Avg. 49, Student 68, drog

Redaktør, Kapt. Otto Lütken.

til Søs som frivillig Lærling, gennemgik Søofficersskolen, blev Sekondløjtnant i 74, Premierløjtnant i 75. Ægtede 1880 den bekendte Operasangerinde Augusta Schou, var 80—84 Medudgiver af det militærhistoriske Ugeblad „Dannebrog“, hjemsøgtes saa af svære rheumatiske Lidelser, laa længe til Sengs og var, da han endelig kom op, en vanfør Mand, som først i de senere Aar atter er naaet til at kunne bevæge sig, om end kun med stort Besvær. Maatte derfor i 88 søge sin Afsked, der bevilgedes ham i meget smigrende Udtryk med Kaptajns Rang.

Trods sin lidende Tilstand, som han dog har baaret og stadig bærer med beundringsværdig Taalmodighed og aldrig svigtende Elskværdighed, har L. udfoldet en meget paaskønnet literær Virksomhed, idet han — til Dels med Statsunderstøttelse — har udgivet en Række søkrigshistoriske Arbejder, bl. a. „Nordsø-Eskadren og Kampen ved Helgoland“ og „De Danske paa Schelden“.

Og han har i de 8 Aar, han har virket i den for ham oprindelig noget uvante Stilling som Redaktør af et Dagblad, givet „Adresseavisen“ et betydeligt Opsving.

L., der er dekoreret med mange Ordener, er en usædvanlig nobel og fintdannet Personlighed, en fuldblods *Gentleman*, der har været sine Medarbejdere en god Ven under vanskelige Forhold.

K. P. Korsgaard, Redaktør af „Aftenbladet“, er født den 16. September 1846, tilbragte sin Barndom som Vogterdreng hos Bønder i Randersegnen, gik først i Almueskole, derefter 2 Aar paa Blaagaard-Seminarium, tog Skolelærereksamen 66, blev Student 68 fra Universitetet, gav 68—73 Privatundervisning for at kunne subsistere, lagde sig efter Nationaløkonomi og studerede samtidig til den „store“ filologiske Eksamen, som han dog aldrig naaede at tage.

1873 indtraadte K. i „Morgenbladet“s Medarbejderstab; blev først Referent, derefter Redaktionssekretær og endelig Redaktør (1. Januar 84 til Avg. 87). Saa grundlagde han i Okt. 87 „Aftenbladet“, som han til Dato har udgivet og ledet.

Ved Siden af Journalistiken har K. udfoldet en stor politisk Virksomhed. Fra 89—95 har han været Medlem af Folketinget som Repræsentant for Holbæk Amts 5. Kreds. I Begyndelsen hørte han til Bergs Gruppe og maatte da i den Tid ofte tage Affære, naar Føreren selv havde for meget om Ørene; men efter senere at have skilt sig ud fra Bergs Parti blev han „Løsgænger“. I 3 Aar har K. haft Sæde i Finansudvalget.

Korsgaard er en fast, kraftig, noget stejl Natur. I sit private Liv er han en hjælpsom Mand, sine Medarbejderes Ven og Kammerat.

Albert Gnudtzmann, Redaktør af „Vort Land“ fra Sept. 96, er født den 3. Juni 65 i Humble paa Langeland, hvor Faderen var Præst; opdroges senere i forskellige jyske Præstegaarde, indtil han i 79 blev sat i Viborg Katedralskole, hvorfra han 83 blev Student med Udmærkelse; tog juridisk Embedseksamen Januar 88, var i kort Tid Sagførerfuldmægtig, fik Ansættelse som Assistent i Finansministeriet, fra hvilket han gik lige over til sin Redaktørvirksomhed.

Har i sin Tid deltaget ivrigt i Studenterlivet og skrevet Studenterkomedier, Studenterrevuer, Viser, Kantater o. s. v. Var 89—90 Med-

Redaktør K. P. Korsgaard.

Redaktør Albert Gnudtzmann.

lem af Studenterforeningens Seniorat.

G.s journalistiske Løbebane begyndte, da han 1. Oktober 89 blev ansat som Teateranmelder og Kauseur (under Mærket „Tristan“) ved „Dagbladet“ under F. Bauditz; kom to Aar senere til „Avisen“, hvor han i 94 blev Literatur- og Teateranmelder; har desuden været Medarbejder ved „Aarhus Stiftstidende“ og „Nationaltidende“ (Mærket „Ursus“) samt „Hver 8. Dag“.

Har ved Siden af alle disse Hværv faaet Tid til at skrive et Par Literaturarbejder: det i 94 paa Folketeatret opførte Lystspil „Peter Stens Arvinger“ og den i 96 udkomne Roman „Idealister“.

En overordentlig brav og elskværdig Personlighed med meget af den ægte danske Humor.

DEN VARIABLE STJÆRNE MIRA CETI. — Naar man i den sidste Halvdel af December Kl. 7—8 Aften vendte Blikket mod Sydhimlen, saa man i ret Syd og ca. 30 Grader over Horisonten 3 Stjærner, hvis Stilling mindede om „Karlsvognens“ Stang. Det var Stjærner i „Hvalfiskens“ Hoved. Lidt længere til højre saas „Fiskeknuden“, og i disse staar „den vidunderlige“, den Stjærne i „Hvalfiskens“ Hals, som aldeles regelmæssigt forandrer Lysstyrke. Den har i November haft sin stærkeste Glans, og endnu tør man vente at kunne se den i et Par Maaneder uden Kikkertens Hjælp, idet den plejer

at være synlig for blotte Øjne i 4 Maaneder og derpaa usynlig i 7 Maaneder. I Kikkert kan man stadig finde „Mira“. Den plejer at variere mellem 2.—3. og 10. Størrelse. Perioden er 333 Dage. Som Undtagelse kan nævnes, at „Mira“ i Novbr. 1779 naaede 1. Størrelse; ved Minimum er den undertiden sporløst forsvunden. I 116 Buesekunders østlig Afstand staar en Bistjærne af 10. Størrelse, som stadig holder sig ens. „Mira“ er rød, og man har sat denne Omstændighed i Forbindelse med Forestillingen om en forholdsvis lav Glødhede og deraf følgende Slaggedannelse paa Overfladen af denne fjærne Sol. Lysskiftet tænkes da at hidrøre fra regelmæssige Variationer i Slaggernes Udvikling, et Sidestykke til Solpletterne, hvis Antal jo varierer regelmæssigt. For øvrigt er det netop denne Klasse foranderlige Stjærner, hvortil „Mira“ hører, hvis Lysskifte vi har vanskeligst ved at forklare os.

Den første, der blev opmærksom paa „Mira“, var *David Fabricius*, en anset Astronom og Præst i Osteel i Østfriesland. I sin Ungdom havde han lært Astronomi hos *Tycho Brahe* paa Uranienborg, og han vedblev at staa i Brevveksling med sin berømte Lærer. Han havde saaledes en Gang sendt Tycho Brahe Maalinger over Planeten Merkurs Afstand fra en klar Stjærne i „Hvalfisken“, men denne Stjærne blev borte for ham i 1596, og mærkeligt nok saa han den aldrig senere. Det blev forbeholdt en anden, *Holwarda*, at opdage „Miras“ Lysskifte, hvilket skete 1639.

Torvald Køhl.

Et Cykle-Kunststykke.

DET Cykle-Kunststykke, der udføres af d'Hrr. *Hacker* og *Lester*, og som ses paa hosstaaende Billede, regnes af kompetente Dommere for at være det vanskeligste i sit Slags,

Selve det Faktum, at det kan fotograferes, viser dog at det udføres med forholdsvis Lethed. De to berømte Cyklist-Akrobater præsterer her et Kunststykke, der vilde synes tilstrækkelig forbavsende, naar det foregik paa *terra firma* i Stedet for paa en Bicykle. Og saa maa man lægge Mærke til, at ingen af Akrobaterne har noget paa Hovedet til at beskytte det og hjælpe paa Balancen!

VORE BILLEDER.

Vi bringer i Dag som Kunstbilag i Tontryk en Gengivelse af *A. Morlons* bekendte Maleri „Redningsbaaden gaar ud“. — Dette Billede hører til de bedste af den ansete Malers Arbejder, og faas i smukt udført Fotogravure i Vilh. Trydes Kunsthandel.

HOVEDBRUD.

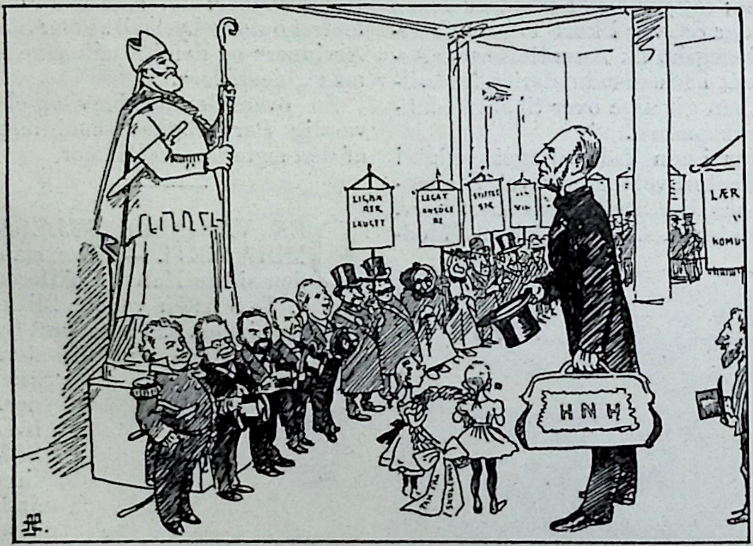
Midt inde i Hovedstaden
ligger en Bygning langs med Gaden;
i denne leved' en Nyaarsdag
fra Kælder til Tag
Snese af Folk i forskellig Alder,
som det sig falder.
Nogle har det i Fryd og Gammen
som Ægtemand og Viv tilsammen;
andre er dertil endnu for grønne,
hvad vi let kan skønne.
De førstes Tal er tre mod fem
af dem,
der ej er naaet til Ægteskab frem.
Men i Løbet af Aaret to af de gifte
Livet med Døden omskifte;
i det Sted Storken med seks gi'er Møde
og erstatter de døde.
Ved Nyaar igen er saa Forholdet blevet,
at de ugiftes Tal er hævet
til dobbelt imod de viedes Tal,
et Forhold, der er omtrent normal.
Naar Du vil Dig en Smule besinde,
saa kan Du udfinde,
hvor mange paa Nyaarsdag
der var under Husets Tag.

LØSNING

Paa Regneopgaverne i Nr. 13.

a) 1½ Mil, b) 2 Mil, c) 3 Timer 16 Min., d) 4 Mil.

RETTELSE: Sangerinden Fru *Osta Schottländer* er ikke, som vi skrev i et tidligere Hæfte, Datter af Birkedommer Høst, — med hvem hun end ikke er i Familje, — men derimod af Kaptajn, Møller Høst i Helsingør.

HVAD HOVEDSTADEN TALER OM: KØBENHAVNS „STØRSTE“-BORGMESTER SIGER FARVEL.

Lisbeths Drømme.

Fortælling af Hans P. Lunde. Illustr. af B. Knutzen.

DET susede spøgelsesagtig i den mørke Vinteraften. Strømme af løs Sne røg hen over den frosne Jord. Gennem Lisbeths Hytte, der laa med frit Slag for alle Vinde, ude paa vild Mark, brød nu og da en sukkende Lyd; Tagværket gav sig ynkelig, den løst hæftede Gavlluge slingred op og i med smaa underlige Lyde, som om nogen banked paa den med en Kno. Hastige Sneglimt strøg forbi Ruderne; enkelte hvide Totter ramte i Forbifarten Glasset, smelted og udgød sig i lange glinsende Streger.

En Lampe, der stod paa Bordet, lod Stuens Kroge ligge i Halvmørke og skinnede ikke lysere, end at Lisbeth, der sad ved Rokken mellem Kakkelovnen og Bordet, lige kunde se at spinde. Fra Villen paa Blaartyven voksede med jævn Fart en fin og fast Traad ud imellem hendes flinke Fingre. Hjulets og Tenens Snurren fyldte Stuen med en sagte Brummetone, hvori Klokkens Tikken lige lod sig skælne. Øjet fulgte mekanisk Traadens Gliden.

Under Ovnen sad en Kat med søvnig glippende Øjne og stirrede paa et Punkt i Stengulvet. Ilden var næsten gaaet helt ud; de tynde Vægge, de mange Utætheder i Døre og Vinduer gav hurtig Slip paa Varmen, saa det begyndte at blive køligt om hende.

I et Nu blev der stille derinde: Lisbeth standsede Rokkehjulet, strøg sit graa Haar fra Panden, rejste sig med et lille Støn og nærmede sig Ovnen. Hun gik skrøbelig, som om hun havde Værk i Lemmerne eller var øm og stiv af den megen Sidden. Thi Alderen trykkede hende ikke synderlig endnu.

Der var noget næsten barnligt over den lille, førladne Skikkelse. Ansigtet var bredt og fyldigt, egentlig ret kønt endnu, med udtryksfulde Træk og drømmende Øjne. I flere Aar havde hun siddet Enke uden andet Underhold, end hvad hun tjente ved sine Hænders Gærning, og det var ikke stort, men dog nok til, at hun kunde komme igennem uden ligefrem at lide Nød. Naa, en Gang imellem slap hun jo ikke for at tage imod en Skilling af Martha, den eneste, hun endnu havde tilbage af fem Børn; Martha tjente oppe i nærmeste By.

Ved Lisbeths Nærmen sig Kakkelovnen for at lægge noget Brændsel paa Ilden stived Katten sig op paa alle fire og skød Ryggen saa højt til Vejrs, som om den havde til Hensigt at løfte Ovnen. Saa gned den sig kælent, med oprejst Hale, henad hendes Skørt og spandt, saa det snurrede højt i Stilheden.

Idet Lisbeth aabnede Kakkelovnslugen, trillede der en Glød ud paa Fyrtrinet.

„Naa, nu faar jeg nok fremmede“, mumlede hun.

Sædvanligvis slap disse Ord hende ud af Munden, naar sligt hændte, skønt der rullede mange flere Gløder ud, end der kom Gæster.

Nej, i Aften skulde hun da vist ingen vente. Nok var det jo Lørdag Aften, hvor Martha plejede at aflægge hende et lille Besøg, men med det Vejr kom hun da ikke.

Lisbeth saa paa Klokken. Godt otte. Ja, saa for den Sags Skyld kunde Martha *nok* komme. Et Par Tørv blev lagt paa Ilden, Lampeblusset skruet en Kende op, hvorefter hun satte sig til at læse i en gammel gudelig Bog. Andægtig læste hun om St. Johannes den hellige Døbers Undfangelse, Levned, Lærdom og Endeligt. I Teksten var indskudt et simpelt Træsnit, hvorpaa St. Johannes var i Færd med at døbe en Mand, som nøgen og med korslagte Arme stod midt i Floden, medens to Skikkelser var Vidne til Daabshandlingen. Det var hendes Vane hver Aften at læse et Stykke i den gamle Bog. Jævnlig mumlede hun Ordene frem i en syngende Tone. Det skred langsomt for hende, Synet var sløvt, og læse havde hun aldrig rigtig faaet lært.

Da hun var naaet gennem nogle faa Sider,

sank Bogen til Hvile i hendes Skød, og der lod hun den ligge en god Stund. Lisbeth sansede nu hverken sin Bog eller noget som helst andet omkring sig. Hun var ikke længer paa Jorden, men i Himlen. Dèr, ved Guds Trone, stod St. Johannes og nikkede venlig til hende. Dèr saa hun ogsaa sin længst afdøde Mand staa klædt i en hvid Dragt og med Armene bredt ud imod hende; hans Stemme havde ikke den haarde, rustne Klang, som da han gik nede paa Jorden; den var mild og bønlig, og hans Træk viste ikke længer Drikfældighedens Stempel, men en lysende Renhed lige som den Gang, han var ung og god. Omkring ham stod deres fire Børn, hun havde fristet den bitre Skæbne at miste.

Men med ét svandt hendes straalende Drømmesyn: Lisbeth slog Øjnene op, vækket af nogle dumpe Lyde ude fra. Der lød Stampen, Leen og Snakken uden for Vinduerne. I en Fart rejste hun sig og lagde Bogen paa Bordet. Saa havde Gløderne dog varslet rigtig! Hvem mon *det* dog var, der kom stagende her paa denne Tid og i det Herrens Vejr? Kunde næsten ikke tro, det var Martha.

Gangdøren knirkede, skudt op af en kraftig Karlehaand. Lisbeth hørte to unge, muntre Stemmer: — jo, det var godt nok Martha! — Hvad Pigebarnet dog vilde ude i al den Sne. Der skulde da vel aldrig være noget paa Færde. Et trist Ærinde maatte hun have. — Og hvem mon den anden var for én? Hun lytted. En Karl var det da, kunde hun høre. Sagtens en af hendes Medtjenere, der havde været saa flink at følge hende, fordi det nu var Uvejr.

Stilheden i Stuen blev med én Gang som pustet bort: Døren lukkedes rask op, en frisk, kold Luftning slog ind i Stuen, Asken paa Fyrtrinet lettede sig, Ilden i Ovnen flammede op, Lampeblusset svippede til Vejrs med en lang, svirrende Spids oven ud af Glasset. Ind ad Døren stak Martha sit unge friske Ansigt, medens hun slog Sneen af sine Skørter, saa det susede gennem Stuen, og kastede et klingert fornøjet „God Aften, Mor!“ ind til Lisbeth, paa hvem den muntre Uro virked opstemmende. Med et Sæt sprang Katten hen til Martha, da hun var traadt over Tærskelen, og gned sig fornøjet op ad hendes Skørt, higende efter Kærtegn.

Stuen fyldtes af den glade Friskhed; det var, som alt derinde fik Liv.

„Stræb dog og kom ind, Henrik!“ sagde Martha til Karlen, som med en gammel Riskost, han havde fundet ude i Gangen, havde travlt med at skruppe Sneen af Støvlerne.

Saa stak hun Moderen en Pakke i Haanden.

„Dèr er Hvedebrød. Saa tænker jeg nok, at *du* gi'r Kaffen, Mor!“

„Tak. Ja, det er da saa rimeligt! Jeg har Gud ske Lov Bønner i Huset: det kunde gærne ha' truffet sig den Gang, jeg ingen havde.“

„Og du, lille Mis!“ Martha hev Katten op paa Armen og kærtegned den et Øjeblik. „Du har nok ikke ventet fremmede i Aften — og du vel heller ikke, Mor?“

„Nej, det har jeg rigtignok ikke.“

„Skulde jeg ha' gaaet ene, var jeg heller ikke kommen, men det var nu en Aftale mellem Henrik og mig, at vi skulde følges ad ud til dig i Aften.“

„Naa, var 'et det“, svarede Lisbeth med et Tonefald, der røbede, at hun med Tanken ved dette Følgeskab forbandt en vis Anelse, som flere Gange før havde meldt sig, naar Martha havde omtalt Henrik for hende. Men hun saa ikke surt, om just heller ikke overvættes mildt; endnu var det jo ogsaa knap, hun havde set Marthas Følgesvend.

„Puh, hvor her er varmt!“ pusted Martha.

Med et let Kast slog hun sit hvide Forklæde af Hovedet, tog derpaa Sjalet af Skuldrene og hængte begge Klædningsstykker op paa Væggen, medens hun lo og snakkede op. Hun var en kraftig, guldblond Pige, sytten Aar. Skinnende snehvide Tænder lyste frem af hendes røde Mund, naar hun lo eller smilede, hvad hun tidt gjorde. Over de runde, rødmussede Kinder sad et Par kønne blaa Øjne, der tindrede som Stjærner en klar Vinternat.

Martha var ikke rolig et Minut ad Gangen; Minespillet i hendes Ansigt, Stemmens Sitren og hendes Bevægelser tydede stærkt paa, at hun var opfyldt af noget usædvanligt, som trængte paa for at faa Luft.

Henrik traadte ind, lidt forlegent, lidt tungt, og strøg Huen af sin mørke, strittende Manke; hilste paa Lisbeth og blev saa staaende inden for Døren et Øjeblik, til hun bød ham sidde ned. Det var en høj, velbygget, velklædt Karl, tyve Aar, med Tegn til Overskæg. Hans runde Drengeansigt var ikke saa smukt som Marthas, hver efter sit, men det var stærkt rødmusset med et aabent og livligt Udtryk.

„Ja, du kender vel ikke mig, Lisbeth?“ sagde han og purrede sig i Haaret.

„Nej. Jeg synes jo nok, jeg har set dig før, og Martha har ogsaa omtalt dig, men jeg véd ikke, hvor jeg skal føre dig hen.“

„Jeg tjener nede i Møllen. Jeg er ellers ude fra Kirkebjærg, der har mine Forældre et Hus.“

„Naa. Ja, der er jeg nu ikke videre kendt ude.“

Der blev en Pavse. Martha var gaaet ud i Køkkenet, hvorfra hun nu med Døren paa Klem kaldte dæmpet:

„Mor, kom lidt herud, jeg vil snakke med dig.“

Tonen var hemmelighedsfuld, Udtrykket i hendes glødende Ansigt forvirret. Lisbeth havde lagt Mærke til hendes Uro, og hun forstod nu, eller i det mindste ventede, at Aarsagen dertil

skulde aabenbares hende. Hendes Anelser fik Næring, da hun gik ud til Martha.

Medens de to mumlede en Del til hinanden bag Køkkendøren, tændte Henrik sin Pibe. En hed Blodstrøm steg ham til Hovedet, medens han lyttende spejdede mod Køkkenet. Han sad som paa Gløder.

Lidt efter lod Martha sig til Syne, fulgt af Lisbeth, som straks tog Ordet.

„Naa, I er saa bleven enige om, at I vil ha' hinanden, du og Martha."

Jo, det var de jo da.

Hun rakte ham Haanden.

„Saa i Guds Navn da, saa vil jeg ønske jer til Lykke!"

„Tak."

„Henrik har faaet saadan en god Plads paa en Mølle inde ved Byen", sagde Martha. „Han skal ha' saa meget i Løn, at vi magelig kan leve af det. Dog, saa har vi tænkt, at vi kan lige saa godt gifte os til Foraaret."

„Jeg skal ha' fire hundrede — foruden at jeg saa faar Kostpenge, i Fald jeg heller vil det."

Lisbeth indrømmede, at det var en „stolt" Løn. Bryllups-Nyheden havde virket stærkt ind paa hende, gjort hende nervøs, men ikke fremkaldt saa meget som en mørk Mine; hun kom ikke, som Henrik havde ventet, med Formaninger og Advarsler, fordi de vilde gifte sig saa tidlig. Der var det samme milde Udtryk i hendes Ansigt, som der plejede at være.

„Og saa skal du flytte ud til os, Mor. Vi lejer saa stor en Lejlighed, at du kan være hos os."

Henrik føjede til:

„Og saa skal du ikke bestille andet end som vugge og passe Kaffekedlen!"

„Ja! Og sikken Armstol du skal faa dig, Mor! — én med Fjedersæde!" bruste Martha kaad, idet hun byrrede en gammel Stol, saa Puden, der skjulte det slidte Sæde, hvirvlede hen ad Gulvet.

Lisbeth rakte sine Hænder værnende imod Stolen, som om hun tænkte: vàr den gamle, til I ser, om der gives Raad til en ny; tog Puden op og lagde den tilrette igen.

Martha slog en overgiven Latter op, medens hun tog et Tag i Kærestens frodige Manke. Nu stod der et Slag, som Lisbeth afbrød ved at spørge:

„Naa, saa det skal allerede være til Foraaret?"

Henrik saa ned ad sine lange Støvler:

„Ja, — men det er da ikke, fordi vi er nødt til 'et", svarede han, „men vi synes jo — — nu at jeg har faaet den Plads — —"

Martha tog Ordet:

„Der er da ogsaa saa mange, der gifter sig paa meget mindre."

Det skulde Lisbeth villig indrømme, der var.

„Jeg har saamænd heller ikke noget imod, at I gifter Jer, lille Børn; det skal I akkurat, ligesom I selv synes. — — — Men det er nok bedst, jeg ser at faa Kedlen paa. Læg du nu noget paa Ilden, Martha, saa skal jeg sørge for nogen Kaffe til os. Paa saadan en Tid skal vi da ikke sidde med tørre Munde!"

Lystig sprang Martha hen til Tørvekassen, og medens *hun* fyrede ind, ransagede Lisbeth sine Poser og Krukker.

En Stund efter sad de unge alene inde i Stuen og snakkede om Bryllup og andet rart. Det dundrede og spragede i Ovnen, og fra Kaffekedlen stod et duftende Dampvæld ud i Stuen.

„Jeg kan forfærdelig godt lide din Mor", sagde Henrik.

„Ja, hun er ogsaa god, du."

Lisbeth kom ind, lagde ren Dug paa Bordet, satte smaa Kopper med forgyldt Indskrift frem — Kopper, som kun toges i Brug ved festlige Lejligheder. Ingenting blev holdt for godt.

Henrik sagde, at det var længe siden, han havde faaet saa god Kaffe.

Lisbeth sad ved den ene Ende af Bordet, drikkende af en Spølkum. Der laa et Skin af Glæde over hendes trinde Ansigt, et fornøjet Smil glimted i hendes Øjne, naar hun saa paa de to friske Mennesker.

Martha spurgte, om hun maatte opholde sig hjemme en 8 Dags Tid før Brylluppet, medens hun ordnede sit Tøj.

Jo, saamænd maatte hun *det*.

Henrik tog Piben af Munden og gjorde ubevidst nogle urolige, kejtede Bevægelser med den højre Haand: det var tydeligt, at han vilde sige noget særligt.

„Og saa har vi tænkt", sagde han, „at vil ha' Bryllup Pinse-Lørdag, saa har vi Helligdagene til at ordne vore Sager i; det er jo ellers ikke saa nemt."

Det fandt Lisbeth var rigtig nok.

„Naar vi faar os et Bord og nogle Stole", sagde Martha, „og jeg saa hækler et Tæppe til min Kommode og la'r nogle af mine Portrætter sætte i Ramme, og Henrik faar sit Klædeskab malet om, saa kan vi faa det pænt."

Henrik udbrød:

„Du glemte helt mit *Pibebrædt,* Martha!“

„O, ja det er nok sandt! Det er snart noget af det aller vigtigste.“

„Og hvad mener du om *Piberne?* Og den fine Tobakspung, du har givet mig!“

Inden hun fik svaret, sagde Lisbeth:

„Ja, det er godt, I har noget at sætte Bo med, lille Børn, for jeg kan ikke gi' jer stort. Ja, en god Seng *har* jeg da til dig, Martha. Og hvad der saa bliver efter mig en anden Gang, det faar I jo altsammen, den Bitte, der kan blive.“

„Bitte? — Aa, det er jo da et rart Hus“, ytrede Henrik.

„Nej, det er en sløj gammel Rønne, og jeg skylder fire Hundrede hen paa 'en. Men noget bliver der nu lige godt tilovers, om jeg da ikke skal komme alt for haardt i Betryk.“

„Ja, vist ikke saa helt lidt“, mente Henrik. „Men lad os aldrig spekulere saa langt ud i Tiden.“

„Det er jo ikke saa godt at vide, hvor lang Tid jeg har tilbage.“

„Jeg vil ønske, du maa leve lige saa længe som vi andre og lidt til!“ udbrød Henrik munter.

„Nej, Vorherre fri mig! Det var ikke godt, skulde jeg overleve jer.“

Martha sad med Katten paa Skødet og strøg den ud ad Ryggen.

„Vi skal da ogsaa ha' os saadan en Mis, Henrik.“

„Ja, eller en lille Hund.“

„Nej, en Kat du. Saadan en god Mis lige som denne her.“ Hun strøg sin hede røde Kind mod Kattens Pels.

„Vi har saa mange Killinger omme i Møllen, at det er uden al Ende; dem kan vi vist faa én af.“

Klokken faldt i Slag til elleve. Martha rejste sig: nu var det ikke for tidlig at komme hjem.

Henrik trykkede sin Svigermoders Haand.

„God Nat, og saa mange Tak for i Aften“, sagde han.

Med hans Haand i sin saa hun ham glad op i det dunede Ansigt.

„Det skal du selv ha'. God Nat, Henrik! — Ja, I ser jo nok ud til mig en Gang imellem.“

„Vi kommer lige saa tidt, du vil ha' os!“

Martha gav sin Moder et Farvelkys. Saa fulgte Lisbeth dem lidt ud og saa dem forsvinde i den dunkelhvide Vinternat.

Uvejret havde lagt sig. Stjærnerne stod i et tæt, tindrende Mylr Himlen rundt, Sneen glitrede i det mest straalende Maaneskin og knirkede under de bortgaaaendes Trin. Skyggerne af de to unge, varme Skikkelser, der gik Arm i Arm, svævede som et mørkt Hele med skarpe Omrids hen over den hvidt lysende Flade. Lisbeths Øjne duggedes ved Synet af disse to glade Menneskebørn.

Da hun var kommen ind i Stuen, stod hun lidt og saa hen for sig, ligesom overvældet af Aftenens Indtryk. Saa satte hun sig paa en Stol ved Ovnen og faldt i Tanker. Sørgelige Minder fra hendes Ægteskab gled igennem hendes Sjæl. Meget ondt havde hun døjet i de tolv-tretten Aar, hun havde været gift. Daglig at gaa sammen med en Mand, som drak det meste af sin Fortjeneste op, se ham til sidst ligge hen som Vrag og miste Barn efter Barn, til hun kun havde Martha tilbage, — det havde været *hendes* Lod i Ægteskabet.

Vidste hun, hvad Lykke eller Ulykke Fremtiden gemte for hendes eneste Barn? Og hvad Raad turde hun som Moder give? Maaske hun, som vidste saa mange mørke Dage i sit Ægteskab, kunde formane de unge til at vente nogle Aar, før de giftede sig, for at de kunde tjene en lille Sum sammen til Grundfond for deres Lykke. — Deres *Lykke?* Ja, var det nu afgjort, at der *saa* var mere Lykke sikret dem end nu, da de stod unge og sejrsbevidste, stærke ved deres Kærlighed til at tage Dysten op med Livet, som dette i Almindelighed bødes Smaafolks Børn? — Nej, det gik nok tidt saadan, at et Par, der i flere Aar gik og regnede med Tal i deres Sparekassebog, blev tørre i deres Følelser for hinanden, ja maaske vandrede hver sin Vej, som havde de allerede levet deres Ægteskabstid ud ved at regne og vente.

Lisbeth foldede sine Hænder og bad en stille Bøn for sin Datters Fremtid.

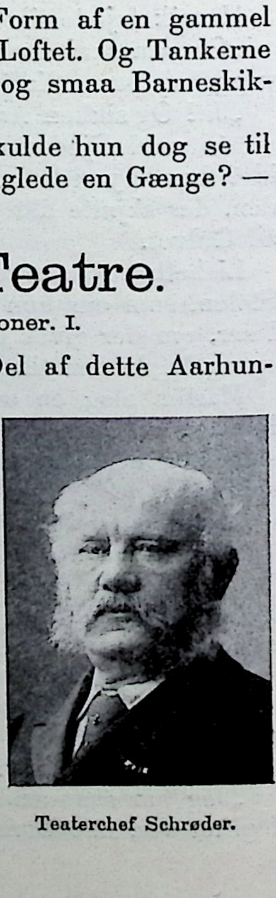
Men midt i hendes Bøn rullede et Billede frem i hendes Tanker. Det tog Form af en gammel Vugge, som stod oppe paa Loftet. Og Tankerne fyldte Vuggen med Puder og smaa Barneskikkelser.

Ja, i Morgen den Dag skulde hun dog se til Vuggen! Mon der ikke manglede en Gænge? —

Norske Teatre.

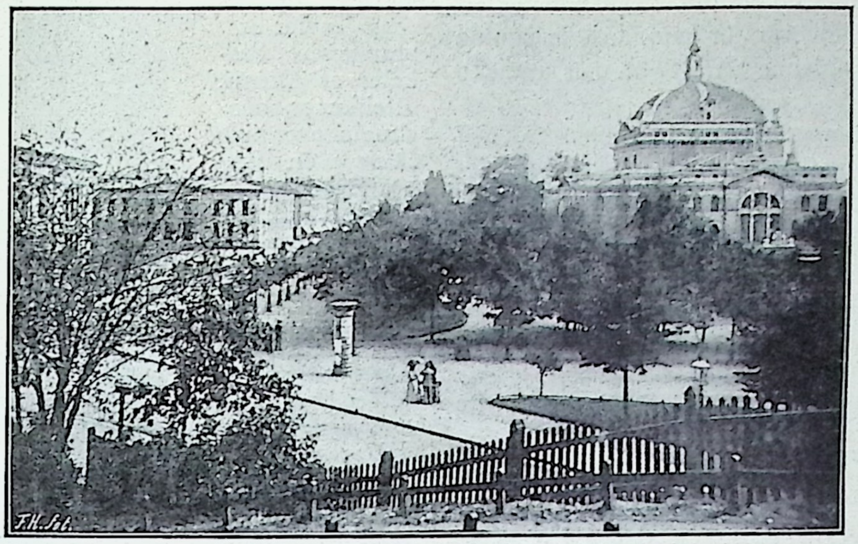
Med Illustrationer. I.

Gennem den største Del af dette Aarhundrede har den norske Hovedstad, naar undtages det Decennium, da det saakaldte norske Teater førte sin ihærdige nationale Kamp mod det saakaldte danske Teater paa Bankpladsen, kun haft ét fast Teater. Den nationale Scene har kun med kortere eller længere Mellemrum konkurreret med gæstende fremmede Teaterselskaber, danske og svenske, sjælden af syn-

Teaterchef Schrøder.

derlig Rang. Det saakaldte Møllergadens Teater, hvor en fast Scene til sine Tider var nær ved at grundlægges, er forlængst forsvundet. Byens vise Fædre mødes nu til sine ansvarsfulde Raadslagninger i den Bygning, hvor Thalia fordum fandt et Hjem, hvis lune Hygge endnu med et vist Vemod mindes af Hovedstadens ikke altfor unge Beboere.

Parti af Karl Johans Gade, tilhøjre Kristiania Teater.

Det gamle Klingenbergs Teater har haft en meget vekslende Skæbne, men har aldrig opnaaet mere end en kortvarig Popularitet. Nu kendes det kun under Navnet *Tivoli-Teater*. Den nuværende Indehaver søgte at fikse det op med et nyt. Men det Selskab, som skulde give det nye Navn, Karljohansteatret, Aktualitetens Klang, levede kun en stakket Tid. Med dets Forsvinden var ogsaa Forgyldningen slidt af Navnet.

Direktør Fahlstrøm.

Et fast, norsk Sekondteater eksisterede ikke i Kristiania. Gennem Aarrækker var Teatret paa Bankpladsen den absolute Enehersker. Denne begunstigede Stilling faldt sammen med den store Opblomstring i den norske dramatiske Literatur, som tog sin Begyndelse med Bjørnsons og Ibsens Fremtræden omkring Midten af Aarhundredet.

I højt begavede Kunstnere og Kunstnerinder, blandt hvilke det vil være tilstrækkeligt at pege paa Navne som Johannes Bruun, Fru Gundersen og Gundersen, Frøken Parelius, Fru Reimers, Reimers, Henrik Clausen og Fru Wolf, havde den norske Hovedscene en Kreds af Skuespillere og Skuespillerinder, som mangt større Teater kunde misunde den.

Ungdomsbillede af Fru Gundersen, tegnet af Asta Hansteen.

Kristiania-Teater vil ogsaa med berettiget Stolthed kunne se tilbage paa denne Tid. Den var i mange Henseender rigere og interessantere end senere Afsnit. I disse Aar blev den norske dramatiske Kunst skabt helt fra nyt af. Den sprang ikke fuldbaaren frem i samme Nu. I sin første Ungdom næredes den endnu længe fra den danske Kunst, som tidligere havde behersket ogsaa den norske Hovedstad. Men den løste sig temmelig snart ud fra dette Afhængighedsforhold.

Grundvolden blev lagt til en virkelig norsk Scenekunst af denne ungdomsfriske, modige Skare Talenter, hvis Begavelses Oprindelighed var naturkraftig nok til at besejre Hindringer, som lettes for Kunstnere under større Forhold gennem en Uddannelse, en virkelig scenisk Opdragelse, hvortil den norske Scene hverken da eller senere har budt nogen Anledning.

Fru Laura Gundersen som Hjørdis.

Danske og svenske Scener har sine Aarhundreder gamle Traditioner. De har sine Teaterskoler, som de har sine Akademier. Norske Kunstnere har aldrig kendt nogen af Delene. Et Tilløb blev en Gang gjort, men det fik aldrig nogen Fortsættelse. Mærkeligt nok fandt det Sted — i Trondhjem. I denne By, blandt hvis gamle Slægter Interessen for Teatret en Gang stod meget højt, havde Stiftsarkivar Bøgh i Begyndelsen af Sekstierne sat i Gang en virkelig Teaterskole. Blandt dens første Elever var Henrik Klausen. Den Vejledning, han her i sin første Ungdom fik, har visselig haft sin Betydning for hans senere Udvikling. Den nu saa bekendte Kunstner taler

Fru Gundersen som Laura Svendsen, 23 Aar gammel.

dèn Dag i Dag med erkendtlig Taknemmelighed om, hvad den Skole var for ham, da han skulde gøre sine første famlende Skridt paa den sceniske Bane.

Den i 1852 i Bergen af den berømte *Ole Bull* oprettede første nationale norske Scene og det som Modvægt mod det danske Teater paa Møllergadens Teater i Femtierne virkende norske Teater har dog spillet en stor Rolle som Forskole for den senere norske Hovedscene.

Fortsættes.

Gade- og Kaféliv i Paris

ved Dag og Nat.

Med mange Illustrationer.

Der er en Gade i Paris, en ret ubetydelig Gade, hvor Folk sjældent kommer i Forretninger, og naar det sker, bruger de den kun som Genvej til Rivoligade, der løber parallelt med den, eller Castiglionegade, som skærer den midt over. Den er for dem blot den korteste Vej mellem to Punkter, for dens Fortove er ikke strøede med Savsmuld eller besatte med Marmorborde under røde Markiser, og Øjet drages ikke af Juvelerernes og Modehandlerindernes Spejle og Vinduer, som faar En til at standse. Den er kun interessant for sine Beboere. Skulde man dømme efter alle dem, der tilbringer deres Tid med at hænge ud af Vinduerne, eller efter Portnerkonerne, der altid staar og driver ved Indgangen til hvert Hus, maatte man faa det Indtryk, at det er et højst interessant Strøg, hvor der altid sker noget. Hvad der sker, har ingen Interesse for Uvedkommende, og man maa bo der en Tid, før man kan skatte Gadens sande Værd. Og dog — der maa gøres én Undtagelse, som fremhæver denne Gade særlig og udgør dens Beboeres Stolthed —: en Digter har levet der paa sin Vis og elsket der paa sin Vis, i et af Husene, og er død der. Det staar at læse i store sorte Bogstaver paa en firkantet Tavle mellem de to Førstesals-Vinduer -- en tarvelig og uromantisk Mindetavle. Og dette giver det Hus et fornemt Præg og gør det forskelligt fra alle de andre, som Æreslegionens Baand paa en fransk Soldats Bryst udmærker ham fremfor hans Kammerater.

Beboerne synes om, at Folk standser og læser denne Indskrift om *Alfred de Musset*. De tager det som en skyldig Tribut til Gadens Betydning, og enhver føler sig som Parthaver i den Tavle og det Hus.

Der er andre fremragende Folk i Gaden, men de er levende, og deres Tavler er prangende Plakater af *Chéret*, Reklamer, der straaler over hele Paris i én Uendelighed. De Folks Ry vil næppe leve saa længe som hin Digters, men mens de lever, synes de at nyde Livet i lige saa fulde Drag som han og at suge det mest mulige ud af det flygtige Nu.

Portnerkonen fortæller.

Se en Gang op til det Vindu — nu kigger hun netop ud af det. Hun bærer sit tykke tunge sorte Haar glat strøget ned over begge Tindinger og en stor Diamant-Hestesko som Brosje i Halsen, og man skimter et svagt Strøg af hvidt Pudder paa Næse og Kinder. Hun ser ud, som om hun hører hjemme i det aristokratiske Faubourg St.-Germain, og hun ser venlig smilende ned paa Gaden, med et fornemt, verdensklogt Blik, som om den morer hende ved sit simple og uddøde Præg og ved sin Fred, der kun brydes af Børns Skrig og Gadehandleres Raab eller en sjælden Gang af et Piskesmæld. Hun ser meget godt ud paa denne Tid af Dagen, men om Morgenen ser Gaden hende dog smukkest. For saa tager hun i sit Whitechapel-Køretøj ud til Boulogneskoven, og hun staar sagtens altid op i yderste Øjeblik, for man kan se Pony og liberiklædt Tjener og Vogn holde der og vente baade en og to Timer, før hun kommer. Det er en brun, kurvefllettet Vogn, og man ser Kusken gaa mange Gange rundt om den for at paase, at den ikke har forandret sig i nogen synderlig Grad, siden han tre Minutter i Forvejen undersøgte den, og hans Mine under disse Vandringer giver os en udmærket Ide om hans ansvarsfulde Stilling. Saa at Forbigaaende venter og ser paa det — Bagerdrenge med deres hvide Baretter og Kurven paa Armen, Bankbude med trekantede Hatte og Porteføljen hængende i en gylden Lænke, nylig opstaaede fine Herrer med vikset Overskæg og fladskyggede høje Hatte, smaa Piger med Fletninger og smaa Drenge med nøgne Lægge — og alle Gadens Beboere kaster gærne, saa snart de hører Ponyen stampe med de skarpe Hove paa Asfalten, Bøger, Barberknive, Koste eller Skrubber og venter taalmodig ved Vinduet, til hun kommer.

Endelig viser hun sig i en sort Dragt med flunkende hvide Handsker, og mens hun holder sin Kjole op med den ene Haand, kommer hun med Foder til Hesten i den anden. Mængden viger til Side for hende, men hun ændser ikke Mængden, hun er vant til mange Mennesker, og hun vil blot klappe sin Pony paa Hovedet og klø dens Øren med de nye Gedeskinds-Handsker, stramme et Spænde eller flytte en Rem — altsammen paa samme erfarne Maade som Kusken, men ikke ganske saa højalvorlig. Saa svøber hun Kørekaaben om sig, og hendes Kammerpige tager Plads ved Siden af hende med Silkepudlen i Favnen, og hun giver Ponyen slappe Tøjler, og afsted gaar det, som naar en Lænkehund slippes løs. De er altid helt henne ved Hjørnet, før Kusken kan opnaa at overtage Styret. Og naar de er borte, ser Mængden paa den tomme

Plads i Gaden, paa hverandre og op til Husbeboerne; saa skilles de, og Gaden bliver atter rolig. Man kan ogsaa, hvis man vil, se hende senere ride en stor Hest i en anden Dragt, men med det samme fornemme Smil, og naar Hesten slaar bag ud og snubler og stejler, som om den vilde styrte baglæns ovenpaa hende, smiler hun til den ligesom til Børnene i Gaden med det samme sorgløse, muntre Blink i Øjet, som om den var en Killing, der leger med sin Hale.

Gadens Huse har høje gule Façader med graa Skifertage og Haver paa Tagene med Blomster og Palmer i Potte. Nogle af Husene har Altaner med Jærngitter, hvor Kvinderne stundom staar og taler med hinanden over Gaden — nogle underlig snurrende Stemmer med Næselyd og stærk Rullen paa r og lejlighedsvis foragtelige Skuldertræk. Naar enhver anden end en fransk Kvinde trækker paa Skulderen, bevæger hun hele Overkroppen, fra Hofte og opefter. Men den franske Kvindes Skuldre og Arme er det eneste, der bevæger sig, naar hun gør den ubeskrivelige Bevægelse, som man maa regne til det karakteristiske for hendes Nation.

I de fleste andre Storbyer vilde Beboerne i en tilsvarende Gade kende ligesaa lidt til deres Nabo som til Folk i den anden Ende af Byen. Husenes Façader vilde ikke fortælle Yderverdenen noget som helst; de vilde se mørkt paa hinanden som Familiegrave paa en Kirkegaard. Men i Paris lever Beboerne i en saadan Gade udenfor deres Huse, paa Altanerne eller i Vinduerne. Man ved, hvad de skal have til Middag, fordi man kan se dem bære Sagerne hjem med et fantastisk langt Franskbrød under den ene Arm og et enkelt Æg i den anden Haand, og naar en eller anden holder Selskab, ved man det af de opstillede Flasker i Vindueskarmen og Geleen, der staar til Afkøling paa Altanen. Alle interesserer sig for en agtværdig Herre i kort blaa Hjemmefrakke, idet de følger hans Anstrængelser for at lære sin Papegøje at anraabe enhver forbikørende Droskekusk; det gør han hver Dag efter Middag med Cigaretten i den ene Mundvig, og han udfolder en sjælden Taalmodighed og Velvilje under disse Kursus. Det er ogsaa alles Stolthed, den Blomsterhave hos de unge Folk paa syvende Sal og deres Arrangement med Snore, hvor Vinranker slynger sig, og Rosenklynger drysser deres Blade ned i Hovedet paa Portnerkonen, som ser op og ryster paa Hovedet af dem og saa maa gaa ind og hente en Kost til at feje Bladene bort. Naar en af Gadens Beboere tager ud i Droske, ser alle misundelige efter den og dog med en vis Stolthed over at leve nær saa velhavende Mennesker, som sikkert er meget søgte i den fine Verden; og naar en Spillemand eller en blind Mand bryder Gadens Stilhed med Musik eller Raab, kappes man med hverandre om at kaste Skillinger ned til ham, egenlig ikke for hans Skyld, men for at staa godt i Naboernes Omdømme.

Henne ved Hjørnet bor et ungt, nygift Par. Hver Aften plejer hun at vente sin Mand i en ny Kjole, en halv Time eller saa før han kommer. Om Dagen bærer hun en ganske glat Kjole, og hendes Blik er optaget overalt; men i den halve Time, før han kommer, skifter hun aldrig Stilling eller opgiver sin Post. Saa pludselig drejer han om Hjørnet og vinker med Haanden, og hun svarer ham med et Hop og et tilfreds Nik. Efter Middagen viser de sig sammen, og han lægger sin Arm om hendes Liv med den tiltalende Ligegyldighed for Verden, som franske Elskende har, og de smiler ned paa Folk lykkeligt og overlegent og op mod Solen, som synker ildrød for Enden af Gaden med dens Hundreder af Skorstene, der tegner sig som sorte Tangenter mod Himmelens Brand . . .

Vejen fra denne stille Gade til Boulevardens Tummel er for Tanken Mile, i Virkeligheden ikke mange Skridt. Den Gade, som her beskrives, er typisk for Tusender af andre parisiske Gader, men Boulevarderne er noget for sig selv. Hvis man ønsker at sidde lige i Centrum af Vrimmelen og se dens forvirrende Malstrøm til alle Sider, behøver man kun at slaa sig ned ved det Bord, som udenfor *Café de la Paix* danner som et Forbjærg paa Hjørnet af *Avenue de l'Opéra* og *Boulevard des Italiens*. Det Bord er den yderste Forspids for alle de andre Borde og staar geografisk nøjagtig under „de la“ af „Café de la Paix“, som pranger i røde Bogstaver paa Markisen

Avenue de l'Opéra i Paris.

oven over. Derfra har man et fejende Overblik over Pladsen foran Operaen, over selve Boulevarden og de tre store Gader, der munder ud her. Her myldrer det med Folk op og ned, ud og ind, som i en Myretue, og sidder man der længe nok, kan man se hvert eneste „kendte Navn", som det er værd at se.

Fortsættes.

Vandpaladset

paa Pariser-Udstillingen.

I Paris agter man at opføre et storartet, saakaldt „Vandpalads" som en særlig Attraktion ved Verdensudstillingen Aar 1900. Hele den pompøse Bygning, af hvilken vi nedenfor bringer et Billede, tænkes indrettet som ét kolossalt Springvand, idet dens Tag og Mure skal dækkes af Vandmasser, der fra dens Kuppel vil komme til at vælte ned over den.

Klokken, der sank.

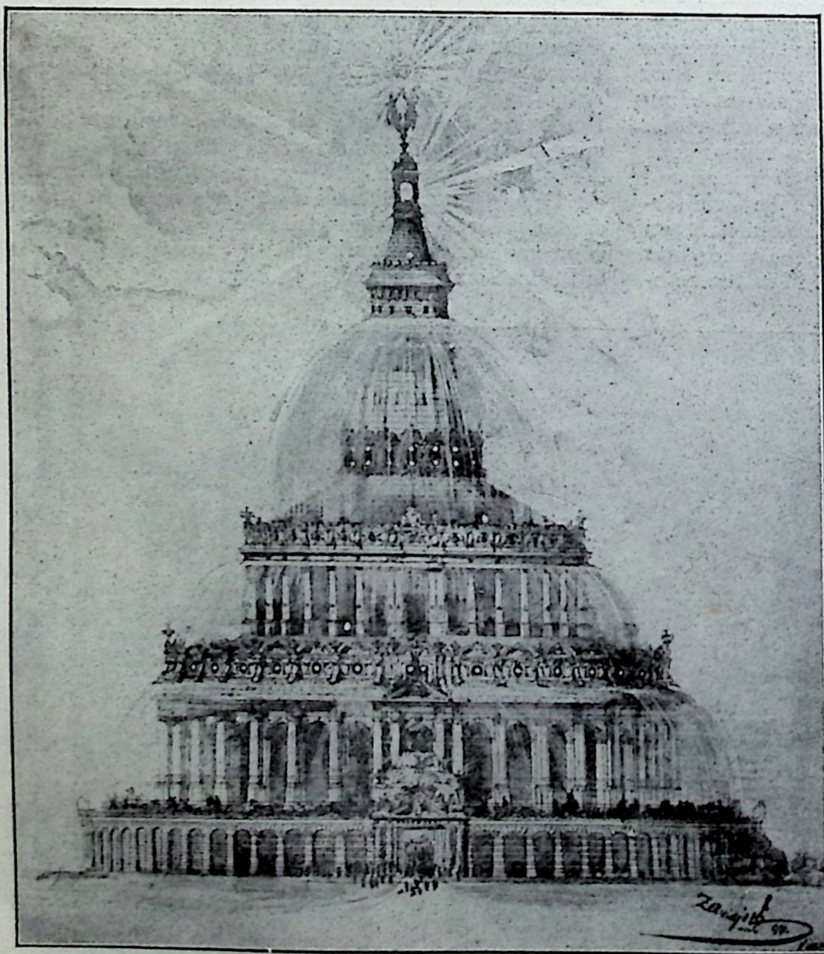
Bukkefods Fortælling i 1. Akt af Gerhart Hauptmanns Æventyrdrama.

Bukkefod:
(en faun-agtig Skovaand)

... I Dag fandt jeg paa at gaa en Tur
efter Middagslur,
ned gennem Hulvejen til Foden,
ind i Skoven mod Nord.
Dèr sprængte de Sten og gravede Jord.
Fy for en Roden!
Det er mig den allerværste Pest,
naar de bygger Kapeller til Præk og Præst,
og Klokken skal ringe med Kristendommen ...

Hr. Em. Larsen som Bukkefod i „Klokken, der sank".

Vandpaladset paa Pariser-Udstillingen.

Nøkkefar:

Og naar de spolerer Brødet med
Kommen.

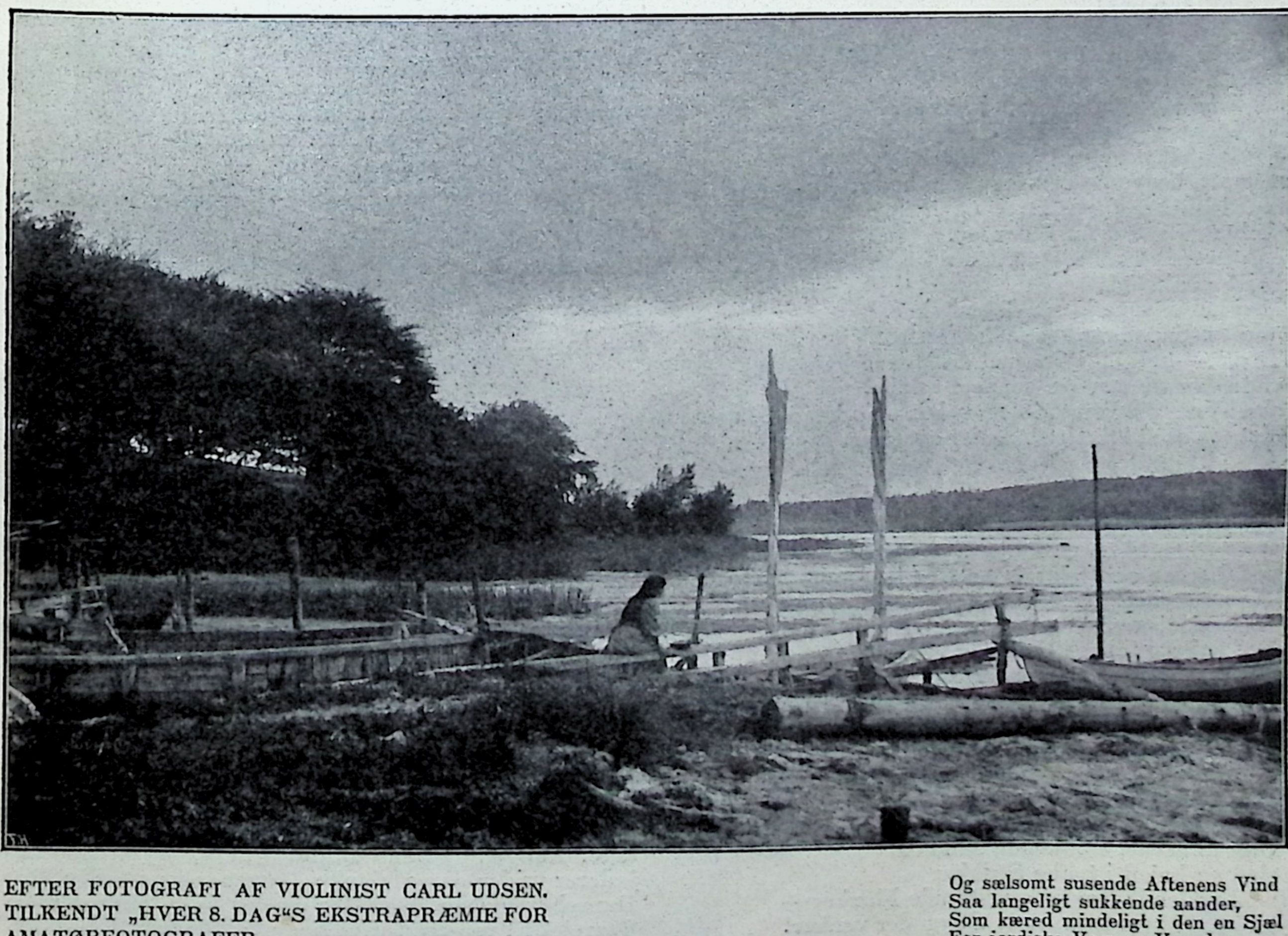
Bukkefod:

Men der hjælper ingen kære Mor!
Man maa finde sig i det. Fra
Brinken glor
det nye Hus
med Taarn og Knap og Vindver
af Bly
og Kors mod Sky. —
Var jeg ikke saa fus
og flink en Fyr,
hang nu dèr oppe det Klokke-Dyr
og brøled' med sin beskidte
Mund ...
nu ligger det druknet paa Søens
Bund. —
Hoho! det var Helvedes Grin!
Jeg staar
i Græsset, der mig til Brystet naar,
og klør mig paa min ene Fod,
sér op paa Kirken og gnaver en
Stump Rabarberrod
og tænker paa, hvad mon nu en
saadan kan ha ...
Da —
ser jeg i Tjørnebuskens Skjul
en dirrende, blodrød Sommerfugl,
mærker, hvor ængstlig den
klipper og vipper,
som om til en Sukkerblomst den
nipper.
Jeg kalder paa den. Den flimrer hen
paa min Haand.
Saa' jo straks, der var Alf i det
Klædebon!

TILKENDT „HVER 8. DAG“S FØRSTE PRÆMIE FOR AMATØRFOTOGRAFER.

FRA TEGLVÆRKSDAMMEN VED RØNNE (VINTERNAT) EFTER FOTOGRAFI AF SAGFØRER ANTON PEDERSEN.

EFTER FOTOGRAFI AF VIOLINIST CARL UDSEN.
TILKENDT „HVER 8. DAG“S EKSTRAPRÆMIE FOR AMATØRFOTOGRAFER.

Og sælsomt susende Aftenens Vind
Saa langeligt sukkende aander,
Som kæred mindeligt i den en Sjæl
For jordiske Veer og Vaander.

J. P. Jacobsen.

Fru Olivia Jacobsen som Skovmærkelil i „Klokken, der sank“ paa Dagmarteatret.

Saa fortalte den:
at i Aaer og Bække
Frøerne kvække,
saa de er ved at sprække,
... hele den gamle Vise, vi kvæde.
Tilsidst saa gav den sig til at græde.
Jeg trøsted, saa godt jeg kunde,
men saa begyndte den igen, saalunde:
med Piskeknald og „Hyp“ og „Hop“
slæbte de noget fra Dalen op,
en omvendt Tønde — af Jærn — eller sligt,
højst mærkeligt!
Men hel uhyggelig var den at skue,
alle Puslinger var begyndt at grue.
Tænk — højt op i Taarnet de Menneske-Drenge
vilde den væmmelige Tingest hænge,
slaa den med Jærnknipler — har man kendt Mage,
blot for os skikkelige Aander at plage.

Hoho, tænkte jeg, det var dog et Held ...!
sa'e til Alfe-Spirrevippen Farvel,
sprang hen til en Gedehjord, der stod
paa Marken og drak mig en Rus fuldgod.
Tre struttende Yvere patted jeg tomme ...
nu kan Malkepigerne gærne komme!
Saa fløj jeg tilbage til Vejen igen:
dèr kravled en Skare snedige Mænd
langs Afgrunden, stemmende Skulder ved Skulder
mod Vognen, der gjorde et farligt Bulder.
Nu gælder det, tænkte jeg, vær ikke sen!
Saa krøb jeg langs Vejen bag Hæk og Sten,
skjult af det høje Græs i Grøften
fulgte jeg ... Jemini! sikken en Snøften!
Otte forasede, stønnende Krikker
sled og haled i tykke Strikker
med rystende Kæder og sitrende Flanker —
Hej dog! hvor strimende Stryg der vanker!
og dog saa kunde de næppe rokke
af Stedet den dumme, tunge Klokke. —
Da følte jeg mig som Buk og Faun,
bøjed mig frem mod den møre Vogn,
greb fat i Hjulet, saa Egerne brak —
Klokken rutsched — og Akslen knak —
endnu et Ryk — endnu et Stød —
saa tumled den ned i Afgrundens Skød.
Hej, hvor den sprang,
og hvor Springene klang!
Over Sten, over Stok, — over Mark, over Vang
et drønende Torden-Ekko sang!
Dybt nede i Søen den havned, — lidt vaadt
den ligger, men dèr, dèr ligger den godt!

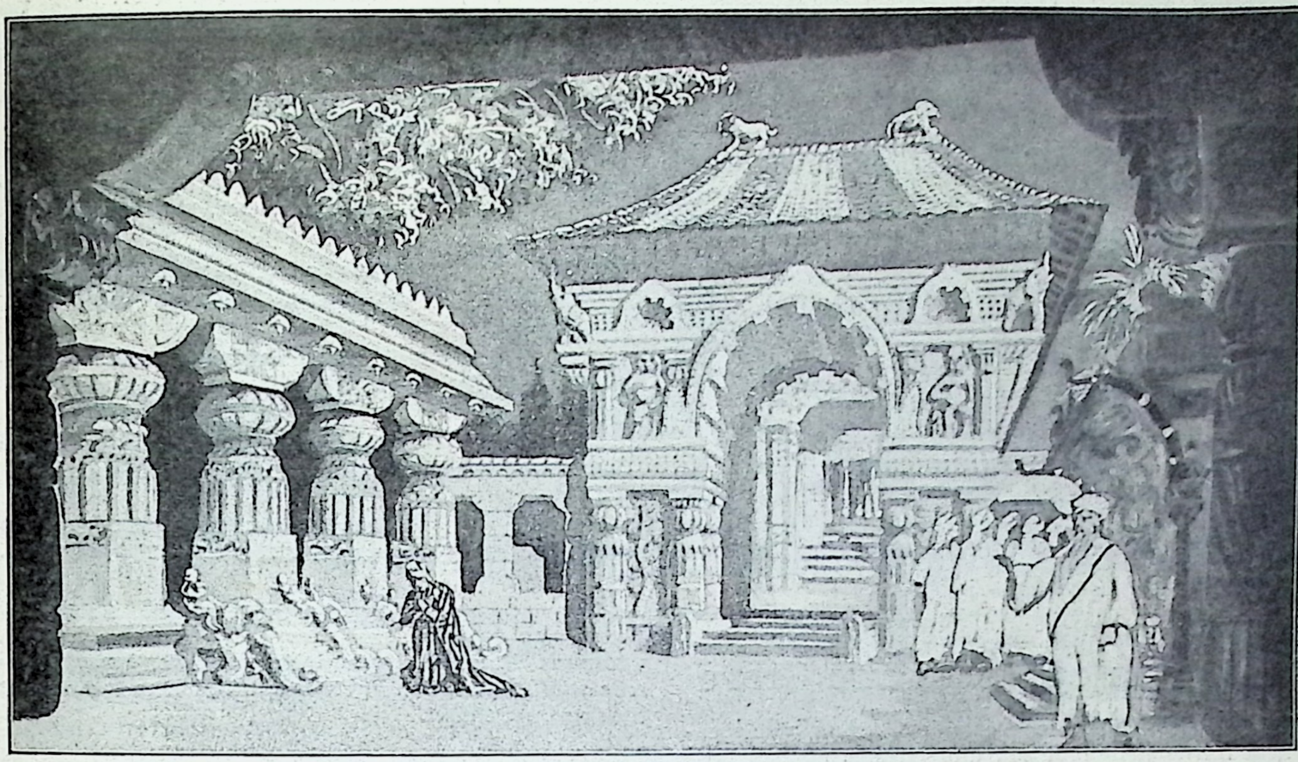
Oversat af Charles Kjerulf.

„Vifandaka“.

Hr. *Alfred Toffts* Opera blev efter Première-Publikumets Holdning at dømme en meget stor Sukces. Til Opnaaelsen af dette gode Resultat havde Komponisten en udmærket Hjælp af Hr. *Herold*, der aldeles bedaarende sang Titelpartiet, og i den flotte Udstyrelse, det kgl. Teater havde ofret paa Værket.

Vi bringer her et Billede af Dekorationen i 2. Akts 1. Afdeling. Den skyldes Teatermaler *Gerhard Blom* og forestiller den indiske Tempelgaard, i hvilken Vifandaka holder sit Indtog med Prunk og Pragt og vinder sin elskede Santas Haand.

Under festlig Musik fyldes lidt efter lidt Scenen med en broget Menneskemængde, Kvinder og Mænd i sære og maleriske Dragter; paa Tronstolen til højre tager Kongen og hans Datter Plads; og skønne Bajaderer vrider deres slanke Legemer i underlig lade Dansebevægelser. Derefter drager hele Skaren ind i Templet til venstre for at bede til Brahma.

Optrin af Alfred Toffts Opera „Vifandaka“ paa det kgl. Teater.

Moderne Opfindelser.

En ny Skibstype.

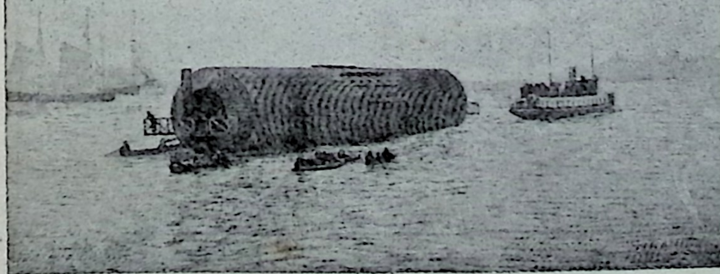
Enhver kender den af Franskmanden *Bazin* opfundne Skibstype, hvor en Platform hvilede paa 3 Par store Ruller. Opfinderen havde spaaet, at hans Skib vilde kunne løbe henved 40 Knob, og Resultatet blev knap det halve.

I disse Dage har en Kanadier ved Navn *Knapp* udtaget Patent paa en anden Skibskonstruktion, der er lige saa upraktisk som Bazins. Ikke desto mindre har Kanadieren faaet de fornødne Pengemidler til at bygge en Model af Opfindelsen, og den er i Slutningen af November blevet prøvet.

Opfinderen har forladt Principet: „Et Skib paa Ruller“, og i Stedet for har han ladet selve Skibet bestaa af en Rulle eller Cylinder.

Paa hosføjede Billede ses Skibet, der bestaar af en Cylinder, 22 Fod i Diameter og 110 Fod lang. I et Slags Leje i hver Ende af Cylindren er der anbragt en Platform, der bærer et Ror og Fremdrivningsanordningen. Cylindren bærer to lange Skovle for at forhindre Slip.

Ved Prøveturen, som Opfinderen overværede fra den lille Damper, der ses til højre, opnaaedes der en Fart af 6 Knob ved 6 Omdrejninger i Minuttet af den store Cylinder. Om end Opfinderen havde ventet over den dobbelte Fart, var han dog tilfreds med Resultatet, medens alle Fagmænd nærmest var forbavsede over det relativt gode Resultat.

En morsom Tilfældighed.

Vender man op og ned paa hosstaaende Skitse af et Hestehoved, vil man istedetfor straks se en lille tyk Moppe, rygende paa en Pibe og lænket ved en Rem til en Træstub.

Resultatet er rent tilfældigt og i høj Grad originalt.

I hvert Fald er det noget af det morsomste af den Art Tilfældigheder, vi erindrer at have set.

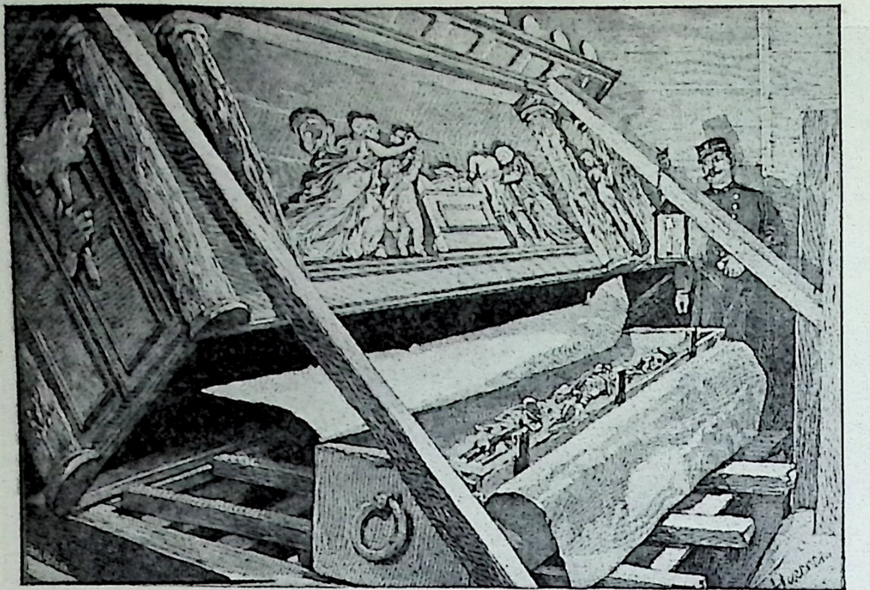
Kærligheden overvinder Døden, men det hændes, at en lille daarlig Vane overvinder Kærligheden.

Kærligheden er i Virkeligheden aldrig det, vi forestiller os, inden vi lærer den at kende. Den er altid enten mere eller mindre.

Ved den første Kærlighed tror man altid, at det er den sidste, og ved den sidste, at det er den første.

Det er ikke saa farligt at være forelsket i alle Kvinder som i en eneste.

Kvindens Magt afhænger af Mandens Forfængelighed.

Rousseau's Grav.

Voltaires og Rousseau's Grave

i Pantheon i Paris, der næsten et Aarhundrede igennem havde henligget saa uforstyrrede, at man ikke længer med Sikkerhed vidste, hvad de indeholdt, blev forleden aabnede i Overværelse af en udsøgt Kreds af Videnskabsmænd og Forfattere.

I Voltaires Kiste fandt man en Del spredte Ben og et lille Kranie, hvis Grimace paafaldende mindede om den store Mands berømte sarkastiske Smil, saaledes som det især er fremstillet paa Houdons mesterlige Statue af Voltaire i Theatre francais' Foyer. Alle de Tilstedeværende kendte dette Hoved, og Kommissionens Formand løftede det i Vejret og konstaterede, at dette virkelig var Voltaire. De Beskyldninger, man i Tidens Løb har rettet mod forskellige franske Regeringer, for at have tilintetgjort og bortskaffet den forhadte Filosofs Lig, falder hermed til Jorden.

Rousseau's Skelet var ypperlig bevaret. Armene var korslagte over Brystet, Hovedet bøjet lidt til den ene Side. Et let Slør — de sidste Rester af Ligklædet — var udbredt over Skikkelsen, som et Vidnesbyrd om, at Liget havde henligget aldeles uforstyrret siden Begravelsen. Hjærneskallen, der ligesom Voltaires var gennemsavet for Autopsiens Skyld, bar intet Spor af at være ramt af en Kugle. Denne Kendsgerning faar atter en Legende til at forsvinde. Det er bleven sagt og troet, at Rousseau endte sit Liv ved at jage sig en Pistolkugle gennem Hovedet, og mange Domme over ham som Menneske og Digter er baserede herpaa. Fremtidens Historieskrivere maa nu undvære dette dramatiske Moment ved deres Vurdering af den store Aand.

Der skal en dygtig Læge til at kurere saaret Forfængelighed.

Sig Noget, der følger af sig selv, for første Gang, og Du er udødelig.

De forstaar meget lidt, som kun forstaar det, der lader sig forklare.

Ynde er en Udstrømning af den indre Harmoni.

Vi lærer sædvanlig først at vente, naar vi ikke har mere at vente.

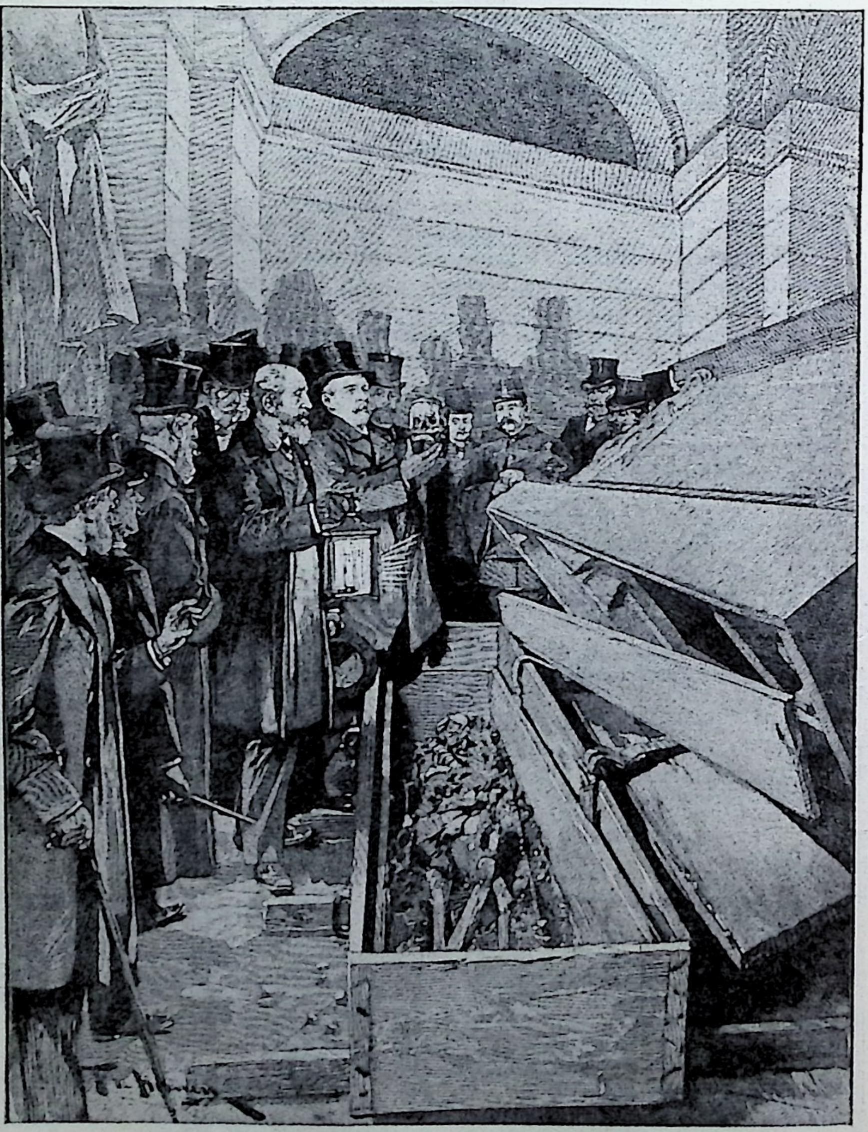
Den, der ikke tydeligt husker sin egen Barndom, er en daarlig Opdager.

Man kan ikke hjælpe alle! siger den Snæverhjærtede, og — hjælper Ingen.

Den, der Intet ved, maa tro Alt.

Man kan elske uden at være lykkelig; og man kan være lykkelig uden at elske, men at elske og tillige være lykkelig, det vilde være et Mirakel.

Amor er et stort Barn, Kvinden er hans Dukke.

Voltaires Grav.

UGENS REVUE.

OBERSTLØJTNANT *Gørtz,* der allerede i en Alder af 45 Aar har faaet betroet den vigtige Post som Departementschef i Krigsministeriet, har et meget anset Navn i Hæren. Ikke blot indenfor dennes Rammer har han haft Lejlighed til at vise sin overlegne militære Dygtighed paa en fremskudt Post som Stabschef hos Generalinspektøren og nu senest som Bataillonschef i Odense; men ogsaa udenfor Arméen har han som øverstbefalende for Akademisk Skytteforening vundet sig et Navn, hvorom alle samledes med Glæde. En Mand af faa Ord, med en fast Vilje og udpræget Retfærdighedssans.

TØMRERMESTER *Chr. Rothe,* som døde 3. Juledag, 77 Aar gl., var navnlig i Haandværkerkredsene meget skattet. For en Række Aar siden indtog han en fremskudt Plads som Viceformand i Haandværkerforeningen. Endvidere var han lige til sin Død knyttet til „Københavns Brandforsikring for Bygninger i København og Forstæder" som Vurderingsmand, paa hvilken Tillidspost han under Hovedstadens stærke Udvikling kom i Forbindelse med en stor Mængde Mennesker, der lærte at sætte Pris paa ham som en dygtig, hjælpsom og elskværdig Personlighed. Han var Broder til afdøde Jærnbanedirektør, Konferentsraad Rothe. Blandt hans Børn er Murmest. Ernst R. velkendt, ligesom en af hans Døtre, der nu er gift i Boston, er den bekendte fhv. Operasangerinde Frk. Harriet R.

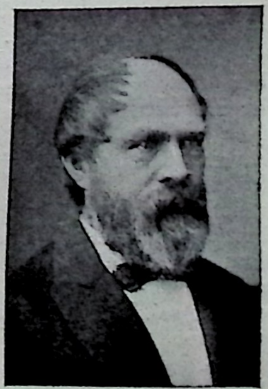

PROFESSOR *J. D. C. Lieblein* fyldte den 23. December i Fjor sit 70. Aar. Trods sin høje Alder er den bekendte Videnskabsmand endnu i fuld Vigør. Han kan se tilbage paa en lang og ærefuld Virksomhed, der ikke alene har gjort hans Navn kendt i Norge, men ogsaa givet det Klang i den videnskabelige Verden langt udenfor dets Grænser. Som saa mange andre af Norges fremragende Mænd har han maattet arbejde sig frem fra trange Ungdomskaar. Han er født i Kristiania. Men allerede i Elleveaarsalderen maatte han tage ud paa egen Haand. Fra sit 16. til sit 25. Aar maatte han slaa sig igennem som Hjælper ved Regnskabsvæsen og senere som Fuldmægtig, først ved Varaaens Sagbrug i Fet, senere ved Sagbruget Brække i Rakkestad. Hans Kundskabstrang var imidlertid meget tidlig vakt. I sine knappe Fristunder læste han sent og tidligt alt, hvad han kunde komme over, og han var moden nok til at lægge sin Læsning forstandig an. Paa denne Maade satte han sig paa egen Haand ind i Begyndelsesgrundene til forskellige Sprog, Tysk, Fransk og Latin, ja selv Græsk kastede han sig med sin Jernflid over. Under et kortere Ophold i Kristiania tog han Privatundervisning i de to sidstnævnte Sprog og fortsatte senere sin Læsning, indtil han i 25 Aars Alderen kom ind paa Holths Skole i Kristiania. Lieblein var en mere end almindelig moden Elev, og man havde derfor det Særsyn, at han i den ene Time fungerede som Lærer, medens han i den næste selv tog Plads paa Skolebænken ved Siden af sine yngre Kammerater. Efter to Aars Forløb blev han i 1855 Student med Laudabilis. Til Embedseksamen valgte han det filologiske Studium. Men allerede under dette kastede han sig med Forkærlighed over Ægyptologi. Efter at have taget sin filologiske Embedseksamen i 1861 foretog Lieblein en Rejse til Udlandet og begyndte for Alvor sit ægyptologiske Studium i Berlin under saa bekendte Fagmænd som Lepsius og Brugsch.

Oberstløjtnant Gørtz.

Disse Studier fortsatte han senere med offentligt Stipendium 1863–64 i Paris og Turin og 1867 i London og Leyden. Efter sin Hjemkomst udnævntes han til Universitetsstipendiat i Ægyptologi og blev efter nye Studierejser i 1869 og 1873 i 1876 kaldet til ekstraordinær Professor i sin Specialvidenskab, som tidligere ikke havde tællet nogen Repræsentant ved det norske Universitet. Som saadan har han allerede fra 1874 repræsenteret Norge ved de senere afholdte Orientalistkongresser i London, St. Peters-

borg, Florents, Berlin, Leyden, Wien, Stockholm, Kristiania og Paris. For sine Studiers Skyld har han to Gange besøgt Ægypten, ved Suezkanalens Aabning 1869 og Vinteren 1887—88.

DEN NYE PROFESSOR. Herr Kand. teol. *Andreas Brandrud*, der i disse Dage er udnævnt til Professor i Teologi ved Universitetet i Kristiania, er en Mand paa kun 29 Aar. Han blev Student i 1886 og tog Embedseksamen med Laud i 1892. Siden har han med offentligt Stipendium under længere Ophold i Danmark og Tyskland drevet kirkehistoriske Studier og modtog efter sin Tilbagekomst i 1896 Ansættelse ved det norske Rigsarkiv. De første Frugter af sine omfattende Kildestudier, navnlig i nordisk Kirkehistorie, har han nedlagt i et større Værk „Kloster Lasse". Professor Brandrud har i disse Dage efter Opdrag af den norske Kildeskriftskommission udgivet det gamle Stavanger Domkapitels Protokol. Han er tillige Bidragsyder til det af Professor Dr. F. Nielsen i København udgivne kirkehistoriske Leksikon.

Foruden en flittig videnskabelig Forsker er Professor Brandrud ogsaa en særdeles ivrig Sportsmand. Som Skiløber har han deltaget i en Række Sportsstevner og bragt mangen Trofæ hjem.

KOMPONISTEN *Alfred Tofft*, hvis Helaftens-Opera „Vifandaka" nu endelig er gaaet over det kgl. Teaters Scene efter Aars Forberedelse og Venten-forgæves, er i Begyndelsen af Trediverne.

Sad som ganske ungt Menneske paa Kontoret hos Suhrs, men opgav sin Stilling dèr for at dyrke Musiken, blev en flink Orgelspiller og har i Løbet af den sidste halve Snes Aar udgivet en Del Romancer og Sange, der mest har gjort Lykke i Tyskland.

Hans Hovedværk er Operaen, som han lagde Planen til i Efteraaret 87. Lad os haabe, at den unge Mand maa leve saa længe, at han kan opnaa at se sin næste Opera fuldført og givet paa det kgl. Teater!

Har i sin Tid været Medarbejder ved det nu afdøde „Musikblad" og Musikanmelder først ved „Adresseavisen", siden ved „Dagbladet" (til Juli 93.)

Komponisten Alfred Tofft.

En Kavaler af den Type, som Damerne i Reglen finder meget smuk og sværmer for. En brav Kammerat, lidenskabelig Cyklist og en lystig Fætter, der befinder sig storartet i et godt Lag og har vundet sig mange Venner baade herhjemme og i Tyskland, hvor han har opholdt sig i længere Tid, bl. A. paa det anckerske Legat.

Signalement: meget soigneret, dansende Gang, Smil over hele Ansigtet; en Skælm bag Øret, et Blink i Øjet og en Ven eller Noderulle under Armen.

FRANZ KOSSUTH, den nu halvhundredaarige Søn af den berømte ungarske Diktator Ludvig Kossuth, har atter i de sidste Dage henledet Verdens Opmærksomhed paa sig ved sin Optræden i den statsretlige Konflikt mellem Østrig og Ungarn.

Medens Faderen levede i Landflygtighed, opholdt Franz K. sig hos ham i Turin; da han var vendt tilbage til Ungarn, fik han Ansættelse som Fabriksdirektør og blev senere valgt ind i Kammeret, hvor han pousseredes frem til Chef for Uafhængighedspartiet.

Som saadan er det ogsaa, at han har spillet en Rolle i den seneste Tids politiske Begivenheder i Ungarn.

En dygtig Taler, i det Hele en velanset Mand, der staar hensynsløst paa det kossuthske Uafhængighedsstandpunkt. Dog viste han sig under den seneste Konflikt, der udkæmpedes i det ungarske Parlament i Anledning af Fornyelsen af den statsretlige Overenskomst mellem Østrig og Ungarn, som en moderat Politiker; da man beskyldte ham for, at han ved en fortsat Obstruktion fra Uafhængighedspartiets Side vilde sprænge Forfatningen, bøjede han af i Tide og tilraadede at stanse Obstruktionen, som hvis Leder *Gabriel Ugron* nu alene staar over for Ministeriet Banffy.

DANSKE REDAKTØRER—IV.

Henning Jensen, Forfatter og Redaktør af „København", er født 1838, Præstesøn fra Roskilde-Egnen, Student 57, teologisk Kandidat 64, virkede som Kapellan, senere som Sognepræst ved Roskilde, Faxe, paa Bornholm og ved Sorø. Var oprindelig Tilhænger af „indre Mission", blev derefter ivrig Grundtvigianer og er endt som Fritænker; drager nu ved enhver Lejlighed til Felts mod Teologien som Religionens værste Fjende og mod Præsterne, hvem han bebrejder, at de lægger Vægt paa Dogmetroen, medens de tilsidesætter den kristelige Kærlighedslære. Er en meget skarp Polemiker, der ud fra sit Grundlag drager Konsekvenserne klart og hensynsløst i et koncist, ofte bidende Sprog.

Tog i 1874 i „Dansk Folketidende" Ordet for et Forbund mellem Venstre og Grundtvigianerne og debuterede dermed i Politiken, som han overvejende helligede sig, efter at han i Marts 85 var bleven afskediget fra sit Præsteembede paa Grund af sine Anskuelser. Blev en flittig Medarbejder ved „Politiken",

Redaktør Henning Jensen.

„Socialdemokraten“ og „København“, af hvilket sidste han for et Par Aar siden har overtaget Redaktionen.

I 1884 stillede J. sig som Folketingskandidat i Store Heddinge imod daværende Kultusminister Scavenius, men faldt. Først 86 valgtes han ind i Tinget i Middelfartkredsen, hvilken han repræsenterede til 92. Som Politiker stod han ved Hørups Side.

Ogsaa som Forfatter har J. gjort sit Navn bekendt med en Fremstilling af Kristi Liv, set fra et fritænkerisk Standpunkt, og med Fortællingerne „Kapellanen“ og „Pastor Dalberg.“

Helmer Lind, sammen med Korsgaard Redaktør af „Aftenbladet,“ er født den 13. Maj 1862 i Tønder, hvor hans Fader var Herredsfoged, indtil han blev fordreven i 64 (død 91 som Borgmester i Rudkøbing).

L. blev Student fra Herlufsholm, dyrkede nominelt Juraen i en Aarrække uden dog i Virkeligheden at bestille meget andet end at læse Literatur og beskæftige sig med Kunst. Blev den 1. Oktober 87 Medarbejder ved det da startede „Aftenbladet,“ ved hvilket han har arbejdet uafbrudt i de forløbne 10 Aar, naar undtages April—Oktober 88, da han — med det mindst mulige Resultat — forsøgte sig som Bladudgiver og Redaktør af et Bergsk Venstreblad i Vejle. Har ved „Aftenbladet“ deltaget i alt Slags Arbejde og tjent sig op fra Korrektør til Redaktør (fra April 96); i de sidste 7—8 Aar har L. været Bladets Kunst-, Literatur- og Teateranmelder.

Bag Linds noget kolde og tilbageholdende Væsen skjuler sig dog et Hjærte, som let kommer til at banke for, hvad der er stort og kønt og godt.

Redaktør Helmer Lind.

Lind er en Mand, der let bliver misforstaaet, og som vanskelig erhverver sig Venner; men de Venner, han har vundet sig, beholder han bestandig.

Han ægtede sidste Efteraar Skuespillerinden Frk. *Emma Riegels.*

Direktør Harald Bing.

KOMMUNENS MÆND. Direktør *Harald Bing* er Medlem af Borgerrepræsentationen siden Foraaret 1896. Født 26. Febr. 1848. Studerede Kemi og Fysik ved polyteknisk Læreanstalt, tog ikke Eksamen, men søgte ved en lang Udenlandsrejse videre Kundskab i sit Fag: Porcellænsfabrikationen. Han opholdt sig navnlig i Frankrig og besøgte særlig Fabrikerne i Limozes, der er Hjemsted for Porcellænsfabrikationen, og knyttede der en Række Forbindelser, som have været af megen Betydning for hans senere Virksomhed. Han lærte sit Fag praktisk paa Faderens Fabrik og overtog derefter i 1868 den tekniske Bestyrelse. I 1879 indtraadte han med sin i 1885 afdøde Broder som Medindehaver af Fabriken, af hvilken han blev Eneejer 1885. I 1895 overdrog han Virksomheden til Aktieselskabet Bing & Grøndahl, for hvilken han er administrerende Direktør.

Harald Bing, der er en livlig, veltalende Mand, som forbavsende hurtig har gjort sig gældende og vundet Position i Borgerrepræsentationen, traadte første Gang frem for Offentligheden med et Foredrag om Kunstindustri ved Industrimødet i Odense 1885. Han deltog i Oprettelsen af Foreningen „Det nationale Arbejde“, som hvis ordførende Medlem han virkede et Par Aar ved Tolddebatter i København og Provinserne. Navnlig brød han oftere en Landse med Toldreformforeningens Ordførere, *Joh. Hage* og *Koedt.* Senere fandt han, at „Det nationale Arbejde“ udviklede sig i en noget for intransigent Retning og udtraadte derfor af Bestyrelsen. Ved Pariserudstillingen 1889 var han Vicepræsident og virkede sammen med *Carl Jacobsen* og *Vilh. Klein.* Samme Aar valgtes han ind i Industriforeningens Repræsentantskab og kort efter ind i Bestyrelsen, hvis Næstformand han siden har været. Var Generalkasserer for Danmarks Deltagelse i Chikagoudstillingen og ved den nys afsluttede Stockholmerudstilling. Var Medlem af Næringslovskommissionen og af Regeringskommissionen om Straf for urigtige Varebetegnelser. Deltog virksom i Arbejdet for Oprettelsen af Kunstindustrimusæet, var Formand for Byggeudvalget og er nu Næstformand i Musæets Bestyrelse. Er Ridder af Dannebroge, Æreslegionen og den svenske Nordstjærneorden.

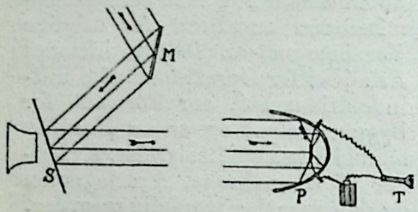
Under den kommunale Valgkamp i 1896 bekendte Bing overfor konservative Vælgere med stor Frejdighed sit Venstresind og opnaaede endda det højeste Stemmeantal, der blev afgivet for Særkandidaterne. Han er af Borgerrepræsentationen indvalgt i Budgetudvalget, de vigtige Sporvejsudvalg, var med til at ordne Nørrebros Sporvej, og har siddet i Udvalgene om Skolesager, derunder om Fortsættelsesskolerne.

H. Bing har nylig i Borgerrepræsentationen sammen med Fabrikejer *Benzon* og Direktør *Hagemann* dannet en særlig Gruppe; man har givet den Navnet „Mellempartiet“; den indtager en uafhængig Stilling overfor Forsamlingens to Hovedpartier. J—N.

TELEFONI UDEN TRAAD. AF P. B. — Nu, da Problemet om Telegrafering uden Traad delvis synes at være løst, maa man erindre, at Professor *Graham Bell,* Telefonens Opfinder, allerede i August 1880 kunde meddele den videnskabelige Kongres i Boston, at han saa sig i Stand til at telefonere uden Traad, kun ved Hjælp af en Solstraale. *Siemens* havde fundet, at Selen, et Grundstof beslægtet med Svovl, havde den mærkelige Egenskab, at det leder Elektriciteten bedre i Lys end i Mørke. Dette havde Bell benyttet, idet han havde forbundet en Telefon med et Stykke Selen i et elektrisk Kredsløb. Naar han nu udsatte Selenet afvekslende for Lys og Mørke i en hurtig Rækkefølge, hørte han i Telefonen en Tone, hvis Svingningstal i Sekundet svarede til Vekslingstallet for Lys og Mørke. Vekslede Lyset hurtigere, blev altsaa Tonen højere.

Afsenderapparatet bestod af et tyndt blanktpoleret Spejl S, imod hvis Bagside man taler igennem en Tragt. Fra et andet Spejl M kastes en Solstraale til den tynde Plade, og herfra reflekteres Lyset atter til Modtagerapparatet, der er konstrueret som et parabolsk Hulspejl P, i hvis Brændpunkt det omtalte Stykke Selen er anbragt. Taler man imod den blanktpolerede Plade, vil den sættes i Svingninger, og disse vil ligesom forplante sig til Lyset, idet de vil have en afvekslende Forøgelse og Svækkelse af Lyset til Følge.

I Hulspejlet P samles alle Straalerne og paavirker Selenet. Man

vil derfor i Telefonen T høre, hvad der bliver sagt imod S.

Imidlertid var Sagen langt fra saa simpel, som den synes her. Det var forbundet med store Vanskeligheder og kostede mange Forsøg at fremstille Selenet, saa at det frembød en saa stor Overflade for Paavirkning som mulig, samtidig med at Stykket ikke blev for tykt. En Forbedring fik Apparatet, da Bell fandt, at Kønrøg havde samme Egenskab som Selen. Modtageren blev derfor indrettet saaledes: Af en forsølvet Glasplade bortskrabedes Sølvet efter en Zigzaglinie, derefter blev hele Pladen tilsodet. Naar nu hvert Hjørne af Spejlet blev forbundet med en elektrisk Ledning, blev Strømmen nødt til at passere Sodlaget paa de Steder, hvor Sølvet var fjærnet.

Ligesom Telefonen var denne Opfindelse en af de smukkeste paa Elektricitetens Omraade. Nogen praktisk Udbredelse fik den dog aldrig; dels kunde man kun telefonere paa kort Distance (400 Meter), dels har man jo ikke altid en Solstraale ved Haanden. Bell udvidede Apparatet, saa at det ogsaa kunde bruges ved en kunstig Lysstraale.

ET ATLET-KUNSTSTYKKE.

Store Kredse af Publikum, baade Damer og Herrer, kan godt lide at se stærke Medmennesker paa Variétéscener og i Cirkusmaneger spille Boldt med kolossale Vægte. Der er for dem noget vist æggende ved at faa dokumenteret, hvorvidt man ved Energi og Udholdenhed kan drive det i Brugen af en medfødt betydelig Muskelkraft.

Enhver Atletpræstation ender som bekendt med et eller andet stort *Trick*. Man har set den stærke Mand løfte en levende Hest eller et helt Klaver og spasere rundt med det. Derimod har man først i den senere Tid i „Reichshalle" i Berlin faaet præsenteret en Atlet, der ikke alene tager et stort Klaver, men ogsaa Pianisten op paa sin ene Skulder og bærer det hele nogle Gange Scenen rundt. Og Pianisten spiller et yndigt Stykke, medens han svæver i Højheden.

Da baade Klaveret og Musikeren vejer godt til, er det naturligt, at sidstnævnte ikke vælger at foredrage altfor vægtig Musik under Kraftproduktionen.

Et Atlet-Kunststykke.

VORE BILLEDER.

„HVER 8. DAG"S PRÆMIE FOR AMATØRFOTOGRAFER. – Som det vil ses af Illustrationerne i Dagsnummeret af „Hver 8. Dag", tilkendtes første Præmie Hr. Sagfører Anton Pedersen (Allinge), der havde indsendt en hel Kollektion af særdeles smukke Fotografier, hvoraf en Del vil blive publicerede efterhaanden.

Det andet offentliggjorte Billede skyldes Hr. Violinist Carl Udsen, som ogsaa havde indsendt saa smukke Fotografier, at „Hver 8. Dag"s Redaktion bestemte sig til at udsætte en Ekstrapræmie paa 10 Kroner, der saaledes tilfaldt ham.

Forøvrigt indsendtes der mange smukke Fotografier, som tilfulde viser, hvor højt Amatørfotografer staar her hjemme; Frk. Ellen Fibiger, Hr. cand. pharm. A. H. Faber, Hr. Carl Andreas Reitzel, Hr. Carl Brandt, Hr. Snedkermester Otto Larsen, der alle indsendte smukt udførte Billeder, bør saaledes nævnes blandt de bedste Amatørfotografer. Det er „Hver 8. Dag"s Hensigt efterhaanden at bringe Gengivelser af en Del af de indsendte Billeder, ligesom Redaktionen med det første vil udsætte en ny Præmieopgave for Amatørfotografer.

Kostymebillederne fra „Klokken, der sank", skyldes Fotografier henholdsvis fra d'Hrr. Rønnow & Hansen og Fred. Riises fot. Etabl.

HOVEDBRUD.

Summen af to Tal er 628; Forholdet mellem Kvadratrødderne af dem er som 6 til 11. Hvad er det for to Tal?

LØSNING.

Paa Regneopgaven i Nr. 14.

Første Nytaar 30 gifte, 50 ugifte.
Sidste Nytaar 28 gifte, 56 ugifte.

Tante Hannes Dagbog.

Skitse af Knud Bokkenheuser.

MIN *Dagbog over min første Reise i Livet over Søe og Saltenvand!*

„Det gielder en Lysttur til min dyrebare Pleiesøster, der opholder sig i Jylland paa Stamgodset Høistrup. Gud velsigne og ledsage min Tur og lad Gensynet naa det Maal hvorefter Hiertet higer. — Gud giv min Aand og Tanke Kraft til at høste det, der forædler Mennesket i Naturens kierlighedsfulde Favn!“

Tante Hanne skulde rejse, og som man vil se, betød det for hende noget alvorligt, thi, skønt det var en gammel Pige paa henved tres, havde hun tilbragt hele sit stille Liv, over hvilket hun førte en nøjagtig Dagbog, i København, hvor hun nu havde sine to smaa Værelser i en Stiftelse ude paa Nørrebro. Plejesøsteren, der var en halv Snes Aar yngre end hun, og som hun derfor betragtede som et Barn, havde derimod siden Moderens Død været rundt som Selskabsdame hos forskellige adelige Familier og var nu landet paa Højstrup hos en Hofjægermester v. Lichtenstein, der havde inviteret Tante Hanne til Gæst i Sommerferien.

Længe inden Opbruddet begyndte Tante Hanne at gøre rent i sine to Værelser, alt skulde være pillet og fint. Af Renlighedshensyn vaskede hun endogsaa sin Kakkelovn indvendig, og da det var gjort, begav hun sig ud paa Kirkegaarden, og paa næste Side af hendes Dagbog findes to tørrede Rosenkviste, hvorunder staar:

„Den sidste Dag jeg var i Kiøbenhavn plukkede jeg disse Blomster paa mine Forældres Grav. — Jeg maatte jo fortælle deres Minde, hvor jeg var lykkelig! Jeg skulle jo til Jyland! i Besøg hos den største Gave Gud havde givet mig, hos min elskelige og inderlige elskede Pleiesøster.“ —

Efter at være kommen hjem igen fra denne Kirkegaardsvandring pakkede hun endnu en Gang sin Kuffert om og bestemte sig til at rejse med Solhat og lægge Stadshatten med de lilla Hagebaand i Kufferten. Foruden denne medførte hun en stor, sort Taske, der kunde rumme alt ligefra hendes Reserve-Tandsæt — hun kunde tillade sig en saadan Flothed, fordi hun havde arvet det ene efter sin Moder — til den Kastanie-

krans, hun immer førte med sig for Gigtens Skyld. Endelig pakkede hun sin Kikkert, som skulde bruges paa Skibet, forsigtigt ind i et Stykke Silkepapir, for at Pigen ikke skulde kigge i den, naar hun bar den ned til Havnen.

Hvorledes Overrejsen gik, se vi atter af hendes Dagbog:

„Løverdagen den 11. August 1849 om Morgenen Kl. 5 1/2 forlod jeg tryg og rolig mit lille Hiem; befalende Gud Alt! og besteg Damperen „Iris“ for at nyde Naturen og min Marias Kierlighed. Rejsen gik godt paa nogen Upadselighed nær, og Kl. 10 1/4 var jeg paa Gæstgiverstædet Fulling, hvor en Kop The og noget Smørebrød gjorte godt, og derpaa sov jeg en tryg Søvn, og om Morgenen Kl. 5 stod jeg op med Hiertet fuld af Længsel og skulle over paa Aarhus Domkirke. Kl. 6 1/2 vandrede jeg lidet om for at se nogle i Nærheden liggende Bygninger, nød derpaa en Kop Kaffe og Kl. 8 kiørte jeg med Posten afsted, o hvor det var yndig at høre Hornet tude! snart spillede han Melodien af Gud skierm vor Konge god, og snart den tappre Landsoldat, og da jeg var Borgen nær tonede atter samme Melodie. — Nu var jeg ved Maalet og kunne øine min Maria, Hofjægermesteren og Frk. B. v. Ahrensberg. Det var mig ikke muligt at tale, men Gud er god! Kl. 3 1/3 var jeg pyntet og kom ned at hilse paa Hofjægermesteren og Famillie og saa til Bords hvor Maaltidet bestod af Spegeflæsk med Blomkaal, Kalvkunsteg med Gemyser samt Rødgrød med Fløde. En behagelig Samtale krydrede Maaltidet. — Derpaa Caffee.“

Tante Hanne var henrykt! Hun havde haft Hofjægermesteren til Bords; rundt om sad Egnens fornemste Familier, den ene fine Vin blev skænket rundt efter den anden, og Talernes Række indledes af Værten med — som Tante selv skrev i sin Dagbog bag efter — en Toast for hende. Og baade de unge og de gamle havde været med til at raabe Hurra, naar man undtager Frk. B. v. Ahrensberg, der havde sat sit sureste Ansigt op og akkurat berørt Glasset med Læberne, thi saadant var endnu ikke hændet hende der i Huset. Tante Hanne tilgav hende dog dette, men kun i sin Dagbog, hvori hun skrev, at det var stygt at være forladt som Frk. B. v. Ahrensberg, men den algode Gud vilde nok mildne hendes Sind, at hun med Taalmod kunde bære det, der var Fædrenes nedarvede Synd indtil syvende Led, og som menneskeligt Kors paalagde hende. Men Sagen var, at Tante Hanne og hendes Dagbog ikke var absolut ens. Hun var ikke i sin daglige Færd saa gudhengiven og overbærende som, naar hun skrev Dagbog.

En Ting findes endnu i Dagbogen, der for Psykologer vil have Interesse til Forstaaelsen af Resten af denne Fortælling, og det vil tillige afsløre, hvor skammeligt den skikkelige Tante lod sig føre bag Lyset af en hensynsløs Ungdom. Paa det næste Blad findes nemlig fastsyet en Lyngkvist, hvorunder staar:

„Dette Lyngblad overragte Frk. Ida mig som Anmindelse fra Høistrup Skov.“ — Derpaa findes nogle Stilke med Bær: *„Disse Stilke fik jeg af Grev Aksel, da vi vandred omkring.“*

Og af Slutningen af Referatet ses, at Tante Hanne har ladet sig lokke ud i en Baad med Grev Aksel og Frøken Ida. Hun har siddet og set paa Solnedgangen og slet ikke mærket de to unge:

Jeg nød det yndige Syn at see Solen dale, idet den maiestætisk speilede sig i Aaen. Alt var tyst og stille, selv de Unge syntes grebne af Guds Almagt og sagde intet.“

Havde Tante Hanne vendt sig om fra den majestætiske Sol, havde hun maaske opdaget, at den Almagt, der havde grebet de to unge, kom fra en Gud, som hun selv næppe havde kendt fra andet end fra Thorvaldsens Gengivelser: — Amor, Guden for den unge Kærlighed.

Dagene gled let hen for Tante Hanne. Der blev gjort Stads af hende, baade af de gamle og de unge, især af de sidste, og undertiden ser man af hendes Dagbog, at hun har ladet sig forlokke af Frk. Ida til at staa op Kl. 3 1/3 for at se Solen staa op, hvorpaa Frk. Ida og Grev Aksel og Grev Ove og Tante Hanne havde gaaet „en liden Morgenpromenade“, men dog været hjemme saa tidlig, at de ere komne i Seng igen, inden de andre ere staaede op. Navnlig for Frk. B. v. Ahrensbergs Skyld har Tante Hanne ikke vovet at lade sine Morgenudflugter blive almindelig bekendte, men tillige har hun dog frygtet sin elskelige Plejesøster, thi Hanne føler sig undertiden som en Synder, naar hun skrifter for sin Dagbog: *„En smertelig Vedmod betager mig, at jeg ei kan sige min Maria derom. Det bæres mig for, som alle Mennesker skye mig. Tanken: Stakket er din Prøvetid. Græd ei, men slaa til Gud din Lid, er det eneste, der lader mig balancere i dette Liv. O, oh! kunne min Maria forstaaè mig!“* Stakkels Tante Hanne! Slig en Samvittighed havde du, og dog anede du ikke, at du blev skammeligt misbrugt af de to unge: Som Skærmbrædt blev du benyttet og havde du faaet at vide hvortil, havde du i dit Hjertes Enfold hørt op med at føre Dagbog. Gudskelov, du vidste det ikke, og derfor kunne sene Tider læse Grev Aksels og Frøken

Idas Skæbner ud af dit intet anende, forræderiske Skriftemaal. Se nu her:

„Frk. B. v. Ahrensberg er et slet Menneske uden Morale. Hun har bagtalet mig for Morgenpromenadens Skyld, for min elskelige Plejesøster! Gud give hende en naadig Straf paa Dommens store Dag. Jeg tilgiver!“

Tante Hanne ses ikke at have været oppe „Kl. $3^1/_3$“ siden den Dag. Og hendes Spadsereture ere ikke saa meget i Selskab med de unge. Derimod læser man: *„Jeg takker dig, Fader og Gud for en tryg Nats uafbrudte Hvile! Hvilken Udsigt! Hvor den gylne Morgensol belyser Mark og Eng — ud maa jeg, ud at nyde Guds Godhed! — Hanne ligger paa Landet!“* Eller: *„Stod op Kl. 6 og gik en yndig Morgentur med Maria, samme Vei tilbage, nød i Hiemmet Caffee, Middagsmad og derpaa en Tur, afleverede et Brev, gik atter tilbage, drak Caffee og vandrede om til Aftenen, hvor vi trætte glædede os til den kiere The.“*

Dette ser jo tilsyneladende ret uskyldigt ud, og Beretningen i Tantes Dagbog lyder mest herpaa, og den fortæller om „høj Læsning“ og „polidisk Passiar“, men et kyndigt Øje vil atter opdage, at Gud Amor ikke har holdt inde med at benytte Tante Hanne som Mellemled. Dette: *afleverede et Brev* kommer hyppig igen, og et Sted staar der, at Grev Aksel er rejst til Randers. Vi begynde da at forstaa, at det Brev, Tante Hanne afleverede, og som har baaret et Navn, hun ikke har kendt, har været til ham, selv om Frk. Ida, der vel næppe selv har turdet bringe det paa Posthuset, har faaet Grev Ove til at give Tante Hanne det til Besørgelse. Af smaa Erindringer findes der nu kun et Egeblad fra et „herligvelvet Egetræ“, hvor hun har vandret med Ida. Men en skønne Dag er det gaaet galt, Tante Hanne skriver: *„Jeg maae ikke glemme Gud er hos mig. Jeg vilde dog for meget ønske, Frk. B. v. Ahrensberg ei skal se mit mørke Sind, For at jeg selv kan ønske mig fra dette kedelige Jordeliv, det er stygt nok, det er stygt at være forladt. Hvem kunde vide, at jeg bragte liderlige Breve til en ung Galan, naar man kun saa Udskrivten og Grev Ove er ellers sædelig! Ak hvor mit Hoved er træt. Jeg gaaer i Seng: i mine Drømme er jeg jo dog blandt gode Væsener. Det er blot om Dagen jeg maa døie det proseiske hverdags Liv, det har jeg mit hele Liv maattet og faaer det ikke anderledens.“*

Frk. B. v. Ahrensberg var en lille, graaspættet Dame med en usædvanlig spids Næse og to stirrende Øjne. Hun havde for længst opgivet alt her paa Jorden undtagen at regere. Hun var taalt paa Gaarden, da hun gik Hofjægermesteren under Øjnene og kostede Pigerne, saa de lystrede, men iøvrigt intrigerede hun, naar nogen faldt i Unaade hos hende, og saaledes var det gaaet Tante Hanne, der kun havde en ubestemt Følelse af, at Frk. B. v. Ahrensberg ikke vilde hende noget godt. Hun blev derfor let hendes Bytte, og det lykkedes hende at overbevise Hofjægermesteren om, at Tante Hanne begunstigede Grev Aksels Frieri til Frk. Ida, der maatte være Faderen imod, da den unge Greves Fader, der vel var højadelig, stod paa svage Fødder, da han kun interesserede sig for Heste og Terningspil.

Kort sagt: Tante Hanne blev smidt ud. Hofjægermesteren var en fin Mand, og han har derfor forstaaet at give Afskeden noget forsonende, derom vidne følgende Ord i Dagbogen:

„Farvel i skiønne Dage! Hofjægermesteren, Frk. Ida og Frk. B. v. Ahrensberg traadte ud paa Balkonen og hilste mig med Viften til Farvel, men ak, min stakkels Maria var paa sit Kammer og græd. Gud er almægtig! Lad ham lede dette til Velsinelse“.

De unge glemte ikke Tante Hanne og hendes ufrivillige Martyrium. I to Aar have de holdt Korrespondancen med hende ved lige. Saa tier Dagbogen til den pludselig i 1863 siger:

„Oh lykkelige Stund! Gud har sammenføiet to Hierter af de elskeligste. Jeg beder for dem.“

Hofjægermesteren har ladet sig bøje, da Ulykken nærmede sig Danmark. Og hans patriotiske Sind har ladet sig blødgøre, da Grev Aksel har lovet at gaa frivilligt med i Krigen. Derfor har han givet sit Samtykke til Forbindelsen.

Endnu have vi et Brev fra Tante Hanne til Greven, da han ligger i Felten. Hun sender ham 6 Par Sokker og skriver:

„Hold endelig Føderne varme og vogt Dem for Kulerne.“

Om den unge Greve har fulgt Tante Hannes første Raad, vides ikke, men for Kuglerne vogtede han sig ikke. Han fandt Heltedøden d. 18. April. Paa sidste Side i Dagbogen staar: *„O, oh! gode Gud, i Dag fik jeg Brev fra Ida. Disse Blomster, som jeg plukked af den Krands jeg sendte til Grev Aksels Baare, skulde erindre mig om hans Ungdom. Hvad vindes paa Verdens vitløftige Hav! Frk. B. v. Ahrensberg er reist fra Høistrup!“*

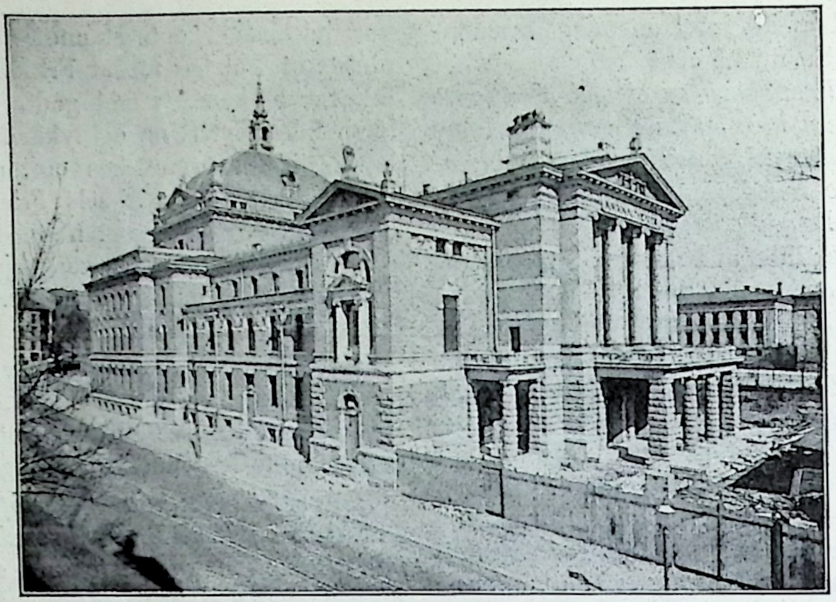
Tante Hanne er død. Hendes Dagbog har jeg. Jeg gemmer den som et Relikvie. Den dufter af tørrede Rosenblade, som der altid gjorde i hendes to smaa Stuer.

Tørrede Rosenblade! Kunde jeg binde en

Krans af dem, vilde jeg lægge den paa hendes Grav. Der skulde staa et Monument med en stiv og kejtet Amor, der altid ramte forkert.

Og saa skulde Vinden komme og vejre alle de smaa Rosenblade bort.

Stakkels Tante Hanne!

Kristiania Teater.

Norske Teatre.

Med Illustrationer. II. (Fortsat).

Paa ganske faa Undtagelser nær er alle Skuespillerinder og Skuespillere, som har været knyttet til Kristiania Teater, gaaet lige op paa Scenen fra det daglige Hverdagsliv. Fra Disken og Kontorpulten, fra Universitetets eller Krigsskolens Høresale, ja undertiden lige fra Skolebænken har de gjort det vovelige Sprang op paa de Brædder, der forestiller Verden. I heldigste Tilfælde har de gennem en kortvarig Vejledning af en Skuespiller søgt at erhverve sig de tekniske Forudsætninger, hvormed de har gaaet til Udøvelsen af den vanskeligste af alle Kunster: at tolke Mennesker.

Fru Laura Gundersen.

Man forbavses kun over, at Spranget er lykkedes for saa mange, og at ikke flere har brækket Halsen.

Men et bestemt Præg har selvfølgelig denne Mangel paa elementær Uddannelse sat paa den norske Scenekunst.

Dens Fortrin er blevet: paa den ene Side dens oprindelige Friskhed og Naturlighed, dens spontane, ofte brutale Kraft, i en Sum: dens fuldkomne Frihed for al Doktrinarisme. Og paa den anden Side — lige som den Digtnings, i hvis Tolkning den har naaet det højeste, — dens nøgterne Ærlighed, dens Dybde, dens ikke sjælden høje, etiske Alvor. Den er i eminent Forstand en Øjeblikkets Kunst, men en Kunst, fortrinsvis i sin Tidsudviklings Tjeneste. Kun i sine enkelte lyseste Øjeblikke har den hævet sig til den Skønhedsglædens Fribaarenhed, for hvem Kunsten i og for sig er et højeste Maal. To Modsætninger som Ibsen og Bjørnson har den tolket som ingen anden, men en Mussets Poesi har den kvalt under sit haandfaste Tag.

Arnoldus Reimers.

I sin Bredde og Styrke, sin uortografiske Regelløshed, er den sund og livskraftig.

Fru Lucie Wolf.

Denne norske Scenekunsts Mangel er blevet alt det, som kun lysere Forhold, den lange, sammenhængende Tradition, et rigt, socialt Liv, Dannelsens Ælde og alsidige Finhed skænker. Mere end nogen anden savner den den lette og legende Aandrighed, — Franskmændenes *esprit*. Fuldblodig, som den i Virkeligheden er, kan den slaa op en Holbergs Skoggerlatter og give en Molières grovkornede Skæmt et kærnesundt Udtryk. Den ordknappe Lidenskab, den dulgte Magtbrunst og Herskesyge, — store Mennesker, der fortæres af Ærgærrighed, medens deres Hjærte er koldt og deres Mund smiler haanligt: en Shakespeares og en Ibsens tragiske Skikkelser har denne Kunst kunnet give. En Hjördis, en Hertug Skule, en Lady Macbeth, en Bisp Nicolas. Ogsaa for den Trofasthed, den Hjærtevarme, det Lyse og Aabne i det nordiske Folkelynne, som danner Understrømmen i alle Bjørnsons Dramaer, har den fundet det ægteste Udtryk. I Middelstandens

Siegvard Gundersen.

Frøken Parelius.

borgerlige Skuespil bevæger den sig med naturlig Frihed, men den henfalder let til Affektation, naar den gaar ned til de brede Lag. Den har endnu i sin ældste Generation Romantikens Rester i Blodet, og den norske Literatur har helt til den aller sidste Tid ikke ejet virkelige Folkelivsstykker.

Først det yngste Kuld har ogsaa indlemmet dem i sin Kunst.

I dens bedste Tid — den ligger nu en Del Aar tilbage — havde ogsaa det virkelige Lystspil hjemme paa den norske Scene. Nu er Lystspillet sat paa Porten af sin Slegfredsøster Farcen. *Den* finder sig bedre til Rette.

Thi denne robuste Scenekunst bliver tung, ikke sjælden plump i Selskabsdress. Viften er ikke et spillende Vaaben i dens noget grove Hænder. Det lyse Smil fryser, den lette, legende Tone dør paa dens Læber.

Den savner Finhed, gratiøs Ynde, Temperamentets Differentiering.

Det Afsnit, som nu er tilbagelagt i Kristiania Teaters Historie, vil altid indtage en fremtrædende Plads. Det har ikke alene været Grundlæggelsens Tid, men det kan opvise en Række Sejre, som kalder rige Minder til Live i denne uklare, gærende Overgangstid, hvor den ældre Generations Kunst endnu brydes med en ny midt i sin Vækst.

Den faste Enhed, som en Gang, for en Tid i det mindste, gav Teatret sin Styrke, er ulægelig brudt. De store, bærende Kunstnere nærmer sig den ene efter den anden det Punkt, da de med Naturens Nødvendighed gaar ud af Spillet. Det bedste i deres Kunst vil Traditionen pietetsfuld bevare. Men i den yngre Slægt, som skal fortsætte, hvor de slipper, gærer andre Følelser, brænder en anden Higen og lever andre Tanker. Dette nye søger et andet, et for det naturligere Udtryk. Endnu er det ikke fundet, men de enkelte, som tæller med, er paa god Vej.

Et Vendepunkt er naaet.

Hverken kunstnerisk eller økonomisk indtager Kristiania Teater længer sin gamle Eneherskerstilling.

Byens nyeste amerikanske Vækst, det nye, rigere pulserende Liv paa alle Omraader har ogsaa bragt store Forandringer i dens Teaterliv. Med sine 200,000 Indbyggere er den blevet en anden Teaterby end den Gang, den norske Hovedscene grundlagdes i et Kristiania med et Folketal, der knap udgjorde Tredjeparten, og hvis Hovedstadsliv bar alle provinsielle Mærker.

Nye Konkurrenter er vokset op ved Siden af den gamle Hovedscene.

Hr. Fahlstrøm, en af dets faste, mest energiske yngre Kræfter, har allerede i *Centralteatret* skabt en Scene, som efter alle Mærker at dømme ikke alene vil blive en farlig Medbejler i økonomisk Henseende, men ogsaa paa det kunstneriske Omraade vil dele Æren med Hovedscenen.

Frk. Parelius, tidl. Portræt.

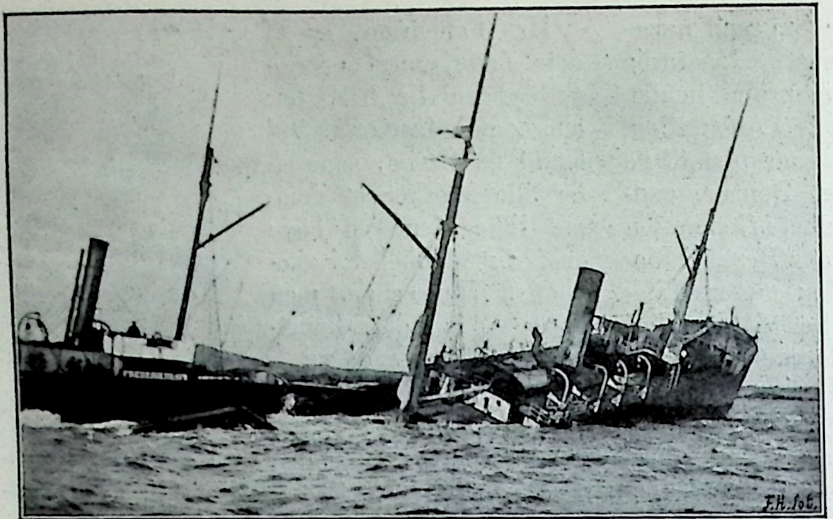
At Tiden var kommet til en Fordeling af Opgaverne, det beviser ikke mindst den Omstændighed, at det har lykkedes som en rent økonomisk Entreprise uden kunstnerisk Ledelse at skabe et tredje nyt Teater *Eldorado,* hvor man har det Særsyn, som vel vilde være utænkeligt i de to øvrige nordiske Hovedstæder, at et fremmed, et svensk, Teaterselskab i Løbet af tre Aar er blevet en grundfæstet Institution. Teatret er det, der lønner bedst af alle Hovedstadens Scener. Og dog har dette Teater omtrent til Stadighed maattet kæmpe med andre svenske Selskaber, som med en Regelmæssighed, der ogsaa truer med at blive institutionel, giver Forestillinger i det gamle Tivoli-Teater. *„Det norske Teaterselskab“*, et Forsøg paa at skabe et norsk Sekundteater paa Levningerne af det salig hensovede Karljohansteater, har maattet henlægge sin Virksomhed til Provinsen. Det gav en Stund Forestillinger paa Tivolis Scene, men magtede trods enkelte fortjenstfulde Tilløb i Længden ikke at holde Interessen fangen. Hvor vidt det vil opgive Kampen eller senere paa ny slaa et Slag i Hovedstaden, er vist nok endnu ikke endelig afgjort. Naar vi til Slut nævner, at endnu et fast Teater, en ægte Folkescene for de bredere Lag, ikke uden Held drives i det saakaldte „Olympen“ ude paa Grusland, vil man let indse, at den nationale Scene vil staa overfor meget forandrede Forhold, naar den, — man maa haabe om ikke altfor lang Tid — kan flytte ind i sit nye Hjem.

Den nu afsluttede Sæson har været, hvad man i Teatersproget kalder død. Kun de Demonstrationer, hvortil Gunnar Heibergs „Folkeraadet“ gav Anledning, bragte for en kort Tid Interessen for Kristiania Teater til at blusse en Smule op. Sæsonens Begivenhed af Betydning harv æret Kunstnerparret Fahlstrøms lovende Start af Centralteatret.

Henrik Klausen.

En ny Sæson rykker nu ind. Man er adskillig spændt paa at se, hvormed Hr. Teaterchef *Schrø-*

Den norske Damper „Hypatia“ paa Grund.

der og hans unge Medbejler, Hr. *Fahlstrøm* staar rustet til den kommende Kampagne om Publikums Gunst. Lad os haabe, at det maa lykkes dem begge at vinde den i lige høj Grad. Vi har allerede præsenteret de to Dirrektørers Billeder. Vi skal senere bringe en Række Portrætter af norske Skuespillere og Skuespillerinder og gør i Dag Begyndelsen med et Udvalg af Kristiania Teaters mest fremragende ældre Kræfter. Blandt Dagens Billeder vil man finde flere Ungdomsportrætter, som aldrig før har været gengivet offentlig. De vil sikkert interessere alle Teatervenner.

Switzer.

Af Mercator.

Em. z. Switzer bør berømmes for at have skabt en af Danmarks faa store Forretninger, en af dem, der hviler paa international Basis.

Han vilde fravriste Havet de store Rigdomme, der Aar for Aar gik til Grunde paa de farlige Kyster, redde de Skibe, som Storm og Taage, Uforstand og Dumdristighed satte paa Land.

Han begyndte ganske smaat med et enkelt lille Bjærgningsskib. Nu er det Selskab, som bærer hans Navn, Evropas første. Det regner sit Territorium fra Middelhavet til vore nordiske Farvande.

Men det har ikke faaet denne Førsterangsstilling før efter de haardeste Kampe. Det er ikke mange Aar siden, at Switzer og de udenlandske Bjærgningsselskaber — særlig det tyske og svenske — konkurrerede paa Livet løs. I vore Havne lagde Tyskerne deres store, svære Dampere ind lige klods op ad de danske.

Men Switzer klarede sig stolt. De forholdsvis smaa, men kraftige Baade var altid første Mand paa Pletten, naar Strandingsefterretningen var indløben.

De fremmede blev trætte af Kampen — og man delte Evropa saa broderligt som muligt. Switzer tog Løvens Part — Størsteparten af Middelhavet og alle danske Farvande. Men i øvrigt arbejder man i Fællesskab paa mangfoldige Steder.

Bjærgningsselskabet Switzer tjener ikke sine Penge let, og dets Arbejde er forskelligt som Søulykkerne er forskellige.

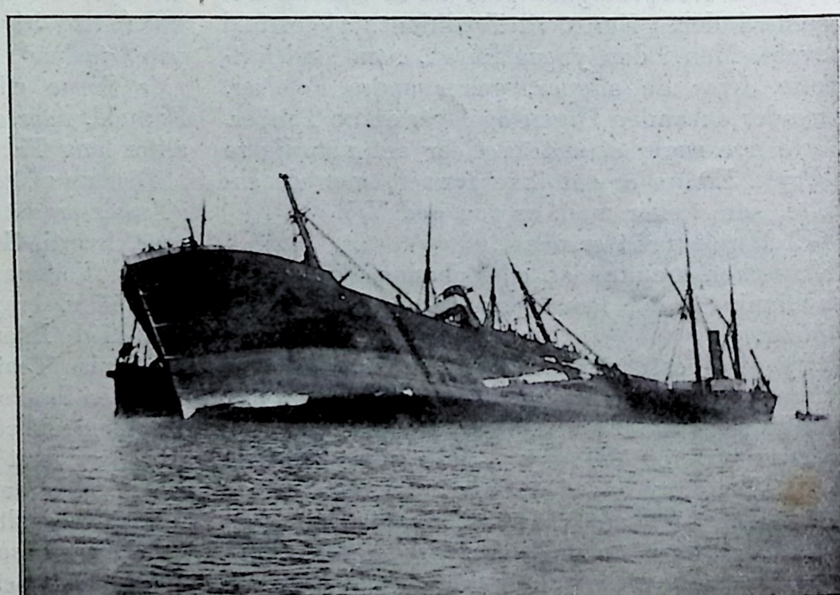
Et Par Eksempler — illustrerede — vil give et Indtryk.

Første Juledag strander den norske Damper *„Hypatia“* paa den svenske Kyst i Nærheden af Marstrand.

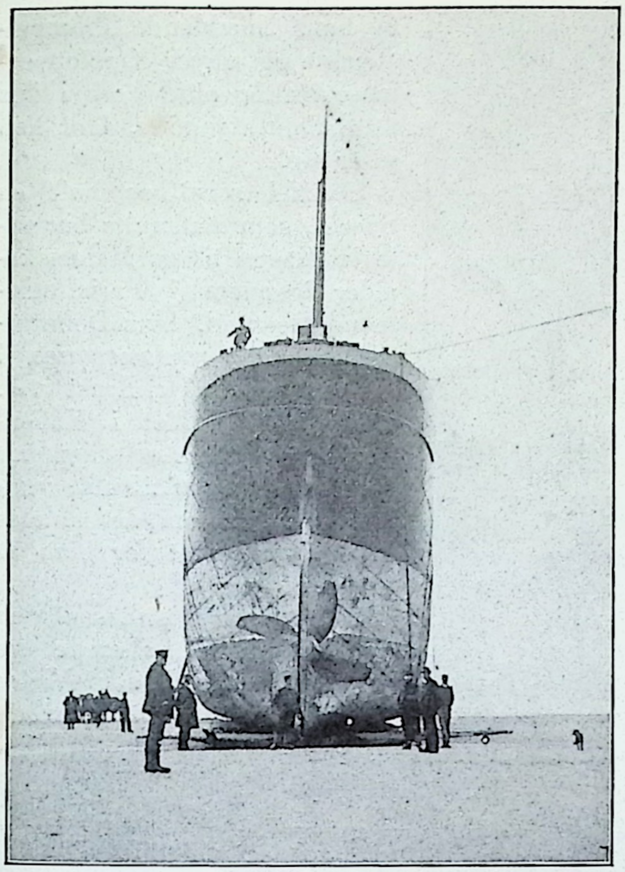
I Maanedsvis baksede Bjærgningsdamperne med den. Den stod paa Sten, hang paa et Skær, fem Gange havde de den udpumpet og oppe, fem Gange maatte de lade den gaa ned.

Det første Billede viser Hypatia, som den laa, da Bjærgningsdamperen *Frederikshavn* kom til den. Det andet viser en Face under Arbejdet, der til sidst lykkedes — efter at endnu to Bjærgningsdampere var tilkaldte.

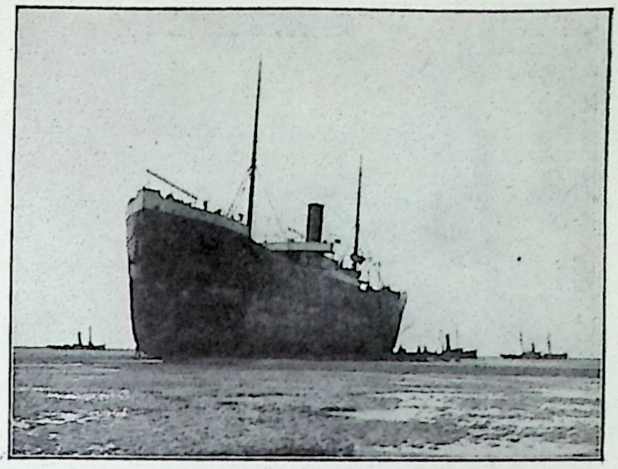
De to følgende er fra Elben. Det er en stor engelsk Damper *„Claverley“*, som under Flod er løbet højt op paa Sandet ved Cuxhaven. Den

„Hypatia“ krænger under et Pumpeforsøg.

Den engelske Damper „Claverley“ paa Stranden.

„Claverley“ og Bugserbaadene.

staar ganske tørt — Billederne viser det, — i Ebbetiden ligger Kølen 8 Fod *over* Vandet.

Ikke desto mindre lykkedes det de smaa, energiske, sorte Baade, som ses i Baggrunden af Billedet, at faa Kolossen ud.

I September 1896 kæntrede en stor kornladet Tysker „*Johan Siem*“ i Nordøstersøkanalen. Som en strandet Hval laa den og spærrede al Trafik.

Her arbejdede Switzer og Tyskerne i Fællesskab. Sæden blev pumpet ud og Skibet hævet ved Hjælp af Pontoner.

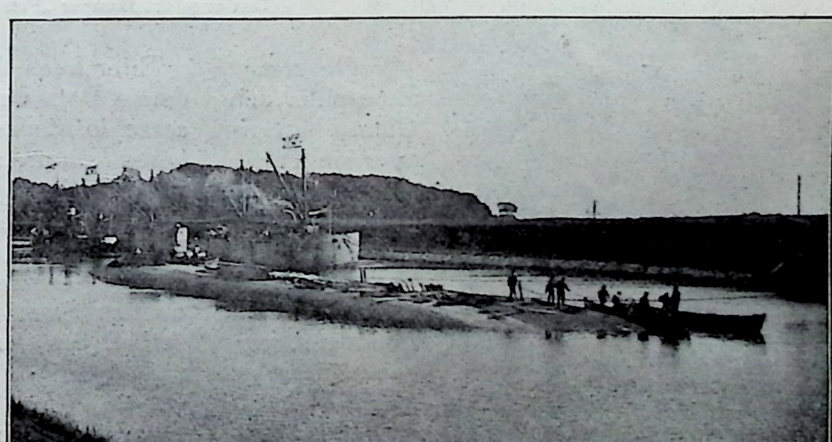
Et andet Billede viser en Skibsbrand. Petroleumsdamperen „*Attila*“ løb paa Grund paa Læsø. Ved Stødet gik der Ild i Kulbunken, som mættedes med Petroleum fra en læk Tank. Hele Agterskibet brændte. I 3 Uger varede Branden, inden det lykkedes Frederikshavn at blive Herre over den. Den ene Gaseksplosion fulgte efter den anden. Ved en af dem kunde der let være sket en Ulykke. Der var en Del Bjærgere om Bord. De maatte springe i Vandet for at redde Livet, men et Par Mand blev slemt forbrændte. Paa Billedet ser man den svære Røg drive tungt over Søen. Branden var saa stærk, at helt ovre i Byen Frederikshavn var Østhimlen rød om Natten.

Vort sidste Billede viser en engelsk Fiskeridampbaad „*Perseverence*“, deri 1896 grundstødte ved Agger paa Jyllands Vestkyst. Den stod paa Grund i flere Maaneder, og Switzer sled ihærdigt med den, skønt Arbejdet hvert Øjeblik afbrødes af Storme og Uvejr. Endelig efter mange Forsøg lykkedes det at faa Skibet af Grund, hvorefter det bugseredes til England.

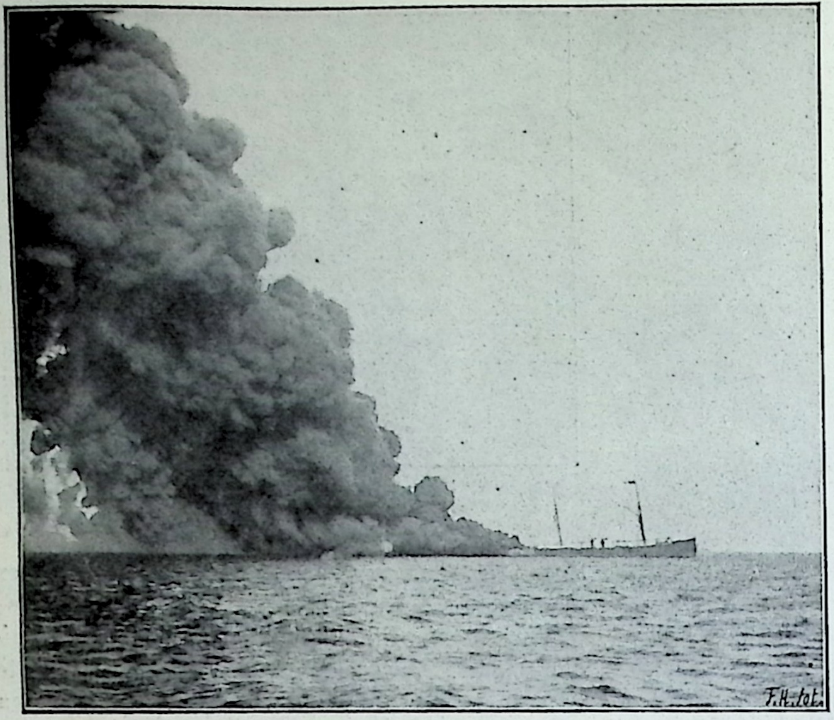
— Switzers Baade er sorte fra Top til Taa, sorte som Sørøvere. Men de er Søfolks og — navnlig — Søassuranceselskabernes Fryd.

Det bliver ikke sjældent sagt, at Switzer tjener for meget paa de enkelte Bjærgninger. Indvendingen er ikke berettiget. Det er nu en Gang saaledes, at de Bjærgninger, der lykkes, maa betale for de mange, der mislykkes, og for hvad det koster overhovedet at have 6 Dampere liggende med Damp under Kedlerne hver evige Dag Aaret rundt, klar til med kortest Varsel at stikke i Søen.

Ved alle Regler, som vi opstille, tænke vi i Løndom altid paa een Undtagelse, paa vort eget Jeg.

Den tyske Damper „Johan Siem“ kæntret i Nordøstersøkanalen.

Den engelske Damper „Attila“ i Brand ved Læsø.

og hans smældende Trompetstemme og uhyre Opstoppernæse sætter altid Folk i den rette Folkestemning, blot han viser sig.

Stykket selv har haft en Succes, som man ikke har oplevet Magen til en Menneskealder igennem i Paris. Edmond Rostand, hvis Debutarbejde: *Les romanesques* i Oversættelse af Hr. Ernst v. d. Recke blev spillet i København for et Par Aar siden har her i en Alder af 29 Aar vundet en Sejr, som det aldeles ikke vil være let for ham at hævde:

Hans Dramer stilles af den parisiske Kritik allerede nu paa samme Højde som Victor Hugos mest inspirerede Arbejder!

Coquelin.

Coquelin har fejret en stor Triumf som *Cyrano de Bergerac,* i Edmond Rostands Skuespil af samme Navn, som for Tiden spilles paa Port-Saint-Martin i Paris. Coquelins glimrende

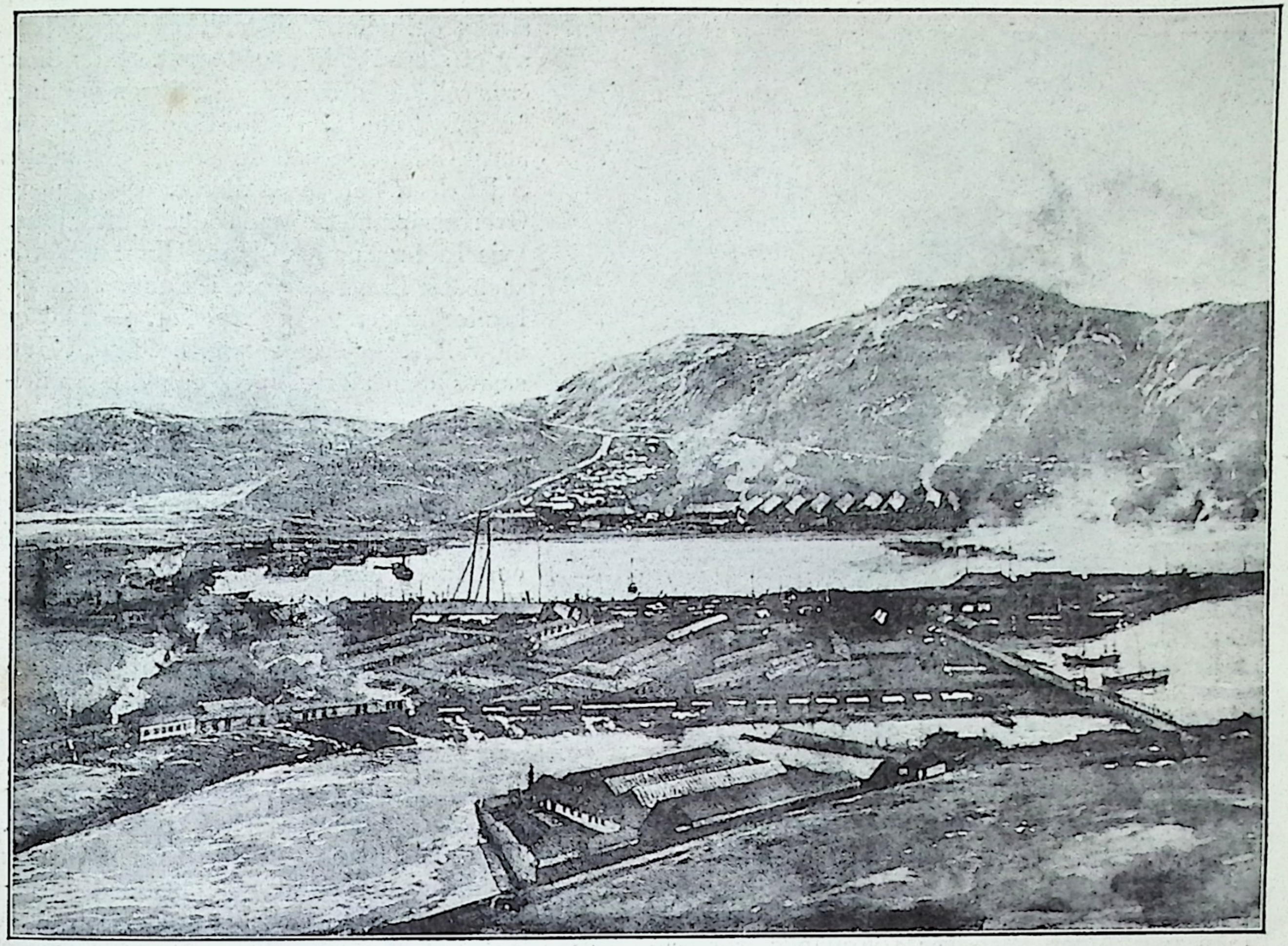
Den engelske Damper „Perseverence“ grundstødt ved Agger.

Coquelin i sin sidste Glansrolle.

Verve som Skuespiller, den Glans, han giver sin Tale, hans Evne til at lade Ordene synes fødte i hans Hjærne samme Nu, som de siges, gør ham i særlig Grad skikket til at spille den berømte Improvisators Rolle,

Efter hans tidligere Arbejder at dømme synes denne Dom dog meget for begejstret. *La princesse lointaine,* et smægtende Æventyrdrama, bares kun frem til Sejr ved Sarah Bernhardts vidunderlige Spil, for hvilket det ganske var lagt til Rette, og det følgende: *La Samaritaine,* som ligeledes blev skrevet for den store, romantiske Skuespillerinde, vidner langt mere om Smag og poetisk Sans end om oprindelig digterisk Inspiration. Om *Cyrano de Bergerac* faar vi nok Lejlighed til selv at dømme: Naar Coquelin paa sin næste Tourné gennem Alverdens Lande omsider naar vore Egne, undgaar vi næppe *Cyrano.* — Saa haaber vi, at Halenegrenes Begejstring ikke har skyllet alle Finesserne bort af hans Spil.

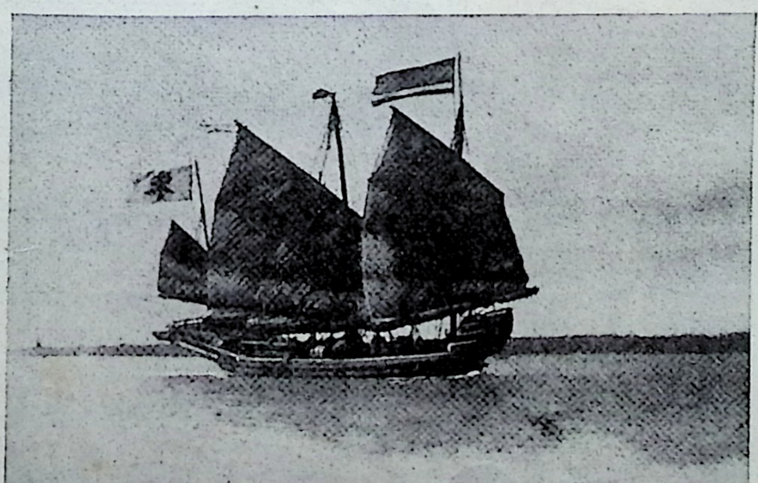

Port Arthur.

Den kinesiske Krisis.

Røret i Orienten, der atter beskæftiger Verdens Opmærksomhed, indlededes ved, at Russerne besatte *Port Arthur,* Fæstningen ved Pechili Bugten, der spillede saa stor en Rolle i Krigen mellem Japan og Kina. Ogsaa ved denne Lejlighed vil den sandsynligvis danne Midtpunktet for de eventuelle krigerske Forviklinger.

Men Kineseren synes ikke ret at turde indlade sig med Magterne. Og betragter man de to Billeder, vi bringer af et engelsk og et kinesisk Krigsskib, forstaar man vel Grunden dertil. —

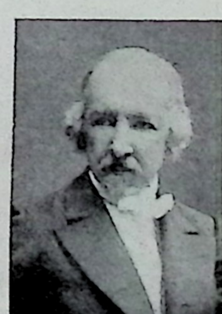

Kinesisk Krigsskib.

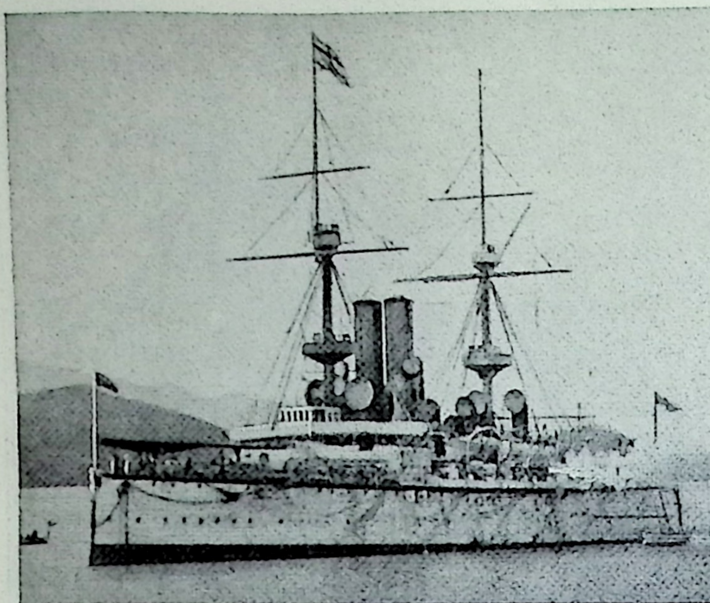
Zacharias Topelius.

Den populæreste af Nordens Digtere, Zacharias Topelius, fyldte d. 12. ds. sit 80. Aar. Dagen tilbragte han paa sin Gaard *Björkudden* i den finske Skærgaard, hvorfra vi bringer et Par Billeder, og fra hele Norden sendes taknemmelige Tanker op mod den gamle Skjald.

Topelius har alle sine Dage været en lykkelig Mand. Hans ydre Liv er forløbet roligt; hans indre

Zacharias Topelius.

Den engelske Viceadmirals Flagskib.

Liv forstyrredes aldrig af Kamp med sig selv eller andre. Han hører til de Naturer, der hurtigt og nemt finder sig til Rette i de Omgivelser, hvori de kommer; han hører til de Digtere, der producerer saa utvungent og naivt som et Barn, der synger.

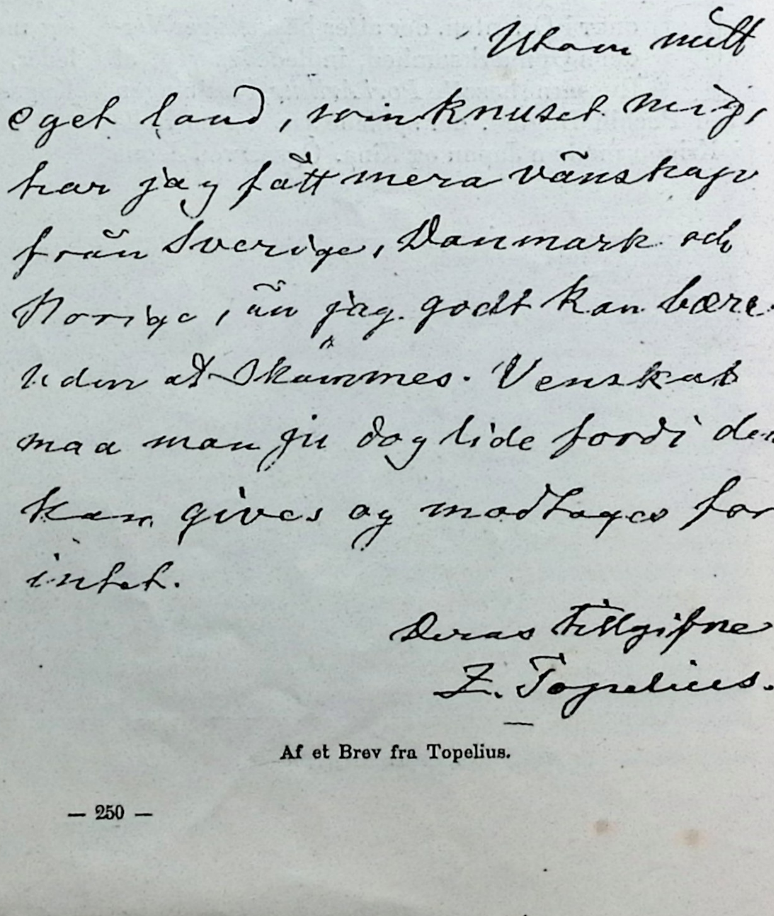
Han interesserede sig for Historie: Han blev i en ung Alder Professor i Finlands Historie ved Helsingfors Universitet, snart efter Professor i almindelig Historie ved samme Læreanstalt. Han følte Trang til at skrive: Straks fandt han den Form, som passede hans Evner, straks og uden Modstand erobrede han sig et stort Publikums Gunst. Hans Sind er barnligt og fromt, hans Stil ren og klar, hans Syn paa Livets Forhold saavel som hans Opfattelse af de store historiske Skikkelser, han har skildret, er i nøjeste Overensstemmelse med det Publikums, hvis Digter han er. Hans Fantasi fører saaledes Læserne over i Egne, som de kender fra deres egne Anelser, — blot er de videre, højere, rigere befolket. Han saarer dem aldrig, men aabenbarer heller intet for dem.

Paa Björkudden har han nu levet de sidste 20 Aar i en idyllisk Stilhed, der danner en harmonisk Afslutning paa hans Liv. Hvide Birkestammer holder Vagt om Huset, stængende al Larm ude, selv Havets. I sit Arbejdsværelse modtager han sine Gæster med den hjærteligste Elskværdighed; altid har han Børn omkring sig, og Fugle og Blomster. Saaledes træffer vi ham igen om tyve Aar.

Nedenstaaende Brev, — der ligesom de tre Fotografier, vi bringer af Topelius, velvilligst er overladt „Hver 8. Dag“ af Dr. Arnold Gamél, en nær Ven af Digteren — viser, hvor glad den gamle Finlænder er ved at vide sig læst og afholdt i Danmark. Hans „Feltlægens Historier“ er jo i Virkeligheden ogsaa bleven en af de mest yndede Folkebøger hernede, og med Rette. Siden Ingemanns Romaner har den danske Literatur næppe frembragt historiske Romaner, der kan stilles ved Siden af disse.

Topelius i sin Have.

Utom mitt eget land, som [illegible] mig, har jag fått mera vänskap från Sverige, Danmark och Norge, än jag godt kan bære uden at skammes. Venskab maa man jo dog lide fordi den kan gives og modtages for intet.

Deras tillgifne
Z. Topelius.

Af et Brev fra Topelius.

Topelius i sit Arbejdsværelse.

Opfindelsernes Konge.

Roman fra det 20de Aarhundrede. Af Frank Stockton. Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Fortsat.

DIPSEY var et forholdsvis lille Skib; men der kunde magelig anbringes en femten, seksten Mennesker om Bord, og der var Plads til Proviant for et helt Aar. Skibet var desuden forsynet med Bøger og med alt, hvad man ansaa for nødvendigt for dets særlige Øjemed.

Da alt var rede, sagde Roland Clewe Farvel til Officererne, Mandskabet og den kvindelige Passager om Bord. Den sidstnævnte udgød Taarer, da han trykkede hende i Haanden.

„Det forekommer mig ligesom et Slags Menigheds-selvmord, Hr. Clewe", sagde hun; „og man kan ikke en Gang sige, at alle Menighedens Medlemmer gør det af egen Drift; for jeg gør det ikke. Hvis Sammy ikke tog med, gjorde jeg det heller ikke; men siden han gør det, gør jeg det ogsaa og dermed Basta; jeg tror i det hele taget ikke, det varer meget længe, inden det er forbi med os alle sammen. Jeg haaber, De vil sige til Fru Raleigh, at mine sidste Ord er en kærlig Hilsen til hende; for selv om jeg skulde se hende igen, saa vilde jeg dog synes, at det var, som om alt begyndte forfra igen, og hermed var alligevel denne Del af mit Liv til Ende. Jeg haaber og beder kun om, at ingen af Selskabet maa dø af nogen Sygdom, før alle de andre gaar til Grunde sammen; for Lig om Bord paa et undersøisk Skib kan kun meget faa Nerver taale."

Da saa Afskeden var overstaaet, gik Clewe om Bord paa *Go Lightly*, paa hvis Dæk Officerer og Mandskab og Stationens faa Beboere var samlede; saa blev *Dipseys* Spejlglasluger tæt lukkede, og den begyndte at synke, indtil den helt forsvandt under Vandets Overflade. Ovenover den svømmede der en Glaskugle, der stod i Forbindelse med den ved en elektrisk Traad.

Medens *Dipsey* sejlede af Sted under Havet, fulgte denne Kugle med den paa Overfladen, og *Go Lightly* begyndte straks at følge efter den. Denne Ordning var truffet, da Clewe ønskede at følge *Dipsey* i nogen Tid for at se, om hele Maskineriet arbejdede ordentligt. Det undersøiske Skib sejlede lige ud og lod en Gang imellem et Lys glimte i Glaskuglen, og til sidst, da det mødte noget Flydeis, sprængte det Kuglen med en Eksplosion. Det var det Signal, man var bleven enig om for at vise, at alt var i Orden, og at *Dipsey* var draget alene af Sted paa sin undersøiske Rejse til Nordpolen.

Roland Clewe stirrede ud paa de mørkegrønne Bølger med deres glitrende Kamme; intet Steds saa han andet Tegn paa Liv end hist og her en Søfugl, der basked langsomt med Vingerne. Saa vendte han sig om mod Syd og gav sig i Færd med sine Forberedelser til Tilbagerejsen til New York, hvor han kunde vente at faa direkte Efterretninger fra Sammy Block og hans Kammerater.

V. KAPITEL.

Under Vandet.

Det lille undersøiske Skib *Dipsey*, der var sunket ned under Bølgerne paa sin Vej til Nordpolen, havde et meget roligt og alvorligt iagttagende Selskab om Bord. Hver enkelt syntes spændt paa at vide, hvad der vilde ske i den nærmeste Fremtid, og alle de, hvis Tjeneste tillod dem at gøre det, samledes under det store

Skylight paa det øverste Dæk og stirrede op imod Glaskuglen, som de paa Vandets Overflade slæbte med sig i en elektrisk Traad, og hver Gang der blev sendt et Lysglimt op i denne Kugle, var de til Mode, som om de et Øjeblik atter blev forenede med den store Verden oven for Oceanet. Da Glaskuglen endelig eksploderede som Tegn paa, at *Dipsey* havde overskaaret alle Baand, der forbandt den med Yderverdenen, saa de Glimtet og Gnisterne gennem Bølgerne, og saa var alt mørkt.

Det undersøiske Skibs Indre blev klart oplyst med elektriske Lamper, og det varede heller ikke længe, før det ogsaa lysnede for Menneskene dernede under Paavirkning af deres Arbejde og den Interesse, de havde for deres nye Foretagende. Der var dog en Undtagelse — det klarede ikke op i Madam Blocks Sjæl.

Madam Sarah Block var en ejendommelig Person; hun var sin Mands anden Hustru og var omtrent fyrretyve Aar gammel. Hun var fra Landet og havde tilbragt sin Barndom mellem Landmænd, mellem Folk, der var saa gammeldags, at man skulde tro, de havde levet i det foregaaende Aarhundrede og ført deres gammeldags Ideer med ind i dette. Men Sarah ønskede ikke at være gammeldags. Hun sympatiserede med Nutidens sociale Bevægelser, hun troede paa Opfindelser og Fremskridt; hun gik i Skole og lærte en hel Del, som hendes Forældre aldrig hørte noget om, og som hun meget hurtigt glemte. Da hun blev voksen gik hun med de mest moderne Fiskebensskørter; hun var en af de første, der brugte en elektrisk Rok, og da hun kom til at styre sin Faders Husholdning, lod hun den gammeldags Symaskine og de forældede Bicykler sætte paa Loftet. Hun søgte at overtale sin Fader til at anskaffe en Plov, der blev drevet med ophedet Luft, og at opgive at holde Køer i en Periode, da Mælk og Smør ikke blot blev betragtede som unødvendige, men som skadelige for Sundheden. Da hun giftede sig med Samuel Block, som den Gang var en Mand paa fem og fyrre, troede hun i Virkeligheden, at hun gjorde det, fordi han var Fremskridtsmand; men Sagen var den, at hun giftede sig med ham, fordi han elskede hende, og fordi han gjorde det paa en god, gammeldags Manér.

I sin inderste Sjæl var Sarah saa gammeldags som muligt — saadan var hun født, og hun havde aldrig forandret sig. Hun havde et gammeldags Gemyt og holdt meget af at kritisere. Jo mere Interesse hun havde for noget, des mere klart saa hun dets Mangler. Hun vilde gærne være et ivrigt Medlem af sin Kirke, men hun sagde skarpe Ting om dens Menighed.

Der var intet elektrisk Lys, som kunde klare op i Madam Blocks Sjæl. Hun gik omkring paa det lille Skib med mørkt Ansigt. Hun havde en Følelse af, at der var et eller andet galt, endog nu lige i Begyndelsen, men hun kunde ikke sige, hvad det var.

I Bovene og paa forskellige Steder paa Skibets Sider, ja, selv i Bunden var der store tunge Glasplader, saa man kunde se ud i Vandet, og ud i Oceanets rolige Dyb strømmede der en stor Lysstraale, der hidrørte fra et vældigt Undersøgelseslys i Boven. Ved Hjælp af dette Lys kunde man se enhver Genstand i Vandet, før man naaede den, men for at værne sig endnu bedre mod den Hindring, man mest frygtede — Ismasser, som naaede derned, — havde man anbragt et hydraulisk Termometer paa et lille undersøisk Skib, som var forbundet med *Dipsey* med Metaltraade og gik langt forude for den. Dette lille Termometerskib, der blev drevet og styret af Batterierne paa det større Skib, sendte straks Efterretning om enhver Forandring i Vandets Temperatur, der kunde tyde paa, at der var Is i Nærheden. For at forebygge, at *Dipsey* sank for dybt, hang der et tungt Lod med flere elektriske Knapper langt ned under Skibet, og det vilde til enhver Tid, baade Dag og Nat, melde, hvis Kølen kom for nær til Revene og Sandbankerne paa Ishavets Bund.

(Forts.)

Fred Riise, Fot.

Fra Brandvæsnets Julefest i København.

UGENS REVUE.

PRINSESSE MARIE af Danmark fejrede i Torsdags sin Fødselsdag, i hvilken Anledning „Hver 8. Dag“ bringer det sidste Fotografi, der er taget af Prinsessen, og føjer sin ærbødige Lykønskning til de mange, der sikkert er strømmet ind fra alle Kanter. I Modsætning til de fleste andre Gratulanter skal vi tillade os at motivere den med faa Ord.

Prinsesse Marie kom hertil fra et Land, hvor Folkekarakteren, det almindelige Temperament, Opfattelsen af alle Ting i Livet er saa forskellige fra vort Folks som vel muligt; hun kom fra Omgivelser, hvor alle Blikke kummerfuldt er vendte mod Fortidens store Minder, hvor Resignationen nu troner i Højsædet, og hvor den Trang til Daad, der stedse slumrer i Slægtens Blod, paa Grund af Forholdenes Magt nu faar Udslag i resultatløse Proklamationer og lange, urolige Rejser. De Omgivelser, Prinsessen her førtes ind i, lignede i ingen Henseende de tidligere, og i Folket, hvor hun søgte naturlig Ynde, fandt hun naturlig Gemytlighed.

Men Tiden gik, og hun vandt Folket.

En Prinsesse er i vore Tider saare vanskelig stillet overfor sit Folk, — paa en Gang for fjærn og for nær. For fjærn: Naar hun i de gode, gamle Dage ved store Lejligheder viste sig i sin gyldne Karm, da erobrede hun straks alle Hjærter ved sin Solglans og ved de Gulddalere, hendes Tjenere spredte ud blandt Hoben; nutildags maa hun nøjes med at lade sit Navn figurere i Berlingske Tidendes graa Spalter i Spidsen for en Velgørenhedskomité. For nær: Medens hun tidligere til daglig holdtes indenfor Slottets syv Mure i hellig Ensomhed som Guddommen i et indisk Tempel, maa hun nu færdes paa Allemands Vej i Regnkaabe og Paraply, som Mængdens egne; det Navn, man fordum kun turde nævne med blottet Hoved, tumler nu hundrede Journalister med som med enhver anden bekvem Nyhedsartikel.

Disse Forhold staar næppe til at ændre. Men *den* moderne Prinsesse, som naar igennem dem med Folkets Sympati og oprigtige Ærbødigheder vendt mod sig, hun maa eje rent menneskelige Egenskaber, der stiller hende højt.

Peter L. Petersen, Fot.

Hds. kgl. Højhed Prinsesse Marie.

Prinsesse Marie ejer dem i sit Væsens frie og naturlige Ynde. Damen af det mest forfinede Blodsaristokrati, og Kvinden, der direkte er oprunden af Jordens Saft, mødes ofte i dette: deres Ord og deres Handlinger er aabne og frimodige. Fremfor Mellemklassernes Fruer og Frøkener ejer disse to Ekstremer tit Kulturens og Naturens kosteligste Gave: *Tillidsfuldheden.*

Prinsesse Marie af Orleans og Danmark bringer vi i Dag vor Lykønskning, ikke alene som den høje Dame, hun ved sin ældgamle Race og sit Giftermaal er, men tillige som den, der paa Trods af alle Vanskeligheder har vundet Folkets Hengivenhed og Respekt: Det fine og yndefulde Menneske, Personligheden. —

Andetsteds i Bladet bringer vi et Fotografi af Prinsesse Marie i Branduniform, og føjer dertil et Billede af det populære Brandkorps Julefest, som hvert Aar i rigeligt Maal nyder godt af Prinsessens Gavmildhed.

Cand. polyt. K. K. J. Monrad.

Vi kaster nu Blikket om os for at se, hvad Ugen har bragt, værd at optegne:

Et Jubilæum.

Det danske Justervæsen har just nu bestaaet i 200 Aar, idet den udmærkede *Ole Rømer* som Politime-

Justermester E. Bruun.

steri København den 10. Januar 1698 gav de første lovmæssige Forordninger om Maal og Vægt her i Landet, — de samme, der regerer os den Dag i Dag. En saa ærværdig Institution maa hilses med Hæder. Vi minder om en af de tidligere Justermestre: *Peter Faber*, „Stegekælderens“ og „Den tapre Landsoldats“ Digter, og bringer Billeder af forhenværende Justermester *Brun* og af den nuværende konstituerede, Hr. cand. polyt. *K. K. J. Monrad.*

En Udnævnelse.

Dr. juris *Niels Kjeldgaard Paulsen Lassen* er bleven Højesteretsassessor. Dr. Lassen, der er f. 1848 og indtil 1897 var Borgerrepræsentant i København, anses blandt Jurister for et ualmindeligt skarpt og klart Hoved, — udenfor Juristernes Kreds føjer man gærne til: med vel megen Hang til Spidsfindighed. Et Skrift, hvori han i sin Tid behandlede Struensees Domfældelse og kom til det Resultat, at den fra et juridisk Standpunkt var fuldkommen korrekt, vakte megen Opmærksomhed. Han er en sjælden hæderlig Karakter, et i Bund og Grund elskværdigt Menneske.

Dr. juris N. K. P. Lassen.

Tre Dødsfald.

Fra Provinserne mældes to Dødsfald, der har berørt mange: I Horsens er Overlærer *Jens Peter Loft*, Lærer ved Kommuneskolen og Fængslet, afgaaet ved Døden. Den lokale Presse priser den store Iver, han udfoldede i sin Virksomhed og fremhæver navnligen af hans Bedrifter: Oprettelsen af en Skolesparekasse, der har virket meget gavnligt i det lille Samfund, han omfattede.

Overlærer J. P. Loft.

I Grenaa er den 70-aarige Distriktslæge *Poulsen* død, en af Byens populæreste Mænd. Han hørte til den Generation af Læger, der nu er ved at dø ud: de friske, stærkt modtagelige Sind, der uden pseudovidenskabeligt Vigtigmageri giver sig af med alt menneskeligt, der kommer dem imøde. Hurtig vred, hurtig varm, et godt Hjærte, en praktisk Mand.

Distriktslæge Poulsen.

En af Københavns større Næringsdrivende: Vinhandler *Schat Petersen* er forleden afgaaet ved Døden, efter i mangfoldige Aar at have ledet sin Forretning med overordentlig Dristighed. Den Afd., som var Fader til Prof. theol. Schat Petersen, har været et virksomt Bestyrelsesmedlem af forskellige kirkelige Institutioner her i Byen.

Vinh. Schat Petersen.

Ude i Evropa

er der hændt interessante Begivenheder: To uhyre politiske Skandaleprocesser, en fransk og en tysk, er afsluttede og forhaabentlig skrinlagte forstedse, efter i lange Tider at have holdt Verdens Opmærksomhed fangen. I Paris er det *Panama-Affæren*, i Berlin Processen mod Kommissæren i det politiske Politi *v. Tausch.* Begge pustede de en uhyre Mængde Skum i Vejret, og begge endte de som Sæbebobler plejer at ende: som Vind. Men Moralen af de to Historier turde dog være af meget forskellig Art.

Maaske husker man, at Politikommissær v. Tausch, der havde arbejdet i mange Avtoriteters, særlig i det prøjsiske Krigsministeriums Tjeneste, i sin Tid af den prøjsiske Udenrigsminister v. Marschall blev anklaget for hæslige Forbrydelser: Han havde benyttet de uværdigste Banditters Hjælp, han havde underkøbt og korrumperet Pressen, han havde aflagt Mened, han havde endog rokket Marschalls Stilling. Paa sin Side havde Tausch kun ét væsentligt Forsvar, men det var også godt nok: Han havde i et og alt fulgt de Ordrer, han havde modtaget fra sine høje Protektorer. Derfra den store Skandale: Spioner eftersporedes, *Hintermänner* opsnusedes, — tilsidst udviklede Sagen sig til en Kamp bag Kulisserne mellem to af de prøjsiske Statsmaskineriers mægtigste Faktorer.

Forleden faldt Dommen, — et Pragteksemplar af en preussisk Dom; et diplomatisk Mesterværk, som ingen Virkning faar: *Von Tausch erklæres uværdig til sit Embede* (et Skrabud for Udenrigsministeren!), *hvorfor han flyttes til et andet af samme Rang* (et Skrabud for Krigsministeren!)

Politikommissær v. Tausch.

Saaledes faar enhver af de store Herrer sit; men den, der ler, er Tausch.

Saadan gaar det altid i det Land. Med en uhyre Anvendelse af Kraft, med en Konsekvens, som mærkes i de mindste Detaljer, holdes alle Stats- og Samfundsformer kunstigt vedlige. Men Kritiken ulmer derunder, Uroen breder sig stedse videre paa Trods af den tilsyneladende Mønsterværdighed i alle administrative Forhold. —

I Frankrig er Tilstanden næsten af hel modsat Art: Der holder den almindelige Kritik hele Samfundet i én skælvende Bevægelse; Mistænksomheden og Mistænkeliggørelsen gennemsyrer alle Forhold, de største som de mindste. Intet har vist det tydeligere end den afskyelige Panamaproces, hvor Skandalen kulminerede, da *Arton*, — en af de største Slyngler, Tiden kan opvise, — fra Fængslet, hvor han sad for gement Tyveri, holdt Rigsdagen, Paris, ja hele Frankrig i angstfuld Spænding Uge efter Uge ved sine Trusler. Han vidste, at den, han pegede paa, faldt. Et Navn behøvede han blot at nævne, — ja, to Bogstaver, et enkelt var nok for Sensa-

Arton i Retssalen.

tionspressen til at stemple de hæderligste Mænd som Tyve og Bedragere, og slænge dem ud paa Boulevarderne. Mistænkeliggørelsen havde da naaet et Højdepunkt som aldrig før; den var bleven en Rus, et Vanvid.

Saa kom Dommen, — og for enhver, der kender Forholdene der nede, og som holder af Frankrig, kom den som en Befrielse: *Samtlige de Fængslede blev af Juryen erklærede for uskyldige i de Forbrydelser, Arton anklagede dem for.* Endelig blev da dette Mareridt kastet af! Resultatet skyldes den offentlige Menings bedste Instinkter, og det rasende Bifald, der ledsagede Dommen, viste, hvor tilfreds man var ved at faa Ende paa den afskylige Tilstand.

General de Luxer.

Men hvor længe vil dette vare? —

General de Luxer, Præsidenten for den Krigsret, som blev nedsat for at dømme Esterhazy, har et udmærket Navn i den franske Armé. Særlig i Algier har han gentagende Gange ført det franske Vaaben til Sejr, og ved den berømmelige Revue ved Châlons ifjor førte han sine Batailloner forbi Czaren med glimrende Bravour. Hvorvidt denne Fortid just gør ham særlig skikket til *Dommer,* turde vel være et andet Spørgsmaal.

Fra det gamle, forpinte, febersyge Evropa strækker Stormagterne deres Arme ud mod Øst for at søge Bytte hos de uskyldige Kinesere. Tysklands Arm er pansret med Jærn, Englands naar den hurtigt. I disse Dage er Viceadmiral *Seymour,* som har tjent med Hæder i mange Aar i den engelske Marine, sejlet med sin Eskadre til det gule Hav; der skal vi nu se den evropæiske Koncert spille op paany.

Viceadmiral Seymour.

SVEN LANGE.

KINAS DELING. — Kina er jo aktuel for Øjeblikket, fem Magter lurer paa hver sin Kant paa at faa Lejlighed til at skære den saftigste Skive Steg ud af den kinesiske Mands Krop; ingen ved, hvorvidt de fem Bordgæster: England, Tyskland, Frankrig, Rusland og Japan vil formaa at holde Fred og Bordskik, men hvad man sikkert ved, er, at det i alle Tilfælde vil gaa ud over Kina og Kineseren. Han kommer til at betale Gildet hvordan det saa end gaar.

Den, der sikkert aner mindst af det hele, er selve den kinesiske Kejser. Medens „Barbarerne“ fra Vesten med Panserskibe og Kruppske Kanoner rykker løs mod „Kolossen paa Lerfødderne“, sidder Kejser *Tsai-t'jeu* i sit Palæ i Peking, ophøjet, unærmelig, afskaaret fra hele Omverdenen, for sit Rige og sit Folk mere et religiøst-mystisk Begreb end et Menneske af Kød og Blod. I saa ringe Rapport staar han til Verden, at man end ikke ret ved, hvad han hedder. Nogle paastaar hans Navn er Kwang-su, andre at han hedder Tsai-t'jeu.

Kejser Tsai-t'jeu.

Kejseren er f. den 2. Avgust 1872, og er en Søn af Prins *Kung.* Han tilhører det mandschuske Dynasti *Tsing,* der har regeret — eller rettere siddet paa Tronen, — siden 1644. Tre Aar gammel fulgte han i 1875 sin Fætter, Kejser Tsai-chun, i Regeringen, til den 4. Marts 1889 under Formynderskab af sin Tante og Stedmoder. Den 26. Febr. 1887, altsaa i en Alder af knap 15 Aar, blev han gift med Bannerpræfekten *Kwei-Hsiangs* Datter Yeh-ho-na-la. Om hans Ævner, Karakter og Person ved man saa godt som intet her i Europa.

Saa er Kinas første Gesandt i Evropa en langt interessantere Personlighed. Det er *Shu-King-Chen,* der er første Mandarin og Minister for den kinesiske Ambassade, der har Kontorer i Berlin, Wien og St. Petersborg. I hver af disse tre Byer leve et Par kinesiske Sekretærer, medens *Shu* fornemmeligst deler sin Tid mellem Berlin og St. Petersborg. I Berlin har den, der skriver disse Linjer, været hans Nabo i længere Tid, og har ofte haft Lejlighed til at iagttage ham. Han gaar altid i kinesisk Dragt, aldrig i evropæisk, og han følger derved det Eksempel, alle Kinesere i Evropa har givet. Siameseren og Japaneseren, der kommer til Evropa, anlægger straks evropæisk Klædedragt, Kineseren bærer sin Pisk som han vil, og beholder sine Filtsko, sin Kalot og sin sorte eller blaa Silkekjortel. Det eneste, *Shu* har evropæisk paa sin Person, er sit Skæg. Shu er sikkert nok en ganske overordentlig intelligent og forstandig Mand, der klart ser, hvor det bærer hen med hans Fædreland. Men han er en af de faa, der intet kan eller tør udrette mod de almægtige Mandariners Hærskarer, der har ført Kina til Undergangens Rand. I Kredse, hvor Shu er kommet i Berlin, roser man ham for Elskværdighed, skarp og logisk Tankegang, Smidighed og Ævner til at omgaas Mennesker. Man faar nu se, om han bliver paa sin Post, eller om han bliver kaldt tilbage. I sidste Fald ved man jo saa omtrent, hvad der venter ham.

Shu-King-Chen.

Han har en lille, i Berlin født, Søn, der i gul Silkedragt og med Pisk, Filttøfler og rund Hue er den nydeligste lille Kineserdukke, man kan tænke sig.

DANSKE REDAKTØRER — V.

Laurits V. Birck, ansvarhavende Redaktør af „Vort Land“, er født den 17. Febr. 1871 og saaledes knap 27 Aar gammel; Søn af tidligere Indehaver af Firmaet Louis Pflüger, Grosserer L. N. B.; blev Student fra Jesuiterskolen St. Andreas-Kollegiet i Ordrup, deltog meget i Studenterlivet, gjorde sig særlig bemærket ved at være i Opposition til alle Sider og ved sine skarpe Taler; tog statsvidenskabelig Eksamen i 93.

Rejste derefter til Udlandet (England og Amerika) i halvandet Aar; fik efter sin Hjemkomst Ansættelse i Toldvæsenet, studerede samtidig Historie og den nyeste tyske Nationaløkonomi (Statssocialismen).

Blev Redaktør af „Vort Land“ ved dette Blads Start i Oktober 96. Birck er som Journalist slagfærdig, undertiden noget malitiøs. Han ynder den knappe, tilspidsede Form og har især sin Styrke i Riposten.

Redaktør L. V. Birck.

Redaktør B. Wulff.

Iøvrigt er han en Mand med mange og forskelligartede Interesser, og hans Ophold i Amerika har udvidet hans Horisont ud over, hvad yngre Akademikere sædvanlig sidder inde med af Livserfaring.

I det private Liv er B. en elskværdig Personlighed, meget afholdt af sine Medarbejdere.

B. Wulff, Redaktør af „Aftenposten“, er født 1844, blev Cand. phil. 64, ansattes samme Aar ved „Dags-Telegrafen“, til hvilket Blad han skrev Korrespondancer paa sine mange Rejser i Udlandet, f. Eks. i 67 fra Paris, hvor han opholdt sig i længere Tid, i 69 fra Stockholm i Anledning af Kronprinsparrets Formæling og i 70 fra Nordamerika, hvis nordøstlige Del han gennemstrejfede, osv. osv.

Har fra 73, da „Aftenposten“ stiftedes, været dette Blads Redaktør.

Er Ridder af Dannebrog og har siden 89 siddet i den københavnske Journalistforenings Bestyrelse.

En affabel Mand, der holder meget af at rejse, og som tilfredsstiller sin Lyst i saa Henseende ved en aarlig Udflugt til et udenlandsk Badested.

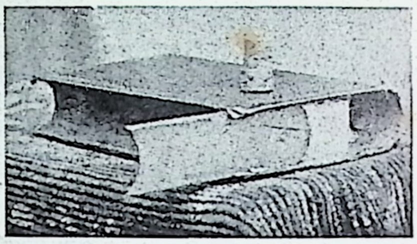

HVAD HOVEDSTADEN TALER OM.

FRA DIRIGENT-VALGET TIL TIVOLIS KONCERTSAL.

EN OPSIGTSVÆKKENDE SALMEBOG.

— En ældre, fin Dame, der var en flittig Kirkegængerske forbavsede en Søndag Menigheden ved at vakle stærkt, da hun forlod Kirken. Man troede først, at hun pludselig var bleven syg, men ved nærmere Undersøgelse viste det sig, at hun blot var i høj Grad beruset. Uheldigvis var det

ikke Præstens Tale, der var steget hende til Hovedet, men derimod en meget kraftig Cognac, hvoraf der endnu fandtes nogle Draaber i hendes elegante Salmebog; den var nemlig indrettet som Flaske med dertil hørende Prop, saaledes som det fremgaar af hosstaaende Billede.

HOVEDBRUD.

a) Et Ur vinder 2 Mintr. i 16 Timer; naar det nu stilledes rigtigt Nyaarsdag og slet ikke rettes Aaret igennem, hvm. viser det da galt næste Nyaarsdag?

b) Men langt hen i Aaret er der en Dag, da Uret viser rigtigt; hvad Dato er det?

En Fader og hans Søn har Fødselsdag paa samme Dag. Faderen siger da en Gang til Sønnen: I Dag er jeg 40 Aar og altsaa 4 Gange saa gammel som Du; kan Du nu regne mig ud, om hvor mange Aar jeg er 3 Gange saa gammel, og hvor længe det varer, inden jeg kun er dobbelt saa gammel? Hvad skulde Sønnen svare?

LØSNING.

Paa Regneopgaven i Nr. 15.

144 og 484.

RETTELSE. I vor Artikel om „Kvindelige Jurister“ har der desværre indsneget sig en Fejl, idet afd. Folketingsmand Chr. Bergs Datter ikke som angivet hedder Fru Nanna Berg-Nielsen, men derimod er gift med Højskoleforstander *Kristensen-Randers*.

Endvidere kan vi supplere vor Omtale af Redaktør *Jørgen Pedersen* med, at han nu er Landstingsmand.

— I Omtalen i forrige Hæfte af Dekorationen til Operaen „Vifandaka“ paa det kgl. Teater staar fejlagtig, at den skyldes Hr. Teatermaler *Gerhard Blom*, medens den i Virkeligheden er komponeret af Hr. Teatermaler *Thorolf Pedersen* og tegnet til „Hver 8. Dag“ af Hr. Gerh. Blom.

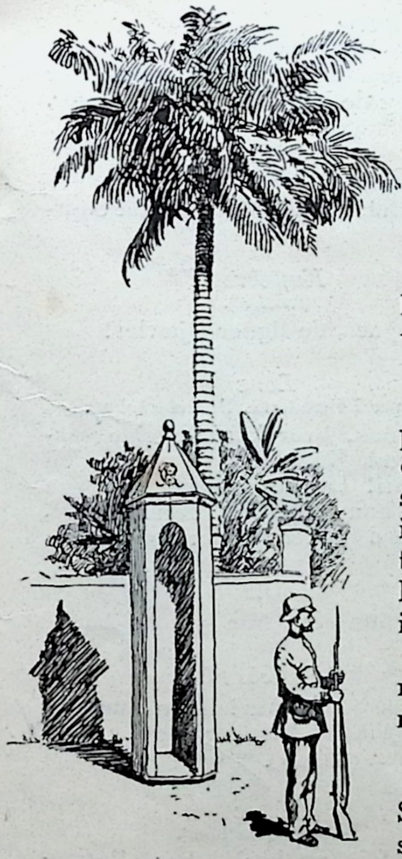

Guvernørens Palads.

Den vest-indiske Soldat.

Med Illustr. efter Originalfotografier og Tegninger af Alfr. Schmidt.

DET skal ikke være saa ualmindeligt, at den beskikkede Censor for Privatteatrene stryger enkelte Sætninger eller Scener i uopførte dramatiske Arbejder. Men at Justitsministeriet med Forbigaaelse af Censor nedlægger Forbud mod et helt Stykke, hører til de meget sjældent forekommende Tilfælde, ja er saa vidt vides ikke skét, før Ministeriet for kort Tid siden nedlagde Forbud mod Henrik Cavlings Folkekomedie *Den vestindiske Soldat*, hvori bl. a. var skildret en Rottingscene og et Møde i Øernes Kolonialraad. Stykket, der længe havde været under Forberedelse, og hvortil en Række kostbare Trope-Dekorationer var malede, skulde have været opført midt i Januar. Det vil nu ikke komme frem for Publikum, i alt Fald ikke under Hørrings Ministerium.

Vestindisk Soldat paa Vagt.

Cavlings Stykke handler om en dansk vestindisk Soldat, en Smedesvend ved Navn Ole, der kom paa tværs af Forholdene hjemme og som saa mange førend ham i et Øjebliks Letsind tog Hververpenge og blev hensat til Vestindien. I Stykket skildres nu hans opofrende og trofaste Kæreste, Lenes, Kamp for at bevare ham mod de vestindiske Soldaters to store Fristelser: Rommen og de sorte Kvinder. Men medens hun bestræber sig for at holde ham oven Vande, er der uheldigvis en Officer i Hærstyrken, som bliver indtagen i hende, og heraf udspringer en Række Forviklinger, der fylder de 8 Tableauer og ender med, at Soldaten og hans Kæreste flygter fra Øerne i en Orkan.

„Hver 8. Dag“ bringer i Dag et Tableau af dette Stykke, der har været Genstand for saa megen Omtale, førend det endnu er bleven tilgængelig for Publikum. Tableauet, her skal aftrykkes, skildrer de vestindiske Soldaters Juleaften, og det vil med de ovenfor givne Antydninger kunne læses, uden at man har Kendskab til de øvrige 7 Tableauer. Af de 2 Sange, der forekommer ved Juletræet, er den første skreven af en vestindisk Soldat, en Smedesvend ved Navn Vilhelm Andersen, der for halvandet Aar siden døde af gul Feber i Christianssted. Den anden Sang — Flagsangen — har Digteren Holger Drachmann skrevet specielt for dette Stykke:

Tredje Tableau.

Juleaften paa St. Thomas. Sal i Kasernen, lyse Vægge. Gennem store Vinduer, der staar aabne, sés den blaa Himmel. Midt i Salen anseligt Juletræ. *Ole* og *Lene* beskæftigede med at pynte det. Negerbørn løber om paa Gulvet. Langs Væggene Bænke. I Forgrunden et Par vestindiske Soldater.

1. Scene.

Glødelampen. Kaffebrød. (senere) *Ole. Lene.*

Glødelampen
(i Færd med at klippe Guldpapir. Kaster Frakken.)
Puh, den Hede! Alt Fedtet løber af dig, Kaffebrød!

Kaffebrød.
Det er dig, der straaler Varme, Glødelampe! (melankolsk) Og det er Juleaften!

Glødelampen.
Sneen ligger nu højt paa Tagene derhjemme.

Kaffebrød
(rejser sig).
Og der er travlt paa Gaderne. Droskekuskene kører med Bælgvanter. Folk ælter gennem Sneen, og i alle Beværtningskældere dufter den af Gaas og varme Æbleskiver.

Glødelampen.
Og hvad der er det allerbedste — over det Hele er der en riæl Kulde.

Kaffebrød.
Ja, hvem der i dette Øjeblik kunde dandere den ned ad Østergade — splitternøgen!

Et Brudepar.

Glødelampen.

Eller over Nørrefælled. Dér er ogsaa god frisk Luft.

Kaffebrød.

Du har kanske boet paa det Hotel?

Glødelampen.

Truffet! Sidste Juleaften havde jeg ikke mere end fem Øre.

Kaffebrød.

Som du selvfølgelig spenderede paa de Trængende?

Glødelampen.

Ja, og da min Mave hører til de mest Trængende, jeg kender, saa forærede jeg den en Snaps.

Kaffebrød.

Og lagde dig ud hos Madam Græsmejer?

Glødelampen.

Rigtig! Hvor jeg drømte om en Skov af Juletræer behængte med Gæs og brunede Kartofler. Det var en riæl Fest!

Kaffebrød.

Ja, er det ikke det, jeg immer siger! *Hvor* Sløjberg den nu kan være hjemme, saa er der dog altid noget dér, som liver op. Her ovre synes jeg, vi har alting, og dog er det ligesom vi savner alting. (Til Ole, der nærmer sig). Hvad er det egenlig, der er i Vejen med os Ole?

(Vinduerne lukkes, og under de følgende Repliker tænder Lene Juletræet).

Ole
(tankefuld).

Det er Hjemvé, og mod den Sygdom er der ikke andet Middel end at vende hjem. Egen og Bøgen kunde ikke trives paa St. Thomas, og Kaktus'en og Palmen kunde ikke trives hjemme. Og som Træerne, saa Menneskene. Vi vokser skævt, eller vi visner bort, blot man flytter os et Par Dagsrejser.

Glødelampen.

Men det forekommer mig rigtignok, at alt hvad du siger nu, er det stik modsatte af, hvad du sagde, førend vi rejste til Vestindien.

Ole.

Ja, det stik modsatte. Hjemme troede jeg, at et Menneske formaaede meget mere end det formaar. Jeg havde glemt, hvad de gamle erfarne Smede lærer deres Drenge, naar de siger; „Smaa Slag og kom igen!“ Jeg vilde slaa de store Slag, og saa en skønne Dag stod jeg med det varme Jern i Hænderne.

Kaffebrød
(til Glødelampen).

Fanden saa han kan tale! Du skal se, han ender som Kaptajn — i Frelsens Hær!

Lene
(vender sig fra Juletræet, der nu er tændt, hen i Forgr., fulgt af et Par Negerbørn, udklædte som Julenisser).

Staar I nu igen og falder i Staver, I stakkels Mandfolk. (Peger paa Træet). Se, den danske Jul venter paa jer. Og I har ikke andet at gøre end at klappe i Hænderne og more jer som Børn.

Lene (Frøken Valborg Andersen).

Kaffebrød.

Men jeg kan s'gu ikke li' at se disse smaa Sorte saadan en Juleaften.

Lene
(omfavner et af Børnene).

Herregud, de smaa Lam. Det er jo Vorherre, der har skabt dem saadan, og de kan jo da ikke gøre for, at de er sorte.

Glødelampen.

Næ, det er jo ikke andet, end at de har flyttet Overlæ'rerne op i Ansigtet.

Kaffebrød
(hvisker).

Jeg synes, de ligner Djævler!

Lene
(klapper i Hænderne. Børnene løber).

Aa Snak, hvor kan De sige saadan noget, Kaffebrød, — og paa en Juleaften! Lad os nu more os saa godt vi kan og holde Humøret oppe, til vi igen holder Jul derhjemme!

Ole.

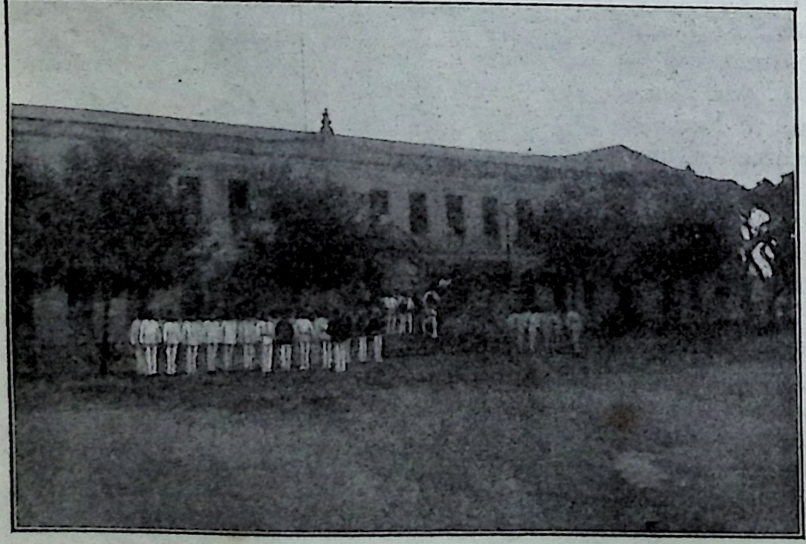
Det varer seks Aar — seks Aar!

Kaffebrød.

Hu, ha — seks Aar! Hver Gang jeg tænker paa det, trænger jeg til en Opstrammer. (Vil løbe).

Lene
(holder paa ham).

Nej, bliv nu her! I har allesammen lovet mig at lade være med at

Kasernen i St. Thomas.

drikke i Aften. (Bønligt). Er det ikke sandt, Ole? Se Julelysene, hvor de skinner mildt og hør . . . .

(Uden for spiller et Instrument „Glade Jul“. Alle staar tavse, til Lene nynner med og derpaa med klar Røst synger et Vers. Negerbørnene lægger sig for hendes Fødder).

Ole.

Tak, Lene. Tak. (Trykker hendes Haand).

Kaffebrød
(tager den anden Haand).

De gaar omkring imellem os som det aller bedste, der minder os om dem derhjemme, og saa har De saadan en pæn Stemme. Nu maa De ikke le, men i Gaar Aftes sad jeg paa Bakken deroppe og skrev en lille Sang, som jeg vil be' Dem synge. Men det skal være, førend Negerinderne kommer. Værs'god.

Vestindiske Soldater i Vagtstuen.

Lene
(læser).

O, lad mig atter se den simple Stue,
hvor Hjemmets Hygge, der er uden Navn,
udstraalede af Ovnens klare Lue
og gennembæved mig i Moders Favn,
saa ukendt som jeg var med Sorg og Savn.

(Synger Verset).

(Læser).

O, lad mig atter gense Mølleparken
og høre Suset i de høje Træer;
og atter plukke Blomsterne paa Marken
til hende — hende, som jeg havde kær,
og som hin Aften mødtes med mig dér.

(Synger).

(Alle bevægede. Pavse).

Lene.

Det var en smuk Sang. Men hvorfor har De kun digtet to Vers?

Kaffebrød.

Fordi et Firben løb over mig, og saa kom jeg ud af Stemning.

2. Scene.

De Forrige. Fatter Fut (vestindisk Kommandersergent).

Fatter Fut (Kolling).

Fatter Fut
(som er kommen ind fra Baggr. og har sèt paa Træet).

Naa, Børnlille! Nu ikke staa og falde i Tanker og Bekymringer. Meget hellere ta' en lille Forladning. Det er paa en Aften som denne, at vi skal vise Niggerne, hvad man egenlig forstaar ved dannede og civiliserede Mennesker! Nu lukker vi Dørene og bilder os ind, at der er Sne paa Gaderne og (lader Haanden glide gennem Haaret paa en Negerdreng) Rimfrost i de dunkle Lokker.

3. Scene.

Napoleon. Josephine. Dronningen. De Forrige.
(Lene og Soldaterne op om Træet. Josephine, ung gift Negerinde, nærmer sig Ole, som søger at undvige hende).

Josephine
(vildt).

Hvorfor flygter du for mig, Ole?

Ole.

Gaa!

Josephine.

Hvorfor vilde du ikke se det grønne Blad, jeg i Gaar Aftes kastede i din Seng?

Ole
(støder hende bort).

Bliv fra mig med dine Kunster, Kvindemenneske!

(Hun skriger).

Napoleon
(ser efter dem).

Blot hun ser ham, saa pst! væk! Og vi har ikke været gifte i mere end én Maaned! Hvorfor kommer egenlig disse Soldater herover, bevæbnede med Geværer og Bajonetter, da de sorte Koner dog ikke gør den mindste Modstand? Det hele kunde gøres for en meget billigere Penge. Danske Mænd vilde blive overraskede, saafremt de f. Eks. anede, hvad det har kostet dem at gøre mig til Hanrej! Jeg tør sige, at sorte Mænd ikke vilde anvende saa mange Penge i samme Øjemed, dersom *vi* havde en sort Milits liggende i København! (Hilser paa Dronningen). Goddag, Noë! Glæder mig at hilse paa min fraseparerede Ægtehalvdel. Glædelig Fest! (Trykker hendes Haand). Du bliver jo yngre og smukkere for hver Dag.

Napoleon, Negernes Fører (Pio).

Dronningen (Fru Amanda Lund).

Dronningen.

Hvad er Meningen med dine sledske Talemaader?

Napoleon.

Mine Ord er kun et svagt Ekko af, hvad der siges om dig i de højeste Embedskredse. Da jeg i Gaar Aftes spiste hos den gamle Kammerherre Muus . . .

Dronningen.

Vil du bilde mig ind, at Muus inviterer dig, dit sorte Fjæs!

Napoleon.

Naa, naa, naa. — Saa si'er den gamle Muus til mig: „Hvorfor har du egentlig ladet dig skille fra et Fruentimmer, der er saa rigt udstyret af Naturen?"

Dronningen.

Og saa svarede du vel, at det var fordi du var en doven Hund, der ikke gad forsørge en ærbar Kone.

Napoleon.

Ærbar! . . . av! Nej, jeg sagde som sandt var, at vi skiltes, fordi jeg ikke kunde beholde dig for min egen Mund. Med den Edderkoppe-Talje, (hun føler sig smigret) dette Engle-Ansigt og disse Due-Øjne var du fuldt ud kvalificeret til en hvid Mand. Hvorfor lægger du dig ikke efter en juridisk Kandidat?

Dronningen.

Aa, Jurister! De er hverken til at bide eller stikke i!

Napoleon.

Hør, Noë, min lille Blomsterstilk! Jeg tror nu ligegodt det bliver os to endnu en Gang.

Dronningen.

Aa ja! Josse (peger paa Josephine, der sværmer om Ole) er jo ude paa en anden Sukkermark. *Han* er da sikker paa en Mundfuld Gift.

Napoleon.

Dersom han ikke inden i Morgen Aften bliver sendt over til den gamle Fæstning paa St. Jan.

Dronningen.

Hvad vil det sige?

Napoleon
(sagte).

Jo, ser du! Løjtnant Myhre vil ha' Lene for sig selv. Han har paalagt mig at drikke Ole paa Pelsen for at faa ham til at gøre Mudder og saaledes faa Lejlighed til at sende ham bort.
(Spytter). Hvorledes skal jeg stille mig til dette Paalæg? At tjene Løjtnanten er at tjene Uretten og Ondskaben — at tjene Ole er at tjene den Ulykkelige, den Sortes Broder. I første Tilfælde er jeg lav, i sidste ædel. Hvad faar jeg for at være lav? Ære og Værdighed — hvad faar jeg for at være ædel —

Dronningen.

Lamperøg!

Napoleon.

Meget rigtigt! Jeg tror, jeg drikker ham paa Pelsen.
(Begge tilhøjre).

Fatter Fut
(lidt tilbage fra Træet, der er festligt oplyst).

Nu vil jeg nok spørge, om dette Juletræ ikke lige saa godt kunde ha' været anbragt i Underofficerernes Enke- og Pensionskasse, Klærkegade Nr. 14. — Naa, men alt er klart, og de er færdige med Flæskestegen dernede.

(Musiken spiller. Fløjdørene i Baggr. aabnes, og Soldater med Negerpiger, alle i hvide Dragter og ledsagede af Negerbørn, danser ind og rundt om Træet, syngende en Sang).

Fatter Fut
(op paa en Stol).

Ser I Børn, forinden Lystigheden begynder, er det en god gammel Skik mellem Soldaterne i Vestindien, at der bliver talt et lille Alvorsord, og det skal nu blive talt af min Mund. Julen er jo den Aften, da vi alle har Fornemmelsen af, at vi er langt borte, men vi har ogsaa Fornemmelsen af, at det, der binder os til gamle Danmark, er en hel Masse forskellige Ting, som vi under ét kan kalde for det gamle danske Flag. (Bravo). Naar jeg længes efter dem derhjemme, efter Bøjetræerne, Risengrøden og Eriksens Beværtning i Overgaden neden Vandet, saa vender jeg bare ganske roligt Øjnene op mod Dannebrog, og saa si'er jeg til mig selv: Hvorfor Fa'en dette dejlige Flag vajer herovre, det forstaar jeg ikke. Men det vajer her, og det er nok for mig. Under det Flag voksede jeg op og blev Soldat, under det Flag gjorde jeg min Pligt ved Dybbøl, og under det vil jeg lukke mine Øjne. Og dér, hvor Kongen planter Flaget, dér skal I ikke forgæves lede efter Fatter Fut! (Bravo-Hurra. Lene op ved hans Side med et Dannebrogsflag). Saa synger Lene Flagsangen, som hun har lovet os, og vi andre synger Kor.

Lene.

Flagsang.

Vort Flag, vort Flag, med dig for Øje
Slog Landsoldaten løs paa Liv og Død.
Og klædt i dig som Svøb om Sejldugskøje
Sank mangen modig Gut i Bølgens Skød.
Du vajer fra vor Gavl, naar Huset fester,
Dit lyse Kors er Danskens lyse Mod,
Din røde Dug, ja spørg ubudne Gæster,
O Flag! den died af vort Hjærteblod.

Vort Flag, vort gamle Flag, lad Aldren tynge
Vort snævre Bosted ved den aabne Strand,
Du er det Tegn, som kan hver Slægt forynge,
Du gør ham stolt og glad, den danske Mand.
Hver tænksom Mand maa *sit* om Livet mene,
Et Folk ved Kampe vokser modent sig,
Men hvad der skiller — du kan det forene
Vort Flag, vort gamle Flag, vi elsker dig.

Fatter Fut.

Og saa, Soldater! Førend Lystigheden begynder, si'er vi: Gud velsigne Kongen!

Alle.

Gud velsigne Kongen!

Fatter Fut.

Gud velsigne gamle Danmark!

Alle.

Gud velsigne gamle Danmark!

Fatter Fut.

Og saa vil jeg ønske jer en glædelig Jul!

(Musiken spiller: „Der er et yndigt Land", som Soldaterne først nynner, derpaa synger. Fløjdørene i Baggr. aabnes for Guvernøren med Følge. Træet plukkes. Uddeling af Gaver).

„Vort Flag, vort Flag" —.

4. Scene.

Guvernøren. Overdommeren. Embedsmænd. Damer. Myhre. Ulrik. Adelaïde. De Forrige.

Napoleon.

Danske Mænd og Kvinder! hvem kommer dèr? Hans Ekscellence, Vestindiens Guvernør længe leve!

Alle.

Hurra!

Guvernøren.

Tak, Børn, Tak! Glæder mig, at I holder Humøret oppe Juleaften. Haaber, at I fremdeles vil være agtpaagivende i Tjenesten og staa Vagt om mig og om det Bestaaende, om Ordenen i det Indre, og om det venskabelige Forhold til de større Magter, (peger) til Frankrig derovre, til England og til Spanien, især til Spanien.

Ulrik (Postmesteren)
(der tilligemed Myhre har talt med Adelaïde, højt til Soldaterne).

Og nu en lille Overraskelse til Soldaterne! Vi har ikke uddélt Breve de sidste otte Dage, for at der kunde være en Hilsen fra Hjemmet Juleaften.

(Postbudet træder ind. Soldaterne slaas om Brevbunken. Glæde. Man læser Breve og Aviser, saa Scenen et Øjeblik er dækket af Papir. I Forgrunden Embedsmændene med alle Københavns Blade, særligt „Berl. Tid.").

Overdommeren.

Nu taler de igen derhjemme om at sælge de vestindiske Besiddelser. (Haanlig Latter).

Guvernøren.

Skulde Danmark sælge sit dyrebareste Klenodium!

Alle.

Nej! (Læser videre).

Ulrik
(i Forgr., til Adelaïde).

Til Dem Frøken, har Postmesteren personlig skrevet et lille Brev. (Rækker det).

Adelaïde.
(hvidklædt med Vifte).

Tak. Vil De læse det for mig ved Lejlighed. Det er saa anstrængende at læse Breve.

Ulrik
(afs).

Hvor henrivende apatisk! (Højt). Foretrækker Frøkenen at tilbringe Aftenen paa Terrassen?

Adelaïde.

Aa ja, saa gærne. Her er megen Støj. Jeg er Kreolerinde. —

Ulrik.

Skygge og Stilhed. —

Adelaïde.

Ja, ikke andre Lyde end Insekternes Summen og Bølgernes sagte Skvulpen.

Ulrik
(sværmerisk).

Til det Akkompagnement vil jeg forelæse Dem mit Brev. Frøken! Maa jeg byde Dem min Arm! (Ud).

Guvernøren (Orlamundt).

Myhre
(ser efter dem).

Det synes, som om han er i Færd med at gøre en Erobring.

(Vil gaa efter dem, men vender sig og følger med Øjnene Ole).

Ole
(ned i Forgr).

Heller ikke noget Brev med denne Post. (Mørk). Og hvad vilde jeg ikke give for et Brev!

(Drikker med Napoleon og Dronningen).

Fatter Fut.

Saa Musik, spil op til Dans. Vi begynder med en Vals.

(Musiken spiller. Guvernøren og Embedsmændene Plads ved Sidevæggen tilvenstre. Fatter Fut engagerer Lene, idet Løjtnant Myhre nærmer sig).

Fatter Fut.

Herr Løjtnant. —

(Lægger Lene i hans Arm, griber selv Dronningen. Ole følger med Øjnene Lene og Løjtnanten, indtil Napoleon igen byder ham et Glas. Dansen gaar med Liv om Træet).

Fatter Fut
(da Musiken ophører).

Og saa flytter vi Træet ud et Øjeblik. (Soldaterne bærer det ud gennem Døren i Baggr. — Det er bleven mørkt udenfor; over det lysende Juletræ ser man under de følgende Scener Fuldmaanen). Og saa kommer der en Overraskelse. De gule Danserinder fra Antigua vil fornøje os med en Dans.

Stor Ballet.

(I Balletten optræder foruden det egenlige Danserindekorps smaa Negerbørn i Uniformer, samt Soldater, der under Dansen smøger Benklæderne op og binder Skørter om Livet og saaledes forvandles til Danserinder. Rundt om de Dansende Rækker af Negerinder, der siddende danser „Ben-Dansen".

Guvernøren
(rejser sig og gaar, ledsaget af Embedsmændene gennem de Dansende, der danner Espalier).

Tak for i Aften, Børn! Mor jer nu med Iagttagelse af de passende Former til Kl. 10. (Med Berlingeren i Haanden). Jeg vil gaa op og læse de sidste Nyheder. De er jo ikke mere end en Maaned gamle.

Napoleon.

Deres Ekscellence — (vil tale).

Guvernøren.

Tak Napoleon. Den kender jeg! Godnat, Børn. Glem ikke, at vi ogsaa ligger her for at holde et vaagent Øje (peger) med Frankrig, England og Spanien, især Spanien. (ser sig om). Men i Øjeblikket er her jo Fred og Ro. (Ud).

Napoleon.

Hans Ekscellence længe leve!

Alle.

Hurra!

Fatter Fut.

Og saa danser vi efter gammel vestindisk Skik en Slørdans og kysser Pi'erne. Det er s'gu lige saa godt som Pebernødder og Æbleskiver.

(Man engagerer. Der opstaar Spektakler mellem Soldaterne, som bliver mere og mere drukne.)

Kaffebrød.

Hvad Fa'en betyder det, at du danderer den med min Pi'e?

Glødelampen.

Din Pi'e? Har jeg ikke faaet den Pi'e af hendes egen Mo'r?

Kaffebrød.

Hvad siger du! (flyver paa ham. Slagsmaal, hvori Negerinderne deltager med Raab og Skrig.)

Fatter Fut
(med Tordenstemme.)

Hvad Fanden gaar der af jer? Her op, og det i en lynende Fart! (Soldaterne stille.)

Myhre
(slipper Lene og træder til).

Ret! (Soldaterne retter sig. Hen mod Ole). Hvad Djævelen! Staar han ikke ret?

Ole
(som med Besvær holder sig paa Benene.)

Javel, Herr Løjtnant! Jeg staar ret!

Lene
(mod Ole.)

O Gud! Hvor kunde du gøre mig den store Sorg?

Ole
(drukken.)

Sorg! — det er jo Juleaften. Lad os more os og glemme Lænken. (griber Josephine).

Lene

O Gud!

Myhre
(tager hende om Livet).

Musik!

(Slør-Dansen. Negerinderne kaster hvide Slør om de Dansendes Hoveder og ombinder dem med Bastbaand. Myhre og Lene — Ole og Josephine — indhyllede i Forgrunden. Ole kaster Sløret og følger med Øjnene Løjtnanten og Lene, der til Trods for Lenes Modstand indhylles og fastbindes af Napoleon og Dronningen.)

Ole
(river sig løs).

Slip mig —

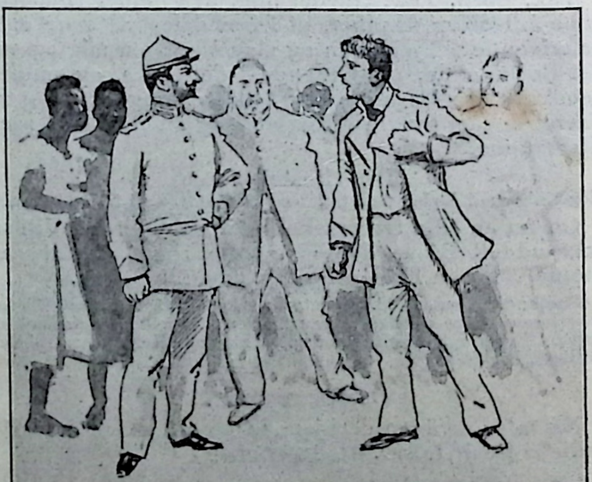
Josephine.

Jeg hævner mig!

Ole
(rasende).

Slip mig, afskyelige Kvind!

(Styrter frem, kaster Dronningen og Negerinderne til Side, river Sløret bort, løfter Lene op paa sine Arme og vil bære hende ud. Soldaterne holder paa ham. Halvkreds. Løjtnanten og Ole Ansigt til Ansigt).

Løjtnant v. Myhre og Ole.

Myhre.

Hvad Fanden gaar der af Dem, Menneske?

Ole

(behersket.)

Herr Løjtnant! Denne Pige er min retmæssige Forlovede, og dog forfølger De hende Dag og Nat.

Myhre

(let henkastet til Fatter Fut).

Bring den Mand ned i Vagten!

Ole

(nærmere.)

De kan sætte mig i Vagten og gøre med mig, hvad De vil, men førend jeg forlader dette Sted (raaber) saa vil jeg i mine Kammeraters Paahør sige Dem, at De er en —

Lene.

(holder ham for Munden).

Ole, Ole, ti —

Myhre

(bydende til Soldaterne).

Afsted!

Lene

(foran Løjtnanten, bønfaldende).

Herr Løjtnant!

Myhre

(koldt).

Som jeg befaler — det er jo Insubordination!

(Josephine hviner. Soldaterne mumler).

Fatter Fut

(med Tordenrøst).

Stille! Enhver der mukker, kommer samme Vej!

(En Passage aabnes op mod Baggr. Fløjdørene slaas op. — Maanen er forsvunden og Juletræet er slukt. To Soldater fører Ole ud. I Forgrunden staar Løjtnanten med Ryggen mod Publikum. Lene kaster sig over en Stol, bag hvilken Napoleon og Dronningen klinker og drikker et Glas Rom).

(Tæppet falder).

Christian Zangenberg.

DEN 19. Januar 1873 debuterede en ung Mand paa Horsens Teater som *Franz v. Rambow* i *Landmandsliv*. Der stod en mærkværdig Glans om ham, straks han viste sig, og den øgedes, mens Spillet skred frem. Igennem alle tekniske Ubehjælpsomheder, igennem det uslebne i hans Tale og en vis Mangel paa Koncentration i hans Opfattelse og hans Spil straalede en sejerrig Ungdomsstyrke. For et letbevægeligt Provinspublikum blev dette en Aabenbaring: Saaledes saa altsaa *Lykken* ud!

Kgl. Skuespiller Zangenberg.

Den unge Skuespiller — Christian Zangenberg — tilhørte nu den danske Provins i tre Aar, og i denne Tid, hvor hans Modtagelighed var saa frisk, hans Lærelyst saa ivrig, formedes hans kunstneriske Personlighed indenfor den vide Ramme, som de omrejsende Skuespillerselskabers Repertoire giver. Mest Paraderoller spillede han: *Svend Gønge*, *Povl Flemming* i „Elverhøj", *Rutland* i „Luftens Datter", *Gaston* i „En fornem Svigersøn", *Alfred* i „Fader og Søn", — hist og her en Karakterrolle: *Bengt Laugmand* i „Bryllupet paa Ulfsbjerg", *Vilhelm Brun* i „De hvide Roser", *Sannæs* i „En Fallit" og mangfoldige andre, i Alt ca. 150 Roller i tre Sæsoner.

Zangenberg som Barn.

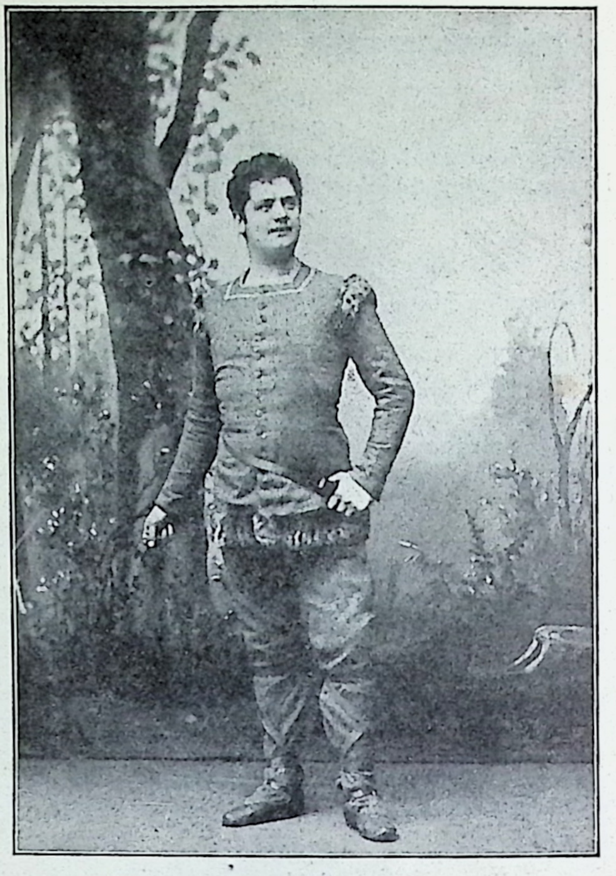
Som en i teknisk Henseende vel udviklet Kunstner debuterede han paa Kasino d. 9. Oktober 1876 som *Halling* i „En Spurv i Tranedans". Hans Repertoire blev nu langt mere ensartet end i Provinserne, og væsentlig af lyrisk-heroisk Art: *Peter* i „Capriciosa, *Tordenskjold, Aladdin, Svend Trøst* i „Ridderen af Randers Bro", men Typen for hans Roller i denne Periode er *Christian* i „Ole Lukøje". Denne Skikkelse, som intet har med Realiteten at gøre, og heller intet med Drømmen, men som er et

Zangenberg som Flemming i „Elverhøj".

rent abstrakt Foster af en stor Digters barnlige Fantasi, den smeltede paa vidunderlig Vis sammen med Zangenberg, hans Naturel og hans Kunst. For hans Kunst var den Gang lidet sammensat, og hans Naturel savnede den Undergrund af Sjæl, som giver Glæden den dybe Sødme og Sorgen den mørke Glød. Han syntes ikke at være rig paa menneskelige Erfaringer, — i al Fald betød de Erfaringer, han kunde have, for lidet for hans Kunst. Men som han var: I sin ungdommelige Glans, i sin naive Fantasi, i sin helt oprindelige Vittighed var han usaarbar og uden Mage. Han var stedse Lykken, saadan som en borgerlig romantisk Opfattelse forestiller sig Lykken, han var den uskyldige Elskov, han var Manddommen for alle dem, der kun kender Manddommen gennem deres Anelser, han var selve den selvtillidsfulde Glæde. Men endnu ikke en Mand, endnu næppe en Elsker.

Den 2. September 1881 debuterede han paa det kgl. Theater som *Richard* i „En Valkyrie“ af Rolfsen, et ubetydeligt Arbejde. Mange Roller laa her parate til ham. Først alle Vaudevilleelskerne, *de muntre unge Mænd*. Der var *Hammer* i „Nej“, *Julius Smith* i „Et Rejseæventyr“, *Herløv* i „Æventyr paa Fodrejsen“, *Rejersen* i „Sparekassen“. Hvad han her lærte, var væsentlig en Uddannelse i Smagfuldhed. Han lærte at forme sin Kunsts Midler i Overensstemmelse med de Fordringer, Publikum stiller til de unge, glade, elskværdige Mænd, som det ser paa en Scene. Zangenberg tilfredsstillede dem alle ved at spille Rollerne ganske i den Aand, de var skrevne, — og ofte overgik han dem: Hans Naturs dulgte Lyrik og oprindelige Munterhed gav tit de intetsigende Replikker Glans og Fart, og skænkede Situationerne en uventet Fylde af Stemning. Men om nogen Uddybning af hans kunstneriske Personlighed kunde her naturligvis ikke være Tale.

Zangenberg som Oluf.

Saa fik han Tag i Oehlenschlägers unge lyriske Helte, og skønt de var hans egen Personlighed alt for beslægtede til at kunne aabne hans Kunst nye Baner, gav deres høje Stil og den rummelige Fantasi, der havde skabt dem, ham dog Lejlighed til at udnytte sit Talent i hele dets Omfang. Her var *Aladdin* paany, *Aksel*, *Hagbart*, og først og fremmest *Oluf* i „Dronning Margarethe“, der blev hans største Sejer, og i Virkeligheden var et Mesterværk af poetisk Ynde, helt ren i Tonen, fuldkommen naiv og kunstnerisk fuldkommen, et Barn, en Mand, et Menneske.

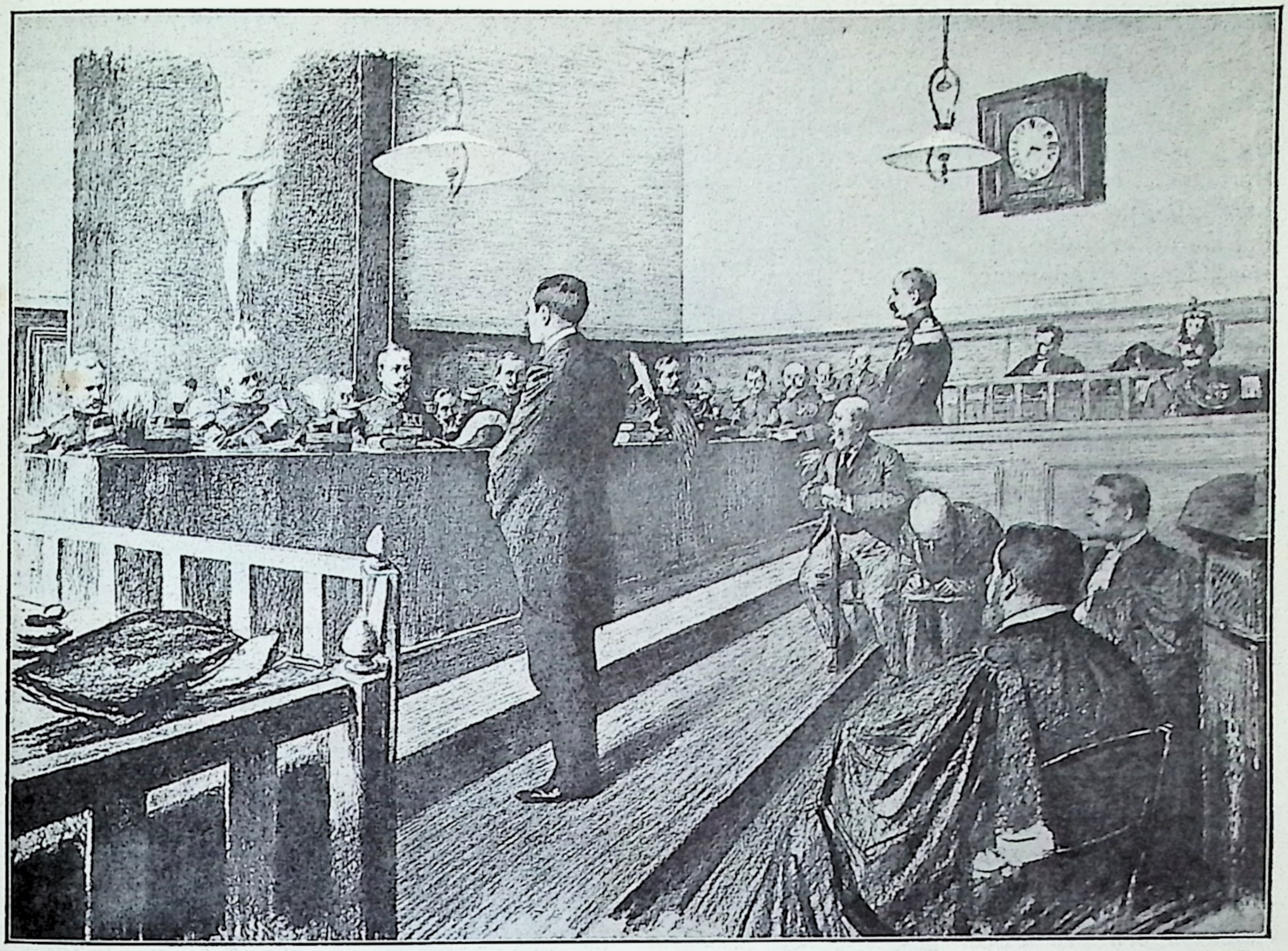
Zangenberg i „Ole Lukøje“.

Zangenberg har hidtil næsten udelukkende *spillet paa sin Natur*, — en Skæbne, der for en Skuespiller som ham betyder baade en Lykke og en Ulykke. En Lykke, fordi et Talent, der paa Scenen kan give sig ganske som det er, lettest kommer i direkte Berøring med Publikum, — noget, en Skuespiller mindre end nogen anden udøvende Kunstner kan undvære. Men for en Ærgærrighed som hans er det ogsaa en Ulykke, thi skønt han nu staar i sin fulde Modenhed, med klar, bevidst Herredømme over alle sine Kræfter og med Lyst til at styrke og udvikle dem paa mange Omraader, henvises han dog stedse til Opgaver af samme Art, som de, han legende løste for 25 Aar siden, da han debuterede.

I de sidste Sæsoner er han bleven altfor lidt benyttet. Men den næste vil forhaabentlig give ham Oprejsning: Inden Maj 1899 *skal* det kgl. Teater have spillet „Hakon Jarl“, — og da er han jo selvskreven til at give denne store Skikkelse.

Endnu mere Betydning for hans Talent vil dog maaske Shakespeares *Othello* have, — en Rolle, som han ogsaa selv nærer en stedse mere brændende Lyst til at spille.

S. L.

Mathieu Dreyfus og Esterhazy for Krigsretten.

Madame Severine.

Under den Krisis, Frankrig for Øjeblikket gennemgaar, og som hvirvler en saa uhyre Mængde Smuds op, er det velgørende at dvæle et Øjeblik ved en Kvinde, hvis heltemodige Kamp mod Smudset under alle Landets Skandaler i senere Aar har virket paa Beskueren som en hvid uplettet Fane midt i det skidne Røre, — det er den berømte Journalist: *Madame Severine*.

Tilmed er hun i Øjeblikket aktuel. Frankrigs intelligente Kvinder har netop nu grundet et Blad med det stolte Navn: *La Fronde*, — heldigvis intet „Hvad-vi-vil“-Organ, men et Dagblad, der ser ud som alle andre, men som helt igennem skrives af Kvinder. Man faar her Kvindernes Domme om alle Dagens Begivenheder, om Politik og Litteratur, om sociale Spørgsmaal, om Kærlighedsdramaer, om Sultens Tragedier, om Handel og Vandel.

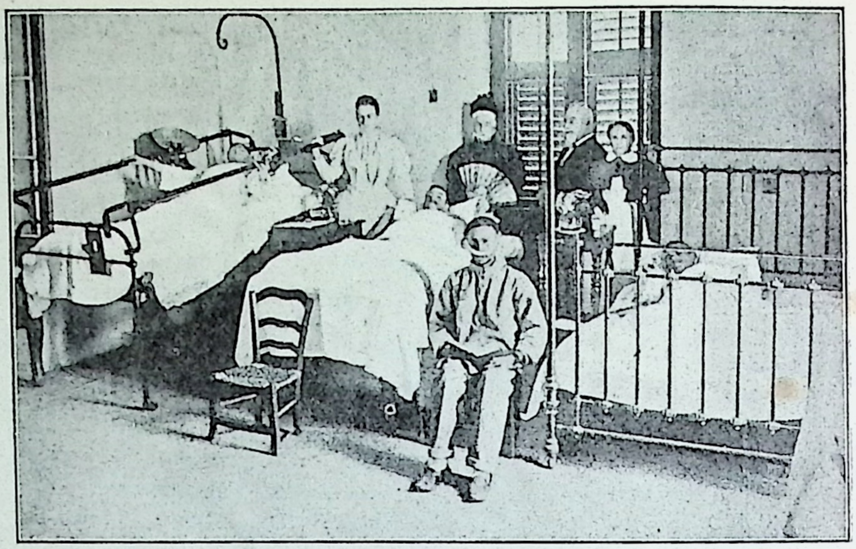
Madame Severine.

Bladet har ypperlige Kræfter til sin Raadighed, — men Sjælen i det hele er Madame *Severine*, der skriver Dagens ledende Artikler, og som utvivlsomt er den, der har givet Bladet dets Navn.

Fru Severines evropæiske Berømmelse skriver sig fra den Dag for nogle Aar siden, da hun i *Figaro* offentliggjorde sit Interview af den gamle Pave, — men i den franske Presse har hun i mangfoldige Aar spillet en meget betydelig Rolle. Som Forsvarer af de Undertrykte og Forurettede har hun heller ikke sin Lige. Hendes Logik er ikke ufejlbar, og undertiden ledes hun vild af sit altfor modtagelige Sind, — men der staar som en Flamme om alt, hvad hun skriver. Hendes Forsvar for de Ulykkelige lyser af Medynk, hendes Angreb dirrer af Vrede. Et voldsommere Temperament ejer den franske Presse ikke. Utallige haabløst udseende Sager har hun ført til en retfærdig Sejr, og selv naar hun løber vild, kommer man til at holde af hende.

La Fronde naar vidt med hendes uplettede Banner over sig.

Dronning Olga.

Dronning Olga besøger et Hospital i Athen.

Skønt Krigen mellem Tyrkiet og Grækenland er endt og Fredstraktaten undertegnet, er Grækenland dog stadig fuld af dens Rædsler. Hospitalerne er fulde af Saarede, der lider af Sygdomme, som de fik under den ulykkelige Kampagne, og mange Steder bliver der kun sørget daarligt for Patienterne.

I Athen er dog Forholdene nogenlunde heldige: der staar alle Hospitalerne under Dronningens personlige Opsyn og Protektion. Vi giver et Billede fra et af Hospitalerne paa den Tid, da Dronning Olga foretager sit daglige Eftersyn.

Ellen Schiønning

Ellen Schiønning.

Ellen Schiønning, som i tre Aar ikke har betraadt nogen københavnsk Scene, vendte forleden tilbage til Teatret. I Søndags genopførtes „Clairettes 28 Dage“ paa Kasino, og Ellen Schiønning spillede den muntre Titelrolle, som tidligere var baaret frem af Anna Norris sikre og vittige Komik.

Ellen Schiønning hilstes med et Bifald og et Blomsterflor, der tydeligt viste, hvor tilfredse hendes Beundrere var ved at se hende vendt tilbage fra det dunkle Privatliv, — og hendes Spil fulgtes Aftenen igennem af stor og berettiget Glæde. Selv om hun ikke formaaede at sætte sin udmærkede Forgængerinde i Skygge, var der dog saa megen naturlig Munterhed over hendes Spil, at man følte sig glad og fornøjet hele Aftenen, og tillidsfuld gav sig den Stemning i Vold, der skabtes af hendes lyse Stemme, hendes godt skolede Syngemaade og hendes kvikke og indtagende Person.

Billedet skyldes Const. Philipsens fot. Etablissement.

Fra den store Brand i Melbourne.

J. Vandel.

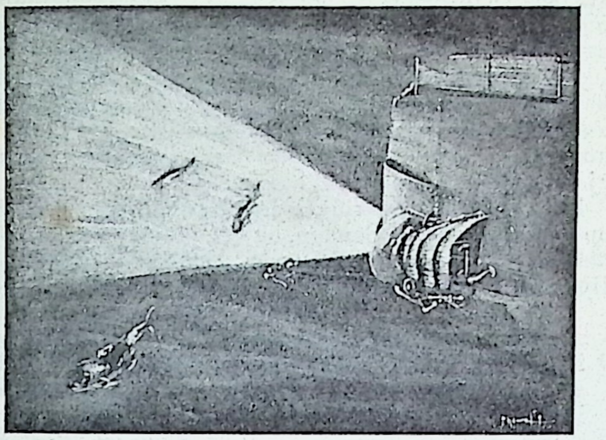
Skibskaptajn J. Vandel.

Skibskaptajn *J. Vandel,* der forleden afgik ved Døden i Svendborg, var den første Evropæer, der blev kinesisk Mandarin, hvorfor vi bringer hans Billede. Den høje Udmærkelse modtog han, fordi han en Gang for 25 Aar siden reddede et stort kinesisk Skibsmandskab fra at gaa under i rum Sø, og førte dem i god Behold tilbage til Kina. Sine sidste Aar henlevede han roligt og stille paa sin Villa i Svendborg.

Opfindelsernes Konge.

Roman fra det 20de Aarhundrede. Af Frank Stockton. Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Fortsat.

Hovmesteren havde lige meldt, at Bordet i Officersmessen var dækket til det første Maaltid om Bord paa *Dipsey*, da Madam Block pludselig styrtede ind i Kahytten.

„Hør nu, Sammy“, udbrød hun; „maa jeg bede om, at Du eller en, der ved mere end Du, siger mig, hvordan Folkene om Bord paa dette Skib skal faa Luft, saa de kan trække Vejret. Det er lige faldet mig ind, at naar vi har brugt al den Luft, som er her inden for, saa bliver vi ganske simpelt kvalte, akkurat som om vi druknede uden for en Baad i Stedet for i den, og jeg for mit Vedkommende kan ikke se nogen Forskel, undtagen at vi i det ene Tilfælde er tørre og i det andet vaade.“

„Jo, der er ogsaa den Forskel“, sagde Overelektrikeren Gibbe, der havde Rang som Skibets første Officer, „at hvis vi drukner uden for i Vandet, saa bliver vi Fiskeføde, men hvis vi bliver kvalte her inde, saa bliver vi kun Stof til Eftertanke, hvis nogen skulde finde os.“

„Jeg haaber ikke, De er taget med i den Forventning!“ svarede Madam Block. „Jeg troede, der skulde ske et eller andet, da vi begyndte Sejladsen, men jeg har rigtig nok aldrig tænkt mig, at Luften skulde slippe op.“

„Bryd Dig ikke om det, Sarah“, sagde Sammy. „Vi faar al den Luft, vi har Brug for. Det kunde naturligvis ikke falde os ind at rejse uden at tænke paa det.“

„Ja, det ved jeg saamænd ikke“, svarede Sarah. „Det er meget sjældent, at Mænd giver sig til noget som helst uden at glemme et eller andet.“

„Lad os sætte os et Øjeblik, Madam Block“, sagde Gibbs, „saa skal jeg berolige Dem med Hensyn til Luftspørgsmaalet. Vi har en hel Mængde Maskiner og mekaniske Indretninger om Bord, som De naturligvis ikke forstaar Dem paa, men som jeg med stor Fornøjelse skal forklare Dem, hvis De ønsker at sætte Dem ind i dem. Iblandt dem er der to store Metalindretninger, som er anbragte uden for *Dipseys* Bov; de har Aabninger ud i Vandet og staar ogsaa i Forbindelse med Skibets Indre. De kaldes elektriske Gæller, og de udskiller Luften af det Vand, vi er omgivne af, paa en Maade, der til en vis Grad ligner den Maade, paa hvilken Fiskegæller virker. De forsyner os stadig med en stor Mængde Luft, saa vi ikke blot har alt, hvad vi behøver for at kunne trække Vejret, men saa der ogsaa er nok til at føre os op til Vandets Overflade, naar vi ønsker at producere en tilstrækkelig Mængde.“

„Det glæder mig at høre det“, sagde Madam Block, „og jeg haaber, at disse Maskiner aldrig komme i Uorden. Men den Luft, som man saadan laver lige af Vandet, maa vist være meget fugtig; den maa da være meget forskellig fra den Luft, vi er vant til, som bliver opvarmet af Solen og ordentlig udluftet.“

„Udluftet Luft er noget løjerligt noget“, bemærkede Sammy.

Det var jo ganske rimeligt, at der var noget tiltrækkende ved de store Spejlglasruder i *Dipsey*, og naar Folkene var fri for Tjeneste, kunde man være temmelig sikker paa at træffe dem ved et af disse Vinduer. Madam Block var i Begyndelsen bange for at se ud af dem. Hun sagde, at det løb hende koldt ned ad Ryggen, naar hun saa ud paa alt det højtidelige Vand. Naar hun ikke kunde faa nogen at passiare med i de første to Dage, tilbragte hun det meste af sin Tid med at sidde i Kahytten. Hun sad saa med en Møbelbørste i den ene Haand og en Landbo-Almanak i den anden. Hun brugte ikke Børsten og læste ikke Almanakken, men de mindede hende om Hjemmet og den virkelige Verden.

Men da hun kom saa vidt, at hun kunde faa sig til at se ud af Vinduerne, syntes hun, at det var meget interessant, især at staa i Boven, hvor hun kunde stirre ud i Vandet, som blev oplyst af den lange Straale af Undersøgelseslyset. Her indbildte hun sig stadig, at hun saa mærkelige Ting, og hun gjorde undertiden de vagthavende Mænd forskrækkede med sine Udraab. En Gang syntes hun, at hun saa' et flydende Lig, men heldigvis var Sammy i Nærheden; han troede ikke paa den Slags Vrøvl, men mente, at det var en eller anden Fisk. Saa var Madam Blocks Tanker optagne af Fisk, og hun gav sig til at studere et Konversationsleksikon, de havde om Bord, for at læse om de Fisk, der boede i de arktiske Haves Dyb. Det vilde da være meget slemt, hvis de stødte sammen med en Hval, tænkte hun; men en Hval var jo rigtignok klodset og blød, nej, en Sværdfisk var det værste. En Sværdfisk, der gennemborede en af Ruderne med sit Sværd og maaske saa selv kom ind gennem Ruden sammen med Skyllen, uha, det fik hende til at gyse, naar hun tænkte paa det og talte om det.

„De behøver ikke at være bange for Sværdfisk“, sagde Kaptajn Jim Hubbell. „De holder ikke af det kolde Vand, vi sejle i; og jeg skal sige Dem noget, Madam, Hvaler, de findes ikke mere!“

„Findes der ikke Hvaler mere?“ udbrød Sarah. „Da har jeg da hørt Tale om Hvaler hele mit Liv.“

„Ja, læse og høre tale om Hvaler kan De let nok“, svarede Kaptajn Jim, „men hverken De eller nogen anden faa nogen Sinde nogen at se igen, i alt Fald ikke i disse Egne. Da jeg var Dreng, begyndte Hvaler allerede at være sjældne, og til sidst var der kun ganske enkelte Kaskelotter eller rigtige Hvaler, der prøvede paa at undgaa Menneskene ved at leve langt op mod Nord. Men da man saa gav sig til at skyde dem med Kanoner, som kunde naa en tre, fire Mil, var Hvalens Dage talte. I 1935 var der et engelsk Skib, som dræbte to Kaskelotter nord for Melville Øen, men siden den Tid har man ikke set en Hval i Ishavsegnene. Det har Sømænd fortalt mig, og jeg har læst om det. De er blevne dræbte allesammen, og der er

intet andet tilbage af dem end Skeletterne i Museerne."

Madam Block gyste. „Det vilde være frygteligt at møde en levende Hval", sagde hun, „men jeg synes dog, det er underligt at tænke, at de alle er døde og borte".

VI. KAPITEL.

Røster fra Polarhavet.

Skønt Sammy Block og hans Ledsagere ikke blot var langt oppe i de gaadefulde Egne med den evige Is og var sunkne ned paa Havets Bund, saa deres Skib selv var en af disse Gaader, stod det dog endnu fuldstændig i deres Magt ved Hjælp af Telegraftraaden, der stadig blev oprullet agterude, at sætte sig i Forbindelse med Folk i hele Verden. Men denne Forbindelse var en Sag, som krævede megen Dømmekraft og Forsigtighed, og som Roland Clewe havde taget under den omhyggeligste Overvejelse.

Da han var vendt tilbage til Kap Tariff, efter at have sagt Farvel til *Dipsey*, havde han faaet adskillige Telegrammer fra Sammy, der forsikrede ham om, at den undersøiske Rejse forløb paa en tilfredsstillende Maade; men efter at han var paa Rejsen hjem ad om Bord paa *Go Lightly*, kunde han ikke høre noget fra de undersøiske Rejsende, før han naaede St. John's i Newfoundland, det første Sted, som Skibet skulde anløbe. Naturligvis skulde der vedligeholdes en stadig Forbindelse med Sardis; men denne Forbindelse kunde blive meget farlig for Roland Clewes Planer. De vigtige Budskab, der kom fra Ishavets Dyb, maatte kun naa til ham eller Fru Raleigh. Han havde lavet et telegrafisk Ciffersystem, der kun kendtes af Fru Raleigh og to af *Dipseys* Officerer, og det var strængt blevet paalagt Sammy kun at sende Telegrammer med denne Cifferskrift.

I flere Aar havde der baade i Amerika og Evropa været Mænd, der skinsygt havde iagttaget Roland Clewes Opfindelser og Undersøgelser, og han vidste godt, at hvis de opdagede hans Metoder og Planer, før de havde ført til en heldig Afslutning, saa kunde han vente at blive bestjaalet for mange af sine Anstrængelsers Resultater. Den første Efterretning, han havde faaet, da han for nylig vendte tilbage til Amerika, var Sammy Blocks Meddelelse om Manden i Luften, som havde forsøgt at se ned i hans Linsehus, og han havde hørt om andre Forsøg af en lignende Slags. Derfor havde han udelukkende betroet Telegrafapparatet om Bord paa *Dipsey* til Samuel Block, som var en dygtig Telegrafist, og som han kunde stole paa ikke vilde sende Telegrammer, af hvilke nysgærrige Telegrafister paa Linjen mellem Kap Tariff og Sardis kunde have nogen Gavn.

Men Clewe ønskede ikke, at Margaret Raleigh skulde vente paa Nyt, da hun havde samme Andel i Ekspeditionen som han. Han havde derfor sagt til Sammy, at han kunde sætte sig i Forbindelse med Fru Raleigh saa snart og saa ofte, han vilde, naar han blot huskede aldrig at telegrafere et eneste Ord, der kunde skade dem. Naar *Dipsey* fik Telegram om, at Clewe var rede til at træde i Forbindelse med Skibet, ventede man hyppige Meddelelser fra Overelektrikeren; men det var Sammy, der skulde aabne det aflaasede Apparat.

Før Sammy gik til Køjs den første Nat om Bord paa *Dipsey*, ansaa han det for rigtigt at sende et Telegram til Fru Raleigh. Han havde ikke telegraferet før, fordi han vidste, at Clewe vilde sætte sig i Forbindelse med hende, før han forlod Kap Tariff.

Margaret Raleigh var gaaet sent i Seng og havde ligget søvnløs et Par Timer, fordi hendes Tanker var alt for optagne af de mærkelige Ting, der gik for sig i de fjærne Ishavsegne, mærkelige og vidunderlige Ting, som hun havde en saa umiddelbar og levende Interesse for. Roland Clewe havde meddelt hende, at *Dipsey* var kommet heldigt af Sted, og før hun var gaaet op paa sit Værelse, havde hun endnu faaet en sidste Depeche fra ham fra Kap Tariff. Og nu, da hun laa i sin Seng, var hele hendes Sjæl optaget af Tanker om den lille Flok Mennesker, af hvilke hun kendte nogle saa godt, og som alle med hendes Samtykke og Hjælp var sendt ud paa denne farlige og frygtelige Rejse og overladte ganske til dem selv maatte bane sig Vej gennem de skrækkelige og dybe Vande under Polaregnens frygtelige Is. Hun følte, at hun ikke kunde lade være at tænke paa dem, og saa længe hun gjorde det, kunde hun ikke sove.

Pludselig blev der ringet paa Gadedøren; hun fo'r op og sprang ud af Sengen, og et Øjeblik efter bragte hendes Pige hende et Telegram. Det var fra Ishavets Dyb og lød, som følger:

> „Alt i Orden. Ingen Bevægelse. Ikke koldt. Sarah lidt Gigt i Skulderen. Ønsker at vide, hvilken Side af det Plaster, De gav hende, skal lægges mod Huden.
>
> *Samuel Block.*

En Time senere fløj der et alvorligt, hjærteligt, ja kærligt Telegram mod Nord, længere imod Nord end nogen elektrisk Strøm tidligere var gaaet. Det var fra Margaret Raleigh til Sara Block og endte med den Meddelelse, at det var den ujævne Side af Plasteret, som skulde lægges mod Huden. Saa gik Fru Raleigh beroliget i Seng og sov trygt.

Der blev hyppigt vekslet Meddelelser mellem Ishavet og Sardis i de nærmeste Dage. Fru Raleigh vilde gærne have telegraferet en hel Del mere, end hun gjorde, hvis ikke Telegrammer fra Sardis til Kap Tariff havde været saa dyre, og Sarah Block blev holdt tilbage ikke blot af pekuniære Hensyn, men af Sammys Følelser for det passende. Han redigerede næsten altid hendes Depecher, naar han gik ind paa at sende dem. Et Telegram nægtede han bestemt at sende. Sarah kom til ham og var meget nervøs.

„Sammy", sagde hun, „der er noget, jeg lige har opdaget, og jeg kan ikke faa Ro paa mig, før jeg har meddelt Fru Raleigh det. Jeg vil ikke omtale det her, for det kunde gøre nogle af Folkene ganske tossede af Forskrækkelse. Sammy, véd Du, at vi er tretten Mennesker om Bord paa dette Skib?"

„Maa jeg spørge om, hvad Du mener med den Snak, Sarah?" svarede hendes Mand. „Hvad i al Verden har det at sige, om der er tolv eller tretten Mennesker om Bord her? Og hvis det har noget at sige, hvad skal vi saa gøre? Tror Du maaske, at Du kan faa nogen op?"

(Fortsættes).

FRA POL TIL POL

UGENS REVUE.

KØBENHAVN faar paa Mandag Besøg af en højt berømt Dame, *Mrs. Annie Besant,* en af den moderne Theosofis mest glødende Talsmænd.

Fru Besant, som nu er ca. 50 Aar, kan se tilbage paa tre forskellige „Livssyn", som hun alle har forfægtet med samme Glød; hun vil nu delagtiggøre os i det sidste, mens hun har det, — det fjerde følger sagtens snart. Fruen synes at høre til disse stærkt modtagelige, ivrigt bevægede Naturer, for hvem en Sandhed kun har Værdi, saalænge de søger at tilegne sig den; har de fundet den, interesserer den dem ikke længer, og de spejder da ud efter en anden, helst dens Kontrast. Men ogsaa disse Profeter vinder jo Tilhængere.

Fru Besant var i sin Ungdom strængt rettroende, men da hun i den Overbevisning giftede sig med en Præst, førtes hun hurtigt ind i religiøse Anfægtelser: efter faa Aars Forløb lod hun sig skille fra Manden, og kastede sig ud i Socialismen. Her kæmpede hun i adskillige Aar Side om Side med den berømte Fritænker Charles Bradlaugh for Humanitet og Oplysning mod alle kirkelige Dogmer. Men just som hendes Overbevisning havde givet sig de smukkeste praktiske Resultater i et ihærdigt Arbejde for at forbedre de fattige Arbejderskers Kaar i London, — saa blev hun Theosof. Læremesteren var denne Gang den noksom bekendte Fru Blavatsky, hvis Bog: *The secrete doctrine* har stillet hende i Spidsen for den moderne Okkultismes Forkyndere.

Mrs. Annie Besant.

Denne Lære er den besynderligste Blanding af ren Rationalisme og ren Magi: Et hemmeligt Broderskab bestaar, hvis Medlemmer har alle Naturens Kræfter i deres Vold, og som derfor ad overnaturlig Vej kan meddele hinanden de mærkværdigste Ting. Fru Besant har af thibetanske *Mahatmas* (Troldmænd) faaet mangt og meget at vide, som hun sikkert ikke vil forholde Københavnerne.

Hun ved saaledes, at Menneskesjælen fra først af er en Spire uden Karakter og uden Evner, og at den er de samme Nødvendighedens Love underkastet som den hele Natur. I Naturen findes et bestemt, lovmæssigt Forhold mellem Aarsag og Virkning; om Mennesket gælder, at det ved sin Vilje kan bestemme sin egen Skæbne i Fremtiden.

Forsaavidt er alt rationelt nok. Men da Fru Besant fuldt og fast tror paa, at enhver Menneskesjæl vil naa den højeste Fuldkommenhed allerede her i Livet, kan hun kun faa dette til at passe med de virkelige Forhold ved at antage, at Sjælen mange Gange gaar ind i menneskelige Skikkelser og lever paa Jorden Gang efter Gang. De daarlige og lavt udviklede Mennesker, vi ser om os, er da ganske unge Sjæle, der endnu ikke har haft Lejlighed til at udvikle de Evner til Fuldkommenhed, der slumrer i dem. De udmærkede Mennesker, man stundom træffer, er gamle, prøvede Sjæle, som igennem mange Jordeliv er modnede til Fuldkommenheden.

Dette er jo mindre fornuftigt. Men Moralen deraf er smuk: Intet Arbejde gaar tilspilde. Døden maa jo utvivlsomt synes mindre trøstesløs for dem, der tror, at alt det, de har nedlagt deres Tanke og deres Gerning i her paa Jorden, engang, før eller senere, vil føre dem til Fuldkommenhed paa Jorden selv.

Hvem ved, maaske vinder Fruen Proselyter. Naar hun med sit vindende Smil, sin smukke,

Etatsraad L. P. Bonsack.

Kontorchef C. V. Bojesen.

dybe Stemme og sin ejendommelige Veltalenhed fremsætter sine Lærdomme, skal hun være sjælden sympathivækkende. Og et sølvhvidt Haar lyser om hendes Hoved, og hendes indiske Theosofkappe skinner af Hvidhed.

Dødsfald.

Vi har et Par Dødsfald at mælde fra sidste Uge:

Etatsraad *Lauritz Peter Bonsack* er død den 10. ds., 82 Aar gammel. Som Søn af Forvalteren paa Frederiksberg Slot henlevede han sin Ungdom paa Slottet, og kom saaledes i nær Forbindelse med den Øhlenslägerske Familje, som han endnu i sin høje Alderdom stedse huskede livfulde og karakteristiske Anekdoter om. Han kom tidlig ind i Krigsministeriet som Fuldmægtig og blev hurtig Chef for Ministeriets 2det Ekspeditionskontor. Senere gik han over til Intendanturdepartementet og var Stabsintendant indtil 1887, da han tog sin Afsked. Han var en pligtopfyldende Embedsmand, en sjælden sympathetisk Personlighed, velkendt af hele København, naar han vandrede sin daglige Vej fra og til Athenæum.

Kontorchef i Finansministeriets Pensionskontor *C. V. Bojesen* er afgaaet ved Døden i en Alder af 58 Aar. Han var en pligtopfyldende Embedsmand og et udmærket godt Hoved, hvis Død beklages meget af alle dem, der havde staaet ham nær.

Fra Universitetet

mældes, at Professor *van Mehren* har begæret sin Afsked fra 1. Februar. Han blev allerede i 1854 Professor i semitisk-orientalsk Filologi, og har som Specialitet navnlig dyrket Arabisk, — et Sprog, hvori han har sjælden grundige Indsigter, og som han har syslet med i flere højt vurderede videnskabelige Arbejder. Som Eksaminator ved *Hebraicum* er han kendt af alle unge Teologer, for hvem han staar ved Indgangen af hele Studiet, som Englen med Flammesværdet ved Paradisets første Port.

Professor van Mehren.

Jubilæum.

Ogsaa de ugudelige Medicinere faar i denne Tid Lejlighed til at fejre den Professor, der vogter deres Eksamens forreste Port: *Eugen Warming*, som just nu kan holde sit 25 Aars Jubilæum som Docent i Botanik, og Eksaminator ved *Botanicum*. Han er maaske den populæreste af samtlige Universitetets Lærere; i højere Grad end nogen anden er han Kammerat med Studenterne, og han lader dem aldrig mærke den Forskel, der skiller ham, den udmærkede, vidtberejste Lærde fra hans unge Elever.

Professor E. Warming.

Provinserne maa denne Gang nøjes med et enkelt Portræt, Direktør *Duus* fra Kastrup Glasværk, som fejrer sit 25 Aars Jubilæum sammen med den Bedrift, han er knyttet til, og som han ved sin Energi har arbejdet op til en af Landets første.

Direktør Duus.

I Frankrig

har de Dreyfus'ske og Esterhazy'ske Skandaler, der nu har bragt den offentlige Lidenskab i Iltogsfart, i den sidste Tid sat *Emile Zola* frem helt forrest paa Lokomotivet. Med Zola's Fortid i frisk Minde: hans pinlige Jagen efter officielle Hædersposter, hans letvakte Misundelse ved andres Berømmelse, hans tidligere saa uophørlige Beklagelser over, at han blev tilsidesat paa alle Maader, kan man ikke helt vægre sig for den Tanke, at hans nuværende Agitation til Gunst for Dreyfus delvis skyldes Lyst til at lede Opmærksomheden hen paa sig selv. Men utvivlsomt har han ved denne Lejlighed vist sig som en meget modig Mand. Dreyfus' Sag er paa Forhaand tabt, thi den har ikke alene Avtoriteterne mod sig, men ogsaa Folket, — og dog vil han føre den. Og man nødes til at beundre den lidenskabelige Kraft, hvormed han tager fat. Skønt han sikkert nok aldeles intet ved om Sagens egentlige Sammenhæng, bliver hans Angreb frygtelige. Ikke En i Frankrig bygger nutildags en Avisartikel saa solidt op og gennemfører den med saa mægtig en Konsekvens. Den virker højst veltalende, skønt Ordene er almindelige og Sætningerne grovt stillet sammen; den synes at flamme af Overbevisning, og dog er den uden nogen reel Basis. Men der gaar en Understrøm af ganske oprindelig Renaissancevildskab i den Mand. Mens han skriver, tror han paa sin Sag, — og det er et Geni, der tror.

Fru Dreyfus.

Men han spiller højt Spil. Næppe nogensinde før har en Franskmand af saa stort et Navn rettet saa ubændigt et Angreb mod den franske Hær som Zola i sit berømte Anklagerbrev. Hvis en endelig Opklaring af alle disse dunkle Forhold skulde vise, at hans Beskyldninger er grebet ud af Luften, da glemmer hans Publikum ham det aldrig. Og det Stød vil han ikke kunne bære. Alle andre maaske, men ikke det. —

Her i Landet har hans Optræden vakt en Begejstring, som forhaabentlig vil blive støttet af den nærmeste Tids Begivenheder, men som i hvert Fald er særdeles tiltalende. Stemningen fik sit første evropæiske Udslag ved et Telegram, som Studentersamfundet i København forrige Lørdag afsendte til Zola. Telegrammet, der findes paa næste Side, lyder i Oversættelse saaledes:

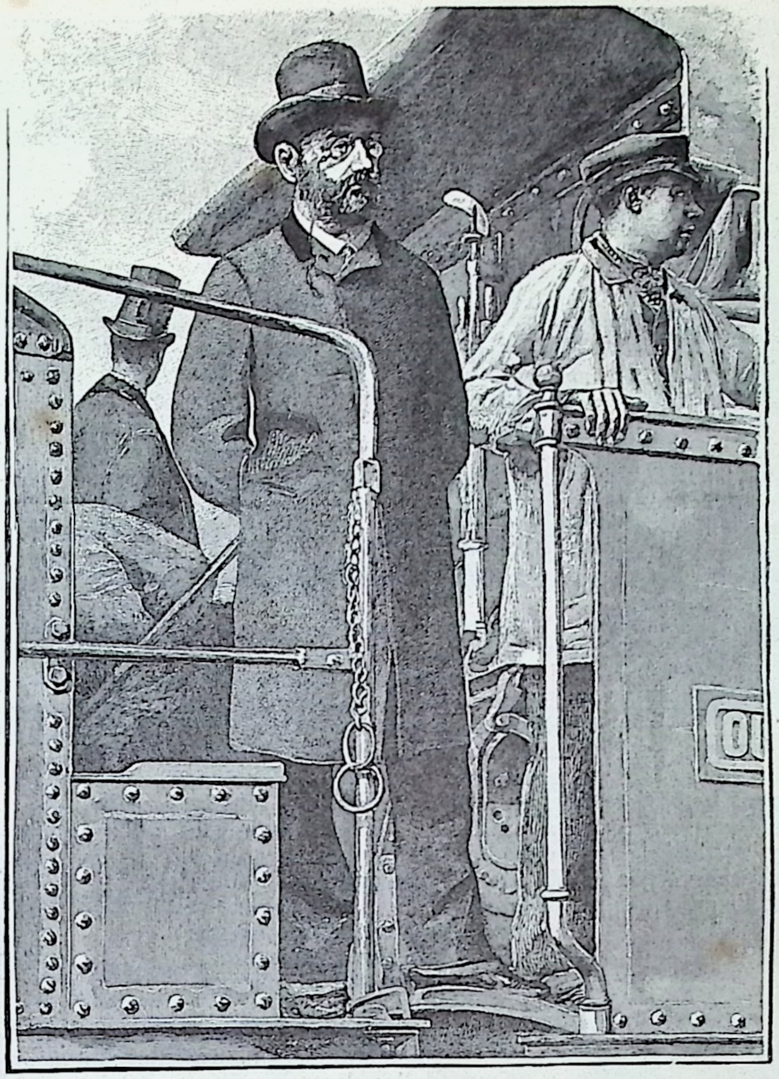

Mathieu Dreyfus.

„En Kres af danske Studenter, Medlemmer af de frisindede Studenters Forening *Studentersamfundet,* udtrykker for Dem sin Ærbødighed og Beundring for det hensynsløse Mod, hvormed De har bragt deres Person som Indsats for at fremtvinge fuld Klarhed i den sørgelige og dunkle Sag, der i de sidste Maaneder har bevæget og ængstet alle tænkende Mennesker.“

Var Zola en Boulanger, svarede han straks.

SVEN LANGE.

Zola paa Lokomotivet.

DANSKE REDAKTØRER — VI.

Fr. Aubeck, Redaktør af „Tiden“, er født den 21. Marts 1864 i Egebæk (syd for Flensborg), kom til København i Jan. 88, deltog i de mindre Handlendes Kamp mod nordiske Husholdnings-Stores og senere imod „Frejr“, var med i Agitationen for Detailhandlerbanken, der aabnedes November 95, blev ansat som Forretningsfører for Dagbladet „Tiden“ 1. April 96 og overtog dets Redaktion i August 97.

Redaktør Fr. Aubeck.

En usædvanlig ærlig Karakter, en velbegavet Mand, der med Liv og Lyst er gaaet op i Journalistiken, som for ham jo er noget forholdsvis nyt, og for hvis Mission han nærer en glødende Begejstring, som bl. a. har givet sig Udslag i, at han, for at kunne hellige sig den, har opgivet sin gode Urtekræmmerforretning. Ualmindelig afholdt af alle sine Medarbejdere.

Asger Karstensen, Redaktør af „Tidens Krav“, er født den 22. Marts 1874 i Gjelsted Præstegaard paa Fyen, er Student fra Birkerød Latinskole 94, blev Formand for „det unge Højre“ straks ved dets Stiftelse den 25. April 95, og optraadte hyppig som Taler paa dets Møder.

Var i Januar 96 med til at starte „Tidens Krav“ og blev Bladets Redaktør fra Februar d. A. Desuden har K. skrevet politiske Artikler i „Nordsjælland“, Helsingør, fra Oktober 94 (under Mærket „Homo“) og i „Avisen“ siden Begyndelsen af 95.

Meget ung og meget fremadstræbende. Da han saa tidlig er kommen til at spille en Rolle, vil han sikkert kunne naa vidt, forsaavidt som han har Tiden for sig.

Redaktør Asger Karstensen.

ET NYT HUSDYR.

— Katten og Hunden, Menneskets to uadskillelige Venner, har faaet en farlig Rival til Menneskets Venskab og Kærlighed; Rivalen er — Løveungen. Det er vel kun et Øjeblikkets Mode, men — den er der, selv om den ogsaa kun, som alle Moder, vil holde sig en kort Døgnets Stund og forsvinde.

Moden er, som saa ofte, kreeret af en Teaterdame. En belgisk født Pariserchanteuse, Mm. *Anna Held,* der forøvrigt for nogle Aar siden optraadte først hos Rantzau i „Ligkisten“ (da var hun endnu kun en opgaaende 7de Rangs Stjærne), senere i Nationals Varieté, viste sig en Aften i Parisirvarietéen *Bata-clan* i Decbr. Maaned i et pragtfuldt Kostume og med en Løveunge paa Armen. Mm. Held sang og under Refrænet kneb hun Løveungen i Halen, saa den peb med. Pariserne fandt, at det var en charmant Idé og var saare begejstrede for de to Løvinder, baade hende paa to

og hende paa fire Ben. Men Mm. Held klagede dog til en Pariserjournalist over, at Løveungen blev mere og mere uartig og viste en Dag for Dag stærkere udpræget Lyst til at kradse og bide hende.

Mm. Held med sin Løveunge.

Der vil da næppe gaa ret lang Tid, for den smukke unge Dame vil se sig nødsaget til enten at anskaffe sig en ny Løveunge eller finde paa et nyt Tiltrækningsnummer. I det ekscentriske England har den ny Mode naturligvis ogsaa vundet Anklang. Rige Englændere forærer nu ikke længere deres forkælede Børn kostbart, dødt Legetøj; de give dem et levende Dyr, en Løveunge, til Legekammerat, dog først efter at Kløerne er forsvarlig klip-

Miss Cross med Løveungen.

pede paa det lille, men hurtig voksende Dyr. Saaledes forærede Mr. *William Cross jun.* sin lille Datter Maud en 4 Maaneder gammel Løveunge som Julegave sidste Jul. Løveungen er født i Løveburet i Liwerpools zoologiske Have. Den var Nummer 5 af et Kuld. De 4 blev ædt af den kærlige Fader, den femte blev frelst og flasket op med Sødmælk af Havens Vogtere. Senere blev den købt af Mr. William Cross, der forærede sin lille Datter den. Man ser det nydelige Barnepar paa vort andet Billede. Det er taget af Barnets Fader og har staaet reproduceret i „The Strand Magazine", det bekendte engelske Tidsskrift, hvorfra vi har laant det. V. F.

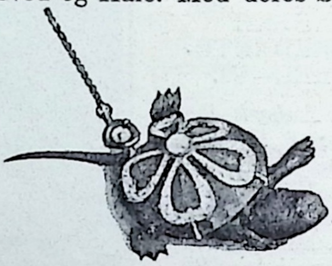
EN ANDEN SYG MAND.

Sultanen (opmuntrende): Skal Du slaas i Stykker, gamle Mand? Snak har vi nok af! Se blot at faa bragt en „evropæisk Koncert" i Stand! Ikke sandt — se bare paa mig!

ET NYT DAMESMYKKE. —

Kvindens Opfindsomhed trættes aldrig, naar det gælder hendes Skønhed. Bliver hun ked af Løveungerne, opdager hun Skildpadderne. Alt i Naturen skal benyttes til at fremhæve hendes Ynde. En smuk Pariserinde fik nylig den Idé at skaffe sig nogle ganske smaa Skildpadder, pryde deres Skjold med Perler og Diamanter og lænke dem levende til sit Bryst. Indfaldet vakte Furore i Dameverdenen, og nu ses overalt i de parisiske Juvelerers Vinduer de bitte Dyr kravle sindigt omkring paa det hvide Atlask, som smaa fine bevægelige Broscher med fire Ben, Hoved og Hale. Med deres Smyk-

ker koster de 500 Fr. i Gennemsnit, de er meget renlige, og menes at kunne leve saa længe indtil deres Herskerinder kaster dem bort for et nyt Legetøj.

HOVEDBRUD.

Et Selskab gør en Skovtur og beder 3 Gæster med. Hver af de betalende maa give 64 Øre mere paa Grund af Gæsterne, og Turen koster saaledes pr. Mand 3 Kr. 84 Øre. Hvorm. toge i Skoven.

A og B gaa hinanden i Møde: den første tilbagelægger $^{9}/_{16}$ Mil i Timen, den sidste $^{3}/_{4}$ Mil. B begyndte Vandringen $8^{2}/_{3}$ Time før A, og da de mødes har han gaaet $^{11}/_{16}$ af Vejen. Hvor lang var denne?

LØSNING

Paa Regneopgaverne i Nr. 16.

1. a) 6 Tm. 15 Min.; b) den 28. Avgust.
2. Om 5 Aar og 20 Aar.

Nytaar.

Af Vilhelm Krag.

„GODT NYTAAR!" sagde Simon Kat til Cornelius Børstenbinder. — Det var endnu bælgmørkt oppe paa det Loft, hvor de laa. Simon Kat fik intet Svar; han trilled' sig da ned af sin Høsæk og famled' sig hen i Cornelius's Krog. Fandt efter megen og nøjagtig Søgen mellem alskens Tæppefiller noget, der kendtes som et Menneskeøre.

„Godt Nytaar!" brølte Simon Kat ind i Øret, vælted' sig lynsnart op paa sin Høsæk igen og laa stille som en Mus.

„Uuh!" Cornelius brummede vredt som en Okse, rejste paa sig og alle sine Filler, saa sig raadvild om i Bælmørket — „Uuh!"

Men han hørte ikke en Lyd mere, og han blev lysvaagen af Forundring herover. Han lytted' efter, men hørte kun Sneen, som pusled ind ad en Sprække i Taget paa den anden Side af Loftet.

„Haa e' det for noe'?" spurgte Børstenbinderen ganske sagte og skræmt.

Saa fandt han med en lidt skælvende Næve frem en Fyrstik, strøg den af mod Gulvet og saa sig om.

Der laa forsørje mig Simon Kat og glante paa ham med vidtaabne Øjne! Isch — hvor ækelt det var, at ikke den Mand kunde sove med lukkede Øjne som andre skikkelige Folk.

„Cornelius!" raabte Simon Kat og rysted' i ham. „Cornelius, vil du vaagne paa dig! Haaj! Saa skal du faa dig en Dram!" —

Endelig gjorde Cornelius, som han vaagnede; han gabede, gned sig i Øjnene og var meget grætten over at blive forstyrret.

Simon fik tændt en Lysestump og holdt Flasken op mod Lyset for at se, hvor meget der var igen.

Saa tog han sig en Slurk, og den varmede saa godt; thi det var Kommandørens eget Brændevin, som han selv havde foræret sine to Venner i Gaar Aftes. „Hør, Gutter", havde han sagt, „Jeg vil ikke give Jer Penge til Helgen, for da ved jeg, det bare bliver til, at I køber det væk i Finkel og forgiftig Vin. Men her har I en Flaske godt Brændevin, forstaar I. — Og saa er I saa gode at holde Hus med den og ikke bælge den op som nogle Svin. Saa — Værsaagod! Godt Nytaar! Og skulde det knibe med Middagsmaden i Helgen, saa ved I Vejen. Gaa saa; — ikke noget at takke for. I er nogle store Svin, men det er vi s'gu alle, hver paa vor Maade. Farvel — aa ikke noget at takke for".

Men hvordan det nu var gaaet til eller ikke, saa havde det mindsket godt paa Flasken i Gaar Kveld — og nu var der ikke mere end en rigtig god Slurk igen til hver.

Da Cornelius sad og smattede paa de sidste Draaber, lød der et hæst Brøl gennem Nattestilheden.

„Halløj — der har vi Londonnerbaaden", sagde Simon, og i en Fart var de begge paa Benene, klattrede nedad de stejle Trapper og ud paa Gaden, hvor Sneen laa saa højt, at den gik dem til Knæerne.

Gaderne var ganske øde og mørke; intet Lys var der at se i Vinduerne; endnu sov alle Mennesker.

Simon Kat og Cornelius Børstenbinder stavrede frysende af Sted gennem Sneen; — det gjaldt at komme tidsnok; for de kunde allerede se Dampskibets Toplanterne gløde højt oppe i Luften dernede ved Bryggen. — Kanske de kunde faa sig en Sjau paa Morgenkvisten! —

En Times Tid efter begyndte alle Kirkens Klokker at kime. Det var saa underligt at høre dem paa denne Tid af Døgnet; thi det var endnu saa tidligt, at det ikke var begyndt at lysne.

Der tændtes Lys i Husene, og gamle Koner kom ud af Gadedørene og skulde til Froprædiken.

Oppe i Kirken spillede Orgelet og alle Lys straalede, og to Musikanter blæste paa Basuner, saa det rungede.

Gamle Provsten talte; han var lidt søvnig i Maalet og knækkede over, da han skulde messe; men han var saa god og hyggelig, den gamle Provst, at man holdt af ham alligevel.

— Den unge Kapellan havde Højmessen; og han var saamæn spillevende. Han messede som

en Helt og talte, saa det tordnede om Ørene paa Folk. —

Efter Højmessen gik alle Byens Honoratiores paa Visit til hinanden. Først og fremmest gik man til Amtmanden. —

Did kom alle — Fogden og Konsulen — ja, ogsaa Kommandøren — den nysankomne, besynderlige Kommandør, — som havde taget sin Afsked, ogsaa han kom til Amtmanden paa Visit Nytaarsdag. —

Fogden talte med Amtmanden om kommunale Anliggender, Provsten og Amtmandinden klagede sammen over de daarlige Tider, hvor Kødet var dyrt og hvor selv Fisk næsten var umuligt at opdrive. Konsulen konverserede Datteren i Huset, og Obersten drak Portvin i Enrum. Han sagde slet ingen Ting; han strøg sine kolossale Barder — først den ene med den ene Haand, saa den anden med den anden.

Og saa rømmed' Obersten sig flere Gange. Og saa tog han i al Stilhed sit fjerde Glas Portvin.

Sidst kom Kommandøren. Han var i fuld Puds, med trekantet Hat og Guldsnore baade hist og her, — og en Mængde Ordener! Flere end alle andre i Byen tilsammen.

Høj og statelig traadte han ind ad Døren, bukkede artig for Amtmandinden, sagde hende en nydelig Kompliment, — tog saa Amtmanden i Haanden og spurgte interesseret til hans Befindende, hvilket ogsaa var meget artigt, efter som Amtmanden indbildte sig, at han altid gik og var meget syg.

Saa vendte han sig til Frøkenen, der netop var kommet hjem fra et længere Ophold i Frankrig, — og sagde hende en lang fransk Sætning, som Konsulen — der til og med var fransk Vicekonsul — ikke skønte et Muk af. Men det vogtede han sig vel for at lade sig mærke med; og da Frøkenen blev rød og lo, stemmede han i med og kneb det ene Øje sammen; for han vidste, at naar Kommandøren talte Fransk, sagde han altid noget, som det aldeles ikke paa nogen Maade kunde gaa an at sige paa Norsk.

Da Konsulen og Obersten fulgtes hjem over, sagde Konsulen at det var mærkeligt med den Kommandør, — han saa virkelig ganske godt ud — ganske godt! — og de Ordener klædte ham ikke ilde.

Hm! gryntede Obersten og saa olmt paa Konsulen; thi han havde aldrig kunnet drive det videre end til et stakkels Sværdorden, og det var nu hans Sorg her i Livet.

„Tænke sig til“, vedblev Konsulen, „en Mand i hans Stilling — og med hans Udsigter? Opføre sig slig!“

„Saa?“ svarede Obersten og gumlede i Stilhed paa den sidste Portvinssmag. —

„Ja — ved ikke Obersten det? Han havde gjort en udmærket Karriére, — holdt paa at blive Kammerherre! Jeg by'r Dem, Hr. Oberst! — Og saa gaar Mennesket hen og prygler op en Kollega — en Kommandør, hører De!“

„Aa Fan!“ sagde Obersten.

„Prygler ham op, De! Og hvorfor? Jo, fordi den samme Kollega havde sagt et eller andet i et Selskab, som havde oprørt Kommandørens nationale Æresfølelse, som det hedder. Æsj! Er det ikke ækelt, Hr. Oberst? Alt dette med Nationaliteten, De?“ —

„Tvi“, svarede Obersten og spyttede.

Dermed skiltes de to Herrer og gik til sine andre Visitter. —

Om Eftermiddagen var der stort Indryk hos Kommandøren af de besynderligste Personer. Rødnæsede og tykvommede, store og tungvindte var de næsten allesammen, og det var slet ikke Byens Aristokrater; tværtimod, der var noget vist forkommet ved deres Ydre; de saa ud som de havde skejet ud, men som de ikke havde skejet ud for Moros Skyld.

Der var et Par Ejendomsbesiddere fra Byens Omegn, for hvem det var gaaet daarligt, — endvidere en fordums Rigmand, hvis Slægt havde været meget mægtig i Byen, men som nu gik igen som et Skumpelskud, — uagtet han havde noget vist chevaleresk i sin Optræden selv i sin Fornedrelse.

Der var fede Tømmerhandlere, som Kommandøren havde truffet paa sine Jagtture, — Folk som sagde sin hjærtens Mening med de saftigste Ord. Og endelig var der en forkommen Organist, der altid græd, naar han blev fuld. Han var den eneste, som var tynd — meget tynd! — i denne velnærede Forsamling. —

Kommandøren bevægede sig med lige saa stor Lethed i dette Selskab som hos Amtmanden.

Ja, her syntes det, som han blev sig selv end mere; — her var han den sunde, stærke Sjømand, der taalte den djærveste Spøg og lo dertil med den hjærteligste Latter.

Alle hans Stuer laa i stærk Belysning; og efterhvert som Gæsterne kom, fik enhver en rød Tophue, som stadig brugtes i disse Selskaber, og som hver Gæst straks med stort Alvor trak paa Hovedet.

Denne Tophue var nemlig et Slags Klubmærke for Kommandørens underlige Venner, og det saa meget komisk ud, da alle Tykkerterne var forsamlede og spadserede tungt omkring i de sirlige Sale med de pudsige Nissehuer paa Hovedet.

Netop da Selskabet skulde gaa til Bords, hørtes Spektakel udenfor. Det var Sneplogen, som gik, og alle de røde Hoveder stak sig sammen og kikkede ud bag Gardinerne.

Sneplogen var forspændt med fire dampende Heste, og der gik syv Mand med for at styre disse, trykke Plogen ned og skuffe Sneen, som faldt ned fra Plogmurene, op igen.

Pludselig stod Kommandøren paa Trappen.

„Hej Gutter“, raabte han, „kom her op skal I faa en Nytaarsdram.“

Folkene ved Sneplogen hørte dette, og nogle lo lidt og syntes det var underligt at se slig fin Fyr med rød Nathue paa Hovedet, men da de havde hvisket lidt sammen og fortalt hinanden, at det var den besynderlige Kommandør, som nylig havde slaaet sig ned i Byen, kom de en efter en jumpende over Snedriverne op paa Trappen. Undtagen én — for han var Totalist og Alvorsmand.

„Kom ind Gutter“, sagde Kommandøren og slog Døren til Dagligstuen op. „Spark den værste Sne af Støvlerne og gaa ind i Varmen. Det kan I sagtens trænge til“.

Folkene tog til at trampe og spænde — og saa seg de ind i Stuen og blev staaende nede ved Døren og gloede paa alle de rare Mænd.

Snart kom Tjenestepigerne med to store Bakker fulde af smaa Glas, og Kommandøren kom med en Flaske under hver Arm. Han skænkede i, og saa drak de alle. —

Kommandøren holdt en liden Tale og sagde, at han vilde drikke for dem, som maatte gaa ude og slide i slig forargelig Kulde og ønske, at de snart maatte blive færdige, saa de kunde gaa hjem og varme sig.

Og at de maatte have det rigtig godt i det nye Aar allesammen.

Og saa drak de paa det igen allesammen. Derpaa trykkede Sneplogfolkene Kommandøren i Næven og sagde Tak for sig og ruslede af til sin Dont igen.

Derefter gik man tilbords.

Kommandøren engagerede den begrædelige Organist og den allerfedeste Tømmerhandler, og under Musik af nogle tyske Musikanter, som var lejede for Anledningen, marscherede Selskabet parvis ind i Spisestuen, trampede Bordet rundt et Par Gange og hver gik saa endelig til sin Plads.

Og Talernes Række aabnedes. — — —

Simon Kat og Cornelius Børstenbinder havde været uheldige. Thi Londonnerbaaden havde allerede paa Forhaand lejet sine Folk, og paa denne hellige Nytaarsdag havde intet andet Arbejde været at opdrive for dem.

De gik derfor i Mørkningen sørgmodige omkring uden en Øre i Lommen, og uagtet de af Naturen vare glade Sjæle, virkede dog dette unaturlige Afhold fra Mad og — især Drikke, nok saa nedslaaende paa Humøret. —

„Jeg tror næsten vi faar gaa til Kommandøren“, sagde Simon Kat.

„Er du gal?“ mente Cornelius, „vi fik jo netop en Flaske af ham igaar“. —

„Ja, det faar saamænd ikke hjælpe“, indvendte Simon. „Han er nu den eneste, som kan skaffe det fornødne paa slig en højtidelig Nytaarsdag“.

Og hvordan det nu gik eller ikke gik, saa fik Simon trukket den blufærdige Cornelius med op til Kommandørens Hus. — Men da de kom op paa Gadetrappen forgik Modet dem, og selv Simon turde ikke ringe paa. Cornelius skulde ringe, sagde han, saa skulde han snakke, for det var meget vanskeligere.

Indenfor hørte de lystige Stemmer, der saa ud til at være Kalas, og da kunde der vel altid falde noget af i Køkkenet. —

Og hu! her ude kom Elvesnoen iskold forbi. —

— Endelig turde Cornelius. — Han tog i Klokkehaandtaget og rykkede forsigtig i det; men Klokken gav ingen Lyd. Saa trak han lidt stærkere — og de hørte tre smaa klynkende Slag inde fra Gangen.

„Aa, du maa ta' i, kan du skjønne“, sagde Simon. „De har Selskab derinde og de hører da ikke slig liden Støj“.

Atter trak Simon i Haandtaget, og denne Gang trak han som en voksen Mand; thi Klokken klingede og kimede, saa de blev ren rædde.

En Kokkekone kom rød og dampende ud og spurgte, hvad det var. — Simon og Cornelius havde begge to strøget Huerne — de stod med dem i Haanden, og Cornelius spurgte med bedende Stemme, om han maatte faa tale med Kommandøren.

Nej — han sad netop nu tilbords — og hun holdt paa at smelde Døren igen, da Simon sagde højt og kækt: „Det er noget svært vigtigt, vi skulde tale med ham om.“

Jaja, svarede den tykke og gik ind for at hente Kommandøren. —

Men nu blev Cornelius bange, fordi de havde forstyrret ham i Middagsmaden, og han sagde til Simon, at nu løb han sin Vej, for dette var skammeligt gjort.

Nej, Simon stod, han, og Cornelius standsede ogsaa et Par Skridt borte fra Trappen; han kunde nu have Moro af at se, hvordan det gik.

„Hvem er det“, sagde Kommandøren barskt, da han kom farende ud fra Spisestuen med Servietten i Haanden.

„Det er bare mig“, hviskede Simon skælvende, — Cornelius retirerede et Par Skridt.

„Aa er det dig, Simon“, svarede Kommandøren leende, „Naa, Deres Ekscellence! Hvad ønsker du? Det er vel Brændevin kanske? Nej, men det faar vi ikke, Far.“

„Nej, det var nu ikke det heller, Kommandør. Men det var det, at Kommandøren sagde, at hvissom at det skulde knibe med Levemaaden i Helgen — saa —. Og nu har ikke Cornelius eller jeg nydt andet end Kommandørens Brændevin i de sidste fem og tyve Timer.“

„Saa ja — staa ikke der i Kulden og snak. Føj, for en Vind! Kom ind, siger jeg. Hvor har

Du Cornelius? Cornelius! Hvad Fanden gemmer du dig efter! Gaa ind med jer! Faa noget varmt Vand og Sæbe inde paa Køkkenet hos Kokkepigen og spyl jer med det saa, skal vi nok siden finde noget at spise."

Dermed gik Kommandøren i Forvejen ind i Køkkenet, gav Tjenestepigen de fornødne Ordres, og lidt efter stod baade Simon og Cornelius paa Hovedet i to rygende Vaskebaljer og skurede løs, saa Sæben flømmede.

„Det gjorde godt," sagde Kommandøren, „hvad Gutter? Jeg ser, I ikke har glemt Morgenspylingen fra den Tid vi for sammen til Orlogs."

Da de havde tørret sig og rettet paa Busserullen og kæmmet sig og pyntet sig saa godt de kunde, fulgte Kommandøren dem ind i Spisestuen. Samtalen derinde standsede med ét, thi om end Gæsterne var vant til baade det ene og det andet, saa syntes de jo nok at de sidst ankomne saa noget mærkværdige ud.

„Mine Herrer", sagde Kommandøren med høj Stemme, „maa jeg forestille Dem to af mine gamle Kammerater, — to forhenværende Marinesoldater, som har rejst med mig paa tre Togter og som i Aften vil gøre mig den Glæde at spise hos sin gamle Kommandør!"

Baade Simon og Cornelius var saa flaue, at de holdt paa at synke i Jorden. De bøjede Hovederne til højre og venstre og smilede fjollet; saa fik hver af dem et Glas stukket ind i Næven og de hørte Kommandøren bede Selskabet drikke en Skaal for de nyankomne.

Alle nikkede til dem og drak og de nikkede igen og drak ogsaa. —

„Og saa et Hurra for dem". Hurra, Hurra, Hurra!

„Og saa et fra Kælderen!" — Hurra-a-ah!

Endelig blev de to Stakler anbragte paa hver sin Stol. Foran dem stod umaadelige Portioner af dejlig Ribbensteg.

Hvor de aad!

Konsulen kunde slet ikke glemme Kommandøren.

Han maatte vistnok indvende baade det ene og det andet; men til syvende og sidst! Denne Belevenhed! Disse Ordener!

Paa Bunden var nemlig Konsulen en skikkelig Fyr. Han havde været i Amerika hele sin Ungdom; der havde han samlet en Del Penge, og med disse var han kommen hjem igen for at søge at skabe sig en Position. —

Og det var gaaet ganske godt; han var bleven Konsul for en sydamerikansk Republik — foreløbig; lige før Jul blev han fransk Vicekonsul og læste i den Anledning Fransk med Adjunkten paa Latinskolen.

Og hvad der var næsten allerbedst: han var med i Amtmandens L'hombreparti. Der var imidlertid endnu en Plads ledig i Partiet, og Konsulen tænkte som saa, at Kommandøren til syvende og sidst vilde være en galant Makker.

Nu vilde han først „rekognoscere Terrænet"; de var jo begge Ungkarle; — hvorfor ikke aflægge ham en Eftermiddagsvisit straks?

Saa kunde han jo forsigtig foreslaa ham for de andre næste Onsdag; — at sige hvis han da faldt i Konsulens Smag. —

— Som tænkt, saa gjort: Konsulen ringede paa Gadedørsklokken som en Mand med god Samvittighed ringer, og straks kom den dampende Kokkepige springende og lukkede op. Hun blev ganske stum af Forfærdelse, da hun saa den elegante Mand i Pels og Floshat, — aa Gud hjælpe os, hvis han nu skulde se alle de fæle Fanter, Kommandøren havde trukket sammen.

Hun viste ham ind i Stuen og løb saa skælvende ind til Kommandøren og fortalte, at der var saa fin en Fyr, som skulde tale med ham.

Kommandøren var ophedet af Vinen; Humøret straalede ud af hans Øjne, han var oplagt til den værste Galskab i Aften.

Konsulen fik derfor en overordentlig hjertelig Modtagelse: „Ah, goddag goddag, kære Hr. Konsul! Nej, hvor elskværdigt af Dem at se op til mig! Og hvor det træffer sig heldigt; — jeg holder netop et lidet Nytaarsselskab for nogle af mine Venner; — lutter Ungkarle allesammen — og De er jo ogsaa Ungkarl, Hr. Konsul? — Nu ja — saa tager De vist tiltakke — hvad? Vi er netop begyndt — aa jo' kom nu — Genere sig? Visvas — det er s'gu ingen at genere sig for — lutter gemytlige Folk, forsikrer jeg Dem!"

Konsulen blev blød ved den galante Kommandørs næsten overvældende Elskværdighed. Modvillig lod han sig afføre Tøjet — og puffe ind gennem et Værelse ud i en Gang og henimod en Dør. — Han hørte stor Støj derindefra; — undskyld, han vilde kun ordne lidt paa sit Haar foran Spejlet! — Hm, det var ikke saa galt, — Middag første Nytaarsdag hos Kommandøren! — udmærket elskværdig Mand, samme Kommandør — fin og dannet — kort sagt: Verdensmand! Maatte ubetinget blive Makker! —

Konsulen havde ordnet sig meget fint, pirket sin Lok ned i Panden, trukket Lommetørklædet op i en Tut og givet sine Knebelsbarter et sidste Sving, — saa aabnedes Døren ind til Spisestuen. —

Et stærkt Lys fra Lampen og Lysekronen, — et bugnende Bord — Selskabet rejste sig med stort Brag, da Døren aabnedes — alle Ansigter vendtes imod dem —!

Du gode Gud! Disse tykke skinnende Fjæs — kunde det være muligt —? Disse berygtede Personer — Byens Drukkenbolte og forkomne Subjekter —!

Konsulen for tilbage. „Undskyld, Hr. Kommandør", stammede han, „jeg maa nok — — have det tilgode — —".

AMATØRFOTOGRAFI AF
CARL A. REITZEL.

I BONDEGAARDEN.
HJEM FRA ARBEJDE.

„Hvad behager?" raabte Kommandøren skoggerleende. „Blev De ræd for mine Venner? Ha, ha, stakkels lille Mand!"

„De ved jo nok — man har et Rygte — man har ikke den Stilling, at man kan hæve sig over Folkesnakket — —".

Konsulen var aldeles forfjamsket.

Kommandøren førte det medtagne Menneske tilbage til den rolige Stue.

„Hør, kære Konsul", sagde Kommandøren alvorligt, „jeg ved, at De, naar De gaar fra mig, vil tænke mangt og meget om mig, og jeg er en gammel Sjømand, som gerne vil have alt grejt og klart mellem sig og andre.

De siger, at De sidder i en Stilling, hvor De ikke kan hæve Dem over Folkesnakket, og De har vistnok Ret. Jeg derimod, jeg er glad over at jeg ikke mere er bunden heraf. —

Disse Mennesker, De saa i Aften, vil i den nærmeste Fremtid være mine Omgangsvenner. Jeg skal fortælle Dem, Hr. Konsul; det er meget interessante Folk allesammen og Selskabet derinde valgt med megen Omhu. —

De kan sige, at de Folk derinde er Invalider paa en Maade, der er gaaet noget i Stykker for dem; de har givet det Hele paa Baaden og bryder sig hverken om Folkesnak eller Karrière. De er med andre Ord mere Mennesker end I andre. Og glade muntre Mennesker er de, Invalider som er lystige! —

Jeg holder af disse Mennesker, hvis Fejl er mere aabenbare end andres, men hvis Oprindelighed og Ejendommelighed til Gengæld er saameget større.

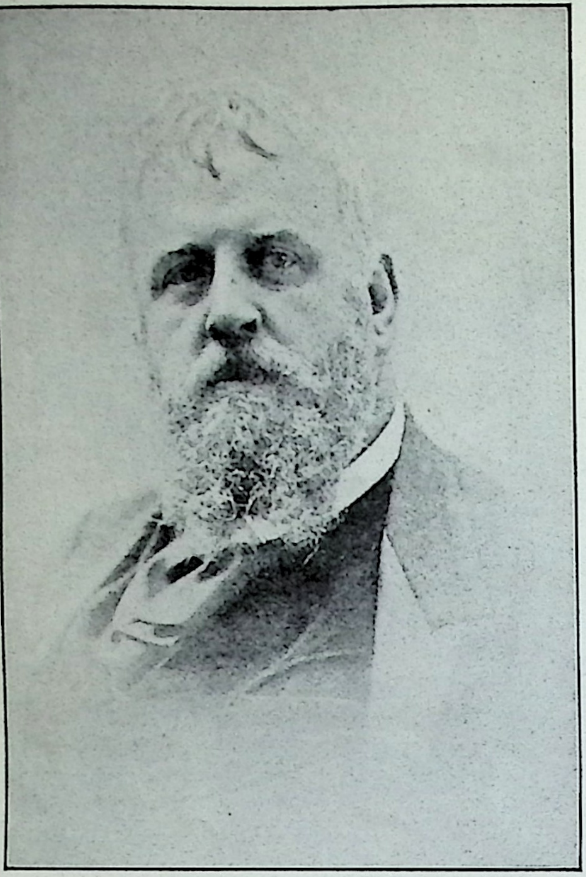
Jeg holder af de Folk, Hr. Konsul, og jeg kalder dem mine Venner. Jeg beder Dem undskylde, at jeg inviterede Dem til mit Bord og at jeg nu trækker mig tilbage til mine Venner.

Jeg skal sende Dem en Tjenestepige, som kan hjælpe Dem ud. Farvel, Hr. Konsul, og Tak for Deres Visit".

Konsulen forstod ikke et Muk af alt dette.

Han løb ned i Klubben for at fortælle denne opsigtsvækkende Nyhed. Og som han løb til, blev han mere og mere indigneret, og han forstod, at de andre heller ikke vilde taale dette. — Tænke sig, hvilken Skandale, at invitere bra Folk sammen med slige — — slige Svin! Tænke sig til!

Nej, Kommandøren kunde ikke bruges til Makker i Amtmandens L'hombre!

Fritz Thaulow.

Fritz Thaulow.

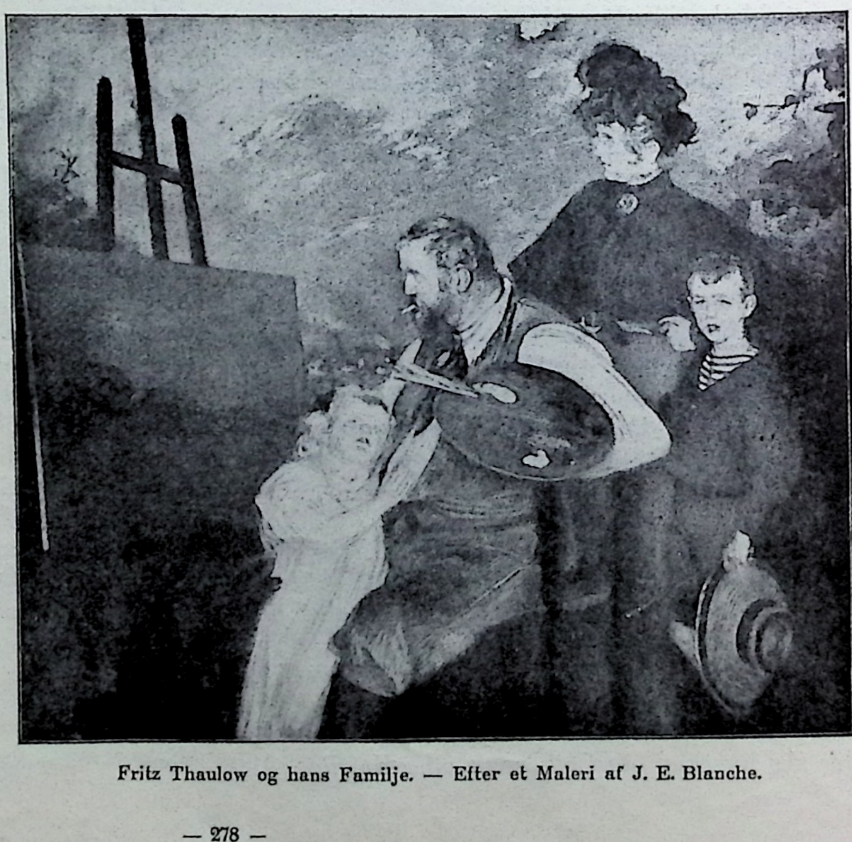
Af Dr. Elling Holst.

I Slutningen af Syttiaarene og Begyndelsen af Ottiaarene skede hvad man kan kalde *det naturalistiske Gennembrud* i den norske Malerkunst, samtidig med at de yngre Kunstnere, som fra nu af tog Ledelsen, bosatte sig i Hjemmet i Modsætning til, hvad den ældre Skoles Koryfæer havde troet at kunne. Tidemand, Gude, Ludvig Munthe og flere søgte saa vidt mulig at bevare sin Nationalitet i Düsseldorf, Carlsruhe eller hvor i Tyskland Skæbnen havde bundet dem til et mer eller mindre fast Levebrød, eller bød dem det Sul fra Gosens Kjødgryder, uden hvilket Kunsten jo heller ikke godt kan leve.

Men med Thaulow, Krohg, Werenskjold, Eilif Petersen, Gerhard Munthe, Heyerdahl, Skredsvig, Gløersen og flere, som efterhaanden slog sig ned her hjemme, begyndte et nyt Liv, kanske i Kamp og Trængsel for Kunstneren selv, men i stigende Livskraft for den norske Kunst.

En af Bannerførerne fra dette sejrrige Kunstens Indtog i Norge, den, hvis Navn vi nævnte først i Rækken, er *Fritz Thaulow.* Hans Skæbner har været vekslende, hans Idealer i Kunsten mindst lige saa meget. Hans forunderlig rige Gemyt har næret sig snart af Marinernes skiftende Bølgegang under urolig eller graa Himmel, snart af Kristiania Fabrikstrøgs Røgfarver og Akerselvens krusede Evjer (Ringstrømme), snart af den klare Sol paa Snefladerne i Asker med skiløbende Gutter og Damer, snart af Venedigs Rialto og grønlinge Kanaler. Nu er han i disse Dage vendt hjem fra et fleraarigt Ophold i Frankrig, dybt indlevet i franske Kunstnerforhold, efter at have erobret et evropæisk Ry, som den, der mer end nogen anden har formaaet at fængsle det glidende Vands sarteste Krusning og et daarende Maaneskins letteste Fortoninger. Næsten lige saa kjendt i svenske og danske som i norske og franske Kunstnerkredse, er Thaulow allerede ved sin mærkelige Personlighed en Dragningskraft der, hvor han færdes. Hans lyse, levende Temperament, hans store, robuste, glade Skikkelse er som en Fremtoning fra Renaissancens lykkelige Tid. Ser man hans straalende Skikkelse dominere som et indisputabelt Centrum midt i en Kreds af Kunstbrødre og Damer, da staar de glade, straalende Ansigter og Figurer fra de gamle, muntre Hollænderes og Flamlændernes Kunstnerlaug lys levende for os.

Fritz Thaulow har for et Fjerdingaarstid siden

Fritz Thaulow og hans Familje. — Efter et Maleri af J. E. Blanche.

Fritz Thaulow: Landevej.

fyldt de 50. Han er født d. 20. Okt. 1847 i Kristiania, hvor hans aandrige og eksentriske Fader var Apotheker. Uagtet hans umiskendelige Dragning hen imod sit afgjorte Kald, maatte Thaulow først gennemgaa Artium, Andeneksamen og endog farmaceutisk Embedseksamen. Da endelig slap han løs. Hans første Maal var København, og hans første Lærer Marinemaler Prof. Sørensen. Marinen var da Genstanden for hans første Kunstnerbestræbelser. Efter Sørensen blev Gude nogen Tid hans Lærer, men saa vendte han sig til den franske Kunst, uddannede sin Haand og sit Øje i dens lysende Farver, og kom Vinter efter Vinter hjem igen for at anvende det, han havde lært, paa hjemlige Motiver. Hans første Gennembrud skete snart efter et Par korte Ophold, navnlig et Vinterophold i Kragerø. Med en før ukjendt Uforfærdethed skildrede han det lille indgetogene Smaaby-Liv i de bakkede Smaagader i den snævre Kystby. Ikke længe efter stod der et Slag i Kunstens Verden i Kristiania. Kampen, som ikke direkte ledede s af Thaulow — det var *Werenskjold,* som havde Fortjenesten her af — førte til et Schisma, hvorunder de unge Kunstnere opsagde den borneret ledede Kunstnerforening, hvor de hidtil havde udstillet, Huldskab og Troskab og aabnede under Thaulows, Krohgs, Werenskjolds og fleres Auspicier den første „Høstudstilling“, Forløberen for en hel Række „Høstudstillinger“, som snart konsolideredes som den norske Stats offentlige Udstillinger. Mellem første og anden „Høstudstilling“ slog Thaulow endnu et Slag, ved Vintertid drog han op til Modum, lærte dem at male i det fri, drog dem med sin store Personlighed og sin egen Kunsts ansporende Eksempel. Det var Modumsskolen. Fra den hjembragte han nogle af disse til da fineste Ting, navnlig „Elven i Sne“, hvor han med en smeltende Behandling gjengav en Blødhed og en Farvefinhed, som til da ikke var naaet i norsk Malerkunst.

Hermed har vi fulgt ham lidt mere detaljeret indtil en Højde, som han nu holder i en Række storslagne norske Vintermotiver.

Thaulows Navn er udigjennem Ottiaarene knyttet til næsten alt af Vigtighed, som sker inden for norsk Kunstnerliv. Kunstnerforeningen, hvis Formand han var, blomstrede. Der var et Liv og Bevægelse i dets Møder, som afspejlede hans intuitive Kraft. Med den saakaldte Bohêmebevægelse indtraadte et nyt Brud paa Spørgsmaalet om den beslægtede Forfatter Hans Jægers*) Adgang til Kunstnerforeningens Sammenkomster. Efter yderst hæftige Debatter tabte Thaulow og hans Parti, som vilde tolerere Hr. Jæger. Der skete en Mangeudmeldelse, og „De bildende Kunstneres Fagforening“ stiftedes som Modvægt mod den ældre Kunstnerforening. Imidlertid begyndte Forholdene at blive Thaulow for snævre i Hjemmet. Et efter vore Vilkaar ganske storartet Forsøg paa, med en Række Forlystelser indenfor en til Raadighed stillet Del af Slotsparken („Borgen“), at udnytte Kristiania Tendens til Sommermoro, leverede forholdsvis lidet Udbytte. Kunstnerne følte sig krænkede over Højreavisernes fornemme og noget chikanøse Optræden, og Thaulow hævnede

*)Ikke at forveksle med den nu afdøde Literaturkritiker Henrik Jæger.

Kunstnernes Ære ved et berømt Ørefigen paa offentlig Gade, som indbragte ham en Tids Fængsel og hele det liberale Kristianias Hyldning i en Banket, den Dag han løslodes. Men ikke længe efter lod han sit lange Udenlandsophold begynde.

Det varede ikke længe inden Thaulow, som alt længe havde udstillet paa Marsmarken, hvor han er Societair, fuldkommen var erkjendt som fransk Kunster, Medlem af Juryen, og hvad mer er: af den indre lille Kreds, hvis Værkers Ry næsten gaar forud for Værkerne selv.

Hans Malemaade har ændret sig noget i Tidernes Løb. Han er vendt tilbage fra Redouten til Atelieret. Men hans bløde, følsomme Kunst forstaar kanske bedre end nogen Sinde at streife Naturens intimeste Stemninger, og henstille paa Lærredet en Krusning, et Maanestreif, en Nattetone, blødere og flygtigere end nogen før ham.

Opfindelsernes Konge.

Roman fra det 20de Aarhundrede. Af Frank Stockton. Paa Dansk ved Johannes Magnussen. (Fortsat.)

„Nej, naturligvis", sagde Sarah; „skønt der er saamænd dem af dem, der aldrig skulde være kommet herned, hvis jeg havde haft noget at sige. Men siden Fru Raleigh er Kompagnon i Forretningen og er en god Ven af os begge to, saa er det vor Pligt at lade hende vide, hvilken Ulykke vi er udsatte for."

„Tror Du ikke, hun véd, hvor mange Folk der er om Bord?" spurgte Sammy.

„Jo naturligvis, men hun tænker ikke paa, hvad det vil sige, at vi er tretten, ellers havde vi ikke været her allesammen. Og hun har Ret til at vide det, Sammy. Maaske giver hun os Ordre til at gaa tilbage til Kap Tariff og sætte en eller anden i Land."

I sit Hjærte tænkte Sammy, at hvis de gjorde dette, saa var han temmelig sikker paa, hvem der blev sat i Land, saa fremt det skete efter en Afstemning om Bord; men han var for klog til at sige noget om det og nøjedes med bestemt at afslaa at sende nogen Meddelelse om det daarlige Varsel Syd paa.

Den næste Dag havde Madam Block den Fornemmelse, at hun maatte tale om Sagen eller gaa til Grunde, og hun spurgte Hr. Gibbs, hvad han mente om, at de var tretten Mennesker om Bord.

„Den Slags Tegn og onde Varsler", svarede han, „mister al deres Magt ovenfor den halvfjerdsindstyvende Breddegrad. Ja, man har ikke engang set noget af dem slaa til, naar man er kommet op over otte og tresindstyve Grader og fyrretyve Minutter, og vi er en hel Del højere oppe."

Sarah svarede ikke, men hun sagde senere til sin Mand, at Hr. Gibbs havde Hovedet saa fuldt af Elektricitet, at der ikke var Plads til gammeldags sund Fornuft. Det kunde ikke nytte, at man grinte ad Tegn og Varsler. Blandt de Ting, hun huskede fra sin tidligste Barndom, var der en Historie om hendes Bedstemoders Broder. Han havde en Dag været trettende Mand i en Omnibus og var død samme Nat, fordi han var gledet ned fra Trinet bag paa og havde knust Hovedet.

Endelig en Dag kom der da et Ciffertelegram fra Roland Clewe, og fra det Øjeblik følte de alle om Bord en hidtil ukendt Sikkerhed og Ro. Der var jo ganske vist ikke nogen særlig Anledning til dette; thi hvis der skulde hænde en Ulykke, var der dog ingen undersøisk Baad rede til at hjælpe dem, og selv om der havde været, vilde det vare meget længe, inden den kunde naa dem; men de følte sig nu alligevel trøstede og opmuntrede. Hvis der nu skete noget, kunde de sende Bud til den Mand, som de alle stolede paa, og gennem ham til deres Hjem, og hvad deres Slægt og Venner havde at sige dem, kunde blive sagt uden Forbehold.

Endnu var der intet Nyt, som havde Betydning i videnskabelig Henseende, at melde, men Overelektrikeren sendte uden Hensyn til Udgifterne tidt lange Telegrammer, og for saa vidt som Sammy gav sin Kone Lov til det, underrettede hun Fru Raleigh om de Ubehageligheder og Farer, som ventede Ekspeditionen. Det maa dog indrømmes, at Madam Block aldrig telegraferede et Ord, der kunde tyde paa, at hun mente, man skulde opgive Turen, eller at hun selv have Lyst til at trække sig tilbage, hvis en Lejlighed frembød sig. Hun var paa Vejen til Nordpolen, fordi Sammy var det, og jo længere hun gik paa Polfart med ham, jo mere nysgerrig blev hun efter at se, hvordan Polen saa' ud.

Dipsey blev ikke anset for et hurtigt Skib, og dets forskellige ydre Apparater bevirkede, at det kun bevægede sig langsomt under Vandet. Det Telegrafkabel, som det stadig lagde ud paa sin Fart, var det tyndeste og letteste undersøiske Kabel, der nogen Sinde var fabrikeret, men Kabelmassen vejede meget, og Udlægningen forsinkede Skibet i høj Grad, i det dette bevægede sig langsommere end absolut nødvendigt af Frygt for at afbryde sin Forbindelse med den levende Verden.

Som en Fisk midt i Havet gik *Dipsey* fremad med en Fart af et Par Knob i Timen. Foretagendets Ophavsmænd troede fuldt og fast, at der fra Baffinsbugten førte en Kanal ud i et aabent Nordpolshav, som vilde være sejlbart, hvis det ikke var spærret af Is, og paa denne Tro hvilede alt deres Haab. Saaledes sejlede de Opdagelsesrejsende hurtigt fremad, idet de stadig holdt spændt Udkig opad af Frygt for, at de skulde støde mod Isen oven over, og ned ad for at vogte sig mod de Farer, der kunde true dem fra Havets Bund; de holdt spændt Udkig om Styrbord af Frygt for, at de skulde løbe imod Grønlands Grundvold, og om Bagbord, fordi de var bange for at løbe mod det ukendte Land mod Vest; de holdt i det hele taget altid Udkig i alle Retninger for at være paa Post imod de Overraskelser, som disse ukendte Vande kunde berede dem.

Kaptajn Jim Hubbell havde ingen Interesse for den Slags Sejlads, der blev dreven om Bord paa *Dipsey*. Saa længe han ikke kunde gaa op paa Dækket og tage sine Middagsobservationer, troede han ikke, det var ham muligt bestemt at vide, hvor hans Skib var; men han fandt sig i Situationen og modsatte sig ikke nogen af de videnskabelige Navigatørers Metoder.

„Det er en meget simpel Maade at sejle paa", sagde han til Sammy. „Saa længe der er Vand at sejle i, behøver vi bare at komme ind paa en Længdelinje — det er lige meget hvilken, saa længe der er Vand for ude — og holde os der, og saa længe vi styrer stik imod Nord, idet vi stadig passer paa ikke at svippe hen til den magnetiske Pol, saa holder vi os naturligvis dér, og da alle Længdelinjer tilsidst fører til det Punkt, vi skal naa, saa følger det af sig selv, at vi naar det, hvis vi hele Tiden kan holde os paa Længdelinjen. Hvis vi kommer til et Sted paa denne Længdelinje, hvor der ikke er Vand nok til at sejle i, ja, saa maa vi stoppe, og hvis vi saa ikke kan komme fremad paa en anden Længdelinje, saa maa vi vende Skuden og gaa tilbage paa den samme Længdelinje, vi kom frem paa, og saa kan vi vente at finde Vejen klar. Det er en meget simpel Sejlads,

en rigtig Pattebarnesejlads, men der er ikke noget ved den."

„Saadan ser det ud, Kaptajn Jim," sagde Sammy, „og jeg tænker, vi har en lang undersøisk Tur tilbage endnu; men vi véd dog ikke noget om det. Hvem kan sige, om vi ikke snart en Morgenstund, naar vi ser ud af Skylightet, ikke ser andet end Vand over os og kan skimte Dagslyset igennem det?"

„Naar vi gør det, Sammy," sagde Kaptajn Jim, „saa vil jeg tro, at jeg virkelig er paa en Sørejse!"

VII. KAPITEL.

Godt Nyt fra Sardis.

Da Roland Clewe efter Rejsen fra Kap Tariff, der vilde have været kedelig for ham, hvor kort den saa havde været, ankom til Sardis, var hans Tanke især optaget af de Folk, som var blevne tilbage i Ishavets Dyb, men det hindrede ham ikke i at sysselsætte sig med det andet store Maal, han havde sat sig. Forskellige Steder paa Rejsen havde han faaet Efterretninger fra *Dipsey*, saa at han vidste, at alt for saa vidt var i Orden, og da han traf Fru Raleigh, havde hun meget at fortælle ham om, hvad man kunde kalde det indre Liv paa det lille Skib.

Men medens Clewe holdt sig i Forbindelse med Polaregnene, længtes han dog ogsaa efter at benytte det Middel, han troede, han havde til at se ned i Jordens løndomsfulde Dyb. Arbejdet paa den store Maskine, med hvilken han vilde frembringe sin artesiske Straale, var gaaet meget tilfredsstillende frem, og der var al mulig Grund til at tro, at han snart kunde sætte den i Virksomhed.

Han fandt, at der var sket en Forandring med Margaret Raleigh i den Tid, han havde været borte. Hans Fraværelse havde været kort, men Forandringen var tydelig nok. Hun var roligere, og hun var mere optaget af hans Foretagender. Hun havde altid haft megen Interesse for dem, men nu syntes hendes Interesse ikke blot at være bleven dybere, den var tillige forbunden med en vis Ængstelse. Hun havde været en ivrig og frejdig Medarbejderske, for saa vidt hun kunde være det; men medens hun var fuldt saa ivrig nu, var Frejdigheden forsvunden.

Dette overraskede ikke Clewe; han syntes, det var den naturligste Ting af Verden; thi denne Ekspedition til Nordpolen var nok til at tynge paa enhver Kvinde, som havde en virkelig Part og Andel i den og maatte føle, at meget af Ansvaret hvilede paa hende. Undertiden tyngede dette Ansvar meget stærkt paa ham selv. Men naar han kom til at tænke paa den lille Flok, der sejlede paa Havets Bund i fjerne, øde Egne, medens han sad paa sin magelige Stol, og, hvad der ofte hændte, en kold Gysen fo'r igennem ham, saa gik han hurtigt hen til sit Telegrafapparat, og naar han havde hørt fra Sammy Block, at de havde det godt, saa fortsatte han sit Arbejde med Frejdighed og Mod.

Men gode Nyheder der oppe fra syntes ikke at opmuntre Fru Raleigh; de lod ikke til at kunne banlyse hendes Ængstelse.

„Hr. Clewe," sagde hun, da han besøgte hende Morgenen efter sin Hjemkomst, „hvis De nu hørte daarligt Nyt fra *Dipsey*, eller slet ikke hørte fra Skibet, hvis De ikke fik Svar paa Deres Telegrammer — hvad vilde De saa gøre?"

Han saa' lidt betuttet ud.

„Det er et frygteligt Spørgsmaal," svarede han; „jeg har ofte gjort mig det selv, men ikke fundet noget tilfredsstillende Svar paa det. Som jeg har sagt til Dem og mig selv: der synes ikke at være nogen Grund til at vente en Ulykke. Der er ingen Storme i det rolige Dyb, hvor *Dipsey* sejler. Isen synker ikke ned fra Overfladen, og selv om et flydende Isbjerg skulde vende sig, hvad de undertiden gør i det aabne Hav, saa holder *Dipsey* sig dybt nok til at undgaa en saadan Fare. Jeg er virkelig næsten sikker paa, at hvis den skulde støde paa noget, der kunde hindre den i at holde sin Kurs mod Polen, saa kunde den ikke gøre andet end vende og komme tilbage. Hvis den Mulighed indtraf, at jeg ikke fik Telegrammer mere, saa vilde jeg tænke, at Kablet var sprunget, og jeg vilde vente nogle Dage, før jeg blev alvorlig bekymret. Vi har forudset et saadant Uheld. *Dipsey* er udrustet som Kabelskib, og hvis det knækkede Kabel ikke ligger alt for dybt, saa kan den faa fat i det; men jeg har givet Ordre til, at hvis et saadant Uheld skulde indtræffe, og de ikke kan genoprette Forbindelsen, saa skal de vende tilbage."

„Hvortil?" spurgte Fru Raleigh.

„Naturligvis til Kap Tariff. *Dipsey* kan ikke tilbagelægge noget betydeligt Stykke Vej paa Oceanets Overflade."

„Og saa? " spurgte hun.

„Ja, saa vilde jeg saa hurtigt som muligt rejse til Kap Tariff og lægge Planer til en Genoptagelse af Foretagendet eller tage dem med hjem. Hvis de ikke skulde kunne komme tilbage til Kap Tariff — ja, saa véd jeg ingen Ting. Men lad os ikke tænke paa det."

„Men De vil under alle Omstændigheder tage derop?" spurgte hun.

„Ja, jeg vil."

Fru Raleigh svarede ikke: hun sad og stirrede ned mod Gulvet.

„Men hvorfor skal vi plage os med den Frygt?" vedblev Clewe. „Vi har taget alle mulige Farer i Betragtning og søgt at forebygge dem, og nu for Øjeblikket gaar jo alt fortræffeligt, saa der er al mulig Grund til at haabe det bedste. Det gør mig ondt at se Dem saa ængstelig og nedtrykt."

„Ja, Hr. Clewe", svarede hun, „jeg har mange Ængstelser; det er ganske naturligt, og jeg kan ikke gøre for det. Men der er kun een Ting, som gør mig alvorlig bekymret."

(Fortsættes.)

Vi indrømme villigt, at vi tage fejl i Almindelighed, men i det enkelte Tilfælde vil vi altid have Ret.

Der gives flere Kvinder, som hykle Ligegyldighed end Kærlighed.

En berlinsk Forbryderkafé ryddes.

En berlinsk Forbryderkafé ryddes.

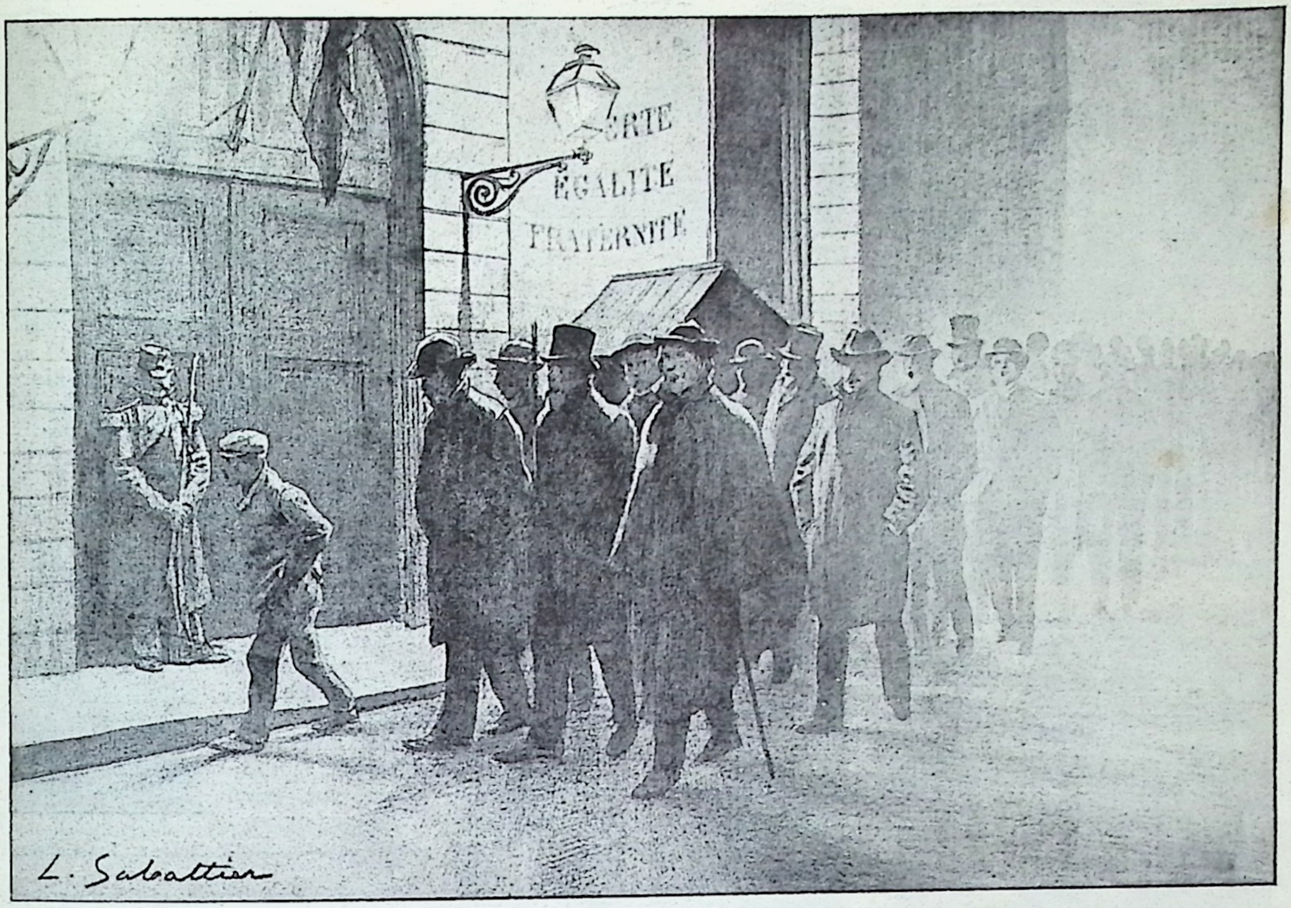
Ovenstaaende Billede viser et Interiør fra en moderne berlinsk Forbryderknejpe, en af de saakaldte *Kaschemme'r*. Det er elegante, vel oplyste Kaféer, der ligger paa Hovedstrøget og som besøges af et Publikum, der i ingen ydre Henseende adskiller sig fra det sædvanlige: det er vel paaklædt, roligt og stilfærdigt; — ikke desto mindre bestaar det af Storstadens mest berygtede Indbrudstyve og Hælere. Undertiden kommer Politiet over dem, og arresterer da hele Selskabet, hvoriblandt ofte en eller anden skikkelig Spidsborger befinder sig uden Anelse om, hvem det er, han omgives af.

Fotografisk Atelier i en Jærnbanevogn.

Paa Paris' ydre Boulevarder, i Wiens Prater og paa lignende Steder i andre store Byer kan man mellem den Markedstummel, som har frit Spillerum der, ogsaa træffe Telte eller Smaaskure, der rummer en lille og ganske primitiv fotografisk Forretning. Her kan det højstærede Publikum i en Hast blive fotograferet og faa Billedet med straks. — I Amerika kender man vel lignende ambulante Fotografer, men uden Sidestykke i Evropa er det sikkert, at en fotografisk Forretning i *St. Louis* har ladet bygge Jærnbanevogne med fuldkommen Atelierindretning og arrangeret sig med Jærnbaneselskaberne, saa at den kan befordres med i Togene. Atelierets Bestyrer følger sine Chefers Angivelser og gør Holdt i Smaabyer og ved landlige Stationer, hvor ingen fastboende Fotografer findes. Han ekspederer de forefaldne Bestillinger og naar Markedet er afsøgt, kører han med Pik og Pak til sin næste Station. Salonen i Vognen er ca. 18 Fod bred og ca. 60 Fod lang, og som man ser, udstyret ganske paa Fotografmanér.

Fotografisk Atelier i en Jærnbanevogn.

Manifestationer i Paris.

Manifestationer i Paris.

Efter en fransk Tegning gengiver vi hosstaaende Billede, der viser en Scene af det parisiske Gadeliv en af de sidste Aftener. En tæt Taage hviler over Byen, og kvæler alle Lyde, dæmper alt Lys. Pludselig dukker frem af Mørket en Skare unge Mænd, to og to sammen, en uendelig Række, 600, 800, maaske 1000. De har store bløde Huer ned over Haaret; det er Studenter. De gaar og raaber. Ustandseligt drager de forbi, de blege Ansigter, de aabne Munde. „Død over Jøderne!“ raaber de ustanseligt, „Død over Jøderne! Død over Jøderne!“ raaber de ud i Taagen, „Død over Jøderne! Død over Jøderne!“ I Baggrunden skimtes en offentlig Bygning. Liberté, Egalité, Fraternité ses derpaa med kæmpestore Bogstaver. Frihed, Lighed, Broderskab, Humanitetens store Devise, prækes fra den kolde Sten. Men udenfor raaber Livet. Og den smukke Revolutionsformel synes saa besynderlig død som Baggrund for disse lidenskabelige Raab af levende Munde.

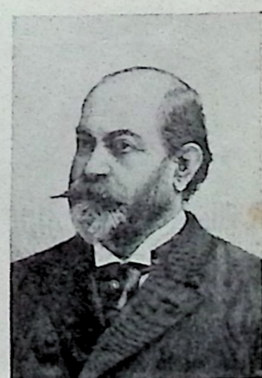
General Zurlinden.

General Saussier.

General Saussier, Paris' militære Guvernør, Vicepræsident i det øverste Krigsraad og Generalissimus for Hæren og Flaaden i Frankrig, faldt forleden for Aldersgrænsen, 70 Aar gl., hvorfor han hædredes med en yderst sympathetisk Manifestation af sine tidligere Krigskammerater og af utallige Deputationer, som bevidnede ham deres Respekt for hans uplettede Retsindighed og store militære Erfaringer.

Hans Efterfølger som Guvernør i Paris er General *Zurlinden* bleven; han er endnu uden Berømmelse, men vil maaske i en nær Fremtid erhværve den.

Professor Schenck.

FRA POL TIL POL

UGENS REVUE.

Af Grosserer *C. F. E. le Maire,* som forleden Dag fejrede sit Jubilæum, bringer vi i Dag et Fotografi, det sidste, der eksisterer, taget i forrige Uge. Vi minder om Jubilarens store og gode Gerninger. 1848 grundlagde han Bankierfirmaet Smidt og le Maire, som ophævedes 1884 efter Smidts Død. 1849 blev han Medlem af Grosserer-societetets Komite, i 1873 dens Næstformand. Han var med til at stifte Privatbanken og Burmeister & Wain, og først og fremmest Københavns Handelsbank 1873.

Grosserer le Maire.

I Finansministeriet

er der indtruffet den Begivenhed, at den 75-aarige Departementschef *C. A. Caroc* har indgivet sin Afskedsbegæring, som modtoges, hvorefter han fra første Februar trækker sig tilbage. Han blev juridisk Kandidat i 1850, i 1851 Assistent under Bestyrelsen for Invalideforsørgelsen, og kom i 1857 ind i Finansministeriet. Her har han virket siden da til nu, først som Fuldmægtig i dets Sekretariat, fra 1873 som Chef for dets første Departement, fra 1876 tillige som Chef for Koloniernes Centralbestyrelse. I 1880 blev C. Kommandør af Dannebrog af 1ste Grad, og nu er han bleven Konferensraad.

Konferensraad Caroc.

Dødsfald.

Den danske Adel har mistet et fremragende Medlem, idet Enke-Lensgrevinde *Raben-Levetzau* til Lekkende ved Præstø forleden afgik ved Døden her i Byen i en Alder af 76 Aar. Den afdøde, der var kendt for sin ualmindelige Godgørenhed mod Beboerne paa sit Gods, efterlader nu dette til sin eneste Søn, Grev F. C. O. Raben-Levetzau, som tidligere overtog Grevskabet Kristiansholm paa Lolland og flere andre Godser. Lensgrevinden efterlader sig desuden tre Døtre, der alle er gifte: En med Grev Bernstorff-Mylius til Kattrup, en anden med Kammerherre Grev Adam Moltke, den tredje med Kammerherre, fhv. Marinekaptajn Bille.

Lensgrevinde Raben.

En kendt slesvigsk Journalist, fhv. Advokat *J. C. Pingel* i Sønderborg er død, 74 Aar gammel. Pingel, som siden 1876 havde opholdt sig i København som Klasselotterikollektør, var tidligere Redaktør af Dybbølposten i Sønderborg, og lige til sin Død skrev han Artikler i danske og slesvigske Blade, væsentlig om Politik. Hans klare Fremstillingsævne, og skarpe, rammende Stil var almindelig anerkendt, ogsaa af dem, der ikke delte hans politiske Synsmaade. Sin store Kærlighed til Sønderjylland bevarede han usvækket til det sidste.

Advokat Pingel.

Restavratør *Larsen,* Stifter af de kendte Selskabslokaler paa St. Anna Plads, og Fader til de nuværende Ejere, er afgaaet ved Døden. Hr. Larsen var kendt af mangfoldige Københavnere, især af den ældre Generation; i gamle Dage var hans Lokaler ogsaa højst mondaine.

Restavratør Larsen.

Sysselmand *H. C. Müller* er død i en Alder af 79 Aar. — Han var en lang Tid Rigsdagsmand for Færøerne, men trak sig i 1890 tilbage fra sin politiske Gærning. Hans Bøger: „Færøernes Fuglefauna“ og „Grindefangsten ved Færøerne“ anses for paalidelige Kildeskrifter.

Sysselmand Müller.

I Rønne er den engelske Vicekonsul *Hintze* død. Han var overordentlig afholdt i Byen og ved sine talrige Forbindelser hele Bornholm over kom han til at spille en stor Rolle i den lille flittige Øs Forhold til Omverdenen.

Konsul Hintze.

Première i Aalborg.

Fru Charlotte Eilersgaard.

Fru *Charlotte Eilersgaard*, der allerede i adskillige Aar har leveret Smaabidrag til vore illustrerede Blade, og som i 1896 fik sit dramatiske Debutarbejde *„Gjertrud“* frem paa Dagmarteatret, hvor det vakte en Del Opmærksomhed, har nu fuldført et nyt Skuespil i 3 Akter *„Den kære Svigermama“*, som i Søndags opførtes første Gang paa Scenen i Aalborg, og blev modtaget med stærkt Bifald og Fremkaldelser.

Krisen i Frankrig

beskæftiger Evropas Opmærksomhed i stedse stigende Grad; fra Paris udbreder der sig en elektrisk Strøm, der endog i saa fjærne Samfund som vore fremkalder forbavsende Fænomener: Partier adsplittes, Fjender slutter sig sammen, Frænde staar op mod Frænde, og ellers forstandige Folk forledes til de største Ubetænksomheder.

Imidlertid er Sagen i sig selv alvorlig nok, og paa det Stadium, hvor den befinder sig, mens disse Linjer skrives, burde alle rettænkende Folk kunne forenes i følgende Betragtning.

Den offentlige Mening har under den tredje Republik gjort et Ødelæggelsens Værk i Frankrig. Republikens Institutioner er en efter en undergravede af Republikens Presse. De Avtoriteter, som Demokratiet skabte, har det selv tilintetgjort. Først og fremmest Rigsdagen. Ved de ustandselige Mistænkeliggørelser, de vanvittige Beskyldninger for Uhæderlighed, hvormed de forskellige Partier skiftevis har slaaet hinanden af Marken, er alle politiske Avtoriteter: fra Regeringerne, fra Majoriteterne til Minoriteterne og de enkelte Medlemmer af Kamrene hjælpeløst kompromitterede. Domstolene, som af en alt for aarvaagen Presse underkastedes den personligste Kritik, er mistænkeliggjort paa samme Maade og næsten i samme Omfang som Rigsdagen.

Og Pressen selv. Under den glatte, saa harmoniske Overflade, som den parisiske Presse til daglig viser frem, men som søndres hver Gang der kommer Uro i Luften, skjules et dybt, et rasende Had mellem de enkelte Elementer.

Personlig Forfængelighed, Pengelyst, Kvinder træder her i Stedet for ideelle og politiske Motiver, og Pressen, som skulde være Republikens første Vogter, dens traditionelle Dyd i tusind Munde, er nu den mest korrumperede af alle dens Institutioner.

Tilbage stod *Hæren*.

Her i Landet, hvor man har en kedelig Tilbøjelighed til direkte at overføre hjemlige Forhold paa fremmede, og at dømme det ukendte ganske efter samme Maalestok som det, man kender, her aner man ikke, hvad Hæren betyder i Fankrig. Medens Hæren i Tyskland er skabt fra oven, ved et Magtbud, og opretholdes kunstigt ved Skattepaalæg og en allerhøjeste Protektion, som spottes og bliver ilde set af Folket selv, er Hæren i Frankrig selve Folkets Livsnerve. Hæren er Vennen, som hver Familje i Landet er knyttet til ved personlige Baand; Hæren er Beskytteren, der samlede alles Tillid og Haab, mens Frankrig stod ene i Evropa; Hæren er Hæderen, *la gloire*, som selv efter Nederlaget bevarede Folkets trodsige Beundring. Fortjent eller ufortjent er Hæren dette vidunderlige Lands Pulsaare. Skæres den igennem, visner Landet og dør.

Det er dette, Zola ikke har betænkt. Ledet af sin personlige Forfængelighed og af en kortsynet Lidenskabelighed, som glemmer det heles Velfærd for en Enkelts mulige Frelse, har han ved sine ustyrlige Angreb paa Hæren handlet fuldkommen upatriotisk. Paa dette Tidspunkt er det umuligt at forudse Følgerne af hans Færd, men hvordan de end saa bliver, kommer han til at fortryde dem. Selv om han ikke opnaar, hvad han ønsker, har hans fantastiske Beskyldninger udbredt en Mistillid til den eneste Avtoritet i hans Fædreland, som under vanskelige Forhold i Landet har den souveraine Myndighed til at straffe og at frelse, — den eneste Avtoritet, som i Landets Forhold til den øvrige Verden kan bevare dets uundværlige Prestige. Hvis han naar sin Hensigt, vil den næsten uundgaaelige Følge blive den Ulykke, han selv har givet en saa lidenskabelig og gribende Fremstilling af — *La debâcle:* Sammenstyrtningen.

Thi *den ene Mand*, der kan frelse Frankrig, er ikke at se endnu.

Sven Lange.

Danske Redaktører. — VII.

Redaktør L. Wiggers.

Lauritz O. Th. Wiggers, sammen med C. Carstensen og F. Bauditz Redaktør af „Nationaltidende“, er født den 30. Marts 1844 i Nykøbing S. Fra 1864 til 69 var han ansat som Lærer ved Kommuneskolerne i København, 69 til 84 Overlærer i Sakskøbing, 84 til 87 Overlærer i Aarhus og derpaa Inspektør ved Hindegades Kommuneskole i København.

W. er ikke alene en anset og afholdt Skolemand, men ogsaa en ivrig og af Partiet højt anskreven Højrepolitiker. Han har været Formand for Højreforeningerne i Lolland-Falsters Stift og Formand for den konservative Klub i Aarhus; nu er han Formand for Højres Arbejder- og Vælgerforening i Kbhvn. samt Medlem af Højres Repræsentantskab og Forretningsudvalg.

Ved Siden af sin Skole- og Politiker-Virksomhed har W., der er en energisk og saare flittig Mand, faaet Tid til at være Medarbejder ved Lolland-Falsters Stiftstidende, Jyllandsposten, Dagbladet og Nationaltidende. Ledelsen af sidstnævnte Blads Undervisningstidende overtog han i 93, og den 1. Novbr. 96 indtraadte han som „der dritte im Bund“ i dets Redaktion.

Sophus Michaëlis, æstetisk Redaktør af „Tidens Krav“, er født den 14. Maj 65, blev Student med Udmærkelse 84, Cand phil. 85 og Cand. mag. i 91 med Fransk som Hovedfag.

Havde allerede som Student i 88 debuteret i Literaturen med en Digtsamling, udgav i 91 „Synd“, i 92 Fortællingen „Vanemennesker“, i 93 Fordanskningen af det gammelfranske Poëm „Aucassin og Nicolete“ og Digtene „Solblomster“, i 95 Romanen „Æbelø“ og i 96 Teksten til sin Ven Ennas Opera „Aucassin“. Har desuden leveret Bidrag til forskellige Blade og Tidsskrifter og er Medarbejder ved Salomonsens Konversationsleksikon, hvor

Redaktør Sophus Michaëlis.

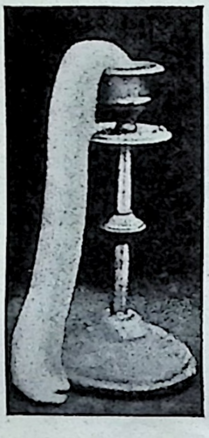
han behandler Afsnittet om fransk Literatur.

En talentfuld Forfatter og fin Stilist, der — ogsaa uden sin genialiserende Frisure — vilde kunne gøre sig gældende som særegen og personlig. Har ved sammen med sin Hustru at slippe levende fra Gentofte-Katastrofen Landet over faaet sit Navn bekendt selv i Kredse, hvor han som lyrisk Digter og Kritiker endnu ikke var gaaet ind i Bevidstheden.

WINNECKES KOMET. — I Aaret 1858 opdagede Winnecke den efter ham opkaldte periodiske Komet, der kommer igen med Mellemrum af 5—8 Aar. Dens mindste Afstand fra Solen er 17, dens største 112 Millioner Mil. Denne lille Komet, som efter Forudberegning skal komme Solen nærmest den 21. Marts d. A. blev den 2. Januar Kl. 2 Morgen opdaget paany af *Perrine* paa Lickobservatoriet. Den stod da i Stjernebilledet Vægten og gaar Øst paa gennem Ophiuchus. Midt i Februar har den naaet Sobieskys Skjold.

Torvald Køhl.

VIRKNINGER AF VARME OG KULDE. Gennem hosstaaende Billeder bringe vi to i høj Grad forskellige Resultater, hvoraf det ene skyldes en meget varm Dag, det andet en meget kold Nat. Det ene Billede viser saaledes en Stage, hvori et Lys der som Følge af Var-

men paa en hed Solskinsdag har bøjet sig helt ned paa Bordet. Det andet Billede fremstiller en Flaske der en Vinternat har været udsat for stærk Kulde. Som det fremgaar af Billedet, der ligeledes skyldes et Fotografi, er Proppen sprunget af og den udstrømmende Væske øjeblikkelig stivfrossen.

EJENDOMMELIGT FOTOGRAFI-RESULTAT. Originalfotografiet, hvoraf dette Billede er en Gengivelse, har været forelagt forskellige Kapaciteter paa Fotografiens Omraade uden at det dog er lykkedes nogen at give en fyldestgørende Forklaring over Grunden til at Hesten kun fremviser tre Ben, skønt den selvfølgelig har fire. Det kan ikke have været Pladens Skyld, da Hjulet paa Vognen i saa Fald ikke kunde være kommet saa tydeligt frem. Aarsagen kan heller ikke have været den, at Hesten har flyttet sig under Fotograferingen, da en saadan Bevægelse ogsaa vilde have rystet Vognen og gjort hele Billedet uklart —.

Men hvad er da Grunden? Maaske er en af vore Læsere istand til at løse dette Problem.

VORE BILLEDER.

MED Fru Annie Besants Foredrag i frisk Minde interesserer det sagtens vore Læsere at se, hvorledes Fru *Blavatsky*, den moderne Theosofi's Stormester tager sig ud. — Paa Omslagets Forside bringer vi et Fotografi af Fruen.

Inden i Bladet bringer vi et Billede af Wieneren Prof. *Schenck*, hvis Teorier om Menneskenes Bestemmelse paa deres Børns Køn har vakt saa stort et Røre. Teorierne trænger endnu til Bekræftelse.

Ægtemanden (irriteret):
— Jeg gad vide, hvorfor I Kvinder som Regel vælger Jer Støvler, der er for smaa?
Fruen (ondskabsfuldt):
— Det skal jeg saamænd sige Dig, lille Ven. Jeg antager, at vi i det Tilfælde handler efter saa omtrent det samme Princip, som naar vi vælger os en Mand.

HOVEDBRUD.

Prisen paa en Favn Brænde af Bøg, El og Fyr er forholdsvis 19, 15 og 11 Kr. Der købes 20 Fv. af disse tre Sorter til en Gennemsnitspris af $17\frac{4}{5}$ Kr.; hvorm. hele Favne er der af hver Slags?

LØSNING
paa Regneopgaverne i Nr. 17.

1) 18 Personer.
2) 24 Mile.

HAVDE JEG, O HAVDE JEG EN DATTERSØN.

Alfred Tofft.

AF ALFRED TOFFTS „J. P. JACOBSEN-ALBUM“, UDKOMMET PAA W. HANSENS MUSIKFORLAG.

Mandfolk.

Fortælling af Gustav Wied.

DET var Kammerraad Fenger, Hotelejer Krogh og den lille Lærer Andersen ved Borgerskolen, der en Søndag Formiddag sad inde i Skænkestuen i Hotel „Blaa Løve" paa Torvet i den lille By Tutiput.

De sad og grundede tankefuldt over hver sin Kaffepuns og stirrede dybsindigt ud gennem Vinduet.

— Der er ingen Bid i Dag! sagde Hotelværten og rystede trist paa Hovedet, da en Mandsperson, der syntes at stile lige hen mod Hotellets Port, bøjede af i Tide og skraaede ned ad en Sidegade.

De to andre sagde ingenting. De nippede bare af og til af Punsen og lyttede ellers stille til Fluernes Summen oppe under Loftet.

Det var 28° Reaumur i Skyggen. Paa én Gang faldt det den lille Andersen ind, at de tre, der sad her, netop akkurat repræsenterede en samlet Vægt af 666 Pund Kød og Knogler levende Vægt.

De havde ude i Forstuen prøvet Kroghs nye Decimalvægt, og Værten havde andraget godt 281, Kammerraaden 265 og Andersen selv smaa 120 Pund.

Han smilede og skulde lige til at publicere denne interessante Opdagelse, da den lange, tørre Politifuldmægtig Lehman kom gaaende forbi Vinduerne.

„Der gaar Hanen!" sagde Krogh.

„Kø, hø, ja!" gryntede Kammerraaden.

„Hvorfor kalder I ham „Hanen"?" spurgte Andersen og stak sit lille nyfigne Ansigt frem over Bordet.

„Véd De ikke *det?*"

„Næi . . . Jeg er jo ny i Byen".

Nu kom der Liv i Kammerraaden og Værten. De vendte sig om mod den ukyndige Lærer og vilde fortælle begge to:

„Nu skal De s'gu høre!" sagde Krogh.

„Næ lad nu mig!" sagde Fenger.

„Hvorfor det? Jeg kan jo Historien ligesaa godt!"

„Jamen, det var ude paa min Gaard, det skete!"

„Ja, saa tror jeg, at Hr. Kammerraaden kan bedst!" sagde Andersen og smilede affabelt til Rangspersonen.

„Gud bevares!" sagde Krogh med en høflig Bevægelse af sine 281. „Jeg bøjer mig altid for mine Gæsters Vilje!"

„De gør Fa'en, gør De!"

„I Kongens og Lovens Navn: begynd!" sagde Værten.

Og Kammerraaden begyndte:

„Ja, De kender da Fuldmægtig Lehman?"

„*Det* gør vi!" sagde Krogh.

„Hold nu Mund, Kroholder! ellers bli'er De smidt ud af deres egen Beværtning!"

„Det skal der uvilkaarlig *meget* store Drenge til!" sagde Krogh og saa ned ad sine Lemmer.

Kammerraaden drev ham et Slag over Armen,

„Pas paa, De ikke støder Dem!" sagde Krogh.

„Og fortæl saa!" sagde han; „„Piskeren" er ved at revne!"

En „Pisker" var i Tutiput den populære Betegnelse for en Lærer.

„Ja fortæl, fortæl!" sagde Andersen ivrig.

Og Kammerraaden vendte sig om mod ham og begyndte igen:

„Hvorfor vi kalder Lehman for „Hanen", spør De? Hæ, hæ, det skal jeg sgu sige Dem! Manden holder meget af Fruentimmer. Naa, det er han vel itte ene om . . ."

„Aa nej", sagde Krogh med Overbevisning „vi er vel alle Mandfolk for Vorherre."

„Javel, men saa gale som Lehman tror jeg sgu ingen af os har været! Hos ham er det vist ligefrem blevet til en Sygdom. Han kan guhjælpeme ikke se et kønt Kvindfolk, uden at han straks er paa Tæerne! Her i Byen skal han nok nære sig, siger man, for han er svært bange for Principalen. Men naar han kommer ud paa Landet til Avktioner, eller Udpantninger, eller den Slags, saa maa vi passe godt paa vore Fruentimmer, særlig naar det begynder at mørkne."

„Cyclen!" indskød Krogh, der begyndte at blive ked af den lange Indledning.

„Ja, saa her for et Par Aar siden", nikkede Kammerraaden —, fik han sig jo en Cycle. Jeg tror sgu bare, det var for bedre at kunne komme omkring og se paa Pigerne!"

„*Tror* De!“ sagde Andersen og lignede en Spidsmus.

„Gu tror jeg saa, ja! Hva' Krogh?“

„Ja—a, han kunde vel ikke faa nok i Skridtgang?“

„Næi, og saa rullede han jo rundt nu ude paa Vejene om Aftenen, naar Kontoret var lukket. Bedst som En gik der, saa kom han strygende forbi! Go'aften Fuldmægtig! Hvorhen gælder Rejsen? Jeg kører en Tur, sagde han, for min Fordøjelse! Og væk var han!“ —

„Han *kunde* jo ogsaa nok se ud til at ha' haardt Liv!“ sagde Hotelværten og stirrede stift ud for sig, som saa han i et Syn Fuldmægtigens Skikkelse.

„Aa ja!“ medgav Kammerraaden. Og saa fortsatte han: „Men mødte han Fruentimmer, saa stoppede han op og gav sig i Snak med hende. Det var ham ligesaa umuligt at la' være som at krybe til Maanen!“

„Det er forfærdeligt, naar det kommer saavidt med et Menneske!“ hviskede den lille Andersen; han laa nu helt hen over Bordet for at lytte. — „Men man har dog en *Vilje!*“ sagde han.

„Gu' har man saa!“ nikkede Kammerraaden. — „Det ved Gud man har.“

Men Krogh, der ønskede at fremme Forhandlingens Gang, sagde bare:

„Mejersken!“

„Jovel, jovel!“ skyndte Kammerraaden sig — „nu kommer hun! Ja, jeg ha'de jo her i Fjor en Mejerske“, vedblev han saa — „et Satans kønt Stykke Fruentimmer! hvid og rød og velskabt, som en Dukke . . .“

„Har De hende endnu?“ spurgte Lærer Andersen med hypnotiserede Øjne.

„Næi, hun er rejst. Men Fuldmægtigen rullede jo saa tit forbi min Gaard den Gang og saa hende ude paa Marken, naar de malkede, og inde i Bryggerset og nede i Mejeriet; og han blev jo naturligvis straks betændt. Men hun vilde s'gu ikke ha' noget med ham at gøre, hvormeget han end krissemissede og strakte Hals. Det var lige knap nok, at hun vilde hilse Go'aften paa ham, end sige da høre paa ham og svare ham. Og han saa saa forfærdelig slukøret ud, naar han igen krøb op paa Cyclen og trampede afsted. Jeg saa ham jo saa tit inde fra Kontorvinduet og havde til Tider næsten ondt af ham. Men grine maatte jeg naturligvis ogsaa!“

„Hønsegaarden!“ mumlede Værten.

„Lad nu være, Krogh!“ sagde Kammerraaden let pikeret. — „Er det mig, der fortæller Andersen Historien, eller er det Dem? . . . Ja, vores Hønsegaard“, fortsatte han saa — „ligger udenfor Mejeribygningen ud mod Landevejen. Jeg har ladet slaa et Staaltraadsnet paa Træerne langs Grøftekanten, det er halvtredje Alen højt, saa Hønsene kan ikke komme udenfor. Jeg var ked af at ha' dem rendende ude i Gaarden og Haven. Og derinde kan de jo ogsaa ha' det rart nok, for der er baade Sol og Skygge og et lille Vandhul har jeg ladet grave. Fuldmægtigen var saa tit kravlet af Cyclen og havde staaet og set paa Putterne. Det vil sige, det var Fa'en ikke *de* Putter, han brød sig om. Hæ, hæ! Det var Mejersken, som gik og puslede derinde bag Vinduerne i Mejeriet, der trak ham! . . . Hva' si'er De, Krogh?“

„Tremmerne!“ mumlede Værten.

„Ja det er sgu sandt!“ nikkede Kammerraaden. „For ikke at Hønsene skulde flyve ind i Bryggerset, naar Vinduerne stod aabne ud til Aflukket, saa havde jeg sat Tremmer for, saa at de ikke kunde komme igennem! Og naar Mejersken var derinde bag Stængerne, saa blev hun ligesom mere modig. Hun nikkede ud til Fuldmægtigen og smilte helt venlig. Men saa prøvede jo Lurifaksen et Par Gange paa at gaa ind til hende og bede hende gi' sig lidt at drikke. Men saa var hun stram igen og lod en af Bryggerspigerne besørge ham og gik selv ind paa sit Værelse. Og naar han saa var kommen op paa Cyclen og skulde til at fare afsted, saa stod hun ved Vinduet og nikkede til ham og smilte og kyssede paa Fingeren!“

„Ja, Kvinden er en Gaade!“ sagde Lærer Andersen. „Og hva' saa?“

„Ja saa kørte han jo. Men han har vel tænkt sig, at naar bare han holdt ud, saa gav hun sig nok!“

„Hanen!“ indskød Hotelejeren, der stadig hastede mod Historiens Pointe.

„Hanen, ja, hæ, hæ!“ lo Kammerraaden uden denne Gang at tage Værtens Afbrydelse fornærmelig op, „nu kommer vi til den! . . . Se, gaa ind og bede om Drikke, turde Lehman jo ikke mere. Pigerne grinte a' ham; de vidste jo nok, hva' der puslede. Men hver eneste Aften, naar Vejret var til det, kørte han forbi paa sin Cycle. Landevejen er jo for alle, Og saa var det en Aften, da han igen saa langeligen kigger til Vinduerne, at han ser en stor rødbroget Hane sidde med den halve Krop ud mellem Tremmerne fra Bryggersen. Fanden maa vide, hvordan den var kommen der ind! Den hængte nu med Halsen og Hovedet ned ad Muren og gloede helt melantrist ned til Hønsene. Den sagde ingen Ting, for det kunde den vel ikke; men den var ganske sprutrød i Kammen af bare Klemmelse. Og saa gik det jo paa en Gang op for Fuldmægtigen, at Fyren sad fast mellem Tremmerne, og at han nu havde en rigtig god Grund til at vove sig ind i Mejeriet. Og han ejn, svej, drej, ned af Cyclen og ind i Bryggerset. Mejersken staar jo lige inden for Døren nede i Kælderen og slaar en Drittel Smør til. Men da hun ser Urias, lægger hun Hammeren og vil gaa. Jomfru Bruhn, puster han, for Kærligheden sad ham jo oppe i Halsen: Jomfru Bruhn . . . Hva' er

der? spør' hun. Der sidder en Hane, begynder han og peger. Hvor? siger hun og griber sig til Haaret, det gør Fruentimmer jo altid. Der sidder en Hane og kvæles . . . Hvor? skriger hun og ryster paa Skørterne, nu tror hun, at Hanen er dér. Der sidder en Hane ude i Bryggerset i Tremmerne i Vinduet og er ved at kvæles! Hun op ad Kældertrappen og ud i Bryggerset. Og dér sidder Hanen! Fuldmægtigen bener efter hende, og saa hjælpes de samdrægtigen med at faa Dyret pillet løst. Og hvordan det saa gaar eller ikke, det ender da med, at Jomfruen inviterer Lehman med ind paa sit Værelse og gi'r ham et Glas skummende nymalket Mælk at drikke. Og saa ved jeg ikke, hvad han har sagt til hende, eller prøvet med hende; men et Kvarterstid efter kommer hun styrtende over i Borgerstuen og siger, at der er et Mandfolk paa hendes Værelse, og at Karlene maa komme og fange ham! Døren havde hun slaaet i Laas, sagde hun, og han var der inde! De gik jo saa der over alle sammen; og Forkarlen, der var gode Venner med hende, fik Nøglen og lukkede op! Ja, man kan jo tænke sig, hvad det maa ha' været for en Kattepine for Lehman at sidde derinde og høre hele Regimentet komme marcherende gennem Bryggerset!"

„Ja, føj for Satan!" bandede Krogh og rystede sine tykke Fingre i Luften, som om han havde brændt dem. — „Den har været ulden!"

„Og nappede De ham saa?" spurgte Lærer Andersen med stive Øjne.

„Næi!"

„Nappede De ham ikke?"

„Næi! For han var der ikke! Spøgelset ha'de slidt en af Tremmerne løs foran Vinduet og var hoppet ned i Hønsegaarden . . .

„I Kongens og Lovens Navn!" sagde Hotelværten begejstret, skønt han havde hørt Historien vel en Snes Gange,

„. . . Og derude fra hørte De jo saa et ukristeligt Spektakel, for Fuldmægtigen var smuttet ind i Hønsehuset, da han troede, han kunde slippe den Vej ud. Og derinde nappede De ham, for Døren var laaset udvendig fra. Og Hønsene skreg, og Hanerne galede, og Dunene fløj ham om Ørene, da de fangede ham!"

„Gjorde De noget ved ham?"

„Næi, De halede ham bare frem og lod ham løbe. Han var jo Herredsfuldmægtig. Men Gud forbarme sig, hvor var han flov, da jeg traf ham næste Gang", vedblev Kammerraaden. — „Og han holdt sig da siden fra *den* Hønsegaard. Men om han er bleven kureret saadan over det Hele, det véd jeg ikke".

„Jeg tror s'gu ikke, at det har kureret ham!" sagde Hotelejeren afgjort.

„Jeg tror det heller ikke!" sagde den lille Andersen.

„Ja, jeg s'gu heller ikke", sagde Kammerraaden.

„Det er forfærdeligt", sagde Andersen og rystede pædagogisk paa Hovedet. — „At et Mandfolk kan nedværdige sig saa dybt! Vi har jo dog Menneskeværd!"

De to andre svarede dertil intet. Men lidt efter arbejdede der sig op i Kammerraaden en stille Mindets Latter. Og da den naaede frem til Overfladen, sagde han:

„Hæ, hæ, hæ! jeg har s'gu en Gang ligget under en Seng en stiv halv Time!"

Hotelværten nikkede anerkendende og kneb polisk det ene Øje sammen:

„Og jeg har staaet i et Klædeskab!" sagde han.

„Det maa da saa ha' været et Dobbeltklædeskab!" mente Kammerraaden. — „Og De, Andersen? Naa!"

Pædagogen vred sig, forinden han kom med Svaret. Men da han troede at se Tegn til Foragt i de andres Ansigter, skød han Brystet frem og stak Næsen i Vejret og sagde:

„*Jeg* har siddet to Timer i en Puf, Hr. Kammerraad!"

„Ja, vi er s'gu da ikke *rene* Katolikker!" sagde Hotelværten med Selvfølelse.

Og saa blev der serveret en ny Omgang Puns.

EN PRØVET MAND. AMATØR-BILLEDE AF ELLEN FIBIGER.

Christen Købke.

Paa Mandag, den 7. Februar, er det 50 Aar siden, at Christen Købke, en af den danske Malerkunsts Stormænd, afgik ved Døden. Vi griber Lejligheden til at minde om hans Betydning for Landets gode Kultur, og bringer et Par af hans bedste Billeder.

Christen Købke.
Efter et Maleri af Marstrand.

Han blev f. i København 1810, og kom allerede i en ung Alder i Lære hos den Mand, der mere end nogen anden har ført den danske Malerkunst ind paa sunde Baner: *Eckersberg*. Hos ham lærte han en andagtsfuld Kærlighed overfor Naturen i alle dens Enkeltheder, og han lærte megen god Kunst, — først og fremmest en sikker Tegning, et strængt Perspektiv. De første af hans Billeder var vel noget paavirket af Mesterens Malemaade, men da denne byggedes op paa Sundhed og Natur, frigjorde hans egen Personlighed sig let og utvungent, og han blev hurtig sig selv.

Som ung var han barnlig og naiv, og han blev ved at være det hele sit Liv. Han havde ingen Kampe at gennemgaa, ingen Aabenbaringer at fordøje. Han saa paa Naturen med sine klare og friske Øjne, og som han saa, malede han. Hvad han ikke saa, eksisterede ikke for ham; Fantasi besad han ikke. Men Naturen ɔ: hele den ydre Verden omkring ham, alt hvad han mødte paa sin Vej, lærte han snart at gengive med uforlignelig Finhed og Sandhed.

Den gamle Sømand.

Hans første Storværk var et Mandsportræt, der er indlemmet i Nationalgalleriet under Navnet: *Den gamle Sømand*, og som hører til dets kostelige Skatte. Kunstkritikeren Emil Hannover skriver i sin dybt forstaaende Bog om Købke bl. a. følgende om dette Billede:

„En Malers Øje maa kunne frydes ved at se, hvor mageløst saadan noget som Underansigtet med det stubbede Haar er gjort, eller de røde Blodkar i det hvide af de fugtige Øjne, eller den fine Form i den tætlukkede Mund eller den lette Rødme i Kinderne. Alt sligt er mønsterværdigt. Det er paa en og samme Tid en Udformning af Enkelthederne, der vanskeligt kunne tænkes større, og en Helhed i Virkningen, der ikke kunne tænkes bedre. Farven i Hovedet har en egen mild Skønhed, og er udmærket stemt sammen med den grønliggraa Baggrund og den graablaa Frakke med de forgyldte Knapper. Selv om Penslen endnu er lidt klejnmodig og forsigtig, har den udviklet sig raskt i Frihed, og der er paa dette Lærred Strøg, i hvilke man fornemmer Tilløb til den overlegne Penselføring, der ikkun kort Tid efter gjorde Købke til en af de største Virtuoser, der har været mellem danske Portrætmalere.“

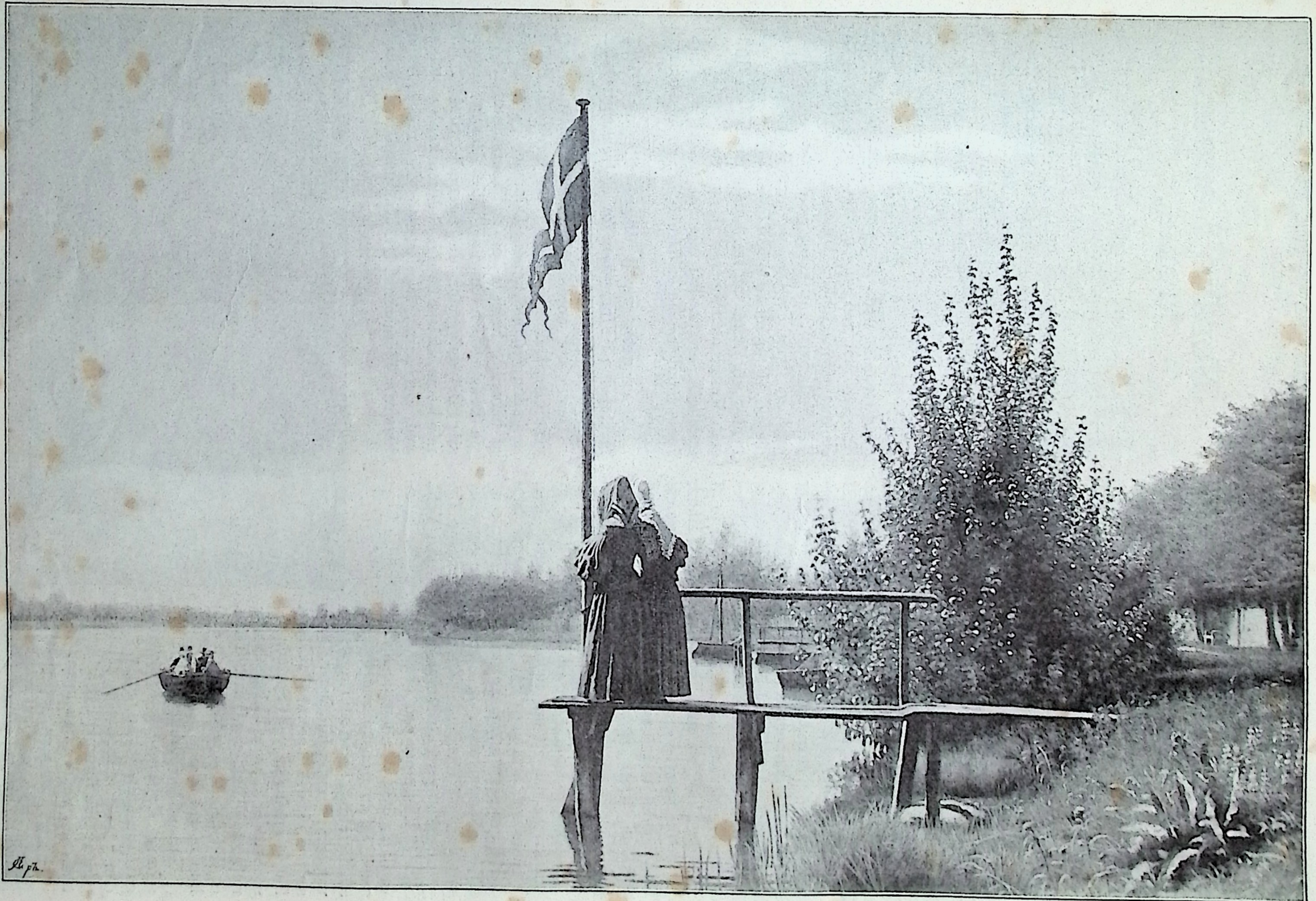

Købkes Moder.

Denne overlegne Penselføring naaede han allerede i det Portræt af sin Moder, som han malede faa Aar efter og som vi gengiver her, da det maaske er det mesterligste af alle hans Portræter. Hannover skriver: „Man kan næppe tænke sig et i Opfattelsen mere elskværdigt Billede end dette, og det rangerer højt mellem de Portræter af Kunstnermødre, paa hvilke vor Malerkunst er saa rig. Det er malet med en aldeles bedaarende Ynde og Lethed, og med en Virtuositet, til hvilken man kun vanskeligt fin-

Maleren Marstrand.

DOSSERINGEN VED SORTEDAMSSØEN.
EFTER ET MALERI AF C. KØBKE.

der Sidestykke herhjemme. Penslen sprudler af Kvikhed og Talent og synes at juble over den Opgave, den har faaet."

Det henrivende lille Portræt af Maleren Marstrand er ogsaa fra denne Tid. Det findes paa Nationalgalleriet og er saa lyst og indtagende og poetisk i Opfattelsen og i den koloristiske Virkning, at næppe noget Galleri ejer et smukkere Portræt.

Købke havde hidtil, — særligt gennem Paavirkningen fra Eckersberg — beskæftiget sig næsten udelukkende med Portrætkunsten. Friluftsmaleriet var dengang endnu ikke meget hyppigt blandt Kunstnerne; man lagde mere Vægt paa en nøjagtig Udformning af de enkelte Ting, man skildrede, end paa den frie Lufts Indvirkning paa Tingene, og paa Lysvirkningerne ude i Naturen. Men efterhaanden fangede ogsaa *Landskabet* Købkes Kunst i en saadan Grad, at han fik malet næsten ligesaa mange Friluftsbilleder som Portræter. Men hans Motiver var som oftest ringe, afgrænsede som de var af hans borgerlige Smag og smaa Erfaringer. Han valgte sig Emner fra Egne, som han nu engang kendte og havde faaet kær: Kastelsvolden, Søerne omkring København, og længere ud i Verden end til Frederiksborg vovede han sig aldrig. Han var jo af Sind og Skind en magelig, jævn dansk Mand, der nødig fjærnede sig saa langt fra Hjemmets Themaskine, at han skulde undvære den mer end to Aftner i Træk. Men i *Behandlingsmaaden* af sine Motiver var han saa fuldbaaren en Kunstner som kun de største.

Naturligvis skulde der en Udvikling til for at han kunde naa til sin fulde Højde ogsaa her. Og man ser, hvorledes han gennem mange Studier frigør sig fra den Eckersbergske skarpe og ufriske Formgivning, og efterhaanden giver sig sin sjældent følsomme Modtagelighed for Lysets og Luftens Indvirkning paa Farven i Vold. Som et Eksempel paa disse Billeder, der selv i vor Tid, hvor den direkte Naturiagttagelse jo er naaet til en ganske anden Grad af Brutalitet, staar som mønsterværdige Friluftsskildringer, hidsætter vi det berømte „Udsigt fra Dosseringen ved Sortedamssøen", der tilhører Nationalgalleriet, et Vidunder af sart Ynde, et Billede saa dansk i Tonen som kun meget faa.

Hermed har Købkes Kunst kulmineret. En senere Rejse til Italien gavnede ham ikke; han var for dansk, — de fremmede Motiver gengav han forunderligt fattigt og tørt. Saa vendte han hjem, fandt ikke den Paaskønnelse, som tidligere var bleven ham til Del, og døde kun 37 Aar gammel, krænket og bitter. Men om hans Minde staar der en lys, frisk og ren Glans.

Norske Lapper
i Alaska.

Paa sin Færd over Grønlandsisen medførte Nansen som bekendt ogsaa to Lapper, *Ravna* og *Balto*. De er nu bosat i Karasjh, hvor de siden er forsvundet i den Ubemærkethed, hvorfra Nansens Ekspedition for en Tid havde fremdraget dem. Men Grønlandsfærden henledede Opmærksomheden paa den lille haardføre Stamme, disse det nordlige Norges Nomader, som med sine Renhjorder færdes over de store Fjældvidder, levende det samme oprindelige Naturliv som deres Fædre gennem Aarhundreder før dem. Lapperne hænger med sejg Troskab fast ved sine nedarvede Sæder og Raceejendommeligheder. De er nok et letbevægeligt Folkefærd, adskillig lærenemt og udrustet med en livlig Fantasi, og Læse- og Skrivefærdighed er nu almindelig blandt dem; men man tænkte sig ikke, at de kunde spille en Rolle som Kulturens Pionerer. I en vis Forstand er imidlertid en saadan Mission udført af de tre Lappefamiljer, som er fremstillet paa hosstaaende Billede.

De er netop vendt tilbage til sine Hjem i Kautobeino i Finmarken fra et treaarigt Ophold i Alaska.

Denne det nordamerikanske Fastlands nordvestligste Del, der tilhører de forenede Stater, er endnu en fuldstændig Ødemark, kun beboet af halvvilde Eskimo- og Indianerstammer. Ved sin Beliggenhed kan imidlertid Alaska blive af stor Betydning for de forenede Stater, ikke mindst nu, efterat de rige Guldmarker er opdaget ved den kanadiske Grænse. En norsk Amerikaner fra Finmarken, Hr. Kjelmann, der i disse

Norske Lapper.

Dage atter har besøgt Norge for at udruste en Redningsekspedition til Klondyke af Lapper med Rener, faldt paa den Tanke, at Alaska netop maatte være et Land for norske Lapper. Et større Antal Rener var allerede overført fra Sibirien, men de Indfødte forstod ikke at nyttiggøre sig de prægtige Dyr, der er saa uundværlige for Lapperne, hvem de som bekendt ikke alene tjener som Trækdyr, men ogsaa yder det væsentligste til Livsophold. Den amerikanske Regering lod ham anstille et Forsøg, og Hr. Kjelmann hvervede den lille Skare, som i 1894 over New-York, Chikago og Francisko foretog den lange Rejse til Alaska. Den amerikanske Regering havde haabet, at de vilde slaa sig ned for Alvor og grunde en hel ny Lappekoloni i den nye Verden. Men Flytlapperne er med sin Vandringstrang dog en stærkt stedbundet Race. De trives bedst paa de gamle, velkendte Beitesmarker. Man kan derfor ikke undres saa meget over, at Per Rist, Gruppens Fører, hvis staute Skikkelse findes længst tilhøjre paa Billedet, og hans Rejsefæller fandt Alaska værre end selve Spitsbergen. Da Kontrakten var udløbet, satte de norske Lapper Kursen straks tilbage til Midnatssolens Land. Intet kan dog i Verden for en Lap sammenlignes med en Sommeraften paa Finmarkens Fjældvidder.

De norske Lappers Ophold i Alaska har, efter hvad de selv mente, næppe sat synderlige Spor efter sig. Eskimoerne og Indianerne foretrak sit vante Fisker- og Jægerliv og bekymrede sig ikke stort om Renerne. Men i Gammen og paa Fjeldet vil Sagnet længe ned gennem Tiderne sammen med Ravnas og Baltos mærkelige Oplevelser bevare Mindet om Per Rists og hans Følges æventyrlige Færd gennem den nye Verdens Vidunderland til det fjærne Alaskas halvvilde Hedninger.

Fra Børneudrugningsanstalten.

Gaar man i disse Dage op i Vimmelskaftet Nr. 28, Stuen, er man dér Vidne til et paa en Gang kuriøst og rørende Syn.

Det er en Forevisning. Ligesom man i gamle Dage i en Kælder i Axelhus for en ringe Pris kunde faa forskellige af Naturens Mirakler at se, saaledes indlades man ogsaa her, naar man har lagt sin Skærv ved Kassen, til Forevisningssalens Vidundere.

Foran den lave Skranke, der deler Salen i to Dele, presser et nysgerrigt Publikum sig sammen: Mest Ægtepar, hist og her en ung Moder eller et lille Pigebarn med forbavset opspilede Øjne. Bagved Skranken ses fire Glasskabe, der ganske ligner Montrene i et Akvarium, men i

F. Riise, fot.

Børneudrugningsanstalt.

Stedet for Guldfisk og Krokodilleunger og Søstjærner ses her i Montrene ganske smaa bitte levende Børn med store Hoveder og krummede Ben, røde i Farven som kogte Krebs. Virkelig, de lever! En Arm trækker sig sammen, — dér spjætter et Ben ganske svagt, — Brystet gaar stærkt paa en af de Smaa, — en anden gaber velbehageligt. Men de fleste ligger ubevægeligt i Døs med aabne Munde og Hovedet langt bag over.

Dette usigeligt hjælpeløse Kryb, disse Væsner uden Vilje, uden Sanser, uden Bevidsthed, næsten blinde, — det er Mennesker! Et Vindpust kan dræbe dem, — og dog er de bestemt til at beherske Jorden! Besynderligt, besynderligt! Den Besøgende ser paa Krybet i Montrene og han ser paa sig selv: vi er af samme Slægt! Saadan var Du ogsaa en Gang, — i Moders Liv . . .

Thi de Smaa er for tidlig fødte Børn. En er født en Maaned for tidlig, en to, en tre. Nu ligger de dèr, de Ufuldbaarne, og ved en sindrig Mekanisme med varme og fugtige Luftstrømninger værnes der om deres spæde Livstraad. De, der ikke kan tage Næring til sig, faar Føden varsomt hældt ind gennem Næseborene. Hver anden Time tages de ud, indpakkede med den omhyggeligste Forsigtighed, og bæres ind i et tropisk ophedet Værelse; dèr vejes de, deres Temperatur tages, og de faar den Mad, de kan taale; og saa atter ind i den lille Kasse. Saaledes gaar deres Dag, og de bliver sunde og vok-

ser og kommer efterhaanden til at se ud som andre nyfødte Børn, hvilket allerede er et Fremskridt.

Vort Billede viser et Par smaa Tvillinger, der blev født fem Uger for tidlig, og som allerede i de første Dage, de var i Pleje, tog stærkt til i Vægt og Sundhed. Kassen, de ligger i, kaldes *couvensen*, og er en fransk Opfindelse af temmelig ny Dato. Men den har allerede frembragt forbavsende Resultater. Børnene behandles ganske gratis.

H. Tønies, Aalborg, fot.

Cimbria.

Danmarks sidste Linieskib.

Af Chr. G. Middelboe.

Vi bringer i Dag Billedet af de sidste Rester af Linieskibet — senere Panserfregatten — „Dannebrog“.

Den 23. September 1850 løb det af Stabelen som et 72 Kanons Sejl-Linieskib, og det berømmedes som en Skønhed. Men Tidens Udvikling tillod det ikke vedblivende at høre til „Havets stolte Svaner“. I Aarene 1862—63 raseredes det til Fregat, idet øverste Batteri toges bort. Det pansredes med $4^1/_2$“ tykke Jærnplader og forsynedes med Maskine og Skrue.

Som Panserfregat eksisterede nu Skibet atter i ca. 12 Aar, indtil det i 1875 udgik af Krigsskibenes Række.

Maskine og Kjedler udtoges, Panseret blev taget af, og Skroget indrettedes til Eksercer- og Kaserneskib og henlagdes ved Vestsiden af Dokøen — netop ligeoverfor Kvæsthusbroen, hvorfra vistnok mange af Læserne ville erindre at have set den gamle ærværdige Fregat med den høje Kanongang, det løjerlige Tag over hele Skibet og den lille spinkle Signalmast.

Nu er „Dannebrog“ under Ophugning, og der er, som det ses af Billedet, ikke meget tilbage af det i sine unge Dage saa smukke Skib, hvis Manddomstids Skæbne det blev at danne Overgangsled til de moderne Krigsskibe, der i saa mange Henseender ere deres Forgængere overlegne — kun ikke hvad Skønhed angaar.

F. Riise, fot.

Danmarks sidste Linieskib.

Cimbria.

Dampskibet *H. P. Prior*, som af „Det forenede Dampskibsselskab“ særlig var knyttet til Trafiken paa Aalborg, har paa Grund af Alder og Svagelighed maattet trække sig tilbage for sin unge Kollega *Cimbria*. I 1896 havde Aalborg faaet Løfte paa en ny Damper, — og forleden

Dag indfriedes Løftet paa den smukkeste Maade, idet Cimbria ankom til Byen. Skibet viste sig at være næsten dobbelt saa stor som *H. P. Prior*. Det maaler ca. 1100 Register-Tons, mens *Prior* kun maalte 553, og dets Maskine har 1450 Hestes Kraft mod 750 hos *Prior*. Dets Længde er 215 Fod, Bredden 32 Fod. Dets Fart kan gaa op til $3^1/_4$ Mil i Timen. Det har kostet 500,000 Kr.

Aalborg er overmaade fornøjet med Skibet og dets Udstyr, der skildres som overdaadigt, — og med særlig Stolthed berettes, at Aarhus nu er distanceret, idet ingen af Damperne paa denne By kan maale sig med Cimbria.

Linjen Aalborg-København er saaledes for lange Tider sikret mod alle Eventualiteter.

Poul la Cours Vindmølle.

Poul la Cours Vindmølle ved Askov.

DER findes i Nutiden Maskiner, der direkte omsætter saavel mekanisk, kemisk som Varme-Energi i Elektricitet; der findes ogsaa Apparater, der direkte omsætter den elektriske Energi til kemisk Arbejde, til Varme og Lys og til mekanisk Energi. Medens Energien er i den elektriske Form, er den saa let at haandtere, at lede og flytte, at vi, hvad Energi angaar, til en vis Grad kunne siges at være bleven Herre over Rummet og Tiden.

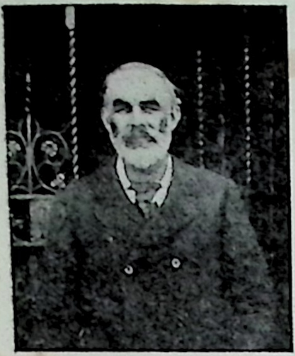
Den Forsøgsmølle, som Professor la Cour har indrettet ved Askov, udnytter Vindens Kraft i Elektricitetens Tjeneste. Men da Vinden er lunefuld, indrettes Møllen saaledes, at den ikke er i direkte eller fast Forbindelse med Maskinerne, men ved Remme, der kunde slappes mere eller mindre, er spændt for en Aksel, der driver Maskinerne. Saaledes generer Vindens hyppige Voldsomhed ikke, og Akselen, der jævnt drejer en Dynamo, frembringer paa denne Maade Elektricitet. Elektriciteten bliver som sædvanlig brugt, dels til elektrisk Belysning, dels til Ladning af elektriske Akkumulatorer, hvorfra man saa senere (under Vindstille) atter faar Elektricitet til elektrisk Belysning.

John Burns.

Af Bax.

DENNE engelske Arbejderfører, hvis Portræt vi i Dag bringer, er atter stærkt omtalt i England. Under den store Maskinarbejder-Lockout, der nu har raset i Skotlands mange store Jærnværksteder og Maskinsmedjer, og hvorved mellem 80—90,000 Arbejdere er blevne uden Erhverv, var John Burns vel ikke den officielle Fører for Arbejderne, men man skimter hans Skikkelse i Kulissen, fordi mange Traade løber sammen i hans Hænder og fordi det er hans Raad og Beslutninger, Arbejderne følger.

John Burns, der første Gang dukkede op i den engelske Arbejderstands Historie under den vældige Dokarbejderstrejke i London for omtrent 6 Aar siden, har selv været Grubearbejder i de nordengelske Kulminer og er udgaaet fra meget fattige Forhold. I en Alder af 20 Aar lærte han først at læse og skrive, men i de Par Aar, der

John Burns.

siden er gaaet — og John Burns er nu et halvt Hundrede Aar — har han med en Jærnflid, Energi og Udholdenhed, der er beundringsværdig hos en Arbejder, der som han maatte arbejde haardt om Dagen, lært sig Sprog, Socialøkonomi og andre Kundskaber. Han taler udmærket, fører en Pen trods nogen uddannet Journalist og er de engelske Arbejderes første Tillidsmand. Han er ikke Socialdemokrat i den Forstand, Ordet har paa Evropas Fastland, men arbejder kun for Forbedringer og Reformer for Arbejderne i Nutiden.

Kort Tid efter den store Dokstrejke, der blev vunden af Arbejderne, da hans Popularitet var paa sit højeste i England, blev han valgt ind i Parlamentets Underhus i Valgkredsen *Battersea*, en Arbejderforstad til London. Han er nu Generalsekretær for Dokarbejdernes Fagorganisation og bebor et lille beskedent Hus i den londonske Forstad *Lawender Hill,* der hører med til hans Valgkreds. I England, hvor man med spændt Opmærksomhed har fulgt Udviklingen i den store skotske Jærnlockout, saa man først og fremmest efter, hvad John Burns vilde gøre eller undlade at gøre. Man ved, han staar bag som en af Arbejdernes første Raadgivere.

Professor Sacharin.

Nylig døde i Moskou den berømte Læge Sacharin, der er kendt fra sin modige Optræden under Alexander III's sidste Sygdom. Han var en usædvanlig skarp Diagnostiker, som næsten aldrig tog fejl. Af sine Patienter fordrede han blind Lydighed. De fattige behandlede han gratis, af de rige forlangte han flere hundrede Rubler for en Konsultation, — og fik dem. Som man ser var han som Læge i mange Henseender ganske enestaaende.

Professor Sacharin.

Et Anarkistattentat i Paris.

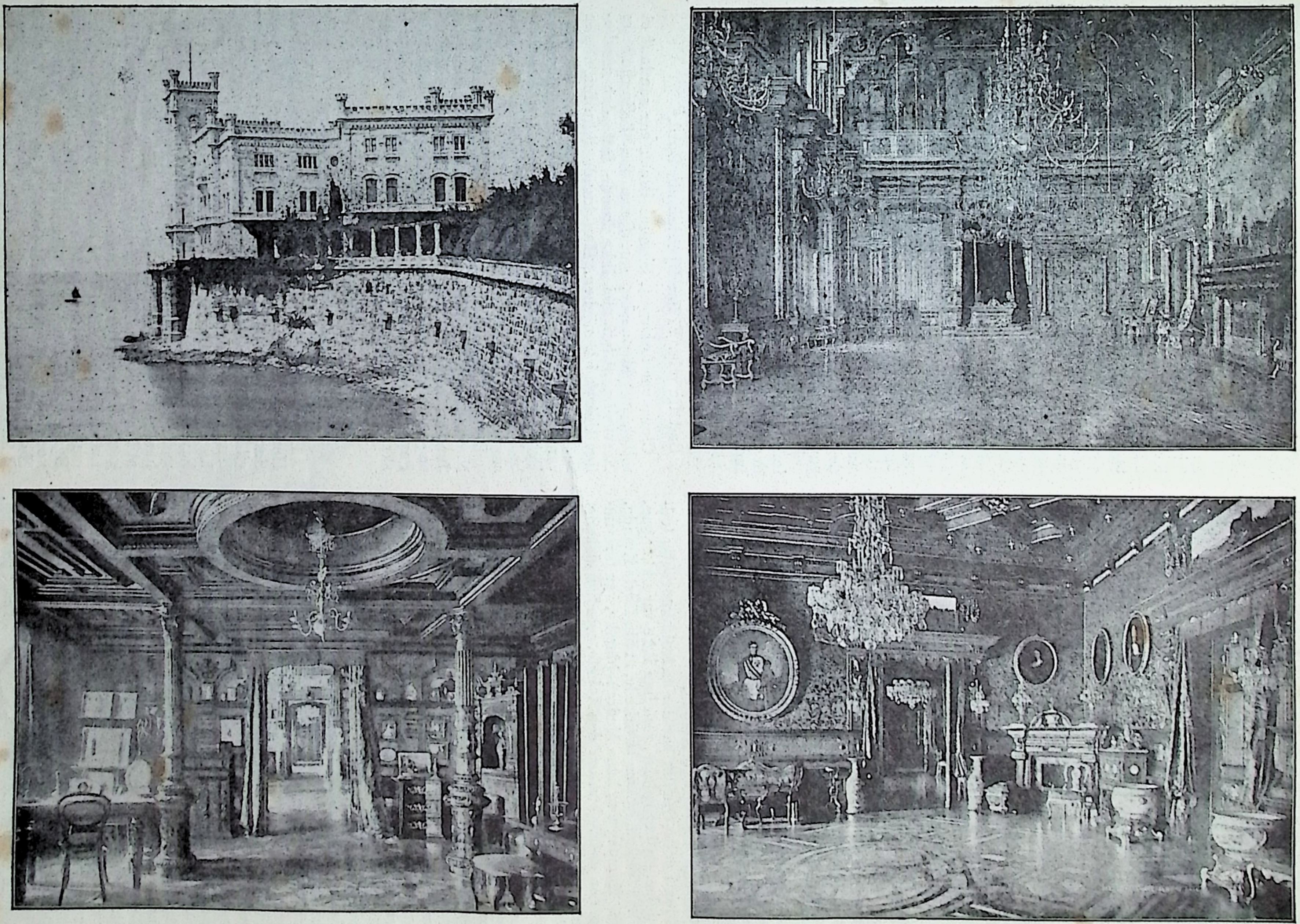
Anarkisten Eliévant.

Midt i den lidenskabelige Kamp om Herredømmet over Frankrig, som Landets øverste Autoriteter fører for Tiden, lød der forleden et aldeles meningsløst Revolverskud. Det kom naturligvis fra en Anarkist. En Nat, medens nogle intet anende Politibetjente stod paa Vagt foran deres Station i en lille Gade i en af Paris Forstæder, kom Anarkisten styrtende løs paa dem ud fra Mørket, kastede sig over en af dem, og flængede hans opløftede Arm med sin Kniv. Han blev imidlertid hurtig overmandet og indespærret i et lille Kammer, fra hvis Gittervindue han skød paa Politiet. Da Politikommissæren ankom, overgav han sig straks.

Vi bringer desuden et Billede fra det franske Deputeretkammer den 22. Januar, i det Moment, da Socialistføreren Jaurès oppe paa Tribunen bliver ramt af et Næveslag bagfra, mens Knaldet af Lussinger genlyder fra alle Kanter, — og Formanden hæver Mødet.

Fra Spektakelmødet i Deputeretkammeret i Paris.

SLOTTET MIRAMARE.
EFTER FOTOGRAFI.

Opfindelsernes Konge.

Roman fra det 20de Aarhundrede. Af Frank Stockton. Paa Dansk ved Johannes Magnussen. (Fortsat.)

„Og det er den, der gør Dem bleg“, sagde Clewe. „Er De bange for, at jeg, naar jeg nu begynder at arbejde med den artesiske Straale, skal fordybe mig saaledes i den, at jeg glemmer vore Venner der oppe i Norden? Det er der ingen Fare for. Hvordan det end gaar med Straalen, saa kan jeg i et Øjeblik bringe Batterierne ud af Forbindelse med hinanden, lukke Linsehuset af og en halv Time efter være paa Vejen til Kap Tariff. Og saa rejser jeg nordpaa, hvis der i det hele taget er noget at udrette for menneskelige Væsener.“

Hun saa roligt og fast paa ham.

„Det er det, jeg er bange for“, sagde hun.

Roland Clewe svarede ikke straks. For ham var Margaret Raleigh to Personer. Hun var hans Kompagnon, alvorlig, tænksom, hjælpsom, højsindet og klog, en Kvinde, sammen med hvem han arbejdede, overvejede, lagde Planer, en Kvinde, som gjorde ham det muligt at gøre de Undersøgelser og udføre de Foretagender, som han havde helliget sit Liv. Men hun var mere end dette; hun var et andet Væsen; hun var den Kvinde, han elskede med en varm, lidenskabelig Kærlighed, som voksede Dag for Dag, og som for et Aar siden havde været ved at sprænge enhver fornuftig Skranke og kaste ham ned for hendes Fod som en ydmyget Mand, der havde hyklet Kærlighed til Kundskaber, Filosofi og Videnskab, men i Virkeligheden elsket Skønhed og Rigdom. Det var Frygten for denne Katastrofe, der i høj Grad havde virket med til, at han var rejst til Evropa.

Men i dette Øjeblik var der en trolddomsagtig Indflydelse, en Indflydelse, som han ikke var sikker paa, at han forstod, og som bevirkede, at hin første Kvinde, hans Kompagnon, hans Medarbejderske, var forsvundet, saa at han kun saa' den Kvinde, som han elskede. Hende, følte han, vilde det være umuligt at banlyse, intet Ord, ingen Gærning kunde i dette Øjeblik bringe den anden tilbage.

„Margaret Raleigh“, sagde han pludselig; „De har bragt mig fuldstændig ud af Ligevægt. De kan maaske ikke tro det, De kan maaske slet ikke tænke Dem Muligheden af det; men en Aand, en ildfuld Aand, som jeg længe har kuet i mit Indre, har sprængt sine Baand og behersker mig ganske. Jeg véd ikke, om det er en Engel eller en Djævel, men den overvælder mig, og det skete i det Øjeblik, De sagde de sidste Ord. Det er min Kærlighed til Dem, Margaret Raleigh!“ Han vedblev, i det han talte hurtigt: „Sig mig nu — ja, jeg er ofte kommet til Dem for at bede om Raad og Hjælp, raad og hjælp mig nu. I Laboratoriet, i Fabriken, paa Kontoret, naar jeg har været i Nærheden af Dem og borte fra Dem, ude og hjemme, ved Dag og ved Nat, altid og overalt har jeg elsket Dem, længtes efter et Glimt af Dem, efter et Ord af Dem, selv om det kun var et Ord om en Pind eller en Naal. Og altid og over alt har jeg været bestemt paa at være tro imod mig selv, tro imod Dem, tro imod alt, hvad der vedrører Ære og Fornuft, og ikke at sige noget til Dem om min Kærlighed, før jeg ved et eller andet stort Held havde vundet Retten til at gøre det. De har forjaget alle disse Beslutninger med Ord, som fik mig til at tro, at De havde personlig Interesse for mig; De har — nej, jeg bliver mere og mere vanvittig. Skal jeg forlade dette Værelse? Skal jeg sværge paa, at jeg aldrig vil tale —“

Hun saa' op paa ham. Hun var ikke mere saa bleg. Hendes Øjne straalede, og medens hun saa' paa ham, var de saa dybe og klare, at han syntes, han kunde se hendes Sjæl igennem dem.

„Hvis jeg var Dem“, sagde hun, „saa vilde jeg blive her og fortælle mig Resten af, hvad De har at sige.“

Han fortalte hende Resten, men det var med Armene om hendes Liv og med sine Øjne nær ved hendes.

„Nu skal jeg fortælle Dem noget“, sagde hun lidt senere. „I alle de Aar, i hvilke De har længtes efter at komme til Nordpolen, efter at se ned i Jorden og efter at udføre alle de andre vidunderlige Ting, som De arbejder paa, har jeg ogsaa længtes efter at gøre noget — længtes Hundreder af Gange, naar vi talte om Batterier og Linser og om de Foretagender, vi tænkte paa.“

„Hvad var det?“ spurgte han.

„Det var at stryge denne Lok bort fra Deres Pande. Saa, nu er det gjort; De véed ikke, hvor meget bedre De ser ud nu!“

Før Clewe havde forladt Huset, havde de bestemt, at saafremt det paa nogen Maade blev nødvendigt at han tog op til Polaregnene, saa vilde de to gifte sig saa hurtigt som muligt og rejse Nord paa sammen.

Samme Eftermiddag mødtes det lykkelige Par igen, og de affattede et Telegram til Ishavsfarerne. De ansaa det endnu ikke for nødvendigt at meddele Samfundet, hvad der var sket; men de syntes begge to, at deres Venner, som var saa langt borte, saa fuldstændig udelukket fra alt Samkvem med Verden og dog saa inderlig knyttet til dem, skulde vide, at Margaret Raleigh og Robert Clewe var forlovede.

Roland afsendte Depechen samme Aften. Han ventede ualmindelig længe paa Svar, men endelig kom der da et fra Sammy. Det var et Ciffertelegram, hvis Indhold lød saaledes:

> „Alle saa glade, som de kan være. Især Sahra. Sender ordentlig Lykønskning senere. Snart privat Bud fra mig. Vi har Djævlen om Bord.“

Clewe var forbavset. Samuel Block var saadant et roligt, støt Menneske, saa fjærn fra al Særhed og Nervøsitet, at han slet ikke kunde fatte det mærkelige Udtryk i Depechen. Han kunde ikke faa nogen som helst Mening i det og var glad over, den ikke var kommet, medens han var sammen med Margaret. Det var for sent til at forstyrre hende nu, og han haabede alvorligt, at han vilde faa en Forklaring, før han saa' hende igen.

Den Nat drømte han, at der var en stor Aabning i Nærheden af Polen, hvor man kunde komme ned i Jordens Indre, og at der var kommet en djævelsk Passager om Bord paa *Dipsey*, som undersøgte Skibets Papirer og forhørte sig om Passagerernes og Mandskabets Sundhedstilstand.

VIII. KAPITEL.

Djævlen om Bord paa „Dipsey.

Efter en urolig Nat stod Roland Clewe tidligt op. Han var bleven enig med sig selv om, at det, som Sammy havde at meddele, var en Hemmelighed, ellers vilde han have telegraferet det straks. Af den Grund havde han ikke sendt ham nogen Depeche og bedt ham om øjeblikkelig og fuldstændig Forklaring, men havde rolig ventet. Nu, følte han, kunde han ikke vente længere; han maatte vide noget bestemt, før han saa' Margaret. For ikke at vække Mistanke ved at telegrafere om Natten havde han ventet til om Morgenen, og da *Dipsey* befandt sig omtrent paa samme Længdegrad som Sardis, og da de holdt Dag og Nat om Bord uden Hensyn til Forholdene i de arktiske Egne, vidste han, at det ikke var rimeligt, han vækkede nogen af hans Søvn, naar han „kaldte paa“ Nordpolen.

Skønt Telefonen var bleven bragt til en saa vidunderlig Fuldkommenhed paa den Tid, havde Roland Clewe aldrig tænkt paa at benytte den til Forbindel-

sen med *Dipsey*. Det fornødne Kabel vilde have været alt for tungt, og han kunde ikke have holdt sine Meddelelser hemmelig. Den telegrafiske Forbindelse mellem Sardis og det undersøiske Skib var i Virkeligheden næsten lige saa primitiv som den, man havde i Slutningen af det nittende Aarhundrede.

Men Clewe var næppe traadt ind i sit Kontor, før han blev overrasket ved at høre Telegrafapparatet kalde, og han saa' straks, at det var Sammy, der ønskede at komme i Forbindelse med ham. Han satte sig ned og modtog følgende Depeche:

„Kunde ikke sende mere i Gaar Aftes. Gibbs kom her ind. Ønskede ikke han skulde vide noget om Sagen, før jeg havde hørt fra Dem. Polakken Rovinski er om Bord. Vidste det ikke før i Gaar. Havde raget sit Skæg af og klippet Haaret kort. Han lod det vokse, og jeg opdagede ham. Der er ikke Tale om nogen Fejltagelse. Jeg kender ham, men han har ikke opdaget det. Han er om Bord for at faa Krammet paa Dem paa en eller anden Maade — maaske vil han stifte Mytteri og selv gaa til Nordpolen. Jeg har aldrig set nogen Mand se saa ond ud, han gjorde mig ganske bange, da jeg genkendte ham. Telegrafer, saa snart der er noget Nyt at melde. Lad mig vide, hvad De mener. Jeg vilde helst hive ham over Bord i Udkastningskassen.

Samuel Block.“

„Ja, hvis det kunde lade sig gøre,“ sagde Clewe til sig selv, „saa var man fri for mange Ulemper.“

Udkastningskassen om Bord paa det undersøiske Skib var en Indretning, som man brugte til at kaste Ting over Bord med. Den bestod af en Staalkasse, som var omtrent seks Fod lang og to Fod i Kvadrat for Enderne, med en tæt sluttende Luge baade foroven og forneden. Naar denne Kasse blev brugt, firede man den ned i en firkantet Aabning paa Bunden af Dipsey, den øverste Luge blev aabnet, det, man vilde skille sig af med, blev kastet ned i Kassen, saa blev den øverste Luge lukket og den nederste aabnet, hvorpaa det, der var i Kassen, faldt ned i Havet, og Kassen blev fyldt med Vand. Naar den saa blev trukket op ved Hjælp af sit Maskineri, blev Vandet presset ud, saa at den var tom, naar den var kommet helt op i Skibet, og saa blev den underste Luge lukket. Et Øjeblik syntes Sammys Idè Clewe meget tiltalende, og han kunde ikke lade være med at tænke, at den Lejlighed maaske kunde komme, da det vilde være fuldstændig rigtigt at udføre den.

Nu, da han kendte Betydningen af Sammys mærkelige Meddelelse, følte han, at det ikke vilde være rigtigt at skjule den for Margaret. Hun kunde naturligvis blive meget forskrækket, men det hele Foretagende var af en saadan Beskaffenhed, at man maatte være forberedt paa at blive forskrækket. Og disse to kunde jo nu kun vente fuld Tillid og Bistand hos hinanden.

„Hvad er det i Grunden, Du er bange for“, spurgte hun, da hun havde hørt Efterretningen.

„Det er vanskeligt at sige“, svarede Roland. „Denne Rovinski er en videnskabelig Sjakal; han er i allerhøjeste Grad ærgerrig og søger at tilfredsstille sin Trang ved Bedrageri og Skurkagtighed. Det er nu næsten to Aar siden, at jeg opdagede, at han udspionerer mig og søger at opdage, hvad jeg gør, og hvorledes jeg gør det, og i det Øjeblik, han faar noget som helst virkelig praktisk Kundskab, saa ødelægger han det hele for mig, saa godt han kan. Det lykkes ham maaske, og kan han, saa gør han det, i alt Fald hvis jeg ikke køber ham til at lade være. Han vilde sikkert prøve paa at presse Penge ud af mig, hvis han saa', at han ikke selv kunde udbytte de Kundskaber, han havde stjaalet fra mig“.

„Den Slyngel!“ udbrød Margaret. „Tror Du, at han spekulerer paa at stjæle Æren for Nordpolens Opdagelse fra Dig?“

„Ja, det ser ud til det“, svarede Roland, „og det er netop det, Sammy mener. Det er en stor Skam, at han ikke blev opdaget, før han kom om Bord paa *Dipsey*.“

„Men hvad kan Du da gøre nu?“ udbrød Margaret.

„Ja, jeg kan ikke tænke mig andet“, svarede han, „end at kalde *Dipsey* tilbage til Kap Tariff og lade ham gribe.“

„Kan de ikke gribe ham der, hvor han er?“ spurgte hun. „Der er jo nok Folk om Bord til at gribe ham og indespærre ham, saa han ikke kan gøre Fortræd.“

(Fortsættes).

Haabet er en Høne, som lægger flere Æg end den kan udruge.

Intet er saa let at lære som Erfaring, og Intet saa svært at anvende.

Den, der har fordærvet sin Mave, priser Maadehold.

Ved Tavshed lyver man — mest raffineret.

FRA STUDIEMAPPEN.

KIK-KIK. EFTER TEGNING AF C. DANA GIBSON.

UGENS REVUE.

Vi bringer et Billede af Kronprins Konstantin af Grækenland, som netop nu har tildraget sig Evropas Opmærksomhed ved et kraftigt Forsvar mod de Beskyldninger for Udygtighed, der rettedes mod ham under Krigen. Han har forelagt det græske Krigsministerium en Redegørelse, hvoraf det fremgaar, at han mere end nogen anden forhindrede den demoraliserede Hær i ganske at gaa til Grunde, da Nederlaget var over den, og han paastaar, at han fra først af ved alle Midler søgte at hindre den Krigserklæring, der snart viste sig saa skæbnesvanger for hans Land. Men Begivenhederne rev ham med sig; det svage Folks urimelige Overmod var ikke til at styre. Nu venter han sin Dom. —

Miramareslottet, hvorfra vi her i Bladet bringer Interiører, bevarer Minder om en anden slagen Fyrste, hvis Skæbne i sin Tid bevægede Evropa dybt: Kejser Maximilian af Mexico. Slottet er ofte blevet omtalt som en af Adriaterhavets Seværdigheder, og naar et Krigsskib aflægger Besøg i dette Farvand, undlader Officererne sjældent at tilbringe nogle faa Timer i Slottets Omegn eller i de Haver, som umiddelbart omgiver det.

Miramare er uden Tvivl ogsaa en af Evropas smukkeste moderne Residenser. Det ligger aldeles henrivende ved Adriaterhavet i Nærheden af Triest og blev bygget af Ærkehertug *Maximilian*. Denne blev som bekendt senere Kejser i Mexico, men blev henrettet, beskyldt for Forræderi af Præsident Juarez i Queretaro. Da Maximilians Gemalinde, en Søster til den belgiske Konge og altsaa en nær Slægtning af Dronning *Viktoria*, var sindssyg, gik Slottet over i Kejser *Franz Josephs* Eje. Det bliver nu ofte anvendt som Bolig for Kejserinden, der efter sin eneste Søns Død i 1889 har trukket sig tilbage fra Hoflivet og søger skønne, men rolige og afsidesliggende Steder.

Haverne ved Miramare er overordentlig smukke. Naturen, med sin halv tropiske Plantevækst, er kultiveret med den mest fuldendte Kunstfærdighed, og Anlægene bliver jævnlig sammenlignede med de hængende Haver i Babylon. Ærkehertug og Kejser Maximilian var Admiral over Adriaterhavet, førend han modtog den skæbnesvangre mexikanske Krone. Han satte tillige stor Pris paa at rejse. De utallige Skatte, han samlede fra alle Dele af Jorden, opbevares endnu urørte i Miramare. Slottet og Haverne kan beses til enhver Tid, og Turister, der besøger Triest, burde ikke undlade at foretage en Udflugt til det Slot, hvor en Gang den ædleste, mest oplyste og tillige ulykkeligste Fyrste i vort Aarhundrede havde sin Bolig. Netop nu trækker Turiststrømmen jo sydpaa.

Kronprins Konstantin af Grækenland.

Herhjemme er der i den sidste Tid ikke sket store Ting. Vinterens graa Himmel, den matte, milde Smaaregn afspejler Dagens smaa Begivenheder. Man fristes til at ønske en Maaneds klingrende Frost. Nu anes med Gysen et evigt mildt Væde Aaret rundt. — Omhyggeligt noterer vi imidlertid, hvad Ugen har bragt af Interesse.

Kontorchef Schlichtkrull.

I vort forrige Nummer bragte vi et Portræt af Konferentsraad Caroc, den afgaaede Departementschef i Finansministeriet. I Dag bringer vi hans Ef-

Generalmajor Bentzon.

terfølger Kontorchef *A. C. Schlichtkrull.* Han er født 1844, Student fra Metropolitanskolen, og blev 1888 Kontorchef i Finansministeriets Sekretariat.

Ogsaa i Hæren er der foregaaet Forandringer, idet Oberst *Bentzon,* Chef for 1. Artilleriregiment har taget sin Afsked med Titel af Generalmajor, og er bleven efterfulgt af Oberst *Schnack,* den tidligere Krigsminister.

Oberst Bentzon, der er født 1834, har ved sin ualmindelige Dygtighed hurtig svunget sig op til den højt ansete Post som Chef for 1. Artilleriregiment. Han er kendt som en meget myndig Officer, der styrede sit Regiment med fast Haand og sikker Vilje.

Oberst Schnack er mere kendt af Offentligheden. Som Krigsminister stod han i stadig Rapport med Folketinget, hvor han erhvervede sig en for en Krigsminister usædvanlig Popularitet ved sin joviale Fremtræden, og den formelle Høflighed, han anvendte ogsaa over for Modstandere.

Oberst J. F. G. Schnack.

Provinserne.

Aalborg fejrer et Jubilæum. Købmand *Emil Dyhrs* Navn har i 25 Aar været knyttet til Staden som uadskilleligt fra Byens Historie. Naar han nu kan se tilbage paa 25 travle Aar som Byraadsmedlem, er det intet Under, at man fra alle Sider har sendt ham Hilsener og Tak for den svundne Tid, i hvilken han med sin Flid og Grundighed har ofret Tid og Kræfter paa de kommunale Forhold i Aalborg og Omegn.

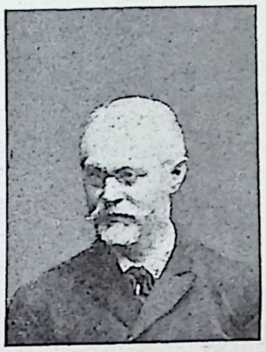
Købmand E. Dyhr.

I Sakskøbing er Fabrikant *P. C. Hermansen* død, 71 Aar gammel. Den Afdøde var et højt anset Medlem af Byraadet, hvor han havde haft Sæde i 30 Aar, og han var Æresmedlem af Byens Industriforening og af Arbejderforeningens Kontrolkomité. Et stille, beskedent Menneske, en retsindig og dygtig Borger.

Fabrikant P. C. Hermansen.

Overlærer ved Viborg Katedralskole Dr. phil. *J. P. Bang* er afgaaet ved Døden, 61 Aar gammel. Mange af hans Elever mindes endnu, hvor hjælpsom og overbærende han var i sin Virksomhed, og skylder ham Tak for gode Raad, som senere har været dem til Nytte med deres Studier. Hans Doktordisputats handlede om et Emne fra den græske Mythologi.

Overlærer J. P. Bang.

I Paris

hersker der i disse Dage forholdsvis Ro under Forberedelserne til den store Proces, som Regeringen har anlagt mod Zola i Anledning af hans Beskyldninger mod Hæren. Zola har indstævnet en uhyre Mængde Vidner, hvoriblandt alle, hvis Navn er bleven nævnt i Sammenhæng med Dreyfusaffæren, og adskillige, som aldeles intet har haft at gøre dermed. Han har desuden indkaldt de fremmede Magters Gesandter, der selvfølgelig ikke møder, og han har fordret samtlige Dokumenter fra Dreyfusprocessen og Esterhazyprocessen fremlagt til offentlig Beskuelse, hvad de selvfølgelig ikke bliver. Hans Arbejdskraft fortjener, som saa ofte før, den største Beundring.

Overfor en udenlandsk Journalist udtalte han selv forleden en stor Bekymring ved Følgerne af sin Proces, *hvis han sejrede.* Lad os da haabe for hans egen Skyld — og først og fremmest for hans Fædrelands, — at Processen maa gaa ham imod.

Resultatet vil sandsynligvis foreligge i Løbet af den komne Uge.

TATOVERING. — Det lyder næsten utroligt, at der gives Folk, som taalmodig vil finde sig i at sidde eller ligge timevis ad Gangen og underkaste sig ikke ubetydelige Smerter, medens den tatoverende Kunstner med skarpe Naale og andre spidse Instrumenter uudslettelig ridser Billeder og Tegninger af alle Slags paa forskellige Dele af deres Legeme. Og dog er det en Kendsgærning, at dette finder Sted næsten overalt paa Kloden, og det er ingen Overdrivelse at sige, at ti Tusinder af Mænd, ja selv Kvinder nu til Dags er mere eller mindre dekorerede paa denne Maade.

De japanske Tatoverere er berømte hele Verden over, og i det mindste i deres eget Land kendes de bedste Kunstneres Arbejde øjeblikkelig af deres Landsmænd og betragtes med samme Ærefrygt og Respekt, som vi vilde vise et Mesterværk af en stor Maler. Og man maa indrømme, at der virkelig findes Kunst i de Arbejder, som er udførte af *„Hori“* (Tatoverer) *Chyo* fra Yokohama, der havde den Ære at tatovere flere Tegninger paa den nu afdøde Hertug af Clarence og hans Broder, Hertugen af York, og af *Hori Yasu* fra Kioto, af hvem Chyo var en Elev, og hvis hele Legeme var dækket af dennes grovt udførte Tegninger og Forsøg fra hans Læretid. Disse to Mænd frembringer ægte Tatoveringer med rigtig Anvendelse af Lys og Skygge samt alle de sindrige Effekter, som japanesiske Malere med Rette er saa berømte for; og i Tatoveringskunsten overgaas de kun af én Mand i England.

Hori Yasu.

Emma de Burgh.

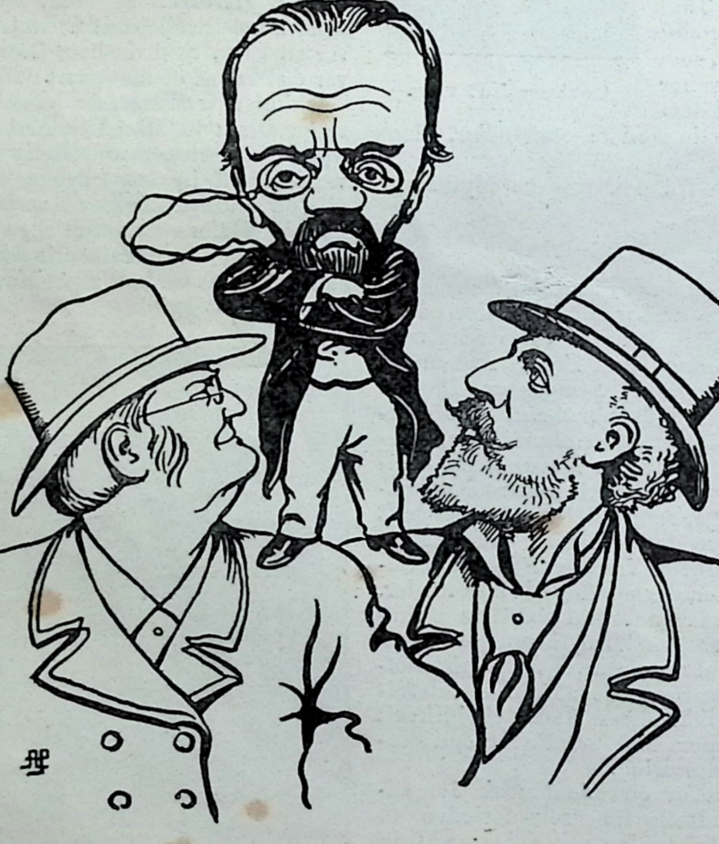
En af de smukkeste Tatoveringer, som nogensinde er frembragt i Amerika, findes nu paa Ryggen af *Emma de Burgh*, der sammen med sin Mand *Frank de Burgh* ofte har optraadt for et engelsk Publikum. Tegningen paa hende er en højst virkningsfuld Gengivelse af *Leonardo da Vincis* „Nadverens Indstiftelse“. Man skulde ikke tro det muligt, at en Tatoverer kunde være i Stand til saa nøjagtigt at gengive de forskellige Udtryk i Apostlenes Ansigter, men sikkert nok er ogsaa Fru de Burghs Ryg et Unikum. Over Billedet staar paa et slynget Baand indskrevet de bibelske Ord: „Gører imod Andre, som I vil, at de skal gøre imod Eder!“ og paa „Dugen“ med store Bogstaver: „Elsker hverandre“.

En endnu bedre Idé om den Kunstfærdighed, hvormed Tatovereren kan anvende hver Tomme af den menneskelige Hud, faar man af Billedet paa Frank de Burghs Bryst. Man faar tillige et Indtryk af, at der mellem disse to Ægtefolk bestaar et uløseligt Kærligheds-Baand. Thi Hr. de Burgh lader sin brede Barm sige: „Forglem mig ej“, hvilke ømme Ord man læser paa et gratiøst slynget Baand, som en Fe holder højt i Vejret. Under denne Figur staar Navnet „Emma“ og derunder hans fulde Navn. — Paa Fru de Burgh ere Navnene „Frank“ og „Emma“ ligeledes iøjnefaldende.

Frank de Burgh.

Man ser i England stadig Officerer med deres Regiments-Mærke tatoveret paa Armen. — Rejsende i farlige og afsidesliggende Egne har ofte nogle faa Ord paa det Lands Sprog, hvorigennem de agter at rejse, tatoveret paa deres Haandled, for at de i Tilfælde af Ulykkestilfælde kan identificeres efter Døden, medens Damerne, — dog nej, vi vil skaane dem; lad det være tilstrækkeligt at sige, at Prinser og Hertuger, Medlemmer af den engelske Adel og Tusinder af tarvelige Folk den Dag i Dag paa deres Legeme bærer udmærkede humoristiske og kunstneriske Tegninger, Værker af Tatoverings-Mesteren *Macdonald* fra Jermyn Street.

HVAD HOVEDSTADEN TALER OM.

„BRAVO ZOLA!“

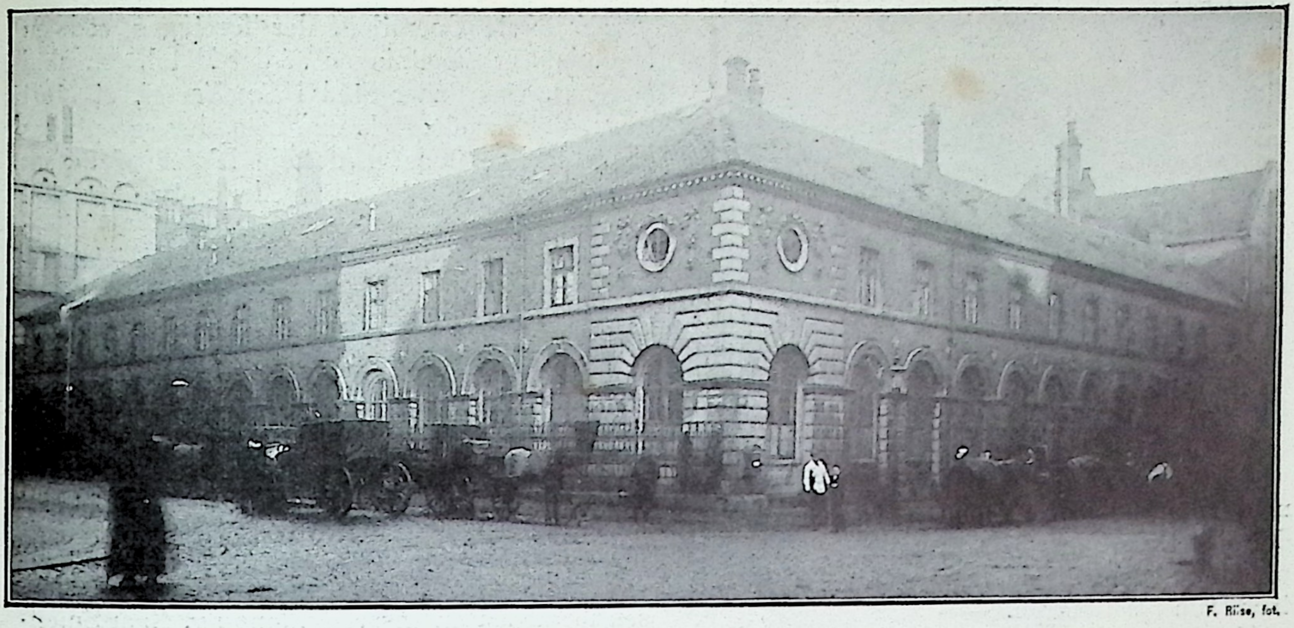
HOVEDBRUD.

Kvadratet af to Tal mellem 10 og 20 forholde sig til hinanden som 4 til 9; hvad er det for to Tal?

Summen i to Kasser forholde sig til hinanden som 3 til 4; men lægger jeg 12 Kr. til i hver Kasse, bliver Forholdet som 7 til 9. Hvm. Penge er der i hver Kasse?

LØSNING.

16 Fv. Bøg, 2 Fv. El, 2 Fv. Fyr eller 15 Fv. Bøg, 4 Fv. El, 1 Fv. Fyr.

F. Riise, fot.

Ny Mønt.

Mønten.

Af Andreas Bruun.

„Mønt" — „slaa Mønt" — „være ved Mønt" eller „lade Mønten springe", hvor ofte lyder disse Slagord ikke for vore Øren, hvor mange Luftkasteller bygges ikke paa dette ene „Mønt", og hvor mange Forhaabninger er ikke netop røgne i Lyset af Mangel derpaa?

Hvor relativt er ikke Ordet? For nogle Mennesker er 2 Kroner „at være ved Mønt", andre ønsker sig begge Hænder fulde, og atter andre stiler endnu højere; deres Ønskers Maal er Bjærge af Mønt, Gruber af Mønt, — men Mønt paa den ene eller anden Maade er dog til syvende og sidst Løsenet for Aarhundredets Gøren og Laden, Trang og Virken, Skrigen og Skraalen.

Skønt dette Ord saa utallige Gange og i saa mange Variationer svæver os paa Læberne, er der dog kun forholdsvis faa, som skænker selve Møntens Tilblivelse nogen Tanke eller Opmærksomhed.

Upaaagtet af de mange forbigaaende Mennesker ligger „Mønten", den ejendommelige fængselsagtige Bygning, dernede paa Gammelholm; mange kender den ikke en Gang af Navn, og de færreste har Begreb om den Virksomhed, som dér udfoldes, — men netop derfor kunde det vel have sin Interesse at se indenfor, thi selv om Nutidens „Guldmagere" ikke ere indhyllede i den Mysticismens Kappe, som Fortidens Alkymister, vil de dog altid være omgivne af det magiske Skær, det funklende Guld til alle Tider har givet og vil forlene dem med.

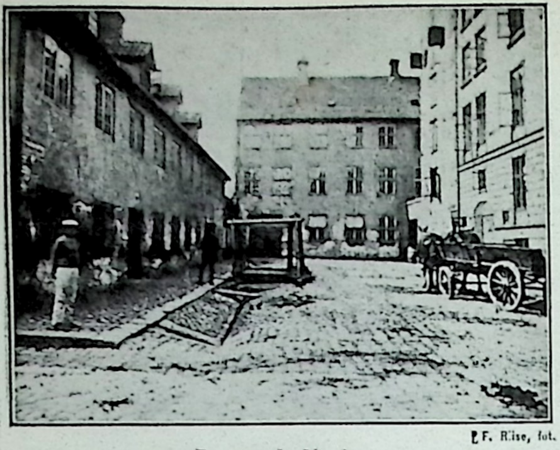
Lad mig da være Cicerone for Dem, elskværdige Læser! Lad mig benytte den sjældne Lejlighed, nu da der netop møntes, til at ledsage Dem gennem Møntens mange interessante Værelser, og lad mig vise Dem den brydsomme Vej, det skinnende Metal maa gennemløbe, til det naar det Øjeblik, da Møntens Herrer og Mestre erklærer det for „Mønt" at være, og dets stærkt omskiftende Liv tager sin Begyndelse.

Mønten, saaledes som den nu staar, er ikke nogen gammel Bygning; den kan akkurat i Aar fejre sit 25-Aars Jubilæum, idet den højtidelige Indvielse faldt sammen med den store Møntning, som i 1873 tog sin Begyndelse i Anledning af den forestaaende Møntsystemforandring.

Om den gamle Mønt er der ikke stort at berette. Den var anlagt af Frederik V i Aaret 1748, altsaa for 150 Aar siden, og den var den første af Staten oprettede Mønt. Før den Tid havde Kongerne engageret Møntmestrene til, for gode Ord, og en ikke ringere Betaling, at foretage de nødvendige Møntninger, men til Gengæld maatte de selv levere Værksted og Maskiner. Der, hvor disse Værksteder var beliggende, var „Mønten" saaledes at finde, men bestemte Stedsangivelser sér man sig ikke i Stand til at fastslaa.

De gamle Gadenavne „Gammel Mønt" og „Møntergade", synes jo at tyde paa, at fordums Møntmestre her har været til Huse. De ældste Efterretninger om selve Møntningen har vi fra 1541.

Den første kongelige Mønt oprettedes, som omtalt, 1748, og først da Gammelholm blev omreguleret og Holbergsgade gennemførtes til Nyhavn, maatte den gamle Bygning falde for Økse og Brækjærn; den ny Gade skulde jo delvis gaa over Møntens Grund. Over den gamle Bygning var der noget vist idyllisk og hyggeligt; paa den ene Side havde man den rigtige „Gammelholm"

F. Riise, fot.

Den gamle Mønt.

med Tømmerskur og Tømmergrave, paa den anden den botaniske Have, til hvilken man havde uhindret Adgang fra Mønten paa Grund af, at Møntens Dam laa i Haven. —

Møntens to øverste Embedsmænd, Møntmesteren og Møntguardeinen er de, paa hvis Skuldre det tunge Ansvar hviler; de skal sørge for, at alt gaar rigtig til, at de enkelte Møntstykker faar den rette Gehalt og Vægt, og at de store Værdier, som her til Tider findes ophobede, ikke kommer til at undergaa noget unaturligt Svind. Men medens selve Møntningen, eller om man vil, den tekniske Side af Virksomheden væsentligst er overdraget Møntmesteren, er Møntguardeinen Møntens Kemiker og Kontrollør.

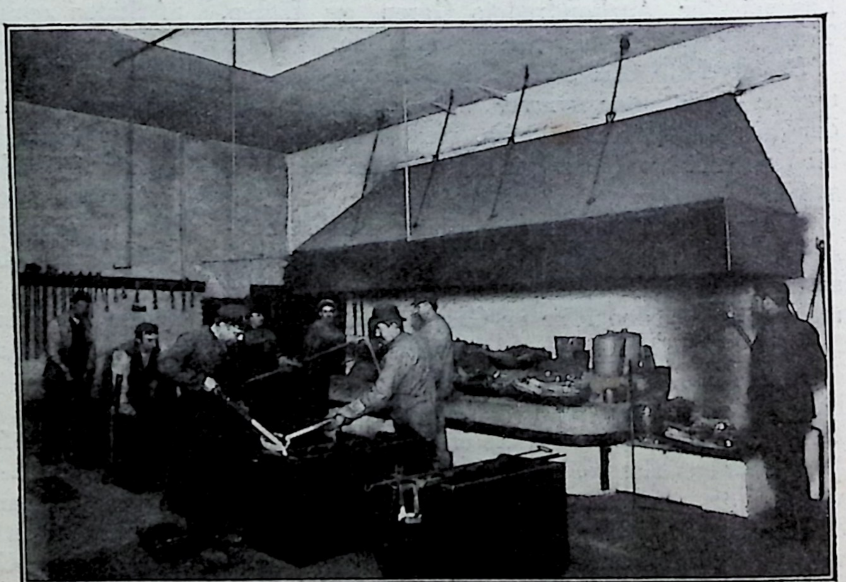
Hver Gang en Smeltning af Guld eller Sølv skal finde Sted, bliver det Guardeinens Sag at probere den; han skal ad analytisk Vej undersøge, om den smeltede Masse har den lovmæssige Gehalt, og betænker man, hvor store Kapitaler det kunde dreje sig om, selv om Guldet kun overskred den lovbefalede procentvise Legering med en ren Ubetydelighed, kan man forstaa, med hvilken Omhu og Akkuratesse saadanne Prøver maa foretages.

Træder vi ind i Guardeinens Laboratorium, fanges vort Blik straks af en Gasovn, i hvis glødende Muffel de smaa Guldprøver undergaar en Afdrivningsproces. Paa den modsatte Væg finder vi Syreskabet, hvor de efter Afdrivningen koges i Salpetersyre af forskellig Fortyndingsgrad, for derigennem fuldstændig at udskille det pure Guld. Analysen er dog ikke gjort dermed; før og efter disse Processer maa Prøven vejes paa Guldvægten, en overordentlig fin Vægt, der staar under Glasklokke og er saa følsom, at den giver Udslag for det mindste Støvgran eller for en Tyvetusindedel af et Gram.

Den første Operation, der foretages ved en Møntning, er Smeltningen af det Metal, der skal benyttes. Den finder Sted i *Smelteriet,* et stort rummeligt Lokale, hvis ene Længdevæg optages af en Række Ovne med høje Digler af ildfast Ler og Grafit. Er det Guld eller Sølv, der skal møntes, tilsættes den fornødne Mængde Kobber; er det derimod Broncemønt, bliver Arbejdet lettere, Kobberet leveres nemlig fra England, tilsat den for Møntens Haardhed nødvendige Mængde Zink og Tin.

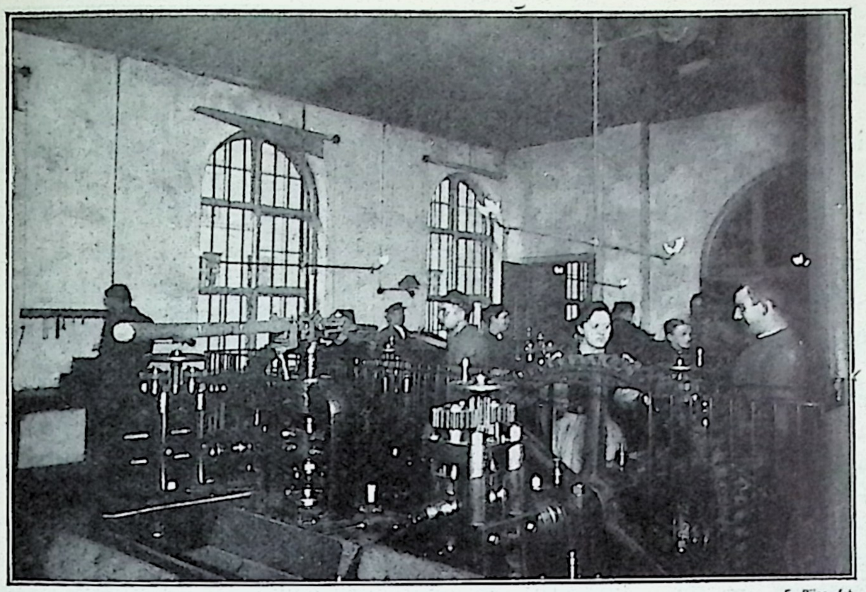
Diglerne, af hvilke de største kan tage ca. 700 Pund Sølv, ophedes ved Trækul og Kokes, og saa snart de er rødglødende, bringes Metallet ned i dem, hvorpaa det dækkes med et Lag Trækul for at forhindre Forbrændingen af de uædle Metaller. Smeltningen staar paa i ca. 5 Timer, alt imedens der fra Tid til anden røres om i Massen for at faa en ensartet Blanding. Naar Smeltningen er forbi, udtages der en Prøve, som Guardeinen proberer, og, hvis den da ikke holder den lovmæssige Gehalt, tilsættes der den den nødvendige Mængde af det ene eller andet Metal. Har Blandingen vist sig at være rigtig, tager Støbningen sin Begyndelse. Ud for Ovnen er der midt paa Gulvet anbragt en Række Jærnkasser, i hvilke Støbeformene er anbragt. Med megen Akkuratesse og Forsigtighed leder Støbemesteren Arbejdet; med lange Støbeskeer, der er overtrukne med et Lag af ildfast Ler, øses den smeltede Masse op og heldes i Formene. De omgivende Kasser opsamler, hvad der maatte flyde over, eller, naar det er Sølv, der smeltes, de Draaber, den flydende Masse „sprøjter“ ud.

Den største Paapasselighed og Properhed hersker overalt, hvad der er en absolut Nødvendighed for Kontrollens Skyld, og ved en nøjagtig

F. Riise, fot.

Smelteriet.

F. Riise, fot.

Valseværket.

Vejning før og efter Smeltningen, samt hver Gang Metallet paa de senere Stadier gaar fra Haand til Haand, er det lykkedes at etablere et selvvirkende Kontrolsystem.

Selvfølgelig tages der alle mulige Forsigtighedshensyn for at intet skal skaffes bort eller gaa til Spilde; de ved Vejningen assisterende Damer maa bl. a. ikke gærne gaa med lange Kjoler, for at der ikke skal slæbes Metal ud af Lokalerne; Mænd og Kvinder maa alle skifte Tøj efter Arbejdet — ja selv Vaskevandet bliver ikke kastet bort før efter nogen Tids Forløb, og alene paa denne Maade har man ved én Møntning kunnet redde ca. 300 Kr. fra Kloakernes Gab.

Selvfølgelig anvendes der overfor Guldet en endnu større Omhu end den, hvormed man gaar til Værks overfor Sølvet, og efter enhver Guldudmøntning bryder man derfor ikke alene Ovnen, men endog selve Røgkanalerne ned; man har nemlig herhjemme, saavel som forskellige Steder i Udlandet gjort den Erfaring, at den Røg, som ved en Guldsmeltning forlader Ovnen, medfører ganske fine Partikler af det ædle Metal. Efter den store Guldmøntning i 1874 lod man derfor Ovn og Kanaler nedbryde, og af den brunlige Sod, som dér havde afsat sig, vandt man Guld til en Værdi af ca: 10,000 Kr.

Til Sammenligning kan anføres, at der, f. Eks. ved Mønten i London, hvor der hvert Aar møntes Guld, i 1885 blev indvundet for ca. 800 Kr. Guld af Skorstenssoden og ved Mønten i Berlin for ca. 2500 Kr.

I Utah, hvor man efter Sigende ikke tidligere passede saa godt paa Guldet, skal det endog være passeret, at en Synagoge, som laa ved Siden af Mønten, i Tidens Løb havde faaet sit Kobbertag overtrukket med et komplet Guldlag!?

Fra 1873 til 97 er der herhjemme udmøntet 2.224.742 Stkr. Guldmønt, 40.279.805 Stkr. Sølvmønt og 66.032.164 Stkr. Broncemønt, alt ialt til et Beløb af 60.120.158 Kr. 9 Øre. I den samme Periode er der indsmeltet 1.601.039 Møntstykker til et Beløb af 420.148 Kr. 68 Øre. Siden første April 1897 er der møntet ca. 8 Millioner Stykker. (Sluttes.)

I Quadrillen.

Skitser fra den argentinske Campos. Af Mandrup Philipsen. Med Illustration af Poul Steffensen.

II.

En Lykkens Pamfilius.

Manuel Lobo var Telegrafist ved Stationen General Rivas paa Linjen Entre Rios i den argentinske Campos.

Skønt jeg levede sammen med Lobo i mere end et halvt Aar, fik jeg dog intet nøjere Kendskab til ham. Han var ikke let at komme nær, men holdt sig uden Forbindelse med os andre; hvad jeg her fortæller, har jeg derfor mest hørt paa anden Haand, og lidt har jeg selv set.

Manuel Lobo var født af ringe Folk og opvokset i den største Fattigdom.

De sidste Par Aar før han kom ind ved Entre Rios, havde han tilbragt i Jesuiter-Skolen i Devote, hvor han lærte de mest elementære Ting, som at læse og skrive, men her blev han forresten saa forkuet og forskræmt ved stræng Behandling, at den Smule Frejdighed, Hjemmet havde levnet, rent svandt bort.

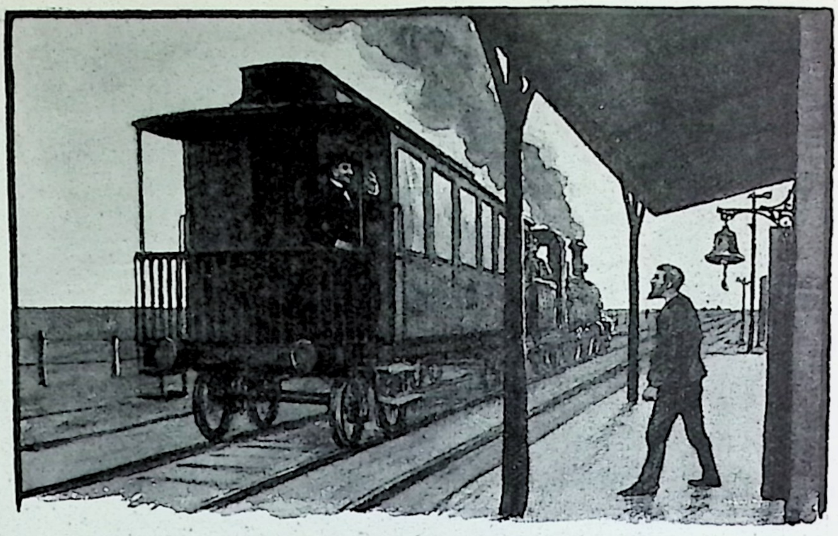
Deraf kom det, at Lobo slet ikke forstod at nytte den ubegrænsede Frihed, som tilkom ham, naar Tjenesten var endt, men forblev lige uinteresseret, lige stille og sky og ængsteligt faamælende, hvad enten han sad og passede sin Dont som 2. Telegrafist paa Stationen Rivas, eller hans Fritid var inde.

Jeg udelod det vigtigste Træk i Manuel Lobos Karakteristik, om jeg glemte hans uendelige Interesse for Penge.

Den attenaarige Lobo omfattede alt, hvad der hed Penge, eller kunde blive til Penge, med en næsten rørende Ømhed.

Lige indtil han kom ind ved Entre Rios, havde han aldrig haft en Peso Papir mellem Hænder, nu naar han pludselig at staa Ansigt til Ansigt med 65 Peso, naar Pagadoren mødte ved Slutningen af hver Maaned, ja 70, føjer jeg til, naar Guldet noteres højt, — og den Sum rakte vidt i Lobos Haand.

Til Kost, Klæder og andre Udgifter nøjedes han med en Snes Peso, Resten lagde han hen til bedre Tider.

Ellers er der intet videre at fortælle om Manuel Lobo, før Katastrofen indtræder. Kun derfor har jeg beskæftiget mig med dette forviklede Spørgsmaalstegn, fordi det i sin Udvikling bliver Fremstillingen af en saa banal Ide, som det er Dag ud og Dag ind at tilbringe sit Liv i et Specialtog, der gaar fra Buenos Aires til Valparaiso, — dog, jeg tør ikke foregribe Begivenhedernes Gang.

Lobo begyndte altsaa at spille i Lotteriet. Fra at spille paa $^1/_6$ en Gang om Maaneden — 6 Peso Papir — henfaldt han i et fuldstændigt Spilleraseri, der kulminerede den Maaned, han spillede i alle seks Trækninger paa sin Sjettedel, — det blev 36 Peso Papir eller 45 danske Kroner beregnet efter Guldkursen, som den noteres paa Buenos Aires Børs i Dag, — og det er dog vel meget for en usselt lønnet Telegrafist paa en argentinsk Spekulationsbane.

Som naturligt er reagerede Patienten efter saadanne Anfald gennem en næsten uhyggelig Ligegyldighed for alt om sig undtagen netop Tjenesten, — men kun indtil Trækningslisten kom: saa levede han op for de Øjeblikke, hvori han studerede den med en Interesse saa levende og indgaaende som Rothschild, da han mærkede sig Emissionskurserne for det sidste Triesterlaan, som med Skam at sige gik hans Næse forbi.

Og i flere Maaneder spillede Lobo saaledes den mest halsbrækkende Hasard om sit Gods, indtil han pludselig siger sig løs fra al videre Forbindelse med Loteria Nacional de Benificencia. Skønt den rejsende Kollektør hylede og skreg værre end nogen Hund i Tordenvejr, blev Lobo sin Beslutning tro og sparede sine Penge.

I Argentina er Julelotteriet noget for sig selv med sin Hovedgevinst paa 1 — én — Million.

Hvor mange Mennesker den har gjort lykkelig eller ulykkelig, kan vel ikke nøjagtig opgives, men deres Tal siges at gaa in legio; af Navn kender jeg kun en af dem, som rangerer under den sidste Kategori, det er Manuel Lobo.

Jeg røber allerede paa dette Tidspunkt, at Lobo vandt det store Lod. Og dog havde han heller ikke denne Gang brudt sin Vedtægt, om ikke den Lodseddel, han købte, var fløjet med Vinden ud af Kollektørens Haand hen i Favnen paa ham.

Da Stationsforstanderen fortalte ham om de Par Hundrede Tusinde, der var hans Andel, saa han i Begyndelsen lige saa sønderknust ud, som han plejede, naar hans Overordnede tiltalte ham, men efter at have set Trækningslisten, opfattede Lobo snart Situationen, og hans døde Ansigt fortrak sig til et Smil, som jeg kun daarligt kan forklare: der var vel et lille Gran af Mistro synlig endnu, men iøvrigt langt mindre Glæde end en klar Bevidsthed om, *hvad* han havde vundet.

Jeg fik Indtrykket af, at dette tyveaarige Menneske med sin utrolige Pengegriskhed allerede i Tankerne havde forvaltet de Hundrede Tusinde, som nu med et Slag var hans.

Med Kommunikationen, som møder paa Stationen Rivas om Eftermiddagen, tog Lobo ind til Buenos Aires og nu hørte vi kun lidt til ham, og det vi hørte, havde vi haardt ved at tro.

Det var som at digte Manuel Lobo ind i et Stykke Eventyr af den underligste Art.

Lobo er altid paa Linjen ligesom en Trafikinspektør, hvis Stilling maaske havde været hans Ønskers Maal. Han kører om i et lejet Specialtog og forcerer Kørselen ud over Reglementet. Uden Hvile flakkede han længe om paa de forskelligste Linjer i den argentinske Republik, men har nu kastet al sin Kærlighed paa den længste, som fører ind i Chile og ender i Valparaiso, saa at hans Rute ligger mellem de to Hovedstæder for Sydamerikas sydligste Republiker.

Paa den Tid fik jeg Ansættelse ved Valparaiso Banen ved Stationen Negotiere lige op ad Tucumane.

En tidlig Morgen under min Vagt bliver vi adviserede om Specialtog, jeg melder Linjen klar og adviserer Tucumane og stak saa ud paa Platformen.

I den gryende Morgen skimtede jeg gennem Taagen en lang Røghale, der kom nærmere og nærmere; jeg skønnede hurtigt, at han gik med 10 Miles Fart.

Da Toget lidt efter røg forbi, bemærkede jeg, at Maskinisten var den gale Gresham, men glemte det i samme Øjeblik for den Person, der stod paa Pullmannerens bagerste Udgangsbrædt.

Der lyste et stort Smil fra *hans* Ansigt, mens han pustede Røgen fra sin Cigaret, nikkede han til mig som om han høfligt vilde sige: Quiero

Usted foumar?* men jeg tænkte ved mig selv: Vor Herre være med ham — og saa prustede Maskinen allerede langt borte.

Men saadan omtrent fortalte Arragonny en Aften mens vi passiarede sammen om Ilden, og Talen just var faldet paa en Dansker, der for den Sags Skyld kunde være blevet Generalmanager for Entre Rios Linjen, om han ikke var endt i en Daarekiste.

* Ønsker De ikke at ryge?

Ungdom.

Af Thor Lange.

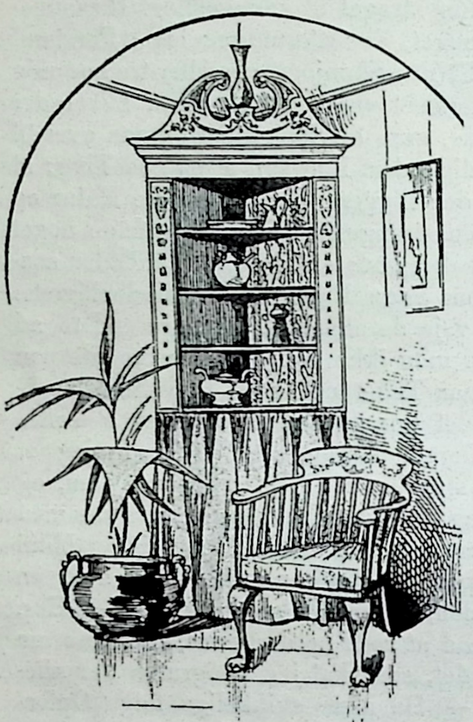
En Gang om Ugen komme mine Veninder sammen med deres jævnaldrende Kavallerer og muntre os Ældre op. Under Lysekronen i Salen danse Smaapigerne til Sang af Folkemelodier en russisk Ringdans lystigt og hvirvlende, allesammen Haand i Haand, Herskabsfrøkener ved Siden af Tjenestefolkenes Døttre; i det patriarkalske Moskva gælder til dagligt Brug ingen Standsforskel; alle ordenlige Mennesker, som høre Huset til, ere lige gode, og alle de unge Piger nette og kære i deres lyse Dragter med lange Traade af Flitterguld i Haaret efter Landets Skik. Morsomt at have den Ungdom samlet i Spisestuen; prægtig Appetit, røde Kinder og straalende Øjne. Latter og Snak. Der er noget sjæleligt propert i Vrøvlet, de fortælle. Ældre Damer kunne nok kritisere deres gifte Medsøstre for Intriger, Koketteri og andre Smaating; pur unge Piger derimod tale aldrig om Dyd; maaske véd de knapt, hvad Dyd er, eller antage det for at være noget, som følger af sig selv. Derfor ser jeg dem gærne baade ved Bordet og ude paa Parketgulvet, kun ikke i Bogværelset, men der ville de netop allerhelst smutte ind. Lad gaa, naar det er Elisabeth V.; hun skriver Vers med Klang af Fuglekvidder, eller Leo Tolstöjs Niece, Komtesse T., hvis Smaadigte i Prosa somme Tider ere noget af det nydeligste, man kan læse. Begge de to Ungmøer komme paa Litteraturens Vegne for at spørge om Raad, hvilke de naturligvis ikke følge, eller for at klage paa en Ugeskriftsredaktør, der med den øjensynligste Ret har strøget et gammelklogt Ræsonnement over noget, Forfatterinderne ingen Forstand have paa. Et Par Skønjomfruer eller tre hos mig i Arbejdsværelset skader ikke, men, bliver der flere end fire, gøre de Spektakler og gaa over til Haandgribeligheder. Kærtegn er en god Ting; at ødsle med dem ligger i deres russiske Natur og end ikke den strengeste Tante vilde finde noget at indvende derimod; et Lands Skik tillader saadant, og som unge Piger ere de fredhelligede. Men noget veje de alligevel, og mere end to ad Gangen kan man ikke godt have hængende paa Ryggen; gaar Tallet op til en halv Snes Stykker, bliver det kun lovligt Selvforsvar at sætte dem paa Døren. I tidligere Tid havde jeg et Egern; det slap jeg ud af Buret løs paa dem, og Mimi sprang op ad Pigebørnene, saa de med Hvin og Vræl styrtede af Sted. Nu sidder Mimi udstoppet paa en Pind, ganske stille med en Nød i Munden, og gode Raad ere dyre. — „Hør, lad være med at rode op derhenne, men gaa om bagved Bordet, saa skal jeg fotografere Jer allesammen!“ — De mere skikkelige følge Opfordringen, et Par andre benytte Lejligheden til at oplede en Bog, de længe have ønsket at faa Fingre i; en kaster tilmed Papirerne paa Skrivebordet hulter tilbulter og skubber en Lysestage hen for Næsen af sin Søster lige netop som Apparatet skal virke. Paa den Maade kan Negativet aldrig blive godt, men det gør ingenting; det var ikke for Billedets Skyld, at jeg fandt paa at fotografere Damerne; jeg vilde blot røge dem ud med Dampen fra Magniumslampen. I samme Øjeblik, da Blinket slukkes, skyder en blaalig Røg til Vejrs, slaar op imod Loftet og falder som fin hvid Aske ned i Hovedet paa Frøkenerne. Det hjælper, det driver dem paa Flugt, Døren bliver smækket i, og saa har man Has paa dem for denne Gang.

Almas første Hjem.

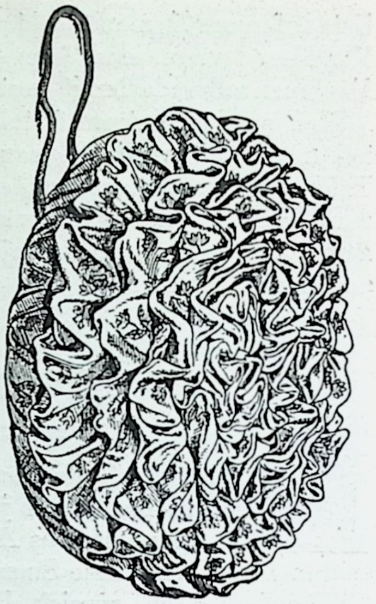
V.

For at kunne gøre Dagligstuen halvt færdig maatte Alma nu udpakke sine store Kasser fra England. Disse havde staaet og ventet paa det rette Øjeblik, da alle de nydelige Ting, de rummede, kunde befries fra Halm og Straa og stilles op i det nye Hjem. Der var først og fremmest Hjørnehylden af hvidt lakeret Træ med let malet Dekoration i Heppelwhite's Stil, med grønt Damask som Beklædning og et lille grønt Silkegardin for de underste Hylder, dernæst den magelige

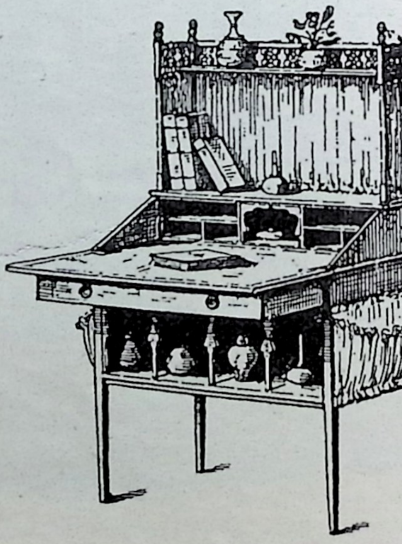
Stol af samme Arbejde. I Hjørnet ud mod Korridoren passede dette godt. Et lavt Bord med Billeder stod ud for Fløjdøren, der var spærret, og paa skraa mod Vinduet stod det opretstaaende Piano med Ryggen ud mod Stuen. Her anbragte Alma en anden Brudegave, nemlig et Stykke gammelt italiensk Broderi, paa hvilket fantastiske Passionsblomster i dejlig falmede Silker slyngede sig ud og ind. Hun hæftede det stramt paa Klaveret, og dette dannede saa en nydelig Baggrund for den høje Gulvlampe af snørklet Jærn, der bar en fransk Skærm af glat, gul Silke, fuldstændig firkantet i Form og fri for alle de Falbelader og Rücher, der faar mange Skærme til ganske at ligne en Danserindes Skørter.

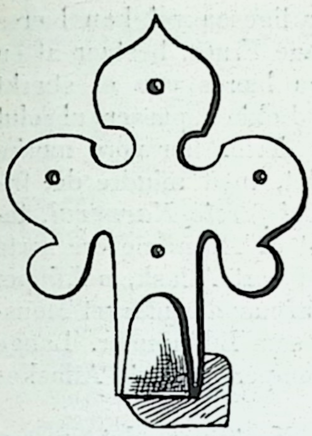
Ved Siden af denne Lampe stod en stor Kurvestol, polstret paa det mageligste og egnede sig særligt til Læseplads. Her anbragte Alma en af Liberty's nye Puder, der er lige saa smukke i sig selv, som de er klædelige for det Hoved, der støttes mod dem. De ligner Roser, lavet som de er af blødt Atlask, der er rynket i brede Puffer. Paa den korte Væg ind mod den anden Afdeling af Stuen stod saa en Skrivepult. Atter her kunde Alma sende en venlig Tanke til en af sine tidligere Patienter i London, der, da hun sagde Farvel, havde givet hende det lille Bureau, som med sine rynkede Silkegardiner og lille Sidelomme for Aviser, saa alt andet end dansk ud. En anden stor Kurvestol paa den modsatte Side og et lavt rundt Bakkebord, der nemt kunde flyttes til den Plads, hvor det i det givne Øjeblik passede bedst, at Theen eller Kaffen serveredes, var alt. Flere Møbler vilde kun have gjort et overfyldt Indtryk.

Nu manglede der blot alle de Smaating, som gør, at en Stue ser ud som levedes der i den, og det er maaske ved Arrangement af disse, at den personlige Smag stærkest viser sig.

En hel Søndag Formiddag gik de Unge og ordnede Billederne. De ejede mange gode Ting, thi begge hørte de til dem, der vragede det godt købs. De havde aldrig været rige nok til at købe gode Malerier, saa beskedent havde de holdt sig til Gengivelser: sort og hvidt af store Mesterværker, og hist og her dukkede desuden frem en Pennetegning eller en Skitse, der som Bytte var bragt hjem fra Auktioner eller Antikvitetshandlere. Baade Harald og Alma havde for Skik at lade deres Billeder indfatte ganske simpelt i smalle Rammer af bejtset Egetræ, Mahogni eller hvidt lakeret Træ. Dette dannede en smuk Harmoni, naar Øjet gled over Væggene. Billederne blev hængt temmeligt lavt paa engelsk Vis og med passende Mellemrum. De

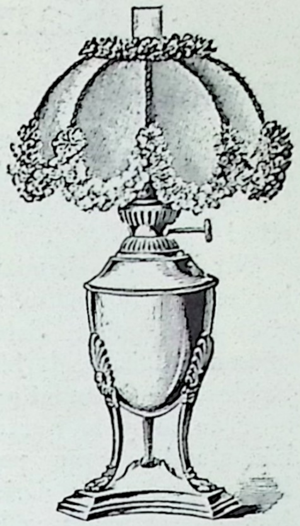

største hang i Snore fra Trælisten, der afsluttede den brogede Frise under Loftet, hvorimod de mindre anbragtes paa udarbejdede Messingkroge. Disse var ligeledes købt i London og blev paa praktisk Maade slaaet med fire smaa Stifter i Væggen. De kunde saaledes nemt flyttes, uden at Tapetpapir ødelagdes, og da Vægten var fordelt over en større Flade, kunde de til Trods for Stifternes ringe Størrelse bære temmelig store Billeder.

Mens Harald ordnede sine mange Bøger pakkede Alma ud af Kasserne hvad de ejede af gammelt Porcellæn og Sølv, og de Smaasager som fik Værdi paa Grund af Minderne som knyttede sig til dem. Hun satte det omkring paa Hylder og Borde, nøje stemmende Farver og Forhold mod hinanden, og sørgede for at Indtrykket ikke virkede overlæsset. Hvad hun vilde undgaa var det nye Hjems kolde og opstillede Stivhed, men endnu mere det altfor arrangerede, og hun banlyste unødvendige Drapperier, Bouketter af visne Blade, der kun hører hjemme paa Skraldemandsvognen og Overflod af Fotografier. Paa ingen Maade maatte hendes Stue minde om Værelser, hun ofte havde set, og i hvilke hun havde følt sin Hjerne behersket af den ene Tanke: at tage en stor Kost og feje alt dette Skrammel bort, der bredte sig paa Vægge og Borde, som en broget Uendelighed af Støvsamlere.

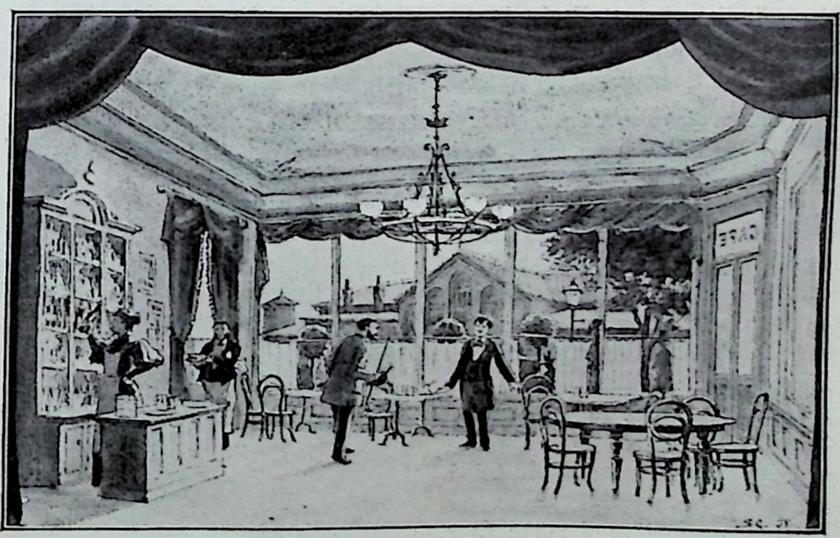
Klart, rent og enkelt saaledes burde Hovedindtrykket være og kun det virkeligt smukke eller det virkeligt nyttige fik Plads i Dagligstuen. I Kummer, den ene af farverigt brændt Ler, den anden udhamret i Kobber, stod grønne Planter, og hist og her, hvor de vilde være af bedst Virkning, vilde Alma have Glas med Blomster. „En rædsom Udgift, kære Barn", havde Muski sagt, da de snakkede herom, og Alma med engelske Indtryk i friskt Minde havde udbredt sig over de store Bouketter, der i London kan købes paa Gaden for nogle faa Skilling. Desto værre, hun havde alt lært, at Blomster er en meget dyr Artikel i den gode Stad København, thi hvor man i London køber Roser og Liljer, maa man for de samme Penge her nøjes med Asters og Gyldenlakker.

Paa det lave Bord ved hendes egen Stol lagde hun de forskellige Ting, der mer end noget andet i hendes Hus bar engelsk Præg. Det lille Haandspejl af ciseleret Sølv, Krystallugteflasken med sin monogramprydede Top, den firkantede, cedertræsforede Sølvæske til Cigaretter og den runde Bonbonnière af indisk Arbejde, alle disse kostbare, usigeligt feminine Genstande, som Englænderinden kalder „nødvendig Luksus".

Under dette Begreb kunde ogsaa regnes den nydelige Sølvlampe, som Alma selv havde købt under en Del Samvittighedsnag. For det var en stor Ekstravagance, og tappert havde hun i lange Tider indskrænket sig til at beundre den, indtil hun en skønne Dag efter en Uge fuld af godt betalt Arbejde var faldet for Fristelsen. Nu fortrød hun det ikke, med sin lette Silkeskærm og enkle Form gav den netop Stuen det Stænk af Finhed, som Alma havde drømt om „og den er umaadelig økonomisk", erklærede hun til sit Forsvar, „for den brænder saa umaadelig lidt". Derfor blev den lille Sølvlampe tændt hver Dag i Skumringen. Men hvad der saaledes begyndte i Økonomi endte i Romantik, thi for Harald og Alma blev netop denne Lampe Symbolet paa deres Hjems Fred og Hygge, dens svage Skær lyste over nogle af deres bedste Stunder.

Eva.

Fra Opførelsen af Gustav Esmanns „Vandrefalken" paa Dagmarteatret.
Første Akt: Mødet mellem Opdageren og Vandrefalken.

Karneval.

KARNEVALSTIDEN er inde! Vore unge Skønheder ruster sig til Fest! Tusind Hjerter banker i forventningsfuld Glæde! Lad nu Glæden vare til Dagen derpaa og endnu længe efter!

Bliv ikke angst, naar Festens Time slaar: Vi har set det før! Ofte, naar den blege Dejlighed staar ombølget af Salens Lys og de mange beundrende Blikke, da bliver hendes Smil stift og hendes Legeme tungt og bange! Den glade Dragt med de forrykte Farver og det forvovne Snit kan stundom synes parodisk, naar den smukke Ejerinde skælver deri, og sender forskræmte Blikke efter Fader og Broder. For Karnevalsgudens Skyld, — se dig ud, Prinsesse! Lad dig kækt bevæge af Letsindets Overmod, at det kan gyde sin Glans i dit Smil og sin Sødme i dit Blik! Din gode, sunde Natur vil dog beskytte dig mod alle Fristelser.

Efter denne Basunfanfare tillader vi os at præsentere et Par Kostymer for vore Læserinder og anbefale dem til deres Bevaagenhed.

Der er først en lille Clownesse, med hvid Paryk og en Sommerfugl fæstet til Toppen af Parykken. Den store hvide Krave, der sammen med den hvide Paryk indrammer Ansigtet som en Sky, faar Øjnene til at synes større og mere straalende end de ellers er. Kostumet er sort, og overalt broderet med smaa Væsler i Sølvpailletter. Sorte Silkestrømper og lakerede Sko.

Dernæst en Empiredragt, som de elegante Damer bar den omkring Aaret 1802. Kostumet er af Libertysilke, broderet med Sølvpailletter og med en Boléro af olivenfarvet Fløjl. Bæltet er af rødt Fløjl, og den store Hat, som var meget karakteristisk for Epoken, er af rødligt Fløjl, prydet med Atlaskes Baand og en smuk sort Fjer.

Dernæst en Dragt fra omtrent samme Epoke, en Silkedragt, syet med store Roser, og saa vid, at den giver en let Lejlighed til at beundre Ejerindens smukke Fod, der maa være i Sko af perlegraat Skind.

Bryst og Arme er sluttet i graat og rosenrødt Silke og Hatten prydes med sorte Fjer og Roser.

Den næste Dragt, der ligesaa vel kan bæres af unge Piger som af unge Fruer, bestaar af en sort Fløjelshue, der maa bæres paa et stærkt flammet Haar. (Blonde Lokker passer absolut bedst til dette Kostume; derfor bør vore mørke Skønheder ikke vælge det, med mindre de, fristede af Fru Wiehe i *Det første Karneval,* tager en rød Paryk!) Livet og Ærmerne ere sorte ligesom Kjolen, der er af sort Atlask, udklippet i Spidser over en Grund af mandarinfarvet Mousselin, saa at den ser ud som Ildflammer. Lange sorte Handsker, Silkestrømper og sorte Atlaskes Sko.

Endelig bringer vi to Kostumer, det ene en Ravnedragt, det sidste passende for en Dame, der er frisk og lunefuld som Vestenvinden.

Forhaabentlig kan man ud af disse Modeller øse de herligste Inspirationer til at skabe andre Fantasidragter, og mange Damer vil sikkert i i deres Garderober finde Ting, som kan fuldstændiggøre dem paa forskellige Maader. Der er jo heller ingen Tvivl om, at de kan skabes meget billigere og *næsten* lige saa smukke, hvis man vælger andre Stoffer end de her anbefalede.

Hovedsagen er jo, at de Skønne ikke mister Humøret, naar Dragten skal beundres.

---

6 4 1

3 2 5

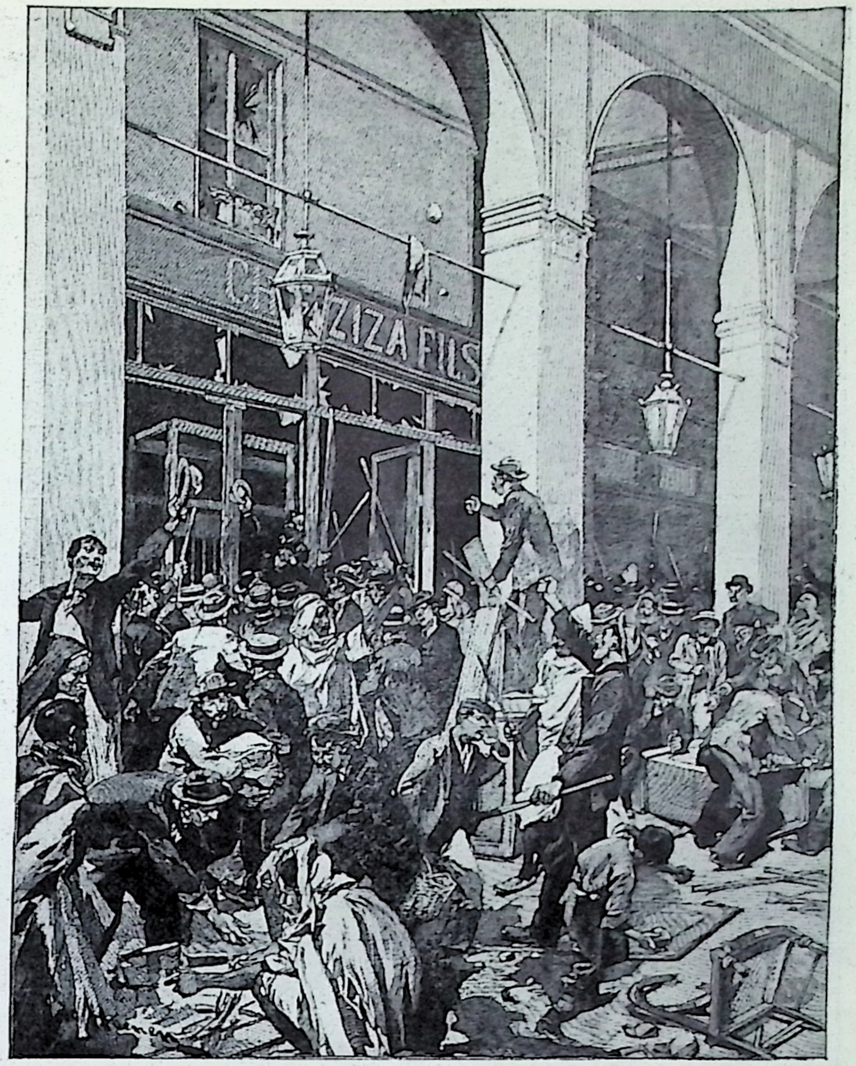
Røret i Algier.

DREYFUS-AFFÆREN har løsnet den hæslige antisemitiske Bevægelse overalt i Frankrig, i særlig Grad i den afrikanske Koloni Algier.

Her kom det i Slutningen af forrige Maaned til alvorlige Uroligheder: Butikker blev stormede og satte i Brand, hæderlige Borgere dræbte, og den væbnede Magt maatte skride ind paa mange Punkter for at tøjle den ophidsede Befolkning. —

Foreløbig er der dog atter bragt Ro tilveje, men i disse Tider maa man være forberedt paa alt.

Frankrig kommer næppe for det første ind i rolige Tilstande, og i Algier er Raceforskellen større og Blodet hidsigere end ellers i Landet.

Fra Røret i Algier.

Et Monument for Nobel.

DYNAMITENS Opfinder, Alfred Nobel har faaet sit første Monument. — I Hamburg staar det, i den Gaard, hvor Dynamitselskabet har sine Lokaler. — Det er 4 Meter højt, udført i Kobber af den berlinske Kunstner Hugo Reinhold, og symboliserer den Tanke, der ledede den humane Opfinders Virksomhed. Han, der havde skabt det frygteligste Vaaben der eksisterer mod Menneskenes Liv, han var, som alle ved, Fredstankens, Menneskekærlighedens mest utrættelige Talsmand, — noget, som hans enestaaende Legat har givet Bevis for.

Nobels Monument.

Og Kvinden paa hans Monument, der træder Udyret ned, er derfor Symbolet paa den humane, lysende Fredsidé som endelig og afgørende besejrer de raa, dyriske Drifter i Mennesket.

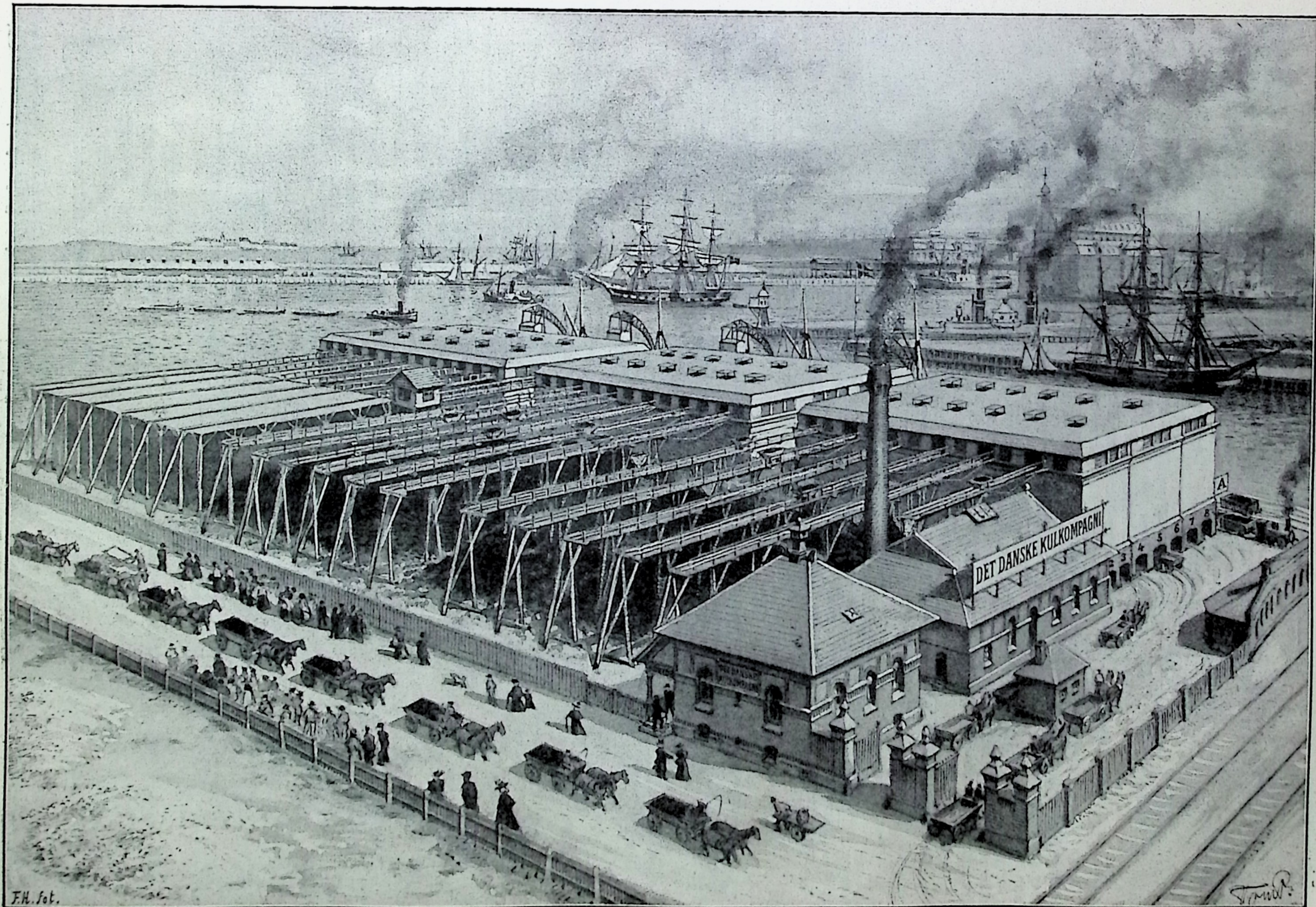
Emile Richebourg.

DEN frugtbare franske Skribent Richebourg vil være mange af vore Læsere bekendt som en af de mest „spændende" Romanforfattere i vor Tid. Han havde den Evne at kunne skrive fire Bøger paa samme Tid; ved fire Borde sad fire Sekretærer, og imellem dem vandrede Richebourg omkring, dikterende sine vidunderlige Intriguer.

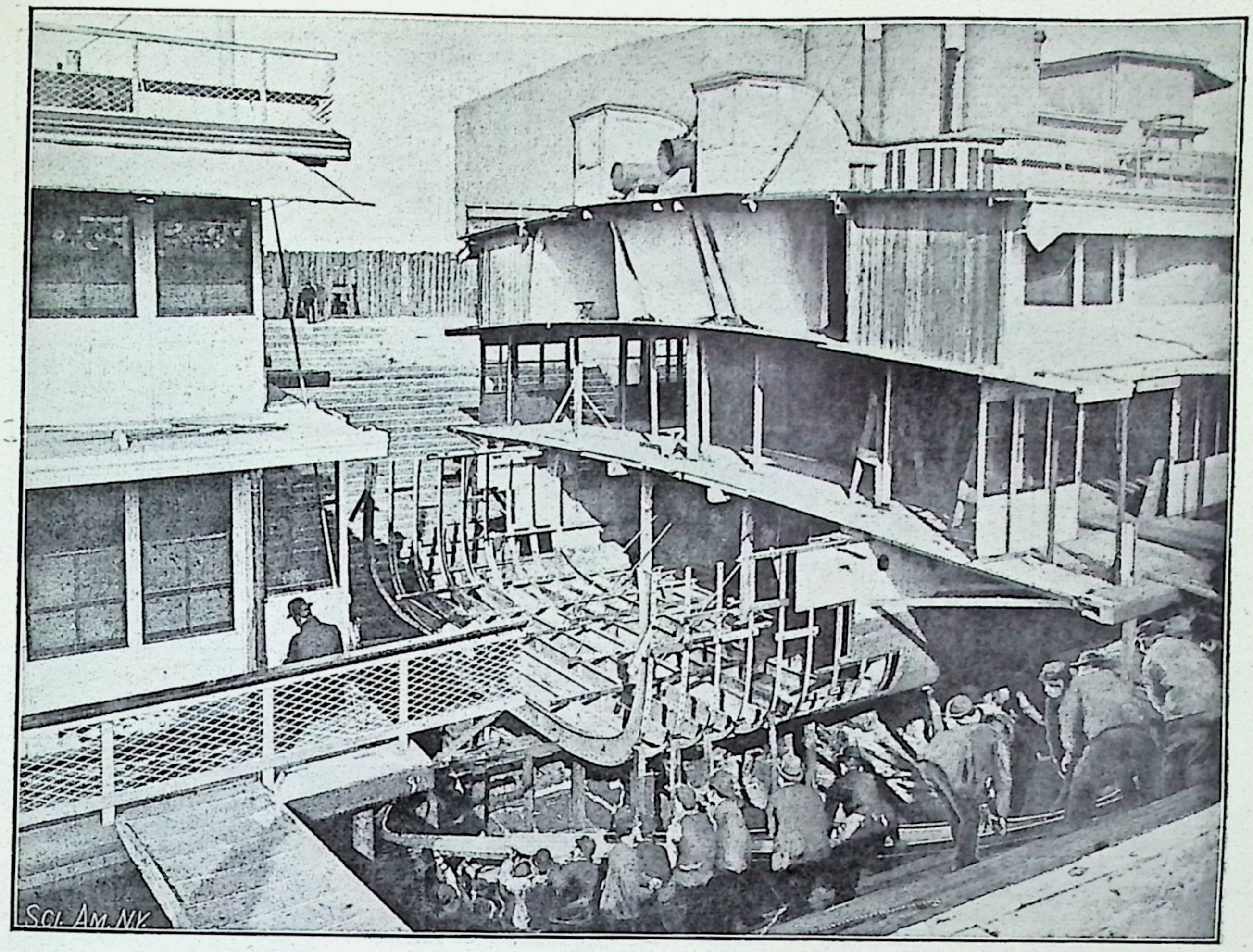
At Heltinden i en af Bøgerne derved kom til at støde sammen med Skurken i en af de andre, var jo næsten undskyldeligt, og det generede ham mindre. Men Resultatet blev ogsaa derefter; Romanerne var uden nogen litterær Værdi, men han naaede at oversvømme Kælderetagerne i Alverdens Aviser dermed. —

E. Richebourg.

Fugleperspektiv af Det Danske Kulkompagni's Anlæg i Frihavnen. — Set fra Indkjørselssiden ved Nordre Frihavnsvej.

En amerikansk Floddamper forlænges 30 Fod.

Fra Ideernes Verden.

Af Ingeniør C. Hude.

En Damper forlænget.

Man har i adskillige Aar kendt den Fremgangsmaade at skære en Damper over paa Midten og indsætte et nyt Stykke, hvis man skulde ønske Skibet gjort større. Imidlertid har en saadan Fremgangsmaade været baade kostbar og langvarig saa den har ikke været meget benyttet.

Det lader imidlertid til at den atter skal komme til Hæder igen, thi i disse Dage er en meget stor amerikansk Floddamper blevet forlænget ikke mindre end 30 Fod.

Hele Arbejdet stod paa i alt 15 Dage at regne fra den Dag Damperen gik ind i Tørdokken og til den gik ud igen.

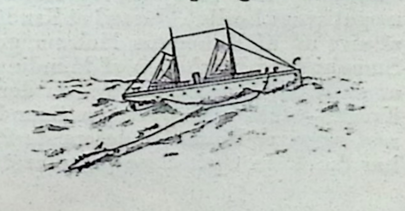
Straks efter at Vandet var pumpet ud af Dokken tog en Mængde Arbejdere fat paa at fjærne Nitter og Nagler paa et smalt Bælte helt rundt om Skibet.

Saa begyndte 4 Dampspil at arbejde med at hale den forreste Del af Skibet væk fra den bagerste. Der var iforvejen anbragt en Slidske, hvorpaa Skibet kunde vandre. Efter fem Minutter og 30 Sekunders Forløb var de to Halvdele af Skibet fjærnet de ønskede 30 Fod fra hinanden. Ved Undersøgelsen viste det sig, at de kun manglede $^3/_{16}$ Tomme i at være lige for hinanden. Efter at dette var rettet blev de nye Spanter rejste, Beklædningen paanittet, og 15 Dage efter Indsejlingen dampede „New York“ — det var Dampskibets Navn — atter paa Eriesøen.

Ny Redningsbaad.

Tre Amerikanere, Kauer, Fromm og Boehringer have konstrueret og i flere Lande faaet patenteret en Redningsbaad, hvis Opgave særlig skulde være at bringe Redningstov i Land, hvor det strandede Skibs Afstand fra Kysten er saa stor, at de anvendte Raketapparater svigte, eller hvor Søen er for høj til at Redningsbaade fra Land have Udsigt til at kunne udrette noget.

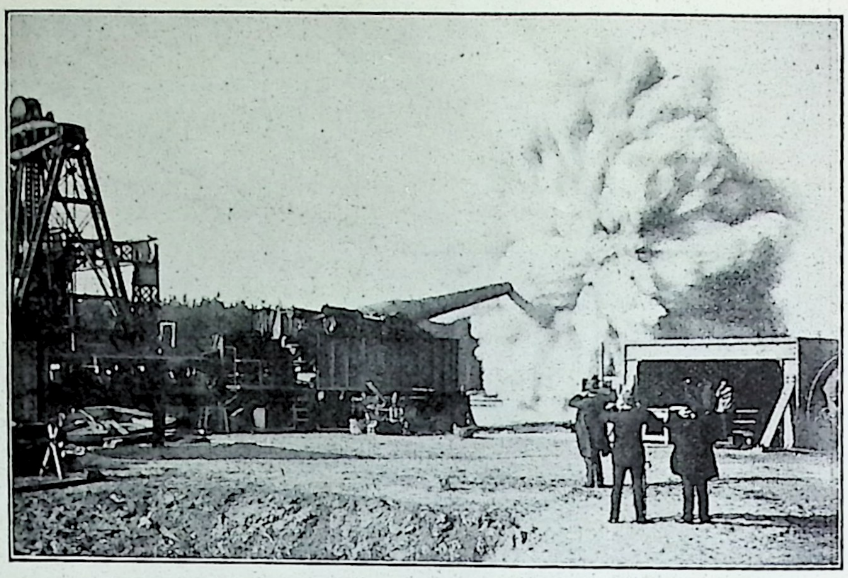
Baaden kan ses i hosstaaende Tegninger. Til Fremdrivningen findes to Skovlhjul b. og en Skrue c. Skovlene ere tilspidsede og bøjede, for at de, naar Baaden naar ind til Strandbredden, kunne gribe ned i Sandet og saaledes bevirke, at Bevægelsen fortsættes paa

Landjorden, i det Baaden her bagtil understøttes af en Rulle d. Kløerne f. danne et Slags Anker, der tjener til at forhindre Baaden i at kastes tilbage. Inde i Baaden er der en elektrisk Motor, som bevirker Fremaddrivningen, og som sættes i Virksomhed, naar man ved at trykke paa en Knap om Bord paa Skibet slutter den elektriske Strøm, der ligeledes kan paavirke Roret h., saaledes at Baaden kan styres fra Skibet. Styringen i mørkt og taaget Vejr lettes ved en Glødelampe o. og en Klokke p. Redningstovet D. er tillige Leder for Strømmen.

Med al Anerkendelse af de tre Amerikaneres Forsøg paa at formindske de Forulykkedes Antal ved Strandinger, tro vi imidlertid ikke, deres nye Redningsbaad vil vise sig synderlig praktisk, idet vi anse det for ganske umulig, at Baaden vil kunne holde Kursen, naar den udsættes for de kolossale Naturkræfter, som herske f. Eks. i en Uvejrsnat paa Jyllands Vestkyst.

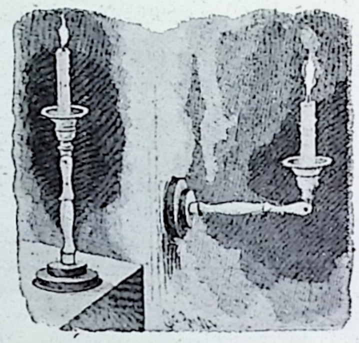
Fremtidens Kanoner.

Det hosstaaende Billede forestiller en svær Kanon i Affyringsøjeblikket. Den Granat, som udskydes, er ca. 12 Tommer i Diameter og vejer 900 Pd. De 400 Pd. Krudt, der anvendes, ere i Stand til i 40 Sekunder at sende denne Kolos ud paa en Afstand af 2 Mil. De omkringstaaende Personer maa, for ikke at risikere at faa Trommehinderne sprængte, holde Hænderne for Ørerne. Enhver, der har affyret blot en Riffel og mærket det Slag, Skulderen faar i Skudøjeblikket, vil forstaa med hvilken Kraft en Kanon som denne maa fare tilbage, rekylere, idet Krudtgassens uhyre Tryk virker paa Bundstykket.

Allerede Opfindelsen af det røgfri Krudt bevirker, at Fremtidens Krige ville faa en væsentlig anden Karakter end Fortidens. Man har imidlertid stadig trøstet sig med, at selv om man ikke kunde opdage Fjenden paa Røgen, kunde man se Glimtet og høre Knaldet. I Fjor har imidlertid en fransk Oberst Humbert opfunden en Kanon, der i Skuddets Afgang hverken giver Røg, Knald eller Glimt og heller ikke rekylerer. Opfindelsen er ogsaa anvendelig paa Geværer. De udførte Forsøg siges at være lovende, men det maa dog foreløbig anses for meget tvivlsomt, om det forøvrigt ganske simple Princip virkelig lader sig realisere i Praksis. Humbert anbringer i den nederste Væg af Løbet lige ved Mundingen en drejelig Klap, som i det Øjeblik, Projektilet farer ud, af Krudtgassen trykkes op og lukker for Løbet, saa at der intet Glimt ses. Krudtgassen vil nu trykke fremad paa Klappen og derved ophæve Rekylen, og Knaldet siges at blive meget svagt hørligt, derved at Krudtgassen tvinges til at sive ud af Kanonens Hulrum gennem en Række Smaahuller i Nærheden af Mundingen. Naar Gassen er sivet ud — den ses ikke, da der anvendes røgfrit Krudt — falder Klappen paa Grund af sin Vægt atter ned og giver Plads for det næste Projektil. Obersten har faaet sin Opfindelse patenteret i sit Fædreland.

Pneumatisk Lysestage.

Næst Elektriciteten er der intet, man i de sidste Aar har benyttet mere end Luften, enten i Form af komprimeret Luft, f. Eks. til Cyklehjul, Drift af Sporvogne og lignende, eller som fortyndet Luft til Vakuumbremser, Pumper og andre maskinelle Dele.

I Tyskland er der i disse Dage patenteret en Lysestage, hvor de gammelkendte Sugekopper har faaet en praktisk Anvendelse.

Undersiden af Lysestagens Fod bestaar nemlig af en svagt hvælvet Gummiskive, saaledes at der vil dannes et luftfortyndet Rum mellem Skiven og Væggen, naar man trykker Stagen fast mod denne og derefter slipper den. Den ydre Lufts Tryk vil saa holde Skiven og derved hele Stagen paa Plads. Lysestagen har et Knæk, saaledes at man kan hæfte den paa skraa eller helt lodrette Vægge.

Opfindelsen er tilsyneladende ganske praktisk, og maaske mange Ildebrande vilde undgaas, hvis den blev almindelig indført.

Meddelelser vedrørende „Fra Ideernes Verden“ bedes tilsendt Hr. Ingeniør C. Hude, Skandinavisk Patentbureau, Vestergade 7. København K.

FRA STUDIEMAPPEN.

EFTER EN ENGELSK TEGNING.

FRA POL TIL POL

UGENS REVUE.

En gammel Københavner, fhv. Notarius Publicus *Ginderup*, er forleden afgaaet ved Døden, i en Alder af 84 Aar. Skønt han havde beklædt sit Embede i henved 40 Aar, naaede han aldrig at blive andet end *konstitueret*, — en Mærkelighed, der er ret enestaaende i vore juridiske Annaler. Grunden var den, at Ginderup uden nogensomhelst Eksamen var kommet ind i sin udmærkede Stilling. Han var oprindelig Urtekræmmer, og da han skrev en fortræffelig, fast og klar Haand, blev han ansat paa den daværende Notarius Publicus' Kontor. Ved dennes Død gled han saa over i Embedet, fordi han ansaas for den, der var bedst inde i Forretningerne og har siden bestyret det med stor Samvittighedsfuldhed.

Notarius Ginderup.

Trods sin høje Alder færdedes han meget paa offentlige Steder, hvor han altid holdt ud til det sidste. Hans Kæmpenatur trodsede alle Anstrængelser.

Fra Provinserne mældes forskellige Begivenheder indenfor Postvæsenet: Postmester *J. P. A. Bohn* er for nylig udnævnt til Postmester i Helsingør. Han er født 1852 og har fra 1891 været ansat som Postkontrollør i København. Naar han nu i en forholdsvis ung Alder er naaet op til et af de største Provinsembeder, skyldes det formentlig den Taktik, som Overbestyrelsen følger, hvorefter Embederne ønskes besatte med saa unge og dygtige Kræfter som mulig.

Postmester J. P. A. Bohn.

Fra Nakskov berettes, at Byens gamle Postmester *C. E. Gjedsted* efter Ansøgning har faaet sin Afsked fra 1ste Marts at regne. Kaptajn Gjedsted, som blev Invalid i Felttoget 48, er overmaade afholdt i den lille By, hvor han har virket, han var Medlem af Byraadet, og har store Fortjenester af Landpostvæsnets Udvikling dèr paa Egnen.

Postmester C. E. Gjedsted.

4 Dødsfald.

Postmester, cand. polit. *L. F. V. Madsen*, som i forrige Uge afgik ved Døden, var født 1853. Efter at have været ansat i Generaldirektoratet for Postvæsenet en Del Aar blev han i 1893 udnævnt til Postmester i Ringsted. Blandt sine Kolleger var han meget afholdt; i Tjenesten optraadte han altid med den fornødne Ro og Imødekommenhed overfor Publikum.

Postmester Madsen.

Kancelliraad Sagfører *M. C. O. Hansen* i Odder er forleden afgaaet ved Døden, 58 Aar gammel, efter flere Maaneders haabløs Sygdom. Den afdøde tog juridisk Eksamen i 1860, og var derefter Fuldmægtig paa forskellige Herredskontorer rundt om i Jylland, indtil han i 1886 tog Bestalling som Sagfører. I 1872 var han bleven Branddirektør for Hads Herred, og beklædte desuden flere offentlige Hverv af Betydning. Han var saaledes Formand i Kontrolkomitèen for den derværende Spare- og Laanekasse, Formand i Sundhedskommissionen, og Medlem af Repræsentantskabet for Aarhus Privatbank. En støt, solid Forretningsmand, et nobelt og godgørende Menneske.

Kancelliraad Hansen.

En af de tapre Redningsfolk fra Vestkysten, *Ole Jessen*, tidligere Formand for Redningsstationen Blaavand er nylig død. Ved mangfoldige Lejligheder fik den Afdøde Lejlighed til at vise sit Mod og sin Dygtighed. De mange Strandinger, der særlig i tidligere Aar indtraf paa Horns Rev, før Fyrvæsnet var bleven saa godt udviklet som det nu er, medførte, at Blaavands Redningsbaad ofte blev engageret til farefuld Virksomhed, men altid stod Ole Jessen parat, og som en Mærkværdighed kan det anføres at det ved enhver Stran-

Ole Jessen.

ding lykkedes ham at redde de Skibbrudne; alt i alt har han frelst 117 Mennesker i de 34 Aar, han var Formand for Redningsbaaden.

I Odense er Fabrikant *O. Blumensaadt* afgaaet ved Døden, kun 42 Aar gammel, efter at have drevet sin bekendte Sæbefabrik, som han havde arvet i god Tilstand, op til en usædvanlig betydelig Bedrift. Den Afdøde var overordentlig afholdt af sine Bysbørn, og Odense har ved den unge Fabrikants Død mistet en udmærket Arbejdskraft og en i hver Henseende pligtopfyldende Borger. —

Fabrikant Blumensaadt.

Vi slutter med at bringe Portrætter af et Par Mænd fra København, hvis Navn hver for sig har været, eller i den nærmeste Tid vil komme paa alles Læber.

Professor *C. P. Teller*, som siden Maj 1882 har haft Ansættelse ved Københavns Havnevæsen, og dér navnlig været beskæftiget ved de store Havneudvidelser, først og fremmest Frihavnen, forlader nu denne Stilling for at tiltræde det Professorat ved Polyteknisk Læreanstalt, der blev ledig efter Prof. Holmbergs Død, for hvem han har vikarieret sidste Semester.

Professor Teller.

Maleren *Holger Jerichau*, en Søn af den geniale Kunstnerinde Fru Elisabeth Jerichau Baumann afholder i næste Uge en stor Avktion over Billeder, som han i de sidste Aar har malet, og som vistnok vil vække betydelig Opsigt.

Maleren Jerichau.

Kontrolbetjent ved Jærnban. *Ole Larsen*, hvis elskværdige Ansigt hver Københavner kender fra Hovedbanestationen, hvor han stod og vogtede Indgangen til 1. Klasses Ventesal, og i 50 Aar i Træk udførte sin Gærning med aldrig svigtende Punktlighed og Takt, er forleden afgaaet ved Døden.

Kontrolbetjent Larsen.

Endelig noterer vi, at Sverige har mistet en af sine aller betydeligste Videnskabsmænd, i det Professor Dr. phil. og jur. *Victor Nordling* i Upsala er død, 66 Aar gammel.

Professor Nordling.

DANSKE REDAKTØRER. — VIII.

Oluf Holger Jørgensen, Redaktør af „Agrardagbladet“, er født den 27. Novbr. 1852 i Aabenraa, hvor Faderen imellem de to slesvigske Krige var Overlærer. Kom allerede 18 Aar gammel ind i Journalistiken, som senere udelukkende har optaget hans Tid og Kræfter.

Var Medarbejder ved „Morgenbladet“ fra 73 til 76, da han grundlagde „Skanderborg Amts Avis“, hvis Redaktør han var til 1. Okt. 97, paa hvilket Tidspunkt han overtog Overledelsen af det da oprettede „Agrardagblad“.

I 92 stillede han sig ved Folketingsvalget i Esbjærg imod Kapt. Bluhme. Valgtes i 95 ved Folketinget i Skanderborg som det moderate Venstres og Agrarernes Kandidat, men Aaret efter kasserede Folketinget med en enkelt Stemmes Majoritet Valget af Hensyn til en formentlig stedfunden Formfejl fra Valgbestyrelsesformandens Side.

Redaktør Jørgensen.

Oluf H. Jørgensen var, indtil han den 1. Oktober blev Chefredaktør for Agrarforeningens Organ „Agrardagbladet“, bosiddende i Skanderborg, hvor han skaffede sit Blad, „Skanderborg Amts Avis“, en efter Forholdene betydelig Udbredelse, og hvor han har beklædt en Mængde forskellige Tillidsposter: Medlem af Byraadet, i mange Aar Formand for Skanderborg Industri- og Haandværkerforening, Medstifter af den jyske Husmandsforening og Medlem af Bestyrelsen for Venstres Bladforening.

En støt og enkel, jævn og energisk Karakter med et lyst Syn paa Livet og paa den Sag, han har gjort til sin; overbevist om at ville naa sit Maal: Dannelsen af et Agrarparti i Rigsdagen, og derigennem Forbedring af Landbostandens Kaar. Har en udpræget Evne til at omgaas Folk af de mest forskellige Anskuelser og Livsvilkaar, og er derfor respekteret af sine Modstandere, afholdt af sine Meningsfæller og Undergivne.

ADELINA GENÉE. Navnet er snart bekendt i de fleste Storbyer i Evropa.

Maaske er der ogsaa mange Københavnere, der vil erindre det fra en Sommer i Tivoli. Da dansede den lille Frøken Genée paa Tivolis Paafugleteater, — endnu næsten et Barn, men et Barn, man allerede da spaaede den store Fremtid. Og disse Spaadomme er gaaede i Opfyldelse. Thi da Paafuglen for sidste Gang slog Halen op og skjulte den lille Danserinde for Publikums Øjne, dansede hun fra den lillebitte Tivoli Scene ud til Evropas store Te-

atre og fandt den Gunst og den Lykke i Verdensbyerne, der er alle Kunstneres og Kunstnerinders skønneste Drøm.

Den unge Dame, der endnu er i den lykkelige Alder, at man tør sige, hvor gammel hun er, — lige fyldt de tyve — er et Aarhusbarn, der som ganske lille Pige kom til sin Onkel, den bekendte danske Balletmester Hr. *Alexander Genée.*

Adelina Genée.

Hr. Genée, der selv er en habil Kunstner, og hans Frue, der i gamle Dage var Wienerballettens første Stjærne, ledede den lille Adelinas Opdragelse baade hvad Hovedet og Fødderne angik, og denne Opdragelse viste sig at være saa fuldendt, at da Frøken Genée for et Par Somre siden debuterede i den kongelige Opera i Berlin i Balletten „Die Rose von Schiras", blev Debuten en stormende Succes, og Berlinerbladene, der ellers er meget kølige over for fremmede Kunstnere — det, mange har faaet at vide — havde ikke Lovord høje nok for hendes Præstation. Fra Berlin gik den unge Dame til Münchens Hofteater, hvor hun var engageret hele sidste Sommer, og baade her og i Wien, hvor hun i Efteraaret paa en meget smigrende Opfordring optraadte som Gæst paa det kejserlige Hofteater, var alle enige i deres Berømmelse af den unge danske Dames Ynde, Gratie og fine, sikre Kunst. Nu optræder Frk. Genée i Empire Teater i London under Pressens Hyldestraab og Publikums Begejstring og — hvad der jo heller ikke er til at kimse ad — for en svimlende Gage. Mange store Scener har villet knytte hende fast til sig, men hun har Vandrelyst. Hun vil se Verden. Hun er endnu saa ung. Hvor vidt kan hun ikke drive det!

V. F.

DEN ENGELSKE MODEHUND. — Dette lille braknæsede Eksemplar af Hunderacen, der skuer saa kolerisk ud i Verden, er ved at blive den engelske Dames Modehund. Naar den franske eller engelske Dame kører ud, ligger hendes Hund altid med i Vognen. Man har jo Selskab og man har noget at begynde en Samtale om, naar Monsieur nærmer sig Vognen, løfter paa Hatten og hilser paa Madame.

Vort Billede viser Prinsessen af Wales ny Yndlingshund „Little Billee", en Art spansk, sort og hvid Silkepudel. De silkebløde Haar er lange og fine som Haaret paa et Barn, Hunden er klog, meget renlig og meget artig i enhver Hense-

Prinsessen af Wales' Pudel.

ende. Ligesom de nu saa almindelige russiske Mopper blev populære her hjemme efter at Dronningen havde faaet to af dem, er den spanske Silkepudel blevet Yndlingshund for Damerne i England, siden Prinsessen af Wales første Gang viste sig med *Little Billee.*

Vi er dog ikke i Tvivl om, at vore Læsere ville synes langt bedre om den moderne engelske

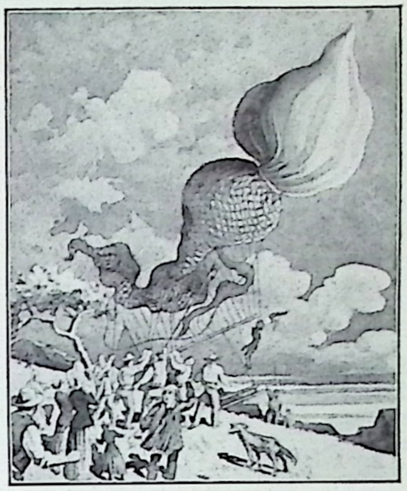
Prinsen af Wales' Spids.

Herrehund, en laplandsk Spids. Det er her Prinsen af Wales, der som „Englands første Gentleman" har givet Tonen an. Hans prægtige Hund *Perla,* som vi bringer et Billede af, er et rent Pragteksemplar af vore firbenede Venner Hundene.

V. F.

STYRBARE BALLONERS HISTORIE I BILLEDER. Den mytiske Flyver Ikaros' dristige Drøm er snart Virkelighed. Menneskeaanden bryder Skranker én for én; snart er den styrbare Ballon sin Fuldkommenhed nær.

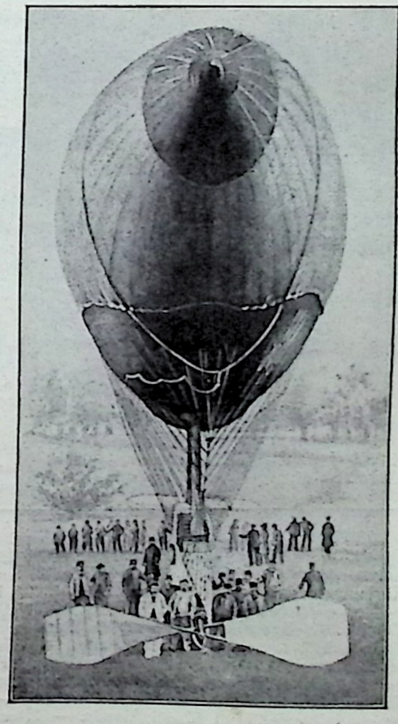
Medens Verden spørger og spej-

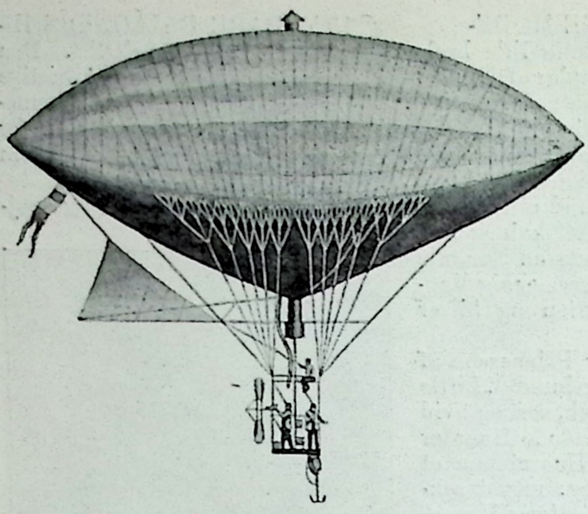
Giffards Ballon slipper ud af sit Net i Nedstigningsøjeblikket (1855).

der efter Andrée og hans Skæbne, skal vi i Dag vise vore Læsere de vigtigste Trin i den styrbare Ballons Historie, i det vi forbigaar de utallige fantastiske og utopiske Forsøg.

Giffards Ballon foretog i 1852 og 1855 to Opstigninger og var den første *rationelle* styrbare Ballon. Den var nærmest formet som en

Tissandiers Ballon.

Charles Renards Ballon „La France“.

Cylinder, der løber spidst ud i begge Ender, og var forsynet med Dampmotorer. Det lykkedes Giffard at styre sin Ballon i en fra Vinden forskellig Retning, men Ballonens klodsede Materiale og derfor besværlige Fart i Forbindelse med Gondolens og Rorenes ringe Modstandskraft var Grunden til de, i det hele og store mislykkede Forsøg, og særlig den Omstændighed, at Ballonen slap ud af det omsluttende Net, var Skyld i et Resultat, som nær kunde have medført en Katastrofe.

Efter dette Forsøg, der altid vil staa som en af Menneskeaandens dristigste Bedrifter, bør nævnes *Tissandiers Ballon*. Tissandier opfandt i 1883 en ny meget sindrig Motor og foretog med Held Opstigninger i 1883 og 1884. Hans Forsøg gik ud paa at virke med et lettere Materiel, og hans Motor var lettere og stærkere end nogen tidligere.

Men den, der utrætteligst har arbejdet for at fuldkommengøre den styrbare Ballon er *Charles Renard*. Han har fortsat sine Forgængeres Stræben: at fremstille den lettest mulige Ballon og har fra sin første Opstigning med Ballonen *„La France“* i August 1884 stadig betragtet sin Virksomhed som Forsøg, der skulde føre til den endelige Løsning. I sit Laboratorium arbejder den geniale Opfinder daglig med alle mulige Stoffer og venter at kunne præsentere Verden Resultatet ved Pariserudstillingen i Aar 1900. Med *„La France“* foretog Renard og hans Broder i 1884 og 1885 *syv* Opstigninger og vendte *fem* Gange tilbage til Udgangspunktet.

Lykkes Renards geniale Forsøg, er den Time ikke fjærn, da Luftskibet vil føre sin Fragt gennem Luften som Jærnbanetoget over Land og Dampskibet paa Havet.

VORE BILLEDER.

Vi bringer i Dag et Billede af det danske Kulkompagnis ny store Anlæg i Københavns Frihavn. Det samlede Areal udgør 45,000 Kvadratalen med en Kajlængde af 650 Fod, og Indsejlingen er direkte fra Sundet. Det store Etablissement er i høj Grad imponerende og synes yderst praktisk indrettet. Det forevises i disse Dage for enhver, det maatte interessere at se, hvorledes en stor Kulforretning drives efter de nyeste og bedste Principper.

HOVEDBRUD.

Man har to Rækker Tal med lige stor Afstand mellem alle Tallene i samme Række, men kun halvt saa stor i anden Række som i første. Hver Række bestaar af 12 Tal; det første er af samme Størrelse som Forskellen mellem Leddene. Anden Række skrives Tal for Tal under den første, hvorpaa de tælles sammen. Summen af alle 24 Led er 936. Hvad er det for to Talrækker?

A. og B. driver i Forening en Handel, hvortil A. straks indskyder 5000 Kr. og B. 3 Maaneder senere 4000 Kr. Handelen sluttedes i Løbet af 18 Maaneder, og der vindes 1400 Kr., hvoraf A. forlods skal have 400 Kr., fordi han har været Forretningsfører. Hvorledes dele de Fortjenesten?

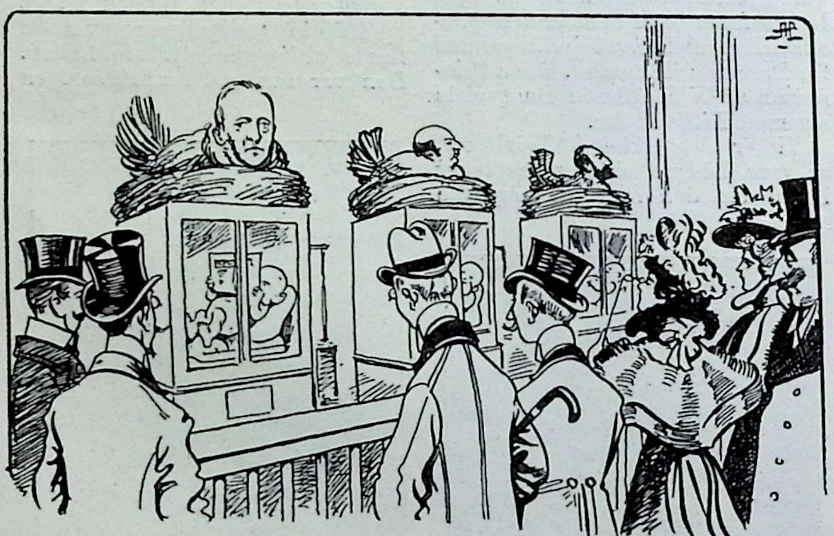
Provinserne A. og B. ere Naboer, og A er $1^3/_7$ Gang saa stor som B; men hvis B havde været 9 □ Mile større, havde Forholdet mellem deres Størrelser været som 13 til 10. Folkemængden i A er halvanden Gang saa stor som i B. Hvor stor er hver af disse Provinser, og hvor mange Mennesker leve der i A mod 100 i B paa lige store Arealer?

En ny Slibesten har en Diameter af 31 Tm., og Tykkelse af 5 Tm. Hvor stor er Slibebanen af denne Sten, naar der er slidt $1^1/_2$ Tm. af den?

LØSNING.

Paa Regneopgaverne i Nr. 19.

1) 12 og 18.
2) 72 Kr. og 96 Kr.

HVAD HOVEDSTADEN TALER OM.

Professorerne Howitz, Hirschsprung og Leopold Meyer skal efter Sigende lægge personlig Vægt paa de ny Børneudrugningsapparater.

Fastelavnsløjer.

Af Sofus Birck.

I gamle Dage var Fastelavnen noget ganske andet end nu. Den Gang nøjedes man ikke med at banke sine Venner ud af Sengen med et Fastelavnsris paa Overdynen, nej, et veritabelt Ris, behængt med brogede Baand blev anvendt med Fynd og Klem *under* Dynen; ja man gik endogsaa saa vidt, at Dynen blev halet ud paa Gulvet, og Syvsoveren fik saa sine Da-Da, hvad enten han truede eller bad for sig.

Og man lagde ikke Fingrene imellem. Ingen tog den Gang Forargelse af en saa udannet Opførsel; nu finder man det i høj Grad ufint, hvorfor ingen mere giver sig af dermed.

At være fin og dannet er nu Løsenet, selv blandt Almuen; ingen ønsker at blive betragtet som en simpel Person. —

Den Gang var man ogsaa uhyre nøjsom med sin Morskab; nu er det helt utænkeligt, at man skulde kunne faa voksne Mennesker til at hoppe efter en Bolle, der uafbrudt blev trukket op og ned, for at den lykkelige, der naaede at faa Tænderne i Bollen, kunde faa den udleveret som sin rette Ejendom.

Selv Børn paa en halv Snes Aar vil nutildags foragte en saadan Barnagtighed, og finde den ganske under deres Værdighed.

Saa var der Dystløb mellem de unge Sømænd. Hver stod i sin Baad med en lang Stang og bestræbte sig for at puffe den anden i Vandet, naar det lykkedes, sprang saa Sejerherren bag efter ud i det kolde Element. Det fordrede godt Kammeratskab.

2. Februar eller Marts — i flere Graders Kulde — at springe i Vandet for andres Fornøjelses Skyld! Nej Tak, selv unge Sømænd vilde ikke længer give sig af med de Narrestreger, dertil holder de dog for meget af deres Helbred og — gode Klæder.

Den eneste Levning, der endnu er tilbage af hine gode gamle Fastelavnsløjer, er „Sluppen“. I adskillige af vore Provinsbyer drage Sømænd endnu om med en Baad paa Hjul, de raabe Hurra, svinger med Hatten og Flagene, samler Penge ind, og holder saa om Aften et rigtig forsvarligt Gilde med Flæskesteg og Punsch.

Se, det er der da nogen Mening i. Naar man erindrer denne Biden til Bollen — som altid foregik i det Fri, og denne Støden i Vandet, begriber man en Ting: at man den Gang ikke kendte til Ischias, Bronchitis og Influenza, og at man ikke brød sig om at faa lidt Snue, Gigt og Hoste, naar — man blot kunde more sig.

Det var i disse gode gamle Dage, da Frederik den 6tes Tid sang paa sidste Vers, at Andresen og Nicolajsen spankede om i de Aarhus Gader en bitterkold Fastelavnsmandag, den ene iført Byens Borgervæbnings Trommeslageruniform, den anden Taarnvægterens Galapaaklædning, hver havde en lille Sparebøsse i Haanden, — i den modtog de Gaverne.

For disse to Hædersmænd var der ingen ny Tid i Opmarch, de holdt trofast ved den gamle, og til den gamle Tid hørte Nytaarsgratulationerne med Sparebøssen i Haanden, — saa kunde ingen tvivle om hvad Meningen var — og endvidere Fastelavnslykønskninger. Kunde Sømændene gaa om med Bøssen, kunde de To gøre det samme, mente de, thi Borgernes gode Søvn afhang jo af at Nicolajsen vaagede i Taarnet, og af at Andresen straks var paa Færde med Trommen; hele Byen kunde jo brænde af, havde de to ikke et Øje paa hver Finger. Herom var de fuldstændig enige; ogsaa om det Berettigede i at de foranstaltede en lille ekstra Udskrivning om Fastelavnen, den Tid, hvor Avtoriteter og Spidsborgere lettest var at faa i Tale. Ja, deres Selvgodhed gik endogsaa saa vidt, at de fandt, at 8 Skilling til hver var et yderst moderat Forlangende: havde man givet hver af dem en Mark, havde de ingenlunde rødmet derover.

Det var et stolt Syn hin Dag, at se de to Kavalerer debauchere ud fra deres fælles Hjem — Nicolajsen logerede hos Andresen — den ene med Schako, der stærkt mindede om en omvendt Tjærebøtte, rød Spidskjole og stramtsiddende Permissioner, den anden i Vægterkaftan, med et bredt Læderbælte om Livet, hvor Taarnnøglerne dinglede, paa Hovedet en Kabus, ikke ulig en Bikube, og i Haanden en Morgenstjærne. Denne sidste Prydelse tilkom ikke Nicolajsen, der som Taarnvægter ikke havde Brug for Forsvars- og Angrebsvaaben, men han syntes den tog sig ud, og derfor laante han altid Natvægter Søren Nielsens Morgenstjærne, skønt Søren Nielsen var hans bitreste Fjende.

Han drillede ham nemlig forskrækkeligt. Naar Nicolajsen, efter omhyggeligt at have udspejdet Vindretningen, meddelte denne sin Viden ved at raabe ned fra Taarnet: Vinden er Nordost, sang Søren Nielsen lige ufortrøden: Vinden er Sydvest! Og det ærgrede Nicolajsen ganske ubeskriveligt.

Nicolajsen var som sagt Logerende hos Andresens. Ganske vist havde Ægteparret kun en Stue og en Seng, men i de Dage stillede man smaa Fordringer til Bekvemmeligheder, og behageligt var det jo i alle Tilfælde hver Morgen at kunne komme i en varm Seng. Naar han, forfrossen efter den lange Nat oppe i Taarnet, kom hjem, stod Mo'r Andresen op, og Nicolajsen indtog saa hendes Plads. Det var et billigt og behageligt Arrangement for Vennerne, og det generede ingen af dem, og heller ikke Mo'r Andresen. — Overhovedet var man meget ugenerte i gamle Dage.

„Tag jer nu i Agt“, formanede Mo'r Andresen, „og kom ikke „besofne“ hjem.“

Hun talte af Erfaring, thi sidste Fastelavn havde hun haft sit syndige Sjov med atter at faa den Logerende op i Taarnet. Nicolajsen havde været fuld og protesteret mod atter at komme op i det fæle kolde Taarn, han vilde heller blive hos sin Ven, saa kunde Mutter sidde paa en Stol.

For Gud bevares, hvor han havde slidt i det den Dag.

Men Mo'r Andresen havde ikke givet Pardon; kom han ikke op i Taarnet, vilde han blive afskediget, og hun havde da ingen Logerende, thi Nicolajsen var jo det eneste Menneske i hele Byen, der kunde logere — paa den Maade!

„Og man maa immer være Mandfolkenes Forsyn“, forklarede Mo'r Andresen sine Nabokoner, der alle havde den største Respekt for hendes Forsynlighed. — Østenvinden fløj over den brede Aarhusbugt ind i de snevre Gader, pinte sig om Domkirkens Taarn med en ynkelig Hvinen, og opsøgte hver Smøge, hver Afkrog, — intet Sted var man i Fred for den.

„Det er sku som jeg ikke havde Klæder paa“, klagede Andresen og saa ned ad sine hvide Permissioner.

„Det har Du jo heller ikke“, drillede Nicolajsen. „Du skulde ha' saadan en som denne“, og han rystede sin Kaftan.

„Nej mange Tak“, svarede Andresen med klaprende Tænder, og en betydelig Foragt i Stemmen.

„Jeg mener *over* Din Uniform“, forklarede den godmodige Nicolajsen.

„Saa kunde jo ingen se den“, svarede den Anden, „og hvad Fornøjelse ha'e jeg saa a' den?“

Taarnvægteren indrømmede Argumentets Rigtighed.

En Dreng løb forbi.

„Hurra! Snækken sidder fast, den kan ikke komme ud — Hurra!“

Vennerne skyndte sig op til Havnen, til „Lysthuset“ (Lodshuset) for at se det ikke sjældne Syn, at Snækken til Kallundborg sad fast i Havneaabningen, desformedelst at den vedholdende østlige Storm havde fyldt Udløbet med Tang.

Men der var allerede gaaet Bud til Mølleren om at aabne for Vandet (Aaen); med Strømtætningen fik man Hjælp til at sprede Tangen. Paa den Maade hjalp man den Gang Snækken til Kallundborg af Sted, naar Vinden var østlig.

Fornøjelsen af at se Snækken sejle fik altsaa Vennerne, — men de blev med hele den øvrige By narrede for Dystløbet. Søen var høj, saa „Drengene“ kunde ikke træffe hinanden, ingen af dem kom i Vandet. — Det var rent Snyderi, mente Nicolajsen.

Saa maatte de nøjes med at se paa Sluppen, thi det var endnu for tidlig paa Dagen at begynde paa Gratulationerne.

Saa gik de ind til Røgin henne paa Hjørnet, der maatte „Admiralen“ snart komme forbi, og desuden: — Andresen trængte svært til at opvarmes, mente Nicolajsen, en Snaps kunde gøre godt, og saa vilde han for Venskabs Skyld tage én med det samme.

Andresen fandt at det var et rørende Bevis paa Nicolajsens Venskab.

Sluppen kørte op for Værtshuset, „Admiralens“ Piben og Klarinetternes Hvinen skar gennem den kolde, tynde Luft, derimod lød de dansende Sømænds Hurra'er allerede lidt matte, og deres Raab var ikke synderlig andet end en Trampen med Fødderne. —

„Vi vil ikke i Lag med dem“, sagde Nicolajsen, da Sømændene kom ind for at faa sig en Hjærtestyrkning, „for saa bliver vi „besofne“, og min Foresatte, Brandmajoren, og din Foresatte, Bor'mesteren maa se paa os, at vi er pæne Folk.“

Andresen billigede som sædvanlig ganske sin Vens Anskuelser, men det var dog svært saadan lige paa en Studs at rykke op; lidt, mente han, kunde de nok endnu se paa Løjerne.

Der var fuldt af Gæster i de to smaa tilrøgede Stuer med Træbænke langs Væggene og under Vinduerne. Det var jo den første reglementerede Sviredag i Aaret, og det vilde være ligefrem ukristeligt ikke at fejre den med fuld Honnør.

Alle Byens Skippere holdt til hos Røgin, også et Par fremmede „indefrosne“ Kaptajner var der, Selskabet var højrøstet, Andresen syntes det kunde være morsomt at faa endnu et Glas og høre lidt derinde paa Sømændenes Løgne.

„For de er allesammen nogle store Pralhalse“, forsikrede han Nicolajsen.

„Hva' Fa'n", raabte en svensk Skipper til Andresen, da Vennerne traadte ind i den inderste Stue, „er honom konglige Majestäen sjelf, få jag fråge?"

Andresen brystede sig svært, Nicolajsen rømmede sig kun, han vidste, at hans Ven der hjemme var alt andet end kongelig Majestæt, det var Mutter, der kommanderede det Hele.

„Se Brødra och Venner, nu får vi supa med Konungan, jag gefver hela glatta Laget".

Man fulgte gerne den glade Broder derovre fra, det ene glatte Lag blev givet efter det andet, og Humørene steg med Lagene, saa det blev over Middagstid før Vennerne blev klar af den Affære.

Men trods Svenskerens Protester, — han mente, at nu var det justemænd „Lagum" — drog den mindre paavirkede Nicolajsen Vennen med til den høje Øvrighed, og da Svenskeren saa', at ingen Overtalelser hjalp, forlystede han sig som sidste Salut med at sætte Bikuben paa Hovedet af Andresen og Tjærebøtten paa Hovedet af Nicolajsen.

Jubelen var ubeskrivelig, da de to Venner kom paa Gaden i denne højst ureglementerede Paaklædning, men det var jo Fastelavnsmandag, og paa den Dag havde man Lov til ikke alene at slaa Katten af Tønden, men ogsaa til at slaa Gækken løs, og dér havde de to nu fundet paa noget rigtig grinagtigt. De begreb ikke selv den uhyre Lykke, de gjorde, og forstod ikke Flotheden med de mange 8 Skillinger, der blev puttede i Bøsserne; først da de kom til Borgmesteren, fik de Øjnene op.

„Hvorledes er det han ser ud, Andresen, hvad er det for en Paaklædning, han møder i hos mig?"

„Alt i bedste Orden", forsikrede Synderen og forsøgte at gøre stram Honnør.

I næste Øjeblik rullede Vennerne i broderlig Forening ned ad Trapperne. Borgmesteren var af den gamle Stok, der gerne brugte slaaende Argumenter; Andresen fik en i Nakken, saa han tabte Balancen og tog i Farten sin Ven med sig.

Der stod de nede i Porten og saa forbavsede paa hinanden, og ingen af dem anede, hvad der gik af Borgmesteren. Under Nedrulningen havde begge tabt Hovedbedækningerne, derved opdagede de, hvilket skændigt Pus den svenske Skipper havde spillet dem. Deres Forbitrelse var saa stor, at de paany kravlede op ad Trappen for at forklare Borgmesteren det Hele og udbede sig hans Hjælp mod Svenskeren, „Danmarks gamle Arvefjende" — forklarede Andresen hikkende. Men skønt de nu var reglementerede, blev samme hurtige Retsforfølgelse dog atter anvendt af den høje Øvrighed og med et: „Drukkenbolte", vankede der et nyt Puf til hver, der bragte akkurat det samme Resultat som det forrige; de Herrer Nicolajsen og Andresen tumlede atter ned ad Trappen, denne Gang hver for sig og genfandt først hinanden i Porten, den ene med en Bule i Panden, den anden med en Rift paa Kinden.

I Bulen var Schakoen skyldig, i Riften Morgenstjærnen, men Borgmesteren var den mest skyldige, ingen af dem vilde længer tjene under den Mand.

Det højtidelige Løfte gav de hinanden.

Nicolajsen havde nu slet ikke Lyst til at gratulere Brandmajoren, det kunde jo være, at han var lige saa sprøjtegal som Bor'mesteren! Han foreslog sin Ven, at de i Forening krævede Skipperne til Regnskab og lod dem betale de to Rigsdalere, de vare blevne snydte for, og det blev de ogsaa enige om.

Saa dinglede Vennerne atter ned til Røgin, hvor de blev modtagne med den mest uskrømtede Jubel. —

Endnu lever Mindet om hin Fastelavnsmandag, da de glade Skippere bar Trommeslageren op i Kirketaarnet og Taarnvægteren hjem til Mo'r Andresen.

Men her kom de til den rette, thi Mo'r Andresen praktiserede ved Hjælp af Søren Nielsen og Hans Morgenstjærne Skipperne ud af Huset, og det gik i en Fart.

„Hvor er Andresen?" spurgte hun den betuttede Nicolajsen, der var begyndt at komme til Kræfter. „Og hvor er Pengene?"

„Dem har vi drukket op", forklarede Nicolajsen, — „ude hos Røgin — med Svenskeren".

„Det tænkte jeg jo nok! Men hvor er saa Andresen, min Mand?"

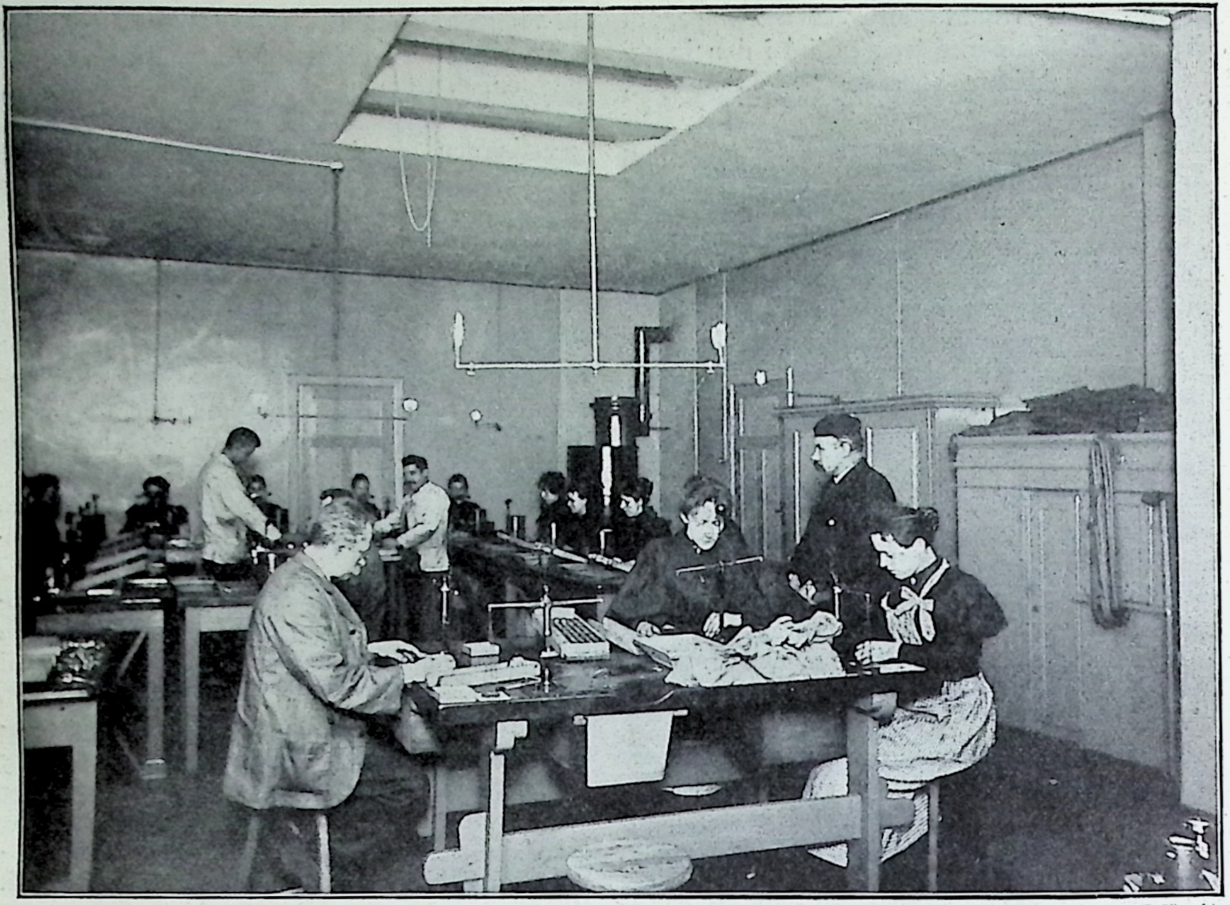
„Andresen? Er han ikke her?"

„Det kan du vel nok se han ikke er. Hvor er han, spø'r jeg?"

Nicolajsen tænkte sig om, paa en Gang gik der et Lys op for ham og han hikkede: „I Taarnet!"

Ved Søren Nielsens Hjælp fik den energiske Mo'r Andresen Fejltagelsen rettet, hun fik Manden slæbt ned og den Logerende op; men aldrig, forsikrede hun Nabokonerne, skulde hun glemme den Aften, „for det var dog for grove Fastelavnsløjer at faa sin Logerende til Mand, og sin Mand gjort til Natvægter". Det skulde Mo'r Andresen dog ikke ha' no't a'.

Men Andresen fik aldrig senere Lov til at gratulere „Glædelig Fastelavn", heller ikke det skulde Mo'r Andresen mere ha' no't a'.

F. Riise, fot.

Justerkamret.

Mønten.

Af Andreas Bruun.

(Sluttes).

Vi vil imidlertid følge Møntningen videre paa dens Vej. Efter at Støbningen har fundet Sted, og Metallet er blevet afkølet, aabnes Formen, de flade firkantede Stænger, de saakaldte „Tene“, tages ud. Saasnart de er vejede, sendes de ind i Valseriet, hvor Ujævnheder og Støberandene først klippes af ved Hjælp af en omdrejende Skivesaks, og derpaa gaar de til Valseværkerne, som de efter skiftevis Glødning og Afkøling maa passere saa ofte, indtil de har naaet den Tykkelse, Mønten skal have.

Nu er Øjeblikket kommet, da Udskæringen af „Blanketterne“ kan finde Sted; fire Presser er i uafbrudt Virksomhed, og hver Gang Stemplerne gaar ned, hugges de runde Metalplader ud, som efter at være samlede i store Kasser afleveres til et Korps af unge Damer, hvis Bestilling det bliver at sortere og tælle dem.

Medaillør Conradsen.

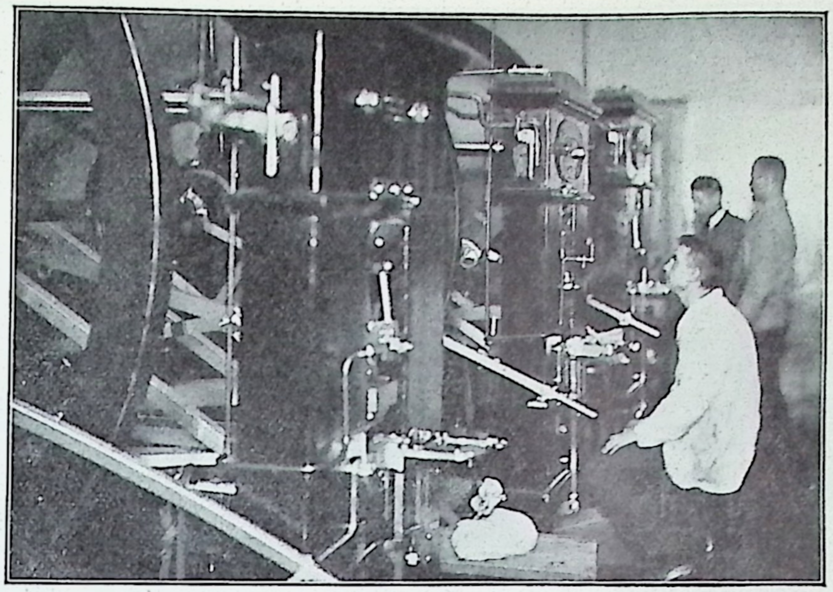
Hver Dame holder en stor Træplade med 100 runde Fordybninger i sine Hænder, Blanketterne hældes hen over Pladen, hver Fordybning fyldes med en Mønt, og ved et hastigt Vue erkyndiger Tællersken sig om, hvorvidt der findes ukomplette Eksemplarer, som da fjærnes og erstattes med andre.

Paa denne praktiske Maade foregaar Tælningen lige saa hurtigt som sikkert, og de sorterede Blanketter føres derpaa pr. Elevator op til Justerkamret paa første Sal. Hver enkelt Blanket vejes omhyggeligt; den skrabes, indtil den nøjagtig har faaet den foreskrevne Vægt, faar tilsidst en let Affiling og bliver da i et særligt Apparat forsynet med den ophøjede Kant, der skal skærme Mønten imod altfor hurtigt Slid under Cirkulationen.

Blanketten har nu den Form, hvori den kan modtage Præget, men da det indeholdte uædle Metal under de mange Processer har iltet sig, og der har dannet sig et Lag sort Glødskal paa Overfladen, maa dette først fjærnes. Ad Elevatoren føres Metalstykkerne derfor ned i Vaskeriet, hvor de først glødes og derpaa styrtes i

Guardein Groth.

F. Riise, fot.

Prægemaskiner.

en Trætønde med fortyndet Svovlsyre. Tønden drejes langsomt rundt, og Metalstykkerne vaskes herved med Svovlsyren, der opløser det sorte Kobberilte paa Overfladen og lader det ædle, i Syren uopløselige, Metal blive tilbage paa Overfladen i ren Tilstand.

Efter en Skylning med rent Vand og Tørring er Metalstykkerne endelig færdige til Prægning.

Hver af Prægemaskinerne, der staar opstillede i et særskilt Rum, er forsynede med to Stempler, et til Aversen og et til Reversen af Møntstykket. Stemplerne, der er udførte af fint, stærkt Staal, graveres af Medailløren paa hans særlige Værksted — forøvrigt den Del af Mønten, der den største Del af Aaret er i Virksomhed, thi selv om der i Almindelighed kan være lange Mellemrum mellem Møntninger, vil Medailløren dog have sit Arbejde, der foruden Graveringen af de føromtalte Stempler tillige indbefatter Prægning af de forskellige Medailler, som Staten og private Institutioner maatte have Brug for.

Møntmester Poulsen.

Det er en virkelig Øjnenes Lyst at se hele dette Maskineri i Virksomhed. Afmaalt og præcist gaar det hele for sig med henved 70 prægede Mønter i Minuttet; gennem en Tragt tilføres de uprægede Metalstykker Maskinen, et for et føres de hen foran Stemplerne, der med et kort Smæld presser imod fra hver Side og giver dem Præget, og medens Stemplerne gaar tilbage, rykker et nyt Metalstykke frem, og den i Øjeblikket forud prægede Mønt kommer skinnende og nyslaaet til Syne, parat til at gøre sin Lykke og parat til at daare Menneskenes Børn, som aldrig har kunnet lære at se sig mæt paa disse blanke hypnotiserende

Medaillørassistent Jensen.

Smaafyre, der alt fra Fødselen af har været prædestinerede til et paa Sorg og Glæde, Had og Elskov lige afvekslende Liv.

Ældst i Tjenesten blandt Møntens nuværende Embedsmænd er Medaillør *Harald Conradsen*. Allerede i sit 17. Aar begyndte han at gaa Faderen, der ligeledes var Medaillør, til Haande ved det daglige Arbejde. I Aaret 1840 fik han fast Ansættelse ved Mønten som Assistent og udnævntes i 1873 til Medaillør. Trods de 80 Aar er der over Medailløren Person udbredt en vis velgørende Ungdommelighed og Spænstighed. Det turde derfor næppe være formeget sagt, at Mønten endnu i flere Aar vil kunne vente at nyde godt af hans udmærkede Tjeneste. Medaillørens kunstneriske Løbebane skal vi ikke opholde os ved her; kun skal vi nævne, at han navnlig i sine yngre Dage har studeret meget i Udlandet og har modtaget alle Akademiets Prisbelønninger, sidst Guldmedaillen for „Hektors Afsked med Andromache“. Medaillør Conradsen er mangeaarigt Medlem af Akademiet.

Fuldmægtig Heise.

Møntguardein *Simon Groth*, kan ogsaa se tilbage paa en lang og fortjenstfuld Virksomhed i Møntens Tjeneste. Han fik sin Ansættelse som Møntguardein i 1861 og har saaledes haft sin store Andel saavel i det betydelige Arbejde, der gik forud for Møntforandringen og Møntens Ombygning som i selve denne store Sags lykkelige Gennemførelse. Hr. Groth, der er født 1828, er cand. pharm., og oprettede i 1857, sammen med nuværende Inspektør *Ørsted* ved polyteknisk Læreanstalt, et kemisk Laboratorium, det samme, som nu ejes af Professor *Stein*. I den første slesvigske

Fra Kristiania Marked.

Krig deltog Hr. Groth frivillig som Feltapoteker og gjorde bl. a. i Slagene ved Bov og Slesvig Tjeneste som Underlæge.

Før Ansættelsen som Møntguardein havde Hr. Groth i 4 Aar beklædt Stillingen som Møntfuldmægtig, og i 1863 udnævntes han endelig til Stadsguardein.

Møntmester *Poulsen* er født 1853, han er cand. polyt. og har, før han i 1888 indtraadte i Møntens Tjeneste, en Tid lang forsøgt sig som Gærfabrikant og Brændevinsbrænder i Sverrig, ligesom han senere havde Ansættelse som Ingeniør i Statens Afdeling for Vandbygningsvæsen. I 1888 blev han Fuldmægtig i Mønten og i 1893 Møntmester.

Fuldmægtig *Christian F. Heise* er født 1861, tog 1884 farmacevtisk Kandidateksamen og ansattes straks efter som Assistent paa Stadsguardeinens Laboratorium. I denne Stilling forblev han til han i 1893 udnævntes til Fuldmægtig ved Mønten. Hr. Heise har, væsentligst til Brug for Guldsmede, udarbejdet et stort minutiøst nøjagtigt Tabelværk til Brug ved Legeringer.

Medaillørassistent *Gunnar Jensen* er født 1863, fik 1885 Afgang fra Akademiet og ansattes samtidig som Assistent hos Medaillør Conradsen. Gunnar Jensen, der to Gange har modtaget Akademiets store Stipendium, og bl. a. $1^1/_2$ Aar har studeret i Italien, anses som en dygtig og meget lovende Kunstner; han har udført en Del Portrætmedailloner og flere af de mere bekendte Medailler, der er blevne prægede i de senere Aar. For Prof. Jul Thomsens Medaille tilkendtes ham Akademiets Aarspræmie.

Kristiania Marked.

Hvert Aar de første Dage i Februar leves et ganske lystigt Liv nedenfor den bekendte Justitsbygning i Kristiania, den store alvorlige Bygning som ses paa Billedet. Det er det aarlige Marked, som boltrer sit brogede Liv og sin vekslende Tummel lige under Øvrighedens skarpe Øjne. Markeder, aarlige Messer, findes endnu i mange af Norges Byer, og først paa Aaret kommer da Kristiania, hvor de tre Markedsdage altid fører en Del Rejsende og en Del mere Bevægelse med sig. I disse tre Dage købes og spises en Mængde Honningkager og Sukkertøj, der drikkes adskillige Bægre, og Pigerne kysses før det dager. Man har for Vane at „gaa Markedsgang“, en meget gammel og noget uciviliseret Skik, som bestaar i, at Publikum i tætte Skarer spadserer op og ned paa Torvet (til hverdags hedder det Nytorvet) piber

i Fløjte og blæser paa Markedsblærer, puffer hverandre, siger Vittigheder og kniber det smukke Køn i Hofter og Ben. Af og til leveres der også smaa Træfninger, særlig om Pigerne, og da hænder det, at Soldaterne, som hører med til Markedets faste Publikum, trækker sine Sabler lige som i Operetternes Markedscener og slaar løs paa Fjenderne. Saa rynker Fru Justitia oppe paa Bakken sin Pande, og Politi til Fods og til Hest rykker ud for at rydde Terrænet. Der foretages da gærne Arrestationer under Mængdens høitlydte Protester, og Hvin og Grynt fra Skoleungdommens Piber og Blærer, som i Almindelighed optræder i samlet Orkester paa Markedspladsen og blander sig med Gjøglernes Lirekasser og Trækspil. En Mængde Gjøglere strømmer til Kristiania Marked, og en skjøn Buket kan plukkes sammen af Kæmpekvinder, vilde Menneskeædere, Damer uden Underkroppe og levende Havfruer. For disse Folk har Markedet vistnok mere pekuniær Betydning end det har for Handel og Vandel, og hvad dets moralske Vandel angaar, er den ikke større, end at Byens Renommé godt kan bære Markedets Ophævelse; denne Foranstaltning er vistnok ikke fjern, og saa vil Kristiania Marked være en Saga blot.

Jonny Johansen, fot.

Fru Anna Larssen i Slutningsscenen af „Frie Fugle".

Teaterbetragtninger.

Teatrene i København har i den sidste Tid levet næsten udelukkende paa fransk Kost. Paa det kongelige Teater samler Paillerons „Hvor man keder sig" nu som før fuldt Hus, paa Dagmarteatret høster Sardous „Sommerfugleliv" en vel fortjent Latter-succes, og paa Folketeatret har den ganske moderne August Germains „En dejlig Familje" vakt alle literært Interesseredes Opmærksomhed, dels ved egne Fortrin, dels ved en mønsterværdig Fremførelse.

Kritiken har taget lidt for højtideligt paa disse lette Sager. De to første hører jo nærmest en forbigangen Tid til, men som de er, ejer de mange af den franske Aands mest fuldkomne Egenskaber.

I gamle Dage ɔ: for en halvhundred Aar siden var de franske Teaterstykker som oftest enten rene Farcer eller rene Tragedier. I Lystspillene kendtes absolut *intet* til Livets Alvor: Tilværelsens rige Komik sattes formelig i System. Karikerede Typer førtes sammen i lattervækkende Situationer og talte i pudsige eller lystigt elskværdige Ord, Bitterheden blev til et Fingerknips foran den ærværdige Dyds Ansigt, — Smærten var som bortryddet af Verdens Liv.

I denne Aand fiksede den gamle Scribe sine Intriger sammen, i denne Aand satiriserede den vittige Pailleron og lo den kaade Sardou, Scribes direkte Arvtagere.

Da Pailleron skrev sit Stykke for et klogt og aristokratisk Publikum, maatte han tage sig i Agt for at bringe altfor mange ydre Usandsynligheder; de indre bemærkede man ikke, eller bar man over med ham for. Sardou vilde kun more en uhyre og tilfældig Tilskuerkreds, — og han naaede sin Hensigt: hvad har man da at bebrejde ham?

Spillet paa vore Scener er næppe saa urimeligt som man har sagt. Naar Fru Oda Nielsen og Hr. Zangenberg kurtiserer hinanden paa Teatermanér, naar Hr. Aksel Madsen vredes og henrykkes i en Stil, som kun eksisterer inden for Lamperækken, og naar Fru Emma Thomsen giver sin Indignation Luft i dybe, vidt hørlige Pust, hvor ellers intet dødeligt Menneske vilde puste, — da er det ganske i Stykkets Aand. Ogsaa Hr. Jaques Wiehes forsorne Spil i „Sommerfugleliv" er fuldkommen i Overensstemmelse med den Opfattelse, hvori parisiske Skuespillere fremfører den Slags Roller, selv om Stilen naturligvis bliver en anden.

Fru Bloch som Suzanne de Villiers i „Hvor man keder sig" bryder derimod hele Ensemblet. I denne Samling stiliserede Abstraktioner virkede hun saa levende som et Menneske. Hendes Spil var overordentligt stilløst og overordentlig ufransk, men uafladelig bevægede hun Tilskuernes Sind. Der er noget besynderligt klogt og indtrængende i denne Skuespillerindes Kunst. Hun begriber saa sikkert, hun hører saa fint, hun ejer saa skarpt et Instinkt for alle Nuancer. Og mere end nogen anden Skuespillerinde her hjemme ævner hun at fylde hver Moment af sit Spil med sin bevægelige Personlighed. Hun arbejder for meget

i Detaljer til at kunne give stærkt virkende Helhedsbilleder, og rigtig Form paa sit Spil faar hun vist aldrig. Men hun er en af de ganske faa, der helt vil undgaa Rutinen. —

I Germains „En dejlig Familje“ finder vi Typen paa et moderne fransk Lystspil, saaledes som det har udviklet sig til i Løbet af de sidste 25 Aar. Den drivende Kraft i alle de ældre Arbejder, den, der satte Intrigerne i Gang, og fremkaldte de lattervækkende Situationer: *Personernes indbyrdes Forveksling*, — den er nu helt forsvunden.

Handlingen føres fremad efter de samme Love, som gælder for Menneskene i deres daglige Liv, naar de taler sammen om deres Forhold og stundom brydes i Had, forenes i Kærlighed. Derved undgaas mange ydre Usandsynligheder. Og da tillige Livets Tragik drages ind i Behandlingen, bliver Satiren bitrere nu end før, Viddet hvassere og mere dybtgaaende: de tidligere Lystspils lysende Komik har her en mørk Baggrund, hvori Øjet kan fortabe sig.

Ligesom det kgl. Teaters og Dagmarteatrets lidt udvendige Spillemaade passede fortræffeligt til de dér opførte Stykkers Art, saaledes harmonerede Folketeatrets Fremførelse af Germains Arbejde aldeles ypperligt med Formen i Stykket. I Spillet som i Stykket var alle Detaljer aflurede Livet selv, og Helheden stod klart, med Dagens rolige Lys over sig. Skuespillerne syntes som forvandlede — og Æren herfor tilkommer først og fremmest Instruktøren, Hr. Herman Bang.

Vi bringer et Billede af Teatrets unge Ingenue, Fru Anna Larssen, der i de senere Aar mere end nogen anden har samlet Interessen om Scenen paa Nørregade. — Hendes Kunsts fuldendt rene Anslag vækker de største Forhaabninger for Fremtiden og opfordrer til den nøjeste Paapasselighed hos Kritiken.

S. L.

St. Thomaskirken

paa Rolighedsvej.

Frederiksberg har faaet sig en Kirke til: Paa Rolighedsvej indviedes forleden Søndag den ny lille St. Thomaskirke, som er bygget af Arkitekt Lendorff og er bestemt til at rumme c. 1000 Tilhørere. Den er opført i gothisk Stil, i Korsform, med et lillle Klokkespir midt paa. Helhedsindtrykket er roligt og harmonisk.

Biskop Rørdam holdt Indvielsestalen og indsatte derefter Pastor Müller til Sognepræst og Pastor Schamby til residerende Kapellan.

St. Thomaskirken paa Rolighedsvej.

Indvendig er Kirken ganske overordentlig smuk og stemningsfuld: Farverne er lyse og friske og hele Rummet gør et sjældent venligt og harmonisk Indtryk. Altertavle findes ikke, men i Stedet derfor er der i Koret indsat et stort Glasmaleri, som fortjener en lidt nøjere Omtale, da det er det største og betydeligste, der hidtil er udført i Danmark. En anonym Giver har skænket Kirken det.

Det midterste Vindue fremstiller Kristus, der staar høj og lys med den ene Haand paa Brystet, den anden strakt fremad, saa man ser Haandfladen med Naglegabet. Bagved ses flere Diciple, foroven den gothiske Kirkestils Symbolik: Liljerne og Duen. I det mindre Vindue tilvenstre derfor er den vantro Thomas malet, en alvorlig Skikkelse, klædt i en mørk folderig Toga. Eftertænksomt støtter han Panden mod den ene Haand; han har set Naglegabet, — og hans Tvivl kæmper nu i ham, Troen er i Færd med at vende tilbage.

Det andet mindre Vindue tilhøjre fyldes af store Apostelskikkelser, hensunkne i Andagt.

Det hele Værk er udført af Maleren Knud Larsen, og udarbejdet i Aug. Duviers Etablissement, der tidligere med stort Held har frembragt lignende Resultater.

Zola-Processen.

General Gonse.

General Boisdeffre.

General Mercier.

Generalløjtnant Ssacharow.

Victor Victorowitsch Ssacharow er bleven udnævnt til Chef for den russiske Generalstab. Han tilhører en gammel adelig Slægt fra Sydrusland og fik sin første Uddannelse i den berømte Alexander Krigsskole. Allerede her viste han en overordentlig Begavelse paa Strategiens og Taktikens Omraade. Derefter traadte han ind i Generalstaben, som dengang lededes af Grev Miljutin, Skaberen af den moderne russiske Armé, en stærk Aand, et stort militært Talent, der har reformeret alle Grene af den russiske Krigsstyrelse efter vestevropæiske Mønster.

Ved den russisk-tyrkiske Krigs Udbrud i 1876 blev han udnævnt til Stabsschef for den aktive Armé, og i denne Stilling ledede han næsten alle de russiske Troppers Operationer paa Balkanhalvøen. Saaledes kan Forsvaret af Schipkapasset for en stor Del tilskrives ham.

Efter Krigen indtog han forkellige udmærkede Stillinger i Hærens Forvaltning, først i Warschau, senere i Odessa. Derfra blev han kaldet til at overtage Chefposten for Generalstaben. Han er født i Aaret 1848 og har overalt i Rusland Ry for at være en human og rettænkende Soldat, — noget, der i disse Tider ikke er til at foragte; den krigerske Magt bliver jo netop nu Genstand for de voldsomste Angreb overalt i Verden, hvor Folkepartiet mener at sidde inde med Fremtidens Sandheder.

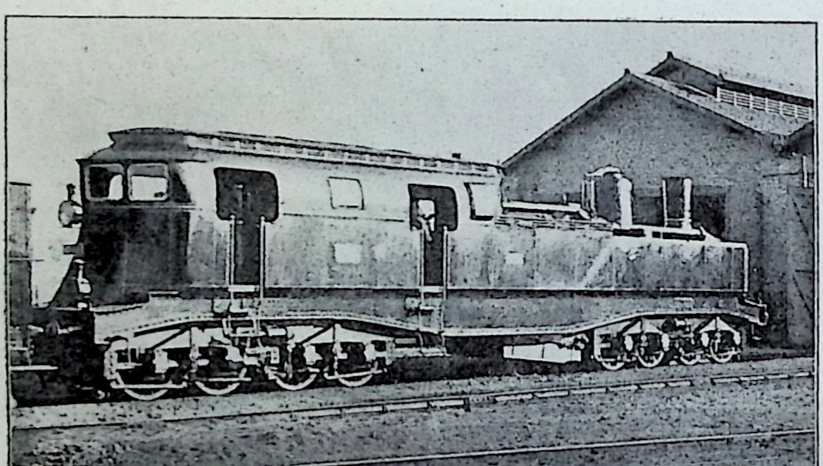

Generalløjtnant Ssacharow.

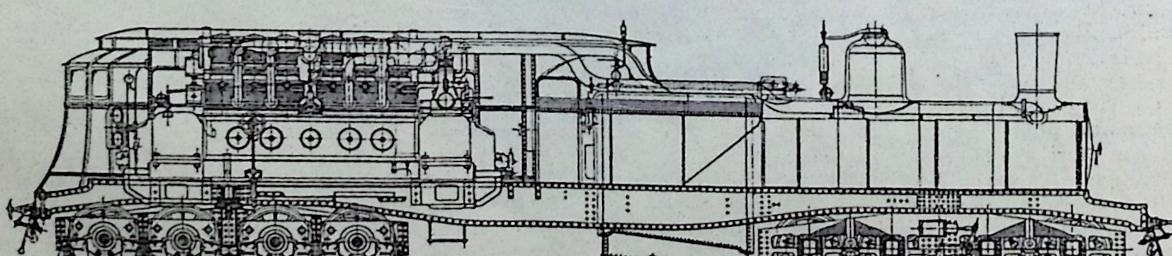
Et elektrisk Lokomotiv.

Det første elektriske Lokomotiv blev bygget i Frankrig i Aarene 1893 og 1894 af Ingeniør Heilmann, og prøvedes paa den franske Vestbane; det hed *La Fusée electrique:* den elektriske Raket. Prøvefarterne gav et saa gunstigt Resultat, at man bestilte to endnu større Maskiner til den samme Bane af Heilmann; en af dem bringer vi Afbildninger af.

Den elektriske Strøm bliver bragt tilveje ved to Dynamos, som drives af en Dampmaskine af 1350 Hestes Kraft. Lokomotivet kan fare i begge Retninger uden at blive vendt; det beskyttes mod Støv og Regn af et tæt omsluttende Panser og er foran forsynet med en Art Skibssnabel for at overvinde Luftens Modstand. Det kører jævnt, uden Slingring og Stød, idet Elektriciteten sætter Hjulene i regelmæssig Drejning. Dette Heilmannske System kan ogsaa anvendes paa Dampskibe, saaledes at Sejladsen bliver jævn og rolig.

Et elektrisk Lokomotiv.

Længdesnittet af et elektrisk Lokomotiv.

Opfindelsernes Konge.

Roman fra det 20de Aarhundrede. Af Frank Stockton. Paa Dansk ved Johannes Magnussen. (Fortsat.)

„Jeg har tænkt paa det", svarede Clewe; „men det vilde være en meget vanskelig Historie. De Folk, vi har om Bord paa *Dipsey*, er paalidelige Mennesker — det troede jeg i det mindste, da vi engagerede dem —; men man kan jo aldrig vide, hvilken Gift denne Polak har saaet iblandt dem. Hvis man nu gav en af dem Haandjærn paa og spærrede ham inde uden at give gode Grunde for det, saa kunde der let blive Mytteri om Bord, og det er vist meget vanskeligt at give gode Grunde for Rovinskis Fængsling. Selv Gibbs kunde modsætte sig en saadan Haardhed, naar den ikke blev tilstrækkelig motiveret. Sammy kender Rovinski, og jeg kender ham; men det gør de andre ikke, og det kunde blive vanskeligt nok at overbevise dem om, at han er den nederdrægtige Skurk, som vi anser ham for, saa vi maa være meget forsigtige."

„Ja, jeg stemmer nu ikke for at kalde *Dipsey* tilbage", sagde Margaret; „jeg synes, vi maa hellere finde os i Følgerne."

„Jeg tror, du har Ret", svarede Clewe. „Jeg har en Følelse af, at de ikke tager af Sted igen, naar de er kommet tilbage til Kap Tariff. Nogle af Folkene har maaske allerede mistet Modet, og det vilde kun gøre et daarligt Indtryk paa dem alle sammen, hvis de skulde vende tilbage af en eller anden Grund, som de ikke forstod; for en anden kan vi jo ikke give dem. Jeg vil ogsaa nødig have, at de kommer tilbage, siden det nu en Gang gaar saa godt."

I Løbet af Morgenen kom der et meget hjærteligt og fornøjeligt Telegram fra alle om Bord paa *Dipsey*, i hvilket de lykønskede Hr. Clewe og Fru Raleigh til den lykkelige Begivenhed, som var bleven dem meddelt. Sarah Block havde haardnakket forlangt at sende en Ekstradepeche. I denne lykønskede hun dem privat med al den Begejstring, som hendes Mand tillod hende at ytre, og den endte med Udtalelsen af det Haab, at de, hvis de oplevede at blive gifte, vilde nøjes med at foretage Opdagelsesrejser paa fast Grund. Hun ønskede ikke at komme tilbage, før hun havde set Nordpolen; men om den Slags Rejser, som hun foretog, havde hun dog faaet et adskilligt klarere Begreb, end hun havde haft før.

Det Raad, som Roland Clewe gav Samuel Block, var simpelt nok og maaske unødvendigt; men han kunde ikke give noget andet. Han gav Ordre til, at Rovinski skulde sættes under det strængeste Opsyn; han maatte aldrig komme i Nærheden af Telegrafapparatet, og hvis han gjorde sig skyldig i Insubordination eller i det hele ikke opførte sig ordentligt, saa der var Anledning til at straffe ham, saa skulde han øjeblikkelig spærres inde, saa han ikke havde Adgang til Samkvem med Folkene. Hvis man opdagede Nordpolen, maatte Rovinski ikke have noget at gøre med det. Sammy svarede, at han øjeblikkelig skulde melde alt, hvad der skete, og at alle Hr. Clewes Ordrer skulde blive samvittighedsfuldt udførte, saa længe der var Liv i ham.

„Saa kan vi ikke gøre mere ved den Sag," sagde Roland til Margaret. „Saa snart der sker noget nyt, maa vi tænke paa den igen, men lad os nu ofre os helt til vor Kærlighed og den artesiske Straale."

„Jeg synes," svarede hun, „at hvis vi for en god Stund siden havde opdaget en eller anden Straale, ved Hjælp af hvilken vi kunde se ned i hinandens Sjæl, saa vilde vi have vundet en hel Del Timer, som nu er tabte."

„Nej, du har Uret," svarede Clewe. „Med vor Tænkemaade er intet tabt. Al den Glæde, vi er gaaet Glip af i svundne Dage, vil blive mere end fordoblet i Fremtiden."

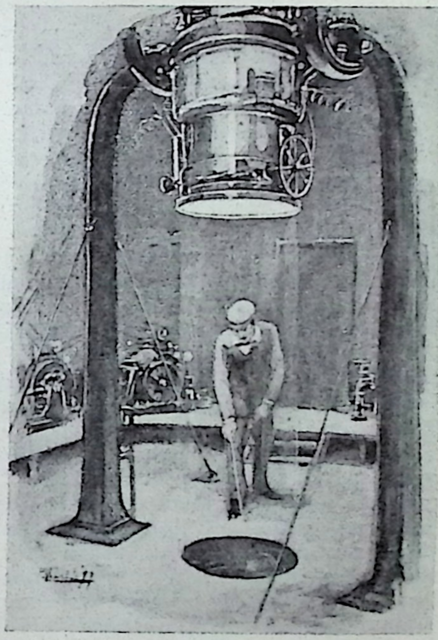
IX. KAPITEL.

Den artesiske Straale.

I mindre end en Uge efter Roland Clewes og Margaret Raleighs Forlovelse var Arbejdet paa den store Maskine, der skulde frembringe den artesiske Straale, saa stærkt fremmet, at det var muligt at gøre nogle foreløbige Eksperimenter med den. Skønt Clewe var ked af at tænke paa den meget ubehagelige Ledsager, som Sammy Block havde med paa sin Rejse i de arktiske Egne, saa følte han dog en vis Tilfredsstillelse ved Tanken om, at der ikke var nogen Fare for, at Rovinski fik noget at vide om det vigtige Arbejde, han sysselsatte sig med i Sardis. Han fik meget ofte Telegrammer fra Sammy, men der var aldrig noget ubehageligt nyt. Tiden dertil var maaske ikke kommet endnu, men Clewe kunde ikke ofre et Øjeblik paa at være bange for Ubehageligheder, som maaske kunde komme.

Den Masse af Linser, Batterier, Rør og Kabler, hvoraf det nye Instrument bestod, var bleven anbragt i Linsehuset, og det var med denne Opfindelse, at det var lykkedes Clewe at frembringe det nye Lys, som ikke blot trængte igennem alle materielle Genstande, men ogsaa oplyste dem og gjorde dem gennemsigtige, og som han haabede vilde gaa ned i Jorden til en Dybde, der kun var afhængig af den elektriske Kraft, der frembragte det.

Margaret vilde meget gerne være til Stede ved det første Eksperiment, men det ønskede Clewe ikke.

„Det er næsten afgjort," sagde han, „at der i Begyndelsen vil indtræffe Uheld, maaske ikke paa Grund af væsentlige Mangler ved Apparatet, men fordi der er en eller anden mindre Fejl ved en enkelt Del af det. Dette er næsten altid Tilfældet med nye Maskiner, og saa ærgrer man sig og er ked af Arbejdet. Saa snart jeg ser, at min Opfindelse virker, som jeg vil have, den skal, tager jeg dig med ind i Linsehuset. Vi kan maaske ikke gøre særlig meget i Begyndelsen, men naar jeg virkelig begynder at gøre noget, skal vi begge to være til Stede."

Der var ikke lagt noget Gulv i den Del af Linsehuset, hvor Maskinen var sat op, for Clewe vilde have, at det nye Lys skulde virke umiddelbart paa Jorden. Omtrent otte Fod over Jorden fandtes den Aabning, gennem hvilken den artesiske Straale skulde gaa lodret ned, naar den Vægtstang blev sat i Bevægelse, som sluttede den elektriske Hovedstrøm.

Da alt var færdigt, lod Clewe alle, selv Værkføreren

Bryce, forlade Værelset. Hvis hans Opfindelse mislykkedes fuldstændigt, saa vilde han kun selv være Vidne til Uheldet, men hvis den lykkedes eller endog blot gav Haab om det, saa vilde han gerne have, at hans trofaste Værkfæller skulde være Vidne til hans Held. Da Dørene var lukkede og laasede, satte Clewe en Vægtstang i Bevægelse, og en Lysskive, der var tre Fod i Diameter, viste sig straks paa Jorden. Det var et farveløst Lys, men det syntes at give alt, hvad det skinnede paa, et lysere Skær, det kunde man se paa de smaa Stene, paa et Stykke Træ, der stak halvt op af Jorden, paa Sandskornene og paa nogle Kalkstumper. Men et Par Sekunder efter forsvandt alle disse Ting, og Clewe saa' nu en fuldstændig glat Overflade af brun Jord; han saa' den i nogen Tid og af og til en flad eller rund Sten i den, saa forsvandt efterhaanden ogsaa alt dette.

Medens Clewe stirrede opmærksomt ned paa den oplyste Plet, syntes den brune Jord at smelte bort og forsvinde, og han saa nu et Lag af fint, mørkt eller gulagtigt Sand, i hvilket der fandtes en Mængde Smaasten. Der skete atter en Forandring, og han saa en stor, rund Sten næsten midt i den lysende Skive. Denne Stens slidte og jævne Overflade svandt bort, og han saa' nu noget, der lignede en Stump af en Kiselsten. Saa forsvandt ogsaa den, og der kom et nyt Lag Grus og Sand.

Der syntes slet ikke at være noget imellem ham og den oplyste Plet, paa hvilken han stirrede med opspilede Øjne og dybe Aandedrag. Det var, som om han saa' ned i et cylinderformet Hul af et Par Fods Dybde. Alt, hvad der var imellem Bunden af dette Hul og ham selv, var usynligt; Lyset havde gjort de Ting, der var imellem, gennemsigtige og havde berøvet dem deres Omrids. Det var, som han saa' gennem Luft.

Saa faldt hans Blik paa denne cylinderformede Aabnings Sider, og i disse, der var belyste, men ellers ikke blev paavirkede af den artesiske Straale, saa' han alle de Ting, der dannede den lyse Hulnings Vægge, og de havde alle deres virkelige Farve og Form. Han saa' de forskellige Lag af Ler, Sand og Grus, akkurat som han vilde have set dem i et cirkelrundt Hul, der var boret nøjagtigt og glat ned i Jorden. Ingen Sten eller anden Ting stak frem i det tilsyneladende Huls Sider, der var saa jævne, som om de var skaarne med et skarpt Instrument.

Clewe blev forskrækket. Var det muligt, at det kunde være et indbildt Hul, han stirrede ned i? Han traadte et Skridt tilbage. Han var i Færd med at stikke den ene Fod frem for at mærke, om det virkelig var fast Jord, som dette Lys straalede paa, men han kunde ikke faa sig til det. Han tog en lang Stok og førte den midt ind i Lysstrømmen. Det, han stødte Stokken imod, var haardt og fast; men den nederste Del af Stokken syntes at smelte, og han studsede derved. Han tog Stokken tilbage, han kunde ikke foretage sig mere alene. Han maatte have en anden herind, andre Øjne maatte bevidne det, han saa', han trængte til at raadføre sig med en Mand, hvis Hjærne var klar og kølig.

Han skyndte sig hen til Døren og kaldte paa Bryce. Da Værkføreren var traadt ind, og Døren var bleven laaset efter ham, udbrød han:

„Men De er jo ganske bleg! Gør Maskinen, hvad den skal?"

„Det tror jeg," svarede Clewe; „men maaske jeg er gal og kun bilder mig det ind. Ser De den Lyskreds paa Jorden dér? Naa! Vil De saa gaa lige hen til den og se ned paa den og sige mig, hvad De ser!"

Bryce traadte hurtigt hen til Lyskredsen. Han saa' ned paa den, saa traadte han endnu nærmere; han stillede sig lige ved Kanten, bøjede sig forover, stirrede ivrigt derned og udbrød:

„Men du gode Gud, hvorledes har De frembragt det Hul?"

I samme Øjeblik hørte han en Stønnen, og da han saa' hen over det oplyste Rum, opdagede han, at Clewe kun med Besvær holdt sig paa Benene. Et Par Sekunder efter laa han besvimet paa Gulvet.

Da Bryce havde skyndt sig hen til ham og stænket ham med koldt Vand, varede det ikke længe, før han kom til sig selv igen. Som Svar paa Bryces Spørgsmaal sagde han ganske simpelt, at han antog, at det heldige Udfald af hans Arbejde havde spændt hans Nerver for stærkt.

„Jeg skal sige Dem", sagde han. „Det er slet ikke et Hul, De ser ned i; det er den faste Jord, som den artesiske Straale har gjort gennemsigtig. Maskinen arbejder udmærket. Aa, vil De dreje paa den Vægtstang. Jeg kan ikke taale mere for Øjeblikket."

Bryce drejede paa Vægtstangen, og Lyset paa Jorden forsvandt. Han nærmede sig til det Sted, hvor det havde været: der var ikke andet at se end ganske almindelig Jord. Han traadte, han stampede, Jorden var lige saa fast som alle andre Steder.

„Og jeg har dog set i det mindste seks, syv Fod ned i Jorden!" udbrød han.

Da Bryce vendte sig om og traadte hen til Clewe igen, var ogsaa han bleg.

„Det undrer mig ikke, at De besvimede," sagde han. „Jeg tror ikke, at det var det, De saa', der bragte Dem ud af Fatning; det var det, De ventede at se, ikke sandt?"

Clewe nikkede aandsfraværende. „Lad os ikke tale om det nu", sagde han. „Jeg vil ikke gøre flere Forsøg i Dag. Lad os dække Instrumentet til og gaa."

Da Roland Clewe kom ind i sit Værelse, satte han sig i en Lænestol for at tænke i Ro og Mag. Han havde haft et storartet og vidunderligt Held, men det var ikke det, der optog ham for Øjeblikket. Han tænkte paa sin Opdagelses tilfældige Virkninger, som han aldrig havde drømt om. Bryce havde taget meget fejl, naar han troede, at det ikke var det, som Cleve havde set, men det, som han ventede at se, der var Skyld i hans Afmagt. Det var netop det, han havde set.

Da Værkføreren havde nærmet sig til den oplyste Plet paa Jorden, havde Clewe staaet lige overfor ham, et lille Stykke fra Apparatet. Medens Bryce saa' ned ad, lænede han sig mere og mere forover, indtil den største Del af hans Legeme var lige over Lyskredsen. Clewe, som saa' paa ham, blev forbavset og forfærdet ved at opdage, at den Del af hans Legeme, som kom inden for Lysets Grænser, var fuldstændig forsvunden, saa at han stod og stirrede paa en Del af et Menneskelegeme, der var klart oplyst og saas i alle sine indvendige Farver og Omrids. Et saadant Syn var nok til at skræmme ethvert Menneskes Sanser, og han undrede sig ikke over, at han var besvimet.

„I al den Tid, jeg saa' ned i dette tilsyneladende Hul", sagde han til sig selv, „og slet ikke tænkte paa, at jeg, for at se ned i det, maatte bringe en Del af mig selv ind i den artesiske Straale, var altsaa denne Del af mig gennemsigtig og usynlig. Hvis Bryce var kommet derind den Gang, eller hvis —" ved Tanken om det holdt hans Hjærte op med at slaa — hvis Margaret havde været der —"

Han sad en hel Time i Lænestolen og grublede.

„Hun maa se Straalens Virkninger", sagde han. „Jeg maa fortælle hende, hvor heldig jeg har været. Hun skal se det hele saa snart som muligt. Det er uforsvarligt at lade hende vente. Men hvorledes skal jeg indrette det? Hvorledes skal jeg vogte hende for den ringeste Mulighed for, hvad der hændte mig? Store Gud", udbrød han, „hvis hun havde været der!"

(Fortsættes.)

FRA POL TIL POL

UGENS REVUE.

Dr. med. *Alex. Friedenreich*, Arvtageren efter Prof. Pontoppidan, der, som bekendt, har opgivet sin Stilling som Overlæge v. Kommunehospitalets 6te Afdeling, og psykiatrisk Docent, møder med udmærkede Forudsætninger for at kunne bestride sin ansvarsfulde Gerning ikke alene paa paalidelig, men paa overlegen Maade. Saa længe han har været Læge, have Sinds- og Nervesygdomme udgjort hans Hovedinteresse og været hans Specialstudium; og han har i vor hjemlige medicinske Literatur og paa andre Maader givet tilstrækkelige Vidnesbyrd om den udbredte Erfaring og ualmindelige Indsigt, som han har erhvervet sig paa dette Omraade af Medicinen. Blandt hans videnskabelige Ydelser have især hans kliniske Forelæsninger over Nervesygdomme, der var udkomne i to Oplag, og hans Bog om Tvangstankesygdomme tildraget sig Opmærksomhed som baade vel skrevne og selvstændige Arbejder; og de vel belyste og meget skattede Forelæsninger, som han for en Del Aar tilbage holdt som Privatdocent, afgive et fyldestgørende Vidnesbyrd om hans Anlæg for Lærervirksomheden. Som praktisk Læge er han længst Publikum vel bekendt, navnlig gennem sin nu i en længere Aarrække bestaaende Klinik for Sinds- og Nervesygdomme, hvor mange Lidende have søgt Tilflugt og funden Hjælp.

Overlæge Friedenreich.

Friedenreich er ikke alene skattet, men ogsaa afholdt af sine Kolleger. En vis ironisk Holdning over for Mennesker og Forhold, der var karakteristisk for ham, det gode Hoved, i hans yngre Dage, førte undertiden til den Antagelse, at han skulde være mindre egnet til at omgaas Patienter, særligt da sindssyge — en Antagelse, der muligvis har skadet ham ved mer end en Lejlighed. Hvorom alting er, saa have Aarene efterhaanden bortslebet, hvad muligt i sin Tid kunde være for meget af Skepsis og Ironi i hans Maade at arbejde paa; og de, der stod ham nær, have ogsaa altid været paa det Rene med, at det her kun drejede sig om en ydre Skal, der dækkede over en Kærne af sund Humanitet og fin Følelse. Vi ønsker derfor Hr. Friedenreich til Lykke.

Kammerherre Sehested.

En anden Udnævnelse bør noteres: Landhusholdningsselskabet har i Stedet for den afgaaende Kammerherre Castenschiold til Borreby faaet den tidligere Landbrugsminister, Kammerherre *Knud Sehested* til Præsident tilligemed Hofjægermester Friis, som er traadt i Stedet for Kaptajn La Cour.

Kammerherre Sehested, der nu er 47 Aar gammel, begyndte sin Løbebane i Indenrigsministeriet, først som Assistent, derefter som Fuldmægtig og Kontorchef, og tilsidst som Chef for dette Ministeriums Landbrugsdepartement. Derfra sprang han saa for et Par Aar siden op til den nyoprettede Post som Landbrugsminister, som det kun lykkedes ham at beholde en kort Tid. Siden da har han beskæftiget sig med Landvæsenet — han ejer en Gaard: Kristineberg ved Kolind — fik Titel af Kammerherre og har nu den ansvarsfulde Stilling som en af Præsidenterne for det store Landhusholdningsselskab.

Et Dødsfald.

Oberstløjtnant *Tobiesen* afgik forleden Dag ved Døden i en Alder af 66 Aar. Han deltog som ung Officer i Krigen 64, hvor han for sine Fortjenester fik Ridderkorset, blev Kaptajn i Garden men faldt for et Par Aar siden for Aldersgrænsen. Ved sin Afsked fik han Titel af Oberstløjtnant, og har senere haft

Oberstløjtnant Tobiesen.

Ansættelse i det store nordiske Telegrafselskab. Den Afdøde var overalt afholdt som en sjælden retsindig Personlighed, en nobel og bramfri Karakter.

Et 50 Aars Jubilæum.

23. Febr. 1848 blev Bogbinder *C. F. W. Raffs* Mesterstykke antaget af Bogbinderlauget, og i April 1849 nedsatte han sig som Mester i St. Kannikestræde, hvor han uafbrudt har haft sit Værksted. Hans Genboskab til Regensen og Kollegierne har naturlig bevirket, at en hel Række Videnskabsmænd i Aarenes Løb med stor Tilfredshed har søgt hans Forretning. Ogsaa blandt Boghandlerne har han et godt Navn ved sin elskværdige Personlighed, Dygtighed og Soliditet.

Bogbinder Raff.

Trods sine 75 Aar er han stadig paa Færde fra Morgen til Aften i sit Værksted og nyder ikke ringe Anseelse blandt sine Kolleger.

Fra Provinserne

mældes to Dødsfald:

Læge *L. C. Bang* i Hvalsø er død efter faa Dages Sygeleje. Han blev født 1826, og gik frivillig med i Krigen 1848, hvor han blev Sergent. Efter Krigen var han et Par Aar Underlæge og tog i 1856 medicinsk Embedseksamen. Siden da har han praktiseret i Halvsø med stor Dygtighed og Held.

Læge Bang.

En anden Krigsveteran Postmester *Wörmer* i Randers er nylig død. Han blev født 1838, og deltog i Krigen 64 som Løjtnant. Ved denne Lejlighed blev han Ridder af Dannebrog. I 1884 blev han Postmester i Randers, hvor han var ganske ualmindelig afholdt paa Grund af sin noble Personlighed.

Postmester Wörmer.

En Koncert.

Hr. *Robert Henriques,* der paa Tirsdag Aften giver Kompositionskoncert i Koncertpalæet, er en velkendt Københavnertype. Som Musiker, Komponist, Journalist, Dirigent har han i en Aarrække til Stadighed hørt til de Folk, man talte om, selv om han vel næppe vandt sig lutter Beundrere.

Robert Henriques.

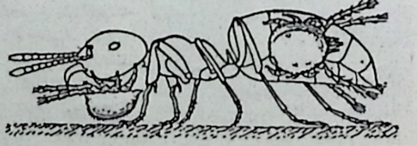
Naar Hr. Henriques har givet os Prøver paa sine Kompositioner, rejser han paa en tre Maaneders Rekreations- og Studietur til Italien.

EN SÆLSOM BORDFÆLLE. AF MARTIN. — De flittige Myrer har ikke alene deres egen Husstand at sørge for. Det gaar dem som saa mange andre Samfund, at de ovenikøbet mere eller mindre frivilligt maa sørge for adskillige Gæster, som møder for at udnytte de smaa Værters Flid. En Franskmand, *Charles Janet,* har for ikke lang Tid siden studeret Samlivet mellem en Jordmyre og én hos denne snyltende lille Midde, som fæster sig til Myrens Krop, enten paa Hovedets Underside eller paa begge Sider af Bagkroppen. Ja, én Myre kan endda have Midder baade paa Hovedet og Bagkroppen. Snylteren hæfter sig til Værten ved et klæbende Æmne, som sveder ud fra en Kirtel i Spidsen af dens Fødder. Midden er blind, men til Gengæld er dens forreste Benpar omdannet til Famlestænger, hvormed den kan lugte sig frem i Verden. Dersom man varsomt løsner en Midde fra dens Vært og slipper den i Myregangen, rejser den ikke alene Famlestængerne for at kunne granske Omgivelserne, men den hæver endda det følgende Benpar for at kunne være rede til at klæbe sig til en anden, forbiilende Myre. Denne søger nok et Øjeblik at blive den paatrængende Gæst kvit, men det ender dog med, at Myren taalmodig finder sig i det uundgaaelige og falder til Ro, medens Snyltegæsten tager Plads enten under Værtens Hoved eller paa dens Bagkrop.

Kun i én Henseende synes Gæsten at tage Hensyn til Værten. Den sætter sig nemlig altid saaledes, at Myrekroppen ikke kommer ud af Ligevægt. Dersom der er to eller flere paa Bagkroppen, er de nemlig altid symmetrisk fæstede til denne; derved hindres Myrernes Færd det mindst mulige. Saa snart Snylterne er paa Plads, sidder de saaledes, at den paa Myrehovedet siddende har sine Famlestænger frem efter ligesom Myrernes Følehorn, hvorimod Gæsterne paa Myrernes Bagkrop retter Famlestængerne den modsatte Vej.

Midderne søger især at faa Plads paa de nys udklækkede Hunmyrer, hvorved de opnaar at faa Del i den Pleje, som ydes disse af de ældre Arbejdersker i Myreboet. Undertiden traf *Janet* syv Midder paa én eneste ung Arbejderske, nemlig fire paa dens Hoved, den ene siddende paa den anden paa hver Side af Hovedet, dernæst én paa Myrens Ryg og én paa hver af Bagkroppens Sider; men naar den unge Myre ikke længer blev plejet, rømmede Midderne, paa tre nær, deres overhængte Værtinde.

Selvfølgelig er det Madstræv som lokker Midderne til Myrerne; det koster mindst Bryderi at finde den nødvendige Føde, naar man kan æde med ved en andens Bord. *Janet* har vist, hvor afhængig Midderne er af deres Værter. I det Øjemed indespærrede han omtrent femti middede Myrer i et Rum, hvor de ikke kunde finde Føde. Otte Dage senere var Myrerne endnu spillevende, medens over et Dusin Midder var døde. Dernæst anbragte han en meget lille Draabe blaafarvet Honning i Myrernes Fængsel. Talrige Myrer, som hver havde sin Midde, flokkedes straks omkring Honningdraaben. Ingen af Midderne kunde dog deltage i Maaltidet, men nødsagedes tvært imod til at flytte sig lidt, for at Myrens

En Myre set i Forstørrelsesglas.

Munddele kunde komme til. Imidlertid vendte de af Honningen mættede Myrer tilbage til deres sultne Kammerater, spærrede deres Munddele fra hverandre og gylpede Smaadraaber Honning fra sig. Men medens den sultne Myre slikkede Honning til sig, tog nu den under Myrens Hoved siddende Midde sin Part af Maaltidet, idet den skubbede sig fremefter og dyppede sin Snabel i Draaben. Paa samme Tid klamrede den sig med det forreste Par Ben til den ædende Myre, medens den med det bageste Par holdt fast paa den, som den hørte til. Man ser endda tidt, hvorledes Midden søger at holde den ædende Myre tilbage, naar denne, efter at være mættet, vil gaa sin Vej, — og de to Traktører bøjer sig i Almindelighed gavmildt for dens Ønske. Men ogsaa de paa Myrens Bagkrop siddende Midder faar deres Del af Myrens Honning, idet de med Famlestængerne ligefrem kæler for den honningfyldte Myre, som kommer i deres Nærhed, drager den til sig med Benene og faar den til at traktere. Der er et virkeligt Venskab imellem Myrerne og Midderne. Om imidlertid Midderne paa deres Side er Myrerne til Gentjeneste, derom mælder Undersøgelserne intet.

EN NY BJÆRGBANE. At anvende Luftballoner som Drivkraft for Bjærgbaner er en saa original Idé, at man ikke kan undres over, om en eller anden stiller sig noget skeptisk overfor denne den nyeste Opfindelse paa Jærnbanevæsenets Omraade.

Alligevel har man allerede foretaget Prøver med en saadan — dog kun i lille Maalestok udført — Bane i Salzburg. Det Resultat, man kom til, skal oven i Købet have været ganske tilfredsstillende.

Systemet gaar ud paa følgende: Banen, af hvilken vi her bringer et Billede, bestaar af en Ballon captif, der bevæger sig op og ned langs en, med Mellemrum af ca. 12 Meter befæstet dobbelt T-Skinne. Ved Opstigningen fungerer Ballonen som Motor, og under Nedfarten, der iværksættes ved Vægten af en som Ballast medtagen Vandbeholder, tjener den til en vis Grad som Bræmse ved stærkt Fald.

I Ballonen hænger der til Transport af Personer, Gods osv. en rund Gondol, gennem hvis store Aabning i Midten der gaar et solidt Tov, som er forbundet med Løbeapparatet, hvorom Skinnen slutter, og paa hvilket den omtalte Vandbeholder findes, som under Farten kan aabnes af Luftskipperne. Løbeapparatet og Beholderen vejer tilsammen 300 Kilogram; ved Vindstille fyldes Beholderen halvvejs med 500 Kilogram Vand, saa at den samlede Vægt af de to Dele beløber sig til 800 Kilogram. Blæser det, formindsker man Spændingen mellem Ballonen og Løbeapparatet ved efter Behag at tømme Vandet ud af Beholderen.

Den Vægtforskel, der fremkommer ved Ind- og Udstigning af Passagerer, udjævnes ved særlige Vægte, der holdes i Reserve i tilstrækkeligt Antal paa hver Station. Man kører altsaa stadig med paa det nærmeste samme Vægt. Ballonen har et Gennemsnit af 20 Meter og er beregnet paa en Drivkraft af 4800 Kilogram. Ballon, Gondol, Næt, Tov osv. vejer 2,100 Kilogram, Passagerernes og Luftskippernes Vægt anslaas til 1,500 Kilogram, saa at der altsaa bliver 1,200 Kilogram tilovers som Kraft til at drage det Hele opad.

I Stormvejr maa Driften indstilles, og Ballonen forbliver da i et specielt til den indrettet Ballonhus. Da Storme kan forudsiges i god Tid af Observatorierne, og mindre Uvejr

ligeledes let lader sig forudse fra Bjærgtinderne, vil disse Forhold ikke kunne være noget væsentligt Argument imod Indførelsen af Luftballon-Jærnbaner.

At disse for saa vidt muligt at forebygge Forstyrrelser i Driften maa være forsynede med alle tænkelige Sikkerhedsforanstaltninger, siger sig selv.

Efter hvad der forlyder, har Opfinderne allerede faaet Koncession paa Anlæget af en saadan aerostatisk Jærnbane efter deres her skildrede System ved Badestedet Reichenhall i Bayern, hvor man i det kommende Foraar vil gaa i Gang med Arbejdet.

EJENDOMMELIGT FOTOGRAFI-RESULTAT. — Som Forklaring paa Fotografiet med den trebenede Hest tillader jeg mig at fremkomme med følgende: Fotografiet er rimeligvis et Øjebliksbillede, taget med Momentlukker. Lige i Aabningsøjeblikket har Hesten følt sig generet af en Bremse, Flue eller lignende, hvorpaa dens tilbagelagte Øren tyder, og har da løftet det venstre Bagben til Vejrs saaledes, at Hoven er kommen i Højde med Hjulets indvendige Akselleje. Ser man rigtig til, kan man, synes mig, skimte den tilbagebøjede Hov i den Skygge, der findes i de fire nederste Hjulegers Foreningspunkt, ligesom man ogsaa ved at lade Øjet glide ned fra Halen over venstre Laar vil kunne se en Udbuning, fremkommen ved Laarmusklernes Sammenknugning under Benets Løftning. Paa denne Forklarings Rigtighed tyder endelig Hestens stejle og spændte Stilling paa højre Bagben.

de S. d'A.

Flere indkomne Besvarelser ville senere blive optagne.

LØSNING.

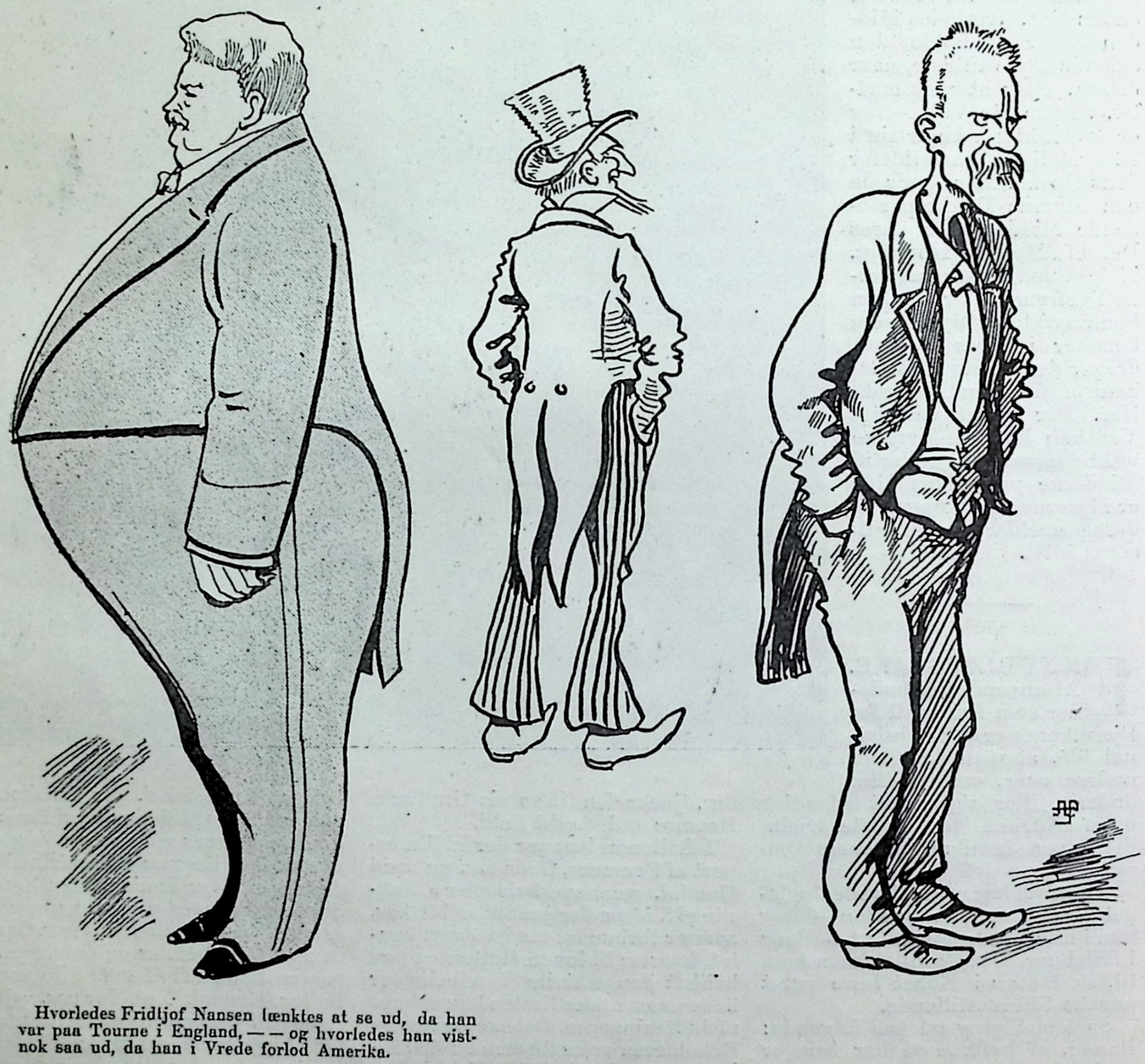
Paa Regneopgaverne i Nr. 20.

1) 8, 16, 24 osv.; 4, 8, 12 osv.

2) A. 1000 Kr. og B. 400 Kr.

3) Provinsen A, er 130 □ Milé, B. 91, og der leve 105 Mennesker i A. mod 100 i B.

4) 440 □ Tm.

Hvorledes Fridtjof Nansen tænktes at se ud, da han var paa Tourne i England, — — og hvorledes han vistnok saa ud, da han i Vrede forlod Amerika.

Hønen og Paafuglen.

Af Knud Rosenstand.

PAA det gamle Herresæde var Hønsegaarden en Seværdighed. Først var der Gaardens rationelle og rigelige Indretning, saa det livlige Skue af de mange stærkt udprægede Racer, dette brogede Spil af alle Slags funklende Metalfarver, denne Larm af hundred forskellige Lyde, disse svære, ofte barokke Figurer, enhver med sin egen Plastik, enhver med sine egne Bevægelser.

Der var broncefjedrede Kotchinkinesere, store Bramaputrahøns med laadne Ben, hvide Italienere, sorte Spaniere med hvide Ørelapper, spættede Bondehøns, pludrende Kalkuner, skrigende Perlehøns og — de fornemste af alle, de mest begloede og beundrede: to Par Paafugle.

Blandt Hønsene var der en, der af fremmede kun blev lidt bemærket, men den vidste selv, hvor udmærket en Høne den var; og Grevinden vidste det, thi om dens Fortræffelighed stod at læse i hendes Æggeregnskab.

Det var en brunspættet Bondehøne; køn var den ikke: den havde et lille Hoved med bleg Kam, lave Ben, der sad vidt fra hinanden, og en meget bred Gump. Men lægge Æg, det kunde den; den lagde Æg de fleste Dage af Aaret, og dens Æg vare store og vægtige, noget nær som Spanierindernes. Det vidste Grevinden, det vidste ogsaa Hønen selv, derfor bar den sin brede Gump med Værdighed og satte Næbet højt. Af Æggelægningen havde den sin Stolthed, den blev ogsaa dens Livs store Lidenskab — den Tap, hvorom alle dens Beregninger og Handlinger drejede sig — det Grundlag, hvorpaa dens Dyd hvilede. Og dydig og forsigtig var den lille Høne i al sin Færd: den passede nøje paa aldrig at blive vaad om Fødderne, at den for Himlens Skyld ikke skulde forkøle sine Æggestokke; den drak aldrig Vand, der var plumret; den holdt strængt over de bestemte Spisetider og plejede sin Mave efter gode gamle Vedtægter; og hver Dag paa samme Tid hakkede den det samme Kvantum Kalk i sig, og den saa omhyggeligt efter, at det ikke blev et Sted, der var besudlet af Hundene. Ogsaa Fornøjelserne dyrkede den med Fornuft og god Orden; den føjede Gaardens Haner i deres Vilje, men det alene for Æggenes Skyld, ikke af syndefuld Lidenskab; al Lidenskab, enhver Sindsbevægelse afskyede og undgik den; den var saa bange, at dens Blod skulde komme i Oprør, det kunde have uheldig Indflydelse paa Æggelægningen. Den omgikkes ikke meget med de andre Høns; de vare den altfor kaade, altfor lidenskabelige, opfyldte af altfor mange smaa og overflødige Ting; den saa dem over Hovedet, den lille dydige Høne, den fandt dem latterlige, hvis deres Gump var for smal; den fandt dem lastværdige, hvis de gave sig Æderiet i Vold; de vare flygtige Væsener, ubetydelige og jordiske Væsener, der ikke bevarede deres Hjærter trofast brændende for det ene fornødne: at tækkes Himlen ved at lægge ulastelige Æg. Men dette gjorde den lille dydige Høne; den kendte sin Mission: den skulde leve som et Mønster og Forbillede for alle æggelæggende Høns i Verden. Derfor var den lille Hønes Dyd saa urokkelig, derfor var dens Tro paa Himlen saa fast, derfor passede Verden og den saa fornuftigt for hinanden.

Naar den lille dydige Høne lagde Æg, var det en Begivenhed af Rang; den pilede straks ud i Gaarden, med fremstrakt Hoved og den brede Gump vendt opad. „Skruk, skruk, skraak! jeg har lagt et Æg, jeg har lagt et Æg“, kaglede den. „Kluk, kluk! har Du nu lagt Æg igen?“ klukkede de andre Høns. „Skruk, skruk! ja, og jeg tror, at det vejer mindst 9 Lod“, kaglede den lille dydige Høne og vrikkede og vrikkede af Ophidselse. „Kluk, kluk, hvoraf slutter Du det?“ klukkede de andre Høns. „Skraak, skruk, skruk! jo for det var uhyre besværligt. Det er et overmaade stort Kors, der hviler paa en, naar man bestandig lægger saa store Æg. Men bagefter er det sandelig en Fornøjelse“, kaglede den lille Høne. „Kluk, kluk, vi maa ind og se paa Ægget“, klukkede de andre Høns, og de pilede ind i Hønsehuset. Kun Spanierinderne bleve staaende, de lagde selv Æg paa 9 Lod, saa det var under deres Værdighed at se paa andres. Denne Scene gentog sig næsten hver Dag Aaret rundt; hver Dag gentog den lille dydige Høne de samme Ting, og aldrig blev den træt deraf, aldrig pin-

tes den af denne Ensformighed eller pintes ved den; den talte jo om sig selv, og den var tilfreds med sig selv.

Det er en lummervarm Dag i Juli Maaned, hele Formiddagen har Varmen ligget knugende og brændende over den indelukkede Avlsgaard; det har knirket og spruttet i Græsbladene, Mælkebøtternes saftige Faneblomster har krøllet sig sammen, og Brandbægrene har staaet strunke og svedt i Stilhed. Hønsene har ligget og puttet sig i Støvet omkring Hønsehuset, eller de har samlet sig i hyggeligt klukkende Sladregrupper under Mejeriets udhængende Tag.

Ved Middag dyngede Skyerne sig sammen, og nu hen paa Eftermiddagen ligge de truende og sorte over Længernes røde Tage. Gennem Luften farer et Gisp — et af de bratte, kolde Gisp, der varsler Tordenvejr. Det vækker Sensation i Hønsegaarden; alt kommer i travl Bevægelse.

For den ene Paafuglehale kommer det overraskende — ubehageligt overraskende, thi den var paa Vej til Husjomfruen, dens gode Veninde, og den gik og kælede for sig selv med blødagtige Tanker om de Lækkerheder, Husjomfruen vilde servere den. Vindstødet faar den til at at standse; den lægger sit kronede Hoved paa Siden og mediterer: skal den vende om? jo den maa vende om for Halens Skyld; naar Guderne har benaadet en med en saadan Hale, da maa man værne om den, og Regn taaler den ikke. Altsaa vil den vende om, men naar Guderne har benaadet en med en saadan Hale, da maa man vende sig med Gravitet og Anstand; den sætter sig i Position til at vende sin Hale.

I det samme kommer den lille dydige Høne pilende med fremstrakt Hoved, og den brede Gump næsten helt i Vejret. Den løber til, vildet af Angst, thi sæt at Regnen strømmede ned, før den kom i Hus, saa kunde den gaa hen og forkøle sine Æggestokke, og det maa ikke ske, det maa for Himlens Skyld ikke ske. I sin blinde Fart buser den lille Høne mod Paafuglehanen, der endnu staar i sin Anstands første Position. Paafuglen slaar bag ud med sit kronede Hoved og skriger gennem Næsen: „Gaa af Vejen, Bondetøs! jeg skal vende min Hale!“

Den lille dydige Høne, der som alle dydige Smaahøns er prikken paa sin Ære, bliver rød i Kammen og skræpper hidsigt op: „Gaa af Vejen? jeg — jeg gaar inte af Vejen for saadan en Junker Drone, der ikke en Gang kan lægge Æg!“

Paafuglen skyder sit metalglinsende Bryst frem og gør sig lang i Halsen; saa bøjer den med Elegance sit kronede Hoved ned ad og siger gennem Næseborene: „Jeg pardonnerer hende, Morlil! hun taler efter sin gemene Forstand. Lægge Æg er pardieu ikke min Sag, det anstaar ikke Folk af min Ekstraktion; jeg er af guddommelig Slægt, maa hun vide. Ved hun, hvad Aner er? nej det aner hun vel ikke, hø hø! det var vittigt sagt; jeg har Aandsdannelse og Vid, skal jeg sige os. Det tog jeg i Arv fra mine glorværdige Forfædre, der spiste Nektar og Ambrosia i den olympiske Hønsegaard. Blandt alle Jordens Skabninger havde Gudernes Dronning valgt dem til sit Forspand. Det kan man kalde Udmærkelse, og dem stammer jeg ned fra — i lige Linje! mærk dig det!“ Længer slaar Paafuglens Veltalenhed ikke til, saa bruger den det Argument, som den anser for mere veltalende end selv de mest veltalende Ord — den folder sin straalende Hale ud og sætter sig i Position til at nyde Hønens forbavsede Beundring.

Men den lille dydige Høne beundrer intet mere end sig selv og finder det utaaleligt, naar noget overgaar den selv. Den tripper af Arrigskab; men saa tænker den paa sin Dyd og sin Værdighed og behersker sig; den skræver sikkert ud paa Benene og snærrer: „Saa har Hr. Junkeren vel osse sine grimme Ben, fordi Junkerens Tipoldeforældre vare Lastdyr“. „Laptaske!“ skriger Paafuglen hæst, og med udbredt Hale piler den løs paa den lille dydige Høne, der i sin Hjærteangst taber en Klat.

Et hæftigt Vindstød farer i samme Nu over Gaarden; det kommer bagind paa Paafuglens Hale, løfter den i Vejret — kladask! der ligger Junker Paafugl og spræller i Vandbassinet.

Den lille Høne sukker dybt, og rødmende skraber den Jord over Monumentet for sin Hjærtebeklemmelse; saa lægger den Hovedet paa Siden, ser op til Himlen og klukker bevæget: „Jeg takker Dig Gud, fordi Du holder din Haand over de dydige og straffer Lasten.“

Derefter piler den i strakt Fart mod Hønsehuset; man maa for Himlens Skyld ikke forkøle sine Æggestokke.

Store, tunge Regndraaber begyndte at falde, en for en. Straks efter siler Regnen ned i tykke sølvglimtende Tove.

En af Vadskepigerne, der har hørt Paafuglens Skrig, løber med det stribede Skørt over Hovedet ud til Vandbassinet og redder Paafuglen. Hun sætter den til tørre ved Vadskekedlen; i den Kaadhed, som det forfriskende Regnbad har vakt i hende, rykker hun en Fjer af dens Hale, stikker den ind imellem Brysterne, der svulme under Særken, og hun ler stærkt, og ryster Regndraaberne af det purrede Haar.

Den Eftermiddag lagde den lille dydige Høne et Vindæg, derfor blev denne Dag gennem mange Slægter det faste Punkt for Hønsenes Tidsregning.

Stue-Akvarium.

Af Vilh. Jensen.

DET har ofte forundret mig, at der herhjemme kun findes saa liden Interesse for Akvarier, og det til Trods for, at vi have saa let Adgang til at forskaffe os baade Vand, Planter og Fisk. Fra vore Tørvemoser og Damme, fra de forskellige Vandløb ligefra Grøften til den sejlbare Fjord, til Sund og Belter, alt byder paa en Uendelighed af Liv passende enten for Ferskvands- eller Saltvands-Akvarier eller Terrarium, og et Akvarium, som er smukt arrangeret med Planter og Fisk er en Pryd for ethvert Hjem, og det kan indrettes saa billigt, at Enhver vil kunne anskaffe sig det, og det vil bringe saa megen Glæde og Fornøjelse, ja Gavn i sanitær Henseende, at Ulejligheden med selv at indrette og vedligeholde sit Akvarium rigelig erstattes.

Endvidere er et velindrettet Akvarium en saadan Kilde til Underholdning og Belæring, at et saadant ikke burde savnes i en eneste Skole i Danmark; det vilde være et udmærket Hjælpemiddel ved Undervisningen i Naturhistorie.

Nu vil mange maaske nok give mig Ret i ovenstaaende Betragtning, men samtidig tilføje: „jeg har saamænd ofte haft Guldfisk, men de døer altid saa hurtigt; jeg kan ikke holde Liv i dem". — Ja det er meget muligt, men Fejlen er da som oftest, dels at de fleste „Guldfiskeglas" ere rene Torturkamre for Fiskene, der ikke kan faa tilstrækkelig Luft i disse sneverhalsede Beholdere, dels at der savnes voksende Planter, og for at bøde derpaa gribe de fleste, som jeg har talt med om denne Sag, til et saadant Universalmiddel som at give Fiskene frisk Vand hver Dag, hvorved de kun opnaa at pine deres Yndlinge endnu mere, idet de aldrig unde dem Ro i længere Tid end et Døgn ad Gangen, og Ro er netop en af Betingelserne for at Fiskene skulle kunne befinde sig vel. Dertil kommer endvidere, at Fiskene vel have koldt Blod, men dog ere meget følsomme for Temperaturforandringer.

For nu om muligt hos „Hver 8. Dags" Læsere at vække Interesse for denne smukke billige og belærende „Pryd for Hjemmet", skal jeg i det følgende give en Anvisning til at indrette et Mønster-Ferskvands-Akvarium.

Med Hensyn til Formen vil jeg da straks bemærke, at et 4, 6 og 8-kantet Akvarium ubetinget maa foretrækkes for en rund Glasbeholder, fordi en saadan aldrig giver et sandt naturtro Billede af Indholdet. Størrelse og Form kan jo afpasses efter enhvers Smag og Lejlighed; f. Eks. vil 18" Længde, 12" Brede og 15" Højde give et passende Forhold og kan rumme 60 Potter Vand. Jo højere et Akvarium er desto bedre præsenterer det sig, og desto bedre trives Planterne.

Har man nu anskaffet sig et Akvarium, saa maa man først vande det ud med 3—4 Hold Vand; fyld det altsaa med Vand, og skift dette hver 2. eller 3. Dag indtil det viser sig fuldstændigt klart og gennemsigtigt; saa tømmes det ud, og man dækker Bunden med et ca. 1" tykt Lag af Jord og Tørvesmuld, som trykkes fast sammen og derover bredes et $1/2$" tykt Lag af rent udvasket Sand, hvorefter Akvariet igen fyldes forsigtig med Vand for ikke at hvirvle Jorden op, og Vandplanterne sættes i Jorden i smukt arrangerede Grupper.

Her skal nu indskydes den Bemærkning, at Fiskene og Planterne udøve en betydelig Vekselvirkning paa hinanden, idet Fiskene indaande Ilt og afsondre Kulsyre, hvorimod Planterne indsuge Kulsyre og afgive Ilt, og saaledes bidrage de gensidig til hinandens Velbefindende; vil man derfor have Glæde af sit Akvarium, saa maa man sørge for mange Vandplanter, da holder Vandet sig friskt, Planter og Fisk trives — og Vandfornyelse undgaaes.

Af danske Vandplanter kan anbefales: Vandpest, Kildemos, Tusindblad, Hornplanter og Forglemmigej.

Af fremmede Planter anbefales særlig: Vallisneria spiralis, Cabomba caroliniana, Heteranthera zosteriafolia, Myriophillum prismatum, Aponogeton dystachius med hvide vellugtende Blomster, Limnanthemum indicum med hvide Blomster.

For at Planterne ret kunne trives, maa Akvariet helst staa midt for et Vindue, saaledes at det er udsat for stærk Daglys, derimod er Sol ikke absolut nødvendig, men naturligvis vokser Planterne bedst, naar de have baade Lys og Sol.

Skulde Glassene, navnlig om Foraaret, blive grønne af Alger, da fjernes disse lettest med en af de billige amerikanske Neglebørster eller lidt Sand paa et Polérskind; ligeledes ere Snegle og Haletudser til stor Hjælp ved Renholdelsen af et Akvarium, idet de fortære og leve af Alger og Affald.

Nu bliver det næste Spørgsmaal: hvilke Fisk skal jeg helst vælge til mit Akvarium? Og Svaret er da dette: vore egne indenlandske Fiskearter ville i mange Tilfælde skaffe lige saa megen Glæde og Adspredelse som de fremmede, eksotiske Fiske, men disse ere jo sjældnere i Form og Farve, — derfor skal her anføres noget for enhver Smag.

Af indenlandske Fiske kunne følgende anbefales: Hundestejle, Løjer eller Hvidskalle, Ruskalle, Suder, Aborre, Karper, Horke, Elritser, Grundlinge, Flirer, smaa Aal, smaa Gjedder, Laks og Laksørred; dog maa bemærkes, at Hundestejle, Aborre, Aal, Gjedder, Laks og Laksørred ere Rovfisk, og derfor helst maa anbringes i et Akvarium for sig selv, eller ogsaa i mindre Eksemplarer sammen med de øvrige Fisk.

Særlig Fornøjelse vil man i Foraarstiden have af et Par Hundestejler. Naar Parringstiden begynder, skifter Hannen Farve, idet Øjne og Ryggen blive skinnende mørkegrønne, medens Halsen og en Del af Bugen blive blodrøde, og saa paabegyndes den interessante Redebygning. For enhver Ven af Naturen vil det være meget underholdende at se, hvorledes disse Smaafisk svømme omkring og samle Plantedele til Redebygningen, hvorledes de samle dem sammen paa det til Reden udvalgte Sted, og der ligefrem klistrer dem sammen; stadig hentes der nyt Forraad, og kommer der saa et Stykke, som ikke synes at passe rigtig, saa rives det løs igen og føres bort. Under Arbejdets Gang er Hannen dog stedse paa Vagt, og kommer der en anden Fisk i Nærheden af Reden, farer Hannen rasende løs paa den med Straalefinne og Pigge i kampberedt Stand, og saa godt forstaa de at værge sig selv og Reden, at de ubudne Gæster som oftest faa en saadan Velkomst, at de skynde sig bort fra dette farlige Sted. Naar Reden er færdig, drives Hunnen derhen, og den lægger da sine Æg, der straks befrugtes af Hannen, som stadig vaager over saavel Reden som Æggene, ja endog de smaa Unger vogtes omhyggelig i den første Tid. Alt dette er højest interessant at iagttage.

Laks og Laksørred, som i Naturen opholde sig i stærk Strøm, maa ogsaa i Akvariet have en kraftig Lufttilførsel; dette kan ske paa forskellig Maade ved Vandtryk, Lufttryk, Dampmotor eller Elektromotor, hvorom nærmere i en senere Artikel, for denne Gang er der kun Tale om et Akvarium, som ikke kræver store Offre hverken af Tid eller Penge, og dog kan være et sandt Billede af Livet i Naturen.

Af fremmede evropæiske Fisk gives der en Masse, som særlig egne sig for Stue-Akvarier, nemlig: Karper, saasom Guldfisk, Spejlkarper, Læderkarper, Blaafisk, Guldskaller, Sølvfisk, Smerler, Slambider, Stenbider, Huldsuder, Niojne, Maller og Hundefisk.

Af eksotiske Fisk kan anbefales; Kinesiske Paradefisk, Macropodus viridi auratus, japanesiske Slørhaler, kinesiske Telescopfisk, Kometfisk, Gurami, forskellige amerikanske Mallearter, indiske Slangehovedfisk, som alle ere fredelige og smukke Fisk, derimod ere: Chaneitos, Klattrefisk, Solfisk og forskellige Arter af Aborrer, saasom: Sølv-, Sten-, Calico- og Forel-Aborren livlige og smukke Rovfisk.

Da disse fremmede Fisk vel ere ukendte for de fleste af Læserne, skal jeg her give en kort Beskrivelse af nogle af de smukkeste.

Macropoden eller Paradefisken er en prægtig Akvariumsfisk af rødlig Farve med blaa Tverstriber og store Finner; Halen kan spredes ud ligesom en Paafuglehale. I Foraarstiden og Sommeren, altsaa ved høj Temperatur ere Farverne mest fremtrædende. Redebygning etc. foregaar paa lignende Maade som hos Hundestejlen.

Japanesiske Slørhaler ere en Art Guldfisk, men med en ejendommelig Legemsbygning og en meget stor, nedhængende Dobbelthale, der minder noget om et Brudeslør; de pynte godt i et Akvarium og yngle let.

Telescopfisk ere en Afart af Slørhaler og adskille sig væsentligst fra disse ved store fremspringende Øjne.

Mallerne ere nogle meget fredsommelige, men graadige Fisk, der have et ejendommeligt Udseende som Følge af, at der omkring Munden findes lange Udvækster som Føletraade eller Skæg. Chaneitos eller Chamæleonfisk have en tæt sluttet Krop af graalig Farve med sorte Striber; de skifte ofte Farve enten paa Grund af Skræk, Vejr- eller Temperaturforandringer. De yngle i Akvarium.

Solfisken er en glubende Rovfisk af Form omtrent som vor danske Brasen, men med en Skældannelse, der ligner Perlemor og pranger i alle Regnbuens Farver.

Alle disse Fisk befinde sig bedst jo varmere Luften og Vandet er.

Af ovenstaaende Fortegnelse haaber jeg, der kan findes noget passende for enhver Smag.

Hvor mange Fisk man kan have i et Akvarium beroer selvfølgelig paa dettes Størrelse; som almindelig Regel regner man 3 Potter Vand til en Fisk af 2“ Størrelse, men dette kan jo varieres en Del, navnlig af Hensyn til hvor mange voksende Vandplanter der findes i Akvariet.

Som lettest tilgængelig og billig Fiskefoder anbefales røget Sild; raat skrabet Kød kan ogsaa bruges, men det forurener, plumrer lettere Vandet. Derimod maa Fodring med Brød absolut fraraades.

Døde Fisk maa hurtig fjernes fra Akvariet, derimod lægger jeg ikke saa megen Vægt paa at fjerne Smuds og Affald fra Bunden af Akvariet, thi derude i Naturen, hvor man jo stadig maa søge Forbilledet for Akvarier, dér kender man jo ikke noget til Dag- og Nat-Renovation, og fra mit eget Akvarium har jeg lang Erfaring for, at et velordnet Akvarium kan staa roligt i flere Maaneder uden at behøve Vandfornyelse eller Rensning; det staar altid klart og rent, vel fyldt med Planter, Fisk, Snegle etc.

Til Slutning kan jeg ikke tilbageholde et Suk over, at Interessen for Akvarier er saa ringe her i Danmark, at ikke en Gang vor Zoologiske Have har et presentabelt Akvarium, uagtet man jo dér — i Lighed med hvad Udlandet byder i den Retning — burde kunde finde Forbilleder til saavel Ferskvands- som Saltvands-Akvarier og Terrarium for Hus og Hjem, Skole og Videnskab.

Maatte denne Artikel bidrage til hos „Hver 8. Dag"s mange Tusinde Læsere at vække Lysten og Interessen for Akvarier, Naturen en miniature, da er Hensigten med disse Linjer opnaaet, og megen Glæde vil derved spredes rundt om i Landet.

Gade- og Kaféliv i Paris

ved Dag og Nat.

Med mange Illustrationer.

(Fortsat).

Der er hel Klasse af Parisere, hvis Kendskab til deres By er indskrænket til Boulevarderne. De hverken kender eller bryder sig om at kende nogen anden Del.

Man læser om dem — en hel Mængde: om dem selv og deres Vittigheder og deres politiske Kandestøberier paa Kaféerne; og hvad „Boulevarderne" mener om det ene eller det andet, tages ligesaa alvorligt, som hvad „en Ministeriet nær staaende Person" eller, „en Diplomat, hvis Navn vi er anmodet om ikke at nævne, men som indtager en saadan Stilling, at han ved, hvad han taler om", kan finde paa at udtale om offenlige Sager her hjemme. At blive „boulevardier" fordrer ikke nogen særlig Skole. Man behøver blot at sidde en Time hver Aften ved de smaa Marmorborde, og man opdager snart, at man af Anseelse kender de halve Ansigter, som gaar forbi, idet de pludselig dukker frem af Mørket og forsvinder igen som i et Kalejdoskop, eller sidder ved Siden af En eller bag ved, nippende til de halvtømte Glas, som de har bestilt tre Timer, før man kom.

Den, som tager til Paris om Sommeren, maa være meget menneskefjendsk og gnaven, hvis han trættes af Boulevarderne i denne korte Tid: intet Sted er saa morsomt for den fremmede i Tiden fra 6—7 og 11—1. Men hvilken Plage maa det ikke blive for Pariseren! — eller rettere: hvilken Plage maa det ikke blive for enhver anden end Pariseren! Dag ud og Dag ind, Nat efter Nat at have den samme fede Mand med den viksede Mustache til at stikke Patent-Tændstikker op i Næsen paa sig, i Uger at se de samme sløve Drenge med brede Fløjels Frakkekraver og Stokke, som de tror er engelsk Mode, og de samme stilfulde Herrer, og de samme Kvinder — en med Knebelsbart og en anden yngre med sorte Krøller, og de Hundreder af andre Kvinder, der ligner Rovdyr og bliver kendelig hæsligere, efterhaanden som det lider mod Natten og Gaderne tømmes. Paa en Uge kan man blive kendt paa Boulevarden og anerkendt som „boulevardier". Den Berømmelse er billig — blot man spadserer der, nyder nogle faa Glas Øl og giver lidt Drikkepenge til Opvarteren. Udlændingen er virkelig misundelsesværdig. For ham er alting nyt, besynderligt og forbløffende; men hvilken gammel, gammel Historie maa det ikke være for den indfødte *boulevardier!*

Paa den anden Side gaar den fremmede ganske vist glip af en hel Mængde, som *boulevardier'en* nyder, fordi en fremmed ikke kender eller forstaar alt, hvad han ser. Men til Gengæld har han altid den Fordel at kunne bilde sig ind, at han er omgivet af lutter berømte Journalister, Digtere og ansete Duellanter; enhver Kontorist med Mappe eller Tegnebog bliver straks en Rigsdagsmand, og enhver pudret og brunhaaret Dame, som kører forbi i aaben Droske, er for ham en fejret Skuespillerinde fra *Théâtre-Français.* Han tror, at det modbydelige pjaltede Individ, som viser en tilsyneladende Frygt for Politibetjenten paa Hjørnet, virkelig har forbudte Skrifter og Bøger at sælge — kort sagt: Fantasien har frit Spil.

Det bedste ved Boulevarderne er, at Folk sidder paa Fortovene, og de tætte grønne Træer og de mange barhovede Kvinder — man føler sig rigtig i Friluft, uden Døre. Især de barhovede Kvinder! — de giver Byen saadan et hyggeligt Præg — de løber over Gaden uden Hovedbedækning, naar de ønsker at snakke med en Genbo. Og det er helt underligt at tænke, at de smukkeste Hatte kommer fra den By, hvor fattige Kvinder viser, at enhver Kvinde vilde tage sig meget nydeligere ud uden Hat.

Boulevardernes stærke Liv pulserer til alle Tider af Dagen. Det kunde maaske falde En ind at tænke, at alle disse Mennesker næste Dag vilde hvile sig ud, og Kaféerne være lukkede og den stadige Strøm af Drosker og Omnibusser standse. Saadan en Tanke kunde man faa om Natten maaske, men staar man op den næste Morgen Kl. 9, finder man alt ligesom det var, da man forlod det Kl. 1. De samme Opvartere, den samme Strøm af Vogne, de samme rumlende Omnibusser med de samme spænstige hvide Heste, Blomsterne i Barakkerne og Roserne i sirlige Stabler i de farveprangende Kiosker.

Champs-Elysées kan egenlig ikke kaldes en Gade, men som befærdet Strøg er det noget af det mærkværdigste i Verden. Det frembyder et meget mere broget Skue end Boulevarderne. Der hvor Entréen koster noget, er der almindeligvis mere interessant end

der, hvor Adgangen er gratis. Enhver kan gaa til Fods paa Boulevarderne, men at køre i Champs-Elysées, det er en dyr Spas, selv om man tager en Droske i Timevis. Nogle Parisere beklager endda, at Avenue Champs-Elysées er saa simpelt et Sted, at det ikke er forbeholdt Selvejerkøretøjer, ja at Omnibusser og lejede Vogne ikke er udelukkede som i Londons Hyde Park. Men hvis det traadte i Kraft, vilde Avenue Champs-Elysées tabe sit karakteristiske Præg. Det vilde udelukke de mange Nygifte med Slægt og Venner, som i deres Festdragter ser mærkelig uvante ud midt i Solskinnet og gør Indtryk af, at de har været oppe hele Natten. Og de Hundreder af Piger fra *Jardin de Paris*, der parvis har delt Udgiften til en Droske, men endnu ikke kan bestride en Brougham. Og de engelske Turister i Flonelsskjorte, Jagthue og Knæbenklæder, som om de var paa Ekspedition i Afghanistans Bjærge eller Syriens Ørkner, helt frimodige ved deres Mangel paa verdensmandsmæssig Elegance, ligesaa ugenerte som den unge Marki dér i Dog-cart'en, der har anbragt sin Elskerinde til højre for sig i Stedet for til venstre, skønt han derved fortæller Alverden, hvem og hvad hun er. Og Omnibussen med de mange Tilskuere oven paa, som med Albuerne paa Knæerne ser ned paa de forbikørende Vogne og udpeger de smukkeste Kjoler og Ansigter; og Torvevognene med de taarnhøje Læs af Gulerødder og Ræddiker, med kvindelig Kusk paa Bukken og en lænket Hund ved Siden af hende. Der er ikke to Steder i Verden, hvor saa mange Heste trave Side om Side, hvor Baron-Bankierens metalklirrende Seletøj og den drukne Droskekusks knaldende Pisk i Forening med en amerikansk Millionær-Firspænders Hornsignal gør et saa øredøvende Spektakel. At blive et kendt Ansigt er en let Sag paa Boulevarderne, men det er en særlig Udmærkelse paa Avenue Champs-Elysées — en Udmærkelse, der koster mange Penge og varer ... en Time. Undertiden opnaas den ved Kuskenes Liberier og pragtfulde Seletøjer eller en stor rød Roset i Knaphullet eller ved at køre samme Vogn paa samme Tid i samme Fart hver Dag Sæsonen igennem, eller ved at bære Fez eller have to Forridere til at bane Vej eller ved et smukt Ansigt eller en forædt Moppe paa en Pude, men denne sidste Maade er ikke saa praktisk, da der er mange smukke Ansigter og mange Mopper. Naar alle disse Mennesker om Eftermiddagen krydser hverandre i ét kørende Virvar, kan der ikke tænkes nogen bedre Underholdning af den Art

Avenue Champs-Elysées.

i hele Verden, og Avenuen bliver meget for kort og Timerne før Middagen endda kortere. Der er Kvinder i lyse bølgende Toiletter med spidse Albuer og Pisk i Haanden, de kører frygtløs store engelske Heste fra Toppen af en Phaeton, medens en forskræmt, lille engelsk Groom klamrer sig til Gelænderet og kigger over deres Skulder for at gribe Tømmerne eller springe af, om galt skulde være. Og der er hulbrystede, vatterede unge Franskmænd i Korset med hvide Gedeskindshandsker, som holder én Tømme i hver Haand ligesom smaa Piger med deres Sjippetov og tror, at ingen kan skælne dem fra Englændere. Der er ogsaa Fyrster fra Indien eller Paschaer fra Ægypten eller Diplomater fra den sidste spansk-amerikanske Republik saa sorte som Negere, men i pragtfulde Uniformer og skinnende Distinktioner: Nabob'er fra Haiti, Algier og Tunis i Følge med den dejlige spanierindeagtige Kvinde fra Sydamerika, *rastaquouère*'ns Kvinde, og midt imellem dem alle sammen den store Strøm af *bookmakers* og Sportsmænd paa Tilbagevejen fra Løbene ved Longchamps og Auteuil, rødblissede, varme og støvede, med Kikkerten i en Rem over Skulderen og Adgangsbaandene endnu flagrende i Knaphullet. Der er tre Rækker Vogne nedad og tre Rækker Vogne opad, og naar man ser fra *Triumfbuen* til *Tuilerierne*, ser man en Kæde af skinnende Kalecher og Parasoller, og det ligner tusende Spejles Spil, naar den nedgaaende Sol strejfer Lygternes og Vinduernes Glas og det lakerede Seletøj med de blankt polerede Prydelser. Hvad enten man betragter dette Optog fra en af de grønne Jærnstole inde paa Gangstien eller deltager i det, maa man føle sig tiltalt af dets Liv og brogede Pragt og den uendelige Skiften i Sceneriet. Man kunde godt leve paa Champs-Elysées en Uge, ja en Maaned uden at se mere af Paris end denne Promenades smukke Træer og brede Kørebane og føle sig saa tilfreds med den Del af Paris, at man foretrak den for alle andre Byer i deres Helhed.

(Fortsættes).

Kærligheden er Kvindens Liv, men kun en Episode i Mandens.

Kærligheden røber sig altid, idet den søger ikke at røbe sig.

Aarets Verdensmester

paa Skøjter.

Vi præsenterer i Dag for vore Læsere et Portræt af Aarets Amatør-Verdensmester paa Skøjter Trønderen *Peder Østlund*, med flere Billeder, taget for „Hver 8. Dag“ fra det netop afholdte internationale Skøjtestævne i Byen Davos i Sweits.

Den nye Verdensmester er en 25-aarig ung Mand, en stor, smuk og muskuløs Skikkelse. Som Skøjteløber udmærker han sig mere ved Kraft og Sikkerhed end ved let Elegance. Dog kan den noget tungtbyggede Karl være mærkelig snar i Vendingen, naar det kniber.

Østlund er en fuldblods Sportsmand og en ægte Amatørnatur. Han dyrker Sporten for Sportens Skyld og sætter sin Ære i at holde sit Idrætsskjold blankt. I daglig Omgang er han Personifikationen af jovial, godmodig Elskværdighed, og er derfor afholdt og skattet af alle sine Sportskammerater.

Peder Østlund.

Peder Østlund er ingen ny Mand blandt Nordens Sportsberømtheder. Han har allerede før fejret mange Triumfer inden sin Idræt, og det kom derfor ikke uventet, at han fra det store Stevne i Davos ikke blot medbragte hjem de smukkeste Medaljer og det skjønneste Sølvtøj, men ogsaa Verdensmestertitlen for 1898. For en fire, fem Aar siden satte han Tiden paa $^1/_2$ engelsk Mil ned til 1 Minut 18$^3/_5$ Sekund, hvilket er Rekord paa denne forøvrigt nu aflægs Distance. Men det er især paa Mellemdistancen 1500 Meter, han har været Specialist. Først bragte han den af Hollænderen *Eden* satte Rekord 2 Minutter 35 Sekunder ned til 2. 32$^3/_5$ og Aaret efter til 2. 28. Eden kom imidlertid tilbage og satte Tiden yderligere ned til 2. 25$^2/_5$. I Davos har Østlund i Aar taget Revance og sat ny Rekord med 2 Minutter 23$^3/_5$ Sekund. Ved Verdensmesterskabsløbene viste han sig som den absolut overlegne. I det første Løb paa 500 Meter faldt han. Men paa 1500 Meter var han 6 Sekunder, paa 5000 Meter 17 Sekunder og paa 10,000 Meter 8 Sekunder foran Andenmand.

Peder Østlund indtager derfor med Ære sin Plads ved Siden af *Harald Hagen* og Hollænderen *Eden*. Østlund er ogsaa en dygtig Velocipederytter, og han forstaar vel bedre at træne end de fleste andre norske Sportsmænd. Denne Kunst har han nok lært under et Ophold i Amerika.

Opfindelsernes Konge.

Roman fra det 20de Aarhundrede. Af Frank Stockton. Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

(Fortsat).

Efter en Tids Overvejelse kom han til det Resultat, at han, før der blev gjort yderligere Eksperimenter, vilde lave en Skærm, der skulde gaa helt omkring den Plet, paa hvilken den artesiske Straale virkede. Saa skulde kun en ad Gangen komme inden for denne Skærm. Det gjorde jo ikke noget, at man var usynlig, naar ingen anden vidste det.

Næste Dags Aften saa Margaret den artesiske Straales Virkninger. Hun syntes først slet ikke om at gaa alene ind i det Rum, som omgaves af Skærmen, og vilde overtale Roland til at gaa med, men han afslog det bestemt og forsikrede hende, at det var vigtigt, at kun et Menneske ad Gangen iagttog Straalen. Hun nølede, men fandt sig til sidst i at blive lukket ind i Rummet inden for Skærmen.

Hvad Margaret saa, var noget andet end den Aabning, der gradvis havde vist sig for Rolands Øjne. Hun saa umiddelbart ned i et Hul, der næsten var ti Fod dybt. Apparatet virkede saaledes, at Straalens Gennemtrængningsævne bevaredes; naar Strømmen blev afbrudt, holdt Lysboringen op, og naar Batterierne bleve satte i Gang, begyndte den igen paa samme Punkt, hvor den var standset. I det Øjeblik, da Margaret saa der ned, udstødte hun et lille Skrig og for tilbage imod Skærmen. Hun var bange for at styrte der ned.

„Roland“, udbrød hun, „er det din Mening, at dette ikke virkelig er et Hul i Jorden?“

Han var i Nærheden af hende paa den anden Side af Skærmen og forklarede hende Lysets Virkninger. Hun vedlev at bede ham komme inden for og forklare hende, hvad det var, hun saa, men han sagde stadig nej.

„Bunden er nydelig glat og graa“, udbrød hun. „Hvad er det?“

„Det er Sand“, svarede han.

„Nu er den hvid som Fajance“, sagde hun.

„Det er hvidt Ler“, svarede han.

„Vil Du ikke herind alene, siden Du ikke vil være her sammen med mig?“

„Nej“, sagde Roland. „Se, saa længe Du vil. Fore-

Østlund starter paa 1500 Meter.

X. KAPITEL.

„Frost-Søen“.

Dipsey sejlede roligt Nord paa, og dens Sejlads blev efterhaanden noget langsommere end i Begyndelsen. Dette skyldtes delvis Overelektrikeren Gibbs' overordentlige Forsigtighed.

Det tynde Kabel, som stadig blev lagt ud af det lille Skib, hørte til de aller nyeste og mest fuldkomne undersøiske Kabler. De ledende Traade i Midten af det var næppe tykkere end Haar, medens de Traade, der omgav dem, skønt de var saa smaa, at hele Kablet ikke var mere end en Ottendedel Tomme i Diameter, var langt stærkere end de undersøiske Kabler, som man havde brugt i det nittende Aarhundrede. Disse ydre Traade var lavede af hærdet sv. Staal, og i Aaret 1939 havde man med en af dem, der kun var en Sekstendedel Tomme i Gennemsnit, bugseret et Koffardiskib paa elleve Tusind Tons gennem den store New Jersey Kanal, som lige var bleven aabnet, og som forbandt Philadelphia med Oceanet.

Men skønt Gibbs stolede paa Kablets Styrke, saa følte han dog, jo mere de fjærnede sig fra den beboede Verden, hvor vigtigt det var at bevare det mod Ulykkestilfælde. De var naaede saa vidt, at det var sørgeligt at være nødt til at vende tilbage.

Dipsey sejlede langt dybere end i Begyndelsen. Efter at man var vant til at være omgiven af Vand, syntes man at have en langt større Fornemmelse af Sikkerhed, naar man var saa langt nede, at intet kunde genere en. Naar Folkene saa agter ud af Vinduerne paa de forskellige Sider, saa de aldrig andet end Vand — ingen Fisk, intet som helst flydende. De var alt for langt under Isen oven over til at kunne se den, og alt for langt fra det, der muligvis kunde findes paa Siderne. Der var dybt til Havets Bund, og det var ganske, som om de svævede gennem en Vand-Atmosfære.

De havde det godt og begyndte at vænne sig til Omgivelserne. Luften kom regelmæssig og stadig ind gennem de elektriske Gæller, og naar der havde samlet sig daarlig Luft i Luftkamret i den øverste Del af Skibet, saa blev den presset ud af et stort Stempel, som gennem hundrede smaa Ventiler sendte den ud i Vandet. Saaledes kom den rene Luft ind og den daarlige ud, ganske som om den lille *Dipsey* var et levende Væsen, der aandede normalt i dette Dyb.

Madam Block lagde sig ud. Den knappe Plads, det

løbig ved jeg, hvad Du faar at se. Er der ingen Forandring endnu?“

„Bunden er endnu hvid“, svarede hun, „men den er ganske glinsende.“

„Det er hvidt Sand“, sagde han. „Den artesiske Brønd, som vi bruger her paa Fabriken, har for længe siden røbet mig, af hvad Beskaffenhed Jordbunden er paa dette Sted, saa jeg ved, hvad vi kan vente at se en hundrede Fod ned eller mere.“

Hun kom hurtigt ud. „Naar Du begynder at tale om Brønde“, sagde hun, „saa bliver jeg forskrækket. Hvis jeg saa Vand, vilde jeg miste Fatningen.“ Hun satte sig ned og holdt Haanden for Øjnene. „Det svimler for mig“, sagde hun. „Jeg føler mig ikke stærk nok til at tro, hvad jeg har set.“

Roland afbrød Strømmen og aabnede Skærmen. „Se, Margaret“, sagde han; „her er det Sted, paa hvilket Lyset straalede. Jeg antager, det vil gøre Dig godt at se det. Træd paa det, det vil hjælpe til at overbevise Dig om, at hvad vi ser, er virkeligt.“

Margaret var tavs et Øjeblik; saa nærmede hun sig til Roland og greb bægge hans Hænder. „Det er lykkedes Dig“, sagde hun; „Du er denne Tidsalders største Opdager!“

„Kære Margaret“, afbrød han hende hurtigt, „lad os ikke tale saaledes; vi er først lige begyndt paa Arbejdet. Lad os frem for alt ikke blive nervøse. Hvis alt gaar, som det skal, vil det ikke vare længe, inden jeg kan sende den artesiske Straale ned i Dybder, som jeg ikke kender noget til, — hvor langt, det ved jeg ikke; men vi maa vente og se, hvad der er det yderste, vi kan gøre. Naar vi har naaet det Punkt, saa har vi Lov til at hejse vort Flag og blæse i Sejerstrompeten. Jeg haaber, at det ikke vil vare længe, før Lyset gaar saa dybt ned, at vi bliver nødt til at bruge en Kikkert.“

„Og vil det ikke blive muligt, Roland“, sagde Margaret alvorligt, „at vi nogen Sinde kan se ned i Jorden sammen? Naar Lyset naar ned i den Dybde, til hvilken Folk har gravet og boret, saa kan jeg ikke staa dér alene bag Skærmen og se paa, hvad der da viser sig.“

„Ja, der er noget galt ved den Skærm“, svarede Roland. „Maaske jeg kan finde paa noget, saa vi kan blive fri for den og staa Side om Side og se saa langt ned i Jordens Dyb, som vor artesiske Straale kan naa.“

Fra Mesterskabsløbet i Davos.

altid brændende elektriske Lys, den ensformige Mad og den fuldstændige Mangel paa Afveksling var efterhaanden faldet hende ganske naturlig, og hun var ikke mere indskrænket til at ty til Støvekosten og Almanakken, naar hun vilde mindes de Ting, som for hende udgjorde det virkelige Liv.

Nej, nu var det noget bedre, som førte Sarahs Tanker tilbage til Sardis og til de Folk og Ting, der var paa det Tørre. Hr. Clewes og Fru Raleighs Forlovelse havde gjort et stærkt Indtryk paa hende, og der var Dage, da hun slet ikke tænkte paa Nordpolen, fordi hun havde alt for travlt med at udkaste Planer om det Forhold, der i Fremtiden skulde knytte hende og Sammy til Hr. og Fru Clewe.

Sammy havde en meget god Bolig i Nærheden af Fabriken, men Sarah havde aldrig været helt tilfreds med den, og naar nu Clewes fæstede Bo, og der blev truffet saa mange nye Foranstaltninger, saa haabede hun paa en bedre. Saa blev Hr. Clewes lille Villa ledig, for han og hans Kone vilde naturligvis ikke bo i den, og hun tænkte sig, at hun og Sammy skulde have den. Og saa sad hun Time for Time og Dag for Dag og spekulerede paa, hvorledes den skulde udstyres og møbleres.

Hun besluttede, at hun vilde have en Tjenestepige, en Kvinde, som var i Stand til at gøre alt det almindelige Arbejde i Huset; og saa var der Øjeblikke, da hun mente, at hvis det lykkedes Sammy at finde Nordpolen, saa blev hans Løn forhøjet, og saa kunde de have Raad til at holde to Piger. Atter og atter overvejede hun det Spørgsmaal, om disse to Piger skulde være Enepiger, eller om den ene af dem skulde være Kokkepige og den anden Stuepige. Det var ikke saa let at afgøre. I det sidstnævnte Tilfælde kunde der faktisk udrettes mere, men i det førstnævnte — ja, hvis saa en af dem pludselig skiftede eller havde Udgangstilladelse en Dag, saa kunde den anden gøre alt Arbejdet. Det var meget fornøjeligt saadan at sidde i en magelig Lænestol og se ind i Fremtiden. Undertiden stirrede hun op i Vandet oven over, og undertiden ud i Vandet forude, men hun kunde ikke se noget. Hendes livlige Fantasi bevirkede imidlertid, at hun saa alt, hvad hun havde Lyst til at se.

Sammy lagde sig ikke ud, tværtimod, han blev magrere. Hidtil havde Polakken Rovinski ikke gjort Knuder, men det vilde han naturligvis gøre. Hvorfor var han ellers kommet om Bord paa *Dipsey?* Endeløse Gisninger om, hvad Rovinski vilde gøre, naar han gjorde noget, og naar han vilde gøre det, holdt den brave Samuel vaagen i mange Timer, naar han burde have ligget i en tryg Søvn. Han havde endnu ikke talt til Gibbs om denne Sag. Han sendte hver Dag en Rapport om Rovinski til Roland Clewe; men Clewe svarede altid, at saa længe Polakken opførte sig ordentlig, var der ingen Grund til at forurolige Folkene om Bord ved at meddele dem hans Skurkagtighed. Der var nok, der optog dem, saa man behøvede ikke at skræmme dem med den Slags Ting.

Clewes egen Mening var, at Rovinski ikke kunde gøre andet end optræde som Spion, og saa senere paa en uhæderlig Maade benytte de Opdagelser, han gjorde, men Manden var jo i Clewes Magt, han kunde ikke paa nogen Maade slippe bort, før han kom tilbage til Kap Tariff, og selv dér vilde det være vanskeligt. Det eneste rigtige var at passe godt paa ham saa længe som muligt. Naar Polakken kom tilbage til Egne, hvor Lov og Ret gjaldt, kunde man muligvis, i alt Fald for en Tid, forhindre ham fra at have nogen Nytte af sit kæltringeagtige Spioneri.

Der var et andet Menneske om Bord, hvem Rovinski generede. Det var anden Maskinmester Marcy, en flink, energisk Mand, som var meget ærgerrig og eventyrlysten, og en af de mest lovende og lystige Folk om Bord. Han havde aldrig hørt tale om Rovinski og vidste ikke, at der var nogen til i Verden, som prøvede paa at snyde sig til at drage Fordel af Clewes Opdagelser, men han hadede Polakken af egen Drift.

Mandens Ansigt var saa skurkagtigt, at det i sig selv var nok til at vække den Uvilje hos saa sund og frejdig en ung Mand som Marcy, men Polakken havde desuden for Skik at liste sig omkring i Skibet og saa trække sig tilbage i afsides liggende Kroge, hvor han stod og kradsede noget op i sin Lommebog. At en Mand, hvis Stilling svarede ganske til en simpel Sømands paa et almindeligt Skib, gjorde sig skyldig i en saadan Opførsel, syntes Marcy stred ganske imod al Diciplin, og han omtalte Sagen til Gibbs.

„Aa, Manden skriver vel et Brev til sin Kone“, sagde denne. „Det vil De vel ikke hindre ham i?“

Dertil var der ikke noget at svare.

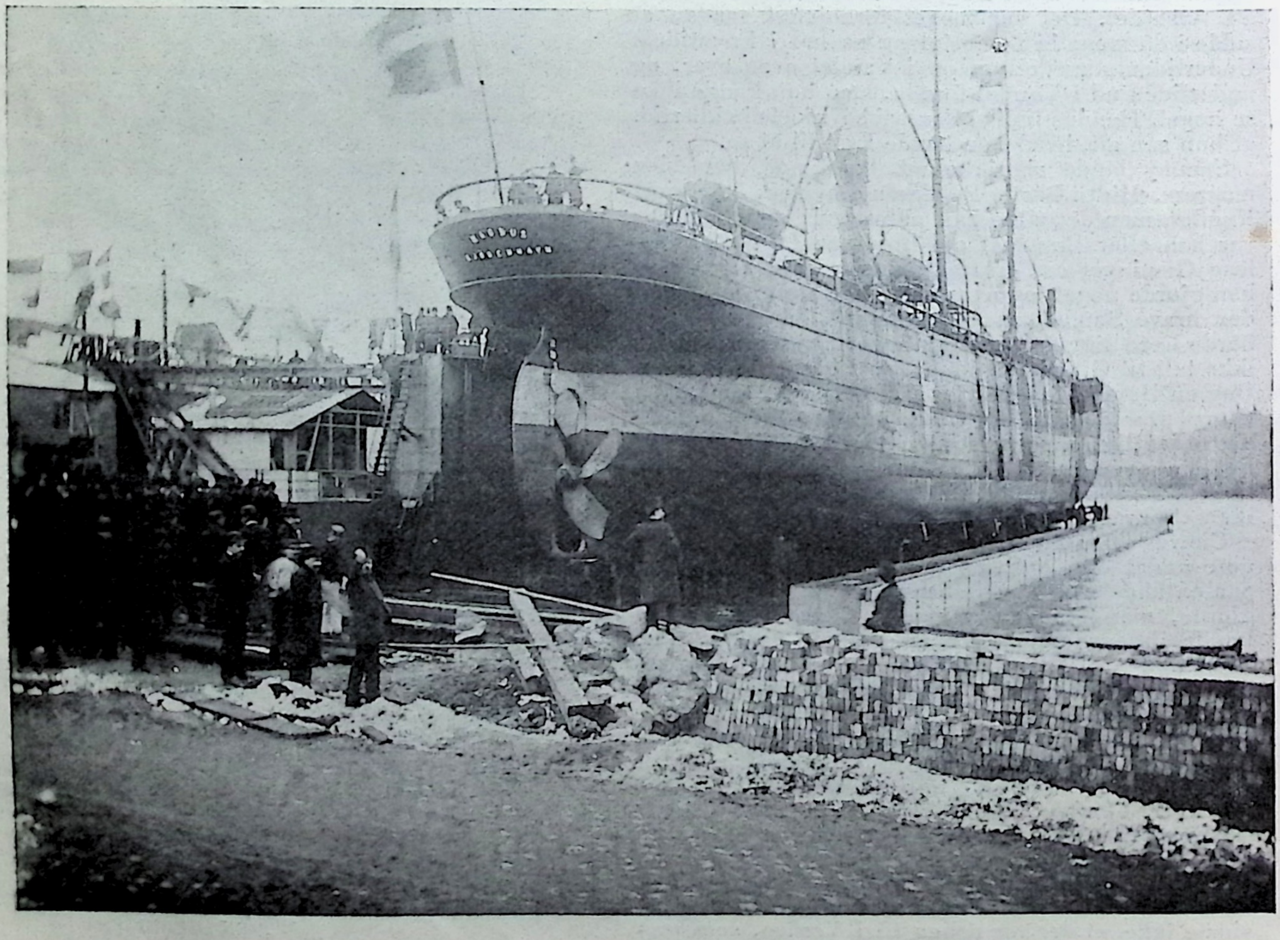
Polakken gjorde aldrig Optegnelser, naar Sammy var i Nærheden, og hvis Marcy havde mældt hans Adfærd til ham vilde han rimeligvis hurtigt have taget alle Skrivematerialer fra Rovinski og underrettet sine Kammerater om, hvad han egentlig var for en Person.

ORIGINAL-TEGNING AF KNUD SØEBORG. HR. KARL MANTZIUS SOM HARPAGON I „DEN GJERRIGE.“

Interior fra Telegrafstationen i Fredericia.

Københavns ny Flydedok.

Fra Zola-Processen.

Vi bringer et Par Billeder fra den nu endelig afsluttede store Proces mod Emile Zola. Paa det ene ses Justitspaladset paa en af de Dage, hvor Regnen i al Koldsindighed har fordrevet de fleste Tumultuanter fra den store Plads foran Bygningen; det andet viser General Pellieux paa Vejen fra sin Vogn ind til Paladset, hvor han skal fremlægge sit afgørende Vidnesbyrd.

Desuden bringer vi Portrætter af de Officerer, der i de sidste Dage er traadt frem i Forgrunden af den offentlige Opmærksomhed.

Justitspaladset i Paris.

Major Paty de Clam.

General Pellieux.

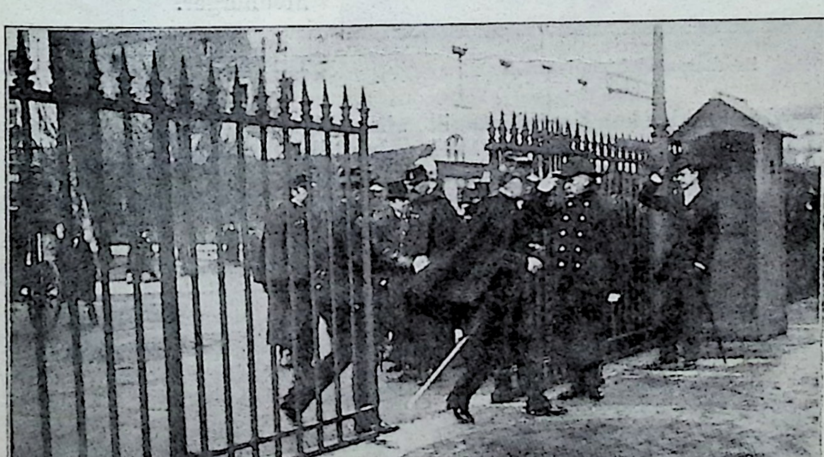

Oberst Picquart.

Grev Kalnoky.

Om Processen selv og dens Udfald forbeholder vi os i det førstkommende Nummer af „Hver 8. Dag“ at sige et Par borgerlige Ord.

General Pellieux' Ankomst.

Grev Kalnoky.

Østrigs tidligere fremragende Udenrigsminister Grev Kalnoky er forleden død i en Alder af 66 Aar. Det var først og fremmest ham, der bevirkede Italiens Tiltrædelse til Triplealliancen og som ved at faa Trekejsermøderne 1884 og 1885 istand bestyrkede den. 1895 blev han efterfulgt af Grev Goluchowski.

UGENS REVUE.

Atter i dette Nr. bringe vi et Billede af en af Heltene fra Jyllands Vestkyst. Det er den tidligere Baadformand ved Agger Redningsbaad, *Niels Iversen.* I samfulde 50 Aar har Niels Iversen gjort Tjeneste ved det danske Redningsvæsen, nemlig fra 1. April 1847 til 1. April 1897. Mangfoldige ere de Strandinger, som ere forefaldne ved Agger og i Nærheden deraf, og Niels Iversen har i sin lange Tjenestetid været med til at redde i alt 496 Menneskeliv. I 1864 indtraf Strandingen der paa Stedet af den engelske Brig „Maid of the mill", hvilken Stranding krævede stor Udholdenhed fra Redningsmandskabets Side, der mange Gange forgæves prøvede paa at komme ud til Skibet, før det tilsidst lykkedes. Niels Iversen, der var særlig udholdende, fik ved denne Lejlighed Dannebrogskorset, og efter at han i Fjor havde søgt sin Afsked, blev han for kort Tid siden benaadet med Fortjenstmedaillen i Sølv.

Baadformand Niels Iversen.

Dødsfald.

Vi mindes en anden gammel Helt, Generalmajor *Niels Peter Carl Theodor Bruus,* der forleden afgik ved Døden paa Diakonissestiftelsen i København.

Generalmajor Bruus.

Født 1824 kom han som 16aarig ind paa Landakademiet, og blev derefter Premierløjtnant i Artilleriet. I Krigen 1848—50 deltog han som Adjutant ved Artillerikommandoen paa Als, og i 1850 deltog han bl. a. i Slaget ved Isted. Efter i nogen Tid at have fungeret som Chef for Underofficersskolen i Rendsborg, blev han Kaptajn og gik som saadan med i Krigen 64. I 1867 blev han Oberst, og blev nogle Aar senere Chef for Tøjhusafdelingen; her blev han, indtil han i 1889 afskedigedes af Tjenesten.

Hans Overgivne roste stedse hans solide Dygtighed og Energi, hans Undergivne priste hans Humanitet.

Halvfems Aar.

Justitsraad *Frederik Christian Kabell* fødtes 28. Februar 1808 i Aarhus, hvor Faderen levede som teologisk Kandidat; han døde just som han blev kaldet til Sognepræst. Moderen var en Datter af Indrulleringschefen, Kommandør Wulff. Han var kort Tid Lærer ved Herlufsholm, og overtog derpaa i 1837, efter i to Aar at have uddannet sig i Udlandet, Stillingen som Overinspektør ved Salinen i Oldesloe. Under Oprøret 1848 maatte Kabell flygte til København, hvor han for Bagerne Marstrand og Nielsen byggede Danmarks første amerikanske Dampmølle. Efter Krigen vendte han 1852 tilbage til Oldesloe, blev 1863 Amtsforvalter i Ringkøbing, 1870 i Skanderborg, tog endelig Afsked 1883 og flyttede til København. Trods sin høje Alder undte Kabell sig ikke Hvile, men vedblev at sysle med forskellige tekniske Arbejder og videnskabelige Studier. Han har saaledes i sit Otium fremstillet en ypperlig Isoleringsmaade ved at udnytte ellers ubrugte Tangarter, og han har konstrueret en Gasovn til Køkkenbrug. I mærkelig Grad har denne Hædersmand vedligeholdt den Aandslivlighed og Arbejdsiver, som gennem hans indholdsrige Livs Virksomhed gjorde ham til en dygtig Embedsmand og højt anset Medborger.

En Melodi's Jubilæum.

Det er i disse Dage *25 Aar* siden, at den bekendte Sang „den lille Ole", blev komponeret. Sangen, der er trykt i mange Tusinde Eksemplarer, er udbredt overalt i Danmark, Norge og Sverige (og andre Lande). I Sverige have Operasanger *Hafgren*

Justitsraad Kabell.

Skolebestyrer Jacobsen.

og *den August Edgrenske Kvartet* sunget den atter og atter.

Ligesom Melodien er benyttet adskillige Gange i Teaterstykker o. lign.

Det af Kancelliraad H. V. Schytte udgivne „Nordisk Musikleksikon“ skriver om Komponisten bl. a.:

Ole Jacobsen er født d. 27. Marts 1849 nær Charlottenlund, lærte tidlig Klaver- og Violinspil, havde fra sit 18. Aar Professor G. Matthison-Hansen til Lærer i Orgel- og Klaverspil, og bestod den musikalske Prøve med Udmærkelse.

Jacobsen, der som Skolebestyrer i Ordrup fremdeles har dyrket Musiken, har gjort sig fordelagtig bekendt som Komponist ved nogle Sange med Klaver, hvoraf flere have vundet stor Popularitet („Den lille Ole“, „Lille Flora“, „Juletræet“) og andre.

Jacobsen er ogsaa kendt som en dygtig Sangforeningsdirigent og har gjort meget for Sangen paa sin Egn.

En Udnævnelse.

Det østasiatiske Kompagni har for Tiden tre store Baade paa 6000 Tons under Bygning, foruden en mindre, der er bestemt til at besørge Kystfarten ude i Østasien, der navnlig vil komme til at foregaa mellem Siam, Singapore og Malacca-strait.

Løjtnant Prahl.

Til Fører for denne Damper er Løjtnant *Knud Prahl* udnævnt af Kompagniet, vel navnlig fordi han tidligere i tre Aar har sejlet paa Østasien.

Løjtnant Prahl er nu gaaet ud af Marinen og fører for Øjeblikket — indtil han træder ind i det østasiatiske Kompagni — Dampskibsselskabet „Nordsøens“ Damper *Rusland*.

Stortingsbygningen i Kristiania.

Norske Politikere.

Stortinget er atter samlet. Dagspressens Spalter vil igjen fyldes af den politiske Diskussion, og de parlamentariske Debatter optage den offentlige Interesse. Vintersæsonen tilhører i særlig Grad det politiske Livs Repræsentanter.

Det nu forsamlede Storting vil sikkerlig ogsaa stærkere end under almindelige Omstændigheder lægge Beslag paa Opmærksomheden. Det er det første i sin Række efter de nye Valg.

Blandt dets Mænd finder man ikke alene en overveiende Flerhed af vort parlamentariske Livs landskjendte Størrelser, men ogsaa mange, som iaar gjør sin første Indtræden paa Offentlighedens store Arena. Venstre mønstrer paa det nuværende Storting to Tredjedeles Flertal. Gjennemførelsen af store Reformer staar paa Dagsordenen, og Udfaldet af Unionskomiteens Forhandlinger har givet det nu sammentraadte Storting en mere fremskudt Stilling end nogen af dets Forgjængere i lange Tider.

Blandt de politiske Begivenheder, som spændt samler hele Norges Opmærksomhed om dette Storting, staar i første Række det nylig stedfundne Regeringsskifte. Som ventelig har dette medført væsentlige Forandringer i Stortingets nuværende Sammensætning, idet enkelte af dets mest fremtrædende Medlemmer har byttet Stortingsbænken med Statsraadstaburetten.

Politiken ligger ikke inden for Rammen af „Hver 8. Dags“ Opgave, men vore Læsere i By og Bygd har et billigt Krav paa at stifte Bekjendtskab ogsaa med de Mænd, som holder det politiske Livs infiltrede Traade i sin Haand. Vi begynde derfor idag en Serie Skildringer af norske Politikere, ledsaget af vedkommendes Portræter, og aabner Rækken med de tre

Partiførere.

Medens det konservative Partis Fører, forhenværende Statsminister *Emil Stang* siden Høsten 1895 har staaet udenfor direkte Deltagelse i Stortingets og Regjeringens Forhandlinger, mødes iaar atter alle tre politiske Partiers Førere paa den fælles Kampplads i Tingsalen.

Statsminister Steen.

Venstres Fører, nuværende Statsminister *Steen*, Stortingets forhenværende Præsident, møder som Repræsentant for Hamar. *Emil Stang* finder man paa Frederiksstads Plads i Tingsalen, medens det moderate Partis Fører *Jacob Sverdrup* paa Kirkestadsraadens Bænk netop har fundet sin Afløser paa Taburetten. Den nye Konstellation er en lærerig Illustration af det politiske Livs lunefulde Omvekslinger, som kan give den opmærksomme Iagttager adskilligt Stof til Eftertanke. Men den er ikke bleven af lang Varighed. Ved det ny Ministeriums Sammentræden er Jacob Sverdrup foreløbig forsvundet fra den politiske Skueplads.

Joh. Wilh. Chr. Steen er en af vort politiske Livs ældste Veteraner. Han er født i Kristiania i 1827 og saaledes allerede en Mand, der har passeret Støvets Alder. Han begyndte sin offentlige Bane som Skolemand, blev efter at have taget filologisk Embedseksamen 1848 ansat som Adjunkt i Bergen og kom her allerede i denne unge Alder ad-

skilligt ind i det offentlige Liv. Det kan saaledes være interessant at mindes, at han i disse Aar ved Siden af den geniale Ole Bull og Bjørnstjerne Bjørnson med ungdommelig Begeistring deltog i Arbeidet for Oprettelsen af den første nationale Scene i Norge. I det daværende velredigerede Blad „Bergenposten" har han leveret ikke faa udmærkede Bidrag ikke alene om Teatret, men ogsaa om andre offentlige Spørgsmaal. Fra Bergen kom Steen i 1854 som Overlærer til Tromsø, ved hvis Latinskole han i 1863 blev udnævnt til Rektor, men forflyttedes allerede samme Aar til Stavanger lærde Skole. Steens politiske Liv tager sin Begyndelse under Opholdet paa Tromsø. Han valgtes til Byens Repræsentant paa Stortinget for Perioden 1859—60, derpaa til Stortingsmand for Tromsø og Finmarksbyerne 1862—66 og repræsenterede siden Stavanger paa Stortinget 1868—69, 1871—73, 1877—88. Allerede fra første Stund stillede han sig paa det liberale Partis Side og blev straks ved Siden af Johan Sverdrup en af Partiets mest indflydelsesrige og senere ledende Mænd. Allerede i 1871 valgtes han til Odelstingspræsident og i 1881 til Stortingspræsident. Da Rigsretstiltalen mod Ministeriet Selmer forberedtes, var Steen Formand i Protokolkomiteen og Forfatter af dennes Indstilling i Sagen. Siden var han Medlem af den af Odelstinget nedsatte Aktionskomite. Da det første Ministerium Emil Stang faldt paa sit Unionsforslag Foraaret 1891, kaldtes Steen til Førsteminister. Som saadan blev han staaende til Foraaret 1893, da han gik af, fordi Kongen nægtede at forelægge Stortinget hans og Kollegers Forslag om Oprettelse af eget norsk Konsulatvæsen. Ved hans Fratrædelse bevilgede Stortinget ham i Betragtning af hans betydningsfulde Deltagelse i det offentlige Liv en Nationalbelønning paa 6000 Kr. aarlig. Siden har Steen, som det vil erindres, repræsenteret Trondhjem paa Stortinget 1895—97 og gjenvalgtes da til Stortingspræsident. Nu er han atter bleven Ministerpræsident. Steen har under sin lange Tingvirksomhed været Medlem af et Utal af Komiteer og Kommissioner. Blandt disse kan særlig fremhæves Skolelovkommissionen 1884—86, hvis Resultat var de betydningsfulde nye Folkeskolelove. Han er Formand i Norges Venstreforenings Bestyrelse og har været Venstrepartiets Fører. Steen er fra alle Hold anerkjendt som en fremragende parlamentarisk Begavelse. Egentlig Veltalenhed raader han ikke over. Hans altid saglige Fremstilling falder let noget vidtløftig, men han er en Personlighed, hvis Overbevisnings Varme altid giver hans Ord stærk Vægt. I Privatlivet er han en ligefrem Mand, hvis Elskværdighed og Vennesælhed alle, som er kommet i Berøring med ham, har havt Anledning til at skatte, og mange er de, som vil bevare uforglemmelige Minder fra det hyggelige gjæstfri Hjem.

Forhv. Statsmin. Stang.

Det konservative Partis Fører, forhenværende Statsminister *Emil Stang* er ligesom Steen født i Kristiania. Han er en Mand paa 64 Aar og Søn af den som Jurist og Politiker bekjendte Statsminister Frederik Stang. Emil Stang har i den væsentligste Del af sit Liv været benyttet til juridisk Virksomhed. Han tog sin juridiske Eksamen 1858 og virkede fra 1862 i en Aarrække som Advokat i Hovedstaden, hvor han havde oparbeidet en af Byens største Advokatforretninger, da han første Gang traadte direkte ind i det politiske Liv som Stortingsmand for Kristiania i 1883. Straks efter sin Indtrædelse i Tinget overtog han Førerskabet for Høirepartiet og valgtes 1889 til Stortingets Præsident. Efter i 1889 at have fremsat Forslag til den Dagsorden, som styrtede Ministeriet Sverdrup, dannede han selv det nye Højreministerium, der blev staaende til Marts 1891, da det faldt paa sit Unionsforslag. Stang tog derefter atter Plads i Stortinget, gjenvalgtes for Kristiania for 1892—94 og blev 2. Mai 1893 atter Førsteminister efter Steen paa Programmet „Appel af de unionelle Spørsmaal til næste Valg". Da Venstre vendte tilbage fra Valgene 1894 med Flertal, indgav Ministeriet Stang sin Afskedsansøgning, men blev, som det vil erindres, efter Kongens gentagne Anmodninger under den bevægede politiske Krise staaende, indtil det i Oktober samme Aar afløstes af det nu afgaaede Ministerium Hagerup. Stang udnævntes samme Aar til Lagmand i Borgartings og Agders Lagdømme, og er nu valgt til Repræsentant for Frederiksstad. Stang er en dygtig, rutineret og slagfærdig Taler, hvem Modstandere som Meningsfæller altid hører med Interesse. Inden sit Parti nyder han den samme Anseelse som politisk Partifører, som Privatmanden kan glæde sig ved inden alle Kredse.

Det moderate Partis hidtil værende Fører *Jacob Liv Rosted Sverdrup* er den yngste inden Partichefernes Række. Han er født i 1845 og saaledes endnu kun 53 Aar gammel. Som sin Forbundsfælle under de senere Aars politiske Kampe: Stang, tilhører han en Slægt, der har spillet en fremragende Rolle i vort Lands offentlige Liv i hele dette Aarhundrede. Hans Fader var den bekjendte Præst og Stortingsmand H. U. Sverdrup og hans Onkel vort Lands mest navnkundige Statsmand Johan Sverdrup. Som ung teologisk Kandidat begyndte han som Folkehøiskolebestyrer i Sogndal i Syttiaarene og udnævntes derpaa til Sognepræst i Leikanger. I det politiske Liv indtraadte han som Stortingsmand for nordre Bergenhus Amt fra 1877. Da Johan Sverdrup kom til Roret i 1884 indtraadte han i Ministeriet som Medlem af Statsraadsafdelingen i Stokholm. Om hans Indflydelse paa Johan Sverdrup er der som bekjendt forskjellige Meninger; men den almindelige Opfattelse har været, at hans ensidige Forfægtning af Kirkeorganisationsspørgsmaalet i Forbindelse med andet var Skyld i, at det store Venstreparti sprængtes, og Ministeriet Sverdrups derpaa følgende Fald. Som Sognepræst til Korskirken i Bergen valgtes Jacob Sverdrup af de Moderate atter til Stortingsmand for nordre Bergenhus Amt 1872—97. Paa Tinget var han i denne Tid Fører for den lille moderate Gruppe, der under hans Førerskab i Stortinget og Valgkampen udenforgik i Forbund med Høire mod Venstrepartiet. Høsten 1895 indtraadte Sverdrup i det afgaaede Koalitionsministerium Hagerup. Jacob Sverdrup er utvivlsomt en Mand med en betydelig Begavelse. Som parlamentarisk Taler hører han til Tingets allerførste.

Forhv. Statsmin. Sverdrup.

Hans geistlige Stilling har ikke mindst bidraget til at forlene hans oratoriske Veltalenhed med et Præg af Alvor, der aldrig undlader at gøre et dybt Indtryk, og i Tilsvar til Modstandere raader han altid over en næsten giftig Ironi, som vel udformet og tilspidset med sikker Beregning sjelden træffer ved Siden af Maalet. Fra Regjeringen er han nu gaaet over til Bergens Bispestol.

FREDERICIA TELEGRAFSTATION. — Den, der paa Gennemrejse passerer Fredericia, kan ikke andet end forundres over det efter danske Forhold ganske ualmindelige Liv og Røre, der findes paa den lidet betydelige Bys Banegaard, men de færreste aner, at der paa Banegaardens første Sal rører sig et Liv, der pulserer endnu livligere og hurtigere og uden al den Støj, som Lokomotivernes Piben og Menneskenes Raaben fremkalder. Dag og Nat er et stort Personale her beskæftiget ved Telegrafapparaterne, og Prikkerne og Stregerne i det telegrafiske Alfabet bringe Kundskab videre om et Liv, som er større og rigere paa Begivenheder, end Livet paa selve Banegaarden endog i den travleste Tid. Selv om Fredericia Telegrafstation ikke hører til de største i Verden, er den i Øjeblikket den Station i Nordevropa, som paa Grund af sin centrale Beliggenhed i Telegrafnettet har den største Betydning, ligesom den ogsaa har den største gennemgaaende Korrespondance.

Efter at H. C. Ørsted i 1820 havde opdaget den elektriske Strøms Virkninger paa en Magnet, varede det ikke længe, inden Tanken om en mere udstrakt Anvendelse af denne Opdagelse dæmrede hos flere Videnskabsmænd. Telegrafien blev imidlertid først sat i System 1844 ved Morses Apparat og Alfabet. Med rivende Hurtighed bredte Telegrafnettet sig som et Spindelvæv over hele den civiliserede Verden, og gennem Aarenes Løb ere Forbedringerne komne lige saa hurtig efter hinanden. Danmark forholdt sig i Begyndelsen skeptisk og afventende overfor de telegrafiske Forsøg, og først i 1853 antog det danske Telegrafvæsen under fhv. Justermester, cand. polyt. Peter Fabers Direktion en fast Form. Den første Telegraflinje gik fra København over Fredericia til Hamborg, og Telegramtaksten var 1 Rd. for 25 Ord. Den indenlandske Telegrafering har imidlertid ikke naaet at indtage den Plads, som den burde indtage. For Livet herhjemme er Telegrafen aldrig blevet en tvingende Nødvendighed. Man benytter den i Forretningslivet, og naar man af Magelighedshensyn vil komme saa let og hurtigt som muligt af med en Meddelelse eller Lykønskning til Slægt og Venner.

Hvad der imidlertid har skaffet Liv i det danske Telegrafvæsen er de internationale Forbindelser. For at kunne vedligeholde disse under den stigende Konkurrence, har man stadig maattet følge med under de sidste 30 Aars store Udviklinger paa Telegrafiens Omraade. Den sidste Opfindelse, Zerografen, som foruden at arbejde avtomatisk, tillige overflødiggør Telegrafisten paa Modtagerstationen, synes ikke at være den mindst betydningsfulde.

I Aarene fra 1857 til 1873 indførtes der nu paa Fredericia Telegrafstation Ledninger, som staar i Forbindelse med Kabler til England (via Sønderup), Rusland (via Møen-Bornholm), Norge (via Hirtshals til Arendal) og Frankrig (via Fanø-Calais). Det er under Samvirken med det store nordiske Telegrafselskab under Kommandør Suensons Ledelse, at denne Udvikling er gaaet for sig. Store nordiske ejer Kablerne, Statstelegrafen Landledningerne, og Statstelegrafens Funktionærer betjener Apparaterne i Fredericia. Paa Telegrafstationen i Fredericia optages og viderebefordres den fransk-norske, fransk-svenske, fransk-russiske og delvis engelsk-russiske Korrespondance, foruden at Stationen er Optagelses- og Kontrolstation for hele Danmarks Korrespondance med England, Rusland og Frankrig, samt for Jylland-Fyns Vedkommende med Tyskland, og endelig viderebefordres ogsaa den engelsk-østasiatiske Korrespondance. Der korresponderes direkte med Stationerne i Paris, Newcastle, Libau, Arendal, Gøteborg, Hamborg, Berlin, Kiel og Flensborg, foruden at Stationen selvfølgelig staar i Forbindelse med København og alle Danmarks store og flere mindre Telegrafstationer. Den aarlige Statistik opviser 2 Millioner Ekspeditioner for denne ene Stations Vedkommende.

At der til Besørgelsen af denne Korrespondance behøves et stort Personale er en Selvfølge, og dette tæller da ogsaa c. 100 Mand; Tallet er paa Grund af Til- og Afgang aldrig konstant. Stationens Ledelse forestaas af Telegrafbestyreren med Assistance af 5 Overtelegrafister, der hver forestaar sin Del af Tjenestens forskellige Grene. Den udenlandske Ekspedition foregaar næsten udelukkende avtomatisk med Brug af Wheatstones Apparater, hvis Arbejdshastighed er saa stor, at der kan aftelegraferes c. 200 Bogstaver i Minuttet.

Fredericia Telegrafstation er, naar Administrationslokalerne om en Maaneds Tid blive færdige, en Pryd for det danske Telegrafvæsen, og der kan derfor her være Anledning til at nævne, at denne store Udvikling væsentligst har fundet Sted under en dygtig Mands Ledelse, idet afdøde Telegrafbestyrer C. A. Petersen, der forestod Stationens Bestyrelse fra 1863 til sin Død 1892 her har indlagt sig Fortjenester, som længe vil mindes. Siden 1892 er Stationen bleven bestyret af nuværende Afdelingschef Hagen og Telegrafbestyrer Gredsted, der under den nuværende Ombygning har været Stationens Chef.

Telegrafbestyrer Gredsted.

Fredericia Telegrafstation er tillige det store nordiske Telegrafselskabs „Højskole“, idet alle Selskabets Volontærer faar deres Indøvelse i Betjeningen af Wheatstone Apparaterne i Fredericia, førend de sendes ud paa Selskabets egne Stationer. M. G.

Telegrafbestyrer *Gredsted* er født den 28 November 1848 i København, kom 1864 i Telegrafvæsenets Tjeneste, i hvilken han siden uafbrudt har virket.

Efter i en Aarrække at have gjort Tjeneste som Telegrafist i København og Fredericia, fik han i 1887 som Overtelegrafist overdraget Bestyrelsen af Telegrafstationen i Frederikshavn, hvorfra han i 1889 forflyttedes til *Hjørring*. I 1892 udnævntes han til Telegrafbestyrer i Korsør, samme Aar til Telegrafingeniør for Jylland og Fyn og i 1896 til Telegrafbestyrer i Fredericia.

Et i Telegrafetaten enestaaende hurtigt Avancement.

EN DJÆVELSK OPFINDELSE. — Paa Bladets sidste Side bringer vi en Humoreske af *Th. Kittelsen*, den berømte norske Tegner, hvis kaade Humor og løsslupne Fantasi er kendt og skattet overalt i Skandinavien.

Plumbudding, der som bekendt bør spises overgydt med brændende Rom, har i denne Skikkelse forskrækket Kunstneren saa meget, at han pludselig ser de skikkelige Spidsborgere, der nyder den, udstyrede med alle Slags sataniske Attributer, som Horn, Bukkeskæg, spidse Øren o. s. v.

PAPIRHANDLER *Levison jun.* har tilsendt os en *Indbindingsmappe*, som forekommer os særdeles praktisk, og som vi kan anbefale vore Abonnenter paa det bedste, naar de vil samle „Hver 8. Dag“s enkelte Hefter til et Hele.

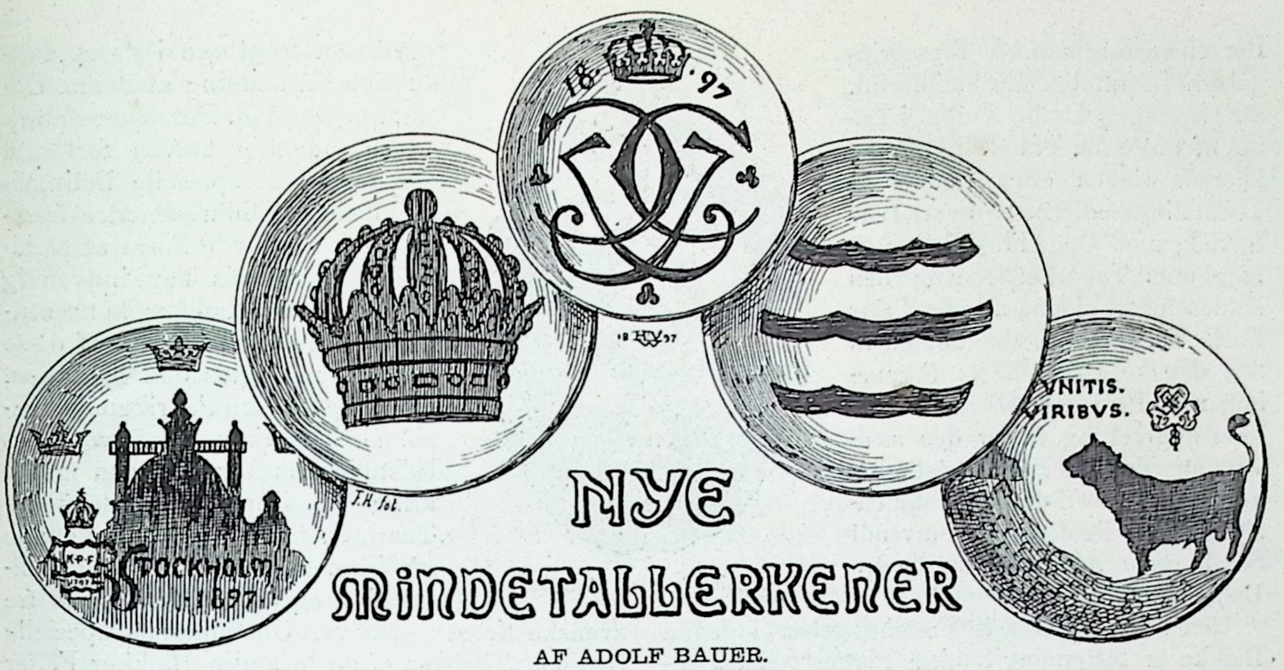
HOVEDBRUD.

To Drenge have hver sin Sparebøsse; A. lægger hver Dag i sin 10 Øre, medens B. tager 15 Øre ud af sin. De begynde hver med en Sum af 20 Kr.; hvor længe varer det, inden A. har dobbelt saa mange Penge som B.?

EN DJÆVELSK OPFINDELSE.

DEN FØRSTE PLUMBUDDING. ORIGINALTEGNING AF TH. KITTELSEN.

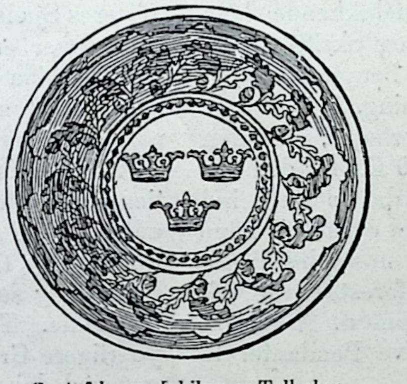

NYE MINDETALLERKENER

AF ADOLF BAUER.

SOMMEREN 1897 har været usædvanlig frugtbar paa Mindetallerkener. Der har været mange Anledninger til saadanne, og de ere heller ikke blevne ubenyttede.

Den kgl. Fabrik har først og fremmest fortsat sin Kongerække. Den har indbudt til Tegning paa tre nye Eksemplarer af denne, og Kapløbet om disse udviklede sig efterhaanden til det næsten latterlige. Det var ikke Interessen for Tallerkenerne, som var det bevægende Motiv hertil; langt snarere hos de fleste en lille Gren af Spekulationsrabies. Man vidste, at der blev betalt Overpriser for de ældre Tallerkener; man kunde hver Dag i Aviserne læse om, at de blev udbudt langt over den oprindelige Pris, og saa kunde der ikke let tænkes en nemmere og mere frugtbringende Anvendelse for en 10-Kroneseddel end at stikke den i nogle Tallerkener, som kun kostede $2\frac{1}{2}$ Krone Stykket, og som senere kunde sælges med Opgæld. Blev Avancen maaske ikke stor, saa var til Gengæld den anvendte Driftskapital det heller ikke, og for mange af Spekulanterne spillede allerede en Fortjeneste af nogle faa Kroner en Rolle. Saaledes opstod der da et Kapløb om disse Tallerkener, som foranledigede Fabriken til at skifte Metode, og at arrangere en Opstilling i Kø med Tilbehør af Ordensopretholdere og Begrænsning af de tegnede Eksemplarers Antal samt andet mere, der mindede stærkt om Billetsalg til en ualmidelig søgt Teaterforestilling. Om denne Fremgangsmaade er den heldigste til at forhindre det, som man vilde forhindre, nemlig Opkøb paa Spekulation, er vistnok tvivlsomt; sikkert nok er det, at man beredte de virkelige Samlere adskillige Ubehageligheder og Bekostninger. Langt sikrere turde en anden Vej være, som Fabriken ved den sidste Udgave af sine Tallerkener er slaaet ind paa, nemlig at forbedre Produktets Beskaffenhed, men saa til Gengæld ogsaa at tage det bedre betalt. Det var øjensynligt, at den betydelige Prisforhøjelse, som indtraadte ved Dronning Louises-Platterne, virkede afsvalende paa adskillige af de senere Spekulanters Købelyst.

Gustafsbergs Jubilæums-Tallerken.

Dog, vi foregribe den historiske Udviklings Gang.

Den første Fortsættelse af Kongerækken, som blev udbudt, var Prins Kristians Tallerkener. De tegnedes fuldt samme Formiddag som Prinsens Forlovelse med Prinsesse Alexandrine blev officielt meddelt, men ville ikke se Lyset før Formælingen finder Sted. I Henhold til hævdvunden Praksis præsenteres nemlig de første Eksemplarer af en Udgave i Fabrikens Udsalg paa selve den Dag, til hvis Illustrering de skulle tjene, men saa kan der endnu gaa adskillig Tid, før de udleveres til de lykkelige Ihændehavere af Kuponerne. Noget senere blev Prins Karls og Prinsesse Ingeborgs Tallerken udbudt, og ved den anvendtes da første Gang den ovenomtalte Tegnemaade med Opstilling af de Lysthavende i Kø i Udsalgets Gaard samt alle dertil hørende Ubehageligheder, med Stormløb gennem de lange Butikslokaler for at naa Bestillingsbordene og Generalangreb paa de stakkels Damer, som udfyldte Kuponbøgerne, hver Gang et nyt Hold blev indladt. Mere end én Samler af disse Tallerkener har vistnok ved denne Lejlighed forbandet sin Kærlighed til denne Art af den danske

Porcellænsfabrikations Frembringelser. Resultatet blev imidlertid, at Tegningen kunde sluttes i Løbet af nogle faa Timer, og at man allerede Dagen efter kunde se „Bestillingssedlerne“ averterede til Salg mod Opgæld. „Prinsesse Ingeborgs Tallerken“, som den kaldes for at skelne den fra Prins Karls Tallerkenen, der udkom til den danske Prins Karls Formæling med Prinsesse Maud, er allerede udgivet og følger den sædvanlige Type for Prinsetallerkenerne: De to Initialer sammenslyngede i ligefrem og omvendt Skrift samt Aarstallet og de tre Bølgelinjer.

Dronning Louises Mindeplade.

Den tredje af Aarets Frembringelser i denne Række er „Dronning Louises Platter“. Betegnelsen „Tallerken“ maa her opgives, og man kan maaske knap nok anvende det gamle Pottemagerudtryk „Platter“ paa denne Mindeplade, der har faaet en skjoldlignende Form. Den blev udsendt i Anledning af Hds. Maj. Dronningens 80-aarige Fødselsdag den 7. September forrige Aar, og lige som den skulde tjene til at celebrere en usædvanlig Begivenhed, benyttede man ogsaa Lejligheden til at gaa udenfor den sædvanlige Vej. Mindepladen fik ikke alene en anden Form end de tidligere; den blev ogsaa finere og rigere udarbejdet i en smuk Rokokostil, og den udgaves i to Eksemplarer: en med udelukkende blaa Farve anvendt til Ornamenter og Skrifttegn og en anden, hvor der desuden er benyttet en diskret Anbringelse af lidt Forgyldning. Prisen blev til Gengæld ogsaa betydelig forhøjet; for den første Udgave blev den sat til 10 K., for den anden til 20 Kr. Dermed er man da kommen ind i et nyt Spor, som man i alt Fald ogsaa vil følge ved de Mindeplader, der skulle udsendes i Anledning af Hs. Maj. Kongens forestaaende 80-aarige Fødselsdag den 9de April d. A. Disse sidste ville ganske naturligt blive Pendanter til Dronning Louises Mindeplader.

Den Begivenhed, som har fremkaldt og skabt den største Produktion af Mindetallerkener forrige Aars Sommer, er dog Udstillingen i Stockholm. Hver af de to danske Porcellænsfabriker har i den Anledning præsteret ikke mindre end 3 forskellige Tallerkener, og naar dertil føjes, hvad de svenske Fabriker have leveret, maa det siges, at Udstillingen i alt Fald for Porcellænets Vedkommende har sat sig rige Minder. Alligevel er det sikkert noget af en Tilfældighed, at begge de danske Fabriker have været saa frugtbare i deres Produktion i Anledning af denne Udstilling. Den kgl. Porcellænsfabrik er formodentlig bleven ført ind herpaa ved de specielle Betingelser, dens Udstillingsmontre frembød. Denne havde Form af et kinesisk Telt, hvis Tag indvendig var delt i tre Rækker koncentriske Firkanter. I den ene af disse Rækker anbragtes den Tallerken, der betegnes som Fabrikens Stockholmer Tallerken, og hvori ses Udstillingens Minaret, den meget kriticerede Kuppel med dens fire Taarne, samt tilvenstre for denne en Vase, omslynget af de tre Bølgelinjer, og over det Hele de tre svenske Kroner, der var Udstillingens specielle Symbol. Til hver af de to andre Rækker Felter blev der dernæst lavet en Tallerken, som kun fabrikeredes i det Antal Eksemplarer, der var Brug for til Anbringelse i Loftet. Til deres Dekoration delte man de Ornamenter, som fandtes paa Fabrikens første Udstillingstallerken, den fra 1888, der, som det vil erindres, var prydet med de tre blaa Streger — Fabrikens Mærke — og derover en Kongekrone. Det ene Sæt af de nye Tallerkener fik de tre Bølgelinjer, der minde om Danmarks tre Sunde, det andet Sæt fik Kongekronen. Alle disse Tallerkener, der blev holdte i en Pris af henholdsvis 5 og 10 Kr. paa Grund af deres Sjældenhed, blev hurtig udsolgte i Stockholm. Der er i dem alle tre anvendt den sædvanlige blaa Underglasurfarve paa hvid Grund.

Derimod slog Bing & Grøndahls Fabrik ind paa noget nyt, da den bestemte sig til at udgive en Stockholms Tallerken. Den fraveg den traditionelle Form og gav Tallerkenen Form af en udfoldet vild Rose, hvis Støvdragere ganske snildt forme sig til Ordene „Utställningen i Stockholm“, og som selvfølgelig er holdt i en let rødlig Tone. Til Tallerkenen komponeredes der yderligere Grene med Blade, som kunne anbringes ved dens Sider, og som gøre megen Effekt. Men heller ikke denne Fabrik blev staaende ved denne ene Udgave af en Udstillingstallerken. Den havde til Malmøudstillingen komponeret den bekendte, i to Farver udgivne Tallerken med Malmø Byvaaben og fandt det vel naturligt nu ogsaa at have en Tallerken med Stockholms Byvaaben: Brystbilledet af Kong Erik. En Tallerken af denne Art blev da udført i to Størrelser. Den ene og største svarer til den Række af Tallerkener med danske Byvaaben, som Fabriken tidligere har udsendt,

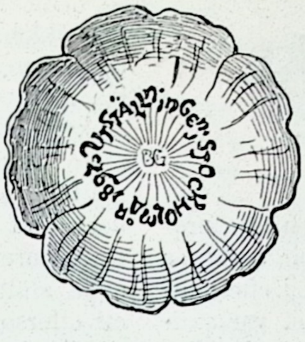

Rørstrands Udstillings Tallerken i Stockholm 1887.

den anden er noget mindre og passer derved bedre sammen med det ellers til Mindetallerkener anvendte Format. I dem begge er en dyb blaa Farve den Baggrund, paa hvilken Kong Eriks Billede fremtræder.

Paa denne Maade er der altsaa ialt bleven seks danske Udstillingstallerkener. Men de to svenske Porcellænsfabriker: Rørstrand og Gustafsberg lavede ogsaa Udstillingstallerkener, væsentlig dog med det Formaal, at de tillige skulde tjene som Erindringer om Kong Oskars 25-aarige Regeringsjubilæum, der fejredes i Dagene fra den 17. til 20. September f. A. og satte Stockholm saa at sige paa den anden Ende. Man regner, at Tilstrømningen til Byen i de Dage var større end selve dennes sædvanlige Indvaanerantal, og at den svenske Hovedstad i Jubilæumsdagene rummede henved en halv Million Mennesker. Paa dem og paa den stærke nationale Følelse, som man i Sverig holder af at lægge for Dagen, var en hel Række af Jubilæumserindringer baseret. Et enkelt stort Firma Josef Leya & Komp. i Regeringsgatan, hvis Forretning er i Stil med Magasin du Nord og Udlandets store Basarer, kunde saaledes fylde et helt Vindu med de mest forskellige Erindringer om Jubilæet og Udstillingen. Man drev det endog til at have lange 6- eller 12-Knaps Handsker, i hvis Knapper der var anbragt Miniaturportrætter af Kong Oskar. Under disse Forhold fulgte de svenske Porcellænsfabriker med og lavede Jubilæums- og Udstillingstallerkener, men med en enkelt Undtagelse kunde disse rigtignok ikke paa langt nær maale sig med, hvad de danske Fabriker præstere. Først bør det dog siges, at baade Rørstrand og Gustafsberg tilvirke saavel Fajance som Porcellæn, og at især den første for Porcellænets Vedkommende ikke holder sig til en enkelt Art af dette — saaledes som vel ellers de fleste Porcellænsfabriker gjøre — men at den forsøger sig rundt baade med det forskelligste Materiale og i de mest forskellige Genrer. Gustafsberg nøjedes med kun at producere en eneste Tallerken, en ganske beskeden Fajancetallerken, paa hvilken der i grønt eller blaat var trykt de tre Kroner, omgivne af en Egekrans. Det var som sagt en saare tarvelig Tallerken, men den kostede heller ikke mere end 1 Kr. Rørstrand derimod blev ogsaa ved denne Lejlighed sit sædvanlige Princip tro: ikke at søge sin Styrke i sin Begrænsning, og den præsenterede i det mindste fire forskellige Tallerkener. De to af disse ligge næsten udenfor, hvad en Fabrik med et Navn som Rørstrand kan tillade sig, og staa i Klasse med nogle tarvelige franske Tallerkener, der ere udkomne i Anledning af det russiske Kongepars Kroning. Det er to ganske almindelige Tallerkener af temmelig stort Format og dekorerede ovenpaa Glasuren. Paa den ene ses det svenske Vaaben, omgivet af Egeløv og svenske Flag, samt i et Hjørne tilhøjre et lille Billede af Stockholm Slot; paa den anden er der i Vaabnets Sted anbragt et Medaillonportræt af Kong Oskar, og i Stedet for Slottet et Billede af Udstillingens Hovedhal og „gamla Stockholm", hvorhos den yderligere er forsynet med Rigsvaabenet i formindsket Format og under det Stockholms Byvaaben. Disse Tallerkener prange i Guld og forskellige Farver, medens den tredje Type er holdt udelukkende i blaat. Den haves i to Udgaver, en rund og en kantet, og paa dem begge sés Udstillingens Hovedportal med „Minareten", men ingen af dem kommer rigtignok hverken i Tegning eller i Farve de danske Fabrikers Frembringelser nær. Kun den fjerde af Rørstrand udgivne Tallerken har virkelig kunstnerisk Værd.

(Sluttes).

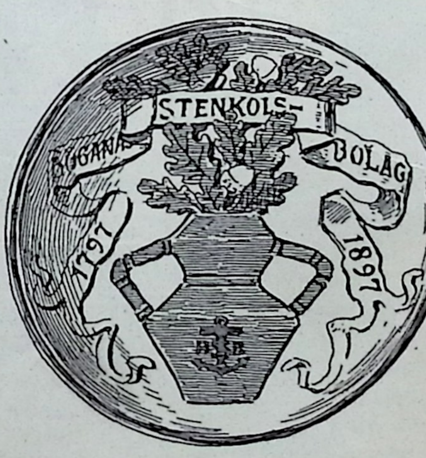

Bing & Grøndahls Udstillings Tallerken.

Bing & Grøndahls Kongres Tallerken.

Rørstrands Udstillings Tallerken.

Höganäs Jubilæums Tallerken.

Da bælgen ikke trak længer.

Af Hans Aanrud.

Han havde aldrig kjendt magen, saa urolig han var! Montro den havde været for stærk den kaffeen, han drak i eftermiddag, — han var saa sjælvendes? Det var akurat, som om han havde gjort noget galt eller glæmt noget; det kunde være slig sommetider da, — eller var det fordi vaaren var kommen. Men han havde ikke gjort noget galt, det han vidste, og han kunde heller ikke hugse, at han havde glæmt noget, og han havde da levet her saa mangen vaar uden at kjænde det slig. Eller var det det, at han blev for gammel, at det snart skulde være slut? — Og Martin med Stavom lagde filen fra sig paa værkstedbænken — han sad og filte paa kallen til en kaffekværn — skød hornbrillerne op i panden, slap hænderne ned paa skjødeskindet og blev siddende og tænke ud gjennem det grønne smaarudede vindu.

Her i den lave skindbetrukne armstol havde han vel siddet sine tyve aar, Martin, og keget ud af det samme vindu, og nu var han vel sine syvti aar.

Det mangled ikke paa, at han havde været en spræk kar i sin ungdom. Han havde baade baaret kongens uniform og svunget storslæggen, været med baade til dans og slagsmaal. Men han havde nok ogsaa tat paa kræfterne, for da han blev ældre, faldt han i en svær sygdom, og den endte med, at han blev lam i benene, saa han altid maatte gaa med krykker, og deraf fik han tilnavnet Martin med Stavom.

Da kom det godt med, at han havde lært at bruge hammer og fil, om han ikke netop var nogen finsmed af bedste slaget. Lige ved bygdsveien fik han bygget sig en bitteliden stue, og paa den anden side af veien, med den ene ende gravet ind i jordbakken, en smedje. Det var ikke stor stasen, men det var altid bergeligt til det han kunde gjøre, og det var heller ikke finere greierne, de trængte i denne lille afsides dal — han slog sig da paa en maade igjennem.

Siden den tid kunde de, som passerede paa landeveien, — og det var ikke mange, thi veien smøg sig forsigtig frem nede i dalbunden, og alle gaarde laa høit op i lierne paa begge sider — saa sikkert som dagen var, enten se Martins store hornbriller paa ruden, da sad han ved værkstedbænken inde i stuen, eller ogsaa gløste det ud af smedjedøren, mens bælgen pusted eller hamren klang, og da fandt den ham staaende støttet til muren eller til smedjestabben, alt eftersom han trak bælgen eller han hamred.

Han bodde ganske alene og havde vænnet sig til ensomheden, og ikke saa sjelden slang der jo ogsaa indom en og anden af bygdens folk, som skulde ha slaaet en gang hestskosøm, hvæsset et greb eller støbt i en sprukken gryde. Men han vidste ikke andet end at han havde trivets godt her — ja vist kunde han være tungsindt en gang imellem han som andre, — det var akurat som noget ondt forestod.

Han blev siddende længe og se ud over den lille flade slette som laa mellem elven og der bakkerne begyndte, og henad den smale graa veistribe, som listede sig frem akurat i skillet.

Det var vaarkvæld med høi klar Luft, og saa stille, saa stille, at en ræv endog voved sig ud af sit hi oppe i bakken og ned til elven for at drikke.

Alt som han sad saaledes seg ensomheden ind paa ham, han følte sig med en gang saa hjælpeløst alene. Der kom paa ham en længsel, han aldrig før havde kjendt, efter nogen eller noget at slutte sig til, nogen at gjøre godt imod. Men den var blandet med en beklæmmende angst, det var som han havde forurettet nogen, men ikke vidste hvad det var.

Lidt efter lidt trak hans tanker sig sammen, uvilkaarlig faldt de paa smedjen. Det var be-

synderligt, — det var vist tre uger siden han havde været der. — At han havde været borte saa længe, havde da vist ikke hændt, siden han kom hid. Ja, han havde ikke havt noget der at gjøre heller, bare disse gangjernene til grunden hans Jens Perhaugen, og det havde han syntes var for lidet at tænde op i avlen for.

Men engang saa han ligesom hele smedjens indre for sig, den trofaste stabben, som bar ambolten, tangen som laa der godt lukket, og den gamle skrukkede bælgen — den saa saa besynderlig forladt og sørgmodig ud, — ja, den maatte sagtens undres paa, hvad der var blit af ham.

Det kom over ham, som om den gamle bælgen leved, som den var en gammel hjælpeløs kamerat, han havde forsømt. Han havde aldrig tænkt paa det før, men det var egentlig bælgen, han havde holdt af i smedjen, den var som en del af ham selv — sit eget skjødeskind og bagen i sine buxer havde han bødet af samme skind, som han havde bødet bælgen med, og nu hugsed han det, han havde ofte snakket høit med den, naar han stod der alene oppe i smedjen, — de havde rigtig havt saa mangen hyggelig stund sammen, og saa lod han den staa der i tre uger alene og vantrives.

Han vilde op i smedjen strax, — han kunde ligesaagodt gjøre istand disse gangjernene med det samme.

I en fart fik han fat i stavene, tog nogle tørre fliser med fra peisen for at tænde op i avlen og krøb ud og tvers over veien.

Han skottet bort til bælgen, han syntes den saa saa inderlig fattigslig og forgræmmet ud; det slog ham, at den ligesom havde samme udtryk som hans eget ansigt, da han saa sig i speilet i eftermiddag, saa gammelt og indfaldent.

Han gik frem til avlen og tænte fliserne, hented en spade trækul og lagde den ved siden, slog saa nogle istykker med en jernstang og karred dem forsigtig over.

Saa greb han efter bælgstangen, men paa veien famled den grove haand bortover og klapped bælgens runkne skind varsomt, som om han ikke vilde være ved det. Han greb stangen og trykked den ned.

Han syntes den gav et saa forunderlig tungt suk fra sig idetsamme, den vilde ligesom ikke til strax, han maatte trykke stangen ned to gange før der kom den susende, ensformige lyd, som han kjændte saa godt.

„Puh — uh — uh — — —“. Kullene glødede op.

Han greb jernstykket, satte det i tangen og puttede det frem i avlen:

„Puh — uh — uh — — —“. Han pustede omkap med bælgen, det var ligesom det ikke tog noget for den idag, om han trak aldrig saa haardt, eller var det fordi han var blit for vek i armene ogsaa, — dèr havde han da været stærk nok.

Han trak videre, — kullene blev rødglødende, de blev skinnende hvide, — saa snudde han paa tangen, kiked frem i avlen — lidt til endnu —

„Puh — uh — uh —.“

Saa slap han stangen, napped tangen, vendte sig om mod ambolten og greb hamren.

Han følte det saa besynderlig stille bag sig, han var vandt til at bælgen blæste en lang stund efter at han havde sluppet stangen.

„Høh — høh — høh —.“ Martin gav et kort pust for hver gang hamren faldt, mens gnisterne føg om ham, først hvidglødende, saa røde, saa mørkerøde, indtil de døde hen i sort.

Hamren blev lagt ned, han vendte sig igen mod avlen, lagde nye kul paa, putted jernet godt ind og greb bælgstangen.

Besynderligt saa han skalv paa haanden:

„Puh — uh — uh —.“

Aa, nei han blev for gammel, med ham var det snart —

„Pu — pu — pu — —“. Bælgen gav bare et kort stød for hver gang han trak —.

Skulde en ha set slig, stod han ikke og glemte at trække! Han trak haardere til.

„Pu — pu — pu — —“. Han trak haardere og raskere, saa kom der et langt større, som om bælgen trak pusten baglænds, og saa blev det ganske stille.

Martin blev staaende længe med Haanden paa bælgstangen og se ret ned for sig. Det var ikke i og for sig noget rart i dette, det var naturligvis gaat hul paa skindet, men det var saa underligt ligevel idag — og en taare hang i hans øienvippe.

Kullene i avlen mørknede lidt efter lidt, faldt sammen, slukned.

Han vaagned, saa med et forunderligt sørgmodigt nik bort til bælgen:

„Nu er vi nok færdige vi to.“

Saa pusled han ud, lukked Døren. Han glæmte som sædvanlig at se bortover veien til begge sider, saa bare ret ned, gik ind, krøb frysende under den gamle kalvskindsfalden, men fra hver krog var det som det gjentoges:

„Nu er vi nok færdige vi to.“

Det var i vaaraannen og næste morgen var man paa alle gaarde ude paa agrene med sit plogbeite allerede klokken fire. Det var vaar i luften, i menneskene, i dyrene. Hestene var kjepne, karene lo og snakked, hujed gjærne, naar de saa en eller anden efternøler komme rutchende — det var skam at forsove sig i vaaraantiden.

Med et blev der stille, aandeløst stille et øjeblik — — en tyk røgstrime steg ret op fra dalbunden og bøiede langsomt sydover.

Saa blev der raabt:

„Det brænder hos ham Martin med Stavom!“

I næste øjeblik var alle tømmer slængt, alle

hakker kastet, hestene fik skjøtte sig selv, og fra alle kanter stak karerne i fuldt løb ret ned til Martins stue, — alle var betat af den eneste tanke, at han kunde brænde inde.

Det var bare den lille smedje som brændte — bælgen havde nok trukket en gnist til sig, da den trak pusten baglænds — den var ikke halvbrændt engang, og det var et øjebliks sag at faa slukket, de kunde staa paa bakken ovenfor og hælde vand nedi. Det blev bare til latter og den steg, da Jens Perhaugen trængte ind og kom bærende ud med bælgen, som det endnu brændte i paa den ene side.

Først nu kom Martin ud.

„Skal du smie, saa kommer du for sent; nu har vi slukket i avlen for dig", raabte Jens.

Martin svarte ikke, han bare krøb op og satte sig paa bælgen og saa sig saa forunderlig omkring, at det blev ganske stille:

Saa sagde han alvorlig:

„I skal have tak allesammen, — det var bare bælgen, som ikke trak længer."

Næste uge var de samme mennesker forsamled hos Martin med Stavom, men da bar de ham ud.

Der var ikke prest eller klokker tilstede, de sang saa godt de kunde, og Jens Perhaugen gjorde tale. Men midt i et gudsord blev han rørt og kom udaf og for at faa en slutning kom han til at sige ligefrem:

„Han Martin med Stavom var en bra kar, det var bare det, at bælgen ikke trak længer."

En Videnskabsmands Hændelser.

Omkap med Solen.

En Aften i Foraaret 1895, da jeg kom lidt sent hjem, meldte min Tjener mig, at en Nonne sad og ventede paa mig.

Jeg gik ind i mit Arbejdsværelse, hvor en Kvinde, klædt som Nonne, med et livligt og ungdommeligt Ansigt kom mig i Møde. Hun gjorde en kort Undskyldning for sin Paatrængenhed, og næsten før jeg kunde svare hende, havde hun hovedkuls begyndt at fortælle om Anledningen til sit Besøg.

Hun kendte nemlig en ung Mand, jeg havde fattet Interesse for. Hun bekræftede mine Anskuelser om

ham, fortalte, at der var sat en Subskription i Gang til Fordel for ham, og spurgte om jeg vilde yde et Bidrag. Jeg gav hende to Pund; hun lod meget taknemmelig og skyndte sig bort.

Jeg holdt den Gang Forelæsninger paa forskellige Steder og skænkede ikke en tilsyneladende saa uinteressant Hændelse en Tanke. Henimod Vinteren samme Aar skulde jeg imidlertid blive mindet om den paa en højst overraskende Maade.

Jeg nærede et stærkt Haab om, at min store Livsopgave netop paa dette Tidspunkt var ved at nærme sig sin Fuldendelse. Den bestod i Opfindelse af et nyt Sprængstof, der kunde stille Krudt, Dynamit og alle andre Sprængstoffer fuldstændig i Skygge. Det skulde blive røgfrit og lugtfrit og kunde umuligt fænge undtagen i visse Forbindelser, men i saa Fald med langt større Sprængkraft end noget hidtil kendt Stof. Kort sagt, hvis Udfaldet blev, som jeg ventede, vilde det blive en højst betydningsfuld Faktor i Krigen og af uvurderlig Nytte for den engelske Nation. De vildeste Forhaabninger fik ofte mit Hjærte til at banke, medens jeg arbejdede derpaa.

Mine Eksperimenter skred godt fremad, men jeg manglede endnu et Led. Jeg kunde eksperimentere saa meget, jeg vilde, men fandt det stadig ikke. Ingen af de Forbindelser, jeg prøvede, frembragte det forønskede Resultat, og i et Anfald af Ærgrelse begyndte jeg saa smaat at tvivle om, at mit Livs Hemmelighed nogen Sinde vilde aabenbare sig, da min Tjener en Formiddag lukkede Døren til mit Laboratorium op og meldte to Visiter

Dette var noget, han ikke plejede at gøre, og jeg fór overrasket og ærgerlig op.

En høj Mand var kommet ind ad Døren — han var mørk, brun i Huden som er Zigøjner og havde smaa, tætsiddende, gennemtrængende Øjne. Han bar stort Skæg og fyldigt Haar, der faldt ham ned til Skuldrene. Lige i Hælene paa ham fulgte en lille Mand, der i Henseender var hans Kontrast. Han var lille og tynd, glatraget og skaldet.

De to Mænd var mig fuldstændig ubekendte og jeg stod et Øjeblik stille, ude af Stand til at forklare mig deres Nærværelse. Den ældste af dem kom henimod mig med udstrakte Hænder.

„Undskyld", sagde han, „jeg ved, vi er paatrængende. Mit Navn er Arthur Lewin; dette er min Ven, Carl Kruse. Vi har hørt Deres Forelæsninger i det kongelige Selskab og paa denne lidet ceremonielle Maade skaffet os Adgang til Dem; thi De er den eneste Mand i England, som kan gøre hvad vi ønsker."

„Vær saa god at tage Plads," sagde jeg og ryddede i en Fart to Stole til dem. Mine ubudne Gæster satte sig ned. Lewin var lige ved at skære Ansigter af Utaalmodighed, medens Kruse derimod var meget stille og rolig. Hans Udtryk var lige saa dødt, som den Andens var levende. Den ældstes dybtliggende Øjne skød Lyn, og han maalte mig fra Top til Taa.

„De er det eneste Menneske, der kan hjælpe os," gentog han og trak Vejret hurtig, idet han talte.

„Vær saa god at forklare Dem," sagde jeg til ham.

„Det skal jeg, og med faa Ord oven i Købet. Hr. Kruse og jeg hørte Deres Forlæsninger i Begyndelsen af Sommeren. Af nogle Vink De lod falde, blev det os klart, at De syslede med en Opfindelse, der har optaget vort Livs bedste Aar. Vi befinde os i en vanskelig Situation, som vi tror De kan hjælpe os ud af. Vi havde haabet ikke at behøve at bede Dem om Bistand, men Tiden er kostbar, hvilket Øjeblik som helst kan De have bragt Deres Eksperimenter til et heldigt Resultat. I det Tilfælde tilfaldt Patentet og Æren Dem, og vi gaar Glip af begge Dele. Vi ønsker imidlertid ikke at gaa Glip af nogen af Delene og er komne for at spørge Dem rent ud, om De vil arbejde sammen med os".

Jeg følte Blodet fare mig til Hovedet.

„Jeg forstaar ikke rigtig“, sagde jeg, „hvad det er for en Opfindelse, De mener?“

„Det store nye Sprængstof“, sagde Kruse.

Jeg fór op i slet dulgt Ophidselse.

„De maa tage fejl“, sagde jeg, „jeg har aldrig ladet et Ord falde til nogen om den Sag, jeg er beskæftiget med.“

„De lod Hentydninger falde ved Deres Forelæsninger, som gjorde os det klart, at De og vi er paa samme Spor“, sagde Kruse. „Vil De behage at se“. Han tog hurtig en Notitsbog op af Lommen og begyndte at læse. Jeg hørte forbavset og forfærdet paa ham. Der var ikke mindste Tvivl om at disse Mænd arbejdede mod samme Maal som jeg — ja, hvad mere var, deres Intelligens kunde maale sig med min og det var højst rimeligt, at de vilde komme mig i Forkøbet.

„Sagen er den“, sagde Lewin, „min Ven og jeg har egentlig arbejdet med Dem Skridt for Skridt. Medens De har eksperimenteret med det store Sprængstof i Deres Laboratorium i London, har vi arbejdet med det samme i større Stil i vore langt større Laboratorier, der ligger paa Cornwalls Kyst. Stedets Ensomhed sætter os ogsaa i Stand til at prøve Sprængstoffet i den frie Luft. Vi ved nøjagtig hvad Punkt De er kommet til, og Vanskeligheden for Dem bestaar nu i, at De vil forene visse Gasarter for at frembringe et vist Resultat. Nu har vi opdaget det, som De mangler, men vort Sprængstof er endnu langtfra fuldkomment paa Grund af Chlorkvælstoffets Mangel paa Fasthed“. Dette sidste hviskede han frem.

„De kan hjælpe os“, fortsatte han pludselig. Jeg kan se paa Deres Ansigt at De sidder inde med Kundskaber, der vil være af største Værdi for os. Vi ved paa den anden Side Ting, som vil være til umaadelig Fordel for Dem. Vil De slaa Dem sammen med os? De behøver kun at nævne Deres Pris.“

Jeg betænkte mig et Øjeblik. Først havde mine underlige Gæster gjort mig bange, men nu interesserede De mig mod min Vilje. De ikke alene forstod sig paa hvad de talede om, men de havde noget at sælge, som jeg heller end gærne vilde købe.

„Maa jeg se Deres Optegnelser et Øjeblik“, sagde jeg til Kruse.

Han rakte mig straks sin Notitsbog. Jeg kiggede igennem, hvad han havde skrevet op; hans Fremstilling var klar og træffende. Der var ingen Tvivl om, at han og hans Kammerat havde samme Maal for Øje, som jeg. „Deres Besøg har ganske vist overrasket mig. At vi arbejde paa én og samme Opfindelse forbavser mig endnu mere. Vil De komme igen i Morgen? Saa skal jeg svare Dem.“

De rejste sig og gik.

(Fortsættes).

Af Per Skærveslagers Fabelbog.

Per Skærveslager gør for Publikum sit Skrabud.

Det er Fastelavnstid, kære Publikum! Laan da villigt dit Øre til mig, der har kun den Fortjeneste, at have bevaret Humøret, og hvis Talent alene er dette, at jeg krydrer Døgnets Husmandskost med springske og sære Fantasier.

Om min Stilling og Person er intet at sige. Jeg er ud af en Familje, der i mange Slægtled, Søn efter Fader, har hugget Skærver ved Alfarvej. Ogsaa jeg træder støt i mine Fædres Fodspor; men deri er intet mærkeligt, det mærkelige, det som har evindelig Aktualitet og Interesse, er alene det, at jeg — den træge Dagligdags Slid til Trods — har siddet og tænkt mig til megen Glæde, mens jeg huggede de Skærver til, hvorover du ruller i en magelig Landauer, eller slæber dig udmattet frem i støvede Støvler.

En Morgen i April blev min Glæde til.

Jeg var ung og bar paa stærke Drømme. Vi unge Folk i Byen holdt en lystig Fastelavn, og Herremanden, der havde den triveliges Hang til stærk Munterhed, bød os til Dans i sin Lo. Dansen gjorde mig lystig, Punchen gjorde mig dristig — jeg kom for Skade og kyssede Herremandens Datter. Det gav en stor Staahej, og i Uger laa den vrede Tavshed knugende i mit Hjems lave Stuer. Saa var det, at jeg tog min Faders Haandværk op; jeg tog min Plads ved Alfarvej og huggede Skærver fra tidlig til silde, thi Hammerslagets Takt bragte mig Glemsel.

Men en Morgen i April kom Glæden over mig. Solen skinnede, Bien sværmede om de gule Pileduske, og en Stær sad paa den nøgne Gren og fløjtede. Da hang mit Blik fast ved et Piletræs Hoved, og jeg undredes: der oppe stod en frodig Dusk af Fandens Mælkebøtter, og dens store gule Blomster lod sig kysse af Solen. Mit Bryst fyldtes af Glæde, og jeg tænkte en Tanke, jeg ikke før havde tænkt.

Disse Ord sagde jeg til mig selv: dette er Livets Billed; en Mælkebøtte staar ved en Grøftekant og vugger sine hvide Fnug, et Vindstød farer over Marken, og Fnuggene spredes. Et af dem slaar Rod i dette tynde Lag af regnvaadt Snavs og faar Vækst. Saa ufatteligt er Livet i sin Tilfældighed, saa sejrrigt i sin Vilje til at brede sig. Derfor min Sjæl vær glad! fæst din Rod i det tynde Lag af Jord, der blev dig beskaaret, og løft dine gyldne Blomster mod Solen!

Fra denne Stund var jeg altid glad. Og mens

jeg sidder og hugger de Skærver, der gør Døgnets Alfarvej god at befare, ser jeg alt og hører jeg alt, hvad der sker paa Vejen og omkring den.

Og af dette har vævet sig pudserlige Fabler, lad dem ikke gaa dit Øre forbi.

Da Spurvene opfandt Karnevalet.

Under mit Straatag bor de fattige smaa Spurve. Vinteren var lang og haard, Sne overalt og klingrende Frost. Straa eller Knop var ikke at se, Korn eller Brødsmuler var ikke at finde; det kneb med at opholde Livet, og det kneb med at holde Varmen. Det faldt bittert at leve og blive mere og mere mager Dag for Dag, og det var ogsaa kedsomt at leve; i de lange mørke Vinteraftener sad de fattige smaa Spurve og tænkte Savnets bitre træge Tanker. Den isnende Frostvind trængte ind under Taget, saa de maatte klumpe sig tæt sammen for at holde Varmen. Dette var ubehageligt, og netop nu, da Nøden tvang dem saa tæt sammen, netop nu kunde den ene ikke lade være at tænke paa den andens Fejl og Latterligheder, den ene kunde ikke glemme, hvor ofte den anden havde forurettet den. Men om dette kunde de ikke tale, for skiltes de ad i Klammeri, saa vilde Frosten dræbe dem en og hver. Og tale maatte de for blot at faa Has paa den kedsomme Tid. Saaledes kom det — ved Savnet og ved det gensidige Ubehag — at de kun talte nidske strenge Ord og kun tænkte træge lyssky Tanker.

De talte om dette, at Livet var den strenge Tugtemester, der kun krævede Alvor, Pligttroskab, Selvopofrelse, Resignation og Dyd og atter Dyd af enhver den, der vilde leve sig selv og andre til Lykke. Og de talte sig rørte ved den Tanke, at Dyden selv er Dydens Løn, og Dyden maa kun øves for sin egen Skyld.

En gammel Spurvehan, der pintes af Værk i alle Lemmer, tænkte denne Lære ud i alle Slags Spidsfindigheder og dannede Sekt derpaa. De ældste Spurvehunner vandt han først for sig, og de udtænkte sammen en Kodeks af Leveregler, der maatte efterfølges af den, der vilde have Navn af dydig: tre Gange daglig skulde den dydige vade om i den kolde Sne; hver Dag skulde han samle Straa til sin Rede og sprede det igen, kun for at vise sin Fromhed; hver Dag skulde han stirre ufravendt mod Vintersolen, indtil Aanden kom over ham, saa han snakkede forunderlige Ting; fire Gange daglig skulde han høre paa den gamle Spurvehans Taler uden at falde i Søvn. Dette Bud var Kodeksens Alfa og Omega, og den, som opfyldte det, blev sat i Dydens øverste Rangklasse Litra A. Men faa vare de, som kunde det.

Blandt Spurvene var en ung Spurvehan, der blev Affældigheden og Dyden en Forargelse. Kun een Ting gad han tænke paa: han havde elsket en ung Spurvehun, og hendes Skønhed, hendes Blidhed lyste varmt i hans Erindring. Alle andre Tanker viste han fra sig med Vittigheder. Da grebes Dydens Sekterere af ædel Harme. „Du er en Letfærdighedens Smittebærer i vor Rede“, skreg de hæst i Kor, og saa sparkede de ham ud af Reden.

Han tabte ikke Modet, men fløj ud i den vinterlige Skov, hvor alt endnu var dækket af Svanedun, oversaaet med Diamantstøv. Men Solen skinnede, og store Flager af Sne løsnedes og faldt. Da satte sig en spættet Fugl paa de nøgne Grene; den løftede sit gule Næb mod Himlens Blaa og sang — en Strøm af Toner, en brusende Elv af Toner.

Da den tav, følte den unge Spurv sit Bryst fyldt med ubændig Glæde. Han fløj højt op i Luften og jublede, som han kunde bedst. Og hjem fløj han til Gaarden og jublede og skreg af Glæde og hoppede og sprang i den smeltende Sne.

Glemsomheden bølgede frem i alle unge Spurve, Vinteren glemte de og Dydens Rangforordning og Dydens lange Taler.

Hvirvlende fløj de ud i Gaarden, jublede og skreg, fløj op og slog sig ned og fyldte Luften med larmende Lystighed.

Og de pyntede sig med alt, hvad der faldt for; Glæden gjorde dem større end dem selv og gav dem Lyst til at agere. De var ikke længer de fattige smaa Spurve; de var Himlens frie vilde Fugle, de var alt hvad muntert og broget som i Verden findes.

Saaledes blev Karnevalet til blandt de fattige smaa Spurve, og det blev Skik at fejre det hvert Aar, naar Sneen tager til at smelte, og naar den spættede Fugl løfter sit gyldne Næb mod Himlen.

En Aften hos Barnum.

Af Victor Foss.

En høj mager Mand med Guldbriller, Prangerkasket, Laksko, rød, grøn og blaaternet Frakke og et engelsk Flag bundet foran sig som Forklæde, gaar ned ad *Piccadilly* i London. Han bærer paa Ryggen en Dragt Mursten. Ud for Universitetet sætter han sig ned paa Fortovet, lægger Murstenene foran sig, trækker et Stykke Kridt ud af Øret og skriver en Række Tal paa Flisen. Derpaa lægger han Murstenene i en Firkant, laver Firkanten til en Trekant, regner videre, rejser sig, ryster paa Hovedet, samler sine Mursten sammen og udbryder: Gentlemen, alle de lærde Professorer kan ikke udregne det. Derpaa gaar han videre til han kommer til Wellingtons Statue ud for Hydepark Porten. Der sætter han sig, lægger nu Murstenene i en Cirkel, skriver en Række Brøk-

tal paa Flisen, sukker, ser op til Wellington og siger: O, Du Englands store Søn, Englands Flag kunde Du bedække med Hæder, Napoleon kunde Du overvinde, men dette Regnestykke vilde Du ikke kunne udregne.

Under denne Komedie har der samlet sig nogle Hundrede Nysgærrige om Manden. Han gaar videre, Sværmen følger ham, han gentager Historien med Murstenene, Kridstregerne og Monologerne en halv Snes Gange ud ad Knight Bridge og Kensington til, Sværmen efter ham vokser til Tusinder, og da man naar Forstaden Hammersmith, er Gaden sort af en bølgende Masse. Hurrah, en gal Mand, Hurrah, en Mand, der er spiltosset, efter ham! syng en Vise, Gamle! Da drejer Manden ned ad en Sidegade til højre, og sé, dér rejser sig en Bygning, prydet med brogede Plakater af Soldater, Negere, Kæmpekvinder, Ildædere og alle Jordens Mærkværdigheder. Og over Porten staar der: *Barnum og Baileys* Circus, Verdens største Udstilling, Verdens mærkværdigste Mennesker, — Entré 2 Shilling. Og Manden med Murstenene gaar ind ad Porten, og ud træder Udbrølernes Hærskarer og skriger: Ladies and Gentlemen, værsarti og træd nærmere, Kæmpesoen fra Yorkshire og Skeletmennesket er nu i fuld Vigeur, Mr. Anderson æder Knappenaale og Frk. Pauline friserer sit Skæg, — her slaas paa Tromme med Tæerne og trækkes Flasker op med Hælene, og et levende Barn vokser ud af Maven paa en Mand. Hurrah! Gentlemen, saadan et „Show" har Verden aldrig set, og vil aldrig mere faa at se, værsarti og trin inden for. Alt er grundlagt af Mr. Phineas T. Barnum, der var Medlem af United States lovgivende Forsamling, og hvem Gud glæde i sit Himmerige.

Onkel Toddy, Foreviseren.

Paa dette Tidspunkt snyder Udbrøleren sin Næse af Rørelse over Mr. Barnum, og Gadeungdommen synger Sangen om „Gamle Englands Bøfsteg". Vi staar Ansigt til Ansigt med den grandiøse Humbug, med Barnum.

Onkel Toddy, skriger en lille Dreng ind gennem en Portiere, Onkel Toddy, her er en Newspapperman, der vil tale med Dig.

Siameseren Lalloo, kaldet Kængurumennesket.

Onkel Toddy, der egentlig hedder Mr. Hamilton, kom saa ud fra et lille Værelse. Der hænger røde Portvinsdraaber i hans Overskæg; han visker dem væk, ser polisk paa mig og siger: Saa Di er fra København a', Det var Sjov. Jeg har været i Danmark. Der rejste jeg med Admiral Piccolomini og Prinsesse Colibri. Vi gav fjorten Forestillinger i Hammermølleskoven paa én Dag. Senere gik jeg op til Borgmesteren i Helsingør og spurgte hvad han vilde ha' for at give mig Lov til at grave Hamlets Skelet op. Han sagde, at hvis jeg ikke kom ned ad hans Trappe med 17 Miles Fart, skulde jeg blive sendt paa Bidstrup. Det skal være et Hospital for altfor højt begavede Medborgere. Ikke sandt? Men jeg siger bare: Sikke Forretninger man ku' ha' gjort i Amerika med et Skelet af Hamlet. Uden paa Muren, forstaar De, en Attest fra Borgmesteren i Helsingør, at det var den ægte Hamlets Benrad. Raden selv paa et Fløjlstæppe med Guldkvaster, alle Amerikas Professorer maalende Hamlets Hjærneskal, og i Baggrunden en Bugtaler eller en Fonograf, der med Gravrøst sagde: *to be or not to be, that is the question . . . oh — oh . . .*

Og Onkel Toddys Øjne straaler af Begejstring og Portvin.

Men, siger han, det skulde nu ikke saa være. Ja, ja. Skal vi saa se lidt paa Selskabet? Han tager en lang Pind i Haanden, og vi gaar hen til den første Tribune.

Der sidder først „Georg Washingtons Amme", et gammelt Negerfruentimmer, der ligner Fandens Oldemoder. Hun har diet Washington, denne gamle Hæderskvinde, og nu er hun 157 Aar, siger Onkel Toddy. Det er jo Løgn, hvisker jeg, men Onkel lader sig ikke forstyrre. Han siger: Kan Du smile, Mrs. Brown? og den afskyelige gamle Heks trækker Overlæben op og viser nogle lange gule Hugtænder. Det er godt. Der ser De den næste, ham kalder vi for Kængurumennesket, for han har et Barn paa Maven. Se en Gang.

Jeg ser foran mig en ung, meget smuk Mand med Indierens olivengule Hud. Han er klædt i knitrende Silkedragt, og hans Fingre og Skjortebryst lyner af Brillanter. Foran paa Maven bærer han en gul Silkepose med noget i, og ud af Silkeposen stikker to smaa Ben. Den ulykkelige er blevet født som Tvilling, men hans Tvillingbroder har intet Hoved, ingen Organer, men derimod 4 Arme og 4 Ben, og en Klump dødt Kød som Krop. Han blotter sig, og jeg ser Misfosterets Hals hænge fast ved hans Mave med 8 forkrøblede Lemmer. Fy for Pokker, hvor det er modbydeligt. Men Siameseren griner og synger, og Onkel Toddy siger: Hvad for noget, ulykkelig? Jeg siger Dem, han vil ikke af med den Gevækst for $1/2$ Million. Bare det var en anden En, der havde faaet saadan en lille Knop foran paa Maven. Hvilken Himlens Velsignelse. Men det skulde nu ikke saa være. —

Den høje slanke Dame.

Der ser De Manden, der æder Naale. Han hedder Mr. Perkins . . .

Det rimer paa Gherkins (Agurker), siger Manden og rejser sig. Onkel Toddy, jeg er sulten. Jeg tager mig en lille Bid.

Gjør Du det min Dreng, siger Onkel. Og saa tager Manden en lille Bøtte frem med Knappenaale, putter en Snes Stykker i Munden og sluger dem. Derpaa trævler han noget sort Traad af en Trisse, putter det i Munden og synker det. Og til Slutning tager han en Flaske med Petroleum frem af Skabet og tager sig en ordentlig Slurk. Dyppelse maa der til, siger han og smasker. Ja, det har Du Ret i, min Dreng, siger Onkel. Henne paa den næste Tribune sidder Manden uden Arme og tegner Frihaandstegninger med Tæerne. Ved Siden af ham sidder Manden, der har Tæer paa Hofterne, og som kaldes „Manden med de smaa korte Ben". Han har til venstre Nabo Frk. Julie, kaldet „den høje slanke Dame". Hun er 19 Aar og maaler 3 Alen og 22 Tommer. Hun sælger mig sit Fotografi med et Smil, og for en Shilling, og saa gaar vi hen til Mademoiselle *Frances Sinclair*, hende som man paa Plakaterne kalder „et Mont Blanc af ustegt Roastbeef", Kæmpesoen fra Yorkshire", „37 Lispund usmeltet Fedt". Den stakkels tykke Dame sidder og blunder i sit Fedt, da Onkel pirrer ved hende med sin Pegepind. Naa, Du gamle Rhinoceros, syng os saa en lille Sang . . . Gud, Onkel, siger Damen fornærmet, er det en Maade at tale til en Dame paa, naar der er fremmede Herrer til Stede. Og derpaa giver hun sig med kvalt Røst til at synge Sangen:

The little Band of reed Coats, the little Band of reed Coats
always to the front when the Enemy appears . . .

Det lyder, som naar man koger Fedt i en Gryde, siger Onkel. Og han føjer til: Hun sover altid. Bare hun ikke en Dag sover væk fra det hele. Det vilde være et stort Tab for Forretningen. Hun vejer 541 Pund! Hun er næsten lige saa meget værd som Manden med Hundehovedet. Her ser De ham.

Og jeg ser paa Tribunen Manden, der har Hoved som en Pudelhund, og som er født i Rusland og bærer Guldbriller og grangivelig ligner en tysk Professor, jeg kender. O Darwin, Darwin, for hvis Marmorbyste jeg har bøjet mig i Westminster Abbey, — o, hvor har Du Ret.

Naa Frøken Pauline, hvordan sidder Skægget. Tak, siger den beskæggede Dame, det vokser stadig. Jeg er lige ved at sige til Onkel Toddy: Du og Barnum, I er to lige store Svindelmagere, for hun der er jo et forklædt Mandfolk. Men jeg tier stille, thi jeg opdager Damen har pudret sig. Kunde maaske en Mand med sort Skæg finde paa at pudre sig? Aldrig.

— Og nu skal De se den klogeste af hele

Manden med Hoved som en Pudelhund.

Banden, siger Onkel, efter at han har vist mig den irske Kæmpe, den benradmagre Mand, Ildæderen, Sabelslugeren, Barnet med de to Næser og Studen med de tre Horn. Nu skal De se den klogeste af hele Banden.

Vi staar foran et stort Bur, inde i Buret staar en Seng og i Sengen ligger selve Fandens Oldemor i Façon af en Kæmpeorangutang.

Tør jeg præsentere? Frøken Johanne, 13 Aar, Stilling: Abekat hos Barnum. Aa lille Frøken, om jeg tør bede, vil De krybe ud af Fjerene. Aben kravler ud, rækker os Hænderne og ser paa os. Hun er morderlig klog, siger Toddy, rejs Dig op og gør rent. Johanne rejser sig paa Bagbenene, giver sig til at støve af, binder et rødt Skørt om sig og sætter en Kedel med Vand paa Ilden over Spiritusbrænderen. Den gør det saa roligt og naturligt som et Menneske, og det ser besynderligt, halvt komisk, halvt modbydeligt ud.

Hun dér, siger Onkel og peger paa Aben, — ja, hvis jeg var en af de hylende Derwischer derovre, — og han peger mod en Væg, hvor nogle Sudannegere hyler og danser, — da vilde jeg paa mine Knæ bede Vorherre om at give mig Johanne's Forstand,

Bag ved „Show"-Salen ligger en Kæmpescene, hvor der arbejdes paa fem Steder paa én Gang og alle fem Steder det samme: Fem Gymnastikertruper, fem Beridersker, fem dresserede Hundemeuter, fem Clowner, der siger de samme Vittigheder. Saa er der 26 dresserede Elefanter paa én Gang, romerske Væddekørsler, Hundevæddeløb og Aber, der rider om Kap paa Ponyer, og tilsidst opføres et vældigt Spektakelstykke, der hedder *Mahdien* og hvor 1100 Mennesker medvirker. Og 19,000 Mennesker fylder „Olympias" vældige Rum, og salig *Barnums* Aand svæver over Vandene, in casu Manegerne.

— Bagefter sidder jeg med Onkel Toddy ude ved en *Bar*. Han fortæller mig, mens han folder Hænderne om et Glas Whisky, om hvorledes man tilbragte Juleaften. Storartet, herligt. Manden uden Arme spillede paa Guitar med Tæerne, Hundehovedet dansede med Dværgdamen og den benradmagre Mand friede og fik Ja hos Kæmpesoen fra Yorkshire. Johanne vartede op, Frøken Pauline fik en Daase Skægpomade, Ildæderen aad de gloende Kul fra Kaminen, og Siameseren spillede Sjavs med sin Maveknop.

Det er jo Løgn, Onkel Toddy.

Det er det ganske vist, siger han. Men det var nu alligevel en rar og fornøjelig Juleaften.

Og da jeg vil gaa, siger han tilslut: Hør, De, tror De ikke man kunde faa fat i H. C. Andersens Skelet.

Men Du gode Gud, siger jeg.

Ja, for der vilde være morderlig mange Penge at tjene paa det, siger Onkel Toddy og tager sig en Whisky.

Den beskæggede Dame.

Attentatet
mod
Kong Georg.

I Lørdags, da Kong Georg af Grækenland og hans Datter Prinsesse Marie kørte henad Landevejen til Faleron tæt udenfor Athen, bemærkede de i nogen Afstand et Par Mænd der stod ved Vejen, bevæbnede med Bøsser. Kongen antog dem for Jægere, og kørte videre hen imod dem. Da Vognen var c. 15 Skridt fra dem, begyndte de at skyde mod den. Et Skud strejfede Hestene, et andet ramte Kongens Livjæger i Foden. Kongen sprang op uden at tænke paa den Fare, han udsatte sig for, og dækkede for Prinsesse Marie med sin Person.

En af Morderne var allerede i fuldt Løb derfra, den anden knælede og sigtede paa Kongen.

Kong Georg kører til Kirke.

Kongen borede sine Øjne i hans, og Bøssen kom til at skælve. Kuglerne peb forbi, ingen ramte.

Saa løb ogsaa han, og Vognen kørte videre til Athen, hvor Efterretningen om Udaaden og Kongens modige Optræden snart fremkaldte den største Bevægelse.

Kort efter kørte Kongen til Kirken.

Morderne menes med Sikkerhed at tilhøre et lille Samfund af politiske Fanatikere, der er ophidsede af de kongefjendske Agitatorer, som efter Krigen har behersket den offentlige Mening i betydelig Grad. Af et saadant Samfund er Kongen bleven dømt til Døden, og ved Lodtrækning er *de* blevne valgte, der skulde foretage Attentatet.

Rochefort i Fængselssengen.

Rochefort spiser til Middag i Fængslet.

Fra Paris.

Vi bringer et Par Billeder fra det Fængsel, hvor Henri Rochefort har afsonet sin korte Straf, og hvor Zola nu sandsynligvis skal ind. Paa det ene ses den røde Marquis i sin Seng; Hovedet med den hvide Hanekam hviler i hans Haand, og hans Ansigt har det tankefulde og lidende Udtryk, hvormed han ynder at lade sig fotografere.

Paa det andet Billede spiser han til Middag sammen med den af hans mangfoldige „Kusiner“, hvem det er lykkedes at blive hans Hustru.

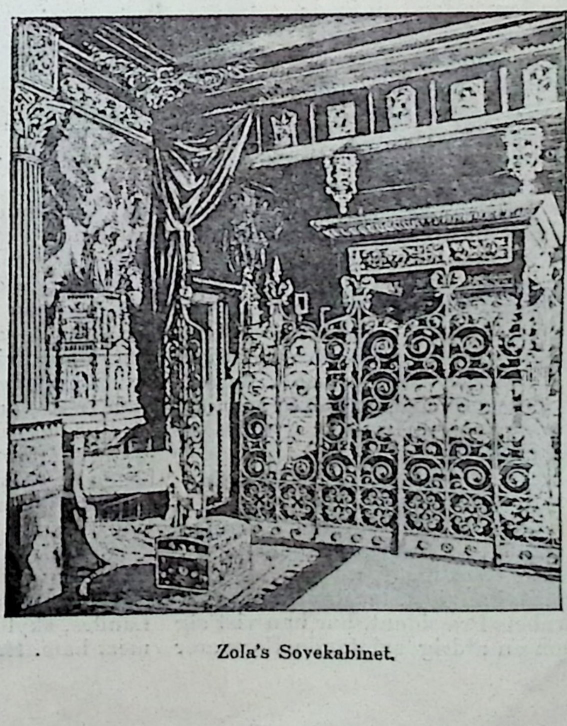
Rochefort er vel sagtens den populæreste Mand i Paris for Tiden. For den folkelige Bevidsthed staar han som den, der i sin Tid fældede Kejserdømmet, og endnu er han frygtet af alle Magthavere som den eneste, der hvad Øjeblik han vilde, kunde faa Folk i Hundredtusindvis til at stige ned paa Gaden og gribe til de skarpe Vaaben. Hans Evne til at skrive for Droskekuske er ogsaa uforlignelig, — hans Foragt for dem uden Grænser. —

Desuden hidsætter vi et Par Interiører fra Zola's Hjem i Rue de Bruxelles, som han nu maa forlade for et Aar.

Man ser hans Arbejdsværelse, hvorfra saa mange mægtige Værker er udgaaede, og hans Seng med dens gyldne Gitter, der synes sat op for at stænge de sidste Tiders mange urolige Tanker ude.

Zola i sit Arbejdsværelse.

Zola's Sovekabinet.

FRA POL TIL POL

UGENS REVUE.

DET danske Landbrug har mistet en første Rangs Kraft: Kaptajn *Jørgen Carl la Cour* er død, omtrent 60 Aar gammel.

Dette Dødsfald vil vække en dyb Bevægelse rundt om i Danmark; la Cour stod i saa nært personligt Forhold til vore Landmænd, de skyldte ham saa meget, havde i saa mange Aar set op til ham som den, der bedre end nogen anden kendte deres Kaar og forstod at hjælpe — ved hans Død føler de bittert, hvor uopretteligt dette Tab er, og hvor meget de i Fremtiden vil komme til at savne saa myndig en Lærer, saa utrættelig en Talsmand, som han stedse var.

Han var *Lærer*. Efter en stor Udenlandsrejse, en landøkonomisk Studierejse gennem Evropa i Aarene 1865—66, oprettede han ved sin Hjemkomst en Landboskole, der snart blev den mest ansete, Danmark har haft. Den havde først sit Sæde i Nærum, fra 1868 i Lyngby; med et Par Aars Afbrydelser har han ledet Skolen til sin Død.

Denne Skole fik efterhaanden et saadant Ry, at enhver ung Landmand, der følte Ærgjerrighed nok til at ville skabe sig en selvstændig Stilling i Fremtiden, uvilkaarlig søgte derhen. La Cours Indflydelse var af en mærkelig ansporende og vækkende Art. Ikke alene aabnede han ved Hjælp af sine overordentlige Kundskaber vide Horisonter for de Unge, men hans almindelig menneskelige Interesser for dem og deres Gerning hver især blev en meget betydelig Ansporer for deres Personligheder.

I Aaret 1875 blev han Sekretær i Landhusholdningsselskabet, og i denne Stilling, som han varetog indtil han i Aaret 1891 blev Selskabets Præsident, har han vist sig som en aldrig svigtende Forsvarer for Landbostandens Interesser. Hans Myndighed blev efterhaanden meget stor. Allerede som Sekretær under Præsidier, der hurtigt skiftede, og som snart havde Sæde i én Kant af Landet, snart i en anden, var han ved sin udholdende Kraft den egentlige Leder af Selskabet, og som Præsident var han fuldkommen eneraadende.

Kaptajn J. C. la Cour.

Netop paa den Tid havde vort Landbrug naaet sin Kulmination i Nutiden: Priserne var høje, og overalt var der Fremgang at spore. Men i de paafølgende Aar, hvor stadige Kriser overalt i Verden ramte Landbruget haardt, maatte ogsaa de hjemlige Forhold paavirkes og nedtrykkes derunder. La Cours Energi har her været af uvurderlig Betydning, og naar vort Landbrug endnu indtager saa fremragende en Stilling blandt alle Landes, skyldes det først og fremmest ham. Hans Kendskab til fremmede Forhold, hans kloge, vidtskuende Ideer, hans Evne til at tage Initiativet og fremfor alt den urokkelige Udholdenhed, hvormed han forfulgte sine Planer gennem tykt og tyndt, har skabt sig Frugter i mangfoldige heldbringende Fakta. Ordningen af den direkte Eksport til Udlandet, Etableringen af den indenlandske og udenlandske Konsulentvirksomhed, Landbrugets særlige Forhold til Regeringen skyldes udelukkende Landhusholdningsselskabet, hvilket vil sige: La Cour.

Men nægtes kan det jo ikke, at man efterhaanden blev fristet til at identificere ham med det Selskab, han repræsenterede. Hans Personlighed var saa stærk, hans Vilje saa indtrængende, at man ikke saa de andre, der kunde være ved Siden af ham. Og hans Modstandere fik mere end én Gang Lejlighed til at bebrejde ham hans tiltagende Utilbøjelighed til at sætte sine Anskuelser under Diskussion. Han holdt ikke af Modstand.

Foruden disse to store Embeder bestred han med største Dygtighed flere andre Hværv, hvoraf hver enkelt var saa betydeligt, at det kunde have udfyldt en virksom Mands Liv. Vi nævner saaledes, at han har været Præsident for *Københavns Amts Landboforening*, og Redaktør af *Tidsskrift for Landøkonomi.* Vort Land ejer for faa Arbejdskræfter som ham.

Stiftsprovst *Egede Glahn*, der nylig afgik ved Døden i sit 83. Aar, hørte til de Mænd, der tidlig fylkede sig om Grundtvigs Banner. Saavel ved Slægtskab med Grundtvig selv som med andre af de betydelige Mænd af denne Retning, f. Eks. Biskop Kierkegaard i Aalborg, deltog han i Bevægelsen som Ordfører for Grundtvigs Tanker. — Til Kongehuset var han en Tid knyttet som

Lærer for nuværende Kronprins Frederik.

Stiftsprovst Glahn.

I 1852 blev han Sognepræst i Sommersted og 1859 Stiftprovst og Sognepræst i Aalborg, hvorfra han forflyttedes til Storeheddinge 1871.

Hans Prædikensamlinger udmærke sig ved sjældent korte og klare Udlægninger. Mellem ham og de forskellige Menigheder, han har været knyttet til, har der altid bestaaet det hjerteligste Forhold.

Kaptejn Lindholm i Kongo.

Mellem de mange unge Danske, der som Maskinister, Dampbaadsførere, Stationschefer eller lignende er beskæftiget i Kongostaten, er ogsaa den unge Mand, hvis Billede vi her bringer. Lindholm er Fører af en af Kongoregeringens Floddampere, og det lykkedes ham for kort Tid siden at bringe Hjælp og Frelse for en Del af den franske Marchaud-Ekspedition, der havde forvildet sig i disse mørke Egne. Marchaud-Ekspeditionens Fører Kapt. Marchaud omtaler i sin Rapport til den franske Regering Hr. Lindholm som *„denne brave, elskværdige, dødsforagtende og modige danske Mand, M. Lindholm,* hvis Opofrelse og heltemodige, uegennyttige Arbejde Ekspeditionen skylder saa megen Tak“.

Kapt. Lindholm.

Hr. Lindholm, hvis Billede nu ses i alle franske illustrerede Blade, er efter dette saa sikker paa Æreslegionens Kors, som om han allerede havde det.

Prinsesse Marie af Grækenland.

Prinsesse Marie af Grækenlands Navn har i den forløbne Uge været paa alles Læber; under det morderiske Attentat, der forleden forsøgtes mod hendes Fader, sad hun ved hans Side i Vognen. Men Skæbnen sparede denne Kongedatter, gav hende kun et uudsletteligt Minde at bære paa sit Liv igennem.

Prinsesse Marie af Grækenland.

Zola-Processen

er nu endt med det Resultat, at Digteren for sine Angreb paa Hærens øverste Ledelse er dømt til Lovens strængeste Straf: 1 Aars Fængsel og 3000 Fr. i Bøde.

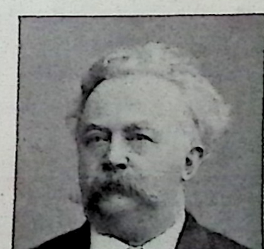
Da hele Frankrig har bifaldet Dommen, er der vel Haab om, at der igen vil komme Ro i Landet. Den store Nation griber atter efter sine Værktøj.

Zola i Retssalen.

Statsraad Astrups Død.

Ved Statsraad *Astrups* pludselige Død har Norge lidt et stort Tab. Landet har i ham mistet ikke blot en Rigmand og en fremragende Kraft paa Forretningslivets Omraade, men en stor og uegennyttig Fædrelandsven. Hans Bortgang har gjort et saa meget smerteligere Indtryk, som den kom saa pludselig og uventet for alle. Astrup var ved sin Død 66 Aar gammel, men hans Kraft syntes endnu usvækket. Tværtimod var det, som den aldrig havde udfoldet sig mere end netop i det sidste. I Tinget og uden for fulgte han det offentlige Liv med en Interesse og aktiv Iver, som voksede for hver Dag. Da overraskedes han pludselig af Døden midt i sin betydningsfulde Gjerning. Han rammes af et Slagtilfælde og falder død om paa Gaden. Astrup var født i Romsdalen, ved hvis smukke Natur han hele sit Liv igennem hang med en rørende Kjærlighed. Han tilhørte en gammel Embedsslægt. Selv var han en uformuende Løjtnantssøn, og den senere Mangemillionær gik som ganske ung ud i Livet med to tomme Hænder. Sin store Rigdom skyldte han ene og alene sit eget Arbejde, sin store Forretningsdygtighed og det Held, som i store Forhold følger det aarvaagne Skarpsyn og Forretningstalentets Energi. Det første Grundlag til Astrups senere Millionformue blev lagt i Spanien, hvor han i Aarene 1850—60 nedsatte sig som Agent og senere drev Forretninger i Fælleskab med en anden vordende norsk Rigmand Sørensen. Astrup begyndte med Indførsel af Fisk, men eftersom Forretnin-

Statsraad Astrup.

Zola ankommer til Justitspaladset.

genudvidedes, gik den efterhaanden over til væsenlligt at omfatte Indførsel af Trælast fra de nordiske Lande. I Begyndelsen af Tredserne flyttedes Forretningens Hovedsæde til Stockholm, hvor Firmaet „Astrup og Sørensen“ snart blev et af Sveriges største i Trælastbranchen.

Af Johan Sverdrup kaldtes han til Arbejdsminister, men traadte allerede efter tre Aars Forløb ud af Regjeringen. I 1889 valgtes han til Stortingsmand for Kristianssund, frasagde sig sidstnævnte Aar Gjenvalg, men valgtes atter for Valgperioden 1895—97. Som Stortingsmand indtog han ved forskellige Anledninger et selvstændigt Standpunkt, og hans Gjenvalg i denne Periode var, som bekjendt, fremgaaet af en Koalition af Høire og endel af Venstre i hans Valgkreds.

Astrup var først og fremst den varme, trofaste, offervillige Patriot. For hans Syn dæmrede i alt et Fremtidens Norge, rigt ved blomstrende Handel og Industri, med Folkets Liv adlet af Kunst og Videnskab, og baaret frem af en stærk samlende Nationalfølelse. Ved Siden af Næringslivets Fremme stod derfor altid for ham som det norske Folks største Opgave i vor Tid Gjenrejsningen af det nationale Forsvar, for hvilket han offentlig og privat virkede til det sidste. Statsraad Hans Rasmus Astrup var en Rigmand, men en af dem, som aldrig sveg Rigdommens Forpligtelser. Hans Minde vil leve længe, og mange er de, som dybt vil føle Savnet af den hjertevarme, noble og højsindede Fædrelandsvens og Millionærdemokrats Bortgang.

Ejendommeligt Fotografi-Resultat.

Som et Bidrag til Løsningen af Spørgsmaalet om hvor Hestens fjerde Ben, paa det i „Hver 8. Dag“s Nr. 19 reproducerede Fotografi er blevet af, skal jeg tillade mig at fremkomme med følgende:

Hesten har under Eksponeringen gjort et Spark med det venstre Bagben, maaske efter en Flue, og da Fotografiet er optaget i Graavejr, og rimeligvis med et lyssvagt Objectiv, har Eksponeringstiden ikke været momentan, hvorfor det bevægede Ben blot har afsat nogle svage horisontale Mærker paa Negativet.

Var Fotografiet taget med Øjeblikslukker, hvad der forudsætter klart Vejr eller Solskin, vilde Benet vise sig skarpt i Luften trods Bevægelsen.

C. P.

Vor ny Roman.

Vi kan glæde vore Læsere med, at vi har købt den berømte franske Forfatter *Georges Ohnets* sidste, endnu uudgivne Roman: *Roi de Paris.* — Romanen, der giver en Række glimrende udførte Billeder fra det moderne parisiske Selskabsliv, overgaar selv de bedste af Mesterens tidligere Arbejder i Henseende til Livfuldhed, Kraft og dramatisk Spænding. —

I et af de første Numre begynder vi Offentliggørelsen.

Redaktionen.

„Hver 8. Dag“s Præmiegaade Nr. 23.

Der laa en Baad, halvt oppe paa Sandet,
fortøjet til et Elletræ.
Her stod en Nat, i sikkert Læ
af første Led og andet,
en skummel, rovbegærlig Mand,
der hurtigt styred ud fra Land
med Baaden som de sidste Led. —
Nu har du faaet ren Besked,
og jeg maa tro, du Prisen vinder,
saafremt du søger den blandt vore Danserinder.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *13. Marts 1898* under Adr.: **„Hver 8. Dag“s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag“s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.
De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger. Se iøvrigt Betingelserne i „Hver 8. Dag“s Nr. 22.

Løsningen paa Præmiegaade Nr. 21 var

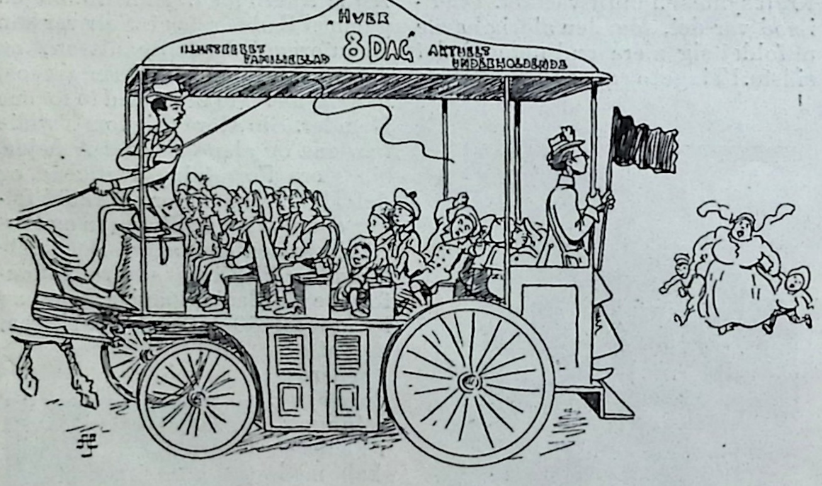
Stjerneskud.

Ialt indkom 3099 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie: *Toldkontorist O. Völcksen, Nykøbing p. F.* 2. Præmie: *Fru M. Malm, Aarhus.*

LØSNING.

Paa Regneopgaven i Nr. 21.

50 Dage.

MODERNE SKOLE-TRANSPORT.

Hr. Langsted kører Børnene til Skole under kyndigt Opsyn.

Gamle Gyssing.

Af Elith Reumert.

Hr. Gyssing var Lærer i Historie og Geografi, en lille, halvgammel Mandsling med sære, vredne, halvt ufrivillige Bevægelser med Arme og Ben, med Hornbriller over Klumpnæsen, og paa Hovedet en Kalot, som aldrig dækkedes helt af Hatten, men i Nakken stak frem med en næsvis sort Snip over de hvide Haartjavser.

Saa ofte jeg hører de to Ord „Historie" og „Geografi" nævne, ser jeg i samme Nu Hr. Gyssing for mit Blik, — i den Grad var han for Bevidstheden vokset sammen med disse to Discipliner, som han havde eneforpagtet gennem alle Skolens Klasser i et Tidsrum af mere end en Menneskealder.

Hr. Gyssing maa have havt et Jærnhelbred og en Jærnvilje. Aldrig mindes jeg, at han er udebleven fra sin kære Skole en Dag. Han *vilde* ikke forsømme. Den Tanke, at en elendig Stymper af en Vikar skulde komme og fuske ham i Fagene, om saa blot for en eneste Time, har han ikke kunnet holde ud. Han mødte af og til paa Skolen saa hæs som en gammel, forskregen Krage, eller saa mat og plaget af Gigten, at han neppe havde Kraft til at uddele sine berømte Lussinger, — kun i det ene Tilfælde, at han skulde dø, vilde han anse en Udeblivelse for tilladelig. Hans Pligtopfyldelse vilde have været rørende, hvis den ikke tillige havde været en Smule irriterende. Han tumlede ind i Klassen paa sine smaa, hjulede Ben, og havde neppe faaet smækket Døren i efter sig og hængt Hatten og sin Egekæp, uden Dupsko, fra sig paa den nærmeste Knage, før han med sin noget pibende og sprukne Stemme raabte:

„Ruslands Klima, Jørgensen, — Ruslands Klima!" Jørgensen havde for sin Person forbeholdt sig Fuksepladsen, saa langt jeg kan huske tilbage, og al Slags Klima var ham en lukket Bog. Saa hvæsede Gyssing som en Snog, der drilles, kanede Kalotten omkring, saa at den kom til at sidde evig forsorent paa hans Isse, der var saa blank og hvid som et pillet, haardkogt Æg. Han gjorde derpaa kort Proces, gav Jørgensen den daglige Ration Lussinger og raabte:

„Det er nok! Mdl.! Den næste!"

Og Jørgensens Sidemand tog fat paa Ruslands Klima, der efterhaanden blev et meget varmt Klima; thi Lussingerne svirrede i Luften og farvede Kinderne karmoisinrøde; fra Blækhuset spruttede det med mdl'er ud over Protokollen, og Hr. Gyssing nedkaldte hede Forbandelser over Dovenskaben og Dumheden og Dvaskheden, der voldte vore Forældre Sorg og Skolen Skam.

„Det er nok! *Mdl.!* Den næste!"

Og alligevel — hvor holdt vi af ham, den sære, gamle Pædagog! Vi vidste jo saa godt, at det eneste i hele Verden han brød sig om, — underligt nok! — var at vi skulde lære Historie og Geografi; og saa vidste vi ogsaa, at han levede saa fattigt og ensformigt et Liv, fjærn fra al Lykke og Lys og Glæde. Han boede sammen med en gammel, gnaven Søster, der smurte det Smørrebrød til ham, som han i det lange Frikvarter satte til Livs og skyllede ned med en Flaske Hvidtøl Nr. 2, som det regnedes for en Ære at hente hos Portneren til Hr. Gyssing.

Skoledrenge har et aarvaagent Øje for hverandres Klæder og Smørrebrød. Paalægets Kvalitet og Smørrets Tykkelse mønstres gensidigt med kritisk Kenderblik. Men — en Lærers Smørrebrød vækker en næsten hellig Deltagelse; man er paa Forhaand tilbøjelig til at betragte det som tilhørende en højere og bedre Verden, hvor det flyder med kærnefriskt Græssmør og alskens delikat Paalæg.

Ak! Hr. Gyssings Smørrebrød var det en Ynk at se! Det var tykt og grovt i Sammenligning f. Eks. med Hr. Bergs, der pralede med lækkert Paalæg, som i overmodig Fylde bredte sig vidt ud over Brødets Kant.

Og vi oprørtes over den grusomme Søster, som sad der hjemme og skrabede Smørret paa Hr. Gyssings knoldede Humbler, der kun dækkedes karrigt med Gnallinger af en Spækhøkers Bondeost, eller med smaa, skamfulde Skiver af en vissen Spegepølse.

Den Søster nærede vi en dyb Uvilje imod. Jeg har set hende en Gang, da jeg skulde bringe de

Kort, Klassen havde tegnet af Skotland, hjem til Hr. Gyssing. Hun vrissede som en Kat og rakte efter min Pakke med en Haand saa knoklet og uappetitlig, at det straks var mig klart, at fra den kunde kun udgaa daarligt Smørrebrød. Vi havde i Fantasien digtet Hr. Gyssings Fortid, der havde gjort ham til den underlige Patron, han var. Han havde ganske bestemt elsket ulykkeligt. Og vi var ikke et Øjeblik i Tvivl om, hvem Gjenstanden for hans Kærlighed havde været. Det var Frøken Corneliussen, som var Klasselærerinde for de mindste Drenge, en halvgammel Pige med strængt puritanske Sæder, der i det Ydre gav sig tilkende ved det fra Panden ganske glat tilbagekæmmede Haar og den høje, snehvide Kniplingsstrimmel, der som en Helgenglorie bredte sig omkring Halslinningen paa den altid kulsorte Kjole.

Vi havde selv i sin Tid, da vi var smaa og stod under Frk. Corneliussens kærlige Varetægt, set, hvorledes Hr. Gyssing, naar Frikvarteret begyndte, aflagde Visitter i hendes Klasseværelse. Den Gang havde vi i vore Sjæles unge Uskyld ikke anet, hvad der laa bag, — men Alderen havde gjort os kloge. Og umuligt er det ikke, at vi gættede rigtigt. Det var virkelig paafaldende, saa ofte Hr. Gyssing gjorde disse Besøg, flere Gange hver Dag. Og saa chevaleresk han havde været! Han hjalp hende med at lukke Vinduer op og i, konverserede hende indtrængende og halvt hemmelighedsfuldt, mens de smaa Øjne bag Brilleglassene ufravendt fulgte hendes mindste Bevægelse, og med Interesse dvælede ved den hvide Pibestrimmel og den velformede, fyldige Byste bag det stramme, sorte Kjoleliv. Af og til havde han medtaget lækkert Mundgodt, som han bød hende med et kejtet Buk, mens han kælent lagde Hovedet paa Siden, — snart en Appelsin, snart et Kræmmerhus Bolscher, hvoraf hun i den paafølgende Time lod en Del forsvinde i vore smaa, altædende Maver.

Men — — — pludselig var Hr. Gyssings Besøg hørt op, og man saa ham aldrig mere tale med Frk. Corneliussen; og omtrent samtidig anlagde han Kalot, hans Klædedragt forsømtes, hans Haar hvidnedes, og han blev mere og mere underlig, — en rigtig Pebersvend.

Jo — det var ganske bestemt Frk. Corneliussens Skyld, at Hr. Gyssing blev den, han blev. Og da vi i Hjertet, — trods Lussinger og mdl'er — holdt saa meget af ham, kastede vi vor Foragt paa Frk. Corneliussen, der havde taget mod hans galante Opvartning uden Blusel og begærlig havde hugget til sig af hans Appelsiner og Bolscher, men, da det kom til Stykket, sagde nej, da han friede, og i Stedet for giftede sig med Bestyreren, der var et bedre Parti, og ødelagde hele Hr. Gyssings Liv. —

Nu havde han resigneret. Skolen og Drengene blev hans eneste Interesse og Glæde. Aar efter Aar, Dag efter Dag bankede han ind i disse tusinde — snart klare, snart grødede — Drengehjærner de samme Lærdomme, — evigt de samme, de staaende Floskler om Hunnernes Indvandring, Korstogene og Napoleons Sejre, om Byernes Folkemængde, Italiens Støvleform og Ruslands Klima. Aandfuld var Hr. Gyssings Undervisning ikke, men han arbejdede paalideligt og støt som en kostbar Maskine af bedste Konstruktion.

Han tog altid Fuksen op først, heglede Rækken igennem, saa langt Timen naaede, og begyndte i næste Time med den Synder, der var sluppen fri sidste Gang, fordi Klokken havde ringet til Frikvarter. Spørgsmaalene faldt i usvigelig Følgerække, efter Bogens Ord, saa taktfaste som Stempelslagene i Maskinen, — der var aldrig lang Betænkning, det var den hurtige Retsforfølgning, — et eneste Spørgsmaal ubesvaret kunde, naar Vejret var graat, og Gigten krøb og piplede gennem Hr. Gyssings smaa Hjulben, drage skrækkelige Følger efter sig.

„Det er nok! Mdl.! Den næste!“

At faa blankt ug hos Hr. Gyssing var under almindelige Forhold uopnaaeligt. Han gik ikke højere end til mg.

„Til at noget skal være udmærket godt“, sagde han, „fordres der mere, end at I kan jeres Lektie, for det er bare jeres forbandede Skyldighed, — kan I forstaa det, Drenge?“

For Hr. Gyssing eksisterede kun et: Skolen. For ham var den ikke Trædemøllen; den var hans befriende Pavlun; den optog al hans Tanke, al hans Interesse. Den var, efter at Frk. Corneliussen havde svigtet, hans eneste Kærlighed.

Og paa Skolen saa han jo desuden endnu undertiden et Glimt af den forhenværende Frk. Corneliussen, ikke som i gamle Dage i de mindste Drenges Klasseværelse, men som Bestyrerens myndige Frue, naar hun sad bag Gardinet i sin Dagligstue paa første Sal i Skolebygningen. —

Jeg har som Voksen mange, mange Gange set gamle Hr. Gyssing paa hans Vandring fra og til Skolen. Han gik langt hellere derhen end derfra. Hjemme ventede ham bare den gamle, gnavne Søster, der skrabede Smørret paa Brødet. Nej — Skolen var og blev gamle Hr. Gyssings egentlige Hjem, og dér blev han ved med at uddele sine berømte Lussinger, der aldrig gjorde ondt, — blev ved med at banke Kongerækker og Aarstal ind i dumme Drengehjærner, og dér vandt han blandt store og smaa den Kærlighed, som Frk. Corneliussen havde narret ham for.

Nu er Hr. Gyssing død.

Det var med knugende Sorg, han en Dag for nogle Vintre siden maatte sende Søsteren hen paa Skolen for at fortælle, at han var saa syg, at han maatte blive hjemme. Det var hans første Afbud til Skolen, og i samme Øjeblik vidste man, at han aldrig kom der mere. Som en Løbeild gik fra Klasse til Klasse Budskabet om Hr.

Gyssings Sygemelding. Og den gjorde ondt, hvor den kom.

To Dage laa han stille hen. I Vildelse talte han om Hunnernes Folketog, det stockholmske Blodbad, om Højden af Mont Blanc og Kristian den Fjerde paa Trefoldigheden.

Hans sidste Tanker var paa Skolen.

Da det led mod Døden, sendte den gamle, gnavne Søster Bud efter Præsten. Og Præsten talte længe til Hr. Gyssing, alvorlige, manende Ord. Men Ordene har Hr. Gyssing ikke hørt. Hans Tanker var paa vildsomme Veje; han sad paa Kathederet i Skolen og heglede Fuksen igennem.

Thi før Præstens Tale var forbi, aabnede bare Hr. Gyssing sine matte, glansløse Øjne, slog ud med sin blege, magre Haand og idet han stirrede forvirret ind i Præstens Ansigt, raabte han for sidste Gang:

„Det er nok! Mdl! Den næste!“

Fra „Norsk Traverselskabs“ Vinterløb.

Travløbene ved Kristiania.

Vi bringer i Dag en Række Billeder fra det netop afholdte aarlige Vintertravløb ved Kristiania. Dette Sportsstevne, som arrangeres af det højt ansete „Norske Traverselskab“ paa Isen udenfor Kristiania, hører til Vintersæsonens faste Begivenheder og er i Aarenes Løb blevet et af Hovedstadens og hele Landets populæreste Stevner paa Sportens Omraade.

Nancy.

Blandt vore Billeder vil man finde flere af Præmievinderne. Enkelte af de sejrende Heste regnes til Norges første Travere.

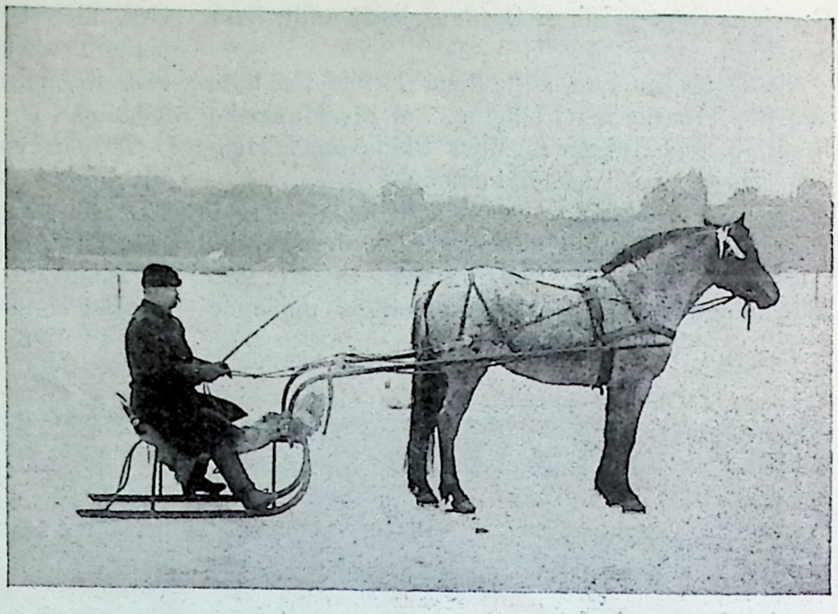
„Nancy“, som vandt Prisen i Bygdø Handicap i Kamp med Heste som de bekjendte Travere „Dua“ og „Lady Director“ er 8 Aar. Den stammer fra de bekendte „King Tom“ og „Dokka“ og tilhører Dyrlæge Nyquist, Kristiania.

En flot Sejer blev i Løbet for Fireaaringer vundet af „Trinsa“. Den er 4 Aar, stammer fra den bekjendte „Leo“ og tilhører Proprietær Birger Rytterager, Hole. Den lille kraftige Hop-

pe, som gik sine 500 Meter nydelig og sikkert paa 56 Sekunder, slog derved Vinterrekorden med et Sekund.

Skarpsno Handicap blev flot vundet af „Lady Director", en 8-aarig, der tilhører H. O. Nilsson, Gøteborg.

Den fjerde Hest, hvoraf vi bringer Billede, „Vestlandsjenten" vandt i Fjor Statens Avlsløb, men blev i Aar distanceret for jævnt Trav. Den smukke Traver er 8 Aar og falder efter „Møllargutten". Den har tilhørt Gaardbruger Ole E. Land-Aas, Aarstad, men er i disse Dage for en betydelig Pris solgt til Tyskland.

Trinsa.

Lady Director.

Af de ovennævnte fire Heste er „Trinsa" og „Vestlandsjenten" af den norske Race. „Nancy" er halvblods Nordfolk og „Lady Director" er amerikansk.

Det er for Resten beklageligt, at disse aarlige Travløb begynder at tabe mere og mere af sin ejendommelige Karakter. Den vakre nationale Smalslæde fortrænges af den pneumatiske Sulky, og den norske Traver med sine mange fortrinlige Egenskaber, om den end ikke er saa overvættes rask, viger Pladsen for Krydsningsprodukter eller indførte Heste.

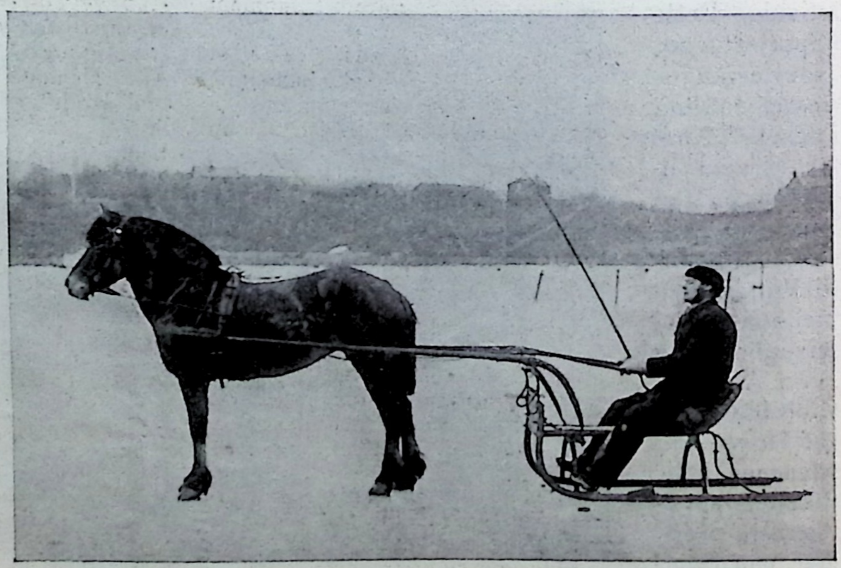
Den vakre Smalslæde med Traverbjællerne, den lille rappe Dølehest og Gubben med Ulveskindspelsen vil snart være en Saga blot!

En Videnskabsmands Hændelser.

Omkap med Solen.

Fortsat.

De rejste sig straks, Lewin aabenbart meget irriteret, men Kruse rolig. Jeg hengav mig til urolige Tanker. Det var mig umuligt at sysle med flere Undersøgelser den Dag. Hele Natten sov jeg kun lidt. Om Morgenen havde jeg imidlertid bestemt mig til at slutte Overenskomst med de to Mænd fra Cornwall. De kom Kl. 10 og havde nu med sig en smuk ung Dame, hvem Kruse forestillede som sin Hustru. I samme Nu blev jeg slaaet af hendes Lighed med én eller anden. Hun var blond, havde utvivlsomt tysk Blod i sine Aarer og havde et sjældent uskyldigt Udtryk. Munden var svagt buet, hun havde kønne Tænder og et lyst Smil — hun

Vestlandsjenten.

lignede tusinde andre Kvinder, og dog var der en Forskel.

Jeg var vis paa, at hun ikke var mig ubekendt, men hvor og under hvilke Forhold jeg havde truffet hende før, var en Gaade, jeg umulig kunde løse. Hun bad mig paa en meget indtagende Maade om Undskyldning for, at hun saaledes havde trængt sig ind hos mig, men sagde, at hun virkelig var lige saa interesseret i Opfindelsen som Manden og Vennen, og da Sagen var saa vigtig, havde hun endelig villet gaa med dem hen til mig i Dag.

Efter at have bedet mine Gæster tage Plads, kom jeg straks ind paa Anledningen til deres Besøg.

„Jeg har overvejet Sagen meget omhyggeligt", sagde jeg, „og mener, at det dog maaske er det bedste for os at slutte en Overenskomst, men jeg kan kun gøre det paa den bestemte Betingelse, at hvis Opfindelsen lykkes for os, skal den ikke tilbydes nogen fremmed Nation, med mindre den engelske Regering afslaar vort Tilbud. Dette er dog ganske usandsynligt, thi bliver Resultatet saadan, som jeg havde tænkt mig, vil det være altfor værdifuldt for Nationen til at man skulde give Slip paa den. Jeg er rede til, mine Herrer", vedblev jeg, „at staa Dem bi med mine Kundskaber, forudsat, at De gaar ind paa, at der bliver udfærdiget en aldeles bindende, lovlig Kontrakt, som forpligter os overfor hinanden til intet Skridt at gøre med Hensyn til Brugen af Sprængstoffet, d. v. s., vor Ret til at afhænde det, undtagen efter alle tres Samtykke. Min Sagfører kan let sætte et saadant Alto op, og vi vil da alle underskrive det. Paa disse Betingelser, og *kun* paa dem, vil jeg slaa mig sammen med Dem".

Lewin syntes alt andet end tilfreds, men Kruse og hans Kone var meget ivrige efter at gaa ind paa alt, hvad jeg foreslog.

„Det er fuldstændig rimeligt", sagde Fru Kruse med klar og frisk Stemme. „Vi giver Dem noget, — De giver os noget. Naar Sprængstoffet er færdigt, deler vi Indtægterne. Vi er rede til at underskrive den Kontrakt, De taler om. Ikke sandt, Karl?"

„Jo vist saa", sagde hendes Mand. „Hr. Gilchrists Betingelser er fuldkommen rimelige".

„Og nu", sagde Fru Kruse, idet han kom henimod mig og strøg det silkebløde Haar bort fra Panden, „laver De Dem vel i Stand til øjeblikkelig at rejse med os til Cornwall, ikke sandt, Hr. Gilchrist?"

„Saa gærne", svarede jeg, „og jo før des bedre, vi har virkelig ingen Tid at spilde. Jeg kan rejse til Cornwall i overmorgen og tage min Sagførers Dokument med mig".

„Det er udmærket", sagde Fru Kruse. „Vi rejser selv hjem i Aften; vi er Dem meget taknemmelige. Her er vor Adresse". Medens hun talte, tog hun sin Visitkortbog frem og kradsede hurtigt en Adresse op paa Bagsiden af et Kort.

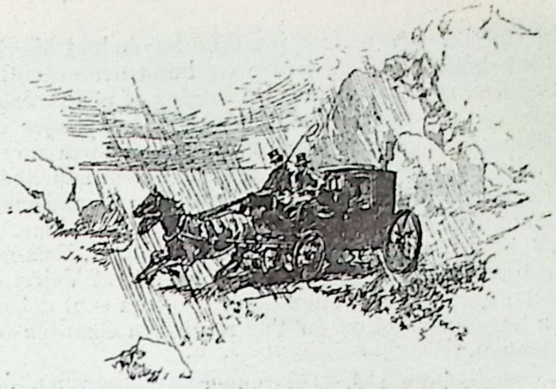
„Vor Villa hedder Castle Lewin", sagde hun, „den ligger paa Kysten ikke langt fra Chrome Ash. Omegnen er meget vild, men der er en glimrende Udsigt og storartede Klipper. Den nærmeste Station er Chrome Ash. Vi skal hente Dem i Vogn og køre Dem lige til Castle Lewin".

Nogle faa Minutter senere havde mine Gæster forladt mig.

Jeg gik straks til min Sagfører for at fortælle ham denne mærkelige Historie og spørge ham til Raads. Han lovede at affatte det nødvendige Dokument og bad mig være forsigtig med at overgive mig i de fremmedes Kløer.

„Der er ingen Tvivl om, at det er enthusiastiske Videnskabsmænd", sagde jeg. „Her gælder det enten at tage eller give alt. — Og jeg tror ikke, jeg kan gøre noget klogere end at slaa mig sammen med dem".

Hr. Scrivener lovede at sende Dokumentet samme Aften, og jeg gik hjem igen.

Næste Dag gjorde jeg nogle flere Forberedelser til Rejsen, og den følgende Morgen begav jeg mig af Sted med det tidlige Tog fra Paddington til Chrome Ash. Det var langt hen paa Efteraaret, og efterhaanden som jeg kom Kysten nærmere, mærkede jeg, at det stormede fra Havet. Jeg holder meget af Naturen, naar den raser hæftigt, og da jeg var ene i Kupéen, aabnede jeg Vinduet og stak Hovedet ud for at indaande den friske Luft.

Jeg kom til Chrome Ash mellem 5 og 6 om Eftermiddagen. Tusmørket faldt allerede paa, og Regnen strømmede ned. Det var en ganske lille Station, og jeg var den eneste Passager, der stod af Toget. En elegant Kalechevogn med to Heste holdt og ventede. Fru Kruses smukke Ansigt kiggede ud af Vinduet, og hun saa sig ivrigt omkring.

„Naa, saa De *var* med, det var godt", sagde hun. „Jeg bestemte mig til selv at hente Dem. Vær saa god at staa ind. Jeg tog Kalechevognen, for det stormer saa slemt i Aften, og vi har langt at køre, over halvtredje Mil. Jeg haaber, De ikke har noget imod mit Selskab".

Jeg forsikrede hende, at det tværtimod var mig meget behageligt, satte mig ved Siden af hende. Da jeg havde i Sinde at vende tilbage til Byen næste Dag, havde jeg kun taget min Haandkuffert med mig. Den var sat op hos Kusken, og vi kørte rask til i Retning af Castle Lewin.

For at komme til denne afsides liggende Del af Landet skulde vi passere langs Kysten, og Vinden blæste nu saa stærk, at Hestene maatte kæmpe sig frem mod den. Vejene var ikke altid afmærkede, og mindre fodfaste Dyr kunde let være komne galt af Sted, naar de svingede om skarpe Pynter og løb langs ret uhyggelig stejle Skrænter. Turen tog over en Time, og længe før vi naaede Castle Lewin, var det fuldstændig mørkt. Men til sidst kørte vi da ind i en lang Allé, Hestene sprængte af Sted, Vognen gjorde en brat Drejning, og jeg saa for mig et gammeldags, lavt Hus med Tinder paa Taget og et Taarn i det ene Hjørne. Vi kørte op foran en dyb Portal, en Tjener kom løbende ned ad nogle Trin, rev Vogndøren op og hjalp Fru Kruse ud.

„Sørg for, at Hr. Gilchrists Bagage bliver lagt op paa hans Værelse, og vil De sige til Herren og Hr. Lewin, at vi ere komne. Vær saa god, denne Vej, Hr. Gilchrist."

Hun førte mig ind i en høj, firkantet Forhal, hvis Vægge var dekorerede med forskellige Jagt-Trofæer. Gulvet var af Egetræ, glat og mørkt af Ælde, og skønt det ingenlunde var koldt den Aften, var der lagt i Kaminen. Ilden brændte muntert.

„Fra første Oktober til første Maj lader jeg aldrig Ilden gaa ud her", sagde den unge Værtinde, idet hun gik hen foran Baalet. „Jeg har allerede fortalt Dem, at dette er et ensomt Sted, og vi behøver al den hjemlige Hygge, vi kan faa. Jeg er ked af, at min Mand ikke er her for at tage imod Dem — men nu hører jeg ham komme." Hun fo'r sammen og lyttede opmærksomt.

En Dør i Væggen, som jeg ikke havde lagt Mærke til, blev lukket op, og Kruse og hans overordentlig mørke Kammerat kom ind. De fulgtes af et Par Jagthunde og var begge klædt i tykke Jerseytrøjer og Knæbenklæder. Kruse rakte mig Haanden paa sin rolige, ligegyldige Maade, men Lewin, som aabenbart aldrig kunde tøjle sin Ilterhed, greb min Haand som i en Skruestik og sagde med Eftertryk:

„Vi er dem meget forbundne, Hr. Gilchrist. Velkommen til Castle Lewin. Det gør mig ondt, at Vejret er saa daarligt i Aften, ellers kunde vi, saa sent det er, godt have spaseret os en Tur rundt paa Gaarden før Middagen.“

„Vist ikke nej, Arthur. Du maa ikke tænke paa at faa Hr. Gilchrist mere ud i Aften. Han har kørt en lang og trættende Tur, først paa Jærnbane og saa i Vogn; jeg er vis paa, han vil helst gaa lige op paa sit Værelse for at hvile sig lidt inden Middag.“

„Jeg skal vise Dem Vej“, sagde Kruse.

Han førte mig op ad nogle lave Trin, drejede ned ad en lang Korridor og lukkede Døren op til et venligt, moderne, udstyret Soveværelse. Her flammede ogsaa en Ild; Gardinerne var trukne for Vinduerne. Hele Værelset gjorde et lyst og gæstevenligt Indtryk. Min Vært fik Ilden til at flamme klarere op, kastede et Par Stykker Brænde paa og overlod mig til mine egne Betragtninger efter at have fortalt mig, at Middagen vilde blive mældt ved, at der blev slaaet paa en Gongong.

Jeg stod lidt og saa ind i Ilden og gav mig derefter til at klæde mig om. Noget efter lød Gongongen, og jeg gik ned i Forhallen. Jagthundene laa foran Ilden, og en stor Buldog havde slaaet sig ned hos dem. Den skulede hen til mig med blodunderløbne Øjne og knurrede vredt, da jeg nærmede mig. Jeg har altid holdt meget af Hunde, og uden at tage videre Hensyn til Dyrets Uvilje klappede jeg den paa Hovedet. Den saa lidt forbavset paa mig, holdt op med at knurre, satte sig endog paa Hug og gned sig op ad mine Ben. I dette Øjeblik kom Fru Kruse hoppende ind, iført et nydeligt Middagstoilette.

„Naa, her er De“, sagde hun, „og jeg ser, at Demoniac har sluttet Venskab med Dem, det gør han ellers saa godt som aldrig med Fremmede.“

Nu traadte Lewin og Kruse til, jeg bød Fruen min Arm, og vi gik ind i Spisesalen. Under Middagen blev Stormen stadig voldsommere, og Kruse og hans Kone underholdt sig med Historier om Skibbrud og Ulykker. Dugen blev taget af, og et gammelt Mahognibord, næsten sort af Ælde og blankt som Glas, afspejlede Vinkaraffen tillige med en Overflødighed af Dessert.

„Lad Vinen gaa rundt“, sagde Lewin. „Skænk i Deres Glas, Hr. Gilchrist. Jeg kan anbefale den Portvin. Den har ligget i Castle Lewins Kælder siden 47 og glider let over Tungen.“

Det gjorde den virkelig. Den var lys af Farve og smagte meget mild. Jeg drak et Par Glas, men da Flasken blev rakt mig for tredje Gang, afslog jeg at drikke mere.

„Jeg drikker aldrig mere end to Glas“, sagde jeg, „og da vi har adskilligt at gøre, var det maaske —“

„Jeg forstaar Dem“, sagde Fru Kruse, der endnu sad med ved Bordet. Vi kan faa Kaffen ind i min Mands Arbejdsværelse; skal vi gaa der ind straks?“

Hun rejste sig, medens hun talte, og vi fulgte hende ud af Værelset. Vi gik igennem Forhallen, hvor Ilden endnu laa og ulmede i Kaminen, og kom ind i et stort, lavloftet Værelse paa den modsatte Side. Her var Lamperne tændte og Gardinerne trukne for. Der saa hyggeligt og venligt ud.

„Vi maa helst se Deres Dokument igennem, inden vi begiver os over i Laboratoriet, Hr. Gilchrist“, sagde Kruse. „Af hvad De sagde i Byen, kan jeg tænke mig, at De ikke vil meddele os nogen af Deres Oplysninger, før vi har underskrevet Dokumentet.“

„Jeg har det med mig“, svarede jeg, „med Deres Tilladelse vil jeg hente det.“

Jeg forlod dem, gik op i mit Værelse, tog den af Sagføreren opsatte Kontrakt og skyndte mig ned til de andre. Idet jeg traadte ind, hørte jeg følgende Ord:

„Det er den tredje Kop, Carl — husk det!“

Jeg kunde ikke opfatte Kruses Svar, og de Ord, hans Kone havde udtalt, vakte kun et eneste Øjeblik en forbigaaende Opmærksomhed hos mig. Deres Betydning skulde senere gaa op for mig.

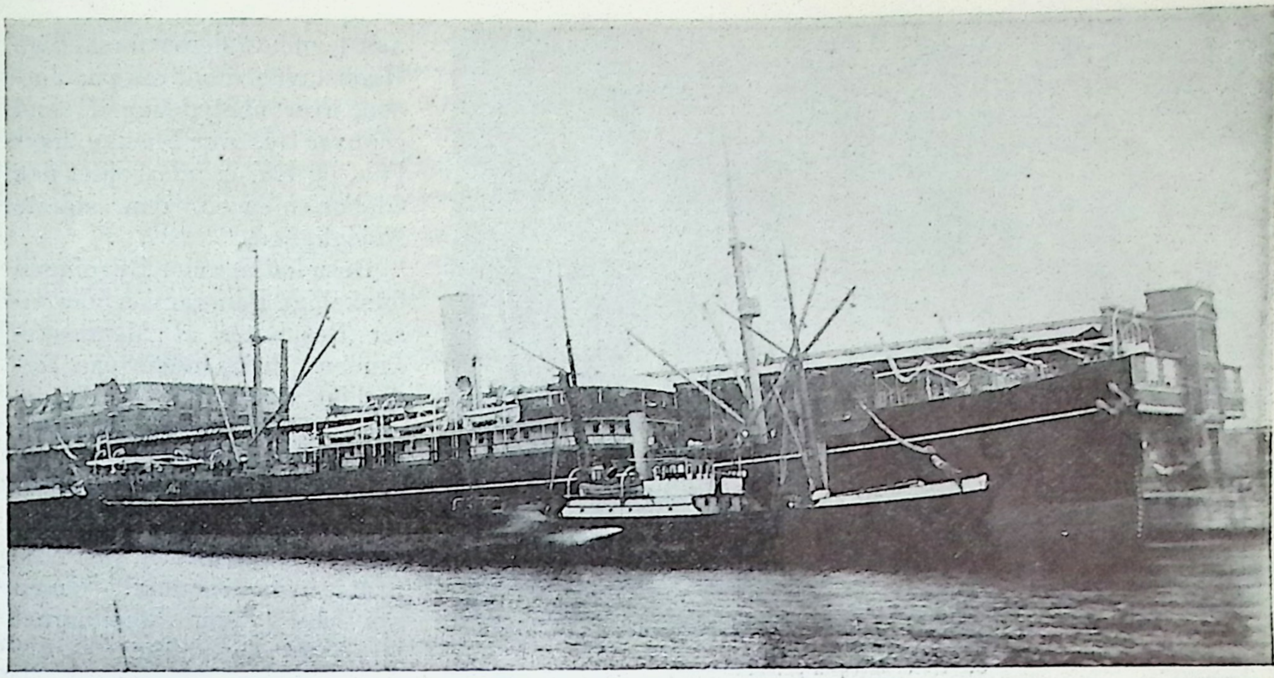
Lewin stod foran Kaminen med Hænderne paa Ryggen. Han bad mig ved en Haandbevægelse tage Plads. Fru Kruse satte sig ved Bordet, lod Albuerne hvile paa det og viste derved sine runde Armes smukke Linjer; hendes Øjne straalede, hendes Kinder blussede lidt, hun var unægtelig meget smuk. Men i det jeg kastede et hurtigt og skarpt iagttagende Blik paa hende, lagde jeg nu for første Gang Mærke til en vis Haardhed ved Linjerne om hendes Mund og opdagede, at ligeledes det blaa i hendes Øjne havde noget hvast ved sig, der lod mig ane mindre tiltalende Sider ved hendes Karakter.

Fortsættes.

ORIGINALTEGNING AF KNUD SØEBORG.

HR. MARTINIUS NIELSEN SOM GRINGOIRE.

„Siam".

Siam.

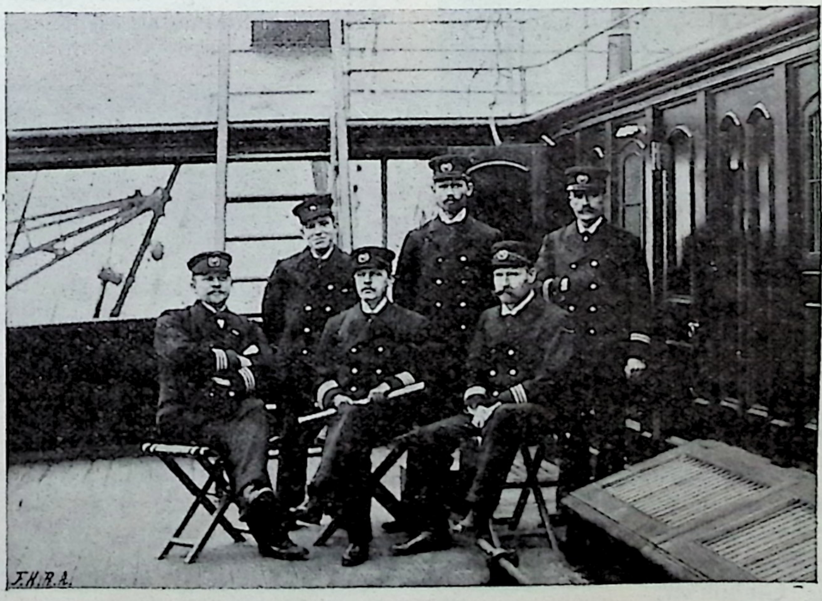
Vi bringer tre Billeder fra det østasiatiske Kompagnis store Damper, *Siam*, for at vore Læsere kan faa et varigt Minde om det smukke Skib, som vakte stor og berettiget Opmærksomhed, da det fornylig laa i Frihavnen og indtog Last.

Skibets Længde er 390 Fod, Bredden naar 45 og Dybden ca. 30 Fod; alle Lastene tilsammen har et Rumindhold af over 300,000 Kubikfod.

Hoveddækket omslutter to Overbygninger, til den ene Side Officersmessen, hvoraf vi bringer et Billede, og Kabyssen, paa den anden Side Passagerkahytterne.

Udstyrelsen er overordentlig solid og smagfuld med smukke, klare Farver, og enkelte Stoffer. Naturligvis besørges al Belysning af Elektricitet.

Skibet føres af Kaptajn Cold, der regerer over en lille Verden af 45 Mand.

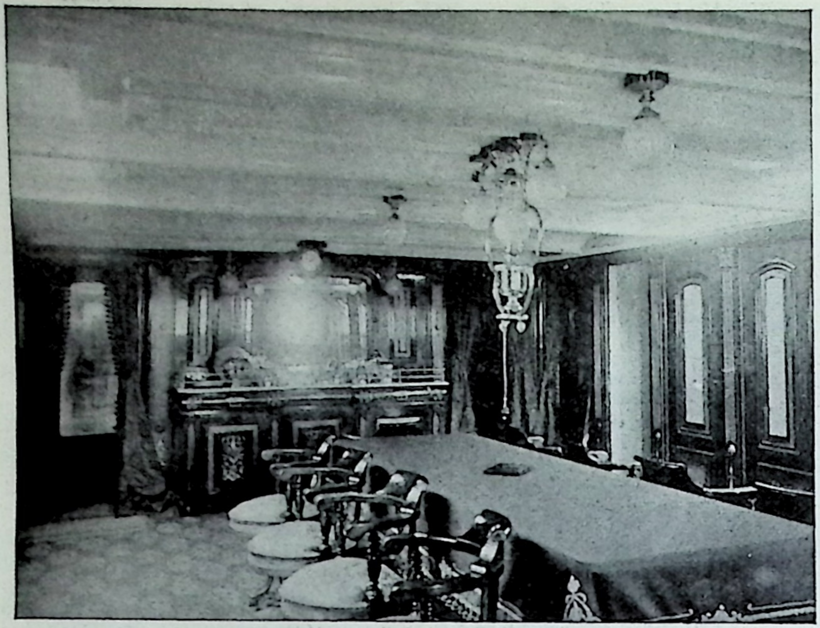

Officererne paa „Siam".

Forleden lettede det mægtige Skrog, og gaar nu til Hamburg og Antwerpen. Her lastes med Manufakturvarer og Jernvarer, og den samlede Last, der her fra Byen bestod af Cement, gaar derpaa til Siam, efter at have anløbet flere Kystbyer paa Vejen. Skibet kan være her tilbage om en 4—5 Maaneder.

Til de 20 Passagerer, der kan tages med, er indrettet ypperlige Kahytter, — kun 1. Klasses — og paa alle Maader er der sørget vel for dem. Men Billetprisen er ogsaa 1500 Kroner, Kosten iberegnet.

I de Dage, Skibet laa her i Havnen, var Tilstrømningen af nysgjerrige Københavnere aldeles overvældende. De fleste stimlede sammen paa Frihavnsmolen og beundrede Damperens ualmindelig smukke Holdning. Enkelte fik Lov at komme ombord, og iblandt dem saa man straks den første Dag Prins Valdemar og Prinsesse Marie. Før Afrejsen samledes en Del højtstaaende Marine-

Officerssalonen paa „Siam“.

kan genfinde deres forskellige Hjemstavne rundt om paa Jorden, hvor ubetydelige de end er; hver By, hver Flække, hver Flod og Høj er udarbejdet paa Globus'en med den største Nøjagtighed.

Desuden rummer Bygningen forskellige Panoramaer, der viser Resultater af Menneskeaandens Virksomhed paa forskellige Omraader, og Dioramaer og Grupper, Elevatorer, Kaféer i stort Udvalg. Hele Bygningen skal koste 4 Millioner Francs.

Etablissementet vil just ikke pynte, hvor det staar, — men saa hæsligt som Eiffeltaarnet bliver det dog aldrig.

officerer med Prinsen i Spidsen og drak Selskabets og *Siams* Skaal med Ønsker om, at denne Danmarks største og stolteste Fragtdamper maatte have Held og Lykke med sig paa sin første Rejse.

Verdensudstillingens Clou.

Blandt de utallige Forslag, der i de sidste Aar er bleven indleveret til Kommissionen for den store Verdensudstilling, der skal afholdes i Paris Aaret 1900, og som alle gaar ud paa at finde en Idé, der kunde samle hele Verdens Opmærksomhed om Udstillingen, har den berømte Geograf *Elisée Reclus' Jordglobus* foreløbig de største Udsigter til at blive virkeliggjort.

Meningen er, at Globus'en, der vil komme til at maale 36 Meter i Diameter, skal opstilles paa det store, halvrunde Terræn, der strækker sig nedenfor Trocadéro's berømte Taarne.

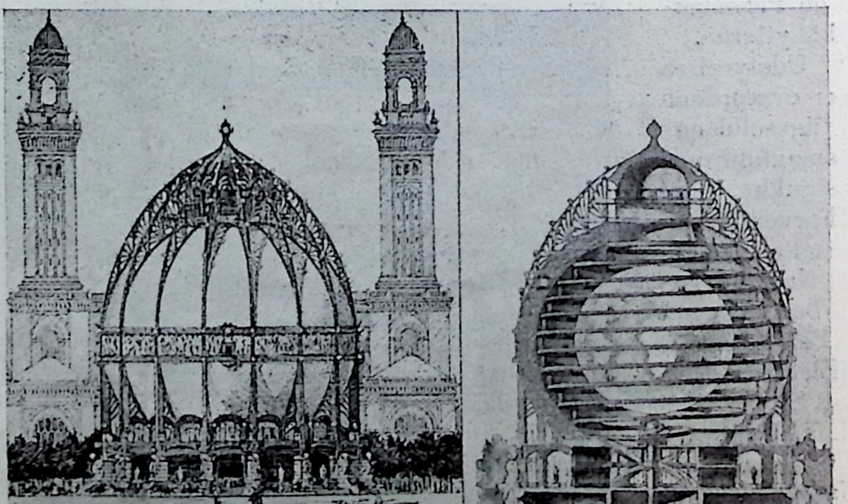
Vort ene Billede viser det Ydre af den Bygning, der skal omslutte Globus'en; paa det andet er den ydre Væg taget bort, saaledes at den indre Mekanisme kan ses. Ad en uhyre Spiralgang føres Beskuerne op omkring Globus'en, saa tæt ind dertil, at de

Flammedansen.

Da Serpentinedansen for nogle Aar siden holdt sit triumferende Indtog paa alle Variétéscener, skabtes et helt nyt Farvespil, en hel ny Skala af Farver.

Miss Loie Fuller, der paa sit Omraade kan regnes for en genial Kunstnerinde, fremtryllede ved Hjælp af et hvidt Gevandt og ved rig Benyttelse af den moderne Elektroteknik, Vidundere af koloristiske Virkninger, og hendes bedste Elev Miss *Leonore Foy,* der for Tiden optræder i Circus Variété i København, har udviklet sin Mesters Kunst end yderligere. Miss Foy optræder i 4 Dragter: som Perledronning, Sølvsommerfugl, Vandlilje og den magiske Ildfe.

Under Flammedansen bevæger Miss Foy sig

Elisée Reclus' Jordglobus.

paa en Kvadratmeter stor Krystalplade, som er anbragt i Scenens Gulv. Under denne Plade befinder sig tre Reflektorer, som sender sine intensive røde Straaler op igennem Glasset og holder Danserindens slanke Skikkelse i en stærk Ildbelysning. Fra begge Sider følges hun ligeledes af en glimrende Belysning og fra Scenens Loft falder en lignende Lyssøjle ned over Danserindens Hoved, for at belyse de Skygger, som fremkommer ved Kastet af det flagrende Gevandt. For at Skuespillet skal faa den rette Effekt, kommer det an paa, om Danserindens Bevægelser staa i god Harmoni med de af Reflektorerne fremkaldte Farver. Miss Foy bærer i denne Flamme- eller Ilddans et hvidt Gevandt, som er syet af 220 Meter Silke, det har en Længde af $3^1/_2$ Meter, og en Vidde af 50 Meter. Først er Dragten brændende rød, senere straaler den i de vidunderligste, forskelligt vekslende Farver. Stokkene, paa hvilke Dragtens Vinger sidde, har den respektable Længde af $2^1/_2$ Meter og ere fastgjorte paa Danserindens Arme, da hendes fysiske Kræfter ikke ere tilstrækkelige til at svinge Vingerne med Hænderne alene. Naar Miss Foy, ombølget af det lange, sorte, smukke Haar, begynder sin Dans paa den med sort beklædte Scene, oprulles der for Tilskuernes Øjne et henrivende Skuespil.

Miss Foy stammer fra en berømt Artistfamilie; hun er født i Nottingham i England. I en Alder af 3 Aar dansede hun paa Teatre Royal i Plymouth. Senere sang og dansede hun sammen med sin Søster. Da hun var 12 Aar spillede hun en fremragende Rolle i en Ballet, og i de senere Aar sang hun i Operaen og dansede i Balletten i Leicester. Da hun i Paris for første Gang saa Loie Fullers Serpentinedans, begyndte hun med stor Iver at studere denne for hende saa ukendte Kunst. — Den skarpe og dog saa indviklede Rytme, der giver sig til Kende i Forbindelsen mellem Farve- og Legemsbevægelserne, saa vel som Reflektorenes skarpe Begrænsning, udelukker Optræden af flere Danserinder paa en Gang. Naar der desuagtet, under den stadige Søgen efter noget nyt, har været gjort Forsøg i den Retning, saa kan man kun betegne det som en Vildfarelse, thi det ødelægger Virkningen.

Saaledes ser man ofte paa Udlandets store Scener Serpentinedanserinder, der pludselig standse, udsprede deres Gevandt og lade det blive til et Bagtæppe, paa hvilket Taagebilleder blive fremstillede.

Dette er Udartningen af en Kunstart, som ved den vidunderlige Fremtræden af en *Loie Fuller* og en *Miss Foy* bereder Tilskuerne en virkelig fornem og uforglemmelig Nydelse.

Flammedansen synes ikke vanskelig at udføre: Bevægelserne er jo saa simple, næsten mekaniske; men man aner ikke, hvilket Studium, hvilken fysisk Kraft her er nødvendig. Hertil

Scenens Belysning under Dansen.

kommer, at det stærke elektriske Lys skærer i Danserindens Øjne paa skæbnesvanger Vis. Miss Fuller maa til daglig gaa med blaa Briller og er næsten bleven blind. Lad os haabe, at Miss Foy slipper bedre fra disse farlige Eksperimenter.

Nordpolen tages i Besiddelse.

Opfindelsernes Konge.

Roman fra det 20de Aarhundrede. Af Frank Stockton. Paa Dansk ved Johannes Magnussen. (Fortsat.)

En Dag bemærkede de, der saa ud af Vinduet paa det øverste Dæk, at Vandet oven over var klarere end sædvanlig, og da man slukkede de elektriske Lys i det Værelse, der laa umiddelbart under Vinduet, kunde man næsten skelne de forskellige Ting. Der opstod straks et stort Røre om Bord paa *Dipsey*, og Resutatet af alle Iagttagelser blev snart dette, at der ikke var andet oven over Skibet end Vand og Luft.

I Begyndelsen for den Tanke som en elektrisk Gnist gennem alle, at man havde naaet det aabne Hav, som man troede, Nordpolen var omgivet af, men de, der var koldblodige nok til at tænke klart, opdagede snart, at hvis dette var Tilfældet, saa maatte dette Hav være langt større, end man havde antaget; for de var endnu langt borte fra Polen. En Ting var de imidlertid alle enige om: de maatte øjeblikkelig stige op til Overfladen.

Dipsey steg altsaa op, og et Øjeblik efter stod næsten alle paa Dækket, indaandede den rene Luft og stirrede omkring i det klare Solskin. Dækket var næsten ganske fladt og omgivet af et Rækværk. Plankerne var vaade og noget glatte; men det tænkte ingen paa, de tænkte kun paa de vidunderlige Omgivelser.

De var i en lille Sø, der var omgivet af høje og stejle Isbjærge. Disse funklende hvide Fjælde skød sig i Vejret til alle Sider, der var ingen Afbrydelse eller Aabning at se. Man var som indelukket i et stort Isfængsel. For Folk, der saa længe havde været nedsænkede i Havets Dyb, skulde man tro, det maatte være en Fryd atter en Gang at aande den rene, friske Luft og se det klare Dagslys. Men det var ikke saa. Den Luft, de indaandede, var skarp og kold, den skar dem i Halsen og Lungerne, fordi de var blevne vante til en langt blødere, mildere Luft. Da de kom ilende op fra de varme Kahytter, havde næppe en af dem tænkt paa, at det var nødvendigt at pakke sig godt ind. Nu løb de, næsten uden at vide af det, frem og tilbage paa Dækket for at holde sig varme.

Officererne brød deres Hjærne med at spekulere paa, hvordan denne mærkelige Issø kunde være bleven dannet. Det saa ud, som om den var opstaaet ved, at et stort Isbjærg var sunket midt imellem sine Fæller. Dette var imidlertid umuligt. Der gaves ingen Naturlov, som kunde forklare, at et Isbjærg forsvandt paa denne Maade. Gibbs tænkte, at det maatte være gaaet saaledes til: En Ismasse havde under særlige Forhold løsrevet sig fra sine Omgivelser og var drevet tilbage igen, men var bleven for stor til at gaa gennem den Aabning, den havde dannet; den var bleven liggende og frosset sammen med sine Omgivelser. Saaledes, mente han, var denne ensomme Sø opstaaet, der kun var tilgængelig for dem, der kunde hæve sig op i den fra Havets Dyb.

Pludselig stod Madam Block stille.

„Hvad er det for noget?" udbrød hun, idet hun pegede paa et mørkt Sted i Ismuren. Straks var alle Blikke vendt i den Retning. De saa en meget tydelig, uregelmæssig Plet, omgivet af næsten gennemsigtig Is.

Adskillige Kikkerter blev nu rettede mod Stedet, og de opdagede, at det var en Isbjørn, der laa ganske naturlig paa Siden, som om den sov, og var helt omgivet af Is.

„Den maa have lagt sig til at dø paa Isens Overflade," sagde Gibbs, „saa har der efterhaanden dannet sig Is oven over den, indtil den hvilede i denne kolossale Ligkiste."

„Hvor længe tror De, det er siden, at den lagde sig til at dø dér, Hr. Gibbs?" spurgte Sarah. „Den ser ud ganske som om den sov."

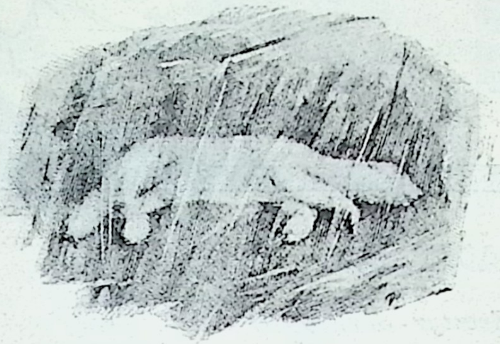
„Det kan jeg ikke sige", svarede han. „Det kan være flere Hundrede, ja flere Tusinde Aar siden."

„Det er skrækkeligt!" sagde Sarah. „Tanken derom faar mig til at gyse, skønt der ved Gud er nok at gyse over i Forvejen. Sam-

Rovinski.

my, jeg vilde ønske, vi kunde komme ned igen. Jeg vil helst bort fra dette frygtelige Sted med de rædsomme, funklende Mure, som ingen kan komme over, og med disse Ting, der har været indefrosne i tusind Aar. Uha, og saa er det saa koldt!"

Det lod til, at Sarahs Ord fandt Anklang hos dem allesammen. Hver enkelt af dem længtes efter at komme ud af denne kolde, frygtelige Luft og synke ned igen i Havets hyggelige, moderlige Favn. Kaptajn Jim Hubbell havde i nogle Minuter haft en Fornemmelse af Glæde over, at han igen en Gang stod paa Dækket af et Skib, som flød oven paa Vandet. Han følte, at han var i sit Element, og at den Tid var kommet, da han igen indtog en passende Stilling som Sømand; men denne Følelse forsvandt snart, og han erklærede, at hans Rygrad var lige saa stiv og kold som en lang Istap.

„Synes De ikke, det er bedst, vi gaar ned igen?" sagde Sammy. „Jeg synes, vi har set nok af dette her, og det er ikke til Spor af Nytte at være her."

„Jo, De har Ret", svarede Gibbs. „Lad saa alle gaa ned!"

Men det var ikke saa let for alle at adlyde hans Befaling. Det vaade Dæk var dækket med en tynd Isflade, og de, der havde staaet stille et Øjeblik, opdagede, at det var vanskeligt at frigøre deres Sko fra Dækket, medens adskillige af Mændene gled ud, da de gik hen imod Forlugen. Sarah Block fandt det fuldstændig umuligt at komme af Stedet. Hun havde en særlig Slags Sko paa, hvis Saaler var af tyk Filt, og da disse var blevne gennemblødte af Vand, var de frosne ganske fast til Dækket. Hun prøvede paa at gøre et Skridt og var lige ved at falde.

„Du gode Gud!" udbrød hun. „Lad dog ikke det Skib gaa ned og mig blive staaende her oppe!"

Hendes Mand og to af Folkene prøvede paa at hjælpe hende af Sted; men de kunde ikke faa Skoene løsnede fra Dækket; derfor blev Sammy nødt til at løse Skobaandene op, og saa løftede han og en anden Mand hende op af Skoene og bar hende hen til Lugen, som hun hurtigt slap ned igennem.

Da de saa alle var nedenunder, blev Lugerne tæt lukkede, og *Dipsey* begyndte at synke. Da den var kommet ned i en forholdsvis tempereret Dybde, og Folkene om Bord befandt sig i de varme og vel oplyste Kahytter, følte de en almindelig Tilbøjelighed til at gaa omkring og trykke hinanden i Haanden. Nogle af dem gav sig endogsaa til at synge Brudstykker af Viser, saa lettede følte de sig ved at være komne ud af den skrækkelige Luft deroppe.

„Mine Sko ser jeg naturligvis aldrig igen", sagde Madam Block, „og det er kedeligt, for de var saa dejlig magelige. Naar de i nogen Tid har været her nede i dette Vand, som næsten maa være lunkent i Sammenligning med det der oppe, saa smelter de nok og flyder op ad. Hvis de saa sætter sig fast paa Isen der oppe og fryser fast i en tusind Aar, hvad mener Du saa, Sammy? Ih, du store Gud, jeg gyser ved at tænke paa, at det skal passere mine Sko, som jeg har gaaet med hver Dag! Vil Du ikke have en Kop Te?"

„Det er skammeligt," tænkte Sammy, „at det ikke var Polakken, som frøs fast til Dækket. Vi andre kunde jo have været saa heldige, at vi ikke lagde Mærke til ham, da Skibet gik ned."

„Vi burde finde paa et Navn til den Sø der oppe," sagde Gibs, medens han var ved at skrive en Rapport om Dagens Begivenheder. „Skal vi kalde den „Clewe-Søen"?"

„Nej, lad være med det!" udbrød Sammy Block. „Hr. Clewe er for god en Mand til at faa sit Navn knyttet til det Hul. Hvis det endelig skal have et Navn, saa kan De jo kalde det „Frostsøen"!"

„Ja, det er et godt Navn," svarede Gibbs, og saa kaldte de den det.

XI. KAPITEL.

De tror, det er Polarhavet.

Passagererne paa *Dipsey* besluttede nu, at de ikke igen vilde stige op i de Huller, der tilfældigvis kunde findes i Isen, og sejlede roligt videre indtil den tredje Dag, efter at de havde opdaget Søen. Da lød pludselig den elektriske Klokke, der stod i Forbindelse med det tunge Lod, som altid hang under Skibet, og meldte dem, at Loddet havde rørt ved Bunden. Denne Lyd satte hele Skibets Besætning i Bevægelse. Paa hele den undersøiske Tur var de endnu ikke kommet langt nok ned noget Steds til at kunne være i Nærheden af Havets Bund.

Naturligvis blev der straks givet Befaling til at stige op, og samtidig blev et mindre Undersøgelseslys rettet opad gennem Skylightet. Til deres Skræk kunde de tydelig se Ismasser, der som en graa Sky svævede oven over dem.

Fortsættes.

Ridder Rap og Ridder Ro.

De hjemløse Svendes Vexelsang i Æventyr-Sangspillet

„MOLBOERNE."

Texten af HERMANN PETERSEN.
Musiken af OLFERT JESPERSEN.

Marcia.

DET NORDISKE FORLAG –
MUSIKFORLAGET HENRIK
HENNINGS – KØBENHAVN.

FRA POL TIL POL

UGENS REVUE.

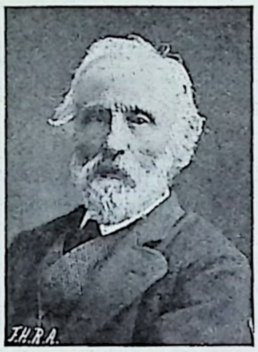
DIREKTØR *G. A. Hagemann* fratræder Stillingen som Præsident for Ingeniørforeningen, idet Foreningens Love ikke tillader, at den samme Mand sidder inde med Præsidiet i mere end tre Aar i Træk. I dette Tilfælde kommer Lovene sikkert til at fortryde deres Bedrift, thi Direktør Hagemann synes ganske uundværlig paa denne Post.

Direktør Hagemann.

Men mange andre Hverv optager ham. Han er en af Landets mest fremragende Begavelser, paa mangfoldige Omraader maaske den ypperligste, vi har. At opregne hans Foretagender her vilde være meningsløst og ugørligt. Alle kender dem, han selv sidder midt i Arbejdet for dem, hans Intelligens har aldrig været saa lysende klar som netop nu, hans Energi aldrig saa frisk. Hans Livsværk udfolder sig nu i fuld Blomstring. Vi sender ham derfor blot en beundrende Hilsen, og opsætter alle Detaljer til en anden Lejlighed.

En anden fremragende Mand har Krav paa at mindes: Arkitekten Etatsraad *Herholdt,* som den 13. Marts fylder sit 80. Aar. Adskillige af de nobleste og stilfuldeste Bygninger her i Landet skyldes ham. I København kan nævnes Universitetsbiblintheket, Nationalbanken, M. E. Grøn & Søns Handelshus ved Studenterforeningen, Botanisk Laboratorium, Bikuben o. a. Desuden flere Herregaarde og monumentale Bygninger i Provinsbyerne. Han har restavreret mangfoldige Kirker med fin Smag, og vedligeholdt andre Levninger fra ældre Tider med største Kyndighed. Han er mere national end nogen af de ældre Arkitekter, og af den hjemlige Murstensarkitektur har han større Fortjeneste end enhver anden. Sine Motiver hentede han fortrinsvis fra den danske Middelalder; ogsaa fra den italienske Renæssance hentede han Impulser, men gennemførte dem næsten altid med personlig og solid Smag. Den fineste af vore yngre Arkitekter, Professor Storck, har gaaet i den Herholdtske Stilskole.

Etatsraad Herholdt.

Københavns populære Panoptikon har fra første Marts faaet en ny Direktør. Hr. *Vilh. Pacht,* som hidtil har resideret nede i det lille Hus v. Raadhuset, hvor levende Billeder og mangfoldige andre ny og mærkelige Ting var at se, er nu flyttet op i den store evropæiske Institution ved Frihedsstøtten. Den joviale, energiske lille Mands overordentlige Sans for Aktualitet vil sikkert blive til stor Nytte for Panoptikon, som herved forhaabentlig definitivt forlader de onde Veje.

Direktør Pacht.

Det kgl. Teater har faaet sig en ny Bassanger til Erstatning for den bortdragende Hr. Emil Holm. Den ny Sanger hedder *Max Müller* og debuterede forleden Dag som Haremsvogteren i Mozarts kaade og fortryllende Opera Bortførelsen fra Seraillet. Hans Stemme lød smukt, med en dyb, ren Klang, men om personlig dramatisk Opfattelse var der ikke Tale, og Lunet syntes noget spinkelt. Men alt dette kan jo komme.

Sangeren Max Müller.

Dødsfald.

Den danske Skuespillerstand, som stadig maa høre meget ondt, naar man sammenligner den med tidligere Tiders, er bleven befriet for det sidste Minde om den gyldne Tid, i det Instruktør *Vilhelm Holst* er død i en Alder af 91 Aar. Han var ingen stor Skuespiller, men ved sin stiliserede Naturlighed passede han saare vel ind i det Ensemble, som skabtes paa den danske Nationalscene i Tiden 1830—1860. Af mangfoldige gamle Damer mindes han stedse som de store svundne Tiders Christian Zangenberg.

Instruktør Holst.

Den gamle Overpostmester *H. G. Petersen,* som i Fjor tog sin Afsked efter en 60aarig Embedstid, er forleden død. Den Tid, hvor han be-

Overpostmester Petersen.

styrede det danske Postvæsen, var i særlig Grad rig paa Reformer og Nydannelser, og hans Betydning for Postvæsenet er der igennem bleven overordentlig.

Fra Algier meldes, at Generalmajor, Kammerherre *Brun* er død under et Ophold der i en Alder af 74 Aar. Han hørte til den bekendte Brunske Slægt, fra Herregaarden Krogerup ved Humlebæk.

Kammerherre Brun.

Han var en højtanset Artilleriofficer, der havde deltaget i begge de slesvigske Krige, og senere havde han som Chef for 1. Artileribataillon o. Københavns Søbefæstning spillet en vigtig Rolle i forskellige større militære Kommissioner. Gennem sin Hustru, f. Bluhme, stod han Hoffet nær. Den Afdøde var kendt som en ualmindelig human Officer. Hans ældste Søn er Gesandt i Washington, en Datter er gift med Hofjægermester Wichfeld til Engestofte, en anden med Hofjægermester Tesdorpf til Pandebjærg Gaard.

Spanien og Amerika. Efter den amerikanske Krydser „Mayne"s Undergang i Havannas Havn og efter den spanske Gesandt *Dupuy de Lomes* mærkelige Optræden (med at skrive injurierende Breve om Præsident Mac Kinley), er Forholdet mellem de to Magter blevet saa

Gesandt D. de Lome.

General Woodford.

spændt, at man hvert Øjeblik maa befrygte en Krig. *Dupuy de Lome* er nu kaldt tilbage fra sin Post i Washington, og den amerikanske Gesandt i Madrid, General *Woodford*, der stadig fører det skarpeste Sprog, holder sig stadig rejseklar med pakkede Kufferter.

Norske Politikere.

Den nye Regjering.

Koalitionsministeriet Hagerup er afløst af en ny Venstreregjering med Statsminister *Steen* i Spidsen.

Vi bringer idag det nye Ministeriums Portræter.

Af Ministeriets Chef, Statsminister *Steen*, som nu for anden Gang har overtaget Rigsstyrelsen, har vi tidligere bragt en Biografi i vor Artikel om de tre politiske Partiers Førere.

Den nye Regjerings anden Chef, dens Statsminister i Stockholm, *Otto Albert Blehr* har samtidig med sin Udnævnelse feiret sin 51 Fødselsdag. Han tilhører saaledes en yngre Generation af norske Politikere end Steen. Blehr er født i Stange paa Hedemarken 1847. Efter at have taget juridisk Eksamen med bedste Karakter virkede han som Sagfører i Søndfjord, blev 1888 udnævnt til Foged i Sønd- og Nordfjord og samme Aar ved Juryens Indførelse til Lagmand i Haalogalands Lagdømme. Blehr kom allerede som meget ung Mand ind i det politiske Liv, som han senere har ofret sig helt for. I 1883 valgtes han til Stortingsmand for Nordre Bergenhus Amt og repræsenterede dette paa Stortinget, saa længe Venstre var ved Magten i Amtet til 1888. Paa Tinget vakte han straks Opmærksomhed, og det varede ikke længe før han blev en af Venstres mest indflydelsesrige yngre Mænd under Johan Sverdrups og Steens

Statsminister Blehr.

Førerskab. Som saa mange andre norske Politikere har han flittig deltaget i Pressens politiske Diskussion, og hans Slagfærdighed er som Regel ikke af mindre Virkning i det skrevne Ord end i det mundtlige Foredrag.

Af den nye Regjerings øvrige Medlemmer har Justitsministeren *Ole Anton Qvam* det længste og mest betydningsfulde parlamentariske og politiske Liv bag sig. Qvam er født i Molde 1834. Efter at have taget juridisk Eksamen praktiserede han i længere Tid som Sagfører og Advokat i det Trondhjemske, blev 1885 Sorenskriver i Guldalen og 1889 Lagmand i Frostatings Lagdømme. Efter at have staaet som Justitsminister i det første Steenske Ministerium blev han udnævnt til Amtmand i det Nordre Trondhjems Amt. Allerede i 1874 valgtes han til Stortingsmand for nordre Trondhjems Amt og gjenvalgtes helt til 1891.

Justitsminister Qvam.

Qvam er en sjelden energisk og viljekraftig Politiker, som forfægter sine Synsmaader med uforfærdet Djærvhed.

Vilhelm Andreas Wexelsen, der i det nye Steenske Ministerium indtager den samme Plads som Kirkeminister som i det første, er født i Klæbu 1849. Han har i en Aarrække virket som Præst i det Nordenfjeldske. I 1883 valgtes han til Stortingsmand fra nordre Trondhjems Amt. Wexelsen er i Besiddelse af en bred Veltalenhed med et gejstligt Præg og visse Reminiscenser fra den Grundtvigske Folkehøjskoleaand. Han har været en af de mest benyttede Folketalere under de sidste Aars politiske Valgkampe.

Kirkeminister Wexelsen.

Forsvarsminister Holst.

Den nye Forsvarsminister *Peter Theodor Holst* er født 1843. Han blev Officer 1863 og har gjort Tjeneste som Ritmester i det Nordenfjeldske, hvor han i 1886 valgtes til Stortingsmand fra Trondhjems Amt, som han siden har repræsenteret.

Hans Hein Theodor Nysom, der indtræder i Statsraadsafdelingen i Stockholm, er en Mand paa 53 Aar. Han blev Officer i 1866 og indtraadte efter nogle Aars Forløb i Statens Kanalvæsen, hvor han var Arbejdsbestyrer fra 1874. I 1891 gik han ind i det første Steenske Ministerium som Arbejdsminister og indlagde sig i denne Stilling stor Fortjeneste af Planlæggelsen af norsk Jernbanebygning. Hans Navn er ogsaa knyttet til det Forslag til ny Arméorganisation, som blev optaget af Johan Sverdrup og bifaldt under dennes Ministerium. Efter Venstres Sejer i Kristiania blev han i 1894 Hovedstadens Repræsentant paa Stortinget, hvor han blandt andet, som det vil erindres, var en af Forslagsstillerne til 7-Juli-beslutningen.

Statsraad Nysom.

Af de nye Medlemmer er *Jørgen Løvland* den, som har det største politiske Navn. Han er født i Evje i Sæterdalen 1848. Løvland virkede længere Tid som Lærer i Kristianssand og senere som Amtsskolebestyrer, ligesom han en Tid var Redaktør for Venstrebladet „Kristianssands Stiftsavis“.

Arbejdsminister Løvland.

Som Jernbanekomiteens Formand har han nedlagt et betydeligt Arbejde i Jernbanespørgsmaal og har særlig stor Fortjeneste af Rigstelefonvæsenets Ordning. Han er nu blevet Chef for Arbejdsdepartementet.

Den nye Finansminister *Elias Sunde* er født i Flekkefjord i 1851. Som ung Mand kom han ind til Kristiania, hvor han senere etablerede et Rørlæggerværksted, der i Aarenes Løb stadig er udvidet, til det nu er blevet en af Hovedstadens største Engrosforretninger i Branchen. Med sit aabne Syn for Forholdenes Udvikling, sit praktiske Blik og sin uopslidelige Arbejdskraft har den stille, støtte Vestlænding i en forbavsende kort Tid vist at gjøre sig omtrent uundværlig i Kristiania, hvor hans Navn er knyttet til et Utal af Foretagender. En slig Mand gaar naturligvis ikke længe upaaagtet i et ungt, fremadstræbende Samfund, og Sunde har maattet lægge Ryg til. I 1893 valgtes han til Hovedstadens Repræsentant paa Stortinget, og allerede før var han af Højre sat ind i Kommunestyrelsen. Da Venstre fik Magten i denne, blev Sunde straks valgt til Ordfører. Sunde hører til de uomstridte Dygtigheder, som Meningsfæller og Modstandere enes om at anerkjende. Taler er han egentlig ikke, men han raader over en rolig, klog Fremstillingsevne, og hans Ord er altid sikre paa at høres.

Finansminister Sunde.

Regjeringens Indenrigsminister Statsraad *Thilesen* har i en Aarrække drevet omfattende Sagførervirksomhed i Drammen og er en i mange betydelige Foretagender interesseret Forretningsmand, under hvis Ledelse han har lagt udpræget administrativ Dygtighed for Dagen. I det egentlige politiske Liv har hans Deltagelse hidtil endnu ikke havt Anledning til at sætte Mærker.

En helt ny Mand i det politiske Liv er ogsaa Statsraad *Løchen*, der indtræder som Medlem af Statsraadsafdelingen i Stockholm. — L. er endnu en ung Mand, der nyder den største Anseelse i Fagkredse som en skarp Jurist. Han har tidligere drevet Advokatforretning i Kristiania og i de sidste Aar været konstitueret Assessor i Højesteret.

Statsraad Løchen.

„Hver 8. Dag“s Præmiegaade Nr. 24.

Vi laa i Krig med Nabolandet,
hvorved vi misted et og andet
som for Eksempel Halland, Hveen
foruden Blekingen og Skaane.
Hér var det at jeg fik Ideen,
og ved at se den samme Maane
belyse en saa hjemlig Strand
som ovre i mit Fædreland,
betænkte jeg mig ikke paa
at tage, hvad jeg kunde faa
indsamlet her, og hjemme vidste
jeg snildeligt at sætte sidste
paa Resten af mit stjaalne Fund,
saa det saa ud, som om mit Hele,
de tre i Sverrig laante Dele
var samlet ind paa hjemlig Grund.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *20. Marts 1898* under Adr.: „Hver 8. Dag“s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K. Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag“s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger. Se iøvrigt Betingelserne i „Hver 8. Dag“s Nr. 22.

Løsningen paa Præmiegaade Nr. 22 var

Uhlaner.

Ialt indkom 4554 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie: Kontorist *P. Hansen, Aalborg*. 2. Præmie: *Blum-Hansen*, Assistent, *Kallundborg*.

Skien, Ibsens Fødeby.

Henrik Ibsen.

Af Sven Lange.

Ibsen er fra Evropa tilfældig kastet ind paa Norges Kyst; alle hans Forfædre var fremmede Folk. Langt tilbage var der en Smule dansk Blod i Slægtens Aarer, men det blev snart i den Grad blandet med tysk og skotsk Blod, at det helt forsvandt.

Norsk er han ikke.

Tysk er hans Spekulationssyge, hans Hang til at fordybe sig i abstrakte Ideer, hans Skyhed lige over for Livets rige Uvilkaarlighed, hans Evne til Logik og konsekvent Tænkning, — alt det, der former hans Digtning til det, den er bleven. Og Kærnen deri: hans høje Idealisme, de haarde, ubønhørlige Krav, han retter til Menneskeheden, sammen med den mørke, tunge Farve, hans Aand har, — den kan direkte føres tilbage til Puritanismen i Skotland.

Af særegent norske Ejendommeligheder vil man næppe kunne finde en eneste i hans Liv og i hans Digtning.

Han er født den 20. Marts 1828 i den lille By Skien, hvor hans Fader var Købmand. Denne Fader var ved Sønnens Fødsel en rig og højt anset Mand; hans skarpe Vittighed og bidende Humor gjenfindes hos Sønnen; blot er Vittigheden her bleven til bitter, flængende Haan, og Humøret til blodig Ironi. Hans Moder og hans Bedstemoder var stille, strænge, gode Kvinder, meget indesluttede, stærkt religiøst grebne; hos Henrik Ibsen finder man ogsaa enkelte af disse Egenskaber i potenseret Grad.

Da han var otte Aar gammel, gik Faderen fallit, og det rige, overdaadige Liv, Familjen hidtil havde ført, var for stedse forbi. Den maatte flytte ud i en lille, forfalden Landejendom, Gaarden Vensløb uden for Byen, og her henlevede Drengen nu i 8 Aar et stille, fattigt Liv.

Af det Billede, man gennem Digterens egne Meddelelser og gennem Breve fra ham selv og hans Familje faar af ham, ses det, at han paa den Tid var en sky og sær Dreng, der mest gik for sig selv og aldrig legede. Naar han blev drillet, holdt han sig længe tavs, men fór da op i Raseri. Han syntes at gruble over alt, hvad han saa, — og han saa kun det, som de andre gik uden om med Angst og Uhygge. Gabestokken i Byen fyldte ham med dyb Eftertanke; Raadhusets Kælder, bag hvis Gitre han skimtede blege og skumle Ansigter, den barbariske „Daarekistes" Rædsler, Kirkens tunge Alvor, — alt dette tiltrak ham paa særegen og forunderlig Vis.

Og den pietistiske Bevægelse, der den Gang under Præsten Lammers Ledelse bredte sig over Norge netop med Skien som Udgangspunkt, satte hans mørke Barnesind i det hæftigste Oprør.

Ellers syslede han med gamle Bøger, som han

Ibsens Fødested (Huset nærmest Kirken).

fandt paa sin Faders Loft, og fortabte sig i deres besynderlige Billeder, eller han malede Papfigurer og satte dem paa Træklodser; i al Ensomhed sad han der og digtede sine første, spæde Dramer.

Kunstner vilde han være, Bygmester, Arkitekt. Men han blev Apotheker.

I Byen Grimstad, der var endnu mindre og langt mere stillestaaende end Skien, fik han Plads som Apothekerlærling, da han var 16 Aar gammel.

I de Aar, han var her (1844—49) udvikledes hans første menneskelige Ejendommelighed under stærk Gæring.

Dette lille bitte Samfund, hvor en doven, vanemæssig Dyd bredte sig mageligt ud over alle Livsytringer, og hvor al Personlighedstrang betragtedes som latterlig og udskejende, det gav Ibsen hans første Indtryk af Samfundet og Livet overhovedet. Trodsen og Forundringen over, hvad han her saa omkring sig, fulgte ham længe, og plantede i hans Sind den Maalestok for godt og ondt, værdifuldt og usselt, som han senere anvendte paa andre Forhold. Verdenssamfundet blev længe for ham Grimstadssamfundet, set i Forstørrelsesglas. Derfra kommer det, at Idéen i hans revolutionære Dramer nu kan synes os for snever og dogmatisk; men tillige fik hans Vrede en særlig Intensitet, fordi han fra først af saa' enkelt og groft paa alt.

Imidlertid maatte der ydre Paavirkning til, for at denne revolutionære Stemning kunde løsnes i hans Sind.

Den kom gennem den Oprørsaand, som netop paa den Tid, Foraaret 1848, fejede gennem Evropa. Selv op til Grimstad naaede et Pust deraf, og den unge Ibsen inddrak den af fulde Lunger.

Saa skrev han „*Catilina*“, Anarkismens Forherligelse.

I al Stilhed havde han forberedt sig til Examen artium. Latin skulde der til, og blandt Latinerne Cicero og Sallust; i deres Skrifter fandt Ibsen sin Helt. Men højst karakteristisk er det, at han straks vender sig vredt og trodsigt mod de Kilder, hvoraf han øser. Disse havde fremstillet Catilina som en fordærvet og desperat Lykkejæger, der af pur Egoisme oprøres mod Samfundet; Ibsen ved det bedre. Catilina er jo den første *Personlighed,* han møder paa sin Vej, den første Skikkelse, hvori han tør nedlægge sin inderste Sjæls Sympatier, sin begejstrede Idealisme:

Hvis blot et Øjeblik jeg kunde lyse
og flamme som en Stjærne i sit Fald, —
hvis blot jeg én Gang med en herlig Daad
fik knyttet mig og Navnet „Catilina“
til Ry og til udødelige Sagn, —
da skulde jeg med Fryd, i Sejrens Stund,
forlade alt, — ty til en fremmed Strand;
jeg skulde støde Dolken i mit Hjærte:
dø fri og glad; thi da jeg havde levet.

Saa ideelt lader han Catilina tænke.

Og dette stemmer ganske nøje med hans egne Ideer paa den Tid.

Hans Søster har fortalt om en Samtale, hun netop da havde med ham.

Han sagde, at han ønskede at naa op til „det største og fuldkomneste af alt, som kunde naaes i Storhed og Klarhed“.

„Og naar Du da havde naaet det, hvad vilde

Grimstad.

Du saa?“ spurgte hun. „Da vilde jeg dø“, svarede han.

Saaledes bliver Catilina en sympatisk Helt. Men Selvironien, der allerede paa den Tid slumrede i ham, og den dybe Forstaaelse af Modsætningen mellem Evne og Higen, mellem Vilje og Mulighed i Menneskets Natur, som i hans senere Digtning skal give sig saa uforglemmelige Udtryk, den spores allerede her. Catilina bliver en Helt, men en sjælelig forkrøblet Helt; dette Ungdomsideal er som det første Udkast til hans Alderdoms Helte: Solness og Borkmann — en skamskudt Napoleon.

Og i de to Kvinder, der omgiver ham, finder man Urtyperne for de to Arter af Kvinder, der senere skal give hans Digtning dens Præg: den blide *Aurelia* bliver Typen paa de svage, kærlighedsfulde, uforskyldt Lidende, mod hvis skære Hvidhed Samfundsbrutaliteten staar saa mørkt og haardt: Eline, Margrethe, Fru Bernick. Den vilde *Furia* er Typen paa Valkyrienaturerne i de senere Dramer, Hævngudinderne, der ægger til Kamp for at søndre og dræbe: Hjørdis, Hedda Gabler og mange andre. Men lige abstrakte er de to Prototyper og abstrakte bliver Typerne ved at være.

Stykket fandt Teatrene lukket for sig, og da Forfatteren ved Hjælp af en opofrende Ven endelig fik det trykt, vandt det aldeles ingen Opmærksomhed. Det blev solgt i c. 30 Exemplarer og Kritiken tav.

Og i Grimstad gaar Ibsen endnu et Aars Tid eller to om som Apotekerlærling. Sit første Drama skrev han i de Aften- og Nattetimer, han kunde stjæle fra sin Butik; sikkert er dette Grunden til, at saa mange af dets Scener foregaar i Mørke, ved kunstigt Lys. Selv blev han mere og mere sær og indesluttet. Han var lidet afholdt i Byen paa Grund af sine Karikaturtegninger af Bedsteborgerne og de bitre Epigrammer, han satte i Omløb. I Selskab og paa Baller staar han grublende for sig selv i en Krog; han udspejder de dansendes Miner, og fantaserer sig ind i, hvilken Kval og Smerte der dølger sig bag de unge Pigers Smil, bag Kavallerernes Latter og kaade Ord. Han er stedse ensom, gammelklog, og hans erotiske Længsler omskabes i Anelser om et ulegemligt Drømmeideal.

Saaledes var han, da han i Marts 1850 kom ind til Kristiania for at tage sin Studentereksamen. Forinden skrev han i en Pinseferie et lille 1 Akts versificeret Drama: „Kæmpehøjen“, som endnu ikke er udkommet paa dansk, men som i disse Dage har set Lyset i tysk Oversættelse paa S. Fischers Forlag i Berlin. Stykket er kun lidet interessant; i Form og Indhold, i Rytmer, Stemning, Tankegang er det en slavisk Efterligning af den Oehlenschlägerske Digtning, blot malet frem i lidt stærkere Farver. Slutningslinjen, hvor Heltinden Blanka spaar, at Norden en Gang i Fremtiden skal rejse sig „lys og høj til Aandsdaad paa Tankernes Hav“, viser dog Ibsens personlige Synsmaade, og hans Tro paa sin Fremtid.

Stykket blev tre Gange opført paa Kristiania Teater og Kritiken var velvillig.

Ibsen i 30-Aars Alderen.

Ibsen opgav nu alle Studier og levede nogle Aar i stor Fattigdom. Uklart begejstret for de socialdemokratiske Idéer, som hans Venner bragte, paavirket snart af Paludan-Müller, snart af Oehlenschläger, snart af A. Munch, syntes han at have mistet sin Personlighed. Han stiftede et Blad, „Manden", og digtede det fuldt af kedelige og tomme Vers; han skrev et mislykket Stykke: „Sankthansnatten", der blev opført paa Bergens Teater, men som faldt ganske til Jorden.

Han blev efterhaanden bitrere end nogensinde før. Den personlige Modgang, i Forbindelse med den Skuffelse, han led ved at se de oprørske Idéer, han sværmede for, knuste og knægtede over alt i Evropa, ogsaa i Norge, fyldte ham med et Had og en Foragt, som denne Gang betød noget, da den var rettet mod bestemte Personer i det offentlige Liv, og tog Sigte paa faktiske Forhold.

I hans ydre Forhold indtraf der imidlertid en gunstig Vending, idet han blev ansat som Sceneinstruktør ved det nyoprettede Bergens Teater, og fik et Stipendium for i Udlandet at studere sin Kunst. I København fik han paa Scenen Lejlighed til at se den opdukkende Realisme i Høedts Skikkelse kæmpe mod den Heibergske Skoles akademisk-idealistiske Aand; i Dresden, hvor han derpaa rejste hen, møder han et beslægtet Fænomen.

Han kom tilbage, fuld af nye Ideer om dramatisk Kunst og Teaterteknik, og de efterfølgende 10 Aar, hvori han var knyttet til norske Scener som Instruktør, har haft den største Betydning for hans Digtnings Form.

Der var netop paa den Tid en stærk national Strømning oppe i Norge; Asbjørnson og Moe havde fremdraget en Skat af Folkepoesi, Bjørnson kom snart efter. Løsnet blev: Norsk Kunst og norsk Digtning.

Ibsen fulgte Strømningen, skønt modvillig. Han fik hurtig Øje op for Bevægelsens Vrangsider: alt det udvendige Gøgl og Flitterstads, som det store Publikums Smag forlanger og hænger ved, naar det er der, — og han havde Tilbøjelighed til at gøre dette til ét med Bevægelsen selv. Men han fulgte den, for saa vidt som Æmnerne i hans følgende Dramer alle blev nordiske.

Det første var *„Fru Inger til Østråt"*, der for os nu nærmest har Interesse som den tidligste Aabenbaring af Ibsens specielt *dramatiske* Geni. Man ser her, hvor meget Teknik han allerede nu har lært af de talrige franske Dramer, han havde sat i Scene, og af de teoretiske Lærebøger om Dramaets Kunst, han havde læst. Men som Bud fra Ibsens Per-

Ibsens første Bolig i Kristiania.

sonlighed betyder Stykket ikke stort. Stoffet har næppe interesseret ham meget.

Det samme gælder det næste Arbejde: det lyriske Kærlighedsdrama: *„Gildet paa Solhaug“*. Det er bygget over Stemninger fra norske Folkeviser, som rent literært havde interesseret Ibsen; men han har kun lagt meget lidt af sit eget Sjælsindhold deri.

Imidlertid blev Opførelsen en Sukces for Forfatteren, — den første, han havde haft. Fra Bergen gik Stykket til Kristiania, København og Stockholm, og over alt blev det hilst med Bifald. Ibsens Navn begyndte at blive kendt i Norden.

Det sidste Drama, Ibsen skrev under sin Læretid ved Bergens Teater var det mislykkede *„Olaf Liljekrans“*, der netop nu er udkommet for første Gang. Ogsaa dette Stykkes Motiv er hentet fra Folkeviserne, og er i kunstnerisk Henseende, — ikke mindre end i psychologisk — i høj Grad vaklende.

Den romantiske Strømning, der ved den nationale Poesis Gennembrud i Norge ogsaa var ledet ind i Ibsens Sind, var nu i Færd med at gære af hos ham. I de sidstnævnte Dramer fører Romantiken en bitter Strid med Forfatterens oprindelige Sympatier for Realitet. Personerne taler snart paa Vers, snart paa Prosa, og deres Ræsonnementer bevæger sig snart i det blaa, snart paa fast Grund.

Ibsen i 40-Aars Alderen.

Da Ibsen i 1857 forlader Bergen for at overtage Sceneinstruktørposten ved „Det norske Teater“ i Kristiania, er han en i teknisk Henseende vel udlært Kunstner, men som Digter er han endnu kun en stor Mulighed. Da var han 29 Aar.

I Hovedstaden var den nationale Bevægelse paa sit Højdepunkt, og i „Kristiania Teater“ havde Bevægelsen sit Brændpunkt. Teatret ledede des af en dansk Instruktør, og danske Skuespillere, med Vilhelm Wiehe i Spidsen, spillede et dansk Repertoire. Mod denne Institution rettede de norske Nationale deres ubændige Vrede. Angreb fulgte paa Angreb og „Det norske Teater“ blev oprettet som en Elevskole for norske Skuespillere. Her var Ibsen Instruktør, mens han skrev „Hærmændene paa Helgeland“, det første Arbejde, hvor hans Evner træder frem i deres fulde Ejendommelighed.

Ibsen har nu vendt sig fra den romantiske Folkevisestil, som han aldrig fandt mere; i *Sagastilen* er „Hærmændene“, skrevet. Dens knappe, tungt glødende Repliker, dens æggende Vid, dens enkle, storstilede Handling blev Aabenbaringer for Ibsen; her fandt han sin Kunsts første store Læremester. Og i de Menneskeskæbner, som her berettes om, genfandt han dem, der i hans tidligste Ungdomsdrama, i *„Catilina“* havde bevæget ham: Den tragiske Modsætning mellem Ævne og Vilje, mellem Higen og Mulighed.

Dette Stykke kom Sagastilen saa nær, at Tidens æsthetiske Smag fandt det for realistisk, — J. L. Heiberg skrev „raat“, og Kristiania Teater forkastede det. Først i 1861, da de danske Skuespillere var fordrevet fra Teatret, blev det opført.

Derefter (1862) følger et svagt Arbejde; *„Kærlighedens Komedie“*. Ibsen var endnu for lidt vant til at tumle med Nutidsmennesker, og hans Form var saa lidt moderne, at han nødsagedes til en saadan Urimelighed som at skrive Komedien paa Vers. Dertil kommer hans abstrakte og inderst inde spidsborgerlige Syn paa alt, hvad der hedder Kærlighed. Ingen Dødelig kan nu interessere sig for disse spidsfindige Ræsonnementer, som med en irriterende Konsekvens fører til et givet Resultat, men som er Livet ganske fremmede. Stykket er lige saa ideelt ment, som det er kedsommeligt.

Heldigvis tog Ibsen snart Revanche: Aaret efter var det mægtige: *„Kongsæmnerne“* færdigt, — efter Digterens eget Udsagn fuldført i Løbet af 6 Uger.

Stykket er løsere bygget end de foregaaende, mere episodisk; men hvert Optrins dramatiske Magt er lige saa betydelig som det Totalindtryk, Dramaet giver. De enkelte Menneskers Tro paa og Tvivl om deres *Kald* havde ogsaa i tidligere Tid interesseret Ibsen; her er det følt med stor personlig Smærte. Hertug

Ibsen i 60-Aars Alderen.

Skules nagende Tvivl og Uro griber saa stærkt, fordi man bag hans Ord hører Ibsens egen forpinte Hvisken: Er jeg Digter? En Del Aar senere, efter mange, store Bøger, hører man den atter: I „*Vildanden*" spørger den: Er jeg Reformator? —

Ved Livet i Kristiania følte Ibsen et større og større Ubehag. Det norske Teater gik fallit og han stod uden Indtægter; hans Ansøgning om Digtergage blev afslaaet. Pressen angreb hans Arbejder paa det hæftigste, Sladderen greb fat i hans private Liv. Det norske Folks tilbageholdne Stilling under den dansk-tyske Krig 1864 fik endelig hans Harme til at flyde over. Samme Aar forlod han Kristiania og rejste til det sollyse Rom.

I denne Stemning skabtes tre store Værker. Først fremstod det mørke, vildt fanatiske „*Brand*". Fra den Solskinsglans, han omgaves af, gik hans Tanker tilbage til Norge, og han saa det da bitrere, haardere, surere end det var. Hvilken øde og sørgelig Natur! hvilket fattigt, nøgent Land! Barndomsminder om vilde, skrækkelige Egne dukkede op i ham, og forenede sig med de triste Minder om den Behandling, han selv havde lidt. Som Naturen var, saaledes var Folket. Det sløve, tankeløse Folk, der regeredes af fejge, slappe Embedsmænd. Men Embedsmændene var Staten og Statens Redskab var den officielle Kirke.

Som et haardt og ubønhørligt Ideal over for al denne Usselhed staar Brand. Han virker saa abstrakt, fordi han er bygget op som en tænkt Modsætning til Folket, som Indbegrebet af alt det, det ikke besidder. Men Digterens uhyre Vrede har givet Skikkelsen Magt.

Som et direkte Modstykke til „Brand" blev „*Per Gynt*" til næste Aar. Medens Brand var Idealet for det norske Folk, blev Per Gynt Spejlet. Al sin Halvhed, Karakterløshed, Egoisme skulde det gjenfinde samlet i denne ynkelige Person. Det er vel det hvasseste Symbol, der nogensinde er givet af en hel Nation, men Totalindtrykket er mindre mørkt her end i „Brand", Digterens tunge Indignation er brudt af en lystig og farverig Spot, som virker gavnlig paa den kunstneriske Udførelse.

I det tredje Værk: „*De Unges Forbund*" (1869) er Satiren endelig fuldkommen frigjort, og her opstaar saaledes den første virkelige Nutidskomedie, som norsk Litteratur ejer.

Han havde nu i fire Aar været borte fra Norge, og i den Afstand, hvori han betragtede hjemlige Forhold, maatte de smaa politiske Stridigheder tage sig latterligt diminutive ud. Hans Overblik sagde ham, at Striden stod mellem dem, der havde Magten, og dem, der gærne vilde have den; og begge Parter fortjente Pisken. Og de fik den. En Pibekoncert svarede ham fra Hjemmet.

Med disse Værker har Ibsen endelig og fuldkomment frigjort sig fra den Romantik, som hans Ungdom var hildet i. Han var nu naaet til bevidst Herredømme over alle sine Evner, og Mesterværk var fulgt paa Mesterværk. Den pludselige Sukces havde samtidig befriet ham fra alt økonomisk Tryk.

Med disse forandrede Forhold fulgte en Slap-

Ibsen, 65 Aar.

Slags Gennemgangsled fra en tidligere Periode i Digterens Produktion til en senere. Man finder deri et Glimt af den vilde, haarde Fanatisme hos Ibsen, der peger tilbage til „Brand"; og man finder enkelte Spor af den dunkle Mystik, der peger fremad mod hans Alderdoms Værker.

Foreløbig bliver han dog ved Jorden. Han gør et kort Besøg i Norge, faar friske Indtryk af norsk Stats- og Samfundsliv, og rejser derefter til München, som nu bliver hans Domicil.

Hans samfundsreformatoriske Dramer tager deres Begyndelse. Hans Vrede og Bitterhed var hidtil traadt ganske lyrisk frem i de foragtfulde Skildringer, han havde givet af Pjalte som Per Gynt og Stensgaard i „*De Unges Forbund*"; fra nu af bliver Skildringerne langt mere objektive, langt mere nøgterne og reelle. De Egoister og Slyngler, han tager under Behandling, udstyrer han med alle de ydre Hædersattributer, som Samfundet selv giver dem; hans særegne Art af Ironi uddybes derved og formes til den Skikkelse, i hvilken den er gaaet over i Verdenslitteraturen som en ny Kraft; thi det er paa disse Samfundsdramer, at han vinder sin første evropæiske Berømmelse.

Paa samme Maade som den hurtig opblussende og hurtig kuede Oprørsbevægelse i 1848 i sin

hedsperiode hos Digteren. Hans Indignation havde ladet sig ud, — de følgende Aar blev en Smule tomme og golde.

Ganske vist skriver han nu det voluminøse Dobbeltdrama „Kejser og Galilæer", — men saa vidt omspændende det end er, interesserer det forholdsvis kun i ringe Grad. Kun for Litteraturhistorien betyder dette Drama noget: som et

Tid vakte den pur unge Ibsens revolutionære Trods mod Grimstadssamfundet, paa samme Maade virkede Verdensbegivenhederne i 1870—71 paa den fuldmodne Digters Sind. Her i Norden betragtedes disse Bevægelser nærmest som Straffedomme over Evropas store, fordærvede Samfund; de kunde jo aldrig berøre os, hvor Moralen herskede trygt, og den hellige

Grav var vel forvaret — den hellige kalkede Grav.

Ibsen saa anderledes paa Tingene. Hvad han vilde tillivs, var *det lokale Samfundshykleri*: jo mindre Samfundene er, desto større bliver Løgnene deri; jo ængsteligere den offentlige Mening er over for det enkelte Individs Initiativ og Virksomhedstrang, desto stærkere breder de officielle Forbrydelser sig. Til Belysning af disse Forhold skrev han „*Samfundets Støtter*".

Nu er det interessant at se, hvorledes de øvrige revolutionære Dramer vokser ud af dette, et efter et. Naar Ibsen dukker ned i et Emne, finder han stedse af de Motiver, han skildrer, nyt Stof, der straks vokser saa umaadeligt i hans Fantasi, at de umuligt kan tages med i Bogen, han arbejder paa, men maa vente til næste Gang. Helten i „Samfundets Støtter", Konsul Bernick, var Samfundsmennesket, set fra et socialt Standpunkt; men han havde en Hustru, — og ud fra dette Forhold voxer „*Et Dukkehjem*", der er en Skildring af Samfundsmennesket som Ægtemand.

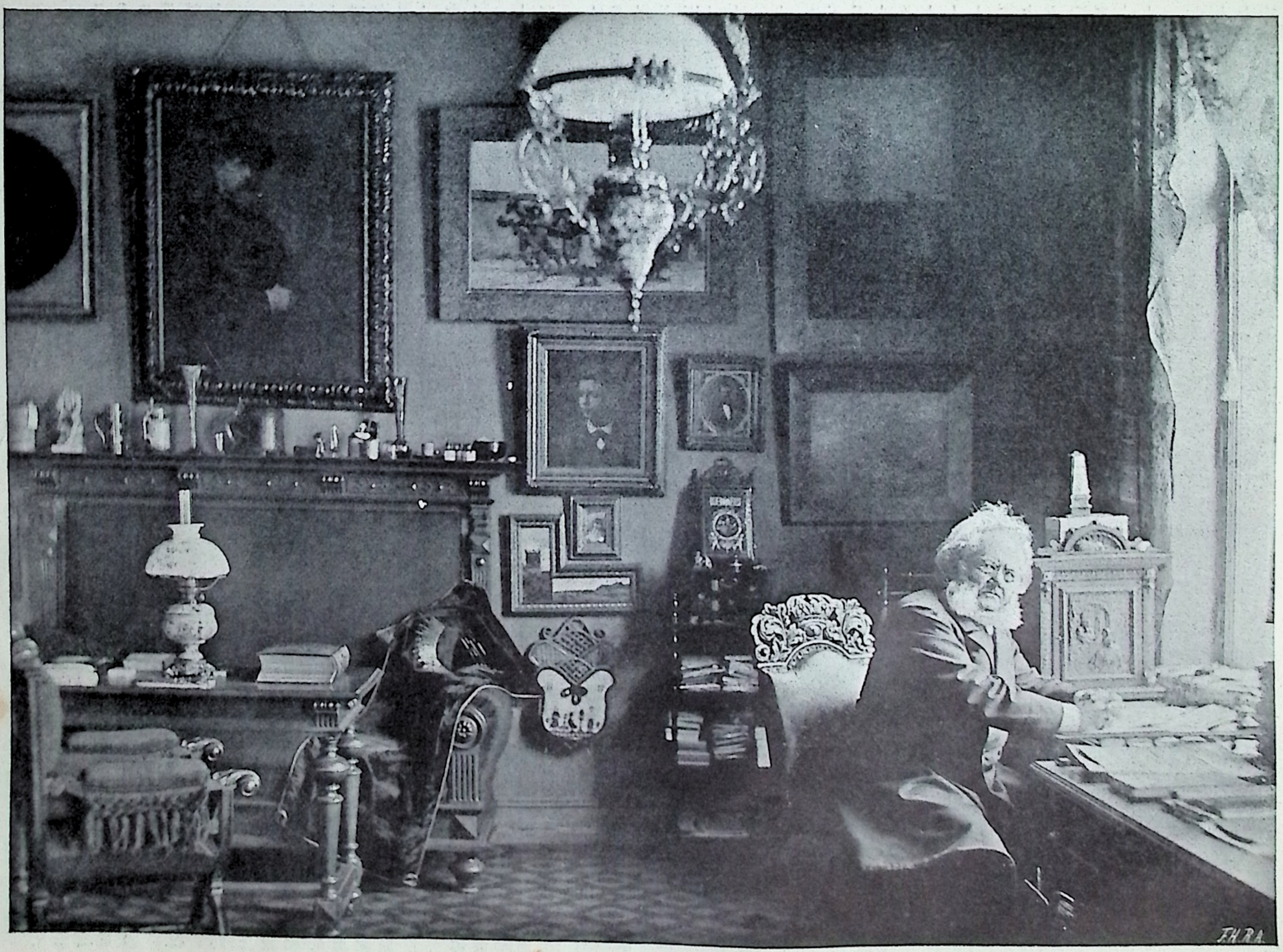
Fru Susannah Ibsen, f. Thoresen.

Indtil nu havde Ibsens Syn paa Kvinderne væsentlig været bestemt af, at han saa dem som instinktive Væsener, uansvarlige og ubevidste; de levede i en blid, kærlighedsfuld Hengivelse i Mandens Vilje eller de opflammede hans Tvivl ved deres medfødte Vildskab og Brutalitet. De levede kun for Mændene, hvis Natur, hvis *Kald* ejede Digterens væsentligste Interesse. Her i „Et Dukkehjem" fremtræder Kvinden for første Gang med sit Krav om et Kald, om at være Menneske, Hustru og Moder, Mandens Ligestillede.

Ud af „Dukkehjemmet" arbejdede sig atter „*Gengangere*". Det Barn, Nora kunde have faaet med sin usle Mand, det blev *Osvald*. I dette Værk, den moderne Tids mest vidtrækkende Tragedie, aabner Digterens Samfundshad sine dybeste Slugter. De to Forhold, der siden Vreden blev skabt har bundet Menneskene til hinanden og derigjennem dannet Samfundet: Mandens Forhold til Kvinden, og Forældrenes til deres Børn bliver her dømt som ubehjælpeligt ødelagt. Og Fornedrelsen er bleven saa stor, at ingen Frelse mer er mulig.

Saa oprørske Dramer var endnu ikke set i den nordiske Literatur, og den Modtagelse, de fik i Publikum, maatte blive Svar paa Tiltale. „Samfundets Støtter" blev erklæret for overspændt, „Et Dukkehjem" for umoralsk, og „Gengangere" for gement. Ibsen, som kendte sine Hensigters Renhed bedre, maatte føle disse Angreb som en Besudlelse af sin Person. Hans Had til hans Publikum stiger atter op i ham, og han skriver „*En Folkefjende*"; Vreden fra „Brand" og „Per Gynts" Dage er i ham paany.

Men hans digteriske Form var i Mellemtiden bleven en anden: han retter ikke længer sine Angreb lyrisk-abstrakt mod den enkelte Fjende, — nøgtern og virkelighedstro, som han er bleven, stiller han Samfundet som Helhed op som Fjenden, mod ham den Enkelte kæmper. Den voldsomme Selvfølelse, den ustyrlige Forbitrelse, der her fylder Digteren, har flere Gange sprængt Stykkets Ramme, men tillige har den gjort

Henrik Ibsen i sit Arbejdsværelse (70 Aar.)

Dr. Sigurd Ibsen.

mange af dets Scener og Repliker til uforgængelige Angreb mod det liberale Flertalstyranni.

Men heller ikke dette hjalp. Samfundet rokkedes ikke, Flertallet blev som det var før. Og Digteren sank tvivlende tilbage i sig selv. Han spurgte: Er Menneskene virkelig værd at kæmpe for? Værger deres Natur sig ikke instinktivt mod alle ideale Fordringer? Og er jeg selv den Rette til at rejse Ideen for dem?

Ud fra denne Slutning skrev han sit skønneste og dybeste Værk: „*Vildanden*". Medens han selv i Virkeligheden intet har faaet ud af sin Kamp for Ideen, skænker hans paradoksale Fantasi Idealisten Gregers Werle et Resultat, — det er Misfosteret Hjalmar Ekdal. Og med en Art vellystig Selvironi udmaler han denne Skikkelse i smaat og i stort. Til Slut peger han paa ham: Her ser I, hvad der kommer ud af at ville gøre Menneskene godt.

Dette er Ibsens sidste Ord som Samfundsreformator. Han erklærer sig for besejret. —

Men i hans Sjæl findes endnu dybe, skjulte Gruber, der kun skal berøres for at aabenbare sære Skatte. I Ensomhed sidder han nu og sysler med sine Drømme: sine Anelser om Hemmelighederne i Menneskenes Natur, sine Syn ind i Slægtens Fremtid, sine Grublerier over sig selv.

Den sidste Række Drama opstaar: *„Rosmersholm", „Fruen fra Havet", „Hedda Gabler", „Bygmester Solness", „Lille Eyolf", „John Gabriel Borkmann"*.

Af disse frembyder „Fruen fra Havet" og „Lille Eyolf" forholdsvis ikke megen Interesse, fordi deres Motiver ikke behandles med samme overbevisende poetisk Magt som de øvrige; det altfor abstrakte og altfor methodiske i Opbygningen, som de har tilfælles med Digterens andre Arbejder, aabenbares derved, saa at Totalindtrykket ikke tilfredsstiller.

„Rosmersholm" staar Samfundsdramerne nærmest, saavel hvad Tidspunktet for dets Tilblivelse angaar, som ved dets Indhold. Fra et kort Besøg, Digteren havde aflagt i sit Fædreland kort forinden han skrev denne Bog, medbragte han et stærkt Indtryk af det Partihad, der var opstaaet i Norge siden han sidst havde været der. Som en Protest mod dette skabte han Værket; — en Drøm om store, ensomme Menneskers Længsel efter Harmoni og Fuldkommenhed, om deres Sorg, da deres Brøst aabenbares for dem, og om deres bitre Død. Overalt i Evropa bliver dette Værk betragtet som et af den moderne *Symbolismes* mest typiske Arbejder.

Og i det følgende Drama: „Hedda Gabler" skriver han *Dekadencens* Evangelium. Hedda, der hensigtsløst leger med Menneskenes Skæbne, og dræber det, hun har kærest, blot for at hendes perverse Skønhedstrang kan tilfredsstilles, er bleven bedst og mest fuldkommen forstaaet i det Land, hvori det berømte Ord er bleven sagt: Qu' importe le sacrifice des vagues humanitées, quand le geste est beau. Lad Menneskene kun ofres, naar den Gestus, der kaster Bomben, løfter Kniven, er skøn!

Og i „Bygmester Solness", — suppleret af det svagere „John Gabriel Borkmann", — ser vi Digteren kaste et Blik tilbage over sit Værk.

To Gange tidligere har vi iagttaget disse Tilbageblik: I „Kongsemnerne" saa han tilbage over sin Ungdoms sværmerisk romantiske Digtninge, — og tvivlede; i „Vildanden" saa han tilbage paa sin Manddoms naturalistiske Dramer, — og tvivlede; i „Solness" saa han tilbage paa sit Livs samlede Produktion, paa sig selv som monumental, verdenshistorisk Skikkelse, — og tvivlede.

Hvorfor?

Inderst inde frygter og hader han sin ensomhedstørstende Natur. Samtidig med at den giver hans litterære Fysiognomi en enestaaende fast og mandig Karakter, føler han, at den berøver hans Aand den dybe Ynde, som er de store Geniers fornemste Adelspræg, og hans Hjærte den Ævne til uvilkaarligt at kunne give og modtage, som ene kan samle Menneskenes varme, levende Strømme omkring deres Høvdinger.

Derfor tvivler denne mægtige Aand paa sit Værk, trods sin uhyre og berettigede Selvfølelse.

Ibsen i Kristiania.

For et Par Aar siden blev Ibsen som bekendt ked af at bo i Udlandet, og flyttede derfor tilbage til Kristiania, hvorfra han dog ikke havde de blideste Erindringer. Nu bor han dér, — saa længe det varer. Han bor i Byens fornemste Kvarter, paa Drammensvejen, omgiven af kølig, stilfuld Luksus.

Vi bringer Billeder af hans statelige Hus, og fra hans Arbejdsværelse, der er udstyret med gode, ægte Renæssancebilleder og megen anden fin og god Kunst. Ibsen har jo fra sin tidligste Ungdom haft stor Interesse for Malerier: han har selv udøvet Kunsten (se nedenstaaende smaa Akvareller), og han tænkte stærkt paa at blive Maler; senere lagde Interessen sig for Dagen ved den Iver, hvormed han under sit Ophold i Italien gik paa Spor efter gamle Malerier, og skrabede sammen, hvad han kunde finde. Disse pryder nu hans daglige Hjem.

Præcist som et Urværk forlader han sit Hus hver Dag Kl. 12 og spaserer ned til *Grand Café*, det berømte Samlingssted for alt, hvad der dur i Norge. Her sætter han sig ved et bestemt Bord, faar sin bestemte Drik, læser sine bestemte Aviser og bliver begloet af et bestemt Antal af fremmede og hjemlige Berømtheder, hvorefter han til en bestemt Tid forlader Lokalet, ensom, som da han kom.

Ibsens Hus i Kristiania.

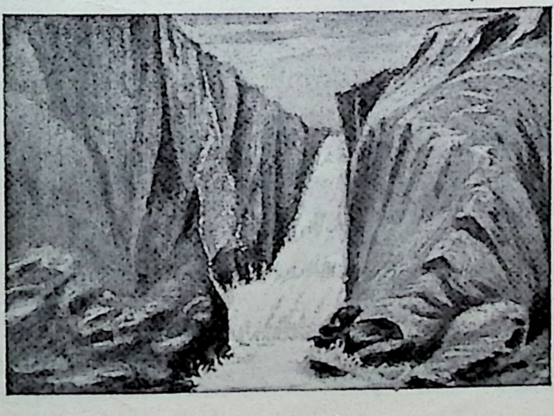
Af de Billeder, vi bringer af ham paa disse Udflugter, er de to tegnede af den kendte norske Maler Gustav Lærum; paa det ene ses Ibsen vandrende ned ad Carl Johans Gaden i al sin majestætlige Korrekthed; det andet viser ham siddende ved sit vanlige Vindue i Grand Café, ivrig optaget af en fremmed Avis; sandsynligvis læser han om sig selv.

I de kommende Dage vil han faa nok at læse.

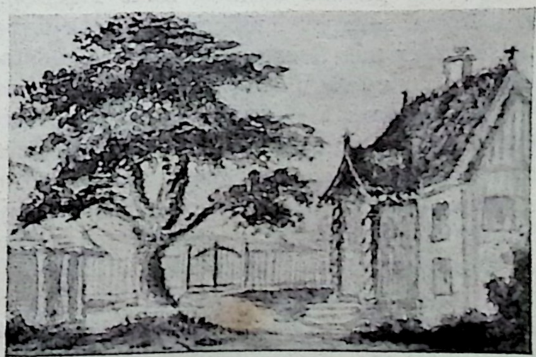
Ibsen taget paa Kornet.

En ung dansk Student sender os følgende:

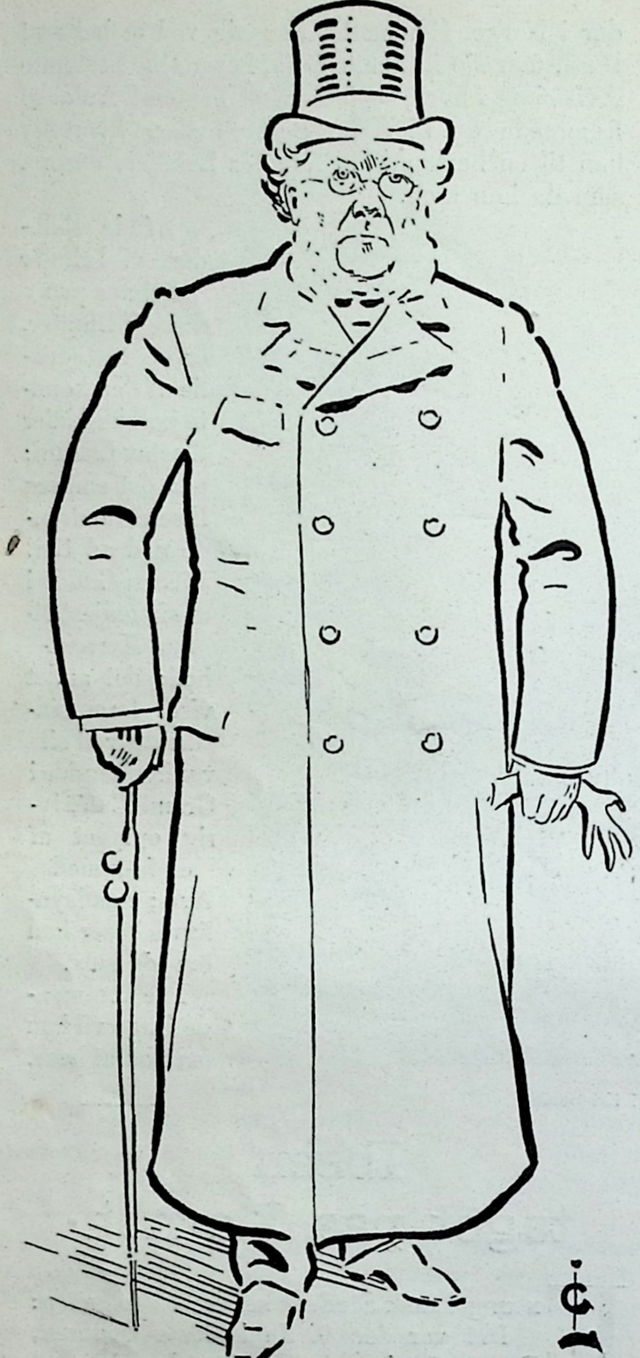
Det var den 9. Juni sidste Sommer, Dagen før jeg skulde tiltræde min med saa stor Længsel ventede Sommerrejse til Kristiania. Sammen med mine Forældre og et Par Studenterkammerater holdt jeg et lille Afskeds-

Akvarel, malet af Ibsen.

Akvarel, malet af Ibsen.

Henrik Ibsen paa Gaden.

gilde i mit Hjem. Samtalen gjaldt væsentlig Kristiania, og ganske naturlig faldt Talen paa Henrik Ibsen, som jeg haabede at faa Lejlighed til at se under mit Besøg i Norges Hovedstad. Det er jo almindelig bekendt, at den store norske Digter afskyer at lade sig fotografere, og at han ligefrem nærer en sand Rædsel for Amatørfotografer. Selvfølgelig var jeg til min Rejse udrustet med et lille Camera, og jeg havde højtideligt lovet mig selv, ikke at ville vende hjem til København uden at medbringe et Billede af Ibsen. Ved det omtalte lille Gilde var jeg saa letsindig at røbe denne min Plan. Resultatet udeblev ikke — „det er umuligt“! „det har saa mange andre forgæves prøvet“! — saaledes lød det ustanseligt fra mit skeptiske og forargede Selskab. — Enden paa det blev, at vi indgik et Væddemaal, min Ven og jeg. Hvis jeg medbragte et af mig selv taget Billede af Ibsen, skulde min Ven traktere med Champagne — i modsat Fald jeg.

Hvorledes jeg vandt dette Væddemaal, skal jeg tillade mig her at fortælle.

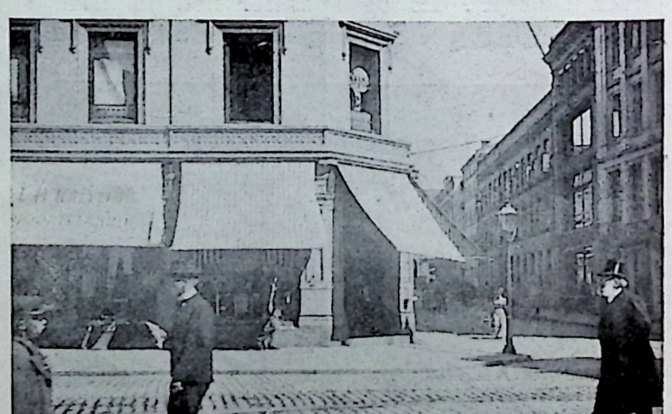
Jeg havde allerede opholdt mig flere Dage i Kristiania og havde ogsaa flere Gange set Ibsen, men uden at der var Lejlighed til at „tage“ ham. Jeg vidste selvfølgelig, at han hver Dag paa bestemt Tid kunde ses i „Grand“ med sin Pjolter ved Siden af sig, men her turde jeg ikke opstille mit Apparat — min skumle Hensigt var straks bleven opdaget.

Saa en Dag mødte jeg den store Digter just i Færd med at paabegynde sin daglige Spadseretur. Jeg havde Regnkappe paa, og under denne havde jeg skjult mit Amatør-Apparat. Jeg fulgte efter ham; i en stiv Time forfulgte jeg ham lige saa ivrigt, som H. C. Andersen i sin Tid forfulgte den evige Jøde. Vi vare komne ud paa „Karl Johan“, men endnu havde jeg ikke faaet Lejlighed til at tage et Billede af ham. Da saa' jeg lidt foran os en Kiosk, og afsted styrtede jeg, forbi Ibsen og hen bag Kiosken, hvor jeg lagde mig paa Knæ med mit Apparat i Orden foran mig. I samme Øjeblik, Ibsen gik forbi, tog jeg ham — og skyndte mig afsted hjem til Hotellet for at fremkalde Billedet, der var lille, men godt, og som jeg herved har den Fornøjelse at præsentere de ærede Læsere.

LITTLE BOB.

Ibsens Haandskrift.

SELV for Folk, der ikke er grafologisk uddannede, synes Henrik Ibsens Haandskrift at frembyde megen Interesse. De klare, regelmæssige Bogstaver, og Skriftens stærkt til-

Ibsen taget paa Kornet (Amatørfotografi).

bagelænede Holdning frembyder alle Tegn paa, at den Mand, der har skrevet den, er en fornem, sky, tilbagetrukken Natur, der nødig giver sig umiddelbart hen efter sine Tilskyndelser, — en Karakter, der ønsker at skjule sit egentlige Væsen overfor det store Publikum, og som ved en voldsom Kraftanstrængelse har formaaet at tæmme og tøjle sit oprindelige, stærke Temperament.

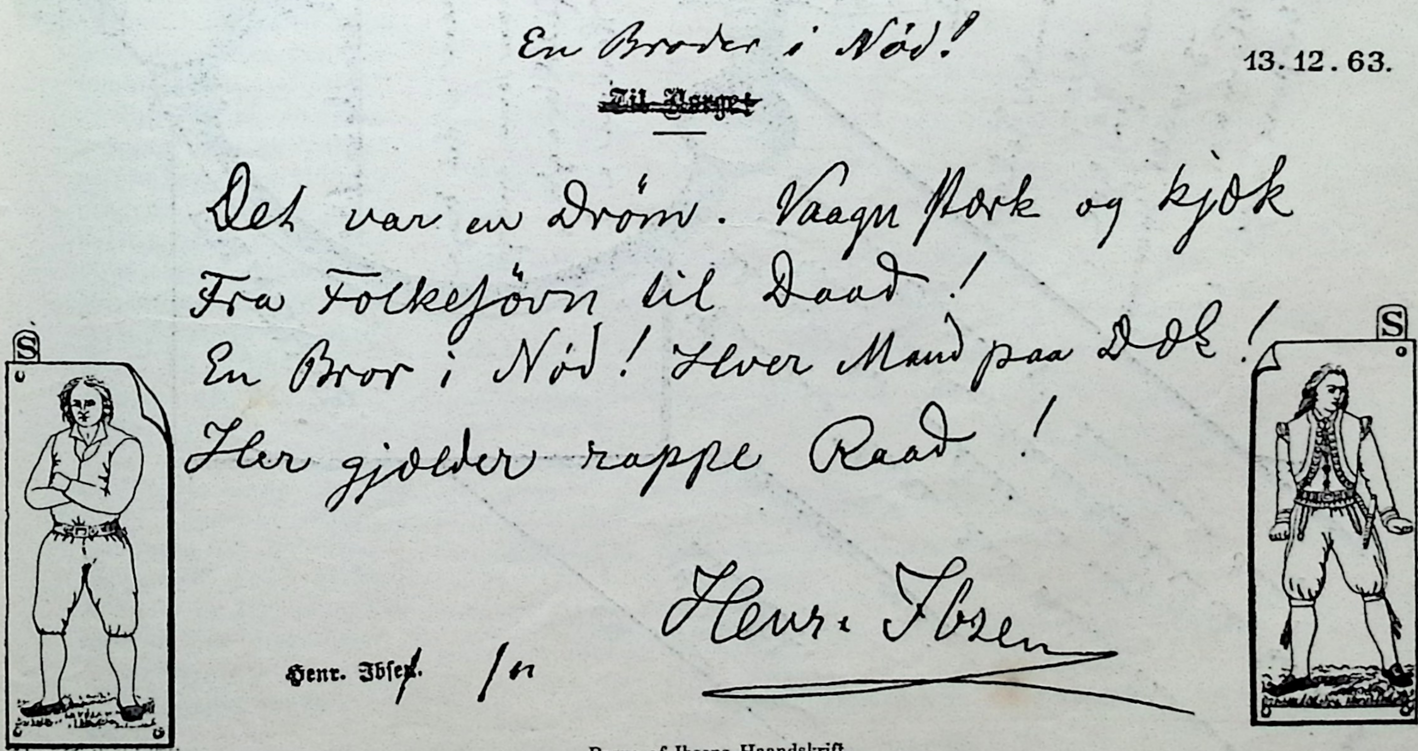
Det viser sig da ogsaa, at Ibsen ikke hele sit Liv har haft den samme Skrift. De første Skriftprøver, der bevares af ham, og som daterer sig fra hans første Optræden som Forfatter, viser et stærkt fremadlænet Skrift, som i intet adskiller sig fra mangfoldige andre unge Lyrikeres. Den er fra de Tider, i hvilken han skrev sin Ungdoms romantiske Dramer, „Fru Inger til Østråt“, „Gildet paa Solhaug“ o. a.

Vi bringer en Prøve paa hans Haandskrift fra den Periode: det første Udkast til Digtet: *En Broder i Nød*, det skønne, fuldtonende *Klokkeklemt*, han i 1863 sendte ud over Norge for at vække det til Deltagelse i Danmarks Krig mod Tyskland.

Den næste Prøve, vi bringer,

Ibsen ved sit Vindue paa „Grand“.

En Broder i Nød!

13.12.63.

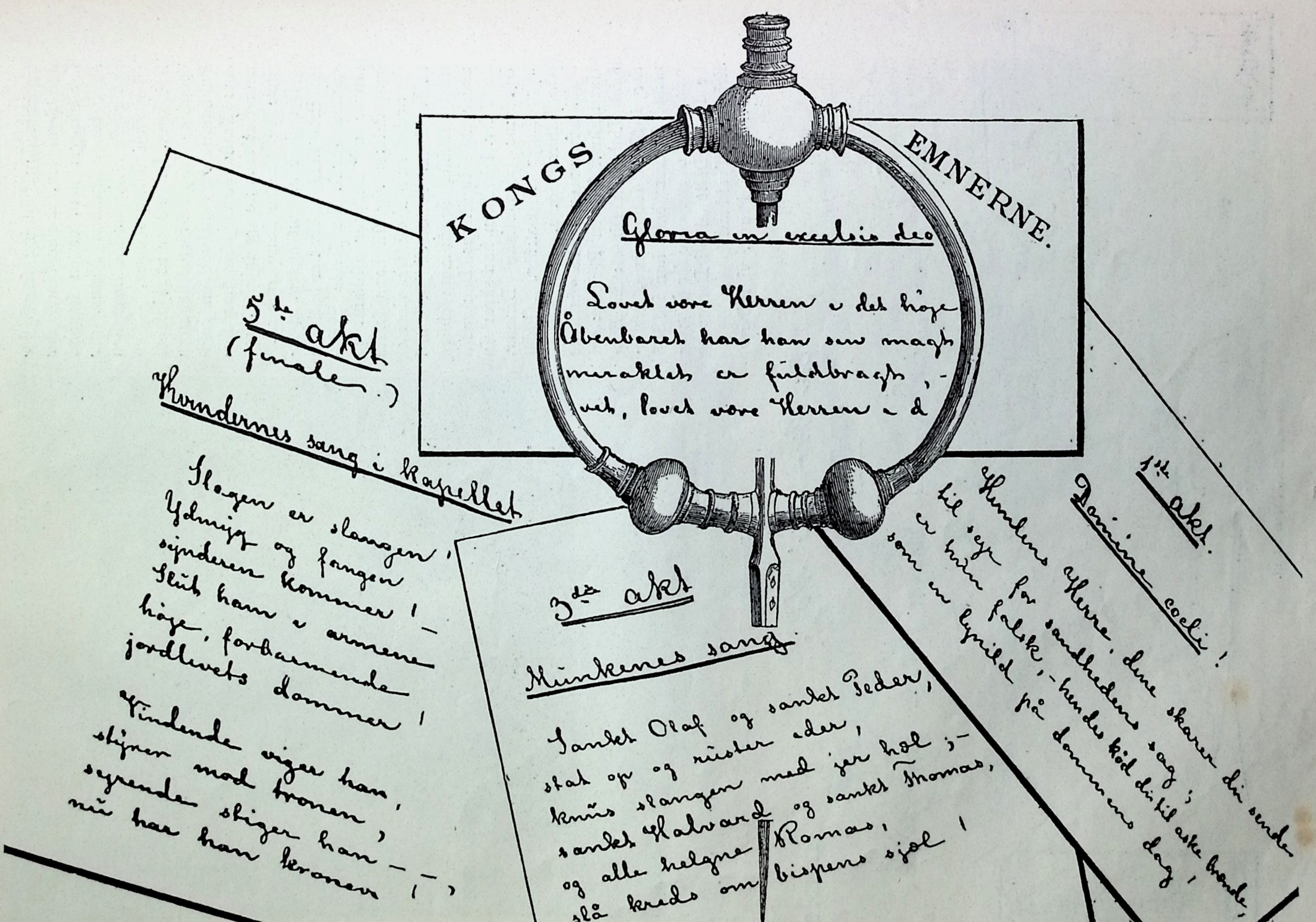
~~Til Norge~~

Det var en Dröm. Vaagn stærk og kjæk
Fra Folkesövn til Daad!
En Bror i Nød! Hver Mand paa Dæk!
Her gjælder rappe Raad!

Henr. Ibsen

Henr. Ibsen.

Prøve af Ibsens Haandskrift.

Prøver af Ibsens Haandskrift.

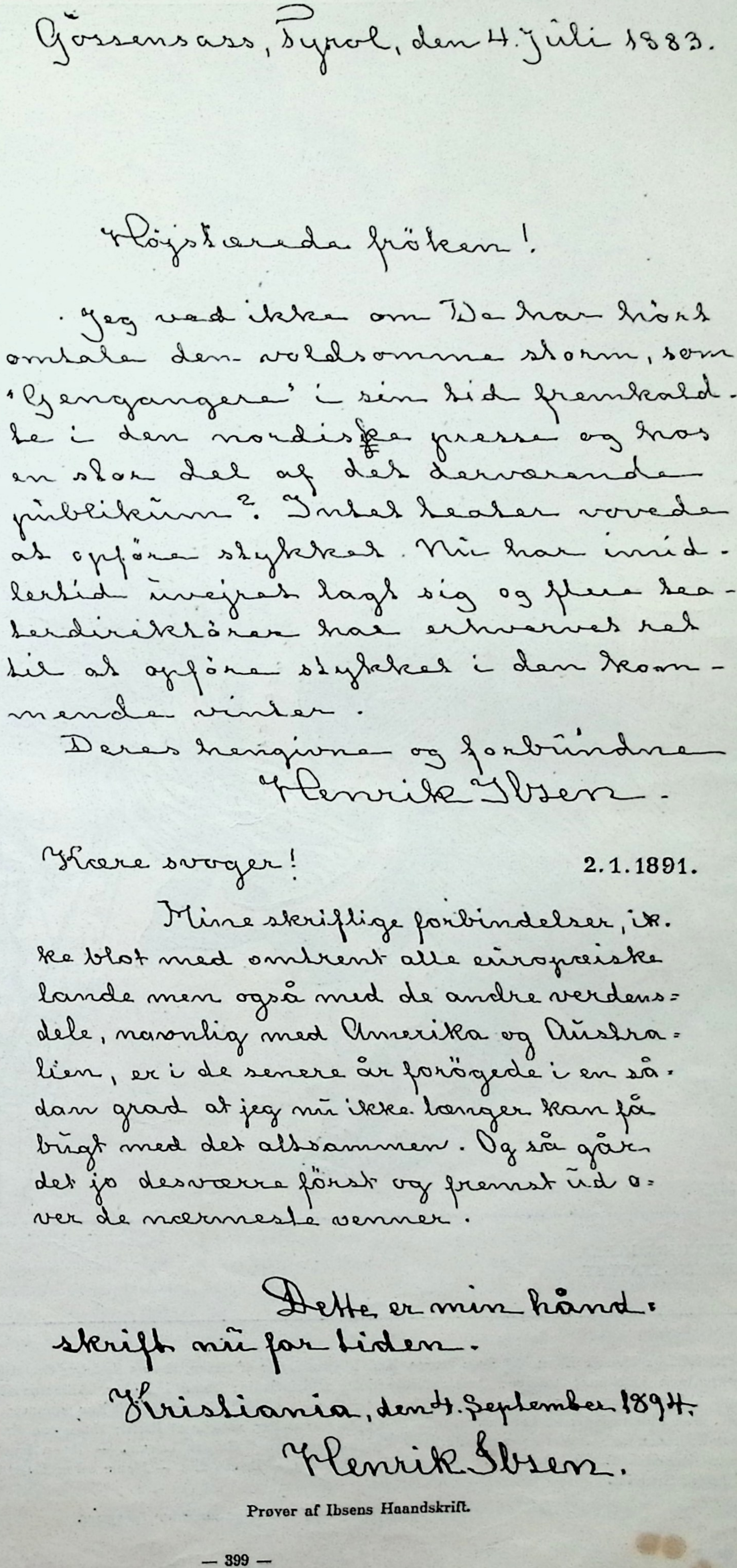
— Brudstykker af „Kongsemnerne" — viser en næsten opretstaaende Skrift, og i de følgende Aar: de Aar, hvori han skrev „Brand" og „Per Gynt" — udviklede den sig ganske langsomt og gradvis henimod den Form, den nu har. Men først midt i Halvfjerdserne antog den sin endelige, afsluttede Skikkelse.

Netop paa den Tid var det, at Ibsen fra den mere lyriske og subjektive Retning i sin Poesi vendte sig mod de nøgterne Virkelighedsskildringer; det var paa den Tid, han skrev „Samfundets Støtter", „Et Dukkehjem", „Gengangere" o. a. Og det er vel mere end en Tilfældighed, at hans Haandskrift netop da fik den let overskuelige, enkle og klare Karakter, den har bevaret til det sidste.

Forøvrigt har ogsaa rent praktiske Hensyn virket med til denne Forandring.

„Naar Ideen til et af hans Værker er gennemtænkt i store Omrids", fortæller H. Jæger, „skriver han et Udkast, og saa begynder Udformningen. — Gennemarbejdelsen sker i et andet Manuskript, og den sidste, uforanderlige, næsten prentede Renskrivning i et tredje".

Som Skriften var i 1894, er den endnu. I disse seneste Aar, hvor Digterens Hang til de sære, mystiske Emner aabenbarer sig, viser Skriften et Præg af Refleksion og Systematik, som slet ikke er uoverensstemmende med Værkernes inderste Kærne.

Gössensass, Tyrol, den 4. Juli 1883.

Höjstärada fröken!

Jeg ved ikke om De har hört omtale den voldsomme storm, som "Gengangere" i sin tid fremkaldte i den nordiske presse og hos en stor del af det daværende publikum? Intet teater vovede at opföre stykket. Nu har imidlertid uvejret lagt sig og flere teaterdirektörer har erhvervet ret til at opföre stykket i den kommende vinter.

Deres hengivne og forbundne
Henrik Ibsen.

Kære svoger! 2.1.1891.

Mine skriftlige forbindelser, ikke blot med omtrent alle europæiske lande men også med de andre verdensdele, navnlig med Amerika og Australien, er i de senere år forögede i en sådan grad at jeg nu ikke længer kan få bugt med det altsammen. Og så går det jo desværre först og fremst ud over de nærmeste venner.

Dette er min håndskrift nu for tiden.

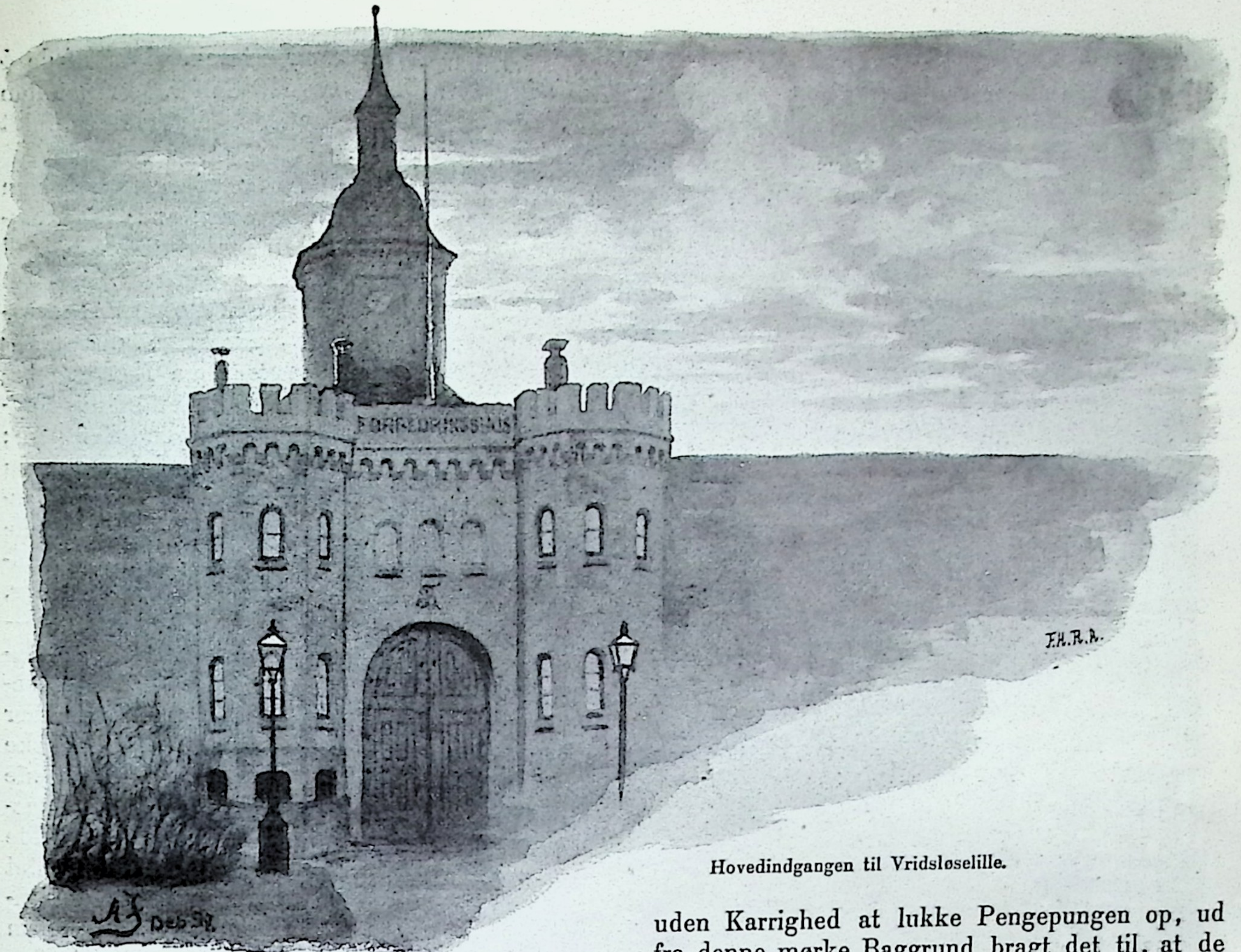
Kristiania, den 4. September 1894.
Henrik Ibsen.

Prøver af Ibsens Haandskrift.

HENRIK IBSEN PAA VERDENS-TEATRET.

ORIGINAL-TEGNING AF ALFRED SCHMIDT.

Hovedindgangen til Vridsløselille.

Danske Fængsler.

Af Cand jur. & polit. Frantz Pio.

I.

Vridsløselille.

Man har sagt, at et Samfunds Kulturgrad kan maales ved, hvorledes det behandler sine Kvinder og — sine Forbrydere.

Gamle Tiders barbariske Straffe ere velkendte; pinefulde Dødsstraffe og Lemlæstelser var de typiske Former. Fængselsstraf brugtes kun meget lidt. Grunden hertil var først og fremmest Fængslernes elendige Tilstand.

Det var — som Prof. Torp skriver — gamle Bygninger, oprindelig bestemte til ganske andet Brug, hvor Forbrydere af alle Slags, Sindssyge, Landstrygere og Gældsarrestanter stuvedes sammen i broget Forvirring, uden ordnet Arbejde, uden tilstrækkelig Forplejning, under Opsyn af demoraliserede Fangevogtere, som ofte var henviste til at skaffe sig Indtægter ved at sælge Drikkevarer og Tobak til Fangerne. Intet Under, at Datidens Fængsler blev et Arnested for Laster og smitsomme Sygdomme, en Skole, hvor Forbryderen kun uddannedes til videre Forbrydelser.

Under Tidens voksende Humanitet og hygiejniske Fremskridt har man, ved frem for alt uden Karrighed at lukke Pengepungen op, ud fra denne mørke Baggrund bragt det til, at de Anstalter, hvor de mørkeste Akter af Livets Tragik udspilles, er bleven en — om end dyster og alvorlig — Pryd for den moderne Kultur.

Her i Danmark er det moderne Fængselsvæsen af forholdsvis ny Dato; de afgørende Reformer ligger kun godt et halvt Aarhundrede tilbage i Tiden.

Til Straffens dobbelte Formaal, at tugte og at forbedre, svarer Straffeanstalternes to forskellige Former, Tugthus og Forbedringshus. Tugthuset i Horsens og Forbedringshuset i Vridsløselille er kun for Mænd; Kvindefængslet paa Kristianshavn er baade Tugt- og Forbedringshus.

Vi skulle i Dag føre Læserne rundt i Vridsløselille Forbedringshus.

Char à banc'en fra Glostrup Kro afhenter Fangerne paa Jærnbanestationen, ruller ned ad Roskildevejen og stanser efter et Kvarters Kjørsel ved en stor, straaleformet Bygning; det er Rejsens Maal, Vridsløselille. Fangerne springer af Vognen med en vis forceret Livlighed og trodsig Munterhed; men naar først Fængselsporten er smækket i efter dem, forsvinder al Trods over for Fængslets tavse, alvorlige Ro og dets jærnhaarde, og dog humane Disciplin, der uden Ord viser, at der her kun er ét at gøre, at bøje sig for sin Skæbne.

Straks ved sin Ankomst iføres Fangen Maskehuen med en ejendommelig Skygge, der kan

Det Indre af Vridsløselille Fængsel.

slaas ned for Ansigtet som en Slags Maske. Det er nemlig et af Forbedringshussystemets vigtigste Principer, at Fangerne ikke maa se hverandre. Efter at Fangen er bragt i Bad, iføres han Fangedragten: graa Trøje, Vest og korte Benklæder, lange graa Strømper og Trætøfler. I de første 3 Dage arbejder han ikke; hans foregaaende Levned føres til Bogs, han undersøges af Lægen, og endelig maa han — i denne Oplysningens og Eksamen'ernes Tidsalder — aflægge en Prøve for Fængselslæreren, for at denne for Undervisningens Skyld kan erfare hans Dannelsestrin.

Nu skal Fangen føres til sin Celle.

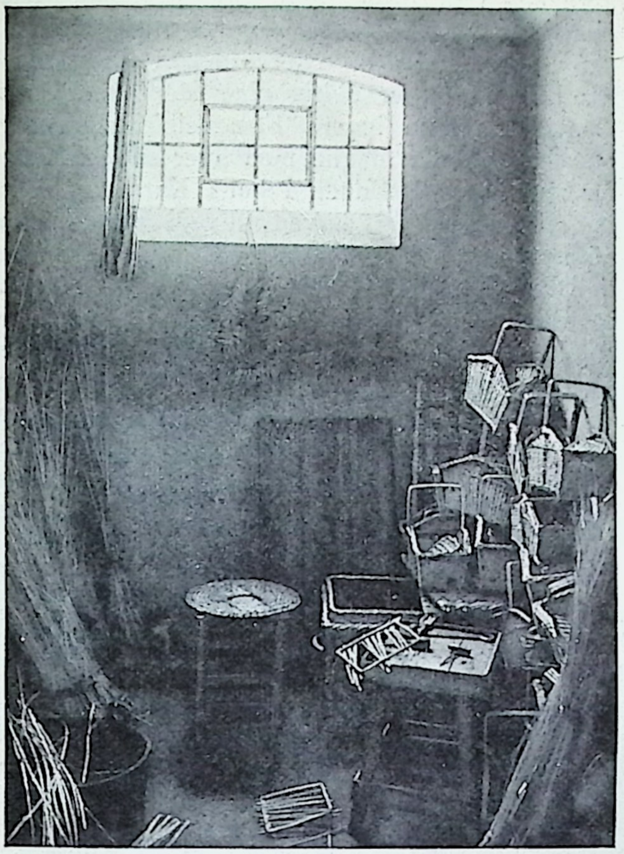
Staar man i Fængselsbygningens saakaldte „Central", der udgør ét Rum fra Stue til Loft, ser man de 4 lange Fængselsfløje, hver paa 3 Etager, strække sig straaleformet hver til sit Verdenshjørne. Gennem hver Etage i hver Fløj strækker sig en Korridor, eller rettere et Galleri, langs med hvilket Cellerne ligge paa begge Sider. Som Billedet viser, er der midt paa hvert Galleri anbragt en Skinnevej, hvor Fangernes Mad transporteres. Hver af de 4 Fløje har 100 Celler, og Anstalten kan næsten al Tid melde „fuldt Hus".

En Celle er af Størrelse som et stort københavnsk Pigekammer, blot at der er meget højt til Loftet. Det er Vinduet, anbragt helt oppe under Loftet og forsynet med Jærngitter, der giver Cellen dens særlige Fængselskarakter. Det gør Cellen særlig rummelig, at der ingen Seng er; Fangen sover i en Køje, der om Dagen rulles op ad Væggen. Desuden findes der i enhver Celle et Bord, en Taburet, Gas, Vandhane med Kumme, Varmeledning, et elektrisk Ringeapparat og — last not least — et Water-Kloset; — Fangecellerne i Vridsløselille staa for saa vidt i sanitær Henseende over de københavnske Herskabslejligheder. Den eneste Vægprydelse er Fængslets Dagsorden. I et Hjørne er en Hylde med Fangens Bøger. Testamentet og Salmebogen ligge fremme i enhver Celle; men efterhaanden som Fangen viser Flid og god Opførsel, tillades det ham at divertere sig med Lekture af mere verdsligt Indhold; selv den moderne Skønliteratur er ikke udelukket. — I den svære Celledør findes en firkantet Klap, gennem hvilken Fangen modtager sin Mad, og et lille, rundt Kighul med Skydeklap, for at Opsynet til enhver Tid kan kontrollere Fangen.

Det nævnte Inventar tager — som man kan tænke sig — ikke megen Plads op. Det er Værktøj, Maskiner og Raamateriel, der fuldstændig dominerer Cellens Indre og giver den Udseende af et travlt Værksted snarere end af det trøstesløse Fangehul, som Fantasien er mest tilbøjelig til at udmale sig. Alle Slags Haandværk drives paa Vridsløselille, — vort Billede viser en Kurvemagercelle; undertiden er Maskinerne saa store, at der maa anvises Fangen en særlig Celle til at sove i.

Hvorledes er nu det daglige Liv, der føres i denne Celle?

Kl. $5^3/_4$ om Sommeren, en Time senere om Vinteren, staar Fangen op; en halv Time efter skal han sidde ved sit Arbejde. Kl. $7^1/_2$ skubbes Frokosten — Rugbrød, Svinefedt og varmt Øl — ind ad Klappen. Efter $^1/_2$ Times Frokosthvil tages der atter fat paa Arbejdet. Fra 12 til 1 er det Middag; Menuen lyder paa saa borgerlige Retter som Ærter, Kaal, Øllebrød, Grød, Flæsk,

Kurvemagerværksted paa Vridsløselille.

Hestekød, Sild etc. Aftensmaaltidet fra 5—5½ bestaar af Rugbrød, Ost og Mælk. Jul, Paaske, og Kongens Fødselsdag fejres med Ekstrakost, bestaaende af Surbrød, Smør og ekstra godt Øl. Kl. 8 hører Arbejdet op og en halv Time efter skal Fangen ligge i sin Køje.

Det giver saaledes en Arbejdstid af 12¾ Time om Sommeren og 11¾ om Vinteren. Men herfra maa trækkes den Tid, der medgaar til Skoleundervisning og til Spaseren i frisk Luft.

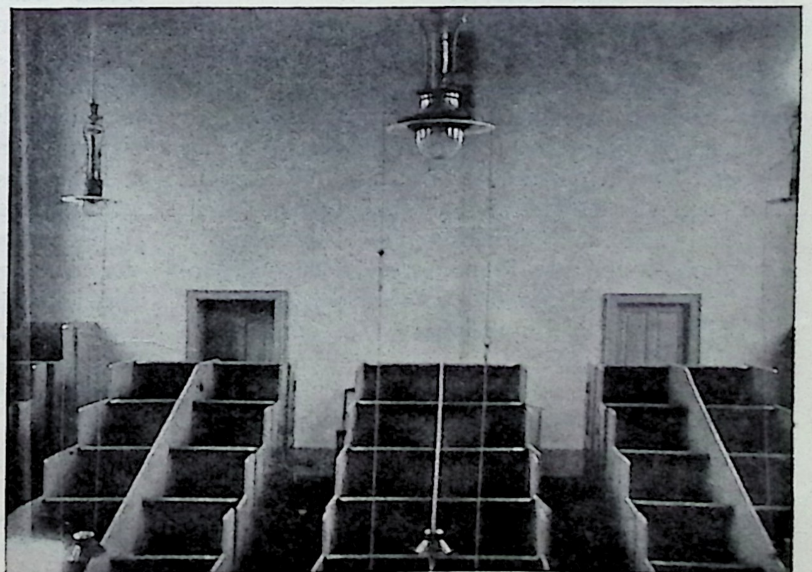
2 à 3 Timer om Ugen gaar Fangen i Skole. Man har her gennemført den tilsyneladende umulige Opgave at undervise henved hundrede Personer i samme Lokale, uden at de faar et Glimt af hverandre at se, medens de alle kan se og ses af Læreren. Skolesalen er derfor højst original; den skraaner stærkt og er delt i en Slags lukkede Baase, som fyldes med Fanger fra neden og op efter, medens Lærerens Katheder er anbragt højt oppe paa Væggen, saa at han derfra kan overskue det hele. Der undervises i de almindelige Almueskolefag, samt i fremmede Sprog; især dyrkes Engelsk med stor Iver, da mange Fanger agte efter endt Straffetid at udvandre til Amerika. Skoletimerne betragtes af Fangerne som en Slags Adspredelse, saa selv de mere dannede iblandt dem med Glæde genopfriske Bekendtskabet med saadanne Trivialiteter som den store Tabel og „Fædrelandshistorie for Begyndere“.

½ Time hver For- og Eftermiddag kommer Fangerne ud at trække frisk Luft. Atter her gennemføres Isolationen. For Enden af hver af de fire Fængselsfløje er der et lille Taarn, hvorfra der vifteformet udstraaler en Række smaa trekantede Gaarde, adskilte fra hverandre ved høje Mure. Fra Taarnet vender et Vindue ud til hver Gaard, saa at Opsynet, der har Plads i Taarnet, al Tid kan iagttage Fangernes Bevægelser, hvis de skulde forsøge paa at sætte sig i Forbindelse med hinanden ved Indskrifter paa Muren eller ved at kaste Breve over i Nabogaarden.

Om Søndagen gaar Fangerne i Kirke. Denne er bygget efter samme System som Skolen, blot i større Format. Vort Billede viser den Væg, hvor Prækestolen og Opsynets Galleri er anbragt, — som det vil ses omtrent midt imellem Gulv og Loft, for at man derfra kan overskue hele den amphiteatralsk placerede Menighed. — Om Søndagen er Fangen ikke pligtig til at arbejde, men kan anvende sin Tid til Læsning, Skrivning o. desl.

Paa Vejen til og fra Kirken, Skolen og Gaarden bærer Fangen Masken slaaet ned for Ansigtet.

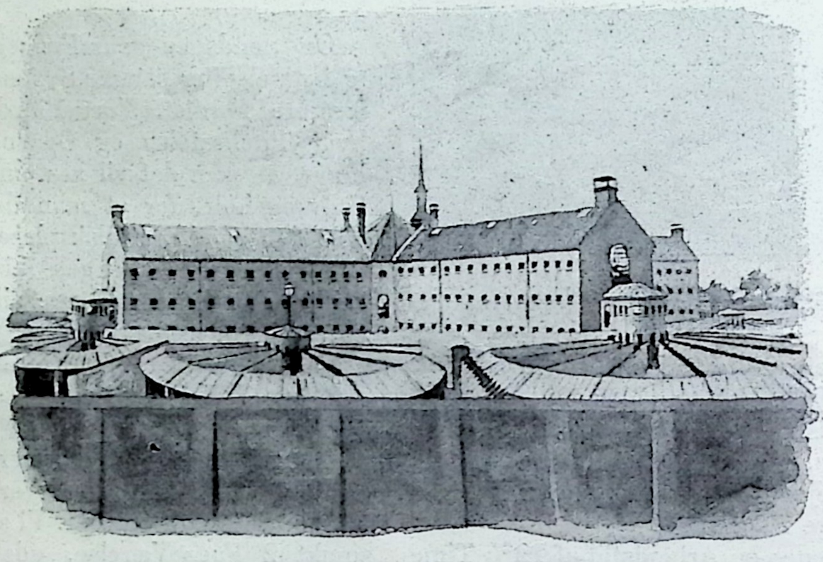
En tæppebelagt Gang fører igjennem Fængslets Hospitalsafdeling. Det er ikke Celler, men lyse, luftige Soveværelser. Vi stanser ved et stort, smukt 2 Fags Værelse, udstyret med en vis Komfort. Her bringes Fangen hen, naar han ligger

Skolelokale paa Vridsløselille.

paa sit yderste; hans Familie tilkaldes; mangen ulykkelig Synder dør her inden for Fængslets Mure i mere komfortable Omgivelser end han nogensinde har levet under.

For at opmuntre Fangerne til Flid og god Opførsel er de delte i 4 Klasser. I første Klasse, hvor de mindst skal være 3 Maaneder, faar de ingen Betaling for deres Arbejde, de maa ikke laane Bøger, ikke modtage Besøg og kun skrive et Brev hver 3die Maaned. I de følgende 3 Klasser er Arbejdsfortjenesten henholdsvis 4, 6 og 8 Øre; for disse Penge maa Fangerne anskaffe sig forskjellige Smaating som Spejl og Almanak, samt frem for alt Skraa, hvilket savnes meget stærkt af de Fanger, som endnu ikke har erhvervet sig Ret til denne Luksusartikel. Det ikke forbrugte Beløb udbetales Fangen ved hans Løsladelse. — For Resten viser Straffens sukcessive Formildelse i de højere Klasser sig ved friere og friere Adgang til Lekture, til Brevskrivning og til at modtage Besøg, samt til at have Portrætter af deres Familje staaende i Cellen. Paa Grund af den Minimumstid, der gælder for hver Klasse, kommer dog kun de færreste af Fangerne til at nyde godt af alle disse Friheder.

Fangernes Spadsereplads paa Vridsløselille.

Forbedringshusarbejde idømmes paa Papiret fra 8 Maaneder til 6 Aar. Men naar Straffen udstaas i Enkeltcelle, — hvad jo al Tid sker, naar ikke Helbredshensyn gør det utilraadeligt —, forkortes Straffen med $^1/_3$ for de første 3 Aar og med Halvdelen for den følgende Tid, saa at den længste Cellestraf i Virkeligheden bliver $3^1/_2$ Aar. Til Forbedringshus — i Steden for Tugthus — dømmes Personer, der ikke tidligere har været straffet med Strafarbejde, eller som er under 30 Aar. Da endvidere Forbedringshusarbejdets Maksimum (6 Aar) udelukker de groveste Forbrydelser fra denne Straf, vil man se, at det i en vis Forstand er „den bedre Del“ af Straffefangerne, der befolker Vridsløselilles Celler, nemlig den Del, som man har grundet Haab om endnu at kunne redde for Samfundet, hvor udisciplinerede og i andre Henseender vanskelige, de end ofte kunne være.

I Vridsløselille er Isolationen gennemført strængere end i de fleste fremmede Straffeanstalter. Fra det Øjeblik af, da Forbryderen er anbragt i sin Celle, eksisterer Yderverdenen ikke mere for ham; han ser aldrig sine Medfanger, kun Opsynet og de højere Fængselsfunktionærer; en af disse taler daglig med hver enkelt Fange for at komme til Bunds i hans Karakter, følge hans Udvikling og derved blive i Stand til at afpasse hans Behandlingsmaade efter hans særlige Behov. Det er et uhyre Arbejde — humant i Ordets bedste Betydning —, der paa dette Punkt præsteres fra Fængslets Side. Det er Formaalet ved Isolationen, ved Paavirkningen fra Mænd paa et højere Moral- og Dannelsestrin, og ved den stadige Tvang til Arbejde, lidt efter lidt at føre Forbryderen tilbage til et regelmæssigt og arbejdsomt Livs Vaner. Forbryderen er et Barn, hvis Opdragelse maa begyndes forfra igen. En Straffetid paa $1^1/_2$ Aar viser gennemgaaende de bedste Resultater; det er de ganske korte Straffe, der viser det største Antal Tilbagefald.

De $^3/_4$ af Fangerne paa Vridsløselille er dømt for Tyveri under 10 Kr.s Værdi. Det er Smaafolk, der stjæler fra Smaafolk; Stakler uden Moral eller rettere uden Vilje, voksede op i fattige Omgivelser og med forsømt Opdragelse. Det er dog ikke i Familjen, at Forbrydelser udklækkes; her kan Barnet lære Raahed og Umoralitet, men det er med Kammerater, det rotter sig sammen, naar det første „Coup“ skal gøres.

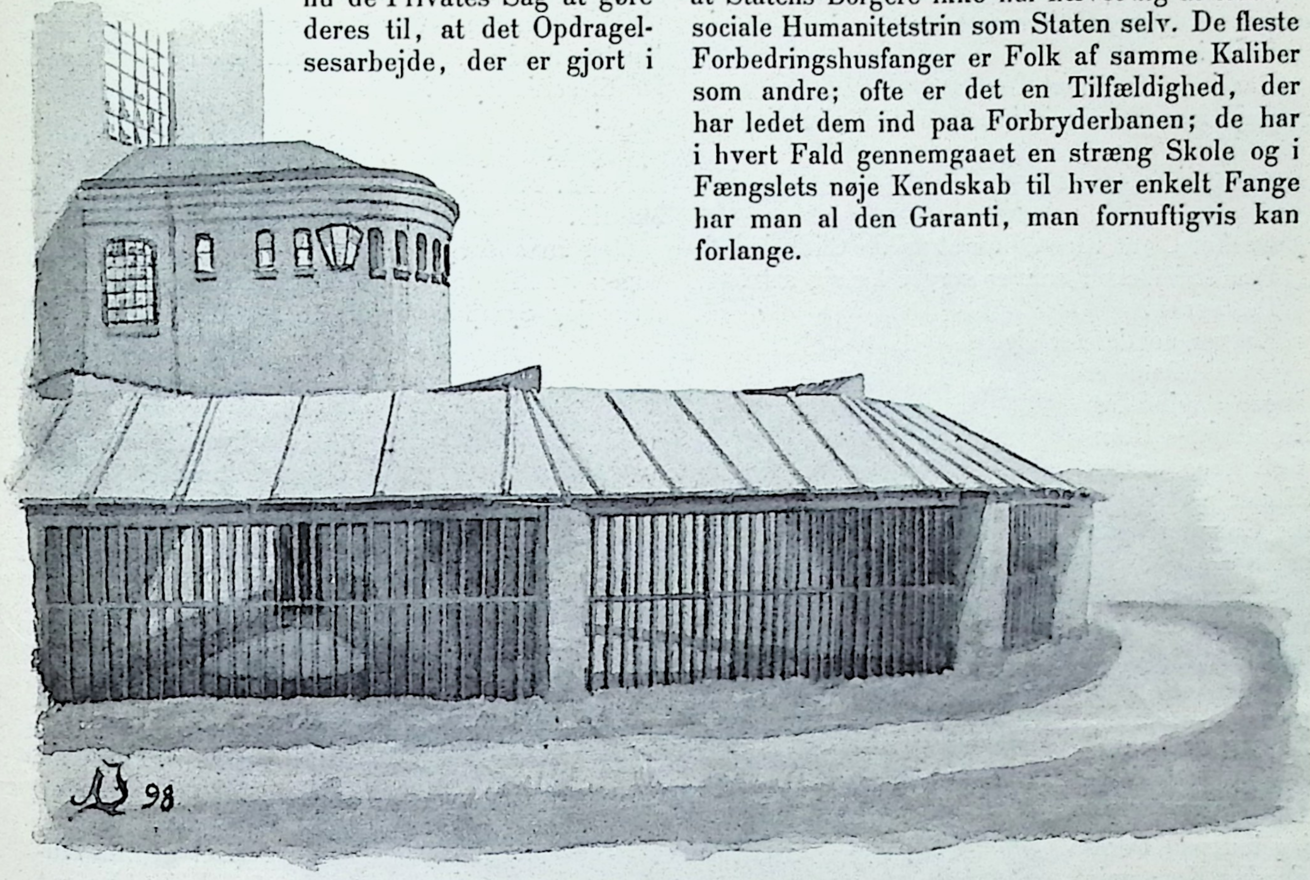
I de laveste Samfundslag, der leverer Hovedkontingentet til Vridsløselille, er Kammeratskabsfølelsen udviklet til en Grad, som man næppe gør sig nogen Forestilling om i de højere Klasser. Ofte staar man overfor en aldeles meningsløs Forbrydelse, som Fangen forklarer paa denne Maade: — „Jeg havde lovet min Kammerat det, og jeg vilde staa ved mit Ord“.

Man vil nu forstaa den fulde Betydning af Forbedringshussystemets strenge Isolation; man griber herved Ondet an i selve Roden, det slette Kammeratskab.

Kun ganske faa Procent af Fangerne er bundfordærvede Mennesker, fødte Forbrydernaturer, der som Regel har debuteret som Barn med

Ris paa Raadstuen, derefter har gennemgaaet hele Skalaen af Rottingslag og Vand og Brød, og nu er avanceret til Forbedringshus med sikker Udsigt til at afslutte sin Karrière i Horsens Tugthus.

Naar Fangen har udstaaet sin Straf, er Statens Opgave forbi; det er nu de Privates Sag at gøre deres til, at det Opdragelsesarbejde, der er gjort i Straffeanstalten, ikke forspildes. Det gælder at skaffe den løsladte Fange en Plads, som gør ham det muligt igen at føre et regelmæssigt Liv. Fængselsselskaberne søger at løse denne Opgave, men har kun alt for ofte at kæmpe med den gamle Fordom mod at tage „Straffefanger“ i sit Brød, en Fordom, der kun viser, at Statens Borgere ikke har hævet sig til samme sociale Humanitetstrin som Staten selv. De fleste Forbedringshusfanger er Folk af samme Kaliber som andre; ofte er det en Tilfældighed, der har ledet dem ind paa Forbryderbanen; de har i hvert Fald gennemgaaet en stræng Skole og i Fængslets nøje Kendskab til hver enkelt Fange har man al den Garanti, man fornuftigvis kan forlange.

En Rejsefælle.

Af Alfonso Perez Nieva.

I.

Her! her! Drager! Tag Vadsækken, den lille Kurv og Hatteæsken. Saa mangler jeg kun en Kappe. Naa! den er her. Saml det hele i det højre Hjørnenæt. — Tak, værsgo. De skal ikke takke. —

Har jeg ikke haft Held med mig, Señor? Denne Vogn er midt i Toget, og De kommer ind i en tom Kupé. Nej! De bliver dog ikke alene; der ligger en Plæd i det venstre Hjørne. Det er en Dame, som er stegen ud; hun har ladet en Hat og en Mantille blive i Nættet, saa hun spiser vistnok til Aften i Restavranten.

Jesus! hvor jeg er træt! Det er sandelig lidt haardt efter fyrretyve Dages Sejlads at køre uden Ophør i en Jærnbanevogn.

Damen kommer fra Restauranten. Hun tænker:

— Hvor Tiden dog gaar! — Det er nu femten Aar siden, at min kære Ægtefælle, han hvile i Fred, sendte vor Luisa til Spanien for at blive opdraget hos sine Onkler. Nu er ogsaa min Søster død og jeg maa indtage hendes Plads. Farvel da Manila, for evig.

Ah! min Rejsefælle.

II.

Det er jo en komplet Skønhed! En yndig Figur og hvilken Holdning! En Psyke paa 35 Aar.

Den Rejsefælle vil nok sluge mig med Øjnene.

Jeg maa se at faa hende i Tale. Paa Rejser er den konventionelle Etikette unødvendig.

Jeg maa kunne finde et Paaskud. Jo! prægtigt!

— Undskyld, maa jeg tillade mig at spørge, om De ønsker at holde Vinduet lukket mod Natteluft?

For min Skyld ikke. Jeg vil ikke berøve Dem

Udsigten. Lampens Skær paa Ruden hindrer Dem i at se, hvad der er uden for.

(Hvilken sød Stemme! Andalusierinde eller Kreol.) — Tusinde Tak, De er virkelig saare elskværdig! Er det ikke en Nydelse at se et Landskab ved Maanelys?

Særdeles stor Nydelse!

Hvor jeg er lykkelig ved at samstemme med en saa skøn og distingveret Dame.

Señor!

Har jeg fornærmet Dem?

Nej! Men De er rigtignok for høflig imod mig.

III.

Ønsker De at stige ud for at drikke Chokolade?

Paa ét Vilkaar; enhver sørger for sig selv.

De mener?

Enhver betaler for sig.

(Denne Dame er ingen almindelig Erobring.) — Umuligt, Frue, dette tillader vort spanske Galanteri paa ingen Maade.

Som De vil, men vis mig da den Tjeneste, at lade Chokoladen bringe ud til mig.

Nej! Nej! Kun med Dem som Ledsagerske gaar jeg ind paa Deres Forslag. Her er min Haand, om De vil stige ud.

„Min Svigermoder" — „Min Svigersøn."

Tænker De paa, at En eller Anden kunde kende os?

Det sker næppe.

Men om vore Medrejsende tager os for Ægtefæller?

Lad os vove det.

IV.

De kalder mig altsaa taabelig og overilet, men jeg kan ikke skjule den Ild, som De har tændt i mit Bryst. Jeg elskede Dem fra det . . .

Nu er vi i Valencia. De er som disse Vulkaner . . .

De tager fejl.

Jeg tænker mig Kærligheden som en Gnist, der pludseligt kan tænde, som Blomsterknoppen, der pludseligt kan udfolde sig.

Tænker De virkelig. Min Gud, hvor lykkeligt!

Lidt efter lidt kan dog Gnisten slukkes eller ogsaa sætter den alt i Brand.

Mig forvandlede den straks, med det samme jeg saa' Dem.

Da vi saa' hinanden!

De giver mig Haab? Tak! Tak!

Jeg har intet sagt.

Gid denne Rejse kunde vare ved. Jeg drager med Dem til Verdens Ende. Hvorhen rejser De?

Jeg rejser til Santander.

(For Djævlen! Og jeg, som har bedet min Hustru modtage mig paa Stationen). — Tager De til selve Byen?

Ja!

Jeg skal ogsaa derhen. Jeg skal være der i Sommer. Men forinden maa jeg et Par Dage til Madrid.

(Jeg maa sørge for, at min Datter ikke faar nogen Anelse om dette Eventyr. Mere og mere fatter jeg Sympati for denne Mand.)

V.

Nu har vi naaet Santander.

Jeg beder Dem: tal ikke til mig, naar vi har forladt Vognen. Mine Slægtninge venter mig.

Nu ikke, men senere!

Senere! Min Gud stig dog ud. De maa gaa!

(Der er min Hustru. Luisa! Luisa! Jeg har Lykken med mig. Ingen har set mig med den anden.) — Lad os gaa, jeg er meget træt.

Det er sandt, min elskede Mand, Du aner Intet. Det bliver en Overraskelse for Dig. Véd Du, hvem der kommer med dette samme Tog? I Aftes fik jeg et Telegram fra Corunna.

Fra hvem?

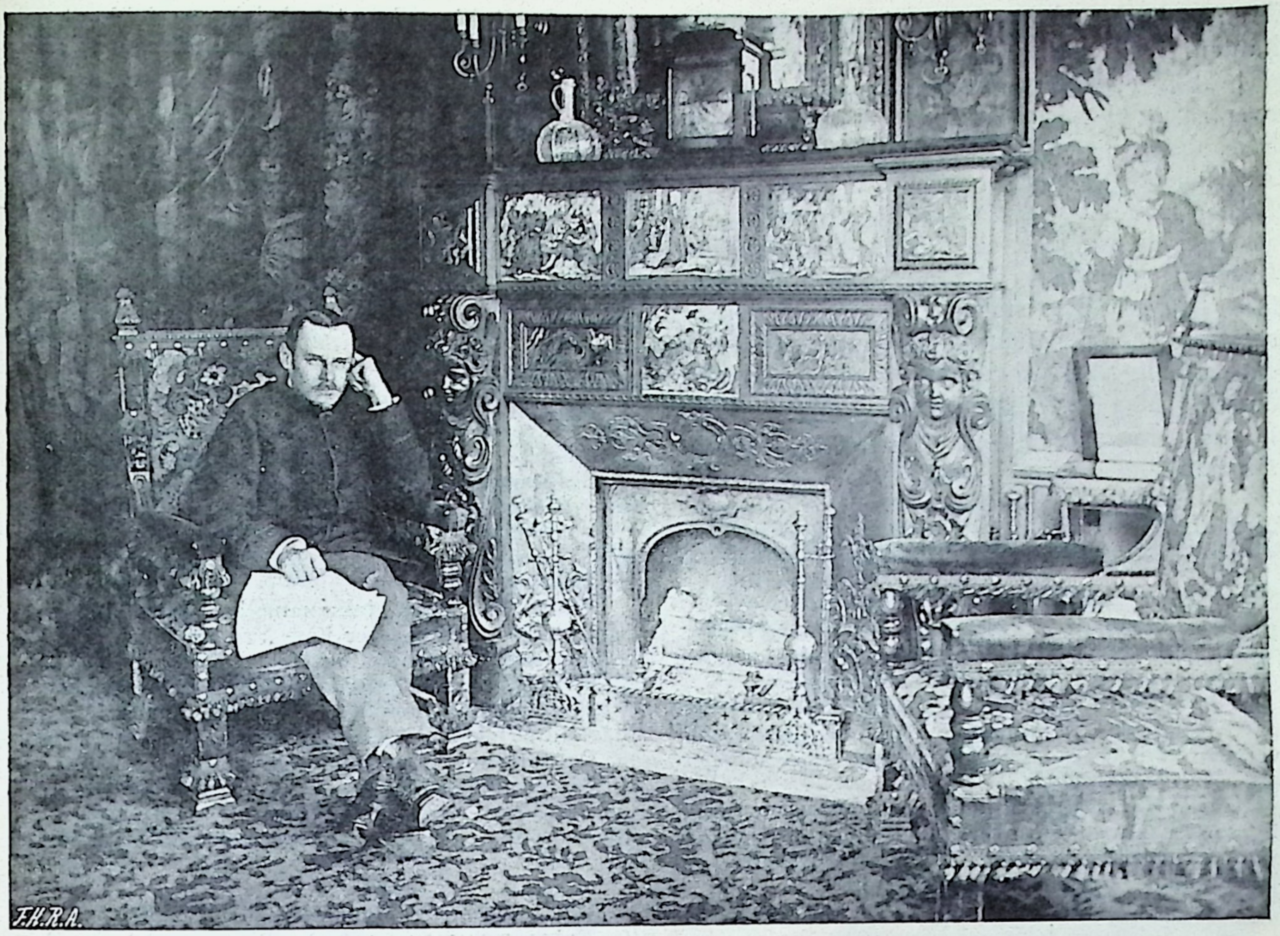
Fra min Moder. — Se! Der er hun. Mama, Mama!

Mit Barn! mit Hjærtes Barn! Kom i mine Arme!

Du kære, kære Mama! Kom nu. Maa jeg saa præsentere Din Søn Arturo; Arturo, min Moder.

Hellige Gud! Hun! Min Svigermoder!

Allerhelligste Jomfru! Han! Min Svigersøn!

Georges Ohnet i sit Arbejdsværelse.

G. Ohnet,

vor ny Romans Forfatter.

Georges Ohnet er vel den mest læste Romanforfatter, Tiden ejer; hans Bøger udkommer i Oplag, der ikke sjælden overgaar Emile Zola's.

Betragter man hans Produktion, forstaar man vel dette Held. Han ejer jo alle de Egenskaber, som et stort og forskelligartet Publikum forlanger af sin Yndlingsdigter. Han har gaaet i Skole hos de gode gamle Romanforfattere, og har af dem lært at smedde en Handling sammen med Kunstfærdighed og Kløgt; af de moderne har han lært at udmale de enkelte Skildringer med bred

Georges Ohnet.

og glimrende Pragt. Selv ejer han den sikreste Sans for, hvad der bevæger de brede Massers Følelser; ingen Forfatter griber med saa fast en Haand om Folkets Hjærte; han kan faa det til at udvide sig i Glæde, krympe sig sammen af Sorg, ganske som han selv vil.

Af hans Romaner har „Fabrikanten" vel hidtil naaet den største Sukcés; den er bleven trykt i flere Hundrede tusende Eksemplarer, og en Dramatisering deraf gik i sin Tid over det kgl. Teaters Brædder og gjorde megen Lykke.

Sandsynligheden taler for, at hans nyeste Roman: „Roi de Paris", som vi i næste Nummer bringe Begyndelsen af under Titlen „Salon-Svind-

leren" vil naa den samme Yndest som Fabrikanten.

I „Salon-Svindleren" føres Læseren ind i et overordentligt interessant Millieu i det parisiske Selskabsliv, — et Millieu, hvor Kunstnere og Adelsmænd, Modeller og højst aristokratiske Damer mødes og støder sammen, hver med deres Krav til Nydelse, til Arbejde, til Kærlighed. Igennem dette brogede og glimrende Samfund fører Digteren med sikker Haand sine Læsere og samtidig bevæger han deres Hjærter ved en lidenskabelig Elskovsintrigue der vokser i Spænding og Magt alt eftersom Skildringen skrider fremad. Man slipper ikke denne Bog før det sidste Punktum er sat.

En Videnskabsmands Hændelser.

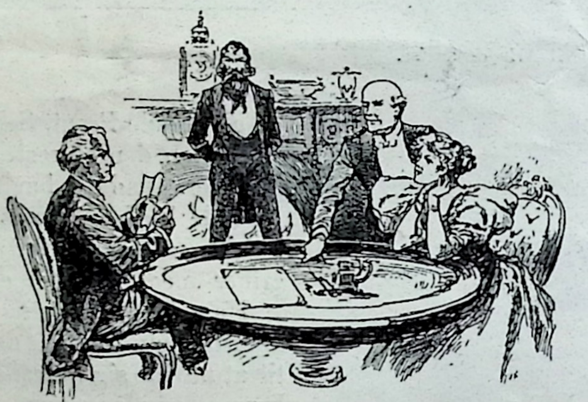
Omkap med Solen.

Fortsat.

Hun besvarede mit Blik fast og roligt og talte lidt anstrængt med hævet Stemme.

„Carl", sagde hun, „Hr. Gilchrist er færdig, og vi har ingen Tid at spilde. Husk, at om alt gaar vel, faar vi i Aften det ny Sprængstof gjort helt færdigt. Nu til Arbejdet."

„Her er Kontrakten", sagde jeg, idet jeg tog Sagførerens Dokument ud af den blaa Konvolut. „Vil De være saa god at læse. Derefter kan vi skrive vore Navne under, og saa er Sagen afgjort".

Kruse var den, der først læste Dokumentet. Jeg fulgte hans Øjne, der løb meget hastigt henover Papiret, hvorpaa han trak sin Stol hen til Bordet og dyppede Pennen for at skrive under.

„Undskyld et Øjeblik", sagde jeg, „vi burde kalde en Tjener herind som Vidne".

Fru Kruse studsede lidt, men efter et Øjebliks Tøven rejste hun sig og ringede.

Tjeneren kom ind; han saa os skrive vore Navne nederst paa Papiret og tilføjede derpaa sit eget Navnetræk. Da han var gaaet ud af Værelset, tog Kruse Ordet:

„Nu er den Sag afgjort", sagde han, „og vi kan begynde at arbejde. Jeg tror, De ved nøjagtigt, hvor langt vi er naaet". Her tog han sin Lommebog frem og begyndte at læse højt.

Jeg hørte opmærksomt efter. Fru Kruse og Lewin stod tæt ved; jeg bemærkede, at Fru Kruse trak Vejret lidt hurtigere end sædvanlig, af og til næsten stønnende.

„Ja, paa dette Punkt sidder vi fast", sagde Kruse og holdt pludselig inde med Oplæsningen. „Vi har prøvet enhver kendt Metode, men her er en Vanskelighed".

„Og for at Eksperimentet skal kunne lykkes", afbrød jeg ham, „er denne Viden en næsten nødvendig Betingelse".

„Meget rigtigt".

„Jeg kan lede Dem paa det rette Spor", sagde jeg; „De arbejder med en gal Formel. De ved maaske ikke". — Jeg begyndte derpaa at forklare dem Virkningen af et Stof, der endnu aldrig havde været brugt i den Forbindelse, hvori jeg havde arbejdet med det. Jeg blev afbrudt i min Tale af Kruse.

„Anna", sagde han, „skaf noget Papir. Skriv langsomt og omhyggeligt hvert Ord op, som Hr. Gilchrist siger. Nu kan vi høre paa Dem, Hr. Gilchrist. Er Du parat, Anna?"

„Ja", svarede hun.

Jeg begyndte at forklare det vanskelige Punkt. Fru Kruse skrev mine Ord op, efterhaanden som jeg udtalte dem. Nu og da saa hun op for at spørge mig, og hendes Anvendelse af de tekniske Udtryk viste, at hun var fuldstændig hjemme i Æmnet.

„For Pokker! At vi ikke kunde tænke paa det selv!" sagde Lewin og spækkede sin Bemærkning med en drøj Ed.

„Vi er Dem meget taknemmelige, Hr. Gilchrist", sagde Kruse. „Dermed er hele Vanskeligheden overvunden; Opfindelsen er færdig".

„Færdig? Det kan jeg næppe tro", sagde Fru Kruse.

I dette Øjeblik kom Tjeneren ind med Kaffen; den blev stillet paa Bordet, og vi tog hver en Kop.

„De fortalte mig", sagde jeg, da jeg havde tømt Indholdet af den lille Kop, der var bleven mig rakt, „at dette første vanskelige Punkt er mislykkedes for Dem, og dog er De kommen over et Sted, hvor jeg er strandet".

„Ja, det ved vi Besked med".

„Og De vil meddele mig, hvad De ved?"

„Naturligvis, men den bedste Maade er at vise Dem selve Eksperimentet".

„Det vil være brillant".

„Hvis det passer Dem, gaar vi", sagde Fru Kruse. Hun sprang op, medens hun talte og gik i Forvejen.

Vi forlod Arbejdsværelset, og efter at have passeret nogle Korridorer, befandt vi os i det Frie. Det var en firkantet Gaard med Bygninger paa alle Sider.

Lewin gik foran. Han havde en Lygte med, og Lyset fra den faldt paa en Genstand, der nær havde faaet mig til at gaa bag over af Forundring. Det var intet mindre end en Ballon, omtrent 20 Fod i Diameter, holdt nede med et Reb, der var bundet forsvarligt til en Jærnring i Brolægningen. Den svajede frem og tilbage for Vinden.

„Hvad er det, De har her?" spurgte jeg.

Fru Kruse lo. „Vent et Øjeblik, Arthur", sagde hun. „Lad mig vise Hr. Gilchrist vor Ballon. Er den ikke storartet?"

„Jeg ser ikke Gondolen", svarede jeg.

„Nej, den er tilfældigvis i Uorden. Jeg skal betro Dem, Hr. Gilchrist, at jeg er en ivrig Luftskipperske. Jeg tror ikke, der er noget, jeg holder saa meget af som min Ballontur. Det er ikke længere siden end i Mandags . . ."

„Kære Anna, hvis Du begynder paa den Historie, kommer vi vist ikke til Laboratoriet i Aften", afbrød hendes Mand. „Vil De være saa god at gaa denne Vej, Hr. Gilchrist."

Han lukkede Døren op, og jeg traadte ind i et stort Laboratorium, udstyret med de sædvanlige Remedier.

Kruse og hans Kammerat begyndte at vise mig rundt, og Fru Kruse stod i Nærheden af Indgangen.

Laboratoriet var opfyldt af en meget ubehagelig Lugt, — Kruse gjorde en Bemærkning derom og begyndte at forklare det.

„Vi eksperimenterede til sent i Eftermiddag med noget Blaasyrestof", sagde han. „Vi tænkte, Lugten havde fortaget sig nu."

„Den generer Dem vel ikke?"

„Naturligvis kender jeg den nok", svarede jeg; „men den har aldrig angrebet mig saaden som nu. Jeg føler mig virkelig ganske svimmel." I det jeg talte, vaklede jeg lidt og førte Haanden op til Hovedet.

„Ja, det er en afskyelig Lugt", sagde Kruse. „Kom her over; maaske bliver De bedre, naar De kommer nærmere til Døren."

Jeg fulgte min Vært.

„Hvad er der i Vejen med Dem, Hr. Gilchrist?" sagde Fru Kruse øjeblikkelig, da hun saa mit Ansigt.

„Det er disse Dunster", sagde hendes Mand; „det er mærkeligt, som de angriber Hr. Gilchrist; han er helt fortumlet."

„Ja, jeg føler mig virkelig helt svimmel. Det kommer maaske til Dels af den lange Rejse."

„Saa skal jeg sige Dem noget", sagde Fruen ivrigt. „De skal ikke trættes med flere Eksperimenter i Aften. Det bedste, De kan gøre, er at gaa lige i Seng. I Morgen tidlig er Laboratoriet friskt og godt, og saa kan Carl og Arthur eksperimentere for Dem af Hjærtens Lyst."

„Ja, det bliver sikkert det klogeste", sagde Kruse.

Jeg sank om paa en Bænk.

„Jeg tror, *De* har Ret", sagde jeg.

Min Afkræftelse undrede mig meget. Da jeg gik ind i Laboratoriet, var jeg opfyldt af den stærkeste Begejstring for det Øjeblik, da Kruse og hans Kammerat skulde fjærne den sidste Hindring for Fuldendelsen af den store Opfindelse; nu forekom det mig ganske ligegyldigt, om jeg nogen Sinde fik Hemmeligheden at vide eller ej. Sprængstoffet og hele dets Betydning kunde for mig gaa til Bunds med det samme. Jeg længtes blot efter at lægge mit Hoved til Ro.

„Jeg vil følge Deres Raad", sagde jeg. „Det er jo tydeligt, at disse Dunster ligefrem virker som Gift paa mig nu, da jeg er saa træt og anstrængt."

„Følg blot med", sagde Kruse. „De bør ikke blive her et Øjeblik længere."

Jeg sagde Godnat til Fru Kruse og Lewin, og Kruse fulgte mig igennem Gaarden, hvor Ballonen var gjort fast, til mit Soveværelse. Her brændte Ilden lystigt; Sengetæpperne vare slaaede til Side; de snehvide Lagener og Puder syntes at indbyde mig til Hvile. Der var intet i Verden, jeg længtes mere efter end at sove.

„God Nat", sagde Kruse; han rakte mig Haanden og saa bestemt paa mig, medens han talte. Næste Øjeblik var han ude af Stuen. Jeg sank om paa en Stol, da han var gaaet og tænkte, saa godt jeg kunde, paa Aftenens Begivenheder, men jeg var saa forstyrret, at jeg mærkede, jeg ikke kunde tænke nogen Tanke til Ende. Jeg kastede Kjolen, uden at gøre mig den Ulejlighed at klæde mig videre af, smed jeg mig paa Sengen og faldt i en dyb og drømmeløs Søvn. —

„Har Du det Chlor og Brint parat?"

Disse Ord, der blev udtalt hurtigt og hviskende, naaede tydeligt mit Øre. De forstyrrede mig ikke, for jeg troede, de hørte med til en Drøm; jeg følte en underlig Ulyst til at aabne Øjnene, en uforklarlig Døsighed tyngede mig, men jeg var hverken forskrækket eller ulykkelig. Jeg vidste, at jeg var i Besøg hos Kruse og Lewin i Cornwall, og jeg troede, at jeg laa paa Sengen, hvor jeg var falden i Søvn for nogle Timer siden. Jeg følte, at jeg havde sovet meget tungt, men jeg gad ikke vaagne endnu eller overhovedet røre mig.

Jeg hørte ganske vist, at Mennesker færdedes omkring mig, lidt efter at et Kar af en eller anden Slags faldt klirrende paa Gulvet. En Kvindestemme sagde: „Stille, det vækker ham".

En Mand gav et Svar, som jeg ikke kunde opfange. Min Hukommelse vedblev at arbejde langsomt og roligt. Jeg mindedes, hvordan Aftenen var forløben. Dokumentets Underskrivelse, Ballonen i Gaarden, den forfærdelige Lugt i Laboratoriet. Saa huskede jeg Fru Kruses Ord, da jeg kom tilbage til Arbejdsværelset: „Det er den tredje Kop", saa tydeligt, som om jeg hørte dem igen. Hvorfor skulde jeg nu plages af Erindringen om disse Ubetydeligheder? Jeg havde aldrig ønsket saa inderligt at sove som just i dette Øjeblik, aldrig været saa mærkværdig og afskyelig døsig.

„Jeg haaber da, at den Støj ikke vækkede ham", sagde en Stemme; jeg vidste ikke, om det var et Ekko af min Erindring, eller en virkelig Stemme. Jeg kunde genkende, at det var Fru Kruses.

„Det er, som det skal være med ham", svarede hendes Mand. „Der var i hans Kaffe Narceïn nok til at gøre det af med en større og stærkere Mand. Vær bare ikke bange. Nu skal jeg straks hjælpe Dem, Lewin, med at bære ham ud i Gaarden".

„Stormen er ved at lægge sig", sagde Fru Kruse. „Skynd Jer. Jeg tror sikkert, han er død", tilføjede hun. „I alt Fald ikke langt fra det", svarede hendes Mand. „Det var ogsaa en god Dosis. Han hverken rørte sig eller saa meget som sukkede, da vi flyttede ham fra Sovekammeret".

Hvor dvask jeg end var, havde disse sidste Ord dog den Virkning, at de fik mig til at aabne Øjnene. Jeg stirrede omkring mig med et tomt Blik.

Hvor var jeg? — Hvad var der sket?

Mine Lemmer var blytunge, og jeg mærkede nu for første Gang, efter at jeg have hørt Stemmerne, at jeg ikke formaaede at røre dem uden stort Besvær, hvad jeg ikke kunde forklare mig. Jeg prøvede paa at løfte Hovedet. Det forvoldte mig de forfærdeligste Smerter, — Bevidstheden om, at mine Hænder og Fødder vare bundne, fo'r mig igennem Hovedet.

Jeg var altsaa et Offer for et afskyeligt Attentat. Du godeste Gud! Hvad var det for en forfærdelig Opdagelse? Min Hukommelse var begyndt at vende tilbage, men hele mit Legeme var næsten saa følelsesløst, som om jeg var bleven lam. Jeg gjorde en Kraftanstrængelse, tvang mig selv til at dreje Hovedet og saa da et Kvindeansigt stirre lige ind i mit. Det var min Værtinde, Fru Kruses Ansigt. Hun vendte sig hurtig bort.

„Han er ikke død", hørte jeg hende hviske. „Han er ved at komme til sig selv."

I samme Øjeblik vidste jeg, hvor jeg var — jeg laa paa Gulvet i Laboratoriet.

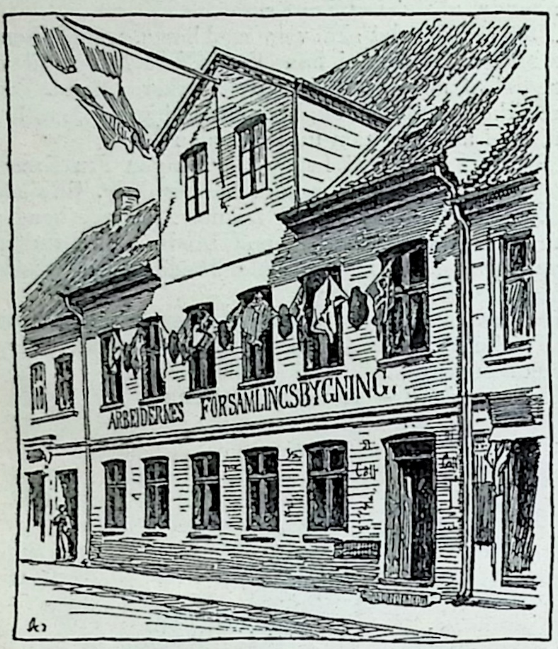
(Fortsættes).

Arbejdernes Forsamlingsbygninger

og produktive Foretagender.

Af G. Chr. Olsen.

IV.

Forsamlingsbygningen i Odense.

I Odense.

Det er nu akkurat 4 Aar siden, at Arbejderorganisationerne købte Ejendommen Nr. 51 i Kongensgade for 31,000 Kr. Ejendommen havde tidligere været benyttet til offentlig Dans; men alt som Arbejdernes Smag vendte sig fra Kommersen paa Danseboden til den mere indbringende Deltagelse i Foreningslivet, blev det daarlige Tider for Ejeren af Danselokalet, og det var da Grunden til, at Arbejderne fik den smukke og godt beliggende Ejendom saa billigt.

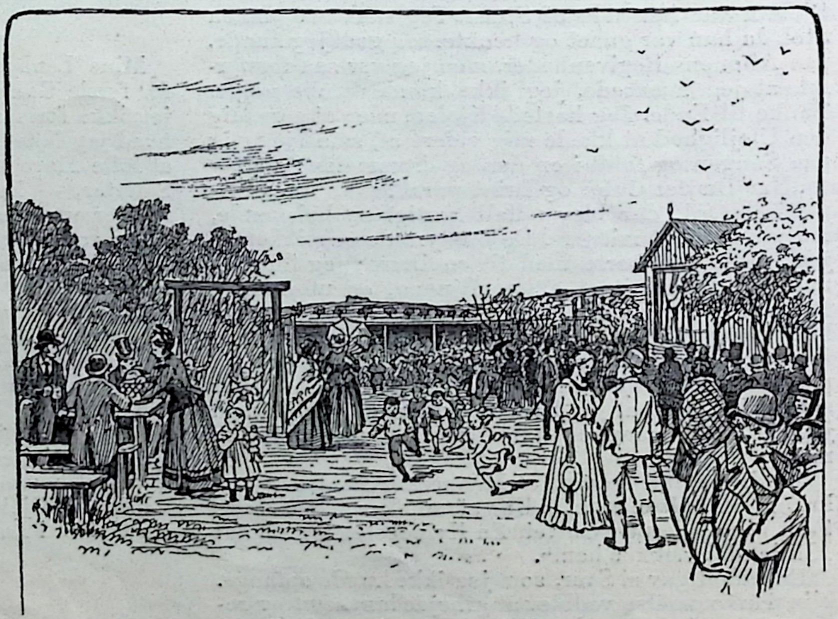
Det kostede kun 3000 Kr. at lave Dansesalen om til en hyggelig Forsamlingssal, der har en Gulvflade af 360 Kv. Alen. Langs Salens 3 Sider findes en rummelig Balkon, og der er 13 Alen fra Gulvet til Midten af det tøndehvælvede Loft. I det toetages Forhus findes Restavration og de mindre Foreningslokaler. I den Have, der hører til Ejendommen, findes Keglebane og Lysthuse.

Grundet paa Organisationernes stærke Vækst i de sidste 4 Aar, er Forsamlingsbygningen i Kongensgade imidlertid for lille, og det har allerede været under alvorlig Overvejelse, at man skulde opføre en ny og mere tidssvarende Bygning. Alle disse Planer blev dog stillet i Bero, da der kom Tilbud fra Ejeren af Næsbyhoved Skov, Proprietær Jespersen, om at sælge Skoven til Arbejderne.

Den lille Lystskov er meget smukt beliggende 10 Minutters Vej fra Odense, og da her var Plads baade til Friluftsliv og Forsamlingsbygning betænkte man sig ikke længe; men købte Skoven for 58,000 Kr. Bagefter gjorde Ejeren rigtignok Indvendinger og vilde ikke staa ved Handelen; men efter erfarne Juristers Mening er der næppe Tvivl om, at Købet gaar i Orden ved Rettens Hjælp.

Arbejderne i Odense bliver da Ejere af den smukkeste Skov ved Odense, og denne Skov frister ikke alene ved sin smukke Bestand af Bøgetræer og ved sit kuperede Terrain; men inde midt i Skoven ligger den mystiske „Slotsbanke“ omgivet af et Vildnis af sammenfiltrede Træer og Buske. Det er et Minde fra de saakaldte „Næskongers“ Tid, og saa sære Ting fortælles der om Livet paa den gamle Røverborg, at de loyale Odense Borgere, naar de passerer Slotsbanken ved Aftentid uvilkaarlig indstiller al højrøstet Samtale, medens de skotter op til *Ruinen*, som de ynder at kalde Vildnisset.

Naar Arbejderne definitivt overtager Skoven som Ejendom, vil der blive anvendt en betydelig Sum paa Vedligeholdelsen af Skoven, samt opført en Restavrationsbygning, der tillige kan tjene som Forsamlingsbygning om Sommeren. Odense Arbejdere vil da have den smukkeste og ejendommeligste af alle danske Forsamlingsbygninger.

Forsamlingsbygningen i Aalborg.

I Aalborg.

Oppe ved Limfjordsbyen har der aldrig været trangt med Lokaler, og det organiserede Arbejderparti har derfor endnu ikke eget Forsamlingshus. Den store Sygekasse „Arbejderforeningen af 1865“ ejer en prægtig Forsamlingsbygning, og da den altid staar aaben for Fagforeningerne, har man hidtil undladt at sætte Foden under eget Bord.

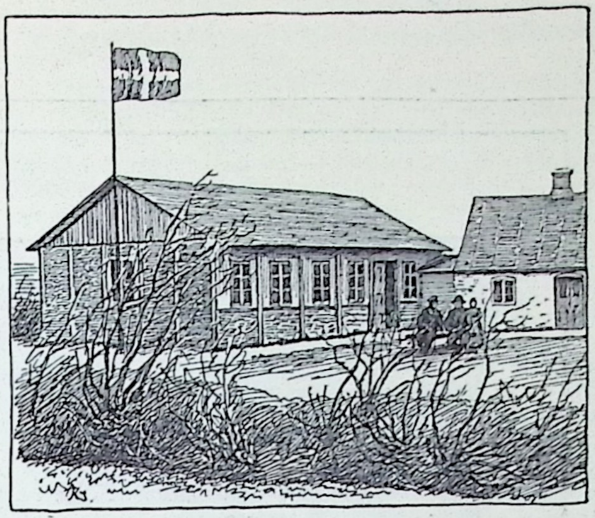
I Stedet derfor har man stiftet et „Arbejdernes Haveselskab“. Dette har indkøbt 1 Tønde Land Jord umiddelbart udenfor Aalborg, og har paa denne Grund anlagt en Lysthave, som allerede nu liver stærkt op i det øde Terræn. Haven har kostet Arbejderne 6,000 Kr., og her findes Restavration, aabent Teater, stort Dansegulv, Legeplads for Børn og andre Forlystelser. Om Sommeren holder Arbejderne deres Møder der.

I Horsens.

Her har man i mange Aar haft en Forsamlingsbygning, som har vist sig nogenlunde stor nok til at rumme Organisationerne. Værre var det at skaffe Plads til de store Demonstrationsmøder, eller de Friluftsfester, Arbejderne ønskede at arrangere.

Den 26. Maj 1895 besluttede de samvirkende Fagforeninger i Horsens at bøde herpaa ved at købe en Marklod tæt uden for Byen med smuk Udsigt over Fjorden og Omegn, og derpaa at indrette en „Folkets Lund“. Parken indeholder $3^1/_4$ Tdr. Land og blev straks planeret og beplantet. Allerede nu er alt i stærk Trivsel, og der er ingen Tvivl om, at „Folkets Lund“ om nogle faa Aar vil blive et af de smukkeste Anlæg ved Horsens.

Paa den højst liggende Del af Terrænet ligger den 9,000 Kv. Alen store Forsamlingsplads, der paa de to Sider begrænses af Linde-Alleer, paa de andre to Sider af kraftige Naaletræes-Plantager. Lige for Indgangen ligger Pladsen til den store Restavrationsbygning, som efter Planen skal opføres. Foreløbig maa Restavrationen dog hjælpe sig med Telte, da det kniber med Pengemidlerne.

Forsamlingsbygningen i Volstrup.

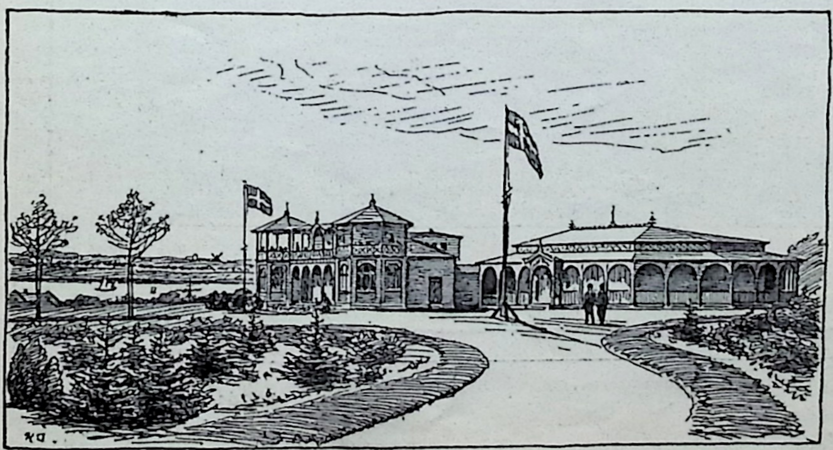
Den øvrige Del af Terrænet er ligeligt delt mellem beplantede Arealer, Græsplæner, Udsigtspladser, hyggelige Alleer og Lysthuse, Arbejderne befinder sig allerede nu vel i deres smukke Sommerhave og de ved, at den vil blive smukkere for hvert Aar, der gaar.

I Volstrup.

Ikke ret mange kender vel den lille Landsby Volstrup, der er beliggende mellem Sæby og Aalborg; men da den ejer et „Arbejdernes Forsamlingshus“ bør den dog medtages, naar disse nævnes.

Der var i Landsbyen dannet en Landarbejderforening; men Byens Venstrebønder saa skævt til denne, og lukkede dens Forsamlingshus for Foreningens Møder. Landarbejderne lod sig dog ikke forknytte, men opførte en Bindingsværks Tilbygning til et Hus, der ejedes af deres Formand. Huset er tarveligt opført; men Salen afgiver dog Plads for 6 à 700 Mennesker, foruden at der er Bolig til Værten og en smuk lille Have, og de fattige Landarbejdere er stolte af, at ogsaa de har en „Arbejdernes Forsamlingsbygning“.

Det Afsnit af disse Artikler, hvori Forsamlingsbygninger omtales, skal hermed være afsluttet. Det er dog langtfra Tilfældet med Bevægelsen for at skabe saadanne Bygninger. De organiserede Arbejdere er et Kampparti. Hvor de rykker ind, bygger de en Fæstning til Beskyttelse for det levende Ord, der skal hverve ny Kombattanter for Armeen.

Forsamlingsbygningen i Horsens.

STEEN STEENSEN BLICHER
PAA HEDEN.

ORIGINALTEGNING AF
CARL THOMSEN.

Opfindelsernes Konge.

Roman fra det 20de Aarhundrede. Af Frank Stockton. Paa Dansk ved Johannes Magnussen. (Fortsat.)

Dette var uforudsete Forhold. Bunden neden under og Isen oven over nærmede sig hinanden. Det kunde naturligvis være et fremspringende Fjæld blandt Klipperne under Havet, mod hvilket Loddet var stødt; men de havde et Instrument om Bord, med hvilket de kunde pejle gennem et vandtæt Hul i Skibets Bund, og da *Dipsey* havde hævet sig et Par Favne, og de flere Gange havde benyttet dette Instrument, fandt de, at det elektriske Lod ikke kunde have rørt ved en fremspringende Klippe, og at Bunden næsten var ganske jævn.

Gibbs' Instrument gav ham tilnærmelsesvis en Idé om, hvor dybt Skibet var nede i Vandet, og den Maaler, der stod i Forbindelse med Ringeapparatet, meldte ham Time for Time, at Afstanden fra Havets Bund blev mindre og mindre, skønt Skibet sejlede fremad i samme Plan. Han besluttede derfor, at han, saa længe han kunde sejle fremad, vilde holde *Dipsey* midt imellem Isen og Bunden.

De havde en ængstelig Tid om Bord. Medens de havde mærket, at der var Vand at sejle i, havde de ikke opdaget nogen Fare, der kunde hindre dem i at drage videre; men hvis Isen og Bunden stødte sammen, hvad kunde de saa gøre? Ved Hjælp af de Sprængstoffer, de havde om Bord, kunde de sprænge Isen oven over, men man havde ikke tænkt sig at gøre dette, med mindre man befandt sig ved Polen og stadig var indelukket af Is. De ønskede ikke at komme op i den fri Luft paa det Sted, hvor de nu var, og desuden vilde det ikke være rigtigt at lade de store Bomber springe, naar de var saa nær ved Bunden. Man holdt Raad, og de blev enige om, at det var bedst at gaa ud af den Kurs, de hidtil stadig havde holdt og prøve paa at finde en dybere Kanal, der førte mod Nord. Altsaa styrede de mod Øst.

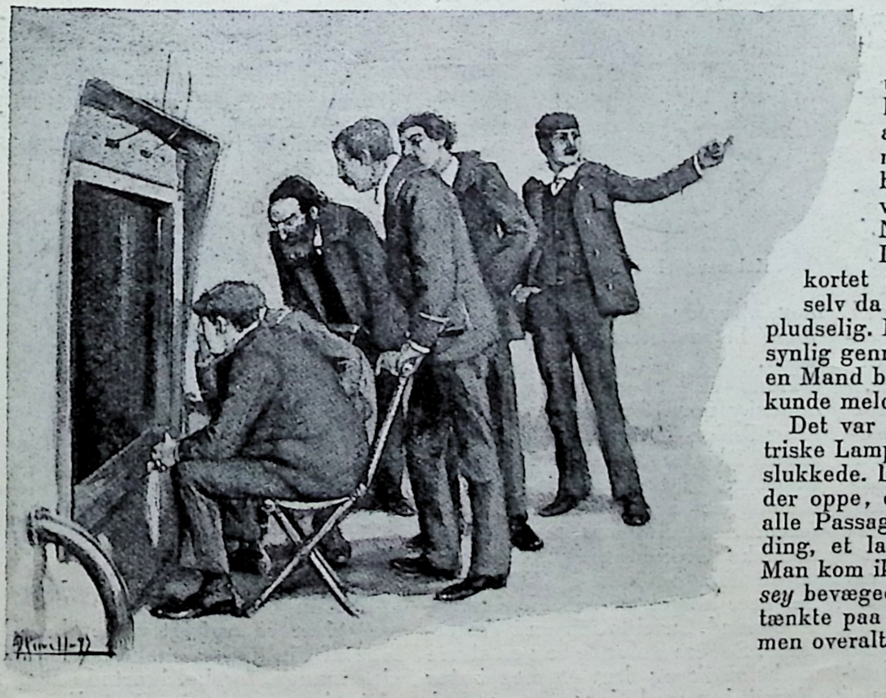
Det varede ikke længe, før de fandt, at de havde baaret sig fornuftigt ad. Bunden var nu langt under det elektriske Lod, og de kunde holde sig i sikker Afstand fra Isen oven over.

„Jeg er vis paa", sagde Gibbs, „at vi er i Nærheden af en fremspringende Del af det vestlige Fastland, og nu maa vi passe paa Grundvolden for Grønlands Isbjærge." Han talte i en munter Tone, for han vilde opmuntre sine Kammerater, men naar han var alene, var der et meget ængsteligt Udtryk i hans Ansigt.

Den næste Dag var de alle spændte paa, hvad han vilde sige. Bunden hævede sig igen, og *Dipsey* var nødt til at sejle mere og mere i Nærheden af Isen foroven. Medens der saaledes var Fare paa to Sider, kunde ingen af dem undgaa at føle, hvor frygtelig deres Tilstand var, og hvis de ikke stadig havde haft opmuntrende Budskaber fra Sardis, havde de ikke været i Stand til at holde Modet oppe.

Efter at de i to Dage var sejlede meget forsigtigt fremad, idet der blev mere og mere grundet, saa at de var nødt til at nærme sig mere til Isen, end de nogen Sinde før havde gjort, opdagede de, at Isen var forholdsvis tynd og enkelte Steder revnet. Der saas store Brud hist og her, og de kunde mærke Bevægelser der tydede paa, at det var en flydende Ismasse. Hvis det var Tilfældet, var det ikke umuligt, at de nærmede sig til Randen af den Is, under hvilken de saa længe havde sejlet, og at der var aabent Vand paa den anden Side. Hvis de kunde naa der hen og finde det aabne Hav, som man antog fandtes ved denne Ende af Jordens Akse, saa var deres Ekspedition lykkedes. I dette Øjeblik var de mindre end hundrede engelske Mile fra Nordpolen.

Det vilde være vanskeligt at sige, hvem der var mest opfyldt af Spænding ved Udsigten til, at Ekspeditionen vilde lykkes, de rejsende om Bord paa *Dipsey* eller Roland Clewe og Margaret Raleigh i Sardis, der straks fik Meddelelse om Forholdene. Hvis der var Plads nok for det lille undersøiske Skib til at sejle sikkert under denne Is, som der var god Grund til at tro, flød ved Randen af det Hav, som de var kommet for at søge, og paa hvis Overflade de kunde sejle frit under aaben Himmel, hvad skulde saa hindre dem i at naa Polen? Ingen af dem var bange for, at der skulde være Is i Nærheden af det yderste nordlige Punkt; for man troede, at Jordens roterende Bevægelse ved Centrifugalkraften vilde drive den bort fra Polen.

Den lille Termometerbaad, som under *Dipseys* undersøiske Rejse hele Tiden havde været forude for at give Varsel, dersom man nærmede sig til et sunket Isbjærg, blev nu trukket tæt ind til Boven; for der var saa megen Is i Nærheden, at den var unødvendig. Den elektriske Lodline blev forkortet til et Par Favnes Længde, og selv da alarmerede den dem undertiden pludselig. Efter nogen Tid blev Havbunden synlig gennem et tykt Vindue i Boven, og en Mand blev sat paa Post der, for at han kunde melde, hvad han saa der nede.

Det var nu blevet saa lyst, at de elektriske Lamper nogle Steder om Bord blev slukkede. Der viste sig store Revner i Isen der oppe, og saa sejlede Skibet, medens alle Passagererne var i den største Spænding, et langt Stykke under isfrit Vand. Man kom ikke nærmere til Bunden, og *Dipsey* bevægede sig forsigtigt af Sted. Ingen tænkte paa at spise, de talte ikke meget, men overalt stod de spændt paa Udkig.

(Fortsættes.)

UGENS REVUE.

INSPEKTØR *Carl Christian Anton Albrecht Lynge,* født 1832 i Holbæk, Søn af afdøde Herredsfuldmægtig Lynge i Holbæk, var tidligere ansat som Branddirektør i Tønder, men blev forjaget i 1864, fik 2 Aar senere Ansættelse i Sparekassen for København og Omegn, hvor han virkede indtil sin Død.

Inspektør Lynge.

Den Afdøde, som var velkendt af alle Københavnere, ikke alene for sin Virksomhed i Sparekassen, men ogsaa fra sin Deltagelse i Byens Liv i Almindelighed, nød en ualmindelig Tillid hos alle. Han døde ganske pludselig efter et Ildebefindende, som ingen havde kunnet forudse.

Toldforvalter *P. M. Launy,* der forleden døde her i Byen i en Alder af 79 Aar, tilbragte sine bedste Aar i Provinserne. Han var født her i København den 19. April 1818 og var Søn af den i sin Tid ret bekendte Silke- og Klædehandler L. paa Købmagergade. Den Afdøde begyndte sin Løbebane i Toldfaget som Kopist og senere Kancellist i det daværende Generaltolddirektorat og kom i 1864 som Toldoppebørselskontrollør til Fanø, hvorfra han i 1876 forflyttedes som Toldforvalter til Køge. Han tog sin Afsked for en halv Snes Aar siden og fik da Ridderkorset. Launy var, ved sin ridderlige Tænkemaade en meget sympatetisk Mand og ved sit noble Ydre og sin pligtopfyldende Karakter var han en Type paa en rigtig dansk Embedsmand. Han var i flere Aar Formand i Nordby Sogneraad og ligeledes i adskillige Aar Medlem af Direktionen for Køge Sparekasse.

Toldforvalter Launy.

En af Randers Bys mest bekendte og agtede Mænd, Købmand *Heerfordt,* er forleden pludselig afgaaet ved Døden. Heerfordt blev 62 Aar gl. Han har den største Del af sit Liv opholdt sig i Randers og blev allerede som ganske ung Mand betroet flere vigtige Tillidshverv.

Købmand Heerfordt.

Hans Fader var Præst i en Landsby nord for Mariager Fjord. Efter Faderens Død flyttede Moderen til Randers, og Heerfordt kom til at gaa i Latinskolen. Det var Meningen, at han skulde have fortsat Studeringerne, men af økonomiske Grunde maatte han afbryde dem og kom i 1850 i Handelslære hos en af den Tids største Købmænd, Lavrids Jensen i Vestergade. Senere anlagde han en større Sæbefabrik og drev en meget stor Forretning med Korn, Smør, Uld, Huder og Skind. Endelig drev han Urtekramforretning, Sæbesyderi og Lysestøberi.

Heerfordt var Medlem af Kommunalbestyrelsen, derefter var han Byraadsmedlem i 24 Aar, gik ud et Par Aars Tid, men valgtes atter ved et Suppleringsvalg og trak sig af Helbredshensyn tilbage den 1. Jan. i Fjor.

Af andre betydelige Hverv, der har været Heerfordt betroet, skal vi nævne, at han i over 25 Aar har været Formand for Handelsforeningen i Randers. Han var i flere Aar Formand for de jyske Handelsforeninger, Medlem af Købstadforeningens Bestyrelse, af Klubben „Harmonien"s Bestyrelse o. s. v.

Heerfordt var en udmærket Taler, der udad til repræsenterede sin By paa en værdig Maade. Han var en varmtfølende og personlig sympatetisk Mand. Som Politiker var han Højremand og var ofte anbefalende Stiller for Højres Kandidater ved Folketingsvalgene i Randers.

Finland har mistet to af sine bekendteste Forfattere. Den gamle Zacharias Topelius, som vi nylig biograferede i Anledning af hans 80aarige Fødselsdag, er død, og forleden meldte Telegrafen, at hans unge Kollega *Karl A. Tavastjerna* har fulgt ham, ramt af en pludselig Lungesygdom. Tavastjerna, hvis Hovedværk Romanen „Strænge Tider" (oversat paa dansk af P. Nansen) giver et kraftigt virkende Billede af Finlands Vanskæbne, har i sine mange, forskelligartede Bøger vist sig som en fin Fortæller, en

Forfatteren Tavastjerna.

følsom Natur, en udmærket Patriot. Finland har lidt et stort Tab ved hans Død.

I Italien er den store Digter og Politiker *Cavalotti* bleven dræbt i en Duel. Han havde i mangfoldige Aar i Parlamentet og Pressen ydet den kraftigste Modstand mod Crispis Tvangs- og Forbryderregimente; derfor raser det frisindede Italien mod Skæbnen nu ved hans meningsløse Død.

Digteren Cavalotti.

Den 26. Marts er det 50 Aar siden, at St. St. Blicher afgik ved Døden. Vi mindes den store nationale Fortæller ved inde i Bladet at bringe et Billede af ham paa Heden, efter en Originaltegning af Carl Thomsen, og hidsætter hans Portræt. Alle Kommentarer er overflødige.

St. St. Blicher.

Fini Henriques.

Den store Succes, som Drachmanns Melodrama: *Vølund Smed* synes at skulle naa paa det kgl. Teater, skyldes for en meget stor Del den karakterfulde Musik, som Fini Henriques har komponeret dertil. Den bestaar af en Ouverture, fire Forspil og en Del melodramatiske Arrangementer, og skønt man hist og her mærker Paavirkninger fra Grieg og Wagner, er den udmærkede Musikers Personlighed her brudt igennem med stor Magt. En saadan Rigdom af Stemning er sjælden hørt før i et hjemligt dramatisk Debutarbejde, og man tør vente sig en rig og sjælden Fremtid for Hr. Henriques.

Fini Henriques.

MONUMENTET for 1848. I Slutn. af denne Maaned vil de danske Vaabenbrødre, med Form., General *Freisleben* i Spidsen, rette en Opfordring til det danske Folk om at bidrage til Opførelsen af et Monument for 1848. — Det bliver „den lille Hornblæser" udført af Billedhugger *Petersen-Dan.*

Den saarede Hornblæser, der, løftet op paa en Soldats Arme, af sine Lungers fulde Kraft tuder ud et skingrende Kampsignal, skal symbolisere den Begejstringens og Offervillighedens Aand der gik gennem det danske Folk i 1848.

Til vore Læsere.

Med næste Nummer begynder „Hver 8. Dag" sit tredje Kvartal, i hvilken Anledning vi ønsker at bringe vore mange Abonnenter og Læsere nogle Meddelelser, der sikkert vil interessere.

Den store, vi tør godt sige aldeles enestaaende Udbredelse, „Hver 8. Dag" i Løbet af saa kort Tid har opnaaet inden for alle dannede Samfundsklasser, er det bedste Bevis for, hvor følelig Trang der har været til et illustreret Blad, der rejste sig den Opgave at være baade underholdende, aktuelt og belærende og samtidig saa billigt, at det kunde vinde Indpas i selv helt ubemidlede Hjem.

Den, der har fulgt „Hver 8. Dag" fra 1. Oktober, vil have set, i hvor høj Grad det er lykkedes os at knytte de bedste Navne i Litteraturen til vort Blad, en Bestræbelse, som stedse vil blive fortsat. Vi har desuden bragt mange og gode Billeder af alt og alle i Ind- og Udland, der i den forløbne Tid har lagt Beslag paa Offentlighedens Opmærksomhed og ogsaa paa dette Omraade vil vi fremdeles søge at hævde vor Plads.

Vi takker vore Abonnenter og Læsere for den Støtte og Interesse, de til Stadighed har vist os, og som de mange Breve, vi har modtaget, er os det bedste Bevis for. Brevenes Antal har desværre gjort os det umuligt at besvare hvert enkelt, men at de mange Raad, vi ad den Vej har modtaget fra vore Abonnenter, ikke er gaaede upaaagtede hen, vil bedst fremgaa af følgende.

Vor ny Roman.

„Hver 8. Dag" har saaledes for at imødekomme et berettiget Ønske hos mange Abonnenter, i disse Dage tilkøbt sig Eneretten til den saa berømte Romanforfatter *Georges Ohnets* nye og spændende Samfunds-Roman *Roi de Paris,* der nu fra April Kvartal vil udkomme paa Dansk under Navn af

Salon-Svindleren

og bringe Billeder fra det excentriske Liv i den fornemme Verden i Paris. Om selve Romanens Natur og Anlæg samt Forfatterens Popularitet henvise vi til Artiklen andet Steds i Bladet: *Georges Ohnet, vor ny Romans Forfatter.*

Monumentet for 1848.

Endvidere er det lykkedes os at imødekomme manges Ønsker ved nu i Anledning af

Hs. kgl. Højhed Prins Christians

forestaaende Bryllup at kunne bringe et

Kunstblad i Farver

af den saa folkekære Prins. Dette Kunstblad, der er en Gengivelse af et Originalmaleri, der tilhører „Hver 8. Dag", viser Hs. kgl. Højhed til Hest uden for Sorgenfri Slot, hans fremtidige Residens. Billedet, der fra Udgangen af indeværende Maaned vil være udstillet hos samtlige Boghandlere hele Landet over, er i høj Grad vellykket og fint udført og hæver sig i saa Henseende betydeligt over det, der som Regel tilbydes Publikum af lignende Art. Enhver Abonnent erholder paa Forlangende dette Kunstblad

— gratis —

tilsendt, mod for Kontrollens Skyld at indsende Bevis for at have tegnet sig som Abonnent paa „Hver 8. Dag" for *April og Juli Kvartal. Bogladeprisen for Billedet bliver for Ikke-Abonnenter 15 Kroner.*

Vort Forsøg med at udsætte Præmier for

det bedste Amatørfotografi

faldt saa heldigt ud, at det nu vil blive efterfulgt af en ny Konkurrence, der vil gaa ud paa at illustrere en Fortælling, Digt eller lign. ad fotografisk Vej. Nærmere Bekendtgørelse herom vil finde Sted i et af de først udkommende Numre af Bladet.

„Hver 8. Dag" vil fremdeles bringe Præmiegaader og Hovedbrud, ligesom der vil blive draget Omsorg for Opgaver af Interesse for *Skak- og Dominospillere*, hvad Pladsen hidtil ikke har tilladt.

I Løbet af April Maaned vil „Hver 8. Dag" endvidere udgive et særligt Festnummer i Anledning af, at Krigen i 1848 kan fejre sit 50 Aars Jubilæum. Dette *Ekstra-Hefte*, der vil udgøre et Hele for sig, vil faa et særligt Omslag i Farver og under Titlen

Den danske Soldat i Krigen 48

indeholde Bidrag af vore mest ansete militære Forfattere samt talrige Illustrationer og Portræter af Begivenheder og Personer fra den Tid. Det vil foreligge samtidig med et af „Hver 8. Dag"s sædvanlige Ugenumre, hvorom nærmere Bekendtgjørelse vil finde Sted.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 26.

Naar spiret frem af Jordens Skød
den Rigdom er, som Danmarks Sommer
forskønner paa saa mangen Vis,
saa synger jeg Naturens Pris.
Jeg glemmer ej en rank Figur,
der endte i en Spids foroven
og, anbragt i den fri Natur,
hvor den i Læ af Bøgeskoven,
afspejled sig i Østervoven.
Som et Naturens Underværk
betragtede jeg den som Dreng;
den stod saa kraftig og saa stærk.
Nu hviler den paa Sotteseng
som Danmark, hvor enhver vil raade.
Nu gæt det Navn, jeg gav min Gaade.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *10. April 1898* under Adr.: „Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K. Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

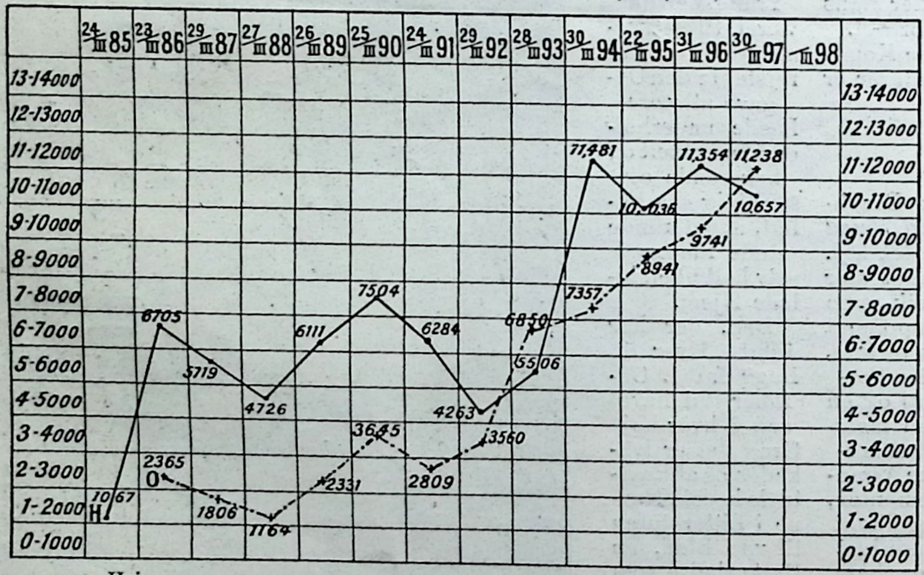
tilsendt ved Anvisninger. Se iøvrigt Betingelserne i „Hver 8. Dag"s Nr. 22.

Løsningen paa Præmiegaade Nr. 23 var

Ellen Price.

Ialt indkom 3015 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie: Ingeniør *Larsen*, Kjøbenhavn. 2. Præmie: Karetmager *P. J. Nielsen*, Ovre Draaby, Frederikssund.

Borgerrepræsentantvalgene i København 1885—97.

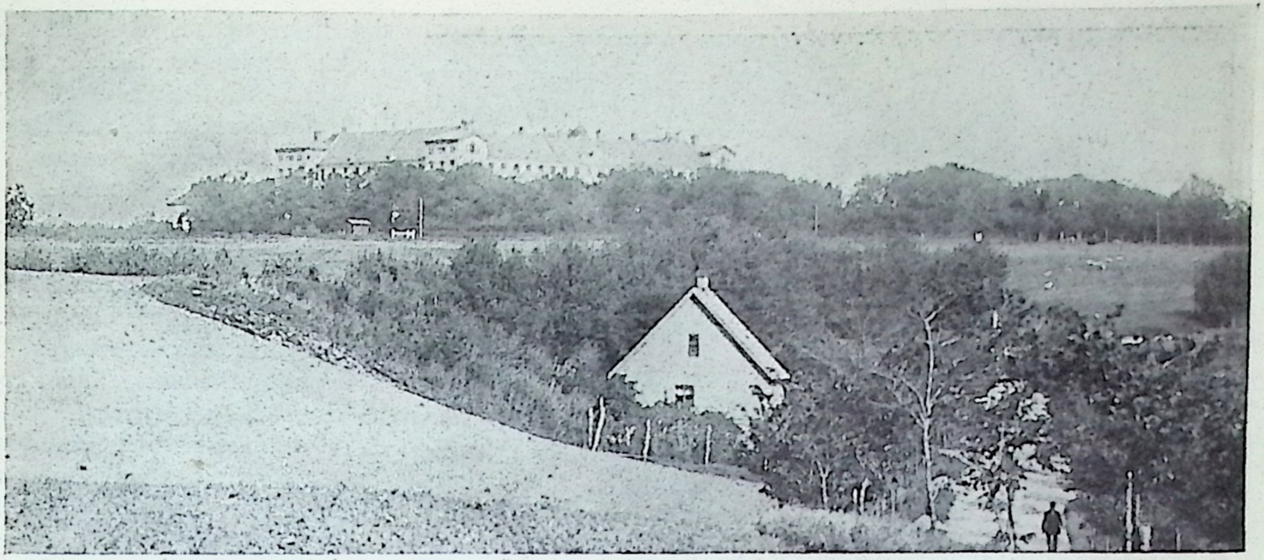
	H.	O.
1885	1067	
1886	6705	2365
1887	5719	1806
1888	4726	1164
1889	6111	2331
1890	7504	3645
1891	6284	2809
1892	4263	3560
1893	5506	6850
1894	11481	7357
1895	10036	8941
1896	11354	9741
1897	10657	11238

——— Højre.

—·—·— Oppositionen.

1894 fremtraadte første Gang „Borgerlisten".

Stemmeantallene er Gennemsnitstallene af samtlige paa vedkommende Listes Kandidater faldne Stemmer.

Horsens Tugthus.

Danske Fængsler.

Af Cand. jur. & polit. Frantz Pio.

II.

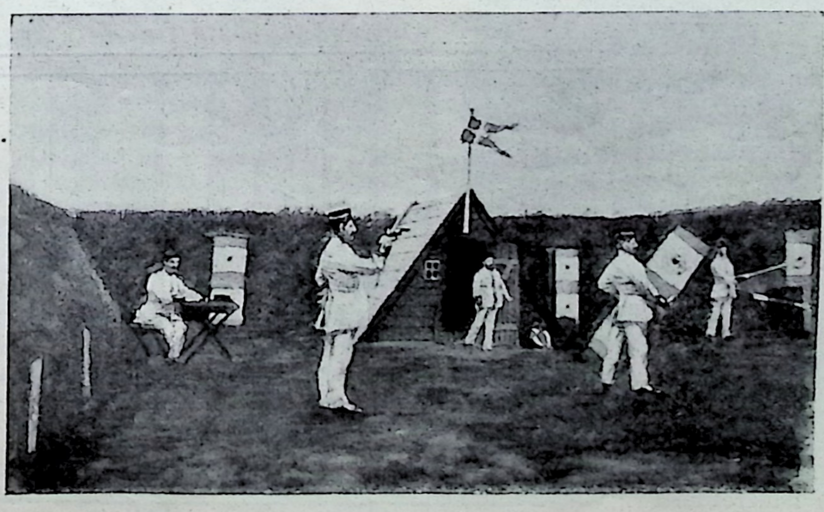
Horsens Tugthus.

DER fortælles, at da General Vogel v. Falkenstein i 1864 i Spidsen for den prøjsiske Avantgarde nærmede sig Horsens, pegede han over mod en imponerende Bygning, der laa halvt skjult mellem mægtige Træer, og sagde: I det Slot vil jeg bo. — „Slottet“ var Horsens Tugthus.

Den prøjsiske Generals Fejltagelse er forstaaelig. Fornemt afsondret rager den svære Bygning op, den har dette Præg af *noli me tangere*, som gamle Herregaarde kan have.

Udenfor den brede Façade vandrer en Betjent med dragen Sabel. Fra en af Fængselsterrænets Yderkanter — *Skansen* kaldet — falder Skud paa Skud; det er Opsynet, der holder Øvelse i Revolverskydning. Allerede dette militære Apparat viser, at vi her staa overfor den Straffeanstalt, der rummer vore farlige og grove Forbrydere.

Medens Forbedringshusarbejde udstaas i Enkeltcelle og kun kan idømmes indtil 6 Aar, udstaas Tugthusarbejde paa Fællesstuer og kan idømmes indtil 16 Aar eller paa Livstid. I Følge Straffeloven anses de to Arter af Strafarbejde for lige strænge, men hvor Straffetiden tillader Domstolene Valget, skal Tugthusarbejde fortrinsvis idømmes de „ældre eller mere forhærdede Forbrydere“. Horsens Tugthus har den tvivlsomme Ære at have huset alle de „store“ Forbrydere, der har gjort Epoke i vort lille Samfunds daglige Liv; det huser endvidere de „menige Veteraner“, der har levet hele deres Liv paa Kant med Loven, har gennemløbet hele Skalaen af Straffe, fra Ris paa Raadstuen til Forbedringshuset, men som altid har fusket i Forbryderhaandværket, aldrig har gjort det sensationelle Kup, der drager det store Publikums Opmærksomhed hen paa dem. Disse sidste er vel nok den egentlige Forbrydertype. Statistiken har afluret den typiske Forbryder visse ganske karakteristiske Træk. Det er nemlig statistisk oplyst, at over Halvdelen af Tugthusfangerne er fordrukne, at henved Halvdelen har været under Fattigvæsenets Forsorg; det langt overvejende Flertal har været straffet adskillige Gange tidligere, der-

Skansen.

Kokkenet.

det Indre af Vridsløselille en Række travle Værksteder, gør Tugthusets Indre nærmest Indtryk af en Fabrik. Her er Larm og Spektakel, Spoler gaa, Dampmaskiner stønner. Arbejdskraften er for største Parten lejet ud til københavnske Firmaer, som selv har installeret Maskinerne. Det er især Tekstilvarer, der fabrikeres.

Grundforskellen mellem Forbedringshus- og Tugthusarbejde er, at medens man ved den første Straffeart gennemfører Isolerings- og Cellesystemet til den yderste Konsekvens, arbejde Tugthusfangerne paa Fællesstuer og tilbringe kun Natten paa Enkeltceller. Tugthusstraffens større Langvarighed tillader tillige, at det saakaldte „progressive System“, hvorefter man gradvis alt efter Fangens Flid og Opførsel lader ham nærme sig den fri Arbejders Stilling, her kan gennemføres mere fuldkomment end ved Forbedringshusarbejdet.

Tugthusarbejde fyldestgøres nemlig gennem 4 Stadier, Forberedelses-, Tvangs-, Overgangsstadiet og den betingede Benaadning. Fangerne faa Karakterer — mg, g, mdl. og slet — for Flid og Opførsel, og disse Karakterer, som paa de højere Stadier afløses af Vidnesbyrd, bestemme Fangens sukcessive Oprykning. Hans Skæbne i Strafanstalten er saaledes for en stor Del lagt i hans egen Haand.

Paa Forberedelsesstadiet — som for Resten efter Fangens Valg ogsaa kan udstaas i Enkeltcelle — er Fangen under stræng Kontrol. Dagens Arbejde begynder og slutter med, at Stuens Fanger opstilles til Mønstring og Bønnen oplæses. Under Arbejdet maa Fangen ikke forlade sin

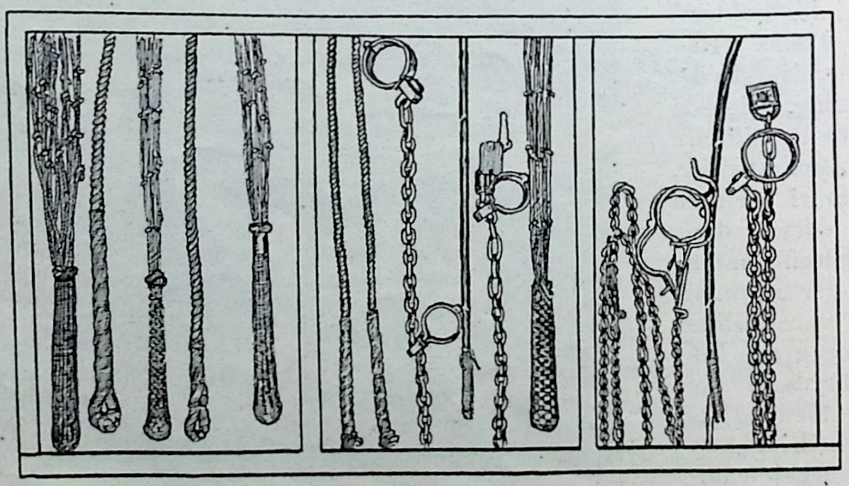
af mindst én Gang med længere Tids Strafarbejde.

Paa Tugthusets Fællesarbejdsstuer er det ogsaa, at den ejendommelige Forbryderjargon har dannet sig. De Institutioner, der spille saa stor en Rolle i disse Menneskers Liv, har faaet ret pyntelige Kælenavne. Selve Horsens Tugthus har faaet Betegnelsen „Slottet“, Vridsløselille kaldes for „Brasen“, Kristianshavns Kvindefængsel for „Højskolen“. At komme paa fri Fod hedder at „gaa paa Gaden“ eller i den højtideligere Toneart „at træde paa Friheden“.

Som andre Storstæder begynder ogsaa København at faa sine Forbryderkvarterer; fængselskyndige Folk nævner Fællederne, Adelgade, Istedgade og Smaagaderne paa Kristianshavn. Der er en ret livlig Konfluks mellem disse Kvarterer og Horsens Tugthus.

Vi bringe et Billede af forskellige *Strafferedskaber*, som dog høre Fortiden til. Dog kan der endnu tildeles opsætsige Straffefanger Rotting, Kat og Tamp; i Fængslets Kælder staar en Slags Galge, hvortil Fangen bindes, naar Eksekutionen skal foregaa; det sker dog yderst sjældent. Vi observerede et talende Vidnesbyrd derom: en Kartoffelsæk prydede Galgens ene Arm.

Det er klart, at i en Strafanstalt, hvor der arbejdes paa *Fællesstuer*, kan Fangearbejdet antage mere storstilede, moderne Former, end hvor — som Vridsløselille — hver enkelt Fange sidder isoleret med sit Arbejde i sin Celle. Ligner

Strafferedskaber.

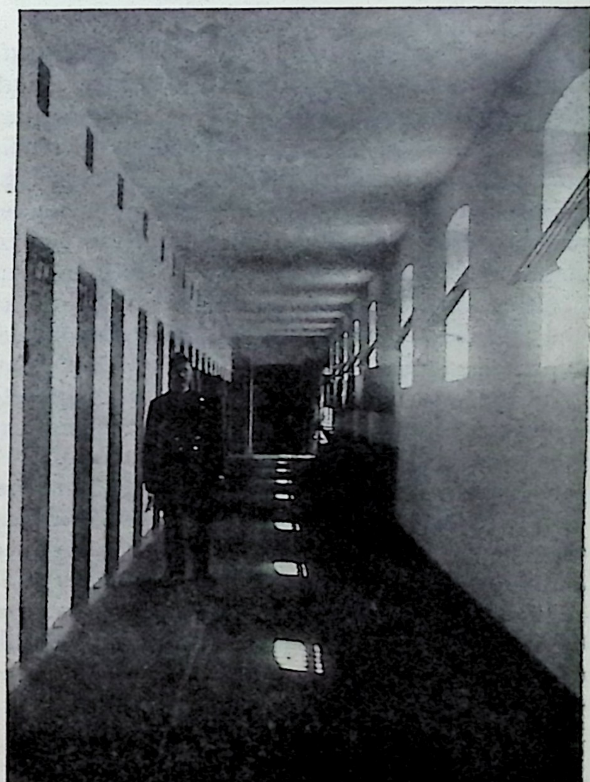
Fællesstuer.

Plads. Betaling for Arbejdet gives ikke. Under Gaardturene skal Fangerne gaa i Gaasegang; man ser derfor ofte Fængselsgaardene trampede op i smalle Stier. — Forberedelsesstadiet varer altid tre Maaneder. Fangens Karakterer bestemme kun, om han skal rykke op i Tvangsstadiets første eller anden Klasse.

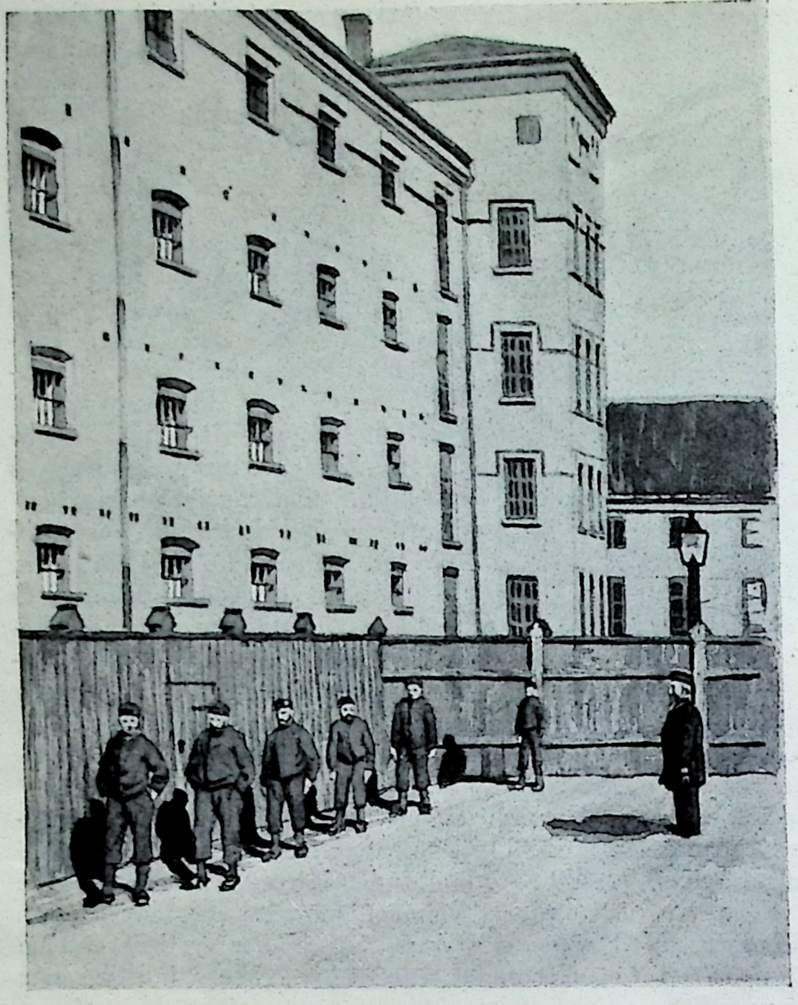
Tvangsstadiet er nemlig delt i 5 Klasser, af hvilke den første Klasse imidlertid kun er en Straffeklasse for dem, hvis Karakterer under Forberedelsesstadiet ikke har naaet det krævede Pointsminimum. Fangens sukcessive Oprykning i Tvangsstadiets højere Klasser bestemmes udelukkende ved hans Karakterer, dog at en Minimumstid er foreskreven for hver Klasse. Arbejdsfortjenesten, der i anden Klasse er 4 Øre daglig, stiger i femte Klasse til 16 Øre, ved Akkordarbejde endog til det dobbelte; Halvdelen af sin Fortjeneste kan Fangen bruge til Skraa og Snus samt til Understøttelse af sin nærmeste Familie. Den anden Halvdel lægges op for at udbetales ham ved hans Løsladelse. Opsynet bliver stadig mindre strængt. Allerede i tredje Klasse behøver Betjenten kun at være tilstede paa Arbejdsstuen i Hviletiderne; der udtages da paa hver Maaned to Fanger, der skal have Vagt paa Salen i Betjentens Fraværelse og er ansvarlig for de Uordner, der maatte begaas. Først i fjerde Klasse gives der Undervisning i Skolen, en Begunstigelse, som Fangerne sætte megen Pris paa som en Slags Adspredelse i det monotone Fængselsliv. I femte Klasse skal der endogsaa om Helligdagene saavidt mulig sørges for nyttig Adspredelse for Fangerne, navnlig ved Oplæsning af Læreren.

De foreskrevne Minimumstider gør, at *Overgangsstadiet* kun kan naas af de Fanger, der er idømte en Straffetid af mindst 5 Aar. — Paa Overgangsstadiet faar Fangen — for at udtrykke os paa Fængselsjargonen — „en Time kortere Arbejdstid og et Kvarter længere Buxer“, en Toiletforbedring, som Fængselsreglementet giver den mere slebne Vending, at det tillades Fangen at bære en Dragt, der mere nærmer sig til den frie Arbejders. Arbejdsfortjenesten afpasses mere efter den almindelige Arbejdsløn og over Halvdelen af den har Fangen en temmelig fri Dispositionsret; men det paalægges ham til Gengæld at føre Bog over sine Indtægter og Udgifter. Dørene til Arbejdsstuen er ikke aflaasede og Adgangen til Bogsamlingen, som paa de foregaaende Stadier stadig er bleven udvidet, er nu fuldstændig fri. Der gives ikke mere Karakterer for Flid og Opførsel, men derimod Vidnesbyrd hver tredje Maaned.

Har Fangen nu tilbragt den foreskrevne Minimumstid i Overgangsstadiet — fra $1^1/_2$ til henved 3 Aar alt efter den *idømte* Straffetids Længde — og hans Opførsel har været upaaklagelig, kan Fængselsbestyrelsen, naar der er tilsikret ham et eller andet redeligt Livserhverv, indstille ham

Sovecellegang.

En Fangegaard.

til Justitsministeriet til den saakaldte „*betingede Benaadning*“. Fangen bliver da løsladt, og indtil $^2/_3$ af hans resterende Arbejdsfortjeneste kan da udbetales ham. Han staar imidlertid stadig under skarp Kontrol af Politiet, og hvis han ikke nøje følger dettes Instrukser, bliver han uden videre indsat i Tugthuset for at udstaa den resterende Straffetid. — Den, der er bleven dømt til 16 Aars Tugthus, vil saaledes ved Flid og god Opførsel allerede efter godt 10 Aars Forløb faktisk genvinde sin Frihed. For Livstidsfangerne foregaar Oprykningen i de forskellige Stadier ikke efter faste Regler, men bestemmes i hvert enkelt Tilfælde af Justitsministeriet.

Det er Tanken i det progressive System, ved efterhaanden at vise Fangen større Tillid og indrømme ham flere Friheder, sukcessivt at nærme ham den frie Arbejders Stilling. Kronen paa Systemet er den betingede Benaadning, som viser, at selv for Livstidsfanger er Haabet ikke slukt, at selv hans Skæbne for en stor Del ligger i hans egen Haand.

Naar Lodserne kapsejler.

Af Vilhelm Krag.

Grønningen hedder en Ø paa Norges Sydvestkyst. Den har sit lyse, sommerlige Navn, fordi den hæver sig grøn og frugtbar af Havet, saa den tykkes at skinne lang Vej mod den sortladne Sø og de graaskaldede Holme.

Paa Grønningen er der fem-seks Gaarde, der er rødmalede og venlige og omgives af stadselige Huse og Lader. Men foruden disse er der paa Øen en hel Del Lodsstuer og Fiskerhytter, og den maa derfor kaldes vel bebygget, saa liden den end er.

En halv Mils Vej udenfor Grønningen ligger Øen Korr. Den er stor og mørk, og overgroet af brungraa Lyng.

De Folk, som bor paa Korr, er udelukkende Fiskere og Lodser. Det er store stærke Mennesker med tungvindte Lemmer.

Mellem Folkene paa Grønningen og Korr har der altid hersket Fjendskab. Der er ogsaa en mærkelig Forskel paa de to Øers Bebyggere; thi medens Grønningsfolkene er livlige og muntre, lyse af Hud og Haar, glade i Viser og brogede Tørklæder og Trøjer, er de fra Korr tunge i Kroppen og Blikket, brune i Hud og Skæg, tavse og grublende.

Begge Øerne ligger midt i Sejlløbet; men alle Skibe stryger forbi dem, og der er mangfoldige Mil til nærmeste Havnested.

Det er paa denne Maade ofte noksaa morsomt at sidde paa Toppen af Korr og se ud over Sejlleden med Kikkerten i Haanden.

Det er nu mest de smaa rutegaaende Baade som kommer og gaar hver Dag til bestemte Tider; men enkelte Dage i Ugen er der Spænding paa begge Øerne; thi da kommer „Engelskmanden“, og det er Ugens Begivenhed og den stadige Aarsag til Fjendskabet mellem de to Øers Mænd.

Vistnok har det engelske Dampskib sin faste Lods; men det skal alligevel betale Lodspenge til den Skøjte, som prajer den først. Og nu bliver det en Kappestrid mellem Skøjterne fra Grønningen og Skøjterne fra Korr, om hvem der kan liste sig ubemærket ud af Skærgaarden og saa sejle ud over Havet alt det Sejl og Stænger kan holde for at komme først. Gjaldt det endda kun de stakkels Kroner, som er at tjene derved, da blev vistnok ikke denne Kamp ført med en

saadan Ihærdighed; men dette „at praje Engelskmanden“ er i Aarenes Løb blevet en Æresag vigtigere end alle andre.

Der havde været Storm og Styggevejr omkring Kysten en hel Uge i Træk. Og da Lørdagen kom og Engelskmanden var ventendes, blev det rent ilde. Søen blev rent kogende; thi Vinden havde med en Gang slaaet om fra Vest til Øst, og nu kom de svære kraftige Bølger væltende ind fra selve Nordsøen, medens Stormen kom brusende fra Øst, saa hele Havet blev en stor skummende Kamp mellem den gamle Underdønning og den nye hidsige Oversø.

Det hylte i Skorstenspiberne paa Korr; det kunde ikke nytte at lægge i Ovnen; thi Varmen blæstes enten i spidse Luer ud af Ovnspjældet eller ogsaa sugedes den højt op igjennem Røret, saa den tommetykke Sod tog Fyr og der blev stor Forskrækkelse i hele Huset. Saa maatte man kaste Salt ind paa Varmen, for da kvaltes Ilden oppe i Røret; men siden turde rigtignok ingen lægge mere i Ovnen den Dag.

Tre Lodser stod paa Udkig og holdt Vagt. For hvis det ikke var højst nødvendigt, skulde en ikke friste Vorherre og sætte ud paa Søen i sligt overhændigt Vejr. Desuden var der noget galt med alle tre Skøjter; de to var nu blevne rent ubrugelige i Løbet af denne Uge og maatte lappes og tættes baade her og der; den tredje var nok bedre, men ogsaa den var bleven lidt mør i den ene Ræling og den var slet ikke fri for at lække.

Og endelig kunde en jo skønne, at Engelskmanden var forsinket, — saa hvis det som sagt ikke blev højst nødvendigt, var det nok ligesaa godt at holde sig paa Landjorden indtil Vejret bedagede sig lidt.

— Men ved Titiden om Formiddagen saaes pludselig en liden brun Flæk midt inde i den graahvide Søkog. — Saa sandelig! Det var en af Grønnings-Skøjterne! Se, der gik den baut; — jo, ganske rigtig! Den agtede sig nok ud over alligevel!

„Ja“, sagde Olivarius med det ildrøde Skæg, — han var den eneste blonde Mand paa hele Øen, — „ja“, sagde han, „jeg mærker nok, det der er gjort, bare for at ærte os paa Korr. For gaar vi nu ikke ud, saa kan de herefter sige, at de prajede Engelskmanden uden at vi en Gang turde vove os afsted.“. — De andre Lodser svarede intet paa dette; en af dem trak en vældig Pung op af Lommen; han aabnede den og rodede rundt mellem Pumpespiger, Hyssing, Kobberdanker, gamle Papirer og rustne Nøgler og fandt til syvende og sidst frem en Skraa, som han bed af.

Saa stod alle tre ubevægelige en lang Stund og stirrede paa Skøjten, medens Regnen pidskede paa Oljeklæderne og Stormen sang ind under Sydvestene. —

En Cellegang i Horsens Tugthus.

Endelig ruggede en af dem paa sig; han halte Næverne op af Lommen og kløede sig i Skægget under Hagen.

„Ja“, sagde han roligt, „saa faar vi stikke ud. Naar vi tager min Skøjte og dytter Rælingen godt med Filler, saa tænker jeg nok — —.“

Dermed vaggede de alle tre ned til Bryggen, uden at mæle et overflødigt Ord. —

Om Bord paa Grønningens Skøjte sad tre unge Karer med friske, lystige Ansigter. Det forholdt sig ganske rigtigt saaledes, som Korr-Lodserne havde tænkt —: den gale Ungdom havde sat ud bare for at have det at prale med siden. — De havde paa Forhaand gottet sig meget over dette og stirrede alle tre opmærksomt hen til den mørke Ø for at se, om der ikke alligevel kom nogen Skøjte. — I Begyndelsen havde de snakket sammen — det vil sige raabt til hinanden —; men eftersom de kom længere ud i Søkogen, blev Bølgelarmen saa umaadelig, at intet kunde høres.

Baut for Baut slog Skøjten sig ud over mellem Brændinger og Raak; den skubbede sig frem

mellem de værste Grundbraat — den listede sig udenom Bræksøerne som et stort behændigt Dyr; — der manøvreredes med en Finhed og Letvindhed, som kun erhverves gennem et Livs Øvelse og Generationers Erfaring. —

— Men da de tre Galninger var komne op paa Højden af Korr, — da saa de den anden Skøjte stikke tilsøs. —

De lo godt og gjorde Fagter til hinanden, som skulde betyde at nu blev det morsomt — alt imedens de klemte Baaden saa haardt op imod Vinden, som de bare kunde og turde.

Ja, det blev en Kapsejlads, som sagde seks!

Tværs gennem Storm og Skavl, — medens store grønne Vandflager i etvæk bragede ned over Dækket og skyllede i en Fos ud agter: — Sintere og sintere blev de paa begge Baade; naar den ene bautede, da bautede den anden ogsaa; de glemte al Forsigtighed og Agtpaagivenhed; gik bardus paa de frygteligste Vandmasser, borede Baugen under og lod det bruse om Ørene paa sig — hej! — det fik være det samme. I Dag gjaldt det! — Ofte var de skjulte for hinanden lange Stunder bag Bølgeryggene —; saa gled de samtidig højt op; og de bed Tænderne sammen, jog den dirrende Baad ned i Dybet igen og tværs gennem den næste Sø.

Og under alt dette opdagede de, at der var kommen en tredje Skøjte med i Kapsejladsen, — den hvide Sprade-Skøjte fra Byen, som baade Lodserne fra Korr og fra Grønningen foragtede og hadede; men som nu alligevel var saa glat som en Aal paa alle Sider og snoede sig rent ubegribeligt gennem Vandet.

Endnu var den langt inde — men den nærmede sig — der var ingen Tvivl derom! Den sejlede hurtigere end begge de andre. — —

— — Da denne afsindige Sejlads havde varet en halv Times Tid, dukkede Engelskmandens svære Skrog op langt nede mod sydvest. — Spændingen, Faren, Stormen, Dumdristigheden gjorde dem gale; især betoges de alvorlige Kæmper fra Korr af et vildt Raseri; — de stak et Reb ud i sit Storsejl og satte med rasende Fart afsted som i blinde. —

Og da Galningerne fra Grønningen næste Gang skød op paa en Bølge og stirrede hen imod Korr-Skøjten — skreg de i Kor; thi Skøjten derborte laa ganske stille, Sejlet var kæntret over, — Siden maatte være slaaet ind.

Et Ryk med Roret — Grønningens Skøjte snudde sig om midt inde i en piskende Fos, — — Skødet slakkedes, det buldrede for Baugen, — de styrede lige paa den synkende Skøjte. — De vidste, det var et livsfarligt Eksperiment; — Bunden kunde knuses og saa laa de der selv. —

Der forløb et Par Sekunder, — Rorgængeren sad krum og foroverbøjet, hvid i Ansigtet, — de to andre var parate til at gribe fat. — Skøjten gik nu nogenlunde rolig med Sø og Vind — en bred, blank Strøm betegnede dens Vej gennem Søkoget. —

Saa — et Skrig — nogle forvirrede Raab — et vældigt Dunk forud; Skøjten skalv og standsede — to drivvaade Arme over Rælingen, en svær skinnende Krop væltende op af Søen, atter to Arme — og en dryppende oljeklædt Kæmpe — og atter en.

De var alle tre om Bord. — De laa og pustede og spyttede Søvand og snød sig og gned Øjnene.

Skøjten lænsede videre. —

„Ja, saa er det vel bedst vi ser at komme i Land og skifte“, sagde Rormanden.

Men da skulde man have set de halvdøde Lodser fra Korr; de rejste Hovederne og snøftede af Sinne; de pegede ind paa den hvide Sprade-Lodsbaad fra Byen —, nej Bitterdød, om de vilde lade det sidde paa sig, at de Floshatfyrerne skulde gaa rundt og sige, at de havde prajet Engelskmanden lige for Næsen paa os herudefra.

Og dermed svingede Skøjten op i Vinden, og udover bar det igen — og Engelskmanden blev prajet, og Æren var reddet og Sprade-Lodsbaaden kunde gaa hjem og lægge sig og spejle sin lange Næse —!

Men hvis nogen tror, at de Lodser paa Grønningen og Korr blev gode Venner efter den Dag, saa tager han fejl.

En anden Ting er det, at de har faaet et fælles Had til den hvide Lodsbaad — For de mener nu som saa, at de Folk kan holde sig der, hvor de har hjemme; men herude i Skærene kan de faa Lov at slaas i Fred, at narre hinanden og hade hinanden uden at nogen skal komme dem i Vejen, som ingen Ting dermed har at gøre.

EN FORTIDS-DRØM. Efter Originaltegning af *C. Dana Gibson.*

Kvindernes Udstillings-Platter.

Nye Mindetallerkener.

Af Adolf Bauer.

Sluttet.

Birger Jarls-Platten er som de danske Mindetallerkener, lidt fordybet og uden Rand, og midt i den findes i Højrelief „Undergøreren“ Fogelbergs bekendte Statue af Birger Jarl, Stockholms Grundlægger. Statuen staar paa det efter Birger Jarl opkaldte Torv i Stockholm, og er, som Mange ville vide, ganske ejendommelig. Fodstykket er en meget høj, rund Marmorsøjle, langt højere og smækrere end de Piedestaler, som ellers anvendes som Sokler for Mindesmærker, og den løfter den derpaa staaende Broncestatue højt op i Luften. Birger Jarl er fremstillet som en nordisk Høvding med Sværd og Skjold. Denne Figur findes i Tallerkenens Midterparti. Bag den gaar Solen op over Havet, paa hvilket to Snækker sejle, og til venstre ses det gamle Stockholms Slot, som blev grundlagt af Birger Jarl, med dets Hovedtaarn, det berømte af Johan den Tredje fuldførte „Tre Kroner“, saaledes kaldet efter de tre Kroner, som den nævnte Konge lod anbringe over det 140 Fod høje kuplede Midtertaarn. Skøndt dette gamle Slot forlængst har veget Pladsen for „Tessinernes Mesterværk“, det nuværende Slot, er Mindet om det dog levende i Sverige, og vel især i Stockholm. Det genopfriskes jævnligt, senest i „Gamla Stockholm“ paa Udstillingen, og det kommer nu atter frem paa den her omtalte Mindetallerken, som udkom i tre Farver: en blaa, en grøn og en rødlig brun. Den er, som sagt, det bedste af, hvad de svenske Fabriker have præsteret ved denne Lejlighed.

Jule-Tallerken 1895.

Hos os har i Sommerens Løb endnu en Udstillingstallerken set Lyset; den er imidlertid ikke, som de ovennævnte, knyttet til en industriel Begivenhed, men til en argrarisk. I Dagene fra den 9. til den 11. Juli fejrede de jyske Landboforeninger et stort Jubilæumsdyrskue i Aarhus til Minde om deres 25aarige Bestaaen. I den Anledning bestilte de hos den kongelige Porcellænsfabrik en Jubilæumstallerken, som solgtes fra en Kiosk paa Udstillingspladsen med 500 Eksemplarer daglig i de tre Dage Udstillingen varede, og til en Pris af 5 Kr. For første Gang er der her paa disse Tallerkener anvendt et Motiv fra Landbruget. En Ko paa en Mark med en Kæmpehøj til den ene Side, og et Monogram med Foreningens Initialer og Jubilæumsaarstallene, samt Devisen *Unitis viribus*, anbragt paa en Tallerken af den sædvanlige Størrelse og i blaa Underglasurfarve, er denne Mindeplades Indhold. Den blev udsolgt, men det synes alligevel, som om Interessen for denne Art Jubilæumserindringer

Begyndt i Nr. 23, d. 5. Marts 1898.

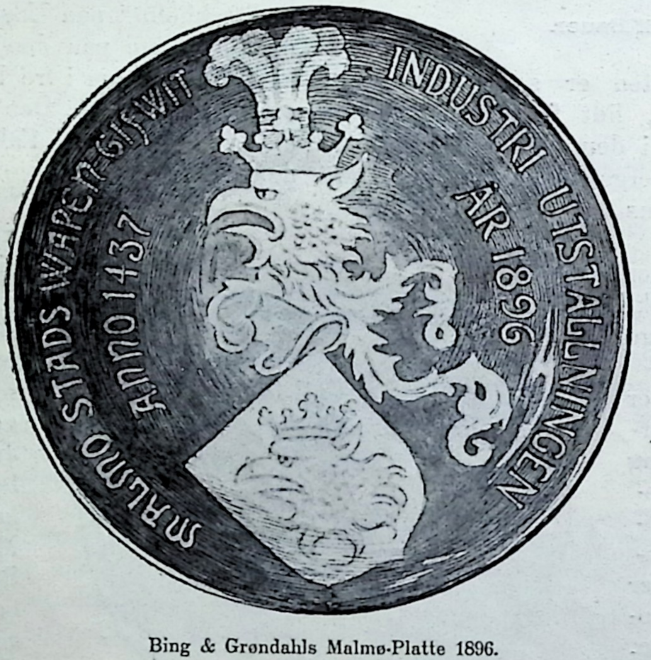

Konge-Platter.

ikke har bemægtiget sig det store Publikum uden for København i samme Grad, som Tilfældet er i Hovedstaden.

Endnu bør for Fuldstændigheds Skyld tilføjes, at ogsaa en lokal Industriudstilling i Kolding i Sommer havde sin „Platte". Den var imidlertid af meget beskeden Natur, udført i Gibs, og dekoreret med Prospekter fra Udstillingen.

Endelig har ogsaa den Virksomhed, som Oddfellow-Ordenen udfolder for at rejse et Spedalskheds-Hospital paa Island, givet sig Udtryk i nye Mindetallerkener. Det vil vides, at den Komité, der er nedsat for denne Sag, forrige Vinter udstedte Subskription paa en St. Jørgensplatte, idet St. Jørgens Kamp med Dragen symboliserer Kampen mod Spedalskheden. Den blev hurtig tegnet, og fra den lille St. Jørgensplatte kom man derpaa snart til Tanken om en stor Udgave af denne — med det samme Motiv, men udført paa en noget anden Maade — hvilken kun skulde tilvirkes i et Antal af et Par hundrede Eksemplarer og sælges til en Pris af 35 Kr. Stykket. Ogsaa denne Tallerken blev snart tegnet, og man har derpaa, tilskyndet af det gode Resultat, som de første Tegninger gav, og ogsaa af Lysten til saa hurtigt som muligt at fremme det smukke Formaal, besluttet at udgive en Serie Islands Tallerkener. Oprindelig havde man kun bestemt at fremstille tre saadanne, der udføres, ligesom de foregaaende, paa den kgl. Fabrik; de skulle være i stort Format og stærkt begrænset Antal. De forestille Geyser, Hekla og Skagafoss og sælges til en Pris af 50 Kr. Stykket. Dertil er der dog endnu ved et Tilfælde kommet baade en fjerde og en femte. Professor Krogh, der har udført Tegningerne til de tre første, komponerede endvidere en Tegning, forestillende en Isbjørn og et Isbjerg. Den blev forevist Enkekejserinde Dagmar, som fandt saa meget Behag i den, at hun bestilte den udført, og der vil ved samme Lejlighed blive lavet nogle enkelte Eksemplarer af denne Tallerken, som holdes i en Pris af 200 Kr. Stykket.

Bing & Grøndahls Malmø-Platte 1896.

Spedalskheds Tallerkenerne, der begyndte med en beskeden St. Jørgens Tallerken til 5 Kr., have saaledes gennemgaaet en Udvikling baade i Størrelse, kunstnerisk Værdi og Pris, der kulminerer med den sidstnævnte Islands Tallerken til 200 Kr. Højere vil man neppe kunne naa. Efter de bedste Mønstre besluttede man da at afslutte Foretagendet med en populær Udgave. Nylig er der taget Bestemmelse om Udgivelsen af en saadan, forestillende Falken — Islands Fugl — der endelig har besejret Dragen. Prisen bliver 10 Kroner.

Hermed er dog Rækken af danske Mindetallerkener endnu ikke udtømt. Det er ganske forstaaeligt, at den store — om end ikke altid uinteresserede — Deltagelse, der er bleven disse til Del, ogsaa har fremkaldt Forsøg i lignende Retning fra andre end de to Porcellænsfabrikker. I Danmark, der nu har en saa udviklet keramisk Industri, er intet naturligere. Den bekendte Keramiker Herman A. Kähler i Næstved, hvis Arbejder i de senere Aar have vakt saa megen Opsigt, ikke mindst i Udlandet, har i Sommer ogsaa faaet Lyst til at lave en Platte, og han benyttede Prins Carls Formæling med Prinsesse Ingeborg som

Den store St. Jørgens-Platte.

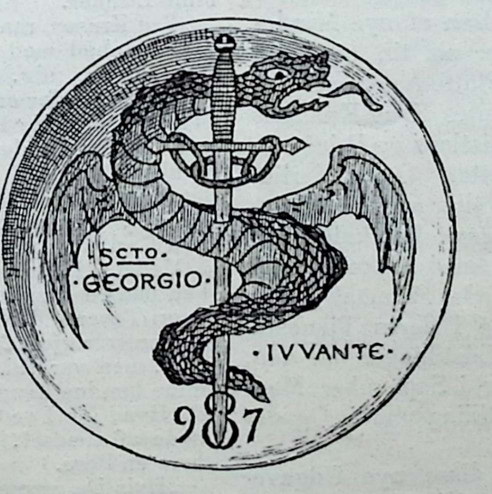
Anledning hertil. Han lavede da en stor Tallerken i det Materiale, som han stedse benytter og dækkede den med den udmærkede røde Glasur, der ligeledes er hans Styrke, og i denne blev der derpaa indbrændt, i Slyng og med Guld, de to Initialer og derover en Kongekrone. Tallerkenen var nærmest et Forsøg og er næppe ret meget kendt her i Landet; den blev udstillet i Kählers „Køje" paa Stockholmerudstillingen, og blev hurtig udsolgt der, lige som der blev bestilt et større Antal Eksemplarer af den. Den har ikke mindst sin Interesse som en ny Aflægger af den nu allerede saa frodige danske Platte-Industri.

Og siden vi allerede ere ved Platter af brændt Ler, dækkede med Glasur, vil det maaske kunne interessere at erfare, at der ogsaa eksisterer svenske Platter af en saadan Beskaffenhed. Lejlighedsvis er jo i denne Artikel forskellige svenske Mindetallerkener af Fajance og Porcellæn blevne omtalte, og mulig ville ogsaa danske Samlere udvide sig saa langt, at de ville have Sverig med, saa at den af Høganäs udgivne Jubilæumsplatte vel ved denne Lejlighed kan finde Omtale med et Par Ord. I Sommer fejrede det nævnte store svenske Ler- og Kulværk sit hundredaarige Jubilæum, der blev højtideligholdt med store Festligheder, svarende til den fremragende Plads, som Værket indtager i den svenske Storindustri. I den Anledning fabrikeredes der ogsaa nogle Jubilæumsplatter, der haves i to eller tre Farver, men med ens Tegning. Tallerkenerne, der ere meget store og tunge — Materialet er Høganäs egen Lersort — ere overtrukne med en Glasur, hvis Bundfarve i den ene Tallerken er dyb mørkeblaa, i den anden lyseblaa. Paa denne Baggrund staar noget ophøjet i gule og brune Farver en Vase med Høganäs Emblem, et Anker og Bogstaverne H. S. B., og op af den staar Egegrene med Blade og Frugter. Om den og om Tallerkenens Sider slynger sig et Baand, hvorpaa læses, „Höganäs Stenkols Bolag", og Aarstallene 1797 og 1897. Tallerkenerne var ogsaa at faa i Stockholm i den imponerende Bygning, som „Skånska storindustrien" havde opført af dens forskellige Teglværkers og Lervarefabrikkers smukke Sten i Læ af Skansens Bakker lige over for Indgangen til „Gamla Stockholm". De fleste Besøgende kende vel Bygningen bedst fra det Indblik, man der fik Lejlighed til at gøre i en Grubearbejders Virksomhed, en snildt arrangeret Udstillingseffekt, men Mange vil dog sikkert ogsaa have været inde i de overjordiske Lokalers forreste Del, hvor Damer i skaanske Almuedragter forhandlede Höganäs Produkter og ogsaa falbød dens Mindetallerkener.

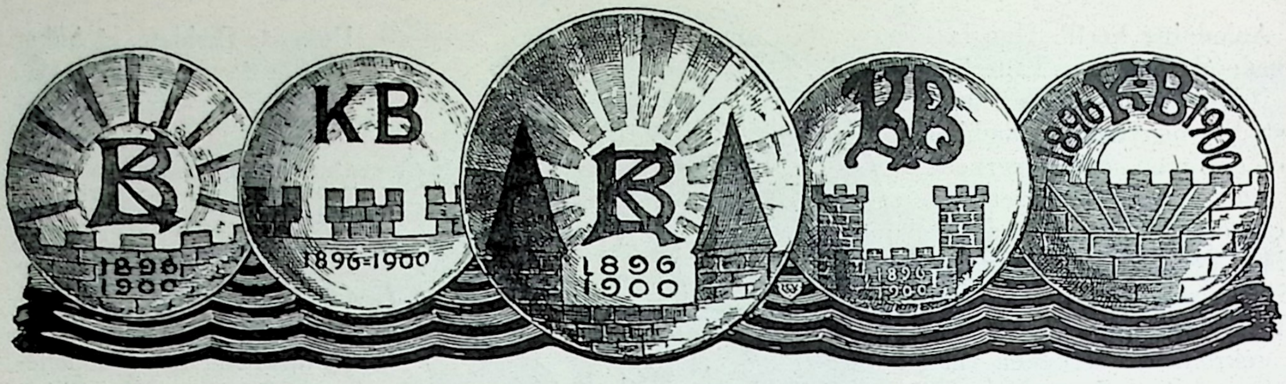

Fra Kvindernes Udstilling (Unica).

Af det foregaaende fremgaar det altsaa, at Sommeren virkelig har været meget frugtbar i kvantitativ Henseende. Om dens kvalitative Udbytte har været lige saa stort, maa enhver afgøre efter sin Smag. De moderne Mindetallerkener skylde, som bekendt, nærmest en Tilfældighed deres Oprindelse. Men efter at Genren en Gang er opstaaet og udviklet, burde Opgaven være at tilvejebringe virkelig kunstindustrielle Frembringelser, som kunde blive en dansk Specialitet. Der er i saa Henseende forskellige Hindringer at overvinde. En af disse er den tossede Spekulation i disse Tallerkener, som har trykket Genren ned. Imidlertid er der Tegn til, at denne er i Færd med at tabe sig; de, der til Stadighed følge Noteringen i Bladenes Avertissementer, ville have lagt Mærke til, at de nye Udgaver vise lave Priser i Forhold til de ældre, og der er næppe

Den lille St. Jørgens-Platte.

Kvinde-Bygnings-Platter.

megen Sandsynlighed for, at dette Forhold for det første vil forandres. Spekulanterne ville efterhaanden blive kede af at vente paa Fortjenesten; de ville sælge væk og saa fremtidig holde sig fra den Art Spekulation. Dertil kommer endvidere, at Markedet nu skulde synes overfyldt med Emmisioner, hvad der svækker Interessen. Maaske vil dette atter medføre, at der fremtidig vil blive holdt noget igen, saa at der ikke skal laves Platter ved alle mulige Lejligheder, hvilket forhaabenlig vil bevirke, at der kan anvendes større Omhu paa den fremtidige Produktion. Og endelig har den lave Pris hidtil vel ogsaa bidraget noget til at holde Tallerkenerne nede; en Vare, der kan blive Allemands Ejendom, vil vanskelig blive udmærket. Ogsaa heri synes der jo imidlertid at ville indtræde en Forandring, der dog forhaabenlig ikke vil føre til den modsatte Yderlighed: at gøre Tallerkenerne urimelig dyre. Naar dermed de væsentligste Hindringer ere overvundne, ville de danske Mindetallerkener endnu kunne have en smuk Fremtid for sig.

Efterskrift i Marts.

Nu da Foraaret nærmer sig, og der begynder at komme Grøde i Luften, viser det sig, at en af de i ovennævnte Slutningsbemærkninger fremsatte Formodninger ikke holder Stik. Der er i Virkeligheden ingen Udsigt til, at der i Aar vil blive holdt igen med Udgivelsen af nye Mindetallerkener. Tvertimod tegner alt til, at 1898 bliver et ligesaa frugtbart Platte-Aar som dets Forgænger. I April kunne ventes Kong Kristians Jubilæumsplatter og Prins Kristians og Prinsesse Alexandrines Formælingsplatter. Og underligt skulde det være, om ikke en eller anden af Sommerens store Mindefester ogsaa fremkaldte en Mindetallerken, ligesom det med Sikkerhed tør siges, at forskellige velgørende Formaal i Aar ville tage Mindetallerkenerne i deres Tjeneste. Af Sommerens provinsielle Udstillinger har den, der skal afholdes i Nakskov i September Maaned, allerede bestilt en Udstillingsplatte. Og der kommer nok flere til.

En nærmere Omtale af disse nye Udgaver maa være forbeholdt den fremtidige Historieskrivning. Men paa Sagens nuværende Standpunkt vil det maaske kunne have Interesse at danne sig et samlet Overblik over det væsentlige af, hvad der hidtil er præsteret af mere værdifulde Mindetallerkener. Afbildningerne i dette og et tidligere Hefte af de nyeste Platter supplere vi derfor med en Række Billeder af de ældre.

En Videnskabsmands Hændelser.

Omkap med Solen.

Fortsat.

„For Guds Skyld, hvad er dette?“ raabte jeg: „Hvor er jeg? Er det Dem, Fru Kruse? Hvad er der sket?“

Saa snart jeg begyndte at tale, gled Fru Kruse om bag ved mig, saa at jeg ikke længere kunde se hendes Ansigt eller Skikkelse. Laboratoriet var meget svagt oplyst, og nu stillede Lewins store Skikkelse sig i Lyset for mig. Han bøjede sig ned, lagde sin Arm ind under mine Skuldre og rejste mig op i siddende Stilling samtidig med, at Kruse tog fat i mine Fødder.

Uden at skænke mine Ord den ringeste Opmærksomhed bar de mig paa den Maade ud i Gaarden, hvor Ballonen var gjort fast. Den friske Luft gjorde mig øjeblikkelig lys vaagen, og en Angst greb mig, som jeg var ved at blive gal.

„Hvad er det, I gør? Hvorfor er jeg bunden? Hvorfor siger I Ingenting?“ skreg jeg.

De var saa stumme, som om jeg ikke havde sagt et Ord. Jeg kæmpede som en Vanvittig og vred mig i mine Lænker.

„Fru Kruse“, raabte jeg. „Jeg ved, De er der. Hav Medlidenhed med mig, saa sandt som De er en Kvinde. Sig mig, hvad denne uforklarlige Opførsel betyder. Hvorfor er mine Hænder og Fødder bundne? Hvis De virkelig har i Sinde at slaa mig ihjæl, saa gør dog for Himlens Skyld hurtigt Ende paa mine Kvaler.“

„Hold Mund, ellers slaar jeg Hjærnen ind paa Dem“, sagde den Skurk Lewin. „Anna, gaa din Vej. Saa Carl, kom nu med Rebene.“

Medens Uhyret talte, slængede han mig voldsomt hen paa en Planke, der laa tværs over det Jærnbaand, hvori Tovene, der hørte til Nettet uden om den store Ballon, var gjort fast. Jeg kæmpede for at befri mig selv, men var fuldstændig magtesløs paa Grund af mine bundne Lemmer.

„Hvad gør I ved mig? Tal!“ sagde jeg. Jeg stønnede af Rædsel, og den kolde Sved sprang ud af hver en Pore.

„Hvis De gærne vil vide det, saa er det dette: De skal flyve op til Stjærnerne med Deres Hemmelighed“,

sagde Lewin. „Ikke et Ord mere, eller jeg gjør det af med Dem paa Stedet."

Han og hans Kammerat havde imidlertid begyndt at surre mig fast til Planken. Mine Hænder, der allerede var bundne sammen ved Haandleddene, trak de op over Hovedet paa mig og bandt dem med Reb fast til den ene Ende af Planken; Fødderne ligedan til den anden.

I dette Øjeblik oplystes Gaarden af et kort, klart Lyn, og jeg fik Øje paa en stor Glasflaske og noget, der saa ud til at være en Tindaase. Disse to Ting holdt Kruse i Haanden, og han gav sig til at binde dem fast med en Jærnkæde paa Ydersiden af Planken lige under mig.

Saa snart dette var gjort, begyndte Lewin at løsne Rebene, som holdt Ballonen nede ved Jorden.

Jeg laa saa lang, jeg var, ude af Stand til at røre mig en Tomme, og stirrede op paa den store Ballon oven over mig. Da min Rædsel var paa det højeste, kom Fru Kruse og hviskede mig i Øret, medens Stormen brølede:

„De har én Chance. Den Løkke, der binder Deres Hænder til Planken, er kun slaaet i enkelt Knude."

Hun sagde ikke mere og traadte saa tilbage.

Næste Sekund, midt i et frygteligt Tordenbrag, løftedes Ballonen ud af sin Fortøjning og skød op i Luften. Da den var naaet op over Bygningen, greb Stormen fat i den med hele sin Styrke, og jeg følte, at jeg med frygtelig Fart styrede midt ind i Uvejret.

Blændende Lyn lyste op til alle Sider, medens Tordenen lød som en uafbrudt, øredøvende Brølen.

Højere og højere fløj jeg, medens Vinden tudede i Nettet, som om den hvert Øjeblik skulde rive Ballonen i Stumper og Stykker.

Og næsten førend jeg vidste af det, laa jeg og stirrede op paa en vidunderlig, stjærnebesaaet Himmel og gled ind i fuldstændigt Vindstille.

Jeg hørte Tordenen buldre under mig, og det blev bitterlig koldt. Den forfærdelige Følelse af Lamhed og Slaphed havde nu aldeles forladt mig; jeg kunde igen tænke fornuftigt. Jeg kunde overse hele Situationen. Jeg vidste ikke alene, hvor jeg var, men ogsaa hvad Enden maatte blive.

„Brint og Klor", mumlede jeg. „Glasflasken, som er gjort fast til Planken, indeholder utvivlsomt disse to Gasarter, og Tindaasen er fyldt med Nitroglycerin.

Ja, jeg vidste, hvad denne Forbindelse betød. Naar Solens første Straaler faldt paa Flasken, vilde den øjeblikkelig sprænges. Nitroglycerinen vilde eksplodere ved Rystelsen, og Ballonen vilde blive sprængt til Atomer, uden at nogen levende Sjæl fik det at se eller høre!

Denne djævelske Plan var lagt af de Uhyrer, som havde lokket mig til Cornwall.

Da de først havde faaet min Hemmelighed fra mig, var det deres Mening at udslette ethvert Spor af min Tilværelse. Narceïn, som er en dødbringende Gift, var bleven blandet i min Kaffe. Jeg kendte godt Virkningen af dette forfærdelige Alkaloïd, og jeg forstod, at Luften i Laboratoriet intet som helst havde haft at gøre med min Svimmelhed og Døsighed. Narceïn kunde netop fremkalde alle de Symptomer, jeg havde mærket, og bevirke saa dyb en Søvn, at jeg kunde flyttes fra min Seng uden at vaagne.

Ja, Skurkene havde lagt deres Plan omhyggeligt, og det var gaaet efter Ønske. Der var absolut ingen Redning for mig. Med vanvittigt Raseri sled jeg i mine Reb; de skar mig blot i Kødet; det var alt, hvad jeg opnaaede.

Uvejret var imidlertid saa langt borte, at jeg ikke kunde høre det længere; kun omgivet af absolut Stilhed og Tavshed sejlede jeg ind i Døden ved Daggry.

Saa rædselsfulde vare Følelserne i mit Bryst, at jeg næsten ønskede, Døden vilde skynde sig at komme for at ende mine Lidelser.

Hvorfor var Brinten og Chloret ikke eksploderede, da jeg kom igennem Uvejret? Hvorfor havde Lynet ikke barmhjærtigt fremskyndet min Død? Under almindelige Omstændigheder vilde de sikkert have indgaaet Forbindelse, hvis de havde været udsat for saa stærkt aktinisk Lys. Jeg kunde ikke forklare mig min Redning, før jeg pludselig kom i Tanker om, at Hanen imellem de to Slags Gas i den timeglasformige Flaske efter al Sandsynlighed først var bleven drejet om, lige i det Øjeblik, Ballonen steg til Vejrs, i hvilket Tilfælde de to Luftarter ikke havde faaet Tid til at sprede sig tilstrækkelig til at eksplodere.

Alligevel, naar Dagen gryede, vilde det dødbringende Arbejde være fuldført. Nu var Spørgsmaalet: hvor lang Tid havde jeg at leve, og var der noget Middel til Redning?

Da var det sidste Spor af Giftens Virkninger forbi; og jeg kunde tænke skarpt og klart. Jeg huskede Fru Kruses Afskedsord: Løkken, der binder Deres Hænder til Planken, er i enkelt Knude. Hvad mente hun? Naar alt kom til alt, gjorde det kun lidet til Sagen for mig, hvordan jeg var bunden, for jeg kunde ikke røre mig af Pletten.

Ikke desto mindre blev hendes Ord ved med at lyde i mine Øren, og lige med ét, medens jeg grundede paa Meningen med dem, fattede jeg dem.

De betød naturligvis, at Tovet kun var viklet en Gang rundt om de Rebstropper, der holdt mine Haandled sammen.

Jeg næsten hoppede, som jeg laa dèr paa mit haarde og grusomme Leje. Thi i samme Sekund stod en Hændelse levende for min Erindring.

For Aar tilbage havde jeg blottet en Spiritist, der havde benyttet en lignende Fremgangsmaade til at bedrage sine Tilskuere. Hans Haandled var blevne bundne fast sammen, derpaa en Løkke stukket ind imellem dem og gjort fast til en Bjælke over hans Hoved. Han gjorde sig fri ved Hjælp af et simpelt, men sindrigt Kneb. Var det muligt, at mine onde Værter skulde have bundet mine Hænder paa en lignende Maade? Men, hvis det var Tilfældet, hvor havde de dog været uagtsomme til Trods for deres store Skarpsindighed!

I største Spænding begyndte jeg at skubbe Tovet mellem mine Haandflader, indtil jeg akkurat kunde røre det med min Lillefinger og fik det ved den yderste Anstrængelse ud over min venstre Haand. Aa Gud, jeg var fri! Jeg kunde røre mine Hænder, skønt de endnu var bundne fast sammen om Haandleddene.

I vanvittig Fortvivlelse begyndte jeg at rive og slide i Rebene, der bandt dem. Ved at bide alt, hvad jeg kunde med Tænderne, lykkedes det mig til sidst at faa Hænderne helt løse. Min næste Tanke var at løsne det skrækkelige Sprængstof fra Plankerne. Her mødte jeg imidlertid en, som det syntes, uovervindelig Vanskelighed. Glasflasken var fæstet til Planken med en Kæde, der var surret saadan omkring, at jeg umuligt kunde løsne den.

Jeg kunde røre mig, men de dræbende Midler var mig ganske nær. Hvor længe kunde det vare, før Solen stod op? Skæret paa Himlen begyndte allerede at blive stærkere og stærkere. Hvad skulde jeg gøre? Jeg kunde sidde oprejst. I næste Øjeblik havde jeg faaet løsnet Rebene om mine Ben. Og endelig lykkedes det mig, skønt jeg gled ud mange Gange, at klatre op ad Nettet, til jeg naaede selve Ballonen, hvor jeg gav mig i Lag med at rive i Silken med mine Negle, som var jeg besat.

Fortsættes.

Orlogsskonnerten „Ingolf".

Fra Sø og Strand.

Øvelseseskadren i Aar.
Af Kapt. Chr. G. Middelboe.

III.

Orlogsskonnerten *„Ingolf"*. Vi bringer i Dag Billeder af „Ingolf", bygget af Jærn i Aaret 1876. Den har et Deplacement ɔ: en Vægt af 990 Tons og er altsaa efter vore Dages Begreber et lille Skib.

„Ingolf" er i Aar Vinterskib, det vil sige, den er paa Vintertogt. Den hejste Kommando den 7. Oktober, afsejlede den 9., anløb Dartmouth i den engelske Kanal fra den 15. til den 18. for at fylde Kul og er nu vendt tilbage fra Vestindien. Inden den 1. April 1898 skal Togtet være endt, — saa er de bevilgede Midler gaaet med.

„Vinterskibet!" Der er en Klang af Romantik og Tradition i dette Ord — for Marine-Øren i det mindste. Det er nemlig det eneste Skib, som kommer lidt ud i Verden — virkelig ud. Vel kan et eller andet af de om Sommeren udrustede Skibe gøre et Svip til et af Nabolandene. Vel har vi om Sommeren Stationsskibet paa Island. Men saadan rigtige Togter til fremmede Lande og varme Egne — af dem har den danske Marine kun Vintertogterne tilbage, og de er endda ikke mere, hvad de var i gamle Dage.

Endnu for 25 Aar siden hed det „Vinter-Fregatten". Den Gang besørgedes Vintertogterne af en af de smukke, stolte gamle Træfregatter, *Jylland, Sjælland* eller *Niels Juel*. Nu klarer vi os i Reglen med mindre Skibe, — *Fyen* har dog for et Par Aar siden været i Vestindien og paatænkes nok udsendt næste Vinter, — og der er jo Intet derlil at sige. At de til Flaadens aarlige Udrustninger bevilgede Midler saavidt muligt benyttes til Øvelser, som direkte peger henimod de Forhold, hvorunder man vil komme til at virke under en Krig, er jo saa ædrueligt rigtigt, at man kun kan billige det; fornuftigvis.

Ja fornuftigvis! Men derfor klapper Hjærtet dog livligere, naar man tænker paa de længere Rejser til smukke og interessante Egne, Rejser, som kalder glade og friske Ungdomsminder frem.

„Ingolf" har i Sommer været benyttet som Skoleskib for Søværnets Underofficersskole, og skal det næste Sommer igen og vel for Fremtiden. Nu benytter den Mellemtiden til en lille Afstikker til Kolonierne, hvor den danske Orlogsmand altid kan være sikker paa en god Modtagelse. Den bringer jo et Pust fra Hjemmet; det turde være, at der fulgte mere end ét Bal i dens Kølvand, og den er dog et Bevis — om end et forholdsvis beskedent — paa, at man derude i de fjærne smaa Kolonier ikke er overladt til sig selv, men i paakommende Tilfælde kan vente Støtte og Hjælp fra Moderlandet.

Vort første Billede viser „Ingolf" tilankers paa Københavns Inder-Rhed, fyldende Krudt forinden Togtet. Det røde Flag vajer fra Fortoppen som Tegn paa Krudtfyldningen, for at alle og enhver

Orlogsskonnerten „Ingolf" i rum Sø.

kan vise fornøden Forsigtighed. Vimpelen — Kommandotegnet for en Skibschef — ses som en smal Tunge pege ud fra Stortoppen; Dannebrog vajer agter under Gaffelen.

Man ser paa Billedet, at Ingolf har Master og Ræer og Sejl — Sejl-Rejsning. Det har jo efterhaanden de færreste Orlogsskibe i vore Dage. Kun mindre Skibe til Koloni- og Krydsertjeneste og Skoleskibene har det endnu. Ja selv de moderne Krydsere emanciperer sig fra Sejlrejsningen i vore Dage.

Ingolf er ogsaa kun halvt om halvt Sejlskib. Den skal helst have Damp under en af sine Kedler og Skruen klar til at kunne snurre rundt for at være sikker som Manøvreskib. Men i Passaten eller med en gunstig Vind kan Sejlene jo spare paa Kulbeholdningen, og i ethvert Tilfælde støtter de dejligt paa Skibets Bevægelser i haardt Vejr.

Vort andet Billede er taget om Bord i nogen Slingerage. Med Horisonten som Vejleder, giver det et godt Begreb om Nødvendigheden af „et kort og et langt Ben“, naar man skal foretage sin Promenade langs Dækket, eller man skal staa stille paa Kommandobroen eller Vagtsbænken. Dette Billede er dog ikke taget i haardt Vejr; saa gaar det endnu „skævere“. Der kigges aabenbart ud efter noget interessant oppe til Luvart, — hvad enten det nu er Land eller en Sejler; maaske en Hval, der sender et Springvand tilvejrs gennem sine Næseboer, eller en Fisker-Kutter, hvorfra der kan faas en Ret dejlig fersk Fisk.

Det er ikke godt at vide. Billedet melder ikke noget bestemt herom. Men der hænder jo saa meget paa en længere Sørejse.

Salon-Svindleren.

Moderne Pariserroman af Georges Ohnet.

I.

Fru Mascarts Middagsabonnement i Rue de Tivoli søges særlig af den mandlige og kvindelige Kunstnerbohême, af uheldige Børsjobbere, af Udlændinge, der skal se alle Paris' Seværdigheder, og af Spillefugle, der søger et passende Opholdssted mellem Middagen og Spilletiden i Klubben. Fru Mascarts Hotel er omgivet af Gaard og Have og ligger oppe paa en Høj. I Kejsertiden var det Sæde for en Bank, efter Krigen Bolig for en Fotograf, og er nu fra fordums Storhed reduceret til en Slags Spillehule, hvor Politiet altid har en Opdager til at snuse. Paa Grund af dette hemmelige Opsyn ses der gennem Fingre med Fru Mascarts Forretning, skønt der hver Dag begaas Forbrydelser hos hende. Stamgæsterne nyder godt af de Lettelser, Værtinden har, og bliver ikke altfor forbavsede, naar en af dem en Gang imellem forsvinder. De Individer, der i Løbet af et Aar ses hos Fru Mascart, er saa mangfoldige og forskelligartede, og den gensidige Ligegyldighed for hinanden saa naturlig, at Pensionærer kommer og gaar, uden at de særlige Begivenheder forstyrrer den almindelige Ro.

Mélanie Mascart er en Dame paa 40, sminket, høj og velbygget, frisk og livlig i sit Væsen. Hun skal i et noget bevæget Ungdomsliv have tjent de Penge, hun har brugt som Driftskapital til sin nuværende Forretning. Hendes Fortrolighed med de Skønheder, der spiser hos hende, tyder paa, at hun viser dem smaa Tjenester med Penge til Husleje. Hun giver det Udseende af, at hun tager sig af Ungdommen, og naar hun kommer ind i Spisestuen for at paase, at Serveringen er i Orden, at intet mangler paa Bordet, og at der ikke er altfor mange Stamgæster borte, har hun en Maade at knibe de unge Damer i Kinden og klapper de unge Kunstnere og Digtere paa Skuldederen, som gør hende helt sympatisk.

Der fortælles gruopvækkende Historier om hende i hendes Kundekreds. Paa hendes Konto skriver man et Selvmord, begaaet af en bedre Mands Søn, som hun skal have faaet til at begaa Falsk og saa drevet til den yderste Fortvivlelse ved et fortsat og ubønhørligt Snyderi. En Søster af hende skal være død i Elendighed uden for hendes Dør uden at faa Hjælp, fordi hun havde fattet et uforsonligt Had til hende i Anledning af et Arveskifte. Endelig hvisker man om, at det er hende, der til Politiet har solgt en Bande Indbrudstyve af fin Familie, hvis Anfører var en Ven af hende, Clavel de Laroque.

I lang Tid blev Mélanie bevogtet af en Politibetjent, der havde til Opgave at beskytte hende mod den Hævn, som disse Banditter havde svoret hende. Men Clavel var undveget fra Numea, og fra den Dag var Opsynet hørt op. De bedst underrettede vidste at fortælle, at Bandens Chef simpelt hen var sine egne Medskyldiges Angiver, og at hans Undvigelse var sket med velvillig Assistance af Regeringen, som han havde vist store Tjenester. Denne Kvinde, hvis Fortid sandsynligvis var et Væv af Forbrydelser og Skændsler, kunde, naar hun vilde, optræde som en fin Dame. Og hun kunde til Gengæld ved given Lejlighed vise sig plump som det tarveligste Pigebarn fra Gaden. Men altid indgød hun, ikke just Respekt, men Frygt hos sine Kunder. Hun havde en egen Evne til at se paa de frækkeste og de uroligste, som straks fik dem til at betænke sig. Og aldrig havde et Hus, hvor der ikke var nogen Mand til at kommandere eller fordre Lydighed, vist en mere fuldendt Ro og Orden. Tjenestefolkene listede forsigtigt omkring, ingen vovede at tale højere end de andre, og Personalet var dresseret til at sørge for Stamgæsternes fuldkomne Behagelighed.

En Aften i April 1895 sad der inde i *den blaa Stue* —: et stort Værelse, hvor Fru Mascarts Stampublikum samledes efter Bordet for at snakke, læse Aviser eller spille et Parti Kort *en famille,* — fem Mennesker: to Kvinder, hvoraf den ene var Mélanie selv, og tre Herrer. I Sofaen ved Siden af Værtinden sad en høj Brunette; slank og bredskuldret, med Haaret glat kæmmet ned over Tindingerne mindede hun om en Judith eller en Salome. Hendes rene Træk, klare Teint, funklende blaa Øjne, fint krummede brune Øjenbryn og foragteligt smilende Læber gjorde hende til en fuldendt typisk Skønhed. Hun røg paa en Cigaret og lod Fru Mascart, der holdt hende i Haanden, lege med hendes Fingerringe. De tre Herrer sad i Lænestole; de røg ikke, thi Mélanie taalte ikke, at hendes Dagligstue blev gjort til et Rygeværelse, og kun den smukke Pige nød godt af et særligt Privilegium. De tre var Kunstnere.

Den ene, Vandrimer, der var Medarbejder ved et radikalt Tidsskrift, sad og drillede Digteren Laguermie med sine Paradokser; Digteren hørte paa ham med urokkelig Kulde. Den tredje, en høj blond Mand med sorte Øjne og langt kruset Overskæg, var en begavet Billedhugger, der i det daglige Liv hed Jean

Hiénard og signerede sine Arbejder med dette plebejiske Navn, men i officielle Dokumenter troede sig forpligtet til at underskrive Hertug af Diernstein. Han var Barnebarn af den berømte Marskalk Hiénard, en af Napoleons tapreste Officerer.

Naar Samtalen af og til gik i Staa, hørte man inde fra Stuen ved Siden af, hvis Dør stod paa Klem, Lyden af Guldpenge og korte, enstonige Ord: Kortene — otte — baccara... og derpaa Klirren af Mønt, den dumpe Skuren af Bankørens Skovl og den monotone Stemme, som raabte: *Faites votre jeu. — Le jeu est fait* . . . Kortene . . . Men de fem, som sad sammen, lod ikke til at skænke det, der foregik i Sidestuen, nogen særlig Opmærksomhed, som om det var noget ganske sædvanligt, der ikke længer gav Anledning til Iagttagelser eller Kommentarer. De talte om alt mellem Himmel og Jord.

„Hvad jeg synes bedst om hos Hiénard", sagde Laguermie, „er, at han i Falskedens og Løgnens Aarhundrede altid er ærlig. Han er et af de sjældne Mennesker i min Bekendtskabskreds, hvis Handlinger altid svarer til hans Ord. Derved undgaas det gængse Humbug og Gøgl. Han er og bliver sig selv, og naar han siger, at han er ens Ven, saa er han det. Han kunde aldrig finde paa at svige en Ven."

„Ja, De sluger nu alting raat, Laguermie," kom det fra Juliette. „Af en dekadent Digter at være synes De at have bevaret mange Illusioner. De bliver begejstret for Hiénard! De tilskriver ham en Ærlighed, som kun er paataget Maner! Og hvad er det for en Maner? Den mest raffinerede af alle, den, der giver sig ud for at ringeagte sine Ahners Navn og at ville lave sig ét selv, som afslaar sin Arv og tænker paa at tjene sit Brød som en anden fattig Djævel. Det finder De ganske naturligt, ikke sandt? Men jeg siger, at der derunder bare skjuler sig en kæmpemæssig, beregnet Reklame, et kolossalt Humbug, for at tiltrække Opmærksomheden, og at Monsiør Hiénard, Billedhuggeren og Republikaneren, er adskillig mere forgabet i Flitter, Penge og Ære, end en Aristokrat som Hertugen af Diernstein vilde være."

„Ja, der traf Du det rette!" sagde Hiénard og lo. „Aldrig troede jeg, at at Du sad inde med en saa flydende Galde. Denne Bonde af en Billedhugger, denne Bølle af en Republikaner, der selv laver sin Gibs til uden at bruge Gibser, og som sammen med sine Kammerater paa Montmartre stemmer paa den socialistiske Kandidat . . . er det ikke en Skandale?"

Der opstod en kort Pavse. Saa sagde Mélanie Mascart forsonende:

„Kære Hr. Hiénard, De gør, hvad De vil, det er i sin Orden, og hvis De foretrækker at opgive Fordele, som Fødsel og Formue giver, staar det Dem frit for, det kan ingen sige noget til. Men alligevel maa det maaske være en erfaren Kvinde tilladt at gøre Dem opmærksom paa, at Deres Optræden let kan udlægges til Skade for Deres Familje og Deres Fru Moders Rygte."

„Stop! maa jeg bede!" faldt den unge Mand hende i Talen, og rynkede Brynene. „Med mig maa man gærne spøge, indenfor visse Grænser, men jeg taaler ikke, at man taler om mine Forældre. Hertuginden af Diernstein gør, hvad hun finder for godt, og det vedkommer ingen andre end hende selv."

Han saa paa sit Ur og rejste sig.

„Klokken er mange, jeg skal bestille noget i Morgen tidlig; Godnat. Bliver De her, Vandrimer?"

„Nej, jeg gaar skam med Dem."

„Jeg gaar et Øjeblik hen i *Ane Pendu*", sagde Laguermie. „Det er det eneste Sted, hvor der fremsiges Vers, som er født i Drøm og Begejstringsrus."

„Ja, gaa Du hen og berus Dig, gamle Dreng, og drøm behageligt . . . Jeg gaar hjem og sover . . . Farvel, Fru Mascart."

Værtinden fulgte dem ud med en Dronningemine og kom saa tilbage og satte sig ved Siden af Juliette, der vedblev at ryge sin Cigaret. Hun jog Røgen bort med Haanden og sagde:

„Den Hiénard er et rart Menneske, Du gør galt i at holde ham for Nar . . . Han kunde skaffe Dig en behagelig Eksistens."

„Aldrig i Livet! Du kender ham ikke. Han er dødelig Uven med sin Moder . . . Du var nær kommet galt afsted, da Du talte til ham derom . . ."

„Hvad er der da i Vejen med dem?"

„Det er noget meget alvorligt . . . Han havde en Tjener, som har fortalt mig det . . . Hertuginden skal være meget koket. Trods sine halvtredsindstyve Aar er hun noget vidtløftig og ødsler med Penge."

„Men fordi han er raget uklar med sin Moder, er der da ingen Grund til, at hans Formuesomstændigheder skulde være forandrede."

„Jo netop! Sagen er, at alle Pengene stammer fra Hertuginden, hvis Fader var Bankieren Baron Grenétat, ham, Du ved, under Napoleon III. Han skal have snydt sig Millioner til. Altsaa en Formue, som han ikke var kommen ærlig til. Og derfor vilde Hiénard ved sin Faders Død ikke modtage sin Arv, men overlod alt til sin Moder og flyttede hjemme fra Palæet paa Champs-Elysées, hvor der er en dejlig Have, for at bo paa Montmartre i Rue des Rosiers, i en Lejlighed til 800 Franks."

„Sikken en Skandale!"

„Ja, det maa Du nok sige. Og hvis det saa bare var det! Men Du skulde kende hans Omgang. Man træffer kun Bohêmer og Hungerkandidater hos ham, meget talentfulde Mennesker, men de har ikke Sko paa Fødderne, og saa *slaar* de ham — det er ikke til at beskrive!"

„Han har altsaa endnu lidt Penge?"

„Ja, Arven efter Faderen. Det vil sige det samme som ingen Ting. En tolv Tusend Franks om Aaret, som han strør ud for alle Vinde med en fyrstelig Sorgløshed til Glæde for andre langt mere end for ham selv. Jeg har aldrig set Magen til ham; han har ingen Fornødenheder. Han knapt nok spiser, han drikker ikke, og jeg er sikker paa, at hans Klæder ikke koster ham 500 om Aaret. Du vil ikke tro det, for han er al Tid yderst soigneret, og køn til! Jeg var helt skudt i ham, virkelig skudt, og han skulde bare have taget mig alvorlig. Men Du hørte ham før. Han gør al Tid Nar og kan aldrig dele ens Stemninger. Hvis jeg stiller en Blomst i Vinduet, morer han sig med at rive Bladene itu og siger, at jeg er et Fæ og ikke andet. Saa er Stemningen ødelagt, ikke?"

„Du sagde, at han havde en besynderlig Omgangskreds", sagde Fru Mascart, „men Du gik over til et andet Emne uden at forklare hvorfor . . ."

„Naah ja! Tænk, jeg troede, han stod i Forbindelse med Anarkister."

„Hvad siger Du?" udbrød Mélanie meget interesseret.

„Jeg siger, hvad jeg har set."

„Lad mig høre!"

„Det var den Gang, da Henry gjorde sit Attentat. Alle Aviser talte kun om Forfølgelser, Arrestationer og Husundersøgelser. En Eftermiddag, da jeg var færdig med at staa Model i Atelieret, kom Tjeneren ind og leverede Hiénard en Lap Papir. Han sagde straks: Lad ham komme ind! Men han Stemme skælvede. Derpaa vendte han sig mod mig: Gaa ind gennem mit Sovekammer, saa kan Du slippe ned gennem Spisestuen uden at nogen ser Dig. Farvel, saa kommer Du i Morgen. Jeg saa skarpt og forskende paa ham og gik ind i Værelset ved Siden af.

Fortsættes.

FRA POL TIL POL

UGENS REVUE.

DET vil være et Savn for mange Landliggere ikke mere at skulle se Kaptajn *Lissners* bekendte elskværdige Ansigt paa Klampenborg Station, hvor han har beklædt Stillingen som Stationsforstander fra 1. Juli 1863, og som han nu forlader den 1. April. Lissner var en i høj Grad populær Mand og forstod som faa at omgaas et ofte vanskeligt og uroligt Publikum. Som Dreng kom Lissner, der er født den 23. December 1826 i Slagelse, i Handelslære hos Grosserer F. O. L. C. Munck i København. I Aarene 1848—50 blev han Frivillig og deltog med 1. Jægerkorps i Krigen, indtil han udnævntes til Løjtnant i 1850 ved 1. Reservejægerkorps. L. bosatte sig derefter som Købmand i Horsens 1853—62, hvor han udnævntes til Chef for Borgervæbningen. Derefter ansattes han ved Anlæget af Fredericia—Vamdrup Banen, hvorefter han udnævntes til Stationsforstander paa Klampenborg Station. Lissner blev Ridder af Dannebrog i 1888 og udnævntes samme Aar til Kaptajn.

Kaptajn Lissner.

Samtidig har vi den Fornøjelse at kunne præsentere vore Læsere for Kaptajn Lissners Efterfølger, Stationsforstander *Johansen*, af hvem vi ligeledes ser os i Stand til at bringe et Billede. Hr. Johansen, der nu er 46 Aar gammel, har tidligere gjort Tjeneste paa Klampenborg Station under Kapt. Lissner, som han er en stor Beundrer af. Fra 1883 har han været ansat som Stationsforstander i Birkerød, hvis Opblomstring som Skole-, Fabriks- og Landliggerby han har været Vidne til, og hvis Befolkning sætter stor Pris paa ham, hvilket blandt andet fandt Udtryk da han under stor Deltagelse fejrede sit Jubilæum i 1895.

Stationsforstander Johansen.

Johansen er en sjælden elskværdig og samtidig dygtig og pligtopfyldende Embedsmand, og Valget af ham til en saa ansvarsfuld og vanskelig Post som Stationsforstanderembedet paa Klampenborg kan kun hilses med Tilfredshed. De mange Landliggere vil sikkert hurtig faa Lejlighed til at paaskønne hans Værd. —

Mægler Adolph Andersen.

Mægler *Adolph Andersen* sen. i Randers afgik ved Døden d. 7. ds., 70 Aar gl. Den afdøde havde lært Handelen i Vejle, deltog i Krigen 1849—50 som Kvartermester ved 3. Dragonregiment og kom i Begyndelsen af Halvtredserne til Randers, hvor han i den lange Aarrække har udfoldet en stor Virksomhed. Han stiftede saaledes „Randers Dampskibsselskab af 1866“ og arbejdede ihærdigt for at faa Fabrikken „Scandia“ overdraget paa danske Hænder, hvilket som bekendt ogsaa lykkedes ham. Han har været Medlem af Randers Byraad og haft forskellige andre Tillidshværv. I det sidste Aarstid har A. Andersen været svagelig.

Danmarks Biavlerforening har nylig mistet et af sine virksomste og ubetinget dygtigste Medlemmer, idet denne Forenings Sekretær, Dbm., Kantor *Erslev*, Kallundborg, d. 10. Marts er afgaaet ved Døden, i en Alder af kun 54 Aar gammel.

Kantor Erslev.

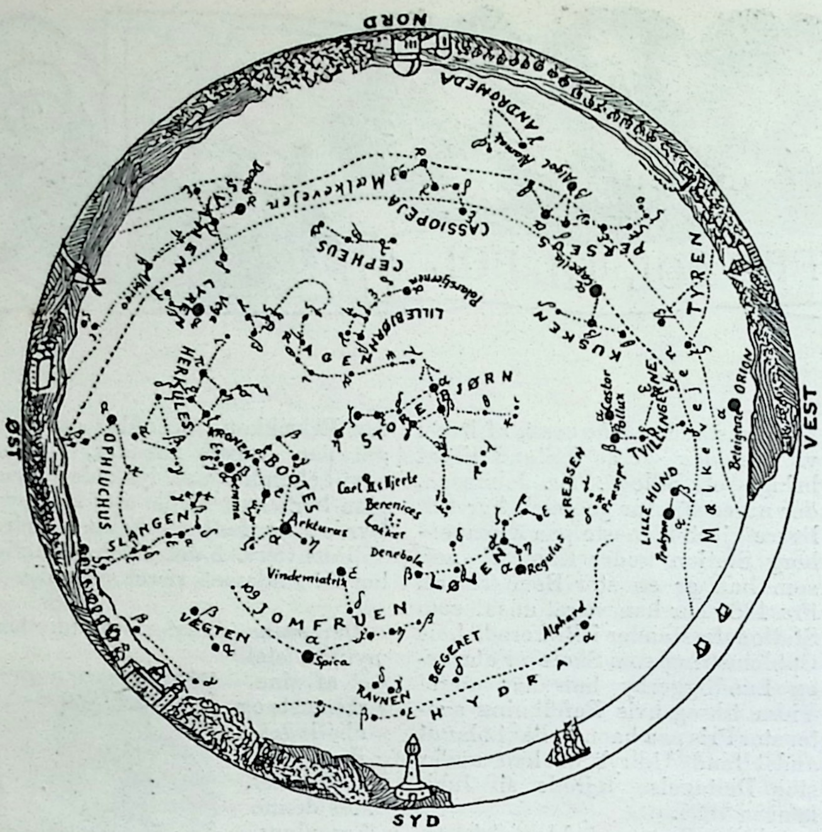
Han redigerede siden 1886 Foreningens fængslende og belærende Fagblad „Den danske Bitidende“ og har udgivet en hel Række Biavlsliteratur, f. Eks. „Fører i Biavl“, „Honningen og dens Anvendelse“, „Blomster-Kalender for Biavleri“ samt mange Smaaskrifter, angaaende specielle Biavlsemner, blandt disse kan nævnes „Bipesten“.

Hr. Erslev var en yndet Foredragsholder, Leder af Foreningens større Udstillinger, Forstander for dens Biavlsskole og ved sin Dygtighed og sit Lokal- og Personkendskab det ledende Medlem i Foreningens Bestyrelse og ved dens aarlige Delegeretmøder.

Hans pludselige Dødsfald har selvfølgelig vakt megen Deltagelse hos Venner af Biavl, som et Tab, der næppe i Øjeblikket kan blive erstattet.

Vejledning til Brugen af Stjærnekortet.

Man begiver sig ud paa et frit beliggende Sted, hvor man kender Verdenshjørnernes Retning. Omkredsen betegner Horisonten. Kortet drejes, indtil man har det Sted i Horisonten nærmest ved sig, mod

Stjærnehimlen den 21. Marts Kl. 12.
„ „ 5. April „ 11.
„ „ 20. April „ 10.
„ „ 5. Maj „ 9.

hvilket man ser hen. Retter man f. Eks. Blikket mod Syd, holdes Kortet i Normalstillingen, og man ser da nær Horisonten Stjærnerne i *Ravnen*, højere oppe *Jomfruen*, *Løven*, og lige over Hovedet (i Kortets Centrum) ses *Store Bjørn* med de kendte 7 Stjærner, som danne *Karlsvognen*. Pilen gennem dens bageste Hjul peger mod *Polarstjærnen*. Se vi mod Nord, maa Kortet vendes helt om. Vi lægge da især Mærke til *Cassiopeja*, hvis 5 klare Stjærner danne et latinsk W. Mod Nordøst ses *Svanen* i Form af et liggende Kors, som er i Opgang, mod Vest er *Orion* og *Tyren* i Nedgang. Kortet gælder ogsaa for de mellemliggende Dage i Tidsrummet 21. Marts—5. Maj. Det indeholder kun de klareste Fiksstjærner, men ingen Planeter, hvilke sidste som bekendt drage fra det ene Stjærnebillede til det andet som anført i enhver Almanak.

Torvald Køhl.

„Hver 8. Dag"s Snebold.

Ved Begyndelsen af Oktober Kvartal f. A. udsatte vi en Præmie paa 500 Kr. til den, der inden 1ste April 1898 havde indsamlet det største Antal Abonnenter til Bladet.

Ved den nu foretagne Opgørelse har vi haft den Fornøjelse at kunne konstatere, at denne Konkurrence har samlet ikke mindre end 71 Deltagere, af hvilke Mange have skaffet os et meget betydeligt Antal Abonnenter.

En god Hestelængde fremfor alle de øvrige blev dog Student *William Krag, Gothersgade 143*, der saaledes vinder de 500 Kroner som Tak for sin Ulejlighed.

Et Blad, der — som „Hver 8. Dag" — i eminent Grad søger at faa Indpas i det store Publikums Familjekredse for at sprede Kundskab og Fornøjelse overalt hvor det kommer, trænger naturligvis mere end noget andet til personlig Støtte og Hjælp hos sine Venner.

De fleste andre Blade ere henviste til Reklamer, naar de vil virke for deres Udbredelse; „Hver 8. Dag"s Ry bør fortrinsvis udbredes derved, at det store Publikum selv interesserer sig for det, saa at dets Navn og dets Opgave indprentes ved mundtlig og personlig Vidnesbyrd Mand og Mand imellem.

Vi agter derfor at fortsætte vore Præmier til dem af vore Venner, der ivrigst virker for Bladets Udbredelse. Herom nærmere i det følgende Numer.

Redaktionen.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 27.

Jeg klædte mig i Uskyldsdragt,
før Solen bød os Farvepragt,
og kommer som et Foraarsbud
til Jordens Børn i Regn og Slud.
Jeg lover Guld og grønne Skove;
men husk, at et er det at love,
et andet er at holde Ord,
og klog var jeg, som intet svor.
Naturen lod det vente længe;
den stemmer ej de blide Strænge,
før den en Gang faar raset ud.
Jeg er et daarligt Foraarsbud.
Det ved jeg godt; men skænd paa Solen.
Blev I til Nar, er Fejlen dens;
sent i April kan det jo hænds,
at der er Haab om Martsviolen.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *17. April 1898* under Adr.: **„Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger. Se iøvrigt Betingelserne i „Hver 8. Dag"s Nr. 22.

Løsningen paa Præmiegaade Nr. 24 var

Falsterbo.

Ialt indkom 2440 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie: Fru *D. Holm*, Helsingør. 2. Præmie: *R. Christiansen*, Torvet 105, Korsør.

HOVEDBRUD.

St. Jørgens Sø i Kbhvn. er $^1/_6$ større end Peblingesøen og begge tilsammen $^1/_{32}$ større end Sortedamssøen. Alle tre Søer have et Areal, der svarer til 103 Td. Land. Hvor stor er hver?

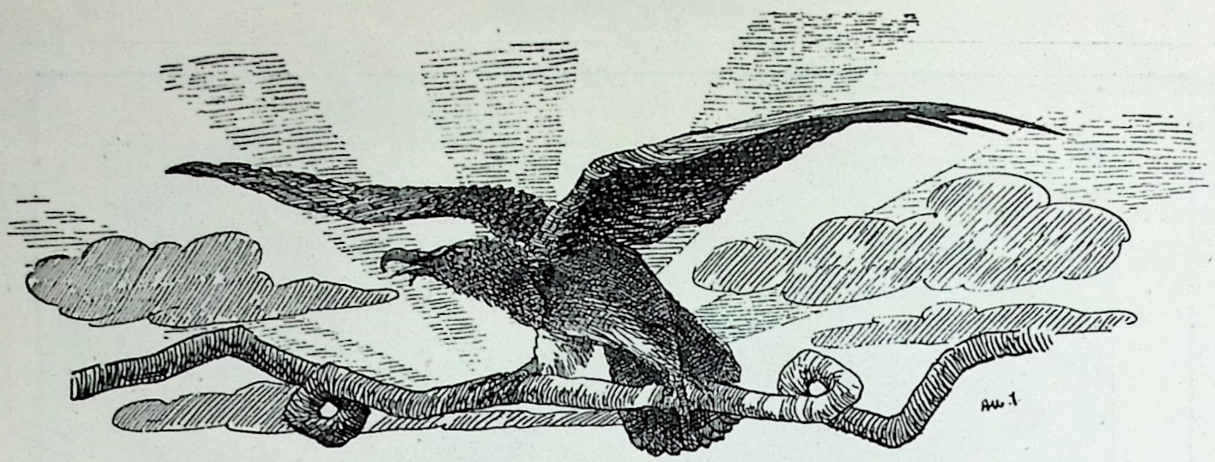
En Mand anlægger tre Fiskeparke, en med Sudere, en med Aborrer og en med Gedder. Efter nogen Tid solgte han i Løbet af et Par Aar Fisk for 72 Kr. Vægten af hver Sort i den nævnte Orden forholder sig som 4, 5, 6. Prisen for 1 Pd. Sudere forholder sig til Prisen for 1 Pd. Aborrer som 15 til 16 og til 1 Pd. Gedder som 9 til 10. Der solgtes ialt 150 Pd., men hvormange af hver Sort, og hvad kostede Pundet?

Hs. Maj. Kong Kristian den IX.

1818—1898.

9. April 1898.

Kong Kristian den IX.

Af Oberst O. Vaupell.

Langfredagen den 8. April fejrer det danske Folk sin Konges 80-aarige Fødselsdag. For første Gang er det faldet i en dansk Konges Lod at naa en saa høj Alder, og det er tilmed i sin fulde Livskraft, at Kongen modtager sit Folks Hyldest. Hans Majestæt bærer sin Alder med en saadan Lethed, at naar man møder ham, der med elastiske Skridt gaar sin Formiddagstur eller foretager sit Spadsereridt, fristes man til at tro, at han endnu staar i Manddommens kraftigste Alder. Ofte har Kronens Byrde tynget haardt paa hans Skuldre, baade i Begyndelsen af hans Regering under den ulykkelige Krig, senere under Spændingen da Krigen begyndte mellem Frankrig og Prøjsen, der sad inde med de røvede Hertugdømmer og endelig under den lange indre Splid; men Stormene har ikke kunnet bøje hans Nakke eller rokke hans Holdning. Med klar Bevidsthed om at han med ærligt Sind og frejdigt Mod altid har arbejdet med god Vilje til sit Folks Bedste, skuer han kækt Fremtiden i Møde, og hans kongelige Fremtræden er endnu storslaaet som i Ungdommens Dage. — Det er en Følge af daglig at hærde sine Kræfter ved Gymnastik, Vaabenøvelser, lange Vandringer og Ridning, at Kongen saa ypperlig forstaar at trænge Alderens Skrøbeligheder tilbage. Han gaar angribende til Værks mod Alderdommens Ledsagere. Det er intet Under, at alle efterligne Eksemplet; at Gymnastik og de mange Sportsgrene tillands som tilvands i den senere Tid har taget et saa glædeligt Opsving. Overalt sporer man Nytten af Frilufts-Gerning særlig i Ungdommens Holdning og hurtige Gang.

Som den tolvte Mand i Slægtrækken Mand efter Mand nedstammer Kristian den IX. i lige Linje fra Stamfaderen for det oldenborgske Kongehus: Kristian den I., Konge af Danmark, Norge og Sverrig, hvis Billede i Panser og Plade ved en senere Lejlighed vil pryde dette Ugeskrift. Den fjerde i Rækken af de oldenborgske Konger havde trende Sønner, den yngste af dem, Hans den yngre, blev Hertug i Sønderjylland, og Stamfader til den Sidelinje, af hvilken Kong Kristian den IX. er den første, der har sat Kongekronen paa sit Hoved. — Hans Fader, Hertug Frederik Vilhelm Poul Leopold, var Frederik den VI. Svoger og en af denne Konges bedste Mænd. Han udmærkede sig i Krigen 1813—14, da han forsvarede Fæstningen Rensborg imod Svenskernes og Russernes Angreb. Efter Freden boede Hertugen længe paa Gottorp; her fødtes Kristian den IX. den 8. April 1818, og her tilbragte han de lykkelige Barneaar sammen med seks Brødre og tre Søstre. Gamle Borgere i Slesvig By tale med Stolthed om, at de erindre den Tid, da hans Fader med sine syv Sønner red igennem Byen.

Tretten Aar gammel kom Prins Kristian til København og blev hurtig Frederik den VI. Yndling. Prins Kristians Hu stod til Søen. For ham havde det blaa Hav altid haft stor Tillokkelse. Han vilde derfor være Søkadet; men Frederik den VI. vilde have ham til Landhæren, og han rettede sig efter sin Konges Ønsker. I det gamle Landkadetakademi, den nuværende Rigsdagsbygning, fik han sin Bolig hos Landkadetternes Kommandør, Oberst Linde. Her fik han de dygtigste Lærere i Matematik, Krigskunst, Tegning, Historie og Sprog, og samtidig øvedes han i al legemlig Idræt; men der var ikke mange, der kunde maale sig med ham. — Frederik den VI. elskede ham. Den gamle Konges Øjne lyste, naar han saa ham, og flere end en Gang hørte man ham sige: „Gud give det var min Søn“. Med samme Kærlighed hængte han ved Kongen, og han har bevaret denne Følelse i et trofast

Hjerte. Med stor Inderlighed mindes Kristian den IX. den hedengangne Konge. Ved hans Død den 3. December 1839 befandt Prins Kristian tilligemed sin tilkommende Svoger Prins Frederik af Hessen sig ved Universitetet i Bonn, hvor de studerede Statsvidenskab indtil Foraaret 1841, da han vendte hjem til København. Aaret efter hans Hjemkomst giftede han sig med Prinsesse Louise af Hessen, Guvernøren i København, Landgreve Vilhelms henrivende Datter, hvis store Skønhed, Forstand og Hjertensgodhed havde fængslet ham; hun gengældte i højeste Maal hans Kærlighed, og det blev et lykkeligt Ægteskab.

I Krigen 1848 deltog Prins Kristian som Chef for Livgarden til Hest og lagde ved enhver Lejlighed personlig Mod og Uforfærdethed for Dagen. En Yttring af ham fra de uforglemmelige Dage i 1848 bør opbevares. Da Garden den 28. April skulde gaa tilbage over Kongeaaen var det stærk Taage. Der blev meldt, at Broen var besat, og at man formodede at det var fjendtlige Skarer. „Er det Fjenden, vi har for os", sagde Prins Kristian, „saa har vi kun et at gøre, vor Konges Garde kan ikke lade sig tage tilfange, vi maa hugge os igennem", og han red fremad i Spidsen for sine Folk. I næste Øjeblik opdagede man, at det var en Afdeling af vore egne Soldater, der havde besat Broen.

Endnu inden Krigen var endt, blev Tronfølgerspørgsmaalet bragt paa Bane. Frederik den VII. var jo barnløs, og man maatte være forberedt paa det gamle Kongehus' Uddøen. Iblandt de trende Fyrster, der omtaltes som Frederik den VII. eventuelle Efterfølgere, samledes snart alle Stemmer om Prins Kristian. Han nedstammede jo i lige Linje fra Kristian den I., han betragtedes allerede af Frederik den VI. som en Søn og havde levet hos os fra sin Fødsel, kæmpet med os i vor retfærdige Kamp mod Oprørerne, Prøjsen og Tyskland, og i disse Trængselsaar bevaret sin trofaste Kærlighed til Danmark og dets Konge. Efter mange Underhandlinger undertegnedes der den 8. Maj 1852 en Traktat i London af Prøjsen, Rusland, Frankrig, England, Østerrig og Sverrig-Norge, i hvilken disse Riger anerkendte Prins Kristian som Tronfølger i alle de Lande, *„som nu i 1852 ere forenede under Hs. M. Kongen af Danmarks Septer"*. Den 15. November 1863 døde Kong Frederik den VII. og de ovennævnte Magter fandt sig villig i, at Traktaten traadtes under Fødder af to af dem. Kong Frederik døde paa Lyksborg Slot og tog sit Folks Kærlighed med sig i Graven.

Digteren skriver:

> „Folket i ham sit eget Billed
> saa paa den gamle Trone stilled".

Og en anden Digter synger til Bølgen, der bærer ham over Havet fra Flensborg til København:

> „Bær ham sagtelig, bær ham varlig, vug fra Kyst til Kyst.
> Nyn om ham, der tog i Graven Folkets Hjerte med".

Det var under mørke Varsler, at Kong Kristian den IX. besteg Danmarks Trone. De tvende tyske Stormagter, der i den treenige Guds Navn havde lovet at støtte ham og erkende ham som Hersker over alle de Lande, som vare forenede under Kongen af Danmarks Septer, nægtede nu at anerkende ham og paaførte ham efter nogle Ugers Forløb Krig, ledet, i det mindste for Prøjsens Vedkommende, af det hemmelige Haab ved Tronskiftet at frarøve Danmark ikke alene Holsten og Lauenborg men ogsaa den gamle danske Provins Sønderjylland. Danmark blev tvungen til at optage den ulige Kamp imod Prøjsen og Østerrig, der brød ind over Rigets Grænser. Efter at have forblødt sig, sluttede det Fred med Voldsmændene med Opgivelse af den sydlige Trediedel af Riget i hemmeligt Haab om i det mindste at faa det nordligste Stykke tilbage. „Sie bekommen alles wieder", sagde de underfundige tyske Underhandlere. Prøjsen og Østerrig havde begyndt Krigen med at optræde for Hertugen af Avgustenborgs formentlige Rettigheder til Slesvig og Holsten, men at det kun var et frivolt Paaskud, kom for Dagen, da de prøjsiske Kronjurister erklærede, at Kong Kristian den IX. var den eneste retmæssige Besidder af Slesvig, Holsten og Lauenborg. Sørgelige var de første Aar efter Krigen, og med Frankrigs Nederlag i 1870 brast Danmarks Haab om en snarlig Genforening med Sønderjylland. Det var jo Frankrig, som havde forpligtet sig til at vaage over at Afstemningen i Sønderjylland snart skulde finde Sted. Og det var forgæves, at Sønderjydernes Talsmænd rejste til Berlin og mindede den prøjsiske Konge om hans Løfte.

Kongen søgte sin Trøst i sit Folks voksende Hengivenhed og i sin Familjes Skød. I vor dejlige Eftersommer kom Kongebørnene i Besøg med Børnbørnene fra Øst og Vest, fra London og Petersborg, Wien og Athen. Tallet er saa stort, at Residensen flyttes fra Bernstorf til Fredensborg, hvor Flertallet af Kongeparrets 38 Børn, Børnebørn og Børnebørns Børn kan samles med Bedsteforældrene. Paa Fredensborg er der Plads til dem alle. Her kan den glade Ungdom tumle sig i den store Park. Med Kongen og Dronningen om Bord i de smaa Lystbaade sejler den over Esrom Sø til Nøddebo, Esrom Kloster og andre sagnrige Steder, eller den kører langs Søens Bred i den mægtige Gribskov, der som en folderig Kappe slynger sig om Søen. Er Vejret daarligt morer det de ældre at tumle sig i Kuppelsalen med Børnene. Madratser kastes paa Gulvet og der øves Kraftkunster og Behændig-

Kong Kristian den IX. ved Fredensborg Slot.

Overraskelser, saa af de brede Elve, der maatte passeres paa Hesteryggen, saa af de mange vulkanske Kilder, der sprang for hans Fod. Efter 14 Dages Ophold paa Island gik Tilbagerejsen for sig i en rygende Storm, hvor Kongen fik Lejlighed til at vise, at han var lige saa søstærk som den ældste Matros.

Efterhaanden som Aarene gik, var Kongehuset vokset sammen med Folket, og Kongen havde faaet en fast kjær Plads i Folkets Hjerte. Under hans milde og dog faste og forstandige Regering havde Agerdyrkning, Handel, Søfart og Industri taget et vidunderligt Opsving. Store Foretagender som Esbjerg Frihavn og Jernbaner byggedes og gik en god Fremtid imøde. Samtidig rejser der sig en Mængde Kirker, Museer og Skoler, der tillige ere sande Pragtbygninger, og Danmarks Statuer bærer Vidnesbyrd om Folkets Taknemmelighed til sit Kongehus. Men endnu ligger til Indenrigsministeriets og særlig Rigsdagens Skam, thi det er jo dem, der skal bevilge de manglende Penge, Kristiansborg som en hæslig Ruin midt i Hovedstaden, og det uagtet der ligger en stor Pengesum rede til at begynde Istandsættelsen af Kongeborgen. Her kunde da ogsaa Rigsdagen atter faa Bolig i Stedet for at skjule sig i den gamle skumle Kaserne som tilmed Hæren paa Grund af slette sanitære Forhold i andre Kaserner ikke kan undvære. Smertelig bedrøver det ogsaa Kongen, at hvad der for-

hedskunster, som vidne om, at de høje Herskaber ikke ere Begyndere i Gymnastiken.

Naar alle rejser bort, følger Kongen undertiden med et af sine Børn til deres Hjem. Kongen elsker at rejse. Han har ofte pløjet Bølgen, og da Island holdt sin Tusindaarsfest, stævnede Kongen over Nordhavet paa Fregatten Jylland, og besøgte undervejs Færøerne. Allevegne flokkedes Skarer af Kvinder og Mænd om Kongen ved hans Landing og gave ved en over alle Grænser stormende Begejstring deres Taknemmelighed tilkende for hans Komme. Over Kongen var der altid udbredt et Præg af Tilfredshed og Glæde, der vandt ham alles Hjerter. Med stort Følge drog han gennem det indre af Landet, besøgte Gejser og ved hvert Skridt mødte ham jo nye

Mary Steen, fot.

Kong Kristian den IX. i sit Arbejdsværelse.

I Forbigaaende. — Øjebliksbillede.

langes til Flaaden og Hæren til Landets betryggende Sikkerhed udsættes fra Aar til Aar og skydes til Side. Ved de Forandringer, Krigsministeriet og Rigsdagen har foretaget i 1880 og 93 med Hærens Hovedvaaben, Fodfolket, er dette i kvalitativ og kvantitativ Henseende bleven betydeligt forringet; og mange danske Mænd sukke efter, at Hullerne i Befæstningen maa blive stoppede, at Landet i næste Aartusinde maa tage Tørn med samme Udholdenhed som i det forløbne.

Hver Gang en Ulykke har ramt vort Land, træffe vi altid Kongen i Spidsen, hvor det gælder om at lindre de Efterladtes tunge Lod, hvad enten Ulykken skyldes Ildebrand, Havets Storme, Vulkaners Udbrud eller Banetogs Ødelæggelse. Varmen for sine Undersaatters Vel, Redebonheden til at støtte de Trængende er de stærke Baand, som knytte Fyrste og Folk sammen og omgiver den gamle Konges Tinding med en Straaleglans.

I det Aarhundrede, der nu staar for Døren, vil Kristian den IX.s Børn og Børnebørn beklæde flere af Evropas mægtigste Troner og alle vende de sig mod det Kongepar her i Landet, fra hvilket de stammer og i hvis Skød de føle sig hjemme.

Maatte det vorde Stamfaderen forundt i sit Livs Aften endnu at opleve Genforeningen med Nordslesvig, da vilde hans kæreste stadige Tanke opfyldes.

Salon-Svindleren.

Moderne Pariserroman af Georges Ohnet.

Fortsat.

Efter et Øjebliks Forløb hørte jeg Døren til Atelieret gaa op og en Mand tale med en udpræget fremmed Accent. „Jeg kommer for at spørge, om De kan huse mig til i Morgen; jeg er ikke længer sikker hjemme hos mig selv. *De* kom og vendte op og ned paa alting. *De* fandt ikke noget, men jeg vil ikke i Hullet. Derfor rejser jeg i Morgen til England. Jeg lader mine Papirer blive hos Dem . . .“ „Nej“, sagde Hiénard ivrig, „jeg vil ikke have dem. Jeg skal give Dem Husly, men det er ogsaa alt.“ Den anden svarede bittert: „De har reaktionært Blod i Deres Aarer! De gaar aldrig fuldstændig op i vore Ideer.“ „Nej, aldrig“, svarede Hiénard hæftigt. „Aldrig i Evighed! Jeres Handlinger vækker min dybeste Afsky; I giver jo Samfundet Berettigelse ved de Grusomheder, I begaar! . . .“ „Naa, naa, lad os nu ikke skændes!“ svarede den anden. „Jeg gør ikke Propaganda med Ord . . . Skjul mig i Aften, det er alt, hvad jeg forlanger. I Morgen skal De nok blive fri for mig.“ „De ved jo godt Gudonoff“, svarede Hiénard . . .“

„Aha! han nævnte hans Navn. Han hed altsaa Gudonoff!“

„Ja. Det var en Russer. En eller anden Nihilist, som havde lavet en Helvedesmaskine for at sprænge en skikkelig Borgermand i Luften eller dræbe en Fyrste med den. „De ved jo godt, Gudonoff, at jeg gærne giver mit eget Liv for at frelse Deres. Men jeg kan aldrig gaa med til jeres Fremgangsmaade . . . jeg finder den umenneskelig . . .“ I samme Øjeblik aabnede Hiénard Døren til sit Værelse, saa, at jeg var der endnu og sagde ivrig: „Er Du ikke kommet af Sted? Hvad venter Du dog paa? Lad det nu gaa i en Fart!“ Jeg kunde skimte den besøgende gennem Dørsprækken. Det var en lille, lys, skægløs Mand med Briller og tilbagestrøget Haar. Han havde en svær, rund Pakke i Haanden. Da han fik Øje paa mig, spurgte han: „Har den Smaa der hørt os? Hvis hun har opsnappet, hvad jeg sagde, kan jeg ligesaa godt gøre det af med det samme,“ og med et djævelsk Smil svingede han sin Pakke frem og tilbage med Haanden, som om han vilde slynge den fra sig. „Naa, nu ingen Dumheder“, raabte Hiénard. „Fra mit Værelse kan man ikke høre noget, vel, Juliette? For Resten, hende kan jeg stole paa.“ Den Fremmede smilede og sagde: „Stole paa en Kvinde! Glade Letsindighed! Uforbederlige franske Letsindighed!“ Og han svingede stadig Pakken, som om han vilde slippe den . . . Jeg blev skam bange, jeg tog mit Slør i Haanden, og uden at bryde mig om Resten styrtede jeg af Sted ud paa Trappen. Da jeg næste Dag Kl. 10 kom for at sidde, spurgte jeg Hiénard: „Hvad var det dog for én, der der kom til Dig i Gaar?“ Han smilede og svarede undvigende: „Aa, det er en gal Mand, han lider af Forfølgelsesvanvid, han tror, at Politiet stadig er i Hælene paa ham . . . Jeg gav ham Husly, og i Morges tog han af Sted.“ „Du maa vide, han gør Indtryk af at være en Røver, den Gudonoff.“

„Naa, saa Du husker hans Navn“, sagde Hiénard helt ængstelig. „Glem det, Barn; hvis Du udtalte det andre Steder end her, kunde Du skaffe mig Ubehageligheder.“ Han talte saa om andre Ting, og der blev aldrig mere Spørgsmaal om det Besøg eller den

besøgende. Men jeg er overbevist om, at Hiénard den Aften husede en Anarkist og det en af de farligste."

„Er det længe siden?" spurgte Mélanie interesseret.

„Omtrent et Aar."

„Og Du er aldrig siden kommet efter mere?"

„Nej. Der er kommet mange Mennesker paa Atelieret, Bohêmer og Hungerkandidater. Men de var uskadelige. Mélanie, ikke et Ord om alt det, jeg her fortæller Dig, forstaar Du? Jeg har Tillid til Dig. Du maa ikke melde det."

„Hvor kan Du tro? Mener Du, at jeg har med Politiet at gøre?"

Den smukke Juliette rystede paa Hovedet og betragtede en Safir, der spillede paa hendes Finger.

„Ja, det siger man, min Ven, og her foregaar da ogsaa saa meget utilladeligt!"

„Saah? Hvad da?" sagde Fru Mascart med den uskyldigste Mine af Verden.

„Det spørger Du om? Hør!"

I Stilheden hørtes Lyden af Guld, og Ordene Knald og Fald faldt metodisk og ligegyldig: *Faites le jeu . . . Le jeu est fait;* det gaar ikke . . . Kortene . . . 7 . . . baracca . . .

„Du holder Spilleklub her hver Aften. Det vides, og dog gør man Dig ikke noget. Hvordan kan Du være protegeret saaledes?"

„Aa, fordi her kommer indflydelsesrige Folk. Visse høje Embedsmænd tør ikke gaa i Klubben, hvor de bliver misbrugte og plagede for en Masse Gunstbevisninger og Tjenester, de vil hellere komme i et diskret Hus som mit, hvor de befinder sig som hjemme."

De to Kvinders Samtale blev pludselig afbrudt af en voldsom Støj inde fra Værelset ved Siden af. Stole væltede, Stemmer skældte, og gennem den forvirrede Summen og Larmen lød klart disse Ord, der blev raabte i Raseri:

„De er en Tyv! ja en Tyv! De har brugt falske Kort".

Derpaa hørte man Lyd af Slagsmaal og Bordkandelabre, der ramlede paa Gulvet med en Klirren af ituslaaede Lysemanchetter. Det hele foregik paa et Par Sekunder. Fru Mascart og Juliette sad først som forstenede, men sprang saa op fra Sofaen ind i Spillestuen, og hvilket Syn mødte ikke deres Øjne!

Det væltede Spillebord laa med Benene i Vejret, og midt paa Gulvet stod en ung, blond Mand, hvis Træk var ganske forvredne af Raseri. Svingende en Stol over sit Hoved som et Vaaben mod fem Personer, der truede ham og overøste ham med Fornærmelser, stod han der trodsig med Front mod ethvert Angreb. For sig selv stod en enkelt Tilstedeværende og fulgte nysgerrig Optrinet uden at blande sig i noget endnu. Han havde samlet Kortene og holdt dem omhyggelig i den ene Haand.

„Tyv! Tyv!" brølte paany de fem Spillere og vendte sig truende mod Manden med Stolen.

Han svarede ikke, men svingede med en sjælden Armkraft sit improviserede Vaaben som et Legetøj, saa at det var let at se, at han i en Haandevending kunde gøre Kaal paa sine Modstandere. Den ene af dem forstod det saa vel, at han trak en Revolver frem og rettede den mod den anden. Men Fru Mascart skred straks ind.

„Nej, hør nu!" raabte hun. „Vil De faa mig den Pistol af Vejen! Man leger ikke med Skydevaaben hos mig . . . Og nu kan det for Resten være nok med det Spektakel . . . Det er et anstændigt Hus, og Naboerne skal ikke vækkes, fordi De raaber „Stop Tyven!" efter Kl. 12 . . . Hvad er der egenlig i Vejen?"

„Kære Fru Mascart", sagde den, der havde samlet Kortene, idet han traadte nærmere; „nu skal jeg forklare Dem Situationen. Men først maa her være fuldstændig Ro. Slip Stolen, unge Mand, og vær saa god at stille Bordet og Lysestagerne paa Plads igen. Mine Herrer! Der er kommet Stearin paa Tæppet. Med et varmt Jærn og noget Silkepapir gaar det nok væk i Morgen tidlig. Ellers er alt i Orden nu, saa lad os tage Plads og tale om Sagerne".

„D'Herrers Anklage kan umulig være alvorlig!" kom det fra den smaa Juliette, da hun fik Munden paa Gled igen. Og med et Blik opmuntrede hun den kønne, lyse Fyr, der med den uforstyrreligste Mine havde sat sig hen ved Kaminen.

„Aa, min Snut, vær saa venlig at holde Bøtte", sagde Manden med Kortene med pludselig Autoritet. „Og saa hører De allesammen efter, ikke sandt? Naar alle taler i Munden paa hverandre, ender det med, at vi igen ikke kan høre Ørenlyd".

„Det er fuldstændig rigtigt", ivrede Mélanie. „Kære Hr. de Rascol. Jeg stoler paa, hvad De siger om Sagen . . ."

De fem Spillere satte sig ved Bordet. Mélanie og Juliette blev staaende op, og Manden med Kortene — Hr. de Rascol altsaa — tog Ordet:

„Her er de Kort, med hvilke vi spillede. Jeg var saa forsynlig at samle dem. De husker, at da vi fik dem, var der seks komplette Spil eller 300 Kort. Hvis altsaa Beskyldningen mod den Herre er urigtig, maa vi ved at tælle dem faa det nævnte Tal. Hvis Herren derimod har brugt falske Kort, som han beskyldes for, maa vi finde et Overskud. Men saa først er det ogsaa Tid at forlange Regnskab for hans Fremgangsmaade ... Indtil da ikke. Har jeg Ret?"

„Absolut", svarede Fru Mascart.

De fem andre Spillere sagde ikke noget. Den unge knyttede bleg og dirrende Næverne og saa ud, som om han havde mere Lyst til at slaas end til at faa Sagen opklaret. Han var meget køn og ganske ung. En svag Moustache tegnede sig over hans Læber, og hans røde Kinder bar ikke Spor af Skæg. Medens hans staalblaa Øjne gav hans Ansigt et besynderligt energisk Udtryk, havde han to kraftige Øjenbryn, der næsten var sammengroede ved Næseroden. Hans naturligt krøllede Haar var opstaaende og meget busket. Som han sad der skælvende af Raseri, med sammenbidte Tænder, parat til at springe løs, gjorde han med sin smidige Figur Indtryk af et eller andet Rovdyr, der er fanget i en Snare og for enhver Pris vil søge at slippe fri. Hr. de Rascol talte rolig Kortene under de 5 Spilleres Kontrol. Han naaede til Enden af Bunken og sagde uforstyrrelig:

„Her er allerede de 300 Kort, som der skulde være . . .

Han slog paa Bunken, som ikke var helt optalt, og tilføjede med et Smil:

„Og der er flere endnu!"

„Ja, der ser De!" raabte de fem Spillere. „Der kan De se, vi er blevet snydt!" . . .

Hr. de Rascol gjorde en Haandbevægelse. Og med stigende Autoritet sagde han:

„De er ikke blevet snydt, al den Stund Deres Penge ligger paa Bordet . . ."

„Og de, som den Slubbert har i sin Lom — . . ." begyndte en af Spillerne.

Han kom ikke til at tale ud. Den unge blonde Mand var sprunget op, og med Bagen af Haanden havde han strakt Fornærmeren til Gulvet. Det blev Signal til en almindelig, men kort Kamp. I ét Sæt havde de fire andre styrtet sig over deres Modstander, som modtog dem uden at vige et Skridt. Der opstod et vildt Virvar af Arme og Ben, Eder og Forbandelser summede om Ørene og rungende Slag lød. Saa opklaredes Situationen, og det var let at se, at de fem Mænd ikke var stærke nok til at tæmme den rasende unge Mand. Tre laa og sprællede under hans Knæ, og de to andre, som han havde fat i Struben, rallede ynkelig.

Fortsættes.

Kvindefængslet paa Kristianshavn.

Danske Fængsler.

Af Cand. jur. & polit. Frantz Pio.

III.

Kvindefængslet paa Kristianshavn.

KVINDEFÆNGSLET paa Kristianshavn er den eneste af vore Strafanstalter, der har en Historie.

I Kristian IV's Dage var Falk Lykkes Gaard paa Kristianshavn et af Samlingspunkterne for den Verden, hvor man morer sig. Ingen af de muntre og fornemme Gæster drømte sikkert om, at de Sale, der nu fejedes af Silke og Fløjl, inden Aarhundredet var omme, skulde være omdannede til Fangehuller for Samfundets Udskud, og Bægerklangen afløst af Fængselslænkernes Klirren. — *Les extrêmes se touchent!*

Kristian den IV. købte Falk Lykkes Gaard; hans Efterfølger skænkede den til Stadens Fattige og indrettede den til Børneasyl. Dette saakaldte „Børnehus" tjente samtidig som Korrektionsanstalt for vanartede Børn, og derfra udviklede det sig — Vanartede findes der jo baade mellem Voksne og Børn — efterhaanden til en ren Strafanstalt. Falk Lykkes gamle Gaard var nu bleven til Københavns Tugt-, Rasp- og Forbedringshus.

Prædikatet „Rasphus" var alt andet end en tom Titel: en Del af Anstalten var indrettet til et Slags Værksted, hvor Fangen raspede Farver, et overordentlig sundhedsfarligt og derfor almindelig frygtet Arbejde.

En Mærkedag i Fængslets Historie var det, da Fangerne paa Frederik den VI's Tid satte Ild paa Fængslet for derved at faa Lejlighed til at undslippe. Det fortælles, at 6te Frederik i egen høje Person ledede Krigsoperationerne mod de opsætsige Fanger.

Om Falk Lykkes Gaard voksede der i Tidens Løb et Kompleks af Fængselsbygninger op. Vandrer man gennem Fængslet, træffer man endnu paa flere morsomme Minder om Fortidens Régime. — Helt oppe under Taget findes endnu nogle gamle Celler, mørke som Graven, mere egnet som Kulrum end til Opholdssted for levende Væsener. De indrettedes, da Fængslet i sin Tid skulde modtage den første Morder. Det fortælles, at den med saa megen Spænding imødesete Gæst gjorde de frygtindgydende Modtagelsesanstalter i den Grad til Skamme, at han i Tidens Løb avancerede til „Justitssergeant" d. v. s. blev Opsynsmand ved Fængslet.

I Fængslets Museum findes et underligt, gammelt *Apparat*, hvis tidligere Anvendelse i lang Tid var en Gaade. Det er — som Billedet viser — en lang Stang, der ender i en Slags Jærnbøje, hvis ene Halvdel kan bøjes tilbage, for straks at springe i igen. Man antager nu, at det har været brugt til at tumle opsætsige Fanger, idet man stødte Jærnbøjlen mod Fangens Ben. Bøjlen aabnede sig da, fangede Benet, og Fangen var da fordømt til den forsmædeligste Pas-

Falk Lykkes Gaard.

sivitet. — Som Kuriosa bringe vi tillige Afbildninger af det gamle *Fængselssegl* og *„Børnehusets Original-Potte“*, et prægtigt Messingmaal, der rimeligvis brugtes til at udmaale Fangernes Drikkevarer, — sikkert en Lækkerbidsken for vore Dages Antikvitetssamlere.

Klart er det, at et Fængsel, hvis Bygninger skrive sig fra Aarhundreder tilbage, ikke kan staa paa Højde med moderne Anstalter som Vridsløselille og Horsens Tugthus. — Men man maa paa den anden Side beundre, i hvilken Grad det er lykkedes Fængselsinspektionen ud af det gamle og mangelfulde Materiale at skabe et Fængsel, der efter Omstændighederne fyldestgør de vigtigste Fordringer. Saaledes er Sovesalene i Natcellebygningens øverste Etage blevne omdannede til et Ventilationsapparat, der skaffer stadig frisk Luft til Sovecellerne i de andre Etager, der i denne Henseende lod meget tilbage at ønske. Den ny Badeanstalt, der for nylig er taget i Brug, danner en heldig Kontrast til den gamles mørke, uhyggelige Ruin. Der er endvidere indrettet en Sygegymnastiksal med alle dertil hørende Apparater. I Nærheden af denne støder vi atter paa et Fortidsminde, Koleralasarettet, der indrettedes i 1792 i Anledning af den truende Koleraepidemi. Epidemien i 50erne trængte forøvrigt ikke indenfor Fængslets Mure.

Det mystiske Redskab.

Det gamle Fængselssegl.

Da Kristianshavns Fængsel er den eneste Strafanstalt for Kvinder, er det indrettet paa én Gang som Tugthus og Forbedringshus. Tugthusfangerne arbejde paa Fællesstue, Forbedringshusfangerne i Enkeltcelle, efter væsentlig samme Ordning, som gælder henholdsvis i Horsens Tugthus og i Vridsløselille. Dog er det klart, at det Skoleringssystem, der er det ejendommelige for Forbedringshusarbejdet, ikke kan gennemføres saa strængt som paa Vridsløselille. Betegnende er det saaledes, at medens Fangerne paa Vridsløselille bære Maske, saasnart de er udenfor Cellen, nøjes de kvindelige Fanger med at slaa det hvide Forklæde, der hører til Fangedragten, op over Hovedet. Fangerne iagttage denne Forskrift med stor Omhyggelighed, idet de i Reglen selv nødig vil ses af deres Medfanger. — Opsynet er udelukkende Kvinder, iført en meget klædelig Uniform med et vist militært Tilsnit.

Kirken er indrettet til at rumme begge Slags Fanger paa en Gang. Forbedringshusfangerne sidde isolerede i Baase i Salens nederste Del, Tugthusfangerne paa aabne Bænke højere oppe. — Ogsaa paa det kirkelige Omraade har Fængslet et Fortidsminde, et lille *katholsk Kapel*, der i en tidligere — i religiøs Henseende mere omsorgsfuld — Tid indrettedes for de Fanger, der maatte bekende sig til den katholske Religion. Det blev sidste Gang benyttet efter det vestindiske Oprør i 1878, da Fængslet havde den sjældne Ære at huse nogle Repræsentanter af den sorte Race. — Kapellet vender ud til en ret rummelig og lys Vestibule, der — i Mangel af tilstrækkelige Lokaliteter — bl. a. bruges til Gravkapel; i Væggen er anbragt et smukt Relief, forestillende Stefanus' Stening, en Gave fra Billedhugger Bøgebjærg.

Børnehusets Original-Potte.

I Skolen, der er indrettet paa samme Maade som Kirken, er der siden i Sommer bleven indført

Fællesarbejdsstue.

Sangundervisning, som Fangerne sætte overordentlig megen Pris paa, — en af de faa Adspredelser i deres ensformige Tilværelse. Kgl. Kapelmusikus Schiemann svinger her Taktstokken over det ligesaa taknemmelige, som originale Sangkor.

Vi gennemvandrer Celleafdelingen: to ejendommelige Celler tiltrække sig her Opmærksomheden. Den ene er en Barnemodercelle; Kvinder, der føde i Fængslet, faa Lov til at beholde Barnet hos sig i et Aar; særlige, rummelige Celler er indrettede til deres Brug. Den anden Celle er Galecellen; den er indvendig afdelt med Trætremmer, der holde Fangen i Afstand fra alt, hvormed hun kunde tænke at tilføje sig Skade.

I Fængslets „Museum“ opbevares forskellige Kuriosa, dels af historisk Interesse, dels af nyere Datum; — blandt de sidste 4 uregelmæssige Blyplader med Paaskrift, hver af tre Kvarters Længde. Disse Blyplader repræsentere det mest vellykkede Forsøg, der endnu er gjort, paa at tilvejebringe Forbindelse mellem Fangerne og Omverdenen: For nogle Aar siden blev Frelsers Kirketaarn repareret, og talrige Haandværkere arbejdede uden paa Taarnet, fra hvilken Højde Fængselskomplekset selvfølgelig fuldstændig kan overses. En skønne Dag, medens Fangerne spasere i Gaardene, og Lægen arbejder inde i sit Værelse, hvis Vindu vender ud til Fangegaardene, kommer en tung Genstand flyvende ind gennem Vinduet og knuser det. Den mystiske Genstand viser sig at være en Blyplade med følgende Paaskrift: „Venlig Hilsen fra Tømrerne paa Taarnet, Lev vel!“ — Afstanden mellem Frelsers Kirke og Fængslet er saa betydelig, at ingen nogensinde havde drømt om, at Genstande skulde kunne kastes fra Taarnet ned i Fangegaardene; forklares kan det kun ved Taarnets store Højde. — Den første Blyplade efterfulgtes senere af flere — ialt 4, — som det lykkedes Fangerne at faa fat i og læse inden de bemærkedes af Opsynet. En af Fangerne maa paa en eller anden Maade — f. Eks. ved at tegne Bogstaver i Luften — have kunnet meddele sig til Tømrerne, thi paa den sidst fundne Blyplade aftaltes et Stævnemøde paa Fangens Løsladelsesdag. — Det tjener altsaa til Efterretning for Lysthavende, at man fra Toppen af Frelsers Kirketaarn kan føre en — om end noget besværlig og sikkert Ubehageligheder medførende — Korrespondance med de kvindelige Straffefanger.

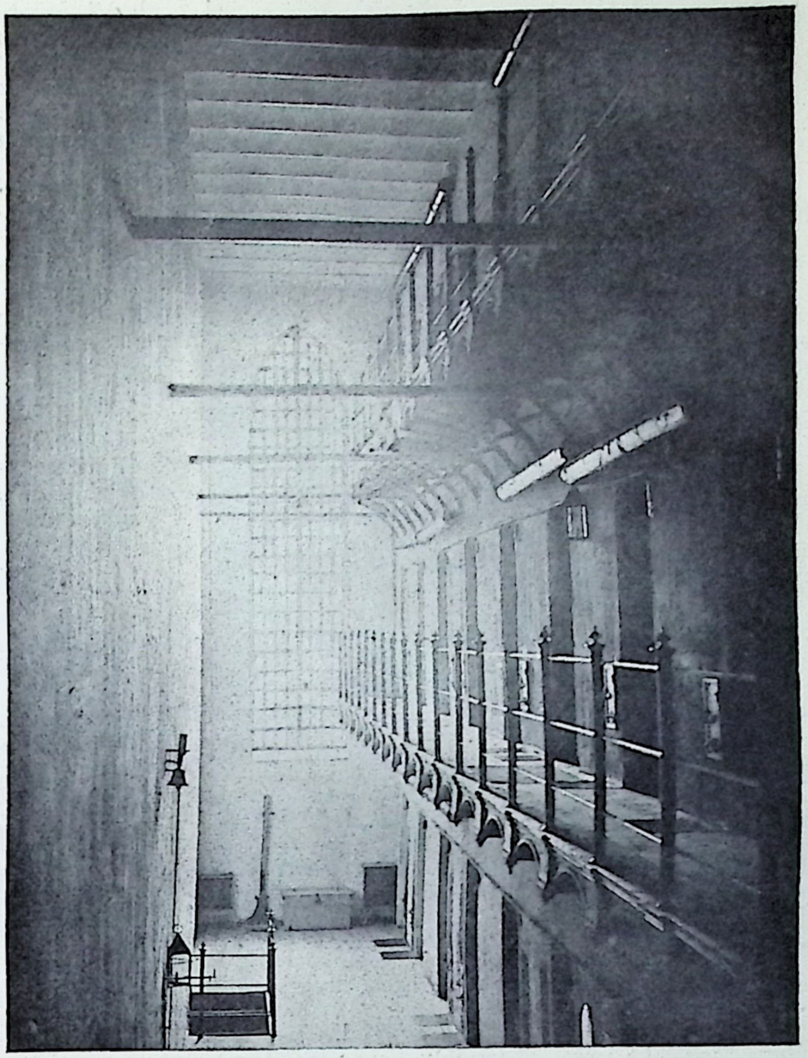
Af Museets øvrige Indhold fremhæves et Spil Kort, som en spaakyndig Fange lavede sig for derved at kunne spaa sig selv; efter hendes eget Udsagn tegnede Kortene just ikke hendes Fremtid i Rosenrødt. „Kortene“ er Papstykker, hvis forskellige Façoner alene angive den forskellige Værdi; Skrivematerialer stod nemlig ikke til den paagældende Fanges Raadighed.

Det katholske Kapel.

Som et Minde om menneskelig Sejglivethed opbevares et 4 Tommersøm og en Haarnaal, som en Fange havde slugt ved Indsættelsen i Fængslet; først et helt Aar efter døde Fangen — af Blodforgiftning. Sømmet og Naalen fandtes ved Obduktionen stikkende gennem Tarm og Lever.

Vi gennemblade Forbryderalbumet, hvor Fangerne er ordnede efter deres Forbrydelse. Forrest staa Barnemorderskerne, gennemgaaende ret sympatetiske Ansigter, undertiden ganske kønne. Barnemorderskerne er trods den strænge Straf, der rammer dem, at anse som et Slags Aristokrati mellem de kvindelige Straffefanger. Det er som Regel ret gode og sunde Karakterer, som Øjeblikkets Fortvivlelse og en vildledt Medfølelse med det ulykkelige Væsen, som de har sat i Verden, har ledet dem ind paa Forbryderbanen. Det er de medgørligste Fanger og de flinkeste Arbejdersker, og der vises dem derfor ogsaa et vist Hensyn fra Fængslets Side. — Sædelighedsforbryderne er udviskede, karakterløse Ansigter, hvis degenererede Træk er prægede af en vis sløv Raahed.

Celleafdelingen.

Det er vel dem, der kommer nærmest til den almindelige Forestilling om „Forbrydertyperne“. — Indbrudstyvene er de intelligenteste Forbrydere; man træffer her paa raske, opvakte Ansigter, hvis Foretagsomhed desværre har valgt sig et mindre heldigt Virkefelt. — Rubriken „Simpelt Tyveri“ omfatter Forbrydernes store Gros; det er ganske dagligdags Typer uden nogetsomhelst Særpræg.

En Videnskabsmands Hændelser.

Omkap med Solen.

Fortsat.

Efter næsten overmenneskelige Anstrængelser fik jeg revet et lille Hul i Silken. Jeg udvidede det først ved at stikke med Fingeren og saa med hele Haanden, og jeg rev i Silken, til Ballonen revnede. Saa snart dette var sket, vidste jeg, at den langsomt, men sikkert vilde dale.

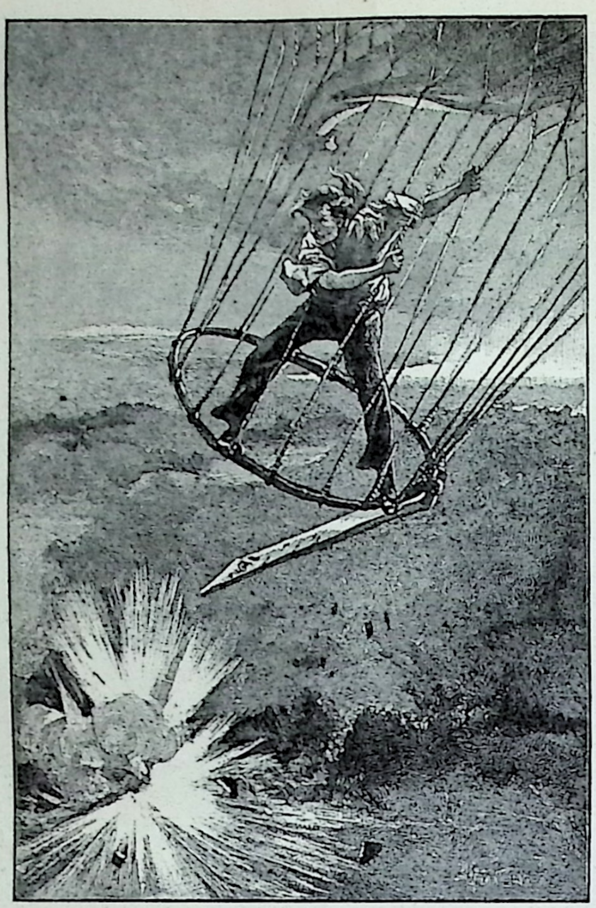
Spørgsmaalet var dog stadig: Hvornaar vil Solen staa op? Maaske om en Time, men jeg troede snarere før. Det morderiske Sprængstof var gjort saaledes fast til Planken, at der ikke var den fjærneste Mulighed for, at jeg kunde undgaa det. Den absolut eneste Chance for at redde Livet var at naa Jorden, inden Solen stod op. Hvis dette ikke skete, vilde jeg blive sprængt til Atomer.

Stjærnerne paa Himlen blev mindre og mindre. Som jeg sad der paa Planken og holdt i Nettets Masker, vovede jeg at kigge ned. Jeg bemærkede med en vis Lettelse, at Vinden maatte have drejet sig; thi i Stedet for at styre søværts, som det utvivlsomt havde været mine Morderes Hensigt at jeg skulde, var jeg kommen et Stykke ind i Landet. Jeg kunde skælne Genstande, Træer, Landsbyer, enkelte Huse pletvis som i et Kalejdoskop neden under mig — det forekom mig, at Jorden steg opad for at møde mig.

For hvert Minut antog Træerne og Husene mere bestemte Former. Inden et Kvarter var forløbet, saa jeg, at jeg kun var omtrent 600 Fod fra en stor Park, som jeg var ved at dale ned i.

En perlegraa Tone laa over alting, men antog for hvert Minut et mere rosenfarvet Skær. Jeg vidste af Erfaring, at det kunde vare fem Minutter i det højeste. inden Solen vilde staa op og sende mig ind i Evigheden i det Øjeblik, dens Straaler faldt paa Glasflasken. Dødsangsten drev mig til endnu en Gang at rette hele min Opmærksomhed paa Sprængstoffet. Jeg vidste, at i dette frygtelige Kapløb med Solen maatte den vinde, med mindre jeg kunde gøre et eller andet — men hvad?

Det var det Spørgsmaal, der var lige ved at gøre mig gal. Jeg havde ingen Frakke paa, da jeg blev surret til Planken, ellers kunde jeg have prøvet paa at skærme Flasken mod det skæbnesvangre Lys. Muligheden af at slaa Flasken itu, og paa den Maade lade Gassen slippe ud, faldt mig ogsaa et Øjeblik ind:

men jeg var bange for at prøve det — for det første, fordi jeg kun havde mine Næver at slaa med, og for det andet, fordi Slaget kunde bringe Nitroglycerinen til at eksplodere.

Pludselig skreg jeg op som en Gal. Hvor dum havde jeg ikke været, at jeg ikke havde lagt Mærke til det før! — Der *var* et Middel til at undslippe.

Jeg kunde umuligt løsne dên Jærnkæde, der bandt Djævlemaskinen til Planken, men Planken selv kunde maaske kastes over Bord.

Jeg saa, at den var fastgjort til Jærnbaandet med tre klodsede og tykke Rebknuder. Hurtig, thi Sekunderne var kostbare, skubbede jeg Kæden henad Planken, indtil den og Helvedesmaskinen havde naaet den ene Ende. Jeg opdagede til min Fryd, at Kæden sad løsere her, da Planken var tyndere.

Jeg satte mig paa Jærnbaandet og klyngede mig til Maskerne med min ene Haand og sled i Knuderne, der holdt Planken fast, med den anden.

Barmhjærtige Gud: de gav efter!

Et Øjeblik efter faldt Planken. Den blev hængende ved Jærnbaandet i den modsatte Ende, og da den gjorde det, gled Helvedesmaskinen ud over den frie Ende og faldt ned.

Jeg var i dette Øjeblik vel 300 Fod fra Jorden og saa ned, medens jeg klyngede mig til Maskerne.

Et pludselig Glimt, en øredøvende Larm!

Midt oppe i Luften havde Maskinen eksploderet, i det den faldt ned; thi Solen var staaet op. Men med det samme havde mine Fødder strejfet et stort Elmetræ, og jeg var lige ved Jorden.

For at benytte mig af den aabne Plads sprang jeg ned fra Ballonen og faldt tungt paa det vaade Græs.

I samme Nu skød Ballonen til Vejrs, befriet for min Vægt, og jeg tabte den af Syne bag Træerne.

Saa mistede jeg Bevidstheden.

En Skovløber fandt mig og bragte mig til sin Hytte, hvor jeg blev godt og omhyggeligt plejet, thi alt det, jeg havde gennemgaaet, havde en temmelig alvorlig Sygdom til Følge.

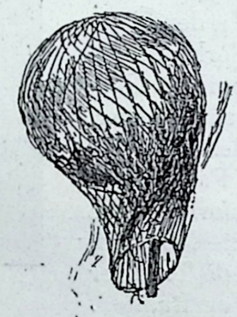
Efter lange Tider med mange Feberfantasier vendte min Hukommelse tilbage, og jeg kunde give en paalidelig og omstændelig Beretning til Øvrigheden om, hvad der var sket. Der blev straks telegraferet til Politidirektøren i London, og en Afdeling Politi blev sendt til Castle Lewin, men man fandt Reden tom. Mine Mordere havde uden Tvivl faaet Nys om min vidunderlige Redning og var flygtede.

Jeg har endnu kun et tilbage at tilføje: Da jeg kom tilbage til London, var der imellem den Bunke Breve, der ventede mig, ét, som jeg ikke kunde læse uden Sindsbevægelse. Det lød, som følger:

„De fulgte mit Vink og er undsluppet som ved et Mirakel. Vi staar i Begreb med at forlade Landet, og De hører sandsynligvis aldrig mere noget til os. Men det glæder mig selv i dette kritiske Øjeblik at lade Dem vide, hvor let De lader Dem narre.

Har De nogensinde gættet, hvorledes vi fik fat i den Hemmelighed, der helt og holdent var Deres og slet ikke vor?

Husker De den Dame, — der klædt som Nonne, var hos Dem for en seks—syv Maaneder siden? De troede hende, ikke sandt? Maa jeg give Dem en Advarsel? Lad for Fremtiden ikke Deres alfabetisk ordnede Optegnelser ligge fremme i et Værelse, hvortil Fremmede kan faa Adgang. Farvel.“

Opfindelsernes Konge.

Roman fra det 20de Aarhundrede. Af Frank Stockton. Paa Dansk ved Johannes Magnussen. (Fortsat.)

Endelig saa' de ikke andet oven over end flydende Brudstykker af Is. De vedblev at sejle lige frem, til de saa', at Vandet over dem var aabent. Da saa' Gibbs paa Sammy.

„Jeg tror, at det er paa Tiden, at vi gaar op“, sagde han, og Sammy lod Ordren gaa videre.

Da den lille Skude, der saa længe havde været nedsænket i Ishavets rolige Dyb, var kommet op paa Overfladen, var der ikke noget almindeligt Ønske om Bord om at komme op paa Dækket, som der havde været, da de dukkede op af Frostsøen. Nej, Passa-

gererne samledes tværtimod og saa' tøvende paa hinanden, som om de var bange for at gaa op og se, om de virkelig laa i en lille indesluttet Indsø.

Gibbs var meget bleg.

„Kære Venner", sagde han, „vi gaar nu op paa Dækket for at se, om vi har naaet det aabne Polarhav eller ikke, men vi har ikke Lov til at være nervøse, og vi maa ikke indlade os paa at gøre overilede Slutninger. Maaske har vi fundet det, vi søger, maaske endnu ikke. Men vi vil stige op og undersøge Polarverdenen, saa vidt som vi kan, og vi vil ikke tage Bestemmelse i nogen som helst Retning, før vi grundigt har studeret alle Forhold. Maskinerne er standsede, og I kan alle komme op paa Dækket; men jeg raader jer til at tage eders varmeste Klæder paa. Vi maa ikke glemme de Erfaringer, vi gjorde i Frostsøen."

„Det var vist ikke saa galt at kaste nogle Presenninger op paa Dækket, som vi kan staa paa", sagde Sammy Block, „saa at ingen af os fryser fast til det vaade Dæk som den Gang."

Da Lugen blev aabnet, trængte en Mand med sort Skæg sig pludselig frem til Kahytstrappen.

„Tilbage med Dem!" sagde Marcy og lagde sin Haand paa Mandens Skulder.

„Jeg vil bare være parat til at lægge Presenningerne til Rette der oppe", svarede Manden, idet han søgte at rive sig løs.

„De vil vist snarere være parat til at være den første, der ser Polarhavet", sagde Marcy; „men vær saa venlig at blive dér, hvor Deres Plads er." Med disse Ord puffede han den ivrige Rovinski tilbage.

Fem Minuter senere modtog Margaret Raleigh og Roland Clewe, der sad ved Telegrafapparatet i Sardis, følgende Depeche:

„ Vi er komne op til Overfladen af et Hav, som vi antager er det aabne Polarhav. Alle er paa Dækket undtagen jeg. Det er meget koldt, og det blæser. Til venstre er der høje Bjærge, der strækker sig mod Vest, saa langt man kan se. Det er lutter Sne og Is, men de ser blaa og grønne og dejlige ud. Fra disse Bjærge udstrækker der sig hen imod os en lang Pynt med et lille Bjærg for Enden. Gibbs siger, at dette Bjærg, som er omtrent tyve Mil her fra, maa ligge lige i Midten mellem os og Nordpolen, men at det ikke spærrer os Vejen til denne. Langt ude til højre, saa langt vi kan se, er der aabent Vand, som straaler i Solen, saa vi kan sejle rundt om Pynten. Til højre og bag ved os mod Syd er der uoverskuelige og isdække Sletter, det er dem, vi lige har sejlet under. De er saa hvide, at man faar ondt i Øjnene af at se paa dem. Nogle Steder er de ganske jævne, andre Steder er de bakkede. I Synskredsens Rand i den Retning er der atter Bjærge. Der er ingen Dyr eller Mennesker noget Steds. Det er meget koldt, selv her nede i Skibet. Mine Fingre er ganske stive. Nu da vi er komne op af Dybet og sejler paa almindelig Vis, har Kaptejn Jim Hubbell taget Kommandoen. Vi krydser mod Nord, saa snart vi har faaet alting ordnet til en regulær Sejlads paa Vandet.

Samuel Block."

XII. KAPITEL.

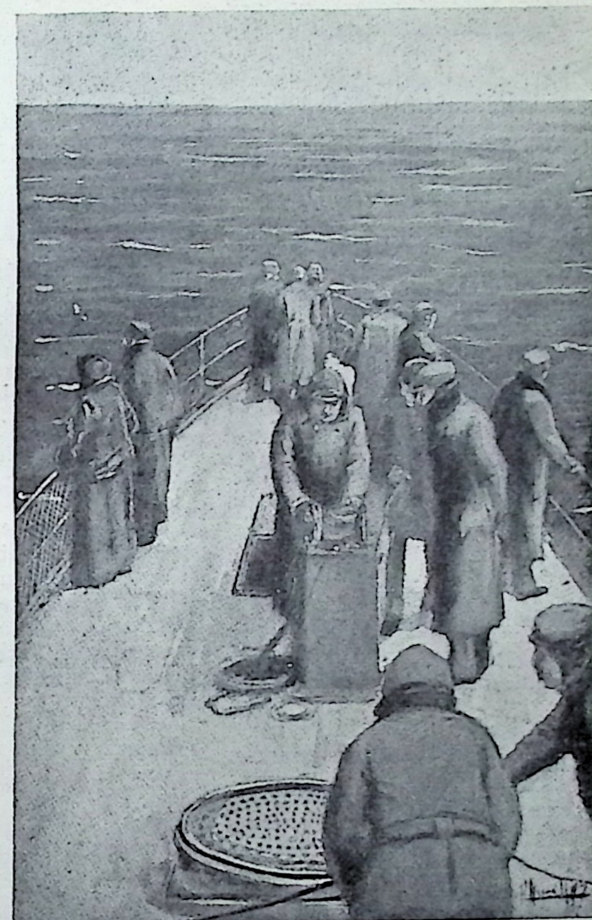
Kaptejn Hubbell tager Kommandoen.

Det var et lystigt og fornøjet Selskab, der nu fandtes om Bord paa *Dipsey*. Ikke en af dem tvivlede om, at de fra Havets Dybde var kommet op i Polarhavet.

Mod Nordost kunde de se dets Bølger skinne og straale helt ud til Horisonten, og de troede, at disse Bølger strakte sig lige mod Nordpolen paa den anden Side af Forbjærget.

De indaandede Polarluften, som, da de blev vant til den, var frisk og opmuntrende, og de frydede sig i Solskinnet, som oplivede dem, skønt det ikke varmede Legemet meget; men hvad der gjorde dem gladere end alt andet, var den Tanke, at de skulde gaa lige til Nordpolen og det ovenpaa Vandet, og uden at noget spærrede Vejen for dem.

Da Kaptejn Jim Hubbell tog Kommandoen paa *Dipsey*, skete der en stor Forandring med dette Skib. Han var bestemt, nøjagtig og streng, han paaskønnede sin Stillings Værdighed, og han ønskede at lade alle se, at han gjorde det. Folkene om Bord, som hidtil havde været Arbejdere, blev nu Sømænd, i det mindste i Kaptejn Hubbells Øine, han kendte ikke meget til det Arbejde, de hidtil havde haft at gøre med; men han havde i Sinde at lære dem en Sømands Pligter, saa snart han kunde finde den Slags Pligter for dem om Bord.

Han gik omkring paa Dækket med en vigtig Mine og søgte efter noget, han kunde give Ordre til.

Der var Intet, ikke Master eller Spær eller Sejl; men der var Presenninger paa Dækket, og disse blev snart ordnede paa sømandsmæssig Vis. Et Kompas blev surret fast paa Dækket, og Kaptejn Hubbell satte sig i Forbindelse med det elektriske Styr.

Det var om Morgenen, at *Dipsey* dukkede op af Havet, skønt Dag og Nat var lige lyse paa den Aarstid, og Klokken tolv tog Kaptejn Hubbell en Observation ved Sammy Blocks Hjælp. Resultatet var Længde 69° 30', Bredde 88° 42'.

„Den Bredde", sagde Kaptejn Jim Hubbell, „overgaar jo enhver, som nogen Skipper hidtil har taget baade i Nutiden og i gamle Dage".

Fortsættes.

FRA POL TIL POL

UGENS REVUE.

Borgerrepræsentantvalgene i København.

DEN 29. Marts 1898 blev en Mærkedag i Byen Københavns Historie, idet den forenede Opposition opnaaede et afgørende Flertal i Borgerrepræsentationen.

Paa Oppositionens Liste blev der afgivet fra 14,627—14,238 Stemmer; paa Borgerlisten fra 11,757—11,685. Oppositionens Fremgang siden i Fjor har været c. 3000 Stemmer; Borgerlistens c. 1000.

Hellere end at hengive os til ørkesløse politiske Betragtninger vil vi ønske, at de nye Repræsentanter maa virke paa bedste Vis for Byens Fremgang og Held.

De Fotografier, vi bringer af de nyvalgte Borgerrepræsentanter, er de sidste, der er tagne af dem.

Cand. phil. *F. Jeppesen Borgbjerg* er Akademikeren indenfor de socialistiske Agitatorers Kreds. Allerede som Student virkede han ivrigt for sine Ideers Udbredelse blandt Kammeraterne. Senere har han gennemstrejfet Landet paa talrige Agitationsrejser, for at indhamre de socialdemokratiske Lærdomme i Landarbejdernes Hjærner. Ogsaa som Journalist ved Partiets Hovedorgan har han udfoldet en ihærdig Virksomhed.

Cand. phil. Jeppesen Borgbjerg.

Fabrikant *G. Budde-Lund* er en af de talrige Mænd i praktiske Stillinger, der igennem sin Virksomhed i Studentersamfundet tidlig kom i nært Forhold til det offentlige Liv. Han er en anset Forretningsmand, der har oparbejdet sin Bedrift — en Børstefabrik — til et meget betydeligt Foretagende. Samtidig har han stedse følt sig dragen mod videnskabelige Sysler, og i sit specielle Fag, Zoologien bliver han anset for en Autoritet. I Studentersamfundslivet er han kendt som en kundskabsrig og ivrig Debattør.

Fabrikant Budde-Lund.

Ogsaa Overretssagfører *A. Hvass* er navnlig kendt fra sin Virksomhed ved en af Studentersamfundets Institutioner. Igennem „Retshjælpen for Ubemidlede" er han traadt i en stadig Forbindelse med Arbejderne, der kender ham som en af deres egne Mænd. Foruden sine juridiske Interesser dyrker Overretssagfører Hvass ivrigt de sportslige. En lang Tid var han endog Formand for Fællesforeningen for samtlige danske Roklubber, „Dansk Forening for Rosport".

Overretssagfører Hvass.

Som Arbejdernes og Venstres Fælleskandidat er Vekselerer *A. F. Lamm* bleven valgt. Han var tidligere Medlem af „Den liberale Vælgerforenings" Hovedbestyrelse, men nærmede sig senere Socialdemokratiet. Han er kendt som en dygtig Forretningsmand, og hans Regnskabskyndighed vil antagelig være til god Nytte for Forsamlingen, naar de indviklede finansielle Budgetspørgsmaal kommer under Debat.

Vekselerer Lamm.

Oppositionen i Borgerrepræsentationen har hidtil savnet et Medlem, der kunde hævde dens Standpunkter under de Forhandlinger om Bygningsprojekter, nye Gadeanlæg etc. som i den senere Tid er bleven ført i Forsamlingen og som Fremtiden ogsaa vil blive rig paa. I Arkitekt *Alfred Møller* synes man at have fundet den rette Mand til at afhjælpe dette Savn. Han er selv Leder af en stor, praktisk Virksomhed, og teoretisk har han virket i en saa fremskudt Stilling som Redaktør af „Arkitekten", Akademisk Arkitektfor-

Arkitekt Møller.

Tømrer From Petersen.

enings Organ. I dette Blad har han paa kyndig Vis bedømt al Nybygning i København fra de senere Aar.

Som Arbejdernes særlige Kandidater er Tømrer *From Petersen* og Maler *Rudolf Poulsen* valgt ind i Repræsentationen. Disse to Mænd har hidtil ikke traadt i Forhold til det offentlige Liv. Men som Formænd for Tømrerne og Malernes Fagforeninger har de gjort et betydeligt Arbejde indenfor deres Parti, og de nyder begge Arbejdernes fulde Tillid.

Maler Poulsen.

Fødselsdag.

Sammen med Hs. Maj. Kongen kan en i højeste Grad agtet og afholdt Borger i Kallundborg, Kjøbmand *Martin Herløv,* fejre sin 80-aarige Fødselsdag.

Den alderstegne Handelsmand, der er født i Slagelse, har, med Undtagelse af sine Barndomsaar, tilbragt hele sit lange Liv i Kallundborg; der lærte han Handelen, tjente som Kommis og etablerede sig som Købmand.

Ved sit beskedne Væsen, sin bramfri Optræden og pletfri Vandel har han fuldt ud vundet sine Medborgeres Agtelse, — et Bevis herfor var den store Fest, hvortil Byens Borgere, med Handelsforeningen i Spidsen, for 3 Aar siden fejrede hans 50 Aars Borgerjubilæum.

Købmand Herløv.

Paa den store Højtidsdag, den 8. April, vil han være omgivet af sine mange Børn — alle i ansete Stillinger her paa Sjælland. At hans mange Venner heller ikke har glemt ham, skal Dagen nok vise.

Afsked.

Postmester, Cand. juris *M. D. N. Kall,* der nu paa Grund af Alder har taget sin Afsked af Postvæsenets Tjeneste, blev i 1864, fra sin Stilling som Chef for 3. Postsekretariat, udnævnt til Postmester for Vesterbro; i de 34 Aar, han har beklædt dette Embede, har Postvæsenets Udvikling og Vesterbros Bebyggelse været saa betydelig, at f. Eks. Brevenes Omdeling, som ved K's Ansættelse kunde besørges af nogle faa Postbude, nu kræver en Styrke paa henved 60 Mand. — K. har været en human Embedsmand, der paa Grund af sit elskværdige Lune og sin store Imødekommenhed har været afholdt af sit Personale, hvilket ved hans Afsked faar Udtryk i Form af Mindegaver fra Ekspedient- og Assistent-Klassen saavel fra Vesterbros Postbude. Postmester Kall er R. af Dbg. og ved sin Embedsfratrædelse udnævnt til Etatsraad.

Postmester Kall.

Dødsfald.

Købmand i Nykøbing p. F. *Julius Bernth,* er afgaaet ved Døden den 25. ds. 51 Aar gl.

Kort efter Stormfloden, under hvilken Bernth havde reddet adskillige Menneskeliv, kom han en skønne Dag vandrende til Nykøbing. Han drog den Gang rundt som Opkøber af gamle Sager (Antikviteter), og ejede for Resten ikke andet end et godt Hoved, et Jærnhelbred og et straalende Humør. Kort sagt en farende Svend. Nogle og tyve Aar efter præsiderede han Side om Side med Stiftamtmanden som Formand for en Udstillingskomité, derefter blev han Byraadsmedlem, og i det Hele en af sin Bys mest ansete og indflydelsesrige Mænd, tillige Indehaver af en af Stiftets største Forretninger. Han var en Mand, hos hvem alle søgte Raad, og ingen gik forgæves, hvorfor han ogsaa var en af Falsters populæreste Mænd.

Købmand Bernth.

Den sociale Position han efterhaanden erhværvede sig, gjorde ham dog ingenlunde til Snob eller Spidsborger. Tværtimod, i de brune Øjne lyste lige til det sidste det samme fornøjelige Syn paa Livet som i Ungdommens Dage.

En sensationel Opfindelse.

En yngre dansk Videnskabsmand, Zoologen *August Fjelstrup,* har vundet Berømmelse ved en praktisk Opfindelse, der særlig vil komme Landmændene til Gode.

Saltningen af de slagtede Dyr har hidtil taget flere Dage i Brug, hvorved Kødets Friskhed er bleven udsat for Fare. Efter Hr. Fjelstrups Metode indsprøjtes der, naar Dyret er dræbt (ved et Revolverskud) og Slagteren har aabnet det ene Hjertekammer, hvorved alt Blodet strømmer ud, straks gennem en almindelig Brandsprøjte Saltlage ind i det andet Hjertekammer, hvorfra det spreder sig i alle Dyrets Aarer; faa Minutter efter er hele dets Legeme gennempræpareret med Salt.

Zoologen Fjelstrup.

Hr. Fjelstrup er nu i Færd med at tage Verdenspatenter paa sin Opfindelse.

Henrik Ibsen.

Henrik Ibsens 70-aarige Fødselsdag har i Kristiania været feiret med en Række straalende Festligheder. Den smukkeste var maaske Studenternes Hyldning. Det lange Tog af kvindelige og mandlige Studenter, med flammende Fakler, hvoraf vi idag bringer et Billede, var det pragtfuldeste, som endnu er set i den norske Hovedstad.

Et helt Bibliotek.

Den bedste Anbefaling „Hver 8. Dag“ kan faa, er den, der bliver Bladet til Del gennem dets egne Abonnenter. At en Abonnent anbefaler det Blad, han selv holder, til Slægtninge, Venner og Bekendte, er 100 Gange mere værdifuldt for et Blad end al anden Reklame. I Bevidsthed herom er det, at vi paany

anmode vore mange Læsere om fremdeles at støtte os med Deres Anbefaling og vi love til Gengæld at gøre alt vort til, at „Hver 8. Dag" fremdeles kan hævde sin 1. Rangs Stilling blandt illustrerede Blade trods den billige Pris.

Ulejligheden for de enkelte Abonnenter er meget ringe i Sammenligning med det store og gode Resultat, der derved kan opnaas. Alt, hvad vi beder Dem om, er at udfylde nedenstaaende Blanket med Navn og Adresse paa Slægtninge, Venner og Bekendte, de antager endnu ikke holde „Hver 8. Dag". Vi tilsende da hver enkelt et gratis Prøvehefte.

Som Opmuntring udsætte vi følgende 3 Præmier for dem, det ad denne lette Vej lykkes os at tilføre os flest nye Abonnenter inden 1. Juli d. A. Alene det af „Hver 8. Dag" udgivne Kunstblad i Farver af Hs. kgl. Højhed Prins Christian til Hest samt den nye Roman, vi nu offentliggør, vil jo give Lyst til at abonnere paa Bladet.

Ønsker de Vindende ikke deres Navn offentliggjort, bedes det bemærket samtidig med, at Listen indsendes.

Følgende Opmuntringspræmier udsættes:

I. Præmie.

Henrik Ibsens saml. Værker 25 Kr.
Bjørnstjerne Bjørnsons Fort. 4 -
Georg Brandes Hovedstrømninger i det 19. Aarhundr. 38 -
Goldschmidts udv. Skrifter. 40 -
St. St. Blichers Noveller, illustrerede af Carl Thomsen 15 -
Hostrups Komedier........ 6 -
J. L. Hejbergs Vaudeviller . 6 -
J. L. Hejbergs Skuespil .... 6 -
Kjellands samlede Skrifter . 35 -
Cavling: Fra Amerika ..... 16 -
Erik Bøgh: Jonas Tværmoes Ærgrelser .... 5 Kr.
Bergsøe: Fra Piazzo del Popolo, illustreret.......... 15 -

II. Præmie.

Henrik Ibsens samlede Værker.
Bjørnstjerne Bjørnsons Fortælling.
Hostrups Komedier.
Bergsøe: Fra Piazzo del Popolo.
St. St. Blichers Noveller, illustreret af Carl Thomsen.
Cavling: Fra Amerika.

III. Præmie.

Henrik Ibsens samlede Værker.

Altsaa i alt for over 300 Kroner værdifulde Bøger, som enhver har lige Chance til at vinde uden anden Ulejlighed end at opgive nogle Navne og Adresser paa Venner og Bekendte.

Redaktionen.

FRA IBSEN-FESTEN I KRISTIANIA.

De norske Studenters Fakkeltog til Henrik Ibsen.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 28.

Mit første og mit andet Led
forbavser, og det samme
gør selv mit sidste ved
at være alt for langt.
Ja, Moderne er stramme,
og deres Aag gør Livet trangt.
Hvis Verden staar til Paaske, tror
jeg, at de unge Damers Mor
vil vise sig i Rosenrødt,
skønt Smilet længst var tomt og dødt.
Mit hele er en Brøde,
som man tilforn fik dysset ned
og dækket med en Bøde
til Stedets Øvrighed.
I denne rænkefulde,
uhyggelige Tid;
det vilde være svært, om ingen skulde,
selv uden større Vid,
faa fat i Sagens Traade
til Løsning af min Gaade.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *17. April 1898* under Adr.: **„Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.
De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger. Se iøvrigt Betingelserne i „Hver 8. Dag"s Nr. 22.

Løsningen paa Præmiegaade Nr. 26 var

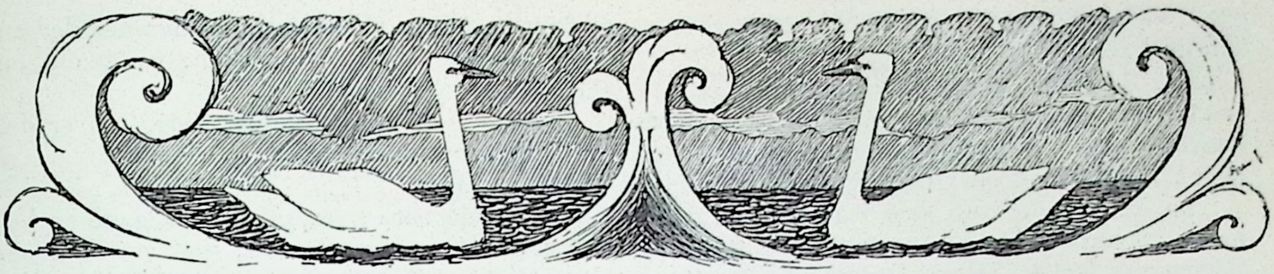
Sommerspiret.

Ialt indkom 3820 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Kommis *Hans Nielsen*, Skelskør. 2. Præmie: Stud. mag. *P. Rasmussen*, Traverbanen, Charlottenl.

LØSNING

paa Regneopgaverne i Nr. 27.

[1]) St. Jørgens Sø 28, Peblingesøen 24 og Sortedamssøen 51 Td. Land.
[1]) Sudere 40 ℔. à 45 Øre, Aborrer 20 ℔. à 48 Øre og Gedder 60 ℔. à 50 Øre.

„Var det ikke værre?“

Af Edvard Søderberg.

Bare en lille Historie, som jeg hørte forleden, da vi sad, en seks, syv Mand her fra Egnen, ved Kaffepunchen ovre hos Gaardmand Peder Tanggaard.

Det er ham, som fortæller:

Det er nu en ti, tolv Aar siden, da tjente jeg nede i Himmerland hos en Enke, for hvem jeg styrede Gaarden. Denne Enke havde en Datter, Sidse hed hun, som var bleven „lokket“ en Gang; Sagen var dog „døllet“ hen med fire Hundrede Daler. Barnet var forlængst død og borte, men de fire Hundrede Daler laa endnu urørte paa Kistebunden.

Datteren var nu allerede halvgammel, Moderen aflægs og fordrukken; den sidste drak sig snart efter ihjel, og jeg styrede nu Gaarden for Datteren. Det var en rigtig flink Pige, saadan; hun kunde ogsaa godt lide mig, men jeg brød mig jo ikke synderlig om hende, hvad hun ogsaa snart forstod. Men vi vedblev alligevel at være gode Venner som forhen, og hun spurgte mig altid til Raads i alle Ting.

Lidt sønder paa fra os laa der et lille Hus med lidt Jord til, i hvilket der boede en gammel Fyr, Ole Klin; han var ugift, Murer af Profession, og sad nok rigtig godt i det; Folk sa', han havde mange Penge. — Han kom nu ofte over til os, og jeg forstod snart, hvad der var i Vejen; han var immervæk saa „opstadset“, naar han kom.

„Er du Kærest' med Ole?“ spurgte jeg Sidse en Dag.

„Ja—a, jeg ved s'gu ikke rigtig; det tror jeg da . . .“ sa' hun; hun stod saadan og trak paa det.

„Vil du ikke ha' ham?“

„Jo, det vil jeg da nok . . .“

„Vil han kanske ikke ha' dig?“

„Jo—o. Aajo. Det vil sige: *en* Dag siger han ja, en *anden* nej. Han er nok ikke rigtig modig ved det“.

„Nu skal jeg hjælpe dig“, sagde jeg, og saa gik jeg og snakkede med Ole og talte godt til ham om Sidse, roste hende og satte Kulør paa hende, saa det var noget umanerligt.

„Ja, det er meget godt altsammen“, sagde han. „Bare jeg *var* gift med hende, saa var det overstaaet, og saa var der ikke noget at betænke sig paa. Jo, vist er hun god nok — og saa har hun jo Gaarden — og de fire Hundrede Daler. . . . Jo, jeg maa alligevel til det — —“.

Der gik nogen Tid, saa hørte vi, de var bleven forlovede; Sidse talte om et lille Gilde i den samme Anledning, men Ole sagde nej. „. . . For saa *var* det afgjort og aabenbart for enhver“, og det vilde han ikke være med til.

Ole var stadig betænksom og forsigtig; han frygtede alle endelige Afgørelser. Nu kom han ogsaa sjældnere hjem til os; det var, ligesom om han var bleven bange for det Skridt, han allerede havde gjort. Jeg lagde Mærke til, hvorledes han og Sidse kunde sidde i timevis og snakkes ved; det holdt nok haardt for hende at faa ham til at hænge fast.

Saa en Dag kom hun og fortalte, at Ole vilde ikke, og at han havde lovet hende en Klok' (et Uhr), en Kakkel' (en Kakkelovn) og Hundrede Daler for at slippe.

„Sig, du vil ha' to Hundrede“, sagde jeg.

— Ja, Ole gik da omsider ogsaa ind paa det.

„Det er godt“, sagde jeg. „Men du skal have Vidner paa det. Naar han kommer her næste Gang, saa pas paa at dreje Talen hen derpaa“.

Naa, han kom jo ogsaa igen nogle Dage efter, og han og Sidse satte sig ind i Storstuen og begyndte at snakke om det. Imens stod jeg og Anders, Karlen, inde bag Døren og lyttede til. Sidse søgte jo først at tage ham med det gode; han sad hele Tiden og rokkede frem og tilbage paa Stolen uden at mæle et Ord, han vidste nok ikke rigtig, hvad han skulde. Jeg tænkte, det gik nok i Orden alligevel med de to, men hver Gang Sidse forlangte at høre hans Mening, kløede han sig bare i Hovedet og sagde ingenting. Saa blev hun jo arrig tilsidst og langede ham en paa Kassen, som han tog imod uden et Kny, og saa begyndte de at snakke forfra. Langt om længe blev de saa enige om, at han skulde give hende en Klok', en Kakkel' og to Hundrede Daler og have Lov at gaa sin Vej.

Saa traadte vi ind.

„Ja, nu har vi Vidner paa det, Ole“, sagde

jeg. „Vi har nu hørt, hvad du har lovet Sidse; saa nu kan du godt gaa“.

„Aa, Herregud, lille Folk“, klynkede han.

„Der er ingen Snak længer“, sagde jeg. „Du kan lige saa godt betale straks; saa kommer vi over i Eftermiddag efter det øvrige“.

„Aa, Herregud, hvad skal jeg stakkels Menneske gøre“, klynkede han og rokkede frem og tilbage paa Stolen. „Hør — lad mig hellere tage Pigen . . .“

„Ja, det maa du, som du vil; men nu skal det afgøres med det samme. Siger du ja til, om du vil ha' hende, saa bliver der lyst for jer i Kirken første Gang paa Søndag“.

„Paa Søndag? Det jager da ikke“.

„Ja, saa maa du betale“.

„Lad os sige næste Søndag . . .“

„Ingen Snak. I har været Kærester længe nok“.

— Og saa blev der da lyst for dem i Kirken. Ole gik i Angst og Bævelse og vidste ikke, hvor han skulde gøre af sig selv. Da der saa var lyst tredje Gang, kom han og sagde, han havde betænkt sig; han vilde hellere betale.

„Ja, nu slipper du ikke under firehundrede Daler“, sagde jeg.

Saa vilde han da tale med Præsten.

Der var netop den Dag Overhøring i Skolen, og Præsten var der. Sidse, Ole og jeg gik altsaa derover og bad om at faa Hr. Pastoren i Tale.

„Er det dig, Ole Klin, som vil tale med mig“, sagde Præsten og stak ham paa Næven. „Du skal jo giftes paa Søndag. Til Lykke da og Herrens Velsignelse dertil!“

„Aa, Herregud, Hr. Pastor; er det allerede bestemt! Kan det da slet ikke laves om igen?“

„Men — kære Ole Klin! Har han da noget at klage paa Pigen?“

„Ikke det bitterste, Hr. Pastor. Det er en rigtig stads Pige“.

„Ja, saa indser jeg virkelig ikke —“.

„Jeg vilde saa grumme nødig til det, Hr. Pastor —“.

„Ægteskabet er en Velsignelse, Ole Klin. En Velsignelse; hold fast paa det . . .“

Ole vred og vendte sig. Han saa ingen Udvej.

„I Guds Navn da!“ sagde han og tog Pusten dybt.

— Bryllupsdagen kom. Det gjaldt om at være forberedt paa alt fra Oles Side. Tidlig om Morgenen, mens Sidse stod og klædte sig i Brudestadsen, og Gæsterne sad og nød en Bid Brød og en Dram, sendte jeg Anders hen for at passe paa ham. Men Tiden gik, og Ole kom ikke. Sidse var færdig for længe siden, — hun saa rigtig nydelig ud af en gammel Pige at være — Gæsterne stod og ventede . . . Ikke Spor af Ole Klin!

Jeg begyndte at blive hed om Ørene, og Sidse ogsaa. Saa løber jeg derover: Huset stod tomt, der var ingen Ole. Klokken var straks tolv, Klokken tolv skulde vi være i Kirken. Jeg stod et Øjeblik og gloede. I det samme kommer der en Vogn kørende henne paa Vejen, rumlende og skrumlende i Syvmilefart.

— Hvis det ikke er Fanden selv, saa er det Ole Klin! tænkte jeg straks.

Det var Ole.

Han havde bare været ude for at laane en høj Hat, sagde han; men Anders, som var den, der kørte Hestene, fortalte, at Ole havde villet liste af i Stilhed; han havde saa fulgt efter ham, havde faaet Hest og Vogn at laane et Steds sydpaa og jaget hjemefter med Brudgommen, alt hvad Remmer og Tøj kunde holde.

Han saa for Resten køn ud, Ole; støvet og snavset og uden Hat. Der var nemlig ingen, som ejede en høj Hat der paa Egnen, og Ole vilde staa Brudgom med høj Hat paa. Til al Lykke ejede jeg netop saadant et gammelt Rør, det smækkede vi ham ned over Ørene, pudsede ham i en Fart nogenlunde op, — — saa kørte Vognene frem, Sidse tog Plads, Ole blev trukken ud og kom op mellem to haandfaste Mænd, og af Sted gik det saa.

„Aa, lille Folk“, begyndte han, da han fik Kirken i Sigte. „Aa, lille Folk . . .“

„Kør til, Kusk!“ raabte jeg. „Pisk paa Krikkerne!“

„Aa, Herregud i Himlen . . .“

„Hold Kæft!“

— Og saa kørte vi op for Kirkedøren. Ole rystede over hele Kroppen, da vi trak ham ned af Bukken. Det var ikke langt fra, at han græd; han klynkede og bad for sig og fantaserede om en Klok' og en Kakkel', men der hjalp ingen „kær Mo'r“. Da vi kom ind i Vaabenhuset, maatte vi stille ham et Øjeblik op mod Væggen og holde paa ham; Benene slog Sludder under ham. Præsten stod og ventede, Klokken var langt over tolv.

Saa smækkede jeg Døren op, Sidse greb hans Arm og trak ham op over Gulvet.

„Hold godt fast!“ sagde jeg til hende. Hun nikkede, idet hun gik forbi. Jeg troede aldrig, han var kommen levende op til Alteret, saadan svajede og svinglede han. Men de naaede da frem. Det Hele gik godt, og inden der var forløbet en halv Time, var Ole Klin Ægtemand.

— Men da alt lykkelig og vel var overstaaet, og Ole igen stod udenfor Kirken færdig til at køre hjem, saa sagde han en Sætning, som man endnu bruger der paa Egnen, naar nogen har vist sig som en hel Karl: *„Var det ikke værre?“* sagde Ole Klin.

Han var kry paa det, han.

Gade- og Kaféliv i Paris

ved Dag og Nat.

Med mange Illustrationer.

(Sluttes).

Inde under Løvet ligger de smaa Mester-Jakel-Teatre, omringede af Smaabørn med bare Lægge og Ammer med blaa Baand ned ad Ryggen og Baby paa Armen, — og derhenne staar Frimærkehandlerne med deres kostbare kulørte Papirstumper, og der er en Undersøgen og Sammenlignen og Købslaaen i den omgivende Sværm af begejstrede Samlere.

Eller man kan falde ind i en *Café Chantant*, f. Eks. *Ambassadeurs*, en Dag, hvor der ikke er nogen rigtig Forestilling, til en Slags Prøve, hvortil Publikum hverken er indbudt eller adgangsforment. Saa kan det være helt morsomt at sidde en Time eller to med noget at drikke foran sig og en Cigar, mens Solen skinner gennem Løvet. Publikum er tilfældigt —: et Par Politibetjente med deres Kapper slængte over Skulderen sammen med Opvarterne, kommer med deres nedsættende Kritik — Konen, der udlejer Stole i Avenuen og er sluppen herind i et lille Frikvarter sammen med nogle Ammer, nogle yngre Gentlemen, der har Tid til at sidde her med deres Glas Øl — og rundt omkring Etablissementets Artister, de to amerikanske Knock-about-Mænd, de engelske Akrobater, Italieneren med de dresserede Hunde, franske Skuespillerinder, — og pludselig stirrer alle som ramte af et Trylleslag op mod Scenen paa en meget høj, rødhaaret Kvinde med en Noderulle i den behandskede Haand. Det er *Yvette Guilbert*, den mest kunstneriske og den mest vovede af alle Paris' Sangerinder. Hun er ogsaa den yndefuldeste. Det ser man bedst her paa Prøven, hvor hun ikke er optaget af Publikum. Hun kunde ikke gøre en klodset Bevægelse, selv naar hun farer sammen ved, at Orkestret spiller falsk.

Boulevard des Italiennes.

Men man bør ogsaa se *Ambassadeurs* ved Aften, fordi det er den mest bekendte Frilufts-Variété, ligger nærmest ved Boulevarderne og har den bedste Restauration. Det er Typen paa en *Café-chantant*, og alle de andre er egentlig kun Kopier derefter.

Ambassadeurs er en grusbelagt Have med bekvemme Bænke, som i et Teater, Loger paa Siderne og bag ved det hele en Restauration med en stor Altan, hvor Folk sidder og spiser til Middag, lyttende til Musiken, der ledsager Sangene, uden at løbe nogen Fare for at høre Ordene. Scenen er omgivet af Spejle og udstyret med kunstige Blomster, som giver Artisterne en daarlig Baggrund og ved Matinéer i det fulde Solskin tager sig gyselige ud. Men om Aftenen, naar alle Lys er tændte og Tilskuerpladsen bugner af Mennesker, ser det hele meget muntert og nydeligt ud. Pariseren kan spare i Husholdningen, men udadtil er han meget flot, og flottest er han med Lys. Paris har ti Lygtepæle for hver én i andre Storbyer, og Privatfolk følger heri Kommunen. *Ambassadeurs* straaler derfor ogsaa med utallige Lys, og de mange hvidtlysende Kupler mellem de grønne Grene er af den allernydeligste Virkning og noget af det skønneste paa Champs-Elysées ved Aften. De forvandler ikke Nat til Dag, men de gør Mørket mere tiltrækkende ved Modsætningen. Artisterne paa *Ambassadeurs* er Førsterangs, og Tilskuerne er nærmest Middelklassen, blandet med Kokotter og Boulevardiers.

Pariserne tillader meget i Retning af halvkvædet Uanstændighed, som her serveres dem af *Yvette Guilbert*. Hun har naaet en Grad af Dristighed, som det næsten synes umuligt for hende eller nogen anden at overgaa. Man kan ikke lade være at synes om hende og hendes Kunst, hendes Subtilitet, Ynde og absolute Herredømme over Virkemidlerne. Men hendes Sange overgaar de mest vovede franske Noveller og de illustrerede Wiener-Vittighedsblade. De er næsten for realistiske, men behandler paa en morsom sarkastisk Maade Ting, som ellers hører hjemme paa et Hospitals Klinik eller i medicinske Studenters Lag, Ting, som hverken er vittige eller godt opfundne, men simpelthen slibrige og anstødelige. Pariserne sluger dem, og endda seks Timer hver Aften. I ingen andre Lande vilde Publikum taale denne Genre, og det var ganske karakteristisk, hvad en Skuespiller udtalte om den: „Jeg forstod ikke Sangen, men hun gjorde rigtig i at synge den under en Paraply".

Her i Ambassadeurs hændte det en Aften, da den bekendte Sangerinde Duclerc havde sunget første Vers af en Sang, at en Herre pludselig rejste sig paa forreste Række og overøste hende med Skældsord. Efter hans Bemærkninger at dømme havde hun brudt med ham, og nu vilde han vise hende, hvor knusende ligegyldig hun var ham. Det viste han saa ved at føre en anden Kvinde med sig og ved at anbringe et Dusin Bøller fra Montmartre rundt om paa Tilskuerpladser til at hysse ad Sangerinden, naar hun viste sig. Dette udførte de med en sjælden Energi, medens hendes forhenværende Tilbeder fra sin Plads paa første Række fortsatte med sine Ukvemsord, akkompagneret af sin Ledsagerinde. Ingen syntes at tage Notits af dette Optrin eller at finde noget upassende i det for ham eller Sangerinden, som blev synlig hysterisk. . . . Der laa et Stykke Brænde paa Scenen, og pludselig stanser Duclerc i Sangen, samler det op og slynger det i Hovedet paa den forsmaaede Tilbeder. I samme Sekund var hele Publikum paa Benene: Dette var en Forhaanelse. At Duclerc blev angrebet var det uvedkommende, men at kaste Brændestykker i Hovedet paa et parisisk Publikum, fik det til at rejse

Lamper farver Himlen rød og lyser som en Brand paa de omliggende Gader, Kaféer og Menneskene. Møllen er rød, det tækkede Tag er rødt, Vingerne er besatte med elektrisk Lys i røde Kupler, og Buer med røde Lamper hvælver sig paa begge Sider mod den mørke Nattehimmel. Hver Aften gaar unge Mænd og Kvinder ind ad Møllens glødende Døre, og de store Vinger synes, mens de uophørlig gaar rundt, at fortælle om Hjulene indenfor, som maler Liv og Sjæl og Helhed i sønder paa disse unge Mennesker fra Montmartre.

Det er sent, naar disse Danseetablissementer lukker. Allerede gryer Dagen, og i Stedet for at gaa i Seng kan man lige saa godt vandre ned ad til Madeleinekirken og se paa Blomstertorvet dèr med de midlertidige Barakker og Boder, der bugner af Rosenbuketter og Palmer og Bregner. Eller man kan gaa gennem de stille Gader til *Hallerne,* Torvehandelens Midtpunkt i Paris. Der er Masser af Træfrugt og Radiser og Champignons i Tøndevis og nylig ankomne Sydfrugter og Grønærter og Gulerødder. Det er det eneste Sted i hele Paris, hvor mange Mennesker er vaagne. Her er et Liv, en Pludren og en Latter af Handlende, deres Karle og Torvemadammer. Man er ligesom i en Udstillingsbygning, kun med den Forskel, at alle de udstillede Varer er til Salgs og forsvinder paa Frokostborde samme Morgen. Højtraabende Mænd udbyder hele Lagre af Kartofler, et helt Fortov fuldt paa en Gang, og Stimer af Fisk, levende Hummere, store Skildpadder og Kød i Lag paa Lag fra den ene Ende af Gaden til den anden.

---

sig i dets Vælde, hylende af Harme. I Ly af denne Forvirring holdt de lejede Bøller op med at hysse og slyngede i Stedet for Grus mod Duclerc, saa at Smaasten haglede hende om Ørene. Hun fortsatte sin Sang, skønt hendes Ansigt blev synlig ligblegt under Sminken og hendes Ben vaklede under hende, naar hun prøvede paa at danse. Det var en modbydelig Scene, der saaledes pludselig brød Aftenens behagelige Program, og et af de fejgeste og umandigste Optrin, man kan tænke sig. Der syntes ikke at være en eneste, som ikke stod op og brølede: *A bas Duclerc!* — Ned med Duclerc! — og hele Tilskuerpladsen genlød af en hujende Hobs Hyssen. Endelig gik Tæppet ned og gjorde en Ende paa den ulykkelige Sangerindes Kvaler. Men denne Scene er karakteristisk for det parisiske Varietépublikum.

Fra Varietéen maa man aflægge et Besøg i et Danseetablissement. Den, som kommer med Forventninger om at finde et saadant Sted fuldt af de berømte franske Romaners Studenter og Grisetter, vil blive skuffet. Gaar man ind, vil man finde meget Lys og megen god Musik og en blandet Mængde, hovedsagelig bestaaende af unge Kvinder, ældre franske Levemænd og engelske og amerikanske Turister. Men den dansende Part af alle disse Mennesker er nogle grimme Fruentimmer og udlevede Mandspersoner, som er lejede til at danse Kankan, medens Publikum er Tilskuere.

Det mest bekendte af disse Etablissementer er *Moulin Rouge.* Det ligger oppe i Montmartre og er en af disse gamle Vindmøller, som er saa almindelige i Frankrig paa høje Punkter. Har man en Smule Fantasi maa man studse ved Synet af Røde Mølle ved Aften. Den gløder som en Ovn, og Skæret fra dens

Yvette Guilbert i sin Loge.

Salon-Svindleren.

Moderne Pariserroman af Georges Ohnet.

Fortsat.

„BRAVO!" raabte Juliette, henrevet af Begejstring „Det er da et Mandfolk".

„Men han myrder dem!" klynkede Fru Mascart.

„De angreb jo ham", svarede den smukke Pige, ildrød af Betagethed. „Han er i sin gode Ret. Jeg skulde gerne hjælpe ham, hvis det behøvedes."

„Du er gal! Faa dem skilt ad, Rascol, hører De!"

Hr. de Rascol gik hen til Gruppen, stadig paa samme rolige Maade, og idet han tog Sejrherren om Livet, løftede han ham op, som om det var et Barn, og bar ham med sine Herkuleskræfter hen til den anden Ende af Værelset.

„Saa", sagde han, „kan vi nu være artige . . ."

De andre rejste sig med Besvær igen og raabte i Kor:

„Send Bud efter Politiet! Saadan løber den Sag ikke af!"

„Politiet!" indvendte Fru Mascart. „Det var nydeligt! De vil altsaa have Etablissementet lukket?"

„Nej hør", tilføjede den flegmatiske Rascol med et ironisk Blink i Øjet, „tror De, Højstærede, at De kan vinde noget ved Politiets Indblanding i Deres smaa, private Fornøjelser. Jeg véd ikke, hvem De er, og jeg bryder mig ikke om at vide det. Men husk paa, at Politiet ikke vil undlade at optage Forhør i Sagen, og at Deres Navne kommer til at figurere i Protokollen alle sammen . . . Er det det, De ønsker? Nej, kan jeg læse i Deres Ansigt. Lad os derfor fare frem med Læmpe . . . Værs'go', der er Deres Indsatser . . . Nu er Natten forbi . . . Gaa hjem og giv mig Fuldmagt til at ordne Sagen med den unge Mand. Jeg skal saa aflægge Beretning om Resultatet i Morgen. De kan trygt stole paa, at det bliver i deres Favør . . ."

„Jeg tror, at det er det bedste, De kan gøre", ivrede Mélanie.

Spillerne gjorde ingen Indvendinger; de gik straks mod Døren, medens de ordnede deres krøllede Klæder og holdt fast paa deres Penge, som de havde taget tilbage. Værtinden fulgte dem ud for yderligere at formane dem til at tage Sagen fornuftigt. Juliette, Rascol og den unge Mand blev alene.

„Hør, Rascol", sagde den smukke Pige pludselig familiært, „nu gaar De da ikke hen og gør Vrøvl med den kønne Herre for at glæde alle de Idioter? De fejede ligefrem Mélanies Gulv rent. Lad os nu snakke pænt sammen. En fin Cocktail var vist en god Idé".

Fru Mascart kom ind igen. Rascol svarede ikke Juliette. Han vekslede et Blik med Værtinden, der tog Juliette under Armen.

„Hør, min Snut, kom nu. Lad os lade Herrerne snakke sammen. De har Forretninger, som vi ikke forstaar os paa."

„Nej, hvorfor det?" sagde Juliette og prøvede paa at gøre Modstand.

„Lad dog Hr. de Rascol ordne den Sag", hævdede Mélanie. „Han er saa fornuftig . . ."

Og hun hviskede:

„Hvis Du vil tale med den unge Mand, lille Fæ, har Du jo meget bedre Lejlighed, naar det er ordnet.

Rascol spiser ham ikke; Du kan være rolig for, der bliver nok noget tilbage."

Damerne gik ud. Den energiske og koldblodige Mand, der indtil dette Øjeblik havde behersket Situationen, tog en Stol, satte sig, betydede den anden at gøre det samme og sagde rolig som om han afgjorde en Handel;

„Unge Mand, det er ubestrideligt, at De snød. Jeg tænker ikke, at det har været for Deres Fornøjelse. Lad mig høre Deres Grunde!"

Den anden saa ned uden at svare.

„Er De stum? De er i alt Fald ikke enarmet. Lad os nu faa en Forklaring! Hvad hedder De?"

Den unge Mands Læber fortrak sig bittert; han rystede paa Hovedet og sagde:

„Hvad skal det tjene til, at De spørger mig ud? Tror De, at jeg røber, hvem jeg er? Hvis jeg opgiver et Navn, bliver det et falsk."

„Naa, det var rart. Det er kort og klart. De vil ikke svare. Eller rettere. De vil ikke tale Sandhed. Saadan er det med alle anklagede over for Forhørsdommeren . . . Men vi har vore smaa Midler til at udfinde de virkelige Navne paa dem, der vil bevare deres Inkognito. Tror De, at De kan undgaa det, hvis jeg vil vide, hvem De er?"

„Hvem er De da?" spurgte den unge Mand og knejste frækt.

Den anden saa paa ham som om han vilde maale ham, og sagde saa med sin forrige Ro:

„Jeg er en Mand, der ikke vil Dem nogen Fortræd, der ikke bryder mig en sur Sild om de fem Idioter, som De mørbankede, og jeg melder Dem ikke, uden De tvinger mig dertil ved Deres haardnakkede Vægring ved at forstaa mig."

„Har De da i Sinde at skaffe mig ud af Kniben?"

„Ja, hvis De er ærlig."

„Hvilken Interesse har De af det?"

„Naa, Gudskelov!" udbrød Rascol og slog sig med Haandfladen paa Laaret, „nu begynder De da at tale som en Mand og ikke som et Barn. Interesse! det er det simple og store Ord, som forklarer alle Handlinger i denne ringe Verden. Ja, jeg har Interesse i at redde Dem ud af den Knibe hvori De er kommet. Men *Deres* Interesse er naturligvis lige saa stærkt paa Spil. Og jeg taler ikke om den øjeblikkelige Interesse, De har i at undgaa Skandale som Ophavsmand til et smudsigt Snyderi og et gement Svindleri. Det gælder mere for Dem. Hvis jeg har gættet Deres Tanke rigtig, har De her vovet dette fortvivlede Forsøg, drevet af en bydende Pengenød. Det er sagtens første Gang, at De prøver denne Metode. Den barnlige Enfoldighed i deres Fremgangsmaade viser det tydeligt. Da De smuglede Kort ind i Spillet, lod De en Pengeseddel falde for at dække over Deres Manøvre. Jeg havde ikke mine Øjne fra Dem, jeg saa Dem tage Deres egne Kort frem af Deres højre Bukselomme. Og De havde forberedt „Oberstens Sekvens" — det simpleste af alle Falskspillerfif — alle Begynderes Forsøg. Der er bedre, ser De, Turner's f. Eks. eller Manfridi's . . . Men vi kommer bort fra Sagen. Jeg antager, at De er af god Familie og for enhver Pris skulde skaffe Penge til i Morgen . . .

„Ja, til i Morgen, d. v. s. til i Dag Kl. 4 . . ."

„Veksler?"

„Ja, til en umedgørlig Kreditor, som har prolongeret Maaned efter Maaned og nu nægter yderligere Frist . . ."

„En Juveler?"

„Ja, netop."

„Aha!" sagde Rascol og lo noget spydig, „altsaa for en Kvinde? Unge Mand, De gør mig helt ked af det. Med Deres Ydre, gaa hen og strø Penge paa et af disse Pigebørn, mens det skulde være Dem, der . . .

Han holdt inde, rynkede Øjenbrynene og maalte atter den unge Mand:

„Skulde jeg have bedømt Dem galt? Skulde De være mindre fiffig end jeg troede? Hvis det er Tilfældet, kan vi ikke have mere med hinanden at gøre. Jeg kan ikke interessere mig for en naiv Kylling, nej, det maa være en dristig Hane. Men saadan en, det svarer jeg for, ham skal jeg skabe en Formue, og jeg skal lære ham alle Udveje af enhver Art, saa at han kommer baade vidt og højt til Vejrs."

„Er De da saa mægtig?" sagde den unge Mand spotsk.

„Saa mægtig, som man i vort Samfund kan være, naar man har al mulig Frækhed og ingen Skrupler."

„De opmuntrer mig til at være aabenhjertig."

„Ja, følg mit Eksempel, det vil De staa Dem ved."

„Hvad foreslaar De mig da?"

„Et Kompagniskab."

„Mod hvem?"

„Mod alle og enhver".

„Til Fordel for hvem?"

„For os alene".

De to Mænd saa paa hinanden. Denne Gang forstod de hinanden. Maskerne var faldet. Og Rascol vedblev uforstyrrelig:

„Har De lagt Mærke til, hvor Idioternes Antal er stort, og hvor det er uretfærdigt, at Folk, der saa lidt fortjener alle de Fordele, som Rigdommen giver, kan leve et Liv i stadig Fred uden et Øjeblik at forstyrres i deres Nydelse. Jeg har længe fundet det utilladeligt, og jeg har ofret hele min Intelligens, alle mine Evner, al min Kraft paa at faa en Ende paa en saa stødende Urimelighed. Uheldigvis manglede jeg, der er vel udrustet i Retning af Opfindsomhed, Evner og Midler til at udføre mine Planer. De kan se, jeg er grim, ordinær, usleben. Jeg er bleven gammel i underordnede Stillinger, og som et Geni, der foreslaar at planlægge et Mesterværk til de mindste Enkeltheder, men mangler Hænder til at virkeliggøre det, har jeg hundrede Gange haft Idéen til store, vidunderlige Foretagender uden at kunne bringe dem ud i Livet. Jeg manglede den praktiske Evne. Jeg prøvede at bøde paa denne personlige Ufuldkommenhed ved at antage Hjælpere. Men jeg faldt altid over tvivlsomme Individer, Æventyrere, som ikke var paa Højde med Æventyret, og som vaklede, hver Gang det gjaldt at naa Maalet. Et herligt Rovmenneske med Næb og Klør, der er i Stand til at svinge sig mod Solen og se lige op imod den uden at blive blændet, det har jeg nu søgt i Aarevis. Denne Grib under det parisiske Himmelstrøg, denne dristige Pirat vilde jeg have tjent som min Herre, og jeg vilde have sat ham i Stand til at tilfredsstille alle sine Lyster. Ved at udføre mine Planer, vilde han have opnaaet alle Nydelser, for det vilde for ham have gældt om at leve rig, glimrende, misundt, elsket, leve som Genstand for Mængdens Maaben og de Udvalgtes Undren. Paa kort Tid vilde han ved sin Elegance, sin Aplomb, sit Overmod, og sin Trods være blevet Konge af Paris. Det bliver man billigt i vore Dage, hvor en Mands Ydre er god Kavtion, og hvor man finder en gunstig Modtagelse overalt, bare man har Penge i Haanden, og selv om Navnet er ukendt. Naar man har et flot Hus, smukke Heste, en god Skræder, aabent Bord, ikke gaar af Vejen for et Slag Kort eller en Duel; naar man dertil er ung, kraftig og køn, ja saa kan man blænde i et Selskab, hvor alskens Æventyrere straaler, og hvor det er nok, at man ikke er absolut kompromiteret, til at blive erklæret for hæderlig. Unge Mand, for et stærkt Hjærte og en aaben Aand er det den skønne Drøm, og hvor jeg havde haabet, at det skulde blive Dem, der opfyldte den!"

Den unge Mand stod et Øjeblik eftertænksom og saa ned. Derpaa sukkede han dybt, stampede i Gulvet og knejsede pludselig dristigt.

„Jeg maa have 10,000 Franks med det samme", sagde han.

Uden at sige et Ord trak Rascol sin Tegnebog frem og tog ti 1000-Frankssedler, som han lagde paa Bordet. Saa trak han fra Kortbunken, som han havde samlet op og omhyggelig passet paa, en Ruder Syv og rakte den til den unge Mand sammen med en Blyant.

„Lad mig faa en Kvittering", sagde han, „det skal være det eneste, jeg nogensinde skal forlange af Dem."

„Diktér mig!"

„D. D. modtaget af Hr. de Rascol den Sum af Ti Tusinde Franks — hvorfor herved kvitteres paa et af de Kort, som jeg smuglede ind i Baccara-Spillet den 25. November 1895".

Den unge Mand skrev paa Kortets hvide og glatte Bagside med en langsom Fasthed og underskrev *Roger Brémont*. Rascol stod og læste over hans Skulder og sagde;

„Brémont. Det er et daarligt Navn for det, som skal ske i Fremtiden. Jeg skal nok finde paa et mere velklingende, udstyret med en troværdig Titel. Tag dog Deres Penge. Og hvis de 500 Louisd'orer ikke strækker til, behøver De kun at sige det, saa er Kassen aaben".

„Ja, nu faar vi se", svarede Roger ligegyldigt. „Men hvem er De selv, siden De forsyner mig med Penge paa saadanne Betingelser?"

„Barn", sagde Rascol smilende, „det faar De nok at se; prøv ikke paa at lære det at kende, som er overflødigt i Øjeblikket. Nøj Dem med at vide, at De føres frem og opad af en kraftig Arm og raades af en snedig Hjærne. Og lad os saa gaa hen og sove, Klokken er lige frem uanstændig mange."

Han aabnede Døren ind til den anden Stue og sagde:

„Nu kan de smaa Engleborn komme ind igen. Konferencen er forbi. Herren har gjort fuldstændig Rede for sig. De Godtfolk, med hvem han et Øjeblik var blevet uenig, er nogle Idioter, som har kastet en uberettiget Mistanke paa ham. De skal faa det hele forklaret senere".

„Naa, Gudskelov", sagde Fru Mascart, „for mit Pensionat maa beholde sit uplettede Navn. Og et Tilfælde som dette kunde let skaffe mig i Miskredit".

Juliette var gaaet hen til den unge Mand, hvem hun sendte ømme Øjekast og viste sig meget indladende imod.

„Hvad sagde Rascol til Dem?" hviskede hun og trak ham med hen i en Krog. „Stol ikke paa ham, han er farlig."

„Juliette, jeg kan gætte, hvad De siger, selv om jeg ikke kan høre det", sagde den frygtelige Mand, og sendte Modellen et truende Blik. „Lad være med at sværte mig i den Herres Øjne netop nu, hvor jeg søger at være ham til Hjælp. De kunde forlede ham til Utaknemlighed. Og De selv, min Smaa, kunde risikere artigt ved den Leg. Husk vel, at jeg kender alle Deres Affærer."

„Jeg er ikke bange for Dem!" svarede den unge Pige rasende.

„Du har Uret", indvendte Mélanie. „Han har jo vist sig hjælpsom over for Dig, og han kan maaske endnu blive Dig til Nytte . . . Læg Dig ikke ud med ham. Og hvis Du har Lyst til at soupere med den Herre, saa sig det rent ud".

„Nej!" afbrød Rascol hende, „vi har andet at tænke paa end paa Frøkenens Fornøjelser. Hvis den smaa Frøken vil lære den Herre at kende, maa det ske en anden Gang."

Han saa paa Brémont og sagde meget bestemt:

„De gaar med mig, ikke sandt?"

„Naturligvis."

„Naa, saa Godnat, Fru Mascart. Og Du, min Puttehøne, op paa din Pind, men ikke kagle. Stik Hovedet under Vingen og drøm sødt".

Han tog den unge Mand under Armen, og idet han støttede sig fortroligt til ham, trak han ham med sig. Da de var gaaet og Døren var lukket, fik Juliettes Snakketøj frit Løb. Hun tog en ny Cigaret i sit Sølvetui og sagde:

„Hør, Melanie! Jeg ved ikke, hvor Rascol fører den kønne Fyr hen, men der er mere Udsigt til, at det bliver til Tugthuset end til Frankrigs Bank".

II.

Livet havde for Roger Brémont været let og uden Storme. Hans Fader, der var bleven Enkemand i Fyrretyveaarsalderen, havde ganske ofret sig for ham og opdraget ham omhyggeligt. Men man er selv sin Skæbnes Herre, og den unge Mand viste fra de yngste Aar Afsky for da slagne Veje. Han var ganske uden Hold. Og for Faderen, der var Ordenen og Forstanden selv, vilde der have været Anledning til et mærkeligt Arvelighedsstudium for at udfinde Aarsagerne til denne fortvivlede Uafhængighedsfølelse, som ikke lod sig bøje ind under nogen social Orden. Men Faderen tænkte kun paa at sørge derover. Da han døde, 60 Aar gammel, havde han endnu ikke forstaaet sin Søns underligt indviklede og sammensatte Karakter. Han efterlod ham en Snes Tusind i aarlig Rente, et smukt Hus i Montpellier og et fuldstændigt hæderligt Navn. I Løbet af det halve Aar efter Faderens Død, solgte Arvingen det fædrene Hus, afsatte sine Værdipapirer og rejste med en pæn, rørlig Sum til Paris.

Han var 24 Aar, havde et Jærnhelbred og saa' saa godt ud, at alle Kvinder vendte sig om efter ham paa Gaden. Men denne smigrende Opsigt gjorde ikke Spor af Indtryk paa ham. Han var meget praktisk og materielt anlagt, tog ingen Beslutning uden omhyggelig at overveje, hvad der stemte med hans Interesser. Hvis han havde haft Sans for Forretninger, havde han sandsynligvis tjent en Formue. Men han havde kun Smag for Fornøjelser, og han spiste snart op, hvad han ejede. Han var kommet fra sin Provinsby med den Tro, at han kunde tage Kampen op med hvem som helst. Han lærte hurtigt, at han kun var en uerfaren Læredreng.

I dette frygtelige parisiske Selskab, hvor Pengene drager Lykkeriddere og Tyveknægte til, blev den unge Provinsialist Genstand for en Bande Snyltedyrs interesserede Smiger, og de holdt ham fast, smilende og smidige, uden et Øjeblik at slippe deres Tag. Ingen Fornærmelse fik dem til at holde sig borte fra ham, ingen Afvisning tog Modet fra dem. I deres slaviske Begærlighed kredsede de om den, som de havde lovet sig selv at gøre Kaal paa, og de holdt deres Ord, ødslede med Smigrerier, gav efter for hans Luner, behandlede ham som en Fyrste for hans Penges Skyld.

Han mærkede godt, at han havde at gøre med Levemænd af den laveste Art. Men han kunde ikke fri sig for deres Paahæng. Og naar han sammenlignede dem med Beaumondens Levemænd, kunde han ikke finde nogen egenlig Forskel mellem sine egne Slyngler og de andre, det var de samme Sæder, det samme Hykleri, den samme Haardhed og den samme Egoisme. Alle de Handlinger, som han saa i sin egen Kreds, forstod han blev der begaaet Mage til af de glimrende Leveherrer i det højere Selskab. Det kostede bare mere, — det var det hele. Han fattede derfor en dyb Foragt for Menneskene ved at se dem optræde som glubende Rovdyr. Han endte med at tro paa en altomfattende Raaddenskab og betragtede de sidste Skrupler, han endnu havde tilbage, som Luksusfølelser, han kunde optræde med senere, naar han fik Raad til det.

Fortsættes.

Ibsen i København.

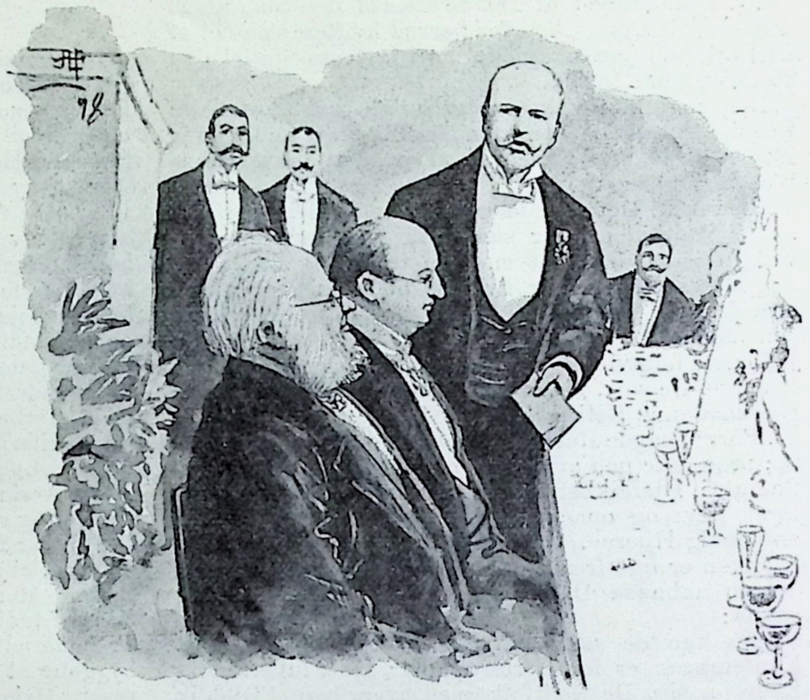
Henrik Ibsen har besøgt Danmark, — og vor kære Hovedstad, som, naar den fejrer Souverænens Fødselsdag ynder at kalde sig *Kongens København,* og som benævnes *Folkets København,* naar den gaar til Valg, den har modtaget den store Kongefjende og Folkehader paa den festligste Vis.

Fra allerhøjeste Steder blev der vist Ibsen stor og smigrende Opmærksomhed. Storkorset af Dannebrog, der hidtil kun har prydet vor egen Digterkonge Adam Oehlenschlägers Bryst, og det endda blot fordi det i lange Aar kun havde huset gode og mætte Følelser overfor alt det Bestaaende, — det fæstedes paa Anarkistens Bringe.

Den kongelige Familje mødte fuldtallig ved Opførelsen af „Vildanden“ og „Gengangere“, de mørkeste og mest revolutionære af samtlige Ibsens Dramer, og hilste dem med det venligste Bifald. Kammerjunkere og Baroner, Gesandter og Ministre svirrede i geskæftig Forvirring omkring hans Genis rødt glødende Fakkel.

I det kgl. Teater opførtes „Vildanden“ for et Publikum, der ikke som før bestod af Digterens trofaste Menighed, men som ved denne Lejlighed var skrabet sammen af alle Modens tilfældige Snobber; et Publikum, hvis Blikke og Tanker ustanseligt flakkede fra den overfyldte Kongeloge til Logen ligeoverfor, hvor den stjærnefunklende Digter havde taget Plads, — Scenen fangede kun en flygtig Interesse.

Ved Dagmarteatrets Brand-Opførelse vakte vel den kæmpemæssige Energi, Teatret havde sat ind paa Forestillingen, en udelt Beundring, men Beundringen tændte ikke ret Gnister, og den tænksomme Tilskuer faldt hen i Betragtnin-

Festtalen holdes.

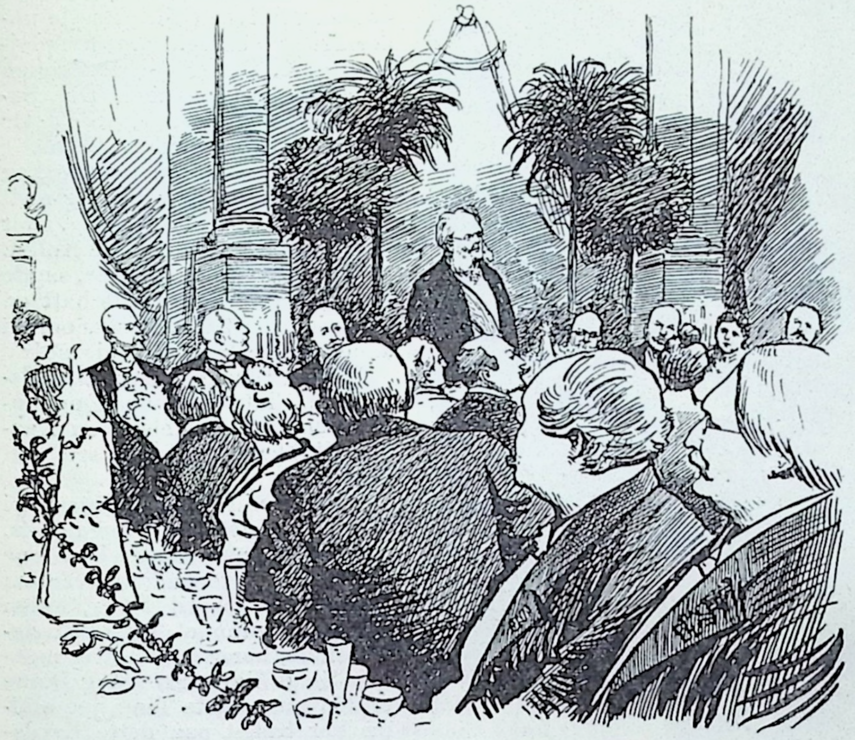

Ibsen for

ger over, hvilken Modtagelse Skuespillet vel vilde have faaet, om det havde været nyt, og Digterens Navn ukendt.

Vi bringer et Billede af det Fakkeltog, som den konservative danske Studenterforening bragte

Henrik Ibsen taler.

Mesteren efter Opførelsen af Vildanden paa det kgl. Teater. Staaende i Teatrets Loggia betragtede Ibsen Faklerne og hørte paa den ledende Seniors borgerlige Lykønskning; han talte selv, men Røgen fra de osende Brande slog mod hans Ansigt og kvalte hans svage Røst.

Igennem den tætte Stimmel af ligegyldige og gemytlige Københavnere naaede han derefter sit Hotel.

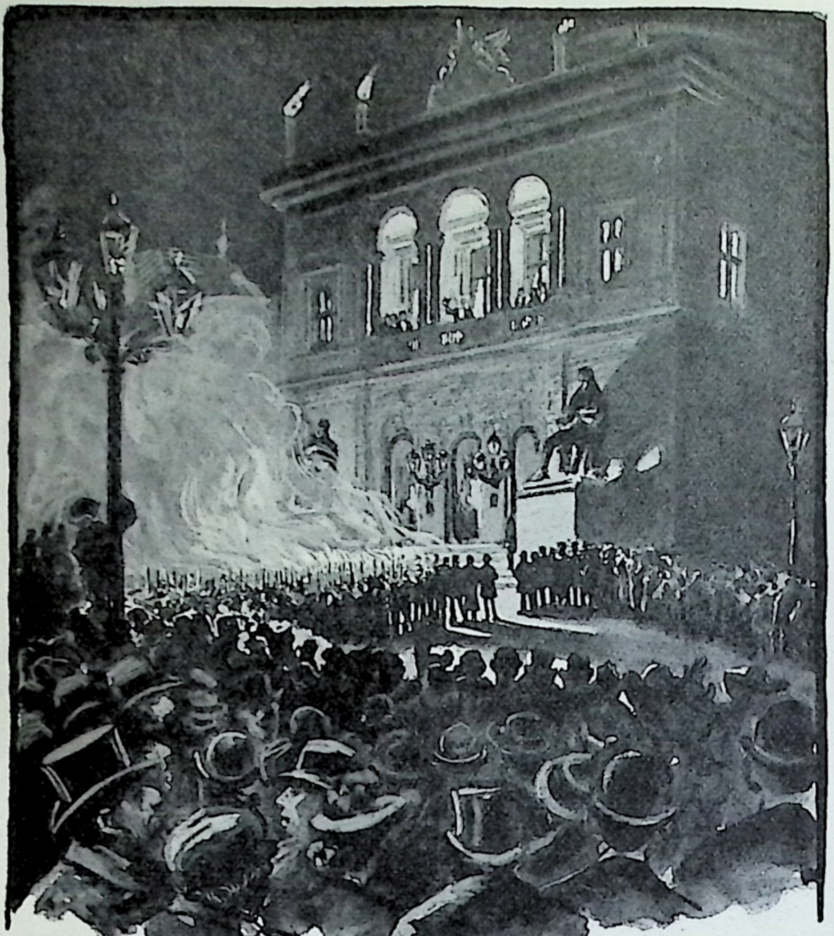
Festlighedernes Kulmination var den Middag, som Byens kulturelle Spidser, samt en Del litterære og kunstneriske Personligheder gav for Ibsen paa Hotel d'Angleterre. Professor P. Hansen holdt Festtalen, og Ibsen svarede med sin underlige, svagt vibrerende Stemme; han fortalte om sine første Indtryk af dansk Natur, og forsikrede os om sin Hengivenhed.

Ved Biskop Styhrs Arm forlod han Bordet, og gav derefter Kur i de tilstødende Rum.

Vor Tegner har kradset en Del fornøjelige og yndefulde Profiler frem, som han har iagttaget ved denne Reception. Deltagerne i Festen vil let kunne genkende de forskellige Ansigter; de, der ikke var med, vil af disse Skitser kunne danne sig en Forestilling om, hvorledes det litterære København ser ud, naar det møder i al sin Stilfuldhed.

Da Ibsen forleden rejste, søgte han at skjule et stort Smil. Men Storkorset tog han med sig.

Ibsen i København. — Fakkeltoget.

Opfindelsernes Konge.

Roman fra det 20de Aarhundrede. Af Frank Stockton. Paa Dansk ved Johannes Magnussen. (Fortsat.)

„Ja, det skulde jeg mene", svarede Sammy; „men det bliver nu ingen Ting i Sammenligning med, hvad vi kommer til!"

Man arbejdede nu meget hurtig for at faa *Dipsey* udstyret som et almindeligt Skib, og Kaptejn Hubbell gjorde sig Umage for, selv at udrette saa meget af Arbejdet, som han kunde.

De elektriske Gæller blev anbragte saa tæt op mod Skibet som muligt, og de forskellige Indretninger, der blev brugte til at opvarme og ventilere Skibet med, naar det sejlede under aaben Himmel, blev satte i Virksomhed. Klokken fire om Eftermiddagen styrede vort Selskab rundt om det Isfjæld, der laa forude, efter at de først var blevne opmuntrede af et hjerteligt og glad Telegram fra Sardis.

„Det er altsammen meget dejligt", sagde Sarah Block til sin Mand „at alle Mennesker her om Bord snakker om, hvilken en prægtig Ting det er at sejle paa Havets Overflade i den lyse og dejlige Luft; men jeg maa sige, at jeg dog nok holder af, at et Skib er roligt, naar jeg er om Bord paa det. Jeg befandt mig temmelig daarligt, da jeg sejlede herop med *„Go Ligthly"*; men det var et stort Skib, og det gyngede ikke saa meget som denne lille Skude.

„Vi kom dejligt af Sted, da vi var under Vandet, og Gulvet var lige saa jævnt, som om vi var i et Hus hjemme, og nu befinder jeg mig slet ikke saa vel til Mode. Jeg synes nu, det vilde være meget bedre, om vi sank ned igen og gjorde Resten af Sejladsen under Vandet. Det var virkelig hyggeligere og en hel Del varmere."

„Nej, det gaar ikke", sagde han. „Du kan ikke vente, at Folkene om Bord skulde have Lyst til at gaa ned under Vandet, naar de har en Mulighed for at sejle under aaben Himmel, som man plejer at gøre. Det er den pludselige Forandring, der generer Dig, Sarah, Du kommer snart over det!"

Men Sarah var ikke tilfreds.

Dipsey rullede en hel Del, og den gode Kone blev hyppig nødt til at staa stille og sætte sig, naar hun gik igennem den lille Kahyt.

„Jeg føler mig til Mode", sagde hun, „som om jeg havde haft en Julemiddag i Gaar, og som om en anden havde lavet Postejerne!"

Madam Blocks mindre tilfredsstillende Tilstand havde en opmuntrende Indflydelse paa Kaptejn Hubbell, da han hørte om det.

„Det er min Sandten ligesom i de gode gamle Dage", sagde han, „da jeg var ung, saa blev Damerne altid lidt søsyge, naar de var om Bord; men nu til Dags, siden man har opfundet disse Kugleledsskibe, hører man aldrig mere den Slags Ting. En søsyg Dame er den naturligste Ting, jeg endnu har truffet paa dette Krydstogt".

Men Madam Blocks ubehagelige Fornemmelser varede ikke længe. Et Par elektriske Kapsler hjalp hende snart; men hendes Sind var endnu ude af Ligevægt. Hun var ikke tilfreds. Hun havde vænnet sig til at sejle under Havet, og det var helt anderledes end en almindelig Sørejse.

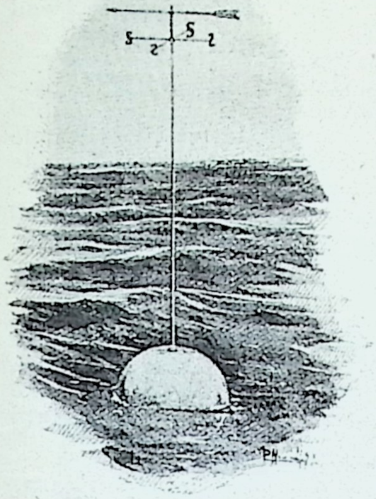
„Det vilde slet ikke overraske mig", sagde hun, „hvis vi opdagede, at der ikke fandtes nogen Nordpol, saadan synes jeg i Almindelighed, Resultatet paa den Slags Ting bliver".

Efter et Par Timers Forløb var *Dipsey* kommet om Forbjærget, idet den holdt sig et godt Stykke fra Land. Lige ud for dem var der en ren, klar Sø.

De kunde ikke se noget i Horisonten med deres Kikkerter, som kunde vidne om, at der var Land. Hvis Havet strakte sig lige ud foran dem, som de haabede og ventede, saa skulde de være ved Nordpolen efter at have sejlet omtrent halvtredsindstyve engelske Mil.

Dipsey gik ikke med fuld Kraft. De havde intet Hastværk, og da de var i et fuldstændig ukendt Farvand ønskede Kaptejn Hubbell ikke at udsætte sig for at støde paa sunkne Skær eller andre Hindringer. De loddede hyppigt, og de fandt, at der var forholdsvis lavt Vand i Polarhavet i det mindste i den Del, gennem hvilken de sejlede.

Da de havde forladt Sardis, var der truffet Forberedelser til en nøjagtig og varig Betegnelse af Nordpolens Beliggenhed. Hvis man opdagede, at Stedet kunde betegnes paa fast Grund, saa havde de en stor Jærnstøtte i fraskilte Dele tillige med de nødvendige Apparater, saa at de kunde anbringe den fast og sikkert paa Klipper, i Jorden eller paa Isen; men hvis Jordaksens Ende var bedækket med ikke altfor dybt Vand, saa havde de en Bøje, som kunde ankres fast paa Polarpunktet.

Denne Bøje var en stor hul Kugle af Aluminium, fra hvilken der udgik en høj Staalflagstang med en let Fløj paa Toppen, som, naar Bøjen var i Stilling, altid pegede mod Syd, hvilken Vej Vinden end blæste. Den store Bøje indeholdt passende Ting, som var blevne hermetisk indelukkede i den, før de forlod Sardis. Alle de Dokumenter, Bøger, Mønter og andre Ting, som man sædvanligvis anbringer i Grundstenen til vigtige Bygninger, var lagte ind i Bøjen tillige med en Fortegnelse over de Personer, som havde været med paa den farlige Ekspedition, og de, som havde været Ophavsmænd til Planen, desuden var der en passende Indskrift paa de øverste Dele af Bøjen, hvor der var lidt Plads aaben til Opdagelsens Datum, hvis denne nogen Sinde skulde finde Sted.

Men den samvittighedsfulde og ærgerrige Gibbs var ikke tilfreds med den Ceremoni alene at anbringe en Bøje akkurat dér, hvor Nordpolen var. Han var draget ud paa denne farlige Rejse for at gøre sin Pligt i alle Henseender, medens han forsøgte at gøre Tidsalderens store Opdagelse, og hvis denne Opdagelse blev gjort, saa mente han, at hans Land skulde faa Andel i Hæderen for denne Bedrift og i den materielle Fordel, hvilken denne nu end kunde være. Følgelig var det hans Mening, at man, hvis Polen blev opdaget, skulde tage den i Besiddelse i Fædrelandets Navn. Dette syntes alle om Bord var en god Idé, alle undtagen Sarah Block, som sagde noget om det gamle Ordsprog om Bjørnen og Bjørneskindet. Da Planen blev forelagt Clewe og Fru Raleigh, bifaldt de den hjærteligt.

Der blev nu truffet Forberedelser til at tage Polen i Besiddelse, hvis de skulde naa den paa denne Sejlads oven paa Vandet. Paa den agterste Del af Dækket blev der markeret en Ring, der omtrent var 3 Fod i Gennemsnit, og man ordnede det saaledes, at man, naar man ved de mest nøjagtige Iagttagelser og Beregninger havde overbevist sig om Polens nøjagtige Beliggenhed, styrede Skibet saaledes, at denne Ring saa vidt muligt var lige over den. Saa skulde en af Selskabet træde inden for Ringen og tage Polen i Besiddelse. Derefter skulde Bøjen ankres op, og saa vilde de fortsætte deres videnskabelige Iagttagelser og Udforskninger.

Man antog baade om Bord paa *Dipsey* og i Sardis, at Gibbs skulde have den Ære at udføre denne Ceremoni, men Gibbs afslog det. Han mente, at hans Kammerater lige saa godt opdagede Nordpolen som han, hvis de i det Hele taget naaede den, og at Clewe var den virkelige Opdager. Følgelig skulde Hr. Clewes egentlige Repræsentant udføre Ceremonien, og det blev derfor bestemt, at Sammy Block skulde tage Nordpolen i Besiddelse for sit Fædreland.

Da dette var fastslaaet, foregik der en stor Forandring med Sarah Block. At hendes Mand skulde udføre denne store Bedrift opfyldte hende med Stolthed og Begejstring.

„Sammy“, udbrød hun, „naar Du gør det, saa bliver Du den største Mand i Verden, og Du staar paa Toppunktet af det hele.“

„Men sæt, at der stod en Mand paa Sydpolen“, sagde Sammy, „havde han saa ikke ogsaa Ret til at sige, at han stod paa Toppunktet af det hele.“

„Nej“, svarede Sarah skarpt, „saadan som jeg ser det, er Nordpolen foroven og Sydpolen forneden, og der er heller ingen Mand dernede, saa vi behøver ikke at tale om det. Men hør nu, Sammy, hvis Du tager Nordpolen i Besiddelse, saa bør Du tage dine bedste Klæder paa. Frem for alt maa Du tage et Par af de nye røde Sokker paa, som Du endnu ikke har haft paa, saa indvier Du dem paa en smuk Maade. I det hele taget skal Du være saa ny og pæn og ren, som Du kan være. Det er første Gang, at nogen har taget Nordpolen i Besiddelse, og Du bør se saa godt ud som muligt. Jeg kunde have Lyst til at bede Dig om at barbere Dig; men jeg er bange for, at Du forkøler Dig i Kæberne, hvis Du tager Skæget af. Og jeg vil have, at Du skal optræde ordentlig og tale om det, saa længe som Du kan. Du holder alt for meget af at gøre Ceremonier saa korte som muligt, det husker jeg godt var Tilfældet, da Du kom frem med din Mening om vort Bryllup; men jeg fik min Vilje den Gang, og jeg vil ogsaa have den nu. Du bliver en stor Mand, Sammy, og dit Navn vil gaa hele Verden rundt, saa Du maa mande Dig op til at være saa stor, som Du paa nogen Maade tror Du kan.“

Sammy lo.

„Jeg skal gøre, hvad jeg kan“, sagde han, „forudsat, at Bjørnen bliver skudt, og vi faar Bjørneskindet.“

„Det gør vi saamænd nok“, sagde Sarah. „Jeg tvivler ikke det mindste om det, siden det er Dig, der fører an ved denne Lejlighed.“

Kort efter den almindelige Tid, paa hvilken man stod op om Bord, gav Kaptajn Hubbell, støttet af Sammy Block, Ordre til, at ingen maatte komme op paa Dækket, før han havde spist Frokost.

Der var Folk om Bord, som vilde være blevne paa Dækket i al den Tid, i hvilken de burde have sovet, hvis det ikke havde været saa koldt. Der vilde sandsynligvis ikke være noget at se, naar de naaede Polen; men de ønskede at være parate, for at de selv kunde se, at der intet var at se.

XIII. KAPITEL.

Alle mulige Længder.

Solen stod saa højt paa Polarhimlen, som den nogen Sinde staar i den Egn, og Kaptajn Hubbell stod paa *Dipseys* Dæk med sin Kvadrant i Haanden for at tage en Observation. Maskinerne var blevne standsede, og næsten hele Mandskabet var paa Dækket.

„Længde! — alle mulige Længder“, sagde Kaptajnen, „og Bredden 90, saa vidt jeg kan se.“

„Mine Venner“, sagde Gibbs, „vi har fundet Nordpolen!“

Ved disse Ord blottede de alle deres Hoveder.

I nogle Øjeblikke var der ingen, der sagde et Ord; men de fleste havde et Udtryk i Ansigtet, der svarede til den Følelse, som Sarah Block lod komme til Orde:

„Men der er jo slet ingen Ting at se!“

Skønt Kaptajn Hubbells Iagttagelser og Beregninger var nøjagtige nok for alle almindelige Forhold, var de ikke tilstrækkelig bestemte ved denne Lejlighed, og Gibbs og Elektrikerne begyndte at gøre en Del Forsøg for at bestemme Polens nøjagtige Beliggenhed.

Skibet styrede frem og tilbage, snart til den ene Side og snart til den anden, indtil Gibbs efter en Times Forløb gav Ordre til at stoppe Maskinen.

„Nu er Ringen paa Dækket lige over Polen“, sagde han „og nu kan vi lave os til at tage den i Besiddelse!“

Ved disse Ord forsvandt Samuel Block, han gik neden under fulgt af sin Kone.

„Det var et underligt Udtryk, De brugte, Kaptajn Hubbell!“ sagde Gibbs, „da De sagde, at vi havde naaet alle mulige Længder. Det er naturligvis rigtigt; men jeg har ikke set det i den Belysning før.“

„Naturligvis er det rigtigt“, sagde Kaptajnen; „for alle Længdelinjer løber sammen her i et Punkt. Hvis man var en Fugl, kunde man vælge én af dem og flyve langs med den til Washington eller Greenwich eller hvilket som helst andet Sted. Vi har netop alle mulige Længder forenede her lige under os.“

Samuel Block kom op paa Dækket, hvor hele Mandskabet nu snart var samlet. Han havde et sammenrullet Flag i Haanden, havde taget sine bedste Klæder paa, kastet en Pelskappe over Skulderen og skred nu hen i mod Ringen paa Dækket nær ved Kompasset; men han var endnu adskillige Alen fra dette Punkt, da en sort Skikkelse listede sig frem fra Folkenes Rækker og fo'r hen imod Ringen. Det var Polakken Rovinski. Men næsten i samme Øjeblik sprang en anden Skikkelse frem, nemlig Marcy, som havde iagttaget den anden. Han fo'r hen imod Rovinski, og i det Øjeblik, da denne var lige ved at naa Ringen, gav han ham et Slag, saa han styrtede hen imod Rælingen, mistede Balancen og faldt i Vandet.

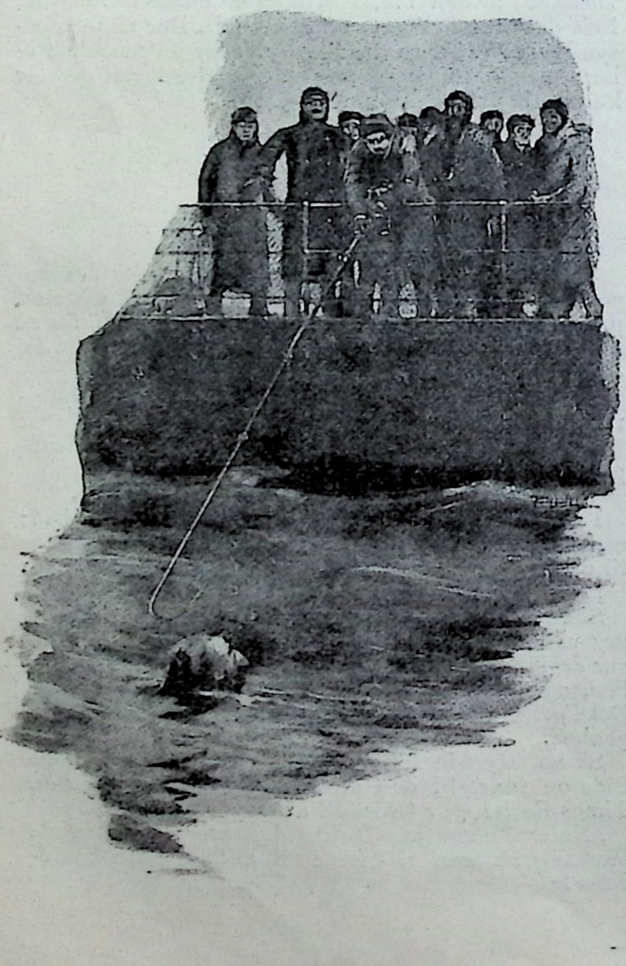
Der lød et Rædselsskrig fra Sarah Block, og hendes Mand udbrød:

„Den fordømte Polak, han er gaaet ned til Polen, og jeg haaber, at han maa blive der.“

„Hvad skal det sige, Hr. Marcy?“ brølede Kaptajn Hubbell. „Hvorfor kastede De Manden over Bord?“

„Det er lige meget!“ udbrød Samuel. „Jeg skal nok fortælle Dem det hele. Han vilde tage Polen i Besiddelse i sit eget nederdrægtige Navn!“

„Jeg forstaar ikke et Muk af det hele!“ sagde Gibbs; men dér er Manden! Han kommer op paa Overfladen.“

„Skal vi lade ham blive der eller hale ham om Bord?“ spurgte Samuel.

„Lade ham blive der!“ brølede Kaptejnen. „Hvad mener De med det?“

„Nej, det kan vel ikke gaa an“, svarede Samuel.

Kaptejn Hubbell gav Ordre til at kaste Redningsbøjer ud og fire en Baad ned; men saa kom han til at huske paa, at Skibet ikke var udstyret som i gamle Dage, og derfor befalede han, at man skulde redde Manden med en Patentbaadshage.

Enden af denne Baadshage, der kunde skydes ud som en Fiskerstang, blev fæstet i Rovinskis Klæder, og saa halede de ham hen til Skibet, hvorefter de hejsede ham op med et Tov.

„Bring ham ned og læg ham i Jærn“, sagde Samuel.

„Hr. Block“, udbrød Kaptejn Hubbell, „jeg maa lade Dem vide, at De ikke er Kaptejn paa dette Skib, og at det er mig, der giver Ordrer her. Jeg véd ikke noget om denne Mand; men ønsker De ham lagt i Jærn?“

„Ja, for Øjeblikket!“ svarede Samuel.

„Tag Manden ned og læg ham i Jærn!“ brølede Kaptejnen.

„Og giv ham noget tørt Tøj paa“, sagde Sarah.

Man skred nu til den vigtige Handling at tage Polen i Besiddelse. Samuel traadte frem med Pelshuen i den ene Haand og Flaget i den anden og stillede sig midt i Kredsen. Et Øjeblik talte han slet ikke; men drejede sig langsomt om, som om han vilde benytte sig af det hidtil ukendte Privilegium at se mod Syd i alle Retninger.

„Som Repræsentant for Hr. Roland Clewe“, sagde Samuel højt og tydelig, „tager jeg herved i de forenede Staters Navn Nordpolen i Besiddelse.“ Med disse Ord rullede han Flaget op og stak den spidse Ende af Flagstangen ned i Dækket midt i Kredsen.

„Nu er denne Pol vor“, sagde han, „og hvis nogen Sinde nogen anden kommer hertil fra Rusland, Island eller noget andet Sted, vil de finde Nordpolen optaget i Forvejen.“

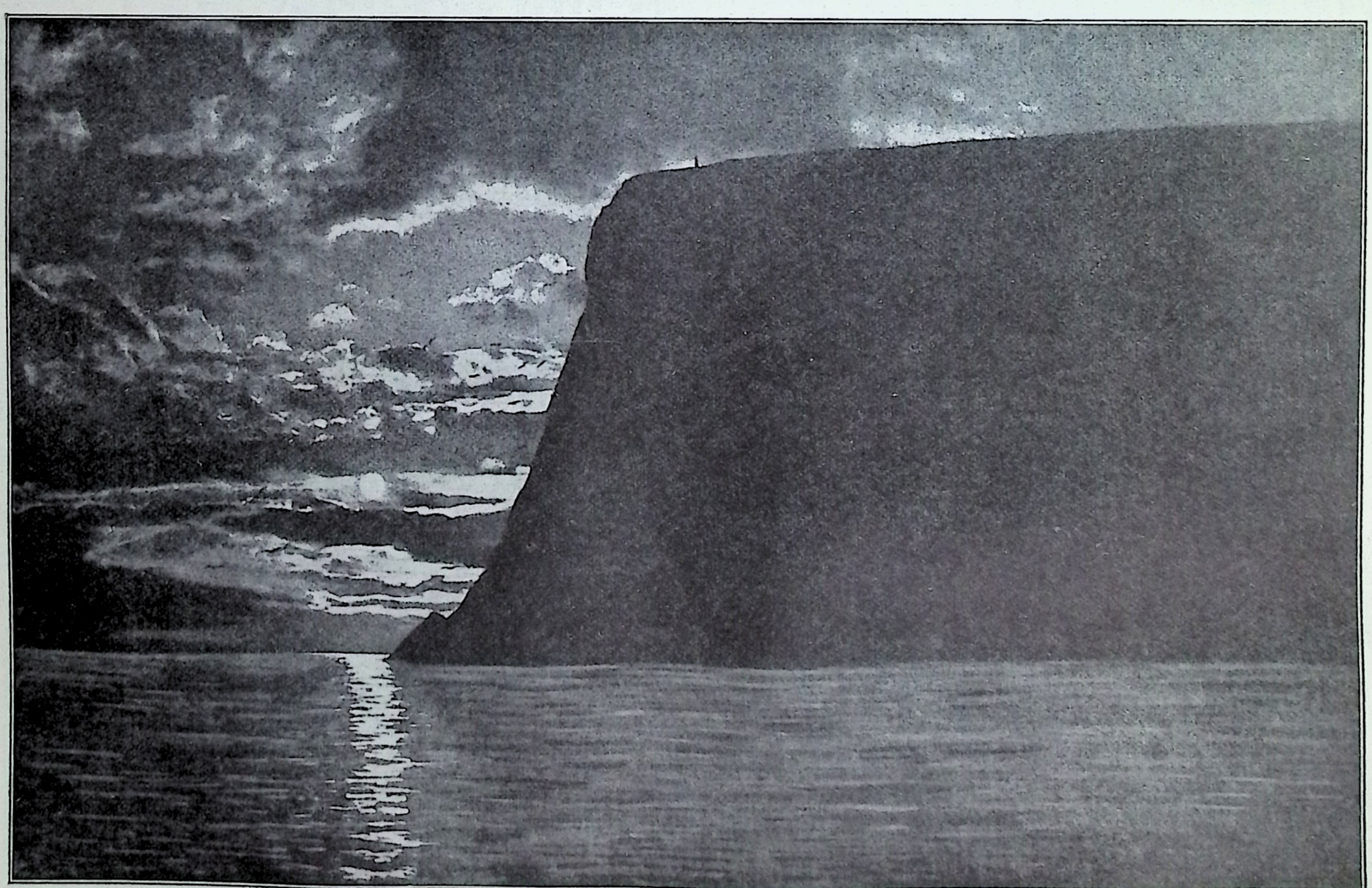
Saa raabte Mandskabet Hurra tre Gange og tog Hatten paa.

Resten af den Dag og en Del af den næste blev anvendt til Pejlinger, og man fik meget mærkelige og overraskende Resultater. Det elektriske Lod, som ringede, saa snart det rørte ved Bunden, viste, at Havet her umiddelbart over Polen var forholdsvis lavt, medens Dybden tog hurtig til, naar man fjærnede sig fra dette Punkt. De gjorde mange interessante Forsøg, med hvilke de bestemte Grundenes Ejendommelighed og de forskellige Ting, der laa paa den; men det vigtigste Resultat af Elektrikernes Arbejde var Opdagelsen af den nordligste Egns Form. Man fandt, at Havets Klippebund havde en fladtrykt Kegles Form og skraanede jævnt nedad fra Polarpunktet.

Denne ejendommelige Form, som Jorden har her ved Nordpolen, troede Gibbs maatte forklares af Havbundens roterende Bevægelse, idet den bevægede sig meget hurtigere end Vandet oven over og saaledes efterhaanden sled noget af sig og gav vor Jord den fladtrykte Form ved Polerne, som Geograferne saa længe har kendt.

Medens Gibbs og hans Kammerater gjorde disse højst interessante Iagttagelser, begyndte de andre om Bord at blive lidt kede af Ensformigheden. Der var absolut intet at se undtagen Vand og Himmel, og skønt Temperaturen tit var nogle Grader over Frysepunktet og undertiden blev ganske behagelig, efterhaanden som de vænnede sig til Luften, saa klagede dog de, der ikke havde noget særligt at bestille, over Kulden.

Fortsættes.

FRA MIDNATSOLENS LAND.

UGENS REVUE.

Fra det ny Folketing.

Folketingsvalgene den 5te April skabte just de Resultater, som for faa Dage siden Borgerrepræsentantvalgene i København havde indvarslet. Overalt i By som paa Land rykkede Demokratiets store Hær sejrrigt fremad.

I tørre Tal ser Udfaldet saaledes ud:

Det radikale Venstre (Venstrereformpartiet) har faaet en Tilgang af 13 ny Mænd; da 4 af dets gamle er faldet eller har trukket sig tilbage, er dets rene Gevinst altsaa 9 Stemmer. Det sidder nu i Tinget som det mægtigste Parti, tæller 63 Mand, har altsaa absolut Majoritet.

Højre har mistet 13 Mand, som enten frivillig trak sig tilbage før Valget, eller faldt. Til Gengæld har Partiet haft en Tilgang af 6 Stemmer, har altsaa ialt mistet 7. Det er nu Folketingets mindste Parti; det tæller 15 Mand.

Det moderate Venstre har mistet 6 Mand og vundet 3. Rent Tal 3, nuværende Styrke 22.

Endelig har Socialdemokraterne fastholdt alle de Kredse, de sad inde med, og desuden erobret 3 nye. De mønstrer nu en Styrke paa 12 Mand.

Af disse Partier er Højre utvivlsomt det, der for Tiden frembyder størst Interesse.

Venstrereformpartiet har sin sikre og klare Position: Det har saa fast et Tag i den frisindede Bybefolkning og i Bondestandens støtte Intelligens, dets Midler kender alle, dets Maal har vundet Bifald hos Flertallet af den danske Nation. Kommer det en Gang til at styre Land og Rige, vil det næppe aabenbare store Overraskelser.

I Byerne gaar *Socialdemokraterne* sin skæbnebestemte Vej fremad. Staar de end langt fjærnere fra deres Maal end Venstre, er deres Hensigter ikke mindre klare og sikre. Hvad denne Generation aner om Fremtiden vil dens Børnebørn faa at se som Virkelighed, — og det er Socialisterne, der skal realisere det.

Det moderate Venstreparti synes ikke at have lang Tid tilbage. Det forsøgte en Gang at bane en Vej fra Venstre til Højre, — men alle Mellempartier har den moderne Tid ingen Brug for. Det vil blive klemt ihjel mellem de to fjendtlige Armeers Skjolde.

Og *Højre?*

Højre har ved Valget faaet sit Blod renset og styrket. Dets tvivlsomme Elementer er brudt ud som Bylder, og fjernet. Nu staar det, ganske lille, men klart og af én Støbning. Men hvorledes vil dets Stilling blive ligeoverfor det overmægtige Demokrati?

Svaret ligger tildels i den Kendsgerning, at Kammerherre *Jacob Scavenius*, den tidligere Kultusminister, paany er valgt ind i Tinget. Thi utvivlsomt vil Højrepartiet nu forme sig efter hans Principer, i hans Aand. — Kammerherre Scavenius' offentlige Virksomhed er altfor kendt til at vi behøver at gaa nærmere ind derpaa. Som Kultusminister viste han i sin Tid en Dygtighed og en Liberalitet, som hans Efterfølgere paa ingen Maade har kunnet præstere Magen til; som Politiker var han paa alle Punkter i den skarpeste Kontrast til Demokratiets Principer og dets Fordringer. I en oplyst Enevoldsherres Tjeneste vilde han være en fuldkommen Minister.

Kammerherre Jacob Scavenius.

Som Kampen i vore Dage mere og mere tilspidser sig mellem en absolut politisk Konservatisme og et absolut politisk Demokrati, er han den selvskrevne Fører for det første Princip. Og da dette endnu ejer dybe Rødder i den danske Folkekarakter, bliver Kammerherre Scavenius, som dets sidste Forsvarer mod den frembrydende Demokratisme, Folketingets interessanteste Personlighed.

Vi bringer Kammerherrens Portræt, men tilføjer, at vi i den nærmeste Fremtid vil sende en af vore flinke Tegnere op i Tinget for at han kan tage sine Studier efter levende Model. Disse vil altid virke ganske anderledes frisk og fornøjeligt end Fotografiernes kedsommelige Korrekthed.

Dødsfald.

Danmarks mest fremragende Botaniker Professor *Johan Lange* er forleden død, efter at han d. 20. Marts havde kunnet fejre sin 80aarige Fødselsdag under den største Deltagelse fra alle Sider.

I mangfoldige Aar har den afdøde virket ved forskellige københavnske Institutioner som Lærer i Botanik; som Direktør for Universitetets botaniske Have, hvilken Stilling han beklædte i 20 Aar, har han desuden haft en afgørende Ind-

flydelse paa det botaniske Studium her i Landet.

Som Forfatter vil han først og fremmest mindes som Udgiver af det monumentale Værk: *Flora Danica,* som har været under Arbejde i 5 Kongers Tid og nu endelig afsluttet under Langes Ledelse. Foruden mangfoldige mindre Afhandlinger, har han udgivet en „Haandbog i den danske Flora", som indtil nu staar uovertruffen i Litteraturen, og som er bleven en Hovedkilde for vort Kendskab til Danmarks Planteverden.

Professor Joh. Lange.

Som Formand for „Botanisk Forening" har han desuden virket praktisk for sit Studiums Udbredelse. Utallige var de Udflugter, han i Fællesskab med yngre Videnskabsmænd og Studerende gjorde rundt om i alle Landets Egne for at undersøge Planteverdenen fra Grunden af.

Hans Skrifter om fremmede Landes Flora har mindre Betydning; dog fortjener de Afhandlinger, han skrev om Spaniens Planteverden, Opmærksomhed, fordi de skyldes praktiske Resultater af en stor, befrugtende Udenlandsrejse, han i Aarene 1851—53 foretog i det sydlige Evropa.

Fra Teatret.

En ny Skuespiller eller Skuespillerinde, der er noget for sig selv, en Personlighed, virker altid fornyende paa vore Sceners Spil og forfriskende paa vore tilvante, ensformige Teateraftener, hvor vi kender alle de Agerendes Midler og Muligheder uden ad.

En saadan ny Skuespiller er Hr. *Johannes Nielsen,* der pludselig er bleven en af Folketeatrets bærende Kræfter.

27 Aar, Søn af afd. Kaptejn Chr. Nielsen paa Hindholm, Student 1890 og Cand. phil. Aaret efter.

Efter at have gennemgaaet det kgl. Teaters Elevskole uden at finde Ansættelse paa denne Scene, trak han sig tilbage til Privatlivet for at dyrke æstetiske og psykologiske Studier. Lysten til Scenen nagede ham imidlertid stadig, og i 1896—97 blev han foreløbig knyttet til det kgl. Teater, hvor han førte en dér ikke usædvanlig Skyggetilværelse, indtil Tilfældet — en Skuespillers Sygdom — kom ham til Hjælp og skaffede ham Rollen som Arv i „Maskeraden". Med kort Varsel udførte han den et Par Gange og vakte straks alle Teaterkyndiges Opmærksomhed ved sin naturtro Fremstilling af den snu, men dog saa overtroisk enfoldige Bondedreng, ved sin fortræffelige sjællandske Dialekt og sin sikre Behandling af det Holbergske Sprog. Teatret tilbød ham fast Engagement, men han valgte, frem for at vegetere der, — at faa det store Publikum i Tale og gik til Folketeatret.

Skuespiller Johannes Nielsen.

Det Repertoire, Hr. Nielsen her har spillet, har ikke glimret ved kunstnerisk Værd. Han har spillet nogle højst moderne Bonviant-Elskere, der var ret udvendig karakteriserede, en Art Elskere, som ikke havde meget paa Hjerte, men mange Ord paa Læben. Han gav disse Skabloner Indhold, han godtgjorde, at Skuespilkunsten er en selvstændig Kunst, han digtede til, gav Ordene en Lødighed og Vægt, som de ikke ejede i sig selv, aabnede Perspektiver ind i en Menneskesjæl og i et Menneskeliv, saa at Publikum saa bag om Figuren. Det var Mennesker med en Fortid, med et levet Liv, man saa for sig. Det var ikke ved Hjælp af Attituder, forlorne Gestus, falske Betoninger eller endnu mere: udvendige Effekter, at denne Skuespiller tiltrak Publikums Øjne og Øren — det var ved Udtryk for en af selve Livet formet Sjæl, med dens Erfaringer og Indtryk, krystalliserede ved en kunstnerisk Fantasi. — Man husker ham som Rodolphe i „Frie Fugle". De staar i Ens Øre, hans Kærlighedsords glødende Betoninger til Mimi og de vulkanske Udbrud i Opgøret med Fru de Rouvres. I Lueskær af disse Scener ser man klart denne Kunstners Ejendommelighed: at vise et Menneske med en Menneskesjæl paa Scenen, som om vi ikke sad i Teatret, men mødte denne Menneskeskæbne i selve Livet. De, der saa ham i „Marmorkvinder", glemmer ikke let hans Tonefald, da han som Billedhugger Raphael siger til Desgenais (2. Akt):

„Kan Du huske Mo'r?"

og paa dennes Ja fortsætter:

„Hun lever endnu!"

Der laa heri en jublende Rigdom af lykkelige Barndomsminder og af sønlig Kærlighed, som i ét Glimt gav hele den unge Billedhuggers hidtidige Liv. Det blev som den lyseste Baggrund for hans senere Kærligheds Sorg og Skuffelser, da Marco forsmaar og haaner ham. Hr. Nielsen spillede disse Scener (4. Akt) med en Lidenskab, hvis Nuancerethed var gennemført: Raphaels Sjælekamp, hans Vaklen mellem hundsk Kærlighed og tigeragtig Brutalitet, hans Fortørnelse, hans Tryglen, hans Fortvivlelse — alt fik det ægteste Udtryk. Og da han efter at have revet sig løs fra hende *maa* vende tilbage for at se hende

Harboore-Monumentet.

endnu blot én Gang og stirrer i stum Fortvivlelse paa hende gennem Glasdøren, laa der et Væld af Smerte i hans Mine og Blik, saa at han stod dér som et Sorgens Symbol . . .

Hermed skal selvfølgelig ikke være sagt, at Hr. Nielsen er et Geni. Endnu har han ikke fyldt en Rolle helt, skabt nogen Helhed. Hvor Evnerne svigtede, erstattede han Spillet med Energi, og det var mere i Momenter og Episoder, han aabenbarede noget værdifuldt. Men han har mange Betingelser for Scenen. Han har — uden at være bedaarende — en sympatisk Fremtoning, et mangetonigt Temperament, en diskret Spillemaade, en solid Dannelse, et smukt Organ og en baade myndig og mandig Optræden. Hertil kommer som sagt en selvstændig, aandelig sund Personlighed, og han har sagtens derfor haft det Held, at hans Spil i Roller, hvor han havde Forgængere, er blevet bedømt i og for sig selv, ikke med den mystiske „Tradition"s Maal. Hans Evner banlyser ham fra de ferske Teaterelskere og henviser ham naturligt til Karakterroller.

J. P.

Harboøre-Monumentet.

Endelig er der rejst Heltene fra Harboøre et Mindesmærke. Billedhugger *Carl Scheller* tilbød kort efter den store Ulykke i Januar 1897 at sætte de tappre Mænd et Monument, der ikke skulde forgaa, og i disse Dage er det fuldført og bragt til Harboøre; nu staar det paa Redningsmandskabets Fællesgrav.

Det bestaar af en 7 Alen høj Støtte af grønt Granit, i hvis Politur et stort Kors er indhugget, og de 12 Redningsmænds Navne derunder. Indskriptionen lyder:

KÆRLIGHEDEN SØGER IKKE SIT EGET.

Paa Fodenden staar:

FANDT DØDEN
VED
REDNINGSBAADEN LILLEØRES KÆNTRING
UNDER REDNINGSFORSØG
D. 25. JANUAR 1897.

DANSKE MÆND, KVINDER OG BØRN REJSTE DETTE MINDE.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 28.

Min kære Frøken *Sidste Led*,
De er i et og alt det *første* og *det andet*,
og træffer jeg Dem, hvor jeg véd
at De har søgt en Lejlighed
til Dem og Deres Mor, der ønsker sig paa Landet
hinsides Øresund, saa mødes vi ret snart;
thi jeg har i en voldsom Fart,
dog under største Discretion,
forlangt Logi for min Person
i *Gaadens tvende Leds* Pension.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *24. April 1898* under Adr.: **„Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den ***paa nærværende Nr.*** af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte ***Kupon***, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger. Se iøvrigt Betingelserne i „Hver 8. Dag"s Nr. 22.

Løsningen paa Præmiegaade Nr. 27 var

Vintergækken.

Ialt indkom 4240 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie: *A. Nielsen*, Wesselsgade 11. 2. Præmie: *J. Jensen*, Købmand, Grevinge pr. Holbæk.

DEN EVROPÆISKE KONCERT. En Dissonans har forstyrret Sammenspillet.

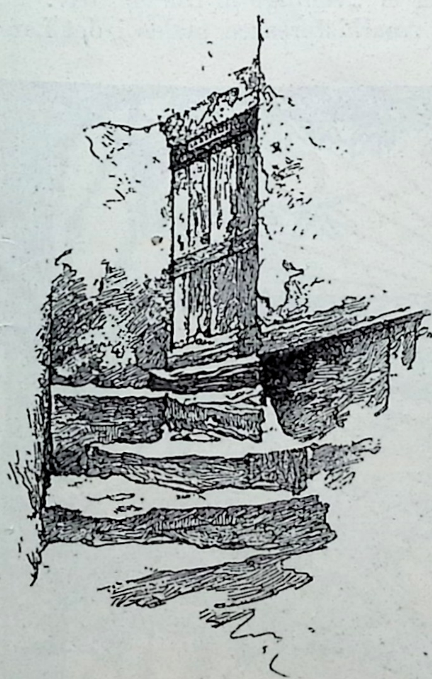
INDHOLD: „Var det ikke værre?" Skitse af Edvard Søderberg. — Gade- og Kaféliv i Paris ved Dag og Nat. Med 4 Illustr. — Salon-Svindleren. Moderne Pariserroman. Af Georges Ohnet. — Ibsen i København. Med 5 Illustr. af Alfred Schmidt. — Opfindelsernes Konge. Roman fra det 20. Aarhundrede. Af Frank Stockton. Paa Dansk ved Johannes Magnussen. Med 2 Illustr. — Parti fra Midnatsolens Land. Billede. — Fra Pol til Pol (Ugens Revue: Fra det nye Folketing med Portræt af Kammerherre Jacob Scavenius; Professor Johan Lange med Portræt; Skuespiller Johannes Nielsen med Portræt). — Monumentet over Heltene fra Harboøre. Med Illustration. — Humoreske. — Præmiegaade.

Det underjordiske Evropa.

Af Victor Foss.

Disse faa Linier skal ikke være noget Forsøg paa at skrive Anarkismens og Anarkisternes Historie. Aldeles ikke. Naar en Gang vort Aarhundredes Historie skal skrives, — af Mænd, der vil se paa vor Færden og Handlen med mere nøgterne Øjne end vore, der er blændede af egne Interesser, — vil Anarkismen, denne forunderlige, forfærdelige, men ingenlunde uforstaaelige Bevægelse faa sine tykke Bind. Disse Linier skal kun være en bindende Tekst mellem en Række Billeder fra det underjordiske Evropa, — Billeder, der er tagne fra Anarkismens egen Lejr: fra dens paa mange Sprog trykte Blade, Flyveskrifter, Almanaker, Plakater og Bøger, — en Tekst jeg støtter paa egne Oplevelser, Samtaler og Undersøgelser, jeg har gjort paa Rejser gennem Tyskland, Østrig, England, Frankrig, Holland og først og fremmest Belgien.

Indgangen til „La Revoltes“ Redaktion.

Anarkismen, der nu er Tyvenes og Røvernes Religion og Politik, er, forunderlig nok, udtænkt, udprofeteret af Folk, der aldrig har berøvet deres Næste 10 Øre. Det var altsammen graa Teorier, der lød fra Grundlæggernes Mund, men disse graa Teorier blev omsatte i Praksis af Fantaster og Idealister som *Henry* og *Vaillant*, af forblindede og ganske viljeløse Redskaber som *Caserio* og af rene Galgenknebler og Banditter som *Ravachol*.

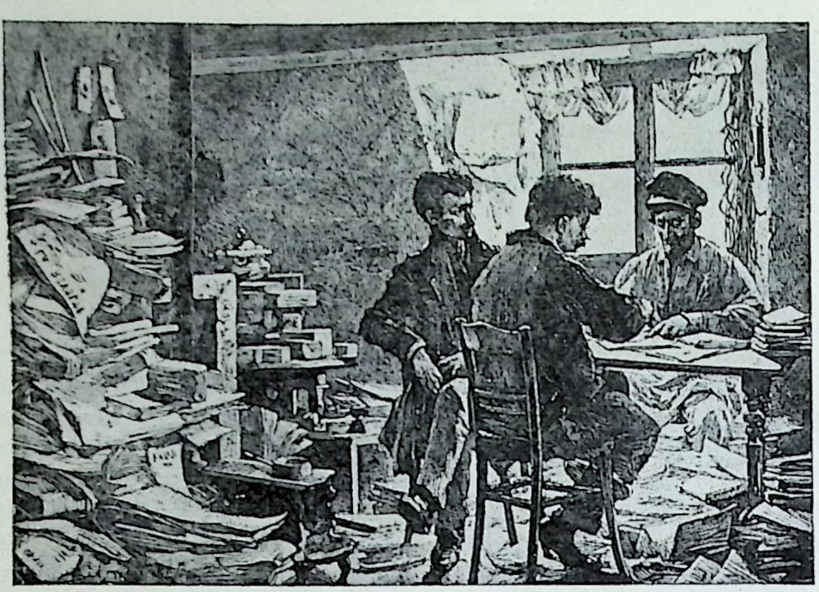
Russeren *Michael Bakunin* var den egentlige Grundlægger af Anarkismens Lære, og, forsaavidt der overhovedet kan være Tale om, at Anarkisterne anerkender noget som helst, anerkender de *Bakunin* som deres første Fører. Han var født 1814 og kom 1841 til Berlin, hvor han, der havde læst Hegel og Schopenhauer, snart stiftede Bekendtskab med *Alexander Herz.* I London lærte han senere den revolutionære Russer *Bjelinski* at kende. Bjelinski var den Gang Redaktør af Bladet *Kolokol* („Klokken“), der udgik i London, og som ofte smugledes ind i Rusland, hvor „Klokken“s Klemt ofte havde en ubehagelig Klang for den russiske Regering og dens Embedsmænds Øren. *Bakunin*, hvis Teorier gik langt ud over baade Bjelinskis Liberalisme og Alexander Herz's Socialisme, blev Grundlæggeren af Anarkismens vilde Lære. Han skriver selv en Gang: Alt skal styrtes og kastes i en Bunke, og saa tager vi af Bunken. Der har vi Anarkismen. Og spurgte man ham: Gaar saa ikke alt under? svarede han med Verset i „Faust“:

> Und alles, was besteht, ist werth, dass es zu Grunde geht;
> drumm besser war's, dass nichts entstände!

Paa dette absolut Negative „startede“ Bakunin Anarkismen. Han døde selv i Schweiz i Halvfjerserne, men havde han troet, han skulde vinde Arbejderstanden i Evropa for sine Ideer, blev han skuffet. Efter den fjerde Kongres, „*Internationale*“, holdt i Basel 1869, var *Karl Marx* Sejrherren.

Imidlertid levede Anarkismen, — og i Modsætning til andre politiske Trosbekendelser er den ikke undergaaet nogen Forandringer. Den er den samme i 1898 som i 1860, da Bakunin levede. Thi Anarkismen er Nul og Intet, og paa Nul og Intet kan man intet forandre.

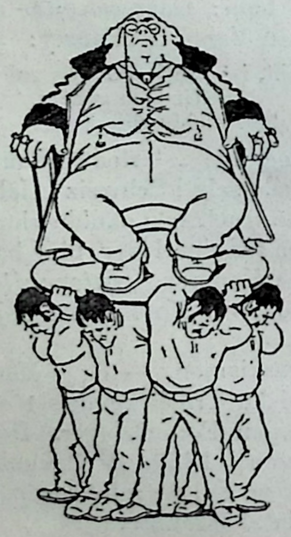
Professor i Geografi ved Universitetet i Bruxelles, den verdensberømte *Elisée Réclus*, der er

En anarkistisk Bladredaktion.

de teoretiske Anarkisters første Apostel i Nutiden, siger: Hvis man vidste, hvad Anarkismen er, var der ikke andre Anarkister end mig. Det er rigtigt. Af alle dem, der pynter sig med Navnet Anarkister, er der ingen, der ved, hvad Anarkisme er. Var det ikke kosteligt, at *Henry fordrede* at faa en Ring, han bar, med sig i Graven? Var det ikke uendelig komisk, at *Louise Michel* forlangte den Snedkersvend straffet, der en Gang skød hende en Klat Bly i Hovedet paa et Anarkistmøde i Paris? Var det ikke ubeskrivelig pudsigt, at „Anarkistklubben i Rixdorf" (en lille Forstad til Berlin) en Gang ekskluderede en Mand, der havde stjaalet en Pibe fra en af sine anarkistiske Meningsfæller? Som om man ikke, i Henhold til Anarkismens egne Læresætninger, havde Lov til at skyde og stjæle i Flæng.

Til de teoretiske Anarkister hører man ikke ret meget. Den eneste af dem, der har Navn, og som stadig lader høre fra sig, er den russiske Fyrst *Krapotkin*. Deres graa Teorier har heller ingen Interesse. Langt interessantere er det at studere de Anarkister, der med Brøl og Skraal træder frem for Verden. Og bedst kan man studere dem i deres Presse.

Kapital og Arbejde i anarkistisk Fremstilling.

Denne anarkistiske Presse er meget stor, meget udbredt og har Aflæggere i alle Lande. I London hedder Hovedorganet *Autonomi*, i Frankrig *Père Peinard* („Fa'r Slider"), i Holland *„De roode Duivel"* (Den røde Djævel), i Berlin *„Armer Conrad"* (Den fattige Conrad), i Italien *La Revancha,* i Portugal *A'Revolt* og i Spanien *Despertar*. Det er Hovedbladene. Men desuden eksisterer der en Syndflod af mindre Anarkistblade, Almanaker, Tidsskrifter, Flyveblade osv.

Medens de teoretiske Anarkister endnu sidder i deres Stuer og søger at destillere Anarkismens Sandhed ud af mange filosofiske Bøger, gør den udbredte Anarkistpresse ikke nær saa meget videnskabeligt Vrøvl. Det er en Presse, der skrives i Skure og paa Kvistkamre, og Journalisterne er Folk, der om Dagen staar ved Støbeovn og Blæsebælg, og hvis kluntede Fingre ikke fører en Pen meget elegant. En Mand, der ejer noget, er en Skurk, der bør slaas ned; en rig Mand er en Forbryder; en Præst er en Kæltring, og en Embedsmand det samme som en Bandit. C'est ça! Ingen videre Omstændigheder, og ud herfra, fra disse Anskuelser skrives hele Pressen.

En Del af denne anarkistiske Presse taales ikke i noget Land. Det er den Del af dem, der aabenlyst udpeger en Mand og siger: *Dræb ham!* Denne Presse skrives og trykkes især i London og Zürich, hvor Anarkisterne har deres internationale Hovedkvarterer. Den giver i sine Spalter Anvisninger paa Forfærdigelse af Sprængstoffer, forklarer et Vaabens bedste Anvendelse, udpeger Mænd, der er „værdige til Døden" osv. Den anden Del af Anarkistpressen taales i det Land,

„Vi hænger Pengesækken".

hvori den trykkes, men forbydes i de andre Lande. Ligesom den første Del af Anarkistpressen smugles dog deres Aviser rundt til alle Meningsfæller i alle Lande, forsendt i lukkede Breve eller paa anden Maade.

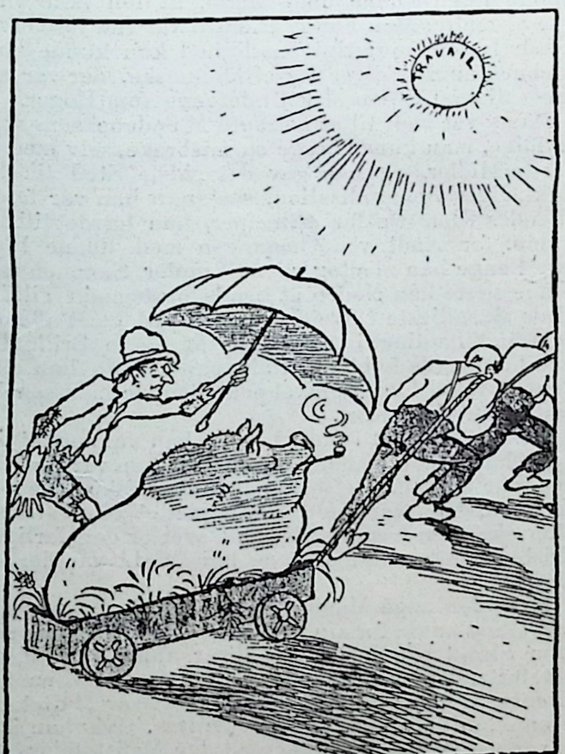
Mange af disse Blade er illustrerede, selvfølgelig med grove og plumpe Billeder, men dog Billeder, der ikke er uden en vis Humor, trods den Antipathi, man føler ved at se dem. Ved her at gengive en Del af dem, tror jeg at give dette Ugeskrifts Læsere en grundig Forestilling om, hvordan disse Anarkistblades — skal vi sige *Tone* er. Teksten er ikke blidere end Billederne. Man se blot Billedet fra „*Père Peinard*“: „Vi hænger Pengesækken“, — Anarkisterne, der har hængt en *Bourgois* op i et Træ. En Anarkist stikker en Høtyv op i Maven paa den Hængte, og — Pengene vælter ud. Eller den anarkistiske Fremstilling af Pariser-Rothschild. Nedenunder Billedet staar der: *Hvilket stort Svin! Han er bleven fed ved vor Sved!*

Naturligvis drejer hele den anarkistiske Presses Indhold sig kun om to Ting: voldsomme Angreb paa Bourgoisiet ɔ: alle dem, der *ikke* er Anarkister, og Forherligelse af Anarkiets Helte. Dette Stof bearbejdes paa alle mulige Façoner, men — man sætte Ølse for, man sætte Ølse bag, Pølsen beholder dog sin Smag. Og i Pølsen er der Had og Galde og Dynamit og ond Tankemaade om alle, — de fire Ingredienser, hvoraf den hele anarkistiske Lære er brygget sammen.

Saa drastisk skrevet er mange af disse Anarkistblade, at man godt kan more sig med at studere dem i en Times Tid. Konsekvente er de ogsaa. Alting i dem lugter af Blod og Krudt. En Rubrik for Efterretning om Retssager mod Anarkister hedder f. Eks.: *Fra Urettens Palais*, en Rubrik om Anarkistforbrydelser i Udland og Indland hedder: *Du Pain ou du Plomb! (Brød eller Bly)* og en Rubrik for Smaanyheder hedder ikke Smæld og Smuld, Mosaik eller lignende, — den hedder paa jævn anarkistisk Vis: *Dolkestød* eller: *Knivsving*. Mange af disse Rubriker er forsynede med Titelvignetter.

En anarkistisk Almanak.

Anarkistisk Billede af Rothschild.

Bliver Bourgoisen ordentlig medtaget i disse Anarkistblade, saa bliver Lærens „Martyrer“ og „Helte“, d. v. s. dem, der blev henrettede for deres Forbrydelser, hævede til Skyerne. Der er „Helte“ som de syv Mænd, der blev hængte i Chicago efter det afskyelige Bombeattentat paa *Høtorvet* dèr, der er *Caserio*, der dræbte *Carnot, Vaillant*, der kastede Bom-

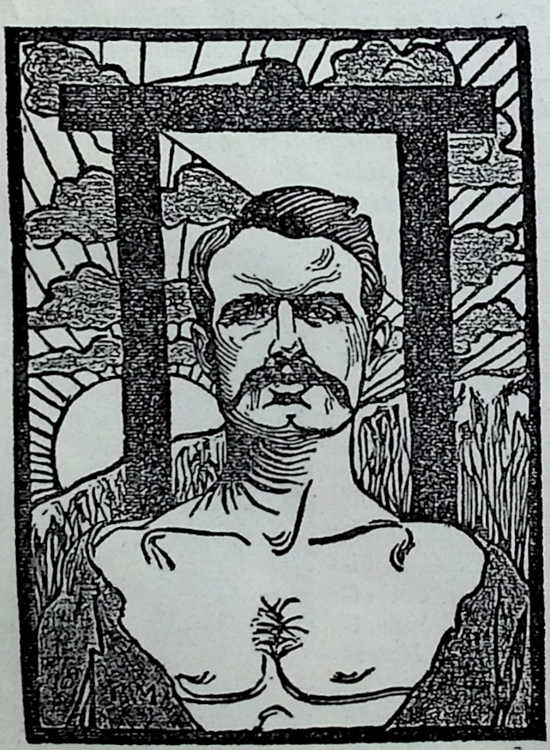
Ravachol i Fængselsgaarden.

ben i det franske Deputeretkammer, *Henry*, der forøvede det skrækkelige Mord paa Politibetjentene i „*De gode Børns*“ Gade i Paris. Men først og fremmest er der Overhelten, Overmartyren *Ravachol*.

Paa Anarkistmøder mindes man endnu denne ganske gemene Gravskænder og Rovmorder *Ravachol*. Hans Ord paa Skafottet, da man huggede Hovedet af ham, er endnu Parolen for alle Anarkister, hans Liv fremstilles for den opvoksende Slægt ɔ: anarkistiske Yngel, som Mønsteret, man skal følge; hans Liv og hans Bedrifter forherliges i alle mulige Sprog og billedlige Fremstillinger.

Det er forstaaeligt og rigtigt og konsekvent. *Ravachol*, der plyndrede Lig, voldtog Kvinder, myrdede Børn og udplyndrede Mænd, — *han* er Anarkismens Personificering, Symbol. Paa Møder og i Blade pynter man sig maaske nok endnu med Krapotkin'ske Fraser og Elisée Réclus ufordøjede Teorier og Videnskabelighed. Inderst inde giver man Fanden i al Videnskab og alle Beviser. Inderst inde er man kun Tyven og Røveren, hvis Argumenter sidder i Knivbladet.

Og — dette er det gode ved Anarkismen, kan man vel sige. Thi rene Forbrydere har aldrig faaet Magten i noget Samfund, og et Samfund kan jo altid med roligere Samvittighed henrette og udrydde Forbrydere, som man udrydder ethvert Skadedyr, end det kan henrette og udrydde Mennesker, der i hvert Fald *tror*, de handler rigtigt. Til at henrette en Mand som Elisée Reclus gik man vel nødigt. En Mand som Ravachol kan man henrette med samme Berettigelse og samme Koldblodighed som den, hvormed man dræber en Ulv eller en Rotte.

Ravachol som Symbol.

Salon-Svindleren.

Moderne Pariserroman af Georges Ohnet.

Fortsat.

Roger var nu i yderste Nød. Introduceret i de værste Spillehuler af de Venner, der havde taget sig af hans parisiske Opdragelse, var han blevet blanket alvorlig af. Ved Væddeløbene havde han et Øjeblik vundet nogle Penge, men dette Smil paa Fru Fortuna's Ansigt var snart udartet til en Grimace, og den behørigt akklimatiserede Provinsialist havde samtidig opdaget, at han var fuldstændig ruineret.

Læretiden havde varet i tre Aar og havde taget Rub og Stub. Rogers Fattigdom var for hans Kammerater blevet Signal til absolut Kølighed. Efterhaanden som det var gaaet tilbage for ham, havde han set deres Opmærksomhed og Omhu tage af, mens de gærne havde staaet paa Hovedet for ham i hans Velmagtsdage. Fra sin Villa i *Avenue de Villiers* flyttede han op paa en Førstesal i *Rue de Moscou*, derfra hen i en Stueetage i *Rue des Pyramides* og videre fra Stuen op paa en Fjerdesal i et forfalden og forpestet Hus i *Rue Saint-Honoré*. Indtil han til allersidst havnede i et møbleret Værelse i *Rue Thérèse*.

I dette kritiske Øjeblik, da han var væmmet af Menneskenes Utaknemmelighed og Ynkelighed, var det, han traf den eneste Kvinde, som han nogen Sinde kom til at elske. Det var en Sangerinde *à la* Yvette Guilbert, som hed Fanny Piérard. Hun optraadte i Variétéen *Horloge* og var ret køn, skøndt hun allerede var noget falmet som Følge af det Liv, hun havde ført i Marseille og Bordeaux, hvor hun var blevet forgudet af Marineofficererne. Hun var straks blevet indtaget i Rogers vindende Ansigt og havde forelsket sig saadan i den kønne unge Mand, at hun ikke vilde vide af andre. Men Fanny Piérard var saa fordærvet, at selv hendes oprigtige Kærlighed kun kunde have skæbnesvangre Følger for et Menneske, der var saa prædestineret til moralsk Undergang som Roger.

Fanny var vant til at betragte Mændene som skatskyldige, man kunde bruge og misbruge, selv med de værste Midler, og hun gav det sidste Stød til den ulykkeliges Demoralisation, saa snart han var faldet i hendes Klør. De faa Principer, han havde tilbage endnu, forsvandt ved Omgangen med denne Pige, hvis Penge han modtog uden Skrupler. Sammen med hende lærte han Nøden at kende og tog sin Tilflugt til de skændigste Udveje. Han var just truet af Politiets Indblanding i Anledning af nogle Brillanter, som han havde købt og straks pantsat, da han efter Fannys Raad havde prøvet paa at snyde med særlige dertil indrettede Kort.

Paa dette Punkt i hans Liv, da han var sunket saa dybt, havde han truffet Rascol. Hvis han var kommet under heldig Indflydelse, kunde han maaske have rejst sig igen. Han var endnu ikke plettet eller straffet. Men Skæbnen havde stillet ham overfor den farligste Frister, han kunde møde, og hans Fald var dermed afgjort.

Mens den unge Mand gik dèr med ham, som han den Gang ansaa for sin Redningsmand, og hørte sine egne Skridt paa de haarde Fliser, følte han sig noget fortumlet. Han havde spillet Hovedrollen i et Eventyr, der var saa usædvanligt og var sluttet saa uventet, at han følte sig som i en Rus. Hvis han ikke havde gaaet Side om Side med den Mefistofeles i Diplomatfrakke og set ham tælle 10,000 Franks op, som om det havde drejet sig om at betale en beskeden

Middag, vilde han have troet, at han drømte. Men i sin Lomme følte han Sedlerne, rørte dem med sin Haand, og han kunde ikke være i Tvivl om, at han i Stedet for at gaa til Politiet og fortælle hvorledes han havde givet sig til at spille falsk, var paa Vejen til . . .

„Ja, hvad var han paa Vejen til?“ Det Spørgsmaal gjorde han sig selv mere af Nysgjerrighed end af Ængstelse, thi hans Ledsagers rigelige Forsikringer, der støttedes af en solid Tegnebog, indgød ham Tryghed. Men han tænkte ogsaa, at det ikke var bare for at gøre ham en Tjeneste, at den gaadefulde Mand, som man kaldte Hr. de Rascol, havde hjulpet ham ud af Kniben. Han fulgte ham videre.

Efter en saadan Tjeneste kunde han ikke gøre mindre. Men hvorhen? Stadig det samme Spørgsmaalstegn. Det lod til, at hans Ledsager havde en Følelse af, hvad der optog hans Sind, for pludselig vendte han sig om til ham og sagde, mens han stadig gik til:

„De tænker nok paa, hvor jeg fører Dem hen?“

„Ja, unægteligt“.

„Men De har da Øjne. Vi følger *Rue de la Chaussée d'Antin*. Om et Øjeblik er vi paa Boulevarderne“.

„Og saa?“

„Saa gaar vi hen et Sted, hvor jeg er kendt, og hvor jeg skal præsentere Dem. De kan være ganske rolig, De faar en udmærket Modtagelse“.

Den Mine og den Tone, der ledsagede disse Ord, virkede noget ubehageligt paa Roger. Dog blev han ikke bange. Den sarkastiske Frækhed, Rascol viste, beroligede ham. Han forstod, at nu begyndte Opdragelsen til hans nye Liv, men han følte ogsaa, at han var under dygtig og stærk Vejledning og betænkte sig ikke paa at følge sin Fører. Saaledes naaede de til *Rue du Quatre-Septembre*. Dèr standsede Rascol, og idet han pegede paa en straalende oplyst Førstesal, sagde han:

„Dèr skal vi op“.

Porten stod paa vid Gab trods den fremrykkede Tid. De gik ind og i Stedet for at gaa ad Hovedtrappen gik de op ad en Bagtrappe, som førte ind til nogle Kontorer. Inde fra et lille Værelse, der var skilt fra det første ved en Tremmevæg, betrukket med grønt Gardintøj, lød en Stemme, der spurgte:

„Hvem dèr?“

„Det er mig, Bournier. Lad Dem ikke forstyrre!“

„Aa, Hr. Greve, De har rigtignok været ventet længe“.

„Jeg er bleven opholdt af vigtige Forretninger. Kom dog ind, Kære“, sagde han til Roger og lod ham gaa foran.

„Er De ikke alene?“ spurgte Stemmen ængstelig.

„Nej, jeg har en Ven med“.

„Naa, saadan“.

„Vent her, min Ven“, sagde Rascol og gik ind i det lille Værelse med Tremmevæggen. Et Sekund efter stak han sin Arm ud gennem en Luge og rakte Roger en Kasse fine Cigarer med gyldne Mavebælter.

„Ryg en Cigar imens. Om 5 Minutter er jeg her“.

Roger tog en Cigar, tændte den og satte sig ned. Han var optaget af Støjen inde i det lille Værelse, hvorfra han hørte Knitren af Tøj og Raslen af Flasker og Porcellæn. Han hørte ogsaa Hvisken og en Gang imellem noget højere Rascols Stemme. Han hørte Rascol komme med Ytringer, der gav hans Samtale med Manden bag Tremmevæggen en frygtelig Betydning:

„Vores Mand . . .“ „Baronen er færdig . . . Jeg har nok af at betale hans Udskejelser“.

Porcellænet klirrede, og Skridt hørtes hen over Gulvet.

„. . . Og den Dromedar til Therese . . . Hun skal rigtignok komme i fint Selskab — paa Tvangshuset vil det sige! . . .“

En Brummen var Svaret fra den anden. Og det var klart, at han dermed søgte at holde igen paa Rascol, ganske vist til ingen Nytte:

„Ingen Sludder! . . . Tror Du, jeg vil være til Nar? . . . Hun skal faa Patent paa Kallekyddet, kan hun tro“.

Roger forstod ikke. Han kendte ikke Gadesproget. I samme Øjeblik gik Døren op. En smuk Mand paa 55 Aar i Selskabsdragt, dekoreret med et graat krøllet Haar og et fornemt Ydre kom hen til ham og sagde:

„Kom saa, min Ven“.

Og Roger genkendte forfærdet Rascols Stemme, men ikke Rascol. Den anden smilte, og idet han klappede den unge Mand venlig paa Skulderen, sagde han:

„Aa, det er sandt. De er jo ikke forberedt paa det. Kære Barn, her hedder jeg Brunel og er Silkegrosserer fra Lyon. Husk paa det, for ikke at begaa en Bommert . . . Og lad os saa komme op . . . Er der Folk, Bournier?“

„Ja“, svarede Manden uden at vise sig.

Rascol førte Roger hen til en indvendig Trappe, der gik op til første Sal. Der sad i Entréen tre Tjenere paa nogle Bænke, men ved deres Indtræden rejste de sig. Den ene tog Rogers Overfrakke og gav ham et Nikkel-Kontrolmærke. Den anden aabnede en stor Dør, og en forvirret Larm af Stemmer lød inde fra Stuen, hvor de to nyankomne gik ind.

Dèr sad en Del Herrer i forskellige Aldre og drak The ved et Bord. Og ved Rascols Indtræden lød det fra alle Munde:

„Ih, der har vi jo Brunel. Naa, saa De er i Paris? Hvordan lever man?“

Rascol gik rolig i Forvejen for Roger. Han hilste, trykkede de fremstrakte Hænder og sagde med en Stemme, der var lige saa forandret som hans Ansigt:

„Jeg er kommet i Aften. Fik lige Tid til at trække i Kjole og herhen, som De ser. Maa jeg forestille Dem et af mine Bysbørn, Markis de Prédalgonde“.

„Velkommen, Hr. Markis. Men er Markisen Medlem af Klubben?“ spurgte en gusten Olding med en hvid, børstestiv Mustache.

„Det skal han snart blive, General, hvis De vil være hans Fadder sammen med mig?“

„Men hvor kan De spørge? Med Fornøjelse ... For i Aften beder jeg Dem som indført af et Medlem lade, som De var hjemme, Hr. Markis . . .“

Roger saa med Forbavselse, at han var introduceret uden Formaliteter ligesom paa en Restavration eller en Læsestue, og hans specielle Kendskab til de parisiske Spillehuse lod ham straks gætte, at han var i den Klub, der er saa kendt under Betegnelsen „Filadelfia“, en berømt Spillehule, hvor Formuer skabes og tabes paa én Nat og hvor Medlemmer af de fine Klubber søger, naar de har haft Uheld, med den sygelige Spilleovertro, at det gælder om altid og alle Vegne at skifte Bord, Kort og Modspillere, hvis man vil besværge sin onde Skæbne. Inde i den anden Stue var Baccara-Spillet i fuld Gang. Der sad tredive Spillere omkring et stort Bord, mens en Kreds af Tilskuere saa paa det.

„Holder Deres Ven af at spille, Brunel?“ spurgte en af Theselskabet.

„Aa, han har vist aldrig spillet“.

„Saa maa han lære det“.

„Paa tyve Timer!“

„5 Louisd'orer Lektionen!“

„Men, Højstærede, hvor De er ivrige!“ sagde Rascol leende. „Gør dog ikke den unge Provinsialist helt forskrækket. Han maa jo tro, han er i en Spillehule“.

„Det er han ogsaa. Og her er over 40 Snydere!“

„Naa, naa . . .“

„Ja, De kalder alle dem for Snydere, der vinder fra Dem“.

„Det trøster mig“.

Generalens Ansigt fik et barsk Udtryk:
„De glemmer vist, at jeg er Medlem af Bestyrelsen, Højstærede, og at Klubbens Ære interesserer mig".
„De er udenfor Diskussion, General, vi kender Deres absolutte Pletfrihed. Iøvrigt spiller De jo aldrig".
„Fordi jeg ikke har Raad til det".
„Det er netop dem, der ikke har Raad, som spiller for at skaffe sig det".
„I unge Mennesker har da ikke Agtelse for noget!"
„Det er meget vanskeligt at have det paa denne Tid".
Rascol tog Roger under Armen og trak ham med hen ad Spillebordet til. Hele den store Sal var tom omkring Spillerne. De to gik et Øjeblik op og ned i Tavshed.
Saa stansede Rascol og sagde:
„Om nogle Minutter vil De se Banken blive udbudt, saa skal De gaa hen til Bordet og følge Spillet opmærksomt. De 7 første Gange vinder Bankøren. Den ottende giver 7 paa Feltet tilvenstre. Hold 50 Louisd'orer paa det. De næste to Gange bliver Gevinst for Banken, men saa er der igen noget at gøre for Dem. Hold det dobbelte".
„Er det da bestemt i Forvejen?" stammede Roger forbavset.
„Det er Hollænderens Sekvens. Gaa bare paa. De spiller sikkert, og De skal ikke have nogen Skrupler", tilføjede Rascol med et ironisk Smil, „for De spiller mod en Snyder".
Roger gik hen til Bordet. Bankøren var en Mand paa 50, høj, skægløs og spædstemmet. Han tog paa Kortene med gule, fedtede Hænder, paa hvis Ringfingre der funklede Brillantringe. Han kastede Kortene og sagde med sin skarpe Falset:
„Vær saa artig, mine Herrer, nu gælder det Banken . . ."
„Pas nu paa", sagde Rascol og rakte Roger nogle Jetons, som han tog op af Lommen. „Her har De Krigsammunition".
Der blev Røre omkring Bordet. Kortene blev blandede af Croupiererne, og den, som Rascol kaldte for Hollænderen, tændte rolig en vældig Cigar. Han lod tage af og sagde med en skarp Stemme:
„Jeg haaber, at det bliver bedre for mig denne Gang . . . *Faites vos jeux . . . Messieurs, le jeu est fait.*"
„7 paa det ene Felt, 9 paa det andet!"
Der blev ikke vekslet et Ord, men det vakte nogen Bevægelse i Forsamlingen. Spillet tog altsaa virkelig en anden Vending. Efterhaanden vandt han syv Gange og skovlede enorme Summer til sig. Der laa Dynger af Jetons foran ham. Han blev snaksom og raabte med sin skærende Stemme:
„Nu kommer Faarene tilbage til Folden igen."
Spillerne var tavse og holdt sig tilbage, de vilde ikke vove meget. Roger holdt de 50 Louisd'orer. Hollænderen fik 6, Spillerne 7.
Roger følte en Kriblen gennem hele Kroppen. Det var det Kup, som Rascol havde forudsagt. Saa kom de to Gange, hvor Bankøren skulde vinde. Og nu smed Roger igen med febrilsk Utaalmodighed sine 100 Louisd'orer paa det grønne Bord. Sveden sprang frem paa hans Pande, medens Hollænderen gav Kort. Rascols Spaadom gik i Opfyldelse, Banken tabte. Roger var nu lige paa Nippet til at forfølge sit Held, men en Haand lagde sig paa hans Arm og trak ham ud af Kredsen.
„Ikke for hidsig, unge Mand", sagde Rascol flegmatisk. „Man vinder kun to Gange i Hollænderens Sekvens; derefter tager Banken Rub og Stub. Husk, hvad jeg har sagt, og hold aldrig uden efter min Anvisning. Der hører Metode til at spille mod Hollænderen, for han forstaar at variere sine Fif. Jeg skal nok give Dem Nøglen til hans Fremgangsmaade. Hvis han altid lod Modpartiet vinde ottende og ellevte Gang, kunde man snart lure ham Kunsten af. Nej, den tykke Hr. Rotterdam er for fiffig til det . . . Og for at plukke ham skal man være en mere end almindelig fin Spiller".
„De har altsaa ikke nogen Aftale med ham?" spurgte Roger naivt.
„Med ham!" sagde Rascol, „han er min værste Fjende. Hvis han kunde dræbe mig, vilde han ikke være sén. Men han ved kun altfor godt, hvad han udsatte sig for. Vi har maalt Kløer, og han er ikke den stærkeste".
I ét Øjeblik aabnede der sig skrækindjagende Perspektiver for Roger. Han saa sig midt i en frygtelig Kamp mellem Pirater, der sloges om røvede Skatte. Han lod sine Øjne løbe rundt til alle Sider, mens han tænkte paa, hvem der var de hæderlige Folk og hvem Slynglerne. Hvem af dem, der rørte ham med deres Albuer, der fulgte Spillet eller deltog deri, ja hvem af dem var Bedragerne og hvem de bedragne? Hvad var Bedragernes hemmelige indbyrdes Kendingsord? Hvorledes kunde man skælne dem fra Ofrene? Havde man ikke allerede ytret Tvivl om hans egen Hæderlighed, og var Rascols Præsentation ikke lig med et Uhæderlighedspatent? Thi blandt denne Kreds af Mennesker var der sikkert nogle, som kendte hans Ledsagers Slyngelagtighed. Og da var han allerede mærket og plettet. Han tænkte: kan det, at jeg med Vished om at vinde har spillet mod den hollandske Snyder betragtes som en nedrig Handling? Nej! det er en Kamp med en Slubbert, det er at forsvare Penge mod den, der vil tilegne sig dem ved utilladelige Midler. Dér er jeg ingen Skurk. Det var jeg, da jeg spillede falsk hos Fru Mascart, fordi jeg bedrog brave Folk, som ikke anede det mindste ondt fra min Side. Dér var jeg en Skurk og en Bedrager. Her er jeg Forkæmper for Retten.
Denne Tanke lettede en tung Sten fra hans Hjærte. Han følte sig bedre stemt mod Rascol og tænkte: Naar alt kommer til alt, har han laant mig 10,000 Frank og hjulpet mig til at vinde 3000 paa nogle faa Minutter. Der er ikke andet for end at afvente Begivenhedernes Gang og se, hvad han forlanger af mig for det . . . I det samme hviskede Rascols Stemme:
„Hold Deres 13,000 Frank i denne Omgang og de to næste. Nu er Øjeblikket kommet til at presse dette hollandske Kødbjærg alvorligt".
Roger adlød. Han vekslede et Blik med Bankøren, og Hollænderens modbydelige oppustede Pande rynkede sig bekymret. Roger kunde se, at Manden vidste, han vilde tabe. Ganske rigtigt! Bankørens Skovl skød 26,000 Frank hen til ham. Han lod sine Penge ligge.
„Holder De dem allesammen igen?" spurgte Bankøren.
„Ja", svarede den unge Mand næsten brutalt.
Og den ubønhørlige Skovl indbragte ham 52,000 Frank. Han lod atter alle Pengene ligge. Men denne Gang blev han bange, saa hadefuldt saa Hollænderen paa ham. Dog, Rascol stod bag ved ham og hviskede:
„Bliv ved!"
Og Skovlen med den tørre, bare Metalklang lagde 104,000 Frank foran ham.
„Tag ind!" mumlede Rascol rolig, tog ham under Armen og trak ham ud af Spillernes Kreds. Mens Hollænderen genoptog Spillet og oprettede det Indhug, som Roger med sin velunderrettede Dristighed havde gjort i hans Jetonsdynge.
„Naa", sagde Rascol til sin Ledsager, „det var jo en lille indbringende Aareladning, som ikke er saa ilde. Der fik vi det hollandske Svin til at bløde 104,000 Frank. Men De kan være rolig for, at han allerede har indhentet det tabte. Nu vinder han 7 Gange i Træk. Se selv, Hollænderen tager alle Pengene ind. Saa her er ikke mere at gøre. Lad os gaa! Og giv mig Deres Jetons".

Byen Aalesunds Jubilæum (se Side 472).

Rascol gik hen til Kontoret og byttede dem mod Sedler, kom saa tilbage og sagde til Roger:

„Værs'go', kære Barn, der har De 50,000 til Deres første smaa Fornødenheder".

Og idet han benyttede sig af den unge Mands Forundring, puffede han ham ind i det andet Værelse, hvor Generalen sad ved Tebordet og sov med aaben Mund og en udbrændt Cigar mellem Fingrene. Rascol viste Roger ham med en ironisk Haandbevægelse:

„Der ser De denne gamle Helt. Han har spist til Middag her i Dag og spiser sin Frokost her i Morgen, og bag efter vil han saa lægge sig i Selen for at vinde den ringe Driftskapital af to Louisdorer, som er ham uundværlig til at tilfredsstille hans smaa Tilbøjeligheder. Og hver Dag, saa længe han lever, vil han begynde det Liv om igen, til han dør af Apopleksi . . . Sov, kære Helt . . . og drøm om din rare, lille Veninde! . . ."

Han trak Roger med sig ud i Entréen, hvor den samme Tjener gav ham hans Overfrakke mod hans Garderobenumer, og ad den lille Trappe kom de ned til Bourniers Kontor. Den usynlige Person sad stadig bag Tremmevæggen, og man hørte Papir knitre. Han arbejdede. Paa hvad?

„Naa?" spurgte han Rascol, der kom ind til ham, „gik det?"

„104,000", svarede Rogers Ledsager.

„Det var ikke saa galt. Har De Baronessens Part?"

„Værsgo'" sagde Rascol.

Derpaa hørte man Vand blive skænket op og Klæder blive børstede. Kort efter blev en Skuffe smækket i, og paany lød Bourniers Stemme:

„De kommer vel i Morgen tidlig?"

„Ja, ganske bestemt".

„Og den unge Mand?"

„Ja, den unge Mand skal sove for at bevare sin friske Teint. God Nat, eller rettere god Morgen, for Klokken er 3."

Rascol viste sig nu efter at have ladet Hr. Brunels ærværdige Ansigt blive i det lille Værelses Vandfad. Han tog Roger under Armen, kom ned i Gaarden og gennem Porten ud paa Gaden. Dér standsede han et Sekund:

„Hvor skal De hen? Ventes De hjemme?"

„Hjemme?" sagde Rogert bittert. „Gud ved, hvad det er for et Hjem? Et elendigt møbleret Værelse, hvor jeg har tilbragt mit Livs mørkeste Timer og hvor jeg aldrig længes efter at vende tilbage."

„Der vil ske en Forandring i alt det. De kan vel forstaa, at Deres Tilværelse i Morgen ikke bliver, hvad den var i Gaar. Jeg lovede Dem en glimrende Fremtid. Jeg har ikke narret Dem, og jeg har gjort mig Umage for fra første Færd at give Dem en Prøve paa min Formaaenhed. Før Middag ejede De ikke en Skilling; i dette Øjeblik har De en betydelig Sum i Lommen. Saaledes vil det stadig blive".

„Hvad skal det koste mig?" spurgte Roger ængstelig.

(Fortsættes)

Københavns Handelsbank.

Etatsraad Damm.

I Mandags, den 18. April, var det 25 Aar siden, at Københavns Handelsbank blev stiftet. Der eksisterede allerede den Gang flere ansete Banker i Byen, men da Industri og Agerbrug netop i de Aar udvikledes efter en ukendt Maalestok, tog en Del fremragende københavnske Handelshuse Initiativet til denne Banks Oprettelse med det Formaal at lette Landets Omsætning og fremme Handelslivet paa alle Omraader.

Sin første Residens havde Banken i Efterslægtens Gaard paa Østergade; nu ejer den det store Erichsenske Palæ paa Hjørnet af Kongens Nytorv og Holmens Kanal. Et bedre synligt Vidnesbyrd om Bankens stigende Magt og Rigdom kan ikke tænkes.

Københavns Handelsbanks Bygning.

Af Bankens mange, store Foretagender, der særlig er gaaet ud paa at udvikle Landets Eksport og Import, kan nævnes Anlæget af en Del Jærnbanelinjer, forskellige Skibs- og Maskinbyggerier, Crome og Goldschmidts Fabrikker, Frihavnen, forskellige mindre Dampskibsselskaber, en Mængde Konverteringer og Laan baade i Landet selv og i Udlandet.

Direktør Døcker.

Af dens første Direktører fungerer ingen mere. Etatsraad *Reimann* døde 1888, Grev *Sponneck* 1887, og Direktør *Martin Levy* maatte i Fjor trække sig tilbage paa Grund af Svagelighed.

Den nuværende Nationalbankdirektør Excellensen *Nellemann,* blev ved Handelsbankens Stiftelse Formand for Bestyrelsesraadet; i 1896 trak han sig tilbage, og blev afløst af Justitiarius i Overretten *Ipsen.*

Siden 1883 har to af de nuværende Direktører, Etatsraad *Damm* og Direktør *Døcker* fungeret; den tredje, Grosserer *Henry Tegner,* traadte til i Fjor ved Direktør Levy's Bortgang. Vi bringe de to førstnævntes Portrætter; af Direktør Tegner har det ikke været os muligt at skaffe et Fotografi.

Ogsaa blandt Funktionærerne findes Jubilarer. Vi bringer et Billede af Bogholder *Dahlberg,* der har været knyttet til Banken i alle de 25 Aar, den har eksisteret, af Bogholder *Christensen,* tidligere ansat hos Schmidt og le Maire, og af Hovedkassereren *C. Nielsen,* en Veteran i Bankens Tjeneste.

Ved Festen i Søndags meddelte Etatsraad Damm paa Direktionens Vegne, at Bestyrelsesraadet havde vedtaget en Dotation til Pensionsfondet og et Ekstragratiale til hver enkelt af Bankens Personale, bestaaende af en Maaneds fuld Gage.

Aalesunds Jubilæum.

AALESUND er en af Norges alleryngste Byer. Medens den i disse Dage kan feire sit 50 Aarsjubilæum som Kjøbstad, kunde dens Søsterbyer i Romsdals Amt, Molde og Kristianssund, allerede for seks Aar siden højtideligholde sit 150 Aarsjubilum. Men er den interessante lille norske Kystby end meget ung af Alder, kan den til Gengæld se tilbage paa en sjelden rask Udvikling,

Bogholder Dahlberg.

Bogholder Christensen.

der vidner højt om dens vindskibelige Borgeres Dygtighed og Energi. Et Par Tal illustrerer tydeligt denne Udvikling. I 1845 havde Aalesund 1200 Indbyggere. Nu er Antallet steget til 10,000. Folketallet er med andre Ord syvdoblet i de forløbne 50 Aar. Denne sin raske Vækst skylder Byen først og fremmest de store Kystfiskerier. Der findes næppe en Kyststribe i hele Evropa med saadanne Betingelser for al Slags Fiskeri som Søndmørskysten og intet Steds i Norge flinkere Fiskere.

Aalesund er paa en Gang et Fiskevær og en af Norges største Eksportbyer, hvis Fiskeriprodukter har fundet et Marked i de fleste Lande i og uden for Evropa. Byen er anlagt paa tre Øer og har sit Navn efter Sundet mellem disse. Hustomterne har maattet mindres ud i Fjeldet eller fyldes ud i Sjøen, og den højst uregelmæssig bebyggede By strækker sig op over Bakkerne i Terrasser fra Havet under. Fra Søsiden ser den ikke meget anselig ud. Men kommer man op i Udsigten, som er mineret ind i Fjeldet fra Byens Park, fra hvilket Sted ogsaa vort Billede er taget, har man et sjeldent vakkert Skue foran sig. Inden for ser man de stolte Hjørundfjords Fjelde, og uden for ligger det aabne, vide Hav med Øer og Skær i Forgrunden. Denne Udsigt er bekjendt for sine enestaaende skønne Solnedgange.

Den spansk-amerikanske Konflikt.

Hovedkasserer Nielsen.

En stor Krig staar for Døren. Hvis ikke et Mirakel i sidste Øjeblik skulde indtræde, vil vi snart høre om Blodsudgydelser og Mandsdrab i det fjerne Vesten.

Allerede under Spanjens fortvivlede Kamp for at bevare Kuba mod de indfødte Oprørere havde de nordamerikanske Fristater lange Fingre ude efter Øen.

Krigsskibet *Maine's* Undergang — der muligvis foraarsagedes af Spanjerne, muligvis ikke — gav dem en kærkommen Lejlighed til at gribe aktivt ind. Præsidentens Budskab og Senatets Resolutioner taler et voldsomt og bydende Sprog og hele Landet genlyder af Trusler og Krigslarm.

Hvis Spanjerne ikke ufortrødent trækker alle deres Tropper bort fra Øen og overlader Nordamerika at bestemme dens Skæbne, rykker Onkel Sam frem med hele sin Styrke.

Men Spanjerne gør det sikkert ikke. Landet er sin Ruin nær og alligevel kaster det sig ind i Kampen.

Styrkeprøven bliver saaledes mellem to Nationer, der er lige selvbevidste og hovmodige; den ene er stærk ved at mindes sin Fortid, den anden ved at tro paa sin Fremtid.

„Onkel Sam forsvarer Friheden."

Paa fersk Gærning.

Fortælling fra Amerika. — Af Francis Strooke.

CAMPBELL sad med Morgenavisen i Haanden. For sidste Gang saa han rundt om sig i Stuen; i Morgen var han fallit, og alle hans Ejendele skulde sælges for at tilfredsstille Kreditorerne. Det var vanskeligt at se det paa ham: hans Frakke var god, Cigaren mellem hans Fingre var fra den sædvanlige Kasse, og hans Frokostbord havde været saa vel besat som nogensinde. Der var noget humoristisk i dette. I Morgen skulde han som en ruineret Mand forlade disse Stuer med Handsker paa og vel afstrøget Hat. Det var virkelig komisk. Gud ved, hvor mange velklædte og fintboende Folk der var i Byen til Morgen uden en Skilling i Lommen.

. . . Begynde Livskampen forfra? Det var en Ide. Men han maatte tilstaa for sig selv, at han var træt, og han syntes, han havde været træt i Aarevis, nu han kom til at tænke paa det. Han havde døvet sig i Spekulationer, men nu var Korthuset styrtet sammen, og han var en træt Mand, havde været det i ti Aar.

Ti Aar! Ja, siden han for ti Aar siden var bleven vraget af en Kvinde . . .

Han tog atter Avisen ved Tanken om hendes Billede og læste nu om *Senatorfruens sidste Vilje*, om hende, der havde været „en henrivende smuk Kvinde, hvis Portræt malet af Cabanel, blev saa højlig beundret paa Udstillingen for faa Aar tilbage“. For en Maaned siden havde han læst om hendes Død, den Kvinde, han havde kendt fra Barn, som han en Gang havde elsket og hvis hjærteløse Nej havde forskudt hans Livsbanes Spor. Hun havde afvist ham og taget en Mand, hvem Verden spaaede Hæder og hvis Veltalenhed vilde gøre ham til Folkefører. Det havde været hendes Ærgærrighed og hendes Tro, at denne Mand vilde naa den højeste Værdighed og samle hele Nationen.

Men da Slaget traf ham for ti Aar siden, hvad havde han da gjort? Han havde besluttet at blive lige saa mægtig som denne Mand. Og hvad større Magt var der vel end Penge? Han tog sin beskedne Arv, stak den i et nyt Foretagende og fik sine Penge tidobbelt tilbage. Modig ved sit Held kastede han sig ud i Spekulationer og Vovespil, og Lykken fulgte ham, saa han snart saa sine Haab kronede. Hun *skulde* angre sit Valg og i Tide se, at han var lige saa mægtig som den Mand, hun var trolovet med. Men en Tid efter greb Spillelidenskaben ham ganske, og han tabte sin tidligere Tanke af Syne — han glemte hende.

Indtil han for en Maaned siden læste Efterretningen om hendes Død. Ak, hendes Mand var kun bleven en lidet fremragende Senator, ikke en Gang sit Partis Faar. Det var kommet saa underligt over ham at høre hendes Død, og det var saa besynderligt, at netop den Dag, da han selv var ruineret, skulde Avisen her i hans Haand fortælle Mabels sidste Vilje, i Følge hvilken hun efterlod alt, hvad hun ejede til sin Mand. Det var, som om hun til det sidste lagde Vægt paa at give denne Mand Fortrinnet for ham!

Campbell foer op. Hans Udtryk blev haardt, og han rynkede Brynene. Efterladt sin Husbond alt! Alt! Hans Tanke gled tilbage til Fortiden. Han saa sig selv som ung Mand; han var bleven opdragen i sin Onkels Hus, da hans Moder var død og hans Fader ogsaa, — efter en Fallit. Han saa ogsaa en lille Pige, Niece af Tanten og Husets Adoptivdatter, Mabel. Han saa Onkelens Bestræbelser for, at de to skulde holde af hinanden. Som om det var nødvendigt! Drengen elskede Pigen fra første Øjeblik, og hun ham. Onkelen vilde have efterladt sin Formue til Nevøen, efter at han først længe havde ladet Pigen tro, at hun skulde være hans Arving. Campbell kunde endnu huske den Aften i det gamle Hus, hvor Mabel altid havde levet. Han havde sagt nej til sin Onkel: han skulde efterlade Pengene til Mabel. Det vilde være en Glæde for hende at vide, at hun kom

til ham som en Kone, der kunde hjælpe ham med sine Midler, medens han selv ønskede at gaa ud i Verden med Følelsen af at være fattig og vise sin Hustru, at han øste sin Kraft af hendes Kærlighed. Og derfor blev Testamentet gjort til Gunst for hende.

Saa viste den dygtige Mand med den politiske Tragten sig. Og saa kom Bruddet. Campbell kunde endnu huske Onkelens Vrede, som var det i Gaar — hans Raseri og Gammelmandsfnysen. Naturligvis blev et nyt Testamente straks gjort til Fordel for Nevøen. Det skulde Campbell fremvise, naar Tiden kom, og saaledes krydse den anden Mands Planer, der efter Onkelens Mening kun gik ud paa at fat i den rige Piges Penge. Kort efter døde Onkelen, og hans Sagfører fremlagde en Genpart af Testamentet til Mabel. Genparten var underskrevet behørigt i Vidners Overværelse, men Originalen var og blev borte.

Nu var Tiden inde, da Campbell skulde træde frem med det andet og senere Testamente og godtgøre sin Ret som Universalarving. Campbell saa Mabel's Lykke og ungdomsfriske, kærlige Øjne. Og han skyndte sig bort, bort fra Huset, og da han ikke kunde skimte det mere, tog han et Dokument op af Lommen og rev det i tusinde bitte Stumper, som han strøede ud for alle Vinde. Det var Testamentet. Saa gik han ud i Verden for at arbejde, for at finde Glemsel for sit første Nederlag.

— Og nu er mit sidste Nederlag kommet! tænkte han.

Men nu var Mabel borte. Havde han endnu baaret sin ulykkelige Kærlighed til hende, vilde han i dette Øjeblik have lykønsket sig til, at hans Fallit, som om to Dage vilde blive behørigt omtalt i Bladene, ikke kom hende for Øje . . . .

Nu skulde hendes Mand altsaa arve al den Rigdom, som med Rette var hans — Rigdom, som han havde givet Afkald paa af Daarskab og Sentimentalitet, og —

Han gabede. Iblandt hendes Efterladenskaber var der Juveler, som han aldrig havde haft Ret til at give bort — Juveler, der havde været hans Moders, som hun havde baaret paa sit Bryst, paa sine Arme og sine Fingre. Da hans Fader gik fallit, var der Juveler blevet givet til hans Onkel som Skadesløsholdelse. Det havde altid været hans Onkels Mening at efterlade ham sin Formue, og disse Juveler var en Del af dem. Det havde været hans Onkels Tanke, da han gjorde Testamente for Mabel, at hun vilde være hans Nevøs Hustru og paa den Maade blive Ejer af Juvelerne. Og nu skulde de blive en Fremmeds — hans Moders Smykker skulde ejes af en Mand, der havde bedaaret den eneste Kvinde, som han nogensinde havde elsket! . . . Mens disse Diamanter kunde frelse ham fra økonomisk Ruin; hvis han stod med dem i Morgen, kunde han endnu staa med løftet Pande og Ruinen afbødes. Kunde der tænkes nogen bedre Brug af hans afdøde Moders Smykker end at de frelste ham fra den Ruin, som var bleven hans Faders Lod?

Dem skulde Mabels Mand arve! Og han skulde høre om hans Fallit, om sin uheldige Rivals Ruin! Mens han selv skulde staa beskæmmet og se sit Rygte, det eneste han havde levet og kæmpet for i alle disse Aar, skændet og ødelagt. Det kunde hans Moders Juveler, hans retmæssige Ejendom afværge! Skulde han gaa hen til Senatoren? Vilde Historien om det ødelagde Testamente blive troet af ham? Vilde han derfor faa Juvelerne?

Han rejste sig fra Stolen og gik op og ned ad Gulvet. Opgive det Liv i Velvære, som han var vant til, og begynde forfra med tomme Hænder . . . . Velvære og Overdaadighed? Hvad havde det at sige overfor ti Aars Ensomhed, overfor stækkede Haab og tilintetgjort Ungdomstro? . . . Nej, Verden skulde ikke se ham som en slagen Mand; han vilde ikke miste Folks Agtelse, han havde ofret nok for at vinde den. Den Mand skulde ikke være rig, mens Falittens Skam i Morgen kom over ham. Han vilde have, hvad hans var; han vilde frelse sin Kredit og sit gode Navn og Rygte. Han havde en moralsk Ret til disse Juveler. De var hans! Her var ingen Tid til Tøven; han maatte have Penge eller Penges Værdi inden næste Dag, eller for stedse bære med sig overalt Tanken om den Mands Ansigt, naar han læste om Morgendagens Fallit.

— Ja, jeg gør det, tænkte han.

I Aften! Det kunde gøres i Aften! Han kendte det gamle Hus, det Sted, Mabel elskede saa højt og hvor hun døde. Han kendte Biblioteket, hvor hans Onkel havde ladet indsætte et Jærnskab i Væggen. Man gik forbi to Vinduer og fandt en Knap mellem det andet og tredje; man trykkede paa Knappen, og Skabets Dør sprang op. Der var en god Vej op til Biblioteket — Biblioteket! Han lo. Det var der, han og Mabel havde saa ofte vekslet ømme Ord om deres unge Kærlighed.

Men hvis nu Mekanismen var forandret! Nej, han vilde ikke tænke paa saadant noget. Nu var den Sag afgjort, og det skulde udføres. Han holdt sig hjemme hele Eftermiddagen. Saa gik han hen paa Banegaarden og tog med Toget. Aldrig havde han følt sig gladere i sit Liv; han havde svært ved at holde sig fra at le himmelhøjt inde i Kupéen. Han ænsede ingen; han tænkte kun paa to Ting —: sin Hævn over Rivalen — og saa paa den Ruin, som uden Diamanterne var uundgaaelig i Morgen . . .

(Sluttes).

Opfindelsernes Konge.

Roman fra det 20de Aarhundrede. Af Frank Stockton. Paa Dansk ved Johannes Magnussen. (Fortsat.)

Nu og da fik de Snestorm; men den varede ikke længe, og i Reglen var Himlen klar.

Den mest misfornøjede Person om Bord var Polakken Rovinski. Han var lænket til Gulvet i Lasten og kunde ikke se noget og ikke faa noget at vide. Samuel havde forklaret Kaptejn Hubbell, hvad han var for en Mand, og hvad han rimeligvis havde i Sinde, og Kaptejnen havde saa givet Block en ordentlig Irettesættelse, fordi han ikke havde sagt ham det før.

„Hvad skal vi nu gøre med den Fyr?" sagde Kaptejnen. „Nu da jeg ved, hvad denne Polak er for en Slags Karl, vilde jeg ønske, at vi havde ladet ham blive der nede ved Polen."

„Det tænkte jeg paa i Begyndelsen", sagde Samuel; „men jeg er dog glad over, at vi ikke gjorde det, det vilde da have været afskyeligt at tænke sig den nederdrægtige Karl baske omkring dér ved vor dejlige Pol!"

Man var nu endelig rede til at lægge den store Bøje for Anker og skred til Udførelsen af denne vigtige Gerning, da de allesammen blev alarmerede ved et Udbrud fra Marcy.

„Halløj!" raabte han, „hvad er det? — er det et Skib?"

„Hvor?" spurgte Kaptejnen.

„Mod Syd!" svarede Marcy, og straks saa de allesammen ud i forskellige Retninger; men Marcy viste dem en sort Plet paa Oceanet; den var øjensynlig omtrent to Mil derfra. Kaptejn Hubbell rettede sin Kikkert imod den og udstødte et højt Raab:

„Det er en Hval! Der er Hvaler her i Polarhavet!"

„Jeg syntes, De sagde, at Hvalerne var udryddede!" udbrød Samuel.

„Det gjorde jeg ogsaa", svarede Kaptejnen, „og det er de ogsaa i alle kristelige Have. Hvem skulde nogen Sinde have troet, at vi skulde finde Hvaler her?"

Sarah blev saa forskrækket ved Tanken om Hvalen, at hun straks skyndte sig nedenunder med en ubestemt Følelse, at hun vilde tage sit Tøj paa og gaa; men da hun snart kom paa det Rene med, at hun ikke kunde, satte hun sig ned paa en Stol kastede et Sjal over Hovedet og ventede paa det frygtelige Sammenstød.

„Heldigvis er Hvaler bløde!" sagde hun atter og atter til sig selv.

Ingen tænkte paa Bøjen nu, alle stirrede de paa Hvalen, og de blev snart enige om, at den kom nærmere og nærmere. En Gang hævede den Hovedet, som om den vilde iagttage den løjerlige Genstand, der viste sig i disse Have. Saa hævede den pludselig sin Hale op af Vandet og forsvandt.

„Det er en rigtig Hval!" udbrød Kaptejn Hubbell. „Der er Hvaler i dette Hav! Lad os nu blive færdige med denne Bøje og saa gaa paa Hvaljagt!"

En Kæde, der ikke var meget tung, men umaadelig stærk, blev forbundet med et ejendommelig Slags Anker, der var lavet af Jærn, meget stort og tungt og formet omtrent som en Blæksprutte med mange Arme, som kunde gribe fat i Grunden, hvis nogen ydre Kraft skulde søge at fjerne Ankeret. Dette blev med mægtige Kraner hejset op paa Dækket, og da alt var klart, blev Bøjen, paa hvilken man havde graveret Datoen, firet ned i Vandet. Saa blev det store Anker kastet ud saa nær ved Polen som muligt.

Det pludselige Kast fik Bøjen til at dukke langt ned i Havet, som om den skulde gaa til Bunds; men et Øjeblik efter steg den op igen, og den svømmede nu stolt paa Polarhavets Overflade.

Saa raabte de igen Hurra, og Madam Block, som var kommet op paa Dækket, efter at de havde overbevist hende om, at Hvalen var forsvunden, vendte sig om til sin Mand og bemærkede: „Er der nu Spor af Grund til, at vi ikke skulde dreje lige om og sejle hjem igen? Nu har vi jo ikke mere at gøre her".

Men før hendes Mand kunde svare, udbrød Kaptejn Hubbell begejstret: „Kammerater, vi har opdaget Nordpolen og lagt Bøjen for Anker, lad os nu gaa paa Jagt efter Hvaler! Det er 30 Aar siden, at jeg har set noget af den Slags, og jeg har aldrig anet, at jeg skulde komme paa Hvalfangst".

De andre havde ikke megen Interesse for det, men efter at man havde raadført sig med Hr. Clewe og Fru Raleigh i Sardis, blev man enig om, at man paa ingen Maade skulde forlade Polarhavet, før man havde undersøgt det saa grundigt, som Omstændighederne tillod.

XIV. KAPITEL.

Det tomme Rum i Jorden.

Clewe og Margaret havde med den største Spænding fulgt Nordpolsfarerne paa deres Rejse og, som de daglig modtog lange Meldinger om; men nu var der jo foreløbig Ro, idet Gibbs var optaget af at gøre Forsøg og Iagttagelser, hvis Resultater senere omhyggeligt vilde blive meddelte.

Roland Clewe følte, hvor vigtigt det var, at Polarhavet blev grundig undersøgt, og han raadede Folkene om Bord til ikke at forsøge at vende tilbage, før Resultatet

af deres Arbejde var saa fuldstændigt som muligt. Selv om den arktiske Nat skulde overrumple dem, før de forlod Polarhavet, kunde det jo ikke hindre, at de vendte tilbage paa samme Maade, som de var kommet derop, da de jo var tilstrækkelig forsynede med Midler til at frembringe kunstigt Lys. Roland og Margaret var derfor ikke saa meget optagne af Nordpolsrejsen, men helligede sig til deres Arbejde hjemme.

Da Clewe med sin artesiske Straale var trængt saa langt ned i Jorden, som Lyskraften tillod ham, benyttede han alle de Instrumenter, der fandtes i hans Fabriker, til at forøge Lysmassen, som han haabede vilde afsløre Jordens Indre for ham.

Han ofrede en stor Del Tid paa at ordne et Spejlsystem, ved hvilket han haabede at kunne se ned i den artesiske Straales Lyscylinder uden at udsætte nogen Del af Iagttagerens Legeme for at komme indenfor Straalens Grænser. Han havde især gjort dette for at hindre, at Margaret fik en saadan Skræk, som han selv havde faaet, da han saa en Mand, hvis halve Legeme var fuldstændig usynlig, medens den anden Halvdel var ganske gennemsigtig for Iagttagerens Øje. Men han var ikke tilfreds med sit Resultat.

Derfor opgav han sin Plan med Spejlene og besluttede at indvie Margaret i sin Fortrolighed og forklare hende, hvorfor de ikke kunde staa der sammen og følge den artesiske Straale paa dens Vej. Hun skændte paa ham, fordi han ikke havde fortalt det straks, og der blev rejst en Skærm rundt om Straalekredsen, saa den, der stod indenfor, let kunde tale og raadføre sig med dem, der var udenfor, uden at blive set af dem.

Dette Arbejde med „Lysboreren", som Clewe nu kaldte sit Instrument, var af aller største Interesse. Efter at Straalen var bleven sat i Virksomhed, kunde Margaret og Roland næppe løsrive sig, saa de fik Tid nok til at spise og sove, og adskillige Folk paa Fabriken fik nu Tilladelse til at være Vidne til dette vidunderlige Arbejde. Lyscylinderen gik dybere og dybere ned; den var kommen langt nedenfor de kendte geologiske Lag og havde naaet Dybder, som Clewe kun kunde danne sig en Forestilling om ved Sammenligninger og Teorier. Det tilsyneladende Hul strakte sig saa langt ind, at man ikke længere kunde se Bunden med ubevæbnet Øje, og at Lysskivens Størrelse tog hurtigt af paa Grund af Perspektivet. Men denne Vanskelighed blev let overvunden ved Hjælp af de Kikkerter, som Clewe havde skaffet til Veje. Han var sikker paa, at det var umuligt, at hans Lys kunde trænge saa langt ned, at han ikke kunde følge det med sine Kikkerter.

Det var en vidunderlig og højtidelig Fornemmelse for dem, som stod der med Kikkerten i Haanden og stirrede ned i den artesiske Straales Spor. Langt, langt nede saa de den oplyste Skive, som viste dem det Lag til hvilket Lyset var naaet. Og dog kunde de ikke se den Kikkert, som de holdt i Haanden, de kunde ikke se deres egne Hænder, de vidste, at deres Hoveder og Skuldre var usynlige. Alle Iagttagerne undtagen Clewe holdt sig godt tilbage fra Randen af det frygtelige Lyshul, som de saa ned i. En Gang da Vægten af den Kikkert, som Margaret holdt i Haanden, havde faaet hende til uvilkaarlig at gøre et Skridt fremad, udstødte hun et frygteligt Skrig, thi hun var sikker paa, at hun var ved at falde ned i Jordens Indre. Clewe, som altid stod i Nærheden med Haanden paa Vægtstangen, lukkede straks for Lyset, og skønt Margaret saaledes blev overbevist om, at hun stod paa ganske almindelig Jord, kom hun straks frem bag Skærmen, og det varede nogen Tid før hun kunde komme sig af sin Nerverystelse.

Clewe selv havde stor Fornøjelse af at gøre Forsøg med den artesiske Straale. Han opdagede f. Eks., at naar han stod og stirrede ned i det store Lyshul, saa kunde han se lige saa godt ned i det med lukkede Øjne som med aabne, idet Lyset, der gik gennem hans Hoved, gjorde hans Øjenlaag usynlige. Han stod midt i Lyskredsen og saa ned gennem sig selv.

Han vidste godt, at denne Anvendelse af Lyset vilde være til den største Nytte for Lægevidenskaben. Man kunde undersøge det Indre af en Patients Legeme lige saa godt som det Ydre, og en Kirurg vilde kunne dissikere et levende Væsen lige saa godt som et Lig. Men han ønskede ikke foreløbig at offentliggøre sin Opdagelse til Fordel for Lægerne. Han vilde saa vidt mulig udforske Jordens Indre, og denne vigtige Undersøgelse vilde han ikke for Øjeblikket hindre ved at tænke paa nogen anden Anvendelse af den artesiske Straale.

Vi vil ikke i alle Enkeltheder følge denne Straale paa de forskellige Trin paa dens underjordiske Vej. Undertiden viste den Lag, der var farvede røde, gule eller grønne af Malm, undertiden saas der en glitrende Lysskive, der frembragtes ved Lysets Virkning paa en Vandmasse; saa gik den videre Time efter Time, ned, ned i de evige Klipper.

Da den artesiske Straale begyndte at arbejde sig gennem Klipperne, fik Margaret mindre Interesse for at iagttage den paa dens Vej; thi nu saa man intet andet end Sten og atter Sten. Iagttagelsen blev mere og mere vanskelig, selv for Roland Clewe, og til sidst blev han nødt til at sætte en stor Kikkert op paa et Stativ og at klatre op ad en Stige for at kunne bruge den.

En Morgen kom han hjem til Margaret og meldte hende med funklende Øjne, at hans Straale nu var naaet længere ned i Jorden end noget Menneske nogen Sinde havde kunnet.

„Hvad har Du fundet?" spurgte hun spændt.

„Klipper, ikke andet end Klipper", svarede han. „Vor lille Stat hviler paa en fast Grundvold", og saa vendte han tilbage til sin Post, paa hvilken han stadig blev til Trods for det ensformige Arbejde.

(Forts.)

UGENS REVUE.

To Oldinge.

„En gammel Feltpræst", alias Provst *E. Høyer-Møller*, fylder den 28. April 80 Aar. Han er født i Skive, Søn af den som kirkelig Forfatter højt ansete Provst Jens Møller, blev Student fra Viborg 1836 og teologisk Kandidat med en stor Karakter 1842. Efter derpaa i nogle Aar at have opholdt sig som Kapellan hos sin Fader, blev han Aaret 1850 af daværende Minister Madvig tagen til Feltpræst og et Par Maaneder efter udnævnt til Feltprovst. I denne Stilling færdedes han med Oberst Helgesen under Frederiksstads Belejring og Bombardement og fandt rig Lejlighed til at lægge for Dagen baade store Evner som Sjælesørger og betydeligt personligt Mod under Udførelsen af sit farefulde Kald. Efter Krigen vedblev han, skønt hans Løn blev inddragen, at virke mellem de Soldater, som foreløbig blev liggende i de tysktalende Distrikter, og efter en haard Kamp med Krigsminister Hansen, satte Madvig igennem, at hele Strækningen mellem Frederiksort-Tønningen og Rendsborg-Slesvig — ialt 14 Kirker — blev overdraget til hans gejstlige Omsorg. Fra 1861 var han Sognepræst i Nordborg paa Als, indtil han ved Krigens Udbrud atter blev konstitueret som Feltprovst og derfor afsat fra sit Sogneembede af de tyske Magthavere. Siden har han virket som Præst og Provst her i Kongeriget, har en kortere Tid deltaget i det politiske Liv som Folketingsmand for Kerteminde og udfoldet en betydelig Forfattervirksomhed, dels kirkelig (bl. a. har han fortsat og paany udgivet sin Faders Haandbog for Præster) dels belletristisk (saal. „Tre af mine Venner", „Ellen", „Overlægen"), hvilke alle ere udgivne i flere Oplag og have gjort hans Pseudonym; „En gammel Feltpræst" kendt og skattet i vide Kredse baade Nord og Syd for Grænsen. I „Livs- og Krigserindringer" samt i den i 1896 udkomne Bog „Den gamle Præstegaard" har han nedlagt en Del af sit lange, bevægede Livs Erindringer og Erfaringer. I de senere Aar har han levet stille og tilbagetrukken i Randers, dog stedse med Opmærksomhed følgende alle Begivenheder og Strømninger i vort Folk, som bor Syd for Kongeaaen. 1856 blev han R. af Dbg., 1864 Dbm.

Provst Høyer-Møller.

Den 102-aarige *Claus Hansen* i Sakskøbing, der sikkert er det ældste Menneske i Landet for Tiden, glæder sig ved et saa godt Velbefindende, at han stadig gaar sin Spadseretur, ligesom han ogsaa paa Valgdagen den 5. April indfandt sig og stemte, medens han ledsagede sin gamle, noget svagelige Svigersøn. — Et sligt Tilfælde tør vel betragtes som enestaaende.

Claus Hansen, der er født paa Vestlolland den 11. Juli 1796, gik i sin Barndom i Skole i en af den store Statsminister, Grev Chr. Reventlows fortrinlige Skoler, hvorfor han saaledes hele sit Liv har staaet paa et mere fremmeligt Standpunkt end de fleste af sine Standsfæller; han levede den største Del af sit Liv som Daglejer i Sakskøbing og opdrog under strængt Arbejde en stor Børneflok; efter at han var avanceret til at hedde „gamle Claus", var han i en Menneskealder Postbud mellem Sakskøbing og Orebygaard; i de senere Aar har han dog indskrænket sig til kortere Ture. At faa en Passiar med „gamle Claus" om Krigene 1801 og 1807 er meget interessant; hans højeste Ønske er forøvrigt at opleve 1901 for at kunne sige, at han har levet i tre Aarhundreder.

Claus Hansen.

Tre Dødsfald.

Forhenværende Borgmester *C. D. A. Brücker* er død i en Alder af 81 Aar. Den gamle, i høj Grad frisindede Mand henlevede sine sidste Aar i København, hvor han tog livlig Del i den politiske Bevægelse (saaledes var han ved det sidste Folketingsvalg Stiller for en af Oppositionens Kandidater) og i særlig Grad interesserede han sig for Fredsbevægelsen. I Aarene 1856—1887 beklædte han Stillingen som Borgmester og Byfoged i Nakskov.

Borgmester Brücker.

Kunstmaler *Ole Pedersen* er død kun 42 Aar gammel. Efter en bevæget Ungdom — Kunstneren var saaledes snart Smedesvend, snart Fyrbøder, snart Landpost-

Kunstmaler Pedersen.

bud — slog hans maleriske Begavelse igennem, 30 Aar gl. kom han ind paa Kunstakademiet. Her viste han stor Flid og Udholdenhed, og efter tre Aars Forløb fik han Adgangsbeviset som Maler. Siden den Tid har han næsten hvert Aar udstillet paa Charlottenborg, næsten altid Dyremalerier, fint, kønt og stemningsfuldt behandlede, men uden større Originalitet. Paa Galleriet findes et Billede af ham: *Faarefold,* som han havde udstillet i 1889.

Generalløjtnant *Carl Tvermoes,* fra 1891 kommanderende General i I. G. K. Distrikt, er forleden afgaaet ved Døden, 68 Aar gammel. Hans militære Avancement skete med en Hurtighed, som man nutildags intet Sidestykke finder til; allerede i Tyveaarsalderen var han Premierløjtnant og Ridder af Dannebrog, i Fyrretyveaarsalderen (1870) Oberst, i 1885 Generalmajor, og i 1891 kom han til at beklæde den højeste militære Stilling i Landet, og flyttede ind i Kastellet.

General Tvermoes.

I 1872 blev han Folkethingsmand for Københavns tredje Kreds, og holdt Kredsen til 1890.

Den Afdøde var en alvorlig og klog Officer, pligttro, stræng og tavs, ganske uden Pral; et klart, nøgtern Hoved, fjærnt fra alle Fraser, al forloren Sentimentalitet.

Fra Provinserne.

Postmester *J. F. Hansen,* er født 1842; han har tjent i Postvæsenets forskellige Grene, som Ekspedient paa Ruten Korsør-Kiel, derefter i de ambulante Bureauer (i Jærnbanetogene), senere Postkontrollør i Korsør, og i de sidste 9 Aar har han været Postmester i Køge, hvilken Stilling den dygtige og elskværdige Embedsmand nu forlader, for at overtage Randers Postmesterembede, et af de største i Landet.

Postmester Hansen.

Postmester *A. F. Nielsen,* født 1844, var i 18 Aar Ekspedient ved Jærnbanepostkontorerne, blev derefter Postmester i Rudkøbing, og er nu efter 9 Aars Forløb avanceret til det større Embede, som Postmester i Ringsted. Han er en saare besindig og dygtig Mand, velset af Publikum og afholdt i den Etat, hvori han virker. Det lille Hefte „Naar gaar Toget", som midt i 80'erne gik af som varmt Brød, var han Fader til.

Postmester Nielsen.

Forfatteren
L. Mylius-Erichsen.

Det er i Grunden værd at lægge Mærke til, at vore yngre Forfattere i stedse tiltagende Grad rekrutteres udefra og nedefra, fra Landet og Provinsbyerne og fra de ikke-akademiske Lag; tidligere kom de overvejende fra Præstegaardene og Embedsmandshjemmene. Det er et Maal for, hvor megen sund og frodig Dannelse der er trængt ud i Folket.

Den unge Forfatter *Mylius-Erichsen,* hvis to Akts Skuespil „Tatere" forleden opførtes ved Folketeatrets 2. Abonnementsforestilling, hører til disse nye Mænd. Han er født i Ringkøbing, hvor hans Fader er Politibetjent, og han har levet sin meste Tid i denne By og ude mellem Holmslands Klitter.

Vestjydsk er hans Natur som hans Digtning. Vestjydsk — det vil sige aaben og bred, ærlig og tung, vejrbidt og haandfast. Hans Digte, af hvilke de fleste har været offentliggjorte i „Illustreret Tidende", er haarde og lidet melodiøse, der er en egen dump Rytme i dem som i Bølgebraad.

Lyriken er dog ikke hans egentlige Felt, han er Fortæller, Novellist. Novellen, den sjældneste Kunstform i dansk Digtning, vil sikkert blive hans; i den har han ogsaa foreløbig givet sit bedste. Med „Tatere" forsøgte han sig i den dramatiske Kunst og med afgjort Held. Stykket aabenbarede et djærvt, personligt Talent og en lykkelig Evne til at se og samle; men ogsaa dette Blik er mere en Fortællers end en Dramatikers.

L. Mylius-Erichsen.

Mylius-Erichsen hører til vore yngste Forfattere, hans Evner har netop slaaet Rod. Men med den Fremdrift og Udholdenhed, som er den vestjydske Natur egen, vil de snart gro op i al deres rige, sikre Ubetvingelighed.

En Fugleven.

Vi bringer i Dag et Billede af den norske Gaardbruger *Thomas Jensen,* Ejer af den smukke Gaard Hofstad i Asker, hvor der drives et Mønsterbrug af Have-Vækster og Frugtavl i stor Maalestok. Hr. Jensen er desuden en for Naturhistorien varmt interesseret Mand, som i en Aarrække har anstillet Undersøgelser om Dyrelivet i hans Egn; flere af hans Iagttagelser fra Fugleverdenen har han meddelt i norsk Jæger- og Fiskerforenings Tidsskrift.

Han har desuden været en varm Ven af Universitetets zoologiske Museum, og i Aarenes Løb har dette modtaget en Række værdifulde Bidrag fra ham, blandt andet en for Norges Fauna helt ny Fugleart, Høgesangeren, (*Sylvia nisoria*), som hans Kat en Gang kom trækkende med fra Haven.

Det Billede af Thomas Jensen, som vi i Dag fremstille for vore Læsere, er noget næsten enestaaende. Paa hans Gaardsplads strør han ud Foder og Frø for Himlens Fugle, alt efter de forskellige Arters Smag, og han forstaar at vinde disses Erkendtlighed for sin Velvilje. I Vinter fik han jevnlig Besøg af flere Flokke af den lille Graasidsk (*Fringilla linaria*), en Art, der klækker i Birkeskovene paa Fjeldene, men kommer ned til Lavlandene i Træktiderne om Vinteren. Han fik disse saa tamme, at de sværmede om ham som en Myggesværm, hvor han gik; de satte sig paa hans fremrakte Haand, og han kunde bære dem omkring med sig, helt ind ad Døren. Da dette Samliv havde varet en Uges Tid, indfandt en Spurvehøg sig paa Pladsen, splittede Flok-

Gaardbruger Jensen.

ken, kom igen daglig, hentede sig hver Gang en Fugl, og det varede ikke længe, inden hele Flokken var forsvunden.

C.

En teleskopisk Komet

blev opdaget af *Perrine* paa Lickobservatoriet d. 19. Marts i den vestlige Del af Stjernebilledet „Pegasus" en halv Snes Grader fra „Delfinen". Kometen er senere observeret i København, Hamborg, Wien o. fl. St. Kometen vandrer mod Nordøst mellem Svanen og den store Firkant i Pegasus med Retning omtrent op efter Cassiopeja.

Nedenstaaende lille Efemeride vil kunne lette Opsøgelsen i Kikkert.

Enhed for Lysstyrken er den, som Kometen udviste ved Opdagelsen, da dens tydelige Kærne skinnede som en Stjerne af 7de Størrelse. Tabellen viser altsaa, at Kometen bliver svagere. Dens Ho-

Pilen betegner Kometens Vej blandt Stjernerne.

ved har 2 Bueminutter i Gennemsnit, og Halen er en Grad lang.

Torvald Køhl.

	Rektascension.	Nordlig Deklination.	Lysstyrke.
April 1	332° 13'	29° 25'	0,97
„ 3	334 23	31 21	
„ 5	336 36	33 14	
„ 7	338 53	25 4	0,89

Prins Christians Billede.

I Dagene omkring den 1. Juli vil den almindelige Udlevering af „Hver 8. Dag"s store farvetrykte Billede af Hs. k. H. Prins Kristian finde Sted. Abonnenterne vil af de udstillede Prøvebilleder kunne faa et Indtryk af Billedets Værd, og de bedes ved næste Kvartalsskifte at indsende de behørige Abonnementskvitteringer. Derefter vil de straks faa Billedet tilsendt.

Alle de indsendte Abonnementskvitteringer opbevares af Redaktionen. Alle Abonnenter vil saaledes faa Billedet tilstillet samtidig.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 30.

At andet og det sidste Led
kan være godt, naar man er ung
og Ejer af en spækket Pung,
det har sin Rigtighed.
At andet og det sidste Led
endogsaa er Nødvendighed
for svage Folk, der ej kan gaa
alene, maa enhver forstaa.
Besvar mig blot de trende Dele;
ti derpaa just beror det Hele,
naar du har nævnet mig det første lille Led
en saadan ærlig Mand
med Hjerte og Forstand
skal søges? Nævn mig dette Led,
og jeg skal sige Dig i al Oprigtighed
med hvilken Lethed Du vil raade
den vanskelige Gaade.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *1. Maj 1898* under Adr.: **„Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger. Se iøvrigt Betingelserne i „Hver 8. Dag"s Nr. 22.

Løsningen paa Præmiegaade Nr. 28 var

Underslæb.

Ialt indkom 3840 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie: *P. Jensen*, Hillerød. 2. Præmie: *Fru Ellen Petersen*, Grenaa.

MINISTERIELLE ORDENSDEKORATIONER.

Under den 8. April har Hs. Maj. Kongen allernaadigst o. s. v.

Hs. kgl. Højhed Prins Christian.

Alle Danskes og mange Udlændinges Øjne er i disse Dage rettede paa Prins *Christian* af Danmark i Anledning af Hs. kgl. Højheds Bryllup med Hertuginde *Alexandrine* Augusta af Mecklenburg-Schwerin. Det vil derfor sikkert nok kunne interessere vore Læsere at høre lidt om den populære Prins' og vordende danske Konges Barndom, Opvæxt, Uddannelse og personlige Egenskaber, paa Grundlag af Oplysninger, indhentede hos Mænd, der længe og stadig har staaet Prinsen nær.

Prins Christian, der som bekjendt er født den 26. September 1870, har ligesom Kronprinsparrets andre Børn, faaet en Opdragelse, der nærmest tør betegnes som stræng, forsaavidt som der kun er blevet levnet lidt Tid til Fornøjelser og har været lagt megen Vægt paa Undervisning og anden aandelig Udvikling.

Prins Christian af Danmark.

Under Opvæksten holdt Prins *Christian* og hans 2 Aar yngre Broder, Prins *Carl* altid sammen og veg nødig fra hinandens Side. Derfor var det ogsaa Prins Christian en stor Sorg, da Prins Carl maatte forlade ham for som Lærling at gaa til Søs.

Kronprinsesse *Louises* Indflydelse paa Sønnens Opdragelse kan blandt andet spores i religiøs Henseende. Moderen lod ham som Barn ofte læse i sit Testamente og gik, saa ofte hun kunde, til ham paa hans Værelse for at høre ham fremsige sin Aftenbøn.

Kronprinsen søgte, ligefra Sønnen var ganske lille, at indprænte ham sine fortræffelige Grundsætninger om Pligt og Ansvar og gav ham ikke sjældent kun Lov til at deltage i en eller anden Fornøjelse paa den udtrykkelige Betingelse, at det ikke under nogen Omstændigheder maatte gaa ud over Arbejdet den næste Dag. Men trods de strænge Principer, hvorefter Opdragelsen foretoges, var Prins Christian en glad og livlig Dreng. Han og Broderen Prins Carl legede Soldater, saa det var en Lyst at se, og Dagens store Begivenhed var de 5 à 10 Minutter, hvor Skoletimerne maatte afbrydes, fordi Vagtparaden trak op nede under Undervisningslokalets Vinduer, der vendte ud imod Amalienborg Plads. Lige op til 15—16 Aars Alderen nærede Prins Christian en betydelig Forkjærlighed for alt Militærvæsen; senere fik ogsaa andre, mere civile Interesser Raaderum i hans Hjærte.

Naturligvis var for de smaa Prinser Aarets bedste Tid de Sommermaaneder, de tilbragte hos Forældrene paa Charlottenlund Slot eller, naar Kronprinsparret var bortrejst, paa Bernstorff un-

der Bedsteforældrenes Opsyn og Varetægt. Men størst var Glæden dog maaske, naar der flyttedes til Fredensborg, hvor der kunde blive Anledning til at lege med de smaa Fætre og Kusiner; thi til daglig Brug savnede Prinsen ofte jævnaldrende Legekammerater. Endnu den Dag i Dag mindes Prins Christian med stor Fornøjelse de morsomme Dage, han har tilbragt paa Fredensborg, hvor han rigtig kunde følge sin Lyst til lange Rideture, — han er, som det jo ligger til Familjen, en udmærket og dristig Rytter; her roede han sammen med sine Fætre Czaren rundt paa Esrom Sø, og her deltog han i smaa improviserede Kaproninger med de jævnaldrende fyrstelige Slægtninge.

For at vise, hvor stærkt Prinsens og hans Søskendes Tid i Barneaarene var optagen af egentlig Undervisning, hidsætte vi her Programmet for en ganske almindelig Hverdag i det kronprinselige Palæ paa Amalienborg.

Prinsen stod op Kl. 7 Morgen, gik saa, endnu før han havde nydt noget, i alt Slags Vejr en Tur paa Langelinje, fik efter Hjemkomsten sin Morgenmad, havde Skoletimer fra Kl. 9 til 1, deltog da i Forældrenes Frokost, havde atter Time fra 2 til 3, spaserede saa igen en længere Tur eller aflagde Besøg paa Musæer, i Institutioner osv., læste Lektier fra Kl. 4 à $4^1/_2$, indtil Taflets Tid var kommet, læste paa ny Lektier og gik til Sengs tidlig, i mange Aar allerede Kl. 9 Aften.

Man vil se, at det har været en vel og sundt anvendt Dag. Det fortjener at bemærkes, at medens Kronprinsparret altid har holdt sine Børn saa længe som muligt ude fra Deltagelse i det egentlige Selskabsliv og kun ladet dem komme til forholdsvis faa Fornøjelser (en Gang imellem et Theaterbesøg o. lign.), har det anset det for rettest straks, fra de var ganske smaa, at give dem Adgang til Taflerne, idet man derved ønskede at vænne dem tidlig til at omgaas og tale med mange forskjellige Mennesker. Herfra hidrører det, at Prins Christian nu i ganske særlig Grad har let ved at bevæge sig utvungent og naturligt imellem Befolkningens baade højere og lavere Lag, — en Ævne, der i vor Tid ikke noksom kan paaskjønnes hos en vordende Regent.

Prinsens Opdragelse og hans Undervisning i de almindelige Skolefag, der i 1881 paabegyndtes af Cand. *Paulli,* skred frem efter en ganske bestemt Methode under Ledelse af Cand. philol. *Vaupell,* og det Arbejde, der præsteredes i Løbet af et Aar, svarede til et Klassepensum i en almindelig god Skole. Foruden Cand. Vaupell havde Prins Christian en Række Faglærere, nemlig Kaptajn *Galster* — hvem Prinsen satte særlig Pris paa — i Mathematik, Professor *P. Hansen* i Dansk, Kapt. *E. Marcussen* i Fransk, Cand. *Krøyer* i Engelsk, nuv. Trafikinspektør *Stockfleth* i Fysik, Dr. *O. G. Petersen* i Naturhistorie, nu afd. Skoledirektør *Bache* i Historie m. fl. Fra Prinsen var 12 Aar gammel underviste desuden kgl. Konfessionarius *Paulli* ham i Religion, ligesom han senere konfirmerede ham.

Hvert Aar afholdtes der i Palæet Examen, ved hvilken skiftevis Rektorerne *Bloch, Bergmann* og *Berg* fungerede som Censorer, og hvortil der altid var indbudt forskellige Herrer. Som bekjendt absolverede Prinsen i 1889 Studentereksamen ved Metropolitanskolen og blev saaledes akademisk Borger; som saadan har han indmeldt sig i Studenterforeningen, hvor han, saa ofte han deltager i Fester og Sold, stadig pointerer, at han, den *danske Prins,* er *dansk Student,* og vinder alle ved sin fornøjelige og kammeratlige Optræden.

— Ved Siden af de boglige Sysler omfattede Prins Christian al Slags Legemsøvelse med stor Interesse. Vi har allerede sagt, at han var — og er — en ypperlig Rytter; vi kunne tilføje, at han holdt særlig meget af at gjøre Gymnastik, og at han under Udøvelsen af denne Idræt udfoldede en vedholdende, sejg Energi, der er typisk for ham.

Med faa Ord kan man karakterisere Prins Christian i Barndommen og under Opvæksten som en sjælden brav og god Dreng, ærlig og aaben, livlig og glad, et fuldblods Gemytmenneske.

— Da Prinsen var 13 Aar gammel, ledsagede han sine Forældre paa en stor Udenlandsrejse, den første, han foretog. Rejsen gik ad Rhinen til Paris, langs Rivieraen til Italien, derfra til Grækenland, hvor den kronprinselige Familje fejrede Julen 83 hos Kong *Georg* og ialt blev 3—4 Maaneder. Hjemrejsen fandt Sted over Venedig, Wien og derfra direkte til Kjøbenhavn. Denne store Rejse har naturligvis udvidet den lille Prins' Horisont paa mange Maader, selv om han f. Eks. morede sig bedre over Regimentsmusiken paa Paris' Gader end over „Wilhelm Tell", som han hørte fra Præsidentens Loge i den store Opera, og fandt mere Behag i Palais-Royals Butiker end i Louvres Mesterværker.

Prinsens ydre militære Løbebane er i Korthed følgende:

Den 26. September 1888 udnævntes han til Sekondløjtnant; fra den 5. Maj 1889 til Oktober s. A. forrettede han Tjeneste som de andre Rekrutter ved Livgardens Linjebataillon, hvor han blev ansat og siden altid har staaet i Nummer ved 1. Kompagni. Derefter var han indtil Marts 1891 Elev i Officersskolens næstældste Klasse og var derpaa Sommeren over tjenestgjørende ved Livgardens Rekrutskole, til han den 28. Oktober s. A. udnævntes til Premierløjtnant.

Fra den 31. Oktober 1891 til den 24. Maj 92 gjennemgik Prinsen Rytteriets Sekondløjtnant-, Sergent- og Korporalskole i Randers, var saa

en kort Tid ved Livgarden og forrettede endelig Officerstjeneste ved 3. Dragonregiment i Aarhus fra den 15. Juni til den 17. Oktober 92, hvorefter Prinsen gik tilbage til Tjenesten ved Livgarden.

I Sommeren 1895 gjennemgik Prinsen et Pionerkursus ved Ingeniørregimentet, efter at han i 1893 paa ny havde gjort Officerstjeneste ved Livgardens Rekrutskole og i Vinteren 1893—94 havde været Lærer ved Livgardens Sergent- og Befalingsmandselevskole. I Efteraaret 1895 gjorde Prinsen Officerstjeneste ved Livgarden under Kantonnementsøvelserne paa Sjælland, og i Høsten 1896 overværede Hs. kgl. Højhed samme Øvelser i Jylland.

Det gjør altid et godt Indtryk hos de Smaa i Samfundet, det vækker baade Respekt og Sympati, naar den, der er højere af Byrd og derfor *kunde* stilles gunstigere, underkastes de samme Vilkaar som alle andre i det fælles Arbejde.

Og dette har altid været Tilfældet med Prins Christian. Ligefra han som Sekondløjtnant traadte ind i Hæren for snart 10 Aar siden, har han forrettet den ham tilkommende Tjeneste som en hver anden Officer, og han har opfyldt sine militære Pligter med en Iver og Interesse, der tør kaldes mønsterværdig. Medens han, skjønt Løjtnant, gjorde Tjeneste som Menig ved Livgardens Linjebataillons 1. Kompagni, har han staaet paa Post paa Amalienborg, indenfor hvis Porte hans høje Slægt færdedes, og flere Gange er det faldet i hans Lod som Officer at trække op med Vagtparaden, hvilket, som mange maaske endnu mindes, i sin Tid var et af Kjøbenhavnerne stærkt gouteret Skuespil. — Med den Interesse for Gymnastik, Prinsen nærer, og den Dygtighed, han besidder i Legemsøvelser, er det ganske naturligt, at han ogsaa stadig har deltaget i sine Officerskammeraters private Gymnastikkursus og ved denne Lejlighed har forstaaet at hævde sig en smuk Plads imellem dem. — Det vil efter dette ikke forbavse nogen at høre, at Prins Christian er usædvanlig afholdt af alle Hærens Officerer, der have levet og arbejdet sammen med ham eller blot mere flygtig ere komne i Berøring med ham. Hans muntre, jævne Optræden overfor dem, hans store personlige Elskværdighed, der ganske lader En glemme, at man staar overfor Danmarks vordende Konge, og gjør kort Proces med alle Skrabud, har bragt ham i det lykkelige Forhold til hans Omgivelser i Officersstanden, at de for ham ere blevne virkelige Kammerater og gode Venner. Og ved enhver Lejlighed har Prinsen ikke alene udtalt, men ogsaa i Gjerning vist, at han holder Kammeratskabets Fane højt og ansér sig selv for en slet og ret Officer som de andre i den danske Armée.

Prinsesse Alexandrine af Danmark.

At de Officerer, med hvilke han har virket sammen, bevarer lutter gode Minder om Hs. kgl. Højhed og gjerne have villet vise ham deres Taknemlighed derfor, fremgaar bl. a. deraf, at samtlige Hærens Premierløjtnanter midt i Marts ved en Deputation overrakte Prinsen en pragtfuld Æressabel i Anledning af, at han ved sin Udnævnelse til Kaptajn traadte ud af deres Rækker.

Men ikke alene i Officersstanden er Prins Christian saare afholdt; ogsaa blandt det menige Mandskab kan han glæde sig ved almindelig og varm Sympati, og det af den ganske simple Grund, at han ofte giver det Beviser paa sin Interesse for det. Saaledes glemmer Prinsen aldrig ved Juletid at traktere de Menige, der staa under ham, med et lille Gilde hos Marketenderen, og naturligvis faar Prinsen til Tak for sin elskværdige Omtanke et Leve og Hurraraab af de glade Jenser.

Ingen anden dansk Prins har i de senere Aar færdedes saa meget mellem Befolkningen Landet over som Prins Christian. Vi have set, at han har opholdt sig i flere Provinsbyer for at

Prins Christian ved Sorgenfri Slot.

gjøre Tjeneste eller uddanne sig paa det militære Omraade, og en bekjendt Sag er det, at Hs. kgl. Højhed overalt har taget ivrig Del i det stedlige Selskabsliv. Han er kommen meget sammen med ikke blot sine Officerskammerater, men ogsaa andre, og alle har han vundet ved sin naturlige Optræden og sit muntre, elskværdige Væsen. Som et særlig lysende Minde vil det staa for mange, da Prinsen deltog i Kantonnementsøvelserne i Jylland i 1896, ved hvilken Lejlighed han overalt blev overordentlig stærkt feteret og gjorde sig usædvanlig populær.

Paa Kjøbenhavns Gader og i Byens Omegn er Prins Christian kjendt af ethvert Barn. Man har set ham saa ofte spasere, ride eller cykle, at hans Tilsynekomst snart ikke mere er en Begivenhed. Og Prinsen paa sin Side føler sig ikke fremmed blandt Hovedstadens Befolkning, hos hvilken han maa have Indtrykket af, at han er meget afholdt.

Ogsaa Udlandet kjender den danske Prins fra de mange Rejser, han i Aarenes Løb har foretaget.

Den første store Rejse 83—84 til Syden have vi allerede omtalt. Den næste, i 1889, gik til England; i 1892 besøgte Prinsen atter Grækenland i Anledning af Kong Georgs Sølvbryllup; i 91, 93 og 96 var han i Stockholm, i 94 i England og Rusland, i 96 først i Tyskland og England og derefter i Ballenstedt, Oedenburg og Wien.

En af disse Rejser har dog været særlig betydningsfuld. Det var den, Prins Christian i Marts ifjor foretog til Rivieraen, og paa hvilken han bl. a. besøgte den hertugelige Cumberlandske Familje i Cannes. Her lærte han den da 18-aarige Hertuginde *Alexandrine* af Mecklenburg-Schwerin at kjende, der sammen med sine Forældre opholdt sig paa „Villa Wenden", og Forlovelsen mellem de to unge fyrstelige Personer deklareredes den 24. Marts. Som bekjendt døde Prinsens tilkommende Svigerfader, Storhertug Friedrich Franz ikke længe derefter, i hvilken Anledning Hs. kgl. Højhed atter aflagde Besøg hos sin Forlovedes Familje, ligesom han oftere har gjæstet den ved det storhertugelige Jagtslot „Gelbensande" og i November ifjor i Biarritz.

— Allerede af det foran sagte vil det være fremgaaet, at Prins Christian er en sund Natur og en meget vindende Personlighed. Han er glad med de glade, en fornøjelig og munter Kammerat, men ligesaa fuldt han kan gaa op i Spøg og Glæde, ligesaa fuldt er han sig bevidst, at der hviler et stort Ansvar paa ham, at der en

Gang venter ham en Kongegjerning, og at der hører en grundig Forberedelse til at kunne bære Kronen; i alle Tilfælde, hvor denne Side af hans Livs Fremtid træder i Forgrunden, mærker man derfor Alvoren i ham, den fra Fædrene nedarvede Pligttroskab og Samvittighedsfuldhed.

Det, der mest optager Prinsens Tid, er naturligvis alt, hvad der hører ind under Militærvæsenet; men det er nu ikke længere ene om at lægge Beslag paa hans Interesse. Han læser meget, følger godt med i Skjønliteraturen, studerer Jura og Statsvidenskab, Historie og fremmede Sprog og dyrker Legemsøvelser. Han har Sans for de forskjellige Arter af Kunst, men ikke nogen særlig Passion i den Retning, naar undtages Musiken, for hvilken han besidder en usædvanlig Erindrings- og Gjenkjendelsesævne; det vil være adskillige bekjendt, at Prinsen for nogle Aar siden modtog Undervisning i Klaverspil af Pianist *Wolfgang-Hansen.*

Med sin sunde, gode Dømmekraft ser han paa Livet og Menneskene og danner sig sin Mening om mangt og meget, og den maa som Regel siges at være godt gjennemtænkt og vel funderet. Dertil er han et udpræget Hjærtemenneske, der føler varmt for alle, som paa en eller anden Maade ere ulykkelig stillede, og talrige er allerede de Tilfælde, hvor han efter Ævne har vist Godgjørenhed og lindret Nød.

— — Saaledes er, skildret i korte Træk, Prins Christian, der nu i disse Dage er indtraadt i den hellige Ægtestand.

I Stilhed arbejder han paa at fuldkommengjøre sig til at magte den Opgave, der en Gang i Fremtiden vil blive lagt paa hans Skuldre.

Og alt tyder paa, at Danmark i ham vil faa en Konge af den moderne Herskertype, — en Regent, der er paa det Rene med, at den høje Byrd ikke er nok i vore Dage, men at der kræves personlig Dygtighed, personligt Kjendskab til Mennesker og Forhold for *virkelig* at kunne være den første Mand i Landet.

Salon-Svindleren.

Moderne Pariserroman af Georges Ohnet.

Fortsat.

„Fuldstændig Lydighed fordrer jeg af Dem", sagde Rascol. „Men De kan være rolig, den Lydighed bliver ikke noget Slaveri ... Vi kommer let ud af det sammen, og vi skal i Forstaaelse krydse os frem paa det Hav, der hedder Pariserlivet. Det er fuldt af gode Overraskelser for dem, der forstaar at styre deres Skude vel, og man finder Skatte i det. Vi vil kaste vore Garn ud og De skal se, hvor mangen livlig Fangst vi gør. Aa De behøver ikke at have Skrupler. Naar De ser ned i Dybet, under den rolige Flade, skal De se, hvor mange Strømninger, Hvirvler og Malstrømme der er. Kun Overfladen er rolig, men paa Bunden er der Røre. Alt er kun Skin, skal De vide, og naar De forstaar at benytte de Hemmeligheder, som de dristige Dykkere vil aabenbare Dem, naar De selv opdager dem, vil De have Foragt og Harme tilovers for det Liv. Under Paris løber et Næt af Kloaker, som fører hele dets materielle Livs Skarn, Affald og Uhumskhed langt, langt bort. Nuvel! der skulde et andet, meget videre og mere hermetisk Næt til at dræne dets moralske Livs Hæslighed og Urenhed. Lasten, Raaddenskaben, Skændselen gærer overalt. De møder paa Gaden en pænt klædt Kvinde med kysk Mine og ærbar Optræden: hun kommer fra Stævnemøde hos sin Elsker, hvor hun har begaaet de værste Galskaber. De ser en ung Mand, der gaar smilende og lykkelig forbi, hvad tænker han paa? Paa sine Forældres snarlige Død, som skal give ham den længselsfuldt ventede Arv. Og hvad tænker den galaklædte Militær at opnaa hos sine Foresatte, mens han styrter afsted til Ministeriet? Avancement, Ridderkorset, en fordelagtig Post. Hvor skal han hen i saadan en Fart, den Præst, som sniger sig langs Husene med en Bønnebog under Armen? Skal han hen at trøste en fattig? Nej, hen til en „hellig ældre Dame" for at fralokke hende Gaver og mulig diktere hende hendes Testamente. Hvad tænker den Bankier vel at gøre paa Børsen, mens han ruller derhen i sin Vogn? Plukke de naive, ruinere de uskyldige og berige sig med sit Bytte. Fra øverst til nederst er det kun Egenkærlighed, Vellyst, Nydelsessyge, Ærgærrighed, Tyveri og, hvis man turde sige det, Mord. Hykleriet sætter sin Maske for Ansigtet af alle disse Uhyrer og giver dem Skin af at være ærbare Kvinder, ærbødige Sønner, heltemodige Soldater, fromme Præster og samvittighedsfulde Børsmænd. Overfladen er pæn, ren og indbydende; men nedenunder er der idel Skamløshed. Dér er der kun skidne Transaktioner, Æressalg, Bagvaskelser, Snigmord, og hvis De, før De lod Himlens Lyn slaa ned paa dette Gomorrha, vilde frelse de virkelig hæderlige Folk ud deraf, kunde De ikke skaffe mere end Fjerdedelen ud; Resten vilde være moden til Undergang. Nu maa De ikke tro, unge Ven, at denne Beskrivelse er speciel for den parisiske Sædelighed og Moral og ikke passer paa de andre Storbyer. Tag London, Berlin, Rom, Wien, hvor De vil paa Jordkloden, selv i det arbejdsomme og kyske Amerika, og De vil finde de samme Laster, de samme Lyster, det samme Hykleri, thi Mænd og Kvinder er ens overalt, og aldrig saa snart er der to af dem sammen, før den ene prøver paa at forføre, bestjæle eller dræbe den anden".

Her gjorde Rascol en Pavse i sin frygtelige Moralanalyse, mens han saa bydende paa Roger.

„Ja, kære Ven, det er den Advarsel, som jeg bør give Dem paa Tærskelen til det Liv, som De nu skal gaa ind i. Væbn Dem med den Overbevisning, at De aldrig naar den menneskelige Nederdrægtigheds yderste Grænse, hvad De end gør, og at De altid ligeoverfor Dem vil træffe Folk, der ikke fortjener nogen Interesse eller Medynk. De bliver en Jæger blandt Ulve, Bjørne, Tigre og Slanger. Forstaa at ødelægge dem for at tage deres Hud, thi hvis De ikke er den stærkeste, bliver det de andre, der kommer til at æde Dem med Hud og Haar, og de betænker sig ikke. Det er Kampen for Tilværelsen mod vilde Dyr. Derfor bort med alle Skrupler og skyd først ellers er De dødsens. Jeg har nu straks i Aften vist Dem Symbolet paa, hvad Livet er, ved at faa Dem til at spille med Hollænderen. Alle de, der stod rundt om, var blevet snydt af denne storstilede Falskspiller. De alene kunde staa Dem mod Sejrherren. Og det blev Høg over Høg. I Fremtiden vil det altid blive saaledes. De vil kun møde Folk, der tænker paa at udbytte, snyde og afklæde Dem, og der er kun én Maade at modstaa dem paa — at betale dem med samme Mønt.

Kvinderne vil fordre, at De skal elske dem, uden at tro sig forpligtede til at være Dem tro, Mæn-

dene vil kræve, at De skal være deres Ven, alt mens de forbeholder sig Ret til at forraade Dem ved given Lejlighed. Forretningsfolk vil søge at tage Dem ved Næsen for bagefter at kunne le over den Streg, de har spillet Dem. De skal derfor behandle Kvinderne som Slaver, Mændene som Fjender, og Forretningsfolkene som Skatskyldige. Paa den Maade er De paa Sandhedens, Magtens og Klogskabens Side. Ved at følge denne Leveregel bliver De mægtig, agtet og elsket. Og hvis De saa, unge Ven, vil huske paa, at det er mig, De skylder Deres Ophøjelse, Deres Glans og Deres Lykke, og tage Hensyn til mine Interesser, medens De dyrker Deres egne, ja, saa er vort Mellemværende afgjort. Til Gengæld skal jeg være Dem evig taknemlig, fordi De hjælper mig med at anbringe alle de Mennesker paa deres rette Plads, disse Mennesker, som kun har gjort mig ondt, og som jeg hader."

Rascol havde udtalt disse sidste Ord i en hæftig, vild Tone. Roger saa op paa ham og mødte til sin Forundring et smilende og fredsommeligt Udtryk i sin Ledsagers Ansigt. Han havde udslynget sin frygtelige Udfordring mod Samfundet med en Mine som hos en skikkelig Borgermand, der kommer hjem fra en behagelig Spadseretur. Denne Modsætning mellem Rascols Tale og Udseende gjorde Roger mere bekymret end selve det Program, som han havde hørt ham udvikle. Han spurgte sig selv, hvilket sælsomt forstødt Væsen den Mand var, der vovede at udtale en saadan Fordømmelse mod Samfundet og lod til at have Magt til at eksekvere Dommen. Han vilde trænge dybere til Bunds i dette gaadefulde Menneske og sagde skarpt:

„Der gives dog ogsaa hæderlige Folk".

Rascol saa op og rystede paa Hovedet:

„Ja, de gives. Færre end man tror og flere end man siger. Jeg har kendt nogle og gør det endnu. Jeg undgaar dem omhyggeligt. Det er ikke heldigt at have med hæderlige Folk at gøre, man trækker altid det korteste Straa, naar man gnubber sig op ad dem. De gør Dem ikke Idé om, hvor svært det er at tage en Mand ved Næsen, naar han ikke lyver eller snyder, men gaar den slagne Vej gennem Livet uden at ændse andet end sin Pligt. Man kan ikke bide i det Marmor, som er glat, slebet og haardt. Ligesaa med Hæderligheden: den er uovervindelig. Der er intet at opnaa med de hæderlige Mennesker. Kun Slynglerne kan udbyttes. Med dem er der altid Fordel og Fornøjelse at vinde".

„Har De Venner?" spurgte Roger, der stadig var naget af sin Nysgærrighed.

„Om jeg har? Det har De da kunnet se af den Smule, jeg har vist Dem af mit Liv. Den søde Fru Mascart lod sig gærne hakke til Plukfisk for min Skyld. De brave Folk, vi spillede med henne hos hende, er mig absolut hengivne, og nu før saa De jo den Modtagelse, jeg fik i Klubben. Ganske vist kender man mig ikke alle Steder med samme Navn og samme Ydre. Men hvor jeg er og hvem jeg er, er jeg elsket. Jeg kan ikke undvære Sympati. Jeg har et varmt og ømt Hjærte. Og, det maa jeg sige, jeg har allerede forbavsende meget tilovers for Dem".

Mens han sagde disse Ord, trykkede han varmt Rogers Arm, bøjede sig venligt ned mod ham og saa ud som en Fader, der støtter sig til en Søn.

„Faar jeg aldrig at vide, hvem De er?" spurgte den unge Mand.

Et Smil gled over Rascols Ansigt.

„Jo, hvis De selv kan opdage det, min Ven. Men jeg raader Dem ikke til det. Der er tre, som har vidst, hvem jeg er. Og jeg forstaar derved, kendt alle mine Hemmeligheder. Disse tre Mennesker er alle forsvundne som ved et sørgeligt Skæbnens Spil. Den ene blev fundet under Saint-Cloud-Broen med en Tyvepunds Blylaks i hver Bukselomme. Den anden blev dræbt af et Revolverskud i en Restavrationskælder i London. Det var en ung, meget velklædt Kvinde, der bar Ørelokker til 500 Louisdorer Stykket. Uheldigvis var det umuligt at konstatere, hvem hun var. Kuglen havde maset hendes Ansigt totalt. Den tredje var ansat ved Bagnoet i Numea. Tre Dage efter hans Ankomst skete der et Attentat mod Vogterne og den første Kugle traf ham. Der er Folk, som aldrig har Held med sig. Hvis De derfor vil følge mit Raad, skal De blot nøjes med, hvad jeg viser Dem — det er ganske tilstrækkeligt til at optage Deres Tanker. Søg ikke at faa mere at vide. det vil være det sundeste for Dem, for, efter hvad jeg har fortalt Dem, kunde der gærne hænde Dem et lille Uheld, og saa kunde De let tro, at jeg var en Troldmand. De kender allerede Hr. de Rascol og Hr. Brunel; lad os ringe paa her, saa skal De gøre Bekendtskab med Hr. de Saint-Vincent."

Han ringede paa Klokken til et pragtfuldt Hus paa Boulevard Haussmann. Den udskaarne Egetræsdør gik op for en fæl, mørk Trappegang. Han tog en Æske Vokstændstikker i Lommen, bankede paa Ruden i den flotte Portnerbolig og raabte ind til Portneren i Sengen:

„Sov bare videre, Ratier, det er mig".

Derpaa gik han op ad Trappen til første Sal, lukkede sin Dør op og drejede paa den elektriske Knap, saa at Entréen i samme Sekund straalede i et Hav af Lys. En Tjener sad og sov trygt i en magelig Lænestol. Det pludselige Lysskær vækkede ham, og han sprang op med et korrekt Buk for sin Herre:

„Jeg havde ikke hørt Hr. Greven komme", stammede han.

„Naa, det gør ingen Ting", sagde Rascol, „Klokken er jo mange, Germain, og jeg har ladet Dem vente længere end sædvanlig. Gør Sengen i Stand inde i Gæsteværelset. Den Herre sover her i Nat."

Tjeneren forsvandt uden at vise Tegn paa Forundring, som om han var vant til sligt, eller rettere som om han forstod at lystre sin Herre blindt i alt. Rascol førte Roger ind i et meget elegant møbleret Værelse, hvor der flød med utallige udenlandske Aviser paa Bordet — Aviser, der var halvt udfoldede og indstregede med rød og blaa Blyant.

„Vil De ryge?" sagde Rascol og rakte Roger et antikt kinesisk Porcellænsbæger med Cigaretter.

„Nej Tak, jeg vil hellere sove. Jeg er saa træt, som om jeg havde gaaet 6 Mil" . . .

„Den Følelse kender jeg: nervøs Overanstrængelse efter Aftenens smaa Hændelser. I Morgen er det ovre. Kom nu med ind i Deres Værelse."

Han førte den unge Mand ind i et elegant Soveværelse, hvor Tjeneren syslede med at rede Sengen. Rascol viste Roger Vinduerne og Døren:

„De Vinduer vender ud til Boulevard Haussmann. De har Sol hele Morgenen, men derfor maa De ikke føle Dem forpligtet til at staa op. Jeg er en stor Morgenmand, men jeg forstaar godt, at man har Lyst til at dase. Bliv bare liggende og vent paa mig, saa kan vi spise Frokost sammen, Hvis De skulde have Brug for noget, er Døren til mit Værelse der. Paa enhver Tid af Døgnet staar jeg til Deres Tjeneste".

„Tak".

Rascol saa et Øjeblik opmærksomt paa Roger, rystede paa Hovedet og sagde saa med en tilfreds Mine:

„Ja, ja! De har virkelig Stof til at spille den Rolle, jeg ønsker. Gaa nu i Seng og sov, og drøm om al Verdens Herligheder. De bliver Konge af Paris".

Og med et ironisk Buk tilføjede han:

„Jeg er Deres Majestæts ydmyge Tjener".

III.

Inde i en Have i Rue des Rosiers bor Billedhugger Jean Hiénard i Huset ved Siden af det, hvor Generalerne Lecomte og Clément Thomas blev skudte, lige bag ved Sacre-Coeur-Kirkens vældige og stadig ufuldførte Kuppel. Et lille Murstenshus med en fuldstændig Lejlighed i Stuen og et stort Atelier samt Soveværelse og Toiletværelse paa første Sal — det er alt, hvad Hertuginde de Diernsteins Søn har Raad til. Han har givet 20,000 Francs for det, for han har villet være under eget Tag, og for at lukke sig inde i denne fredelige Eneboer-Afkrog havde vor Billedhugger efter sin Fader General Hiénards Død sagt Farvel til det yppige og rige Palæ paa Champs-Elysées.

Den fornemme Søns Optræden opskræmmede Folkesnakken i adskillige Uger og beskæftigede Aviserne i 24 Timer. Det syntes ufatteligt, at denne unge Mand, der var opdraget i Overdaadighed og vant til Verdenslivets straalende Omgangskreds, pludselig trak sig tilbage til Montmartre til en mere end beskeden Bolig, brød med sin Moder, forsømte sine tidligere Forbindelser og ikke omgav sig med andre end Kunstnere og Arbejdere. Denne Beslutning tilskreves en Art Menneskeskyhed, der var lidet forklarlig, men som Billedhuggerens Optræden og Tale paa en besynderlig Maade gav Udtryk. Hans pludselig aabenbarede Talent gav ham desuden en særskilt Plads. og denne Dilettant, der i sin Ungdom frembragte ganske kunstneriske Forsøg, som nok kunde skaffe ham Agtelse hos Folk med artistisk Sans, aabenbarede sig pludselig som en original og fremragende Billedhugger ved tre Arbejder, som vakte uhyre Opsigt i Kunstnerverdenen.

Hans Gruppe „Friheden, der trodser Tyranniet“, som findes paa Luxembourg-Galleriet, fremtvang Beundringsudraab selv hos de Kunstkritikere, der var mest indlevede i den Fordom, at en Mand, der ikke er Professional, ikke kan skabe noget alvorligt. Aaret efter kom hans Bas-relief, der forestillede Slaget ved Diernstein, et Monument over hans Bedstefader, og endelig hans storstilede „Den døende Napoleon“, der skaffede ham et Ry som en af vor Tids første Billedhuggere.

Karakteristisk for denne store Kunstner er hans absolute Vægring ved at gøre Forretninger. Den stenrige Bankier Oppenheimer bestilte nogle Karyatider hos ham til at dekorere Spisestuen i sit Palæ. Han vilde endda ikke indlade sig paa at tale om en Pris paa et saadant Arbejde. Den smukke Fru Olifaunt fik Lyst til at eje sin egen Buste, udført af ham. Hun kom helt op i Montmartre for at overrumple Hiénard i hans Atelier. Han modtog den henrivende Englænderinde med den mest udsøgte Høflighed, viste hende sine Skitser, og tog de vaade Klude af sine Lerarbejder, men da hun kom frem med Anledningen til sit Besøg, erklærede han køligt, at han ikke „kunde lave“ Buster, at der var Billedhuggere til „den Slags“, og opfordrede Fruen til at henvende sig til dem. Onde Tunger paastaar, at Fru Olifaunt, der er vant til aldrig at møde Modsigelse, blev i over 2 Timer hos Hiénard, og brugte alle Overtalelsesmidler for at bryde hans Modvilje. Sandsynligvis havde hun ikke Held med sig, for Busten har aldrig set Dagens Lys.

En Dag, da hans Ven og Kollega Frégose spurgte ham, hvorfor han var saa uvillig til at gøre sin Kunst frugtbringende, svarede han rent ud:

„Jo, ser Du, kære Ven, hvis jeg var saa uheldig at tjene Penge, vilde man i Betragtning af min Herkomst, min Moders bekendte Formue og min Fortid, straks beskylde mig for at tage Brødet fra mine ulykkelige Kammerater og jeg vilde staa som det værste Uhyre. Du ved, hvor trang vor Levevej er, og hvor daarligt den føder sin Mand. Vi begynder næsten alle sammen at arbejde som Murere. Først ved Mod, Udholdenhed og Talent naar vi frem til at blive kendt, og dermed er vi ikke mætte, langt mindre rige. Vi er ikke som Malerne, vi har ikke nok i et Lærred, tolv Farvetuber, nogle Pensler og lidt Begavelse, naar vi skal tjene noget, vi maa have en Gibser til at støbe i Gibs, en Marmorhugger til at hugge i Marmor, en Bronzestøber til at støbe i Bronze, og alt Materialet til et Mesterværk ruinerer os. Hvis jeg solgte, vilde den og den, der ikke sælger og har mere Talent end jeg, blive misundelig. De vilde have Ret, og de vilde tænke: Det er, fordi han har Forbindelser, rige Slægtninge og nok at leve af, at Hiénard faar Bestillinger og er heldigere end vi. Det vil jeg ikke have, forstaar Du? Jeg vil have, at der skal være absolut Lighed mellem dem og mig. Og da Tilfældet har begavet mig med 12,000 Francs i aarlig Rente, min fædrene Arv, lever jeg af de Penge, uden at konkurrere med dem, der ingen Ting har, og jeg kæmper sammen med dem kun om Kunsten, Sukces'en og Æren. Ja, min Ven, dér har Du mine Grunde. Jeg giver Dig dem kun for, hvad de er værd, fordi jeg gærne vil hævde, at det ikke er Stolthed, naar jeg hverken laver Buster til smukke Fruer eller Grupper til Regeringen. Jeg føler mig slet ikke for stor til den Slags Arbejder, langt fra, jeg ved endda ikke, om de vilde lykkes for mig. Men det er Forretning, og det tror jeg ikke, jeg har Ret til at give mig af med. Naar nogen taler til Dig om det rundt om i Atelierne, kan Du rolig udtale Dig, som jeg har gjort, uden Omsvøb. Paa den Maade bliver jeg fri for den Slags kedelige Spørgsmaal“.

„Du er en flink Fyr af en Hertug, gamle Ven“, sagde Frégose.

„Ja, jeg er en flink Fyr, Frégose, men jeg er ikke Hertug. Det var Marskalk Hiénard, der var Hertug, fordi han havde kæmpet i hundrede Slag. Men hans Barnebarn har aldrig været i Krig, han er en Fusker paa det Omraade, og kan kun være Hr. Jean Hiénard og kort og godt, hvis han da ikke vil se ud som en Karnevalsfigur. Saadan er det! Og vil Du paa det Omraade høre mere, saa finder jeg Navnet Hiénard smukkere end det andet, der har en forbandet tysk Klang. Hiénard, det er Soldaten fra Hondschoote, Lodi og Tagliamento, de smukke republikanske Slag. Men Diernstein, det er Navnet paa Kejserens undersaatlige Officer. Jeg ser Hiénard med flagrende Haar, med Hatten paa Kaardespidsen føre Soldaterne fra Sambre-et-Meuse i deres Træsko mod Fjenderne under Afsyngelse af *Marseillaisen*, midt i Kanonernes rygende Torden og Granaternes splintrende Knald. Den anden, Diernstein, tænker jeg mig i guldskrammeret Uniform og vajende Fjerbusk i den trekantede Hat, men ydmygt lyttende til det mindste Vink fra den lille Mand i den graa Frakke, mens han holder hans Kikkert eller hans Landkort og svarer mekanisk: Ja, Deres Majestæt! Og han er ikke længer stor, energisk og imponerende. Interessen er gaaet over paa en anden. Helten, det er nu Napoleon, Marskalken er kun en Mand i hans Stab. Og jeg tror, at han ofte, da han var bleven Hertug, Senator, Rigmand og Kejserens Yndling, har maattet længes tilbage til den Tid, da han kun var Republikens General, der kæmpede for Fædrelandets Frelse og ikke for et Genis Ærgærrighedsdrømme. Ja, saa ved Du det med, kære Frégose“.

„I Grunden har Du Ret, Hiénard, men der er maaske ikke et eneste andet Menneske, der vilde tænke og handle som Du.“

(Fortsættes).

Festtalen holdes.

Kongen svarede bl. a. følgende:

„Jeg vil takke de tilstedeværende Deltagere og Kammerater for den Skaal, der blev udbragt for mig og for den Maade, hvorpaa den er bleven modtaget. Desværre har jeg ingen Bedrifter at kunne rose mig af fra min Krigstid; jeg har kun gjort min Pligt og haft den bedste Vilje. Vor Herre har villet det saaledes. Den brave Hær og Flaade har bidraget saa meget til at hævde Danmarks Ære, baade i de mørke og lyse Tider, at De vil finde det naturligt, at jeg i Dag af et varmt og oprigtigt Hjærte bringer saavel vor Hær som vor Flaade en Tak for hvad de har udrettet. En Skaal for

Jubilæumsfesten i Officersforeningen.

Blandt de talrige Festligheder, der i denne Tid afholdes paa Minderne fra Treaarskrigen, indtager Officersforeningens i Lørdags en enestaaende Plads.

Industriforeningens Festsal var pyntet paa det stilfuldeste med Faner og Vaaben, hentet fra Tøjhusets Samlinger, og ca. 400 Officerer, unge og gamle, for en Del Veteraner fra Krigen, deriblandt enkelte svenske og norske, samledes omkring Bordene.

Kl. 6 kom Hs. Maj. Kongen, ledsaget af Prins Valdemar og Prins Hans, og modtoges med Fanfarer og dundrende Hurraraab.

Generalmajor Hedemann, Officersforeningens Formand, holdt Festtalen, som han særlig henvendte til Kongen; han takkede Kongen for hans Kærlighed til Danmark, selv i de vanskeligste Tider, og fortalte om Majestætens Færden i Krigsaarene som Chef for den gule Garde.

Fra Festen i Officersforeningen: Flygtige Profiler.

vor Hær og for vor Flaade. — Senere talte Majestæten endnu to Gange: én Gang for de svenske og norske Officerer, der i Krigen havde vist saa megen Sympati for Danmarks Sag, og tilsidst som Svar paa Viceadmiral Meldals Skaal for Danmark.

Af de senere Talere skal vi nævne Oberst N. P. Jensen, der i smukke Ord mindedes de Faldne, og Prins Valdemar, der talte som Repræsentant for de Unge, der ikke havde haft Lejlighed til at kæmpe for Danmark, men som takkede Veteranerne for det smukke Eksempel, der var givet dem.

Efter Bordet fremvistes Lysbilleder, der gengav Kampscener fra Krigene og Portrætter af de populæreste Førere.

Gadeoptøjer i Madrid.

Kaffen serveredes i Officersforeningens egne Lokaler, hvor Kongen en Stund gav Kur til Veteranerne. Med usædvanlig Liv færdedes den gamle Monark omkring mellem sine Officerer og opfriskede Minder fra det fælles Krigsliv fra saa mange Aar siden.

Efter Majestætens Bortkørsel forblev Deltagerne i Festen endnu længe samlede. Gruppevis drøftede man Aftenens Indtryk, og fordybede sig i Passiar om de store Tider; Krigskammerat fandt Krigskammerat, og Venskab fornyedes efter mange Aars Savn.

Ligesom ved Ibsenmiddagen sendte vi vor Tegner op her, for at han kunde fastholde enkelte af Festens vigtigste Momenter. Generalmajor Hedemann er portrætteret, medens han holder sin Tale til Kongen, og ligeledes kan vi præsentere en Del flygtige Profiler, som Tegneren fik Kig paa i Aftenens Løb.

Minderne fra den store og bevægede Tid kastede et Skær af Harmoni og Vemod over den smukke Fest.

Et Møde i det amerikanske Senat.

Krigen mellem Spanien og Amerika.

Den spansk-amerikanske Krig er nu i fuld Gang, skønt ingen direkte Krigserklæring er bleven udstedt. Foreløbig nøjes de fjendtlige Magter med at opbringe hinandens Skibe i de vestindiske Farvande, medens de hjemme samler Penge ind og ruster de egentlige Stridskræfter.

Vi bringer et Par Billeder fra Madrid og Washington i de bevægede Dage umiddelbart før Krigens Udbrud. Det ene fremstiller en Situation fra et Møde i det amerikanske Senat: Et Medlem føler Trang til at holde en Tale, og søger gennem Larmen og Forvirringen forgæves at henlede Formandens Opmærksomhed paa sin Person.

Paa det andet ses en lidenskabelig bevæget Folkemasse stormende gennem Madrids Gader, under Indhug fra Politiet.

Overalt fra Spaniens Byer mældes om lignende Optrin. Stemningerne synes overalt at svinge mellem fanatisk Begejstring og en vis nervøs Galgenhumor ved Tanken paa det kommende Nederlag.

Paa fersk Gærning.

Fortælling fra Amerika. — Af Francis Strooke.

(Sluttet).

HAN var adskillige Timer under Vejs og det var langt ud paa Aftenen, da han steg ud af Toget paa den gamle Banegaard. I ti Aar havde han ikke været der, og dog kendte han alt, som om det var i Gaar. Landsbyen var rolig. Lys blinkede fra Husene, men ingen Larm hørtes. Han gik hurtig gennem den eneste Gade. Hans Hoved var ophedet, Øjnene brændte, men hans Hjærne var klar. Han følte sig som under en Børspanik, hvor Tanken arbejder og lægger Planer, mens Legemet falder sammen som et rent Vrag. Han var kommen for at handle, og her skulde handles.

Han følte i sin Lomme efter en Haandkno, som skulde være hans Ven, hvis han blev forstyrret i sit Forehavende. Han havde ogsaa Dirke og File i Lommen til at aabne Døren, hvis den gamle Mekanisme ikke mere virkede. Han kom gennem Byen og naaede Landevejen, Barndomsminderne vældede ind over ham, her, hvor han og Mabel havde levet og elsket. Mabel! — alle hans Tanker drejede sig om Mabel.

Han kom til et Hjørne, hvor der stod nogle Træer. Derfra kunde han se Bibliotekets Vinduer. Der var et svagt Lysskær deroppe, hele det øvrige Hus laa i Mørke. Svagt og fjærnt lød Kirkeuret. Hvor bekendt! Elleve! Nu havde han staaet her saa længe; vilde det Lys da aldrig slukkes? Jo, nu! Et Øjeblik efter saa man Lys i Etagen ovenover, inde i hans Onkels Værelse. Nu var det naturligvis Senatorens, for han saa Skyggen af en høj Mand som Senatoren. Lyset forsvandt, da Manden slog Skodderne for. Campbell holdt sig fuldstændig rolig. Ikke en Sjæl var kommen forbi, og han havde ingen mødt paa Vejen. Pludselig stak han Haanden i Lommen, tog sin Ven, Jærnknoen, og kastede den af al Kraft langt bort. Han var ingen Tyv, han kom blot for at kræve sin Ret. Dristig gik han ud i Maanelyset og klatrede op til et af Bibliotekets Vinduer. Det var aabent. Han krøb ind og stod paa det bare Gulv. Det var løjerligt, at Gulvet var bart. Han famlede sig frem langs Væggen. Med ét stødte han mod en stor Kasse; han følte paa den og mærkede, at den var beslaaet med Jærn. Han naaede Væggen mellem det andet og tredje Vindue og følte efter Knappen; Blodet sydede i ham. Han hørte Døren sagte aabne sig, og han strøg en Tændstik. Der var ingen Møbler i Værelset, kun nogle Trækasser, hvori de sagtens laa. Senatoren var i Færd med at flytte derfra. Han var kommen i et heldigt Øjeblik, mere end heldigt. Han holdt Tændstikken hen til Jærnskabet, som stod aabent for ham. Tændstikken gik ud. Han drejede Nøglen om. Han huskede Mekanismen. To Gange 22 til højre, tre Gange 47 til venstre, saa igen 35 til højre, til man hører et Klik. Om Diamanterne var blevet fjærnede! Det var næppe rimeligt, at saadanne Værdisager var blevet efterladt i et Hus, hvor Møblerne var pakkede ind som Flyttegods. Den Tanke gjorde ham ked af det. Hurtig gik han hen og lukkede Skodderne for Vinduerne. Derpaa tog han en ny Tændstik og tændte Lysekronen, saa at Biblioteket straalede af Lys. Han sprang hen til Skabet. Var den gamle Mekanisme endnu i Brug? Døren knirkede. Var det Fodtrin? Med Øjnene rettede mod Bibliotekets Dør, følte han sig for og aabnede et af Rummene i Skabet. Bag dette Rum var der en lille Jærndør. Han kendte Fiffet til at aabne den. Han fandt Fjederen og den sprang op. Han stak Haanden ind og fandt et aflangt Skrin, som han aabnede. Der var Halskæder, Armbaand, Fingerringe, som funklede for hans Øjne — hans Moders Juveler. Han havde faaet sin retmæssige Ejendom, han var frelst. Han trykkede Skrinet til sit Hjærte, vanvittig af Glæde. Derpaa lukkede han Skabet, ordnede alt, som han havde fundet det og løftede Haanden for at slukke Gassen. Hans Arm blev staaende ret op i Vejret. Han stod Ansigt til Ansigt med en Kvinde — en ung, smuk Kvinde i en pragtfuld Dragt. Hendes Læber var svagt aabne, som om hun søgte efter et Ord til at udtrykke en Tanke, den ene Haand var udstrakt, som for at gribe fat i ham, og i hendes Øjne, der saa dybt ind i hans, laa der en Rigdom af Kærlighed! Og saaledes stod de og saa paa hinanden i Biblio-

teket — der, hvor de saa ofte havde vekslet ømme, kærlige Tanker.

— Mabel!

Hun saa ham ind i Øjnene. Han skælvede i hvert Lem, i hver Fiber. Han faldt paa Knæ med Armene strakt frem imod hende.

— Mabel!

Men hun svarede ikke, stod bare der og saa paa ham med svagt aabne Læber, med Haanden fremrakt som for at gribe fat i ham og Øjnene fyldte af Kærlighed.

— Mabel!

Pludselig saa han sin Fejltagelse. Det var Cabanels Portræt, som stod omtalt i Avisen, hvor han havde læst om hendes Testamente. Det høje Lærred stod op mod Væggen og ventede paa at blive pakket ind. Han rejste sig og gik hen til det. Han kendte hvert Træk i dette Ansigt: det var netop saadan, som han havde kendt hende, netop saadan, som hun var, da hun var hans.

— Elskede!

Taarerne randt ned ad hans Kinder. Disse Øjne havde set, hvad han havde gjort, disse Læber var aabne for at advare ham i hans Forehavende, denne Haand — aah! denne Haand var fremstrakt for at gribe ham, og den havde været for svag til at hindre ham!

— Nej, nej! sagde han om og om igen.

Han tænkte paa Morgendagen, der skulde bringe ham hans uomgængelige Ruin; men kun et Øjeblik. Saa løb han hen til Jærnskabet, stillede Skrinet, hans eneste Redning, ind igen, lukkede Døren og vendte sig atter om mod Maleriet.

— Jeg gav dem til Dig, sagde han. Du elskede din Mand; de er hans. Han bøjede sig frem og kyssede hendes udstrakte Haand og styrtede mod Vinduet.

— Jeg er saa glad . . .

Hvad var det for en Stemme? Talte hun til ham? Han maatte gribe fat i Vindueskarmen for at holde sig oppe. Han saa sig om i Værelset. Biblioteksdøren stod aaben, og Senatoren stod der med et tændt Lys i Haanden.

— Jeg er saa glad over, at De kom, sagde han. Det er et heldigt Træf, for jeg skrev til Dem i Aften. De har formodenlig hørt, at det gamle Hus skal rives ned, og at jeg lukker det i Morgen, og De er vel sagtens kommen her for at se det, mens jeg endnu er her. Jeg formoder, at De fandt Vinduet aabent. Jeg glemte at lukke det. Det var fornuftigt af Dem at tænde Gassen. Undskyld, at jeg ikke hørte Dem ringe, men jeg er alene, Tjenestefolkene er rejst i Dag, og jeg var ovenpaa for at skrive til Dem — her kan man jo ikke skrive. Jeg faldt i Søvn og vaagnede pludselig ved at huske det aabne Vindue. Han tog en Konvolut op af Lommen. „Der er Brevet. Det meddeler Dem et Tillæg til min Kones Testamente. Hun vil, at De skal have de Diamanter, som har været Deres Moders. Jeg har aldrig fundet Deres Onkels Testamente hensynsfuldt mod Dem — aldrig, aldrig." Han hostede tørt. „Hun ønskede ogsaa, at De skulde have hendes . . . Portræt, som Cabanel har malet. Jeg har aldrig været nogen særlig Beundrer af det — det ligner ikke, det er idealiseret paa den taabeligste Maade og —. Og mit Brev er en Forespørgsel om, hvor De vil have det sendt hen. Det er det hele. Det var rart, at De kom og besøgte mig. Jeg vil herefter bo i Washington. Jeg har aldrig brudt mig om at bo her, det var en af Grundene til mit daarlige Forhold til min Hustru. Campbell, en Mand gør undertiden galt i at gifte sig. Se Dem selv, hvor De har haft Lykken med Dem; De havde ingen til at modarbejde Deres Planer. Efter at vi var gift, undergik Mabel's Ideer en Forandring, og hendes eneste Lyst var at leve her i den yderste Tilbagetrukkenhed. I de ti Aar, vort Ægteskab varede, var det mig ikke muligt at faa hende til at tænke alvorligt paa de Krav, Selskabslivet stillede til hende for min Skyld. Hun sagde mig en Gang, at hun bittert ønskede, hun kunde leve Livet om igen. Men jeg taler over mig. De er jo — en Art Slægtning og kendte . . . . Mabel's besynderlige vægelsindede Natur. Jeg forstaar, at De har kunnet blive en ærlig, lykkelig Mand, og antager, at De bliver en af vor Handels Matadorer . . . . Hvad for noget, er Klokken saa mange?"

Kirkeuret slog langt borte. Det var Midnat.

— Befinder De Dem ikke vel? spurgte Senatoren, da han saa Campbell støtte sig til Vindueskarmen. Det virker maaske paa Dem, at komme hertil, hvor De levede saa længe?

Men Campbell hørte ikke. Det var Midnat; han var i det Værelse, hvor han og Mabel saa ofte havde vekslet ømme, kærlighedsfulde Ord. Hun havde givet ham hans Moders Juveler; hun havde givet ham sit Portræt, som han mindedes hende; hun havde sagt, at hun vilde ønske, hun kunde leve Livet om igen!

Han saa ud i Værelset. Senatoren var gaaet hen til Skabet for at tage Diamanterne ud. Langsomt vendte Campbell sig om mod Maleriet. Læberne var halvt aabne, som om hun var lykkelig ved ham, Haanden var fremstrakt som for at søge Hvile i hans, medens Øjnene, hendes Øjne, stirrede kærligt paa ham.

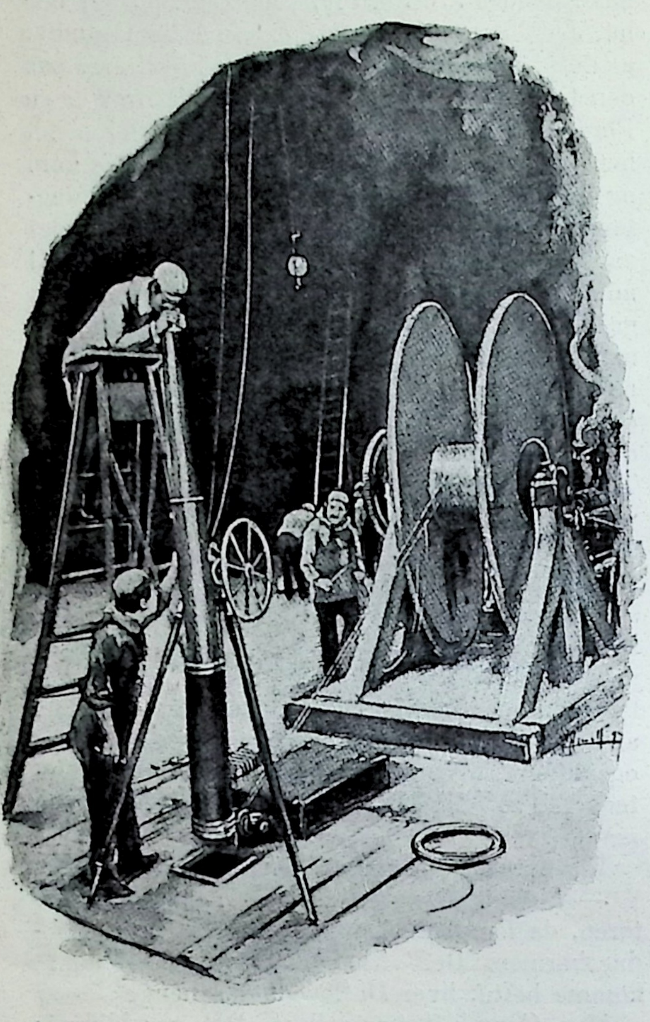
— Jeg er saa glad . . .

Var det ham selv, der hviskede disse Ord? — var det hende? Eller var det blot Senatorens Ord, der endnu genlød i hans Øren?

En dyb Sjælero havde gydt sig over Campbell — han var lykkelig og søgte slet ikke at svare sig selv paa disse Spørgsmaal.

Opfindelsernes Konge.

Roman fra det 20de Aarhundrede. Af Frank Stockton. Paa Dansk ved Johannes Magnussen. (Fortsat.)

Det var næsten en Uge efter, at han havde meldt Margaret, at han havde set længere ned i Jorden end noget andet Menneske, at han en Aften steg op paa Stigen for at gøre en sidste Iagttagelse inden Natten. Da han saa gennem Kikkerten blev hans Øje blændet af et Lys, som nødte ham til pludselig at lukke det og hæve Hovedet. Først troede han, at han havde naaet den evige Ilds fabelagtige Egne; men han vidste, at dette var meningsløst, og desuden skyldtes Lyset ikke Ild eller ophedede Substanser.

Det var blegt og farveløst, og skønt det i første Øjeblik var blændende, opdagede han dog, da han igen forsigtigt saa gennem Kikkerten, at han kunde udholde at se paa det.

Han kunde stirre saa længe derned, som han vilde, han kunde ikke se andet end Lys, blidt smukt Lys. Han vidste, at Straalen vedblev at gaa jævnt nedad, for Mekanismen arbejdede med sin sædvanlige Regelmæssighed, men den viste ham aldeles ingen Ting. Han kunde ikke forstaa det, det løb rundt for ham, maaske var der noget i Vejen med hans Syn. Han gik ned ad Stigen og sendte Bud efter Margaret, og da hun kom, bad han hende om at se gennem Kikkerten, og sige ham, hvad hun saa.

„Ingen Ting!“ udbrød hun, da hun var kommet derop. „Det ser ud som tændt Luft; men det kan det ikke være, maaske der er noget i Vejen med din Kikkert“.

Det havde Clewe ogsaa tænkt paa; han gav sig til at undersøge Instrumentet; men Linserne var i Orden. Der var intet i Vejen med Kikkerten.

Roland Clewe tilbragte næsten hele Natten ved Kikkerten; men han saa ikke andet end et svagt hvidt Lys.

„Jorden kan ikke være hul“, sagde han næste Morgen til Margaret. „Den kan ikke være fyldt med Luft, der kan ikke være et tomt Rum, og min Straale oplyser ikke Luften eller et tomt Rum. Jeg kan ikke forstaa det; hvis du ikke saa' det samme, vilde jeg tro, jeg var gal“.

„Lad være med at sige saadant noget!“ udbrød Margaret. „Der kan jo være et tomt Rum dernede, som Straalen snart naar igennem, og saa kommer vi til de gode gamle kendte Klippemasser“.

Men Clewe følte sig ikke beroliget. Han kunde ikke se nogen Grund til, at hans Straale kunde frembringe denne Virkning, naar den faldt paa et tomt Rum, og hvis der var et saadant, saa kunde han ikke være sikker paa, at Straalen kunde naa gennem det, for den kunde snart ikke komme længere. Om et Par Timer vilde hans elektriske Akkumulatorer holde op med at virke, Straalen var nu kommet mer end fjorten Mil ned, og dens Grænse var femten.

Margaret var meget ked af dette, thi Rolands Skuffelse var stor, og den viste sig i hans Ansigt. Hans Straale var naaet længere ned, end man nogen Sinde havde troet, at Jordskorpen var tyk, og Resultatet var værdiløst. Roland troede ikke paa nogen Jordskorpe og paa den gammeldags Idé, at der midt i Jorden var en smeltet, glødende Masse, men han kunde ikke løsrive sig fra den Overbevisning, at hans Lys var gaaet gennem Jordens faste Del og var trængt ind i noget, som hverken var fast eller flydende, men som faktisk var intet.

Alle hans Anstrængelser havde ført til dette: Han havde opdaget, at de forskellige Lag i Nærheden af Jordens Overflade hvilede paa en uhyre stor Klippemasse, og at denne Klippemasse hvilede paa intet. Det var naturligvis muligt, at der var en stor Hule fjorten Mil under ham, men hvorfor blev den opfyldt med et Lys, der var helt anderledes end det, hans artesiske Straale viste, naar den skinnede paa andre Ting.

Han kunde ikke komme længere ned, i det mindste ikke for Øjeblikket, og hvis han kunde lave et Instrument, der var stærkere, vilde det kræve mange Maaneder.

„Men jeg vil gøre det“, sagde han til Margaret. „Hvis det er en Hule, og den har en Bund, saa vil jeg naa den. Jeg vil gaa videre og se, hvad der er dernede. Af de Opdagelser, jeg har gjort, kan man ikke drage nogen som helst Slutning. Hvis jeg ikke kan naa længere, saa behøvede jeg slet ikke at have foretaget den Undersøgelse“.

„Nej“, svarede Margaret. „Du behøver ikke at gaa videre, i det mindste ikke for Øjeblikket. Du maa vente; Jorden venter nok, og jeg vil have, at Du skal være i den Tilstand, at Du ogsaa kan vente. Hold nu helt op med dette Arbejde, og lad være med at tænke paa det. Naar der er gaaet nogen Tid — skal vi sige i Begyndelsen af Vinteren — saa kan vi atter tage fat paa vort Arbejde med den artesiske Straale, hvis vi har Lyst til at gøre det, men tag nu fat paa noget andet. Du har jo adskillige Foretagender, som er meget vigtigere og bør føres til Ende. Saa tag nu fat paa et af dem“.

Roland Clewe fandt, at hendes Raad var meget godt, og han besluttede at lukke Linsehuset i nogen Tid og slet ikke tænke paa det store Arbejde, han havde gjort i det, men give sig til at arbejde paa noget, han længe havde forsømt, og som vilde bringe ham til at glemme hans Skuffelse.

XV. KAPITEL.

Den automatiske Bombe.

I en stor Bygning, ikke langt fra Linsehuset, fandtes der en Opfindelse, som Roland Clewe næsten interesserede sig lige saa meget for som „Lysboreren"; det var et umaadelig stort Projektil, hvis Ejendommelighed var, at det selv indeholdt Drivkraften, omtrent som en Raket indeholder det eksploderende Stof, som driver den opad; men det var dog højst forskelligt fra en Raket, det var et andet lignende Projektil, og mange af dets Egenskaber kendtes udelukkende af Clewe.

Dette mærkelige Projektil, som han kaldte „den automatiske Bombe", havde en cylinderagtig Form og var atten Fod lang og fire Fod i Gennemsnit. Den forreste Ende var kegleformet og ikke massiv, idet den var dannet af et Antal flade Staalringe, der tog af i Størrelse, efterhaanden som de nærmede sig Keglens Spids.

Naar disse Ringe ikke var i Virksomhed, rørte de ikke ved hinanden, men de kunde presses sammen ved et Tryk paa Keglens Spids. Denne Bombe kunde indeholde eksploderende Stoffer eller ikke, ganske som man vilde, og det var ikke Meningen, at den skulde affyres fra en Kanon, men den skulde fare af Sted fra en lang, halv cylinderformet Beholder, som skulde bruges til at give den den ønskede Retning. Naar den var bleven sat i Bevægelse af en Slags Stormbuk, der blev drevet frem af en Maskine i den bageste Del af Beholderen, begyndte den straks at arbejde sig frem ved Hjælp af den Mekanisme, som fandtes inden i den.

Men Bombens største Værdi bestod deri, at dens Drivkraft blev forøget i det Øjeblik, da den stødte sammen med en fast Substans eller nogen som helst Hindring. De Ringe, som dannede Keglen paa Spidsen blev trykkede sammen, og den elektriske Drivkraft blev forøget i Forhold til Trykket, saaledes, at jo større Modstanden var, des større blev Bombens Hurtighed og Kraft, og den vilde fortsætte sin Fart, indtil dens indre Styrke var udtømt.

Paa denne Tid havde Eksplosionsstoffernes Kraft naaet en saadan Højde, at det var unødvendigt at tænke paa nogen Forøgelse af den, og den eneste Opgave, som Artilleristerne havde, gik ud paa, at sikre sig, at Projektilerne naaede det ønskede Punkt. Man var naaet saa vidt i Artillerividenskaben, at man nu ikke mer kunde tænke paa at angribe en befæstet Havn med Krigsskibe, og skønt der ikke havde været Søkrige i de senere Aar, saa mente man, at der aldrig mere kunde være Tale om en Kamp mellem Jærn- eller Staalskibe.

Den fornylig opfundne magnetiske Bombe gjorde Artilleriangreb paa Jærnskibe til en ren mekanisk Proces, som ikke krævede nogen som helst Dygtighed; naar en af disse magnetiske Bomber blot blev kastet i Nærheden af et Jærnskib, saa tiltrak den vældige magnetiske Kraft straks Skibet, som blev ødelagt ved Berøringen og den derefter følgende Eksplosion. To Panserskibe, der mødtes paa Havet, behøvede hver kun at affyre en Bombe, for at begge blev ødelagte. Dette bevirkede, at man nu kun tænkte paa at bygge Krigsskibe, som ikke tiltrak den magnetiske Bombe.

Roland Clewe havde været optaget af Studier og Forsøg; han tænkte paa at bygge Krigsskibe af Papir.

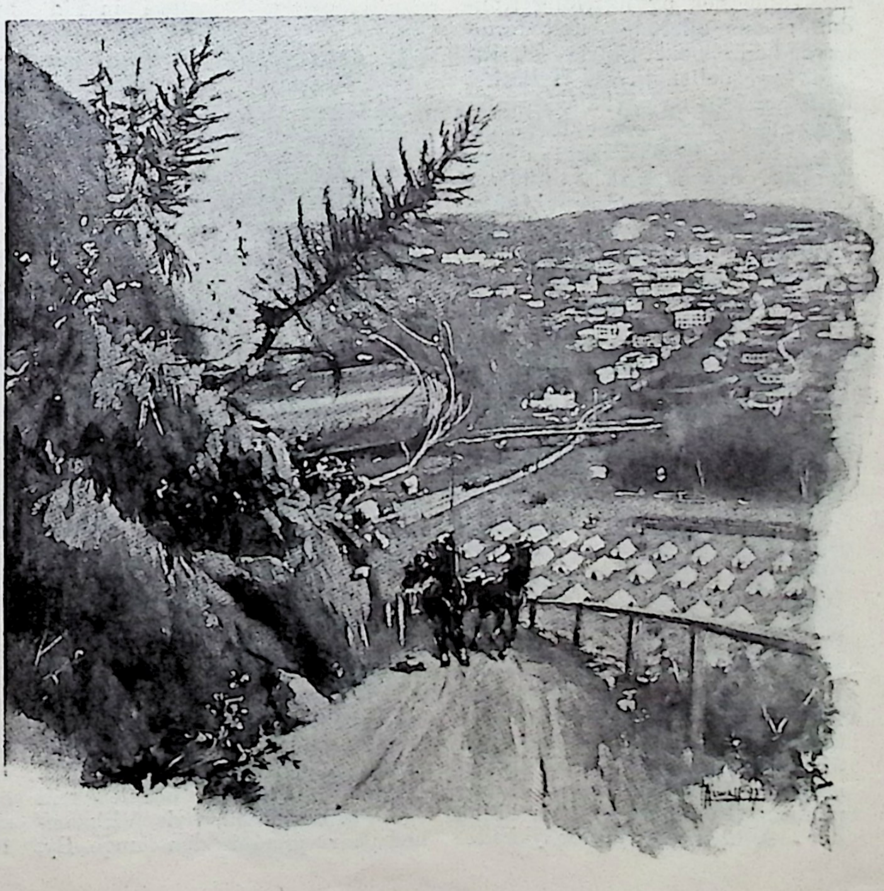
Da Clewe bestemte sig til at følge Margarets Raad og foreløbig ikke arbejde med den artesiske Straale, vendte hans Tanker ganske naturlig tilbage til hans avtomatiske Bombe. Denne Opfindelse var næsten fuldendt; men Opfinderen saa' den største Vanskelighed deri, at han maaske ikke kunde faa Regeringen til at gøre et Forsøg med den.

Et saadant Forsøg vilde være overordentlig kostbart og sandsynligvis medføre Bombens Ødelæggelse, og han havde ikke Lyst til og kunde heller ikke gøre Forsøg med den uden Regeringens Hjælp.

Bomben kunde bruges saa vel til Lands som til Vands, mod Byer og Fæstninger, og Clewe troede, at naar den blev stillet op med sin Beholder og Stormbuk omtrent halvtredsindstyve Mil fra en By og sendt i lige Linje hen mod sit Maal, saa vilde den med uimodstaaelig Kraft og Hurtighed bane sig Vej gennem Skove, Bakker, Bygninger og alt, idet den vandt Styrke ved enhver Modstand, og naar der var Tale om at angribe Fæstningsværker fra Søen, saa kunde det Skib, der havde det store Projektil om Bord, arbejde i en Afstand, der var udenfor den magnetiske Bombes Rækkevidde.

Nu, da den avtomatiske Bombe var færdig, og der ikke var andet tilbage end at fuldende den store Staalbeholder, i hvilken den skulde ligge, stod Roland Clewe overfor et Arbejde, som var ham meget ubehageligt. Han skulde faa andre Folk til at gøre, hvad han ikke selv kunde. Hvis man ikke gjorde praktiske Forsøg med hans Bombe, saa var den værdiløs.

(Fortsættes).

FRA POL TIL POL

UGENS REVUE.

Jubilæer.

OVERINTENDANT *A. J. Petersen* kan den 1. Maj fejre sit 50-aars Jubilæum som Militær. Født i Aarhus 1828 meldte han sig i 48 frivillig ved Aarhus Frikorps, der blev underlagt 11 Batl., forsattes til 7. Bataljon, hvor han gjorde Tjeneste i 20 Aar indtil 68, avancerede gennem de forskellige Underofficersgrader til Stabssergeant og absolverede i 1862 Landmaalereksamen. P. deltog i følgende Træfninger: ved Sleppenge 1848, Kolding, Vejle, Aarhus, og Fredericia 1849. Isted, Frederiksstad og Syderstabel 1850. Under Frederikstads historisk berømte Forsvar fra 29. Septbr. til 4. Oktbr. 50, blev han særlig fremhævet i Rapporterne for Tapperhed og fortrinlig Konduite; men allerede Aaret forud havde han opnaaet Sølvkorset. Efterat have deltaget med 7. Batl. i Felttoget 1864 og udvist sædvanlig Dygtighed og uforfærdet Mod, overgik Petersen 1868 til Forplejningskorpset, udnævntes 1874 til Intendant ved 2. Dragonregiment i Odense, hvor hans noble Personlighed, Dygtighed og Retsind skaffede ham ublandet Agtelse og nær havde bragt ham Sæde i Byraadet, hvis ikke Krigsstyrelsen netop i ham havde fundet den rette Mand til Inspektørposten ved Garnisonssygehuset i København og i 1888 kaldte ham til dette Embede. Petersen, der i 91 avancerede til Overintendant modtog i 1892 Ridderkorset og har paa intet Punkt svigtet den Tillid, der blev ham vist; det er lykkedes ham at faa indført mange nyttige Reformer i Hospitalsadministrationen til Gavn for Institutionen og Patienterne. Overintendant Petersen, der er en stor Pryd for den danske Underofficersstand, er elsket og højagtet af sine gamle Kammerater for hvis Vel han har arbejdet utrættelig ved flere nyttige Institutioners Oprettelse, og Selskabet de danske Vaabenbrødres Overbestyrelse har ved P.s ubestridelig store Administrationsevne og aldrig rokkende Koldblodighed faaet tilført en betydelig Kraft.

Overintendant Petersen.

Søndag den 1. Maj fejrer Assistent ved Københavns Vej- og Kloakanlæg *P. S. N. Weywadt* sit 25-aars Jubilæum i Magistratens Tjeneste. — Jubilaren er ældste Søn af den i sin Tid bekendte, nu afdøde Distriktslæge W. paa Kristianshavn. Som ungt Menneske var Weywadt i 4 Aar ansat ved Esbjerg Havneanlæg. Den 1. Maj 1873 fik han Ansættelse under Københavns Kommune. — I de forløbne 25 Aar har Weywadt vist en sjælden Energi og Dygtighed i sit Embede, og Foretagender som Københavns Kvægtorv, Almindelig Hospital, Vestre Boulevards Anlæg m. m. ere nøje kyttede til hans Virken. Det er en Selvfølge, at Kolleger og Venner ville hædre ham paa denne Dag.

Assistent Weywadt.

Dødsfald.

Skibsbygmester *Th. Dahl,* R. af D., en af Esbjergs bedste Mænd og en af de Mænd, hvis Virksomhed har præget den unge By, der nød godt af hans Manddomsarbejde, er afgaaet ved Døden.

Krag Frederik Theodor Dahl fødtes i Kallundborg den 10. Oktober 1846. Kom efter sin Konfirmation i Skibsbyggerlære. Begyndte 20 Aar gml. som Skibsbygger paa Fanø. Kom til Esbjerg 1870 og fortsatte Skibsbyggeriet samt paatog sig efterhaanden større offentlige Arbejder. Arbejdede sig, efter som Tiden gik, fremad, indtil han nu ved sin Død stod som en af de faa, hvis Navn ligesom kendetegnede, repræsenterede Byen.

Dahl var en flittig Mand og en virksom Mand, og der har i Esbjerg kun været faa Ting oppe, hvor Dahl ikke lagde baade Navn og Skuldre til. Man vidste, at hvad Dahl tog sig af, blev passet og passet godt.

Han var i de sidste Aaringer Formand for Esbjerg Sogneraad og bar en stor Del af det Arbejde, der i kommunal Henseende gav sig Udtryk i Anlæg af Vand- og Gasværk, Kloakledninger og Byens delvise Asfaltering og Brolægning.

Og Dahl var elsket — elsket af alle de smaa, der aldrig gik forgæves til ham om Raad eller Hjælp, og elsket af alle de andre, der i det lyse Sind, det stærke Mod og det virksomme Arbejde saa en af dem, der var blandt de bærende, fremadhigende Kræfter i et nyt Samfund, hvor der altid er Arbejde og Brydsomhed nok.

Skibsbygmester Dahl.

Prokurator *Thomas Møller* i Rødby, der for nylig afgik ved Døden, var født i Thisted den 16. Maj 1826 og Søn af Købmand Mads Møller sammesteds. Han deltog i Krigen 1848—50 som Underofficer og tog

Prokurator Møller.

som saadan dansk juridisk Eksamen. Efter at have været Herredsfuldmægtig i nogle Aar nedsatte han sig i Halvtredserne som Avktionsholder i Rødby og erholdt i Aaret 1868 Prokuratorbestalling. Han drev i mange Aar en meget stor Sagførerforretning, var i lang Tid Medlem af Rødby Byraad, i hvis Kommunalbestyrelse han i sin Tid var Formand. Afdøde var til forskellig Tid betroet mange Tillidshverv. Han har saaledes været Kæmner, Strandingskommissær, svensk-norsk Vicekonsul og da Syltholm-Baneprojektet i sin Tid var oppe arbejdede han ihærdigt for denne Banes Gennemførelse. Det Arbejde, der længst vil overleve ham, er dog Rødby Lystskov, hvor Afdøde har plantet saa godt som hvert Træ. Afdøde nød stor Anseelse som Jurist og Forretningsmand, han var en Mand med et stort Hjærte for de smaa i Samfundet og hans joviale, selskabelige Naturel skaffede ham Venner, hvor han færdedes.

Med Prokurator Møller har Rødby mistet sin mest originale og en af sine bedste Borgere.

Praktiserende Læge *Wiinstedt* er forleden Dag afgaaet ved Døden i en Alder af ca. 60 Aar. Den Afdøde, som i nogen Tid havde været farlig syg, havde vundet sig en stor Praksis i Holte og Omegn, hvor han længe havde haft Ophold.

Dr. med. Wiinstedt.

Hans Patienter har i ham mistet en god Ven, en aldrig svigtende Hjælper.

En Udnævnelse.

Fhv. Plantageejer *Lassen*, der netop nu er indvalgt i Bestyrelsen af „Det forenede Dampskibsselskab“, er ca. 40 Aar, Søn af Pastor emer. L. Som Dreng fartede han en Del til Søs, og kom til Sumatra, hvor han hurtig svang sig op ved at anlægge store Tobaksplantager. Efter nogle Aars Forløb overgik hans store Plantager til et hollandsk Aktieselskab og L. tog Ophold i Kbhvn.

Plantageejer Lassen.

For et Aars Tid siden købte han Ilwohøj ved Vedbæk, som nu omdøbtes til Stabat, Navnet paa en af hans Plantager paa Sumatra.

Han er i Ordets bedste Forstand en selfmade man, der er i Besiddelse af megen Energi og Ærgærrighed. Hans store Kendskab til og Interesse for Skibsfart vil være ham til stor Nytte i hans nye Stilling som Bestyrelsesmedlem i „Det forenede Dampskibsselskab“.

Vi bringer et Portræt af *Gamle Petersen*, som forleden er afgaaet ved Døden. Den Afdøde, som i Efteraaret fejrede sit 25-Aars Jubilæum sammen med den Anstalt, hvortil han var knyttet, var ganske ualmindelig afholdt og agtet indenfor det lille Samfund, hvori han virkede.

Gamle Petersen.

Ved sit joviale Sindelag og sin sjældne Menneskelighed skabte han sig en Popularitet, som endnu næppe er faldet i nogen Abes Lod. — Ære være hans Minde!

En litterær Debut.

Lige efter *Mylius-Erichsens* „Tatere“ debuterer hans gamle Medredaktør af „Ungt Blod“ *Louis Levy* med en Novelle i Brevform *Breve fra Ensomheden.*

Søn af afdøde Korpslæge L. skrev han allerede som 17-aarig Skoledreng i det salig symbolistiske „Taarnet“ og har, siden han blev Student, skrevet rundt om i Tidsskrifter og Blade, snart lyriske Digte, snart Marionetspil à la Maeterlinck, snart Pasticher i Wessels og andre gode Klassikeres Manér.

Med sin tidlige Modenhed har Levy saaledes vist et mangfoldigt Fysiognomi, men mest fremtrædende har dog været en vis Mutterwitz i moderne Tilspidsning: Humør behersket af kølig Skepsis og Ironi, og det er ogsaa denne Særegenhed, der titter frem af hans Debutbog, som sikkert vil vække Opsigt og maaske — paa Grund af sin Kaadhed — Forargelse. Den er et artistisk Indfald, skrevet i et indsmigrende Sprog og en — trods Forfatterens 22 Aar — usædvanlig fast Form, og den gennemkomponerede Intrige er Udtryk for en subtil og idèrig Hjærne, der ser Fænomenerne i en barok, fantastisk Belysning.

Forfatter L. Levy.

Bech-Olsens sidste Bryderkamp.

Den uovervindelige Bech-Olsen har flettet en ny Sejrens Krans omkring sin folkekære Bringe.

En slank og smidig Britter, *Kvæleren* kaldet, der kom for at prøve Livtag med den danske Kæmpe, har maattet neje sig i Støvet, — og delte saaledes Skæbne med de talrige fremmede Brydere, der har vovet sig herop; hver evropæisk Nation har snart sendt sin Repræsentant.

Vore Fotografier giver Øjebliksbilleder fra den spændende Kamps mest spændende Momenter.

Den danske Soldat i Krigen 48.

Vi henleder hermed vore Læseres Opmærksomhed paa det af „Hver 8. Dag“ udgivne Jubilæums-Festskrift til Minde om Treaarskrigen.

Dette Hæfte, der har faaet den gunstigste Modtagelse, indeholder: Oberst Læssøe, af Oberst N. P. Jensen. En dansk Bondesoldats Fortælling om Treaarskrigen, ved Karl Larsen. Rigt illustreret. Portrætter af 14 nulevende Officerer fra Treaarskrigen.

Da Restoplaget ikke er stort, anmodes de af vore Læsere, der maatte ønske at komme i Besiddelse af dette Hæfte om snarest at bestille det. Det faas for 25 Øre gennem enhver Boghandler og Bladforhandler samt i „Hver 8. Dag“s Hovedekspedition, Klareboderne 3, København K. Omstaaende findes indrykket en Bestillingsseddel til Udfyldning.

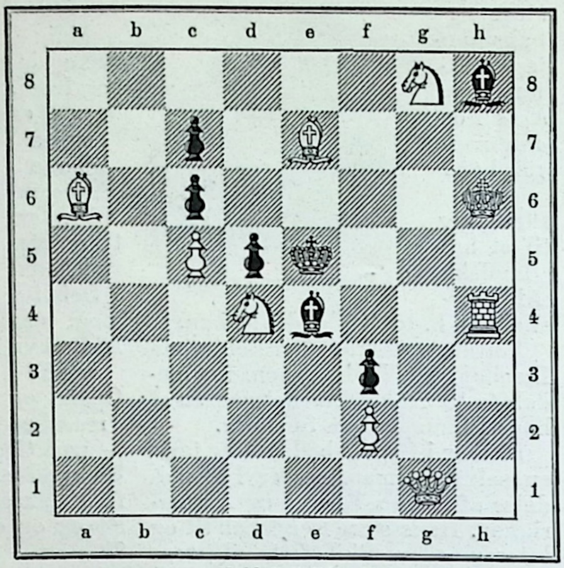
Prins Christian til Hest.

Det Billede, „Hver 8. Dag“ i Dag bringer af Hs. kgl. Højhed Prins Christian, er en Gengivelse af det store Kunstbilag i Farver, som „Hver 8. Dag“ har udgivet og som nu ses overalt hos alle Boghandlere og Bladforhandlere i hele Landet. Vi henleder Opmærksomheden paa, at enhver, der tegner sig som Abonnent paa „Hver 8. Dag“ for April og Juli Kvartaler (1 Kr. 25 Øre Kvartalet), paa Forlangende faar Prins Christian-Billedet *gratis* tilsendt. Bogladeprisen for *Ikke-Abonnenter* er ellers 15 Kroner.

Skakopgave Nr. 1.

Af W. Jensen, København.
(Original).

Sort 7 Brikker.

Hvid 9 Brikker.

Hvid begynder og gør mat i 2 Træk.

„Hver 8. Dag“s Præmiegaade Nr. 31.

Det første er rundt og kan ikke standse,
for det andet bryder man gærne en Landse,
dog nødigt, naar andet og tredje Led
maa kaldes en ren Ubetydelighed.
En større Jurist gaar paa ingen Maade
ind paa at løse en tarvelig Gaade.
med mindre de sidste la'r sig forhale
igennem en Del af det førstnævnte Led
ved Vidneforhør i Rettens Sale
og Udsættelser i Uendelighed.
Nu, hvem der ikke kan naa Melonen,
maa nøjes med at presse Citronen.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *8. Maj 1898* under Adr.: **„Hver 8. Dag“s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag“s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

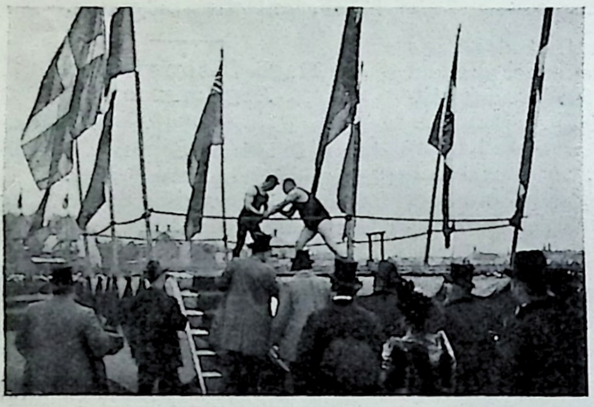
15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger. Se iøvrigt Betingelserne i „Hver 8. Dag“s Nr. 22.

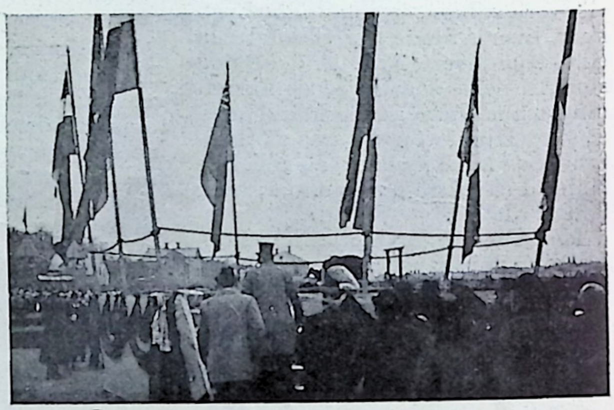
Løsningen paa Præmiegaade Nr. 29 var

Engelholm.

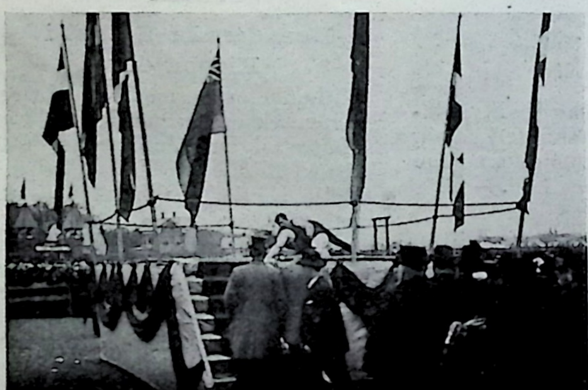
Ialt indkom 4830 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie: Postekspedient *Plato*, Odense. 2. Præmie: *J. Bischof*, Frederiksborggade 31, Kbhvn.

1. Omgang.

1. Omgang. — Tom Bradley underst.

2. Omgang. — Tom Bradley forsøger forgæves at vende Bech-Olsen.

2. Omgang. — Slutning.

Fra de italienske Landeveje.

En rejsende Haandværkssvends Optegnelser.

Af J. P. Brochmann.

Lonato.

Hvor er jeg træt i Dag, saa sløv, at jeg næsten ikke kan tænke en Sætning til Ende, men hvorledes kan det være anderledes oven paa saadan en Nat.

I Gaar Formiddags marcherede jeg fra Peschiera, en lille Fæstning ved Lago di Garda, langs med den ejendommeligt lysende grønklare Søs sydlige Spids, hvorfra jeg saa brogede Byer straale i Solen paa de andre Bredder.

Egnen er flad og tør, Landevejen bred og fortrinlig holdt; mange Steder vokser Brombærbuske, som jeg besøgte flittigt.

Det var meget varmt, jeg trak Trøje og Krave af; desværre er min Skjorte ikke helt ren — nej ikke helt — i Modsætning til de fleste andre Skjorter, jeg ser paa min Vej. Hvis denne Modsætning ikke var, havde det naturligvis mindre at sige med mit Linned; men nu er Situationen nærmest ærgerlig. Jeg har forgæves søgt at bilde mig selv ind, at andres Skjorter ikke kommer mig ved. Dog, det gør de nu alligevel.

Saa marcherede jeg da hen ad den hvide, solbagte Landevej, tørstende som en Ravn, med Sveden drivende ned ad mit rødbrændte, skæggede Ansigt. En Gang imellem, naar jeg stødte paa en stor Busk, lagde jeg mig ned og foreholdt mig selv det uheldige i at drikke meget i stærk Varme, hvorfor jo Manglen paa Vand i Grunden var et Gode.

— Ja, et meget stort Gode.

Efter et Hvil paa en halv Times Tid i den tarvelige Skygge gaar jeg videre; men først forvisser jeg mig altid om, at mit Pas og mine 4 Centissimo er henholdsvis i Trøje- og Bukselommen.

— — —

Det er mærkeligt nok, Italien ser slet ikke saadan ud, som jeg har tænkt mig det; bl. a. mangler de Alléer, jeg i min Naivitet havde omdannet Landevejene til. Kun nu og da er der et Par Træer — naturligvis med vedhængende Skygge, der jo for mig er Hovedsagen, — og selv om de staar paa den anden Side af Vejen, maa jeg alligevel derover, thi en halv Snes Alen Skygge er dog altid noget.

Henad Aften naaede jeg en lille By, Lonato, hvor jeg fik et tilsyneladende pænt Logis, der kostede en halv Franc. Da jeg havde ligget lidt, begyndte imidlertid en Myg at summe. Jeg lod den drikke sig mæt paa min Pande og slog den ihjæl. God Nat, tænkte jeg. Men da kom en til, to, fem, syv, otte — tilsidst var de vel en lille Snes, og nu var al Søvn umulig.

Samtidig begyndte Væggedyrene at foretage Rekognosceringer henad Loftet for med bløde Smæld at dratte ned paa Dynen og bide mig.

Efter et første Anfald af ugudelig Banden, klædte jeg mig paa under smaa, resignerede Suk.

Jeg satte mig derefter ved det aabne Vindue og saa ud i den dejlige italienske Nat med Maaneskin og Kølighed; en hel Serie forskelligartede Følelser strømmede ind paa mig; bl. a. tænkte jeg paa en Maaneskinstur over Gardasøen, paa Øl og Bøf og en ren Skjorte, paa et gammelt Amfiteater, jeg saa i Verona — indtil jeg Kl. 3 om Morgenen faldt ned ad Stolen med Panden mod Gulvet.

Og nu sidder jeg her Kl. ca. 4 og skriver; men hvor er jeg dog træt! Det bliver vist ikke mange Kilometer, jeg rækker i Dag.

Rovato.

Jeg gik alligevel 41 Kilometer i Gaar; det var en March fremad med krumme Knæer og ludende Hoved i 39 Graders Varme; min Hat og mit Overtøj bar jeg paa Armen, og et Lommetørklæde havde jeg bundet om Nakken; thi Solen irriterer mig særligt dér.

Jeg maa vist være af en stor dekorativ Virkning i Landskabet, thi alle Folk ser forundrede paa mig; særlig Forbavselse vækker det, at jeg i denne Varme gaar med min Paraply under Armen i Stedet for som andre skikkelige Mennesker at slaa den op. Hemmeligheden ligger imidlertid i, at Solskærmen ikke kan spændes

ud, da den nu ikke er andet end en hullet Klud med en Del løse Staalstænger inden i.

— Det var alligevel en god Dag i Gaar; thi jeg fik min Skjorte vasket saa skinnende ren, at Kong Umberto ikke har den renere — det er jeg vis paa. Den ene af de Vandings-Kanaler, der her i Lombardiet løber langs begge Sider af Landevejen, drejede nemlig ind ad en rigtig hyggelig Markvej med Piletræer og herlig Skygge. Her vaskede jeg i Fred og Ro, saa Skummet stod mig om Ørene. Det var en stor Nydelse efter endt Arbejde at ligge paa den anden Side af Vejen og se Skjorten blive hvidere og hvidere i den stærke Sol.

Jeg marcherede videre i godt Humør og kom snart efter op at køre med en gammel Kone i en lille Vogn, trukken af et Æsel. Hun snakkede væk. Jeg forstod ikke et Kvæk af det hele, hvorfor hun snart standsede Konversationen og i Stedet for gav mig et lille hvidt Brød og et stort Stykke Vandmelon. Det forstod jeg meget bedre.

Jeg kunde for Resten have gaaet lige saa hurtigt som vi kørte; thi Æslet standsede principmæssigt hver 5. Minut. „J—a—h! J—a—h!" sagde Konen saa og langede det en over Bagparten med en tyk Kæp.

Æslet fik nu travlt, sparkede efter Kæppen med Bagbenene og slak i Løb to Minuter — sagtnede efterhaanden Farten i tre Minuter og stod saa stille, viftede sig med Halen og ventede paa flere Prygl.

En Gang fik Æslet Lov til at staa lidt længere end sædvanligt, hvorfor det spørgende drejede Hovedet om og vist tænkte saadan noget som: Mon det er Meningen, jeg ingen Prygl skal ha' denne Gang.

Jeg fik saa Lov til at rappe den lidt, mens Konen sagde Ja—a—h! Paa den Maade luntede vi afsted.

Det er ellers mærkelige Forspand, man ser her. Aldrig træffer man paa en ordentlig Hest, hvorimod Muldyr, Æsler og Stude grasserer stærkt, forspændte i Flæng. Mange Vogne har saaledes et Forspand af en Stud og et Æsel. Studen er i Reglen meget stor, og Æslet temmelig lille; derfor maa Æslet trave for at følge med, naar Studen gaar langsom Skridtgang.

En lille Landsby.

I Aftes ved 6-Tiden blev Himlen graa; Folk i Landsbyerne saa meget interesserede i Vejret og diskuterede ivrigt Udsigterne. Og virkelig, det begyndte at regne. Store, lunkne Draaber faldt ned paa Majsmarkerne, hvor de frembragte en trommende Lyd, i de sumpede Rismarker raslede det; over Landevejen lagde sig den lette Støvtaage, der altid kommer før Regn og som lugter saa ejendommeligt.

Alle Mennesker smilede, ja selv Dyrene med, syntes jeg, over den herlige Væde. Jeg blev saa glad, at jeg var lige paa Nippet til at give en Lirekassemand 10 Centissimo, men heldigvis bekæmpede jeg i Tide mine bedre Følelser; i Stedet for at være ædel købte jeg fire Ferskner, som jeg selv spiste allesammen.

Derefter lod jeg mig barbere, thi naar det nu en Gang var Festdag, hvorfor saa ikke se lidt ordentligt ud.

Jeg marcherede af Sted i Regnen med Solskinshumør. Hvor er det dejligt at gaa i den kølige Luft! Jeg føler mig saa fri og frisk; Heden er svundet, Støvet er bundet. Min Trøje trækker jeg paa, thi nu kan jeg holde ud at bære den.

Udenfor en Landsby møder jeg en Husmandsfamilie bestaaende af Mand, Kone og to Smaabørn, et Æsel, en Ko, en Hund og to sortbrogede Grise, som Konen driver med.

Manden siger noget til mig med et bredt Smil og kigger i Vejret. Jeg smiler og ser ligeledes op, men tier iøvrigt.

Manden fortsætter Konversationen, som jeg naturligvis ikke forstaar et Ord af; han snakker vistnok om sine Kreaturer; thi han klapper Æslet og siger „buana". Jeg, der af gode Grunde ikke vilde indlade mig i lang Diskussion om det Æsel, klapper det ogsaa og siger ligeledes „buana".

Koen, der har sine Ribben synlige for Gud og Hvermand, bliver af Ejeren rost som „et godt Dyr", det kan være han har Ret, for maaske har han tænkt paa et ædelt Sindelag, en venlig, aaben Karakter eller lignende, men nok om det; da han hører, jeg ikke forstaar Italiensk og vel let ser, at jeg ikke har mange Lire hos mig, slaar han i sin Regnvejrsglæde Kæberne op og i og gør Fagter, som han putter noget i Munden paa mig. Jeg forstod straks Invitationen og vandrer af Sted med Familien, overtagende Driverværdigheden over det ene Svin, der var noget forfalden til at smutte ud til Siderne.

I en lille, sort stenbelagt Stue med en kæmpemæssig Seng og et stort Ildsted indtog vi Aftensmaden. Det var den berømmelige „Palenta", Majsmel kogt i Vand til en Slags Budding. Du kære Gud, hvor smagte den vammelt; mens jeg samvittighedsfuldt tyggede en Skive, slugte Børnene fire. Næste Ret: Vandmelon og haardt Brød. Her var jeg foran. Børnene spiste hver en halv Melon, men jeg besørgede en hel. Iøvrigt kunde jeg — uden at have fornærmet en eneste af Familien — have nøjedes med en halv.

Sluttelig fik vi et lille Stykke Ost, saa alt i alt var Maaltidet ikke ilde.

Om Natten sov jeg i Høet ovenover Kreaturerne, hvad der jo nok kunde have gaaet an; men det blev daarligt; thi Koen brølede ret jævnlig, og Grisene sagde „øf-øf" Natten igennem.

Søvnig, søvnig vandrer jeg afsted i Dag; men jeg rækker alligevel 40 Kilometer som en Mis; thi Vejen er støvfri og Luften er kølig.

— — Den velsignede Regn.

Milano.

I Gaar rykkede jeg ind i Milano. Allerydersт, hvor den store By begynder, saa jeg farlig ud. Grimme, sorte Skægstubbe havde atter bredt sig over mit Ansigt, mine Benklæder var trevlede forneden, og endelig var mine Sko rævérøde. Dog, efterhaanden som Husene blev mere og mere sammenhængende, forandredes jeg til en Gentleman efter fattig Lejlighed. 60 Centissimo ofrede jeg til Klipning og Barbering; i en lille, fedtet Butik købte jeg et Humbug; her laante jeg ogsaa en Saks til at klippe Benklæderne med forneden. Lidt længere inde ved en stor Park købte jeg Blanksværte og børstede mine Sko skinnende blanke paa en Marmorbænk. Da jeg endvidere havde skrubbet hele Dragten godt igennem, var jeg særdeles tilfreds med mig selv efter en foreløbig Bedømmelse ved en stor Spejlglasrude.

Bagved en anden Gentleman — en graaklædt Englænder — drev jeg henad Fliserækken gennem den præsentable Hovedgade ned til Domkirken. — Hvor er den smuk, den gamle berømmelige Marmordom, der knejser med sine Spir og Taarne her nede i Lombardiets Hovedstad med det ejendommeligt klangfulde Navn — Milano.

Kirkens Indre er lysere end de andre store Kirker, jeg har set, og saa er der noget uforklarligt ædelt udbredt over det marmoromgivne Rum. Det er maaske Lyset, som falder gennem stærkt kulørte Vinduesmalerier og mødes med Marmorglansen, der er Skyld heri.

Ser vi op, hvælver et Væv af vidunderlige hvide, hugne Kniplinger sig over os.

Jeg gaar omkring i Kirken ugenert som i min egen Stue, hører lidt af en Gudstjeneste i et Hjørne, lugter til Røgelsebølgen og ser paa de andægtige. Jeg driver hen til en Flok Englændere — Herrer og Damer, — der vandrer afsted med Fører. Se, hvis jeg nu havde lært Engelsk, kunde jeg have snydt mig lidt Førervisdom til, fik jeg regnet ud, da jeg gik hen til Døren.

— — —

Kl. 8 laa jeg i min Seng i et Alberga i en snæver, mørk Gade. Min Seng var saa bred, at jeg kunde ligge baade paa Kryds og Tværs, hvad der har sine Behageligheder, men det var en underlig Madrats — jeg tror næsten, den var stoppet med Murbrokker eller Smaasten.

Efter at jeg havde drejet mig et Par Gange kommer en lille, sortsmudset Mand med to smaa Børn og tager den anden Seng i Besiddelse. Børnene græder, mens Manden forgæves søger at stille dem tilfreds. De savnede vist deres Moder — hvorledes mon det hænger sammen med denne fattige Mand, der rejser med to Børn.

Da Skodderne var bleven lukket for det Gitterværk, der var anbragt i Stedet for Vinduer, herskede en skrækkelig Varme. Man kunde næsten ligge og faa ondt i dette sorte Helvede.

Børnene jamrede henne i Sengen: *Caldo! Caldo!* (varmt), og Faderen tyssede forgæves paa dem. Jeg kunde ikke holde det ud, men rejste mig op, splitternøgen som jeg var og aabnede Skodderne paa Klem — ikke mere af Frygt for Myggene —, indsugende Natteluften.

— — Men hvad var det? Nede fra den af høje Bygninger omgivne Gaard hørtes en frygtelig Hylen og Skrigen! Langtrukkent, gruligt lød det i mine Øren.

Det maa være vilde Dyr, der er indespærret bag de tilgitrede Vinduer, tænkte jeg.

Endnu nogle forfærdelige Skrig og Brøl suste op, og Børnene blev ved at græde: *Caldo! Caldo!* Jeg stod stille og svedte ved Vinduet, skønt Natteluften bølgede om mig.

Nej, hvor det var uhyggeligt. Men jeg gik dog i Seng, vaagnede et Par Timer efter, opløst i Sved ved nye Hyl.

Saaledes gik det hele Natten igennem. Det var en Søvn til Akkompagnement af Barnegraad og Skrig af — ja, hvilke Dyr?

Jeg fik det at se om Morgenen, thi da kom en ung Knøs trækkende med to — *Æsler* i hver sit Øre.

Det var de Fyre, der havde spillet Løven om Natten.

En anden Gang vil jeg blæse saadanne Storskrydere et langt Stykke.

Lodi.

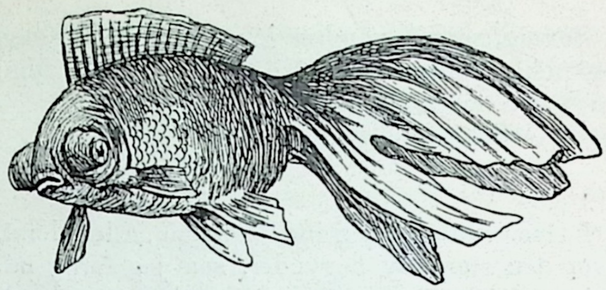
Jeg har været syg i Gaar — rigtig syg. Det begyndte fra Morgenstunden med kold Sved, da jeg marcherede ud af Milano; ved at spejle mig i en Butiksrude saa jeg et uhyggeligt gulrødt Ansigt med mørke Rande under Øjnene. Dog, jeg nærer Antipati mod alt, hvad der hedder Sygeseng og Medicin, hvorfor jeg krøb videre gennem Byen ud paa den brede Landevej, der ligger hvid og støvet uden Skygge i Avgustsolens 40 Graders Varme. Men her drattede jeg sammen som et Dyr ved en lille Busk. Mit Hoved laa i Skyggen — der var ikke mere Skygge — mens Kroppen laa i Vejstøvet.

Efter en Times dødelig Mathed dinglede jeg videre et Kvarters Tid i den flimrende Sol — saa kunde jeg ikke mere, men lagde mig under et Piletræ nede ved Kanalen i dejligt grønt Græs, hvor jeg sov et Par Timer; jeg vaagnede saa styrket, at jeg med mange Pavser kunde fortsætte Turen her til Lodi, hvortil jeg ankom Kl. ca. 8 saa træt, som jeg ingen Sinde før har været.

Om Natten sov jeg godt, og om Morgenen — ja, se da hentede jeg 20 temmelig uventede Lire paa Posthuset.

Jeg tror ikke, Monacos store Spillere er gladere ved en Gevinst paa 10,000 end jeg er ved mine fattige 20 Lire, som jeg selv har fortjent ved ærligt Arbejde i Norge.

(Sluttes).

Telescop-Slørhale.

Stue-Akvarium.

Af Vilh. Jensen.

II.

Som Fortsættelse af min Artikel i Bladets Nr. 22 om Stue-Akvarier, maa jeg først bringe Redaktionen en Tak for Optagelsen, og dernæst vil jeg gaa over til at besvare forskellige Spørgsmaal, som en Del af „Hver 8. Dag“s Læsere har rettet til mig, og hvoraf jeg med Glæde har bemærket, at mit lille Indlæg til Gunst for Akvarier har vakt Interesse og fundet en god Modtagelse.

Et Spørgsmaal, som atter og atter er fremkommet, er dette: „Hvad koster et Akvarium?“, og dertil skal jeg da svare, at man hos Chr. Lassen, Niels Hemmingsensgade 14 kan købe gode Akvarier fra $2^1/_2$ Kr. til højere Priser efter Størrelse og Udstyrelse. Alt efter Omstændighederne vil jeg anbefale følgende Dimensioner:

Længde	Brede	Højde	rummer ca.	Potter
12“	8“	10“,	18	
„ 15“	„ 10“	„ 12“,	„ - 33	„
„ 18“	„ 12“	„ 15“,	„ - 60	„

og iøvrigt bemærke, at man lettest og sikkrest faar Akvariet tæt ved at sætte Glassene fast med en tynd Cementopløsning; derved undgaar man Fedtstof i Vandet, og af samme Grund bør man undlade at male Akvariet indvendig.

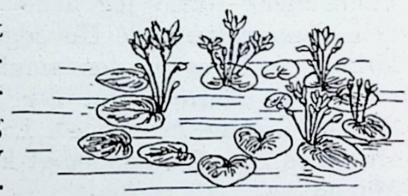
Med Hensyn til Akvariets Indhold, da vil jeg raade til at gaa forsøgsvis frem indtil der opnaas personlig Erfaring i saa Henseende; derfor: køb et Akvarium, og gaa saa ud til den første den bedste Dam eller et Aaløb etc., hvor De ser rent og klart Vand, og smukke, friske grønne Vandplanter, tag deraf, hvad De synes bedst om, ja Vand med, om De kan overkomme det, plant saa Vandplanterne efter Anvisningen i min sidste Artikel, og husk paa, at en gylden Hovedregel, ja Betingelse, for at faa et smukt Stue-Akvarium er: klart Vand, mange voksende Planter, og — faa Fisk.

Macropode.

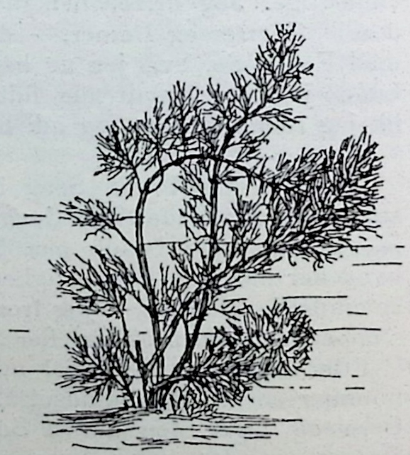
Efter at Akvariet er fyldt med Vandplanter efter Ønske, lad det saa staa ganske roligt i 10—12 Dage, saa faar Planterne Tid til at fæstne sig, Vandet bliver klart, — og saa først er det Tid til at befolke Akvariet med Fisk, Snegle etc.

Overalt her hjemme have vi jo let Adgang til Vand, Planter og Fisk, og skulde de Voksne ikke vide, hvor „Stedet“ er, eller ikke have Lyst til at fiske, saa er jeg sikker paa, at enhver stor Skoledreng let kan hjælpe baade i Ord og Gerning; — giv ham blot et Fiskenet og „Landlov“, saa skal De se, han finder nok baade Planter og Fisk til Dem, og i sidste Artikel anbefalede jeg saavel Planter som Fisk passende for Akvarier. Er dette imidlertid for omstændeligt for Dem, saa vil jeg anbefale Dem at skrive til Heinze, Larsbjørnstræde 20, der vil De kunne købe saavel danske som fremmede Fisk og Vandplanter. Priserne paa Fisk variere lige fra 5 Øre til 10 Kroner pr. Stk, saa der kan findes noget for enhver Pengepung, og i Reglen findes der et godt Udvalg, da Hr. Heinze i flere Aar har passet de store Akvarier i Tivoli.

Limnanthemum indicium.

Foranlediget af en Forespørgsel skal jeg her meddele, at de smukkeste og bedst indrettede, paa videnskabeligt Grundlag hvi-

Cabomba.

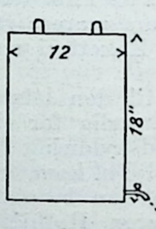
lende Akvarier er Berliner Akvarierne i Schadowerstrasse. En Seværdighed af Rang for alle Naturvenner. —

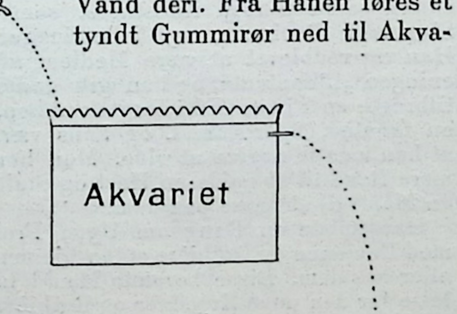
Hosstaaende findes Tegning af nogle af de i Nr. 22 omtalte eksotiske Fiske, som jo frembyde ejendommelige Former, og selvfølgelig forøger det Interessen ved Akvarier at se nye fremmede Fisks Liv og Færden.

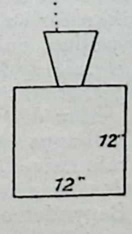
Jeg antager nu, at jeg har givet en tilstrækkelig tydelig Anvisning paa Indrettelsen af et godt Ferskvands-Stueakvarium, og vil derfor gaa over til at beskrive, hvorledes man bedst kan vedligeholde og bevare det i god, proper Stand.

Først og fremmest maa jeg igen betone Nødvendigheden af at have mange Vandplanter og klart Vand, forinden Fiskene kommes i Vandet, men gaar vi nu ud fra, at dette er i Orden, saa bliver det næste Spørgsmaal: hvorledes skal jeg nu skaffe Luftfornyelse og Strøm til de Fisk, som behøve dette, fordi de i Naturen lever i stærk Strøm, og dertil skal jeg svare, at med Undtagelse af Laks og Laksørred kunne alle de andre Fisk, som jeg har anbefalet, leve uden Luftfornyelse og Strøm, men noget helt andet er det, at man ved at benytte et Filter lettere kan sikre sig klart Vand, og ogsaa ved at bruge dette til Luftfornyelse kan bidrage til Fiskenes Velbefindende, — men nødvendigt er det absolut ikke.

Vil man imidlertid forsyne Akvariet med Luft, Strøm og Filter, da indrettes det bedst paa følgende Maade. Hos en Blikkenslager bestiller man en Zinkkasse af Facon som en Postkasse, f. Eks. af følgende Dimensioner, 18" høj, 12" bred, 3" dyb, denne kan rumme ca. 12 Potter Vand; den forsynes med en Hane, som vist paa hosstaaende Tegning, og ophænges paa 2 stærke Kroge under Gardinet (jeg forudsætter, at Akvariet staar i eller ved et Vindu) saa højt oppe, at man lige kan naa at hælde Vand deri. Fra Hanen føres et tyndt Gummirør ned til Akvariet og stopper op ca. 1 Tomme over Vandets Overflade. I Akvariet indsætter man dernæst med Cement et tyndt Glasrør med ca. $1/4$ Tomme Lysning gennem det ene Endeglas foroven, og nu kommer atter et tyndt Gummirør, som fører ned til Filtret. Dette kan bekvemt laves af en almindelig Urtepotte, som fyldes først med et Lag Smaasten,

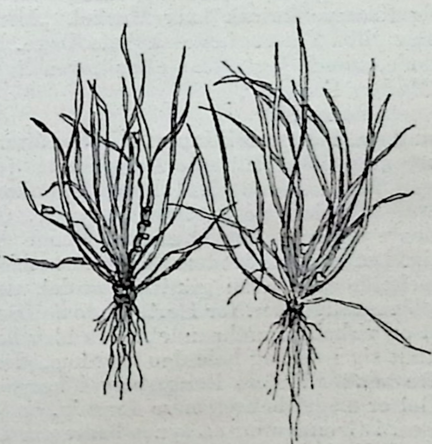

for Eksempel det saakaldte Bornholmske Grus, dernæst et Lag grov Strandgrus, og øverst et Lag fint Strandsand, alt rent og vel udvasket. Paa Gulvet, bag Gardinet, stiller man nu en Beholder af passende Form og af Størrelse saa stor, at den kan rumme ca. 15 Potter Vand, altsaa lidt større end den øverste Beholder. Herover sætter man nu Filtret alias Urtepotten, og forbinder det hele som det ses af Tegningen. Fyldes nu den øverste Beholder med Vand, og Hanen aabnes saa meget, at Vandet kan dryppe draabevis ned i Akvariet, saa vil dette bringe Luftfornyelse til hele Akvariet, og det overflødige Vand vil gennem Afløbsrøret gaa ned til Filteret, og derfra ned i Beholderen paa Gulvet.

Nu kan det hele indstilles saaledes, at den øverste Beholder tømmes i Løbet af et Døgn, saa tager man ganske simpelt det Vand, som nu *filtreret* er beroende i Beholderen paa Gulvet og hælder det op igen i den øverste Beholder, og saa har man ved smaa Midler og ringe Ulejlighed opnaaet at forsyne sit Akvarium med Lufttilførsel og rindende klart Vand, hvorved Fisk og Planter vil trives og vokse; endvidere opnaas derved, at man undgaar at helde nyt frisk Vand i Akvariet, idet man stadig benytter det samme Kvantum Vand, og dette er ubetinget det heldigste, thi jo ældre Vandet i Akvariet er, desto bedre er det for Fiskene. —

Ganske interessant er det ogsaa at have et ganske lille Akvarium fyldt med fine, lette Planter og Vandinsekter, (Vandedderkoppen er meget morsom at iagttage) Larver etc.; man kan af den Slags have saa meget i et lille Rum, at der bliver et helt Mylder af smaa levende Væsner, — en ren Delikatesse for Fiskene i Akvariet. —

Vallisneria.

Salon-Svindleren.*)

Moderne Pariserroman af Georges Ohnet.

Fortsat.

Hiénard vedblev: „Jeg er i det fortrolige Hjørne i Dag, og jeg kommer aldrig til at sige mere end nu om det Spørgsmaal. De Mennesker, jeg omgikkes, før jeg boede her, var mig altfor modbydelige. Jeg blev i deres Kreds, saa længe min Fader levede, fordi jeg elskede min Fader. Han havde ikke de samme Ideer som jeg, fordi han havde giftet sig med Baron Grénetats Datter, der ejede en af de største Formuer fra det andet Kejserdømmes Tid. Men han var en beundringsværdig Soldat, og han tjente i Krigen saa godt, at han hævdede sit Navn, hvad der ikke var let. Han blev liggende paa Valpladsen ved Gravelotte som død ved Siden af General Legrand. Senere slap han ud af Metz i Kapitulationens Øjeblik og viste sit Heltemod i Chanzys Hær. Ganske ung — ikke 40 Aar gammel — kommanderede han en Division, og under en saadan Anfører vilde Tingene have taget en anden Vending, hvis der havde været Soldater til at kæmpe i Stedet for stakkels Børn uden Sko eller Klæder og med Geværer, der ikke kunde skyde. Efter Krigen blev han Brigadegeneral. Han var Militær med Liv og Sjæl, han gjorde sin Tjeneste, hjalp til at reorganisere Hæren og tænkte kun paa Revanche. Han havde ikke samme Maade at leve paa som min Moder. Han var altid ude i Landet i Spidsen for sine Tropper, medens Hertuginde de Diernstein boede i Paris og førte stort Hus. Da han døde for 7 Aar siden, følte jeg, at jeg mistede alt, hvad jeg elskede højst paa Jorden, og jeg svor paa, at jeg skulde gøre mig fortjent til det Navn, han efterlod mig. Jeg gør alt, hvad jeg formaar, for at naa dette Resultat, men Billedhuggerkunsten er en trang Vej, ikke sandt? Og da man paa Forhaand er sikker paa, at man ikke kan overgaa Michel Angelo, har man sine modløse Øjeblikke. Men saa tager man igen fat paa Arbejdet, tilsmudser sine Hænder og sine Klæder, former Leret og undfanger noget, som ikke er saa helt galt, og — ja, saa er man alligevel ganske tilfreds".

„Men hør, Hiènard, mens Du er ved at fortælle mig om dine Forhold, vil jeg gærne spørge Dig, hvorfor Du har det saa indskrænket, naar din Moder er saa rig?"

„Det skal jeg gærne sige Dig", sagde Billedhuggeren, hvis Ansigt blev mørkt og furet, som om en smertelig Krampe fortrak hver Muskel. „Mine Forældre blev gift i Formuefællesskabets Dage. Da min Fader døde, arvede jeg altsaa efter Loven Halvdelen af min Moders Formue".

„Var det enormt?"

„Enormt, ja. Mange Millioner. Min Sagfører havde opfordret mig til at tiltræde Arven; men jeg blev bange ved Tanken om at faa alle de Ejendomme at bestyre og alle de Værdipapirer at passe. Og desuden mente jeg ærlig talt, at alle de Penge ikke tilkom mig. Det var min Moders. Jeg bad hende derfor om at beholde dem. Hun gik ind paa det, men efter mange Vanskeligheder, for Hertuginde de Diernstein er ædel og virkelig rundhaandet. Hun blev bedrøvet, men fandt sig i det, og hele den Rigdom, der stammede fra hendes Faders Bank, blev i hendes Varetægt. Det er meget bekvemmere for mig, og jeg tror, at hun nu i Grunden ogsaa synes bedre om det. Det giver hende Relief, hun fører et meget stort Hus. I Aviserne læser jeg Meddelelser om hendes Fester, Opregning af hendes Velgørenheds-Udsalg og Beskrivelse af de Gaver, hun sender de Nygifte ved de fine Bryllupper. Det interesserer mig uden at trætte mig. Og undertiden om Søndagen, naar jeg ikke arbejder og gaar en Tur paa Champs-Elysées for at gnubbe mig op ad Beaumonden og lufte Montmartre-Bøllen ud, ser jeg min Moders Ekvipage køre forbi. Den er meget smuk. Hun har et smukt Livrée, prægtige Heste, Vaaben paa Vognens Sider og Kroner paa Seletøjet. Hendes Tjenere nedlader sig ikke til at se blot foragtelig paa mig Proletar, der beundrer dem inde paa Gangstien. Hertuginden ser mig ikke; hun er meget nærsynet. Alt det kører forbi med en stærk Larm af skurende Hjul og klirrende Seletøj, med Glans af Farver og Forgyldning. Saa fortsætter jeg Plebejer, blændet af al den Elegance, rolig min Spadseretur under Træerne og tager Sporvogn for at køre hjem til Middag. Og jeg er meget lykkelig, for jeg lever, som jeg synes om".

„Men Du gaar da af og til hen og besøger din Moder. Du er da ikke paa Kant med hende?"

„Jeg? Store Gud! jeg har al mulig Besvær ved at holde hende fra at besøge mig. Tænk Dig, hvilken Opsigt det vilde vække i Kvarteret; jeg kunde ikke være i Fred efter det. Jeg vilde faa Lov til at betale Brød og Kød dobbelt saa dyrt, og Naboerne vilde faa Mistanke til mig. Nej! jeg er ikke paa Kant med hende. Jeg gør Visit hos hende, naar hun skriver, at hun føler Trang til at tale med mig. Det er ikke meget ofte, men det er tilstrækkeligt for os begge. Ser Du, Hertuginden modtager en Mængde Mennesker, som jeg ikke synes om, og som jeg foretrækker ikke at træffe sammen med. Lediggængere, Døgenigter, Dagtyve, der bare gaar ud paa at slaa Tiden ihjel ved at gøre Dumheder eller Daarskaber alt efter den fysiske Energi, de kan stille paa Benene. Thi om deres moralske Energi er det bedre ikke at tale; de har endda ikke Mistanke om, hvad det vil sige. Jeg foretrækker at leve i mit lille Hus alene, fri og rolig, og tale med Dig, kære Ven, fordi jeg i det mindste er sikker paa, at Du ikke vil forraade mig, og at Du, naar Du gaar herfra, ikke straks løber hen til en Kammerat for at have mig til Bedste sammen med ham".

Til Trods for Jean Hiénards fri Tone og lystige Mine var det let at forstaa, at han ikke med en absolut Ro, som han sagde, kunde tænke paa Hertuginde de Diernsteins Livsførelse. Rygtet om hendes Æventyr naaede undertiden til ham, skønt han var saa langt fra hende, og han led frygtelig derved. Hvad han ikke sagde Frégose, var, at det havde været ham umulig at leve hjemme og omgaas de Tilbedere, der kredsede om hans Moder, og at han snarere var flygtet for Hertuginde de Diernsteins Koketteri end for hendes Rigdom.

Men han var flygtet bort af Had til den letsindige Verden, som han vilde gøre ansvarlig for sin Moders Fejl. Det var hans yderste Undskyldning for hende. Af Omgangsvenner fra gammel Tid kom han endnu sammen med Kunstnere, som den berømte Slagmaler Devienne, og Billedhuggeren Rothière. Han var vedblevet at være Medlem af Kunstnerforeningen „L'Epatant", og han gik undertiden hen og tilbragte en Times Tid i Fægteklubben, for han var en fanatisk Sportsmand, og hans værste Savn var, at han maatte opgive at ride. Men han havde ikke mere Raad til at holde en Hest og Stald og at betale en Mand til at passe paa dem.

Han spiste en Gang om Ugen Frokost sammen med Devienne og Rothière enten hjemme hos sig selv eller hos dem. Disse berømte Mænd havde stor Agtelse for den unge Kunstner og Rothière generede sig ikke for i akademiske Kredse at sige med sin sædvanlige Selvstændighed, at ved Siden af Dubois, Mercié og Frémiet var Hiénard den bedste Billedhugger, fransk Skulptur ejede.

Men det var endda først i Frégoses Selskab, Billedhuggeren følte sig rigtig hjemme. Hans Kammerats naive Oprigtighed var ham behagelig, hans Fattigdom var ham sympatetisk og hans saa ulykkelige Begyndelse som Stenhugger, da han kom ude fra

*) Paabegyndt den 2. April 98 (4. Aarg. Nr. 27).

Landet til Paris, rørte ham og knyttede dem til hinanden. Han havde gjort hans Bekendtskab i en lille Restavration paa Boulevard de Clichy, hvor Frégose, der paa den Tid forsøgte sig at lave Ornamenter for Stukfabrikanter, indtog sine tarvelige Maaltider. De to Kunstnere havde sluttet Venskab. Frégose havde straks anerkendt sin Kammerats Overlegenhed i Talent, Idéer og Opdragelse; Hiénard havde sat Pris paa den modige og udholdende Redelighed i den stakkels Djævels Liv. Han havde gættet, at han havde Ævner ud over det Haandværk, han levede af, havde taget ham med og givet ham Ophold og Kost i et helt Aar, og da han havde lært noget, gav han ham Lov til at arbejde paa egen Haand og raadede ham ødselt med sin sikre Smag og sit allerede fuldkomne Mesterskab.

Frégose havde paa et Aar udviklet sig og var slaaet igennem, og han var begyndt at lave henrivende Ting i Guldsmede-Kunstindustri, som nu gør Furore og sikrer ham en glimrende Fremtid. Paa Hiénards Raad og ved hans Hjælp havde han lavet et Haandspejl, der forestillede „Arethusa forvandlet til en Kilde“ og opnaaede en glimrende Sukces paa Champ-de-Mars-Udstillingen og var et virkeligt Gennembrud. Hiénard havde betalt Metallet, Støbningen og Ædelstenene, der forestillede Vandplanter rundt om Spejlet. Han havde arbejdet paa Ciseleringen af den henstrakte Nymfe, der allerede er forvandlet til Vand indtil Bæltestedet. Han havde henledet Rothières og Deviennes Opmærksomhed paa dette enestaaende Arbejde, der var Renæssancens Ornamanister værdigt. Hans Protegés Sukces havde været ham behageligere end en personlig Sukces, og da Frégose havde faaet 5000 Francs for sit Arbejde, kom han straks og takkede ham og betalte sit Laan tilbage, men Hiénard havde omfavnet ham og nægtet at modtage Pengene.

„Køb Møbler, Frégose, tag et Atelier, lev et Aar paa de Penge og arbejd. Saa kan vi altid gøre Regnskab, naar der bliver Raad til det“.

Den anden var bleven rørt og havde grædt, for han var en naiv og god Fyr, som Elendigheden ikke havde fordærvet. Han havde modtaget sin Vens Velgærninger i den sikre Følelse, at han kunde betale dem med Hengivenhed. Han havde givet sig til at arbejde med en Energi, som hurtig havde sikret ham et betrygget Liv. Og han elskede Hiénard saa højt, at han gærne kunde sælge sin Skjorte for hans Skyld eller lade sig dræbe, hvis det var nødvendigt.

Der var paa Hiénard og Frégose en diametral Forskel saavel legemlig som aandelig. Lige saa lys, høj og kæk den ene var, var den anden brun, firskaaren og sky. Naar Hiénard udviklede en Kunstteori, blev han ivrig og talte sig let begejstret. Den godmodige Frégose hørte forbavset og henrykt paa ham uden at kunne formulere sin Tanke med en saadan Ordrigdom og Kraft.

En anden Forskel paa deres Karakterer var ogsaa fremtrædende: Hiènard var skeptisk og flygtig. Han skiftede Elskerinde og lagde ikke Vægt paa de Troskabsløfter, de kære Skønjomfruer ødslede med. Frégose var oprigtig, naiv og trofast. Han havde i to Aar elsket en rig Isenkræmmers Datter i Rue Blanche og saa' aldrig til nogen anden Kvinde. Han drømte om, ja vovede at drømme om at ægte sin Clémence. Han levede i alt Fald kun for hende, og da han naturligvis havde tilstaaet sin Kærlighed for sin Kammerat, var han lykkelig ved at kunne tale om den unge Pige med ham.

Frégoses største Udskejelse bestod i at gaa ind i Isenkræmmerens Butik og se paa File i en Uendelighed for at give Clémence, der sædvanligvis opholdt sig med sin Moder bag i Butiken, Tid til under et snedigt Paaskud at komme frem og tale med Kassereren, og i Ly af denne List sende sin Kæreste et Blik og et Smil. Naar Hiénard saa Frégose bedrøvet, kendte han Midlet til at bringe ham i godt Humør. Han talte blot til ham om Clémence.

„Naa, Frégose! Gaar det ikke med Veninden i Rue Blanche? Du ser ud, som om Hjærtet var sunket ned i Støvlerne i Dag. Har Faderen overrasket Dig, da Du gjorde Tegn og underlige Gærninger til Skønjomfruen? Eller har Du faaet Kig paa en Medbejler?“

„Nej, jeg har ikke nogen Medbejler, i alt Fald ikke til Dato. Men jeg har ikke kunnet træffe Frøken Herbillon de tre sidste Dage, og jeg er bange for, at hun er syg“.

„Vist ej! Vi er jo i Juli Maaned; hendes ærværdige Moder har naturligvis taget hende med paa Landet. Er Papa i Butiken?“

„Ja, han tager aldrig derfra. Det er en Mand, der passer sin Forretning“.

„Er Moderen der?“

„Nej, hun er lige saa usynlig som Datteren. Og det er det, der har gjort mig urolig“.

„Dit Vrøvl! Hvorfor skulde den kønne Pige, der ser ud til at være kærnesund, være syg? Der er meget større Chancer for, at hun har været ude at spadsere. Du gaar da ikke og haaber paa, at de skal meddele Dig, hver Gang de gaar ud, og bede Dig om Tilladelse dertil? Ja, hvad er der saa at gruble sig saa sort for?“

„Aah! fordi jeg elsker hende saa højt, saa højt!“

„Du elsker hende saa højt! Det er da ikke Grund til at være gal i Hovedet. Hun flyver ikke som en stegt Due lige i Gabet paa Dig.“

„Ja, men hvad vil Du have, jeg skal gøre, hvis hendes Fader finder paa, at hun skal giftes, og det bliver nok saadan i Løbet af 1 eller 2 Aar? Kan jeg saa tilbyde mig med nogen Udsigt?“

„Hvorfor dog ikke?“

„Men gamle Herbillon er rig; man siger i Nabolaget, at han har over 600,000. Han vil have en Forretningsmand til Svigersøn og giver aldrig sin Datter til en fattig Billedhugger.“

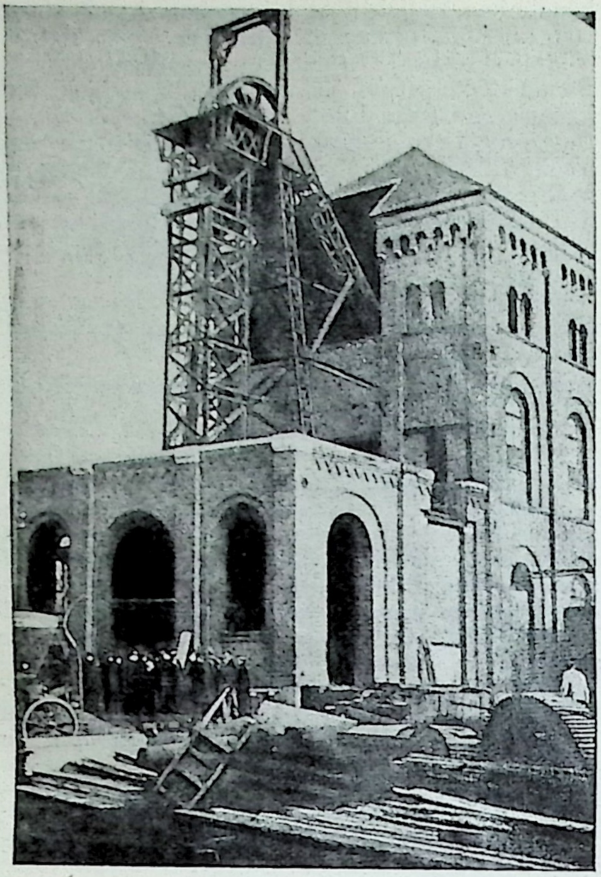
„Forretningsmanden kan spille Fallit, trække sin Svigerfader med, hidføre andre Katastrofer ved sin Dumhed. En Billedhugger vil højne Familiens Prestige og bringe den Berømmelse og Lykke. Bliv bare ikke urolig og bekymret! Jeg garanterer Dig, at Du faar din Clémence. Jeg giver Dig mit Ord paa det. Er Du saa rolig?“

Frégose lod sig berolige af Hiénards Tillidsfuldhed, og Samtalen, der var begyndt saa trist endte i Munterhed. Saaledes gik halvandet Aar, og i den Tid arbejdede den brave Fyr ihærdigt og elskede trofast. Han stod sig stadig godt med Isenkræmmerens Datter, med hvem han havde faaet indledet skriftlig Forbindelse. Han havde fundet et meget sindrigt Middel til at veksle Breve med hende. En Mælkehandler ved Siden af Herbillon havde uden for sin Butik et Skilt med nogle Køer paa en Eng. Det var et Farvelitografi, der var klistret paa et Brædt og sat i Ramme. Frégose havde, naar han holdt Vagt ved Isenkræmmerbutiken for at faa et Glimt at se af sin Allerkæreste, opdaget en lille Sprække mellem Billedet og Brædtet. Dér puttede han sine Breve ind, og naar Clémence kom og hentede dem, lagde hun sine egne i Stedet. Uden Adresse og Underskrift. Intet var simplere og mindre kompromitterende.

En Dag kom Billedhuggeren hen til Hiénard med et saa fortvivlet Ansigt, at denne straks anede, at der var noget nyt paa Færde. Frégose havde kastet sig paa hans Sofa og sad nu og stirrede mørkt frem for sig uden at sige noget.

„Naa, hvad er der nu i Vejen?“ spurgte Hiénard. „Er der Ild i Louvre?“

(Fortsættes.)

Nedgangen til Gruben.

Folk fra Gruberne.

Af Victor Foss.

Mores i Sydbelgien, Marts 98.

JEAN FRANÇOIS ADRIEN DELMONT, her i Grubebyen kun kaldet Pappa Delmont, banker om Aftenen paa min Dør, skraber Fødderne, sætter Træskoene, Stokken og den store Kulkurv udenfor og kommer paa Hosesokkerne ind i mit lille Værelse her i Kroen.

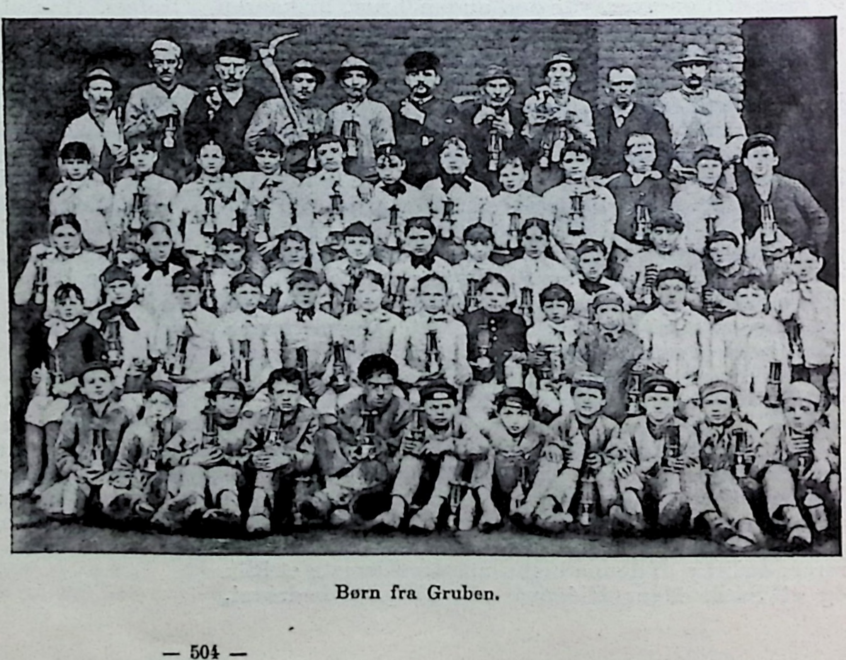
Bon soir, Mussiieu . . .

Gamle Delmont, der er fireoghalvfjerds, og som beklæder en Formands Stilling i Kulminen, kan i Modsætning til de wallonske Arbejdere tale fransk. Han har været i Frankrig i sin Ungdom, var som Tyveaarig med til at „vippe Pærehovedet“, som han siger, det vil sige styrte Ludvig Philip under Februarrevolutionen, og skal have været med paa „Kommunens“ Side i 71. Man paastaar det i Gruben, og han benægter det ikke, men bevarer kun Tavshed om, hvor han var i Foraaret af hint Aar. Han vil heller ikke fortælle, hvorfra han har det blodigrøde Ar, han bærer paa venstre Kind. Og jeg vil ikke trænge ind paa ham. Jeg skyder en Stol hen til ham, trækker en Flaske dejlig nordfransk Æblevin op og blander Drikken med lidt Kognac. Gamle Delmont slubrer Vinen i sig, tørrer sig med Bagen af sin store, sorte Næve over sin skarpskaarne, skægløse Mund og læner sig tilbage i den store Kurvestol.

Ah . . . for man er jo saa fuld af Kul indvendig, siger han. Men her er rart og lunt. Maa jeg rage lidt i Ovnen, saa den kan blusse.

I saadanne Skumringstimer, mens Kullene gløder i den franske Kamin, og min gamle Ven Delmont sidder lige over for mig og fortæller om Livet og Menneskene her i denne sorte, sørgelige Krog af Verden, synes jeg, hele Omverdenen forsvinder for mig. Ardennerne rejser deres sønderrevne Tinder som en vældig Mur mod den anden Del af Verden. Skyerne sænker sig ned mod Jorden, Kulstøvet lægger sig tommetykt, Elevatorbygningen bliver en uhyre Galge. Og her paa Daltragtens Bund kravler de stakkels sorte Myrer, Barnet, der aldrig har lært at le, Manden, der aldrig faar sovet tilstrækkelig, Oldingen, der aldrig har været mæt, og den stakkels Kvinde, der altid er frugtsommelig og altid er bekymret for, at Pengene ikke skal slaa til, — alle med Bjærgstokken i Haanden, Kulkurven i Tovværksseler over Skuldrene og den høje Bjærglygte i en Strop i Munden. Disse mange Bjærgtragter her i Sydbelgien er Kullenes og Fattigfolks Egne, de store Ulykkers, den permanente Nøds, Anarkisternes og Strejkernes og de blodige Kampes Land. Her rider Fattigdommen og det haarde Arbejde altid Bjærgmandens Skuldre og sporer hans Sider tilblods . . .

Om Morgenen, naar Klokken er fem, og Klokken ringer i Grubernes Taarn, samler Fader

Børn fra Gruben.

Delmont sine Børn. Han er Formand for et Hold paa 12 voksne Mænd, toogtyve Koner og unge Piger og henved fyrretyve Børn, Smaapiger og Drenge. Her gaar jo alle i Gruberne fra de er 8—9 Aar, og til de styrter som udslidte Oldinge. Mændene gaar dybest ned og længst ind i Minerne og sprænger Kullene løs, de større Drenge og kraftige unge Piger læsser Kullene paa Tipvognene, og Konerne og de gamle Bjærgmænd, der ikke har mange Kræfter igen, trækker Tipvognene paa Skinnerne hen til Elevatorerne. I nogle Minegange kan man bruge Heste, men de fleste Skaktgange er saa lave, at Hestene ikke kan komme frem, og Grubernes Mørke, Gasos, Stank og Fugtighed slaar desuden de dyre Heste ihjel. Heller ikke Hunde, man forsøgte med, holder Livet ud i de dybere Skakter. Menneskene er stærkere. De gaar gennem Grubevand og Mørke for det kære Brøds Skyld. For Brød skal man have, og der er saa fortvivlet mange Mennesker i Belgien og saa fortvivlet mange Smaabørn i hver lav Stue her paa disse Egne.

Om Morgenen ved Femtiden gaar Fader Delmont i Gruben med sine „Børn“. De gaar ind i det store Skur, der ligger under Elevator-Galgen, Kulkurvene bliver stablede i høje Bunker, Børn og Gamle stiller sig i Rundkreds, tager hinanden i Hænderne, holder den tunge Grubelygte i Munden — — huj — rutsch, — og ned gaar det, ned i det evige Mørke, i Kullenes sorte Mørke, i Grubevandets Fugtighed, i Bjærgets Gange, hvor Dødsstilheden kun brydes af det dumpe, tunge Skud af Dynamiten og af Hakkernes Slag og Tipvognenes Hvinen mod Skinnerne, af et Varselsraab langt borte fra eller Vrinsken og Snøften af en gammel Hest, der vender sit trætte Hoved med de blinde Øjne i Mørket.

Bjærgmanden gaar med Dynamitpølsen og Lunten ind i den lange Gang. Han borer med Jærnboret et Hul i Skaktgangens Loft eller Væg, lægger Dynamitpølsen ind, stopper den forsigtig fast med en Træpind, tænder Lunten og løber hurtig bort, om i en anden Skaktgang. En-to-tre . . . ti-tyve — saa et rasende Skrald, et knitrende Brag, som naar Lynet slaar ned. Han staar bag den beskyttende Væg og venter de ti Minutter, Minens Arbejdsreglement paabyder ham at vente. Saa gaar han til Sprængstedet, hvor en stor Bunke Kul er faldet ud. Han lægger sig paa Siden, stiller Lampen paa Jorden og hugger med Hakken Kullene løse fra Loft og Væg. Børnene kommer med deres Trillebøre og Grubekurve og triller og bærer Kullene bort til den nærmeste Hovedgang, hvor det lange Tog af Tipvogne venter. Kullene væltes op i Tipvognene, Kvinderne, der er i lange Træskostøvler, lægger Tovene over Skuldrene, to stærke unge Piger gaar forrest som „Stangheste“ med Tovene om Livet, og saa arbejder man sig frem til man naar Ophejsningsstedet eller en Gang, der er saa høj, at Hestene kan tage fat.

Formanden dukker frem i en Gang med sin Lygte. Lygten slaar røde Stjærner ud over Grubegangens sorte Bundvand. Han tæller Vognenes Antal, noterer det op, noterer hvor meget Kul der kom fra hver Sprængning, — og Børnene og Kvinderne trækker de tomme Tipvogne tilbage til Sprængstedet, hvor Mændene har udsprængt og udhakket en ny Hoben af de velsignede Kul.

Og dette er Bjærgmandens og hans Kones og hans smaa Børns Arbejde og Liv Aar efter Aar, Døgn efter Døgn, et Arbejde, hvortil Dynamitskuddenes Brag, Hakkernes Klip-klap og Grubevandets dryppende Draabers evige Klukken leverer Musiken. — Det daglige Liv, — nej! For en Aften, i Skumringen, just som man venter Dagholdet op af Minerne, begynder Taarnklokken at klemte som rasende, — hurtige, iltre, vilde Slag, Klemt efter Klemt . . .

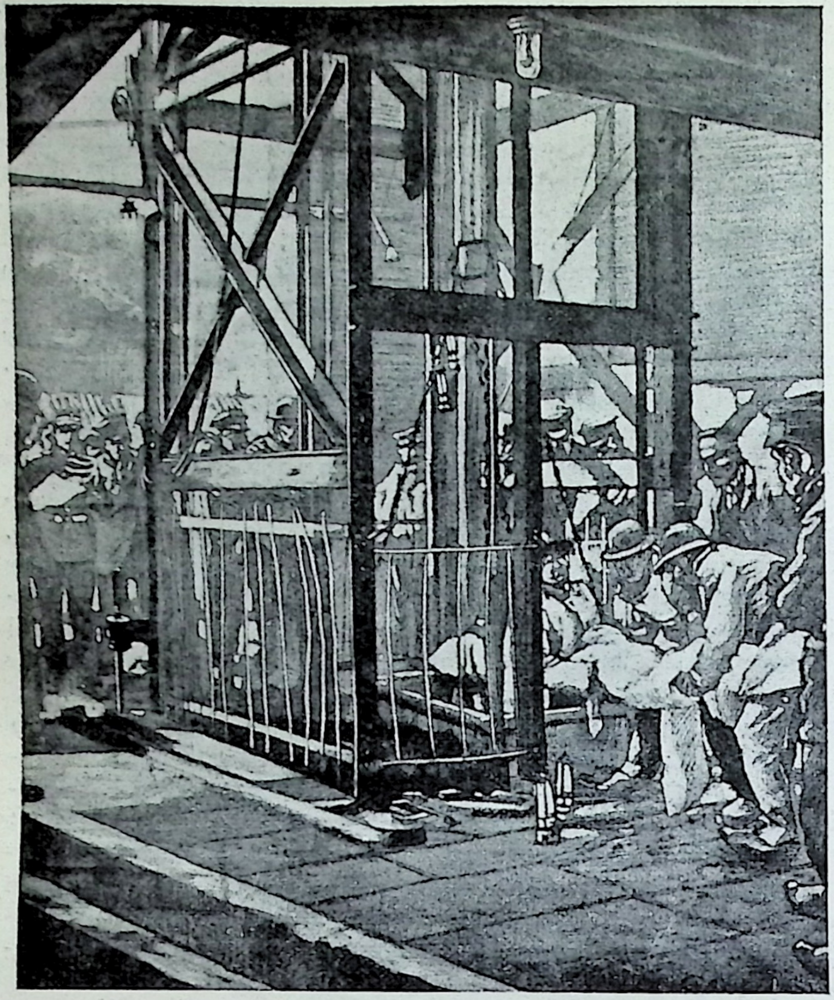
Og i Husenes lave Stuer farer man op. Hjærterne standser sine Slag, Ansigterne bliver hvide, graablege, Legemerne ryster, Mundvigerne fortrækker sig i Skræk, — Jesus Maria, hvad er der sket, Jesus Maria, hjælp os, frels ham . . .

Ad Grubebyens sølede Veje kommer de løbende fra alle Hytter og Huse. Kvinderne er barhovede og løber paa Strømpesokkerne, Børnene, der skulde have været ned i Gruben i Nat, kommer rendende paa bare Ben og med Madspanden i Haanden.

En Gendarm sprænger af

Gruben brænder.

Ligene bringes op.

i tyve Timer. Solen gaar ned, — en dejlig Solnedgang bag Ardennernes sønderrevne Toppe. Solen staar op ovre over det Tyske. Og hen mod Aften gaar det første Hold Redningsmandskab ned i Gruben, og en Time efter bringer man i en Sæk det første Lig op.

En af Redningsmandskabet siger: der er Hundrede og Fireogtreds der nede foruden Pumpefolkene. Pumpefolkenes Skæbne ved man paa Forhaand. *De maa* dø, for *dem* er der ingen Redning. De faar ogsaa femogtyve Centimer mere om Dagen end de andre.

For atten Øre om Dagen vover man Livet.

Paa Bjærgkirkegaarden, der er sort af Kulstøv, begraver man de Hundrede og Fireogtreds lagvis. For der er saa ringe Plads, og der er ofte saa mange Lig, her, hvor Menneskene sjælden bliver gamle.

Ja, siger gamle Pappa Delmont, nu er der jo atter brændt en Grube. Det er nok ovre i det Tyske. Der var næsten to Hundrede, der blev der nede, og da man fik dem op, kunde man ikke kende hver Enkelt. Men det gjorde jo heller ikke noget, for man vidste jo, hvem de var, og de kom jo allesammen i Fællesjord. For mig har det brændt tre Gange, men Vorherre viste jo hver Gang mig og mine Børn en lille Musegang ind til Gruben ved Siden af . . .

Ak ja, siger han. Maa jeg rage lidt i Ilden, at Kullene kan blusse . . . ak ja, — de velsignede Kul . . .

Sted paa sin Hest . . . Gruben brænder, Gruben brænder . . .

Der er sket en Eksplosion. En Lampe er sprunget, en Hakkes Jærn har slaaet Gnist af en Sten, en Lunte er brændt op i Flamme, og Gasdampene er blevne antændte. Saa har der lydt et skrækkeligt Brag, en Torden. Gangenes Tømmer er knækket og brækket som Svovlstikker, Ild og Røg vælter frem, alle er slaaede over Ende; nogle styrter straks med Ansigtet plat ned i Bundvandet, andre flygter af Sted med Haaret svedet af, med Klæderne i Brand, med Øjnene i vild Skræk staaende ud af Hovedet. Vi brænder, vi brænder . . . Jesus, hjælp os . . .

Gendarmerne har slaaet det store Gitter til, der omgiver Nedgangen til Minen. Uden for Gitteret, venter de andre, de Efterlevende. Børnene staar og ser ned paa deres Træsko, Kvinderne læner Panden mod Gitterets kolde Jærn, men paa Grøftekanten sidder en ældgammel Kone og gumler paa et Stykke midret Brød. Hun har den sidste Søn der nede. Og hun græder ikke! Hun, der har set meget i sit lange Liv, her i Bjærgbyen, har vel ikke flere Taarer i sine gamle Øjne . . . Nede i Gruben brænder det, — i tyve Timer. Uden for Gitteret venter man, —

Cannes og Brylluppet i Cannes.

Cannes, 1. Maj.

Cannes er en herlig By, men den er forbeholdt Millionærer. Trods det vidunderlige Klima og al Blomsterduften vil et almindeligt velhavende Menneske næppe finde sig tilpas her i Længden. Alt er anlagt paa de rige, og man føler, at man ingen Adkomst har til at være her. Vil man bo paa et af de fine Hoteller, kommer man til at bo sammen med Fyrster, og de enkelte Smaahoteller ere af den Slags som enhver, der har rejst i Syden, kjender, navnlig fra Italiens Storbyer, med Smaaværelser, hvor man

Cannes.

med Hotellets allerbedste Cigar, nip til Kaffen og se op imellem de lange, lange Palmeblade, som tegne deres kraftige Linjer mod den blaa Himmel, glæd dig over den vanvittig ødsle Natur, der i disse Maaneder vælter al sin Rigdom over Bordet, og glæd dig saa til at forlade det altsammen for at sætte dig til Ro i Arbejde og Fornuft i smaa Kaar. Se paa disse Ansigter, som Rigmændene møder op med i denne Edens Have, se paa Damerne i deres Pariser-Toiletter, se paa Tomheden, Trætheden og Livsleden og glæd dig, at du ikke hører hjemme i disse ulykkelige Sfærer.

Men Rigdom er der, Rigdom paa Penge og Rigdom paa Blomster. Ingen Have kan være rigere fyldt med Blomster end en Villahave i Cannes. Mure og Piller ere overdyngede med Roser, men for Resten lægger Blomsterne det prægtigste Tæppe over al Jord i Cannes og Omegn, hvor de faa Lov til det, op ad Banedæmningerne, mellem Skinnerne, allevegne. Faa

gisper efter Luft og hvor en ubegribelig Mængde af uhyggelige Tapetdøre aabne sig til de løjerligste Krinkelkroge og med Spisestuer, mørke og uhyggelige, hvor Vinen ikke kan komme til at funkle, og hvor Middagshumøret ikke kan spille. Meningen med at rejse er jo ikke, at man skal lide, og skal man se Cannes, maa man derfor glemme al Respekt for Guldstykker og tage ind paa et fint Hotel, betale frygteligt og skynde sig med at rejse for at være sikker paa at kunne naa hjem igen. Gælder det nogensteds, at man ikke kan være ene, da er det i Cannes, der er ingen medfølende, underlig Natur, som giver En sine Drømme og sine Tanker. Cannes er en prægtig Festsal, rigt monteret, rigt dekoreret, fyldt med et glimrende og broget Selskab; men i et Selskab maa man ikke være ensom. Nej, kom til Cannes i et muntert Følge med Bukselommerne fulde af Guld og Brystlommen af Kreditiver, glæd dig over Hotellernes Haller med Springvand og Søjler og bløde Tæpper; glæd dig over Bordets Rigdom og over Tjenernes lydløse Servering og over Vinen, der funkler grønlig og rubinklar. Gaa efter Bordet ud imellem Rosendyngerne og bland Duften

Hotel du parc i Cannes.

Villahaver i Verden kunne tillige opvise et saa forskelligartet Udvalg af Planter. Troperne er repræsenteret af en Mængde Palmearter, og Danmarks Engblomster, Valmuen, Margueritten og Kornblomster staar i Busketter. Der er Hundreder af Villaer her, som ere fuldtud fyrstelige, og de ejes da ogsaa af Fyrster eller i alt Fald af Pengefyrster, men Hotellerne staar ikke tilbage. De ere saa rige og komfortable, at Konger ikke behøve at indskrænke sig videre for at bo her. Desuden er der en hel By af Villaer til Udlejning.

Det er kun i Januar, Februar og Marts, at Cannes er rigtig paa Højden, og allerede i Maj staar den halvtom; da er de 25000 Vintergæster dragne bort, Kongerne, Fyrsterne, Rigmændene; og tilbage ere de indfødte Cannesfolk med velfyldte Portemonnaier, som de tære paa til næste Sæson.

I Cannes har Enkehertuginden af Mecklenburg-Schwerin sin palæagtige Villa Wenden med sin fortryllende Udsigt, og i Cannes fandt jo

Haven i Hotel du parc.

Prins Christians Bryllup Sted. Det var jo efter Hofforhold et idyllisk „Bryllup i en Landsbykirke“, de store officielle Festligheder skulde først finde Sted i Slutningen af Maj, men alligevel gik det ikke af i Stilhed. Telegrafbureauerne havde deres Agenter ude, de store Blade havde deres Repræsentanter og „Hver 8. Dag“ havde sin Tegner. Og de Billeder han har sendt hjem er oplysende nok til at give et Indtryk af Cannes herlige Beliggenhed, af Villaernes og af Havernes Yppighed. *Hotel du parc,* hvor Danmarks Kronprinsepar og Prins Christian med Følge boede, er naturligvis et af de eleganteste, men der er andre lige saa elegante. Kun i en Henseende er Hotel du parc absolut Nummer Et. Det er hvad Haven angaar. Det er den ældste og rigeste Hotelhave i Cannes og holdes

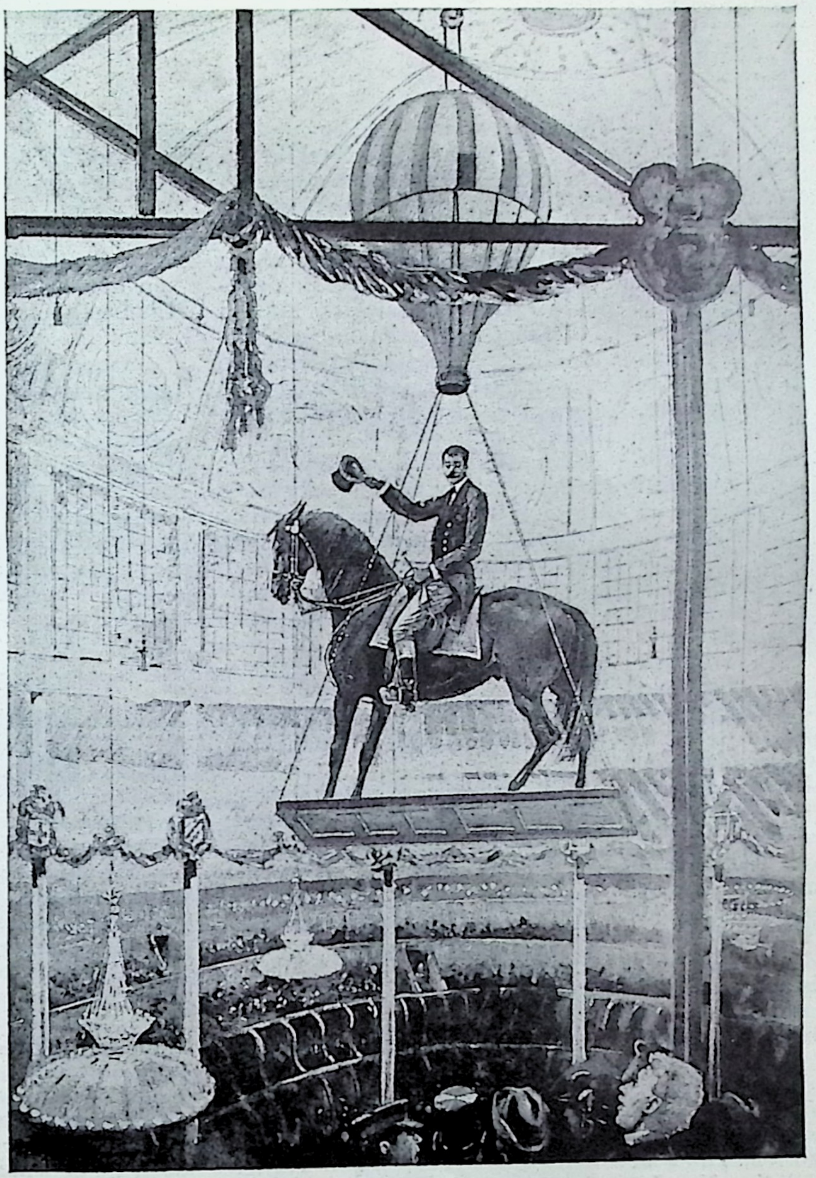

Vielsen.

altid i den fineste Stand med uhyre Bekostning. Paa Hotel du parc boede samtidig Hertugen og Hertuginden af Cumberland med deres Børn og en hel Hofetat, med Ekvipager, Heste og — tolv Cykler.

Vielsen fandt Sted i den lille og tarvelige tyske Kirke. En enorm Mængde Mennesker var paa Benene for at se Brudeparret og det fyrstelige Følge, men der blev holdt god Plads om Kirken. Ingen fik Adgang til Kirken, Køretøjerne fik ikke en Gang Lov til at passere, uden de kunde fremvise et Indbydelseskort. Men bag Havegitret stod Paraplyerne tæt; det øsregnede nemlig. Det var et Skaar i Herligheden, men Cannesfolkene sagde, at det var et godt Varsel. Inde i Kirken var der dekoreret med Palmeblade, men den bedste Dekoration var dog de Mennesker, der fyldte dens rødbetrukne Gulv. Damerne var vel i Spaseretøj eller med Hatte og Parasoller, men Damerne er opfindsomme og de parisiske Modekunstnere især.

Derfor vare de næsten ligesaa straalende som ved den fornemste Galla-Hoffest. De lyse Silkekostumer tindrede af Ædelstene, og i Stedet for Rosernes tunge Pragt havde man de vidunderligste Hatte, som med deres store Vidunder-Fugle og hvide Strudsfjer og Plumer gnistrede af Brillanter, Safirer og Rubiner. Der var Hatte, som repræsenterede Formuer, og der var sølvindvirkede Kjoler med Perlebroderier og Diamantbælter, som kunde betyde en virkelig Udgift selv for en Fyrstinde med en Million om Aaret i Naalepenge. Iøvrigt var Etiketten ikke stor. Man overlod enhver at indtage den Plads, hans Fordringer eller Beskedenhed bød ham. Og det hele saa ud som i en Familiekreds, ganske vist en meget fin Familiekreds. Man savnede føleligt de kongelige røde Livreer, som liver saa stærkt op ved Festerne i Danmark. De Mecklenburg-Schwerinske Livreer og Uniformer ere røde med Guldstikning, og de danske Hofbetjente optræde i Udlandet med diskrete sorte Kostumer. Iøvrigt kunde Herresiden i Kirken til en vis Grad hamle op med Damerne, efter som alle, der ejede en Uniform, havde den paa. De aller fleste vare rigt dekorerede, og en sort Kjole uden et Orden var et helt Særsyn.

Den forulykkede Direktør Corradini foretager sin Opstigning til Hest.

Cirkusulykken i Gøteborg.

Forleden Dag hændte en frygtelig Ulykke i et Cirkus i Gøteborg. Direktør Corradini, — der skulde være optraadt i København til Sommer, — udførte sit sensationelle Kunststykke: med sin Hest *Blondin* lod han sig hejse op til Kuplen under en Ballon, der langsomt hævede sig. Hesten, der blev sky over et Fyrværkeri, som brændte af i Øjnene paa den, rykkede tilbage paa Brædtet, den stod paa og gled ud, og under et Rædselsskrig fra Tilskuerne styrtede Hest og Rytter fra den svimlende Højde ned paa Manegen: Sikkerhedslinen, hvormed den var bunden til Kuplen, var sprungen.

Hesten døde paa Stedet, og Corradini døde 3 Timer efter. Han havde ikke gjort noget Forsøg paa at redde sig: han vilde dø med sin Hest.

UGENS REVUE.

Jubilæer.

GENERALMAJOR *E. C. L. Koefoed*, Generalinspektør ved Ingeniørtropperne, fejrede den 1. Maj sit 50-aars Jubilæum som Officer, efter i en lang Aarrække at have virket som Lærer i Krigsbygningskunst ved den kgl. militære Højskole og derefter ved Officersskolen.

Generalmajor Koefoed.

Generalmajor Koefoed, der allerede tidligt har beskæftiget sig med praktisk Fæstningsbyggeri, saaledes flere Gange ved Dybbølstillingen, og i 1864 ved Københavns Søbefæstning, kom, som naturligt er, til at tage virksom Del i Københavns Befæstning i Aarene 1886—87 og følgende.

Ogsaa paa Jærnbanevæsnets Omraade spores hans Virksomhed. Han har været Medlem af talrige Kommissioner vedrørende Jærnbaneforholdene i og ved København, og i 1884 udgav han et stort Værk: Danmarks, Norges og Sveriges Jærnbaner, en historisk Fremstilling af deres Anlæg og Udvikling. Ved Jubilæet blev Generalmajoren udnævnt til Storkors af Dannebrog.

Provst Heiberg.

Provst *Johan Alfred Heiberg*, Sognepræst ved Vor FrueKirke i Odense, fejrer i Begyndelsen af Maj sit 25-aars Præstejubilæum. Den 7. Maj 1873 fik daværende cand. theol. J. A. Heiberg nemlig Tilladelse til at lade sig ordinere som Præst for Trinitatis Menighed i Chikago, hvortil han af Menigheden derovre var kaldet, og 14. Maj s. A. fandt Ordinationen Sted. Pastor Heiberg virkede derefter som Præst i Amerika, indtil han i 1879 blev kaldet til Sognepræst i Aulum i Vestjylland.

Sit nuværende Embede har Hr. Heiberg beklædt i en halv Snes Aar, og i den Tid har han samlet sig en stedse voksende Menighed, som sætter megen Pris paa hans inderlige Forkyndelse. — For de døvstumme har Provsten ikke mindst haft Ævne til at være en Støtte baade som Ven og Sjælesørger.

Jubilaren blev den 13. April d. A. udnævnt til Ridder af Dannebrog.

Hurtigpressernes første Fabrikanter her i Landet, Brødrene *Gottfried* og *Wilhelm Eickhoff*, fejrede i Onsdags deres Forretnings 50-aars Jubilæum. I 1875 arvede de Fabriken efter deres Fader, den udmærket dygtige J. G. A. Eickhoff, og beskæftigede den Gang c. 100 Mand; nu har de en Arbejdsstyrke af halvandet hundrede, og de sender deres Maskiner hele Landet over og til Udlandet.

Gottfried Eickhoff.

I Aarenes Løb er der fra Fabriken udgaaet 600 Hurtigpresser, foruden over 3000 andre Maskiner og ca. 300 Gasmotorer.

Hurtigpresserne bliver Fabrikens fornemste Produkt, — Hurtigpresser, der i en Time trykker 3600 Fod Papir. Med andre Ord: I Løbet af $6^1/_2$ Time trykker, falser og færdiggør de en Papirbane svarende til en dansk Mils Længde. Naar blot denne Længde altid befordrede en tilsvarende Mængde Visdom!

Wilhelm Eickhoff.

Vi gratulerer Fabriken til Jubilæet og ønsker den god Fremgang. En Virksomhed som denne griber jo ind paa saa mangfoldige Omraader.

Sølvbryllup.

Byraadsmedlem, Bagermester *Joh. F. Hermansen* og Hustru i Nakskov fejrede deres Sølvbryllup den 6. April og den 25. April kunde Hermansen fejre sit 50-aars Jubilæum som Borger. Jubilaren kan med Stolthed se tilbage paa de henrundne 25 Aar, i hvilke han altid har haft sine Medborgeres Tillid og Agtelse. Hermansen kom ukendt til Nakskov, men hans rige Kundskabsfylde i mange Retninger blev snart bekendt, han fik Sæde i Haandværker- og Industriforeningens Bestyrelse, hvor han er endnu, Medlem af Bestyrelsen for Nakskov Haandværker-Friboliger, hvor han er Kasserer, var mange Aar et virksomt Medlem af Skatteligningskommissionen og nu er han Medlem af Nakskov Byraad. Han er altid sin Overbevisning tro og i første Række med til at fremme gode Reformer i Byens og sine Medborgeres Interesse.

Bagermester Hermansen.

Fødselsdag.

Grosserer Moresco.

Grosserer *Jacob Moresco* fyldte i Mandags sit 70 Aar. Moresco er saa kendt i København og hele Landet over, at vi ikke behøver at omtale hans merkantile Bedrifter. Ved denne Lejlighed skal vi kun minde om hans store Godgørenhed, som i særlig Grad har lagt sig for Dagen ved den Interesse, hvormed han omfatter de fattige Friskolebørn.

Nylig bragte vi et Billede af Danmarks ældste Mand, den 102-aarige Claus Hansen.

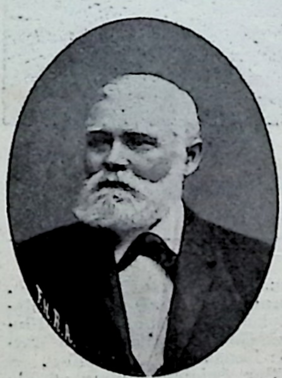

Marie Knudsen.

I Dag kommer Turen til den ældste Kvinde i Landet, Enken *Marie Knudsen*, der lever sin høje Alderdom hen i den dybeste Stilhed og Ro i Graabrødre Hospital i Odense. Fornylig fyldte hun 100 Aar, og fik i den Anledning af Kongen en god, blød Lænestol, som hun nu stedse benytter.

Dødsfald.

Den gamle Luftskipper *Julius W. Moyël* er den 26. April afgaaet ved Døden efter den 14. samme Maaned at være fyldt sit 73 Aar.

Luftskipper J. W. Moyël.

Han købte efter Tardini, som druknede i Kallebodstrand 1851, dennes Ballon og foretog hermed over et halvt Hundrede dristige Opstigninger fra forskellige Steder i Udlandet.

I København foretog han den 15. og 19. September 1858 to Opstigninger fra „Alhambra“ paa Frederiksberg, og blev ved disse en meget populær Mand. Som et Kuriosum kan det bemærkes, at han havde løst Borgerskab som Luftskipper og ved polyteknisk Læreanstalt taget Eksamen i Fysik, „for saa vidt som denne angik Luftsejladsens Teori og Ballonens praktiske Anvendelse“, og var som saadan baade *priviligeret* og *eksamineret Aëronaut.*

Moyëls Interesse for Luftskibsfarten forblev usvækket til det Sidste, og det var med Sorg, at han paa Grund af Politimyndighedernes Nægtelse maatte opgive at komme til Vejrs paa sine gamle Dage.

Han var Æresmedlem af „Dansk aëronautisk Selskab“.

En Udenlandsrejse.

Redaktøren af „Nyborg Avis“, Hr. *Emil Opffer*, begav sig i forrige Maaned til Elba for at tage foreløbigt Ophold der. Som københavnsk Journalist har Hr. Opffer ofte været Foregangsmand i Retning af amerikansk Journalistik. Han var den første, der skrev Ballonbreve fra Skyerne og Causerier fra Havets Bund som Dykker. Han har faret i Redningsstol over Tynen og opholdt sig i australske Guldminer; i Stockholm styrtede han sig ud fra fjerde Sal for at prøve Brandvæsenets Redningssæk, og endelig har han som Journalist gjort en Rejse Jorden rundt. Den afholdte Redaktør er ikke ukendt med den skønne Middelhavsø; han har tidligere levet der et Aarstid som indfødt Elbaneser, ligesom hans ældste Søn, Albano, er født der.

Redaktør E. Opffer.

Torvald Køhls Observatorium.

Torvald Køhls Observatorium.

Om mit lille Observatorium er der kun lidt at sige. I 1884 opførtes det som et Havehus med pyramidalsk Tag og 6 Klapper, men i Fjor forsynedes det med Drejekuppel, som kan føres rundt ved Haandkraft. Den smalle Plade, der dækker Aabningen, føres op og ned ved at dreje paa et Haandsving. Under Kuplen staar paa en Stensokkel, der gaar frit gennem Gulvet og er nedgravet i Jorden, en parallaktisk monteret 4 Fods astronomisk Kikkert, der forstørrer op til 210 Gange og næsten udelukkende bruges til Iagttagelser over variable Stjerner, hvis Lyskurver indtegnes i særegne Protokoller. En ny variabel Stjerne opdagedes her den 22. Januar d. A. I Observatoriets nederste Rum er der ved et Vindue mod Syd en lille Stensokkel, som bærer en Kronodeik til Bestemmelse af Tiden for sand Middag. Der findes flere ældre Instrumenter, bl. a. det Spejlteleskop, med hvilket i sin Tid Clau-

dius Rosenhoff iagttog Stjernerne, da han boede paa Alleenberg i Frederiksberg Allé. Til Inventariet hører bl. a. et Stykke af den ved Pultusk i Polen i 1868 faldne Meteorsten samt det tunge Pendul, med hvilket jeg i Kirker rundt om i Landet har anstillet det Foucaultske Forsøg over Jordens Omdrejning. Til Slutning kan noteres, at jeg fører Bogen — siden 1875 — over alle her i Landet sete Meteorer; selv har jeg iagttaget over 1000 Stjerneskud og beregnet c. 70 Meteorbaner. Enhver, der besøger Observatoriet, er velkommen. Skulde det være Graavejr, vises Stjærnerne ved Hjælp af et Lysbilledapparat.

Torvald Køhl.

Kometens Løb.

Fortsættelse af Efemeriden i Nr. 30.

Af Torvald Køhl.

	Rektascension	Nordlig Deklination	Lysstyrke
Maj 4	13° 19'	51° 57'	0,47
— 12	24 6	54 16	0,38
— 20	34 22	55 36	0,30
— 28	43 50	56 14	0,24
Juni 5	52 20	56 20	0,20
— 13	59 51	56 7	0,16

Anm. Den 18. Maj gaar Kometen en Grad sydlig forbi den bekendte smukke Stjernegruppe i Persevs' Sværdhæfte.

HOVEDBRUD.

I et muntert Selskab blev drukket 25 Fl. Vin, den dyreste til 1 Kr. 25 Øre, den billigste til 1 Kr. Flasken. Al Vinen kostede 29 Kr.; hvormange Fl. brugtes af hvert Parti?

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 32.

Først kommer Gudernes Kriger i Nord,
saa følger Dansen paa Helikon
omsat i mere livlige Toner,
tilsat for Korrekthedens Skyld
et lidet Bogstav i Midten.
Gæt paa en stor vidunderlig Mand,
gæt paa en skabende Kunstner.
Mangt et Navn med Tiden forsvandt,
dettes Ry blev ej bygget paa Sand;
i Verdens Bevidsthed indgroet det staar
og lyser endnu om tusinde Aar.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *15. Maj 1898* under Adr.: **„Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

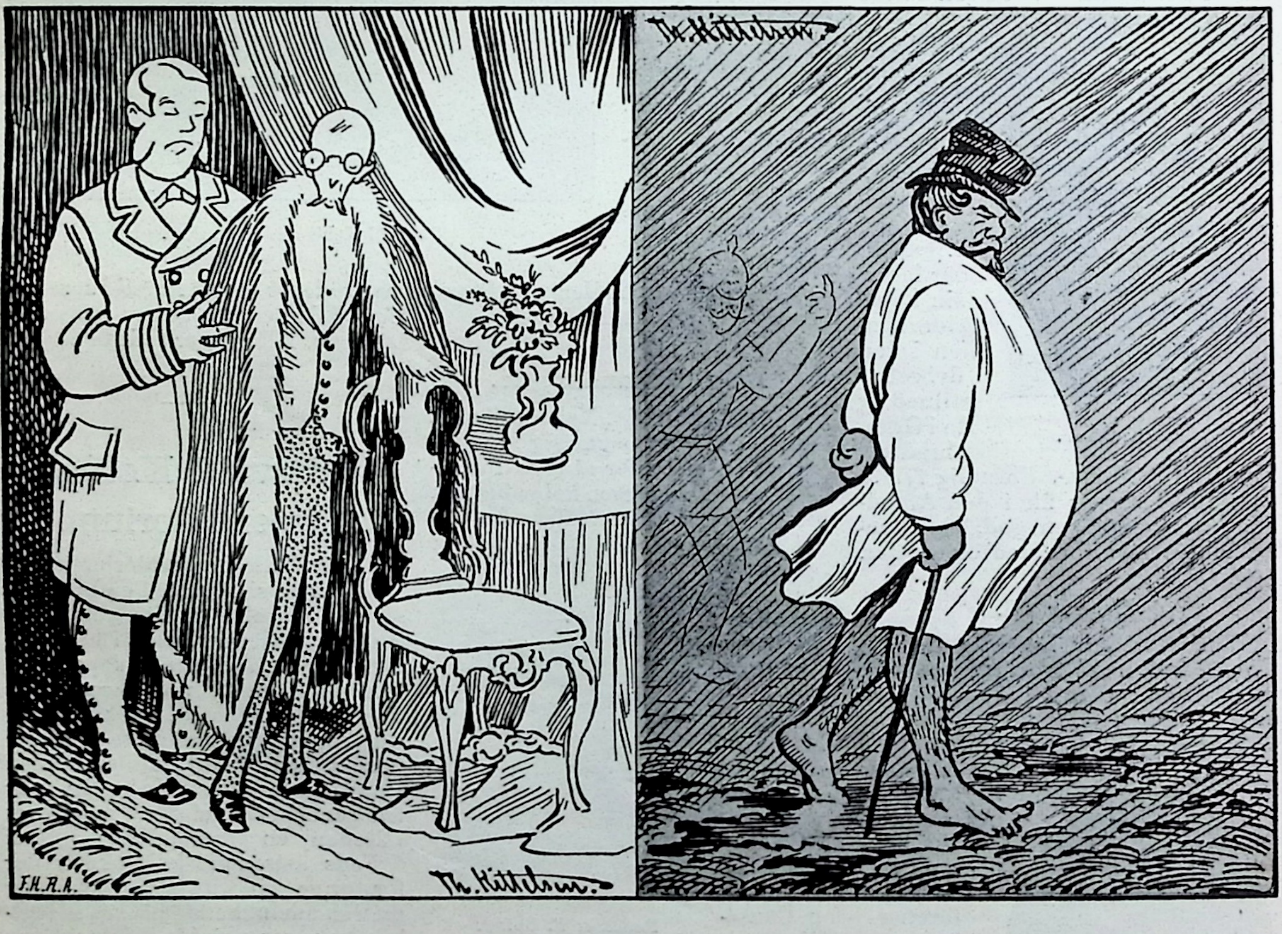
15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger. Se iøvrigt Betingelserne i „Hver 8. Dag"s Nr. 22.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 30 var

Hvorledes?

Af de indkomne Løsninger fandtes ingen rigtige.

VELSTAND OG ARMOD.

Efter Originaltegning af Th. Kittelsen.

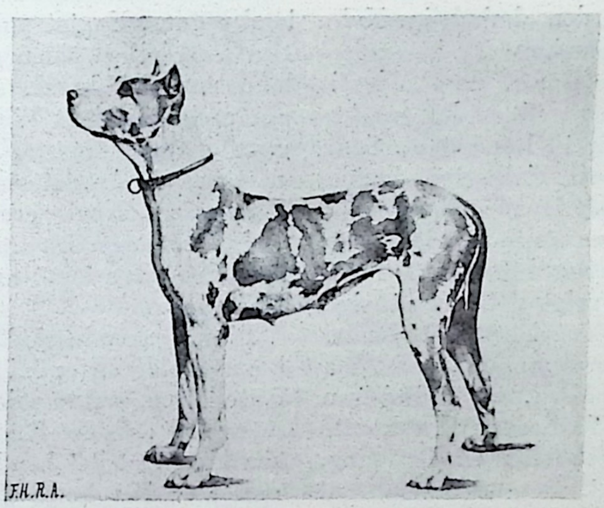
Om Hunde og Hundesport.

Af Viggo Møller.

> Au commencement dieu créa l'homme et, le trouvant si faible, il lui donna le chien.

DETTE Citat efter Toussenil satte E. Gayot, som for en Del Aar siden beskrev Hunden og Hunderacerne i et Værk paa Fransk, paa sit Titelblad. Havde man herhjemme sat det paa Dansk, vilde det vel være blevet kaldet blasfemisk.

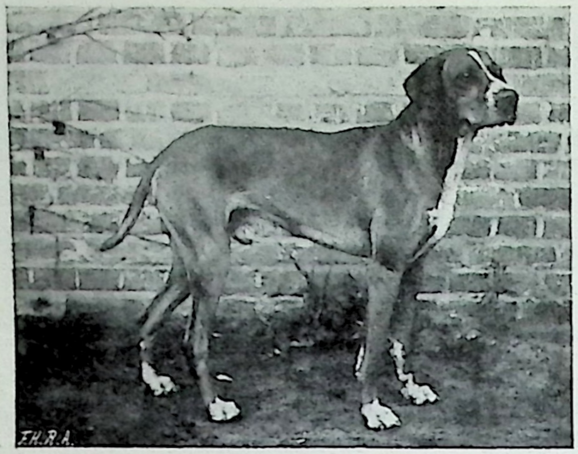
Gayots Mening har vel været den at antyde det nære Forhold, i hvilket Hunden staar til Mennesket, et Forhold, der er saa nært og saa gammelt, at man ikke en Gang ved, hvilket Dyr Hunden oprindelig har været. Nogle Naturforskere have holdt paa, at den nuværende Hushund er Efterkommer af en oprindelig Vildhund — hvilken man imidlertid ikke er i Stand til at paavise — andre have ment, at Hunden er opstaaet ved Tæmning og Sammenparring af forskellige af de nulevende vilde Hundearter (Ulv, Ræv, Sjakal m. fl.). Det ene er lige saa holdbart som det andet.

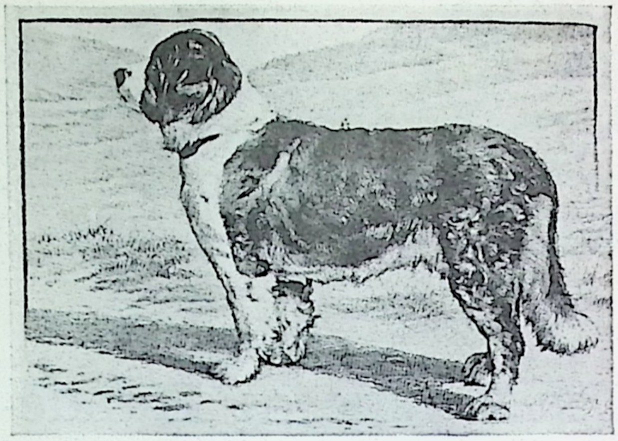
Dansk Hund.

Hvor mange forskellige Racer af Hunde, der findes, er det vanskeligt at afgøre. I kynologiske Haandbøger beskrives i Regelen fra 80—100 Stykker; men desuden findes der rundt omkring i Verden mange forskellige Former af endnu ikke fuldstændig fastholdte Racer eller Former, dels vilde, dels kultiverede.

Alle Racer have det til fælles, at, naar de overlades til sig selv, gaa de efterhaanden mere og mere tilbage hen imod det Udseende, som man antager, den vilde Stamform har haft, den almindelig kendte Køtertype med halvbusket Hale og halvt eller helt rejste Øren. Derfor maa alle Racer og da navnlig de smukkeste Kulturformer holdes vedlige ved Kunst, det vil sige, ved systematisk Parringsvalg og ved Udvalg mellem Afkommet. Som Følge deraf har der i Nutiden udviklet sig det, man kan kalde Hundesport. En og anden Skeptiker vil maaske finde paa at spørge, hvorfor det kunstige Hundeopdræt er mere nødvendigt nu end i gamle Dage, da det dog er en Kendsgerning, at der allerede i Oldtiden fandtes Racer; ja, man kan endog med Rette paastaa, at, saa længe som der overhovedet har været holdt Hunde, og det gaar næsten lige saa langt tilbage, som i det hele Kendskabet til Menneskets Optræden paa Jorden, saa længe har der ogsaa eksisteret Racer. Hvorfor skulde disse nu være mere tilbøjelige til Udartning end tidligere? Svaret ligger nær. Racer kunne være og ere faktisk ogsaa opstaaede paa mange Maader. Den mest nærliggende er den, at en egen Race fremkommer som Følge af Natur- og Kulturforhold; og findes der i paagældende Land ikke andre end den, saa vil den ogsaa holde sig. Et Eksempel herpaa have vi i den islandske Hund. Denne lille, kønne Race har i mange Aarhundreder holdt sig konstant paa Island, at sige i det indre af Landet; i Byerne er den opblandet med alle Slags Skibshunde. — En Race kan ogsaa være tildannet efter en bestemt Anvendelse, og saa længe som denne overholdes, vedligeholdes ogsaa Racen ved det næsten selvskrevne Udvalg. For øvrigt maa man ikke tro, at der ikke herskede Hundesport i Oldtiden. Der blev med Flid lagt Vind paa at holde Racerne rene og paa at forbedre dem. Men i Oldtiden kendte man ikke et saadant Mylder af Racer som nu, og saa vare disse heller ikke i den Grad udbredte dels over alle Lande, dels over alle Stænder, som nu til Dags.

Pointer.

St. Bernhardshund.

Hvert Land havde delvis sine egne Racer; og disse bleve i mange Tilfælde holdte af bestemte Klasser i Befolkningen eller af Kongerne og de mægtige, og der blev vaaget ikke alene over deres Renhed, men ogsaa over, at de ikke kom ud uden som kostbare Foræringer. Paa den Maade have Racerne holdt sig gennem Hundreder af Aar.

Nu til Dags derimod, da den almindelige Kultur og Forbindelsen mellem Landene har medført, at det er de samme Racer, der holdes i alle Lande over hele Verden, stilles der ganske anderledes store Fordringer til Renopdræt. Som Følge deraf har der i de fleste civiliserede Lande dannet sig Foreninger for Hundeopdræt eller Kennelklubber m. fl., der varetage Hundeholdets og Hundeopdrætternes fælles Interesser. Naar man i mange Lande har valgt det saa at sige mellemrigske, oprindelig engelske Ord Kennel til Betegnelse af, hvad der vedrører Hunde, saa er Grunden formodenlig den, at Tilføjelsen hundelig ikke bruges, og fordi der ved at knytte Navnet Hund til et Begreb eller en Handling, forud tilsigtes noget andet. Det er bekendt, at hos Jøderne og andre af de gamle Folkeslag ansaas Hunden for et urent Dyr. Og hos os har Tilføjelsen af Hundenavnet faaet Hævd som nedværdigende. Det vil i disse Henseender være tilstrækkeligt at minde om Udtryk som Kyniker, vantro Hund, Hundeliv, at hundse o. s. v. Derfor siger man ganske vist nok Hundeopdræt og Hundesport; men man siger ikke Hundeforening. Det engelske Kennel af det franske (romanske) chien, af det latinske canis har vundet Hævd i mange Lande.

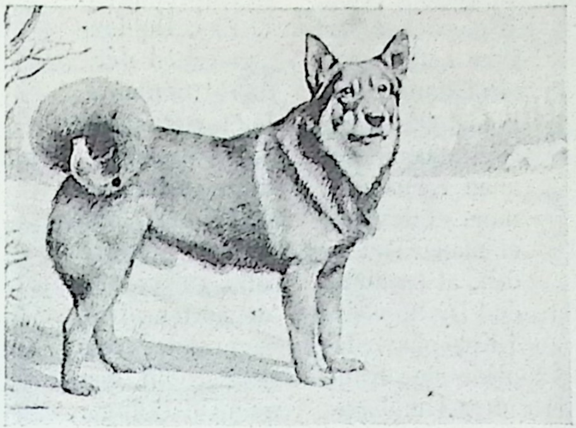

Korthaaret Mynde.

Som et ugennemsigtigt og for mange uklart Fremmedord bliver det ofte misforstaaet og derfor udtalt galt. Efter Ligheden med Kanel er der mange, der ville udtale Ordet som Kenél; andre forveksle det med det mere kendte Kelner; imidlertid bør Ordet udtales som det staves og med Tonen lagt paa første Halvdel.

Som Moderland for al Hundesport maa England regnes. Uagtet man som sagt har tiltrukket Hunderacer lige siden den graa Oldtid, er England dog det Land, som i Nutiden mere end alle andre har lagt Vind paa Hundene. Der begyndte man først at sætte Hundeopdrættet i System, og fra det stammer da ogsaa de fleste Hunderacer. Nogle ere opstaaede i Landet selv, andre ere Racer fra fremmede Lande, som Englænderne have taget under Armen og sikret mod Undergang.

I Forbigaaende skal indskydes, at, naar vi nu kunne holde og opdrætte en dansk Hund under dette Navn, saa skyldes det ogsaa Englænderne mere end os selv. Hundens Historie turde være saa kendt, at det her kun behøves at minde om den i et Par korte Træk. Man vil vide, at i flere Hundred Aar har den berømte, gamle Race været holdt om end ikke i Mængde, saa dog vidt spredt i evropæiske Lande. Racen eller Blandinger af den blev i Vildsvinejagtens Blomstringsperiode brugt som store Hidshunde, paa engelsk *Boarhound,* paa tysk *Hatzrüde.* Under Navn af den store, danske Hund blev den beskrevet af forrige Aarhundredes Forfattere; som Grand Danois af Buffon og efter ham af Snese af andre, som Great Dane paa engelsk og som Dänische Dogge

Nordlandshund (Elghund).

paa Tysk. Her i Danmark har Racen ogsaa været holdt (se C. v. Manders' Billede af Frederik III's Hofnar med den store Hund). Der har udenlands været holdt Hævd over Navnet i Perioder, hvor Betegnelsen dansk paa Jagtens Omraade betød mere end nu. Der var en Tid, da danske Jagtfalke vare berømte Verden over, og den danske Hund har paa samme Maade været kjendt og skattet baade som Jagthund og som Luksushund. Heri skete ingen større Ændring før i den nyeste Tid. Racen var intet Steds egenlig talrig, navnlig efter at dens Rolle som Jagthund var udspillet. Men saa kom den moderne Hundesport. Den bredte sig fra England over Holland og Frankrig, først til de tyske Lande. Befolkningen der tog Sagen op med ikke ringe Energi og med Held. En af de Racer, som Moden kastede sig over, var netop den danske Hund. I Tredserne og Halvfjerserne blev den almindelig udbredt i Tyskland. Saa var det at de tyske, kynologiske Foreninger toge sig paa at lave Navnet om. Det var en meget sund Tanke at indføre Fællesnavn for de mange forskellige, som bayrische Dogge, Würtemberger Hatzrüde, englische, dänische o. s. v. Dogge o. fl., men saa benyttedes Lejligheden til samtidig at kalde den danske Hund — *deutsche Dogge*. For denne Omdøbning have Tyskerne siden 1878 virket energisk; og det er efterhaanden lykkedes dem at faa det nye Navn boret ind, om ikke videre saa i Parenthes ved Siden af de gamle Navne. Endog her i Danmark var man ved vor første Udstilling som Følge af næsten ubegribelig Stædighed og Kortsynethed nær ved at give Tyskerne Vind i Sejlene. Men i England have Tyskerne al Tid stødt paa en uovervindelig Modstand. Gang efter Gang have de gjort Forsøg paa at faa Navnet ombyttet med German Boaphound eller German Mastiff; det er dem i det hele taget ligegyldigt, hvad Hunden kaldes, naar blot den maa være tysk. Men den engelske Kennelklub har stadig stillet sig afvisende; den har som for ganske nylig da en amerikansk Tysker begyndte den gamle Vise forfra, svaret kort og godt, at den fandt ingen Anledning til at foretage en Omdøbning. Herfor kan vi danske ikke være Englænderne taknemmelige nok. For havde England og Frankrig ikke, tro mod de historiske Traditioner, værnet om det rette Navn i den Tid, da man her i Landet var blind for Sagen, havde Navnet nu kun tilhørt Historien.

Ved dette Sidespring om den danske Hund kom vi med det samme ind paa Omtalen af vor danske Hundesport. Det er gaaet med den som med andre Kulturstrømninger. Efter at Hundesporten som nævnt fra England havde forplantet sig til flere mellemevropæiske Lande, kom den af sig selv til os. Det var først Jægerne, der toge Sagen op. Allerede i Tiden efter Jagtens Frigivelse, da Trangen til gode Jagthunde blev almindelig, var der ofte blevet indført især Hønsehunde fra England og det øvrige Udland, og fra Hertugen af Augustenborgs Hundestalde bleve mange gode Stammer indførte. Men det er gaaet her som andet Steds i Førstningen. Det gode Materiale blev lige saa hurtig som det kom, blandet med meget andet, fordi der manglede ethvert System i Opdrættet, og fordi de, der havde indført dyre Hunde fra Udlandet, slet ikke satte Pris paa at faa dem udbredte. Med Selskabshunde gik det paa lignende Maade. Man manglede baade Sans og System og blandede alt imellem hinanden. Hvilke naive

Russisk Mynde.

Sort-rød Terrier (Black-and-tan).

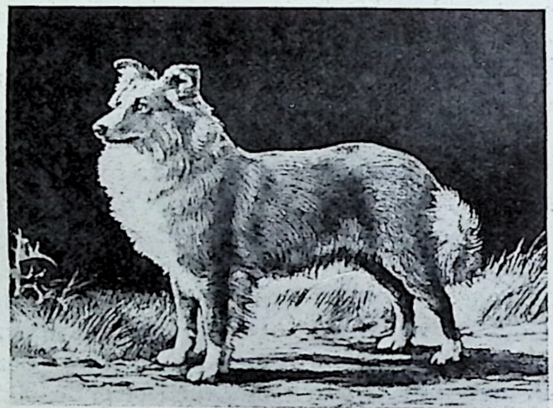

Dværg Mynder.

Vagtelhund (King Charles).

Forestillinger om Renavl har der ikke hersket hos Publikum. Forholdet illustreres ret træffende ved den Kendsgerning, at det ikke er mange Aar siden, at en nu afdød Dyrlæge her i København ledede sine Kunders Hundeopdræt paa følgende ret summariske Maade. Ved Siden af ham boede en Grønthandler, der havde en nydelig langhaaret Hund af ubestemmelig Herkomst. Med Hensyn til Haarlag og Farve stod den midt imellem et Faar og en Mus, og hvad Skikkelse og Fremtræden angaar, lignede den hverken en Puddelhund eller en Høvlehænk, men den stod saadan midt imellem. Denne Hund var stadig Gæst hos Dyrlægen, og naar han tog Hunde i Pleje for Folk, for at de skulde faa ægte Hvalpe, saa blev den Fader til alle disse. Mellem dens Afkom figurerede baade Silkepudler, Mopse, ægyptiske Mynder, og hvad det ellers skulde være. Og dermed var Folk tilfredse.

Hyrdehund (Colley).

Nu er det heldigvis gaaet op for alle, at der skal to rene Hunde til at forplante Racen. Derimod er Betydningen af paalidelig Stambogsførelse, det vil sige en Bogføring over Racehundes Afstamning, endnu ikke trængt helt igennem; men der er dog sket store Fremskridt. Netop fordi alle Racer maa holdes vedlige ved Udvalg, spiller Afstamningen en stor Rolle. Jo flere Led, der er holdt rene, desto mere forøges Sandsynligheden for, at Racepræget fastholdes og nedarves. Der er Hunde, der ere i den Grad Kunstprodukter, f. Eks. Buldoggen med det stærkt omdannede Hoved, at der sjælden falder mere end en eller to helt gode Hvalpe i hvert Kuld. Det er Hundesportens Opgave at lede disse Forhold gennem Udstillinger, Stambogsførelse og Prøver for Brugshunde, som Hyrdehunde, Jagthunde og Rottehunde.

De nordiske Lande have faaet Kennelklubber i det sidste Tiaar; Norge først i dette Aar. Her i Danmark er der paa forskellig Maade arbejdet for Sagen i en halv Snes Aar, navnlig gennem Litteraturen, og vi have virkelig naaet et for vore smaa Forhold respektabelt Standpunkt. Gode Jagthunderacer have vi haft i flere Aar, og i de senere Aar ere Selskabshundene komne ret godt med.

Dansk Kennelklubs Udstilling i Tivoli, der aabnes om et Par Dage, vil give en god Oversigt over, hvad vi have naaet. Den bliver ikke saa omfattende, hvad Individer angaar, som Udstillingen i Elverhøj i Fjor, men der vil blive fremstillet omtrent 40 forskellige Hunderacer for største Delen udmærkede Eksemplarer.

Det vilde føre for vidt her i „Hver 8. Dag" at give nogen Beskrivelse af de Racer, vi have hos os, eller af dem, der findes udenlands. Ved Afbildninger er her vist en Del af de Racer, som Publikum vil faa Lejlighed til at se udstillede i Tivoli.

Spidshund.

Naar man gaar Raderne af en Hundeudstilling igennem og ser paa de store Forskelligheder, der findes mellem de ved Siden af eller lige

Vagtelhund (Prince Charles).

over for hinanden opstillede Hunde, hvem skulde saa egenlig paa Forhaand tro, at alle disse Dyr til Trods for Forskellen tilhøre en eneste Art og menes at stamme fra fælles Udspring. Hvilken Modsætning danner ikke den braksnudede, plumpe Buldog, der vralter frem næsten mellem sine egne Ben, til en saa elegant Fremtoning som den russiske Mynde, der er lutter Ben med et Hoved som et Næb, i hvilket der ikke er Plads til ret megen Forstand. Men slap man hele Forsamlingen ud paa en øde Ø, saa vilde Efterkommerne om et Hundrede Aar eller saa alle have næsten det samme Udseende.

Alle de smaa Hunde vilde vel snart gaa til Grunde rimeligvis lige frem af Mangel paa Føde i Konkurrencen med de store. Disse vilde kunne opholde Livet i Førstningen ved Smaadyr og Fugleæg; efter en Generations Forløb vilde de være fuldstændige Rovdyr. I Tidens Løb vilde Jagthundene formodenlig først og fremmest klare sig. Med Tiden vilde alle Raceejendommeligheder forsvinde. Tilbage vilde blive en Hund nærmest af Lighed med vor nuværende Hyrdehund med middellangt eller kort Haarlag, halvt opstaaende Øren, saaledes som det er Fællespræget for de fleste Vildhunde.

Fra de italienske Landeveje.

En rejsende Haandværkssvends Optegnelser.

Af J. P. Brochmann.

(Sluttet).

Livorno.

Efter en March fra Lodi til Piacenza er jeg nu kørt gennem Apenninerne til Spezia og derpaa videre til Livorno. Jeg skulde jo egentlig til det berømmelige Roma, men saa langt kommer jeg ikke denne Gang grundet paa Varme og Pengemangel.

— Livorno! Du har været mig en slem By! Mine Penge har jeg omtrent kørt op — mine Sko er der ingen Bunder i — min forhenværende hele Paraply er bleven stjaalet fra mig. Naa, Vorherre være med den. Jeg klarer mig jo egentlig omtrent lige saa godt uden Paraply som med en under Armen. Gentleman'en kan jeg alligevel ikke spille længere. — Ak ja, i Holland spurgte en høflig Konduktør mig, om jeg skulde i en 2den Klasses Kupé, men det er meget længe siden.

I Gaar Aftes Kl. 12 kom jeg hertil. Efter at have været inde paa forskellige Alberga'er og forgæves forsøgt at prutte Logiprisen fra $1\frac{1}{2}$ Fr. ned til 1 Franc, besluttede jeg at kampere i det frie. Først opslog jeg mit Paulun paa en Marmorbænk i en stor Park; fint var det naturligvis at sove paa Marmor; men det var lovlig haardt, skønt jeg laa med en Sommerfrakke under mig. Nogle andre tvivlsomme Elementer sov derimod godt, til Trods for, at de manglede baade Overfrakke og Trøje.

Jeg gik saa lidt omkring og saa Livorno ved Nat. Der drev Smaaflokke — vistnok Sømænd om i Gaderne, syngende og spillende uden at Politiet sagde et Ord. Det er mærkeligt, synes jeg.

Nede ved Havnen, der saa ejendommelig ud i Maaneskinnet med sine mange stolte Skibe og de elegant formede Latinerbaade, traf jeg ved et stort rustent Anker en yngre Pige, der talte Tysk, Fransk og Italiensk. Jeg fik en lille Sladder paa Tysk en halv Times Tid, den eneste egentlige Samtale, jeg havde ført i seks Uger; desværre skiltes vi som Uvenner — det vil sige hun blev vred paa mig, fordi jeg grundet paa min miserable økonomiske Status ikke vilde indlade mig med hende.

Paa den Vis daskede jeg omkring hele Natten. Jeg kom over store maanelyse Pladser — gennem trange, dybe Gader, forbi Kirker med mægtig Skygge —; jeg var vist overalt i Livorno i Gaar Nat.

Omsider, da det begyndte at lysne, gik jeg mig en lille Morgentur udenfor Porten i den Hensigt at hvile mig paa en grøn Plet; jeg fandt imidlertid kun afsvedne Marker fulde af Torne og Tidsler. Der var ikke andet at gøre end at kaste sig ned mellem Tornene, fra hvilket Leje jeg i den graa Morgendæmring saa Bønderne køre deres Varer til Byen og hørte dem skændes med Toldbetjentene, der stak i Læssene med lange Spid.

Da jeg havde døset en lille Tid, saa jeg Solen staa op — den forbistrede Sol, der er ved at pine mig Sjælen ud af Kroppen. Der er nu for Resten ikke megen Stads ved en italiensk Solopgang, set fra en Tidselmark efter en søvnløs Nat. Nej, det ved Gud, der ikke er.

Lidt efter gik jeg i Kirke og fik mig en lille Lur i en kølig Krog; men her kom jeg op at skændes med en Kirkebetjent, fordi jeg tog en Halmstol af en stor Stabel, der stod ved Siden. Han vilde have 10 Centissimo, over hvilket Forlangende jeg stillede det mest idiotiske Ansigt op, jeg i Øjeblikket disponerede over. Men han satte sig i Krigspositur, og jeg blev saa enig med mig selv om at fortrække. De 10 Cent., jeg altsaa havde sparet, købte jeg Figen for; hvis jeg ikke havde sparet Pengene, var der vel næppe bleven Raad dertil.

Fra Kirken vandrede jeg hen paa et Torv og hørte en Sanger synge en Vise, der bragte alle Mandfolk til at le og kigge paa hverandre; Kvinderne morede sig ogsaa, men de saa rødmende ned i Stenbroen. Da Sangeren lod Hatten gaa rundt, trak jeg mig beskedent tilbage, ellers var

jeg vel ogsaa kommen op at skændes med den lange, brogede Fyr.

— — —

Om Eftermiddagen Kl. 3 laa jeg nede ved Strandbredden i blødt Tang ombølget af kølende Blæst og saa ud over det blaa Middelhav med de mange Sejlere.

Ude i det lave Vand sjokkede en lille beskidt Dreng omkring. Bukser og en tærnet Skjorte var hans hele Dragt, men desuagtet var han fuldstændig Situationens Herre.

Tydeligt nok røbede han sin Overlegenhed ved at gaa med begge Hænder i Lommen og se paa Omgivelserne ligesom fra et ophøjet Standpunkt.

Jeg sortsmudsede, fremmedartede Fyr vakte aabenbart hans Opmærksomhed. Han traadte nærmere og gav sig nedladende i Snak med mig. Det vil sige, jeg sagde naturligvis ikke noget, hvad der vistnok forbavsede den lille, der for Resten havde et godt, men mærkværdigt gammel-klogt Ansigt.

Sluttelig haler han nogle Oliven op af Lommen og rækker mig. Jeg saa lidt forbavset paa ham, men han nikkede kordialt til mig, ligesom han vilde sige: „Spis Du dem kun, min Ven; jeg kan godt se, Du er fattig".

Saa fjærnede han sig, stadig med Hænderne i Lommen — den pudsige lille Fyr.

— — —

Der kom snart en Del Koner med deres Børn ned til Stranden. Kvinderne trak Strømperne af og klædte Børnene helt af; men de smaa fik dog Badedragt paa, og nu gik Marchen ud i Stranden. — Hvor de skingrede og raabte de smaa Italienere. Mødrene, der sjokkede om med Skørterne slæbende i Vandet, dykkede og vaskede Børnene.

Et Par Stykker sloges. Det var en lille Trold ved Navn Beppino, der havde trukket sine Svømmebukser af og nu splitternøgen klaskede sin mindre Søster Margueritta om Ørene med dem.

Pigebarnet brølede ynkeligt ved hvert Dask, mens Knægten lo, saa det klukkede. Moderen, der havde fjærnet sig for at snakke med en anden Kone, raabte nu efter ham, men Drengen var ligeglad, hvorfor han fik to Lussinger af sin Moder, saa han brølende drattede om i Vandet. Pigebarnet lyste til Gengæld af Glæde; hun undte ham vist gærne et halvt Dusin.

— Med at anstille saadanne Iagttagelser gik min Eftermiddag paa en taalelig Maade. Om Aftenen var jeg hos Kassereren for Typografernes Forening og fik 5 Lire i Rejseunderstøttelse, og et Par Kilometer udenfor Byen fandt jeg et godt Logis til en halv Lire.

Vergato.

Jeg gik 67 Kilometer i Gaar, 9 danske Mil, for en stor Del op ad Bjærge, i 35 Graders Varme, og da det italienske Forbund giver 5 Centissimo pr. Kilometer har jeg altsaa paa en Dag tjent 3 Lire 35 Centissimo. Paa Vejen har jeg spist for Lire 1,40, Overskud Lire 1,95, den Regning er ren.

Om Morgenen marcherede jeg fra Pistaia ved Foden af Apenninerne og kom snart ind mellem de graa, afsvedne Bjærge; det ser helt anderledes ud her end i Schwarzwald og Thüringerwald; thi i disse tyske Bjærge risler Kilder og Bække mellem grønne Buske og tætte Skove, men Apenninerne er om Sommeren tørre som en Teglovn.

Et Stykke oppe ad Bjærgryggen havde jeg en stor Udsigt over Dalen med Pistaia. Det mest karakteristiske er Synet af en bred vandløs Flodseng, der bugter sig som en graa stenet Landevej med skarpt tegnede Bredder.

Op ad Klipperne vokser mange Brombær, som kom mig ret tilpas i den stærke Varme; jeg havde for Resten sikkert ventet, at jeg skulde have min Tørst slukket i godt, koldt Bjærgvand og min Skjorte vasket, men det blev der nu ikke noget af denne Gang. Jeg maatte stige opad med en tør Tunge og Sveden drivende ned ad Kroppen.

Ved Middagstid havde jeg naaet Højdepunktet, hvor jeg traf en lille Æseldriver med et venligt Ansigt; han delte gæstfrit en stor Vindrueklasse og et Stykke Palentabrød med mig.

Her fra Højden havde vi Udsigt til et Hav af graa Toppe med smaa Landsbyer nede i Kløfterne, og paa Vejen nød vi det hyggelige Syn af en Del Træpæle med sorte Plader paa. Her læste vi f. Eks.: Banditta Josepha, Banditta Magna. Det maatte være nogle Banditter, der her var bleven skudte i sin Tid, og som nu havde faaet en saadan ganske vist ikke smigrende, men sanddru Mindestøtte over sig.

Jeg kom herved i Tanker om, at det jo var i disse Bjærge, Røverne grasserede; dog blev jeg ikke angst herover, for min Beholdning vilde ikke friste selv den tarveligste Bandit.

Æseldriveren gik snart fra mig, og ene vandrede jeg ned ad Bjærgsiden, hvor en Flod begyndte som en smal Strime; senere blev den bredere i den vide Dal og tilsidst meget bred.

Jeg passerede Landsbyer med høje Huse og saa i en lille By et Marked med Æsler, Stude og en utrolig Mængde Frugt, men næsten ingen fulde Mænd. Det var vistnok interessant at studere en saadan broget Samling; men jeg brød mig ikke herom. Jeg vandrer afsted som en ægte Proletar med sammenbidte Læber og Hatten i Nakken.

Solen brænder mig, Tørsten gnaver, og Sulten — — ja, jeg sulter i en vis Forstand ikke, forsaavidt som jeg altid har haft Penge nok til at købe mig et Stykke harsk amerikansk Flæsk og

Brød dertil, men mit sortbrændte Ansigt begynder at blive trekantet af Magerhed.

— Nej, det gaar ikke i Længden at vandre paa de italienske Landeveje i Avgust Maaned i nordisk Habit uden Paraply, og — det værste af alt — jeg bliver saa skrækkelig sløv for det hele. Hver Gang jeg modtager et Brev med Vendingen: Det er sandelig en interessant Tur, saa smiler jeg. Nej, det er uinteressant — kedeligt, for det er gaaet mig, som det gaar de rejsende Svende: Vejstøvet trænger tilsidst ind i Hjærnen paa En — billedlig talt.

— — Se, det gik jeg og spekulerede paa i Gaar, som jeg vandrede gennem Floddalen. Jeg var egentlig ikke i daarligt Humør, tværtimod, jeg var gennemtrængt af Energi — fremad — fremad — vilde jeg, trods Matheden, der uvilkaarligt kom snigende.

— — —

Og Dagen gik, Tusmørket faldt paa med dybe Skygger over Egnen; men det varede ikke længe; thi snart skinnede Maanen hvid og fuld paa en rolig Himmel.

Det var dejlig køligt nu; Duggen faldt og bandt Støvet; Maanen, min kølige Ven, gød Klarhed over Bjærg og Flod. I Landsbyerne sad Folk udenfor Husene og drøftede Dagens Begivenheder, mens Hunde og Børn legede paa Vejen.

Senere vandrede jeg gennem mennesketomme, maanebeskinnede Landsbyer, hvor trofaste Hunde gøede ad den mistænkelige Landstryger, der her midt om Natten, naar ordentlige Folk var i Seng, ene gaar fremad.

— — —

Kl. 1 naaede jeg Vertago, og en fuld Mand, der kunde ca. 100 franske Ord, tilbød mig udenfor et Værtshus med stor Liberalitet Nattelogis. — Efter fem Timers Søvn sidder jeg i et lille sort Værelse med Blyanten i Haanden og filosoferer.

Min Beslutning er nu taget: Hurtigst muligt ud af Italien — Englen med Flammesværdet frygter jeg mere end Fanden selv.

Italiens Grænse ved Carmons.

Jeg sidder nu her lige paa Kanten af Italien under et Træ ved Bredden af en lille Aa. Paa den anden Side ligger Østerrig — Kaiser- und Koenigreich Oesterreich —, der iøvrigt ligner Italien paafaldende, saavidt jeg kan se. Men naar jeg gaar over Broen, er jeg alligevel i et andet Rige med andre Love. Hvis jeg f. Eks. fægter dér, bliver jeg puttet, jeg véd ikke rigtig hvor mange Uger, i Arrest. Ønsker jeg mig derimod et Stykke billigt Brød paa denne Side, er der ikke en Hund, endsige en Gendarm, der bjæffer ad mig.

Ved Siden af mig sidder en tysk Hattemager, der har set sig langt om i den vide Verden, men øjensynlig ikke har høstet Guld paa sine Togter, og skuer ind i Landet hinsides Aaen.

Han vil gærne følge med til Østerrig, men han har ingen Papirer og ingen Penge, saa foreløbig afventer han her ved Grænsen det lille Mirakkel, der skal bane ham Vejen.

Hattemageren er en Type paa en Landstryger af den godartede Slags; han er velbygget med skægget, brunsort Ansigt og Hænder af samme Farve; hans Dragt er brændt graa, gul og grønlig af Solen, eftersom denne nu har kunnet virke lidt eller meget paa de forskellige Steder.

Over hele hans Færden hviler denne Flegma, som de fleste Landstygere erhverver sig under alle de Savn og Strabadser, som maa bæres Sommer og Vinter uden „Tab af Hovedet“ paa de vidtstrakte evropæiske Landeveje.

Mens jeg skriver i min Lommebog, syer han nogle Knapper i sin Frakke og fløjter dertil den østerrigske Socialistmarch, hvis haabefulde, men alligevel vemodige Klang vækker noget i mig — jeg ved ikke hvad. Jeg tænker paa Vejen, der er tilbagelagt, paa Vejen, der skal rækkes, før jeg naar hjem, og paa saa meget andet, mens Solen spiller gennem Bladene.

En Tanke staar klar for mig: Det er sidste Gang, jeg gaar paa Landevejen, hvis ikke den haarde Nød driver mig ud, hvad jeg betroede min Fælle.

Han spørger mig: „Hvor mange Gange har Du rejst?“

„Tre“,

„Var Du ubetinget tvungen til at rejse?“

„Nej“.

Hattemageren vender sig helt om mod mig og svarer da overbevist: „Saa er det heller ikke sidste Gang, Du vandrer af Sted“, hvorefter han ganske rolig syede videre.

Jeg faldt i Tanker over hans Svar. Maaske har han Ret, denne forhærdede Landstryger, der har hvilet i Paris' Asyler, ved Pesths Kloaker og Konstantinopels Rendestene. Han kender den hvide Slange, Landevejen, der tryller og frastøder sit Offer.

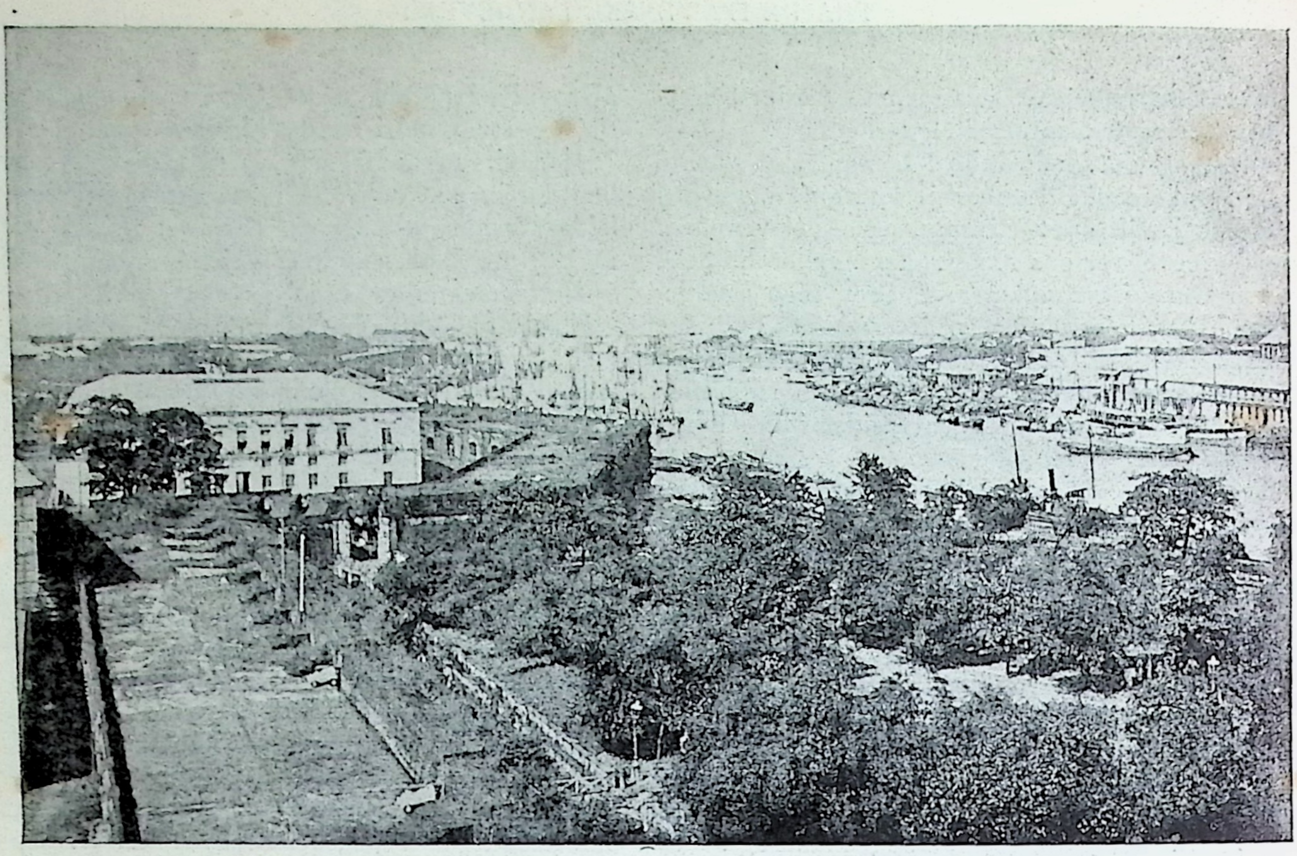
Mulig vil min Længsel efter at se den vide — vide Verden endnu en Gang drive mig ud. Duften fra den hemmelighedsfulde blaa Blomst, som man dog aldrig finder, strømmer jo endnu over hele Jorden og lokker problematiske Naturer.

— — —

„Servus, Kammerat“, siger jeg, da jeg længe nok har ligget og spekuleret herpaa; „nu vil jeg til Østerrig“.

„Naa, Servus, paa Gensyn — om ikke her, saa hisset“, svarer Hattemageren og trykker min Haand.

— — Sammen med en Bondemand og tre Køer gik jeg ind i Kejserriget.

Manilla.

Admiral Dewey.

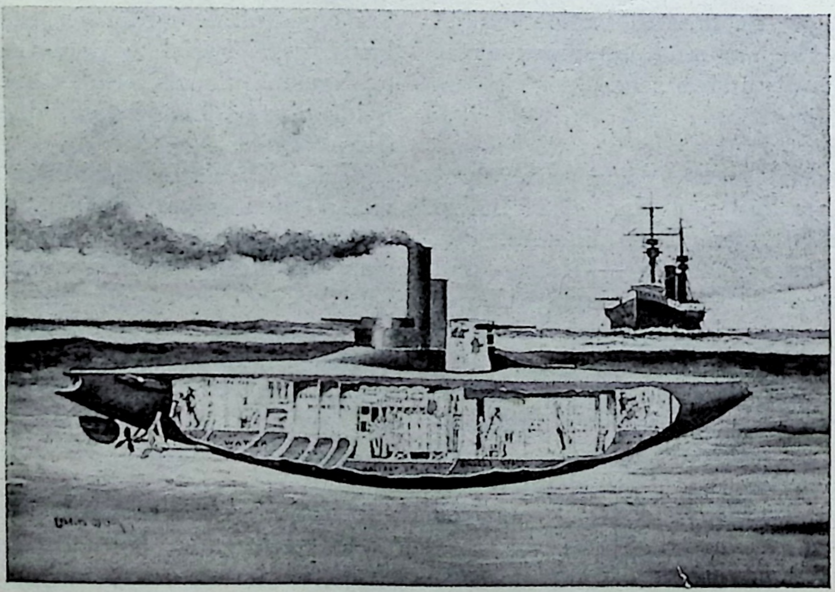

Admiral Montojo.

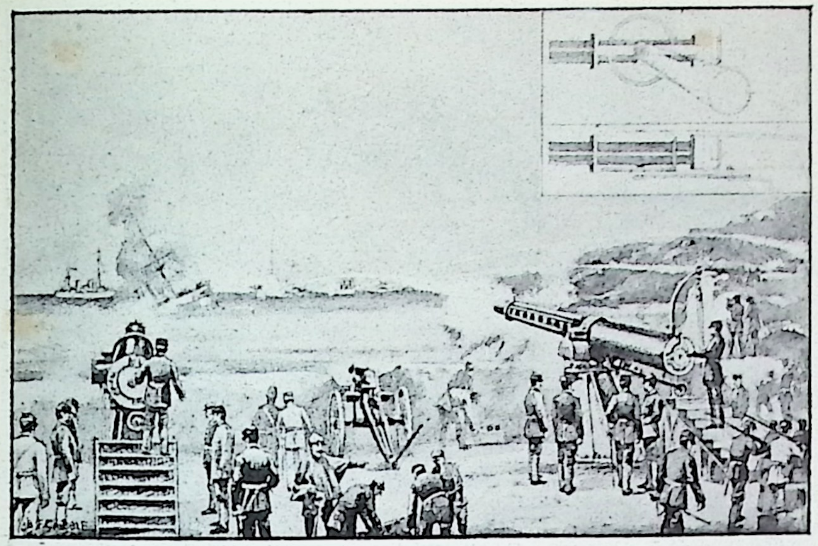
Den spansk-amerikanske Krig.

Krigen blusser nu lystigt op rundt om paa de store Have. De fjendtlige Magter fandt hinanden for første Gang i de østasiatiske Farvande, i Bugten ved Manilla. I den amerikanske Admiral *Deweys* officielle Rapport, der offentliggjordes for et Par Dage siden, hedder det herom følgende:

I Nattens Mørke sejlede Amerikanerne ned i Bugten, og intet hindrede dem. Først da de var kommet et Stykke ind, begyndte enkelte spanske Landbatterier at give Ild, men de bragtes hurtig til Tavshed af de amerikanske Kugler. Eskadren fortsatte nu langsomt Sejladsen og kom indtil 5 engelske Mil fra Manilla. Da Dagen brød frem, saa man den spanske Flaade ligge roligt uden for Byen; den satte sig saa hurtigt i Bevægelse for at møde Fjenden. Kampen begyndte meget hæftigt fra begge Sider, og Spanierne, der førtes af Admiral Montojo, viste stor Tapperhed. Men deres Skyts var daarligt, og de to Torpedoer, der eksploderede tæt ved det amerikanske Admiralskibs Bov, var øjensynligt de eneste, de havde. Admiral Dewey stod paa Kommandobroen og gav Ordre til, at de enkelte

Gennemsnit af en Torpedobaad.

Torpedokanoner i Virksomhed.

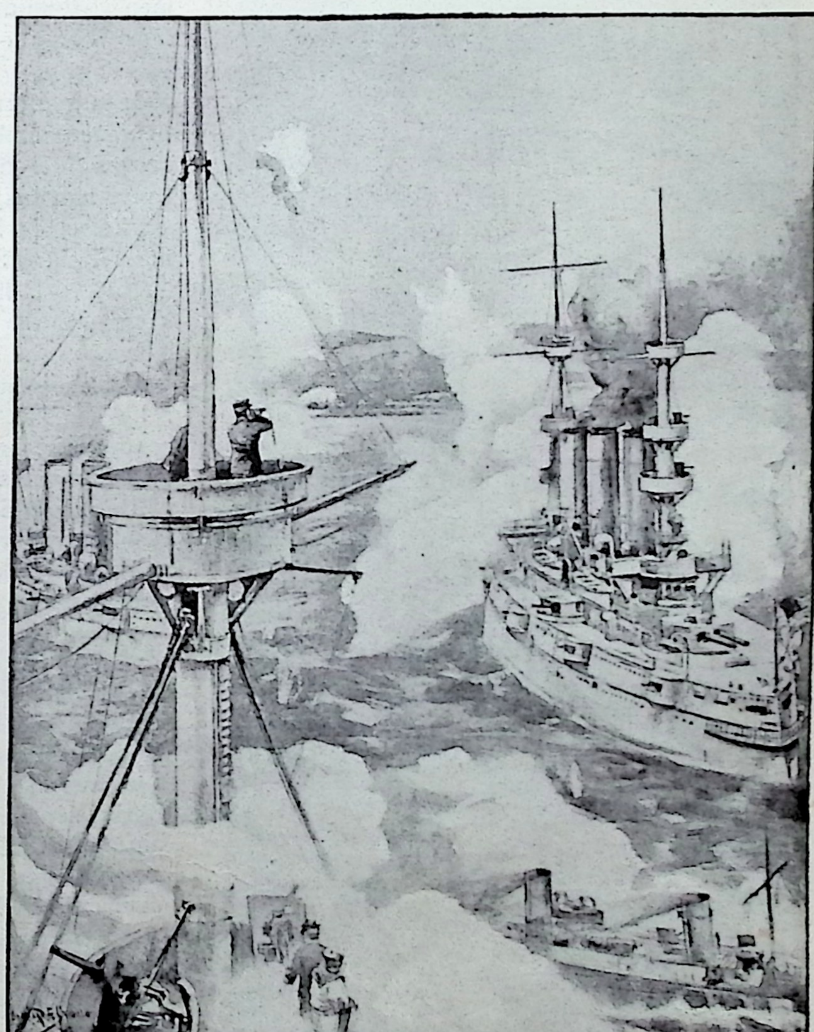
Skibe skulde begynde Ilden, naar de ansaa det for nødvendigt. De Instrukser, Admiralen havde faaet, og som lød paa, at han skulde erobre eller ødelægge den spanske Flaade, blev punktlig efterkommne. Efter 7 Timers Kamp var der næsten intet tilbage af Spaniernes Eskadre. Amerikanerne havde ingen Døde, og kun ganske faa Saarede.

Dette Søslag, der fra Amerikanernes Side ledede i nøje Overensstemmelse med de Planer, som Admiralen havde lagt den foregaaende Aften, er vel en af de mest fuldkomne Sejre, der nogen Sinde er bleven vundet, og Amerikanerne har dermed paa glimrende Vis indledet Felttoget.

Alle Vegne fra forlyder der iøvrigt om Fjendtligheder, og over alt synes Amerikanerne hidtil at have Overtaget. Deres Torpedoer og Torpedokanoner, der udskyder de frygtelige Petroleumsgranater, lader til at skulle spille en meget stor Rolle i denne Krig. Spaniernes Mangel paa tidssvarende Skyts aabenbares snart hist, snart her. Medens de amerikanske Byer, som Følge af de gunstige Efterretninger fra Krigen, er fuldkommen rolige, gærer det overalt i Spanien. De indre Stridigheder blusser op med forøget Kraft, og man hengiver sig til afmægtige Demonstrationer imod Fjenderne. Vi bringer et Billede fra Sevilla, hvor Pøbelen forleden Dag havde nedrevet det amerikanske Konsulatsvaaben, hvorefter den druknede det i Springvandsbassinet paa Byens første Plads og brændte det bag efter under stor Højtidelighed foran den militære Klubs Vinduer.

Samtidig nærmer de krigerske Aktioner sig mere og mere Kuba, Spændingens egentlige Ophav. Og Aarsagen til denne Spænding kan vi illustrere. Et af vore Billeder viser et Par smaa Kubanerbørn, der, ligesom næsten alle deres Landsmænd, er forvandlede til levende Lig paa Grund af Spaniernes grusomme Behandling. Om de faar det bedre under Amerikanerne, vil Tiden vise.

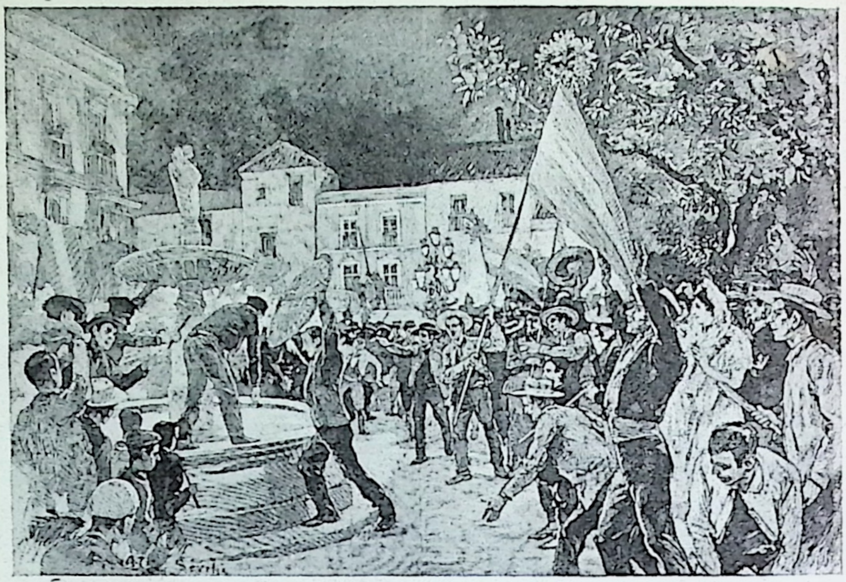
Hovedinteressen samler sig nu om det Slag, der har fundet Sted i de vestindiske Farvande, men som man endnu, medens dette gaar i Trykken, ikke ved noget bestemt om. Den spanske Flaade er ankommen til Vestindien under Kommando af Admiral *Cervara;* den bestaar af 3 Panserkryd-

Amerikanerne bombarderer Matanzas-Forterne.

sere og 4 Torpedobaade. Den amerikanske, der kommanderes af Admiral *Sampson*, er mindst 3 Gange saa stærk. Udfaldet er saaledes ikke tvivlsomt.

Men i Madrid hengiver man sig naturligvis allerede til Sejrens Glæder, ganske som man gjorde straks efter at de første Efterretninger om Slaget ved Manilla var naaet dertil. Alle mulige æventyrlige Telegrammer fra Kuba, Portorico og St. Domingo finder Optagelse i de spanske Blade, og alle mælder om Sejr for Spanierne og om de amerikanske Krigsskibes Undergang. Naar Sandheden saa kommer for Dagen, slaar Sejrsjublen over i sin krasseste Modsætning, og hele Landet vil brænde op i Feber og Vildelse.

Pøbelen i Sevilla ødelægger det amerikanske Konsulatskjold.

Kubanske Børn.

Men Krigen selv vil sikkert snart være forbi, maaske allerede om en Maaned. Fra Amerika hører man ganske vist Stemmer, der raaber paa, at man derfra bør føre Krigen over til Evropa, men i Almindelighed tror man, at Præsidenten Mac Kinley er for ængstelig til at indlade sig paa sligt. —

Insurgenterne paa Kuba har imidlertid uforbeholdent sluttet sig til de forenede Stater. Insurgentføreren Gomez har offentliggjort et Brev, hvori han takker Staterne for det Løfte om Beskyttelse, de har givet hans Parti, — et Skridt der vil sikre Solidaritet og evigt Venskab mellem de to Folk, — og erklærer paa sine Venners Vegne, at de er rede til at modtage den tilbudte Alliance.

Samtidig har Mac Kinley paa Nationens Vegne rettet en Tak til Admiral Dewey for den glimrende Sejr, han vandt ved Manilla,

Takskrivelsen slutter med disse Ord:

Den materielle Fordel, som dette første Krigsresultat vil bringe os, overgaas af det dybe moralske Indtryk, som Sejren maa gøre paa Nationens Hjærte, i Bevidstheden om, at det amerikanske Folk ikke stræber efter at smykke sig med tom Erobringsberømmelse, men føler Tilfredshed over, at det opnaaede Resultat skyldes Kampen for en retfærdig Sag, og at der ved Guds Naade er gjort et vigtigt Skridt henimod Opnaaelsen af den længe attraaede Fredstilstand. Skrivelsen anmoder Kongressen om at tilkendegive Admiral *Dewey* og hans Mandskab det amerikanske Folks Taknemmelighed for de af dem udførte Bedrifter.

I Overensstemmelse med denne Henstilling har begge Kongressens Afdelinger vedtaget Resolutioner, hvori der rettes en Tak til Dewey og Flaaden.

Dewey er dernæst bleven udnævnt til Kontre-Admiral.

Salon-Svindleren.*)

Moderne Pariserroman af Georges Ohnet.

Fortsat.

DEN gode Frégose rystede melankolsk paa Hovedet, som om han vilde sige: Bare det ikke var værre!

„Sælger Bougereau ikke mere? Giver Ministeriet Æreslegionens Kors til dem, der fortjener det, og ikke til dem, der ikke har gjort noget? Giver England os Ægypten tilbage? Nej, hvad er der? Sig dog noget! Hvad er det?“

„Der er en, der har friet til Clémence!“

„Naa! Hvem er det?“

„En Konditor i Rue la Banque.“

„En Konditor! Men det er jo næsten en Kunstner. Har din Svigerfader ladet sig bestikke af det?“

„Min Svigerfader?“

„Ja, jeg har jo givet Dig mit Ord paa, at Du skal have hans Datter. Han skal være din Svigerfader og Du hans Svigersøn.“

„Du maa ikke sidde og gøre Nar ad mig, Hiénard, jeg er altfor ulykkelig.“

„Hør, dit Vrøvl, vil Du nu bare lade være at græde.“

„Forstaar Du det da ikke? Saa er alt ude for mig. Hvis Du nu oven i Købet svigtede mig, var der ikke andet for mig at gøre end at kaste mig paa Hovedet ud fra Billancourt-Broen. Du og hun, I er de eneste, jeg bryder mig om. Jeg har ingen Familie. Inden jeg traf Dig, var jeg ganske alene i denne store By, der er saa trang for de Ulykkelige. Inden jeg kendte hende, arbejdede jeg kun for ikke at dø af Sult. Det er hende, der har givet mig Ærgerrighed og Stolthed. Du har lagt mig Værktøjet i Haanden, og Du har gjort mig til, hvad jeg er: en uafhængig Mand i Kraft af mit Arbejde. Hun, ser Du, hun vilde være blevet min Inspiration, min Gnist og have gjort mig til en virkelig Kunstner. Og nu skal jeg miste hende. Aa, det er forbi, det føler jeg godt. Hendes Fader giver os aldrig sit Minde, jeg er alt for fattig, alt for ussel. Naar han ser min stakkels lille Lejlighed, der næsten er uden Møbler og kun pyntet med mine Studier og Skitser, vil han foragte mig og vælge den anden, den velstillede Konditor, der har Butik og Kunder og Bøger og Penge. Og det rejser jeg mig aldrig efter!“

Hiénard havde med rynkede Bryn hørt paa denne Jammerklage, der af og til afbrødes af Graad. Han, Spøgefuglen, sad nu dér uden at tale over for den andens Sorg, som han vidste var saa oprigtig. Trøst forekom ham banal og upassende. Han satte Frégose for højt til at møde ham med Opmuntringer, der ikke kunde lindre hans Sorg. Han gik med lange Skridt op og ned i sit Atelier, men pludselig stansede han foran sin Ven og sagde:

„Du tror da ikke, at gamle Herbillon selv kommer og beder Dig tage hans Datter, uden at Du har friet? Han kender Dig jo ikke Spor, den gode Mand. Hvad Bevis har Du for, at han skulde have noget imod en Kunstner? Du maa da først føle ham paa Pulsen, før Du erklærer ham for umulig. Vil Du ikke først gaa hen til ham?“

Der gik et Rædselsgys gennem Frégose ved dette Forslag, som om han fik Opfordring til at give Møde hos en Fyrste.

„Eller vil Du have, at jeg skal gøre det?“

„Du, Hiénard?“

„Ja, jeg, Hiénard, jeg kan jo være Dig i Faders Sted, for en Gangs Skyld. Jeg skal gaa hen til Hr. Herbillon med det samme og fortælle ham din Historie, forklare ham dine Forhaabninger og gøre ham det indlysende, at det er hans Pligt som Fader at give sin Datter til ham, der vil gøre hende lykkelig, ikke til nogen anden!“

Frégose spang op, greb Hiénard i sine Arme og trykkede ham saa stærkt, at han halvkvalt skreg:

„Naar Du begynder med at kvæle mig, hvordan vil Du saa have, at jeg skal kunne tale din Sag?“

Den elskværdige Frégose slap ham og sagde glædestraalende:

„Aa, naar Du tager Dig af Sagen, er jeg frelst. Du har altid Lykken med Dig. Og Du kan tale for Dig. Du skal nok tage ham om Hjærtet. Du faar ham til at forstaa, at man ikke skal foragte Kunsten, naar der er Kunstnere som Du. Vil Du sige ham dit Navn og din Titel?“

„Er Du gal?“

„Jeg tror, at det vilde have en god Virkning.“

„Han kunde let tage mig for en Dilettant.“

„Saa behøvede Du da bare at tage ham med paa Luxembourg.“

„Nej, gamle Dreng. Jean Hiénard — kort og godt. Jeg er stolt af det Navn, véd Du, og jeg vil aldrig bære noget andet. Det tilhører kun mig og min Bedstefader: Kunstneren og Helten. Vi har æret det, hver paa sin Vis.“

„Naar gaar Du derhen?“ spurgte Frégose, som ikke kunde lade være at tale om sin egen Sag.

„ Naar? Med det samme!“

„Saa følger jeg Dig.“

„Lad mig blot tage en Frakke paa; vi maa gøre den pæne Mand visse fashionable Indrømmelser.“

De tog saa afsted, og skælvende som et Æspeløv saa Frégose snart efter sin Ven gaa ind i Butiken. Hr. Herbillon sad ved Disken. Frøken Clémentine skimtedes inde bag det Glasbur, hvor Bogholderiet foregik.

„Det er maaske Hr. Herbillon?“ spurgte Hiénard.

„Ja“, svarede en lille Tyksak, der saa helt glad ud. „Hvad er til Tjeneste?“

„Undskyld, jeg har kun to Ord at sige Dem i en privat Sag.“

„Naa saa! vær saa god, Højstærede, hvis De vil gaa med ind paa mit Kontor.“

Kontoret var et mørkt Hummer, hvor Prøvepakker laa hulter til bulter og hvor der lugtede stærkt indelukket. En Mængde Fejemaskiner laa i en Dynge lige overfor en Samling Kakkelovnsskærme. Overalt stak Søm i forskellige Størrelser truende frem som stive Børster. Og oppe under Loftet hang Ruller af galvaniseret Jærntraad i Rækker.

„Vær saa god at tage Plads“, sagde Herbillon og bød ham en Stol, som han havde renset for et helt Lager af Insektpulver-Balloner. Selv satte han sig oven paa en Pyramide af Varmebækkener og saa smilende forventningsfuld ud.

„Ja, Hr. Herbillon“, sagde Hiénard, „jeg kommer i en temmelig delikat Mission. De har en nydelig Datter. En af mine Venner har ikke kunnet taale at se hende uden at forelske sig baade stærkt og oprigtigt i hende, og jeg kommer nu for at anholde om hendes Haand paa hans Vegne.“

Ved den kortfattede og klare Fremsættelse af dette Forslag følte Hr. Herbillon en saa dyb Forbavselse, at han sad helt forstummet. Hans Øjne spilede sig op, og hans Mund vrængede midt i et Smil. Han gjorde en ubestemmelig Gestus og vedblev at se lynslaaet paa Billedhuggeren. Og Hiénard benyttede sig heraf til at fortsætte:

„Det Skridt, som jeg tillader mig over for Dem, er mere end usædvanligt. Min Ven burde selv være kommen til Dem og have prøvet paa at vinde Deres Velvilje. Men han er meget sky, og han nærer en Ærbødighed for Dem, der grænser til Rædsel. De mener maaske, at en Ven er daarlig egnet til at optræde ved en saadan Lejlighed, og at en Fader, en Moder eller en anden Slægtning vilde have passet bedre til Opgaven. Men herimod var der en absolut Hindring: min Ven har hverken Forældre eller Slægt. Jeg maa

*) Paabegyndt den 2. April (4. Aarg. Nr. 27).

derfor bede Dem om at nøjes med mig som hans Gesandt."

Hr. Herbillon var atter Herre over Situationen og sagde meget høfligt:

„Hvem har jeg den Ære at tale med?"

„Med Billedhugger Jean Hiénard."

„Jean Hiénard!" udbrød Isenkræmmeren. „De er da ikke „Den døende Napoleon"s Mester?"

Hiénard blev trods sin Skepsis behageligt kildret i sin Forfængelighed.

„Jo, jeg er", sagde han. „Den Napoleon er af mig."

Herbillon saa henrykt og beundrende paa Billedhuggeren og svarede:

„Saa har De et meget betydeligt Talent."

„Hr. Herbillon", sagde Hiénard, „min Ven er en virkelig begavet Kunstner, der har en glimrende Fremtid for sig. Ellers vilde jeg ikke have tilladt mig at anbefale ham til Dem".

„Ja, men undskyld", svarede Isenkræmmeren, „min Datter har allerede en Frier, og det er en fuldstændig brav Mand. En brillant Stilling: en Forretning, der i de sidste 40 Aar har været drevet, først af Faderen, nu af Sønnen, en sikker Kapital, rig Familje . . ."

„Elsker Deres Datter ham?"

„Hun har kun set ham én Gang".

„Ja, saa spørg De Deres Datter, hvad hun mener. Jeg tror, hun har set min Ven oftere".

„Undskyd, De vil da vel ikke paastaa . . ."

„Nej, ikke noget, De kan tage Anstød af. Min Ven har Øjne, og Deres Frøken Datter ligesaa. De har set hinanden og sat Pris paa hinanden, paa Afstand. Jeg tror, at de vilde komme endnu bedre ud af det paa nært Hold. Spørg Dem for. Jeg er sikker paa, at De er en god Fader og et udmærket Menneske. De vilde ikke med Deres gode Vilje volde nogen Sorg, mindst Frk. Clémence... Og det er netop hendes Lykke, De har Magt til at bestemme over".

„Ja, Højstærede, alt, hvad De her fortæller mig, kommer bag paa mig. Hvad mener De? *min* Datter! Ikke et Ord har hun meddelt mig! Hvem skulde have troet det om hende. Og hendes Moder, der aldrig er fra hende! Hvad hedder Deres Ven?"

„Jules Frégose".

„Vil De ikke bede ham om at komme hen og tale med mig?"

„Ja, han venter mig vist for Resten udenfor".

„Vil De saa være saa venlig at hente ham?"

„Med stor Fornøjelse."

Hiénard gik ud og lod saaledes Hr. Herbillon alene med hans Forbavselse, som han slet ikke kunde komme sig af. Et Øjeblik efter vendte han tilbage med Frégose, der var ligbleg af Sindsbevægelse. Med en Fyrstes Mine forestillede han Billedhuggeren for Hr. Herbillon.

„Her har De min Ven Frégose. Jeg vil lade d'Herrer alene. Vis nu ham den samme Velvilje som mig, saa gaar alting nok, som det skal"

Han hilste Isenkræmmeren, der bukkede og skrabede i en Uendelighed, og lod den skælvende Frier alene med Frk. Clémences Fader. Han gik hjem med en vis Ængstelse, for han havde givet Frégose sit Ord paa, at han vilde skaffe ham den Kvinde, han elskede og nu, da Indfrielsen af dette Løfte stod for Døren, saa han, at Opfyldelsen ikke var saa let en Sag, som han havde troet. Denne Tyksak maatte jo være en klog Mand. Og Klogskaben bestod i at give Datteren til Konditoren. En Kunstner var for ham og hans Lige en Fremmed. Og det var klart, at han derfor mødte Frégose med Mistænksomhed. En forfængelig Mand kunde have følt sig smigret over Frégoses Henvendelse, men Hr. Herbillon var ikke Spor af forfængelig efter det, Hiénard havde set af ham. Han fordrede noget positivt og substantielt. Konditoren var hans Mand.

Efterhaanden som Jean tænkte over Sagen, greb han sig i at give den gode Herbillon Ret. Naturligvis var Frégose i dette Øjeblik Fyr og Flamme, men hvad borgede for, at det vilde vare ved? Hans Clémence var en lille borgerlig Pige, og Bogholderiet kunde næppe have udvidet hendes aandelige Synskreds i overvældende Grad. Ungdomsfriskhed, djævleblændt Skønhed, alt det, som Frégose var forelsket i, vilde snart forsvinde, og hvad blev der saa tilbage af hans Drømme? Isenkrambutiken, de gamle Herbillons og deres tarvelige sociale Kreds. Og det var for at opnaa disse Herligheder, at hans Kammerat talte om at drukne sig.

Saa langt var han naaet i sine Overvejelser, da Døren til Atelieret gik op, og Frégose traadte ind. Han var saa rød i Hovedet som en kalkunsk Hane og umaadelig eksalteret. Han ligefrem skreg:

„Hiénard, Du vil ikke tro dine egne Øren! Hr. Herbillon er en vidunderlig storartet Mand, han giver mig sin Datter . . ."

„Bravo!" raabte Billedhuggeren glad.

„Der er bare det ved det", tilføjede Frégose, „at jeg skal medbringe 150000 Franks i Ægteskabet. Hvordan skal jeg skaffe dem?"

Hiénard blev atter alvorlig. Han tænkte: Den Isenkræmmer er meget fiffigere end vi havde troet. Han har ikke villet afvise min Protégé brutalt. Men han har stillet ham Betingelser, der er lige saa gode som et Afslag. 150000 Franks! Kære, rare Frégose, han tænker virkelig paa at skaffe dem! Og han vendte sig om mod sin Ven:

„Vi maa vist se at grave dem op af Jorden her i Montmartre, hvis vi skal finde dem".

Ved disse Ord blegnede Frégose, han slog Hænderne sammen i Hjærteangst, han stirrede paa Hiénard, som om han i ham pludselig saa en Bøddel, og sagde:

„Du store Gud! Tror ikke en Gang Du, at jeg kan finde de Penge? Saa er jeg fortabt!"

Han faldt hen paa Sofaen og blev siddende ubevægelig med bøjet Hoved i smertelig Sønderknuselse.

Hiénard saa paa ham.

„Hvem kunde have anet, at Du vilde tage det saa alvorlig?" sagde han. „Hvor kan man vende op og ned paa sin sunde Forstand for en lille Butiksdame! Og hvis hun saa endda var smuk!"

„Den Kvinde man elsker, er altid den smukkeste," sagde Frégose.

„Men naar Faderen nu ikke vil give Dig hende. Thi at forlange 150000 Franks af Dig, der ikke ejer en Skilling, det er det samme som at vise Dig Vintervejen. Og naar Datteren ikke har Mod nok til at være standhaftig, hvad kan Du saa gøre?"

„Ingen Ting, svarede Frégose og rejste sig. „Du har Ret, jeg kan ingen Ting gøre."

Han gik op ned i Atelieret; derpaa gik han hen til sin Ven, saa paa ham med taarefyldte Øjne og rakte ham Haanden:

„Lev vel, Hiénard. Jeg er ikke vred paa Dig for det, Du har sagt. I Grunden har Du Ret. Det er mig, der har Uret, fordi jeg ikke har Penge til at købe min Lykke."

Ved disse Ord blegnede Hiénard. Frégoses Resignation og Sagtmodighed gjorde ham usikker. Han spurgte sig selv, om han ikke havde sin Del af Ansvaret for den Ulykke, som ramte den stakkels Fyr. Havde han ikke gentaget atter og atter, saa at han til sidst havde givet ham Haab: „Du skal faa din Clémence; det giver jeg Dig mit Ord paa." Var han ikke gaaet hen og havde friet for ham hos Faderen. Og nu sad han og spottede den afviste Elsker, gjorde ham til Skive for sine Vittigheder. Han skammede sig over sig selv, og banlyste al sin blaserede Skepsis fra sin Tanke.

Fortsættes.

Opfindelsernes Konge.*)

Roman fra det 20de Aarhundrede. Af Frank Stockton. Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

(Fortsat.)

I en af de mange Samtaler, han havde med Margaret, gav hun ham en Ide, som hurtigt udviklede sig i hans Tanke.

„Det vilde være brilliant at bruge den til at danne Tunneler i Bjærge med“, sagde hun, „Jeg mener naturligvis, at Bomben saa skulde være saa stor i Gennemsnit, som en Tunnel bør være.“

Paa mindre end en Dag havde Clewe udkastet en Plan, som han tænkte kunde være praktisk. Man havde i nogen Tid talt om at anlægge en ny Jærnbane i denne Egn, men en af Vanskelighederne derved bestod i at grave en Tunnel gennem et lille Bjærg; det vilde være umaadelig dyrt. Clewe kendte Forholdene godt, og han var begejstret ved Tanken om, at han maaske her havde en Lejlighed til at vise sin Opfindelses Gavnlighed ikke blot til Krigsbrug, men ogsaa i Industriens Tjeneste.

Saadanne Bomber maatte kunne benyttes til at bore Tunneler med, og intet var bedre til et Forsøg i den Retning end det omtalte lille Bjærg. Hvis Bomben gik igennem det, var der intet paa den anden Side, som kunde tage Skade, den vilde dernæst gaa ind i en lille Bjærgkæde og gaa saa langt, som dens Drivkraft tillod, uden at gøre Fortræd. Man kunde desuden følge dens Bane og faa den igen.

Baade Roland og Margaret var begejstret for denne Ide og besluttede, at Jærnbaneselskabet skulde betale dem en ordentlig Sum, hvis Forsøget lykkedes, men at de i modsat Tilfælde intet vilde have. Naturligvis vilde den Tunnel, som Bomben borede, ikke være stor nok, men det var en let Sag at udvide den ved Hjælp af eksploderende Stoffer.

Da Jærnbaneselskabets Sekretær var paa Landet for Øjeblikket, kunde Clewe ikke straks faa Sagen afgjort.

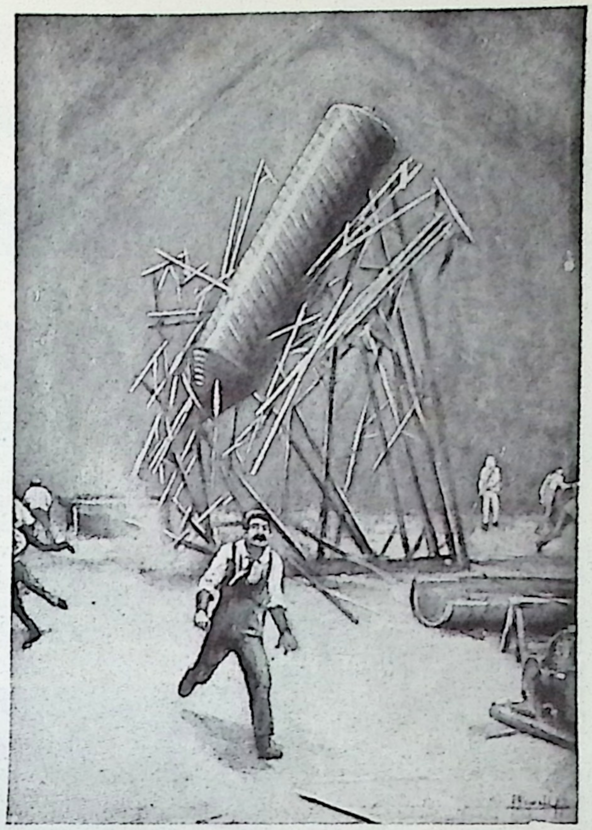
„Hvis jeg kunde“, sagde Clewe til Margaret, „havde jeg Lyst til at tage en lille Tur op til Polarhavet for at se, hvad de har opdaget. At dømme efter de faa Telegrammer, Sammy sender, maa de være blevne lidt kede af Gibbs' Eksperimenter og Pejlinger; men det vilde interessere mig meget.“

„Det er ikke saa underligt, hvis de bliver kede af det“, svarede Margaret; de har fundet Polen, og de ønsker at komme hjem. Men det er meget godt, at vi ikke kan tage derop, for selv om vi havde en *Dipsey* til, fik Du ikke Lov til det.“

I dette Øjeblik hørte de et frygteligt Brag. Det kom fra den Bygning, i hvilken den avtomatiske Bombe fandtes. Clewe og Margaret fo'r op. De saa' paa hinanden og styrtede saa ud saa hurtigt, de kunde. Arbejderne kom farende fra alle Sider. Der var ingen Røg og intet Støv. Der havde ikke fundet nogen Eksplosion Sted, som Clewe halvvejs frygtede.

Da de traadte ind i Bygningen, blev Clewe og Margaret forfærdede staaende. Arbejderne raabte op og stod med aaben Mund. Det solide Stillads, som var tyve Fod højt, og paa hvilket Bomben havde hvilet, for at Staalbeholderen kunde anbringes under den, laa paa Jorden i Stumper og Stykker. Den store automatiske Bombe selv var helt forsvunden.

I nogle Øjeblikke var der ingen, der sagde noget; de stod alle forbavsede og stirrede paa det Sted, hvor Bomben havde været. Saa ilede Clewe frem. I Jorden, midt imellem Resterne af Stilladset, var der et cirkelrundt Hul omtrent fire Fod i Diameter. Han tog fat i den Mand, der stod nærmest, og kiggede forsigtigt ned i Hullet. Det var dybt og mørkt, der var ingen Ting at se.

Roland Clewe traadte tilbage. Han tog sig med Haanden til Hovedet og tænkte. Nu stod alt klart for ham. Stilladset havde ikke kunnet bære Bomben. Den forreste Del af denne med Drivkraften var meget tungere end den bageste, og Bomben var altsaa gaaet lige ned i Jorden med den kegleformede Spids. Derved havde den frygtelige Drivkraft straks udviklet sig, og den var gaaet langt, langt ned i den faste Jord.

„Kære Roland“, sagde Margaret med Taarer i Øjnene, „tror Du ikke, vi kan faa den op igen?“

„Det haaber jeg ikke“.

„Hvorfor siger Du det„“ spurgte hun forbavset.

„Jo“, svarede han; „for hvis den ikke er gaaet saa langt ned, at det er umuligt at faa den op, saa duer den ikke“.

„Nej“, tænkte Margaret, „hvis vi ikke kan faa den op igen, saa er det hele ogsaa mislykket; for jeg tror ikke, han nogen Sinde indlader sig paa at lave en ny“.

XVI. KAPITEL.

Bombens Vej.

I sit videnskabelige Liv var Roland Clewe bleven vant til Skuffelser, og han var meget bange for, at han kunde vente en nu, og fik han den virkelig, vilde det være ude med hans Karriere.

Da han talte om det til Margaret, skændte hun paa ham.

„Hvor det er meningsløst“, sagde hun, „naar man netop har opdaget Nordpolen, saa at sætte sig ned i en Lænestol og snakke paa den Maade“.

„Det er ikke mig, der har opdaget den“, svarede han; „det er Sammy og Gibbs, som fandt den. Jeg faar den saamænd aldrig at se“.

Fortsættes.

*) Paabegyndt d. 4. Dcbr. 1897 (4. Aarg. Nr. 10).

FRA POL TIL POL

UGENS REVUE.

Dødsfald.

Hvorved adskiller Forfatterne i vore Dage sig fra Folk i Almindelighed?

I ydre Henseende er Forskellen næppe til at mærke. De romantiske Attributer — de lange Lokker, det verdensforladte Blik, Profetskridtene — forsvandt med den Tid, hvortil de hørte; og det er maaske godt saa. Digterne fra den Epoke — vor litterære Guldalder — var vel ikke saa meget betydeligere end de er i vore Dage, og deres ydre Habitus var kun Resultater af halvt tilfældige Modestrømninger i Tiden. De Digtere, der nutildags befolker vore Gader, klippes paa Maskine med samme Regelmæssighed som Urtekræmersvenden henne paa Hjørnet, deres Blikke søger ikke mere Himlen, men er aarvaagent vendte mod Omnibusser og Cyklister, der truer dem for og bag, og de gaar høfligt til Side for enhver Spidsborger, naar de er sig bevidst, at de ikke har Fortovsret. Som de gaar der, forsvindende i den farveløse Mængde, vilde man dø paa, at de alle hed Hr. Madsen og Hr. Larsen. Undertiden hedder de det ogsaa.

Og rykker man dem paa Livet og presser dem lidt for at faa dem til at lukke op for deres Sjæls Hemmeligheder, — hvorved adskiller de sig da fra de tusind Petersen'er omkring dem? Nuja, En snakker mere om sig selv og sin Betydning, end man er vant til, en anden kan stundom give et slaaende og oplysende Svar, en tredje bevæger sig undertiden i tvetydige, kun halvt forstaaelige Vendinger, — men ellers? En jævn Forstand maa spørge sig selv: Hvorfor skal just *denne* skrive Bøger, og ikke saa mange andre?

Træffer man ikke rundt om i Livet Folk, hvis Iagttagelse er lige saa skarpe og træffende, hvis Syn paa Omverdenen er ligesaa ejendommelig? Men disse skriver ikke Bøger, eller — hvis de vilde prøve derpaa — blev Bøgerne ligegyldige. Hvorfor? Hvad er det for en Væsensforskel, der adskiller disse to Arter af Mennesker? Hvad er det for en hemmelighedsfuld Tryllemagt, der udaf en klartskuende, vittig, følsom Natur gør en Digter?

Forfatteren Carl Møller.

Carl Møller var ikke Digter, — og ingen indrømmede det villigere end han selv. Hans Bøger var Anekdotesamlinger om Mennesker, som han selv ikke kendte stort bedre end alle vi andre. Hans Helte er klarhovede unge Mennesker, der tænker og taler saadan som man tænkte og talte i Forfatterens Omgangskreds, hans Heltinder søde, unge Piger, saadan som Forfatteren forestillede sig, at en rigtig sød, ung Pige maatte være, Kærligheden i Bøgerne er mild og uskyldig, og Komiken fremkommer derved, at Fjolset vikler sine Fødder ind i et Gulvtæppe, naar han er i Selskab, eller Skurken falder paa Enden i en Klædekurv. Hans Forfatterskab var én stor Tilfældighed.

Men han holdt af sine Figurer. Og hans naturlige Lune og store Elskværdighed hjalp ham over mange Skær.

Undertiden var hans Munterhed saa stor, at man glemte hans usoignerede Stil og hans altfor dagligdags Livssyn, men ligesaa ofte virkede hans forcerede Jagen efter Lystighed pinlig og trættende.

Digter var han ikke, — og maaske giver hans Forfatterskab et Fingerpeg hen mod Løsningen af det Spørgsmaal, vi før stillede os selv: Hvad er det, der gør en begavet Skribent til Poet?

Jeg troer, det er *Viljen*. Af de utallige latterlige og triste Tilfældigheder, der tilsammen udgør Livet, drager Digteren kun dem frem, som han véd kan smelte sammen med hans eget Temperament. Han gør derved Vold paa Virkeligheden, han forstørrer og formindsker efter sit eget Tykke, men som Resultat af denne fanatiske Higen mod ét Maal, som ingen kender uden ham, fremstaar et Stykke Liv, der er tusind Gange rigere end Virkeligheden, fordi det er gennemtrængt af et levende Menneskes stærke Aande, tungt, dybt, bevægeligt, og *af én Støbning*. Det er Poesi.

Den østrigske Digter Grillparzer havde vistnok Ret, naar han gav denne Definition paa Geniet: Det er Talentet, naar det er forbundet med Karakter.

Ved Karakter forstaas her først og fremmest Vilje.

Pastor *Zahle*, en af den danske Politiks Veteraner, er forleden død, højt bedaget. Han havde i mangfoldige Aar siddet i Folketinget som Repræsentant for et ret yderliggaaende Venstrestandpunkt. Kom han end aldrig op blandt Partiets ledende Mænd, opnaaede han til Tider en ikke saa ganske ringe Indflydelse paa Grund af sin Trofasthed mod sine Meninger og sin humane og retskafne Karakter. Senere blev han Præst, men til Trods for, at Kaldet ikke tiltalte ham særdeles, formaaede han dog at bevare sin Personlighed til det sidste.

Pastor Zahle.

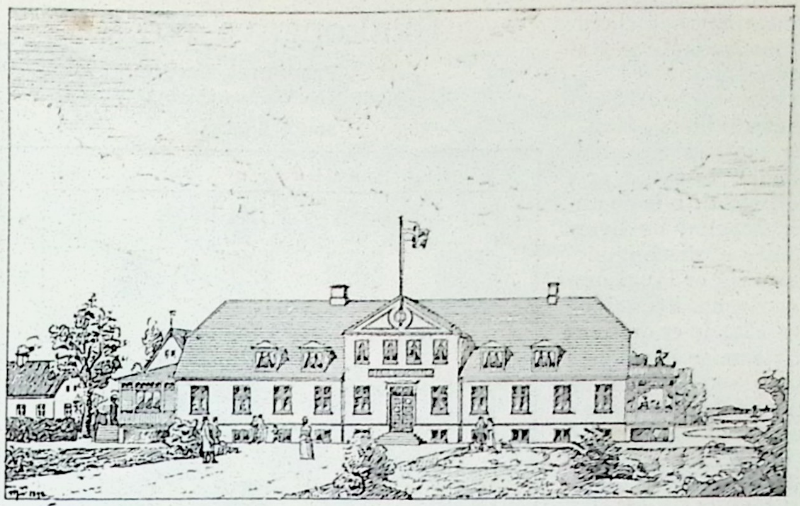
Jubilæum.

Pastor *Chr. Rasmussen* i Lynge ved Frederiksborg fejrede i Lørdags sit 25-Aars Jubilæum som Præst, idet han den 7. Maj 1873 ordineredes som Missionær i Grønland. I 22 Aar virkede Pastor R. i Grønland, i Jakobshavns Missionariat, der i Begyndelsen regnedes fra Egedesminde til Umanak, en Strækning paa ca. 100 Mil, og som en Gang aarlig skulde befares med Konebaad. At det ikke var noget let Embede, siger sig selv, men udrustet med et godt Helbred og en stærk Kærlighed til Grønlænderne, besejrede Pastor R. alle Vanskelighederne.

Som Forfatter har Pastor Rasmussen udviklet en sjælden stor Virksomhed for Udbredelsen af Kendskabet til det grønlandske Sprog. Han har bl. a. sammen med Pastor emer. Kjer udgivet det første dansk-grønlandske Leksikon, endvidere været en skattet Medarbejder ved Oversættelsen af det gamle og det nye Testamente paa Grønlandsk. Mange unge Missionærer som sendtes til Nordgrønland bleve uddannede hos Pastor Rasmussen, hos hvem de traf et varmt Hjærte og et gæstfrit Hjem.

Pastor Rasmussen.

Strib Badehotel.

Da Pastor Rasmussen for ca. 3 Aar siden kaldtes til Sognepræst for Lynge og Uggeløse, vakte det stor Sorg i Grønland. Han modtog ved Afrejsen mange Beviser paa den Hengivenhed, Grønlænderne nærede for ham.

Et nyt Badehotel

er i denne Tid under Opførelse paa Stribs Odde, lige over for Fredericia ved Lillebelt. Foretagendet vil uden Tvivl blive et af de mest rentable, simpelthen fordi det er bygget op paa et sundt og godt Grundlag, — et Udslag af vor fremadskridende Tids Trang til at fremstille det bedste uden Vedhæng af den saa meget om sig gribende Humbug. Badehotellet er beliggende paa en henrivende dejlig Plet, kun faa Minutters Vej fra Fredericia og hvor de stærke Strømforhold i Lillebelt garanterer for, at de Badende ikke alene vil kunne tilbringe nogle behagelige Maaneder, men ogsaa hente Styrke og Helbred.

Foretagendet er startet af et Konsortium paa 10 Medlemmer, nemlig d'Hrr. Borgmester *Carl Scharling*, Konsul *M. Rasmussen*, Fabrikant *Bloch*, Direktør *D. Voss*, Proprietær *Møller*, Houstrup, Fabrikant *Poulsen*, Lyngs Odde, Murermestrene *Johansen*, Ringsted, og *Rasmussen*, Gjørslev pr. Borup samt Brødrene *Gulløv*, Strib. Jordarbejdet omfatter 85 Tdr. Land, hvilket Konsortiet har overtaget med paastaaende Bygninger i dette Foraar. Terrænet er udparcelleret af Landinspektør *Andersen* i Odense saaledes, at der foruden Hotel-Bygningen nu forefindes 179 Byggeparceller samt Kurhave med Veje, Alleer og Skov, ca. 25 Tdr. Land. 19 Byggegrunde ere allerede afhændede, hvoraf 16 til Villaer. Haveanlæget, der bliver noget af det smukkeste, der endnu er set, er anlagt af Handelsgartner *Heyn* i Fredericia, der ogsaa har anlagt og beplantet de tre Alleer og Strandpromenaden. Alleernes Længde er 2,500 Alen og Bredden 20 Alen. Foruden Hovedbygningen, der har Front mod Fredericia, er der opført en elegant Villa til 6 Familier. Endvidere findes der fortrinlig Lejlighed for Sportsfiskeri, ligesom Strib Bugt afgiver bekvem Ankerplads for Lystkuttere, naar „Dansk Yachtklub for Kapsejlads" gæster Lillebelt. Sluttelig skal vi nævne de ypperlige Pladser for Croquet og Lawn Tennis.

Badehotellet skal være færdig til Brug i Juni Maaned dette Aar.

V. H.

De forskellige Nationers Flaader.

Et morsomt lille Billede er den anskuelige Fremstilling af de evropæiske Stormagters, de nordamerikanske Fristaters, Japans og Spaniens Krigsflaaders ind-

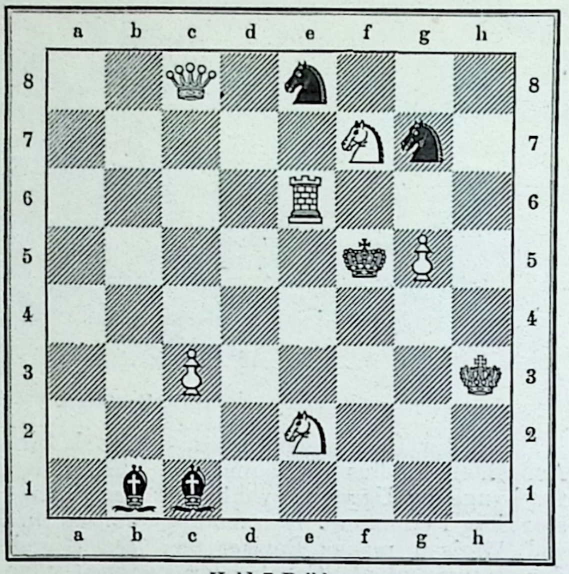

byrdes Styrkeforhold. Af de forskellige Nationers Højde og Drøjde ser man bedst Styrkeforholdene. Man ser, hvilken gigantisk Kæmpe England er i Forhold til alle de andre Magter, og hvorledes af disse igen Frankrig er langt den overlegne. Fristaternes Flaade er omtrent af Størrelse som Tysklands og Italiens og en god Del større end den spanske. Fremstillingen er foretaget af det engelske Admiralitet og fornylig offentliggjort i det engelske militære Tidsskrift „Army and Navy“. Den er vistnok nogenlunde korrekt.

Skakopgave Nr. 2.

Af E. Pradignat, Saujon.
(„Deutche Wochenschach“).

Sort 5 Brikker.

Hvid 7 Brikker.

Hvid begynder og gør mat i 2 Træk.

Løsning paa Skakopg. Nr. 1.

1 L a 6 — e 2 osv.

„Hver 8. Dag“s Præmiegaade Nr. 33.

De tvende første Led, hvor Kirkens Præster virke,
har hjemme fortrinsvis i den katolske Kirke;
I Leipzig finde samme Led
i Købmandsboder ogsaa Sted
til Menneskets Forædling.
Det tredje, Damernes usynligste Beklædning,
er, sat til Gaadens første Dele,
de fromme Præsters Højtidsdragt,
og dermed tror jeg, at tilstrækkeligt er sagt
om Præstens Dragt og om det Hele.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *22. Maj 1898* under Adr.: **„Hver 8. Dag“s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag“s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger. Se iøvrigt Betingelserne i „Hver 8. Dag“s Nr. 22.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 31 var

Aarsagen.

Ialt indkom 3047 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Toldkontorist *M. Jørgensen*, Nykjøbing Falster. 2. Præmie: Hr. *Møller*, Raadhusstræde 4 B. 2. S.

LØSNING.

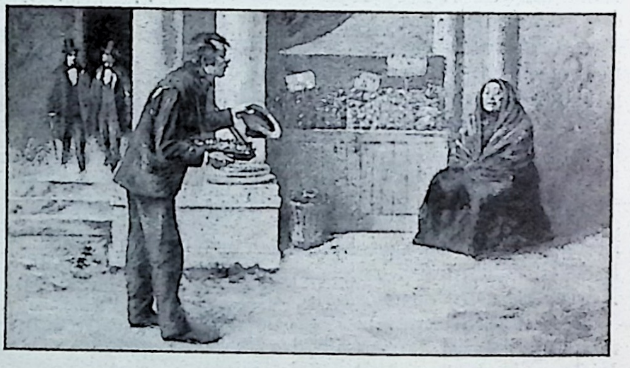
Paa Regneopgaven i Nr. 32.

16 Fl. af den dyreste og 9 Fl. af den billigste.

Amerikanske Millioner.

Ankomsten til New York.

Den første Forretning.

Forretningens Udvidelse.

Vaabenskjold og Ekvipage.

Josefa.

Af James Singleton.

I.

Josefa er min Kone.

Hvis nogen efter denne Tilstaaelse venter sig en Række Afsløringer af ægteskabelige Intimiteter, bliver han sørgelig skuffet.

Den Slags er ikke mer moderne. Man er vendt tilbage til Tilstanden før Gennembrudet, da man tog Vrøvlet med sin Kæreste og siden holdt Fred med sin Kone. Som en Indrømmelse til det moderne kan man tage, at Kæresten, man havde Vrøvl med, almindeligvis er en anden end Konen, man holder Fred med; det var jo ogsaa sørgeligt, om Halvfjerdsernes Bevægelse var gaaet helt sporløst hen over det danske Folk.

Hvor stærk Trangen til ægteskabelig Fred er, ser man bedst hos salig *Jacob Hansen* — ham med „En kritisk Tid“. Han tror ikke paa Muligheden af sin Helts fremtidige Kærlighedslykke, før han (Helten — ikke Jacob Hansen og heller ikke Læseren) personlig har overbevist sig om, at Kæresten, Vrøvlet var med, er baade død og opløst. Ogsaa *Louis Levy* fører i sine „Breve fra Ensomheden“ et meget net Bevis for, at man skal nøje sig med den Dame man har, selv om hun piner en med Kærlighedserklæringer, og ikke gaa paa Vildmænd i Naturens øde Egne, hvor man bliver snydt ganske anderledes eftertrykkeligt end blandt de mere kultiverede Fruentimmer

Men selv om den nyere Literatur ikke havde havde taget denne fornøjelige Vending, der gør det til en meget vanskelig Sag for de gamle Kritikere at skælde den ud, kunde jeg alligevel ikke præstere noget ordentlig opsigtsvækkende i ægteskabelig Retning.

Josefa egner sig ikke dertil. Dette er jo den største Kompliment, en Mand kan give sin Kone, men hun bliver naturligvis alligevel fornærmet over at jeg siger det. Saadan er Kvinderne. Saadan er ogsaa Josefa. Hun er i det hele vist nok en ganske normal Dame, og vort Ægteskab er indtil Dato forløbet ganske normalt. Der har selvfølgelig været Rivninger, som har givet Anledning til forskellige Trakasserier og endte med Taarer fra den ene Side og en ny Hat fra den anden, samt Ruelse og Forsikringer fra begge. Der har ogsaa været større Konflikter — som den Gang den afdøde Direktion for det store Thomsenske Legat gjorde mig til Digter, og nu fornylig, da mine Medborgeres Tillid i Forbindelse med forskellige andre Omstændigheder, gjorde mig til Folketingsmand for Københavns fjortende Kreds.

Men intet af dette har været saa stort, at der deraf kunde gøres et ægteskabeligt Drama.

Nej — naar jeg skriver om Josefa, saa er det simpelt hen, fordi jeg ikke ved, hvad Pokker jeg ellers skal skrive om.

Gud ved, om de Mennesker, der løber Storm efter vore Bøger, saa de maa trykkes i det ene Oplag efter det andet og skælder os Hæder og Ære fra, naar vi ikke skriver to—tre Stykker om Aaret — Gud ved, om de egentlig har noget Begreb om, hvor svært det er for en stakkels Digter at hitte paa?

I gamle Dage, da man *lavede* det alt sammen, var det naturligvis nemmere. Nu skal der jo være noget *oplevet* i det — tillader man sig i al Uskyldighed at møde op med et eller andet, som ikke er strengt overensstemmende med Virkeligheden, saa kommer øjeblikkelig de strænge Herrer Kritikere farende, sætter Fingren paa det syge Sted og skriger: den Middag har Forfatteren aldrig spist — den Pige har han aldrig kysset — den Tusindfrancsnote har han aldrig ejet.

Jeg kan fortælle et højstæret Publikum, at om man saa denne Sag som den var, vilde man stille sig anderledes over for mange af de Begivenheder i Digterverdenen, som nu irriterer den jævne, borgerlige Sans — med Rette, Gud bevares! Jeg har selv været Kulgrosserer (jeg gik ogsaa fallit), og jeg forstaar derfor bedre end de fleste af mine Kolleger den borgerlige Moral og dens Fordringer.

Sig mig f. Eks. hvad en Digter skal gøre, naar han har skrevet en Bog om sin Elskerindes Dejlighed, og derpaa en om hendes Hæslighed, som han naturligvis opdager. Alle vil give mig Ret i, at den Mand maa tage sig en ny Elskerinde, hvis vi da fordrer to nye Bøger af ham.

Eller naar den Gud, han har troet paa, nægter

yderligere at inspirere ham? Han maa selvfølgelig anlægge en ny Religion.

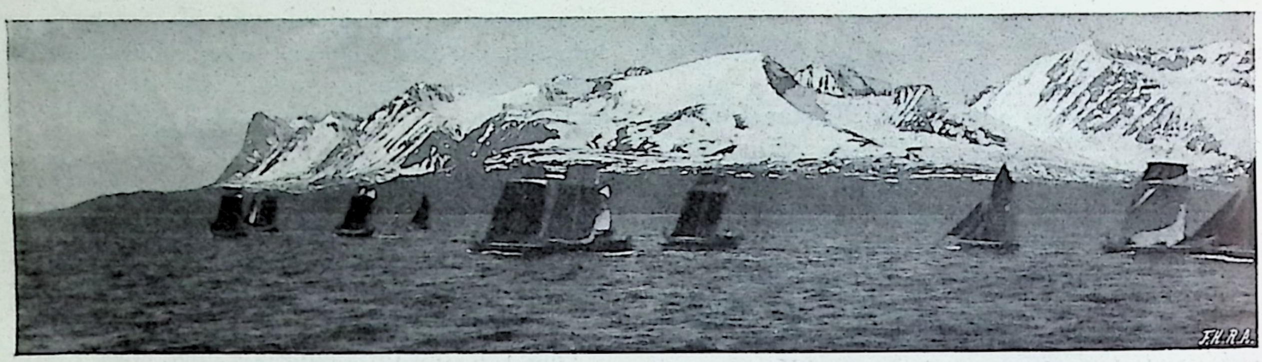
Eller naar han har sagt alt, hvad der kan siges af smukt og godt om Venstre? Han maa selvfølgelig gaa over til Højre.

Om man vil se Sagen, som den er, —: som *Stofmangel*, som en naturlig digterisk *Fornyelsestrang*, som Iver for at *tjene Publikum* — saa vil man dømme anderledes mangen Gang, end man gør nu.

Imidlertid, — — som saa ofte før, fører mit gode Hjærte mig bort fra mit egentlige Emne, naar det gælder at forsvare mine Kolleger.

Jeg vilde blot med et Par Ord begrunde, hvorfor jeg giver mig til at skrive om Josefa. Nogle smaa fordringsløse Skitser, der maaske kan faa en og anden ligestillet til at nikke til mig i Løndom. Et løst henkastet Rids af en Digters Hustru. En dannet, reflekterende Mands Syn paa sine Børns Moder.

Ikke andet.

Lofotsejlere paa Vej til Lofoten.

Nordlandsbillede.

Fra Livet under de store Fiskerier.

Af A. Helland.

I.

Hvem kender ikke Midnatssolens Land? Paa alle Sprog er dets ejendommelige Skønhed forlængst lovprist.

Den Fremmedskare, som ved Højsommer fra al Verdens Kanter flokkes om det nordlige Norges Kyster for at beundre dette magiske Eventyrland, hvor Natten ingen Dunkelhed kender, hvor alt Liv straaler i en Morgenrøde uden Skygge, hvor en evig Soldag hvælver sig over den storslagne Naturs mægtige Scenerier, — denne Turiststrømmens sorgløse Trækfugleskare aner kun lidet, hvilken dyster Modsætning til dette straalende Billede, Landet frembyder, naar Mørkets Jætter ved Vintertid gaar Stormgang mod Kysten og sætter en Rædselsvagt ved hver Holm og hvert Skær.

Kun faa Fremmede drømmer om det storslagne, spændende Skuespil, som Livet deroppe former sig til under de store Fiskerier. Endnu færre vover den lange, haarde Rejse derop, naar paa denne Tid Draug og Havtrold lurer ved hvert Skær.

Men for at „Hver 8. Dag“ ogsaa skal kunne bringe sine Læsere en Række Billeder fra det brogede Skærgaardsliv der oppe i Fisketiden, har Redaktionen sendt en af sine haardføre Medarbejdere derop for at studere Fiskeralmuen paa nærmeste Hold. I det følgende vil Tekst og Billeder oprulle et Panorama fra en Bedrift, der er ligesaa betydningsfuld for Landets Velfærd som nervespændende i sin Farefuldhed og fængslende i sin Ejendommelighed.

Som bekendt er Norges Hovedfiskeri Torskefiskeriet ved Lofotøerne. Dette Fiskeri foregaar i de 3 à 4 af Aarets første Maaneder. I et godt Aar giver det en 30 Millioner Fisk til en Værdi af 8 à 10 Millioner Kroner. Til Fiskeriet er samlet henved halvhundred tusind Mand. Af disse er kun et forsvindende Antal bosiddende i Fiskelejerne; de fleste har sine Hjem paa Indlandets vidtstrakte Kyst fra Trondhjems til Tromsø Højder, hvorfra de kun de nævnte Maaneder søger ud til Øerne.

Hele Aaret igennem kredser alle Fiskerens Tanker omtrent udelukkende om dette Lofotfiskeri. Det er jo hans Hovednæring. Især er mod Jul alle Tanker og Hænder i Fiskernes Hjem sysselsatte med Udrustningen til Rejsen. Den sidste Uge før Jul har paa Grund af sin

Travlhed fra gammel Tid faaet Navnet „Bænkeslængveken“, fordi der i den Uge ikke kunde blive Tale om Søvn i en Seng, men kun om hændelsesvis at kaste sig paa en Bænk her eller der til en Blund.

Saa snart Julen er ovre, gøres klar for Afrejsen. Paa en gunstig Vejrdag veksles de sidste Farvel fra Stranden; Kvinderne vender tilbage til de smaa Hjem, der nu er blottet for Mandshjælp og hvor Maaneders Ængstelse for de bortdragende skal gennemleves, mens de smaa Fartøjer staa ud fra Land mod en Skæbne, der kun altfor ofte lader de bange Anelser gaa i Opfyldelse.

Billedet *Lofotsejlere* viser Fiskernes Baadetyper. Af slige Fiskerbaade samles henved en halv Snes Tusinde ud til Øerne. Besætningen paa den enkelte Baad benævnes „Baadlyren“. Den bestaar i Regelen af Høvedsmanden, Halskaren, Bakromsmanden, Skautkaren, Framromsmanden og i flere Tilfælde „Skårungen“ — han, som gør sin første Lofotrejse. Skårungen drives der meget Løjer med paa Mærkestederne under Rejsen. Han skal nemlig gennem den Skærsild at gøre Honnør for Klipper og Skær med snurrige Navne, og som ukendt med Legen er han let at narre.

Rejsen til Lofoten tager Dage og Uger — alt efter som Vejret er og Afstandens Længde fra de Steder, der rejses ud fra. Omtrent samtlige Lofotfarere maa tilslut over den frygtede Vestfjord, det Havstykke, der skiller den ca. 30 Mil lange Lofotørække fra Fastlandet. En 6 til 12 Mil har Fiskerne at tilbagelægge over denne Fjord, alt efter de forskellige Vær, de skal til paa Øerne.

Som nogle af de vigtigste af disse Vær kan nævnes: Svovlvær, Spraaven, Kabelvaag, Storvaagen, Henningsvær, Stamsund, Balstad. Partier af enkelte af disse Vær findes blandt Dagens Billeder.

Ølandets Udseende er gennemgaaende et goldt forrevet Klippeland, i Reglen med høje, takkede Fjeldtinder bag om de Skær og Holme, som Havet stadig omlarmer.

Det enkelte Fiskevær ejes gerne af en eller flere Handelsmænd, som driver Forretning paa Stedet. Paa Billederne vil ses et og andet større Hus. Det tilhører en saadan. Disse Værejere har opført til Leje for Fiskerne i Snesevis smaa Hytter rundt om Kløfterne ved Stranden, hvor Brændingen saa nogenlunde tillader Landing med Baadene. Den enkelte Hytte eller Bod er i Regelen beregnet paa at huse et Par Baadbesætninger — 10—12 Mand. Stor Komfort byder disse Huse just ikke paa, men Fiskeren spørger heller ikke saa meget efter saadant, blot Torsken vil „syne“ sig paa de gamle Pladser.

Efter at have stiftet dette foreløbige Bekendtskab med Lofotøerne, foreslaar vi Læseren at følge os tilbage til Fiskerne, som stævner didud, — og hvorfor da ikke lige godt vælge os Plads hos vor gamle Bekendt Tobias Larsen, han, som nu snart kan fejre sit 50 Aars Jubilæum som Lofotfisker? — Gamle Tobias er nu kommen til den sidste Havn, han har, før han skal over Vestfjorden. Han hiver Fortøjningerne om Morgenen i Graabelysningen — for Dagen er kort, og det gælder om at naa ud over, før Mørket indtræder. Ved lys Dag er man klar af alle Indlandets Skær, og man ser en Mængde Sejlere i Øst og Vest, saa langt Øjet rækker, staa ud mod Fjeldene, Lofotens, som tegner sig bitte smaa ude i Havet, og man oplives ved Synet. Men snart faar man nok at iagttage hos sig selv; thi efterhaanden som Lofotvæggen vokser op af Havet, vokser ogsaa Søerne, som gaar mod den — det er Dal op og Dal ned, alt dybere og dybere, og hvor ofte tror „Skårungen“ ikke, det er sidste Dal, som klares — ak, den som nu var hjemme hos Mo'r i Stuen. Men gamle Tobias kender igen disse Bølger, som gaar der, tunge og alvorlige — hvad Under, at de er tunge og dystre, saa mange Suk, de har kvalt, og saa megen Smerte, de har lukket over. Og han ser, hvor Braadsøerne laver sig til paa lang Frastand, og der maa sejles, sejles, selv om sidste Klo burde være trukket, der maa sejles, om det skyller ind til „Læ“ og „Luvart“, thi det gælder om for Tobias, naar Braadsøen hænger over Baaden, at Baaden som en Pil kan skydes til den Kant, hvor Tyngden bliver lempeligst, — ja Tobias kender ogsaa disse Braadsøer, og mens hans Haand holder krampagtigt om Rorstangen, afgiver hans Læber en Lyd, der ligner en Fløjten — men det er ingen af de kendte Melodier fra Koncertsalene; den Lyd har aldrig været paa Noder og kommer da heller aldrig, den er en Genklang af Hylet i Braadsøen, en Forstaaelse af dens Dødsmagt, et Udtryk for en vis Pagt, der er mellem Tobias og det uhyre brølende Bjerg, som hænger over . . . . der hørtes som et Smeld, og Skumsprøjtet ligger langt over Baaden, men ud af Skummet skyder den og hæver sig paa næste Bølge, mens Mandskabet til det yderste anstrænger sig for at holde den læns.

Endelig er Skærgaarden der ude naaet, og Tobias styrer ind paa sin vante Bugt, hvor hans Bod hænger paa Pillen i den trange Bjergkløft ud over Søen. Saa snart Ankeret er i Bunden, henter Tobias frem af sin Kiste Rejseflasken. Han ønsker Gutterne velkommen til Lofoten, og lader Brændevinet gaa rundt til hver enkelt, som takker med Ønsket om godt Fiskeri. Saa gaar man fraborde og søger til den nye Bopæl i Land. Og nær ved er Hytten med det lille Vindu mod Havet, — men fra det Vindue lyser ingen Blomst Øjet imøde, og inden Vægge er al Ting

Fiskelejet Svovlvær i Lofoten.

Fiskelejet Stamsund i Lofoten.

Fiskelejet Østervaagen med Vaagakallen, Lofotøernes højeste Bjerg, i Baggrunden.

En Lofotfisker.

sort og uhyggeligt; ti her inde har aldrig et Kvindeøje mønstret Tingene, endsige hendes Haand kunnet opelske noget grønt til Pryd ved Ruden.

Folkevise.

Ak, I lyserøde Blomster, ak, du milde
Foraarsvind,
gærne vilde selv jeg slutte hver, jeg ser, i
Favnen ind.

Men, om hver jeg tog i Favnen, kunde
Hvermand blive vred;
hvor, hvorhen skal jeg mig vende med min
store Kærlighed?

Omme ved den kolde Kilde bag den hvide
Marmorsten
ved jeg En, der staar og venter, ingen
anden, – men kun En!

Nygræsk (fra Kreta).
Ved Thor Lange.

Salon-Svindleren.

Moderne Pariserroman af Georges Ohnet.

(Fortsat).

„Hør nu, Du store, gode Fæhoved, Du tager også alt, hvad man siger, for Alvor! Tror Du, at jeg vil lade Dig i Stikken? Vi behøver ingen Bankier for at faa 150000 Franks, og jeg skal nok sige Dig en ordenlig Mand, der kan laane Dig Pengene."

„Hvem da?" kom det i et Udbrud fra Frégose, som atter fik Haab.

„Mig selv."

„Du, Hiénard? Men hvordan vil Du skaffe Dig de Penge?"

Billedhuggeren saa alvorligt paa sin Ven, stod et Øjeblik tavs og sagde saa med en Hovedrysten:

„Jeg vil gaa hen og bede min Moder om dem."

„Hertuginde de Diernstein?" spurgte Frégose næsten lamslaaet.

„Ja, Hertuginde de Diernstein", gentog Hiénard. „Det kan jeg godt gøre, Frégose. Men Du kan være rolig for, min Ven, at jeg ikke havde gjort det for mig selv."

Da Vennen aabnede Munden for at takke og strakte Armen ud for at omfavne ham, standsede Hiénard ham.

„Sig ikke noget, det er ingen Nytte til, og lad mig være alene. Naa, gamle Ven, fat nyt Haab! Du bliver lykkelig, for Du har Evnen til at være det."

Han næsten puffede Frk. Clémences Tilbeder ud af Døren, og da han var bleven alene, gik han hen og satte sig i Sofaen. Der blev han siddende et godt Kvarter og tænkte. Saa udstødte han et dybt Suk, foer med Haanden over Panden og rejste sig, i det han mumlede ved sig selv:

„Det er Avgust Maaned. Min Moder maa altsaa være i Deauville. Naa, Hiénard, nu skal vi nok til at gaa i fint Selskab, gamle Ven. Pak din Vadsæk, din Idiot, som holder Venner!"

Han gik ind i sit Soveværelse og begyndte at aabne Skuffer med en irriteret Voldsomhed, der viste, hvor ubehageligt det var ham at foretage den Rejse.

IV.

Hertuginde de Diernsteins Villa er en af de mest imponerende i Deauville. Hendes Veranda, der bugner af Jasmin og Roser, er ved Femtiden Mødested for dem af Beaumondens Herrer og Damer, som plejer at tilbringe tre Uger ved et Badested, før de spredes rundt om paa Herregaardene ved Jagtens Begyndelse. Hendes meget store Gæstfrihed gør hendes Hus til en Slags nevtral Grund, hvor Aristokratiet og Pengeverdenen mødes i en behagelig Blanding. Selv de mest snærpede Damer af Blodet gaar ind paa at være sammen med Pengeparvenuernes Damer — naar det sker hos Hertuginden. Naar man morer sig ved Baller og Middage, glemmer man let sin Modbydelighed ved en lidt tvivlsom Omgang; nogle uglesete Ægtemænd finder man sig i paa Grund af deres Koner, og nogle alfor „kendte" Koner paa Grund af deres Mænd.

I Avgust Maaned lever alle disse Mennesker sammen i taalelig Harmoni, men Dagen efter at de har sagt Farvel, lader de som om de aldrig har set hinanden. Denne Slaphed i Karakterer og Samvittighed er karakteristisk for Omgangen ved Badesteder. Egenlig talt viser det kun tydeligere den moralske Nedgang i et Samfund, som gaar i Forraadnelse, og hvor Fejgheden og Lavheden i Forening med Nydelsessygen almindeligvis i det daglige Liv har indtaget Modets og Stolthedens Plads.

Synet af denne Samfundsfære er kun et Bedrag. Korrektheden, som er det sidste Spor af Opdragelsen, holder endnu Mænd og Kvinder borte fra at give sig deres Lyster i Vold. Men kommer man dem for nær, tør man ikke tro sine egne Øren, saadanne Ting hører man. Thi en raa Tænkemaade, der endda fremhæves af de banaleste Udtryk, giver Tonen an i denne Kreds. Dér aander den giftigste Last, dér hviskes de smudsigste Ord, og Fordærvelsen flyder over alle Bredder. Men de ydre Former er stedse fornemme og værdige. Dette Samfund er kun Skygger af et Aristokrati, der gaar til Grunde. Efter det pludselige og sejrrige Angreb, som Pengeinteresserne gjorde paa det, faldt det sammen — og paa det styrtede Samfunds Ruiner har Pengene nu plantet Parvenu-Fanen. Klokken var 6. En uendelig Række af Vogne kørte langs Kysten alle Deauvilles landflygtige Parisere hen til Hertugindens Villa, da Jean Hiénard med Vadsæk i Haanden stod ud af en tarvelig Droske, som han havde taget paa Banegaarden, og gik ind i Portnerboligen. Portneren var altfor optaget af Vognenes idelige Kørind i Gaarden og modtog den Rejsende med megen Forekommenhed. Da han saa ham stille sin Bagage paa Bordet, spurgte han storsnudet:

„Hvad ønsker De?"

„At tale med Hertuginde de Diernstein," svarede Hiénard med et Smil.

„Til enhver anden Tid kan De træffe hende, men ikke nu, da hun har Besøg af hele Egnen til en Velgørenhedsbazar . . . De maa komme igen. Men hvad er det for en Vadsæk? Hvad er der i den? Hvis det er Prøver, maa De vide, at vi ikke køber, med mindre De henvender Dem til Hr. Victor, Hovmesteren."

Hiénard fandt synlig Morskab i denne Modtagelse og svarede stilfærdigt:

„Nej, jeg har ikke noget at tale med Hr. Victor om, men hvis Firmin er her, bed ham saa om at komme ned . . ."

„Hr. Firmin? Men er De forrykt! Gøre Hr. Firmin Ulejlighed?"

„Sig ham blot, at det er Hr. Jean . . . Saa ved han Besked."

Portneren maalte Hiénard fra øverst til nederst og sagde saa med noget større Elskværdighed:

„Hr. Jean . . . Hører De her til Huset? Hvorfor sagde De ikke det straks? Man ved da ellers nok, hvilke Hensyn man skylder sine Lige."

Han gik hen til Talerøret og fløjtede, og et Øjeblik efter sagde han ind i det:

„Er Hr. Firmin ude i Entreen? Ja? Godt. Der er her nede en ung Mand, som spørger efter ham. Hvad han hedder? Hr. Jean . . ."

Der blev et Øjebliks Tavshed, saa antog Portnerens Ansigt et højst forfærdet Udtryk. Han saa forskrækket paa Hiénard, at denne ikke kunde bare sig for at spørge ham:

„Hvad svarer man?"

„Ingenting; de sagde blot *Idiot.*"

I samme Øjeblik kom en gammel Mand i sort Liberi ind i Portnerstuen; han var stærkt ophidset, og da han saa den ny ankomne, løftede han Armene mod Himlen og udbrød:

„Det sagde jeg nok!"

Derpaa vendte han sig mod den forstenede Portner:

„Fjols! Og De tillader Dem at staa med Kalot paa! En Stol! Deres Lænestol! . . . Det er Deres Herre, forstaar De, Idiot, Deres Herre!"

Han bukkede og sagde med Taarer i Øjnene:

„Aa, hvorledes skal jeg dog kunne undskylde mig overfor Deres Højhed? . . . Folk forstaar ikke mere at tjene, maa De vide. De ved ikke, hvad Ærbødighed vil sige . . . De kan ikke mére ved første Øjekast se paa Folk, om de skal adlyde . . . Som om det Fæ ikke straks burde have gættet, hvem han havde at gøre med . . ."

„Nej, gode Firmin. Det kunde han ikke gætte . . .

Han tog mig for en Rejsende i Parfumer .... Og det kan jeg egenlig godt se ud til . . ."

„Hvor kan Deres Højhed sige det . . . Hvis Deres Højhed vil ulejlige Dem op til Deres Værelser, saa skal jeg meddele Hertuginden Deres Ankomst. Hvor hun vil blive glad! Ak, Deres Højhed forkæler os ikke . . . Nu er det mindst et Aar siden, vi har set Deres Højhed . . ."

„Firmin, vil De gøre mig en Glæde? Saa kald mig ikke Deres Højhed, der er ingen Ting, der ærgrer mig mere . . . Kald mig Hr. Jean, som i gamle Dage".

„Ja, Deres Højhed . . . Ja, Hr. Jean . . . Aa, De maa ikke glemme, at jeg har haft den Ære at tjene Dem, da De var ganske lille . . . Gud, Hr. Jean, hvor det er morsomt at se Dem! . . ."

Han vendte sig om mod Portneren, og idet han pegede paa Vadsækken, som stod paa Bordet, sagde han:

„Faa det bragt op i Hertugens Lejlighed . . ."

Og mens han gjorde sig tynd for at give Plads for sin unge Herre, sagde han:

„Vi gaar ad den indvendige Trappe, hvis Hr. Jean tillader, saa undgaar vi de mange Mennesker . . .

„Ja, min Moder giver nok en Fest".

„I velgørende Øjemed, Hr. Jean, Det er for et Asyl, som Hertuginden staar i Spidsen for . . . Alle Damerne og Herrerne herude er med . . . Som i Badehotellets „Kasino", man skulde tro, man var i Kasino"!

„Det maa der til, hvis der skal komme noget i Kassen, min brave Firmin . . ."

„Ja, der kommer mange Penge ind. Entreen alene koster 20 Franks. Og hvem kan undlade at være med i Dag — hos Hertuginden? Han maatte da ikke eje 20 Franks i Lommen... Prinserne er der, Hr. Jean..."

„Hvilke Prinser? Prinserne af Orléans?"

„Ih, nej! Det vilde da ikke være noget særligt . . . Nej, de russiske Prinser, Storfyrsterne! ... De er lige komne . . . Men undskyld, jeg staar nok her og vrøvler i Stedet for at følge Dem op . . ."

Han gik foran Hiénard op ad Trappen, aabnede Dørene for ham og lod ham ærbødigt gaa ind først, hvorpaa han atter trippede i Forvejen som den gamle, paapasselige Tjener, han var. Saaledes naaede de op paa første Sal til et Galleri i Spidsbuestil, hvorfra der var en vid Udsigt over Villaens Have, en Del af Terrassen og Havet. Musiktoner lød afbrudt og svagt ind gennem de aabne Vinduer, og nedenfor saa man Gæsterne i bevægelige Grupper rundt om paa Plænerne, under Bøgene eller op og ned ad Marmortrapperne; man pludrede, skæmtede, smilede og flirtede, mens Toiletternes glimrende Farver lo i Solskinnet og Silken raslede og knitrede.

En guldskrammereret Kosak i rødt stod ved et Hjørne af Terrassen, omgivet af et Par unge Piger, der nysgjerrigt betragtede ham — noget, den kæmpehøje Tjener tog med uforstyrrelig Ro; og paa en Marmorvase oven over Kalmukkens Hue sad to blegrøde Turtelduer inde mellem Blomsterne og kurrede som ligegyldige Tilskuere.

Dette Syn morede Jean. Villaen, Haven, Terrassen dannede en vidunderlig Ramme om dette Menneskemylder i de skiftende Belysninger, under den skyfri Himmel og med det blaa Hav som Baggrund.

„Hvor her er smukt", sagde Billedhuggeren. „Men kun paa Afstand . . ."

„Naa, Herren agter ikke at gaa derned?"

„Nej, Firmin, det gør jeg ikke. Om to Timer er alle disse Mennesker borte. Saa har jeg i Sinde at vise mig".

„Skal jeg melde Deres Ankomst til Hertuginden?"

„Nej, under ingen Omstændigheder!"

„Saa skal jeg hjælpe Herren med at pakke ud?"

„Nej, Tak; jeg behøver ingen Hjælp. Jeg har selv pakket den, saa kan jeg ogsaa pakke den ud alene."

Den gamle Tjener bukkede og skulde lige til at gaa, da man hørte hastige Skridt, og Døren gik op for Hertuginden. Hun kom styrtende, noget forpustet, fordi hun var gaaet saa hastigt op ad Trappen, men med Smil paa Læberne og livlige Øjne. Hun saa ungdommelig og indtagende ud, skønt hun var fyldt de 40 og i Tidens Løb var bleven noget fyldig.

Hun kastede sig straks om Halsen paa sin Søn, men trak sig snart tilbage fra ham for at skaane sin Frisure og sit sminkede Ansigt. Hun rakte sine Hænder ud imod ham og smilede, saa man saa hendes skinnende hvide Tænder.

„Hvad for noget, er det Dig, kære Barn?" udbrød hun. „Uden at melde mig et Ord derom, kommer Du saadan i al Hemmelighed . . . Det er ikke pænt af Dig, Jean, hvor kan Du nænne det?"

„Men min Rejse er ganske improviseret, Moder, i Gaar vidste jeg ikke, at jeg vilde komme . . . Jeg har ikke villet forstyrre Dem, og saa forstyrrer jeg Dem alligevel . . . De har jo 300 Mennesker hos Dem i Øjeblikket . . . Gaa dog endelig ned til dem!"

„Ja, sammen med Dig".

„Men jeg er jo i Rejsedragt".

„Saa klæd Dig om!"

Han rynkede Brynene overfor hendes indtrængende Anmodning.

„Der kan De se, — jeg burde hellere have taget ind paa Hotellet".

Hertuginden kneb Læberne sammen og rettede sig op. Hun saa derved ud til at være meget høj, skønt hun egentlig ikke var det.

„Min kære Søn, mit Hus er dit, og her kan Du gøre, hvad Du lyster: hjælpe mig med at opfylde Værtspligterne mod mine Gæster, eller lade, som om Du ikke kender dem . . . Men Du kunde gærne for en Gangs Skyld prøve paa at gøre mig til Behag".

Hiénard skiftede Udtryk og sagde med et Smil:

„Kære Mama, egenlig talt har De Ret. Og for Resten maa jeg vise mig imødekommende, fordi jeg har en Tjeneste at bede Dem om."

„En Tjeneste? Du? hvad er det for en Tjeneste?"

„Nogle Penge."

Ved disse Ord straalede hendes Ansigt bogstavelig af Glæde. Hun tog sin Søns Hoved kærligt i sine ringbesatte Hænder, kyssede ham hæftigt paa bægge Kinder og sagde:

„Hvor Du gør mig glad! Saa kan jeg da endelig en Gang være noget for Dig! Du tyr alligevel til din gamle Moder! Hvor det er pænt af Dig?"

„De gammel?" svarede han og rystede paa Hovedet. „De gammel! Jeg ved ikke, hvordan De bærer Dem ad, Mama, men jeg synes, at De bliver yngre. Jeg kender skam nydelige Kvinder paa 30 Aar, der ikke kunde taale Sammenligning med Dem."

Hertuginden rødmede af Tilfredshed:

„Synes Du? Aa, jeg er dog saa svagelig, min Dreng. Jeg lider af en forfærdelig nervøs Hovedpine, og i Morges spurgte jeg mig selv, om jeg ikke skulde sende Afbud til alle disse Mennesker. Men jeg er ikke forfængelig, jeg er ikke bange for at vise mig, som jeg er, og en stor Søn generer mig aldeles ikke . . . Hvad er det for Penge, Du har Brug for?"

„Det skal jeg sige Dem."

„Har Du gjort Gæld?"

„Jeg? nej. Det er til en Ven."

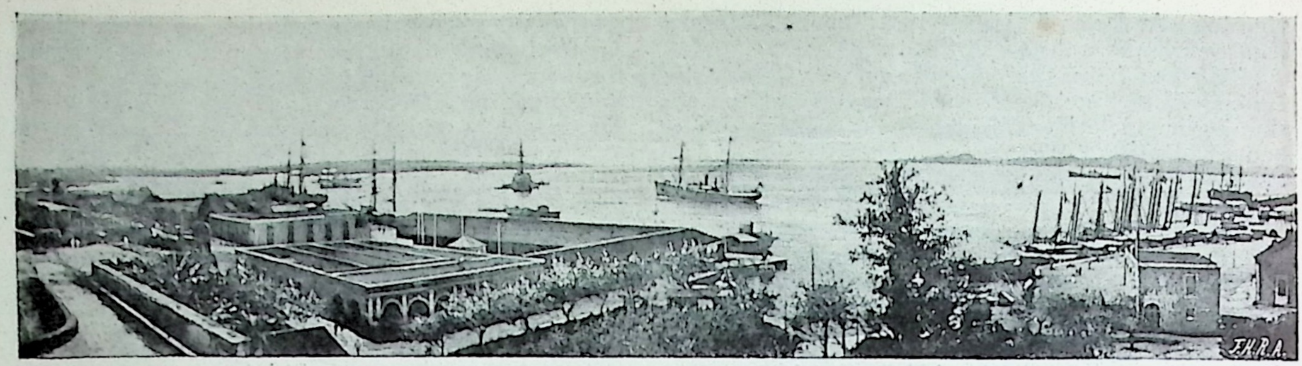
„Vil Du sætte Penge i et Foretagende?"

„Ja, i hans Livslykke."

Medens de snakkede, havde han taget en Diplomatfrakke frem af sin Vadsæk, skiftet Slips og gjort Toilette.

„Naa siden De ønsker det", sagde han og trak sin Jakke af, „saa vil jeg føje mig efter Dem."

(Fortsættes.)

San Juan paa Portorico.

Krigen om Kuba.

Efterretningerne om Krigen har i den forløbne Uge været særdeles rige paa Overraskelser.

Medens man Alverden over nysgerrigt strakte Ørerne hen mod Vestindien for at lytte efter den Kanontorden, der skulde bebude et nyt Sammenstød mellem de krigerske Magter, — kom der en officiøs Meddelelse om, at den spanske Eskadre var vendt tilbage til Cadix. En almindelig Følelse af Flovhed bemægtigede sig alle Mennesker, og man følte en forøget Trang til at foragte Spanjerne for deres uduelige og langsomme Krigsførelse.

Vi bringer et Billede af den spanske Eskadre foran Cadix — men tilføjer, at den ikke ligger der længer. Telegrammerne beretter nu, at den endelig er ankommen til Vestindien, men yderst betegnende meddeles der samtidig officielt fra Madrid, at Regeringen herefter foreløbig ingen videre Oplysninger giver om Eskadrens Skæbne. Regeringen véd, hvad den gør: Det eneste Middel den har til at holde Folkets Raseri nede og bevare sin egen Magtstilling, er Fortielse og Løgn.

Nederlaget ved Manilla klarede den nogenlunde ved at forvandle det til en lille, net Sejr; men for hvert Nederlag, der nu kommer, vil det blive vanskeligere for Magthaverne at holde sig ved Roret. De er derfor ogsaa parate til det Yderste; men det Yderste synes desværre kun at betyde: yderligere Løgn, yderligere Fortielser, yderligere patriotiske Deklamationer.

Imidlertid rykker Amerikanerne stadig nærmere mod *Kuba*, Stridens Æble.

Forleden bombarderede de *San Juan*, den vigtigste By paa Portorico, hvorfra vi bringer et Billede.

Den amerikanske Admiral Sampson, der ledede Operationen, siger herom i den officielle Rapport:

En Del af min Eskadre ankom i Morges ved Daggry til San Juan, i hvis Havn der ikke laa noget Krigsskib.

Saa snart det var bleven tilstrækkeligt lyst, begyndte jeg et Angreb paa de Batterier, der forsvarer Byen. Bombardementet varede i 3 Timer og anrettede megen Skade, saavel paa selve Batterierne som paa de i Nærheden af dem beliggende Dele af Byen. Batterierne besvarede vor Ild, men uden synderlig Virkning. Ombord paa „New York“ dræbtes 1 Mand og paa samtlige Eskadrens Skibe blev iøvrigt kun 7 Mand let saarede. Intet af Skibene er bleven beskadiget i nogen væsentlig Grad.

Om samme Begivenhed meddeler de officielle Telegrammer fra Madrid:

Den amerikanske Eskadres Bombardement varede i $2^1/_2$ Time, men foraarsagede kun ubetydelig Skade paa en Kasernebygning. 4 Soldater dræbtes og

Den spanske Eskadre foran Cadix.

Havanna.

nogle saaredes. Amerikanerne trak sig tilbage efter at have lidt betydelig Skade.

Og senere:

Det bekræfter sig, at den amerikanske Eskadres Angreb paa San Juan, skønt ikke mindre end 11 Skibe deltog i Bombardementet, blev glimrende tilbagevist af de spanske Batterier. Efterretningen herom har fremkaldt stor Begejstring i Madrid. —

Da Interessen mere og mere samler sig om Kuba, bringer vi nogle Billeder fra Øen og hidsætter nogle statistiske Oplysninger, som navnlig forklarer dens Stilling til de Magter, der nu kæmper om den.

Kuba har et Fladerum af 112,191 Kvadratkilometre — ca. 2160 Kvadratmil — og, naar man medregner de til Kolonien hørende Smaaøer, 118,833 Kvadratkilometre. Befolkningen udgjorde i Aaret 1887 1,631,687 Personer, i 1894 kun 9 Personer mere. Som Følge af al den Elendighed og al den Udvandring, der er bleven fremkaldt ved Oprøret, der nu allerede har varet i tre Aar, er Øens Befolkning nu rimeligvis betydelig mindre.

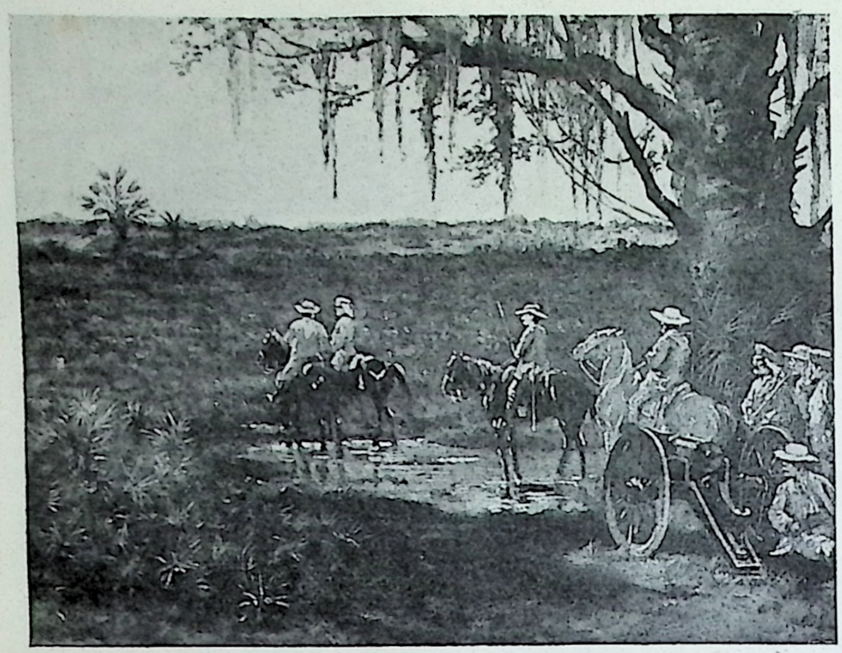
Hovedgaden i Havanna.

Alene Hovedstaden Havannas Befolkning skal i Følge de seneste Angivelser siden Aar 1894 være sunken ned fra 250,000 til 200,000. Af hele Befolkningen ere 65 Procent Hvide, Resten — med Undtagelse af nogle faa Kinesere — Negre.

Budgettet for Finansaaret 1897—98 lød paa en Indtægt af 24,7 Millioner Dollars, hvoraf alene 11,9 Millioner i Toldindtrader, men man kan med Sikkerhed antage, at dette sidste Beløb i paa langt nær er indgaaet. Udgiften var budgetteret til 26,1 Millioner Dollars. Den kubanske Statsgæld udgør i Følge: *„Statesmans Year Book“ 1404 Millioner Mark, hvoraf 200 Millioner skyldes den spanske Statskasse.*

Af det kubanske Gebet ere kun 10 Procent under landøkonomisk Kultur, 4 Procent ere Skove, 7 Procent herreløse. Antallet af Landgodser opgaves i Aaret 1891 til 90,960 til en Værdi af 220 Millioner Dollars og med et Udbytte af 17 Millioner Dollars.

Sukkerproduktionen udgjorde i Aaret 1888 623,500 Tons, i 1891 725,000 Tons og i 1894—95 1,004,264 Tons. Saa kom

Fra det Indre af Kuba.

Af *Rom* udførtes i Aaret 1893 9309 Fade, hvoraf Tredjedelen til Mellem- og Sydamerika.

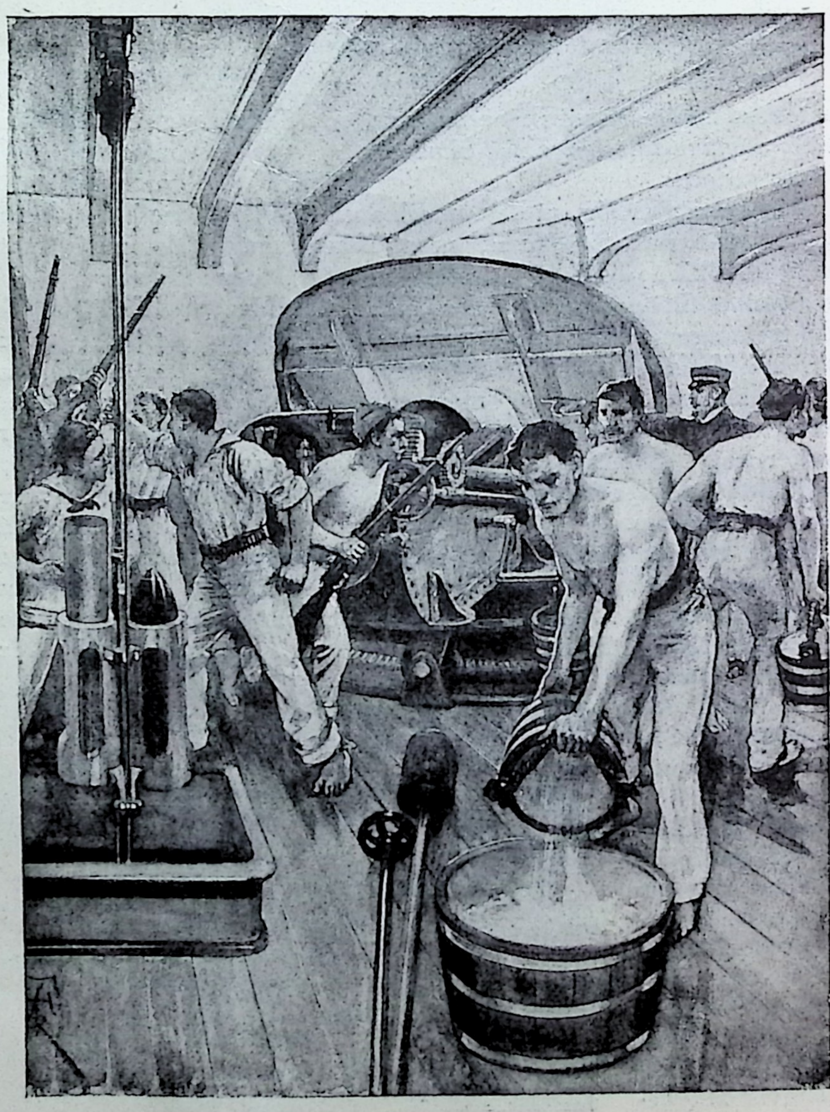
Andre Udførselsgenstande ere Mahognitræ og andre Træsorter, Honning, Voks og Frugter. Indførselsvarer ere: Ris, Konserves af Oksekød og Mel. Indførselen ansloges i Aaret 1893 til 56 Millioner Dollars, Udførselen til 89,6 Millioner Dollars.

I 1893 fik Spanien for 29,5 Millioner, i 1895 for 37,1 Millioner Francs Varer fra Kuba, og samtidig udførte det dertil henholdsvis Varer for 127,9 og 136,2 Millioner Francs.

Ingen senere Handelsstatistik for Øen er tilgængelig,

Oprøret med dets Brandstiftelser og Ødelæggelser, og Aarsproduktionen sank allerede i 1895—96 ned til 225,221 Tons, — Af Sukkerudførselen gaar det meste til forenede Stater i Nordamerika.

Tobakshøsten bliver gennemsnitlig anslaaet til 560,000 Baller à 100 Pund, hvoraf 338,000 Baller udføres, Resten derimod forbruges eller forarbejdes paa selve Øen. I Aaret 1891 udførtes 145 Millioner Cigarer, i 1896 185 Millioner. Denne Tilvækst fremkaldes dog kun som en Følge af det i Maj Maaned 1896 udstedte Forbud mod Indførsel af Tobaksblade til andre Lande end Spanien. Derimod er Udførselen af Tobaksblade, der i Aaret 1893 endnu udgjorde 297,865 og i 1895 276,963 Baller, i 1896 sunken ned til 152,936 Baller. I Aaret 1893 udførtes 39 ½ Million Smaapakker med Cigaretter, i 1895 48 Millioner do. Næsten hele Udførselen af Tobaksblade gik tidligere og gaar efter al Sandsynlighed ogsaa endnu — til Trods for Forbudet — til de forenede Stater i Nordamerika, som ogsaa modtage Halvdelen af de udførte Cigarer.

Krigsforberedelser paa et spansk Skib.

men Nedgangen har uden al Tvivl været overordentlig betydelig.

Paa Øens udstrakte Savanner dreves der i tidligere Tid en i høj Grad blomstrende Kvægavl. I Aaret 1893 taltes der paa Øen 584,725 Heste og Muldyr, 2,485,706 Stykker Hornkvæg, 78,494 Faar og 505,194 Svin. Nu ere de tilsvarende Tal efter al Sandsynlighed langt ringere.

Handelen med de forenede Stater udviste for Aarene 1888—97 følgende Tal i Millioner Dollars. *Indførsel* til Kuba 49,3, 52,1, 53,8, 61,7, 77,8, 75,6, 52,8, 40 og 18,4, *Udførselen* fra Kuba 10, 11,7, 13, 12, 17, 9, 20,1, 1,28, 7,5 og 8,2.

I Øens østlige Provins — *Santiago* — er der en Del Bjærgværksdrift. Af Bjærgværkerne angives 138 at levere Jærn-, 88 at levere Mangan- og 53 at levere Kobbererts. To amerikanske Selskaber besørge Bjærgværksdriften.

I Havannas *Havn* indløb der i Aaret 1895 1179 Skibe med en samlet Tonnage af 1.861.000 Tons.

Øens *Jærnbaner* have en samlet Længde af 1600 Kilometre og tilhøre private Selskaber. Desuden have de større Sukkerplantager Privatbaner.

Endvidere have Øens *Telegraflinier* en Længde af 3700 Kilometre. —

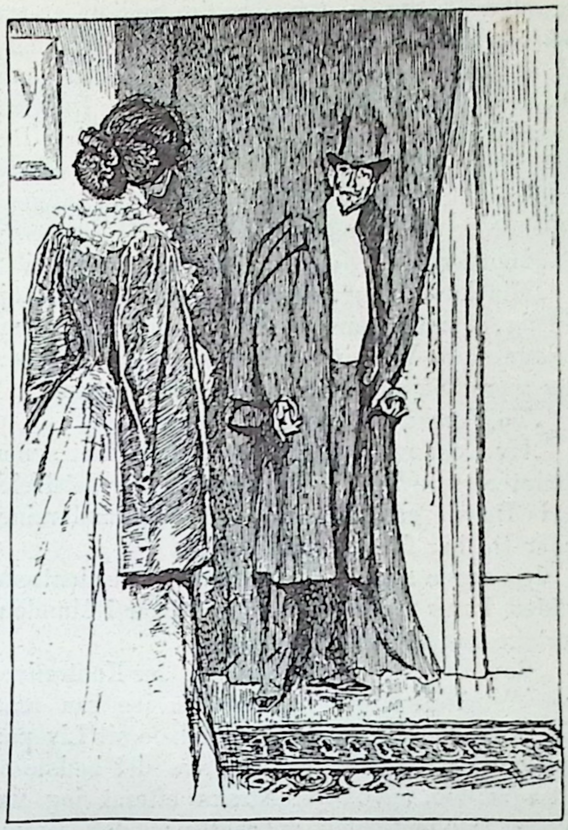
Denne Ø har Amerikanerne gentagne Gange forsøgt at sætte Tropper i Land paa, men efter hvad der berettes fra forskellige Sider, har Spanierne her ydet en virkelig kraftig Modstand, skønt de samtidig maatte forsvare sig mod Insurgenterne, der angreb dem i Ryggen.

Endelig den 12. Maj lykkedes det et amerikansk Transportskib at sætte en Del Tropper i Land. Om denne betydningsfulde Begivenhed berettes følgende fra en forhaabentlig avtentisk Kilde:

Transportskibet, der den 10. Maj afsejlede fra Tampa med 2 Kompagnier amerikanske Soldater til Kuba for at bringe Vaaben og Munition til Insurgenterne, har den 12te opnaaet, efter hæftig Modstand fra Spaniernes Side, at faa landsat det paagældende Ekspeditionskorps. Spanierne, der havde trukket sig tilbage til nogle Træforskansninger, fyrede uafladelig paa Amerikanerne, men uden at træffe. Landingen lykkedes.

Fersknerne.

Skitse af André Theuriet.

HERBELOT og jeg vare gamle Kammerater fra Universitetskollegiet; men efter at vi sammen havde kæmpet os frem til Artium, tabte vi hinanden af Syne, indtil vi 25 Aar senere mødte hinanden ved et Universitetsgilde. Det var en af disse sædvanlige, forslidte Festligheder med mange hjertelige Haandtryk, larmende Genkendelser og Gisninger angaaende Ens Udseende og Formuesomstændigheder, med Formandens sædvanlige, højtidelige, lille Festtale fulgt af de sædvanlige Skaaler og endelig med et Væld af Minder fra Studenterdagene, der selvfølgelig straalede i det Tryllelys, hvori Ungdommens og Haabets Tidsalder staar for os, naar vi ser tilbage derpaa. Men der ventede mig en stor Overraskelse med Hensyn til gamle Herbelot; han forbavsede mig i aller højeste Grad. Jeg kunde mindes ham som en tilbageholdende, frygtsom ung Mand, temmelig ubetydelig og uselvstændig, netop af den Slags unge Mennesker, som gaar den Pligtens Vej, man byder dem. Nu stod foran mig en kraftig, mandig Fyr med solbrændt Ansigt og Hals, skarpe Øjne og en høj, munter Stemme.

Med sit kortklippede Haar, sin simple Dragt, sit store, graasprængte Skæg og fri ugenerte Maade at føre sig paa, var der ikke Spor af Kontormanden tilbage hos ham.

„Men“, udbrød jeg, „hvad i al Verden er dette? Er Du ikke mere paa dit Kontor?“

„Nej, min kære Ven“, svarede han, „jeg er nu en hæderlig Landmand. Jeg har en lille Ejendom ved Chanteraine, omtrent halvanden Mil herfra, forresten en nydelig lille Ejendom, hvor jeg saar min Hvede og dyrker min Vin, hvad Du nok skal faa at smage, naar Du kommer og besøger mig.“

„Hvad!“ raabte jeg, „er det muligt, at Du, Søn og Sønnesøn af Jurister, Du, som tegnede til at blive en sand Type paa en Kontormand, Du som blev skabt til at bane Dig Vej i Verden som en rigtig Bureaukrat, at Du har opgivet Din naturlige Livsbane!“

Han nikkede smilende, plirrede med Øjnene og gottede sig øjensynlig over min Forbavselse.

„Men fortæl mig dog, hvordan det er gaaet til!“

„Min kære Ven“, svarede han en Smule højtidelig, „smaa Aarsager kan undertiden frembringe store Virkninger; saaledes har to Ferskner været Skyld i min forandrede Livsbane“.

„To Ferskner!“ raabte jeg forbavset.

„Hverken mer eller mindre, og da det synes at interessere Dig, vil jeg fortælle Dig det Hele, hvis Du vil gaa med mig ud til Chanteraine, naar Du har faaet noget Kaffe.“

Jeg sagde straks ja, og da vi senere slentrede afsted langs Kanalen med en Cigar i Munden, fortalte han mig sin Historie.

„Som Du ved“, begyndte han, „er Kontorlivet vor Familie i Kødet baaren, om jeg saa maa sige. Min Fader, som tilbragte hele sit Liv paa et Kontor, holdt det for at være det bedste af alt i Verden, og da jeg straks efterat jeg var bleven Student blev anbragt paa det samme Kontor, hvor han selv var ansat, saa gjorde jeg ingen Indvendinger herimod. Der blev ikke spurgt om min Mening, og forresten var jeg ogsaa ret tilbøjelig til at tro, at hvad der havde været godt nok for ham og hans Fader i Verden, ogsaa var godt nok for mig.

I Begyndelsen indtog jeg naturligvis kun en underordnet Stilling, men da jeg var en paalidelig og pligtopfyldende Fyr og tidlig havde faaet ganske korrekte Forestillinger om den Ærbødighed, en Skriver skylder sine Overordnede, saa opdagede Chefen mig snart, og min Gage blev forhøjet. Jeg var den Gang 25 Aar gammel.

Jeg tror, at min Chef nærede en vis Forkærlighed for mig; han lod mig f. Eks. al Tid sidde i sit Privatværelse, og de andre Kontorbetjente misundte mig mit Held og lovede mig en rosenrød Fremtid.

Men jeg tvang dem snart til at forandre deres Mening om mig. Jeg giftede mig nemlig. Jeg giftede mig med en Pige, som ikke alene var smuk, elskværdig og sød, men som tillige var aldeles uden Penge. Det er den Slags Foretagender, som Mænd foragte; for dem er Ægteskabet en fuldstændig Forretningssag. „Manden kan skaffe Frokosten“, siger de, „men Konen maa skaffe Middagen.“

Men da vi først blev gift, saa var det meget, naar vi kunde skaffe Aftensmad.

Alle sagde, at jeg var gal, og at jeg havde forspildt mit Liv; men vi slog os dog saa nogenlunde igennem. Hun var saa god, som Dagen er lang! Vi havde kun faa Ønsker, og skønt vi maatte være sparsommelige og finde os i, at Folk gjorde Nar af os for al vor Ulejlighed, saa var Samfundet dog saa naadig ikke fuldstændig at forstøde os.

Min Chef var en rig Mand, og han holdt nok af at vise det. Han gjorde tit Selskaber, sommetider store Middage, og undertiden inviterede han Byens Honoratiores og første Embedsfamilier til en Dans.

Til et af disse Selskaber blev vi inviteret omtrent et Aars Tid efter vort Bryllup. Da min Kones Helbredstilstand ikke tillod hende at tage med, var ogsaa jeg helst blevet hjemme, men jeg turde ikke, da Chefen ikke taalte, at man forsømte hans Invitationer.

Saa klædte jeg mig da paa, skønt jeg slet ikke havde Lyst. Inden jeg gik, mønstrede min Kone mig fra Top til Taa for at se, om alt var i Orden. Hun glattede og pyntede paa mig og havde især meget travlt med Sløjfen paa mit hvide Halstørklæde.

„Det bliver vist et ordentligt stort Bal“, sagde hun, „lad mig nu se, Du rigtig har Øjnene med Dig, saa Du kan fortælle mig al Ting, naar Du kommer hjem. Jeg vil høre om, hvem der var, om Toiletterne og Aftensmaden. Du kan tro, det bliver en fin Aften. Han har forskrevet alle Slags Delikatesser fra Chevet, Frugter og mange andre dyre Sager. Ferskner, min Ven, til tre Franks Stykket. Aa, disse Ferskner! Hvem der bare havde én! Hvis Du var rigtig, rigtig sød, saa tog Du i al Hemmelighed en hjem til mig.“

Jeg protesterede og forestillede hende, at jeg derved satte mit gode Navn og Rygte paa Spil, og hvis man opdagede, at jeg tog Frugter fra Bordet og puttede i Lommen, saa vilde vi være ilde faren.

Men jo mere jeg snakkede, des mere paastaaelig holdt hun paa sit. „Aa, det er det letteste af Verden, Du skal bare tage en til Dig selv og saa bringe mig den. Mellem alle de Mennesker er der ingen, der lægger Mærke til det. Træk ikke saadan paa Skuldrene; det er naturligvis gruligt barnagtigt af mig, men lige siden jeg hørte om disse Ferskner, har jeg saa forfærdelig gerne villet smage dem. Du maa endelig love mig at tage en med hjem! Vil Du ikke nok, min egen Ven?“

Hvad skulde jeg sige? Hvorledes kunde jeg nægte hende det, saa højt som jeg elskede hende? Tilsidst mumlede jeg et Slags Løfte og skyndte mig afsted; men inden jeg havde lukket Døren efter mig, kaldte hun igen paa mig. Jeg vendte mig om og saa to store, bedende Øjne fæstede paa mig, og hun raabte: „Du har lovet mig det, ikke sandt?“

(Fortsættes).

UGENS REVUE.

Fødselsdag.

Den 9. Maj fyldte Amtmand *Carl Ludvig Vilhelm Rømer Nutzhorn* i Vejle 70 Aar. Det forlyder, at Amtmanden vil trække sig tilbage i Løbet af Efteraaret, og at Embedet vil blive besat med nuværende Justitsminister Rump.

Amtmand Nutzhorn er født i Fredericia, hvor Faderen var Købmand. Efterat han i 22 Aars Alderen havde taget juridisk Embedseksamen, kom han straks ind paa den ministerielle Løbebane, hvor han usædvanlig hurtigt avancerede fra Assistent til Departementsdirektør.

Amtmand Nutzhorn.

Allerede da han var 31 Aar gl., fungerede han en kort Tid som konstitueret Stiftamtmand i København. Hans lyse Hoved, hans usædvanlige Arbejdsevne og store Punktlighed vakte tidlig Monrads Opmærksomhed, og da det i December 1863 overdroges Monrad at danne et nyt Ministerium, overtog Nutzhorn, kun 35 Aar gl., Indenrigsministerportefølјen. Da der i Begyndelsen af Maj næste Aar opstod en Differens mellem Nutzhorn og de øvrige Ministre paa et Spørgsmaal vedrørende Krigsførelsen, traadte han ud af Ministeriet for atter at indtage sin tidligere Stilling som Departementsdirektør; 1866 udnævntes han til Amtmand i Thisted, hvor han virkede til 1868, da han for anden Gang blev Minister, idet han blev Rosenørn-Tejlmanns Efterfølger som Justitsminister i det Frijsske Ministerium. Sammen med dette gik han af i 1870 og blev straks efter udnævnt til Amtmand i Vejle, den Stilling, han har beklædt siden.

Som Minister virkede Nutzhorn især for Indførelsen af almindelig Værnepligt. Som Amtmand kan han se tilbage paa et højst fortjenstfuldt Arbejde for Landkommunernes Opkomst i de to Amter, der har været ham underlagt. Han er ikke blot kendt som den udmærkede og indsigtsfulde Administrator, men hans noble og elskværdige Personlighed har sammen med hans jævne, borgerlige Frisind vundet ham Venner viden om.

Sølvbryllup.

I Sakskøbing fejrede den 9. Maj Boghandler *Fr. Jensen* og Hustru deres Sølvbryllup under særdeles stor Deltagelse fra nær og fjærn. Hr. Jensen har i mange Aar været en af Lederne af Skyttebevægelsen paa Lolland og Falster, ligesom han indenfor Provinsboghandlernes Rækker indtager en anset Stilling. Han har saaledes i en Række af Aar været Medlem af Bestyrelsen for Povinsboghandlerforeningen, et Bevis paa, hvor agtet og afholdt han er blandt sine Kollegaer hele Landet over.

Boghandler Jensen.

Dramatisk Debutarbejde.

Sofus Claussen, hvis dramatiske Debutarbejde: *Arbejdersken* i Tirsdags gik over Folketeatrets Scene for første Gang, har hidtil udelukkende produceret sig som Lyriker. Hans Digte er god dansk Lyrik, for saa vidt som de vidner om en lidt magelig og holdningsløs, men skelmsk og livsglad Natur hos Forfatteren.

Forfatteren Claussen.

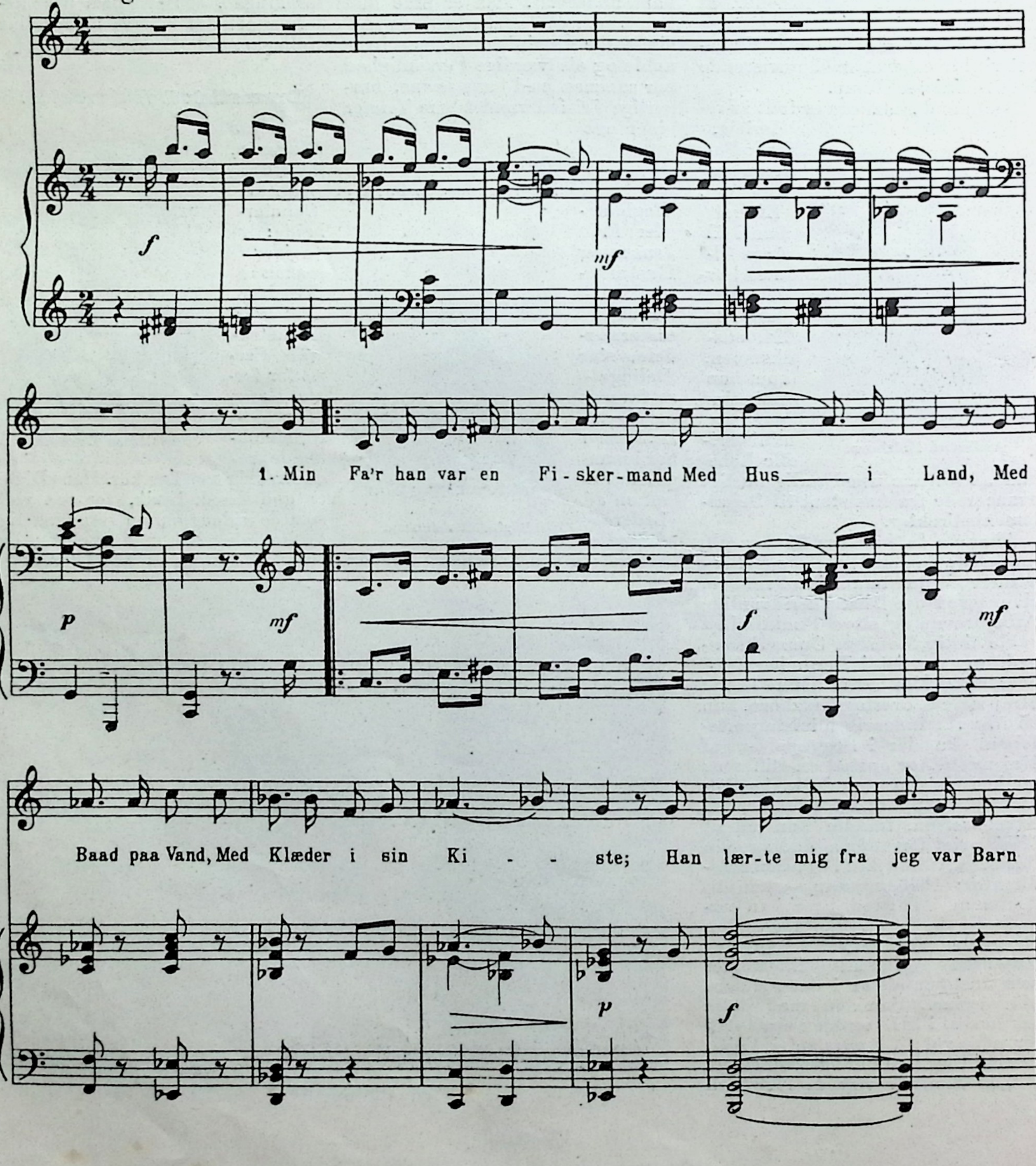
Beaulieu.

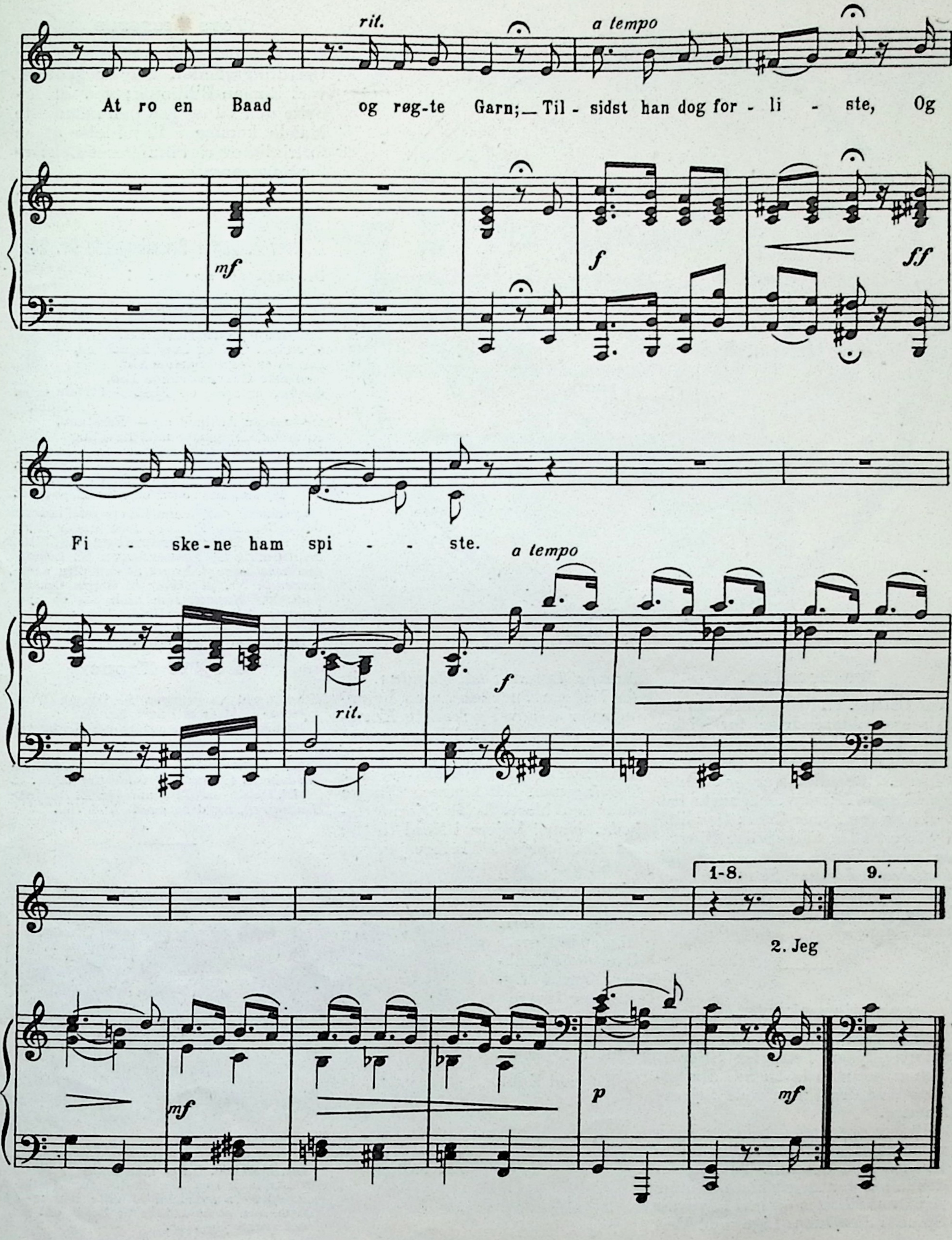

Fiskeren synger.

Til min lille Søn.

Allegro. — Fini Henriques, Op. 9. Nr. 4.

FINI HENRIQUES: „FISKEREN SYNGER“, OP. 9, NR. 4, UDKOMMET PAA WILHELM HANSENS MUSIKFORLAG.

Vore Læseres

Opmærksomhed henledes paa den Bestillingsseddel, der er vedføjet vort Roman-Bibliotek; ved at benytte den vil de paa den nemmeste Maade komme i Besiddelse af en fortrinlig og rigt illustreret Lekture for Sommeren.

„Hver 8. Dag“s Præmiegaade Nr. 34.

Det første Led maa søges i
„Do re mi fa sol la si“,
det andet er en Karakter,
der tæller rigeligt, i Fald der vanker fler'.
Det tredje er det sidste Led
af Navne, Gud og hver Mand ved,
hos os er ingen Sjældenhed,
men ikke Gaadens sidste Led,
der kun er Spøg og Fjas. Det Hele er en Mand
med megen Anstand og — Forstand,
en Mand, der møder med Bevilling
fra en, der sidder i en mere fremskudt Stilling,
som for Eksempel ved en fin Begravelse,
hvor Fyrster hædre vil en stor Begavelse.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *29. Maj 1898* under Adr.: **„Hver 8. Dag“s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den ***paa nærværende Nr.*** af „Hver 8. Dag“s Omslag paatrykte ***Kupon***, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger. Se iøvrigt Betingelserne i „Hver 8. Dag“s Nr. 22.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 32 var

Thorvaldsen.

Ialt indkom 2894 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Cand. jur. *E. Holst*, Helsingør. 2. Præmie Hr. *E. Adrian-Lundgren*, Skydebanegade 5, 3. Sal.

Fra Beaulieu,

hvor Ds. kgl. H. Prins Christian og Prinsesse Alexandrine for Tiden opholder sig, nydende deres første Hvedebrød, bringer vi hermed et Billede. Beaulieu er en lille Flække paa Azurkysten, ganske tæt ved Nizza og Monte Carlo. Den lille By ligger i Læ af mægtige Bjærge og gamle Skove og lige ved det azurblaa Middelhav. Skønnere Sted til at tilbringe et ungt Ægteskabs første lykkelige Dage kan man ikke tænke sig.

Stjernekortet.

Naar man paa de under Kortet anførte Tider betragter Stjernehimlen, ser man lavt i Syd *Skorpionen* med den klare, røde Stjerne Antares.

Højere oppe ses den lange Stjernerække i *Slangen,* og endnu højere *Kronen* med *Gemma.* Tilhøjre for denne ses den meget klare, rødlige *Arcturus* i *Bootes* og lavt i Sydvest *Spica* i *Jomfruen.* Lige mod Vest nærmer *Løven* med *Regulus* sig sin Nedgang, medens man højere oppe ser den vel bekendte *Karlsvogn* i *Store Bjørn.* Pilen gennem dens bageste Hjul peger mod *Polarstjernen.* Lavt i Nordvest ses *Tvillingerne,* lidt længere tilhøjre staar den klare, hvide Stjerne *Capella.* Noget højere i Nord til Øst ses *Cassiopeja* i Mælkevejen, og mod Øst ses *Svanen,* hvis 5 Hovedstjerner danne et stort, liggende Kors. Over dette funkler *Vega* i *Lyren,* og lavere ses *Atair* i *Ørnen* mellem et Par mindre Stjerner.

Torvald Køhl.

HVER TING TIL SIT BRUG.

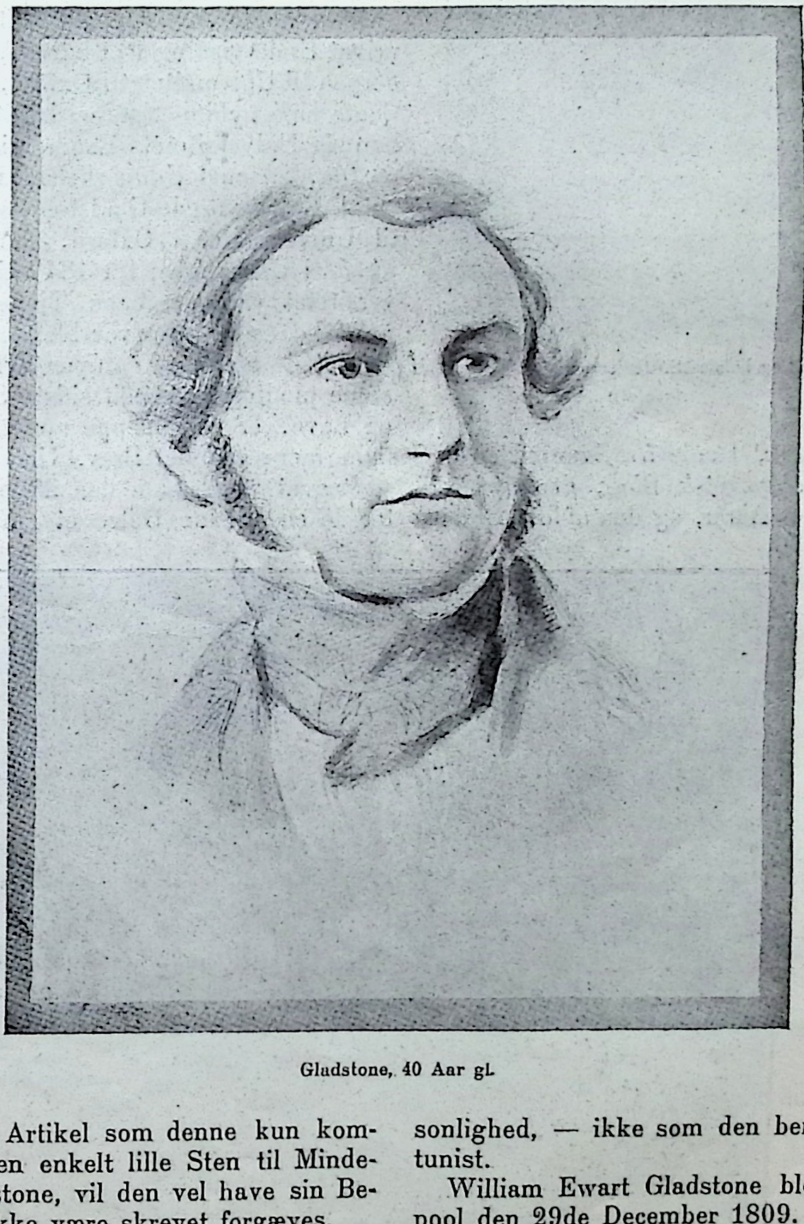
„Naa, saa Du har faaet den unge Krøsus, Mathilde. Du er ikke billig“.
„Ja tænk Dig. Jeg skulde for Resten ikke have noget imod at gifte mig med ham, men at have ham til Bords det er det værste jeg ved“.

William Ewart Gladstone.

En biografisk Skitse af Oskar Hansen.

En stor, nobel og sympatetisk Skikkelse som den, Døden mejede bort fra Jorden, da William Ewart Gladstone lukkede sine Øjne paa Herresædet Hawarden Castle i Nord-Wales, kan ikke tegnes, selv med løse Træk, inden for Rammen af en kort Avisartikel. En saa beskeden Betegnelse som „biografisk Skitse“ bliver fordringsfuld, naar den staar under Gladstones Navn og over nogle faa Spalter. Man kan kun bevæge sig i Antydninger, naar Indholdet af et Liv, saa langt, saa virksomt og saa betydningsfuldt som Gladstones har været, skal betegnes i færre Linjer, end et enkelt af dets mange Aar talte Arbejdsdage. Men selv om en Artikel som denne kun kommer til at bære en enkelt lille Sten til Mindetemplet om Gladstone, vil den vel have sin Berettigelse og vil ikke være skrevet forgæves.

Det blev sagt om Gladstone for mere end et halvt Hundrede Aar siden, „at hans Venner levede i Frygt for hans Dyder“, og der lader sig vanskeligt finde et bedre Motto til hans Biografi. Han var samvittighedsfuld som maaske faa Statsmænd have haft Raad til at være det, og i denne Samvittighedsfuldhed, der bundede i en dyb og ægte Religiøsitet, vil Nøglen kunne findes til mere end en enkelt af de Handlinger, hans politiske Modstandere i Stridens Hede døbte med andre Navne. Utvivlsomt vil denne Samvittighedsfuldhed, som gik Haand i Haand med en utrolig Energi og Pligtfølelse, ogsaa komme til at danne Baggrunden, mod hvilken Historien vil tegne hans Billed, og han vil komme til at staa i dens Blade som en harmonisk og fuldstøbt Personlighed, — ikke som den beregnende Opportunist.

Gladstone, 40 Aar gl.

William Ewart Gladstone blev født i Liverpool den 29de December 1809. Faderen var en meget velhavende Købmand, der senere selv blev Medlem af Underhuset og levede længe nok til at se Sønnen vinde Berømmelse; han

Lady Gladstone og hendes Søster som unge.

døde i 1851. Det er, baade fra Sværdsiden og fra Spindesiden rent skotsk Blod, der flyder i Familien Gladstones Aarer, og den afdøde Statsmand lod sjælden en Lejlighed gaa ubenyttet hen til at minde sine Vælgere i Skotland om denne Kendsgerning. Slægtskabet smigrede Skotten. Familjenavnet var oprindelig Gledstanes, — en Sammensætning af to skotske Ord, der betyder Høg og Klipper.

Gladstone var ikke fyldt tolv Aar, da han fra Hjemmet i Rodney Street i Liverpool blev sendt til den berømte Skole i Eton. Her lærte han alt, hvad der kunde læres, og fik rigelig Tid tilovers til at tilfredsstille sin mægtige Læselyst ved Hjælp af Morskabsbøger og sin lige saa store Skrivelyst ved Hjælp af Skolebladet *„Eton Miscellany“*, af hvilket han baade var Stifter, Redaktør og næsten eneste Medarbejder. Han tumlede sig lige frejdig i Prosaen og i Poesien. I et stort Digt om Richard Løvehjerte flyder Muhamedanernes Blod i stride Strømme. Her et af Digtets Vers, maaske den første Prøve paa Gladstones Ungdomspoesi, der foreligger i dansk Oversættelse:

Hvem kaster først sit Spyd i Kampens Færd
Og slynger kækt mod Muselmænd sit Spær?
Hvem stormer Byens Mure fremst blandt alle,
For først at sejre eller først at falde?

Efter nogle Aars Ophold i Eton fik Gladstone privat Undervisning i et halvt Aars Tid, og kom derpaa til Universitetet i Oxford, hvor han hurtig tjente sine gyldne Sporer. I 1831 underkastede han sig Universitetets Examen i klassisk Filologi og tog den med Udmærkelse. Igennem hele sit lange Liv bevarede Gladstone en stor Kærlighed til Universitetet i Oxford, som han repræsenterede i Underhuset fra 1847 til 1865, da Universitetet vragede hans Tjeneste, fordi hans politiske Anskuelser var blevne for liberale. — Blandt de utallige Tegn paa Sympati, som Gladstone modtog under sit sidste Sygeleje fra Høje og Lave, er der næppe noget, der har glædet ham mere end det Brev, Universitetet i Oxford vedtog at sende ham den 26de April. Han dikterede en af sine Døtre et smukt og hjerteligt

Gladstone og hans Hustru som gamle.

Svar. For mere end 30 Aar siden udtalte Gladstone: „Jeg har elsket Oxford Universitet med en dyb og lidenskabelig Kærlighed og skal vedblive dermed til Livets Ende“. Han holdt Ord.

I Januar 1832 blev Gladstone første Gang Medlem af Underhuset som Repræsentant for Valgkredsen Newark. Mærkelig Lekture danner hans Opraab til Vælgerne under den forudgaaende Valgkamp, naar man tænker paa dette Opraabs Forfatter som den djærve Frihedsmand fra mere end en Menneskealders Parlamentskamp. Englands liberale Parti havde lige gennemført den store Valgreform, og Slaveemancipationen stod paa Dagsordenen som et af de næste betydelige Spørgsmaal, der trængte til Drøftelse og Afslutning. Gladstones Opraab var en Protest imod de gærende Planer, og hans Jomfrutale i Underhuset gik i samme Retning som Opraabet. Hærdet Konservativ var den unge Mand, der repræsenterede Newark i 1832; han havde i sine Oxforder Dage talt glimrende og energisk imod Valgreformen under Studenternes Debatter. Af Frihandelens Gladstone, af Gladstone, der ophævede Statskirken i Irland og forsøgte en lignende Daad i Wales, af Gladstone, der holdt paa „den største Lykke for det størst mulige Antal Mennesker“ var der neppe en eneste Tomme i Underhusets nye Repræsentant for Valgkredsen Newark. Traditionen binder i England med stærke Baand, og den unge Gladstones Fader var Tory med Liv og Sjæl.

I December 1834 dannede Sir Robert Peel sit første konservative Ministerium, og den 25-aarige Gladstone blev betragtet som selvskreven Medlem af Administrationen. Herligheden varede dog ikke længe, ti allerede i April det paafølgende Aar havde den liberale Lord Melbourne paany Overtaget og beholdt det i over seks Aar. Gladstone kæmpede i den Tid Oppositionens bitre Kamp ved Sir Roberts Side; bekæmpede Jødeemancipationen, som han havde bekæmpet Slaveemancipationen, og var, kort sagt, Konservativ med samme seje Ihærdighed som den, hvormed han senere blev Liberal. Men alle anerkendte hans Dygtighed, og Lord Macaulay omtalte ham som det konservative Partis opgaaende Stjerne.

Sir Robert Peel overtog atter Styret af Statsroret i 1841, og Gladstone fik Sæde i Administrationen. Agitationen for Ophævelsen af Kornloven var i fuld Gang under Cobdens Ledelse, og Sir Robert stillede sig velvillig overfor Sagen. Gladstone overvandt først sine Betænkeligheder lidt efter lidt, og da han gjorde Skridtet helt ud og støttede Lovforslaget, der i 1846 bortfejede de sidste Rester af den gamle Kornlov, benyttede Newark den første Lejlighed til at tage Afsked med Kredsens tidligere Repræsentant. Gladstone søgte Valg ved sit gamle Universitet, som han repræsenterede i Underhuset fra 1847 til 1865. I sidstnævnte Aar havde Gladstones stadig stigende Liberalisme taget saa høj en Flugt, at ogsaa Universitetet i Oxford nægtede at følge med paa den vilde Fart.

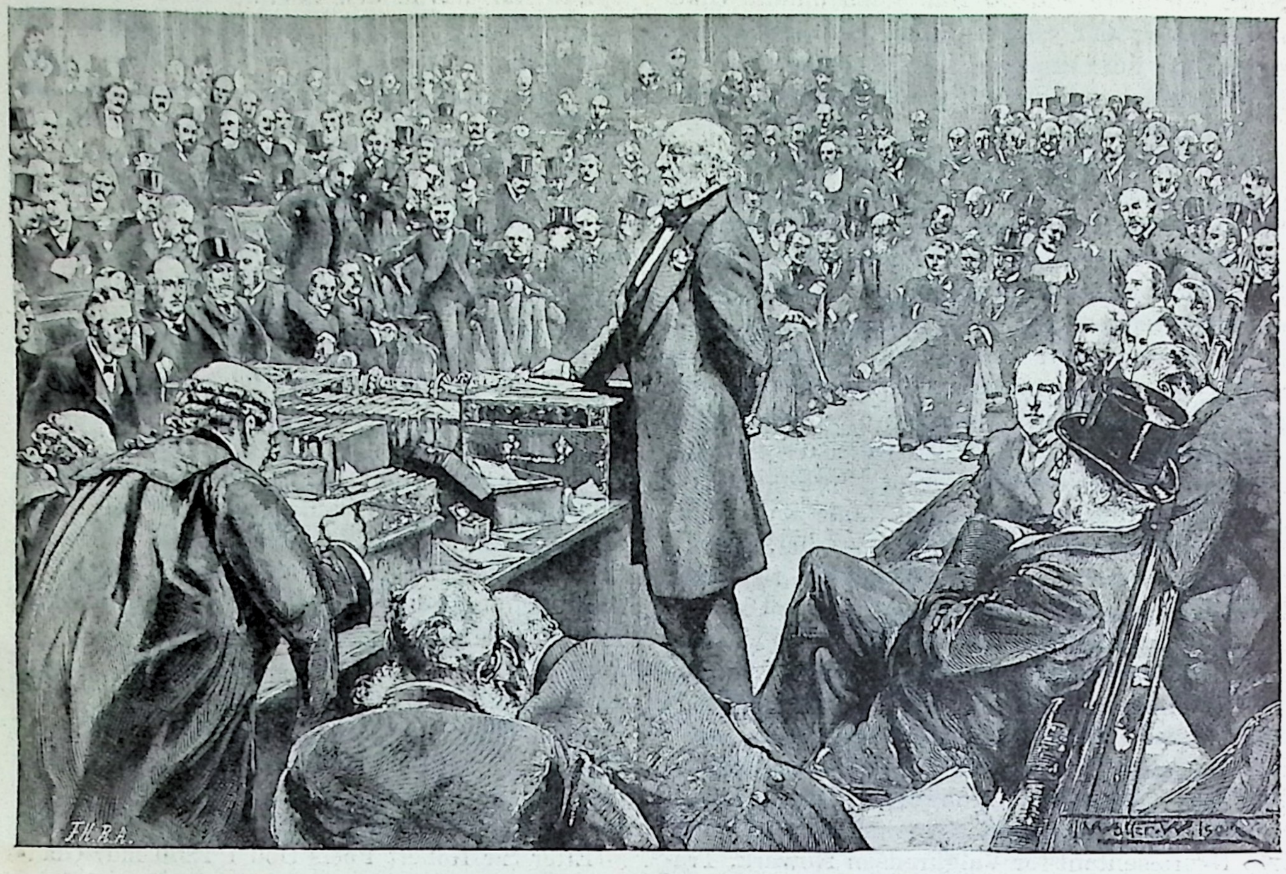
Efter Sir Robert Peels Død i 1850 blev Gladstone den frie Lansedrager, der et Par Aar senere, da Lord Derby skulde danne et konservativt Kabinet, afslog at tage Sæde i dette. Disraeli blev det nævnte Kabinets Finansminister, og det var paa Finanspolitiken, Ministeriet blev styrtet, inden dets Virksomhed havde strakt sig over 300 Dage. Det var Gladstone, der fældede det. Det var Gladstone, der nu første Gang krydsede Kaarde med Disraeli i en Dyst, der fik Betydning. Det blev Indledningen til mangt et alvorligt parlamentarisk Livtag imellem de to Mænd.

Parken ved Hawarden Slot.

I Lord Aberdeens efterfølgende Ministerium overtog Gladstone Portefeuillen som Finansminister, og i denne Egenskab fejrede han i April 1853 sin første glimrende Triumf. Disraeli forsøgte at bringe sin Modstander en Tak for sidst, men Oppositionen viste sig magtesløs. Det var lykkedes Gladstone at overbevise Underhuset om, at der var en Uendelighed af Brugsartikler, paa hvilke Tolden maatte stryges eller reduceres, og det var ligeledes lykkedes ham at vise, hvor let de herved tabte Indtægter lode sig erstatte.

Gladstone havde nu taget bestemt Stade paa Underhusets

Gladstone forelægger Home-Rule-Forslaget i Underhuset.

liberale Side og var Finansminister under Lord Palmerstons to Ministerier. Hans Avtoritet som Finansmand var grundfæstet, og ingen bestred hans Overlegenhed i den parlamentariske Debat. Ved Lord Palmerstons Død blev Gladstone Underhusets Leder med Lord Russell som Premierminister.

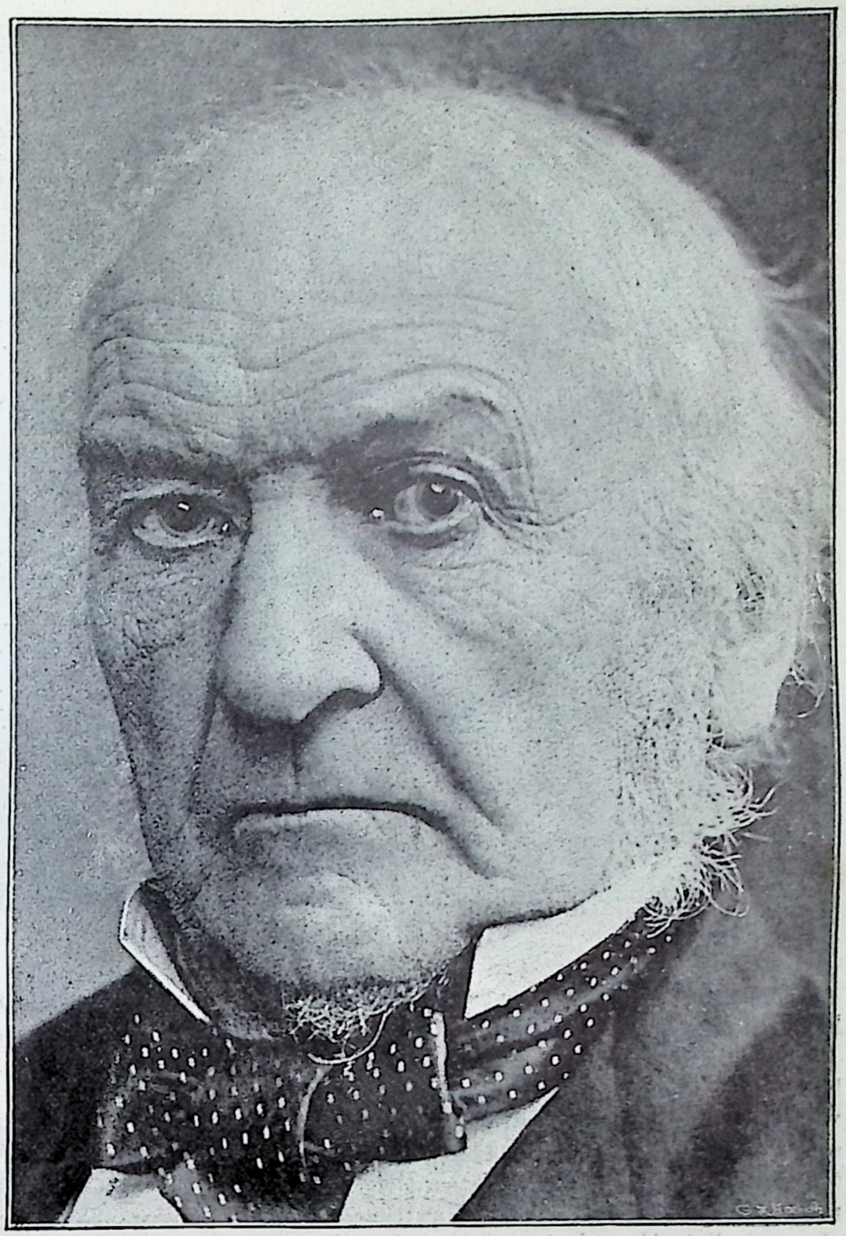
Disraeli var Premierminister, da Gladstone i 1868 bragte Spørgsmaalet om Statskirkens Opløsning i det katolsksindede Irland frem i Forgrunden. Disraeli opløste Parlamentet, og Spørgsmaalet gik videre til Vælgerne, som sluttede sig til Gladstones Mening. I Slutningen af samme Aar kyssede Gladstone første Gang Hendes Majestæts Haand i sin Egenskab af Premierminister. Hverken Dronningen eller Gladstone kan den Gang have anet, at de begge skulde opleve at se denne Ceremoni gentaget hele tre Gange endnu. Allerede før den nævnte Begivenhed havde Gladstone talt om snart at trække sig tilbage fra Politikens Storm og Bulder for at tilbringe sin Livsaften med litterære Sysler. Det blev en lang Livsaften, der var tilbage, og hans alvorligste politiske Kampe vare endnu ukæmpede.

Gladstones første Ministerium blev i 1874 afløst af Lord Beaconsfields, som atter afløstes af et nyt Gladstone Ministerium efter det almindelige Parlamentsvalg i Foraaret 1880. Forlængst havde Gladstone passeret den Livets Mærkepæl, der betegner Støvets Aar, da han lagde Skulder til det Herkulesarbejde, som Parlamentssamlingen 1880—85 bød paa. Parnell tumlede sine irske Tropper i ubændig Energi, og mange af Underhusets Møder saa Sol gaa ned og Sol staa op under en vedvarende rislende Talestrøm fra irske Medlemmer, som vare inddelte i Vagthold. Det var Landligaens, Dublinmordets og Dynamitens Periode, og det var ogsaa Perioden med store Forviklinger i Englands Udenrigspolitik. Haardt var Sædet paa Ministerbænken. Men Gladstone holdt ud. I November 85 gik han paa Valgrejse til Skotland.

Beundringsværdig at skue var denne Gubbe paa 76 Aar, som i Januar 86 stillede sig en ny og mægtig Opgave til Løsning. Hvor han talte, og hvor han kæmpede under Parlamentssamlingens Home-rule-Debat! Hvilken Fyrighed og Kraft! Hvilken Musik i Stemmen og hvilken Overbevisning i dens Tonefald! Men Overmagten var for stor. Mand efter Mand faldt fra i hans eget Parti, og mange af de bedste imellem dem. Til sidst stod han næsten ene paa Broen som en anden Svend Dufva.

Parlamentsvalget i 1886 gik decideret imod Gladstones Home-rule-Planer, og Lord Salisbury, der havde været Premierminister fra Juni 85 til Januar 86, fik en Underhusmajoritet, der varslede meget stærkt om Magtens Sødme i de lovgyldige syv Aar. Gladstone saa frem imod disse

Aar, som om det kunde være Uger, blev paa sin Post i Underhuset som Oppositionens Leder og begyndte at rulle sin tunge Sten mod Bjærgets Top. Stemningen i Landet begyndte at slaa om til Fordel for Gladstone og hans irske Politik; ganske vist svagt, men Omslaget var der. Saa kom Kaptejn O'Sheas Skilsmissesag, der stemplede Parnell som falsk Ven og Løgner. Det var i November 90, kort før en ny Parlamentsessions Sammenkaldelse. Den Dag, Parlamentet traadte sammen, sad Gladstone gammel og bøjet paa sin Plads som Oppositionens Leder. Svaradressen paa Trontalen blev vedtaget uden nogen Debat, — en Debat, der ellers altid lægger Beslag paa Dage eller Uger. Gladstones Sten var rullet ned og laa tung ved Bjærgets Fod. Igen blev Gladstone yngre og rankere, og igen tog han fat paa at rulle Stenen mod Højden. I Juni 92 opløstes Parlamentet, og nye Valg bleve udskrevne. Nogle Uger senere — en meget mindeværdig Aften først i Avgust — faldt Ministeriet Salisbury, og Gladstone kaldtes for fjerde Gang til Dronning Victoria som hendes Premierminister.

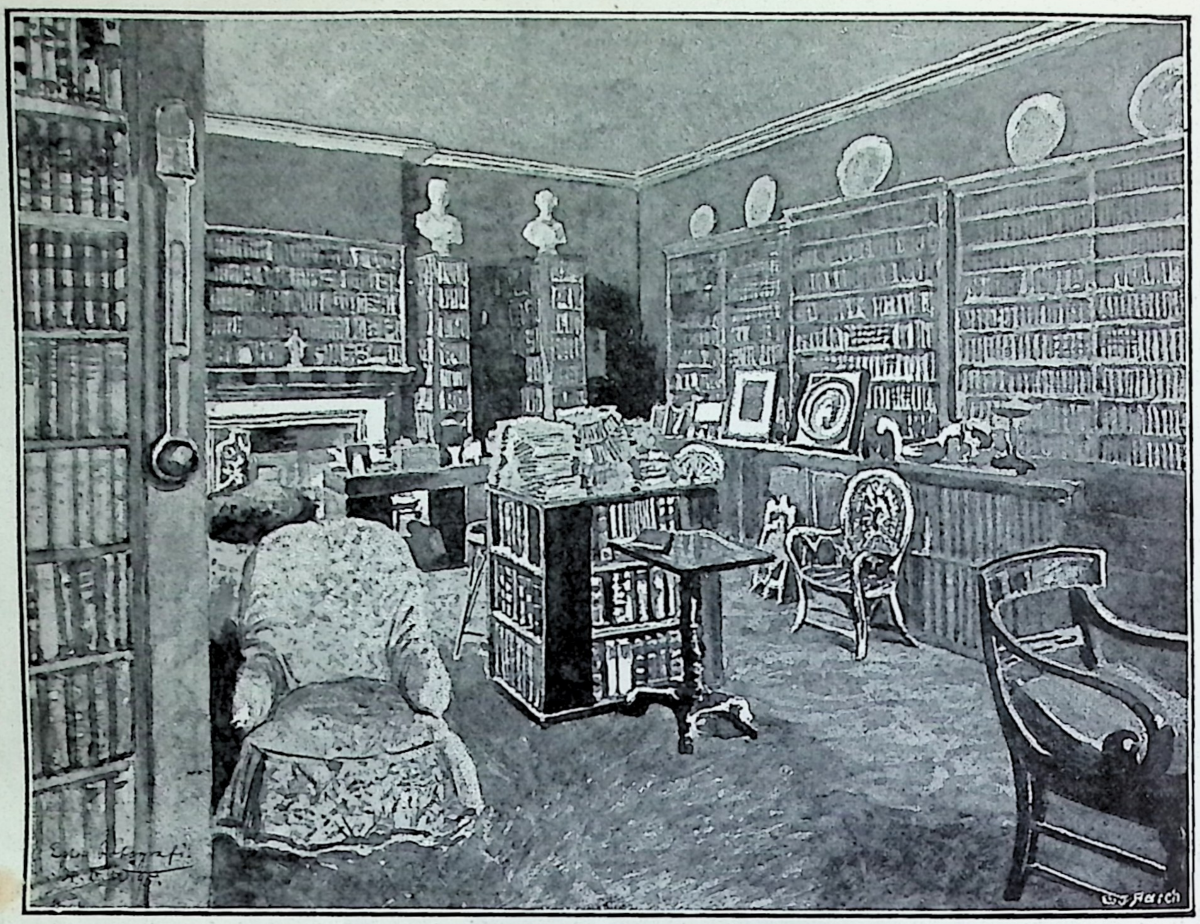

Gladstone, da han døde.

Scenen fra den 8. April 1886 gentoges den 14. Februar 1893. Igen var Parlamentets store Midt-Foyer overfyldt af Folk med Adgangskort til Fremmedgalleriet men uden Haab om at kunne finde Plads. Igen sad Prinsen af Wales med en Søn ved sin Side paa Pladsen over det berømte Uhr. Igen var hvert eneste Sæde i Underhuset blevet udnyttet og Stole opstillede i alle Passager. Igen stod Gladstone paa sin Post som Englands Førsteminister og forklarede med kraftig og klar Stemme Indholdet af sin nye Home-rule-Lov i et Foredrag paa over 2 Timer. Der var kun én Forskjel: Lovforslaget af 1886 blev forkastet i Underhuset ved anden Behandling, men Lovforslaget af 1893 vedtoges ved samme Behandling med 347 Stemmer mod 304. I Efteraaret naaede Loven endelig op i Overhuset, og her blev den forkastet efter fire Dages Debat med 419 Stemmer imod 41. Under Parlamentsvalget i Juli 1895 gav Vælgerne Overhuset Medhold i Forkastelsen.

Den 1. Marts 1894 holdt Gladstone sin sidste Tale i Englands Underhus, og nogle Dage senere afløste Lord Rosebery ham som Premierminister. I over 62 Aar havde han været virksom Medlem af Englands folkevalgte Kammer, og han var den eneste, der var tilbage af de Mænd, der som Ministre havde tjent Dronningens Forgænger paa Englands Trone.

Da Gladstone for et halvt Aarstid siden rejste til Frankrig for at søge Helbredelse, udtalte en af hans Venner, at hans ihærdige Arbejdsiver sikkert virkede nedbrydende paa hans Nervesystem. „Men kære Mand", svarede Gladstone, „tænk Dem den Tilstand, mit Nervesystem vilde være i, hvis jeg blev henvist til ikke at bestille noget."

Gladstones Arbejdsværelse.

Ikke mange halve Timer af Gladstones Liv blev tilbragte i Lediggang.

Gladstones litterære Virksomhed var omfattende. Der stod tre Skriveborde i hans Arbejdsværelse i Hawarden Castle; et var hans Hustrus, og af de to andre benyttedes det ene til politiske Skriverier og det andet til hans mere private Korrespondance. Han besad et næsten utroligt Herredømme over sine Tanker. Han kunde komme hjem fra en Underhusdebat, der havde sat Sindene i det vildeste Oprør, og sætte sig til at læse en underholdende Bog med fuldt Udbytte eller lægge Hovedet paa Sengens Pude for straks at sove den Retfærdiges Søvn.

I 1839 blev Gladstone gift med den smukke Catherine Glynne, en Datter af Sir Stephen Glynne, der ejede Hawarden Castle. Det blev et ideelt lykkeligt Ægteskab. Underhusets tilgittrede Damegalleri havde ingen mere trofast Stamgæst end Fru Gladstone. Paa de store Parlamentsdage var hun altid paa sin Plads, og hun var der ogsaa paa mange af de smaa. Men det var en af de store Parlamentsdage for nogle Aar siden, at Ægteparret kørte sammen til Westminster. Gladstone skulde tale. Da Vogndøren blev slaaet i, kom en af Fru Gladstones Fingre i Klemme. Smærten var voldsom, men hun bed den i sig, og omtalte ikke sit Uheld til Gladstone før sent om Aftenen. Han skulde ikke have den Bekymring paa en Tid, han allerede havde nok at tænke paa.

Salon-Svindleren.*)

Moderne Pariserroman af Georges Ohnet.

Fortsat.

„Aah, Du gaar saamænd ikke fejl imellem alle disse Mennesker. Du træffer gode Venner. Devienne er her“.

„Ja, han er jo med til alt. Altid i Selskab . . Der lærer han at male Militæret . . .“

„Han vidste, at han vilde træffe Storfyrsterne her, og han fik jo saa god en Modtagelse ved det russiske Hof . . . Dit Slips er daarlig bundet . . .“

Hun løste selv det brede sorte Atlaskesslips op, tog i sit Kjoleliv en dejlig Naal med en Perle, der holdt hendes Brystbuket, og stak den i Slipset, knyttede det i to Sløjfer, saa paa sit Værk og sagde:

„Saa, nu er det godt. Lad os saa gaa!“

Hun klyngede sig til hans Arm i overgiven Lykke som en Kvinde, der bortfører en elsket Mand. Saaledes gik de ned ad Trappen og kom ud i Forhallen, hvor et Zigøjnerorkester sad mellem grønne Planter og spillede sagte vuggende Valse. Frem og tilbage fra Salen til Haven gik de besøgende gennem den brede Vestibule og dannede en dobbelt Strøm af pludrende Menneskebørn. Unge Piger stod i Baghold bag Marmorsøjlerne og prellede den til at købe Tombolanumre, naar de kom forbi. Og paa begge Sider af Terrassen frembød de smaa Boder med de sælgende

*) Paabegyndt den 2. April 98 (4. Aarg. Nr. 27).

Damers elegante Pragt en broget Farverigdom og genlød af en støjende Købslaaen med de velvillige Kunder, der kun fik Lov at slippe bort, naar de havde Hænderne fulde af kostbare og unyttige Ting.

Deres Komme vakte Sensation. Mange af dem, der mylrede her i Hertugindens Saloner, flygtige Highlife-Figuranter, tilfældige Stjerneskud paa Beaumondens Himmel, kendte ikke den ensomme og alvorlige Hiénard. De fornøjelsessyge Mennesker havde ikke Lejlighed til at møde den arbejdssomme Mand, og med Undtagelse af hans Moders intime Venner kendte ingen Billedhuggeren. Men i Løbet af ganske faa Sekunder, da Hertuginden var standset foran en Blomsterbutik, hvor der solgtes Knaphulsbuketter til 20 Franks Stykket, hørte han en ung, lys, meget smuk Dame, der stod ved Disken, sige:

„Nej, men er det Dem, Jean? Nu staar Verden ikke længe“!

„Ja, Baronesse, nu da han er paa kendt Grund overlader jeg ham min Sandten til Dem. Men lad ham ikke undvige! Jeg maa tilbage til mine Gæster . . .“

Hun blandede sig i Trængselen, og under Vejs svarede hun med et lykkestolt Smil nysgjerrige Damer:

„Det er min Søn . . . Hertug de Diernstein . . . Ja, det er min Søn . . .“

Og hun viste ikke Spor af ængstelig Forfængelighed ved at vedkende sig sin store Søn, ja hun pralede endda af ham; der var et vist Mod i det, thi hendes Søns Fraværelse havde tilladt hende at gaa for 10 Aar yngre end hun var. Hun gik knejsende, let og graciøs gennem Myldret og gentog til sine Venner, hvor hun kom frem:

„Min Søn er her, han er lige kommet . . .“

Men Jean var blevet staaende ved Blomsterbutiken og snakkede med den smukke Blomstersælgerske.

„Hvem er det, der staar i Butik sammen med Dem?“ spurgte han hende.

„Fruen og Datteren af den amerikanske Gesandt Hr. Mac Clure og Frøken Maréchal, Datter af den stenrige Maréchal i Châlons . . .“

„Senatoren?“

„Ja, Kære. En Demokrat. Det maa være noget for Dem, der er saa folkelig anlagt . . .“

„Den unge Pige lader ikke til at have synderlig demokratiske Idéer . . . Hun bærer en hel Formue af Rubiner og Safirer om Haandleddene . . . Sikken en Masse Armbaand! Man skulde tro, det var en indisk Afgud“.

„Efter hendes Forhold har hun dog en meget beskeden Smag . . .“

„Hvordan vilde det da være, hvis hun var anderledes situeret?“

Han fik ikke Lejlighed til at fortsætte. Den, han talte om, kom hen imod ham med en Rose i Haanden og lagde ikke Skjul paa, at hun agtede at fæste den i hans Knaphul. Hun var ikke smuk, men hendes Fysiognomi lyste af Intelligens. Hendes slanke Figur gav hende Udseende af at være høj, og hun var i søgrøn, højhalset Kjole, hvis hvide Kniplingskrave sad nydeligt om hendes fine Hals. Hun smilte med sine hvide Tænder og sagde til Jean:

„Køb en Blomst! Det er til de forældreløse“.

Billedhuggeren bukkede, stak Rosen i sit Frakkeopslag og tog en 100-Frankssedel i en lille Tegnebog:

„Værs'god, Frøken“.

„Baronesse, vil De give 80 Franks tilbage“, sagde den unge Pige elskværdigt.

„Paa ingen Maade, Baronesse“, sagde Hiénard ligefrem; „Blomsterne er altid altfor dyre, naar man køber dem til de rige, aldrig dyre nok, naar man sælger dem til Fordel for de fattige“.

En Rødme gled over Frøken Maréchals Ansigt, og hendes Øjne straalede. Hun saa ned og sagde:

„Baronesse, vær saa elskværdig at forestille den Herre for mig.“

Baronessen saa ikke rigtig glad ud. Hun betragtede opmærksomt Hiénard og Senatorens Datter. Derpaa sagde hun muntert:

„Kære Lucienne, De beder mig om noget temmelig indviklet. Den Herre, De her ser, har to Navne, lige som han er To. Hvis de spørger den berømte Slagmaler Hr. Devienne f. Eks.: Hvem er den unge Mand? — vil han svare: Det er Billedhugger Jean Hiénard. Hvis De derimod spørger vor kære Præsident Hertuginde: Hvem er dog den smukke unge Mand, som De før gik med under Armen? — vil hun udbryde: Det er min Søn, Hertug de Diernstein. Billedhugger paa den ene Side, Hertug paa den anden Side, Hiénard her, Diernstein der. Der har De Manden. Nu kan De selv finde ud af det.“

„Men det er da ikke saa vanskeligt“, sagde Frøken Maréchal. „Det skal glæde mig meget at træffe Hertugen for Fremtiden, men i Øjeblikket er jeg overordentlig smigret over at have gjort Billedhuggerens Bekendtskab.“

Denne lille Kompliment gjorde sig fuldt ud paa Grund af den udsøgte Maade, hvorpaa den blev serveret. I disse faa Ord gav den unge Pige Jean en Maalestok baade for sin Intelligens og for sin Smag. Hun kunde umuligt tydeligere vise, hvor lidt Pris hun satte paa den tilfældige Herkomst og hvor højt hun skattede hans Talent. Om hun havde sagt til Jean: Deres Titel er som min Formue, det regner jeg ikke det mindste, — kunde hun ikke bedre og sikrere have tiltalt hans stolte og frisindede Aand. Hiénard saa interesseret paa hende, ja næsten nysgærrig. Hun tilføjede muntert:

„Ja, saa maa jeg maaske præsentere mig selv for at spare Fru de Sauvelys Ulejligheden. Min Fader hedder Maréchal, han er en meget indflydelsesrig Senator, og hvis De ønsker en Bestilling fra Regeringen, er han i Stand til at skaffe Dem den. Men De ser mig ikke ud til at lave officielle Monumenter. Se derfor i mig blot en meget hengiven Veninde af Deres Fru Moder . . .“

Hun gjorde en nydelig Bøjning med Hovedet og vendte tilbage til sit Udsalg.

„Naa, hvad synes De saa om den indiske Afgud?“

„Hun lader til at være en meget rar lille Pige. Hvor gammel er hun?“

„Fem — seks og tyve . . .“

„Hvorfor er hun ikke gift?“

„Ulykkelig Kærlighed.“

„Saa? Fortæl mig . . .“

„Senere; nu har jeg ikke Tid.“

„Ja, men jeg skal sige Dem, jeg rejser i Morgen.“

„Aa, Snak da, De er lige kommen og taler allerede om at rejse! Vi morer os saa godt her ude.“

„Hvem?“

„Alle Folk.“

„Jeg er ikke alle Folk.“

„Aa Gud! sig ikke det saa tit, man kunde gærne tro Dem til sidst. De begynder at blive irriterende, saa menneskesky, De er! Det bliver til paataget Maner.“

„Spiser De til Middag hos Mama i Dag?“

„Ja, hvis De ønsker det.“

„Naa, Gudskelov. Saa kan vi snakke sammen.“

Jean tav. Hans Opmærksomhed var bleven henledt paa en høj, ung Mand, hvis Ansigt var sjælden smukt, og som var klædt med udsøgt Smag. Han kom smilende hen imod Blomsterboden.

„Aa, der har vi Hr. de Prédalgonde“, sagde Baronessen og saa lynsnart paa Hiénard ligesom for at se, hvilken Virkning dette Navn vilde gøre paa ham. Jean fortrak ikke en Mine. Han tænkte blot: Hvor har jeg set det Ansigt før? Navnet siger mig ingen-

ting. Og dog kender jeg ham, der bærer det. Han vendte sig om mod Fru de Sauvelys.

„Hvem er den Hr. de Prédalgonde?"

„Markien er vor Beaumondes Blomst. Han er et uimodstaaeligt, besnærende Menneske, han kender ingen Rival, intet Nederlag. Han er smuk, rig, aandrig og meget flot. Han driver det vidt, for han er næppe besværet af det, man kalder et Hjærte."

„Hvad er det, Baronesse? De taler næsten, som om De hadede ham."

„Jeg!" sagde Fru de Sauvelys. „De behager at spøge."

Hiénard saa op paa hende og opdagede, at hun var bleven bleg. Markien var gaaet hen til Frøken Maréchal og talte til hende i en fortrolig Tone.

„Gør han Kur til Deres hovedrige Veninde?" spurgte Billedhuggeren.

„Aah, det har ingenting paa sig. Han er galant overfor alle Damer. Men med Lucienne kommer han ingen Vegne. Hun er altfor stolt til nogen Sinde at gifte sig med en Prédalgonde, og hun ved, at hun er altfor lidt forførerisk til at hun kan tænke paa, at han vil gøre noget Forsøg i den Retning. For Resten sigter han højere."

„Er der en anden Historie i Gære?"

„Ja, der er, men den vil jeg ikke fortælle Dem. Den maa De selv opspore. De er jo ikke dum. De har gode Øjne. Saa den kan De nok gætte."

„Hvis jeg var gift, kunde De min Sandten faa mig til at tro, at den Fyr var min Kones Elsker eller paa Nippet til at blive det . . . Men jeg er heldigvis Ungkarl, saa jeg er ganske rolig. Hvis jeg spurgte Deres rige Veninde om Løsningen paa Deres gaadefulde Historie, vilde hun saa sige mig den?"

„Det er skam meget muligt, for det vilde stride stærkt mod god Tone, og den giver hun en god Dag. Men jeg beder Dem skaane hende for at skulle tage en saadan Beslutning."

„Og hvis jeg nu ligefrem gik hen til denne . . . denne Prédalgonde og spurgte ham selv?"

Ved disse Ord røbede Baronessen aabenbar Ængstelse og sagde besynderlig dæmpet:

„Er De gal? De maa ikke begaa en saadan Uforsigtighed. Der gives intet Menneske, der er saa farlig som Markien, og De vilde saare ham groft . . . Nej, hvor det ogsaa er tosset af mig at lade mig henrive til at tale om Ting, der ikke vedkommer mig! Glem hvad jeg har sagt — der er ikke sund Sans i det. Jeg har villet gøre Dem spændt — det er det hele, og det maa De tro."

(Fortsættes.)

Fersknerne.

Skitse af André Theuriet.

(Sluttet).

Det var et glimrende Bal. Masser af Bomster, pragtfulde Toiletter og herlig Musik! Præfekten, de lokale Retsbetjente og Officererne fra Garnisonen, alle, som repræsenterede noget, var til Stede. Chefen havde sikkert intet sparet for at gøre Festen vellykket og hans Kone og Datter var udmærkede Værtinder.

Da Tiden for Aftensmaaltidet kom, fulgte jeg med bankende Hjærte det øvrige Selskab til Spisesalen, — og det første, jeg saa, var Chevets berømte Ferskner. De stod ved Hæderspladsen paa det lange Bord. Og pragtfulde var de, det kan ikke nægtes. De var stablet op i en kurveformet Skaal af Lunéville Porcellæn; hver særskilt Frugt laa i sin egen lille Rede af friske

Vinblade, kunstfærdigt ordnede for at gøre dem end mere fristende, saaledes at den enes rødmende og dunede Kind laa op til den andens, grønligt hvide!

Allerede Synet af dem var nok til at vise, hvor de var lækre, duftende og kødfulde.

Jeg stirrede ømt paa dem i diskret Afstand, og jeg tænkte paa det lykkelige lille Skrig, som vilde hilse mig, dersom det kunde lykkes mig at tage en hjem med. Alle vare enige om at beundre dem; og jo mere jeg saa paa dem, des mere forhippet blev jeg paa at faa en eller maaske et Par med mig.

Men hvorledes skulde jeg bære mig ad, det var Spørgsmaalet — for Tjenerne holdt øjensynligt skarpt Øje med dem. Nu og da opfangede jeg et lille Nik fra Husets Herre, hvorpaa Kældermesteren forsigtig tog en Fersken, aabnede den med en Sølvkniv, og bar den delte Frugt paa en Sèvres Tallerken hen til den Person, som skulde hædres med den.

Jeg iagttog denne Leg, indtil jeg for Alvor begyndte at blive bange for, at hele Stablen skulde forsvinde; men min Frygt viste sig ubegrundet. Af en eller anden Grund, hvad enten det var fordi Værten ikke ønskede flere uddelt, eller fordi nogle af Gæsterne var for beskedne til at tage mod Frugten — nok er det, at der endnu var seks smukke Frugter tilbage, da Musiken faldt ind med nogle muntre Akkorder, og Selskabet strømmede tilbage til Balsalen. Jeg fulgte med, om end kun paa Skrømt. Jeg havde forsætlig efterladt min Hat, en høj Hat, som havde plaget mig hele Aftenen. Jeg vendte hurtigt tilbage efter den. Tjenerne, som alle kendte mig, holdt naturligvis ikke Øje med mig. De havde desuden for Øjeblikket travlt med at bære alle brugte Glas og Tallerkener ud, og saaledes blev jeg et Øjeblik alene i Stuen.

Der var imidlertid ingen Tid at spilde, og idet jeg hemmelig spejdede til alle Sider, nærmede jeg mig Skaalen, strakte Haanden ud og snappede to Ferskner, puttede dem ned i Hatten og stoppede mit Lommetørklæde ned imellem dem.

Derpaa marcherede jeg ud af Stuen med en rolig og værdig Mine. Jeg trykkede den aabne Side af Hatten ind mod mig med min venstre Haand, mens den højre var skjult paa Brystet.

Jeg maa have taget mig fortræffelig ud, omtrent som en Statue af en eller anden stor Mand. Det var min Hensigt forsigtigt at liste mig igennem Balsalen og saa at slippe ud af Huset uden at tage Afsked, og bringe mit Bytte hjem i Triumf. Men jeg havde gjort Regning uden min Vært eller snarere uden min Værts Datter.

Kotillonen var lige begyndt, og Salen var propfuld af Mennesker. Nærmest Væggen sad Ballets ældre Deltagere som Tilskuere; derpaa fulgte en Række Stole til de Unge, som for Øjeblikket fyldte hele den midterste Del af Rummet med deres Dans.

For at komme bort maatte jeg gaa tværs over Salen. Jeg prøvede herpaa i dødelig Angst for at en eller anden skulde støde imod mig og ryste Fersknerne ud. Jeg kunde mærke, hvorledes de rullede om nede i min Hat, og Blodet i mine Aarer sydede som flydende Ild. Jeg gennemgik de utroligste Kvaler af Angst; men tilsidst befandt jeg mig dog i Sikkerhed paa den modsatte Side af Salen, netop som en ny Tur skulde begynde. En Dame tog Plads i en Kreds af Herrer, som vendte Ryggen mod hende. Hun skulde holde en Hat i Haanden og sætte den paa Hovedet af den Herre, hun valgte til sin Kavaler.

I det samme Husets Datter, som dansede med en af Præfekturets Embedsmænd, fik Øje paa mig, raabte hun: „Der har vi endelig en Hat!“

Jeg stod som forstenet og stirrede paa hende uden at kunne røre mig.

„Aa, Hr. Herbelot, De kommer, som De var kaldet; laan os Deres Hat et Øjeblik“. Og inden jeg kunde faa et Ord over mine Læber, greb hun Hatten saa pludselig, at Fersknerne, Lommetørklædet og Vinbladene alt sammen rullede ud paa Parketgulvet.

De kan forestille Dem Situationen: Alle stirrede paa mig og Fersknerne, Damerne var allesammen lige ved at briste i Latter, Chefens Ansigt var truende som en Tordensky og de Ældre hviskede og tiskede i Krogene. Endelig var der En, som sagde: „De skulde tage Deres Ferskner op, Hr. Herbelot.“ Det var den unge Dame, som havde snappet min Hat og derved fremkaldt Katastrofen. Disse Ord virkede som et Signal. Latteren brød nu frem fra hvert Hjørne i Værelset. Selv Tjenerne holdt sig i Siden, medens jeg selv, bleg, udmattet og skælvende fra Hoved til Fod, fór ud af Huset og styrtede hjem for at udøse mit Hjærte for min Hustru.

Næste Dag talte hele Byen derom. Paa Kontoret kom mine Kammerater med spydige Hentydninger og endog Drengene paa Gaden fulgte efter mig og raabte: „Ferskner, Ferskner!“

Følgen heraf var, at jeg en Ugestid efter opsagde min Plads paa Kontoret. En Onkel af min Kone var Landmand i Nærheden af min Fødeby Til ham skrev jeg for at spørge, om han kunde bruge mig som en Slags Medhjælper. Det gik i Orden, og saaledes kom vi til Chanteraine. Nu har jeg ikke meget mer at fortælle. Jeg tog fat for Alvor, stod op med Solen og sled som en Neger. Jeg syntes egentlig bedre om dette Liv end om det gamle Kontor, og inden ret lang Tid var jeg en vel uddannet Landmand. Onkel var saa tilfreds med Gaardens Drift, at han efterlod os alt, hvad han ejede, da han døde. Senere har jeg selv købt mere Jord til, og nu skal Du straks faa Resultaterne at se.

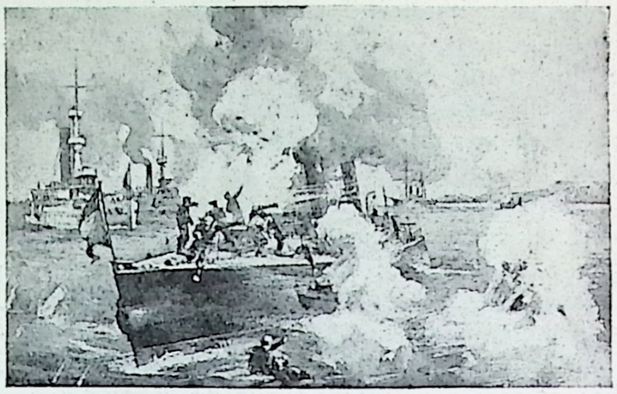
Vi var nu kommet til Chanteraine. Først kom vi gennem Frugthaven, hvor Grenene bøjede sig under Frugtens Vægt, saa gik vi forbi grønne og gyldne Marker, forbi Lader med stønnende Maskiner, og vi fik saa endelig Øje paa Huset, hvis hvide Facade var bevokset med Ferskenespalier.

„Du ser“, sagde Herbelot, „vi lægger os efter Ferskner her. Dem skylder jeg hele min Lykke. Uden dem vilde jeg endnu den Dag i Dag have været den samme elendige lille Skriver, der rystede som en Skoledreng hver Gang hans Chef var i daarligt Humør. Stakkels Fyre! Der er nok af dem uden mig. De føre en elendig Tilværelse med deres usle Gage og stadige Angst for at faa Børn, fordi de ikke kan ernære dem eller skabe dem en Vej i Livet. Her er jeg, Gud ske Lov, min egen Herre, og Børnene er velkomne, der er nok til os alle.“

Mens han sagde dette, hørte vi en munter Latter og Snakken, som øjensynlig kom fra en Flok lykkelige Drenge- og Pigebørn; og i et Vindue i Stueetagen, indrammnt af grønne Ranker, saas Fru Herbelot. Skønt 40 Aar var hun endnu smuk og mindede selv om en straalende Fersken, som vokser op af en varm, lun Mur og modnes i Aftensolens milde Straaler.

Den spanske Torpedo „El Perar".

Amerikanerne forsøger at lande paa Kuba.

Krigen om Kuba.

DET bliver vanskeligere og vanskeligere at følge Krigen i dens Enkeltheder. Hidtil havde man troet, at det nærmest var Spanierne, der sendte forfalskede Efterretninger ud i Verden, — nu lader det til, at Amerikanerne har lært dem Kunsten af. I Spanien synes der dog at være en særdeles alvorlig Grund til at lyve: her gælder det Dynastiets Opretholdelse mod Revolutionen, som kan bryde ud hvert Øjeblik, det skal være. I Amerika derimod har de forvanskede Krigsmeddelelser nærmest Præget af en journalistisk Sport. For hvert Blad gælder det først og fremmest om at overbyde Konkurrenterne: Læserne skriger hver Dag, der gaar, højere efter Nyheder, og gode Nyheder! Det Blad, der skaffer de bedste, er ovenpaa for den Dag! Og Krigstelegrammer, lavede paa Redaktionerne selv, er altid sikre paa at ramme den Stemning, der netop nu hersker i Byen; tilmed koster de forbavsende lidt!

Men Verden ryster paa Hovedet, og smiler skeptisk ved hvad den ser og hører.

Saa meget ved man imidlertid, at Amerikanerne har gjort en hel Del Forsøg paa at sætte Tropper i Land paa Kuba for dermed at støtte Insurgenterne, men hidtil er der nok ikke kommet synderligt ud deraf. Spanierne paa Øen har forsvaret sig med overraskende Dygtighed og Held, og Dag og Nat spejder de aarvaagent ud over Havet efter Fjenden.

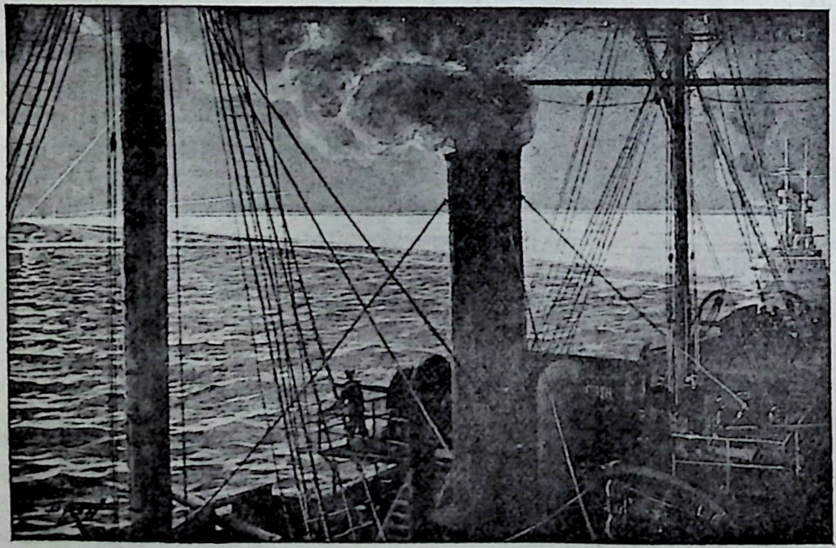
To af vore Billeder oplyser disse Manøvrer. Paa det ene ses et mindre amerikansk Krigsskib i hidsig Kamp foran Cardenas Forterne, hvorfra det beskydes af de spanske Kanoner. Paa det andet er vi ombord paa et større amerikansk Krigsskib, der i Nattens Mørke sniger sig langs Kysten for om muligt at finde et Anløbssted. Da skærer pludselig ud gennem Mørket en af de spanske elektriske Lysfrembringeres stærke Straaler; den gennemsøger Horisonten og falder netop nu paa det amerikanske Skib, der er forud for vort: Vi er opdaget!

Men den spanske Flaade, der var paa Vej fra Moderlandet — hvor er den bleven af? Snart hedder det sig, at den ligger ved Cadix, snart at den er set ved Martiniques, snart at den — lig Napoleons gennem Middelhavet — har undgaaet alle Fjendens Efterforskninger, og lykkelig og vel er ankommen til Kuba, hvor den uhindret har udskilt sine Tropper.

Den nærmeste Fremtid vil dog utvivlsomt opklare disse dunkle Forhold endeligt og afgørende.

Vi hidsætter det sidste vigtigste Telegram, som vi foreløbig maa lade staa ved sit Værd.

Fra New-York berettes, at 16 amerikanske Krigsskibe, delte i 2 Eskadrer, er i Færd med at indeslutte den spanske Flaade. Man mener, at det store Sammenstød mellem Flaaderne staar ligefor Døren. Spændingen og Ophidselsen i Byen er umaadelig stor.

Amerikanske Skibe om Natten udenfor Kuba.

Oprøret i Milano: En Barrikade beskydes.

De oprørske Bevægelser i Italien.

Voldsomme Uroligheder brød i forrige Uge ud rundt om i de italienske Byer. Det syntes fra først af, som de forøgede Kornpriser var Grunden dertil: Landet var jo udpint, og den store Befolknings Utilfredshed med de regerende Magter stedse i Stigning. En enkelt Gnist kunde være tilstrækkelig til at faa det sammendyngede Krudt til at eksplodere.

Men efterhaanden kommer man efter, at Urolighederne ikke har været saa tilfældige endda. Arbejderne rundt om i de store Byer synes at være blevne holdte i Aande af velorganiserede Skarer Agitatorer, der systematisk har udvidet deres Virksomhed fra en By til en anden, indtil de tilsidst omspændte hele Landet.

At Revolterne paa intet Punkt fik et gunstigt Udfald for Oprørerne, tilskrives de altfor stærkt ophidsede Gemytter, som knaldede løs, før det egentlig var bestemt, før de var blevne tilstrækkelig bevæbnede og tilstrækkelig organiserede.

Men som det var, blev det alvorligt nok.

I Milano kæmpede Militæret 4—5 Dage itræk (Dagene fra den 13—16 Maj) en forbitret og blodig Kamp med Forstædernes Arbejdere og med Landarbejderne, der var ilede deres Kammerater til Hjælp med Høtyve og Knipler. Ikke mindre end 22,000 Mand har været nødvendige for at kue den voldsomme Bevægelse: 36 Bataljoner Fodfolk, 18 Eskadroner Rytteri og 14 Batterier med 56 Kanoner — en anselig Styrke. Tabet af Døde og Saarede har da ogsaa været overordentligt; endnu har man ikke faaet det nøjagtigt opgivet, og man faar det maaske aldrig, — men der er ingen Tvivl om, at det løber op til adskillige Tusinder. Der er historisk berømte Revolutioner, der har ladet sig nøje med mindre.

Ogsaa paa mange andre Steder er det gaaet løs, særlig dog i det hede Neapel. Her var det Studenterne, der begyndte. En af deres Førere, Studenten *Mussi* (en Søn af Kammerets Vicepræsident) var paa en brutal Maade bleven skudt ned af Militæret i Pavia; Kammeraterne i Neapel foranstaltede en stor Demonstration til hans Minde; — Politiet huggede ind og Revolten brød ud i samme Nu. Fra Studenterne bredte den sig ud i Folkets lavere Lag, ud til Forstæderne. De utallige Lazzaroner og professionelle Tiggere, som

Oprøret i Neapel: Gadekamp.

Casino'et i Monte Carlo.

Parkanlæg ved Middelhavskysten.

Neapel rummer, sluttede sig straks til Oprørerne, — og ogsaa her fremstod nu Barrikader, væltedes Sporvogne, fyredes og dræbtes. I Løbet af faa Timer var Byen som lamslaaet af Rædsel, alle Butikker lukkedes, alle Kirker og offentlige Bygninger satte Hængsler for deres Porte.

Her var Modstanden imidlertid ikke saa kraftig som i Milano, man mener fordi Agitationen ikke havde været i den Grad planmæssig gennemført, — og da Byen var bleven erklæret i Belejringstilstand, lykkedes det hurtig General Malacria at dæmpe Bevægelsen.

Fra Middelhavskysten.

Vi bringer et Par Billeder fra den skønne, sollyse Middelhavskyst, hvor saa mange trætte og syge Kulturmennesker hvert Foraar henter sig Friskhed og Styrke og Livsglæde paany. For i Aar er Saisonen, — den egentlige mondaine Saison — omtrent forbi.

Den store Sværm af Englændere, Amerikanere og Parisere, der har givet Rivieraen sit Præg, begynder netop i disse Dage at trække bort: Luften bliver for lummer, Sandet altfor brændende hedt. Nu rykker Italienerne ind. De er jo fra Fødslen saa gennembagte af Solen, at intet bliver dem for varmt. Nu fylder de Spillesalenes og Hotellernes Sale, og Parkernes orientalske Anlæg; de er nok saa maleriske som de, der drog bort, og passer nok saa harmonisk ind i Rammen om dem; men Hotelværterne slaar Rynker paa Næsen, og Opvartere og Fremmedførere vender bekymret deres tomme Lommer.

Haveanlæg ved Middelhavskysten.

Bogen om København.

Den danske Turistforening fortjener den største Ros for sin sidste Bedrift: Udgivelsen af *Bogen om København* paa Engelsk.

Bogen er aldeles nydelig udstyret: Den kyndige G. Heilmann har tegnet en fortræffelig To-Siders Indledningsvignet, der giver et glansfuldt Billede af dansk Natur ved Sundet; Tegningen er stiliseret efter engelsk Forbillede, og de øvrige Vignetter, og Typerne og hele det typografiske Udstyr er holdt nøje i den Stil, som vi kender fra de moderne engelske Bøger. Alene Bogens Ydre maa tiltale enhver Englænder og spænde hans Interesse for hvad han skal faa at læse og se, naar han aabner den.

Kammerherre C. v. Krogh.

I smaa hurtige Kapitler føres den Rejsende nu over Fanø, Ribe, Kolding direkte til København. Derefter gennemgaas Byens Historie, dens Klima, dens Frihavn, alle dens Seværdigheder, dens Parker og Promenader og dens Omegn paa en let og kyndig Maade af fortræffelige Forfattere og Journalister, og hver Artikel er pyntet med nye og udmærkede Fotografier.

Bogen slutter med et Jærnbanekort over Evropa, hvor der med plausibelt rødt paa hvidt vises, at alle Veje fører til København, — og er sikkert det betydningsfuldeste Forsøg, der hidtil er bleven gjort for at henlede Fremmedes Opmærksomhed paa Danmark. Den er trykt i 20,000 Eksempl., og vil blive fremlagt overalt i England og i Amerika. Her i Landet vil den kunne faas ved Henvendelse til Turistforeningens Bureau og af Medlemmerne for 2 Kr. For de indkomne Tokroner skal der foranstaltes en fransk og en tysk Udgave af Bogen. — Vi bringer her Portrætter af Foreningens Bestyrelse: Formanden, Kammerherre *C. v. Krogh*, Viceformanden Højesteretssagfører *J. H. Bagger* og af Premierløjtnant *E. Holten-Nielsen*, der samtidig er Foreningens Sekretær, Bureauchef og Kasserer, og hvis sjældne Energi det især skyldes, at Bogen har set Lyset i saa udmærket en Skikkelse.

Højesteretssagfører J. H. Bagger.

Danmarks-Platten.

Premierløjtn. E. Holten-Nielsen.

Dansen gaar —

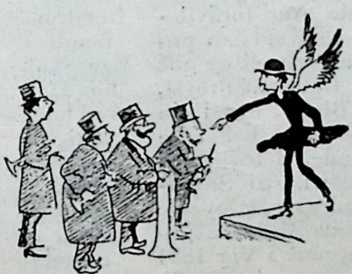
(Pinsemorgen, Frederiksberg Bakke).

Mel.: Brudevals af „Et Folkesagn".

Velkommen, Sol, i dansende Hop!
Venner Du har, som ej er dvaske,
ud til din Fest paa Bakkernes Top
trofast hvert Aar i Trop vi traske.
Ja, hvis os Du vil overraske
maa Du min Sandten staa tidlig op!

Forden lød Sang og Spil
paa din Vej,
nu bringer sligt os slemt
i Knibe.
Ak, thi vor Præst syn's
ikke om dig,
kan ej din Danselyst begribe.
Vi maa danse efter hans
Pibe,
— det maa Du ogsaa lære
Dig!

Kast over Pinsen lysende Skær,
kig ikke ned til os i Vrede.
Ser Du Skønjomfru, knælende dér,
hun vil om Godtvejr bare bede.
Glans paa Pinsetøjet Du sprede,
drys paa min Skræder lidt Guld især.

Træd nu din Dans i
hoppende Trin,
sving Dig til Du ej
mer kan sanse.
Giv os dit altid straalende Sind,
dig kan vor Præst endnu ej stanse:
Glade Sol, som altid kan danse
lukt i den syvende Himmel ind!

Mirliton.

UGENS REVUE.

Udnævnelse.

Stillingen som Statens *Tilsynsførende ved Udførelsen af Landbrugets Produkter* blev oprettet, da vore vigtigste Udførselspladser, England og Tyskland, lagde stigende Hindringer i Vejen for vor Udførsel. Afdøde Kaptejn *J. C. la Cour* blev ved Oprettelsen Indehaver af denne betydelige Stilling og udfyldte den med megen Dygtighed.

Ved hans Død galdt det for Regeringen at finde en Mand, der maatte anses for egnet til at beklæde denne Post, hvis Betydning for vort Landbrug er bleven større med hvert Aar, der er svundet. Opmærksomheden blev da ganske naturligt rettet paa Landhusholdningsselskabets Sekretær, Landbrugskandidat *Rudolf Schou*, der saavel ved sin Virksomhed i det gamle ansete Selskab, som ved nogle Rejser, han foretog for Regeringen, havde lagt administrative og repræsentative Egenskaber for Dagen i Forbindelse med et godt Overblik og faglig Indsigt. Det er nu lykkedes Landbrugsministeriet at knytte den habile unge Mand til sig, og han forlader derfor Landhusholdningsselskabet med dette Aars Udgang.

Rudolf Jakob Schou er født den 27. April 1862 og er udgaaet fra en anset og velkendt Slægt. Hans Farfader var den bekendte Købmand, Stænderdeputeret og Rigsdagsmand *Hans Henrik Schou* af Slagelse, hans Fader er den varme Forsvarsven Oberstløjtnant *Theodor Schou* og hans Farbroder den ikke mindre bekendte og ansete Fabriksdirektør, Etatsraad *Philip Schou.*

Rudolf Schou.

Efter at Rudolf Schou havde afsluttet en god Ungdomsundervisning i Hovedstadens bedste Skoler, gik han til Landvæsenet, og da hans praktiske Uddannelse her var tilendebragt, kom han ind paa Landbohøjskolen, hvor han tog Landbrugseksamen med Udmærkelse. Han forpagtede derefter i Forening med en Broder Antvortskov Teglværk, som med Dygtighed og Energi er drevet frem til en anset og indbringende industriel Virksomhed. Men denne tilfredsstillede ikke den energiske og virkelystne unge Mand, og da derfor Sekretærposten i Landhusholdningsselskabet blev ledig, søgte han denne Post og fik den, og han har nu i fem Aar med ubestridelig Dygtighed beklædt denne betydningsfulde Stilling.

I en forholdsvis ung Alder tiltræder Rudolf Schou nu en Stilling, som særlig synes at ligge for hans Evner, og hvor hans Energi, hans repræsentative Egenskaber og hans Sprogkundskaber kunne komme til Anvendelse, og det er at vente, at han paa denne Post vil blive det danske Landbrug en virkningsfuld og paaskønnet Støtte.

Jubilæum.

Pastor *Valdemar Prytz* i Vig og Asminderup Sogne fejrer d. 2. Juni sit 25-Aars Jubilæum som Præst, idet han den 2. Juni 1873 blev ordineret som personel Kapellan for Faarevejle og Dragsholms Menigheder. Næste Aar forflyttedes han til Vig som Kapellan pro loco. Her blev han forlovet og gift med Maria Bloch, Datter af Provst, lic. theol. Victor Bloch, der i sin Tid var en af de mest bekendte Præster her i Landet. I 1879 blev Pastor Prytz udnævnt til Sognepræst for Dalbynedre og Dalbyovre Menigheder i Aarhus Stift. Da Embedet som Sognepræst i Vig 1891 blev ledigt, søgte Prytz det og fik det.

Pastor Prytz, der hører til den grundtvigske Retning, har som Præst ved sin varme og folkelige Forkyndelse saavel i Jylland som her paa Sjælland, skaffet sig en Menighed, der forstaar og skatter deres Præst. Som Menneske har han ved sit vindende Væsen og sin imødekommende Optræden forstaaet at gøre sig afholdt af alle i sin Menighed.

Pastor V. Prytz.

Fødselsdag.

Grosserer *H. C. G. Holbeck* i Odense fylder idag d. 28. Maj 70 Aar.

Siden 1847 har han været knyttet til den af hans Fader i Aaret 1830 oprettede Forretning, optoges derefter 1851 som Deltager under Firma Rasm. Holbeck & Søn og paabegyndte Import af Jern, Kul og Fajance.

Ved H. C. G. Holbecks Dygtighed er det i Aarenes Løb lykkedes ham at hæve Huset fra en beskeden Stilling til et højt anset og vel renomeret Firma.

En sjælden elskværdig Imødekommenhed har altid været en fremtrædende Egenskab hos H., hvad hans talrige Venner blandt høje og lave er et meget talende Bevis for.

Grosserer Holbeck.

Ikke mindst denne Egenskab har sikkert bidraget til hans Forretnings hurtige og solide Fremvækst.

Kulturhistorie.

Dr. phil. *Gustav Bang*, der i denne Tid omtales med saa megen Hæder som Forfatter til den *illustrerede Kulturhistorie for Folket*, Gyldendalske Boghandel lige har startet, er en af Danmarks yngste Doktores.

Søn af den bekendte Præst og Forfatter *Vilhelm Bang* fødtes han den 26. Septbr. 1871. I 1889 blev han Student fra Ribe Latinskole, og allerede i sit Rusaar gjorde han sig bemærket ved at erholde Accessit for Besvarelsen af Universitetets historiske Prisopgave.

Dr. phil. Gustav Bang.

I 1894 tog han samtidig med sin Hustru, Nina Ellinger, en Søster til Prof. E., Magisterkonference i Historie, og i Efteraaret 97 — kun 26 Aar gammel — forsvarede han med Glans sin Doktordisputats: *Den gamle Adels Forfald.*

Samtidig med at Gustav Bang var en flittig studerende ung Videnskabsmand, deltog han med Liv og Sjæl i de frisindede Studenterkredses Arbejde paa at sprede sund og nyttig Oplysning i det danske Folk.

Det er som et storstilet Led i disse Bestræbelser, at Dr. Bang nu udgiver sin *Kulturhistorie.* Ved Tekstens livfulde, populære Tilsnit, ved Udstyrelsens Rigdom og ved den overordentlige Prisbillighed er dette Værk selvskrevet til at naa ud i de videste Kredse af Befolkningen.

Danmarks ældste Kvinde.

Vi er blevne gjorte opmærksom paa, at den 100-aarige Enke Marie Knudsen, som vi for kort Tid siden bragte et Portræt af, ikke er Danmarks ældste Kvinde. Denne Hædersstilling tilkommer Enken Madam Viborg i Ærøskøbing, der allerede den 20. September 1896 fyldte 100 Aar, og som altsaa nu næsten er 102 Aar.

Madam Viborg.

Lige til sit 99 Aar gik hun rundt i Byen og Omegn og solgte røget Sild. Nu kniber det lidt med Benene, men hendes Appetit, Hukommelse og Humør lader intet tilbage at ønske.

Dødsfald.

Professor Frederik Trier, der forleden afgik ved Døden i en Alder af 68 Aar, var en af Hovedstadens allermest kendte Læger. Som Huslæge hos mangfoldige Familjer vandt han sig en sjælden Popularitet ved sin elskværdige Munterhed og sin varme Omhu for sine Patienter, og blandt sine Kolleger var han højt anset som praktisk Mediciner. Hans væsentligste Virksomhed var knyttet til Kommunehospitalet, men ogsaa som Redaktør og Formand for forkellige lægevidenskabelige Institutioner har han indlagt sig en stor Fortjeneste.

Professor Trier.

En af Hovedstadens ældste Grosserere, islandsk Købmand *J. R. B. Lefolii*, er forleden afgaaet ved Døden efter et langt og smertefuldt Sygeleje.

Den Afdøde, der havde Borgerskab fra 1850, for Tiden det ottende ældste, drev en meget betydelig Handel paa Island, hvor han besad Faktorier paa Ørebak. Han var almindelig afholdt og respekteret som en dygtig og hæderlig Købmand, der sad inde med store Kundskaber om mange forskellige Forhold; desuden interesserede han sig meget for Kunst og Videnskab.

En af Veteranerne fra 1848, Oberst *C. W. Arnholtz*, er afgaaet ved Døden. Han var født 1823 og dimitteredes som Officer fra Landkadetakademiet 1841. I Krigsaarene 1848—50 var han knyttet til 11. Regiment, med hvilket han drog i Kampen og deltog med Hæder i Slaget ved Slesvig d. 23. April 1848 og i Kampene om Dybbøl. Ved den store Revue paa Lerbæk Mark ved Vejle var han blandt de Officerer, Kong Frederik VII dekorerede med Ridderkorset. 5. Juni 1849 blev han saaret ved Dybbøl. Da han i 1877 fik sin Afsked, tildelte man ham Posten som

Grosserer Lefolii.

Oberst Arnholtz.

Den nye Telefon-Avtomat.

Chef for Forstærkningsbataillonen i Hillerød.

Etatsraad *Clod*, som for kort Tid siden døde her i Byen, hørte til de mest afholdte Provinsembedsmænd af den gamle Skole. Han var i mange Aar Amtsforvalter i Hjørring, og virkede senere paa fortræffelig Vis i Aarhus. Alle, der i hans Liv traadte ham nær, maatte sætte Pris paa hans humane og retsindige Karakter.

Etatsraad Clod.

Den nye Telefon-Avtomat.

Vor Tid staar i Kommunikationernes Himmeltegn. Alt, hvad der kan lette Menneskers Forbindelse med hinanden har Fremtiden for sig.

Direktør Ritter.

Direktør *Ritter*, den kendte Rejsedirektør, har nu konstrueret en *Telefonavtomat*, der fra 1. Oktober skal opstilles overalt, foreløbig i 500 Ekspl.

Hvis man putter en 10 Øre ned i Sprækken og forlanger en Abonnent, kan der komme to Svar fra Centralen:

Klar eller *Optaget*.

Og til hver af disse Ord svarer en Knap paa Apparatet.

Svares der: — Klar, trykker man paa Klarknappen og saa har man Forbindelsen.

Svares der: — Optaget, trykker man paa den anden Knap, og i næste Øjeblik har man sine 10 Øre igen.

Den Succes, Opfindelsen har haft, skyldes for en Del Telefonselskabets meget praktiske Direktør *E. Petersen.*

Dalgas-Monumentet ved Hjørring.

Dalgas-Monumentet.

Ved Hjørring afsløredes forleden et smukt Mindesmærke for Hedesagens store Forkæmper, Oberstløjtnant *Dalgas*, udført af Billedhugger Paulsen. I et smukt, ungt Anlæg, der er blevet til paa faa Aar under Ledelse af den fortjente Plantningsmand, Konsul Jørgen H. Nielsens Pleje og Omhu, er Mindestenen rejst paa et grangrønt Bakkehæld med karakteristiske Omgivelser af Stensætninger.

Monumentet ses ovenstaaende. Et Telegram afsendtes fra Festen under meget stor Tilslutning til Dalgas' Efterladte i Aarhus.

Willadsens Hjemkomst efter sin Tur til Paris paa den danske kædeløse Cykel.

Direktør E. Petersen.

Stjærnekortet

i vort sidste Nr. bør vedføjes følgende Tidsangivelser:

21. Maj Kl. 12 (Midnat).
5. Juni „ 11 (Aften).
21. Juni „ 10 „

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 33 var

Messesærk.

Ialt indkom 3481 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie *C. Henningsen*, Skibhusgade 34, Odense. 2. Præmie *S. Christensen*, Collinsgade 7, St., Kbhvn.

Ansvarshavende: *Sven Lange.*

Josefa.

Af James Singleton.

II.

Naar jeg skal fortælle, hvorledes Josefa sér ud, kommer jeg i Forlegenhed.

Det er ikke, fordi jeg mangler Ord. Verden er fuld af Ord, og jeg har al Tid forholdt mig yderst skeptisk overfor de Personer i Romanerne, som ikke kunde „finde Ord“ for deres Tanker. Jeg tror simpelt hen, at de ingen Tanker har havt.

Saaledes forholder det sig i alt Fald med mig i dette Tilfælde — —; jeg véd simpelthen ikke, hvordan Josefa ser ud.

Selvfølgelig tror man mig ikke. Man vil mene, at naar en Mand har været gift i atten Aar, staar hvert af hans Kones Træk prentet i hans Minde.

Og jeg vil uden at blinke paastaa, at de ni og halvfems af hundrede Ægtemænd er i samme Kasus som jeg. Jeg vil paastaa, at mens man i Forelskelsens Vaar uden Kikkert i en Mils Afstand kan opdage den lille, brune Plet paa Kinden, som var saa sød at kysse, kender man sin Kones Udseende mindre og mindre, jo længere man har været gift med hende, ɔ: jo mere Forelskelsen er gaaet over til Kærlighed.

Hvis det rent undtagelsesvis maa være mig tilladt at gøre en lille Digression, saa forekommer det mig at der en Gang burde udsættes en anselig Præmie for en fyldestgørende Undersøgelse af Forholdet mellem *Forelskelse* og *Kærlighed.* Det skulde naturligvis være Staten, der gav Præmien, eftersom Spørgsmaalet er i højeste Grad af offentlig Interesse. Staten beror paa Familielivet og Familielivet beror atter paa Forelskelsens Udvikling til Kærlighed.

Vi véd alle, at Forelskelse er noget ungt og umodent, noget usikkert, ikke aldeles ufarligt, ingenlunde altid afgørende noget. Mens derimod Kærlighed er en meget dyb, højtidelig, gudindviet og evig Følelse.

Vi véd, at den Elsker, der ikke styrter sig i Havet for at redde sin elskedes Hund fra at drukne, er ingen Elsker, og om hun ikke jubler over Moppen, der blev frelst med Fare for hendes Elskers Liv, da véd hun ikke hvad Elskov er.

Vi véd ogsaa, at om en Ægtemand gjorde saadanne Hundekunster, vilde han være latterlig, om ikke noget værre, mens den Mand, hvis Kone stopper hans Piber og bringer ham hans Morgensko og opfordrer ham til at gaa i Klubben, anses for lykkelig gift.

Mens der derfor ikke er noget mærkeligt i, at Konen længes tilbage mod de forelskede Dage, forekommer det mig meget underligt, at Manden gør det. Og han gør det undertiden. Han gør det undertiden i den Grad, at han forelsker sig paa ny, og atter gaar i Vandet, med samme Fyrighed, om han end ikke tager sig saa godt ud i Tilskuernes Øjne.

Dette tyder, synes mig, paa, at der alligevel er mere Gehalt i Forelskelsen, end man almindelig antager. Jeg kunde end ogsaa tænke mig hasarderede Filosofer, som vilde hævde at Forelskelsen var det egentlige, værdifrembringende og Kærligheden det tynde Øl, som kom bag efter — — kort sagt, at Moppen al Tid burde springes ud efter.

Imidlertid er jeg ikke den Mand, der giver sig ud for at kunne løse saa stort et Spørgsmaal. Jeg henstiller bare og iler med at optage Traaden i min Skildring.

Jeg erindrer meget tydelig, hvorledes Josefa saa ud, da første Gang den Tanke faldt mig ind at gøre hende til Fru Singleton. Hun var uden Sammenligning den smukkeste af alle de forhaandenværende unge Damer, ja, den smukkeste Dame, jeg nogensinde havde sét — alene med Undtagelse af én, som to Maaneder tidligere havde givet mig en Kurv.

Hendes Øjne var Stjerner, der i de Dage lyste mig paa mange vilde Veje. I Duften af hendes Haar drak jeg mig mangen god Rus, jeg kunde næppe løsrive mit Blik fra hendes fine Fingre, jeg var fuldkommen tummelumsk over hendes sylfidelette Gang, og hvert Ord, der udgik af hendes henrivende Mund var mig mere værd end Alverdens Vismænds Tale.

Nu . . .

Nu befinder jeg mig egentlig talt bedst, naar Josefa tier stille.

Naar jeg sér paa hende — hun sidder netop lige over for mig og stopper mine Sokker; hun stopper dem snavs og maatte hellere lade Pigen

gøre det — kan jeg ikke finde nogen Lighed med den ovenfor beskrevne Dame.

Josefa er meget statelig — Gudbevares. Man siger endogsaa, at hun er en køn Kone. Imidlertid er der flere andre Koner, jeg finder kønnere, og det kommer ikke, som hun en Gang spydig bemærkede, alene af, at de ikke er mine.

Josefa er for tyk. Det er Sagen. Jeg har ingen Ret til at bebrejde hende det, og jeg gør det heller ikke. Men jeg kan ikke lukke Øjnene derfor, og det behøver jeg heller ikke, eftersom min Forelskelse for længe siden er gaaet over til Kærlighed.

Der er ogsaa et Træk ved hendes Mund . . . det er ikke bittert, heller ikke haardt, ikke en Gang strengt. *Bestemt* vilde jeg nærmest kalde det. Det minder noget om en lukket Dør, eller om et Punktum, eller om en Regning (ukvitteret). Jeg tror det stammer fra hendes Masen med Børnene; ellers véd jeg ikke, hvor det kommer fra.

Hendes Øjne er meget roligere end den ovenfor nævnte Dames, hvilket jo naturlig kommer af, at hun er falden i lykkelig Ro. De kan meget vel tindre endnu, men saa finder jeg dem ikke saa kønne — maaske fordi de da sædvanlig har opdaget noget grimt hos mig.

Om hendes Haar, der tidligere krusede sig let og rigt om hendes Pande, finder jeg ingen Anledning til at udbrede mig; man skal heller ikke gaa alt for nøje i Detailler. Med Hensyn til hendes Tænder har jeg imidlertid kun en Fremgang at melde: i gamle Dage *lignede* de Elfenben — nu *er* de det.

I det hele vilde det gøre mig meget ondt, om man fik ud af min Skildring, at Josefa er gaaet tilbage. Det er ingenlunde Tilfældet. Hun er blevet en anden, end hun var før, men ikke nogen ringere.

Hvilket jeg trøster mig til yderligere at vise, naar jeg i det følgende omtaler hende som Hustru og Moder.

Fra Fiskebankerne ved Kabelvaag.

Nordlandsbilleder.

Fra Livet under de store Fiskerier.

Af A. Helland.

II.

Vi følger Tobias og kaster et flygtigt Blik paa Ordningen i Boden, som han forresten deler med sin Kjending Nils Nilsens Baadlag. Det sædvanlige Møblement bestaar for hvert Lag af en Træbænk, en Sengebrisk, fast til Væggen i hele dens Længde, med Liggeplads for 6 Mand, — man ligger Fødder mod Fødder tre og tre — og et Bord anbragt over Sengestedets Fodende. Paa Grund af Bordets Plads tilbringes Opholdet indendørs saavel under Maaltiderne som ellers væsentligst i Sengen. — Men Tobias synes bedre om denne fra gammelt tilvante Indretning af Boden uden Loft, end om enkelte mere moderne med et Loft, hvor Mandskaberne kan ligge. Det er kvalmt at sove saa højt oppe under Taget, og saa er det nu saa som saa med den Klatring i Stigen derop, mener han. Tobias er ingen Akrobat paa Landjorden. Et Par Dage er medgaaet til Udpakning. „Skårungen" har imidlertid i Form af et Par Snebolde vekslet Visitkort og stiftet Bekjendtskab med enkelte af sine Ligemænd. Desuden har han forsøgt at gøre sig Ven med Værets Udgangsvædre ɔ: Faar, som gaar ude hele Vinteren og lige som fordums de jyske — ja, undskyld Sammenligningen — Biskopper ernære sig redeligen af Rov.

Saa er man gaaet tilkøjs Aftenen før den første Tur ud til Trækning. Skårungen faar en Formaningstale af Tobias, fordi han forsøger at bringe Urede i sine Antipoders Ben, og mindes

om den tidlige Morgentime, til hvilken han skal have Kaffen færdig. Skårungen er nemlig Kok. Selvfølgelig vaagner Skårungen ikke til den tidlige Time. Men Tobias selv er oppe ved Daggry, og da han finder Himlen stjerneklar og ser Lys i Boderne rundt om, varer det ikke længe, før baade Skårungen og det øvrige Mandskab er paa Benene. Et hastigt Toilette gøres, mens Kaffekedlen koger paa Komfuret. Vaskning behøver man ikke at umage sig med. Den vil Sødrevet besørge til Overflod i Dagens Løb — saa har man jo heller ikke nogen „Mina“ og „Thinka“ at holde sig pæn for ellers herude. I en Fart nyder man saa en sort Kop Kaffe til en Rugtvebak. Magen stikkes i Lommen uden Snøl paa til „Udrorsmad“. Og saa bærer det skyndsomst til Baads.

Havnen frembyder allerede Billedet af en lille Krig. Der sjoves med Kættinger, larmes med Aarer, hugges med Baadshager til højre og til venstre i den tætte Trængsel af Baade . . . det gælder om at komme først ud.

Men ude i Lejet stoppes alle op af Politiopsynet; thi Flaget er endnu ikke hejst. For Ordenens Skyld tillades det nemlig ikke nogen at ro ud før paa et bestemt Klokkeslet om Morgenen, hvilket angives ved Flag paa et dertil bestemt Sted. — Endelig — der gik Flaget tiltops paa Højen! Billedet „Udroning“ fremstiller Situationen, som den i dette Øjeblik er i Lejet. Det gælder nu om saa hurtigt som Sejl og Aarer kan bære, at komme ud til Fangstredskaberne. Thi da disse slaar kryds og tvært over og om hinanden, vil den først ankomne have Fordelen paa sin Side. I denne Anspændelse kan det bære milelangt fra Land, førend man naar ud til Fiskebankerne. Paa vore Billeder fra de forskellige „Fiskebanker“ vil man se, hvor broget Livet da kan arte sig derude paa Havet — undertiden i det dejligste Magsvejr, undertiden i Storm og Uvejr. Man finder store og smaa Baade om hverandre, alt efter det Fangstredskab, de bruger: Snøre, Line eller Garn.

De Scener, man da kan blive Vidne til mellem de mange Hundrede Fiskere herude, er ikke altid af fredelig Natur. Redskaberne kan være viklet saaledes sammen, at der maa grasseres med Skæring og Sliting for at komme hinanden klar; enhver vil det mest mulige spare sine egne Redskaber for Molest og lade det gaa ud over den fremmedes. Saa kan En se sin Line eller sit Garn gaa over i en anden Baad, vitterlig med Fisk paa eller i, da Redskabet kom ind i Baaden, men naar det kommer derfra igen, er det blottet for Fisk. Alt sligt er jo egnet til at fremkalde Skærmydsler. Tobias, forstaar sig, han som en „real“ Mand, vil ikke have nogen fremmed Fisk paa sin Samvittighed; derfor hugger han den Torsk, han har maattet løsne paa fremmed Line for at komme den fri, paa Angelen igen, naar Redskabet gaar til sine Ejere. „Framromsmanden“, den *hellige* Jonas, billiger denne Ærlighed med Munden, men i sit Hjærte ærgrer han sig gærne over, at Tobias slig lader Fisken fare ud af Baaden. Han glæder sig derfor, naar „Bakromsmanden“ kan greje med Linflokken; thi Martin kan nok det Uheld hænde, at han en Gang imellem lader en fremmed Fisk glide ned i Baaden ved sine Fødder. Jonas ser det med et halvt Øje, fryder sig og vender begge Øjne bort for at det kan være gaaet ham uset forbi. Det gælder at have Samvittigheden fri. Nogen større Ulovligheder kan det forresten være farligt at indlade sig paa; thi enhver Baad har sit Nummer, og Politi færdes der ogsaa ude paa Søen blandt Fiskerne og holder et aarvaagent Opsyn.

. . . En gunstig, søvejrsgod Dag kan den Flaade, der fulgte ud Lejen, om Aften staa mod Land, fuldlastet med Fisk. Da er der Tilfredshed over de vejrbidte Ansigter bort over Baadenes lange, lange Rækker. Mens en føjelig Vind bærer mod Havnen, finder de af Sved og Sødrev dryppende Gutter frem af Lommen sin Tvebak, som nydes, krydret af glad og let Passiar om dem derhjemme, som deres Arbejde og Held skal komme tilgode.

Men desværre kan vi ikke notere blot saadanne glædelige Dage. Der kommer ogsaa Søvejrsdage,

Udroning.

Fra Fiskebankerne ved Svolvær.

ningen begynder, men Søen er høj og Stormen tung, saa Flokken og Avlen kun bliver alt større og umedgørligere. Saa staa pludselig Snehvirvlerne højt paa Lofotfjeldene, og om lidt raser en orkanagtig Storm over Havet. Det gælder om hurtigst muligt at hugge sig fra Redskaberne — Tusinder Kroners Tab. Og saa bjerge Livet til Lands. Det mørkner mod Aften. En tyk Snekage lægger sig over Søen. Man kan ikke se en Baadslængde for sig.

Det bliver en Sejlads for Livet, hvis Rædsel og Gru ingen kan ane, som ikke selv

som bringer Skuffelser og Tab paa mange Maader.

. . . Det er en Morgen ogsaa i Graabelysningen. Tobias er allerede oppe. Men Vejret ser truende ud, saa han synes ikke det er raadeligt at tænke paa Udroning i Dag. Han, som saa mange andre, slængre da op paa Udsigtshøjen — vi viser dem paa Billedet „Udkig“ — og ser ud i Vejret. Der er ikke Tvivl om, at det vil ryge op til Storm i Dag, mener Tobias. Men fra et af Sundene er en Del begyndte at sejle ud — Situationen er foreviget paa vort Billede „En Udsejling“ — og den, som da ikke vil udsætte sig for at miste sine Redskaber maa følge med. Saaledes bliver Tobias og andre med ham nødt til mod sin Vilje at tage ud i Dag. Ude paa Fiskebanken finder Tobias sine Redskaber drevet sammen med Hundreder andres. Træk-

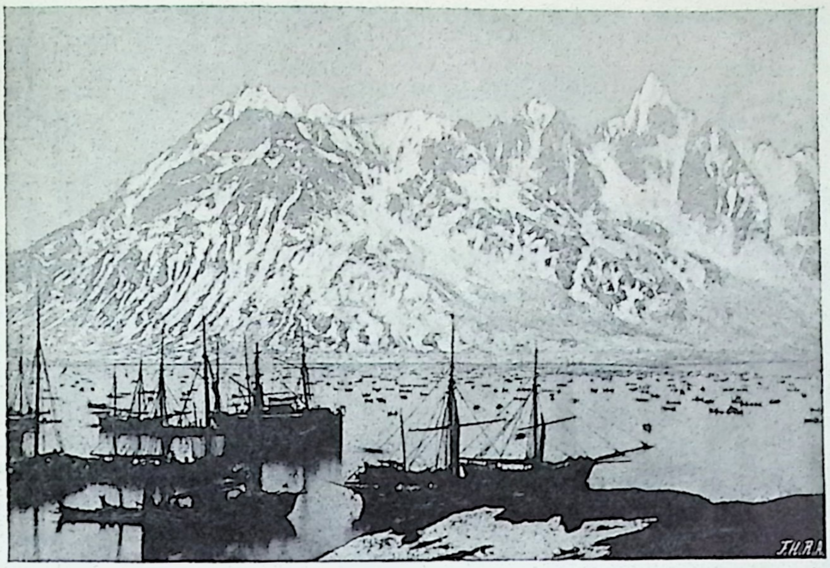
Paa Udkig.

En Godvejrsdag.

har oplevet den . . . Over Høvedsmandens Kommandoord, over Nødraabene fra en paasejlet synkefærdig eller hvælvet Baad, over „Skårungens“ Angstskrig, fordi man maa sejle forbi Baaden, som kæntrer ved Siden af, høres kun Stormens hylende, rædsomme Vælde.

Da er de mørke Vætters Tid kommen . . . de mørke Vætter, som lurer paa de nøgne Havskær. Og mens Nattens uigennemtrængelige Mørke svøber sig om Havets Rædselsscener, bliver saa mangen ærlig og dygtig Fisker deres Bytte, før det atter gryer af Dag.

Fra Fiskeriet i Østnæsfjorden. Købefartøjer i Forgrunden.

... Tobias's Tid er endnu ikke inde. Hans Aarvaagenhed og Dygtighed har ogsaa denne Gang reddet ham. Ved Midnatstid har han endelig bjerget sig og Mandskab op til Havnen. Med Gru oppebie de her Morgendagen, da de mange og frygtelige Ulykker skal spørges.

Salon-Svindleren.*)

Moderne Pariserroman af Georges Ohnet.

Fortsat.

Hertuginden kom i det samme, denne Gang i Følge med en ældre Mand, der lignede en afskediget Officer. Hans Ansigt var pergamentgult, hans Øjne udslukte under de sorte Bryn, hans graa Haar stridt og hans Overskæg soigneret vikset. Hun gik hen til Jean og sagde:

„Du maa endelig komme med hen til Storfyrsterne, kære Barn. Devienne har straks, da han hørte, Du var her, talt til dem om Dig, og de ville gærne se Dig, før Du tager bort."

„Fanden ta' Devienne!" brummede Hiénard. „Kan han ikke nøjes med at dyrke den russiske Alliance alene, uden at han absolut skal have andre trukket ind i den?"

„Tja, Mama, naar det endelig skal være", vedblev han højt, — „et fyrsteligt Ønske er jo en Ordre."

„Undertiden kan det ogsaa vises i Form af en Orden i Brillanter", kom det med tilbagetrængt Latter fra den ældre Herre.

Hiénard saa op paa den, der forsøgte at sige saa tarvelige Vittigheder, og mødtes af hans smilende Hilsen.

„Grev de Saint-Vincent", forestillede Hertuginden, „en af vore mest godgørende Støtter ..."

„Det glæder mig meget at stifte Bekendtskab med en saa højtbegavet Mand", sagde den ældre Herre, hvis Ansigt forekom Hiénard at være en lysende Type paa det „gode" Selskabs Stupiditet. Og inden Jean kunde afværge det, havde han vinket ad Prédalgonde, der straks kom hen:

„Maa jeg have Lov til at dele Æren med min Nevø Marki de Prédalgonde? ... Roger, det er Hertug de Dierstein ..."

Ingen kunde vise større Varme og mere indtagende Væsen end den nydelige Prédalgonde, da han rakte Hiénard Haanden. Dog kunde man paa hans Bevægelser og Ansigt mærke en vis genert Stivhed og fjendtlig Kølighed. Endog Huden paa hans Haand forekom Hiénard tør og ubehagelig. Antipatien kom trods den enes paatagne Elskværdighed og den andens Ligegyldighed straks tydelig frem ved dette første Møde mellem de to unge Mennesker. Prédalgonde tænkte: Den Mand bliver mig en uforsonlig Fjende! Hiénard tænkte: Den unge Fyr er mig ubeskrivelig modbydelig! De bukkede og skiltes straks.

Hiénard lagde ikke Mærke til sin Moders lykkelige Blik, den Gang han vekslede et hastigt Haandtryk med Prédalgonde. Han var ganske optaget af at iagttage dem, som han stod Ansigt til Ansigt med, og hvis tvungne Smil og paatagne Hjertelighed han studerede. Han saa heller ikke det onde Øjekast, Grev de Saint-Vincent sendte ham, og som ganske betog ham Præget af Verdensmanden, der er sløvet af store Middage og tomme Selskaber. Hiénard vendte sig om mod Hertuginden:

„Mama, jeg er ganske til Deres Tjeneste. Vil Du vise mig hen til Storfyrsterne?"

Og uden at kunne faa en banal Høflighed til de to Herrer — den gamle og den unge — over sine Læber, gik han bort gennem Mennesketrængselen. Grev de Saint-Vincent stirrede efter ham, som han gik dér med Hertuginden. Saa trak han sin Nevø med sig hen i en afsides Krog og sagde:

„Han er ikke meget meddelsom og selskabelig, den gode Billedhugger".

„Han er maaske advaret imod mig", svarede Prédalgonde.

„Af hvem?"

„Han stod og snakkede med Baronesse de Sauvelys, da jeg kom herind".

„Hun er noget irriterende, den unge Enke — hun kunde let ved Lejlighed komme os paa tværs. Vi maa gøre noget for at holde hende i Tømme".

„Det er besørget. Hun elsker mig".

„Ja, men netop derfor kan hun blive farlig. Vær i alt Fald yderst reserveret overfor Mosjø Hiénard og spil den tilknappede".

„Ja, De skal ikke være bange, Gevinsten er nok det værd".

De blev afbrudt i deres Samtale ved at høre de første Takter af den russiske Hymne spillet af Zigøjnere, i Anledning af Storfyrsternes Bortkørsel. Der blev en øredøvende Summen oppe paa Galleriet, og Folk styrtede nysgjerrige til Vinduerne ude paa Trappegangene for at faa et sidste Glimt af de bortdragende Kosakkers røde Uniformskappe. Deres sorte Huer viste sig pludselig i den store Forhal, og bag efter fulgte de fyrstelige Kæmper med deres tunge Skridt. Saa holdt Orkestret inde, de nysgjerrige spredtes rundt om i Haverne, og Butikerne tømtes. Paa et Kvarter blev Hertugindens Stuer ligesaa tomme som en Tilskuerplads efter en Forestilling, og rundt om paa Gulvene laa nu kun krøllet Papir, Sejlgarnsstumper, afrevne Etiketter, visnede Buketter — triste og fortrampede Rester fra den livlige og glimrende Fest.

Klokken var bleven 7. Da Hertuginden havde taget Afsked med de assisterende Damer, kom hun tilbage til sin Søn, der gik oppe paa Galleriet og filosoferede over den mærkelige Modsætning mellem alle disse

*) Paabegyndt den 2. April (4. Aarg. Nr. 27).

opstyltede skabagtige og følelsesløse Mennesker og det Kærlighedsværk, som de havde støttet i deres tankeløse Festrus. Naar det gode saaledes kunde fremgaa af noget slet, naar Koketteri, Intrigeren og Forfængelighed saaledes kunde hjælpe mod Nød og Fortvivlelse, maatte i hvert Fald ikke alt paa denne Jord være uhjælpeligt galt. Og var de, der som han selv uden Forbehold anklagede det Samfund, hvis moralske Brøst de kendte saa godt, ikke altfor strænge, naar de miskendte det gode, der blev gjort?

„Vi har haft en smuk Indtægt“, sagde Hertuginden. — „42,000 Franks!“

„Der er da nok til de forældreløses Underhold i et helt Aar. Det kan man kalde vel anbragte Buketter, Smil og Prellerier“.

„Jo, ikke sandt? Men hør, Jean, vil Du ikke køre en lille Tur med mig, mens Tjenerne ordner det hele her?“

„Jo, hvis De synes, Mama“.

„Vognen venter“.

De gik ned, og Jean steg med Hertuginden op i et af de flotte Køretøjer, som han med en vis Bitterhed havde beskrevet for Frégose. De kørte ad Strandpromenaden i Retning af Tourgeville. Aftenen faldt paa, og i en Sky af Støv, der glimtede i den nedgaaende Sol, rullede Vognen hen ad Vejen. Over de langsomt rullende blaa Bølger gik Solen ned, luerød, og Sejlene paa de smaa Fiskerbaade, der krydsede ude i Søen med deres Vaad paa Slæb, tegnede sig hvide mod Horisontens Opalskær. Vogne kørte forbi, Bicykletter rullede af Sted under skinger Klokkeringning, og der var en Hilsen og smilende Nikken mellem Hertuginden, som glad sad i sin Landauer hos sin Søn, og de smukke Damer, der spaserede paa Vejen, og de slanke, rødmussede Bicyklister, der rapt bevægede Benene og foer forbi saa snare som Lyn. En behagelig Kølighed var fulgt efter Dagens brændende Hede og Søbrisen strøg friskende og oplivende ind over Vejen.

„Hvor her er dejligt“, sagde Hertuginden og lagde sin behandskede Haand kærligt paa sin Søns Arm, „og hvor det er smukt af Dig, at Du kom! Du sagde, at Du havde noget at bede mig om. Hvad er det? Jeg er saa nysgerrig efter at høre, hvad Du ønsker“.

„Ja, Mama, det er dette. Jeg har en Ven, der skal bruge 150,000 Franks til at blive gift, og jeg vil gerne have, at han skal faa dem af mig. Men jeg har jo ingen Penge og derfor kommer jeg til Dig for at laane dem . . .“

Hertuginden gav sig til at le.

„Er Du nu begyndt paa at give Brudeudstyr og Medgift? Bliver Du da aldrig fornuftig? Det er igen din usalige Filantropi, der rider Dig! Nej, Du maa ikke blive vred! Jeg vil slet ikke drøfte dine Motiver. Du har Ret til at handle, som Du vil. De Penge, Du beder om, er dine egne, og mange flere, om Du vil, og Du har Ret og Raadighed over dem. Jeg har aldrig betragtet mig som andet end deres Forvalter. Du har altsaa Brug for 150,000 Franks — dem skal Du faa i Aften“.

„Tak, Mama. Saa bliver den ejegode Frégose glad“.

„Hedder din Ven Frégose? Hvad er han?“

„Billedhugger; han er meget talentfuld. Hvis De har Brug for en smuk Bordopsats eller Vase i kunstnerisk Ciselering, kan De henvende Dem til ham, og De faar et Mesterværk“.

„Vil Du have, at jeg skal skaffe ham Bestillingen paa Præmiebægret til næste Aars Kapsejlads?“

„Ja, Tak. Det er en udmærket Ide. Han er fattig, Mama. Han har ingen Familje og kender ingen. Interesser Dem for ham; han fortjener det, og det vil De faa Fornøjelse af“.

Hertuginden saa paa sin Søn og sagde hovedrystende:

„Hvor Du er begejstret for den Fyr! Hvor Du dog holder af dem, der holder af Dig! . . .“

Hun tav et Øjeblik; saa vedblev hun:

„Men vil Du ikke selv modtage Bestillinger? Oppenheimer sagde mig endnu forleden Dag, at Du havde sagt nej til at lave ham to Statuer til hans Dagligstue. Han havde gerne betalt, hvad Du havde forlangt. Naar Du er Billedhugger, hvorfor vil Du saa ikke udnytte dit Talent, der er saa betydeligt?“

Jean rynkede Brynene, men blev ikke vred. Han svarede roligt:

„Det er mig nu en Gang imod. De vil forstaa mig, naar De hører. Tænk Dem en smuk Kvinde, hvem Oppenheimer bad om hendes Gunst og bød selv mange, mange Penge. Tror De ikke, at han vilde ækle hende? Den Virkning gør Bestillinger paa mig. Den smukke Kvinde tager sig en Hjerteven, og jeg arbejder kun paa det, som jeg synes om. Det er Fantasien, det gælder om!“

„Du ved jo, at Devienne forsikrer enhver, der gider høre det, at Du er en af Nutidens største Kunstnere“.

„Devienne er en Dompap“, svarede Hiénard tørt. „De største Kunstnere er dem, der sælger mest og dyrest. Jeg sælger ikke Spor“.

Hertuginden tav lidt, saa fra Siden paa sin Søn og bemærkede saa spydigt:

„Hvis jeg nu bad Dig om at lave en Buste af mig . . .?“

Hiénard blev alvorlig, hans Blik flakkede et Øjeblik ud i Luften, saa svarede han langsomt:

„Det vilde jeg gøre, Mama, men kun paa den Betingelse, at den fik Lov at blive hos mig“.

„Hvad for noget, vilde Du ikke give mig den?“

Billedhuggeren blev ildrød.

„Nej, Mama jeg vilde stille den i mit Værelse lige overfor Fa'rs Portræt, ved Siden af Marskalkens. I mit ensomme, arbejdsrige Livs stille Stunder vilde den bringe mig en Ømhedens og Blidhedens Solstraale, den vilde minde mig om min Barndom. Den vilde tælle med iblandt Erindringerne om dem, jeg har elsket og agter. Kun dér vilde dens Plads være, ikke i Deres Stue, udsat for fjendske eller ligegyldige Blikke“.

„Hvor Du er besynderlig! Du har ikke samme Syn som alle andre“.

„Det smigrer jeg mig ogsaa med“.

„Det er meget farligt, Du, at skille sig ud. Alle isolerede Mennesker er ulykkelige. De har ikke den Styrke, Tryghed eller Tilfredsstillelse, som man har i Samfund med andre. Man har sin Næste nødig, man maa tage Hensyn til ham, for at han skal gøre Gengæld. Man har ikke godt af at spærre sig inde i et Taarn og leve der med Oprørstanker. Ensomheden er en slet Raadgiver. Den fører til Pessimisme, og Pessimisme er kun Goldhed“.

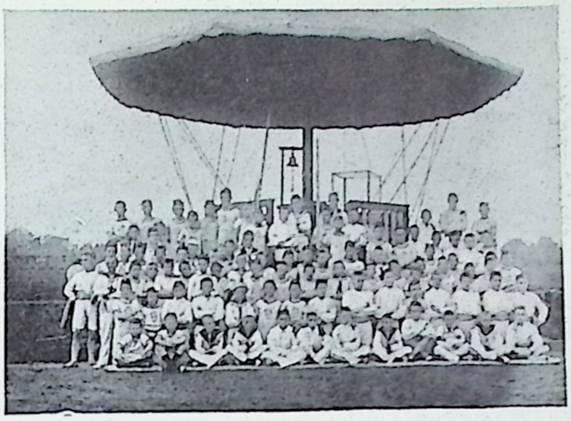
„Jeg er ikke Pessimist, Mama“, sagde Hiénard stille. „Jeg tror paa det gode, jeg tror paa Venskabet, og jeg tror paa Taknemmelighed. Men jeg søger ikke det gode, hvor det ikke kan findes. Jeg beder ikke enhver som helst ligegyldig og egoistisk Person om at holde af mig. Jeg tror ikke, at jeg har faaet Ret over Folks Hjærte, fordi jeg har givet en Middag for dem. Jeg hader Folks Letfærdighed og Slapsvanseri. Jeg er paa min Post over for deres Bagvaskelser og Løgne, og deres Stupiditet ækler mig, saa at jeg gerne kan faa ondt af det. Jeg finder, at jeg har alt at tabe og intet at vinde ved at omgaas dem. Ja, derfor lukker jeg mig inde i et Taarn, som De siger. Men der er en Dør i mit Taarn og Vinduer, man kan gaa ind og ud hos mig. Det bedste Bevis er da, at jeg nu er her i Deauville og sidder her i Vognen hos Dem med Udsigt til Havet og den skønneste Solnedgang, man kan tænke sig. Se paa den Solnedgang, Mama; Den fortjener at beundres, for den skuffer ikke — den er ikke kunstig, men saa ægte, saa ægte!“

(Fortsættes.)

Det første danske Idrætsstævne af Skoledisciple.

Af E. Aabye.

Man kan nu om Dage næsten fristes til at blive misundelig paa Skolebørnene; siden Doktor *Hertel* og andre Læger er begyndt at tage sig af dem, er de fra at føre en temmelig upaaagtet Tilværelse naaede frem til at blive det moderne Samfunds Kælebørn. For en Snes Aar siden var der ingen, der tænkte paa, om Klasseværelserne var luftige nok, og om Børnene fik tilstrækkelig Gymnastik og Frilufts-Motion: man blev puttet ind i en Klasse, hvor Støvet i Reglen laa tommetykt paa Gulve og Vægge, og i Gymnastiksalen, hvis Madrasser kun en yderst sjælden Gang blev bankede ud, indaandede man, naar man hørte til de faa, der virkelig anstrængte sig, Støvet i endnu større Mængder, saa at den Gavn man fik af Gymnastiktimerne i Virkeligheden var af en meget tvivlsom Art. Men nu er det heldigvis anderledes. Naar der nu bliver bygget ny Skoler, bliver der taget alle mulige Hensyn til at gøre Lokalerne saa rummelige og luftige som muligt, Gymnastiksalens støvfyldte Madrasser afløses de fleste Steder af Kokosmaatter, ikke at tale om, at Salene nu til Dags foruden de gamle Apparater indeholder en Mængde ny, hvis Eksistens end ikke anedes af vore gamle Gymnastiklærere.

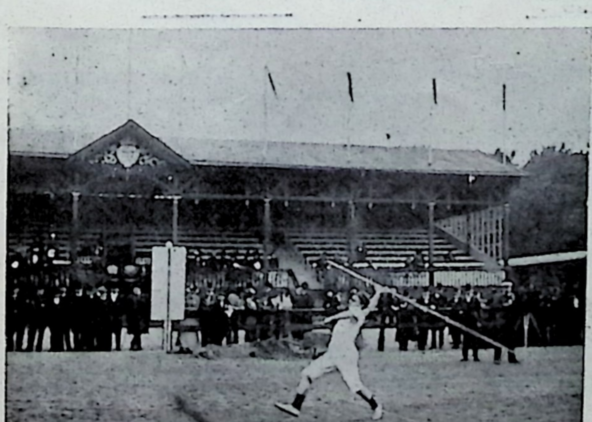
Deltagerne.

For yderligere at skaffe Skoleungdommen bedre hygiejniske Vilkaar udsendtes for 2 Aar siden til samtlige Landets Skoler fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet et Cirkulære, i hvilket det anbefaledes i de Aarstider, hvor Vejret tillod det, at lade Eleverne beskæftiges med Idrætsøvelser i fri Luft i de Timer, der var henlagte til Gymnastikundervisningen.

Hermed var Idrætsøvelsernes Ligeberettigelse med de rent gymnastiske Øvelser og med de andre Lærefag slaaet fast. Nu skal Drengene ikke mere sidde og læse om, hvor dygtig den udholdende, guddommelige Odysseus var til at kaste med Diskos, uden at de havde nogen Anelse om, hvordan en Diskos ser ud; nu øver de sig selv i Diskoskastning, og naar de læser om Ditmarskernes Færdighed i at bruge Springstokke, saa ved de ogsaa, hvordan det gaar til, fordi de selv lærer at springe med Stang baade i Højden og i Længden.

Maaske er det ikke kommet saa vidt endnu alle Steder, men det kommer sikkert snart. Der er mange Steder baade hos Lærere og Elever den bedste Vilje til at naa frem, og naar de første Begynderaars Vanskeligheder er overstaaede, saa har vi en Skoleungdom, der i legemlige Færdigheder kan maale sig med de engelske og amerikanske Drenge.

Det var derfor en Mærkedag i Onsdags den 28 ds., da det første danske Idrætsstævne af Skoledisciple aabnedes paa Traverbanen. Den Mand, der har Æren af at have sat det i Gang, er Løjtnant *Holger Nielsen*, Inspektør og Lærer i Gymnastik og Tegning ved Ordrup Latin- og

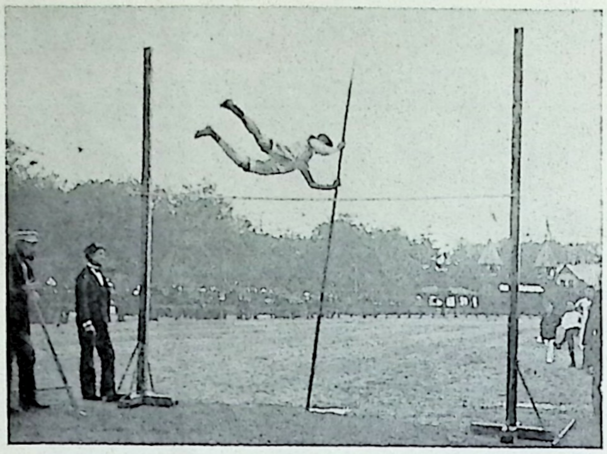
Spydkastning. Momentet ligesom Kastet skal gøres.

Spydkastning. Momentet ligesom Kastet er gjort.

Realskole. Af andre Skoler deltog Lyceum, Metropolitanskolen, Efterslægten og Borgerdydskolen paa Østerbro, samt Frederiksborg og Randers lærde Skoler.

Det var en Fornøjelse at se de 120 á 130 Drenge i alle Aldre tumle sig i Løb og Spring; se dem kaste med Spyd, Diskos og Kricketbold, se den Energi, der prægede deres Ansigter, naar de i et Forspringsløb skulde indhente dem, der var foran, og den barnlige Alvor, hvormed de udførte deres forskellige gymnastiske Øvelser.

Stangspring.

Vel begyndt er halv fuldendt! Naar der nu i Fremtiden aarligt bliver afholdt Idrætsstævner for Disciplene fra Landets lærde Skoler, saa vil Deltagernes Antal forhaabentlig vokse fra Aar til Aar; saa er den blegnæsede, blaserede Skoledrengs Saga forbi, og de unge Mænd, som Skolen sender ud i Livet, vil være Skolen taknemlige, ikke alene for de Kundskaber, de fik, men ogsaa fordi Skolen ved et mangesidigt Idrætsliv lod dem beholde Ungdommens friske Farver og dens lyse Syn paa Livet.

Komiteen for den første internationale Gymnastik- og Idrætsfest i København.

Vi bringer Portrætter af samtlige de Mænd, der har siddet i Komiteen for den store internationale Idrætsfest, som i denne Uge er bleven afholdt i København. I vort førstkommende Nummer bringer vi en Del Illustrationer, dels tagne efter Fotografier dels efter Originaltegninger, der gengiver de interessanteste Scener fra dette betydningsfulde Sportsstevne.

Generalmajor Koefoed,
Festens Præsident.

Fra alle Sider er Sportsfesten bleven imødeset med de største Forventninger; det er jo første Gang, at et sligt Stævne har lokket saa stort et Antal Deltagere til, og alle — baade de Deltagende og Tilskuerne — har Fornemmelsen af, at der ved denne Lejlighed — i Modsætning til saa mange andre Kampe af lignende — kun præsteres *den rene Sport.*

Kommandør Hansen,
Dansk Idræts Forbund.
Komiteens Formand.

Havnebygmester Møller,
Kjøbenhavns Gymnastikforening.
Komiteens Viceformand.

Fabrikant Dahlmau,
Kjøbenhavns Fægteklub.

KOMITEEN FOR DEN FØRSTE INTERNATIONALE GYMNASTIK- OG IDRÆTSFEST I KØBENHAVN.

Bankdirektør Forchhammer,
Dansk Boldspil-Union.

Fabrikejer Friis,
Københavns Boldklub.

Bogholder Hessel.
Handelsstandens Gymnastikforen.

Amtsfuldmægtig Jensen,
Nykjøbing Roklubs Gymnastikforening.

Postekspedient Mazanti,
Jydsk Bold-Union.

Kaptajn Springborg,
Jydsk Gymnastik Forbund.

Grosserer Melchior,
Komiteens Kasserer.

Læge Forchhammer,
Dansk Idræts Forbund.

Postmester Friis,
Jydsk Gymnastik Forbund.

Bogbinder From jun.,
Odense Gymnastikforening.

Kaptajn Holbek,
Chef for Hærens Elevskole.

Kaptajn Kalkau,
Chef for Gymnastikskolen.

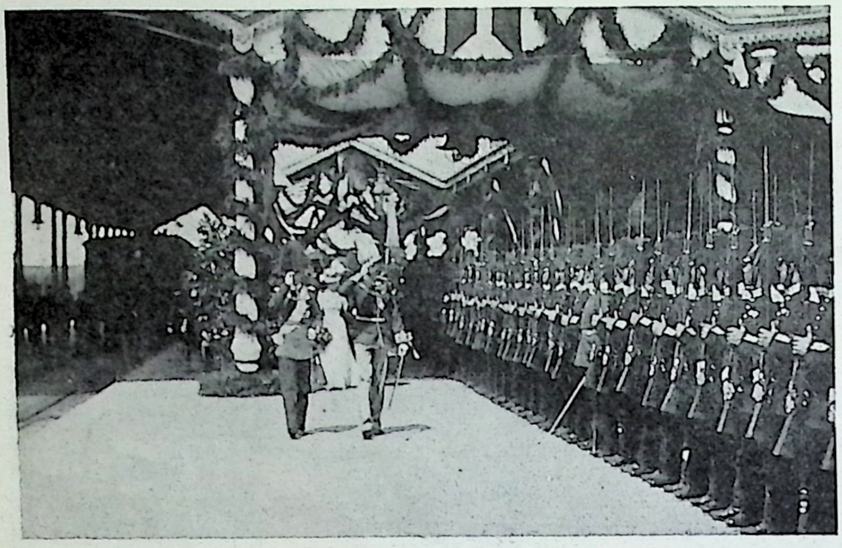

Inspektør Schmidt,
Dansk Idræts Forbund.

Undernotar Brandt,
Akademisk Skytteforening.
Komiteens Sekretær.

Prins Christian og Prinsesse Alexandrines Indtog i Schwerin og København.

Brudeparrets Ankomst til Schwerin.

Den 22. Maj steg Prins Christian og Prinsesse Alexandrine ud paa Schwerin Banegaard, modtaget af Hertug-Regenten Johann Albrecht og hans glimrende Følge. Et stramt og ypperlig holdt Grenaderregiment præsenterede Gevær, medens den danske Prins hilsende gik langs Fronten, ledsaget af den unge Storhertug; bag efter kom Prinsessen ved Hertug-Regentens Arm, — saaledes som vort Billede viser.

Man traadte derefter fra Jærnbanebygningen ud paa Torvet, hvor den gyldne Karosse ventede. En pragtfuld og snurrig Antikvitet, denne Guldkaret, et Stykke ærværdig Fortid, skabt i den Stil, som de store, franske Enevolds-Konger benyttede, og som fra Frankrig udbredte sig over alt til de evropæiske Hoffer, store og smaa. Og Mecklenburg-Schwerin, som endnu er et Enevoldsrige i miniatur, er vel nu omtrent det eneste Land, hvor Hoffet benytter sig af saadanne historiske Pragtstykker.

Man forlod nu Banegaarden, og gennem et yderst borgerligt udseende Publikum kørte al denne Glans til Slottet. Foran Karossen gik som Forløbere gyldne Lakajer og smaa, broget udklædte Pager, Sønner af Landets Adel, der i de følgende Dage skal forrette Tjeneste oppe ved Hoffesterne ganske ligesom Kammerjunkerne her.

Paa Vejen til Slottet i Schwerin.

I det store, prunkende Slot forløb nu de følgende Dages mere intime Festligheder. Vi bringe et Interiør fra Prinsesse Alexandrines Boudoir, hvor hendes Yndlingsdukker sidder pænt og artig paa deres Stol, lige som hun selv for nylig.

Efter et Par Dages Ophold i Schwerin, drog Brudeparret over den gamle By Rostock, hvor det hilstes af Borgmestertaler og skyllende Regnvejr, opad mod Nord til det fremtidige Hjem.

Og Regnvejret fulgte med. Da „Dannebrog“ Onsdag den 26. Maj lagde til paa Københavns Red, var Toldboden et bølgende Hav af glinsende Paraplyer. Borgmestertalerne slap man derimod for: Overpræsident Klein, der paa Byens Vegne bød Brudeparret velkommen, nøjedes med et kort Leveraab.

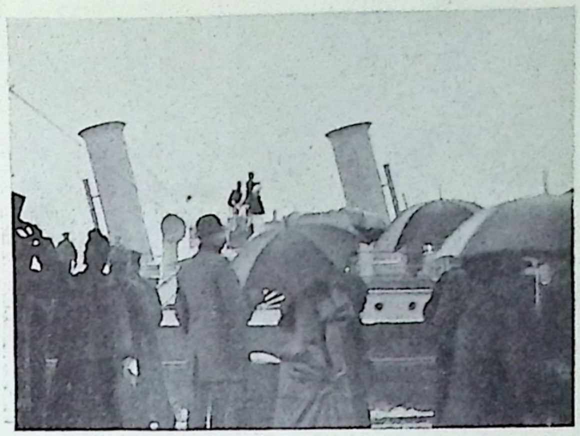
Langsomt lagde „Dannebrog“ til. Prinsesse Alexandrine, der sammen med sin Gemal havde taget Plads paa Kommandobroen, hilste glad paa Paraplyerne; selv havde hun ingen, hun lod sig tappert gennembløde.

Saa gik man i Land og tog Plads i en af vores egne Hofkarosser, der ikke er nær saa mærkelige som de Schwerinske, men til Gengæld maaske nok saa praktiske.

Og afsted gik det til Amalienborg, hvor den kongelige Familje ventede i Vinduerne. Omtrent

Prinsesse Alexandrines Boudoir i Schwerin.

Ankomsten til København.

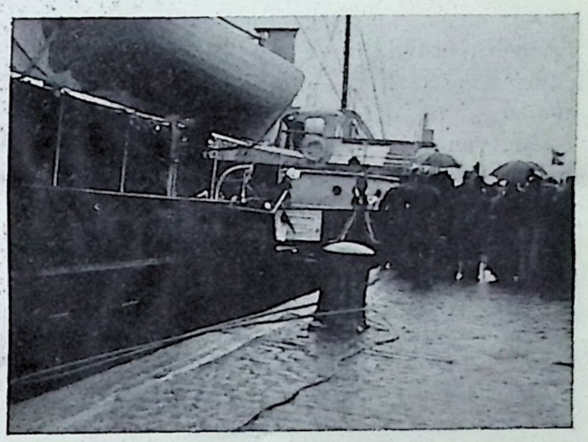
samtidig holdt Regnen op, og kort efter brød Solen virkelig frem.

Imidlertid havde København pyntet sig op som tit før, smagfuldt og kønt paa Kongens Nytorv og Strøget, ret ligegyldigt i de andre Gader, — og hen paa Eftermiddagen kørte Brudeparret nu ud fra Amalienborg gennem de forud afstukne Veje gennem Byen, langs Strandvejen, til Lyngby.

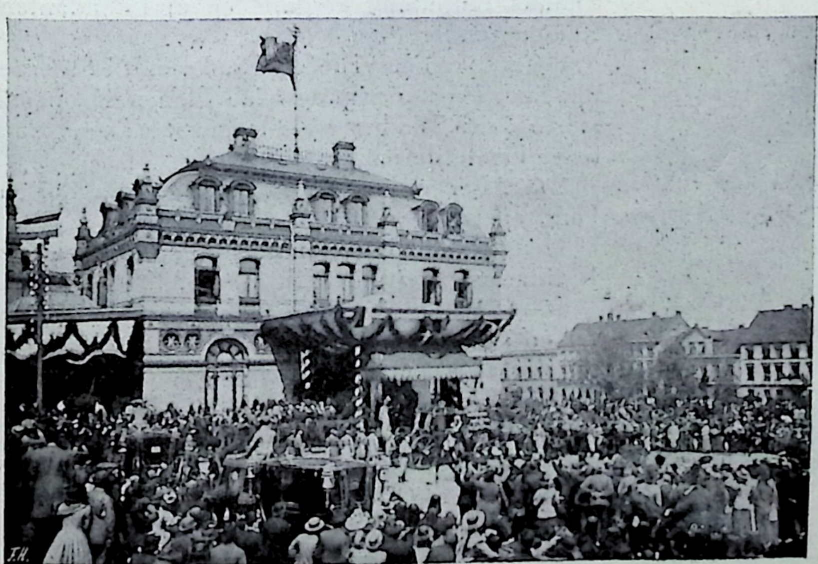
Fortovenes Publikum hilste det ærbødigt og hengivent, — men hvorfor var der kun to Heste for Vognen?

Til Lyngby ankom Parret et Par Timer efter, hilst af en voldsom Skylle, der straks drev over, og fik alt den smukke lysegrønne Bøgedekoration til at straale i forøget Friskhed. I Virkeligheden havde Lyngbyborgerne faaet et fornøjeligt Resultat ud af deres utrættelige Slid. Hovedgaden i den lille By tog sig ganske overordentlig nydelig ud, tæt beplantet med Flagstænger, som den var, helt skjult af røde og hvide Farver og det lysegrønneste Løv. Og overalt var Gadens Huse dekorerede i samme Stil, fint og hjerteligt.

Ved en stor Æresport, bygget af Gran og dekoreret med Brudeparrets Navnetræk, havde Festkomitéen samlet sig. Her standsede Vognen, en Velkomstsang blev sungen, en Velkomsttale holdtes, begge i den sædvanlige Stil.

Landstigningen.

Brudeparret forlader Banegaarden i Schwerin.

Prins Christians Tale.

„For de smukke Ord, De har talt til os, bringer jeg Dem paa Prinsessens og mine egne Vegne en dybtfølt Tak. Siden vi To holdt Bryllup, har vi hørt mange venlige Ord og har mødt megen Elskværdighed. Dette er de sidste Ord, som lyder til os, førend vi drager ind her, hvor vi skal bo og

Ved Langelinie.

Denne jævne og hjærtelige Tak vakte, som naturligt er, stor Begejstring, og man skal ikke forsværge, at Prinsen hermed har vundet Lyngbyfolkenes Sympati for bestandig.

Saa kørte Vognen op til Slottet, hvor der atter var rejst en Æresport, og paa den var der Inskription.

Der stod foran:

Drag ind med Lykke! Bo med Fred!
Tag vore gode Ønsker med!

og bag paa den:

Gid Løvspringstidens friske Krans
Maa skænke Eders Hjem sin Glans.

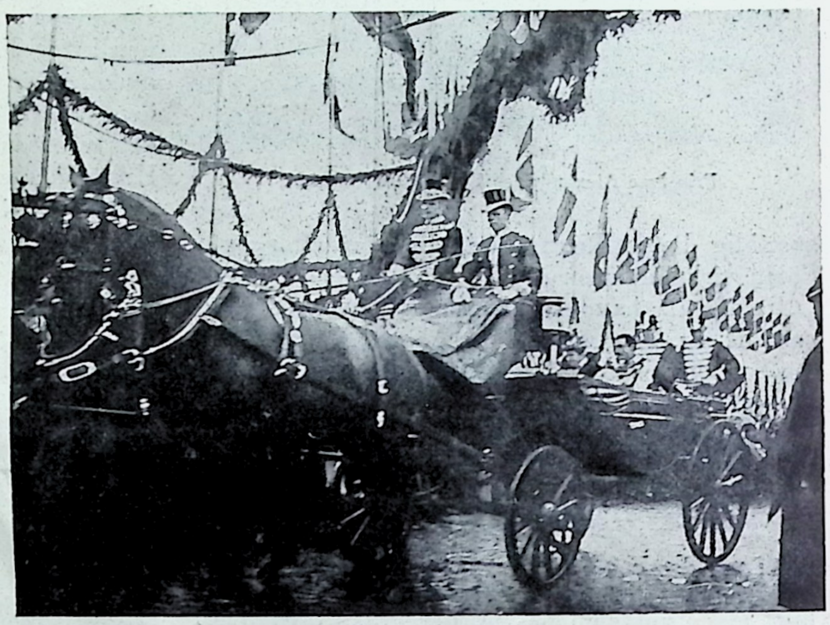
Paa Slottet, hvortil Indgangen var spærret, blev Prinseparret modtaget af Kammerherre

bygge. Og vi er glade for den Velkomst, De byder os.

Jeg har i min Barndom ofte færdedes her i Sorgenfri hos Enkedronning Caroline Amalie. Og jeg har tænkt paa det i Dag, da jeg saa de mange Skjolde med vore Navnetræk, hvor mærkeligt et Træf det er, at det passer ogsaa paa Enkedronningens Navn. Gid vort Liv her paa Sorgenfri kunde forme sig saaledes, at det blev hendes Minde værdigt. Vi ønsker intet hellere end at kunne tage Arven op efter hende, hun, som gjorde saa meget godt og vandt saa Manges Kærlighed. Vi vil ærligt bestræbe os derfor.

Og saa Tak endnu en Gang for den smukke Sang og de elskværdige Velkomstord. Tak til Dem alle for Deres venlige Modtagelse. Jeg beder Dem raabe med mig et *Lyngby leve!*

Atter klang Hurraraabene gennem Skoven og hermed var Festen forbi.

Bortkørselen fra Toldboden.

Meldahl og Arkitekt *Glæsel*, som har haft med Slottets Indretning at gøre, og af Intendanten, Kammerjunker *Fog*.

Prins Christian viste sin Brud rundt i Stuerne, der bugnede under pragtfulde Blomster, og saa spiste de til Middag — de to ganske alene. Saaledes havde de ønsket det.

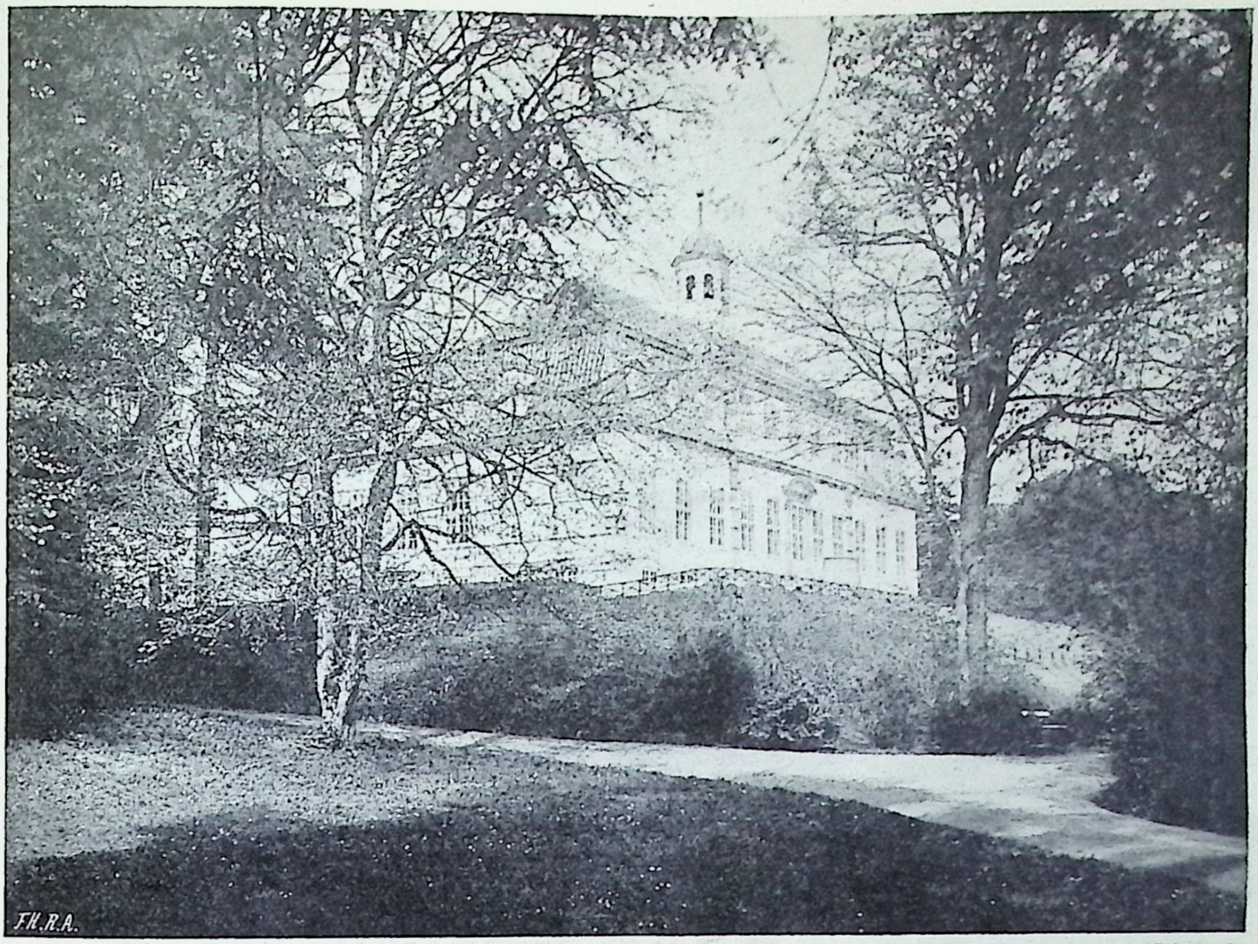
Om Aftenen var der stort Gilde paa Lottenborg, og Byen var smukt illumineret.

Men Sorgenfris Herskab var, som man kan begribe, træt og gik tidlig til Ro.

De følgende Festdage tilbragte Prinseparret for en stor Del i København. Der var arrangeret en stor og stilfuld Galaforestilling i det kgl. Teater om Torsdagen, og Kongens Nytorv var festlig illumineret ved de Kongeliges Bortkørsel. Med Modtagelsen af en Del Deputationer blev derefter Bryllupsanstrængelserne overvundne.

Æresporten ved Lyngby.

Julie Laurberg fot.

Sorgenfri Slot, seet fra Parken.

Julie Laurberg fot.

Udsigt fra Prinsesse Alexandrines Boudoir.

FRA POL TIL POL

UGENS REVUE.

Jubilæum.

Kgl. Skovfoged *N. Jørgensen* i Maarum har den 18. Maj været i Statens Tjeneste i 50 Aar. Den sjældent agtværdige og dygtige gamle Skovfoged er tillige den ældste Skovfoged her i Landet. Tager man en Tur gennem Grib Skov ind paa hans Skovpart, vil man med Fornøjelse se, hvad han har været for sit Embede.

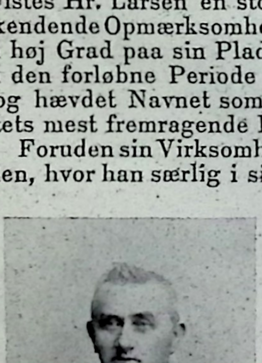

Skovfoged Jørgensen.

Lærer ved Nakskov Realskole *H. P. Larsen*, fejrede den 29. Maj 25-Aars Jubilæum som fast ansat Lærer ved Skolen.

Naar der denne Dag fra mange forskellige Sider, og navnlig fra Kolleger og forhenværende Elever vistes Hr. Larsen en stor og anerkendende Opmærksomhed, var dette i høj Grad paa sin Plads, idet han i den forløbne Periode har vundet og hævdet Navnet som en af Stiftets mest fremragende Lærere.

Foruden sin Virksomhed ved Skolen, hvor han særlig i sine Specialfag, Matematik og Naturvidenskab, har øvet en voksende og befrugtende Indflydelse paa Eleverne, har han forestaaet stærkt frekventerede Privatkursus og været knyttet dels som Redaktør til den for nogle Aar tilbage nedlagte „Nakskov Avis“ og dels som Medarbejder ved „Lolland-Falsters Stiftstidende“ i hvilken sidste Stilling han endnu virker. Hr. Larsen, der har absolveret den nu ophævede saakaldte Monradske Eksamen, er ikkun ca. 50 Aar gl. og besidder en saadan Livskraft og Aandsspænstighed, at man tør haabe, han endnu i en lang Aarrække vil kunne virke i den Kreds, i hvilken han, maaske netop derved, at han hører til de Stille i Landet, har havt en stor Betydning, og til Gavn for den Skole, der væsentligst skylder ham sit gode Renommé.

Lærer H. P. Larsen.

Idrætsstævnet i Ordrup.

Løjtnant *Holger Nielsen*, paa hvis Initiativ det første danske Idrætsstævne af danske Skoledisciple blev afholdt paa Traverbanen midt i forrige Uge, er en ung Mand paa et Par og tredive Aar. Han har selv faaet en fortrinlig gymnastisk Udvikling, i det han har gennemgaaet først Elevskolen og senere Hærens Gymnastikskole. Som Gymnastiklærer ved Sorø Akademi fik han hurtig Eleverne til at interessere sig baade for Gymnastiken og tillige for Friluftsidrætter, og da han for ca. 7 Aar siden kom til Ordrup Latin og Realskole, arbejdede han med et saadant Held paa at fremme Elevernes Interesse for Idrætsøvelser, at denne Skoles Elever nu for Tiden ubestridt staa som Nr. 1 blandt alle Landets Skoler i Udviklingen af Friluftssport.

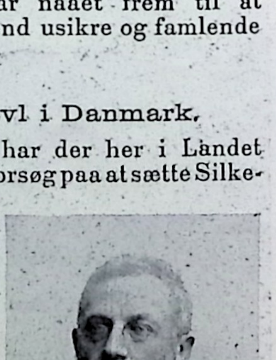

Løjtnant Nielsen.

Løjtnant Nielsen var en af de tre danske Sportsmænd, der i 1896 deltog i de olympiske Lege i Athen. Han opnaaede her 2. Præmie i Sabelhugning, Revolver- og Pistolskydning, et meget smukt Resultat, naar man betænker, at ikke alene de fleste evropæiske Lande, men ogsaa Amerika og Australien havde sendt sine flinkeste Sportsmænd til dette Stævne. Da Løjtnant Nielsen rejste ned til de olympiske Lege, var det dog ikke saa meget for at vinde Berømmelse ved sine personlige Færdigheder; han forstod, at der her var en Lejlighed som intet andet Sted til at sætte sig ind i, hvordan Friluftssport rettest bør drives, og hans Virksomhed i de forløbne to Aar har vist, at hans Udbytte i den Retning har været over al Forventing. Han har ikke alene formaaet at føre sine egne Elever frem ad de rette Veje; han har med aldrig svigtende Energi arbejdet paa at faa de andre Skoler med. Derfor bør alle, der indser den store Betydning, det har for et Land at have en sund og i legemlige Færdigheder vel opøvet Ungdom, være ham Tak skyldig. Havde han ikke gjort det første Skridt til at samle Skolerne ved aarlige Idrætsstævner, saa havde det maaske endnu varet længe, inden Skoleidrætten var naaet frem til at være andet end usikre og famlende Forsøg.

Silkeavl i Danmark.

Af og til har der her i Landet været gjort Forsøg paa at sætte Silkeavlen i Gang men hidtil uden Resultat, idet man ikke har kunnet skaffe Morbærbladene tilstrækkeligt nemt og billigt. Imidlertid

Pastor Sommerfeldt.

er der nu en Mand, som tror paa Silkeavlens Fremtid her i Landet og som virker derfor, nemlig Pastor *Carl F. Sommerfeldt* i Roskilde.

I den nyeste Tid er der nemlig sket store Fremskridt paa dette Omraade, i det man mener helt at kunne undvære Morbærblade, og i Stedet at benytte Skorzonerrødder. De Forsøg i denne Retning, som Pastoren selv har anstillet, ere faldne meget heldigt ud, og for yderligere at fremme Sagen har Pastor Sommerfeldt i Zoologisk Have faaet overladt Plads til alle sine Orme, og Publikum har saaledes i den nærmeste Tid Lejlighed til at følge denne interessante, og her hjemme hidtil ukendte Avl.

Pastor Sommerfeldt er født den 13. Maj 1847, blev i 1874 Præst her i Byen, 1884 Sognepræst til Roerup og Glum ved Roskilde. Her beskæftigede han sig meget med Studier, særlig sproglige, og gennem en Artikel i et russisk Blad vaktes hans Interesse for Silkeavlen.

I Zoologisk Haves Ledelse er for nylig foregaaet den Forandring, at Havens hidtidige Inspektør Hr. *C. A. Hofman-Bang* er blevet adm. Direktør. Tidligere styredes Havens Anliggender af en Direktion paa 5 Medlemmer, men da nogle af dem afgik ved Døden og de i Stedet indtraadte nye Direktionsmedlemmer vanskelig kunde sætte sig helt og holdent ind i Havens Drift, laa det nær at gøre Hr. Hofman-Bang, der i 9 Aar har været Inspektør, til adm. Direktør.

Direktør Hofman-Bang.

C. A. Hofman-Bang er født den 7. April 1850 paa Svendstinge ved Borup. Efter at have gennemgaaet en saavel theoretisk som praktisk Uddannelse til Skibskonstruktør, rejste han til Rusland, men slog her ind paa at bygge Kostalde og Mejerier og blev sluttelig Konsulent der i Mejeri- og Husdyrbrug indtil Helbredshensyn tvang ham hjem.

Den Kærlighed til Dyr, som han fra Barn af havde næret, udvikledes yderligere under et Besøg, han som Værnepligtig gjorde i Vestindien med Fregatten „Jylland". Da han hjemkommen til Danmark blev Bestyrer af Kmhr. Thygesons store Hønseri paa Damgaard, fandt han her rig Anledning til at høste Erfaringer, som senere kom ham til Gode, da han i 1889 knyttedes til Zoologisk Have, efter i Forvejen at have opholdt sig i de zoologiske Haver i Hamborg og Berlin i længere Tid for at lære Driftens Enkeltheder at kende.

Vi gratulerer baade Direktøren og Haven, thi der er nu Udsigt til, at denne vil blive ledet paa en for Publikum tilfredsstillende Maade.

Fr. Vett.

Hr. *Frederik Vetts* Navn er i Øjeblikket stærkt paa Tryk i alle Landets Blade, i Anledning af den Pjes mod Frejrs ledende Mænd, som han har udsendt. Sjeldent har man her i Landet set et Angreb med saa megen Voldsomhed og saa megen Præcision rettet mod Mænd, der her i Landet hører til de anseteste.

Et Par biografiske Oplysninger vil sagtens derfor have megen Interesse.

Frederik Vett.

Fr. Vett tilhører en gammel Handelsslægt. Hans Oldefader var Direktør for østersøisk-guinesisk Handelskompagni og for det grønlandske Handelskompagni. Hans Fader var Læge i Rødby. Selv er han født 11. Febr. 1853, Nr. 10 af 11 Børn, hvoraf 4 — der iblandt Emil Vett (Vett & Wessel) — gik Handelsvejen, og 2 blev Sømænd.

Sin merkantile Uddannelse har han faaet i 4 Aar i Tyskland, 3 Aar i Frankrig, 1 Aar i Sverrig.

Derpaa tog han tilbage her til og virkede 1/2 Snes Aar i Magasin du Nord som Indkøber. Og saa rejser han til England udelukkende for at studere Former for Storesdrift. Han opholder sig der i 3 Aar — kommer tilbage og rejser den Storesbevægelse, hvoraf Frejr i sin nuværende Skikkelse er en Udløber.

M.

Prinsessen i Galehuset.

En regerende evropæisk Monarks Datter, en kongelig Prinsesse af Blodet, der spærres inde i en Sindssygeanstalt mod sin Vilje, medens hendes Tilbeder arresteres og puttes i Fængsel — er det ikke noget af den store Skandale?

Den smukke Prinsesse Louise af Coburg, der er Tale om, og hvis Billede vi i Dag bringer, er en Datter af Kong Leopold af Belgien. En Tante til hende er altsaa den sindssyge Enkekejserinde af Mexiko, Charlotte, en Søster er den østrigske Enkekronprinsesse Stefanie. Mellem Kronprins Rudolf af Østrig og hans Gemalinde var Forholdet daarligt. Mellem Prins Philip af Coburg og Prinsesse Louise var det aldrig stort bedre. Tilsidst blev det saa daarligt, at Prinsesse Louise flygtede fra Wien ledsaget af sin Mands Adjudant, Grev Keglewitsch. Resten kjender man. Prins Philip advarede i franske Blade „alle og enhver mod at betro min Kone noget i mit Navn osv. osv.", og Prinsessen svarede med at anklage sin Gemal for Vold og med at bede den hellige Fader i Rom om at opløse det for hende sørgelige Ægteskab.

Prinsesse Louise af Coburg.

Der er foreløbig kommet en anden Afslutning paa Skandalen. Da Prinsesse Louise og Grev Keglewitsch efter et halvt Aars Omflakken vendte tilbage til Wien, blev han, trods sine højlydte Protester, arresteret af to af sine Kammerater, medens Prinsessen blev anbragt paa et af de saakaldte *Maisons de Sante*, en privat Sindssygeanstalt. Og der er hun endnu.

De, der kender Billeder af Kong Leopold vil se, hvilken slaaende Lighed der er mellem Kongen og hans smukke, maaske letsindige men sikkert ogsaa dybt ulykkelige og haardt forurettede og krænkede Datter.

Norske Politikere.

Blandt de Mænd, som det sidste Tiaar har spillet en mere fremragende Rolle i det politiske Liv i Norge og øvet størst Indflydelse inden Venstre, bør vistnok Stortingspræsident *Carl Christian Berner* nævnes. Hr. Berner er nu en Mand paa 57 Aar. Han er født i Kristiania 1841 og studerede Realfag, men

Stortingspræsident Berner.

kom ikke til at afslutte sine Studier ved nogen Eksamen. Efter først at have virket som Lærer ved forskellige Skoler, udnævntes han 1874 til Direktør for Bergens tekniske Skole, fra hvilken Tid ogsaa hans offentlige Virksomhed knyttedes til denne By.

I 1886 valgtes han til Stortingsmand for Bergen, hvilken By han ogsaa fortiden repræsenterer. Hans skarpe, logiske Tænkning, det pointerede, i sjelden Grad koncise og vægtige Foredrag, der samtidig udmærker sig ved den strengeste Saglighed og sin, selv i den lidenskabeligste Strid, aldrig svigtende urbane Tone, har sikret ham Rang som en af det norske Stortings ikke alene første, men ogsaa mest sympatiske Personligheder.

Lagmand Lindboe.

Odelstingspræsident Horst.

Saaledes som Hr. Ullman er Hr. Woller Konows Modsætning, i samme Grad er Lagmand *Jacob Albert Lindboe* en Modsætning til Hr. Berner. Hr. Lindboe er først og fremmest en glødende begeistret, agitatorisk Kraft. Som Politiker staar han nu som Repræsentant for det nationale Venstres Fløj.

Odelstingspræsident *Hans Jacob Horst* er født i Hammerfest 1848. Uden ydre blændende Fremtræden eller særlige Fortrin som parlamentarisk Taler har han, siden han i 1889 første Gang mødte paa Stortinget som Repræsentant for Tromsø, stilfærdig arbejdet sig frem.

FRU STILFULD KØBER KJOLEN OG FORANDRER SIN TEINT.

Fru Stilfuld: „Jo vist er jeg indtaget i den Kjole. Kun Skade at dens Farve staar saa daarligt til min Ansigtsteint.“

Fru Rapmund: „Ikke andet. Det er jo en Bagatel, Du maa jo med største Lethed forandre Din Teint saa at den passer til Kjolen.

„Hver 8. Dag“s Præmiegaade Nr. 36.

„Jeg fordrer det sidste til i Dag
at fremsætte første af Vigtighed
i denne højst forviklede Sag“
— Dem frakender jeg det forlangte Led,
skreg under Folks utaalmodige Venten,
hæs og forbitret, Herr Præsidenten.
Det var det Hele hvad der blev sagt;
det øvrige udkæmped Næver og Vagt.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *12. Juni 1898* under Adr.: **„Hver 8. Dag“s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag“s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger. Se iøvrigt Betingelserne i „Hver 8. Dag“s Nr. 22.

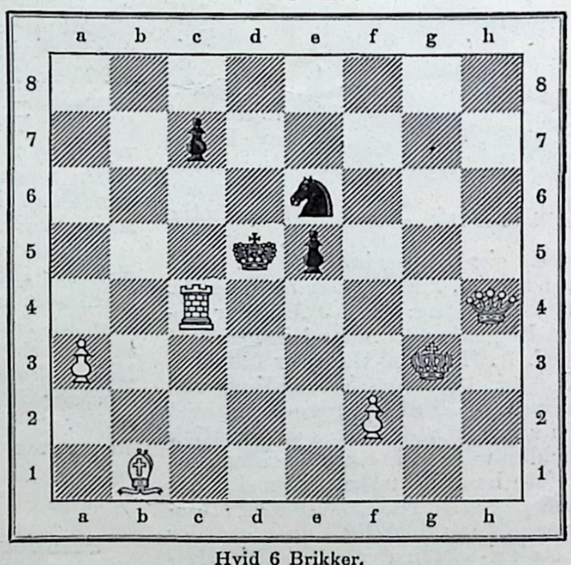
Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 34 var **Repræsentant.**

Ialt indkom 2182 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Cand. vetr. *H. Hansen*, Lyngby. 2. Præmie Bogholder *J. Petersen*, Glostrup Bryggeri.

Skakopgave Nr. 3.

Af V. Kosak, Bøhmen.
(„Narodni Politika“).

Sort 4 Brikker.

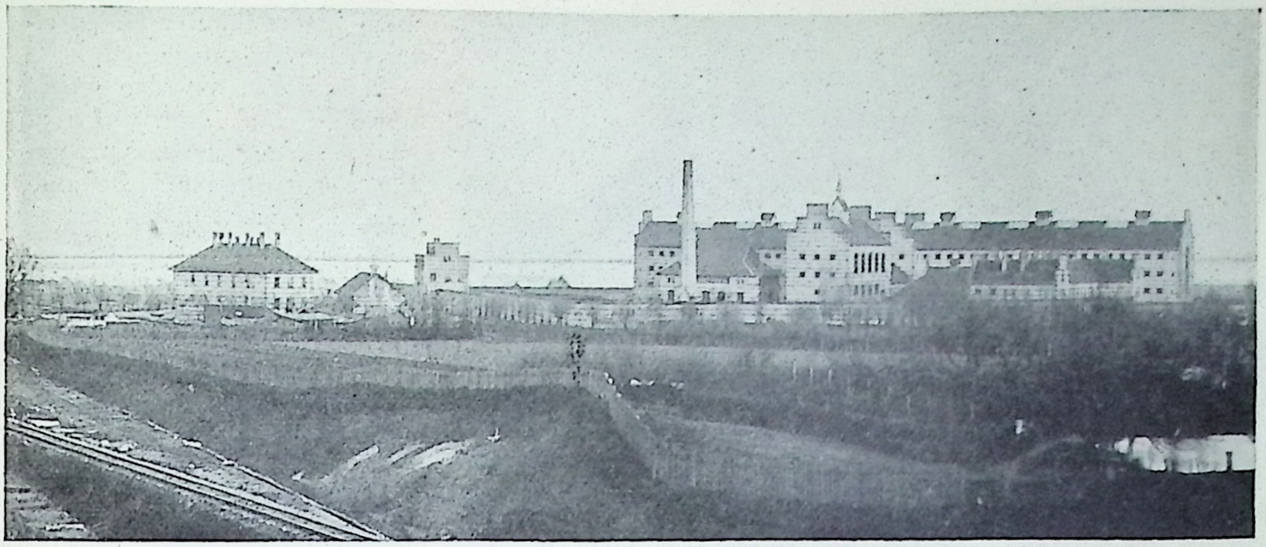

Hvid 6 Brikker.

Hvid begynder og gør mat i 3 Træk.

Løsning paa Skakopg. Nr. 2.
1 D c 8 — b 7 osv.

Ansvarshavende: *Sven Lange.*

Fængslet, set fra Frederiksholms Teglværk.

Danske Fængsler.

Af Cand. jur. & polit. F. Pio.

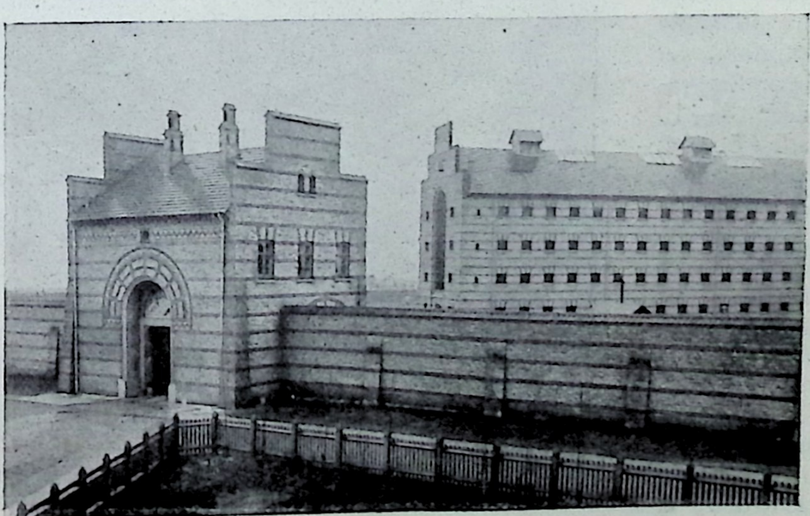
IV.

Vestre Fængsel.

Ved Endestationen for Istedgades Sporvej, paa en aaben Mark med prægtig Udsigt over Kalvebodstrand og Amager, rager en imponerende gul Bygning op i ensom Majestæt, — det er Vestre Fængsel.

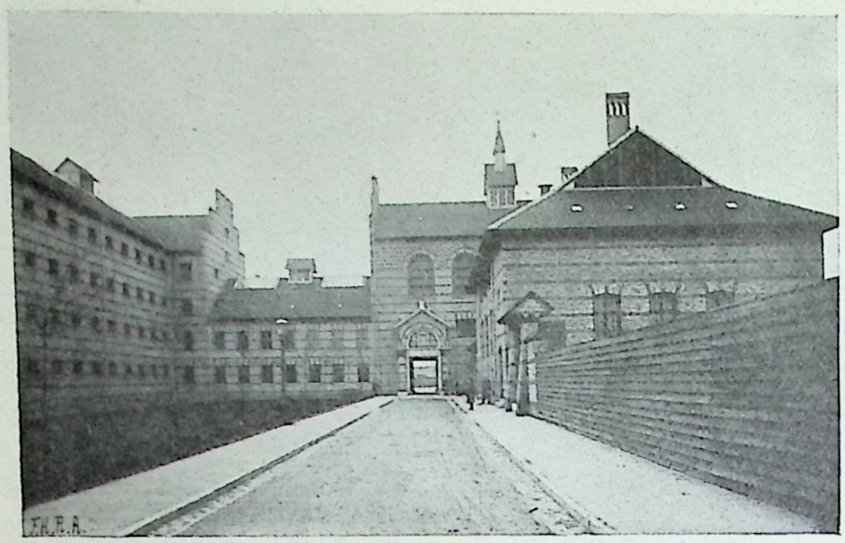
Enhver, der er opdragen i en Købstad, har sikkert som Barn med sky Blikke betragtet den primitive kommunale Anstalt, som Stadens Arresthus er. Vestre Fængsel er Hovedstadens Arresthus. Over Porten staar Aarstallet 1895. Før den Tid var Københavns Arrestanter anbragte dels i Raad- og Domhuskomplekset paa Nytorv, dels i Arresthuset paa Kristianshavn lige over for Frelsers Kirke. Forholdene var den Gang lige saa primitive som i Købstæderne; navnlig var Lokaliteterne alt for smaa, saa man maatte lade Arrestanterne sidde flere — ofte 10—20 — sammen i et Rum. Det er bleven konstateret, at adskillige Forbrydelser er blevne aftalte og planlagte i Fællesarresterne paa Nytorv, hvor beslægtede Aander traf sammen og planlagde nye Kup. Efter Opførelsen af Vestre Fængsel, hvor Cellesystemet er gennemført, hører denne skandaløse Tilstand nu Historien til.

Betlerne, Vagabonderne og de øvrige Fængslernes Veteraner, som dele deres Tid lige mellem Guds frie Natur og den kommunale Fængselsforplejning, havde befundet sig særdeles vel ved det selskabelige System paa Nytorv, og beklagede sig meget over at maatte ombytte deres selskabelige Vaner med det moderne Fængsels strænge Ensomhed; men det er klart, at Cellesystemet er en Velsignelse for det store Tal af hæderlige Eksistenser, som Skæbnens Ugunst bringer i Konflikt med Loven. — Vi tilføje, at Arresten paa Nytorv stadig er i Brug, i det den fungerer som Optagelsesanstalt for Anholdte og Varetægtsfanger, som da blive der, saa længe der er Plads . . . Vestre Fængsel optager kun Mænd; Kvinderne hensættes i det gamle Arresthus paa Kristianshavn.

Vestre Fængsel.

Det egentlige Fængsel er en lang fire-Etagers Bygning, med Fangegaardene vifteformig udstraalende fra begge Bygningens Ender. Fængslets Indre er fuldstændig som en af Fløjene

Indenfor Ringmuren.

Dom endnu ikke er falden eller er bleven appelleret.

Naturligvis er der noget uheldigt i, at Arrestanter af saa forskellig Slags, som fortjener en saa forskellig Behandling, alle huses under samme Tag; der bødes dog noget derpaa ved at fordele de forskellige Fangekathegorier hver i sin Del af Fængslet, saaledes at hver Betjent — han passer 20 Celler — kun har at gøre med Fanger af samme Art, og derved efterhaanden vænner sig til den Behandlingsmaade, der passer for den paagældende Fangekathegori. I nederste Etage sidde Bødeafsonerne, i 2. og 3. Etage Varetægtsfangerne, og i 4. Etage de, der er idømte Fængselsstraf.

paa Vridsløselille: De fire Etager skilles kun fra hverandre ved Gallerier, langs med hvilke de 228 Celler ligge paa begge Sider. Over Aabningerne i Gallerierne i hver Etage er der udspændt Staaltraadsnet for at hindre Arrestanterne i at styrte sig selv eller Betjenten ned. Om denne Centralbygning grupperer sig saa de øvrige Lokaliteter, der høre til et moderne Fængsel, Kontorer, Oplagsrum, Sygehus, Vaskeri etc.; hele Komplekset omgives af den høje Ringmur.

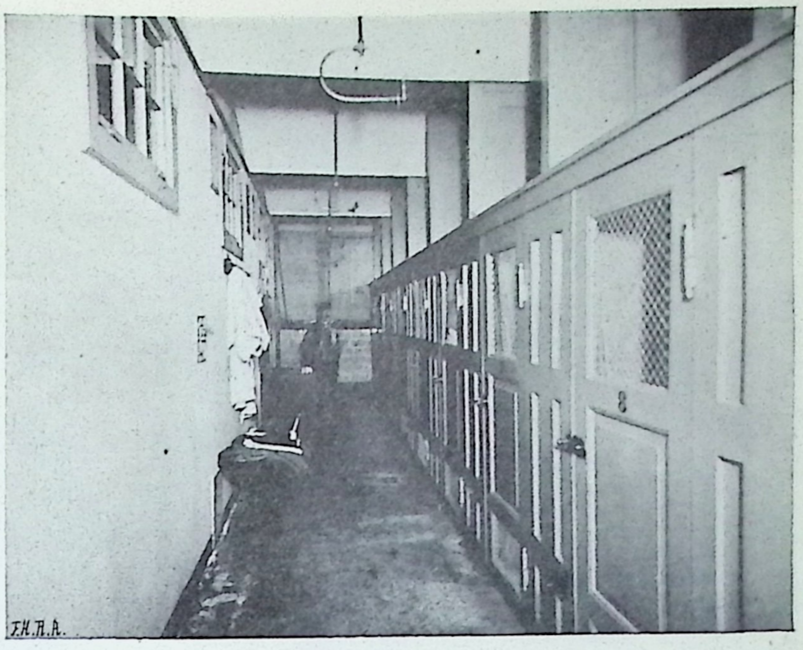
Det er en broget Skare, Vestre Fængsel huser inden for sine Mure. Medens de, der er dømte til Strafarbejde, blive afsendte til Strafanstalterne i Horsens, Vridsløselille eller Kristianshavn, samles alle andre under Københavns Kommune hørende mandlige Arrestanter i Cellerne paa Vestre Fængsel. Der er først dem, der er idømte Fængsel, hvad enten det er „simpelt Fængsel“, „Fængsel paa sædvanlig Fangekost“ eller „Fængsel paa Vand og Brød“. Dernæst Folk, der afsoner idømte Bøder eller Underholdningsbidrag til uægte Børn; — mest Fattigfolk, der gaar i Fængsel af pur Økonomi, idet de „sidder“ 4—10 Kr. af om Dagen, ja 5—50 Kr., hvis de vælge at „sidde“ paa Vand og Brød. Jo større Bøden er, des mere „siddes“ der af pr. Dag; det er det kendte Princip, at større Forbrugere erholde Rabat. „Jeg tjener aldrig saa meget, som naar jeg sidder“ er en kurant Vittighed i disse Kredse. Endelig er der Varetægtsarrestanternes store, brogede Flok, lige fra den uskyldig mistænkte til den overbeviste Tugthuskandidat, hvis

— En Beskrivelse af Livet i Vestre Fængsel turde være af særlig Interesse for Københavns Borgere, da ingen kan sige sig sikker for ikke at komme til at aflægge det en ufrivillig Visit. Det kan jo hænde den bedste, at han kommer i en Situation, hvor han uskyldig mistænkes for at have begaaet en Forbrydelse; den, der ved tankeløst at kaste en Tændstik fra sig afstedkommer Ildsvaade, — den, der med moralsk, men uden juridisk Ret injurierer en vitterlig Laban, — den uagtsomme Cyklist, der kører et Barn over, — alle gør de sig skyldige i Forseelser, som Loven efter Omstændighederne honorerer med en kortere Fængselsstraf.

Modtagelsesceremoniellet er for alle Arrestan-

Fængslets Indre.

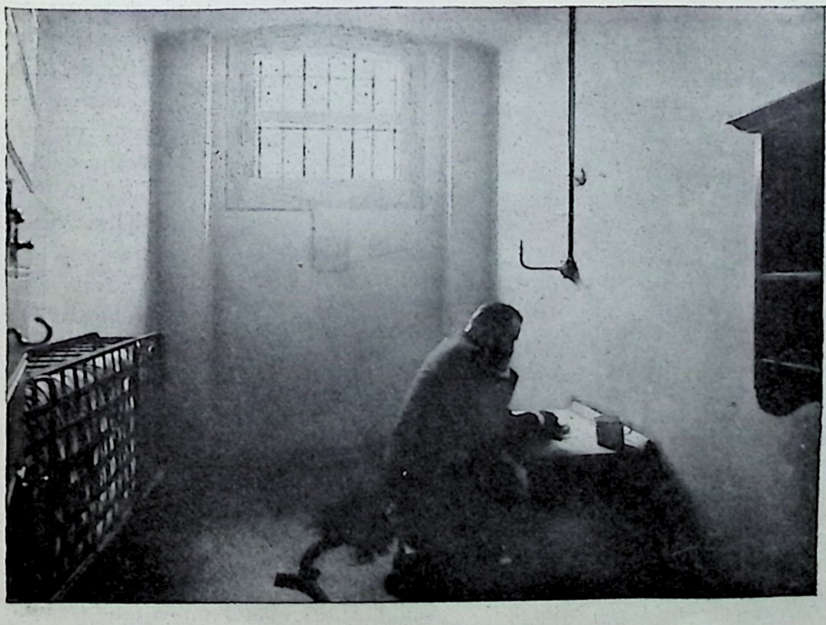

Badekamrene.

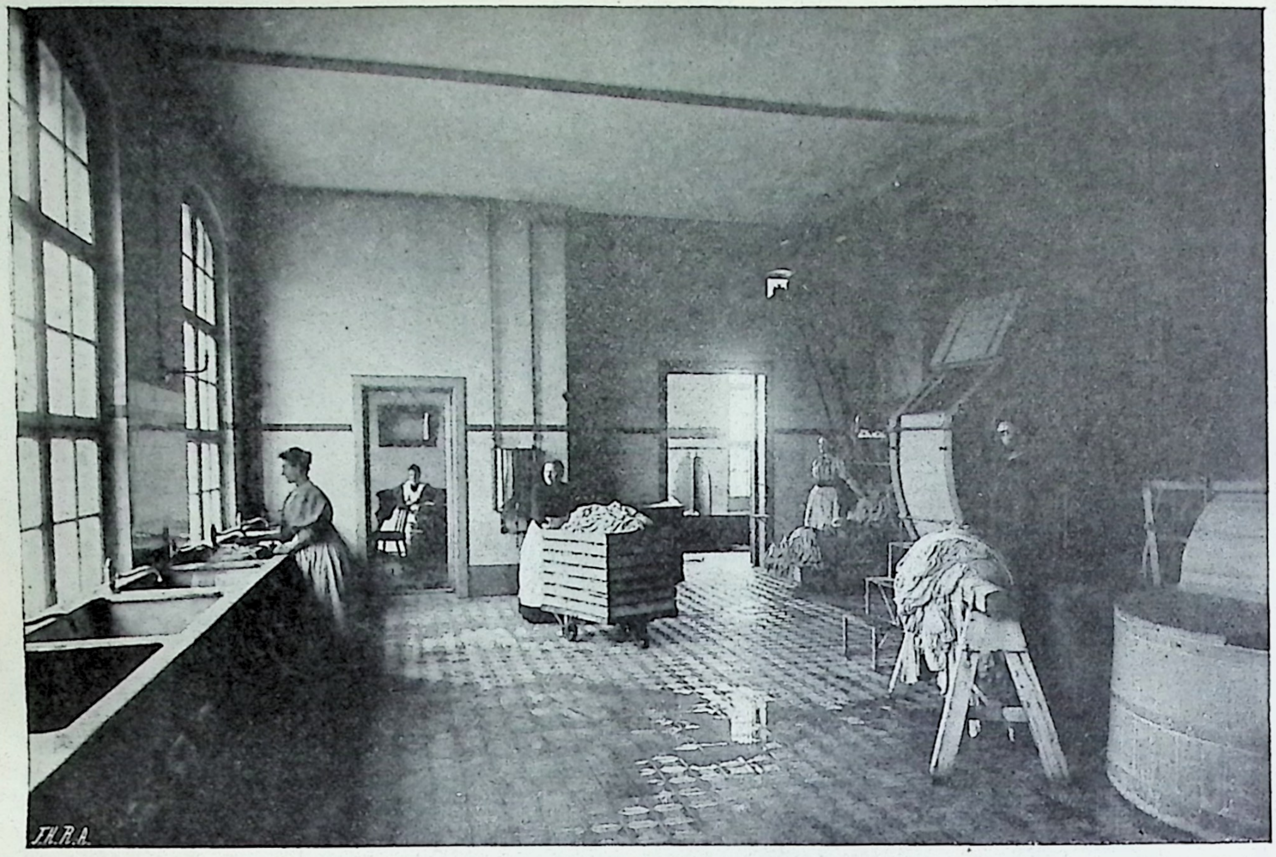
ter — Varetægtsfanger iberegnet — det samme. „Salatfadet“ kører dem til Fængslet; én for én komme de ind paa den inspektionshavende Betjents Kontor; her visiteres de; der fratages dem Knive og andre Smaagenstande, som det ikke kan tillades dem at have hos sig, samt Pengebeløb over to Kr. Umiddelbart ved Siden af dette Kontor ligger en Badestue med en Række Styrtebadsapparater; her maa Arrestanten nu tage sig et tempereret Styrtebad. Samtidig foregaar en meget vigtig Proces, nemlig en Undersøgelse af, om Arrestanten er befængt med Utøj, en Undersøgelse, som Flertallet, der iblandt ret velklædte Personer, ynkelig falder for. At Renselsesprocessen spiller en større Rolle her end paa Strafarbejdsanstalterne, er klart, da Vestre Fængsel jo modtager sine Folk saa at sige lige fra Gaden.

Er Arrestantens Klæder hele og rene, beholder han dem paa; ellers faar han udleveret en Dragt af Fængslet: blaa, enradet Jakke til at knappe helt op i Halsen og lange Benklæder, — en Dragt, der ingenlunde har Stemplet af en særlig Fangeuniform.

Arrestanten anbringes nu i sin Celle. Disse er ens for alle Fanger og indrettede omtrent som Cellerne paa Vridsløselille, dog med et noget lysere Præg. Hver Celle er forsynet med en ret magelig Jærnseng, som om Dagen smækkes op paa Væggen. Bord og Bænk gaa i Et ligesom et Skolebord; sætter man sig med Ryggen til Bordet, har man et, — om end noget haardt — Rygstød. I hver Celle staar et Par Tøfler og en kolossal Spyttebakke, som Fængslet særlig har maattet lade konstruere, da Fangernes uhyre Skraaforbrug udvikler en utrolig Masse Spyt. Opvarmningen foregaar i Et med Ventilationen, idet den sker, ikke ved Damp, men ved stadig Tilførsel af frisk, opvarmet Luft, — et fortrinligt System, som ikke findes i noget andet af vore Fængsler. — Paa Væggen hænger en Reol med Arrestantens Bøger og andre Smaating, der iblandt en Dug, samt Ske, Kniv og Gaffel, alt af Træ. En virkelig Kniv tør man ikke uden videre betro Fangen af Frygt for Voldsomheder eller Selvmordsforsøg. De Fanger — mest Varetægtsfanger —, som særlig give Anledning til Frygt i sidstnævnte Retning, deriblandt mange Sædelighedsforbrydere, anbringes i særlig indrettede Celler, hvor der i Steden for Kroge kun findes fastlimede Træpinde, der straks vilde gaa af, hvis Fangen gjorde et Forsøg paa at hænge sig paa dem, og hvor Gashanen er anbragt saa højt, at Fangen ikke kan naa den, — hvor kort sagt alt er fjærnet, som der kunde tænkes at anbringe en Strikke paa. I særdeles mistænkelige Tilfælde har en Betjent Dag og Nat Vagt udenfor Cellen, for

En Celle.

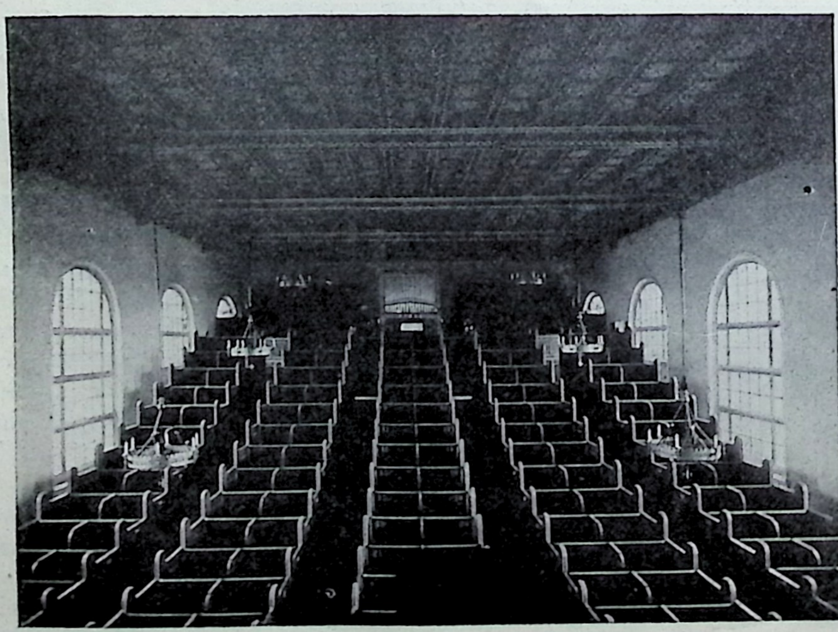
Vaskeriet.

igennem Glughullet at kunne iagttage Fangens Bevægelser. Det er ved disse Forholdsregler lykkedes at indskrænke Selvmordene til 2 á 3 om Aaret, et meget ringe Tal, naar det erindres, at omtrent 10,000 Arrestanter aarlig passere Fængslet. —

„Fængsel paa Vand og Brød" idømmes ikke for længere Tid end 30 Dage. Fangen faar da hver Dag udleveret 1/4 Rugbrød, samt Salt. En stor Lettelse er det, at han har Lov til at skraa. Hver 5. Dag gives der en Mellemfrist paa et Par Dage, i hvilken Tid Fangen faar almindelig Fængselskost og for Resten kan nyde den Ekstraforplejning, han selv kan forskaffe sig. Straffen er ingenlunde saa haard eller sundhedsfarlig, som det almindeligvis antages; det bedste Bevis derfor er, at Fangen næsten altid begærer Mellemfristerne afkortede. En god Mave staar med Lethed Turen igennem, og paa Mennesker med Mavekatarrh anvendes denne Straf selvfølgelig slet ikke.

Ved „Fængsel paa sædvanlig Fangekost", som ikke idømmes over 6 Maaneder, er Fangen indskrænket til Fængselskosten, som bestaar af en 1/2 Pot varm Øl eller Mælk, samt et ℔ Rugbrød om Morgenen, og to tarvelige borgerlige Retter (f. Eks. Sødsuppe og Lobescoves) til Middag Kl. 1. Vil Fangen have Aftensmad, maa han gemme noget af sin Morgenration.

Ved „simpelt Fængsel", hvis Maksimum er to Aar, samt ved Va-

Kirken.

retægtsfængsel kan enhver Fange efter sit eget Godtbefindende supplere Fængselskosten med den Ekstraforplejning, han selv kan forskaffe sig, blot maa han ikke uden særlig Tilladelse nyde spirituøse Drikke — end ikke bayersk Øl — eller ryge; to Gange om Dagen gaar en Betjent rundt og tager imod Bestillinger. Ret ofte ser man fattige Vaskerkoner bringe Penge eller Delikatesser in natura til deres Døgenigter af Sønner, som saaledes i Fængslet svælge i ellers ukendte lukinariske Nydelser.

En Varetægtsfange kan foruden Ekstraforplejning endvidere skaffe sig anden Ekstrakomfort, i det han i sin Celle kan lade indbringe Tæpper, Lænestol, sine egne Sengklæder, etc., og han kan saaledes indrette sig ganske hyggelig. Varetægtsfangens Liv afbrydes af de regelmæssige Køreture pr. „Salatfad“ til Raad- og Domhuset paa Nytorv, hvor Forhørene finde Sted. Det er der, de berømte „Skabe“ findes, hvor Varetægtsfangerne puttes ind, medens de venter paa at komme i Forhør.

Medens de forskellige Fængselsstraffe kun adskille sig fra hinanden ved Forplejningen, er deres fælles Forskel fra Strafarbejdet den, at Fangen ikke er pligtig at arbejde; det staar ham imidlertid frit for, hvis han ønsker det. Arbejdet bestaar oftest i at pille Værk, d. v. s. optrævle kasserede Tovender til en blød Masse, som bruges til at kalfatre Skibene med. Fængslet har et Snedker- og nogle Skomagerværksteder; her anbringes — naturligvis kun i Følge egen fri Bestemmelse — en Fange af den paagældende Profession, og her udføres da alt Fængslets eget Snedker- og Skomagerarbejde. En saadan Fange kan tjene 50—75 Øre om Dagen; ved at pille Værk driver man det derimod vanskelig op over 12 à 15 Øre om Dagen. Ønsker Fangen ikke at arbejde, kan han fordrive Tiden med Læsning af Fængslets righoldige Bibliotek.

Ligesom paa Vridsløselille kommer Fangen to halve Timer hver Dag ud at trække frisk Luft. For hver af Fængselsbygningens Ender ligger 23 smaa Gaarde af den almindelige trekantede Form, grupperede straalevis om et Udsigtstaarn. I hver Gaard staar en Træblok med en Trækølle, hvormed Fangen banker det af ham pillede Værk. Navnlig denne Træblok, der er anbragt lige foran Jærngitteret, giver Gaarden en vis Lighed med en Bjørnegrav, blot med den Forskel, — som en vittig Fange en Gang bemærkede —, at „vi ikke har Lov til at brøle og ruske i Stængerne.“

Fængslet har en Kirke, hvor et smukt udskaaret Træloft især tiltrækker sig Opmærksomheden; den er for Resten bygget i den almindelige Fængselskirkestil, med stærkt skraanende Gulv og høj Prædikestol, saa alle Fanger kan se og ses af Præsten, men ikke hverandre indbyrdes. Kirkegangen er ikke tvungen. — Undervisning i nogen som helst Form gives ikke i Vestre Fængsel; en Skole findes derfor ikke.

To Institutioner spille en særlig Rolle i Vestre Fængsel, — det er Køkkenet og Vaskeriet. Køkkenet maa ikke blot levere de store ensartede Kvaliteter, som den daglige Fangekost repræsenterer, men har som Følge af Fangernes Ret til Ekstraforplejning udviklet sig til en hel Restavration og Urtekramhandel; Priskuranten fastsættes af Fængselsinspektøren.

Et Fængsel, hvor Fangerne uophørlig skifte og saa at sige komme ind lige fra Gaden, ligger selvfølgelig i stadig Storvask. Vaskeriet paa Vestre Fængsel har næppe sit Sidestykke noget Steds i København. Alt lige fra den første Udskylning til Tørringen sker paa særlige Maskiner, drevne med Dampkraft.

I Fængslets Sygehus findes 4 Deliriumsceller. Største Parten af de Betlere og Vagabonder, der danne den faste Stok i Vestre Fængsel, er Drankere; naar disse under deres Ophold i Fængslet unddrages Nydelsen af Spiritus, faa de ofte Delirium. De 4—5 Dage, et saadant Anfald varer, tilbringes i Deliriumscellen; i denne findes absolut intet andet end fire nøgne Vægge; Gulvet skraaner hen imod en lille Rist til Afløb for Urinen. Fangen sover paa en Madras, der om Aftenen lægges ind til ham.

I Fængslets Stueetage findes en stor to Fags Celle, tarvelig, men ret net møbleret, — det er Københavns Gældsfængsel. Gældsarrestanter er nu til Dags sjeldne Fugle. Kun naar man staar i Begreb med at rejse bort fra Landet, kan man arresteres paa Grund af Gæld, og det er derfor mest Udlændinge, som det gaar ud over. En Neger-Sangerinde var en af de sidste Gæster. En Gældsarrestant har Lov til at ryge Tobak og er overhovedet ikke underkastet nogen som helst Ubehagelighed ud over Frihedskrænkningen. Den Kreditor, som indsætter ham, maa betale ham 4 Kr. om Ugen i Underholdningspenge, da det Offentlige ikke bekoster hans Forplejning.

— Medens Strafarbejdsanstalterne i Horsens og Vridsløselille er en Verden for sig, hvor havarerede Eksistenser søges opdragne til nyttige Samfundsmedlemmer, er Vestre Fængsel en Del af Hovedstadens eget pulserende Liv. Her er et bestandigt Ryk-ind, bestandig nye Ansigter, lige fra Gentleman'en, der som Varetægtsfange for første Gang ser den Institution, som han hidtil kun har kendt af Navn, til den professionelle Indbrudstyv, Betler og Vagabond, for hvem Fængslet er blevet et andet Hjem. Varetægtsfangen holdes i uafbrudt Spænding fra Forhør til Forhør; Bødeafsonerne og Vand- og Brød-Fangerne kan tælle de Dage, de har igen; selv de andre, noget langvarigere Fængselsstraffe er dog for korte til at afbryde Kontinuiteten i Fangens Liv, for kort til, at en moralsk Paavirkning — om end en saadan stadig og ingenlunde uden

Held forsøges fra Fængslets Side — kan virke med sin fulde Vægt. En Arresttid i Vestre Fængsel er ikke Udgangspunktet for et nyt Liv; det suspenderer kun de daglige Livsvaner for en kortere Tid. — Anderledes er det naturligvis med de Varetægtsfanger, for hvem Vestre Fængsel kun er Forstuen til Vridsløselille eller Horsens Tugthus; for saa vidt spænder Vestre Fængsel over Muligheder lige fra to Dages simpelt Fængsel til Tugthusarbejde paa Livstid.

Josefa.

Af James Singleton.

III.

DET vilde være meningsløst af mig at sige om Josefa, at hun er en Moder for sine Børn. Hun er en Løvinde, der værger sine Unger.

Naturligvis er det mig, hun værger dem imod.

Det begyndte allerede, da den ældste fik sine Tænder.

Hvis jeg kan gøre det uden at saare nogens religiøse „Følelse“ vil jeg sige, at Vorherre efter min ringe Mening ikke har været fuldkommen heldig med det menneskelige Tandvæsen. Just i de Dage, da vores førstefødte anlagde sine første Tyggeredskaber, fik jeg syv nye hos Tandlægen, mens Josefa fik sex af mine eftersete og reparerede. Naar jeg nu tænker paa, at Drengen efter Naturens Lov maatte skifte efter nogle Aars Forløb og efter atter nogle Aar, lige som sine Forældre, maa ty til Kunsten for at klare sig, — saa finder jeg virkelig, at der er nogen Grund til Misfornøjelse.

Mens nu Barnet vrælede som værst, gav jeg det en Gang en Smule Smæk; ikke meget, men særdeles bestemt. Josefa overraskede mig under Eksekutionen, og min Pen er ikke i Stand til at skildre hendes Raseri. Hun var overbevist om, at jeg vilde myrde Barnet, og jeg vovede selvfølgelig ikke at gentage Forsøget, naar hun var i Nærheden. Naar jeg var sikker paa, at hun ikke kunde overraske mig, gjorde jeg det derimod af og til, og al Tid med meget Held, for saa vidt Ungen tav, saa snart den med Anstand kunde gøre det. Men jeg følte mig bestandig som en Forbryder bagefter.

Fra dette første Uheld stammer vistnok den Mistænksomhed, hvormed Josefa al Tid siden har mødt mig, naar det gjaldt Børnene. Var der nogen Meningsforskel mellem et af dem og mig, stod dens Moder al Tid paa Barnets Side. Tydeligst erindrer jeg, den store Tobakskrig mellem den ældste Søn og mig; den varede i flere Aar og endte med mit totale Nederlag.

Knægten var ni Aar, da jeg en Morgen traf ham i Gaarden med en uhyre Cigar i Munden. Han blev forskrækket, men jeg, der ingenlunde er ueffen som Pædagog, skyndte mig at berolige ham.

„Gudbevares“, sagde jeg. „Det kunde aldrig falde mig ind at nægte Dig en Nydelse, hvis Du er moden nok til den. Bliver Du syg af Cigaren, saa er Du en dum Hvalp, og dine Prygl er Dig sikre. Kan Du derimod taale den, saa skal det være mig en Fornøjelse at traktere Dig med én en Gang imellem. Kom med op i min Stue, saa skal Du straks faa én, der er adskilligt bedre end den, Du har der.“

Han fulgte med, om han end ikke var rigtig dristig ved det og formodede, at der laa noget under min for en Fader i saadanne Tilfælde usædvanlige Venlighed. Jeg tilbød ham da en Stinkadores af en Kasse, som jeg holder til Postbude og gamle Skolekammerater, for hvem det er gaaet tilbage, og som staar mig i 15 Kr. pr. Mille netto. Jeg har en Gang af en Fejltagelse tændt en af dem, og den forekom mig skikket til at fremkalde et Ildebefindende hos en Elefant. Ikke heller har nogen af dem, der har smagt dem, vovet sig til Nr. 2.

Imidlertid røg min haabefulde Søn Cigaren til Ende med største Velbehag og fejlede ikke det mindste. Sagen var den, at han allerede havde røget i 2 Aar. Selvfølgelig beskyldte Josefa mig alligevel paa ny for attenteret Mord.

Da mit Forsøg i moderne Pædagogik saaledes var ganske mislykket, gik jeg frem paa den gammeldags Maade, forbød ham at ryge, pryglede ham, tilstod ham sluttelig tre Cigarer om Ugen o. s. v. Han paa sin Side opførte sig ligeledes efter de fra Fædrene nedarvede Regler, idet han var mig fuldkommen ulydig, røg alt, hvad han kunde aarke og stjal min Tobak som en Ravn. Josefa holdt med ham . . . ingen moralske eller hygiejniske Betænkeligheder fik hende til at blinke. Sluttelig sad Drengen og dampede i Dagligstuen, hvilket var mig strengelig forbudt. For Øjeblikket ser jeg at faa det mest mulige ud af Situationen, idet jeg stjæler af hans Cigarer, der er betydelig bedre end mine. Jeg er for saa vidt undskyldelig, som han køber dem paa min Regning; alligevel ønsker jeg helst ikke at blive opdaget, for ikke at faa Skænd af Josefa.

Min anden Søn er fredeligere, men volder mig paa den anden Side min Bekymring, Han anses for at være et mekanisk Snille, hvilket væsentlig viser sig i, at han opfinder og sammensætter de sælsomste Maskiner, der kan alt, undtagen gaa, mens han al Tid river sine Klæder itu eller faar en Legemsdel amputeret, naar han kommer i Berøring med rigtige Maskiner. For et Par Aar siden mistede han en hel Finger. I forrige Maaned tilsatte han et Stykke af en anden. Jeg skændte paa ham, men hans Moder trøstede ham med, at han nok blev en Edison. Jeg mente, at tog han sig ikke i Agt for den næste

Hakkelsemaskine, vilde der blive mindst to Edisoner af ham, hvilket Josefa opfattede som en raa og daarlig Vittighed og tog mig meget unaadig op.

Min lille Datter er endnu ikke saa stiv i sine Papirer, men hun begynder dog, støttet af Josefa, at stille sig tvivlende overfor min faderlige Avtoritet, saa vel som over for den Fornøjelse at gaa en Tur med mig eller sidde stille som en Mus, mens jeg sover til Middag eller hvad der nu ellers kan falde i et godt Barns Lod.

Jeg kan saaledes ikke sige andet, end at Josefa er en fortræffelig Moder. Dog gør hun mig undertiden Uret — som f. Eks. i Gaar Aftes.

Den ældste var paa Bernina med nogle Venner. Den anden var hos en Kammerat, der havde faaet en Dampmaskine. Pigebarnet var til Fødselsdag hos en Veninde. Jeg skulde have været til en lille Foraars-L'hombre, men blev hjemme, da Josefa saa trist ud. Saa kom jeg til at sige noget om, at de Børn kom for meget ud. Josefa modsagde mig paa det ivrigste, jeg sagde ogsaa lidt, som jeg ikke mere husker, men som sikkert var godt, eftersom hun blev meget vred. Det ene Ord tog det andet, og sluttelig slog hun Hænderne for sit Ansigt og gav sig til at græde.

„Jeg véd det godt, James", sagde hun. „Jeg har ikke andet i Verden end mine Børn."

„Josefa", svarede jeg — „dette er ikke rigtigt af Dig. Dine Børn er ude at more sig og tænker ikke paa Dig. Din Mand har opgivet sit Spilleparti og sidder her hos Dig. Du har Uret, Josefa."

Hun havde Uret, og det var meget dumt af mig at gøre hende det saa indlysende. Hun svarede mig ikke; men da Børnene kom hjem, modtog hun dem med et saa lidende, vemodigt Udtryk i sit Ansigt, at de alle tre var fuldkommen paa det rene med, at jeg havde været ond imod hende.

Salon-Svindleren.*)

Moderne Pariserroman af Georges Ohnet.

(Fortsat.)

HELE Resten af Vejen hjem til Landstedet tav de. Oppe fra Terrassen saa Fru de Sauvelys dem staa af Vognen. Ved Siden af hende stod Grev de Saint-Vincent og den smukke Prédalgonde. Ved Synet af sine Venner synes Hertuginden at vaagne op igen.

Hun vinkede med sin Parasol, og hendes Træk fik Liv. Hun svippede op ad Trappen med en utrolig Lethed, saa at man saa hendes henrivende Fødder i smaabitte Sko og hendes dejligt formede Ankler. Hiénard, der fulgte roligt efter, tænkte: Hun er virkelig utrolig. Hun ser ud som om hun var 25 Aar! Hvor skal man saa kunne være vred paa hende, fordi hun har den Alders Ideer? Hun aabner sit Hus for en Mængde Mennesker, der ikke burde komme der. Men hvad skal man gøre, naar man holder aabent Hus? Saadan er det jo hos alle rige Folk. Der findes nu en Gang Snyltedyr, det er uundgaaeligt. Saa maa man finde sig i det og kun vise Opmærksomhed mod dem, der fortjener det . . .

De kom ind i Dagligstuen, der traf de Senator Maréchal og hans Datter, der underholdt sig med Devienne. Senatoren henvendte sig med en noget kluntet Familiaritet til Hertuginden:

„Naa, Forretningen gik jo godt før . . . Jeg kunde ikke komme, som De ved, jeg havde Møde med Nordfrankrigs Sukkerraffinaderier; de var lige ved at tage Livet af mig med deres Roehistorier . . . Men De skal ikke gaa tabt af noget, her er mit Bidrag."

Han lagde en 1000-Frankssedd el paa Bordet.

„Deres Datter har allerede gjort saa meget for Sagen", sagde Hertuginden.

„Min Datter og jeg — det er to Ting. Hun har sin Pung og jeg min."

„Hun har ogsaa sit eget Hoved, og det er ikke Deres", sagde Baronesse de Sauvelys.

Senatorens Ansigt formørkedes. Han svarede ikke.

Hiénard gik hen til Baronessen og trak hende med hen i en Krog:

„Fader og Datter lader ikke til at komme godt ud af det sammen, hvis jeg tør dømme efter Hr. Maréchals Ord og Ansigtsudtryk".

„„Ikke godt" er alt for svagt. Sig hellere, at de ikke er enige om noget i hele Verden. Saa er De Sandheden nærmest."

„Hvori bestaar Uoverensstemmelsen?

„Den ser De saamænd snart selv."

„Jeg foretrækker at være lidt forberedt paa det Studium."

„Lad gaa: Frøken Maréchal er troende, hendes Fader er Fritænker. Hun er kunstinteresseret, han er Forretningsmand. Hun afskyer Demokratiet. Han har gjort dets Sag til sin Livsopgave. Hun elsker Landet, han synes kun om Bylivet. Hun spaserer altid, han er aldrig af Vognen. Hun gaar i Selskab for sin Fornøjelse, han gaar der kun for at pleje sine Interesser, og derfor kommer de naturligvis ikke i de samme Kredse. I alle Ting er Forholdet saaledes. Men det er umuligt at ane det mindste om det, med mindre man har deres Fortrolighed, for Lucienne dækker der over med megen Takt og Behændighed."

„De maa føre en utaalelig Tilværelse."

„Aah nej. De ser hinanden ved Maaltiderne, ellers ikke. Frøken Maréchal er rig, hun har sin Modrenearv, hun har sine egne Folk og gør kun, hvad hun vil."

„Naar det ikke kommer an paa, hvem hun vil gifte sig med."

„Naa, ja, det er det Punkt, der for stedse har skilt dem ad."

„Hvordan det? Fortæl!"

„Har vi Tid?"

„Mama er jo ikke kommen ned endnu."

„Naa ja, Frøken Maréchal havde i Selskab truffet paa en ung Digter, som var meget fattig, men gnistrede af Talent, Michel Valuze . . ."

„Forfatteren til *Arpèges* og *Regina*?"

„Netop. Hun blev forelsket i ham og han i hende. Modig gik hun lige hen til sin Fader, fortalte ham Historien og bad om hans Samtykke til Ægteskab med ham. Gamle Maréchal blev rasende, den unge Michel Valuze blev jaget paa Porten. Og Lucienne svor paa, at hun aldrig vilde ægte nogen anden Mand end ham. Uheldigvis blev Digteren Aaret efter, da han havde faaet *Regina* opført med glimrende Held, angreben af Lungebetændelse, fordi han havde forkølet sig ved at passe sin Elskede op paa Gaden, og saa døde han. Hendes Fader holdt følgende Ligtale over ham til Datteren: „Der kan Du se, at jeg havde Ret i at modsætte mig det Giftermaal; den Fyr havde et daarligt Helbred!" Og det er det, Lucienne aldrig kan glemme."

*) Paabegyndt den 2. April (4. Aarg. Nr. 27).

„Men han er jo grusom, denne Maréchal."
„Ikke værre end andre."
„Og Frk. Lucienne er altsaa „Enke"."
„Aa, det skilter hun ikke med. Men alle de Bejlere, hendes Fader foreslaar eller som fremstiller sig selv for hende, kan være sikre paa en Kurv."
„Naa, Gudskelov da! Der er endelig en, man kan snakke med uden Bagtanke."
„Ja, De vil synes om hende. Hun er rar og indtagende."
Hiénard saa tavs paa Baronessen og vedblev lidt efter:
„Og Hr. de Prédalgonde? Kan vi ikke faa lidt at høre om ham nu?"
„De ved allerede alt, hvad jeg har at sige om ham."
„Skal jeg da være nødt til at udspørge Deres Veninde?"
„Værs'god, hvis det kan more Dem."
„Tror De, det vil være hende meget imod?"
„Nej, paa ingen Maade."
„Naa, saa vover jeg det."
„Der kommer hun netop. Spørg hende nu!"
Frøken Maréchal var kommen hen imod dem, men da hun forstod, at de talte om hende, stod hun lidt borte og ventede smilende.
„Lucienne", sagde Fru de Sauvelys, „Hr. Hiénard vilde gærne spørge Dem, hvad Hr. de Prédalgonde er for en."
Senatorens Datter blev ganske forfærdet.
„Men hvad er dog det for et Spørgsmaal, Hr. Hiénard. Er det Deres Alvor? Men hvorfra kommer De da? Hvem omgaas De? Hvad for Aviser læser De? Ulyksalige Mand, er De da ikke à jour med noget?"
„Nej, jeg er ikke."
„Ja, ser De, højstærede, siden Prinsens Stjærne er blegnet paa vor mondæne Himmel, har Markien arvet dens Straaler og glimrer nu uden Rival!"
„Nu maa De ikke gøre Nar ad mig."
„Nej, det vover jeg ikke."
„Er den smukke blonde Herre da virkelig en saa betydelig Person?"
„Han er den Mand, der er bedst klædt, mest chic, mest aparte, mest . . . naa ja, kort sagt", sagde den unge Pige med munter Ironi — „han er Konge over Paris!"
„Og tør jeg spørge Dem, Frøken, hvem har da salvet ham til Konge?"
Frøken Maréchal slog ud med Haanden som for at favne hele Horisonten. Hun pegede med sin hvide, fine Finger paa alle fire Verdenshjørner og sagde stadig i samme spotske Tone:
„Menneskenes Dumhed!"
Dørene til Dagligstuen fløj op, Hovmesteren kom stift bukkende frem og sagde:
„Bordet er dækket, Deres Højhed!"
Og det var som en officiel Bekræftelse paa alt, hvad der var blevet Jean Hiénard fortalt om denne mondæne Kongeværdighed, da han saa sin Moder smilende og yndefuld selv gaa hen og tage den glimrende Markis' Arm.

V.

Næste Morgen gik Jean i et prægtigt Vejr ned til Stranden og drev med Stokken under Armen ad Trouville til. Han lod sig færge derhen og var „paa Brædderne" ved 10-Tiden. Badelivet var paa sit højeste, og et Mylder af Tilskuere fyldte Stranden med deres brogede Toiletter. Her laa Badekaaber med deres blændende, skærende Hvidt udspændte til Tørring paa det svagt krusede Sand, Parasoller i alle Farver og Nuancer dannede midt i den blændende Sol et prangende, bevægeligt Tag over de utallige Hoveder, mens Børn legende stormede omkring mellem Stolene. Paa de høje Master foran Kursalen smældede det trefarvede Flag muntert for Vinden. Og dette pulserende Liv stod i skarp Modsætning til Havets og Himlens rolige Uendelighed.

Her spaserede smukke Damer let paa Taa om i lyse Dragter, Gentlemen i Morgendress, gule Sko og Straahat, fulgte af dværgagtige eller kæmpestore Hunde, skotske Terrier eller Ulmerdogger, lige saa udmajede som deres Herrer. Hiénard saa paa denne Trængsel med en vis interesseret Fornøjelse, som om han overværede den mondæne Vognparade paa Champs-Elysées. Disse Mennesker, der tilbragte deres Tid med aldrig at foretage sig noget nyttigt, gav ham stadig Stof til Forundring. De levede i Uvirksomhed og lod dog ikke til at kede sig. Han tænkte: i tidligere Tid levede jeg som de, men jeg kedede mig ihjel. De maa altsaa være mig overlegne, siden de kan være saa livlige i Tomhed uden at mærke denne Tomhed. Jeg er nu anlagt for Arbejde, jeg maa arbejde. Og jeg har straks Hjemve efter mit Atelier. Det er kort sagt Bevis paa et noget vulgært Temperament. De forfinede har altid meget godt kunnet finde sig i Lediggang. Det moderne Fremskridt er det eneste, der har tvunget os til Virksomhed. I gamle Dage levede Kunstnerne i Fyrsternes Palads uden Fornødenheder, uden Bekymringer, og de arbejdede, naar de var inspirerede. Nu om Dage er man blevet fri, man er ikke længer afhængig af Inspirationen. Man er ikke længer Slave uden af sig selv. Alt det er Demokrati, og er det egentlig ikke bedre? Jo, men man maa producere paa Livet løs. Jo længere vi kommer frem i Tiden, des mere vil det blive saadan. Og i en meget nær Fremtid bliver Dagtyvene de arbejdsommes Tjenere. Man maa frigøre sig gennem Arbejde eller pudse Støvler for de producerende. Kapitalerne forsvinder eller de giver ingen Rente. Man vil være bedre tjent med at gemme sine Penge paa Kistebunden end at anbringe dem. Socialismen vil faktisk indtræde, uden at de Idioter i Folketinget, der snakker for ikke at sige noget, har haft meget med den Sag at gøre. Og saa kommer Arbejdet, saa bliver der ikke nogen anden Udvej for at klare sig end Arbejdet. Hvad skal saa alle de Mennesker gøre? Det er ikke saa meget det, at de er dovne, men de er saa Pokkers uduelige.

Han saa de unge Gentlemen slentre forbi i smukke hvide Flonelsdragter med lyse Silkebælter og flot bundne Slips, der dækkede Sportsbrystet og sammenholdtes med Guldnaale. De var indtagende, vel friserede, talte kun lidt og røg ikke. Damerne susede forbi, som om de var til Væddeløb, og saa hverken tilhøjre eller venstre. De tog den bræddebelagte Terrasse i Løb frem og tilbage paa deres fladhælede Sko, som om de havde sat sig til Opgave at gøre den Tur saa og saa mange Gange før Frokost.

Det var aabenbart, at alle disse Mennesker slavisk fulgte det samme Program Dag ud og Dag ind, og uden at gøre sig dets Ensformighed klar, bøjede de sig ind under hele det Ceremoniel, der maa opfyldes, hvis man vil gælde for at være *comme il faut*. De lod ikke til at lide derunder, og selv om deres Ydre var blottet for Originalitet og Glans var det ikke derfor sikkert, at de ikke var lykkelige. Naar alt kom til alt, var det jo ikke givet, at man skulde tilbringe sin Tid paa de kunstnerske Forsøgs eller de industrielle Foretagenders slappe Line, hvis man skulde foretage sig noget passende her i Livet. Maaske var den Overanspændelse af Hjærnen, som krævedes til at udfolde den kraftige Aktivitet, kun en aandelig Misdannelse. Var de gale ikke dem, der pinte deres Hjærne med at gruble over et videnskabeligt Problem, løse utilitære Spørgsmaal eller søge Skønhedskimæren? Og var de kloge ikke dem, der indskrænkede sig til ligefrem at leve Livet, om Sommeren i det fri med Søluft eller i Skovens svale Skygge, og om Vinteren i Byernes Raffinement med det eneste Formaal at nyde Øjeblikket.

Fortsættes.

Den internationale Idrætsfest i København.

Af E. Aabye.

Indvielseshøjtideligheden.

DEN store Idrætsfest, som i Dagene fra den 29. Maj til den 2. Juni blev afholdt paa den ny Garderhusarkaserne paa Østerfælled, blev en Succes fra først til sidst.

Fester af lignende Art er tidligere afholdt i Stockholm (1891), i Gøteborg (1894), i Kristiania og i Malmø (1896), men ingen af dem har i Retning af Deltagernes Talrighed og Tilslutning fra Publikum kunnet maale sig med Festen i København. Af Gymnastikforeninger deltog fra Finland 1, fra Norge 3, fra Sverig 7 og fra Danmark 17. Desuden afholdtes Præsentationer af Hærens og Flaadens Gymnastikskole, af Hærens Rideskole og af 1000 københavnske Kommuneskoledrenge.

Antallet af anmældte Idrætsforeninger var 63 med ca. 850 Deltagere.

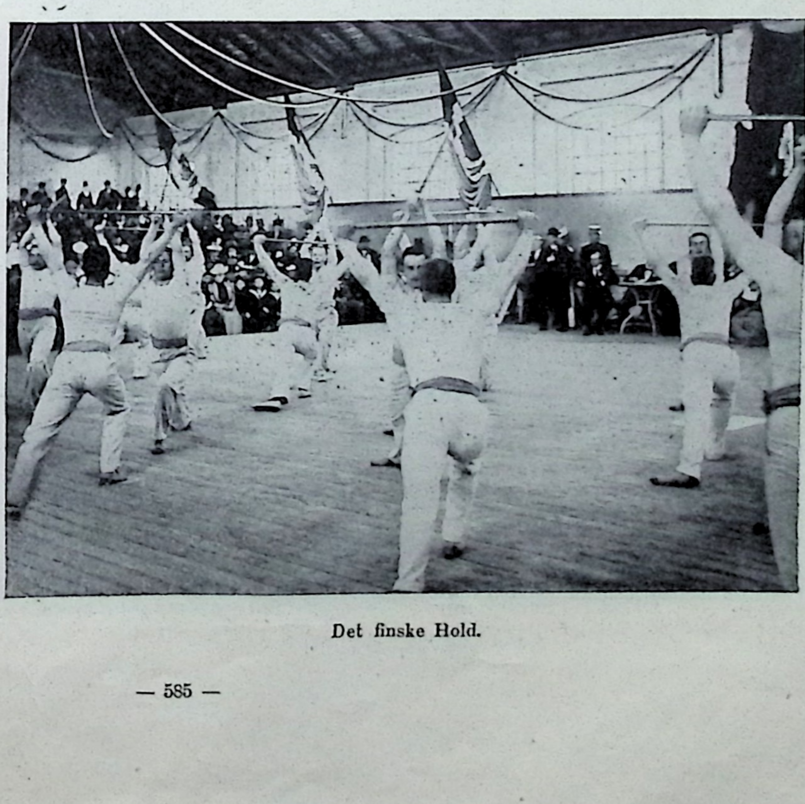
Pinsesøndag fra Kl. 9 Morgen mødte de udenbys Deltagere og blev indkvarterede paa Kasernen: allerede samme Eftermiddag afholdtes de første Kampe i Kricket og Fodbold (København mod Hamborg-Altona), men først 2. Pinsedag om Formiddagen Kl. 9½ fandt den højtidelige Aabningsfest Sted i Gymnastiksalen. Efter at Skuespiller-Sportsmanden *Dorph-Petersen* havde fremsagt en af Dr. med. *Hans Kaarsberg* forfattet Kantate, holdt Festens Præsident, Generalmajor *Koefoed*, en kort Velkomsttale og opfordrede Forsamlingen til at synge en Sang af den unge Forfatter *L. C. Nielsen*, af hvilke følgende smukke Indlednings- og Slutningsvers blev sungne Solo af Operasanger *Cornelius Petersen:*

Held den, hvis Ryg er rank,
hans Øje ser mod Solen,
op over Støv og Stank.
Han tumler sig som i et Bad
i Solens gyldne Strømme;
han bliver skøn og glad!

Saa dyrk ej blot din Aand,
øv dine unge Lemmer,
brug flittigt Fod og Haand;
grib fast og stærkt om Klingens Greb,
kast Diskos som en Græker,
stræk dig i Ræk og Reb.

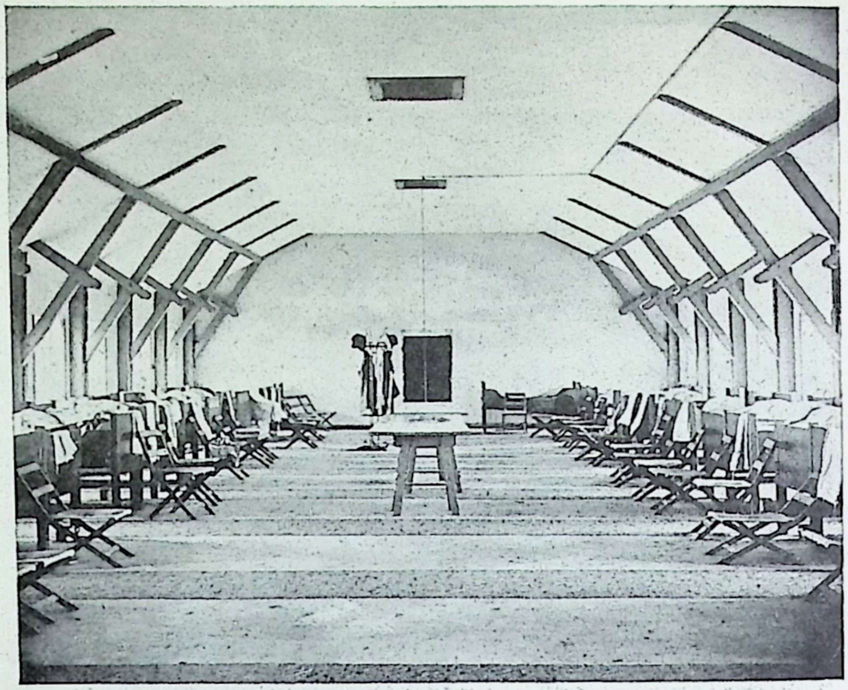
Thi den, hvis Ryg er rank,
faar og sin Vilje rettet,
han bliver fri og frank.
Han gaar sin Gang saa stolt og trygt,
hans Øje ser mod Solen,
han kender ej til Frygt.

Det var en broget Række af Indtryk man fik ved i 4 Dage fra den tidlige Morgen til om Aftenen hen ved Kl. 9 at færdes paa Festpladsen: i Gymnastiksalen og Brydersalen, paa Idrætspladsen umiddelbart udenfor Kasernens Mure,

Det finske Hold.

i Fægtesalen og paa Ridebanen. Da et nojagtigt Referat af alt, hvad der foregik, vilde fylde „Hver 8. Dags“s Spalter mindst i et helt Kvartal, tilsigter følgende Linjer kun at fremhæve enkelte Præstationer, som forekomme os at rage op over den store Mængde af iøvrigt fortrinlige Udøvelser, som i Festens Dage fik Bifaldsstormene til at bruse.

Sovesalen.

Den største Begivenhed var uden al Modsigelse Skotternes Fodboldmatch mod udvalgte Spillere af københavnske Boldklubber. De skotske Spillere fra *Queens Park Football Club* i Glasgow. Denne Klub hører i sit Hjemland til de mest ansete og er ved de aarlige Association-Fodboldkampe mellem Skotland og England repræsenteret ved flere Spillere paa det skotske Hold. Da Skotterne i de senere Aar have sejret i disse Kampe, og Fodboldspillet ikke noget andet Sted i Verden er bleven drevet saa længe og med saa stor Iver som i England og Skotland, vil det kunne forstaas, at denne Kamp var imødeset med Længsel af de københavnske Spillere.

Den første Kamp fandt Sted 2. Pinsedag om Eftermiddagen. Kl. $6\frac{1}{2}$. Tilskuernes Antal var henved 10,000, og Spændingen i Tiden før Kampens Begyndelse var uhyre. Spillet havde ikke været mange Minutter, før det var klart for alle, at Skotternes Overlegenhed var betydelig. De var hurtigere og lettere i Vendingen end deres Modstandere, og deres Sammenspil var drevet til en Fuldkommenhed, som man skulde tro uden for Mulighedens Grænser. Dette illustreres bedst ved følgende Forklaring: fulgte man Bolden med Øjnene, hver Gang der var bleven sparket til den, saa man, at der altid var en Skotte der, hvor den kom hen; var der paa samme Sted en Dansk, kunde man være sikker paa, at der var to Skotter, som straks begyndte at lege Kispuds med Danskeren, og inden denne kunde faa Assistance af sin nærmeste Medspiller, var Bolden hyppigt vel forvaret hos en af de andre Skotter en 30—40 Alen borte.

De danske Spillere som ellers ikke er nogle rene Sinker og som til Stadighed have sejret overlegent mod svenske og tyske Fodboldspillere — 1. Pinsedag slog de saaledes HamborgAltona-Holdet med 5 Maal mod 0 — vare i Begyndelsen saa imponerede, at de syntes lige som lammede i deres Bevægelser. Resultatet blev derfor, at Skotterne i første Halvleg gjorde 4 Maal. I anden Halvleg var Forskellen mellem de to Hold maaske noget mindre, men Skotterne naaede dog 3 Maal, medens alle de Danskes Angreb blev afslaaede med Glans.

Løbet over 100 Meter: Starten.

Om Onsdagen Kl. $5\frac{1}{2}$ afholdtes den sidste Kamp. Banen var denne Gang fugtigere og glattere paa Grund af Regnen, hvilket ikke var til Fordel for Skot-

Danske og skotske Fodboldspillere.

terne med deres korte lynsnare Vendinger; de faldt hyppigere, og de Danske, der nu var mere fortrolige med Modstandernes Spillemaade, var denne Gang ganske anderledes med. Alligevel var Overvægten paa Skotternes Side, men de naaede kun at gøre 2 Maal i første og 1 i anden Halvleg, og Danskernes Angreb var denne Dag langt talrigere og kraftigere om de end ikke bragte dem noget Maal.

Denne Match vil have varig Betydning for det danske Fodboldspil; vi har tidligere kun haft med langt underlegne Modstandere at gøre, nu har vi haft Anledning til at drage Sammenligninger med vore Overmænd; alene den Bedring, der var i det danske Holds Spil fra den første Kamp til den anden, lover godt for, at Fodboldspillerne vil forstaa at udnytte de vundne Erfaringer.

I talrige Idrætskampe bukkede de danske Idrætsmænd som oftest under for vore nordlige eller sydlige Naboer; det var som saa ofte før den nu 31-aarige Civilingeniør, tidligere Løjtnant, *J. P. Müller*, der reddede Nationens Ære. Han deltog kun i 2 Konkurrencer: *Hammerkastning* og *Femkamp* og gik af med Sejren begge Steder.

I Hammerkastning benyttes en massiv Jærnkugle med et Skaft af Staaltraad og Haandtag af Træ. Hammerens Vægt er nøjagtig $7^1/_4$ Kilo, og dens Længde ca. 1,22 Meter. Der kastes fra en Cirkel, der er 2,50 Meter i Diameter, saa at der altsaa ikke kan tages noget langt Tilløb. J. P. Müller satte skandinavisk Rekord med et Kast paa 31,55 Meter, medens den bekendte svenske Atlet, *Søderstrøm*, der blandt andet anses for at være Skandinaviens bedste *Diskoskaster* kun naaede 22,69 Meter.

I Femkampen konkurreredes der i Længdespring, Spydkastning, Løb over 190 Meter, Diskoskastning og Brydning i den her nævnte Rækkefølge. Spydkastningen og Diskoskastningen skal foretages baade med højre og venstre Haand. J. P. Müller, der har et ualmindelig alsidigt udviklet og harmonisk bygget Legeme,

Reckøvelser.

Skitser fra Sportspladsen.

var navnlig i Diskoskastning og Brydning sine Modstandere overlegen og vandt lige som den klassiske Oldtids Grækere, den for den sejrende udsatte Lavrbærkrans.

Ved en Fest som denne, hvor der er et Utal af Konkurrencer, er det en Selvfølge, at Tilfældigheder nu og da kommer til at spille en Rolle, og at man oplever Skuffelser af en eller anden Art. Saaledes gik det i Løbet over 100 Meter, for hvilket Hs. kgl. Højhed Kronprinsen havde udsat en Ærespræmie, da det var den Konkurrence, til hvilken der havde meldt sig flest udenlandske Deltagere. Man havde ventet at se en skrap Konkurrence mellem den danske Hurtigløber *F. Petersen* og Berlineren *Kurt Doerry*, der efter de Rekorder de tidligere have opnaaet, maa anses at være to af det evropæiske Fastlands hurtigste Løbere over kort Distance. F. Petersen var imidlertid saa uheldig at falde kort før Maalet i et af Forsøgsløbene, saa at han slet ikke kom med i det afgørende Løb, og Doerry blev den sejrende med den bekendte danske Fodboldspiller og Løber *Gandil* som Nr. 2.

Doerry, der trods sin Berømthed er en beskeden ung Mand, var den første til at beklage, at F. Petersen paa Grund af sit Uheld ikke kom med. Doerry vandt foruden dette Løb ogsaa Løbet over $^1/_4$ mile. I de forskellige *Spring* i Højden og Længden med og uden Stang og over Hesten, gik Nordmændene *Henrik Nordlie*, *Hans Due* og Svenskerne *Ax Bonthron* og *Oskar Odén* af med Sejren.

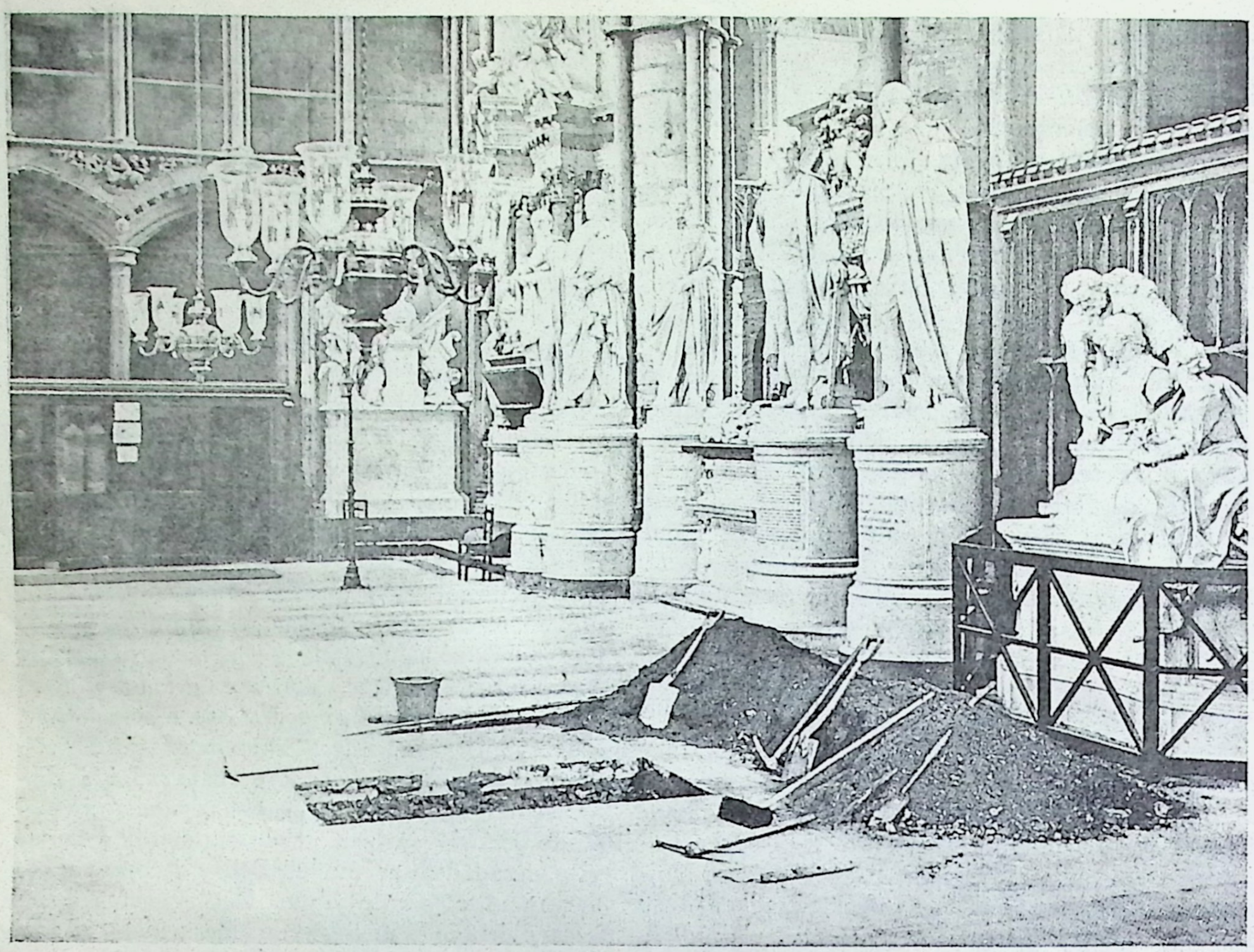
De tre danske Gymnastikere, der ved Konkurrence-Præstationen mellem de deltagende Foreninger vandt de tre udsatte Ærespræmier var *Chr. Nielsen* af *Kjøbenhavns Gymnastikforening*, *M. le Fevre* af *Handelstandens Gymnastikforening* og Ingeniør *K. Kristensen* af *Polyteknisk Gymnastikforening.*

Hvad det kan være paa sin Plads at fremhæve er, at det ved Sammenligning mellem den danske, svenske, norske og finske Gymnastik viste sig, at vort Gymnastiksystem indeholdt den største Afveksling i Øvelser, og at det værdigt hævdede sin Plads mellem de andre Systemer som fortrinlig egnet til at give det menneskelige Legeme en sund og harmonisk Udvikling. Dermed være ikke sagt, at der ikke er Øvelser i vort System, hvis Tid snart bør være forbi, og at ikke de fremmede Systemer indeholde meget, som vi kunde have godt af at optage. Men Meningen med et Stævne som det nu afsluttede er jo ogsaa, at den samlede Opvisning af, hvad hver enkelt formaar, skal kunne bidrage til at øge Deltagernes Erfaringer. I de kommende Aar, inden det næste store skandinaviske Idrætsstævne afholdes, vil jo hvert enkelt Lands Repræsentanter kunne bygge videre paa de indhøstede Erfaringer, saa at de til den Tid kunne vise, hvad de har fundet Behag i, og hvad de har ment at burde vrage. Det er netop denne Vekselvirkning mellem de forskellige Landes idrætsdyrkende Ungdom, der borger for Slægtens Fremgang i Kraft og Sundhed.

Krigen om Kuba: Havnen ved Santiago.

FRA GLADSTONES BISÆTTELSE.

Gladstones Grav i Westminster Abbediet.

Gladstones Kiste bæres gennem Westminster Abbediet af Rigets første Mænd.

FRA POL TIL POL

UGENS REVUE.

Dødsfald.

Forfatteren *Otto Martin Møller,* som Onsdag den 25. Maj bukkede under for en Lungetuberkulose, hvortil Spiren lagdes under et Barndomsophold paa Landet, blev kun 37 Aar. Født af uformuende Forældre maatte den velbegavede Dreng, der oprindelig skulde have studeret, i en ung Alder søge sig en Huslærerplads og senere trangt ernære sig som Sproglærer og Translatør i Portugisisk. Med stor Iver og Flid lagde han sig efter dette og andre levende Sprog — Tysk og Spansk — i hvilke han udgav flere Lærebøger, studerede Kemi, Litteraturhistorie og Politik, samt hengav sig til en omfattende Forfattervirksomhed. Denne havde fra første Færd af et vist kosmopolitisk Sving, i det allerede det første Arbejde, den af Digteren Goldschmidt roste Kristus-Roman, „Reformatoren fra Galilæa", udkommet 1883, straks blev oversat baade paa Tysk og Svensk.

Forfatteren Otto M. Møller.

Med flere følgende Bøger — „Unge Ægtefolk", „Lys over Landet", „Forlovede Eksistenser", et Par smaa Skuespil, af hvilke „Hun vil ikke gifte sig" opførtes paa Dagmarteatret, vilde det dog ikke ret lykkes Forfatteren at bryde igennem, og først med den fantasifulde, med Jules Verne og Ridder Haggard beslægtede Roman „Guld og Ære", udkommet 1895, vandt han en Succes, der kunde have skabt ham en Formue, havde han levet og virket i et Land, der var tiltraadt Bernerkonventionen. „Guld og Ære", som her hjemme udkom i et enkelt Oplag, udkom straks i to store tyske Udgaver, den ene med Forfatterens Portræt, blev desuden oversat paa svensk, fransk, italiensk og polsk, og sikrede Otto M. Møllers efterfølgende Bøger, „Af Elskovs Naade" og „Overmennesker", en fast Plads paa Verdensmarkedet.

Otto M. Møller, der var saa flittig og hvis Fantasi ejede en Svingkraft, der bar hans Navn ud over vort Lands Grænser, var en barnlig og kærlig Natur, som ikke følte sig trykket af sine smaa Kaar, men levede et lykkeligt Ægteskab med sin efterladte Hustru, Fru Ida Møller, og bestandig bares oppe af Følelsen af Livets Rigdom og Troen paa at Livsmaalene kan vindes. Den beskedne Mand var i Besiddelse af en rig Natur, en alsidig og mangeartet Begavelse — hvis Perfektibilitet endog var saa stor, at han, kuriøst nok, i sine Breve afvekslende benyttede dansk og latinsk Skrift.

Han sad inde med et Fond af „Mulighedsværdier", der var betydeligt større end hans alt foreliggende, iøvrigt ret omfangsrige Produktion.

Forhenværende Borgmester i Stubbekøbing, mangeaarig Landstingsmand *Vilhelm Michael Christian Oxenbøll,* er for nylig afgaaet ved Døden i København efter mange Aars Svagelighed. Den afdøde var født i Randers d. 13. April 1823 og tog juridisk Embedseksamen 1848. Fra 1856 til 1888 var han ansat i Stubbekøbing, først som Byfoged og Byskriver, senere tillige som Herredsfoged og Skriver i Stubbekøbing Herred. I 1870 valgtes han til Medlem af Landstinget, i hvilket han havde Sæde indtil 1894. Han har haft stor Indflydelse paa Stubbekøbings kommunale Udvikling, lige som han fra sin Jurisdiktion gives det Lov, at han var en human og retfærdig Dommer.

Landstingsmand Oxenbøll.

Udnævnelse.

Den i Fjor Sommer afdøde Cand. polyt. *H. F. K. Dencker* var den første Statskonsulent herhjemme i Landbrugsredskaber og Maskiner. I omtrent 7 Aar udfoldede han her en omfattende og meget anerkendt Virksomhed, og hans pludselige Død betegnede et virkeligt Tab.

I lang Tid forblev Stillingen ubesat, fordi man omgikkes med Planer om at dele den, saaledes at der blev en Konsulent for Landbrugsredskaber og en for Maskininstallationer særlig med Mejerierne for Øje. Da Gennemførelsen af denne Plan imidlertid trak i Langdrag, og Kravet om Postens Besættelse blev højlydt fra Befolkningens Side, besluttede Landbrugsministeriet sig til at besætte den med Ingeniør *C. N. Birk.* Denne er en Søn af Etatsraad P. G. T. Birk og fødtes i Kbhvn. den 14. Maj 1859. Allerede som Barn lagde han udprægede Anlæg for mekaniske Sysler og Husflidsarbejde for Dagen, og han hentede sig som 13-aarig Dreng „hæderlig Omtale" paa Husflidsudstillingen i 1872.

Ingeniør C. N. Birk.

Han kom derefter i Smedelære, gjorde Svendestykke og arbejde en Tid som Svend. Han havde gennemgaaet teknisk Skole og frekventerede derefter i 3 Aar den polytekniske Læreanstalt, hvor han særlig kastede sig over Mathematik, Fysik, teknisk og rationel Mekanik, Maskinlære, Konstruktion og Tegning. Han gik derfra over i det

praktiske Liv og bestyrede i en Række af Aar forskellige tekniske og mekaniske Virksomheder, hvorved han erhvervede sig en betydelig praktisk Indsigt, ligesom han med Iver fortsatte sin teoretiske Uddannelse. I 1887 konkurrerede han til den tekniske Forenings Prisopgave, og hans Besvarelse anerkendtes som den bedste.

Da Konkurrencen i 1890 udskreves til Pladsen som Statskonsulent i Landbrugsredskaber og Maskiner, konkurrerede Birk og opnaaede at blive indstillet til Ministeriet sammen med Dencker, som imidlertid fik Pladsen. Nu fra 1. April d. A. opnaaede Birk omsider Pladsen som Statskonsulent og medbringer ganske sikkert særdeles gode Betingelser til Udfyldelsen af denne betydningsfulde Virksomhed.

En Landsmand.

Ovre paa Pampassletterne, et halvt hundrede Mil syd for Buenos Ayres, ligger Tandil, nu en By af Størrelse som en middelstor dansk Provinskøbstad.

Ude paa Frederiksberg vil man kunne finde en Villa, der ogsaa bærer Navnet Tandil; kun en snævrere Kreds aner imidlertid, at indenfor dens Mure bor en af vort Lands interessanteste Mænd; stille og tilbagetrukkent henlever den næsten 90-aarige Mand sin Alderdoms Dage med sin Hustru, der med ham har delt et Liv rigt og bevæget, til Velsignelse for mange Mennesker. Det er denne Mands Billede, vi i Dag har den Fornøjelse at præsentere for „Hver 8. Dag"s Læsere, Byen Tandils Grundlægger, *Juan Fugl.*

Medens han voksede op i et fattigt Hjem paa Vestlolland henledes dalevende Biskop Møllers Opmærksomhed paa den unge Tjenestekarls glimrende Begavelse; han hjalp ham til at faa Skolelærereksamen, hvorefter han i nogle Aar var ansat ved det kommunale Skolevæsen i Stege; men det rolige og stille Liv tilfredsstillede ham ikke, hvorfor han i Begyndelsen af Fyrrerne udvandrede til Sydamerika. Til at begynde med fristede han Opholdet ved at ride rundt i Buenos Ayres Gader og sælge Mælk; men snart træffe vi ham mange Mil ude i Campen, ude paa Sletterne, hvor han har slaaet sig ned mellem Indianerne og de halvvilde Gauchoes. Her anlagde han en Farm og byggede en Mølle: dette blev *Tandil.*

Juan Fugl.

Efterhaanden søgte saa de Danske til Kolonien, navnlig unge Karle og Piger fra Lolland og Møen; i Tandil og Omegn findes nu over tusind Danske; hvad Juan Fugl var for dem, tillader Pladsen her ikke at nedskrive; han viede dem, døbte deres Børn; mangen en Bryllupsfest efter dansk Mønster er fejret ude paa Pampassletterne i Juan Fugls altid gæstfrie Hus. Hans Afrejse, som foregik for en Snes Aar siden, illustrerer, en Fyrste værdig, hvad han havde været for de Mennesker, han her tog Afsked med.

Medens hans Kæmpeskikkelse nu er kroget, hans Syn svækket, lever han sit stille Liv ude i Villaen paa Frederiksberg; paa sine ældre Dage har han nedskrevet sit interessante Livs Erindringer i tre tykke Bind, et Værk han dog ikke tillader maa gøres offenlig bekendt, saa længe han er i Live; en dansk indiansk Ordbog, som han har udarbejdet, har han derimod skænket det kongelige Bibliothek. Men hans Tanker vende atter og atter tilbage til Pampassletternes Blomsterflor, hvorover den sollyse Himmel hvælver sig høj og klar, og hvor Mindet om ham bevares i Kærlighed og Taknemlighed. Vald. H.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 37.

De sidste gik. Jeg raabte højt
den første Del. Men det blev drøjt:
De sidste gik snart ud snart ind
med Tegn paa et flegmatisk Sind.
Der kendes ej til værre Trængsler
end skrigende forrustne Hængsler!
Det Hele er en Grad, som ingen Sømand naar,
forinden han er fyldt halvtredsindstyve Aar.
For Resten sidder *man*, Jig Fangerne i Fængsler,
aldeles indestængt, men uden Friheds Længsler,
som anden af de fire Dele.
som udgør denne Gaades Hele.

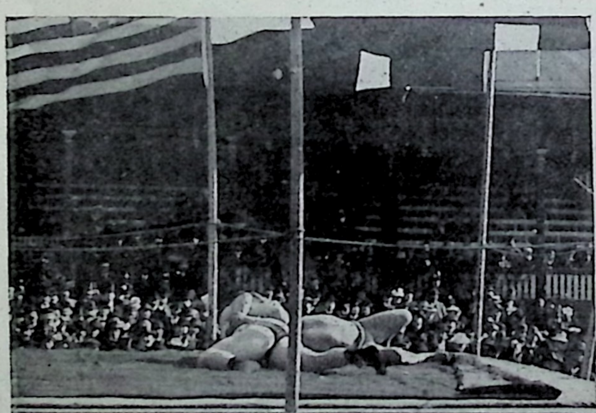
Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *19. Juni 1898* under Adr.: **„Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den ***paa nærværende Nr.*** af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte ***Kupon,*** som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

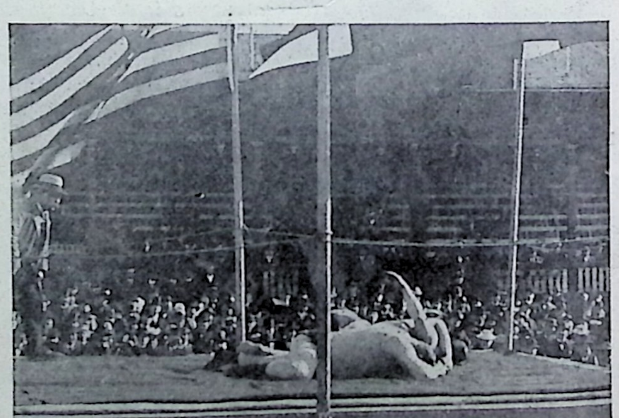
15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger. Se iøvrigt Betingelserne i „Hver 8. Dag"s Nr. 22.

Bech-Olsens Brydekamp med Tom Cannon.

1. Omgang.

2. Omgang.

INDHOLD: Danske Fængsler. IV. Vestre Fængsel. Af Cand. jur. & polit. F. Pio. Med Illustrationer. — Josefa. Af James Singleton. — Salon-Svindleren. Moderne Pariser-Roman af Georges Ohnet. — Den internationale Idrætsfest i København. Af E. Aabye. Med Illustrationer. — Krigen om Kuba (Billede). — Fra Gladstones Bisættelse (Billeder). — Fra Pol til Pol (Ugens Revue med Portrætter af Forfatteren Otto M. Møller, Landstingsmand Oxenbøll, Ingeniør Birk, Juan Fugl). — Fra Brydekampen i Charlottenlund (Billeder). — Præmiegaade.

Ansvarshavende: *Sven Lange.*

Teatersaisonen i København.

Af Sven Lange.

Teatrene har lukket deres Porte, og man har faaet Tid til at samle de mange spredte Indtryk, som de enkelte Aftener har givet, til store, klare Billeder.

Har Saisonen været tilfredstillende? D'Hrr. Direktører vil sandsynligvis svare ja. De gode Tider har givet Folk Penge paa Lommen, og dermed en absolut Følelse af Kedsomhed ved at tilbringe Aftnerne hjemme i Familjens Skød. Teatrene har i denne Saison været saa velbesøgte som maaske aldrig før.

Men hvad siger Publikum? Og hvad siger den forstandige Kritik?

Vi purrer op i vore Minder, og lader de fire Scener drage os forbi i en kort Revue.

Hurtigst passerer *Kasino*. „Faldgruben", „Klør Knægt", „Ridderen af Randers Bro" og „Jorden rundt i 80 Dage" giver ikke Anledning til mange Betragtninger. Det er nu en Gang saadan Kost, som man mener egner sig bedst for det store Publikums Mave, og maaske gør den det ogsaa. Kasino har jo i mange Aar været et aandeligt Folkekøkken, et Slags billigt Spisehus for Menigmands kunstneriske Trang, og det er en lykkelig og magelig Opgave for et Teater. Hvor mange ideelle Bekymringer spares Direktionen ikke for? Hvem tænker paa at bebrejde den Mangel paa kunstnerisk Ærgjerrighed? Og dog burde Kritiken maaske være mere paapasselig her end noget andet Sted. Her opdrages og kultiveres jo Tilskuerpladsernes store Hær, den, der ene kan skabe de virkelige Sukces'er. Og hvis det er sandt, at Scenen bør give os Billeder af Livet, som det leves omkring os, blot stærkere, trukne op med kraftigere, enklere Linjer, da er der maaske ikke ret megen Mening i, at den folkeligste af alle vore Scener i disse gamle Teaterstykker giver Publikum Indtryk, der intet har med Livet at gøre. Men foreløbig synes her intet at gøre. Det store Publikum ejer Barnets halstarrige Vilje til at se Tilværelsen paa sin egen Maade, til at lave Moral og Straf og Gengældelse og Retfærdighed efter de Love, der behersker Folkekomedierne, men ikke Livet. Stræb da videre, lykkelige Kasino, server os dine Middage til 35 Øre, og din Kaffe til 10; al anden Mad giver kun Opstød og daarlig Mave. Den Kost,

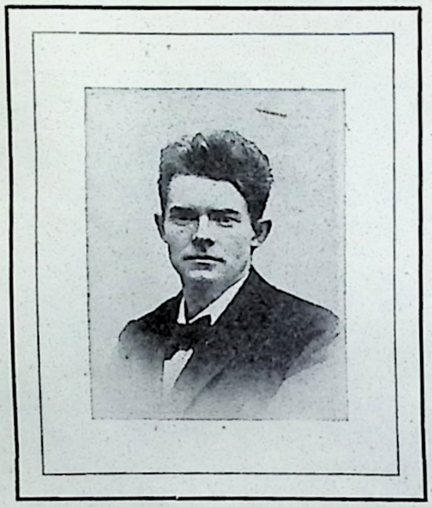

Hr. Fjelstrup i Trilby. Originaltegning af Albrecht Schmidt.

der baade kan give dine Masser en god Fordøjelse og en skærpet Hjærnekraft, er næppe sat sammen endnu.

Teatrets sceniske Præstationer har heller ikke været overraskende. Nye unge Kræfter har ikke vist sig, og de gamle, Fru Orlamundt, Hr. Pio, Hr. Kolling har virket med vanlig Rutine.

Folketeatret har frembudt et uroligere Billede, ja, sandt at sige har man til Tider ikke ret vidst, hvad Meningen med det hele var. Direktør Abrahams, der jo er en fint dannet Mand, har, som man ved, altid næret hæftige litterære Aspirationer. Tidligere blev de holdt kraftigt i Tømme, dels af hans særlige Publikums Smag, dels af hans Skuespillerstands særlige Begavelse; i denne Vinter er de skredet langt ud over det platoniske Stadium. Resultatet er bleven en Saison saa fuld af Uro og Brydning, at selv gamle Folketeatergængere ikke kan mindes noget lignende; derfor ryster de paa Hovedet og gaar helst udenom Nørregade nu.

Hr. Johannes Nielsen.

Vi andre kan dog bevare vor Sindsro, — og betragter vi Tingene ganske nøgternt, finder vi, at Teatret har haft en interessant Saison. Med Fatning iagttager vi, at veltjente Skuespillere som Hr. Zinck og Hr. Kolling trænges noget tilbage mod den Hviletilstand, der en Gang skal undes os alle; med Beklagelse noterer vi Hr. Dorph-Petersens Bortgang, — han var dog en lunefuld Skuespiller og yderst populær. Men de unge skal frem: Hr. Fjelstrup, Fru Anna Larssen, Hr. Johannes Nielsen, — og de er kommet det.

Det er disse Brydninger mellem ungt og gammelt, der væsentligt har givet Repertoiret dets uensartede Præg: Hver Generation har sine vidt forskellige Udtryksformer for sin Begavelse. Teatrets største Succes var jo en Folkekomedie af den gamle Skole: *Nihilister,* af hvis Held Hr. Abrahams burde lære at udstyre alle sine Stykker forholdsvis ligesaa godt. Men de andre Sukces'er bares alle frem af de unge. Det halvlitterære: *Frie Fugle* spilledes væsentligt paa Hr. Johannes Nielsen og Fru Anna Larssen, det aldeles ulitterære *Trilby* paa Hr. Fjelstrup. *Kvindernes Sammensværgelse* af Aristophanes, der ligeledes blev en Sukces, spilledes kaadt og frejdigt af hele Teatret, og syntes navnlig at more Folk, fordi man undredes over, at der i saa gamle Tider kunde skrives saa forholdsvis passable Komedier. Til de helt litterære Komedier hører Germains: *En dejlig Familje,* der blev mønsterværdigt spillet, men ikke blev en Sukces, og endelig de temmelig bedrøvelige Abonnementsforestillinger.

Disse, der var sat i Scene for at vække Publikums Interesse for ung national dramatisk Litteratur, opnaaede kun at give to udpræget lyriske Forfattere Lejlighed til at vise, at de ikke var Dramatikere. Det var jo altid et Resultat, men for Scenen et noget goldt. *Tatere* af Mylius-Erichsen gav et Folkelivsstykke fra Jyllands Hede, i hvilket ægte og uægte paa en løs og naiv Maade var blandet med hinanden; *Arbejdersken* af Sophus Claussen var af langt betydeligere poetisk Værd: Talen deri var altid levende, Replikerne detaljerede sig saa broget, saa sært og fint, og Symbolerne vævedes ind overalt, snart skælmsk, snart dybsindigt. Men dramatisk set var det umuligt. Figurernes Uklarhed, Handlingens Vaklen og hele Fablens fuldkomne Mangel paa Realitet slog det ned uden Skaansel, og med Rette. Stykket havde intet paa Scenen at gøre. Man er Dramatiker, eller man er det ikke, og er man det ikke, bliver man det aldrig, og saa skal man holde sig pænt hjemme og skrive Vers og lyriske Fortællinger. Skæg for sig og Snot for sig, som Napoleon sagde. Undskyld.

Af Teatrets unge Kræfter er Hr. *Fjelstrup* utvivlsomt den, der i Saisonens Løb har gjort de største Fremskridt: Han har fra Komiker udviklet sig til Karakterskuespiller. Hans kunstneriske Løbebane er det ægte Talents: De stærke Midler, han fra først af maatte anvende for at fremkalde Latteren, blev stedse mere diskrete, medens Virkningen bibeholdtes, ja steg. Derefter samlede han sine Evner sammen om Opgaver af betydeligere Art, og han viste her, at han formaaede at beherske Scenen ved et Blik, en Bevægelse. Pianisten Svengali i *Trilby* er en umenneskelig Rolle; den er tillige saa pretentiøs, at den fordrer en levende Indbildningskraft hos sin Fremstiller, skal den lykkes. For Fjelstrup lykkedes den; han gjorde endog næsten et Menneske ud deraf. Han ejer nemlig den Gave, der for en Skuespiller er den vigtigste af alle, ja egentlig dén eneste, skal han naa de høje Maal, — han ejer Fantasi. Faar han store Opgaver, vil han naa meget vidt. Faar han dem ikke, naar han aldrig videre end han alt har naaet.

Heri ligger Forskellen mellem ham og hans jævnaldrende ved Teatret. Fru Anna Larssen f. Eks. har utvivlsomt kulmineret; Roller som Agnès eller Cilemène vilde knuse hende. Hendes

Opfattelse af Rollerne synes ret fattig og uselvstændig; først naar hun ledes ind paa det rette Spor, viser hun Talent, fordi hendes Natur er ægte. Hun kan da røre og vække Latter som det friske og oprindelige lille Væsen hun er, — men skabende Kraft har hun endnu ikke vist Spor af. Hun bliver næppe nogen stor Skuespillerinde.

Noget lignende gælder Hr. Johannes Nielsen, hvem man jo ogsaa har profeteret en stor Fremtid i Kraft af hans Personlighed. Man ved ikke ret, hvor hans Evner skal føre ham hen. Han er øjensynlig intelligent, og sine Roller gennemfører han med en noget stiv, men mandig Energi i én ret Linje uden at blinke. Hans Spil interesserer fordi man stedse har paa Fornemmelsen, at han formaar mere end han yder; han har spillet de forskelligste Roller, men stedse synes man, at han ikke ret passer netop til den Rolle, han spiller nu. Til hvilken anden da? Fremtiden vil maaske vise det.

Hvorom alting er: hos disse unge er der Evner og Ærgjerrighed tilstede, — men endnu er det noget vanskeligt at frigjøre deres særegne Talent fra deres Instruktørs, Hr. Herman Bang, og lægge det klart.

Dagmarteatret er den af Hovedstadens Scener, der i den forløbne Saison har vakt den største og mest udelte Beundring. Professor Riis-Knudsen, som i de sidste Aar ganske havde sluppet Roret paa sin Skude, fandt endelig en Mand, som han godvillig kunde betro Kommandoen. Selv lagde han sig derefter med et lykkeligt Smil ned i Lasten hos sine Rustninger; ved Roret stod Martinius Nielsen med ivrige Øjne og stærk Haand.

I Virkeligheden burde København være sin Skæbne taknemlig, fordi den i Spidsen for et Teater har faaet en Kraft som Martinius Nielsen, — langt mere end den vistnok er. En kunstnerisk Fanatisme saa voldsom som hans findes næppe i Landet. Har han et Maal for Øje, ser han kun det, og hviler ikke, før han har naaet det. Og hans klare Intelligens vrager alt ligegyldigt og uvæsentligt. Faar han Tid og Ro, vil han kunne blive Hovedstadens Teaterliv til uvurderlig Nytte.

Men i denne Saison synes han stundom at have haft for lidt Tid. Hans Instruktion har utvivlsomt sine Mangler, og med den rastløse Fart, hvori han altid arbejder, er Spillet paa hans Teater undertiden bleven mindre godt end man havde Ret til at vente. Man kunde unde dette Iltogsmenneske nogle gode Bedestationer, hvor han kunde staa af, ryge sig en Pibe i Ro og Mag og betragte Menneskene og Livet omkring sig med en Iagttagers Passivitet. Den Fare truer ham nemlig, at hans Fart ender i det Blaa.

Fru Anna Larsen som Trilby.

Repertoiret gav os mange gode Sager. For kun at nævne de ejendommeligste: Der fremførtes *Ridder Bengts Hustru* af Strindberg, Hauptmanns *Klokken, der sank*, Helge Rodes *Kongesønner*, *Vandrefalken* af Esmann, Ibsens *Gengangere*, *Brand* og *Kærlighedens Komedie*.

Den Beundring og Sympathi, Teatret i denne Saison har vakt, skyldes saaledes væsentligt Repertoiret; man spildte sjælden sin Aften ved at gaa derhen, man var altid sikker paa at faa et karakterfuldt eller betydeligt Arbejde ført frem for sig.

Men nu Spillet? Som Regel maa det siges, at det ikke naaede op i Højde med de store Opgaver, der blev det givet. Men altid sporedes en ihærdig Higen op mod Idealet, — en Higen, der for den, som holder af Skuespilkunst, undertiden kunde virke lidt pinlig, men altid virkede interessant.

Direktøren selv førte som oftest an. Han spiller som han tænker og føler: fanatisk, unuanceret, stærkt personligt. Han spiller Brand som

han spiller Vandrefalken og Vandrefalken som han spiller Herman Wandel i Wuthhorn og Falk i Kærlighedens Komedie. Han, der er den fødte Helt og Elsker, individualiserer ligesaa lidt som den fødte Elskerinde og den fødte Heltinde. Han spiller noget i samme romantiske Stil som Mounet-Sully og Sarah Bernhardt i Frankrig og Kainz i Tyskland. Han er i meget ringe Grad en moderne Skuespiller.

Tag nu hans nærmeste Rival ved Teatret: Hr. Neiiendam. Hvilken Forskel! Hr. Neiiendams Spil bestaar af Momenter; hans Styrke er den levende og individuelle Farve, han giver hver Replik. Medens Martinius Nielsens Diktion med dens brede Aandedrag og kraftige Klang undertiden kan forekomme lidt monoton, er Hr. Neiiendams i det enkelte Sekund altid fuld af sjælfuld Bevidsthed, hvor søgende og fejlende den end kan være. Og medens Hr. Nielsen med sin Fanatisme altid gennemfører Rollerne helt og plastisk, men uden særlig Udarbejdelse af Enkelthederne, gaar Figurene for Hr. Neiiendam tit i Stumper og Stykker, men de enkelte Stykker er ofte udført med den betydeligste Kunst. Han er i meget høj Grad en moderne Skuespiller. Antoine i Paris og den ypperlige, nylig afdøde Mittelwurzer i Wien kunde have været ham fortræffelige Læremestre.

Hr. Martinius Nielsen.

Fra denne Saison husker man ham særlig i „Kongesønner“, i „Gengangere“ og i en enkelt Scene af „Brand“. Men om ham som om de andre ved Teatret, gælder, at de ikke har aabenbare nye Sider af deres Talent.

Hr. Emanuel Larsen gaar dog stedse fremad, og man tør vel om ham sige, at han nu altid spiller god Komedie. Hans Styrke ligger vistnok i hans stedse sikre og rige Opfattelse af sine Roller. Og selv om de ydre Midler undertiden slaar klik, har han saa megen Fantasi, at Opfattelsen næsten altid faar et myndigt Udtryk. Man er tryg, naar han er paa Scenen.

Teatrets første Damer, Fru Olivia Jacobsen og Fru Elisabeth Hornemann har ikke vundet sig nye Laurbær i denne Saison, og dets udmærkede Komiker, Hr. Sofus Neumann heller ikke. Man synes at spore, at hans Virkemidler er blevne diskretere, men man ved ikke ret, om det skyldes bevidst Stræben, eller om det er, fordi han føler sig træt.

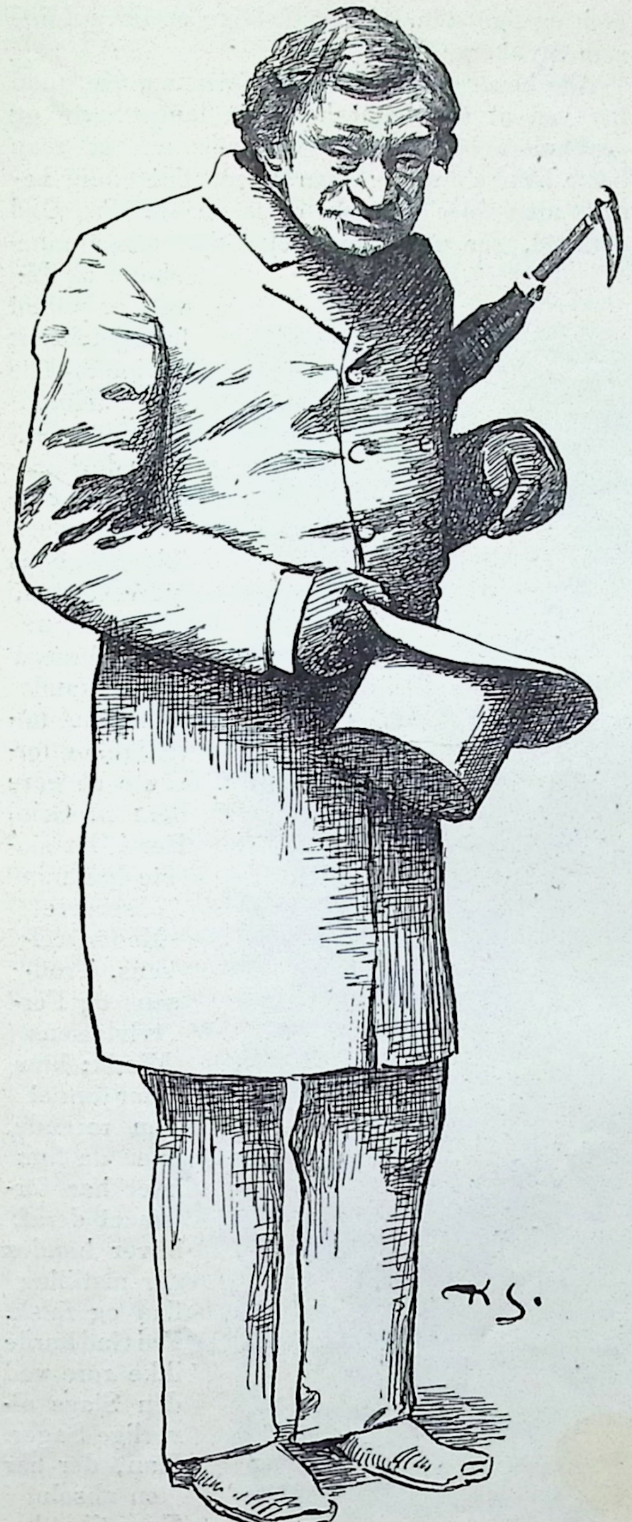
Det kongelige Teater har som altid før været Syndebuk, om ikke just for Publikum, — i hvert Fald for Kritiken. Siden Tidernes Morgen har det jo været saa. For Aviserne er Ærgrelser jo som det daglige Brød for os andre, og det kgl. Teater har fra først

Hr. Emanuel Larsen.

Hr. Nikolaj Neiiendam.

Hr. Sophus Neumann i César Girodot's Testamente.
Originaltegning af Knud Søeborg.

af fedet dem rigeligt. En udmærket Styrelse vilde muligvis faa dem til at revne.

Den nuværende Styrelse er sikkert nok ikke mønsterværdig, men den er dog vel den forstandigste, der har ledet Teatret i mange Aar. Fra et økonomisk Synspunkt har den regeret med stor Dygtighed: Underskudet er nu ikke foruroligende mere, men dog saa plausibelt, at Teatret ikke behøver at risikere en Paamindelse fra Rigsdagen om for Fremtiden ganske at skulle balancere, og en Trusel om i modsat Fald at blive unddraget ethvert Tilskud. Forholdet er jo ikke her som ved Hofteatrene i de tyske Hovedstæder, hvor uhyre Tilskud aarlig bevilges som en selvfølgelig Sag.

Overhovedet turde det maaske være anbefalingsværdigt ikke at betragte det kgl. Teater som et Unicum i Verden, som en ond Tilskikkelse, hvormed den vrede Skæbne straffer dette lille Land fremfor andre. Sammenligner man Teatret med de tyske Hofteatre, — og Sammenligningen er naturlig — vil man finde adskillige trøsterige Berøringspunkter. Som disse styres det af en Hofembedsmand med en borgerlig Administrator ved Siden; som disse støttes det af Hoffet og de regerende Myndigheder; som disse faar det Statstilskud; som disse holder det sig fjernt fra Litteraturens revolutionære Bevægelser. Til vor Trøst tjener nu, at Statstilskudet hos os er betydeligt mindre, og det kunstneriske Udbytte betydeligt større. Alle kongelige Hofteatre Verden over ledes i konservativ Aand; de har Traditioner at hævde over, de har Klassikere at dyrke, de har Prinsebryllupper at fejre. Held da de Byer, der

Hr. Emil Poulsen som Hjalmar Ekdal i „Vildanden“.

som København ejer andre, friere Scener, hvor den helt nye, urolige Litteratur kan finde Husly.

Repertoiret i denne Saison giver ikke Anledning til mange Betragtninger.

Af de Gamle er Holberg og Oehlenschläger som sædvanlig bleven spillet for lidt; Heiberg og Hostrup ikke stort mere, men dog for meget.

Teatret præsenterede desuden fire nulevende Forfattere, alle gammelkendte iøvrigt: Ernst v. d. Recke fremmanede i *Dronning Eigra* et blegt Gespenst fra henfarne Dage, som skræmmede Folk fra Huset; Esmann skaffede det derimod en økonomisk Succes ved sit klogt arrangerede *Theatret*. I Saisonens sidste Halvdel skaffede Holger Drachmann Scenen en uhyre Succes med *Vølund Smed* — 16 udsolgte Huse af 18 Forestillinger; de skønne Vers, det rige Udstyr, den voldsomme Musik, frembragte ogsaa et særdeles pragtfuldt Resultat. I Saisonens sidste Time fremførtes Fru Gads *Aabent Visir;* det faldt til Jorden, men fortjener ikke des mindre en lidt nærmere Omtale.

Betragt en Gang Titlerne paa Fru Gads Stykker, — er de ikke karakteristiske: „Aabent Visir", „Rørt Vande", „Fælles Sag", og hvad de alle hedder. Man kunde fristes til at lege Bytteleg med dem, — kalde „Aabent Visir" for „Rørt Vande", „Rørt Vande" for „Fælles Sag" og „Fælles Sag" for „Aabent Visir". De passer lige godt og lige slet. De er tilfældige og ligegyldige som Stykkerne selv.

Fru Bloch i „Hvor man kjeder sig". Originaltegning af Knud Søeborg.

Alle kender den underlige Fornemmelse, man har ved at se Mennesker staa langt borte og gestikulere og bevæge Munden uden at man hører hvad de siger: man bliver lidt pinlig berørt, man føler sig dum og fremmed. Fru Gad derimod, der netop har dette Syn paa Menneskene og Livet, er yderst fornøjet: I sit forrige Stykke — „Rørt Vande" — havde hun iagttaget Forelskelsens, Lidenskabens ydre Gestus, men da hun intet forstod deraf, fandt hun dem latterlige, og forsøgte at gøre dem til Grin. Her i det sidste har hun observeret Moderfølelsens, Trodsens og Fortvivlelsens Mimik; hun har fundet dem rørende, men da hun intet har forstaaet deraf, bliver hendes Fremstilling flad og falsk. Fru Gad burde ikke røre ved den Slags alvorlige Sager. Hun, der har en absolut Evne til at karakterisere en fjottet Kammerjunker og en sløv Grosserer gennem pudsige Repliker, hun burde kunne forstaa, at hendes Alvor ikke skyldes noget alvorligt Temperament, og at hendes Iagttagelser over Livets Tragik aldrig naar dybere end til de løseste Gisninger. Resultatet blev derfor en Dialog, som paa intet Punkt var gennemglødet af virkelig Smerte og Medynk, Raisonnementer, som levende Mennesker aldrig vilde tage i deres Mund, og Situationer,

som Livet intet kender til. Ved Stykkets Slutning stod Fruen da ogsaa og virrede haabløst med Hovedet: Tøjlerne var gledet hende ganske ud af Hænderne.

Der er ikke noget, der skader en god og smuk Sag mere end netop Arbejder af denne Art. Publikum føler instinktmæssigt, at her er der noget galt fat, og det ser paa Stykkets Tendens med samme skeptiske Blikke som de, hvormed det betragter en Bourgeois-Dame, der ved et Middagsselskab i Humanitetens Navn forarger ved alskens frisindede Paradokser, efter at hun Dagen i Forvejen for alles Øjne har jaget en Tjenestepige paa Gaden, fordi hun er kommen galt af Sted.

Dette Stykke, som det kgl. Teater aldrig burde have opført, spilledes for enkelte Rollehavendes Vedkommende fremragende godt. Her skal blot nævnes Fru Betty Nansen som den forførte Frøken, og Fru Bloch som hendes Datter. Fru Nansen spillede den flove Rolle med stille, bevæget, sjælfuld Kunst, og Fru Bloch gav som tit før et uovertræffeligt sandt Billede af et halvvoksent, leddeløst Pigebarn. —

Iøvrigt er vel *Vildanden* af Ibsen den Forestilling, der stedse gaar mest afrundet over Brædderne, skønt dens Mangler træder tydeligere frem for hver Gang, den gaar, og skønt Helhedsindtrykket vistnok er fjærnt fra det, Digteren oprindelig har villet. Det lyse, luftige Atelier med Jagtloftet i Baggrunden, der virker saa stateligt som et velassorteret Menageri, indrammer kun daarligt den dystre Tragedie. Atmosfæren er nok ganske anderledes trang og tung, Rummene ganske anderledes uhyggeligt knugende i de smaa, mørke Huse paa Norges Vestkyst, hvor Stykket spilles. Men Teatrets første Skuespillere yder dog stedse her deres bedste Kunst. —

De fremførte Operaers Skæbne aabenbarede tydeligt vort Musikpublikums underligt vaklende Smag. Tofts flove Glansbillede *Vifandaka* naaede en Succes, der rigeligt kunde maale sig med den, Glucks udødelige *Orfeus og Eurydike* fik, og Verdi's værdifulde *Othello* faldt til Jorden.

Josefa.

Af James Singleton.

IV.

Jeg véd meget vel, at jeg nu staar over for det afgørende.

Jeg har skrevet en Indledning, og derefter har jeg i to Kapitler skildret min Josefa som hun ser ud og som hun er Moder.

Hvad er saa det? Der er intet mærkeligt ved hendes Udseende og ved den Maade, hvorpaa hun forvalter sit Moder-Embede. Hundrede Tusinde Kvinder har det i disse Henseender som hun.

Og om jeg havde fortalt, at hun var en Dejlighed, eller at hun var en gammel Heks, eller at hun havde fundet en ny og sælsom Metode at opdrage sine Børn i Tugt og Herrens Formaning — — hvad var saa det? Hundrede Tusinde Mænd tror det ene eller det andet.

Af mig ventes noget ganske andet, og jeg vidste det, i det Øjeblik jeg prentede Josefas Navn over den første af disse Artikler. Nu er jeg ved den sidste. Og hvor meget jeg vrider og vender mig — jeg slipper ikke.

Man venter, at jeg skal fortælle, hvilken Betydning Josefa har for min digteriske Produktion. Man vil vide, hvor vidt og i hvor høj Grad hun beaander mig, om hendes Fjervinger i den aarle Morgenstund farer rapt hen over mit Skrivebord, saa det staar smukt, med Glans og Blomster, naar jeg kommer. Eller om hendes Støvekost bringer Uorden og Bedrøvelse i de Papirer, hvorpaa jeg optegner Tankerne og Drømmene, som fødes i min Hjærne.

Man venter det. Jeg har vidst det hele Tiden. Jeg skal ikke heller unddrage mig fra Svaret.

Men jeg kan ikke give det saadan lige nu.

Sagen er jo den, at jeg først i en forholdsvis sen Alder blev Poet. Min tidligere Forretning var ikke af den Art, der blev dreven med egentlig Inspiration — jeg var Kulgrosserer —, og der var i den ingen Brug for det kvindelige Element, naar lige undtages en ung Dame, der sad paa Kontoret, fordi hun sad der billigere end et Mandfolk vilde gjort.

Da saa Kaldet kom til mig fra den afdøde store Thomsenske Direktion, kunde jeg selvfølgelig ikke vente, at Josefa øjeblikkelig skulde fra en hyggelig Grossererfrue, der fik sine Husholdningspenge, skulde forvandle sig til en sart Digterhustru, der tog til Takke med et Vers paa sin Fødselsdag, delte Sorgerne med sin Mand og lod ham alene om Fornøjelserne.

Jeg kunde ikke forlange det, og hun gjorde det ikke heller. Som den sal. Thomsenske Direktion var den første, der anerkendte mig som Digter, saaledes var Josefa den sidste.

Maaske brød jeg mig saa mindre om Anerkendelsen — det vilde jo være menneskeligt. Dog tror jeg ikke, det var afgørende. Det er utroligt, hvad en Digter kan sluge af Anerkendelse. Folk, han ikke bryder sig en Døjt om, lægger sig til hans Hjærte i samme Nu, de giver sig til at beundre ham. Hvor meget mere maa da ikke Beundringen virke, naar den kommer fra en, der i Forvejen ligger der.

Hvis nu Josefa og jeg havde været unge — eller i det mindste Josefa —, saa tvivler jeg aldeles ikke om, at hun havde sat sig skønne Spor i min Poesi. Jeg havde beriget Literaturen og ruineret min Forlægger med en af disse Digt-Cyclus'er „Til En", som aldrig bliver købt af mange, hvilket ingenlunde skyldes dens Slethed, men — antager jeg — en vis Finfølelse

hos Publikum — — lige som naar de ikke render lige op paa Trappen i Fredensborg og titter ind ad Vinduet, eller naar de ikke samler sig i Hundredevis uden for den Cigarhandel, hvor en Prins er forsvunden for at købe sig 3 til 25.

Nu var vi jo ikke unge længer — eller i det mindste Josefa. Vilde jeg besynge hende, var jeg udelukket fra hele det sædvanlige Rustkammer —: *slanke Liv, røde Kind, hvide Haand, Fe,* og hvad derunder hører, efterdi min Arne paa den Tid blev solgt hos Rasmus Nielsen for betydeligt mindre, end den havde kostet mig. Ikke heller kunde jeg prise hende som den, der stod mig bi i Ulykkens Dage, saasom hun netop da var temmelig misfornøjet med mig.

Havde jeg trods alt givet mig i Lag med Arbejdet, vilde jeg maaske have frembragt en ny og særlig skøn Poesi. Men jeg gjorde det ikke. Jeg havde ikke Tid dertil, ikke Raad dertil.

Alligevel kan jeg ikke nægte, at Josefa har en betydelig Indflydelse paa min Produktion.

Hun gør den *større*.

Uden at hun paa nogen Maade blander sig i eller ved Vink og Raad generer mig i mit Arbejde — for udenforstaaende kan det endog se ud, som om det var hende ligegyldigt — stimulerer hun mig bestandig til Produktion. Er der nogle Dage, hvor jeg er sløj og føler mig mindre oplagt, fejler det aldrig, at hun kommer ind i min Stue, sætter sig hos mig med sit Arbejde, og efter en eller anden lille Overgang, som for Resten ikke behøves, da jeg al Tid véd, hvad hun vil, siger:

„Du husker nok, James, den Smørregning?"

„Mens jeg taler med Dig, saa glem ikke, naar Du faar Penge paa Bladet, at Drengene maa have nye Bukser."

„Skomageren var her igen i Gaar, James."

„Tror Du ikke, Du kunde fremskynde dit Arbejde lidt, saa vi kunde faa Penge til Sommertøjet i næste Uge."

Paa den Maade holdt hun den hellige Ild vedlige i mig, hvorfor jeg naturligvis ikke kan være hende noksom taknemmelig. Digterne driver vist for meget. I gamle Dage gik de som bekendt i Skoven med langt Haar og en Straahat i Haanden og ventede paa Inspirationen, der vel nærmest viste sig i Skikkelse af en smuk Fugl eller en blaa, lille Blomst, og som ofte aldeles ikke viste sig. Nu om Dage kommer det anderledes. Det kommer i Form af en Skomagerregning eller en Husvært f. Ex. Det ene kan være saa godt som det andet.

Og der er den Forskel paa den gamle Inspiration og den moderne, at den moderne kommer *al Tid*.

Naa . . . jeg véd ikke, om min Skomager vilde formaa *direkte* at inspirere mig. Derfor er det indrettet saa viseligt, at han gaar igennem Josefa. Naar hun kommer, har hun formet i sig alle de Livets Krav, der lægger Digteren Pennen i Haanden. Ikke de højere, som giver ham Ideerne, men de jævnere, simpelt jordiske, som bringer ham til at udføre dem.

Jeg kan da slutte — og det er en smuk Slutning — med at sige, at Josefa i Sandhed er den, der inspirerer mig.

Keramisk Platte.

I Tilslutning til vore Artikler om Platter bringer vi i Dag en Tegning af en „48-Platte", som Maleren *Joachim Petersen* har udført til Minde om den første slesvigske Krig.

Bissens Isted-Løve, som Prøjsserne i 64 røvede paa Flensborg Kirkegaard, ses i Midten — brungul paa dybblaa Grund. Udenom læses de kendte Ord: „Trofaste Kæmper i Farens Stund —", og en Krans af stiliseret grønt Egeløv danner Rammen. Platten virker ved sine rene, afstemte Farver og Linjernes kraftige Holdning overmaade dekorativt og forfriskende nyt midt i Platternes Ensfarvethed. Dens nationale Karakter og dens kunstnerisk gennemarbejdede Form gør den til en Pryd for danske Hjem. Hr. Joachim Petersen, hvis alvorlige Bidrag til vor indenlandske Keramik kendes fra dette Aars fri Udstilling, har stor Ære af „48-Platten". Paa nogle enkelte Samler-Eksemplarer er Egekransen gennembrudt og Løvets Farve metalglinsende.

Krigen om Kuba.

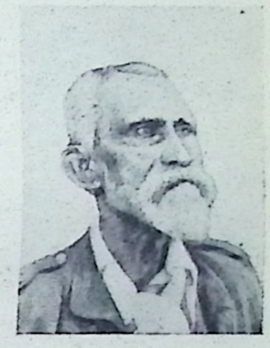
Med en fast utrolig Langsomhed snegler Krigen sig frem. Den spanske Flaade ligger stadig indesluttet i Bugten ved Santiago, og de amerikanske Skibe bevogter stadig Indløbet. Imidlertid synes det dog som om Afgørelsen nærmer sig. Insurgenterne paa Øen under Anførsel af *Maximo Gomez* rykker stedse Byen nærmere, og rundt omkring fra, særlig fra *Tampa* sender den amerikanske Overadmiral

Professor Japetus Steenstrups Buste afsløres paa Frue Plads.

Admiral Sampson.

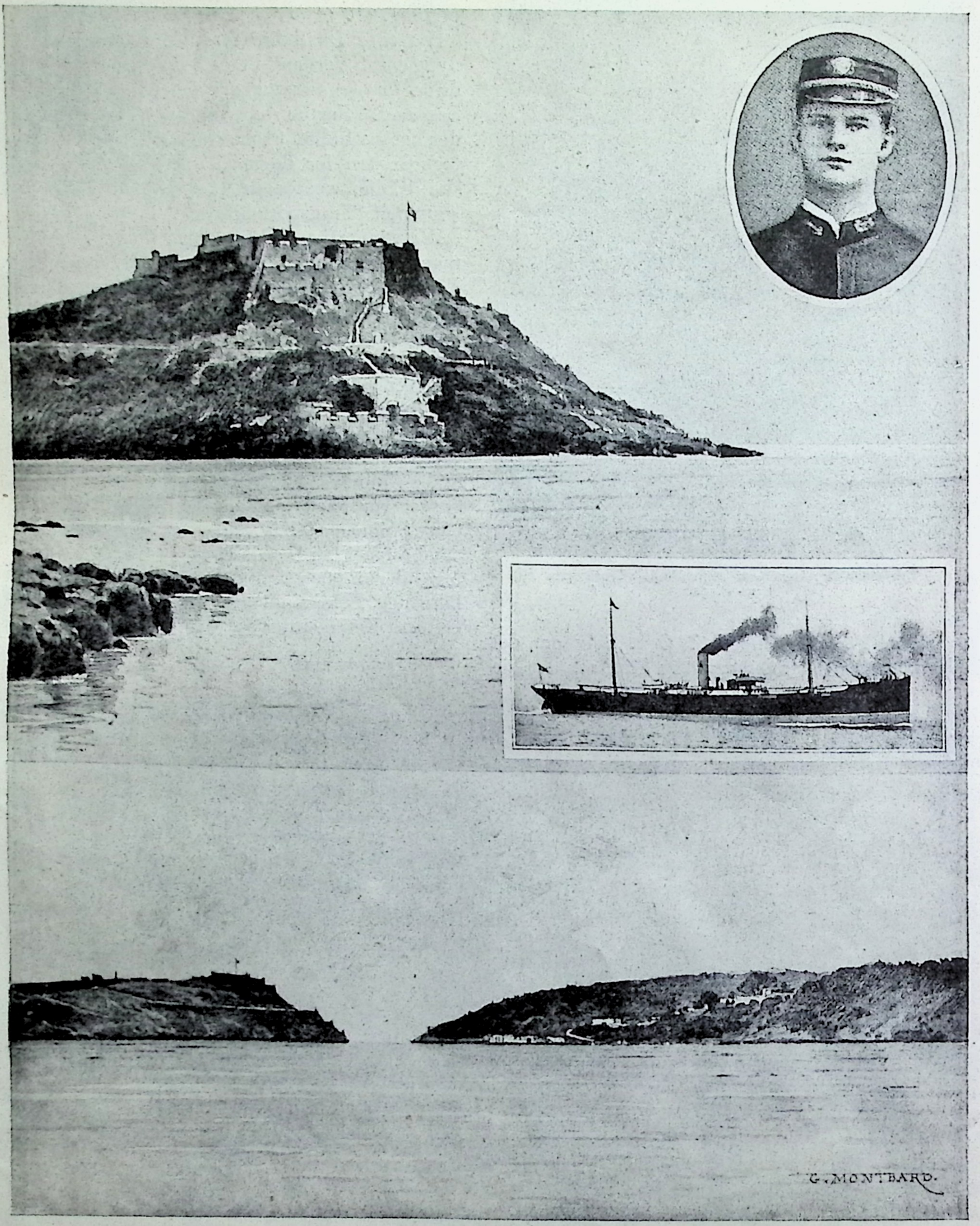
Maximo Gomez.

Sampson Forstærkninger til Øen. Selv om det ikke kommer til noget egentlig Slag mellem de fjendtlige Flaader, er Spanjernes Nederlag ogsaa her snart en fuldbyrdet Kendsgerning.

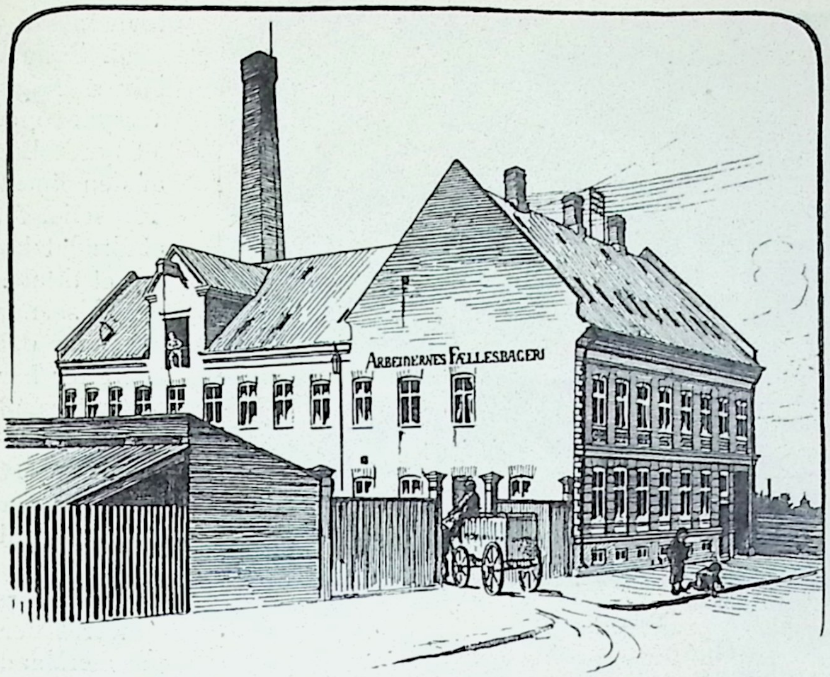
En rask Daad har fornylig vakt Verdens Beundring for de amerikanske Sømænd. For at spærre det smalle Indløb til Santjago-Bugten for de spanske Skibe, sendte de et gammelt Transportskib, *Merrimac*, oprindelig norsk, og bemandet med en halv Snes tapre Folk, ind i Strædet. Her blev det øjeblikkelig skudt i Sænk af de spanske Forter og gik tilbunds midt i Indløbet, saaledes som Hensigten var. Mandskabet frelste Livet ved Svømning. En dansk Mand, *Clausen*, deltog i den farefulde Ekspedition, men da han af lutter Kampiver og Æventyrlyst var gaaet ombord paa Skibet, skønt han havde faaet Ordre til at blive derfra, faar han nu ikke den Belønning, som er hans Kammerater vis.

Amerikanske Tropper udskiber sig i Tampa.

Merrimac, dets Fører, Løjtnant Hobson, og Indløbet til Santjagobugten, hvor Skibet nedsænkedes.

Arbejdernes Fællesbageri.

Af G. Chr. Olsen.

DET er vel ubestridt den største Forretning paa Brødfabrikationens Omraade, og dog var Begyndelsen saare liden.

I Avgust 1886 sad 3 Mænd i Forsamlingsbygningen i Rømersgade og drøftede ivrigt, hvor mange Brød, der kunde produceres af en Sæk Mel, og hvor billigt et saadant 8 Pds. Brød vel kunde fremstilles.

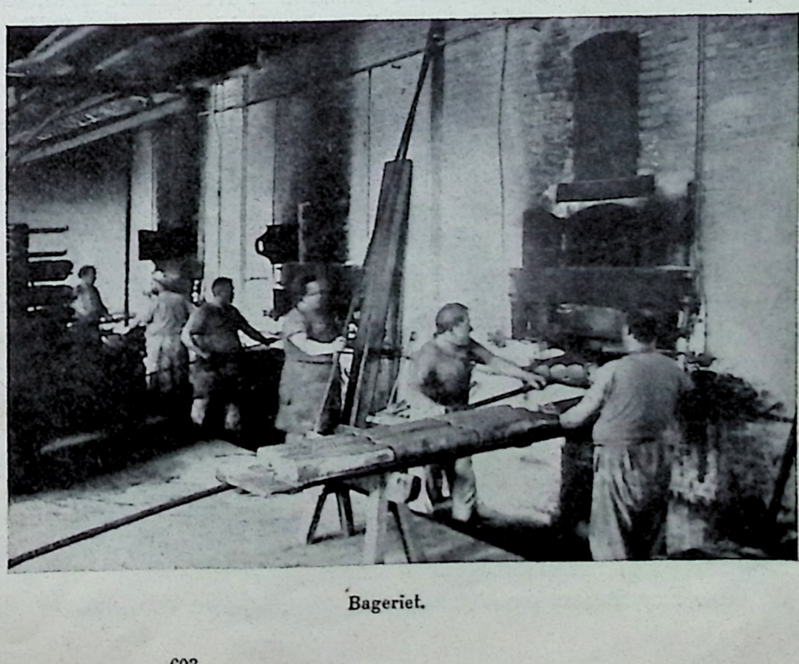
De 3 Mænd vare Forretningsføreren for de samvirkende Fagforeninger, Maler *J. Jensen*, Formanden for Bagernes Fagforening, *C. Emcken*, og Forretningsføreren for Snedker-Forbundet, *G. Chr. Olsen*, og Anledningen til de uvante Spekulationer var den almindelige Misfornøjelse med de dyre Brødpriser. Denne Misfornøjelse havde givet sig til Kende paa den nys afholdte Snedker-Kongres, og de tre Mænd drøftede nu Muligheden af at oprette et Fællesbageri, der kunde sikre Arbejderne et godt og sundt Rugbrød til den billigst mulige Pris.

Man enedes om et Grundlag for et saadant Bageris Oprettelse, og Planen vandt Bifald baade hos Partiledelsen og hos de samvirkende Fagforeninger. Allerede den 1ste Oktober 1886 kunde det nedsatte Udvalg med de tre Indbydere som Forretningsudvalg indbyde til Aktietegning. Hver Aktie lyder paa 10 Kr. og forrentes med 4 pCt. p. a. De indbetaltes i ugentlige Afdrag paa 50 Øre, men Aktietegningen fik en saadan Tilslutning, at der paa et Par Dage var indbetalt 7000 Kroner, og man mente nu at kunne begynde.

Først gjaldt det om at finde en passende Mand som Forretningsfører. Denne Mand skulde ikke alene besidde den praktiske Dygtighed; men han skulde tillige være kendt og nyde ubetinget Tillid i de brede Arbejderlag, hvor Bageriet naturligvis fortrinsvis søger sine Kunder. Man var saa heldig at finde en saadan Mand i daværende Snedkermester, nuværende Landstingsmand *C. C. Andersen*, og de elleve Aars Virksomhed, man nu kan se tilbage paa, viser, at det var et særdeles lykkeligt Valg, man gjorde.

Ude paa Lyngbyvej fandt Selskabet et gammelt Bageri, som det lejede, og Brødfabrikationen begyndte nu ved Hjælp af 3 Bagersvende. Der fandtes kun en Ovn i Bageriet, og i de første Par Dage bagtes der kun om Dagen. Allerede næste Uge maatte der antages et nyt Hold Folk, saa at Bageriet kunde være i Gang hele Døgnet. Alligevel forslog Produktionen ikke over for den store Kundekreds, og allerede inden Nytaar var Bestyrelsen klar over, at der maatte bygges et stort Bageri for at tilfredsstille Forbrugerne.

I Marts 1887 købte man Grunden i Raadmandsgade for 10,000 Kroner, som udbetaltes

Bageriet.

kontant. Grundstenen til det nuværende Bageri nedlagdes den 29de Juli af Redaktør *Wiinblad*, den 11te September hejstes Kransen og den 1ste December toges Bageriet i Brug. I det vældige Bagerilokale findes 4 Stenovne, der hver kan rumme 250 Stkr. 8 Pds. Rugbrød.

Mølleriet.

Det kan vel have sin Interesse for Læserne at erfare, hvorledes et saadant Rugbrød bliver til, og hvor lidt vort daglige Brød kommer i Berøring med Menneskehænder, naar det tilvirkes i et rationelt indrettet Bageri.

Fra Kornkammeret føres Kornet ved en Snegl hen til en Elevator, der ved en Mængde smaa Skaaler fører det helt op til Bygningens Tag. Her passerer det en stor Magnet, som udskiller de Jærndele, der ofte findes i den oversøiske Rug. Derfra gaar den til „Zigzagsortereren“, der udskiller alt det større Snavs, som findes imellem Kornet, og bag efter føres det saaledes rensede Korn hen paa de to „Triører“, hvor Klinte og andre Frøarter sigtes fra, for at de ikke skal forsyne vort Rugbrød med sorte Pletter. Den sidste Rensning faar Kornet paa „Spidsemaskinen“. Her hvirvler det i rasende Fart rundt mellem Smergelskiver, de olieagtige Spidser rives af og Træskallen afpudses.

Først nu er Kornet færdig til Formaling paa de store franske Kværne, der ugentlig producerer c. 700 Sække Mel. Fra Møllen løber Melet i en Tragt ned til Bageriets store Æltekar, hvor det tilsættes det fornødne Vand og derefter maskinæltes. Fra Æltekarret føres det med Spader til Brødsprøjten. Her faar Dejgen den sidste Æltning ved Hjælp af en Snegl, hvorefter den færdige Dejg gennem et stort Metalrør føres ud paa det lange Bord, hvor Bagersvende staar parat til at skære Deigen over. Dette sker med en Dobbeltkniv, hvis Blade er saa langt fjærnede fra hinanden, at det afskaarne Stykke Dejg kan taale det Svind i Vægt, som foregaar under og efter Bagningen, og dog holde de lovbefalede 8 Pd. Endnu bliver Dejgen forsynet med et tyndt Lag af den fineste Rapsolie, for at Brødet kan faa et tiltalende Udseende, og naar det derefter har staaet ca. 3 Timer i Ovnen, er det færdigt til at køres ud til Forhandlerne. Hver Uge produceres der paa den Maade 16,000 Stkr. 8 Pds. Rugbrød, 12,000 Sigtebrød og 5,500 Franskbrød. Alt Mel formales paa Bageriet, der ejer et udmærket Sigtemels Mølleri. Af Personale beskæftiger Selskabet foruden Bestyreren 1 Forvalter, 21 Bagere, 6 Møllere, 3 Maskinister, 1 Staldmester, 8 Kuske og 2 Arbejdsmænd. I Stalden er der en Besætning af Heste, og til at køre Brødet til Forhandlerne benyttes 8 store Vogne.

For alle Bagere, Møllere og Maskinister er indført en 8 Timers Arbejdsdag, saa at Selskabet beskæftiger 3 Hold Arbejdere. Alligevel har alle en Løn, som er paa Højde med, hvad der overhovedet gives i deres Fag med en langt længere Arbejdsdag, og Bageriet har sikkert paa denne Maade været til ikke ringe Støtte for de paagældende Fags Organisationer. Stor Betydning maa ogsaa tillægges den gennemførte Renlighed, der har tjent som Mønster for senere oprettede Bagerier. Før var det almindelig Skik blandt Bagerne, at de vaskede sig i de samme Spande, som brugtes til det Vand, der tilsættes Melet ved Æltningen. Saa indrettede Fællesbageriet et særligt Bade- og Vaskeværelse, og nu vilde man slet ikke tænke paa, at oprette et Bageri uden at indrette et Rum til dette Brug.

Bestyrer C. C. Andersen.

Vigtigst er det selvfølgeligt, at Selskabets Ledelse intet Øjeblik har tabt den filantropiske Opgave af Sigte. Bageriet er ikke oprettet for at gavne enkelte Personer eller enkelte Samfundsklasser. Enhver, der køber Selskabets Produkt, faar Del i dets Goder, idet alle Bestræbelser gaar ud paa, at fremstille det bedst mulige Produkt, tilvirket under de sundeste bedste Forhold og til den billigst mulige Pris.

Hvad der er naaet, kan ikke udmaales med Tal. Ganske vist kan det paavises, at Rugbrødets Pris stadig har været 5 à 6 Øre billigere, end det var før Bageriets Oprettelse; men skønt dette Tal — 8,580,000 Rugbrød à 5 Øre = 429,000 Kroner — er ret stort, saa viser det dog ikke hele den økonomiske Fordel, Københavns Borgere har haft af Bageriet, idet alle dem, der ikke har købt Brød af Selskabet, ligeledes har høstet Nytte af de billige Priser, dettes Virksomhed har fremtvunget.

Alligevel har Selskabet haft Raad til at bortgive mange Tusinde Brød til Samaritaner, Børnehjem og Arbejdsløse og har dog haft Penge nok til stadige Udvidelser, hvis Række langtfra er sluttet endnu. Dette er kun muliggjort derved, at der altid har hersket et udmærket Tillidsforhold imellem Aktionærerne og Selskabets Ledelse. Aktieudbyttet er paa Forhaand bestemt, og der mærkes derfor ingen Jagen efter Profit; men alle Bestræbelser gaar ud paa at gøre Bageriet saa nyttebringende som muligt. Derfor har Generalforsamlingerne ogsaa Gang efter Gang genvalgt Medlemmerne af det første Repræsentantskab, og derfor har dette lige saa stadig genvalgt de tre Mænd, der først fremsatte Opfordringen til Selskabets Dannelse, som dettes Forretningsudvalg. For at fuldstændiggøre Billedet af denne Samdrægtighed, skal endnu tilføjes, at Hr. C. C. Andersen i lykkelig Besiddelse af alles Tillid stadig er Lederen af Selskabets Forretningsvirksomhed.

Salon-Svindleren.*)

Moderne Pariserroman af Georges Ohnet.

Fortsat.

Saa vidt var Hiénard naaet i sine Overvejelser, da han pludselig stod Ansigt til Ansigt med en meget smuk Brunette i hvid Piquékjole og med en pragtfuld Buket Roser i Favnen.

„Ih!“ udbrød hun, „Hiénard!“

„Hvad ser jeg? Juliette, er Du her, Du Smaa? Hvad er Du her efter?“

„Nej, hør nu, Du slemme Dreng“, sagde hun, „passer jeg maaske ikke ind i Rammen?“

„Jo, min Sandten gør Du saa! Men Du er altsaa bleven en meget chic Dame, hvad?“

„Ja, min Gut. Umaadelig chic. Men har Du for Resten i Sinde at gro fast paa Stedet? Lad os gaa eller sætte os et Sted, som Du vil, bare vi ikke skal staa plantede her. Naa, det er sandt, Du er maaske bange for at kompromittere Dig ved at vise Dig med mig?“

„Ja, min Snut, det er jo sandsynligt. Nej, lad os sætte os ned og se Beaumonden passere Revy!“

De tog Plads paa to Stole med Udsigt over Vandet. Juliette lagde sine Roser paa en tredje Stol, og idet hun koketterede med sine smukke Fødder og sine Laksko, sagde hun lystigt:

„Aa, søde Hiénard, hvor jeg er glad over at træffe Dig. Hvordan har Du det, siden jeg stod Model for Dig? Laver Du stadig smukke Ting? Du maa vide, jeg sidder fedt i det. Jeg har faaet fat i en Amerikaner, der giver mig alt, hvad jeg vil have. Det er vel snart et Aar siden, vi har set hinanden, hvad?“

„Ja mindst.“

„Du er stadig lige sød. Hvis der ikke var saa mange Mennesker omkring os, vilde jeg kysse Dig.“

„Du er nok stadig den samme glade Pige, Juliette.“

„Ja, mere end nogen Sinde! Og har Du hørt noget til Madam Mascart?“

„Hun har det godt; jeg spiste hos hende for ikke 14 Dage siden.“

„Ak, min Ven, for mig er det forbi med de Udskejelser. Jeg kan ikke mere slaa mig løs. Og det er virkelig en Skam! Men min „Mand“ vilde gøre et syndigt Halloj, hvis jeg lod ham sidde hjemme og gik ud og spiste i Middagsabonnement. Hvor der var morsomt! Sikke nogle Individer man traf paa! . . . Hvad jeg vilde sige — har Du ikke set smukke Predalgonde der?“

Ved dette Navn gav det et Sæt i Hiénard. Ligesom et Slør fjærnes, forsvandt i samme Nu den Taage, der tilhyllede hans Hukommelse, og han saa i Tanken den smukke blonde Fyr og mærkede sig de Omstændigheder, under hvilke han første Gang havde set ham. Han huskede, at Juliette havde været skudt i den Fyr, han mindedes nøje hans Dragt, hans Skægs Façon og hans opstrøgne Haar, som han nu havde ladet vokse. Han forstod, at denne Forandring i Frisuren havde gjort ham ukendelig ved første Øjekast. Prédalgonde ved Fru Mascarts Middagsbord! Hvad havde han været der efter? Og uden at tænke paa Grunden til, at han selv havde søgt dette Pensionat, som han ansaa for meget tvivlsomt og berygtet, gættede han paa ekstraordinære Motiver til, at denne smukke Levemand, der i sig legemliggjorde al parisisk Elegance, kunne komme paa et saa ufint Sted. Han tænkte: Juliette har elsket ham, maaske har hun kendt ham. Hun maa kunne give mig Oplysninger. Han tændte sig en Cigaret og sagde:

„Aah jo, Prédalgonde. Hvad er der blevet af ham? Han kommer der ikke mere.“

„Dit Vrøvl! Han spiser skam ikke til Middag i Pensionater. Han er lige som jeg avanceret, kommet til Vejrs — han er blevet Levemændenes Præsident!“

„Det er jo ham, den kønne, lyse Fyr, som Du var forlibt i?“

„Ja, netop. Jeg har altid været et Offer for mine Øjne.“

„Men hed han da Prédalgonde den Gang?“

„Nej, han hed Roger Brémont. Men hans Familjenavn skal nok være Prédalgonde. Da han arvede en rig Onkel, antog han sin Marki-Titel . . .“

„Naa, saa han arvede?“

„Vældig mange Penge. Netop den Gang jeg kendte ham. Vi omgikkes kun i tre Uger . . . Han antog straks Vaner, der ikke harmonerede med min Levevis — jeg, der ikke havde en Skilling. Han var meget pæn for Resten, men han forlod mig for at lægge sig efter Damer af hans eget Lag . . . Han er elsket, maa Du vide, han har, hvem han vil, dem alle sammen . . . Det der dem, der har pousseret ham . . . For han er morderlig snedig . . . Han driver det vidt!“

„Hvad forstaar Du ved „snedig“?“

„Jo. Det er en Fyr, der aldrig lader sig genere af nogen, der kan genere ham, forstaar Du? Han bryder sig kun om sig selv, ser kun sin egen Fordel. Og alt, hvad der staar ham i Vejen, vupti! væk med det! Han har ved sin Side en gammel Rad, der raader ham og ikke lader ham gøre nogen Dumheder. Du kan ikke tænke Dig, hvor alt, hvad den Fyr gør, er udspekuleret. Hos ham er alt Beregning, og han skal nok naa det Maal, han har sat sig.“

„Hvad er det for et Maal, han har sat sig?“

„Det ved jeg ikke. Til Dato lader det til at være: at leve godt, og det lykkes ham. Han har en herskabelig Ejendom i *Avenue d'Antin*, dejlige Heste, en

*) Paabegyndt den 2. April (4. Aarg. Nr. 27).

Dampyacht, en Væddeløbsstald, alt muligt! Og Du ved jo, hvad Livet koster i Paris. Han ser ikke paa Skillingen, han bekoster alt. I det sidste Aar har han slaaet sig op paa det forfærdeligste. Kan Du tænke Dig Juliette følge den Flagermus paa hans Flugt gennem Luften? Stakkels Pige, nej! hun manglede Faldskærm. Derfor fik hun ogsaa hurtig Rejsepas i Form af en smuk Present."

„Og det er en Arv, der har skaffet ham al den Luksus?"

„Tja-a, søde Hiénard, det siger man."

„Men Du ved altsaa noget andet, Juliette?"

Den smaa Juliette saa meget værdig ud og slog afværgende ud med Haanden:

„Aa, Du ved jo godt, at jeg aldrig taler ondt om mine gamle Kærester!"

„Det gør Du ret i, min Snut."

Han tænkte: „Hun ved mere end hun vil sige for Øjeblikket i alt Fald. I Virkeligheden har hun jo her fortalt mig om en virkelig Eventyrer. Jeg skal nok fuldstændiggøre mine Oplysninger om denne Svindlerkonge ved at øse af andre Kilder. Juliette afbrød ham i hans Betragtninger, da hun sagde:

„Se! Der har vi min Amerikaner! Se ham, den fikse Fyr, der kommer kørende der henne i den engelske Ponyvogn . . ."

„Ja, saa gaar jeg, min Snut. Jeg vil ikke have, at Du skal faa Ubehageligheder i dit „Ægteskab"."

„Haa, jeg kan godt præsentère Dig for ham, hvis Du har Lyst. Min „Ven" vil blive ganske smigret ved at gøre dit Bekendtskab. Han er saa rar, og han elsker Kunst . . ."

„Nej Tak, jeg gaar."

Hiénard trykkede hendes Haand, og skyndte sig bort, mens Yankeen stod af Vognen og gav Tømmerne til sin Kusk. Billedhuggeren havde faaet Øje paa Devienne, der drev om med en Cigaret i Mundvigen, og han gik hen imod ham. Han tog sin Ven under Armen, og fulgte med ham hen ad Vejen.

„Du har det godt?"

„Ja, Tak. Er her dog ikke dejligt?"

Han pegede paa det blaa Hav, den klare Himmel, den graa Strandbred og hele dette Menneskemylder, hvis sommerfuglbrogede Farver ligesom dirrede i den gennemsigtige Luft.

„Det skærer i Øjet, synes jeg."

„Aa, Du Billedhugger! Du føler kun for Linjer. Hele denne Sang af Farver og Farvetoner lader Dig kold."

„Ja, egenlig talt. Saa meget mere, som det er umuligt at gengive."

„Ja, desværre! Hvad foretager Du Dig til Morgen?"

„Som Du ser. Jeg spiller Idiot, hvor vort High-life bader og spadserer."

„Men bag efter?"

„Saa spiser jeg Frokost med Mama og rejser med Toget til Paris."

„Skal Du af Sted saa hurtig?"

„Ja, hvad skal jeg her?"

Devienne fortrak ærgerlig Munden, saa at hans køligt korrekte Ansigtsudtryk for et Øjeblik forsvandt. Lidt efter vedblev han:

„Hvorfor kom Du da?"

„I Forretninger."

„Med Hertuginden?"

„Ja, med Hertuginden."

Devienne skelede til sin Ven og sagde med sin sædvanlige Flegma:

„Pengeforretninger?

„Ja, Pengeforretninger."

„Mange Penge?"

„150000 Franks."

„Til Dig selv?"

„Er Du gal?"

„Ja. Du har Ret, jeg er et Fæ. Du har jo ingen Fornødenheder. Det er vel en Tjeneste, Du vil gøre En. Det burde jeg have gættet. Og hvad svarede Hertuginden?"

„Hun lovede mig Summen nu til Morgen."

„Er det det Hele?"

„Ja, det er det Hele."

Devienne blev atter tavs. Han spaserede der med Cigaretten i Munden, hensunken i sine egne Betragtninger. Hiénard fulgte ham nysgerrig spændt og spurgte sig selv om Grunden til disse fortsatte Spørgsmaal og især om Anledningen til, at hans Ven pludselig var bleven saa tankefuld. Saaledes gik de i nogle Minutter. Saa sagde med ét Devienne ligesom trykket af denne Tavshed, der var saa svanger paa allehaande Anelser og Gaader:

„Du gjorde maaske bedst i at blive."

„Hvorfor?"

„Var jeg i dit Sted, blev jeg."

„Hvorfor?" gentog Hiénard næsten haardt.

Devienne saa ikke om paa ham, han vedblev at se lige ud og svarede:

„Du véd, at jeg nærer et oprigtigt Venskab for Dig. Derfor siger jeg: bliv hos Hertuginden. Mere siger jeg ikke. Det kan ikke nytte, at Du spørger mig. Jeg indskrænker mig til at give Dig et Raad, som vistnok er det bedste, Du kunde faa i Øjeblikket. Du kan naturligvis ikke forstaa mig nu. Men bliv her, se Dig godt for, saa vil Du forstaa".

„Det er der allerede nogen, der sagde mig — saa omtrent da — i Aftes".

„Hvem?"

„Baronesse de Sauvelys".

Devienne smilede umærkelig:

„Pokker da!"

„Hvis jeg spørger hende, siger hun mig saa, hvad Du ikke vil rykke ud med?"

„Det ved jeg ikke, det er ikke sikkert. Men hvorfor vil Du spørge Fremmede? Du har jo dine Øjne, saa se da med dem! Det er saamænd tilstrækkeligt. Hele Trouville kender den Hemmelighed, Du skal opdage, og det undrer mig meget, at den lille Dame, som Du talte med før, ikke har sagt Dig den. Hun har maaske ogsaa villet skaane Dig".

„Rimeligvis", sagde Hiénard uhyre koldblodigt. „Men, kære Devienne, selv om Du ikke kan bestemme Dig til at sige mig, hvad der efter din egen Mening maa interessere mig i saa høj Grad, saa kan Du maaske i det mindste give mig en nøjagtig Besked om en Fyr, som jeg lige siden min Ankomst stadig har haft i Hælene paa mig."

Maleren kneb Læberne sammen:

— „Hvem spørger Du om?"

— „Om Markis de Prédalgonde. Hvad er det egenlig for en Herre?"

Devienne knipsede tilfreds med Fingrene. Han smed sin Cigaret, og idet han for første Gang under deres Samtale saa sin Ven lige ind i Ansigtet, sagde han:

— „Hvad det er for en Herre? Det er rimeligvis en forfærdelig Slyngel."

— „Kongen over Paris?"

— „Det er de lidet vanskelige Smaadamer, der kalder ham saadan, og saa en Snes Eventyrere og alle disse Klub-Idioter. Sovekammer-Aviserne har lanceret den Titel i deres Nyheds-Rubrik, og da den var idiotisk, slog den naturligvis an. Det vilde virkelig være sørgeligt, om det var nok til at regere i en stor By, at den købte Kærligheds Kvinder stemte derfor eller at nogle forløbne, fraskilte, amerikanske Miss'er beundrede et Mandfolk".

(Fortsat.)

UGENS REVUE.

Bjørn Bjørnson.

Fra Kristiania kommer her til den Efterretning, at *Bjørn Bjørnson* er sat i Spidsen for det norske Nationalteater. For os her nede lyder det næsten, som det var et Æventyr. Vi har aldrig set unge Kræfter i Spidsen for vor nationale Scene. Da J. L. Heiberg var ung, og gærne vilde noget nyt, var der ingen, der tænkte paa at gøre ham til Direktør, og da han blev det, var han gammel og vilde kun, hvad hans Kone vilde; siden hans Tid har de særligt literære Hensyn været bandlyste fra vort Teater. Men man kan ikke gaa for strængt i Rette med nogen derfor. „Forholdene“ er jo saa vanskelige. Det var ogsaa „Forholdene“, der i sin Tid tvang Bjørnson bort fra hans Instruktionsvirksomhed ved vor literære Scene, Dagmarteatret.

Den, der oplevede Bjørnsons første Optræden her i Byen, vil aldrig glemme den. Man kom ude fra den festklædte By — det var Kongens Fødselsdag — hvor Solens Skin paa de straalende Uniformer den hele Dag havde fyldt ens Øje med Glands og Lys, — ind til et Skuespil om Samvittighedsnag, Angst og Anger, og det havde allerede ved Modsætningen en betagende Virkning. Stykket selv var i literær Værdi ikke over Lavmaalet af, hvad Folkekomedie ellers byder paa; men Bjørnsons mesterlige Spil gjorde Aftenen til en Fest. Han betog alle, naar han i sin Sjælekval foer rastløs frem og tilbage, hver Gang han hørte „Klokkerne“ ringe, hvert lille Ord i hans Mund fik en Magt og en Klang, saa det borede sig ind i Sjælen paa Tilhørerne. Og senere viste han sig i de forskelligste Roller som en stedse betydeligere Kunstner. Er der mon nogen, der har set ham i saa lille bitte en Rolle som Gesslers i „Wilhelm Tell“, uden at han stadig siden bærer i sig et forunderligt Billede af et Jernmenneske, hvis Spil og Miner var saa haardt og grumt, saa fast og hensynsløst, som en Tyran maa tænke.

Teaterchef Bjørn Bjørnson.

En udmærket Skuespiller er Bjørnson, han ejer alle Kunstens Naadegaver. Men en anden Side af hans Virksomhed har vi her nede ogsaa lært at kende, det er hans Evne som Instruktør. Man behøver blot at mindes de faa Maaneder, han var ved Folketeatret. Allerede i „Klokkerne“ havde han ud af de rige Muligheder, der endnu kun gemtes i Fru Olivia Jacobsens Kunst, draget en Præstation af Rang. Jeg tror ogsaa, at Folk som Orlamundt maa skylde Bjørn Bjørnsons Instruktion en Del af deres Gennembrud i den Sæson. De helt unge fik han ogsaa med. Husk Johanne Abrahams i Madame Sans-Géne! Ganske vist havde hun set Réjane; men hvad var det blevet, om ikke en sikker Haand som Bjørnsons havde vist hende til Rette, saa at hver Gestus og hver Replik fik den rette Forstaaelse.

Et taabeligt Nationaljageri tvang Bjørn Bjørnson bort fra Danmark. Vi skylde ham Tak for meget. Hele det unge Kunstnerkuld, der nu er en Pryd for Dagmarteatrets Scene, havde direkte eller indirekte vundet Erfaringer gennem ham. Derfor skylde vi Danske ham ogsaa nu, da han træder i Spidsen for det nye, norske Teater, en Hilsen og Tak, som drager i Følge med alle de bedste Ønsker for vort Broderlands unge Kunst. At være Leder af dette Kunsttempel er ingen Sinecure. Der bliver store Sten at løfte. Den norske Skuespilkunst har aldrig staaet højt. Men paa den anden Side gem-

Hofjægermester F. Rosen.

Premierløjtnant v. Saurbrey.

mer den norske Literatur lige fra Holberg til Ibsen store og taknemlige Opgaver for et Teater, og der er ingen Tvivl om, at Bjørnson her har de stærke Kræfter, der skal løfte den Arv, Skuespilkunsten fik af sin Moder, Digtekunsten, højt, saa at det nye Teater bliver Musernes Hjem.

Med dette Ønske sende sikkert alle danske Kunstvenner den unge norske Teaterdirektør deres Hilsen nu, da han tiltræder sin ansvarsfulde Post. [Knud Bokkenheuser.

Dødsfald.]

Tirsdag Aften d. 30. Maj afgik Hofjægermester *Frederik Rosen* ved Døden paa Badestedet Marienberg ved Rhinen.

Hofjægermester Rosen var født 1839 og var Student fra Flensborg lærde Skole. Han deltog som Frivillig i Krigen 1864 og dekoreredes med Sølvkorset under Krigen.

I henved 30 Aar har han været Forpagter af Christianssæde Avlsgaard ved Maribo, hvorfra han har udfoldet en stor og rig Virksomhed. Ikke alene har Christianssæde Avlsgaard stadig staaet blandt de forreste i Fremskridtene paa dette Omraade, men Hofjægermesteren selv har som Medlem af Maribo Amts økonomiske Selskab, hvori han blandt andet havde Sæde i dettes Dommerudvalg, med megen Iver virket for Landbrugets Tarv. Indtil sin Død var Hofjægermesteren Formand for Thiersted, Skørringe og Vejleby Kommunes Sogneraad; siden 1892 har han haft Sæde i Maribo Amtsraad, ligesom han var Medlem af det kgl. Landhusholdningsselskabs Bestyrelsesraad.

Den afdøde var gift med Komtesse Reventlow, Datter af Grev Eduard Reventlow til Ugerup, og Søster til Folketingsmand Grev Ludvig Reventlow.

Som Menneske var den afdøde ualmindelig afholdt for sin elskværdige, hensynsfulde og humane Optræden overfor enhver, han kom i Berøring med.

Premierløjtnant *Waldelin v. Saurbrey*, Helten fra Vorbasse, der døde den 24. Maj d. A. paa St. Josefs Hospitalet af en Leversygdom, var født den 6. Avgust 1839 i Vordingborg, hvor hans Fader var Oberstløjtnant ved 4. Dragonregiment. Saurbrey blev Landkadet 1857, Sekondløjtnant 1860 ved 4. Dr. Rgmt., men kom allerede i 1862 til 3. Dr. Rgmt., med hvis 3. Eskadron (Moe) han rykkede i Felten 1864, hvor han var en af de faa Rytterofficerer, der fik Lejlighed til at udmærke sig, idet det heldige Udfald af „Affæren ved Vorbasse" d. 29. Februar, skyldtes ham.

Selve Affæren skal ikke omtales her, da den turde være almindelig bekendt; dog skal et enkelt lille Træk fremhæves.

Da S. kom i Nærheden af de fjendtlige Husarer, hørte han Officeren kommandere „Vorwärts Husarer"; paa sin egen rolige Maade sagde S.: „jeg skal Fanden — — give jer vorwärts", hvorefter han med sine Dragoner kastede sig over Husarerne, huggede Overvagtmesteren ned, og jog Fjenden paa Flugt.

For sin raske Daad belønnedes han den 29. Marts s. A. med Ridderkorset.

I 1867 blev han Premierløjtnant, og gjorde fra 1872—1880 Tjeneste dels ved 5. dels ved 2. Dr. Rgmt.

I 1880 søgte S., der var ugift, sin Afsked paa Grund af Svagelighed, og tilbragte derefter adskillige Aar paa Sparresholm og i Helsingør; de sidste Aar boede han i Hellerup.

S. var en elskværdig og afholdt Kammerat, der lige til det sidste omfattede sit gamle Vaaben med Kærlighed og Interesse.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 38.

De tvende første Led bestaa af Kød og Blod,
men flere af dem staa paa meget svage Ben.
Det sidste Led er derimod
i Reglen af brændte Sten.
Forsvarligt Tømmer er der dog maaske i begge,
skønt Gaaden i sig selv er gjort af tyndt Papir.
Hvorledes det gaar til, De bedes overlægge,
da jeg selvfølgeligt Opløsningen forti'r.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *27. Juni 1898* under Adr.: **„Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den ***paa nærværende Nr.*** af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte ***Kupon***, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

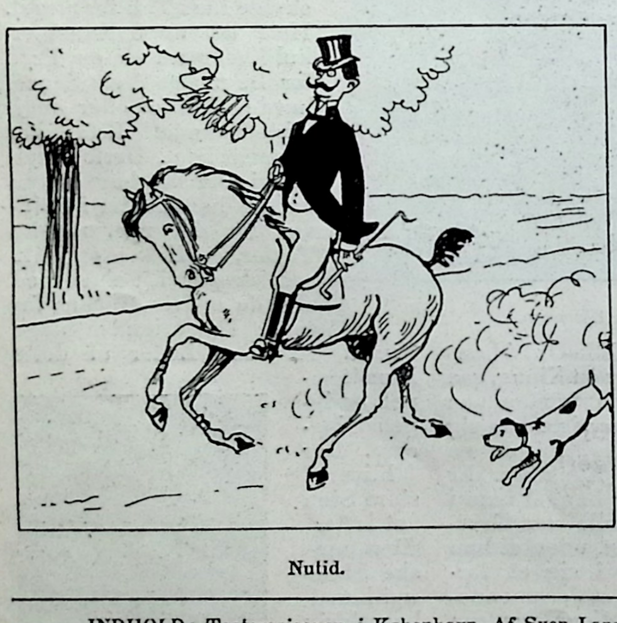
De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

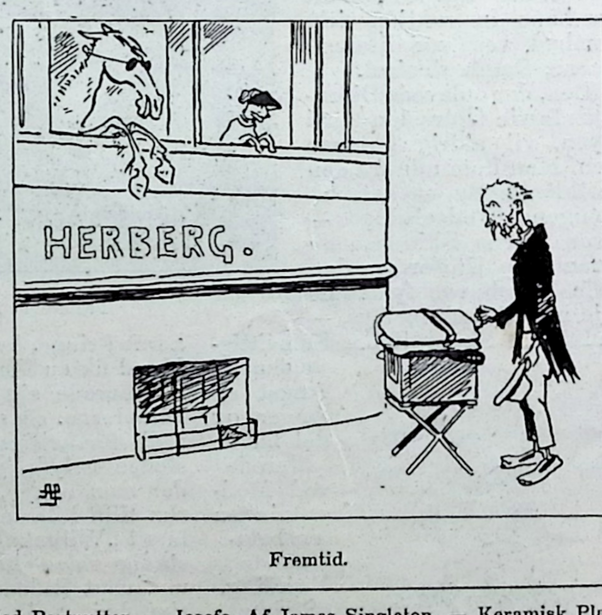
tilsendt ved Anvisninger. Se iøvrigt Betingelserne i „Hver 8. Dag"s Nr. 22.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 36 var **Ordret.**

Ialt indkom 4059 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie *E. Møller*, Raadhusstræde 4 B, 2. Sal. 2. Præmie *H. Les*, Prinsessegade 65, Stuen.

Nutid.

Fremtid.

Ansvarshavende: *Sven Lange.*

I Havstokken.

Agger.

Rejselængsler. — Af C. C. Clausen. — Med Illustrationer efter Skitser af Marinemaler H. Lübbers.

I.

Jeg gaar nede langs Havnen en Dag i Maj. Blaa er Himlen, blaat er Vandet og Sollyset tindrer i hver Krusning, den lette Vaarvind slaar.

Og da længes jeg imod Havet, længes bort mod Klittens glidende Sand, imod Forstrandens faste Gulv, imod Braaddet og Bølgen der skyder langt op over Stranden.

Og Længslen vækker Minder i min Sjæl. Havet ser jeg ligge for mig, i hundred Slags Lys og i utalte Formers Mangfoldighed, altid nyt, altid forskelligt. Jeg kan gaa ned til Havet hver Time paa Dagen, jeg kan gaa der Dag efter Dag, aldrig er Havet ens for den, der elsker Havet.

Det er det, der er Havets Charme, det der gør, at man kan dvæle længe ved Havet uden at trættes. Inde i Landet maa jeg evig skifte Sted, for at faa nye Indtryk, men ved Havet staar jeg i Dag, hvor jeg stod igaar, og dog er alt nyt og uset for mig.

Alle mine Længsler mod Havet har et Steds faste Rammer. Havet er saa uendelig rigt, at skal man kende og nyde det til Bunds, maa man nøjes og begrændse sig. Længe skal man søge, indtil man finder det Sted, der giver alt det, man forlanger, og dertil skal man vende tilbage Aar efter Aar. Da nyder man den dobbelte Fryd, Nyhedens og Gensynets.

Mit Sted er *Agger;* og ingen By imellem Skagen og Fanø synes mig at give saa rigt og ødselt som dette fattige og rige Agger, der ligger der paa sin Tange mellem Havet og den dejlige Nissumbredning.

Og jeg er ikke ene om min Kærlighed til Agger. Mand efter Mand har prist det. Den danske Rejsende, der har forstaaet at rejse bedst og berette derom med de dybest rammende Ord, Goldschmidt kalder Agger „det venlige Agger“, „det i sin Fattigdom, sin Fare, sin Sønderrevethed rige Agger“. Og Erik Skram, der i sit kræsne og udsøgte Sprog har skildret Aggers Natur og Befolkning, siger med Rette om det, at „de helt ejendommelige Forhold, som findes ved Agger ligne ikke noget i det øvrige Kongerige.“ Historikere og Geografer har Gang efter Gang skrevet om dette Sogn; thi her skete noget, her kæmpede Land og Hav deres Strid uden Naade og Pardon som intet andet Steds i Danmarks Land, her skete Gennembrud, her dannedes Øer og Holme, her gik Byer til Grunde. Derfor ejer Agger en rigere Litteratur end noget andet vestjydsk Sogn.

Denne Kamp paa Livet er det, der binder mig stærkest til Agger. Jeg ved jo, at den Klitskrænt, hvor jeg nu staar og tager Afsked med Havet, er falden, inden jeg næste Aar naar hertil. Hvert Aar tager Havet sine 10—15 Alen, og naar det slaar sine store Slag, trækker det sig tilbage med Hundreder af Alen af Kystens Jord og Sand som Krigsbytte. I det sidste Tusind Aar har det røvet af Aggers 2 Mil lange Kyst 17.000 Tdr. Land. Og ligervis har Havet taget siden den Dag i fjerne Tider, da den engelske Kanal brødes igennem. Dernede fra kommer Søndenstrømmen; her støder den voldsomst mod Landet, Sydveststormen er den farligste Røver.

Og naar jeg gaar langs denne Dødens og Ødelæggelsens Kyst, læser jeg i de halvt udskyllede Lerskrænter og de sammenføgne Klitter Landets Historie.

Langt ud, hvor der nu er Havbund og Revler, voksede store Skove af Eg og Birk og Hassel. Og lunede bag dem laa sivkrandsede Søer. Uroksen brød tungt gennem Underskoven, Raadyret slikkede Sol, hvor Skoven lysnede. Og

Stenalderens Folk boede i Skovens Udkant ved Fjordsidens Vige. Jeg ved det. Thi i Havstokken stikker nu og da frem gamle Træbulle, Fiskerne grave Tørv under Sandet, de støde paa Knogler af Uroksen og Takker af Raadyret. Og Køkkenmøddinger fortæller om Urfolkenes Bostader.

Saa tog Havet fat og Menneskene hjalp til. De ryddede Skovene, og da de ikke længer havde Træernes Ved at ty til, brugte de Klittagets Stængler og Rødder til Brændsel. Da føg Sandet viden ind over Landet, dækkede Ager og Eng, tyngede Straatagene ned, medens Havet tog Favn efter Favn af Landet.

Endnu for to hundred Aar siden laa der i Agger 8 Byer: Nørre- og Sønderaalum, Österog Vesteragger, Nabe, Bollum, Toft og Thyboøen. De beskyttede Klitten mod Havet, og bag den laa Byer og givtige Agre og fede Enge langs Fjorden. Men saa tog Havet i Stormflod paa Stormflod, By efter By maatte opgives eller flyttes længere ind i Landet. Og nu ligger Tangen hen som en vid Grusflade, hvor der hist og her groer en enlig Busk Klittag. En forsulten Hare dukker frem bag Klitplanterne, Præstekraven farer afsted paa sine rappe Ben, Maagen og Ternen skriger i Havstokken. Det er alle Resterne af Liv, alle Byerne ved Tangen ere borte. Intet staar længer Havet imod, det bryder igennem, eller nøjes med at skylle op over Tangen ind i Fjorden. Det æder bort mod Vest og lægger til med Sand mod Øst. Derfor vandrer Tangen stadig indad. Dens nuværende Vestkyst ligger indenfor det Sted, hvor dens Østkyst for 100 Aar siden løb langs Fjorden.

Af Aalum og Vesteragger er der kun nogle Huse tilbage. Den eneste By, der har holdt Stand, er Østeragger; den havde nemlig Tangen mellem Limfjorden og Fladesø at falde tilbage paa. Gang efter Gang har Fiskerne maattet flytte deres Huse tilbage. Og med Husene vandrede Kirken ind i Landet. Første Gang, man ved ikke naar, flyttedes den forsvarligt ind i Landet, for i lange Tider at være sikret. 1694 var der 1000 Alen fra Havet til Kirkegaardsdiget. Men i 1838 maatte Kirken flyttes paa ny. Da laa Diget alt i Havet, Kister med Hjærneskaller og Knokler stak frem i Skrænten, det var livsfarligt at holde Gudstjeneste i den gamle Kirke. Saaledes fortæller en gammel Aggerbo: „Det var en underlig Følelse, der greb En, naar man om Aftenen i Skumringen gik paa Stranden under den høje Bakke, med det buldrende aldrig rolige Hav paa sin ene Side, og disse hvide Ben over sit Hoved stikkende frem af Bakken paa den anden Side, hvor de en Gang blev henlagte for at finde, som man siger, deres sidste Hvile, men hvorfra de endnu maatte gøre en Vandring til det Element, hvorfra mange af dem maaske vare opfiskede som et Bytte for dets Graadighed, og for hvis Rovbegærlighed de nu igen skulde gives til Pris for aldrig mere at finde den Hvile, de i deres stille Leje havde søgt.“ Og om Hundred Aar eller saa, vil det gaa den Kirkegaard, paa hvilken de Døde fra hin Novembernat, der ramte Agger og Harboøre saa tungt, hviler, paa samme Vis. Ogsaa de vil finde deres endelige Grav i det Hav, som man da fravristede deres Lig.

Allerede denne lange Kamp mellem Hav og Jord vilde gøre Agger rigt, men det er rigere endnu. Det ligger ikke blot ved Havet, men ogsaa ved Limfjordens vestligste Bredning. Og derved bliver det rigere end nogen anden By paa Kysten. Det har ikke blot Havets Vælde og Magt, det ejer tillige Idyllen saa sart og saa skær, som Hjærtet begærer, naar det dybest trænger til Fred og blide Former. Jeg elsker dette at give enhver Stemning i min Sjæl dens Baggrund i den ydre Natur, og det tillader Agger og omliggende Land. Naar jeg er mæt af Havet, gaar jeg ind ad i Landet.

Jeg holder af at sidde paa en Tømmerstabel i Krik By og se ud over Vigen. Sandet har fyldt det meste af den, ved Lavvande kan man gaa langt ud i Fjorden. Og naar jeg en sen Eftermiddag sidder der, og ser Fiskere og Fiskerkoner kommende vandrende hen over Sandet i det rolige, vemodige Lys, forstaar jeg, hvorfor disse gamle Hollændere Gang efter Gang har malet os deres Søers sandede Bredder i Af-

Fra Krik Vig.

Nissumbredning.

tenskumring. Der er Fred for Sjælen, Fred i dette blide Lys, Fred i dette rolige Vand, Fred i disse lange Sandbanker, Fred i disse langsomt vandrende Mænd og Kvinder, der vender hjemad.

Og længere ind i Landet. Op paa de stejle Vestervig Brinker, der falde saa brat ned mod Fjorden. Mod Nord løfter Kæmpehøj bag Kæmpehøj sig — intet Sted er rigere paa Høje end Thy, — og mod Syd breder Nissumbredning sig stort og vidt som et Hav, saa spejlblankt og blaat som en Golf i Syd.

Men jeg vil ikke længer ind Landet, end jeg har Vand et eller andet Sted. Derpaa gaar jeg mod Nord, østen om Flade- og Ørumsø med deres Enge og Fugleholme, hvor om Foraaret Rederne bygges saa tæt, at man næppe kan gøre et Skridt uden at knuse Æg og Yngel. Her er der frugtbart og rigt, trods noget Sted i Jylland, her er Thys fede Jord.

Og jeg skifter atter, jeg gaar ved Lodberg ind i den vildeste og øde Klit. Der ligger, midt i Klitten, Lodberg Kirke, den sørgmodigste Kirke i Danmark, denne lille kullede Kirke, paa hvis ene Gavl Klokken er ophængt under et Trætag. Gærdet er forfaldent, Sandet fyger hen over de lave Tuer, og af de Gaarde og Huse, der søgte til Kirken, er kun nogle faa tilbage. Vildere og vildere bliver Klitterne, jeg gaar Klit op og Klit ned, det synes aldrig at faa Ende. Hundred Fod siger man disse Klitter er høje, de synes mig langt højere, medens jeg møjsommeligt arbejder mig op gennem det glidende Sand. Og endelig ligger Havet for mig og Turen gaar hjemad over Strandens faste vaade Sand.

Saadan er Agger og dets Bagland, saa rigt og saa mangfoldigt.

II.

Og mens jeg gaar der langs Havnen den travle Majformiddag, gaar der gennem en Luft, der dirrer af skarpe, travle Lyde, stiger frem i min Sjæl alle disse fredelige Minder fra mit rolige Liv ved Havet. Hvert enkelt tager jeg for mig, kæler for det med nænsom Haand. Saa smaa, saa lidet betydende kunne disse Minder synes, der er i dem nogen Handling, intet potenseert Liv, ingen stærke Farver. Men de staa i min Erindring som hine gamle venlige Genrebilleder af vore gamle, venlige Malere, der ikke kendte eller ikke vilde vide af Verdens Kamp og Kiv. Samme gammeldags Hygge, og en Hygge, der føles dobbelt, fordi Havet leverer Kontrasten, fordi jeg ved, at om et halvt eller et helt Hundrede Aar skyller Bølgen i Storm hen over mine Minders fredsæle Land.

Saa dejligt stille og ensformigt Dag kommer og Dag gaar ved Havet. Naar man drager til Havet, skal man berede sin Sjæl. Man skal jage ud alt det, der ellers fylder os, vort Arbejde, vore Forpligtelser, vore Bekymringer, vore Tvivl, alt det skal ligge bag os, med rene og med aabne Sjæle skal man møde ved Havet. Saa glider man ind i dette stille og sunde Liv med dets dybe Fred. Man føler med Velbehag, at Dagen i Dag er som Dagen i Gaar, at Morgendagens Dag vil bringe det samme, som Morgen og Middag og Aften nu giver.

Og omvendt bliver man taknemlig for hver lille Begivenhed, der bryder ind i dette paa Begivenheder saa fattige Liv. Det, som man ude i det stærke Liv gaar haanligt eller uopmærksom forbi, griber man her med begge Hænder og søger at nyde det til sidste Draabe. Man fatter først Nydelsens Rigdom ved Havets golde Bred. Hvor ofte har ikke en Lirekasse irriteret mig? Og saa sad jeg en Dag i Klitten, sad og lytted til Bruset fra det rolige Hav, og pludselig førte Østenvinden op til mig Valsetoner fra en Lirekasse. Saa muntert og saa festligt klang de her for mit Øre, der ikke længe havde hørt en Rytme, det var Livsglæden selv mellem Marehalm og Klittag. Eller en Zigøjner er kommen til By med sin Husvogn, forspændt med to magre Heste, med en Flok af de dejligste brune Børn, og fem, seks prægtige Hunde. Det fylder en hel Dag, ja to. Vi valfarter der op, lader vore Knive slibe, byder paa hans Hunde, og hvor Samtalen gaar livligt ved Maaltiderne.

Eller nu er Klokken henad tre, nu kan Posten ventes. Det er Omverdenen, Breve, Aviser. Og vi gaar opad Vejen, bliver snedige og listige, laver Intriger, for at faa Aviserne først. Og den, hvem det lykkes, betror med Stolthed de andre, hvad der er sket, med lige saa stor Stolthed,

Rester af en Mølle i Havstokken.

som var det ham selv, der ene havde udført alle Døgnets Bedrifter.

Eller, naar vi hurtigt faar sat et Gilde paa Benene. Hvor griber man ikke begærligt til, og hvor nyder man ikke friskt? Min gamle Skolekammerat, Herredsfuldmægtigen, og jeg har formaaet Fruen i Apoteket til at bage Pandekager, og det bliver en Fest. Vi skikker Bud ud til, hvad som af Ungdom og Skønhed findes i Byen, og vi bænker os i Apotekets store Køkken, et af disse dejlige Provinskøkkener, der ere store som en københavnsk Dagligstue, hvor alt straaler og skinner saa munter i Sollyset. Der sidder vi, unge og kaade, rundt om paa Køkkenborde og Stole og spiser Pandekager og drikker dertil Apotekerens fineste Sherry. Og aldrig synes jeg, et noget regelret Selskab er forløben mere festligt og muntert end dette Gilde, hvis eneste Ret var Pandekager, og hvis eneste Vin Sherryen var.

Ja hvor bliver man ikke opfindsom ved Havet, hvor bliver ikke éns Øjne skarpt for Dyr og Planter? Jeg gaar langs Havet og samler op alle disse Gopler og Snegle og Muslinger. Hvad de hedde, ved jeg ikke, det er forlængst glemt, hvis jeg nogensinde har vidst det. Men jeg har god Tid, jeg undersøger hver nøjagtigt, jeg lærer snart at skælne de forskellige Arters Kendetegn, og da gør jeg som Adam, jeg giver dem Navne, jeg opkalder dem efter de Mænd, der ere mig kære. Jeg kan skælne to Arter af Terner, jeg ved, at en Terne paa Latin heden Sterna, og jeg døber dem da Sterna Schopenhaueriana og Sterna Machiavelliana. Hvad mon de ærede Naturforskere siger til disse Navne? Eller til mine Navne paa Klokkerne: Campanula Darwiniana og Campanula Napoleone? Og hvilken Glæde er det ikke, naar jeg midt i Klittens Marehalm finder en Stedmoderblomst eller en Torskemund? Især den sidste synes mig med sine gule Blomster saa rig og saa overdaadig i dette Øde.

Og saa kommer Aftenen. Hvor hyppigt man end i Dagens Løb har været nede ved Havet, endnu en Gang maa man derned for at se Solen synke. Da ønsker man Luften fugtig og smukt formede Skyer; thi da bliver Solens Nedgang Dagens Fest. Da flammer og brænder det, som naar en Verden gaar under. Ildkuglen synker i Havet og bringer det til at gløde. Slig Flammejubel kender Landet ikke.

Saadan er mit rolige, fattige, rige Liv ved Havet. Og Længselen vælder frem i min Sjæl. Ja vent, snart kommer der Varme i Luften, og saa bryder jeg en Dag pludselig overtværs med Arbejde og Forpligtelser og Bekymringer og Tvivl. Jeg gaar min Cycle nøje igennem, prøver hver Skrue, strammer hver Ege, stopper min Randsel og spænder den paa Styret. Og saa med en eller anden Damper til Jylland til en eller anden By, lige meget hvilken. Næste Morgen

Stranding ved Agger.

dukker Jylland op i Vest, og jeg kører det igennem paa kryds og tværs, hvorhen Vinden og mit Lune fører.

En Aften sidder jeg maaske, som ifjor, nede ved en Dæmning over Randsfjord, og taler med en Fisker om laasede Vande og Aalegaardsret, noget har jeg jo altid opsnappet, naar jeg i Rigsdagen stenograferede Forhandlingerne om Fiskeri i ferske Vande. Næste Aften gaar jeg i Seng i en Lægebolig midt paa Heden.

Og naar jeg en Morgen er træt af at fare, vender jeg min Cycle mod Vest og Nord, og saa gaar det ad Agger til . . . saalænge indtil nogle dristige Mænd, et Par lokale Matadorer og en københavnsk Overretssagfører danner et Aktieselskab: Agger Nordsøbad, og udbyder flere Hundredetusinder i Aktier. Naar saa Ane har maattet vige Pladsen for københavnske Sommerkelnere, naar et Badehotel i den nydeligste Tømmermesterarkitektur har rejst sig indenfor Klitterne, naar Fiskerne ere blevne civiliserede og ødelagte og optrækkerske som paa de besøgte Vesterhavssteder, . . . ja, saa maa jeg atter ud at søge, som da jeg fandt Agger.

Men forhaabentlig bliver den ved det gamle en Del Aar endnu. I Herrer Gründere, Agger er det Sted i Landet, hvor Havet staar haardest paa. Kommer der en Storm som den i 1825 eller 1839, røg maaske hele eders Badehotel, og selv i fredelige Aar tager Havet 20—30 Fod. Jeg tror ikke, at Agger er noget Sted for Eder.

Den gamle Historie —

i en lidt anden Form.

Fra Engelsk ved Sophus von Leunbach.

En Salon under London-Sæsonen. I en Alkove i Dagligstuen sidde i Læ af Palmer og Kamelier Lady Elfrida Tamerton (General, Lord Tamertons Hustru) og hendes Fætter, velbaarne Darenth Melton (tidligere Adjutant hos Generalen). Den summende Lyd af Selskabets Konversering hendøer, da Saisonens store Bariton nærmer sig Pianoet.

Melton: — „En ny Sang! Det var kedeligt, ikke sandt? Det eneste Gode er da, at vi faar Akkompagnement til vor Samtale, ikke, Elf? Der er ingen, der kan høre os i denne Krog, det er da et Held“.

„Vis mig Programmet, Dare. Jeg vil se Navnet paa Sangen . . . Canzonis Stemme fremkalder altid „Taarer i mit Hjerte“. Er det ikke løjerligt, Dare? Du tænkte vist ikke, at jeg lod mig røre af den Slags Ting, gjorde Du vel?“

„Elf . . .“

„Nej, sig ikke noget! Vis mig Programmet... „Der alte König“. Saa det er den, han skal synge — jeg plejede selv at synge den før . . .“

„Før hvad?“

„Før jeg blev gift.“

Hun slaar sin Vifte ud, og det elektriske Lys fremkalder tusinde glimtende Lysstraaler fra Pailetterne, der er spredt ud over den.

Melton: — „Den er tysk, ikke sandt? Fortæl mig, hvad Ordene betyder ... Og sig mig Elf, hvorfor ser Du saa bedrøvet ud i Aften? Du ved nok, at Du altid har sørgmodige Øjne, men jeg kan ikke lide at se dine Mundvige trække sig saadan ned, som de gør i Aften, min lille Kusine. Det er egentlig mig, der skulde være bedrøvet, naar jeg tænker paa, at om to Dage er jeg paa Vejen til Indien. Og jeg er bedrøvet, Elf. Jeg ved slet ikke, hvorledes jeg skal holde det ud uden Dig og Tamerton. Eders Hjem har været som et andet Hjem for mig, eller jeg kan bedre sige som et rigtigt første Hjem. Jeg er saadan en Egoist; jeg glæder mig næsten over, at Du vil savne din gamle Legekammerat, Elf — og indbildsk er jeg ogsaa; jeg tror, at det er min Bortrejse, der er Skyld i de sørgmodige Øjne i Aften. Der er ikke noget ellers i Vejen, er der, lille Kusine?“

„Nej, Dare — intet andet.“

„Vi to har været saadanne mageløse gode Venner, har vi ikke? Aldrig været uenige siden vi som Børn sloges om den bedste Plads i det gamle Egetræ. Jeg frygtede altid, Elf, at det vilde blive helt anderledes, da Du giftede Dig med Tamerton, men han er saadan en prægtig Fyr, og vi har været gode Kammerater, skønt han jo er dobbelt saa gammel som jeg. Du husker nok, hvor jeg blev forbavset, da Du fortalte mig, at Du skulde giftes med Tamerton, men nu er jeg det slet ikke mere. Han er saadan en mageløs prægtig Fyr“.

Lady Tamerton (meget blødt): „Tiggere kunne ikke vælge“.

„Hvad siger Du, Elf? Ingen Lyspunkter med Hensyn til Indien? Aa jo, det er der dog, og Du skal faa det at høre, hvis Du vil — hvem har vel større Ret til at vide det end Du? Basley-Langs rejser med det samme Skib som jeg — gamle Basley-Lang er ansat i den indiske Regering, som Du jo véd, og Ethel Basley — (de første Akkorder anslaas paa Pianoet). Aa! nu begynder gamle Canzoni at synge. Jeg vil høre paa den, fordi Du plejede at synge den. Husk, at Du fortæller mig, hvad Ordene betyder. Jeg hader at lytte til Ord, jeg ikke forstaar. Jeg skal senere fortælle dig det øvrige om Basley-Langs“.

Lady Tamerton vender Hovedet bort. Diamanterne i hendes Tiara ryster. De tunge Folder af hendes hvide Silkedragt er ikke hvidere end hendes Ansigt; men Melton kan kun se hendes guldmatte Haar og Rundingen af hendes Hals.

Der er Tavshed i Salen; den store Bariton begynder med dæmpet Stemme, som i Fortrolighed til Tilhørerne:

„Es war ein alter König,
Sein Herz war schwer, sein Haupt war grau“.

Lady Tamerton (saa sagte og blidt, at Melton maa bøje sig fremad for at fange Ordene): „Der var en gammel Konge, hans Hjerte var sørgmodigt, hans Haar var graat“.

Sangerens Stemme antyder nu en Verden af Sorg, der skal komme:

„Der arme, alte König,
Er nahm eine junge Frau“.

Melton: — „Naa?“

Lady Tamerton: — „Han ægtede ... Kongen. Jeg mener — den gamle Konge ... en ung Kvinde.“

Sangerens rige Toner strømmer atter ud:

„Es war ein schöner Page“.

Lady Tamerton: — „Der var en Page — en smuk Page, Dare“.

„Blond war sein Haupt, leicht war sein Sinn“.

Lady Tamerton: — „Blond og letsindig, Dare“.

„Er trug die seidene Schleppe
Der jungen Königin“.

Der var en dyb, varslende Klang i Sangerens Stemme. Melton vender sig spørgende mod Lady Tamerton. Hun hvisker hurtig:

„Han bar Dronningens Slæb . . . Dare, jeg troer ikke, jeg kan oversætte mere. Kan Du da ikke forstaa . . . nej, det mener jeg ikke! Hør, der er det sidste Vers“.

Med uendelig Ømhed og Sørgmodighed spørger Sangeren:

„Kennst Du das alte Liedchen,
Es klingt so süss, es klingt so trüb?“

„Kender Du ikke den gamle, gamle Historie! Dare? Den sørgelige gamle Historie, men ak, saa sød?“

„Elf, hvor Du dog er underlig —“

„Hør, hør!“

Der laa en Slugt af skjult Smerte i Sangerens Røst:

„Sie müssten beide sterben,
Sie hatten sich viel zu lieb“.

Lady Tamerton: — „Pagen og Dronningen maatte dø, Dare —“

Melton: — „Hvorfor? Sikke noget Vrøvl!“

Lady Tamerton (skælvende): — „De holdt alt for meget, Dare — alt for meget af hinanden, ikke klogt, men kun altfor meget, forstaar Du?“

Melton: — „Forbistret haardt for den stakkels gamle Konge. Jeg kan godt lide Canzonis Stemme, men jeg synes, det er en dum Sang. Jeg er træt og ked af den Slags Kærlighedshistorier, er Du ikke ogsaa, Elf? Man kan ikke aabne en

Sommerglæde. Originaltegning af Balder Knutzen.

Bog eller gaa i noget Teater, uden at den ringer i Ens Ører. Der er naturligvis Folk, der rigtig elsker hinanden, det er jeg vis paa — paa den rigtige Maade, forstar Du. Se nu f. Eks. paa Dig selv og Tamerton . . . Halløj! hvad er der i Vejen, Elf?“

Lady Tamerton har hurtig rejst sig op. Hun skyder sit Haar tilbage fra Panden, hendes Læber skælver, og hun taler meget hurtigt.

„Du maa fortælle mig videre en anden Gang, Dare — der hører jeg James Stemme. Han vil vist hjem — han holder ikke af at komme for sent hjem i disse kolde Aftener. Aa, der er han — (hviskende) — ser han ikke forbavsende ung ud, Dare? — Ja, jeg er færdig, James. Jeg synes virkelig, Dare, at det er udmærket for Dig, at Du skal rejse til Indien, især naar Du tænker paa Forfremmelsen. James mener det da, ikke sandt, gør Du ikke, James? Skønt, han vil naturligvis savne sin Adjutant, vil Du ikke, James?“

Melton: — „Og vil Du ikke savne din Fætter, Elf?“

Lady Tamerton (idet hun vender sig bort): — „Jo, jo, naturligvis . . . Vi ser Dig vel før Du rejser, Dare? Vent et Øjeblik. Jeg har tabt min Vifte. Gør Dig ingen Ulejlighed! Jeg har den —. Det gør mig ondt, James, at Du har maattet vente. Farvel, Dare . . . Farvel!“

Hvor Elf dog var underlig i Aften, tænker Melton, mens han saa efter hende og den graahaarede General, idet de gik ud gennem Salonen.

General Linnemann.

General Koefoed.

Kaptejn Lauritsen.

Telegrafmester Thomsen.

Festen i Rosenborg Have.

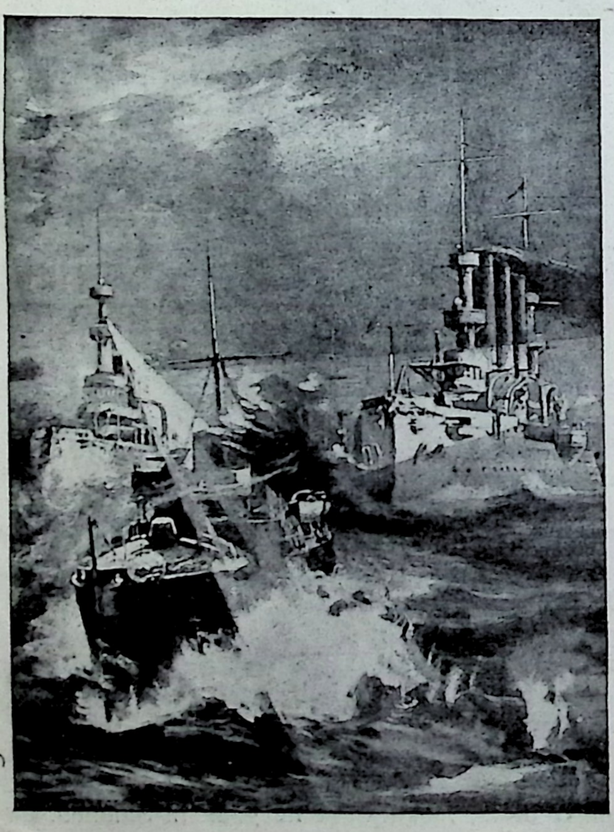
Vi bringer Portrætter af den Komite, der har arrangeret Festen til Minde om 1848, som netop nu afholdes i Kongens Have. I vort næste Nummer bringer vi en Del Billeder af de fornøjeligste og mest karakteristiske Partier af Festpladsen.

Krigen om Kuba.

Det synes nu som om Krigen skal opsættes til Efteraaret. Ganske vist jager de spanske og de amerikanske Krigsskibe stedse Tagfat rundt om Kubas Kyster, og Telegrammer om Byers Bombardement svirrer stedse som forvildede Ænder rundt om i Alverdens Aviser, men Krigen selv synes ganske at være gaaet i Staa.

Regnen skyller ned Dag og Nat over Kuba, forvandler Byernes Gader til Kanaler og Landet omkring dem til Søer og Sumpe, og Feberen raser blandt de drivvaade Mennesker; lidet indbydende er det at slaas netop nu. — Mac Kinley har derfor besluttet at lade den Invasionshær af 100,000 Mand, der allerede var halvt om halvt rustet til at indtage Øen, vente til Begyndelsen af Efteraaret, naar det igen bliver tørt.

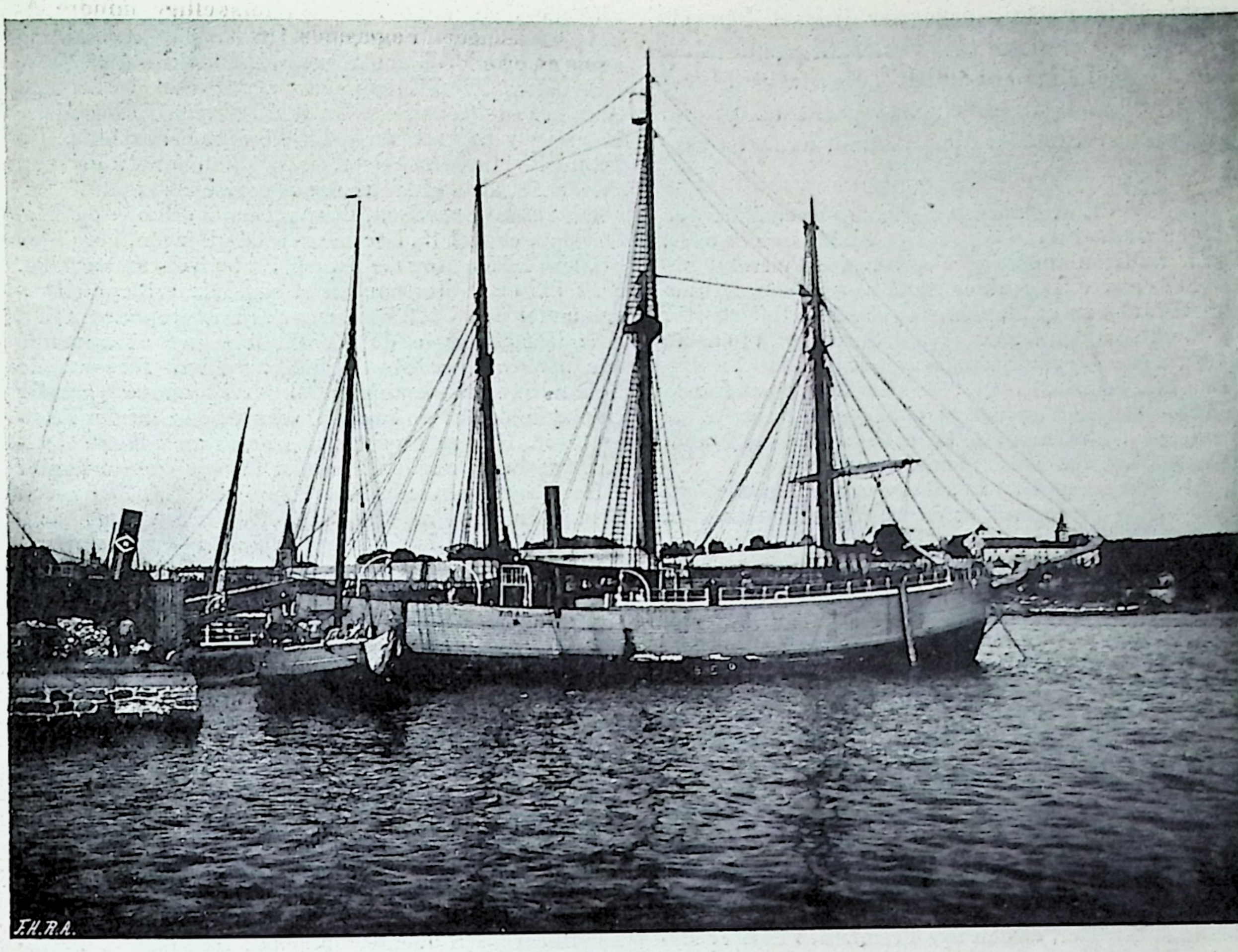
Santjago's og Manilla's Skæbne bliver dog sandsynligvis afgjort før, og intet Menneske kan være i Tvivl om, hvorledes denne Skæbne vil blive.

En spansk Torpedobaad jages af amerikanske Krigsskibe.

Regntiden i Havanna.

Fram.

Sverdrups Ekspedition.

Den nye Framfærd.

En ædel Kappestrid udfoldes i vore Dage for at fravriste Polarregionerne deres Hemmeligheder. De forskjelligste Nationer sætter hinanden i Sommer Stevne i Nordishavet. Medens Andrées Skæbne endnu er en uløst Gaade, styrer en Række Ekspeditioner deres Kurs mod Nord. Den svenske under Professor Nathorst, Lerners tyske Ekspedition, Welmanns og Pearys har alle de nordlige Polarregioner til Maal, medens et Medlem af det italienske Kongehus træffer Forberedelser til at følge i de andres Spor.

Naar disse Linjer læses, er antagelig det nu allerede verdensberømte „Fram“ undervejs paa sin anden Polarfærd. Dets Chef er nu som paa Nansens navnkundige Ekspedition, Kaptejn Otto Neumann Sverdrup. Hans Ry fra Grønlandsfærden og Nansenekspeditionen er gaaet saa vide over Verden, at Sverdups egen Ekspedition vil være sikret en ganske særegen Opmærksomhed.

Straks efter sin Hjemkomst udkastede Sverdrup Planen til den nye Færd.

Staten har overladt „Fram“, medens Stortinget og private Mæcenater ved at yde de fornødne Pengemidler har muliggjort Tankens Realisation. Den nye Ekspedition har et udelukkende videnskabeligt Formaal. Kaptejn Sverdrup agter at gaa op med „Fram“ langs Grønlands Vestkyst saa langt som muligt. Naar han stanses af Isen, gaar han i Vinterkvarter for saa at finde Grønlands Nordpunkt eller omsejle Grønland, hvis det lader sig gøre. Endelig vil han foretage Slædeekspeditioner i Øst og Vest for at kortlægge de ukjendte Kyster. Ekspeditionen er provianteret for fire Aar. Selv har Sverdrup paa det bestemteste benægtet, at han agter at søge Nordpolen.

Vi har dog en vis Formodning om, at Ekspeditionens egentlige, officielle Formaal ikke vilde blive betragtet som nogen Hindring, hvis gunstig Lejlighed skulde byde sig til ogsaa at udvide vor Kundskab om Polens nærmeste Regioner.

Vi bringer i Dag et Billede af det mærkelige „Fram“, saaledes som det nu præsenter sig efter Ombygningen hos Collin Archer paa Grundlag af de under Nansenekspeditionen indvundne Erfaringer. „Fram“ er fremdeles det samme

bombesolide Fartøj, som har trodset Ishavets vældige Kæmpefavntag. Forandringerne falder ikke meget i Øjnene udadtil. De omfatter hovedsagelig Skibets Indre og har gaaet ud paa at skaffe større Rum for Mandskabet, hvilket ogsaa er lykkedes særdeles godt.

Kaptein Otto Neumann Sverdrup er en Mand paa 43 Aar. Hans Navn og prægtige Skikkelse er nu saa kendt fra Grønlandsfærden og Nansens Polarekspedition, at enhver Biografi er ganske overflødig. Har nogen vist, at han er Manden for at staa i Spidsen for en Færd som denne, da er det Sverdrup. Vi ønsker ham og hans djærve Kammerater et „Lykke paa Rejsen", et „Vel mødt igen!" De vil sikkerlig paa Forskningens Omraade sprede ny Glans over Norge og de nordiske Lande, som alle tre er repræsenteret blandt „Frams" seksten Mand stærke Besætning.

Ekspeditionens Næstkommanderende, Premierløjtnant *Victor Baumann*, er en Mand paa 28 Aar. Han er født i Kristiania 1870, gik til Søs 1885, blev Kadet fire Aar derefter, Sekondløjtnant i Marinen 1892 og Premierløjtnant i 1895. Blandt de Togter, han har deltaget i, kan nævnes et Vintertogt til Sydamerika, hvorfra han hjembragte en stolt sydlandsk Ordensdekoration til Pryd for hans brede Sømandsbryst. Premierløjtnant Baumann er en ægte Sømandstype, der straks vinder alle ved sit friske Humør og sin jævne, elskværdige Ligefremhed. Søger man tilfældig hans Vejledning angaaende et eller andet teknisk Spørgsmaal om Bord, opdager man straks, at han ikke alene er videnskabeligt interesseret, men ogsaa har fulgt med sin Tid. Han har saaledes to Vintre studeret Elektroteknik ved Højskolen i Berlin, og i Fjor Sommer opholdt han sig ved Wheiteheads Torpedofabrik. Alle, som kender Premierløjtnant Baumann, bekræfter, at den nye Framfærd i ham er sikret en grei, bestemt og dygtig Næstkommanderende.

I Færden deltager to Udlændige, en fra Danmark og en fra Sverige.

Den danske Deltager i Ekspeditionen, Hr. *E. Bay*, er født i Jylland 1867 paa Follerupgaard ved Fredericia. Han blev Student 1885 og deltog i den danske Expedition til Grønlands Østkyst under Løjtnant Ryder 1891—1892. Hr. Bay traf allerede Forberedelser til en egen Ekspedition til Melvillebugten, da Efterretningen kom om Kaptejn Sverdrups nye Polarfærd med det navnkundige „Fram". Han foretrak da at opgive Ekspeditionen til Melvillebugten og meldte sig til Sverdrups, ved hvilken han straks blev antaget. Han bliver den nye Framfærds Zoolog. Hr. Bay har taget filosofisk Eksamen og senere lægevidenskabelig Forberedelseseksamen, der ogsaa omfatter Zoologi og Botanik, har helt fra Drengeaarene interesseret sig levende for Zoologi og specielt studeret disse Grene ved Københavns Universitet. Paa Ryders Ekspedition deltog han ogsaa i Egenskab af Zoolog og Geolog. Resultaterne af sine Undersøgelser nedlagde han senere i et Par Afhandlinger. Hr. Bay er en jovial, elskværdig ung Dansker, som visselig vil blive af stor Betydning for Ekspeditionen baade som Kammerat og Videnskabsmand.

Den svenske Deltager *Herman E. Simmons* er født i Dalby i Skaane 1866. Han blev Student 1886 og aflagde 1892 den saakaldte *„filosofie-kandidatekasamen"*, der omtrent svarer til vor Realkandidateksamen, siden har han dels været Assistent ved den botaniske Institution i Lund, dels været optaget af botaniske, i den sidste Tid specielt algologiske Studier. Sommeren 1895 tilbragte han paa Færøerne, hvor han studerede Havets Algeflora og i den Udstrækning som Tiden tillod, ogsaa Landvegetationen. Hr. Simmons har desuden foretaget en Række mindre Studierejser i de skandinaviske Lande og allerede i sin unge Alder i forskellige mindre Arbejder henledet Fagmænds Opmærksomhed paa sig som en lovende Videnskabsmand. Han tilbragte første Halvdel af April Maaned iaar ved den biologiske Station ved Drøbak og har i Tidsskriftet „Botaniske Notiser" redegjort for sine Algefund dersteds. De botaniske Undersøgelser, som kan anstilles paa Færden, skal henhøre under hans Departement.

Dr. *Johan Svendsen*, Ekspeditionens Læge og Meteorolog, er født 15. December 1866 i Bergen. Han blev Student 1885 og tog medicinsk Embedseksamen 1893. Kort Tid efter blev han ansat som Lazaretlæge i Bergen under den i 1893 optrædende Koppeepedemi. Dr. Svendsen forsøgte da for første Gang at anvende den af Professor Finsen i København foreslaaede Behandling af eksantematiske Sygdomme, nemlig Udelukkelsen af de kemisk virksomme Straaler i Solspektret. Forsøget syntes at krones med Held. Derpaa var han i nogle Maaneder Distrikslæge i Lyster i Sogn og fungerede siden som Emigrantlæge ved Scandialinjen. Fra 1894 til 1897 var Svendsen Ammanuensis hos Distrikslæge Oxholm i Buksnæs i Lofoten og havde tre Vintre Ansættelse som Fiskerilæge i Stene og Stamsund i Lofoten. Paa den forestaaende Ekspedition skal den unge Læge ogsaa fungere som Meteorolog og har derfor siden Høsten 1897 ihærdig tilegnet sig de nødvendige Forudsætninger herfor.

Ekspeditionens Geolog *P. Schei* er mineralogisk Kandidat. Den 23aarige Videnskabsmand er Søn af Gaardbruger Schei fra Stenkjær. Han blev Bjergkandidat fra 1. Semester iaar og er ansat som Ammanuensis ved det Metallurgiske Laboratorium.

Premierløjtnant *Gunerius Ingvald Isachsen* er født ved Drøbak 1868. Hans Fader var Skibskaptein. Før han tog Middelskoleeksamen i Kristiania, var han en Tur til Søs. I 1888 blev han Student, og kan saaledes i Aar fejre sit 10-aarige Studenterjubilæum. Isachsen udnævntes til Premierløjtnant i Kavaleriet 1891. Vinteren 1891—92 var han Adjutant ved Oplandske Korps, Hamar, gennemgik Kavaleriets Underofficersskole og Rideskolen 1893—94. Fra 1894—96 var han Adjutant ved trondhjemske Korps i Levanger. Her var han desuden Andenlærer ved Middelskolen et Aar og gennemgik derpaa fra 1896—98 den gymnastiske Centralskole. Den kække, unge Officer hædredes i 1893 for sin Djærvhed og Uforfærdethed under Redningsarbejderne efter det frygtelige Jordskred i Værdalen med Kongens særlige Anerkendelse. Løjtnant Isachsen er en særdeles lovende, kæk, ung Officer med en udpræget Trang til at se sig om i Verden. Denne Trang har allerede før drevet ham ud paa talrige Reiser baade i Ind- og Udlandet.

„Fram"s Førstestyrmand, *Oluf Raanes*, er født 1865 i Værø i Lofoten. Hans Forældre var Fiskerfolk og ejede en Gaard. Her tilbragte han hele sin Barndom og kom tidlig ud paa Fiske. Fra sit 18. til det 26. Aar førte han selv Baad som Høvedsmand. Men saa brød han overtvert, opgav Fisket og drog til Søs. I længere Tid sejlede han med Skibe fra Østlandet. 1894 tog Raanes saa Styrmandseksamen og blev straks ansat som anden Styrmand paa Bark „Johannes" fra Lyngør. Fra dette Skib gik han som Matros over til et rutegaaende Skib i det Vesteraalske Dampskibsselskab, hvor han var Baadsmand, da han blev anden Styrmand under Sverdrup, medens denne førte Dampskibet „Lofoten". Derfra blev han endelig overflyttet til det samme Selskabs Skib „Rafsund", hvor han fremdeles var, da han i Fjor blev enig med Sverdrup om at gaa med som Førstestyrmand paa „Fram".

Første Maskinist *Karl Olsen* er ogsaa norden fra. Han er født paa Tromsø 1866. Sytten Aar gammel kom han i Bøssemagerlære i sin Fødeby og rejste som udlært Svend til Bergen. Her arbejdede han ved Laxevaags Maskin- og Jærnskibsbyggeri som Ma-

Premierløjtnant Baumann.

Zoologen Bay.

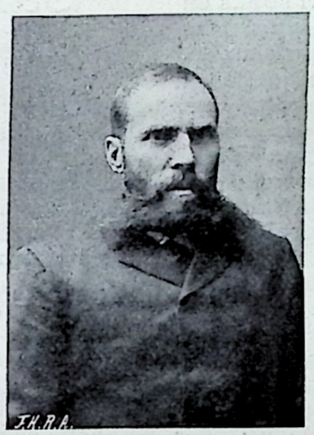
Botanikeren Simmons.

Dr. Svendsen.

Geolog Schei.

Kaptejn Sverdrup.

Maskinist Olsen.

Maskinist Nødtvedt.

Premierløjtnant Isachsen.

Fisker Raanes.

Køkkenchef Lindstrøm.

Fisker Hendriksen.

Mægler Stoltz.

Kok Hassel.

Student Fosheim.

skinarbejder, men tog saa Ansættelse som tredje Maskinist paa Dampskibet „Amicitia“ fra Bergen og for med dette paa Kina, Japan og Sibirien. Efter Hjemkomsten gennemgik han Maskinistskolen og udeksamineredes med bedste Karakter i 1893. I fem Aar var han derpaa ansat som første Maskinist i det Haalogalandske Dampskibsselskabs Tjeneste. Karl Olsen er gift paa Tromsø og har fire Børn.

Anden Maskinist *Jacob B. Nødtvedt* er født 1857 i Mangers Præstegæld, men han kom tidlig fra det Bergenske til Nordland, hvor Faderen levede og ernærede sig som Smed paa Brønø. Sønnen begyndte som Gutunge i Smedjen hos Faderen, men tog straks efter Konfirmationsalderen ud i Verden og arbejdede først ved forskellige Kystdampskibe for endelig at havne som Mestersvend hos Firmaet Knoph og Fosse i Tromsø. Nødtvedt er gift og har 6 Børn paa Tromsø.

Ekspeditionens Kok og Køkkenchef, der i Dygtighed, Paalidelighed og Pligtopfyldelse ikke vil lade sine Kammerater noget efter, *Adolf Henrik Lindstrøm*, er født paa Hammerfest 1865. Han voksede op i sin Fødeby indtil Konfirmationen. Men da den var vel over, søgte han straks ud i Verden. Paa Søen har han været siden 10-Aarsalderen, og har hele Tiden faret som Stuert, dels med Dampskibe paa Udlandet, dels med det Haalogalandske Selskabs Skibe. Et Par Aar for han ogsaa med Fangstfartøjer fra Hammerfest paa Ishavet. Han er ugift.

Blandt „Frams“ nye Besætning møder vi straks en gammel Bekendt. *Peter Leonhard Hendriksens* Kæmpeskikkelse rager et Hoved op over dem alle. Han er fremdeles den muntre og joviale Gast med den samme Jernhelbred og de samme Kæmpekræfter, som ved forskellige Anledninger under den forrige Ekspedition satte sig et saa varigt Minde. 15 Maj fyldte han sit 39 Aar. Han er som flere andre af Besætningen Tromsøværing. Faderen var Fisker paa Tromsø, og Gutten lærte tidlig Søen at kende. Fra sin tidligste Barndom har han tumlet sig paa Havet. Nitten Aar gammel gjorde han sin første Isfart, og siden var han 14 Somre i Rad ude efter Sæler, Isbjørne og Hvalrosser. Han har faret om som en ren Massemorder blandt Bjørne og Hvalrosser og nedlagde saa mange, at han ikke længer har Tal paa dem. De, som kjende ham, kan fortælle om mere end én Bedrift, han har udført. Selv tier han og smiler bare lunt, naar man trænger ind paa ham; men den mindeværdigste af hans Bedrifter hidtil er vel Deltagelsen i den forrige Polarekspedition med „Fram“. Den bomstærke Kæmpekarl har endnu ikke noget imod at prøve et Rygtag med Bjørnen.

Rudolf Stoltz er født i Kristiania 1872. Femten Aar gammel udgik han fra Katedralskolen og fik Ansættelse paa et Kontor. Derpaa grundlagde han en Mæglerforretning, som han siden har drevet. Stoltz har fra sine Barnedage været en ivrig Skiløber. Paa „Fram“ er han egentlig engageret som Fyrbøder, men skal ved Siden heraf gøre hvad der forefalder. Hans Rolle bliver saaledes en Slags „Altmuligmands“. Da han er meget musikalsk, synger og spiller, vil han takket være det Piano, Brødrene Hals har overladt Ekspeditionen, kunne blive sine Kammerater paa Færden til megen Hygge og Underholdning. Hans stærke Trang til at komme ud og opleve noget og den urokkelige Tillid, han som alle Deltagere nærer til dens Leder, har bevæget ham til at ombytte Kontorpulten med „Frams“ Maskinrum og Hovedstadslivets Behageligheder med Polarnattens Kulde og Mørke.

Sverre Hassel er en indfødt Kristianienser. 30 Juli fejrer han sin 22aarige Fødselsdag. Han er opdraget og konfirmeret i Hovedstaden. Fjorten og et halvt Aar gammel kom han ombord paa Skoleskibet „Kristiania“, hvorfra han samme Høst blev forhyret med en Bark, som laa i Havre. Med denne Skude gik han ud paa sin første Langtur tilsøs. Han fortæller selv, at han følte sig som en svært voksen Karl, da han efter et Aars Fraværelse atter satte Foden paa Fædrelandets Grund. Næste Gang, han var ude tilsøs, fik han at mærke, at Sømandslivet ikke bestaar af bare Behageligheder. Han forliste 12 Februar 1893 paa Vestkysten af Skotland og mistede alt sit Tøj. Siden var han ogsaa udsat for Uheld, og foretrak derfor at gaa i Marinens Tjeneste. Herfra har han faaet Permission for at deltage i Sverdrups Ekspedition. Han er forhyret som Hjælpekok og har i den sidste Tid drevet ihærdige Studier i den ædle Køkkenkunst paa Holmenkollen.

Ivar Fosheim skal med Stoltz dele Rangen som en Slags Altmuligmand om Bord. Han er født i 1863 i vestre Slidre, hvor hans Forældre ejer en Gaard. Efter at have gennemgaaet Svend Foyns Skole paa Hauges Minde i Kristiania, blev han Student 1883 og tog Andeneksamen 1885. Siden 1888 har han bestyret Sanatoriet „Fosheim Sæter“ paa sin Faders Gaard i Valders. Fosheim har helt fra Ungdommen af været en ivrig Jæger og Skiløber. Denne Friluftstrang har vel ogsaa bevirket, at han mældte sig til Sverdrups Ekspediton, hvor hans Idrætsdygtighed kan komme godt med.

Salon-Svindleren.*)

Moderne Pariserroman af Georges Ohnet.

(Fortsat).

„Nej, min Ven, denne Konge over Paris er kun en Korthuskonge“, vedblev Devienne. „Og man behøver kun at puste til hans kgl. Majestæt for at afsløre ham som en Vindhas. Imidlertid spiller han Don Juan, imponerer Borgerskabet og plukker alle dem, der er naive nok til at spille med ham, for deres Penge ...“

„Spiller han falsk?“

„Det ved jeg ikke. Men sikkert er det, at han altid vinder, og det ikke smaa Summer. Sidste Efteraar vakte han Sensation i Badens Fremmedklub. Han havde ikke været der en Time, før han havde sprængt Banken og vundet 240,000 Franks. Der blev ren Panik. Klubbens Sekretær telegraferede til Petit Club for at forhøre sig om Marki de Prédalgonde og fik til Svar: „Er Medlem, meget fordelagtig kendt, spiller meget højt Spil“. Saa maatte man jo neje sig. Næste Dag kommer Fyren tilbage til Spillebordet. Han taber først, vinder saa og indkasserer tilsidst 180,000 Franks. Derefter rejste han tilbage til Paris med 600,000 Franks i sin Tegnebog og beundret af de Landjunkere, han saa nydelig havde plukket. Saaledes ser Hs. Majestæt ud. Hvis Du for Resten vil se ham operere, skal Du blot gaa ind i Spillesalen i Aften; dér er Du sikker paa at træffe ham ved Baccara-Bordet omkring Tolvtiden“.

„Jamen, hør Devienne, hvad er det for et Menneske?“ vedblev Hiénard.

„Jeg har jo allerede sagt Dig, det ved jeg ikke. Folk udspreder de forfærdeligste Rygter om ham. Men hvad beviser det? Bare man er i Skuddet, skal Folk straks skyde paa En. Enhver Overlegenhed avler Misundelse og Bagtalelse. Har man taget en Elskerinde fra en Mand, beskylder han En straks for at være en Bedrager, og har man vundet alle Pengene fra En Spiller, skælder han ud for Tyveknægt. Den interesserede Mængde, der ikke har noget med Sagen at gøre, spørger ikke om Grunde, den hører kun Beskyldningerne og gentager: Bedrager og Tyveknægt! Saadan opstaar den Slags Rygter. Der behøves kun en Snes Slubberter og 500 Idioter til at udsprede saadanne Rygter om en Mand, uden at han kan rense

*) Paabegyndt den 2. April (4. Aarg. Nr. 27).

sig for dem. I det foreliggende Tilfælde er det meget muligt, at det forholder sig, som der siges. Denne Prédalgonde er en Adonis og gør altsaa Lykke hos Damerne; han spiller meget højt, følgelig risikerer han ogsaa at vinde meget. For Øjeblikket har han Lykken med sig. Men hvem garanterer for, at det varer ved? Det er derfor ikke rigtigt at dømme ham efter Folkesladder. Du maa selv iagttage ham, studere ham og danne Dig din personlige Mening. Bagefter kan Du handle, som Du synes rigtigt, men med Kendskab til Sagerne".

„Det er rigtigt. Jeg skal følge dit Raad, jeg bliver her altsaa og passer paa. Bliver Du her en Tid?"

„Jeg? Ugen ud. Saa tager jeg til Dieppe".

„Skal Du Badekysten rundt?"

„Ja, hvad skal jeg gøre? Jeg har saa mange Venner, der inviterer mig. Og desuden er Paris saa grim paa denne Tid, Vand er en sjælden Vare og Slagterierne lugter saa daarligt! Hvorfor skal man saa sige nej til at faa lidt Søluft i Lungerne?"

Hiénard rakte sin Ven Haanden og sagde:

„Naa, ja, hvis jeg faar Brug for Dig, ved jeg jo, hvor jeg har Dig".

„Gør nu ingen Dumheder", svarede Devienne, „vær yderst forsigtig!"

„Du skal ikke være bange".

Hiénard gik tilbage ad Deauville til. Klokken var 11. Han vilde træffe sin Moder før Frokost, for han var ivrig efter at tale med hende. Alt, hvad Fru de Sauvelys, Juliette og Devienne havde sagt ham, dannede nu tilsammen Vidnesbyrd, hvoraf det klart fremgik, at der mellem Hertuginden og Prédalgonde var noget i Gære og at det var det, som var Badegæsternes Samtalestof. Saaledes skulde han da evig og altid høre om sin Moders uforsigtige Luner! Forgæves havde han brudt med hende og forladt hende. Aviserne havde bragt ham Nyt om Hertugindens Koketteri. Han havde opgivet at læse Aviserne, og dog havde Ord, han opsnappede i hans Kammeraters Samtaler, bragt Klafferen til hans Øre. Kun én Gang havde han vovet sig ud af sin Eneboertilværelse for at bede sin Moder om en lille Del af den Formue, han havde givet Afkald paa, og da genfandt han hende lige saa straalende, ligeglad, koket og forførende som i hendes Ungdom, som om Tiden ikke havde taget Spor paa hendes indtagende Væsen, ikke rynket hendes Ansigt, ikke gjort hende sværere, ikke graanet hendes Haar, ikke forbudt hendes Elskovsleg ved at gøre hende uigenkaldelig gammel!

Jeans Hjerne lynede af Harme ved Tanken om denne uforbederlige Kvinde, der ikke kunde undvære Tilbedelse af den unge Mand, som kunde være hendes Søn. Hvilken Gift var der dog i hendes Fantasi, hvilken Djævel i hendes Blod? Og hvad skulde der dog blive af hende, den Dag hun maatte opgive ethvert Haab om Lykke? Det maatte jo blive Døden! Han regnede efter. Hun var over fyrretyve Aar. Ja over fyrre! Han saa hende for sig, saaledes som hun havde virket Aftenen før i Velgørenhedsfestens glimrende Ramme, i den hvide Dragt, som en ung Kvinde, saa vidunderlig havde hun holdt sig med de hvide Tænder, det slanke Liv, de brede Skuldre og det blonde Haar; ja det var blond af Naturen, ikke hæslig farvet.

Han talte med sig selv, mens han gik: Hvorledes bar hun sig ad for ikke at ældes? Havde hun genfundet de mytiske Æbler, der gjorde evig ung? Byder Naturen dem, der modsætter sig deres almindelige Love, bedre og løndomsfulde Udveje? Er det Kærligheden, der bevarer Skønheden og forlænger Ungdommen? Hvad er Hemmeligheden ved den uforgængelige Ynde, som er visse Kvinder beskaaren og gør dem saa frygtelige, fordi de ejer baade Erfaring og forføriske Evner? Og har de alligevel ikke Ret til at elske og lade sig elske, naar de har Hengivelsens Glød og Erobringsmagt?

Medens disse smertelige Tanker skød frem i hans Hoved, var han naaet hjem. Han gik gennem Haven op ad Stentrappen og kom ind i den lille Modtagelsesstue, der duftede bedøvende af Roser. Hertuginden sad ved et Bord, og foran hende stod en ældre Mand og viste nogle Brillanter paa sort Fløjelsgrund, for at de skulde træde frem i hele deres Glans.

„Naa, der er Du!" sagde Hertuginden og rejste sig ivrigt. „Du har vel været en Tur ned til Vandet? Det er jo dejligt Vejr".

Hun talte afsnuppet som en, der er bleven forstyrret i noget, hun ikke ønskede at blive overrasket i.

„Ja, Mama, jeg har været en Tur, og Vejret er dejligt . . ."

Han kyssede hendes fremrakte Haand, og idet han vendte sig om mod Bordet, som hun vilde dække for, sagde han:

„De ser paa Brillanter, Mama — skal det være en Foræring?"

„Du ser i Hr. Maugrelin en Frister, der kommer med Vidundere. Gem alt det, Hr. Maugrelin, gem det; min Søn er en Puritaner, der hader al Pragt og Pynt".

„Jeg hader det for mit eget Vedkommende, Mama, men jeg billiger det i høj Grad hos andre. Hvad skulde der ellers blive af Kunst og Industri, hvis der kun var fattige Mennesker? Det er de riges Pligt at støtte Luksus ved at købe Vidundere . . . En Rig, der sparer, fy, hvor det er hæsligt! Der gives ingen anden Undskyldning for Rigdommen, end at den kommer ud iblandt Folk, ødsles ud med fulde Hænder, for at den kan komme alle til gode!"

Han gik hen til Juveleren, som hørte bifaldende paa ham, og idet han fjernede det sorte Fløjl, som Hertuginden havde kastet over Smykkerne, undersøgte han dem som Kender:

„Nej, det var dog nogle dejlige Perler . . ."

Han holdt i Haanden tre sorte, sjældent glinsende Perler, der var indfattede som Skjorteknapper og fortjente at pryde en Konges Bryst.

„Man skulde vanskeligt finde Magen til dem i Øjeblikket . . .. Det var det. jeg netop sagde til Hertuginden . . ."

„Hvad, Mama! vil De købe Skjorteknapper? . . ."

Mens han sagde dette, saa han skarpt paa hende og smilte med grusom Spot.

Hun var stolt og modig; hun knejste og sagde:

„Ja, naar jeg kører paa Bicyclette, bruger jeg Manchetskjorter med stivet Indlæg. Tror Du ikke, at de tre Perler vilde tage sig ud dér?"

Hiénard slog ligegyldig ud med Haanden:

„Jeg bruger nu Perlemorsknapper, Mama, og de tager sig saamænd tilstrækkelig godt ud".

Hertuginden rødmede og klemte ærgerlig sine fine Fingre sammen:

„Vil Du have de tre Perler, Jean, de er til Dig . . ."

Han rystede benægtende paa Hovedet:

„Nej, Tak, Mama, hvad skulde en fattig Kunstner som jeg dog bruge en saadan Skat til? Kom jeg en Dag i Pengeforlegenhed, gik jeg jo hen og solgte dem igen til Hr. Maugrelin, og saa vilde han kun give det halve for dem".

Han lo, mens han talte saaledes, men nervøst og bittert, saa at Hertuginden blev ængstelig. Hun saa paa sin Søn med sine blaa Øjne, ikke ømt og kærligt, men gennemtrængende og forskende:

„Jean, det er ikke videre smagfuldt af Dig at spille den fattige Kunstner overfor Hr. Maugrelin, der jo saa godt véd, hvem Du er og hvad Du er . . . Vil Du have Perlerne?"

„Nej, Mama", svarede han næsten haardt, „køb dem til Dem selv".

Fortsættes.

UGENS REVUE.

De sønderjydske Valg.

Ved Valgene til den tyske Rigsdag blev de Danskes mangeaarige Repræsentant, *Gustav Johannsen*, genvalgt med 10,413 Stemmer. Ved de sidste Valg i 1893 fik han 9,587; Fremgangen er altsaa 826 Stemmer.

Tyskernes Fremgang i samme Tidsrum har været 735. Paa de tyske Kandidater afgaves tilsammen 4054 Stemmer.

Alt i alt er der i Sønderjylland afgivet 15,425 Stemmer paa de danske Kandidater, hvilket betyder en Fremgang af 1062 Stemmer siden 1893.

Det synes altsaa, som om den fortsatte smaalige Undertrykkelse fra Tyskernes Side af alt, hvad der er dansk dernede, har haft en opildnende Virkning paa vore Landsmænd.

Udnævnelse.

Nicolai Christian Herholdt Sylow, den nuværende Borgmester i Korsør, som forleden udnævntes til Birkedommer paa Frederiksberg fra 1. Juli at regne, er født 1849 i Roskilde, hvor hans Fader var Borgmester. Som Student boede han en Tid lang paa Regensen, og derefter hos sin Onkel, den tidligere Justitsminister Nellemann.

Han gjorde en hurtig Carrière. I Løbet af et Par Aar blev han juridisk Kandidat, tog derefter den juridiske Doktorgrad og gjorde flere Rejser i Udlandet, ledet af sin videnskabelige Interesse. Da han kom hjem, blev han ansat i Kriminalretten, blev senere konstitueret i Præstø, og tilsidst Borgmester i Korsør.

Borgmester Sylow.

I den sidste halve Snes Aar er hans Navn bleven bekendt viden om ved de talrige energiske Undersøgelser, han har foretaget i tvivlsomme Ildebrandstilfælde rundt om i hele Landet, og ved de strænge, — mange mener: altfor strænge — Domme, han har fældet over de Skyldige.

Rigsdagsmand Gustav Johannsen.

Hvorom alting er: alle Vegne fra imødeser man hans ny Virksomhed som Birkedommer paa Frederiksberg med stor Interesse.

Dødsfald.

Atter har den danske Lægestand lidt et stort Tab: Konferentsraad, *With* er død. Han var født 1830, Søn af den bekendte Herredsfoged With, gik med i Krigen 1848 som Frivillig, og blev ved sin Hjemkomst Kandidat paa Frederiks Hospital.

Hans Doktordisputats behandlede *Klappefejl i Hjærtet*, netop den Sygdom, der nu, efter at have voldt ham mange Lidelser, medførte hans Død.

Størst Berømmelse vandt han som praktisk Mediciner. Hans Behandling af Mavesaar og af Blindtarmsbetændelse var i sin Tid banebrydende i den medicinske Videnskab, og hans kliniske Forelæsninger var med Rette højt ansete for deres Klarhed og Præcision.

Sin usædvanlig store Praksis varetog han med en aldrig svigtende Interesse. Ikke alene i København havde han mange Patienter, men fra alle Kanter i Landet sendte raadvilde Provinslæger daarlige Maver ind til ham. Hans klare Blik og sjeldne Humanitet bevaredes uskadt til hans Død, selv om hans Hukommelse havde lidt noget i de sidste Par Aar.

En i vide Kredse kendt og afholdt Mand, *Herman Skødstrup Christiansen*, afgik 2. Pinsedag, den 30. Maj 1898, ved Døden.

Den afdøde var født den 20. Januar 1828 i Østrup Skov ved Holbæk. Han deltog med Hæder i Krigen 1848—50, blev saaret og indlagt paa Lazarettet i Flensborg. Den 1. Februar 1856 ansattes han i Ministeriet for Monarkiets fælles indre Anliggender og blev ved dettes Ophævelse 1859 oversat til Finantsministeriet, i hvis Tjeneste han med mønsterværdig Pligtopfyldelse, Omsigt og

Professor With.

Skødstrup Christiansen.

Akkuratesse virkede lige til sin Død. Den 13. Marts 1884 blev Skødstrup Christiansen dekoreret med Dannebrogsmændenes Hæderstegn. Grundlovsdagen den 5. Juni foregik hans Jordefærd fra det store Kapel paa Vestre Kirkegaard under meget stor Deltagelse. Vaabenbrødreselskabet paraderede med deres Fane ved Begravelsen, og et Orkester spillede, da den gamle Hædersmand sænkedes i Graven.

Byraadsvalg.

For nylig blev Metalvarefabrikant *Ferd. Lund* paa ny sat ind i Byraadet i Sakskøbing, i det han med temmelig stor Majoritet besejrede sin Modkandidat, Inspektør Nielsen paa Sindssygeanstalten.

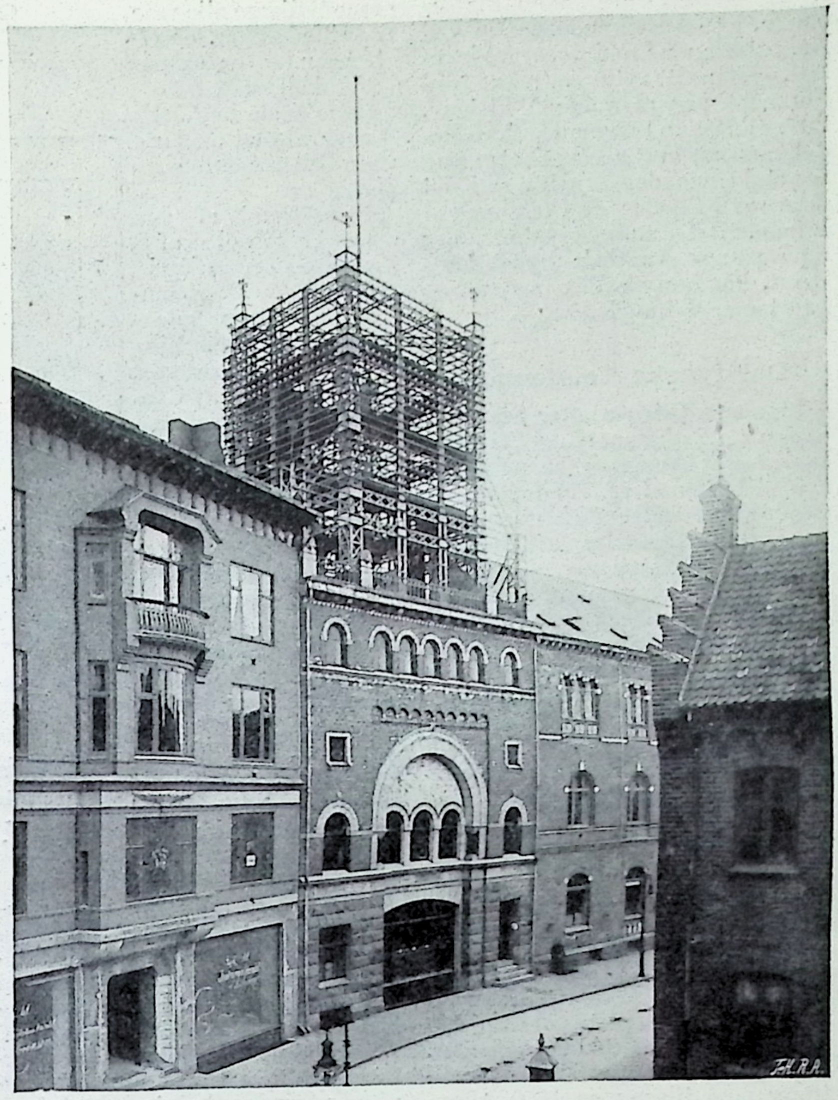
Fabrikant Lund.

F. Lund fødtes i Majbølle den 12. December 1835; efter at have udlært i København arbejdede han flere Aar i Udlandet, indtil han i 1858 grundlagde sin Forretning i Sakskøbing. Han har her haft flere Tillidshværv; saaledes har han i mange Aar været Brandinspektør; for Haandværkerstanden har han haft stor Betydning; han har f. Eks. nedlagt et stort Arbejde i Fællesrepræsentationen, lige som han er den oprindelige Fader til Haandværkssvendenes Rejseforening og Svendehjemmene.

F. Lund deltog i Krigen og fik paa Als den 29. Juni mange Kugler gennem Frakken uden selv at blive ramt; som gammel Soldat har han i mange Aar været virksom Leder af en Skytteforening.

En af Heltene fra Jylland.

Vi bringer atter i Dag Billedet af en af Heltene fra den jyske Vestkyst, og tilmed af den Mand, der blandt det brave Korps har været med til at fravriste Havet det største Antal Skibbrudne. —

Telefon-Centralstationen i Odense.

Christian Eriksen Langer er barnefødt paa Harboøre, og i over 50 Aar har han nu virket ved Redningsvæsenet dersteds. Den. 1. April 1848 fik han nemlig Ansættelse som Baadmand ved Redningsstationen Flyvholm, og i 1860 avancerede han til at blive Opsynsmand ved Stationen. Navnet Harboøre er tilstrækkelig for hver dansk Mand og Kvinde til at vide, at der her jævnlig finder Begivenheder Sted, som koste Medmennesker Livet, og naar Christian Langer er Lederen af Redningsvæsenet der, vil man forstaa, at han mere end en Gang har haft Lejlighed til at se Døden i Øjnene og vise Vestkystbeboernes Mod og Uforfærdethed, Hundreder af Strandinger ere indtrufne paa Stedet, og ofte har Sognets Fiskere været stedt i Fare under deres besværlige Erhværv, men altid har Christian Langer været beredt, han har til Dato været med til at redde *536* Mennesker fra Døden, et Tal, som ingen anden af Vestkystens Redningsmænd naar op til. Christian Langer er nu snart 74 Aar, men ingen, der ser ham, vil tilnærmelsesvis gætte paa denne Alder; med en Raskhed og Rørighed som nogen ung færdes han stadig omkring mellem sit Mandskab, og ingen Sinde staar han tilbage, naar Pligtens Bud lyder, men gaar hver Gang ud med Redningsbaaden paa dennes farefulde Færd.

Redningsmand Langer.

Da den store Kystulykke indtraf paa Vestkysten i 1893, hvor 48 Fiskere druknede, var Christian Langer ude med Redningsbaaden hele Dagen for at bringe

Hjælp til de i Fare stedte Fiskerbaade, og da Redningsbaaden ved Nabostationen Liløre i Fjor var kæntret, og dens Besætning druknet ved Forsøget paa at redde 12 Fiskere, tabte Christian Langer dog ikke Modet, men var hurtig klar til at gaa ud for at bringe den Hjælp, som det ikke var lykkedes de Omkomne at bringe. Det Dannebrogskors, der nu i mange Aar har prydet hans Bryst, har han visselig fortjent, og han bærer det med Ære. —

Det fynske Telefonnet.

Lige som Odense efter Størrelse er den 3. i Rækken af Landets Byer, saaledes er den det ogsaa med Hensyn til Indførsel af Telefonen, følgende kort efter København og Aarhus. I Begyndelsen af 1884 aabnedes Telefonstationen i Odense med ca. 120 Abonnenter. Aaret efter fulgte Svendborg og Nyborg og derefter Slag i Slag alle de andre Købstæder paa Fyen. De udgjorde imidlertid ikke et samlet Hele, men var delt i 5 forskellige Selskaber, der dog alle vare forbundne med hverandre ved Ledninger, anlagte i Fællesskab og paa Basis af gensidig gratis Telefonering til hinanden. Efterhaanden føjedes en Mængde Landstationer til, saaledes at der ved Sammenslutningen til et Selskab („Fyens Telefonselskab") d. 1. Januar 1896 ialt havdes 8 Købstadscentraler med tilsammen 770 Abonnenter og 30 Landcentraler med tilsammen 190 Abonnenter, ialt 960 Abonnenter. For Øjeblikket haves 8 Købstadcentraler med tilsammen 1140 Abonnenter og 36 Landcentraler med tilsammen 380 Abonnenter, altsaa ialt 1520 Abonnenter.

Alle Købstadcentralerne ere siden 1895 over Odense forbundne med hverandre ved induktionsfri Dobbeltledninger, medens Ledningerne tidligere alle vare Enkeltledninger, og efterhaanden er ogsaa Forbindelsesledningerne til en hel Del Landcentraler omdannede til Dobbeltledninger.

Paa Grund af den stærke Tilvækst af Abonnenter, særlig i Odense, blev efterhaanden den derværende Centralstation for lille, og Selskabet bar derfor ladet opføre en ny Centralstation i Jærnbanegade, og Overflytningen til denne nye Station har fundet Sted i disse Dage. Bygningen er med Undtagelse af Stueetagen udelukkende indrettet til Brug for Centralstationen med tilhørende Kontorer, Værksteder, Lagere, Bolig for Teknikeren og for de vagthavende Telefonistinder etc. I sit Ydre er Bygningen, som det vil ses af hosstaaende Billede, ret anselig, forsynet med et Jærnstativ, der rummer indtil 2400 Traade.

De nye Centralborde med Tilbehør er fra den bekendte L. M. Ericssons Telefonfabrik i Stockholm, indrettede for Dobbeltledninger og af aller nyeste Konstruktion. For Øjeblikket har Stationen omtrent 700 Numre besatte, medens Centralbordene ialt har Plads til 1200 Ledninger foruden de interurbane Ledninger, der er samlede paa et særegent Bord. Stationslokalet rummer imidlertid Plads for en Forøgelse af Bordene indtil over 2000 Ledninger.

Hele Bygningen med Montering staar Selskabet ialt i 130 á 140000 Kr., og tør sikkert regnes for en fuldtud velindrettet og tidssvarende Købstadcentralstation.

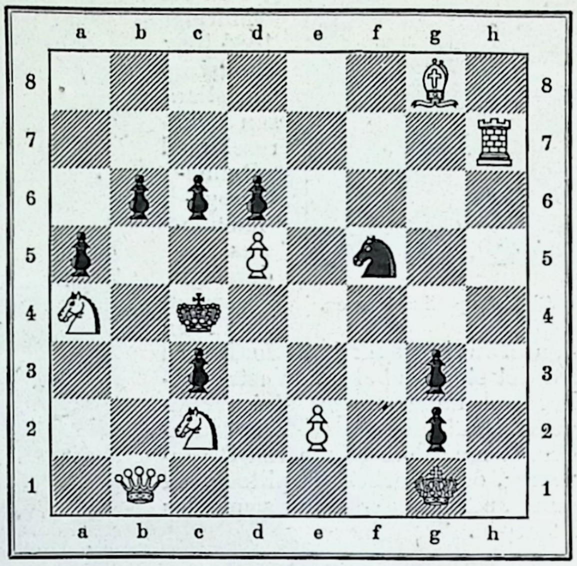
Selskabets mangeaarige Direktør er Oberstløjtnant *Hartnack*, og Formand for Bestyrelsen er Forlagsboghandler, Godsejer *Chr. Milo* Odense.

Skakopgave Nr. 4.

Af J. Jespersen, Svendborg.

(Original.)

Sort 9 Brikker.

Hvid 8 Brikker.

Hvid begynder og gør mat i 2 Træk.

Løsning paa Skakopg. Nr. 3.

1 D h 4 — e 7, K × T; 2 D e 7 — b 4 +
1 . . . . . ç 7 × c 5; 2 D e 7 — d 7 +
1 . . . . . e 5 — e 4; 2 L b 1 × e 4 + osv.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 36 var

Kommandøren.

Ialt indkom 3517 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie *Hother Karstensen*, Vedbæk. 2. Præmie *Carl Johan Frederiksen*, Amagerbrogade, C.

Forslag til nye Damefrisurer.

Villataget. Romersk Lampe. „Hver 8. Dag" Styrtebadet. Stendunken. Gondolen.

Ansvarhavende: *Sven Lange.*

Peter.

Af Eduard Søderberg.

PETER er otte Aar og gaar i Skole.

Peters Fa'r raader over et Par Sten i Form af et Hus, et Stykke Land, hvor Rugstraaene i Høstens Tid staar og raaber til hverandre, et Svin, en Ko og et halvt Dusin Høns. Af disse denne Verdens Goder har han at svare Rente til Banken, Skat til Øvrigheden og Tiende til Præsten. Naar han gør dette, har han opfyldt sine Pligter som Medlem af Samfundet og har Lov til uhindret at bryde sit sorte, danske Brød.

Peter selv præsenterer sig som en lille, sammentrykt, tætsluttet Fyr, klædt i en graa, hullet Jakke, do. Bukser, hvorigennem den alt andet end hvide Skjorte stikker frem, og grønne Muffediser om Haandleddene. Hans Hoved, med det strittende Haar, er stort og kuglerundt, Ørerne fremstaaende, Øjenhaarene hvide, og Over- og Underlæbe med en Svajning à la Tryne; Huden er ru, skrubbet og skjoldret, Udtrykket i hans røde Ansigt er altid ét, og fremviser en stoisk Ro, en tilknappet Alvor, der yderligere markeres af Blikket, som er koldt og ubevægeligt; kun nu og da antyder en øjeblikkelig Glippen af Øjenlaagene, at der glimtvis rører sig noget inde bag Peters fregnede Pandehud.

— Peters Kundskaber er ikke universelle, men de, han sidder inde med, er til Gengæld tilegnede ad Erfaringens sikre Vej. Han vil saaledes bestemt afvise enhver Tvivl, om hvorvidt *ét* Svin kan siges at have fire Ben, men det er ham umuligt med Sikkerhed at udtale sig om, hvor mange Ben *to* Svin har. Og han synes at besidde den mest fuldkomne Uimodtagelighed for alle Videnskaber. Sandt at sige: Peter ignorerer fuldstændig sin Lærers ihærdige Forsøg paa at hæve ham fra det lave Naturstandpunkt, hvorpaa han staar, til et højere Stade. Han sidder paa Bænken med en Holdning og en Mine, der tydelig afspejler hans Ligegyldighed for alle Spørgsmaal, der ikke direkte angaar hans Kardinalinteresse: Mad og Drikke. Han gør ikke noget Forsøg paa at skjule sit Hjertes Følelser, men viser paa alle Maader, at han tager det hele som et uundgaaeligt Onde, der nu en Gang *skal* gennemleves, og som det gælder om at gaa saa let over som muligt. Han er stadig paa sin Post overfor Læreren; han har nu gaaet saa mange Dage i Skole, at han ved, at han ikke i nogen Henseende er til at stole paa; som man kender Fanden paa Hestefoden, saaledes kender han Læreren paa Tonen: det ringeste Forsøg paa Fortrolighed, den mindste Antydning af en Opmuntring lader ham straks instinktmæssig ane, at der er noget galt paa Færde. Thi Peter er lydhør og mistroisk og forstaar, at hans Lærer stadig ligger paa Lur efter hans Sjæl. Og han lukker sit Hjerte tæt i, kniber Munden sammen og sender et Øjekast i Retning af Katedret, som om han vilde sige: Intet Kammeraderi mellem os; der er vinket af!

Peters selvsikre Overlegenhed viser sig ogsaa i Forhold til andre Børn. Naar disse lege sammen, staar Peter alene for sig selv med Hænderne i Bukselommerne og betragter med ophøjet Foragt disse Udslag af ungdommelig Forfløjenhed; det kunde aldrig falde *ham* ind saaledes at sætte i Løb over Marken, og han afviser enhver Opfordring med et stumt Nej; bliver Opfordringen mere paatrængende, planter han kort og godt sin Næve i Vedkommendes Ansigt og tager saa bagefter sin Straf uden at kny — ikke fordi han i sit stille Sind erkender, at Straffen er berettiget, men fordi han har forstaaet, at der er noget her i Livet der hedder Avtoritet, overfor hvilken al Retfærdighed og al personlig Ophøjelse maa vige. Under saadanne Omstændigheder udtrykker Peters hele Væsen en stum, men levende Protest mod de Omgivelser, en ubarmhjærtig Skæbne har hensat ham iblandt.

Tydeligere endnu lægger denne Protest sig for Dagen i Gymnastiktimen. Er der noget, der er Peter imod, saa er det saaledes at skulle springe og klatre paa Kommando, noget, han betragter som Barnestreger. Her stiger hans misbilligende Følelse til en dybtfølt Indignation, en afmægtig Forbitrelse, naar han hænger der halvvejs oppe i Touget, forgæves anspændende sine Kræfter for at naa Maalet. Ansigtet bliver endnu rødere, Munden knibes tæt sammen, og hele Udtrykket viser, at Peter i den Situation er stærkt fyldt af Troen paa et jordisk Helvede,

hvor den Lede selv i Lærerens Skikkelse blot har til Opgave ved alle de Midler, der staa til hans Raadighed, paa den mest pinefulde Maade at forbitre Livet for den Ulykkelige, der saa uforskyldt er falden i hans Kløer.

— Men Peter græder aldrig . . .

Saa var det forleden Dag. — Peters Fa'r havde nok ikke kunnet klarere for sig, hvad enten det nu var Skat, Rente eller Tiende, han skulde betale. Nok er det: En Vogn med nogle høje Herrer inde fra Byen trillede om Formiddagen forbi paa Landevejen, og om Aftenen fortaltes det, at deres Ko var bleven „skreven".

Den Dag kom Peter ikke i Skole.

— Henad Middag Dagen efter kommer der saa en Mand trækkende forbi med Koen, just som Børnene løber og leger udenfor, mens Peter i stoisk Ro staar og ser til.

Pludselig opstaar der et almindeligt Røre mellem de smaa, og en lille Tøs kommer løbende og raaber:

„Peter gaar sin Vej!"

Ganske rigtig: Ude paa Landevejen, et godt Stykke borte, traver Peter af Sted Skridt for Skridt bagefter sin Ko.

„Halløj, Peter, hvor skal du hen!"

Peter standser, staar lidt og ser ud i Luften, Saa vender han om og kommer langsomt tilbage. Han ved nok, at der er intet Raad.

Men da det sidste Glimt af Koen forsvinder nede bag Kaastrup Kirkebakke — da brister det for Peter. Han kaster sig plat ned paa Jorden, trykker begge Næver fast ind mod Øjnene og bryder ud i en lang, lang, stønnende Hulken.

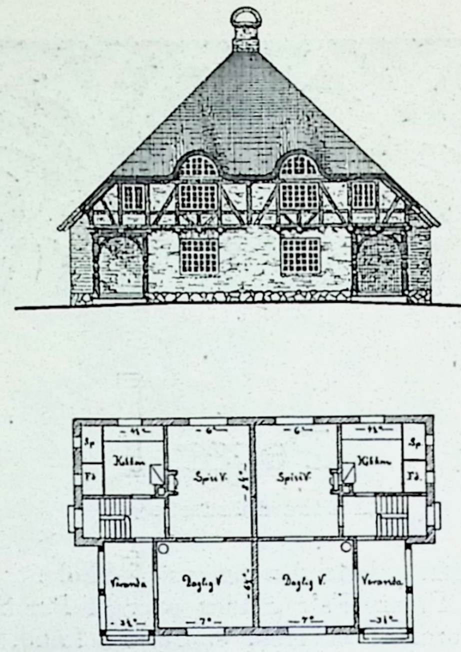
Ikke Lejligheder, men egne Hjem.

Af Carl E. Simonsen.

Med Tegninger af Arkitekt A. Haunstrup.

København har i den sidste Menneskealder, som en hel Række andre Storbyer, forøget sit Indvaanerantal med mange Tusinder: hele Terrænet, der indvandtes ved Voldenes Nedbrydning, er ikke alene bebygget, men næsten overbebygget. Byen har rakt sig og strakt sig paa alle Kanter; men trods Udvidelsen er der ingen ledige Lejligheder.

Ret kedsommelig blev det nye København: Mængder af Kaserner, hvortil der kun er liden eller ingen Adgang til Solskin og frisk Luft. Men i de senere Aar er der flere og flere, som har ønsket, at man som i hele den angelsachsiske Verden skulde bort fra Kasernesystemet og ind paa at bygge Huse ude paa vore Marker og i vore Skove, fjernt fra det merkantile og industrielle Centrum.

Tegning 1.

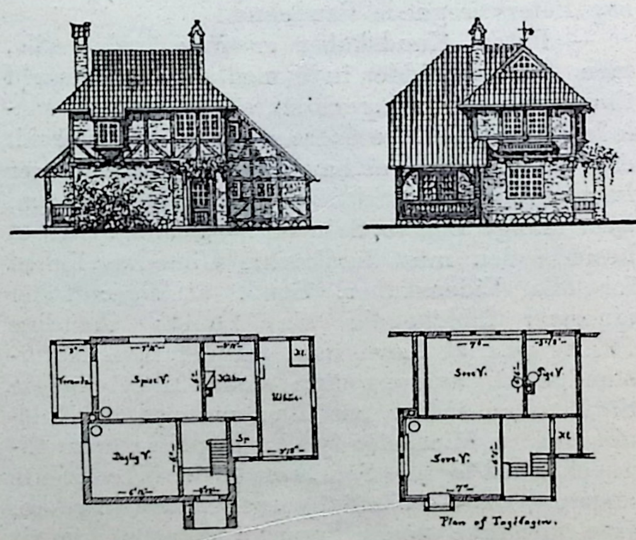
Det er klart, at i de kommende Aar vil mange Familjer fæste Bo udenfor København, og der er i Nord og mod Vest projekteret Villabyer, saadan som man forlængst har dem i England og Amerika. Der er det ikke alene de velhavende, men selv Folk af den jævneste Arbejderstand bor i villalignende Huse i landlige Forhold, omgivet af Parker og Haver.

Først sent er vi kommen med.

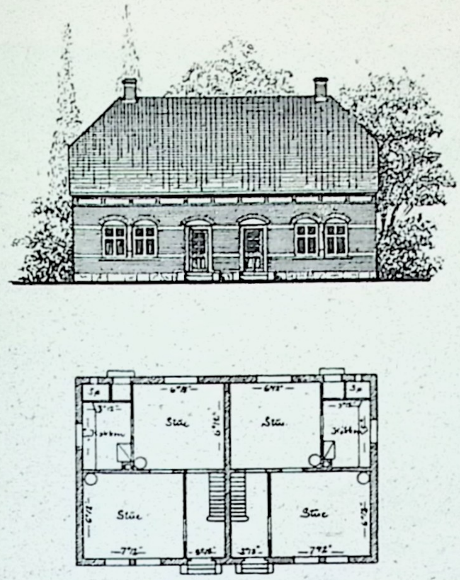
Men efterhaanden vil man allevegne komme til at indse Nytten og Behageligheden af at have en Bolig, der mere svarer til Begrebet „Hjem" end den københavnske Lejlighed gør.

Og ogsaa af Hensyn til Børnene maa man fraflytte den By, som rummer saa mange Farer for dem.

I Londons City, den gamle By, bor der saa at sige ingen Mennesker, alle bor paa Landet, ved en Skov, eller paa en Mark, helst ved Jern-

Tegning 2.

Tegning 3.

banen — ja, man kan endog i London se Skopudsere, der tage ud og ind med Togene, til og fra deres Forretninger paa Londons Gader.

Der siges, at over 800,000 Mennesker i London daglig benytter Jernbanerne for at komme til og fra deres Forretninger. De praktiske Englændere har forlængst indset Nytten af at bo paa den her fremstillede Maade, for som man lever i London, lever man i snart sagt alle de engelske og amerikanske Byer.

Og vi maa følge Strømmen: Saa hver Mand faar sit Hus. I det Spor følger Sundhed og Selvstændighed.

De medfølgende Tegninger give en Fremstilling af Villaer, som man kunde ønske at se opførte i Tusindtal i Københavns Omegn; Villagrunde kan købes mange Steder, f. Eks. imellem Brønshøj og Husum til 50 Øre pr. □ Alen, ligeledes paa Amager m. fl. Steder i Nordsjælland.

Tegning 1 viser en Dobbeltvilla, hvis tvende Lejligheder hver indeholde 5 Værelser med Pigekammer, hvoraf de 3 Værelser og Pigekammer ligger i Tagetagen. Ydermurene i denne Villa er projekteret hule, hvorved der opnaaes større Lunhed i Bygningen. I Stueetagen er paatænkt Grundmur og i Tagetagen Bindingsværk med indvendig Bræddebeklædning. En saadan Villa med Udhus tænkes bygget for ca. 10,000 Kroner.

Tegning 2. viser en Villa med 4 Værelser, Pigekammer m. m., der, opført paa samme Maade som Nr. 1, vil koste ca. 4,800 Kroner.

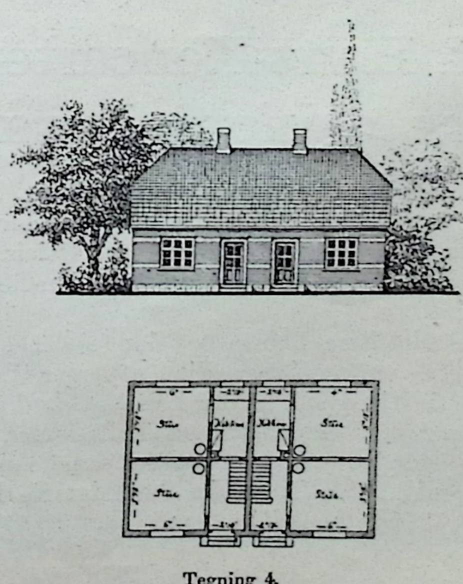
Tegning 3 og 4 viser Dobbeltvillaer bestemte til mindre Familjer. I Nr. 3 vil der i Tagetagen, som bliver høj og rummelig, blive indrettet Værelser af samme Størrelse og samme Beliggenhed som i Stueetagen. Der vil saaledes i denne Villabygning blive Plads til enten to 4-Værelsers Lejligheder med Pigekamre eller fire 2-Værelsers Lejligheder. En saadan Villa (Nr. 3) antages at kunne bygges for 4,700 Kroner, medens Nr. 4 med Udhus vil koste ca. 3,200 Kroner.

De paa Tegningerne opgivne Maal er Alen. Omkring alle disse Bygninger maa der selvfølgelig anlægges pyntelige Haver med en stor Græsplæne, hvor Børnene om Sommeren kan boltre sig; et Grundstykke paa 14 à 1800 □ Alen maa anses for at være stort nok, for saa vidt man ikke er Haveelsker, thi saa maa man hellere straks gaa til Købet af et større Areal, inden nærliggende Grunde indkøbes og bebygges.

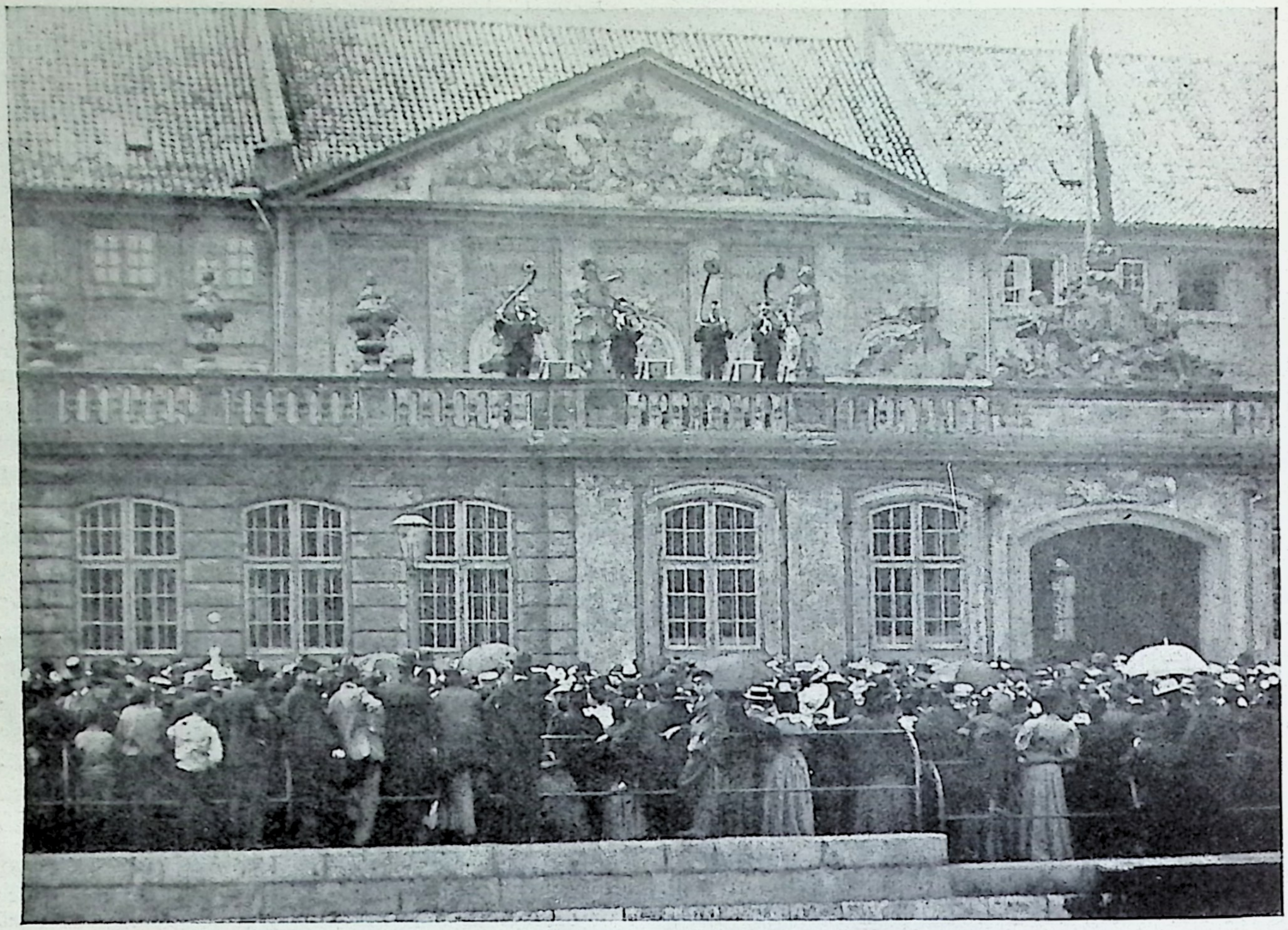
Og hvis man lægger Byggesummerne — der her er kalkuleret af Hr. Arkitekt *A. Haunstrup* — til Købesummen for Arealet, til Anlæg af en Have og Gravning af en Brønd, faar man følgende Værdier: Ca. 10,950, 5,750, 5,700 og 4,150 Kr. for de her præsenterede fire Huse. Dersom man nu anlægger en Rente af 4 pCt., faar man Aarsudgifter, der for de fire Huse repræsentere en Sum af henholdsvis 438, 230, 228 og 166 Kroner. Dertil kommer saa Deltagelse i Kloakanlæg, aarlige Statsskatter m. m., der dog ikke kan blive meget. Men selv om man afrunder Summen opad til 450, 250, 245 og 175 Kr. eller Lignende, er man dog indenfor en rimelig Grænse af Udgifter til en god Bolig.

Men man faar endnu flere Udgifter, som man ogsaa maa regne med, nemlig til Cycle eller Jernbanekort; men Billetpriserne pr. Kort er paa Jernbanerne meget smaa. For at tage et Eksempel skal jeg anføre, at et Kort fra Holdepladsen Husum ved Frederikssundsbanen, 6 Kilometer fra København, koster 27 Kr., III Kl., for daglig Kørsel, saa tidt man vil køre i et Aar. Det bliver ca. $7^2/_5$ Øre pr. Dag.

Af hygiejniske, økonomiske, æsthetiske og ethiske Grunde tror jeg derfor, at det vilde i høj Grad

Tegning 4.

Lurblæsningen paa Prinsens Palais.

være ønskeligt, om den yngre Slægt, i højere Grad end den ældre, vil søge bort fra de store Byer og finde sig — ikke en Lejlighed, *men et eget Hjem ude i landlige Omgivelser*.

Blot en Mil fra København K. er Luften sund og frisk. Det gælder nu om, hellere i Dag end i Morgen, at komme derud, hvor Naturen aander Sundhed ind i store og smaa Menneskebørn.

St. Hans-Koncerten paa oldnord. Lurer.

Som sædvanlig havde der sidste St. Hansdag samlet sig en overordentlig stor Menneskemasse udenfor Prinsens Palais i København for at lytte til den traditionelle Lurblæsning.

Fire Musikere blæste to Gange det samme Stykke — en ny Komposition af Asger Hammerik — én Gang ind mod Palaisets Gaard, og èn Gang ud mod Gaden. Saa spredtes Menneskemængden, glad over den Nydelse, som de skønne, dybe, malmfulde Toner fra de ældgamle Instrumenter havde forskaffet dem.

„Over Stalden“.

Den bekendte Restavration, Sangerindeetablissementet „Over Stalden“ ved Charlottenlund nedbrændte forleden Søndag til Henrykkelse for en talrig Menneskemængde, der betragtede Branden som en brillant Afslutning paa deres Fridags Glæder, — endnu mere fornøjeligt end Fyrværkeriet i Tivoli.

„Over Stalden“.

Allerede en Uge efter var en ny Bygning rejst i Stedet for den nedbrændte; vi bringer imidlertid et Billede af Brandtomten, for at vore Læsere kan bevare et Minde om det populære Etablissement.

Don Carlos.

Krigen om Kuba.

Don Carlos.

Med den spansk-amerikanske Krig er det nu kommet til Begyndelsen af Enden. Philipinerne er tabte, og et frygteligt Uvejr trækker sammen over Santjago og truer Cuba. Freden er da sandsynligvis nær. Men efter Freden, — hvad da? Allerede nu skændes man i Spanien om, hvem der bærer Skylden, hvem der skal drages til Ansvar, og Rygterne om Dronningens Abdikation svirrer om i Luften. Det er ulykkelige Tegn, der kan tyde paa, at som „Kommunen“ i Paris fulgte efter den fransk-tyske Krig, vil et Oprør i Spanien følge efter den spansk-amerikanske. Under disse Forhold kan man forstaa, at den spanske Tronprætendent Don Carlos lægger sig paa Lur i Bryssel for at passe den første, bedste Lejlighed op til at vove endnu et Forsøg paa at blive Konge i Spanien.

Don Carlos tilhører Linjen Bourbon-Anjou, og han er født 1837. Tre Aar før hans Fødsel var det, den daværende spanske Kongefamilje fik den spanske Rigsdag til at vedtage den bekendte Lov, der udelukkede Don Carlos Bedstefader og hans Efterkommere fra den spanske Tronfølge. At dette, set fra et legitimistisk Standpunkt, var ganske uretfærdigt, er erkendt af alle Statsrets-Lærde. Don Carlos, hans Fader og hans Bedstefader har da ogsaa stadig protesteret, baade ved mundtlige og skriftlige Indsigelser og ved at arrangere forskellige karlistiske Oprør. Det sidste, i 1876, var sat i Scene af den nuværende Don Carlos, og blev kun ved stor Blodsudgydelse dæmpet af den gamle Marskal Martinez Campos. Siden denne Krig er Don Carlos landsforvist fra Spanien. Han har endnu mange Tilhængere, især i Nordspanien, og hans første og fortroligste Ven og Tillidsmand er Rigsdagsmanden *Mella*, om hvem alle Karlister flokker sig. Ogsaa den berygtede General Weyler, „Slagteren“, gjælder for at være Karlist, og man tror, Weyler vil blive de Misfornøjedes Fører under en eventuel Borgerkrig.

Don Carlos har i mange Aar boet i Venedig. For at være nærmere ved Spanien, i Fald der skulde ske noget, der kunde give hans Parti Vind i Sejlene er han, da det franske Politi af Hensyn til Spanien ikke har villet tillade ham at bo i Paris, fortrukket til Bryssel. Fra Bryssel til den spanske Grænse er der, over Paris, kun en Snes Timers Jernbanekørsel.

Fra Mindefesten i Kongens Have: Bombuset.

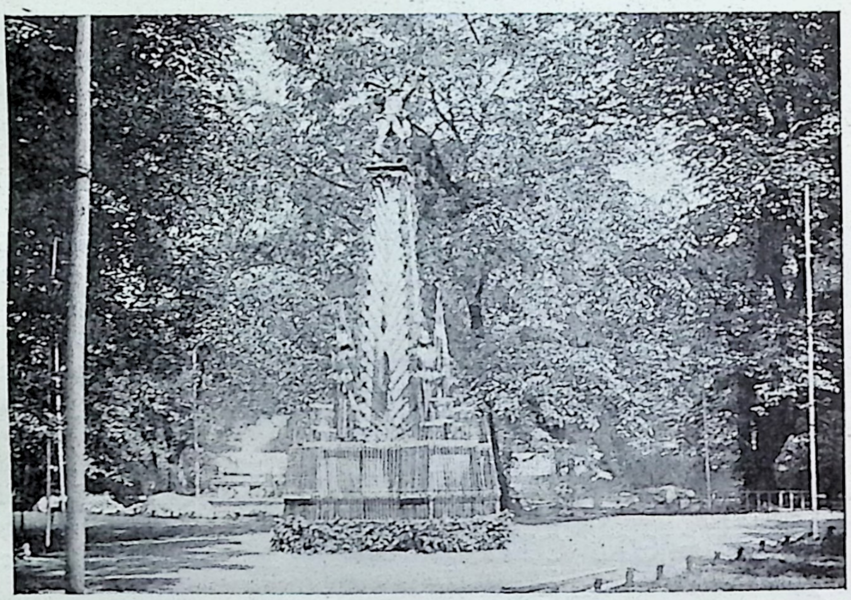
Det gamle Kongens København.

Mindefesten
i Kongens Have.

Da de gamle Lurer St. Hansdag gjaldede ud over Slotspladsen, kaldte de Byen til Fest.

Veteranerne, som paa den Tid samledes ved Kristiansborg, for i Trop at drage til Kongens Have, undrede sig saare, og søgte forbavsede om Sammenhængen med 48—49—50. Langsomt kom de gamle luntende, støttende sig til Knortekæppen. Den høje Hat var ikke sidste Mode, Ordensbaandet ikke længere hvidt og rødt, og Slid havde taget paa Fanerne som paa de Mænd, der bar dem. Men endnu en Gang vilde de dog forsøge at holde Marchen i taktfast Trit, og naar paa Vejen Hurraraab dundrede imod dem, rettede og rankede de paa sig trods alle Skavanker.

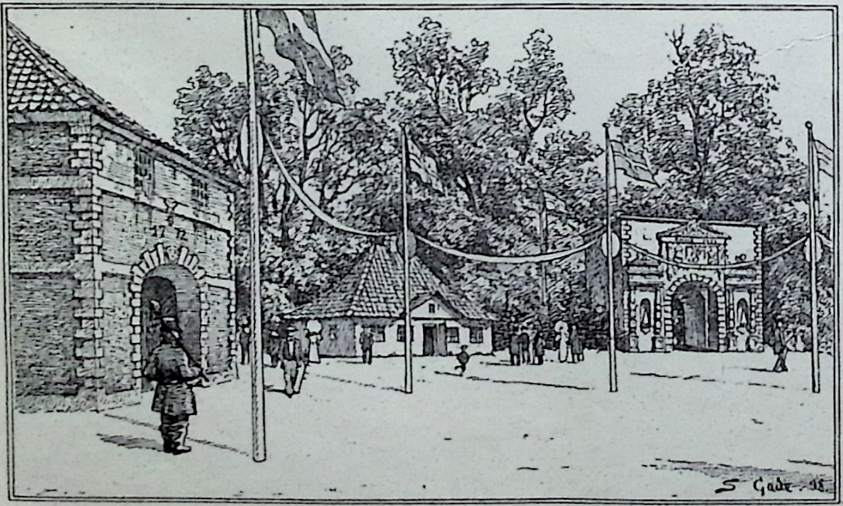
Det blev en anstrængende Gang, men Turen formede sig til Gengæld for dem som et helt Triumftog. De bragte Blomster med sig til Frederik VII., og selv fik de Favnen fuld af Grønt og Blomster, som begejstrede Kvinder under Vejs tilkastede dem. Langsomt naaede de frem til Festhaven, og fik der anvist en Plads, som

Den lille Hornblæser.

altfor tydeligt lod dem forstaa, at de som Staffage var yderst velsete, men ikke maatte tro sig berettigede til at spille nogen større Rolle.

Hyggelig gemt i en Aabning mellem skyggende Træer laa der Kongetribune, Talerstol og Musiktribune, som, med et Par Stolerader til Mellemled, udgjorde den særlige Festplads. Her omkring samlede sig hurtigt en pragtfuldt uniformeret Kreds, Kanonskudene lød allerede gennem Haven som Tegn paa Festens Aabning, da med et, lige som paa Dril, et mægtigt Regnskyl tog fat og i sig druknede al den Stemning, som Festen ellers saa let

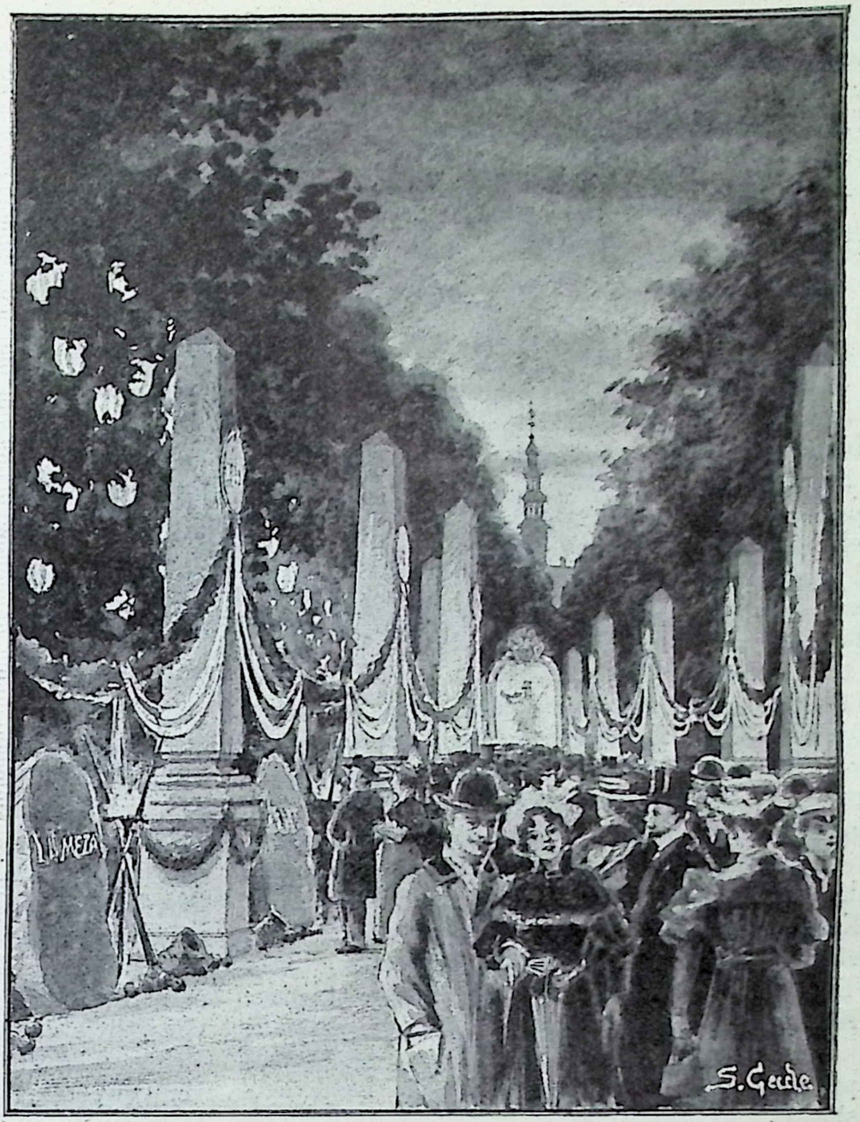
Det gamle Kongens København.

havde skabt i den stærkt modtagelige Forsamling.

Kongefamiljen ankommer og Kantaten intoneres, men imod Regnens uophørlige Plask mod Paraplyernes Dække kæmpede selv 300 kraftige Mandsstemmer forgæves. De fandt ingen Sangbund hos de tilstedeværende, som alle kun faar travlt med at bjærge sig. Marineministeren, som dog er vant til mangen haard Dravat, dukker sig ganske ned i sin Kappe, og Kammersanger Simonsens Skjortebryst antager mere og mere fortvivlede Former. Ved Journalisternes Bord sejler mange værdifulde Notitser fra venstre over til højre. Var det symbolsk?

Med Beklagelse tænker jeg paa Prinsesse Alexandrine. Hun, som holdt sit Indtog i Regnvejr, dernæst under Skybrud blev hyldet af Cyclisterne og nu fik sit elegante Toilette ødelagt i Kongens Have, maa vist snart have tabt Smagen for de københavnske Festdage.

Man har Medlidenhed med Generalmajor Linnemann, som med blottet Hoved holder den Festtale, som han sikkert gærne havde forkortet lidt, om Kopien ikke i Forvejen var afleveret til Pressen.

Illuminationen.

Under Kantatens Slutningsafsnit — en virkningsfuld Hyldest til „dem, som gik den Gang i Døden med Sang" — bliver Kongefamiljen staaende, og da Sangen er forbi, er Tiden kommen for det festlige Moment, som alle med Sikkerhed har ventet: Øjeblikket, da Kongen vil tale.

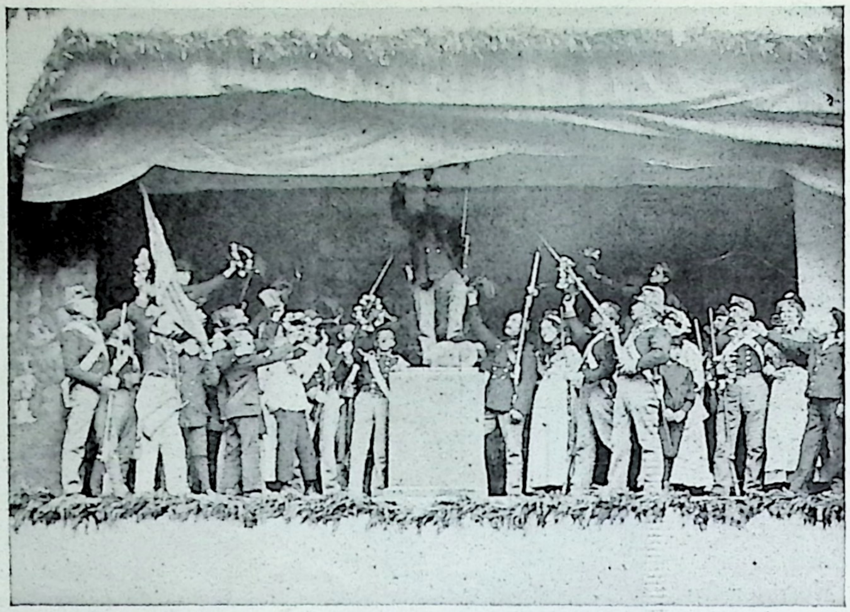

Mindealléen.

Der er en sikker Kraft i hans Stemme, da han udtaler sin Glæde ved at faa Lejlighed til i denne Kreds at mindes de stolte Dage, han indprænter Forsamlingen, at det gælder om at være forberedt, hvis Fare skulde indtræffe, og skulde i hans Levetid Landet blive truet, da vilde de atter i deres Midte træffe ham. Et Leve vor Hær og Flaade! —

Som en Lettelse kom Opbruddets Øjeblik. Saa hurtigt det lod sig gøre at vade gennem Havens Morads søgte man hjem for at tørre sit Tøj.

Men om Aftenen kommer man tilbage. Efter de sidste Dages store Arbejder er den gamle Have ikke til at kjende. Hvis Herkules og Caroline Amalie har faaet Lov at blive paa deres Plads er det store Ting, ellers har man bygget og gravet og omkalfaltret, saa intet er til at finde ud af. Man drikker i Ekscercerhuset og der ekserceres ved Springvandet. I Kavalergangen er der Damerestaurant, og der er Herretoilette i Damegangen. Hvem kan finde ud af dette?

Krigstableau.

Overalt er der Morskab og Løjer, for alle Aldre, for enhver Smag. De gamle Krigere maaler Kræfter ved Kraftprøven, og unge Piger er vilde efter at prøve Rutschebanekarusellen, som Tivoli burde skamme sig ved ikke at kjende. Nok saa glade gaar Folk op i den, og besvimede kommer de tilbage, hvorefter de hurtigst transporteres til den i Haven indrettede Lægevagtstation.

Føler man midt i Løjerne Trang til lidt Alvor, kan man dvæle i Mindealleen, hvor Runer er ristet over de store hedengangne. Versene er udmærket afpasset efter Krigskammeraternes Tankegang. En Veteran faar uundgaaeligt Taarer i Øjnene, naar han læser om Ryes Brigade:

> Og alle de, der faldt med ham, de samle
> histoppe sig omkring ham til Parade.
> Med klare Blikke mønstrer dem den Gamle,
> — fuldtallig snart bli'r atter hans Brigade.

Hvad der forekommer Manden fra 48 at være det besynderligste af alt er de dansende og syngende Soldater fra Hærens Elevskole. Selv os andre overrasker det maaske, at den unge Militærstand saaledes uddannes for Opera og Ballet, men i hvert Fald: ganske nydelig er en Øvelse som Skjolddansen at se paa.

Hvor misundte vi ikke ved et Besøg paa Ekscercerpladsen Hærens Underofficerer, som vandrede rundt i de lange Skaftestøvler. Thi ak! „det gamle København“ var ikke asfalteret. Ellers havde det sin store Interesse at kigge ind i Brokkensbod, uden dog efter denne Kopie at kunne „tage Højden af den“, som de gamle Sømænd sagde om dem, der havde faaet for meget at drikke. Mange Kunstnere, som paa en eller anden Maade stod i Forbindelse med Festens Ide, var gaaet frivillig med til at more Gæsterne. Frederik Jensen, som ejer et Revuekostume fra 48, Kammersanger Simonsen, som er Vaabenbroder, Fru Emma Thomsen, som ved Ægteskab staar Armeen nær, og Valdemar Kolling, som er Pigernes Jens.

Glimrende Assistance har man i de unge Piger, som vi træffer overalt, klædt i historiske Dragter, højst flatterende, lysblomstrede Kjoler med morsomme Kysehatte. I Lotteriboden sætter vi for deres Skyld vore Penge paa Spil, i Restauranten, hvor de varte op, kredenser de vort Glas, hvis de ikke har spildt dets Indhold paa Vejen, thi ærlig talt, vi foretrække at gøre dem vor Opvartning i Stedet for at modtage deres. Det hændte f. Eks., at en Herre forlod Restavranten i Vrede, da det varede en Evighed med hans Smørrebrød. Et Øjeblik efter traf han sin Kellner paa Karuselbanen med en Herre under Armen.

Da Illuminationen tændtes, var alle tilfredse med Festen. Men rundt i Krogene gik de gamle Krigere og surmulede. Det var let nok at se, at de følte sig skuffede.

Hvad de mest havde savnet var en Leder. En, som kunde have stillet dem op i sluttet Geled som i gamle Dage. Da de gjorde den lange Rejse hertil, var de sikre paa, at de skulde faa Lov til at gjøre Honnør for deres Konge. Det skulde da være Glanspunktet i det hele.

Og der var mange udenfor de militære Rækker, som mente, at Kongen havde næret et lignende Ønske. —

Festen begunstigedes iøvrigt i hele sit Forløb i højeste Grad af Himlens Væde, — men dens endelige Resultat bliver dog sikkert et smukt Overskud. —

Udstillingens Ydre.

Bergensudstillingen.

DET er den største Udstilling, der hidtil er afholdt i Norge. Den omfatter Industri, Landbrug, Sport, en national og international Fiskeriudstilling med mere, i det hele omkring 3000 Udstillere, der har Plads i hen ved 70 større og mindre Bygninger paa det 125,000 Kvadratmeter store Udstillingsterræn.

Dette er beliggende paa den sydvestre Kant af Byen ved Bunden af Puddefjorden og støder umiddelbart til Nygaardsparken, der ogsaa selv delvis benyttes som Udstillingsgrund. Saaledes befinder Udstillingens Hovedindgang sig ved Parkens nordre Ende, og straks indenfor Indgangen støder man paa Kristiania Kommunes Pavillon i Stil af Akershus Slot, lidt længere inde i Parken paa Kunsthallen og derefter paa Udstillingens Hovedrestavrant, fra hvis højtliggende Verandaer man har Udsigt over største Delen af Udstillingsterrænet neden under med sine Træplantninger, de mange Kiosker og Pavilloner, samt den svære Hovedbygning.

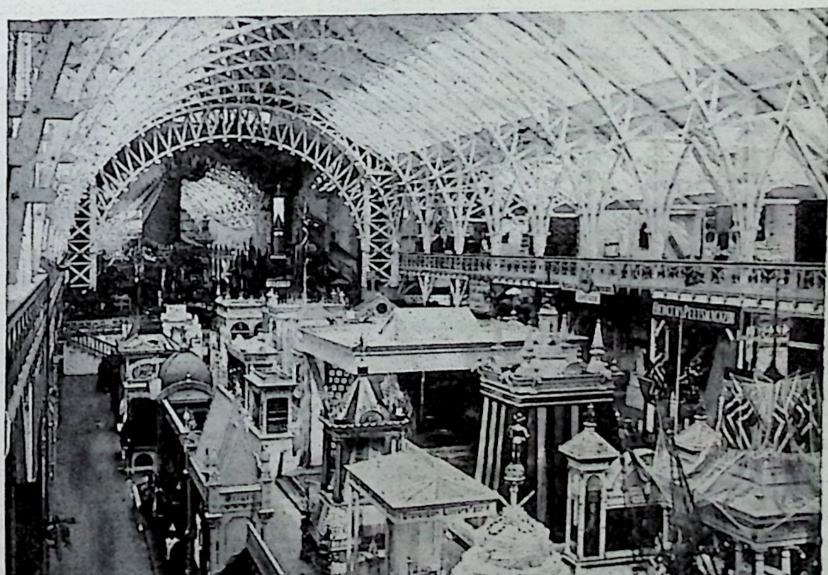
Dennes Midtparti er en Kuppelbygning, hvorfra udskyder tre Fløjbygninger. I den til højre paa Billedet befinder sig den internationale Fiskeriudstilling, selve Kuppelen er forbeholdt Sport, Nansenudstilling, Glasindustri, Guldsmede og Instrumentmagere. Fløjbygningen til venstre paa Billedet og den Fløj, der antydes i Billedets Baggrund, indeholder norsk Industri og Husflid, saaledes Fløjen til venstre Stenindustri, — hvoraf navnlig den Ankerske Marmorforretning udmærker sig, — Fajance og Porcelæn, kemiske Produkter, Møbeludstillinger, Øl, Brændevin, Tobak og mange andre Ting. Fløjen i Billedets Baggrund indeholder navnlig Tekstilvarer.

Vort tredje Billede giver et Begreb om Hovedbygningens Indre. I Forgrunden er Tekstiludstillingen, i Baggrunden er den internationale Fiskeriudstilling, fra hvis Tag der hænger udspændt et Kæmpenæt.

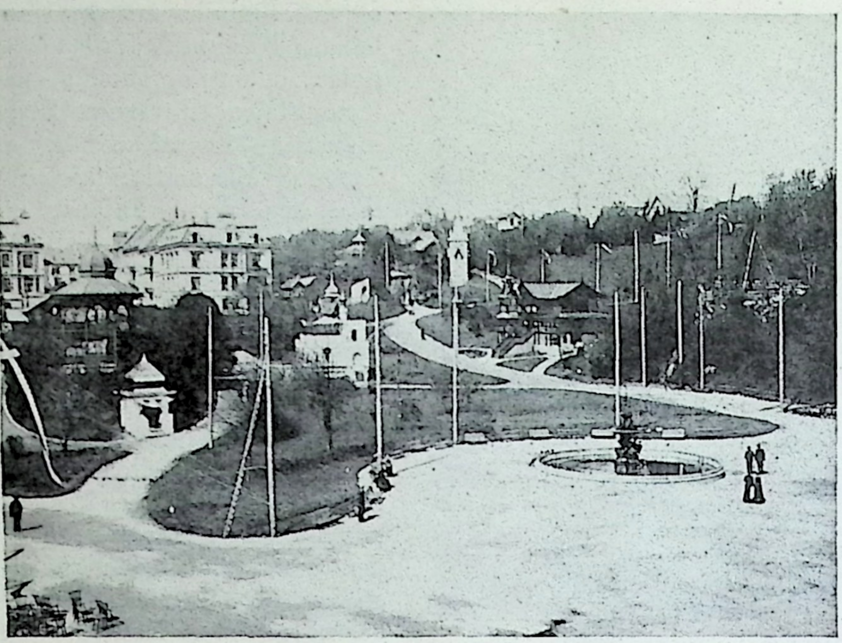
Foruden de her nævnte er der flere andre store Bygninger paa Pladsen: Fiskerihallen, Musikhallen, Maskinhallen, Landbrugsudstillingen etc.

Den gamle livlige Hansastad er livligere end nogen Sinde. Om Søndagen kommer Passagerbaadene fuldlastede med Udstillingsbesøgende fra Landdistrikterne, og i Gadernes Mylder af alle Slags Nationaldragter, som Bergensdistrikterne er saa rige paa, blander sig de udenlandske Turisters graaspraglede Knæbuksdresser. Udstillingen er Bergernes Stolthed og vækker Udlændingernes Anerkendelse. Det fortjener den ogsaa. Rig og smuk, som den er, giver den et fordelagtigt Indtryk af Norges industrielle Standpunkt.

Blandt Fiskeriudstillingerne bærer den danske Prisen som den smukkeste.

Den store Midterhal.

Udstillingsparken.

Salon-Svindleren.*)

Moderne Pariserroman af Georges Ohnet.

Fortsat.

Hertuginden foer sammen, rødmede, men sagde saa trodsig:

„Ja, ja, Hr. Maugrelin, saa tager jeg Perlerne, siden min Søn synes . . .“

Juveleren pakkede sine Varer ind i en Haandevending. Hans Forretning var afgjort, og han havde kun at gaa. Han tog Afsked med høflige Buk og Skrabud og forsvandt som en Skygge.

Paa Bordet laa prægtige og funklende de tre sorte Perler i deres hvide Atlaskes Etui. Hiénard betragtede dem med en suveræn Foragt og sagde:

„Saadant noget koster Penge!“

„Ja, 30,000 Franks“.

„Ja, det er jo en Bagatel. Naar man tænker paa, at de fattige Dykkere Dag efter Dag gaar ned i Havenes Dyb med en Sten om Benet og en Kniv i Bæltet og udsat for Hajernes Bid søger efter Perlemor og Perler til smukke Damers Fornøjelse, faar man en sørgelig klar Idé om den menneskelige Elendighed“.

„Aa, altid revolutionær! Har Du da stadig disse frygtelige, socialistiske Meninger?“

„Ja, Mama“.

„En Mand som Du og med dit Navn?“

„Jeg bærer det jo ikke“, sagde Hiénard skarpt. „Hvad har jeg fremfor en saadan stakkels Djævel? Er jeg ikke ganske det samme som alle andre Mennesker? Jeg er maaske lidt mindre interessant, fordi jeg har haft det lettere end andre for at klare mig fra Nød og Ukendthed. De kalder mig Socialist og med en vis dadlende Foragt, Mama; men Socialismen er Menneskehedens Fremtid“.

Ved disse Ord trak Hertuginden træt paa Skuldrene.

„Aa, kære Barn, hvor Livet dog bliver kedeligt den Dag, de Ideer sejrer! ... Lykke i Flæng er det samme som at Lykke ikke eksisterer mere. Jeg tror, at der er Nyttemennesker og Luksusmennesker, som der er Arbejdsheste og Rideheste“.

„Netop“, sagde Hiénard. „Og det er de Riges Pligt at lade Pengene cirkulere, men de fleste er gjerrige og ruger over deres Æg. Jeg ved godt, at det bliver svært at faa Franskmænd til at begribe disse Ideer, for de er i Følge en aarhundredgammel Tradition økonomiske; de er Sparebøsser. De ved, at deres Lands Styrke ligger i dets Reservefond. De husker, at det er denne nøjeregnende Sparsommelighed, der har frelst Frankrig i Ulykkens og Farens Stund. Men nu er der ingen Fare. Lad os derfor skynde os og sprede Lykke om os! Hvis Skæbnen en Dag kræver Ofre af os, vil vi alle som en bringe dem. Men nu burde ingen sulte“.

„Utopier, mit Barn, Utopier! At en radikal Journalist eller en ærgerrig Rigsdagsmand svælger i den Slags Udgydelser og skaffer sig Indtægter og Popularitet derved, det forstaar jeg. Men Du? Der gives Ideer, som ikke egner sig for visse Hjerner, og Ord, der klinger falsk i visse Munde. Det nytter ikke, hvad Du siger — Du er Aristokrat, og det bliver Du ved med at være. Du kan raabe paa Reformer og foreslaa Forandringer, Du hører alligevel til dem, *mod* hvem alt gøres. Men der er en Ting til — dine lyriske Deklamationer mangler Finhed i Form, dine Krav klinger daarligt. Du er altfor dannet til at tale saa grimt, og det sømmer sig for en Mand af din Herkomst at have sin Tanke ligesaa ren som sine Hænder. Men, lille Jean, lad os nu tale om noget andet. For Eksempel om din Ven, hvem Du vil give Penge, naturligvis for at gøre dine humane Teorier Ære. Der kan Du se, at der ingen Lighed gives, naar vi netop dér har en flink Fyr, som absolut maa have 150,000 Franks, mens hans Nabo ikke har dem og aldrig faar dem“.

Jean svarede ikke. Han hørte ikke mere, hvad hans Moder sagde. Hans Harme var som vejret bort, da han havde faaet Luft for sine Udfald mod denne Luksus, som han kaldte for Fordærvelse. Nu tænkte han kun med Sorg paa Muligheden af at modarbejde Hertugindens Vaner og Smag. Men hvor havde han ogsaa den Naivitet at haabe det? Efter saa mange Forsøg, efter at han havde haft den Selvovervindelse at flytte fra hende for ikke mere at have noget at gøre med alt, hvad der syntes ham utaaleligt? — nej, det vilde være Selvbedrag at tro paa denne sildige Omvendelse, naar alt viste ham det modsatte: hans Moder blev mere og mere lidenskabeligt levelysten, jo ældre hun blev! Altid skulde hun være omsværmet af Tilbedere, hun foretrak sikkert Døden fremfor at maatte opgive denne Eksistens. Thi hvad vilde Livet uden Kærlighed være for hende?

Og her kom han og snakkede til hende om Lighed og Broderskab! Haa! hvis hun havde været ærlig, havde hun rent ud svaret ham: Hvad bryder jeg mig om Luksus og Rigdom, bare jeg er elsket? Jeg holder kun paa mine pragtfulde Omgivelser, fordi de klæder min Skønhed og letter mig Adgangen til Mands Kærlighed. Lover Du mig, at jeg altid vil blive tilbedt, vil jeg gærne bo paa en øde Ø med den, jeg har udkaaret mig. — Og Jean tænkte beklemt, at det altid havde været og altid vilde blive saaledes, — og at det ikke havde saa meget at sige, om den udkaarne for Øjeblikket hed Prédalgonde. En anden var sagtens ikke mere værd, for det maatte ikke være Folk med mange Skrupler, der kurtiserede denne modne Kvinde, som hans Moder trods alle Foryngelsesmidler dog var.

Noget ængstelig over hans Tavshed rejste Hertuginden sig og gik lidt rundt i Stuen, hvor hun ordnede

*) Paabegyndt den 2. April 98 (4. Aarg. Nr. 27).

Blomsterne i Opsatserne og stjaalent iagttog sin Søns mørke Indesluttethed. Endelig gik hun hen til ham, lagde sin fine hvide Haand paa hans Skulder og sagde:

„Nej, hør nu, hvad er der i Vejen med Dig? Sidder Du endnu og tænker paa Menneskehedens Lykke?“

„Nej Mama! Jeg vil gærne tro, at det er umuligt at realisere den i al Almindelighed. Lad os derfor kun beskæftige os med de særlige Tilfælde . . . De talte før til mig om min Ven Frégose . . .“

„Ja, Vennen med de 150,000 Francs . . . Vil Du have de Penge med det samme?“

„Ja Tak, det vilde jeg gærne, Mama.“

Hertuginden aabnede et lille Chatol, tog et Ark Papir frem og skrev: „Hr. Ledard behager at betale min Søn en Sum, stor 150,000 Francs.“ Hun skrev under og sagde derpaa til Hiénard:

„Jeg giver Dig ikke en Anvisning, Du er alt for distræt. Du kunde gærne tabe den. Naar Du kommer tilbage til Paris, behøver Du kun at tage hen til min Sagfører, der faar Du saa Summen, naar Du giver ham dette Par Ord. Er Du tilfreds med den Ordning?“

„Ja Tak, Mama —“

„Ingen Tak, det er dine egne Penge, og Du kan raade over dem, som Du vil; jeg forvalter dem kun for Dig, og Halvdelen af Formuen tilhører Dig, det maa Du ikke glemme. Hvad Dag, Du vil have dem, er det kun et Ord fra Dig, og jeg skal gøre op med Dig. Vi er meget rige, for med al min tilsyneladende Ødselhed har jeg dog megen Orden i Regnskaberne, og jeg bruger aldrig mere end Renten.“

Jean kom til at smile.

„Det er er galt af Dem, Mama; De skal bruge Penge, det ønsker jeg netop; og den bedste Brug, De kan gøre af de Penge, som De paastaar tilkommer mig, er at strø dem ud med fulde Hænder. Og lidt af Kapitalen ovenikøbet, hvis De fik Lyst til det!“

Hertuginden gik hen til sin Søn og stod foran ham i al sin Skønhed, trodsende det skarpe Lys fra Vinduet, uden en Rynke, uden et hvidt Haar, forbavsende ung og sagde:

„Og min Buste, som Du lovede, Du vilde lave? Naar vil Du holde dit Løfte?“

„Naar det passer Dem, Mama.“

„Saa kan vi jo begynde i Morgen.“

„Saa maa jeg jo blive i Deauville.“

„Ja, det er rigtignok sørgeligt, din Stakkel.“

„Saa maa jeg hen at telegrafere efter en Kavalet, mit Værktøj og noget Peastelin.“

„Hvor vil Du arbejde?“

„Nede i Drivhuset, eller i Deres Dagligstue, eller ude paa Terrassen, det er mig lige meget.“

„Griser Du meget til?“

„Ikke Spor.“

„Ja, saa er her jo meget rart i denne lille Stue. Kan jeg modtage mine Venner mens jeg sidder?“

„Ja, det vil jeg netop gærne have; Deres Ansigt faar netop derved hele sin Livlighed . . .“

„Men Jean, Du maa fremfor alt ikke gøre mig gammel.“

Hiénard saa paa Hertuginden og sagde med en vis Bitterhed:

„Aa! De sørger nok for, at det bliver mig umuligt.“

I samme Øjeblik kom gamle Firmin ind, bukkede og mældte hviskende:

„Hr. Marki de Prédalgonde!“

„Lad ham komme ind.“

Hun saa skarpt paa sin Søn, da hun sagde disse Ord; hun saa den nervøse Bevægelse, der fik ham til at fare op, som om han vilde undgaa et ubehageligt Møde. Hun læste i hans pludselig fortrukne Ansigt den Antipathi, som denne Visit vakte hos ham, og sagde:

„Gaar Du fra mig?“

„Ja, undskyld mig, Mama, men jeg skal spise Frokost med Devienne ved Roches-Noires.“

„Ja, men Du spiser da vel til Middag med mig?“

„Ja, Mama.“

Prédalgonde kom ind. De to unge Mennesker hilste paa hinanden, Jean meget køligt, Prédalgonde meget elskværdigt, — og uden at sige et Ord, uden at standse et Øjeblik, gik Billedhuggeren, ud af den aabne Dør og forsvandt, saa at det mest lignede en Flugt. Endnu inden Lyden af hans Skridt havde tabt sig, uden at bryde sig om hans mulige Tilbagekomst, havde Hertuginden i sin Lidenskab slynget Armene om Prédalgondes Hals og saa paa ham med den skinsyge Forsken, Kvinder viser, naar de frygter for Utroskab.

„Kære Roger, det er over 24 Timer siden vi har været ene. Hele Dagen i Gaar havde vi denne Fest, og om Aftenen kunde vi ikke komme til at tale rigtig sammen. Lad mig se Deres Øjne, lad mig se Deres Læber. Hvis De bedrog mig, vilde jeg opdage det, det vil jeg sige Dem — det vilde være forfærdeligt.“

Han svarede med Smil og Kys, medens hun lidenskabelig pressede sit Hoved mod hans Bryst, lykkelig over at være ham nær. Endelig rev hun sig med Besvær løs og trak Roger med sig hen til Sofaen.

„Naa, hvad har De saa bestilt siden i Gaar?“

„Jeg har spillet i Klubben og vundet.“

Hertuginden rystede paa Hovedet:

„Jeg kan ikke lide, at De spiller saadan; det er en stor Fejl, De har, Roger; en Mand er aldrig tryg, han være saa rig han vil, naar han har en saa udpræget Spillelyst som De.“

„Kære Elise, hvad skal jeg gøre, naar jeg ikke er hos Dem? Skulde jeg da søge Kvinders Selskab?“

Hun protesterede hæftigt.

„Nej! ti stille, sig ikke det, ikke en Gang for Spøg. Jeg er ængstelig nok; Du er jo saa smuk, alle Kvinder tilbeder Dig, og Du er meget svag for Tilnærmelser . . .“

„Der er slet ingen, der gør Tilnærmelser. Hvem tænker paa mig? Og tror De for Resten mig i Stand til at glemme Dem for en anden?“

„Aa, jeg stoler paa din Troskab, men jeg stoler ikke paa Kvinderne. Og det piner mig, naar jeg ser Dig overfor Sauvelys, og naar den lille Marechal kredser om Dig, eller naar Jartempe og Briviéres tager sig Friheder overfor Dig, lider jeg forfærdeligt. Rolige Øjeblikke har jeg kun, naar jeg er sammen med Dig, Ansigt til Ansigt, Side om Side, Du smukke Roger, der er saa misundt, og som elsker mig, ikke sandt, som elsker mig, som jeg vil elskes?“

„Kære Hertuginde, Fru de Sauvelys er min Veninde, ikke andet. Den smaa Marechal er en fin-de-siécle Frøken, som mishager mig grænseløst, og hvad de to Fruentimmer, der hedder Jartempe og Briviéres, angaar, bør de være mindre beskeden. Sammenlign Dem med dem og se, hvor De er dem overlegen i Skønhed, Ynde, Elegance og Vid — — — Nej Elise, jeg har en god Smag, jeg kunde' ikke bedrage en Kvinde som Dem for saadan nogle Dukker.“

„Hvor Du er god, jeg elsker Dig, Du beroliger mig. Nu er jeg lykkelig.“

„Saa er der dermed den Tragedie færdig.“

„Har jeg spillet Tragedie?“

„Ja, hvad kalder De den Slags Bebrejdelser, Frygt og Mistænksomhed?“

„Kærlighed.“

„Og Skinsyge?“

„Ja, det indrømmer jeg, jeg er skinsyg, selv paa Dit Spil, og hvormeget vandt Du, slemme Dreng?“

„Aa, en ren Bagatel — 40,000. Det var den Idiot til Lord Elphiston, der fik den Smøre. Han drak sig frygtelig fuld for at trøste sig; man maatte bære ham i Seng, han var næsten ikke til at faa af Stedet.“

„En smuk Moral! Du drikker da ikke?“

(Fortsættes.)

UGENS REVUE.

Fødselsdag. — 70 Aar.

I Gaar, den 1ste Juli, fyldte Kammerherre *Carl Steen Andersen Bille,* Amtmand over Holbæk Amt, sit 70 Aar. Han fødtes i Nykøbing p. S. som Søn af den derværende Toldkontrollør, og kom hurtigt paa Sorø Akademi, hvorfra han dimitteredes 1846. Langt senere (1886) udgav han en anonym Skildring af dette Soranerliv: „Skoledrenge, af en af dem“, en fornøjelig Bog, der i mangfoldige Anekdoter og skarpt opfattede Smaatræk giver et broget Billede af Livet paa det gamle Akademi.

I en meget bevæget Tid kom Bille ind til København, og det varede da heller ikke længe, før hans nemme Hoved var fuldt optaget af Tidens urolige Spørgsmaal. 1853 blev han Redaktør af „Middagsposten“, et lille bitte Blad, der hurtigt gik over til „Dagbladet“, hvis Ejer og navngivne Redaktør Bille blev fra 1854.

„Dagbladet“ blev fra først af, Side om Side med „Fædrelandet“, Nationalliberalismens Hovedorgan. I den netop da vaagnende Reaktion (Ministeriet Ørsted) fandt det et ypperligt Angrebspunkt og Bille fægtede med en pointeret Elegance og en Vittighed, der ganske vist fra først af skyldtes fransk Paavirkning og senere engelsk, men som dog passede saa vel til hans egen Intelligens, at den snart syntes ganske original. Hans Blad fik en overordentlig Indflydelse, — en Indflydelse, der vistnok strakte sig videre end den voldsomt larmende og ret uberegnelige Plougs i Fædrelandet. En hel Generation uddannedes i disse Aar af Bille, og det blev den, der senere gennem forskellige Forskydninger kom til at forme vort nuværende Højre, Embedsstandens og Bourgeoisiets Højre.

Kammerherre Bille.

Den Politik, som de nationalliberale Førere havde kæmpet for, fik sit første Knæk i Katastrofen 1864; men ligesom man vel ikke kan gøre denne Politik alene ansvarlig for Nederlaget, saaledes blev Følgerne deraf heller ikke skæbnesvangre for Partiet. Dansk Politik, dansk Kultur og Aandsdannelse var nu som før nationalliberal, og Billes Indflydelse var saa stor som nogensinde. Hans Sejrssikkerhed gjorde ham imidlertid blind og døv for hvad der gærede i Folket, — og Spirene til et langt alvorligere Nederlag for hans Politik, ja til dens Død og Undergang, lagdes da. Nationalliberalismen, der fra først af havde været avtoritetsfjendsk, blev nu — af et Tryk fra neden — skudt op til selv at blive Avtoritet. Trykket var den demokratiske Bondebevægelse, der under J. A. Hansens og Tscherings Ledelse, og delvis støttet af den gamle Grundtvig, nu fik mægtig Vækst. Bille hørte i dette Røre kun en Larm af nogle Transtøvler, — og hans Vaaben, der en Gang førtes med saa megen behændig Sikkerhed, slog stedse mere virkningsløse Hjul i Luften.

I 1872 opgav han sin journalistiske Gjerning, — og paa rent praktiske Omraader kom han nu til at yde sit Land betydelige Tjenester. Som Formand i det københavnske Byggeselskab og som mangeaarig Borgerrepræsentant har han virket utrættelig til Hovedstadens Vel, og til Landbrugets Held kom han i 1878 over til England, hvor et Forbud mod fri Indførsel af Kreaturer truede Danmark; Bille fik Forbudet forhindret.

Allerede 1861 var han bleven Folketingsmand, og denne praktiske politiske Virksomhed blev Forløber for en diplomatisk. 1880 tog han Afsked med sine Vælgere (i Københavns 5te Kreds) for at begive sig over til de forenede Stater som Chargé d'affaires, senere som Minister. 1884

Typograf Henrichsen.

Sagfører Schultz.

vendte han tilbage, og udnævntes til Kammerherre.

I et Par Aar var han nu ledig, og Rygtet udnævnte ham snart til Overpræsident i København, snart til Chef for det kgl. Teater. Men i 1886 blev han Amtmand i Holbæk.

Jubilæum.

Typograf *H. P. Henrichsen*, som for ikke ret længe siden fejrede sit 50-Aars Jubilæum som Typograf, og som til den Tid har viet den betydningsfulde Bogtrykkerivirksomhed 56 Aar af sit Liv — han er født i Maribo d. 3. Marts 1828, og kom i Lære 18. Maj 1842 dersteds —, er ikke alene en af Landets ældste Typografer, men maaske den ældste i Faget endnu virkende blandt sine Kolleger. Han har — hvis der har været nogen Afbrydelse, har den i alt Fald kun været kort — arbejdet hele den lange Aarrække i sin Fødeby, den gamle venlige Stad med de smukke og idylliske Omgivelser ved Lollands og Falsters største Indsø. I Maribo anlagdes ogsaa, som det vil mindes, i 1806 Stiftets første Bogtrykkeri. Hr. P. Henrichsen har Adkomst til at erindres udenfor sin egen snævre Kreds, idet han er en saare hæderlig og velanset Repræsentant for Bogtrykkerstanden. Hans Kolleger have flere Gange ved givne Lejligheder hædret ham med Tillidshværv, og han har altid trofast talt deres Sag, om det end stedse er sket paa god og fredelig Maade, saaledes som det baader bedst. Han havde den Sorg i Halvfjerdserne at miste sin Hustru, der var en Søster til „Lollands-Postens" mangeaarige Redaktør og Udgiver, Joh. R. Dein, ligeledes død for en Del Aar siden. Som han i sin Tid under sin Svogers Fraværelse eller Sygdomsforfald flere Gange har redigeret dennes Blad, saaledes har han ogsaa med Held tidt skrevet Lejlighedssange og derved glædet mange. Rask og rørig, som han i enhver Henseende er, trods de naaede Støvets Aar, ønsker alle hans Kolleger ham en god og lykkelig Alderdom. Hans Navn er kendt blandt en stor Del af dem.

Dødsfald.

Sagfører i Odense, *Sophus Traugott Schultz*, der nylig afgik ved Døden som Følge af Blodforgiftning, blev født i Randers den 1. Oktober 1853, og var Søn af daværende, nu forlængst afdøde Slagtermester Schultz. I 1882 etablerede Sagfører Schultz sig i Odense og oparbejdede i Tidens Løb en meget omfattende Forretning. Schultz var en ihærdig og skarpsindig Jurist, der tog Initiativ til en Række industrielle Foretagender, der alle arbejde sundt og svare til de stillede Forventninger. Schultz har saaledes været med til at oprette f. Eks. Aktieselskaberne „Skandinavisk Gummikompagni", „J. J. Jacobsen", „Tapetfabriken Fiona", „Fyens Glasværk", i hvis Bestyrelser han havde Sæde, ligesom han var Medlem af Bestyrelsen for Aktieselskaberne „Brødrene Tychsen", „Hagen og Sievertsen" og Formand for Kontrolkomiteen i det nationale Livsforsikringsselskab „Dan". —

Trods sin omfattende Forretning, som han arbejdede op fra en ringe Begyndelse, var Schultz en ivrig Selskabsmand, der ved sin Elskværdighed og retskafne Karakter vandt sig mange Venner. — Hans Valgsprog var summum jus, summa injuria, og mangen En, der søgte hans Kontor, har sandet dette.

Professor *Mejborg*, der døde Lørdagen den den 18. Juni, er født i Kerteminde paa Fyn 1845; han blev altsaa kun 53 Aar gammel. Det er et betydningsfuldt Liv, der nu er endt, og Budskabet om hans Død vil modtages med Sorg og Bekymring af alle dem,

Professor Mejborg.

som han paa sine mange Rejser rundt om i Danmark og Sønderjylland er kommen i Berøring med, og som i ham har lært at agte og skatte en helstøbt og ægte Personlighed, der ikke blot vidste, hvad han vilde, men som ogsaa med en aldrig svigtende Kraft og Energi formaaede at sætte alt ind paa at naa Maalet, han sigtede efter.

Renihold Mejborg tog Skolelærereksamen fra Jællinge Seminarium kort efter den sidste slesvigske Krigs Slutning; og fra 1867 og til 1872 virkede han som Lærer i Hjørring; hans Specialitet var Tegning. Han kunde dog i Længden ikke finde sig til Rette med Skolegærningen, og da han paa en Rejse til København blev kendt med Professorerne Jonstrup og Steenstrup og af dem fik den Opgave at undersøge Jordbundslagene i Vendsyssel, saa begyndte egentlig først hans Livsgærning. Han frekventerede en Tid Kunstakademiet i Tegning; og hans Ungdomskærlighed, Zoologien, blev lagt paa Hylden. Mejborg helligede fra nu af sit Liv til Studiet af Bygningsvæsenets Historie, og det er ham, Efterslægten vil komme til at takke for, at den har Kundskab til Fortidens mange mærkelige Bygninger; thi disse forsvinde nu som Dug for Solen; dem, vi endnu have, har Mejborg draget frem i sin „Gamle danske Hjem", „Slesvigske Bøndergaarde" og „Borgerlige Bygninger".

Fortsættelsen: „Danske Bøndergaarde" naaede han ikke at faa færdig, — der er kun udkommet ganske faa Hæfter — skønt han arbejdede med Kraft paa den. Ovennævnte Bøger burde findes i enhver vel oplyst dansk Mands Reol, men desværre er det ikke Tilfældet. — Mejborg kunde ikke udgive disse Bøger uden Hjælp, og den har han faaet af Staten og Carlsbergfondet.

Mejborgs Helbred har lige fra han var Barn været svageligt, og Besværligheden ved de mange Rejser har jo ikke gjort det bedre; i de sidste Aar led han meget af Nervøsitet, og det stod klart for alle dem, der kendte ham og stod ham nær, at han ikke vilde blive en gammel Mand. I 1893 fik Mejborg Professortitlen, og for næppe to Aar siden ægtede han Frøken Ane Petersen fra Hjørring; dog, hans Ægteskab var kun kort, nu er han ikke mere; Hustruen har tabt en kær Ægtefælle, Vennen en trofast og opofrende Ven, og Videnskaben en ivrig Dyrker. Tillige er der mange fattige, men stræbsomme unge Mennesker, der i ham vil savne en Velgører.

Initiativets Mænd.

I.

Denne Maaned tilhører Dyrskuerne og de landøkonomiske Udstillinger, hvortil vi ogsaa henregne de Kaninudstillinger, der i denne og næste Uge ere eller ville blive afholdte. Vi bringer i Dag et Billede af den utrættelige og energiske Formand for „Foreningen til Kaninavlens Fremme i Danmark", cand. mag. Redaktør *Jul. Schiøtt*.

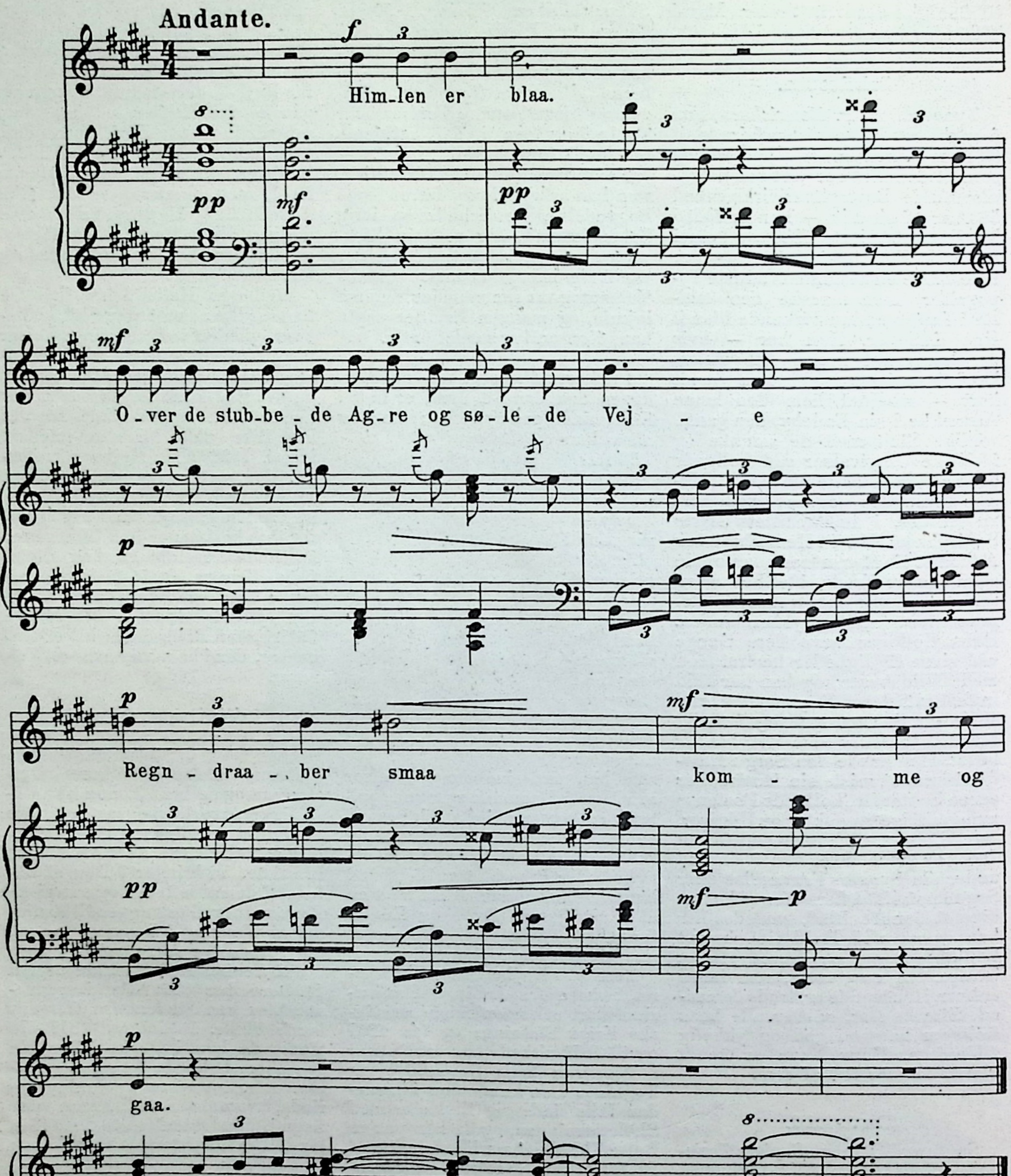
Jul. Schiøtt er født i Horsens den 14. December 1856. Atten Aar gammel blev han Student fra Horsens lærde Skole. I Vinteren 1877—78 studerede han i Paris. Efter sin Hjemkomst havde han paa Walkendorfs Kollegium en lystig Periode, hvorom der endnu gaar sære Sagn i Studenterforeningen. Han tog herfra Magistergraden i Fransk og Italiensk.

I Studenterlivets Brydninger ved Firsernes Begyndelse tog han meget Del og hans Navn vandt hurtig en god Klang, da han i „Foreningen til Oplysningens Fremme blandt Københavns Arbejdere", af hvilken han var Medstifter, — holdt en Række spirituelle og belærende Foredrag.

Hans Redaktionsvirksomhed tog sin Begyndelse for 15 Aar siden

(Fortsættes paa Pag. 640).

I det fri.

FINI HENRIQUES: SANG, UDKOMMET
PAA VILH. HANSENS MUSIKFORLAG.

Forbi.

FINI HENRIQUES: SANG, UDKOMMET
PAA VILH. HANSENS MUSIKFORLAG.

Redaktør Schiøtt.

idet han fra 1883—84 redigerede „Teaterbladet“ og derefter i 12 Aar „Nordstjernen“, som han havde grundet og som han kun opgav for at hellige sig „Frem“.

Den væsentligste Del af Redaktør Schiøtts Virksomhed falder i Oplysningens Tjeneste. Foruden de alt nævnte har han holdt en Række Foredrag i Landets Haandværkerforeninger.

Som Sproglærer har han udgivet flere Bøger i Fransk, der alle ere byggede paa Principet „Sproglig Anskuelsesundervisning“ og derved banet Vejen for en Reform paa Sprogundervisningens Omraade.

Af „Studentersamfundet“ har Hr. Schiøtt indlagt sig stor Fortjeneste, særlig ved Stiftelsen af Samfundets Aftenundervisning for Arbejdere og dets Arbejderkoncerter. Da Hr. Schiøtt saaledes har stor Indflydelse i Arbejderkredse er det let forstaaeligt, at Snedkerlauget, hvis Sekretær han har været i tre Aar i Fjor, enstemmig valgte ham til Formand for Laugets Voldgiftsret.

Siden 1894 har han været Sekretær i Industriforeningen.

II.

Den 10. Juni 1844 fik Fiskehandler Claus Carl Gottfred Hagenbeck i Hamburg en Søn som døbtes med det nu saa verdenskendte Navn: *Carl Hagenbeck.*

Da Carl Hagenbeck var 15 Aar gl., stillede Faderen ham Valget mellem Dyre- og Fiskehandelen. Han valgte eller rettere *skabte* Dyrehandelen, thi sligt var ukendt tidligere, og hans Dygtighed var saa stor, at Faderen i 1866 kunde overlade Forretningen til sin da 22-aarige Søn.

I 1875 havde forskellige zoologiske Haver hos Hagenbeck bestilt 40 Rensdyr, som han forskrev fra Lapland, og han lod da en Lappefamilje med Redskaber og Telte medfølge for at vise hele Karavanen frem i Hamburg først. Succesen var enorm, og Hagenbeck var dermed kommet ind paa Fremstilling af Folkegrupper. Umiddelbart derpaa fulgte Ildlændere, Nubiere og Singhalesere.

Carl Hagenbeck.

Til Chikagoudstillingen forskrev Hagenbeck fra alle Jordens Egne en pragtfuld Samling Løver, Bjørne og Tigere, — da udbrød Koleraen i Hamburg. De fleste døde, men H. skaffede hurtigt nye.

Omsider naaede H. og hans Dyr Chikago. Da sker det, at Dyrtæmmeren bliver syg tre Dage før Aabningsdagen. Da denne oprandt og Avtoriteterne med Pressen forsamledes, var der kun *ét* for H. at gøre, nemlig at forklare Sagen som den var, og selv forsøge at fremføre Dyrene.

Uden Vaaben, end ikke Pisk eller Stok, gik H. ind til de vilde Dyr, kærtegnede dem, og Forestillingen gik som efter en Snor. Hagenbecks Mod saavelsom den fuldendte Dressur henrev Tilskuerne, men Succesen var ogsaa ærlig fortjent efter den Energi hvormed H. havde besejret alle Hindringer og udvidet sit Virksomhedsfelt til foruden Dyrehandel og Fremstilling af Folkegrupper ogsaa at omfatte de dresserede Dyregrupper.

Naar Læserne ude i vor Zoologiske Have betragter de hagenbeckske Dyr og Grupperne, tænk da paa Fiskersønnen ved Elben, som ved egen Energi skabte sig en Formue og et verdensberømt Navn og som desuagtet den Dag i Dag er et elskværdigt, ligefremt Menneske, som alle han kommer i Berøring med, maa holde af.

HVAD HOVEDSTADENS GODE HOVEDER TALER OM.

„Hvad synes Du, var bedst lavet ved Festen?“ „Det var Veteranerne, dem havde Lund og Carlsen s'gu gjort godt. De var uhyre skuffende.“

„Hver 8. Dag“s Præmiegaade Nr. 40.

Det første peger bort, det andet kalder ind;
thi heldigvis har vi ej alle samme Sind.
„Det tredje“, sukker spodsk den trætte Arbejdsmand,
„det blev jeg sjelden af en Smule Brød og Vand“.

Der kæmpes for de trende Led,
og hvor er den, der ikke ved,
at vi bør alle træde sammen
og purre op i Hjærteflammen,
hvis det skal lykkes os at raade
for alle Tider Bod paa denne Verdensgaade:
at Jorden ikke skaffer Føde
til dem, der uden egen Brøde,
ved andres Overdaadighed
undvære maa de trende Led.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *10. Juli 1898* under Adr.: „Hver 8. Dag“s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K. Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag“s Omslag paatrykte *Kupon,* som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

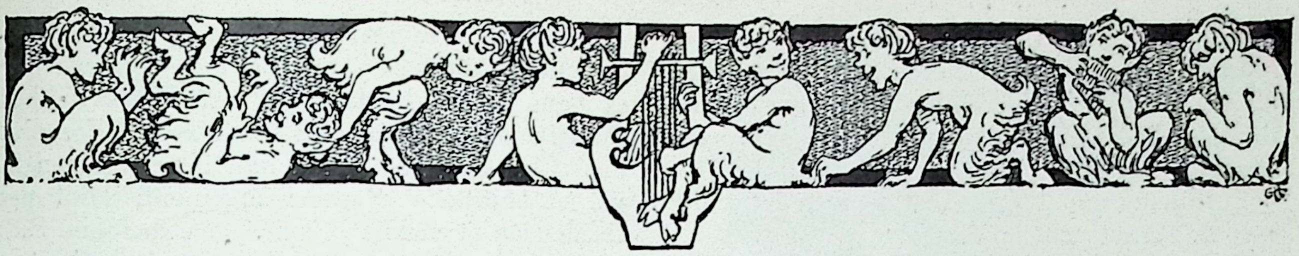
tilsendt ved Anvisninger. Se iøvrigt Betingelserne i „Hver 8. Dag“s Nr. 22.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 40 var

Kræmmerhus.

Ialt indkom 3114 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Fru *S. Berg.* Hellerup. 2. Præmie Hr. *P. Svendsen,* Valby.

Ansvarhavende: *Sven Lange.*

Et Par Anekdoter om Ludvig Phister.

Af Elith Reumert.

DET var en udsøgt — man kunde fristes til at sige dramatisk Nydelse at høre Phister fortælle om sine Oplevelser. Den store Skuespiller fornægtede sig nemlig heller ikke her. De i hans Historier optrædende Personer fik hver sin skarpe og klare Karakteristik og indførtes bestandig talende med deres egen Stemmeklang og deres Diktions tilfældige Særheder. Denne højst levende Fremstilling bidrog naturligvis meget til, at man ikke let glemte, hvad Phister fortalte. Dertil kom, at det kunde hænde, at han med lang Tids Mellemrum kunde fortælle en Historie, man før havde hørt. Naar han saa, inden han begyndte, gjorde en det bekendte Spørgsmaal: „Har jeg fortalt Dem det før?", kunde man ikke bekvemme sig til at svare „Ja", mindre af Frygt for at støde ham, end fordi man aldrig blev træt af at høre ham.

Phisters Samvittighedsfuldhed og Punktlighed i den daglige Tjeneste var bekendt nok. Naar Forestillingen begyndte Kl. 6, gik han altid hjemme fra allerede Kl. 4, og en halv Time før Orkestret spillede Ouverturen, stod han fuld færdig i Kostumet. Endnu mere nervøs, fortalte Phister, var dog Dr. Ryge, der forlod sit Hjem Kl. 3, og, naar Foyerklokken lød første Gang, bestandig i egen Person — i Stedet for, som Reglen er, at sende sin Paaklæder — mældte sin rigtige Ankomst til Regissøren. Naar saa Ryge var paaklædt til Forestillingen, havde han den Vane at gaa op og ned ad Gulvet og memorere sin Rolle syngende, særlig naar den var paa Vers.

Principmæssigt gik Phister aldrig i Middagsselskab, naar han skulde optræde om Aftenen, og saa længe Forestillingen stod paa, nød han ikke saa meget som et Glas Vin. Derfor mindes han maaske tydeligere de to eneste Gange, han i sit lange Liv har optraadt i — omtaaget Tilstand. Begge Gangene var Forestillingen i yderste Øjeblik forandret, og han var med Ekspresbud bleven hentet bort fra gemytlige Lag. Den ene Gang havde han kun skullet spille en mindre Rolle i „Syv militære Piger", — det gik endda. Men den anden Gang var Sagen langt mere betænkelig. Professor Nielsen og han havde paa Skydebanen paa Formandshaand indtaget en overordentlig splendid Diner. Phister havde aldrig haft Lyst til at drikke synderligt, — men gjaldt det, kunde han godt være med, og sammen med Prof. Nielsen gik det altid lystigt til; og Phister havde ved denne Lejlighed bestandig haft paa Følelsen, at Nielsen for Løjer vilde have ham en Smule perialiseret. Pludselig kommer der Ilbud fra Teatret. Phister skal spille i „Sorte Domino!" Der var endnu en Flaske tilbage; den *skulde* ekspederes og blev i en Fart drukket. Denne Skynding tilskrev Phister, at han blev ganske ør. Han kørte i Galop til Teatret, hvor hans Paaklæder — den senere saa udmærkede Kasino-Skuespiller Christian Schmidt — ventede ham i Spænding.

„Jeg er fuldstændig marode, Christian!" sagde Phister.

„Ja, jeg kan se det", svarede Schmidt, som i en Fart fik hentet raa Is, der blev brugt baade udvendig og indvendig.

„For Alting", sagde Chr. Schmidt, „bliv endelig her oppe paa Værelset saa længe som muligt!"

Da Tiden nærmede sig for Phisters Indtræden paa Scenen, gik han ganske langsomt og værdigt — bestandig stærkt angrebet — og behersket af Øjeblikkets Alvor ned i Kælderen under Scenegulvet og hviskede op til Souffleur Ejsen, der sad ganske optaget af Souffleringen:

„Ejsen! Pas paa mig i Aften! Jeg er fuld!"

Det var paa dette Sted i Phisters Gengivelse mageløst at se ham fremsstille denne skikkelige Ejsen, der maa dele sin Opmærksomhed mellem sin Embedsgærning foroven, og Phisters uventede Ankomst forneden. I en Fart fik Ejsen stukket følgende Bemærkning ud til Phister:

„Vær bare rolig! Jeg har altid haft stor Medlidenhed med drukne Folk."

Derefter spadserede Phister op igen, og da Øjeblikket kom, da han skulde ind, gik han med faste Skridt frem paa Scenen, modtaget af Publikums Bifald, men kunde til sin Forfærdelse aldeles ikke finde Mad. Winsløv, til hvem han skulde henvende sin første Replik. Han spillede imidlertid løs og gjorde, som det forekom ham

selv, endnu mere Lykke end ellers som den berømte Gil Perez. Saa skulde han synge. Han afleverede et Vers, hvorefter Publikum applavderede. I den Pavse, Applavsen frembringer, brøler Ejsen op til ham:

„Du sang andet Vers først, — men det er lige meget, kil nu paa det første!“

Phister spillede Rollen til Ende, og ingen havde anet, hvor galt det egentlig var fat. Saa rullede han paany ud til Skydebanen, hvor Nielsen og Michael Drewsen ventede ham til L'hombren. — Næste Dag var han til Middag hos Geheimekonferentsraad Adler, der var ude af sig af Begejstring over Phisters Spil den foregaaende Aften.

„Jeg havde ikke troet det muligt“, sagde Adler til ham, „at De kunde overgaa Dem selv som Gil Perez; men det forekom mig, at De i Aftes var endnu fortræffeligere end ellers. Der var en saa henrivende Alvor udbredt over Dem. Det gjorde en ny og større Virkning. Der var lige som noget Forklaret over Dem. Hvad var det dog!“

„Det var“, sagde Phister tørt, „det var — hvis Deres Eksellence lover mig ikke at fortælle det videre — det var, at jeg var fuld, efter at jeg havde drukket 6 Flasker Vin i Fællesskab med Prof. Nielsen ude paa Skydebanen!“

— — —

I Phisters andet Ægteskab — med Skuespillerinden Jomfru Holst, en smuk, men ikke særlig talentfuld Dame — hændte følgende Episode, som jeg nedskrev, kort efter at jeg havde hørt den fortælle af Phister, hvem den selv morede kosteligt.

Det var kort efter Brylluppet. Hans Kone, der kom fra et fattigt Hjem i en lille Lejlighed paa Hjørnet af Dronningens Tværgade og Borgergade, flyttede nu med sin Husbond ind i en stor herskabelig Gaard paa Halmtorvet. Tarvelig vant, som hun var, blev hun ængstelig, da hun hørte Phister fortælle om den Gæld, han havde paadraget sig før Ægteskabet. Hun raadspurgte sig hos Phisters Broder, der var Præst, og de blev enige om, at de skulde faa Phister til at sige dem, hvor stor hans Gæld var, og saa vilde de se at faa den bragt ud af Verden ved at gøre ham et Forslag. Saa skulde da Phister rykke ud med Sproget. Han udbad sig nogen Tids Respit, i hvilken han skulde notere sine Gældsposter op, før han fremlagde det endelige Resultat.

Christian Schmidt boede paa dette Tidspunkt hos Phister. Han havde længe næret Ønske om at blive Skuespiller, og en Dag fik Phister Hemmeligheden plukket ud af ham. Varmhjærtet og hjælpsom, som Phister var mod enhver, han holdt af, tilbød han straks Chr. Schmidt at bo hos sig; han fik sit eget Værelse og en aarlig Pengehjælp. De To regnede nu Gælden ud. Den viste sig at være ret betydelig, og Phister trak bestandig Afgørelsen ud, da han frygtede for, at hans Kone skulde blive altfor forskrækket. Endelig brød han en Dag overtvært. I Forening med Chr. Schmidt havde han i Dagligstuen lavet et højtideligt Scenearrangement. Midt paa Bordet laa et vældigt Papir. Paa den ene Side af Papiret, der vendte opad, stod med store Bogstaver skrevet: Bliv ikke altfor bange! Ved Siden af Papiret var der arrangeret en Opstilling med Hoffmannsdraaber, Vand og Spiseske, for det Tilfældes Skyld, at Fruen skulde besvime af Rædsel. Alt var parat. Døren gaar op, — ind træder hans Kone og hans Broder. Konen vender Papiret, paa hvis anden Side det skæbnesvangre Tal 7500 Rbdlr. staar skrevet med kæmpestore Bogstaver. Til Phisters store Forbavselse udbryder hans Kone: „Ikke mere!“ Der blev altsaa ingen Anvendelse for Hoffmannsdraaberne!

Nu tog Pastor Phister Ordet:

„Ser Du, min kære Broder, den Gæld skal være betalt i Løbet af et Par Aar, hvis Du vil lade din Kone og mig raade.“

„Naa, lad mig høre!“

„Jo, ser Du, — med din Tilladelse vil vi to overtage Økonomien her i Huset. Du skal ikke selv komme til at mangle Penge. Du skal hver Dag forefinde to Femdalersedler i din Portefeuille. Gaar Du ind paa Forslaget?“

„Lad gaa!“

Endelig tager hans Kone det Løfte af ham, at han, saalænge denne Affære staar paa, ikke maa have Champagne i Huset. Det lover han højtideligt.

Det galdt nu for Phister at tjene Penge i større Udstrækning end sædvanlig. Han gjorde derfor jævnlig smaa Udflugter til Roskilde, Helsingør osv., hvor han gav Aftenunderholdninger (Deklamationer og Scener i Kostume), og snart hjembringer han 300, snart 400 Rdl., der ærligt og redeligt afleveres i hans Hustrus og Broderens Hænder. To Sommerforestillinger paa Teatret hjælper tillige mægtigt paa Budgettet. Et Aarstid er forløben, da Konen en Dag siger:

„Nu skylder Du ikke mere end 700 Rdl. bort.“

Efter yderligere et halvt Aars Forløb skal der en Aften være Selskab hos Phisters. Om Formiddagen møder Phister tilfældigvis paa Gaden sin Vinhandler, der standser ham.

„Hør, Phister“, siger Vinhandleren, „jeg skylder Dig Penge.“

„Hvad vil det sige?“ spørger saa Phister.

„Jo, Du har sendt mig for stort et Beløb. Du skyldte mig ikke saa meget, som Du har troet.“

„Naa — det er godt“, siger Phister, „saa kan Du sende mig nogle Flasker Champagne hjem i Aften.“

Derefter gik han hen og bestilte en Kage hos

sin Konditor, og til sin Kones store Overraskelse lader Phister efter Aftensbordet servere Kage og Champagne.

Fru Phister bebrejder spøgende sin Mand hans Flothed og minder ham om det Løfte, han gav, at forsværge Champagne i Hjemmet, saa længe Gældens Afbetaling stod paa. „Ja, men Gælden *er* betalt, i al Fald hos Vinhandleren; han har oven i Købet faaet mere, end han skulde have. Og naar I bestyrer mine Pengesager saa slet, at I betaler mere ud, end jeg skylder, er det ikke mere end rimeligt, at I skal straffes med at drikke Champagne!"

— — — Ved Omtalen ovenfor af Dr. Ryge, faldt det mig ind, at Phister en Gang fortalte om Grunden til, at Overskou, der før han blev Teatrets Sceneinstruktør en Tid lang var Skuespiller, nærede et gammelt Nag til Ryge.

Det skrev sig fra en Sceneprøve. „Hakon Jarl" skulde gaa om Aftenen; men Indehaveren af Thorer Klakes Rolle havde mældt sig syg, og Overskou erklærede sig parat til at doublere den fra Morgen til Aften. Ryge bliver tilsagt til Prøve, og da han ved sin Ankomst til Teatret spørger om Grunden og faar at vide, at Overskou, hvem han satte meget lavt som Skuespiller, har haft den Dristighed med saa kort et Varsel at overtage en saa væsenlig Rolle i Stykket, blev han yderst rasende og raabte ude af sig selv:

„Nej, ved I hvad! Det er Dævlen brække mig for galt, at man skal være tvungen til at spille Tragedie paa den Manér!"

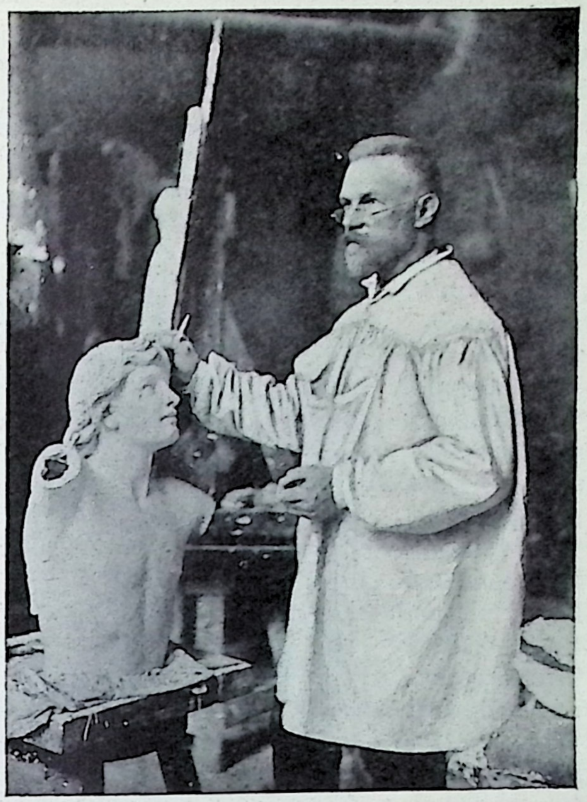
Holbergs Monument i Sorø.

Af en Soraner.

Paa Onsdag, den 13. Juli vil i Sorø Afsløringen finde Sted af omstaaende Statue af Ludvig Holberg, modelleret, udført og opstillet af Professor Vilhelm Bissen.

Først nu — over 140 Aar efter Holbergs Død — er den Mand, hvis Navn er uløseligt knyttet til Sorø Akademi, og som mere end nogen anden har bidraget til at kaste Glans over dets Historie bleven hædret med et Minde i Sorø, idet man hidtil har nøjedes med i Festsalen, der kun aabnes faa Gange om Aaret, at have opstillet en tarvelig Gibsafstøbning af den Holbergstatue, der staar ved Indgangen til det kongelige Teater, medens Normændene i Byer som Kristiania og Bergen allerede forlængst have rejst deres store Landsmand Minder paa de mest fremtrædende Pladser.

Det er ikke Akademiet, hvem Statuen skylder sin Tilblivelse. Initiativet toges for femten Aar tilbage i Anledning af Digterens tohun-

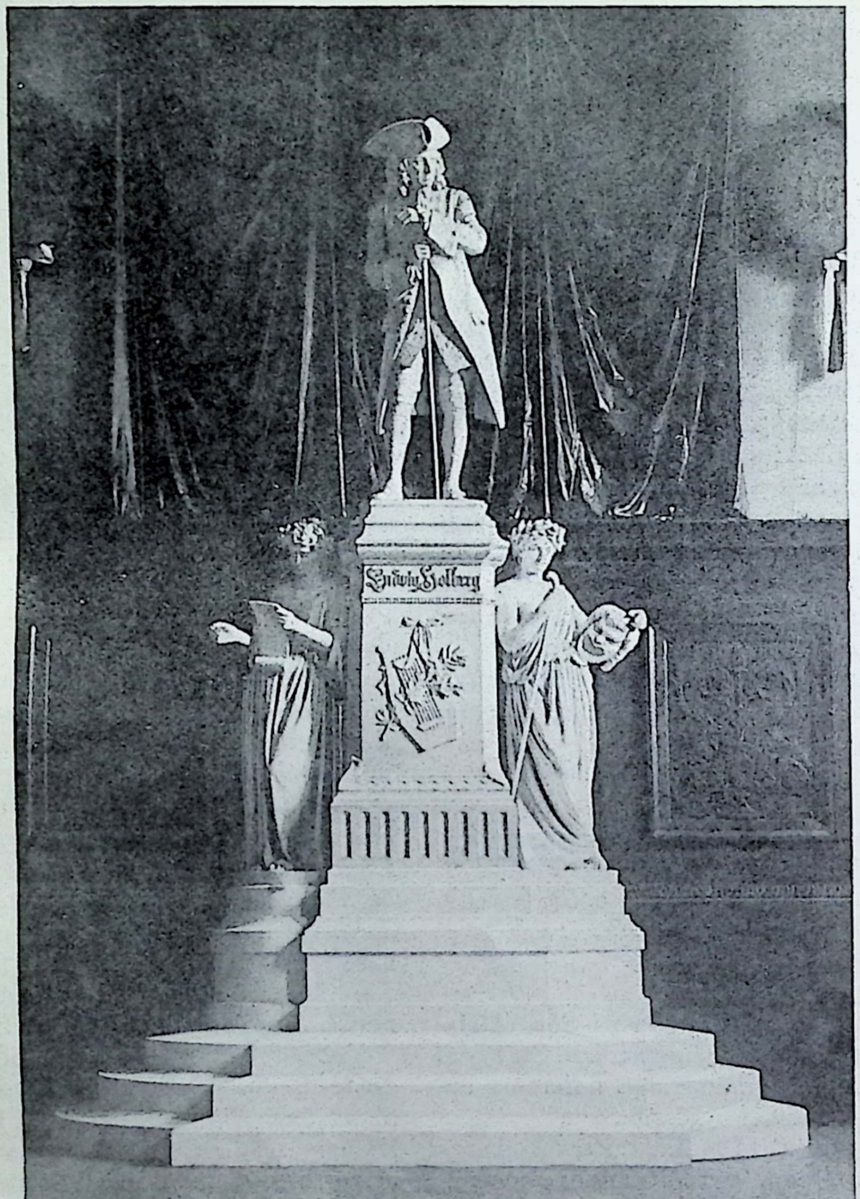
Professor Vilhelm Bissen.

dredaarige Fødselsdag af en Kreds af Mænd, saa godt som alle gamle Soraner, der traadte sammen og udsendte et Opraab til Offentligheden om at rejse ham et Minde. Indsamligen indbragte dem et saadant Resultat, at man kunde overdrage Professor Bissen at udføre Modellen. Imidlertid savnedes de fornødne Midler til at foretage mere; Sagen blev derfor stillet i Bero, og Modellen opmagasineredes hos Brygger Carl Jacobsen paa Ny Carlsberg og opstilledes senere i Glyptoteket, hvor den formodentlig vilde være bleven staaende bestandig, hvis ikke *Soransk Samfund* havde taget Sagen op.

Ved et af Samfundets Møder i 1896 opfordrede Redaktør *Otto Borchsenius* Bestyrelsen til at forny Forsøget paa at faa en Statue af Holberg rejst i Sorø, og denne henvendte sig da ogsaa til den gamle Komité, der beredvillig stillede Modellen til Bestyrelsens Disposition under den Forudsætning, at denne skulde søge Sagen gennemført. Endnu en Gang at paakalde Offentlighedens Interesse og Hjælp vilde næppe føre til det forønskede Resultat, og Bestyrelsen besluttede derfor gennem sin energiske Formand, Etatsraad, Fabrikdirektør *Philip Schou* at henvende sig om Støtte til daværende Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet, *V. Bardenfleth.* Denne stillede sig velvillig til Sagen, og endnu samme Aar indbragtes ved Finanslovens sidste Behandling et Forslag om at tilstaa Soransk Samfund et Beløb til Fuldførelsen af Holbergsmonumentet, hvilket Rigsdagen bevilgede med

20,000 Kroner, fordelt paa to Aar, og da saaledes Realisationen var sikret, gik man straks i Gang med Arbejdet. Udførelsen af Figurerne i Bronce og af Granitfodstykket overdroges henholdsvis til Zinkstøber *Rasmussen* og Murmester *Wienberg*. — Det var forbundet med en Del Vanskeligheder at finde en passende Plads ved Akademiet for Statuen; thi paa den Plads, som for alle, der kende Sorø Akademis Omgivelser, maatte anses som den eneste rigtige — den store Plæne mellem Akademiet og Søen, — kunde Statuen ikke rejses: den vilde der i altfor høj Grad trykkes af Omgivelserne. Man maatte derfor beslutte sig til at vælge en Plads midt i Akademihaven, nordvest for Akademiet, hvor den nu, efter at Omlægningen af Plæner og Gange er tilendebragt, vil tage sig fortræffeligt ud med den blaa Sø og de grønne Træer som Baggrund.

Som Statuen nu — selv et Kunstværk af Rang — kommer til at staa i Omgivelser, der søge deres Lige i Skønhed, er den en Pryd for Sorø, og et synligt Vidnesbyrd for den Ungdom, der vokser op til en dygtig Slægt i Ly af det gamle Akademis Mure, om, hvor højt i Ære den store Digters Navn holdes og bør holdes af dem, der er udgaaede fra dets Skole, et Vidnesbyrd, der nu til Dags, da man fra forskellige Sider forsøger at reducere Holbergs Betydning for Sorø Akademi, nok turde være nødvendigt.

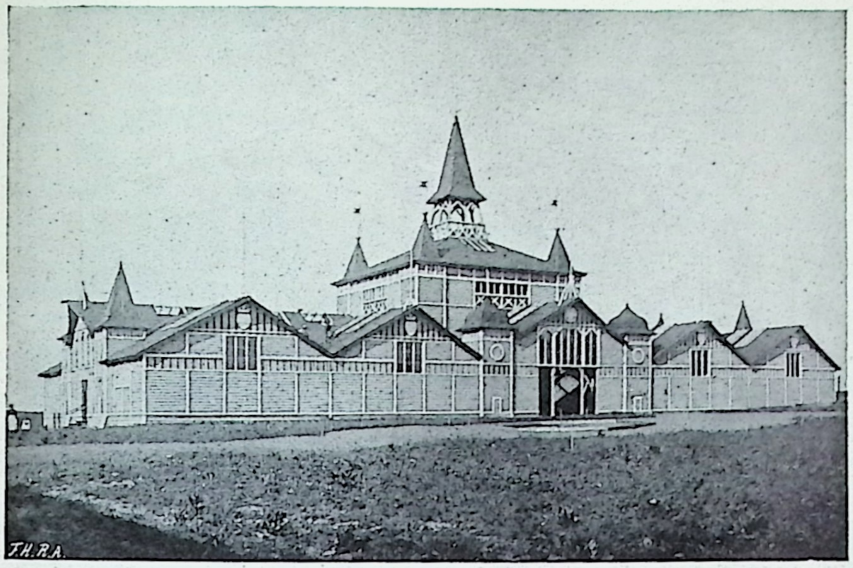

Ludvig Holbergs Monument i Sorø.

Den store Udstilling
i Kallundborg.

Af Ad. B.

VED Siden af mig i Pavillonen paa Møllebakken sidder en Journalist, der med den største Udholdenhed vedbliver at spørge baade til Højre og til Venstre om, hvorledes det egentlig forholder sig med Kristian den Anden og Kallundborg. De indfødte Borgere besvare ikke Spørgsmaalet, men overdænge ham derimod med alle mulige Oplysninger om Esbern Snare som Byens Grundlægger og om den berømte femtaarnede Kirke, som han byggede og som endnu er Byens Stolthed, om Erik Menved, der sloges med sin Broder om Besiddelsen af Kallundborg, om Byens Borgere, der maatte betale 400 Lod Sølv og 50 Rdl. til Svenskerne, der huserede „som rene Djævle“ i Aaret 1658 i Kallundborg, for at de ikke skulde brænde Slottet af, uden at Byen dog i Længden fik varig Fornøjelse heraf; thi nu er der ikke Spor tilbage af Slottet. Andre holde sig til en mere nærliggende Tid og paakalde Peder Paars, „som tog en Rejse for fra Kallundborg til Aars“, de fortælle om de berømte „Roskilde Rejer“, hvis virkelige Opholdssted er Kallundborg Fjord, om Havnen, der nu kan tage Skibe med 18—20 Fods Dybtgaaende, om Byen med dens henrivende Beliggenhed,

Hovedbygningen.

dens 4—5000 Indvaanere og stadige Fremgang, om Halvøen Asnæs med Grevskabet Lerchenborg. Halvøen Refsnæs med Kysthospitalet og det smukke Lystanlæg Møllebakken med dens fikse Pavillon, hvis lille Taarn, der ligger 118 Fod over Havet, ses i lang Afstand, hvad enten man kommer til Kallundborg fra Landsiden ad Jærnbanen eller fra Søsiden med Aarhusdamperen.

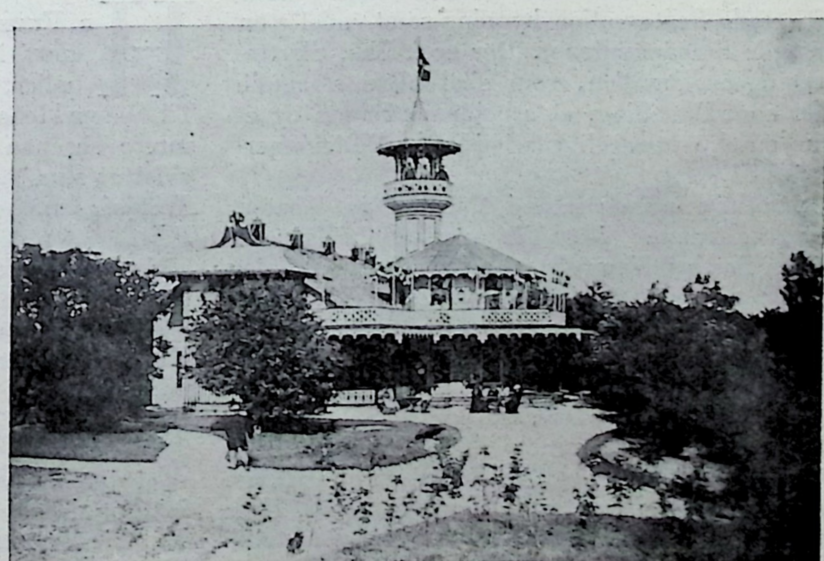
Men Beboerne indbyder da ogsaa til *Industri- og Landbrugsudstillingen for Holbæk Amt i Kallundborg 1.—12. Juli 1898.*

Saaledes lyder denne lange, men langtfra udtømmende Titel; thi Foretagendet rummer i Virkeligheden langt mere, lige fra Fjerkræ, Kunstindustri, Havebrug, Biavl og til de selvfølgelig ved slige Lejligheder uundgaaelige Kaniner, om hvilke man passende kan anvende et bekendt historisk Ord af Chr. Berg: Det Rak, hvor det breder sig!

En provinsiel Udstilling som denne kræver flere Aars omhyggelige Forberedelser, et utrætteligt Arbejde fra dens Arrangørers Side, og en forholdsvis betydelig Pengeanvendelse. Man kan skønne herover saavel som over Udstillingens helt moderne Snit, naar man hører, at den har sine overmaade vellykkede Reklameplakater, sine Breve, forsynede med Udstillingsmærke, anselige og kostbare Udstillingsbygninger, saasom en taarnprydet Hovedhal og en Maskinhal, særlige Bygninger for Havebrug og Landbrug, smaa og store Pavilloner, Aabningshøjtidelighed med tilhørende Festmiddag, Foredrag hver eneste Dag og Musik to Gange daglig af et Harmoniorkester paa 12 Mand, Kapflyvninger af Brevduer til Aarhus, kunstindustriel Separatudstilling med Arbejder fra kgl. Porcellænsfabrik, Bing & Grøndahl og Herman Kähler i Næstved, Dommere og meget andet som hører til en moderne Udstilling. Og naar man erfarer dette, vil man ikke undres over, at denne Udstilling staar Arrangørerne i saadan noget som en 40,000 Kroner.

Til Udstillingsterræn har man valgt den smukke „Møllebakke", hvor der i gamle Dage stod en hel Del Møller, som dog nu ere helt forsvundne. Derimod er det nu et smukt Anlæg, 20 Tdr. Land stort, med Bakker og dybe Kløfter og med en Pavillon paa det højeste Punkt, hvor man baade har Sommerteater, Restavration og skjøn Udsigt. Anlægene og Beplantningerne ere i Anledning af Udstillingen blevne yderlig forskjønnede og udvidede, og naar man fra „Bregnedalen" har passeret Udstillingens Tælleapparater, ser man den store Hovedbygning for sig. Den skyldes Arkitekterne Bagger og Nielsen, og den har faaet en Mængde Taarne — endog adskillig flere end Kallundborg Kirke —, er holdt i lyse, livlige Farver med et stort sort Tag og giver Plads for vistnok omtrent 200 Udstillere.

Foran Hovedbygningen ligger Musiktribunen, om hvilken en lokal Chronique giver den værdifulde Oplysning, at „den er bygget som Musik-

Restavranten.

Det nye „Over Stalden“.

tribuner almindelig bygges“. Vest for Hovedbygningen ligger Mælkeribygningen, forsynet med en Kjølemaskine. Dernæst kommer Syd for denne Maskinhallen, tarvelig, men praktisk og omgivet af større Maskinoplag. Endvidere er der den af Byens Indvaanere i sin Tid saa stærkt kritiserede Restavrationsbygning samt endelig en Mængde Smaapavilloner. Der er f. Eks. Skytteforeningens Pavillon, som skal blive staaende efter endt Udstilling, et arbejdende Bageri og et ikke mindre mærkeligt arbejdende Pottemagerværksted.

Samtidig aabnes inde i Byen et nyt Teater, der kan rumme 500 Tilskuere. Indvielsen af dette Thalias Tempel er en Begivenhed, der sætter Sindene stærkt i Bevægelse i Kallundborg, mindst ligesaa meget som selve Aabningen af Industriudstillingen, og for at disse to Begivenheder ikke skulle kollidere med hinanden og gensidig svække Interessen for hinanden, blev det bestemt, at de skulle finde Sted samtidig. Til Teatrets Indvielse er der sluttet Kontrakt med „udvalgte Kræfter fra Hovedstaden“, efter hvad den lokale Presse forsikrer, og disse ville optræde hver Aften i Udstillingstiden.

Det nye „Over Stalden“.

Af Mirliton.

Hr. Fugman, som residerer i „Over Stalden“ havde nok, efter hvad man fortæller, ikke sit Indbo højt nok forsikret. Til Gengæld har han forstaaet i god Tid at assurere sig paa anden Maade. Han har nemlig vidst at skaffe sig en Protektor i sin høje Nabo, Kronprinsen, og behøvede blot at gaa lige over Vejen, for at finde en sikker Støtte i sit Uheld.

Saaledes gik det til, at han hurtig fik Tilladelse til at genopbygge „Over Stalden“ og foreløbig indrette sig i en interimistisk Bygning. Da Hr. Fugman forleden modtog Veteranerne, havde han samtidig Fornøjelsen at se Kronprinsen gøre Visit og offentlig ønske ham til Lykke.

Man kunde undre sig over, at Kronprinsen med delvis Venlighed ser paa, at en Sangerindeinstitution udvikler sig ligeoverfor hans Slot. Men kjender man den Fugmanske Husorden, falder Forbavselsen for Størsteparten bort. De syngende Damer tilbringer her et fuldstændigt Pen-

sionatsliv, skal have Tilladelse til at gaa Aftentur, og sidder om Formiddagen og strikker og knipler. Løfter de en Gang imellem Øjet fra Strikketøjet er det kun for at kigge over til den svenske Kyst.

Med fænomenal Hurtighed er den nye Bygning rejst. Man begyndte om Onsdagen og var færdig om Lørdagen, og man har her igennem et nyt Bevis paa, at det indenfor et Tidsrum af disse Dage kan blive godt en Gang endnu.

Helt inde i Skoven ligger nu „Over Stalden", og er Stalden end kun en Cyklestald og hele Bygningen kun et eneste Rum, er der dog frembragt et rummeligt og pynteligt Interiør, som oplives af Flag og dekorative Vaabenskjolde.

Paa den brede Tribune tager Pensionatdamerne Plads i lange Kjoler og lader deres endnu af Vin og Røg lidt beskadigede Stemmer høre, og Rummet fyldes med den landliggende Ungdoms Levemænd og langvejsfra farende Cyclister, som arbejde ivrigt paa, at Hr. Fugman ikke foreløbig skal brænde inde med noget.

Fra Mindefesten i Kongens Have.

Frederik Jensens Visebod.
Han udbyder: „Pigens Længsel", 25 Øre.

Tombola.

Festskriftbodens Personale.

Damernes Restavrant.

Odd-Fellow-Ordenens Jubilæum.

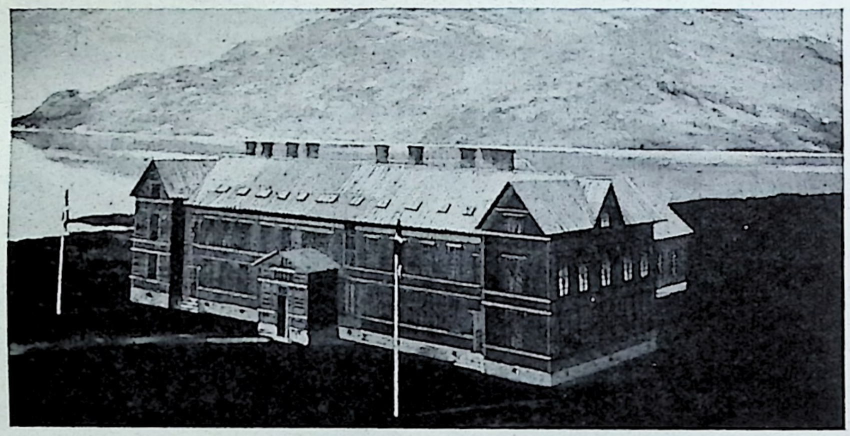
Dr. Petrus Beyer.

Dr. Edvard Ehlers.

DEN danske Odd-Fellow-Orden har fejret sit 20 Aars Jubilæum paa den smukkeste Maade: Paa dens Initiativ vil der i en nær Fremtid blive bygget et Spedalskhedshospital paa Island; — Gavebrevet overraktes Ministeren for Island ved en stor Fest, som Ordenen holdt forrige Torsdag i Koncertpalæet, og hvor Kongefamiljen og en talrig Forsamling, væsentlig bestaaende af Byens civile Autoriter og af Ordensbrødrene, havde indfundet sig.

Efter en smuk Kantate, forfattet af Ernst v. d. Recke var bleven afsunget, besteg Storsiren, Dr. Petrus Beyer Talerstolen, og gav en kort Beretning om, hvorledes Idéen til Spedalskhedshospitalet var opstaaet og hvorledes Planen var gennemført:

Spedalskhedshospitalet paa Island.

Dr. *E. Ehlers'* Undersøgelser af Sygdommens Udbredelse paa Island havde først henledet den almindelige Opmærksomhed paa denne Sag, og ved et Foredrag, han for et Par Aar siden holdt i Odd-Fellowlogen, vakte han Brødrenes Interesse for den.

Samme Aften blev det besluttet i Logen, at man derfor skulde tage Sagen op, og efter forskellige Underhandlinger med den islandske Regering lykkedes det virkelig og saa Ordenen at samle saa stort et Pengebeløb, at Hospitalet nu var fuldtud sikret. —

Storsiren oplæste derefter Gavebrevet, og overrakte det under stor Højtidelighed til Ministeren for Island, der modtog det og i sin Tak særlig betonede, i hvor høj Grad Kongen havde interesseret sig for Planen og dens Realisation.

Samme Dag mødtes Storlogen med en Del indbudne Gæster til en vellykket Festmiddag i Hotel Fønix, og om Aftenen samledes man atter til en Souper i Koncertpalæet. Et muntert Bal afsluttede Festlighederne. — Dr. Ehlers er bleven udnævnt til Ridder af Dannebrog som Belønning for hans Arbejde i denne Sag, uden hvilket Hospitalet næppe var kommet i Stand saa hurtigt, som sket er.

Ny Platte: For Spedalskhedshospitalet.

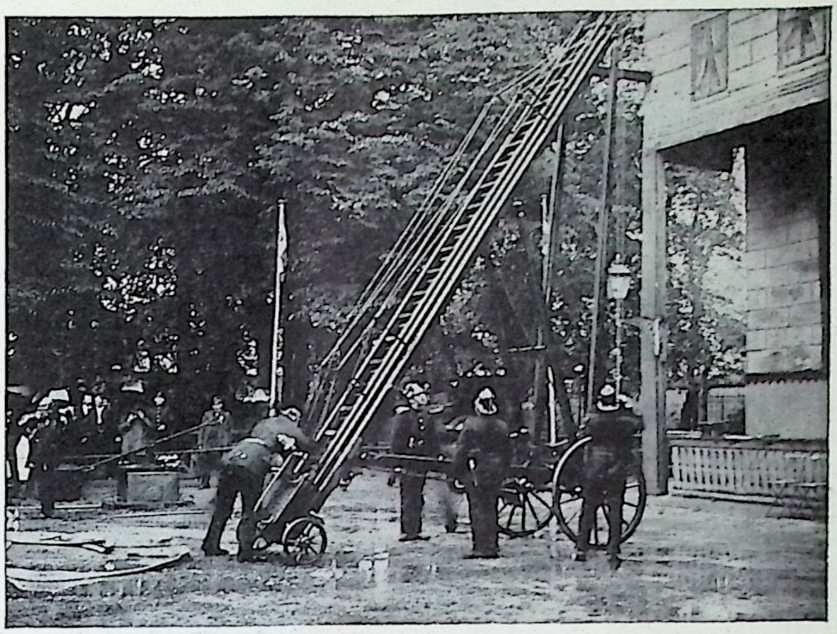
Vore Brandfolk.

Festen paa Wodroflund.

SAA ofte har man paa Afstand bag Afspærringens Kreds iagttaget Brandfolkenes Færd, naar de paa Tagryggen tog Livtag med den overmodige Ild, at det var interessant en Gang at komme disse Brave paa nært Hold, byde dem et hjerteligt Haandslag, og tale med dem om deres Vaner og Vilkaar i Kamp og Hvil. Den Lejlighed blev givet ved en Fest, som Korpset havde arrangeret i sidste Uge for at samle Mid-

Ny Platte: For Kallundborgudstillingen.

Stigen gøres klar.

ler til Hjælp for dem selv i en Alder, da de ikke længer kunne hjælpe andre.

En Række Lysbilleder fortæller os Indholdet af Brandmandens daglige Liv. Selv udenfor de Øjeblikke, da Byens Alarmapparater have Bud efter ham, er hans Dag opfyldt af Arbejde. Der er Gymnastikøvelsen, som gør hans Bevægelser raadsnare; der er Materiellet, som skal pudses, til det straaler, og der er Pasningen af den store Hestebestand. Fremdeles Øvelser med det mangeartede Materiale. Tids-Rekorden skal tages for Rejsning af den fritstaaende Redningsstige, som med sine 65 Fod naar op over enhver Bygning i København. Forsøg skal foretages med de lave „Krybstiger“, som hugges ind gennem Vinduesglasset, og hvis Længde kan forøges ved Paahæftning, alt efter den tilfældige Højde, som Stigen skal række. Der skal manøvreres med „Redningssækken“, i hvilken Husbeboerne hejses ned, og med det af 20 Mand baarne „Springtæppe“, ned i hvilket kun den øvede Brandmand med Held kan vove Springet.

Et enestaaende Stykke Husflid fremstilles i Brandvæsenets Modelsamling, indeholdende Gengivelser i Dukkeformat af alt Materiel, opstillet i Funktion under en stor Ildløs. Hver Smule er Brandfolkenes eget Arbejde, kun med Paaklædningen af Brandmandsdukkerne kneb det, og her søgte Folkene Assistance hjemme hos deres Koner. Man maa beundre, hvor gennemført alting er.

Festens Hovednummer er Fremstillingen af en Teaterbrand. Man overværer en Forestilling, den ene af de Spillende nærmer sig uforsigtigt til Kulissen med et Lys, som tænder Ild, og Regissøren kommer frem, for at berolige Publikum: Sprøjterne vil straks være der. Ved Hjælp af Heksemel, en Blæsebælg og Fakler, som hurtigt svinges over Bygningen, ses Flammer bryde frem gennem Taget i samme Øjeblik som det kimende Brandoptog giver Møde, den store Redningsstige skrues i Vejret, og fra denne dirigeres en vældig Straale, som hurtigt gør det ganske af baade med Faklerne og de stakkels Mennesker, hvis Opgave det var at svinge dem. —

Selvfølgelig regnede det under hele Festen, — thi naar har det i Sommer undladt at regne, naar der var Udsigt til at spolere en Festlighed. Alligevel kunde der de tre Dage igennem signaliseres: Stor Udrykning til Wodroflund. Vi bringer to Billeder fra selve Festen og et af Foreningens Formand, Hr. Andersen.

Sprøjten gøres klar.

Formand Andersen.

I Opløbet.

Væddeløbene ved Eremitagen.

Væddeløbsdagen i Søndags var den bedrøveligste, København har oplevet i Mands Minde, — saa bedrøvelig, at den rent ud sagt gik i Vasken.

Under Torden og Skybrud samledes de Par Hundrede Hesteelskere, som Landet ejer, forøget med en Mængde bekymrede Svenskere og forkølede Tyskere, paa de kendte Steder. Man gav hinanden Haanden under stille Hovedrysten og missede op mod den ustanselig sivende Regn. Man betragtede den opblødte Bane, — og skummelt udseende Hesteslagtere kredsede allerede om de ædle Væddeløbere, som Ravne, der lugter Bytte.

Kl. 4 kom de Kongelige, og ingen anede, hvad der forestod. Man saa' Kronprinsen i Samtale med Væddeløbskomitéen, man begyndte at gaa til Totalisatoren, Spillefeberen kriblede allerede svagt ned ad Rygradene.

Da hørtes der en stor Mumlen i den vaade Hob: Fra Mund til Mund løb Rygtet, *at Løbene var aflyste!* Man studsede, saa' paa hinanden, — noget sligt var ikke hændt i dansk Væddeløbssports Historie! Men da de røde Kuske et Øjeblik efter kørte bort, stod Kensgerningen fast, — og Folk overlodes dermed til deres blandede Følelser. Medens vi selv traskede stille hjem med Hænderne knyttede i Lommerne, lagde de Fremmede paa ingen Maade Baand paa deres Forbitrelse. Mangen Svensker var vred som en Tysker, — man begriber da maaske, hvor vrede Tyskerne var.

Mandag og Tirsdag fristede den ædle Sport imidlertid en bedre Skæbne, for saavidt som Løbene ikke blev aflyste. Men Regnen fulgte trofast med til det sidste.

Paa Vognpladsen.

Fra Sadlepladsen. Tegninger af Alfred Schmidt.

Salon-Svindleren.*)

Moderne Pariserroman af Georges Ohnet.

(Fortsat.)

„NEJ, aldrig. Jeg hader at drikke".

„Ja, ellers skulde jeg rigtignok skænde paa Dig, hvis Du havde saadan Uvaner. Jeg vil have, at Du skal være et Mønster, aandelig som legemlig. Jeg tror, jeg øver en heldig Indflydelse paa Dig, og Du maa altid være mig taknemlig, naar Du mindes den enestaaende Omhu, jeg har vist Dig."

Hun talte til ham som en Moder, mens hun betragtede ham med en Elskerindes Øjne, og med sine Fingre rettede hun paa Rogers Slips og kælede for ham paa en Maade, der uforbeholdent viste hendes absolute Hengivenhed for ham. Og han lod hende kæle for sig, smilende, sikker paa sin Magt. Han lod sine Blikke vandre hen over Bordet, hvor de smukke Perler funklede i deres Fløjelsskrin. Hans Opmærksomhed blev straks vakt. Han rejste sig og greb dem med graadig Begærlighed; han holdt dem op i Lyset for at se dem spille, og han udbrød:

„Hvilken Glans! Man finder da sjældent noget saa vidunderligt! hvem har bragt Dem disse Perler, kære Veninde?"

„Min Juvelér fra Rue de Paris, Du ved."

„Er de meget dyre?"

„Ikke i Forhold til deres Sjældenhed."

„Beholder De dem? Hvis De ikke tager Dem, vil jeg se at komme overens med ham."

„Synes Du saa godt om dem, Roger?"

„Ja, jeg har nu en Gang en Svaghed for Perler."

„Maa jeg saa ikke have den Fornøjelse at forære Dig dem?"

Han rødmede. Var det Forlegenhed eller Glæde? Han lukkede Skrinet ligesom for ikke at fristes og sagde, idet han satte Æsken paa Bordet:

„Det er Galskab!"

„Ja, men en meget fornuftig Galskab, naar jeg kan gøre Dem en lille Fornøjelse. Læg dog ingen Vægt paa den Bagatel og sig ikke nej til en saa ringe Erindring."

Hun gav ham Skrinet i Haanden, næsten med Magt. Han gjorde ingen Modstand og sagde beklagende, men dog med et Stænk af Tilfredshed:

„Aa Elise, De forkæler mig, hvad er det De tvinger mig til at modtage? Smykker, jeg af Dem? det er ikke ganske korrekt."

„De Perler faar først Værdi, naar De bærer Dem."

Hun trykkede sig til ham med Ømhed og Varme, lykkelig over den Tilfredsstillelse, som hun havde skaffet ham, rede til at takke ham, fordi han gik ind paa at modtage, hvad hun tilbød ham.

Han nedlod sig til at vise sig glad, stak Skrinet i Lommen og sagde:

„Naa, saa skal jeg pynte mig med Deres Gave, siden De forlanger det; men jeg kan umulig tilhøre Dem mere, end jeg allerede gør."

Hun lønnede hans Ord ved at stryge hans hvide Haand med sin.

„Du spiser vel Frokost med mig?" sagde hun.

„Er De alene?"

„Hvorfor spørger Du om det?"

Han saa bekymret ud og sagde alvorlig:

„Jo, — hvis Deres Søn var her, vilde jeg være bange for at skaffe Dem Ubehagelighed."

„Men hvordan dog?"

„Aa, det ved De lige saa godt som jeg. Deres Søn kan ikke fordrage mig. Lige fra første Øjeblik har han set skævt til mig, og jeg har følt, at han vilde blive min Fjende. Gud ved, hvad man har fortalt ham om mig? Har han Mistanke om, at De giver mig en Plads i Deres Hjærte? Er det instinktmæssig Antipathi eller vel overvejet Had? Sikkert er det, at han ikke harmonerer med mig, og at jeg hellere maa gaa, hvis han skal spise Frokost."

„Det skal han ikke!" svarede Elisa hurtigt. „Men tror Du, at min Søns Følelser er saa skarpt udtalt og afgjort, som Du siger?"

„Jeg har taget ham i Haanden. Den var kold og blev rakt med tvungen Høflighed. Jeg har set hans Blik; hans Øjne vendte sig bort med Kulde, han talte til mig, hans Stemme lød falsk og sagde mig, at hans høflige Ord var Løgn. — Han hader mig, det er jeg sikker paa, og jeg vil tage mig i Agt for ham, thi jeg elsker Dem alt for højt til at han ikke skulde være hellig for mig."

Hertuginden segnede om paa Sofaen, bleg, næsten besvimet. Hun syntes overvældet af en smærtefuld Hjærtebanken, som hun søgte at dæmpe ved at klemme Haanden mod Brystet. Saa sagde hun langsomt:

„Det er det, jeg har frygtet mest i Verden. Da mit Barn levede borte fra mig, var jeg dog egentlig tryg. Nu dukker han op netop tilpas til at pine mig. Og jeg har i mit Vanvid gjort alt, hvad jeg kunde, for at holde ham tilbage. Jeg var saa glad over at se ham igen, for jeg holder saa ubeskrivelig meget af ham."

Der gled et ironisk Smil over Prédalgondes Ansigt, og med honningsød Stemme hviskede han:

„Hvor De er god, Elisa, og overbærende og kærlig! De fortjener rigtig nok ikke at lide. Men stol paa mig. Jeg skal nok gaa af Vejen for Deres Søn. Hvis det bliver nødvendigt, kan jeg jo helt rejse bort . . ."

„Men hvad skal der saa blive af mig? Nej, Roger, Du maa blive hos mig; jeg kan ikke undvære Dit dyrebare Selskab, jeg skal nok ordne den Sag og finde et Middel til at udglatte Vanskelighederne. — Du maa hjælpe mig . . ."

„Ja, af hele mit Hjærte. Thi hvad ønsker jeg? At De skal være lykkelig. Jeg skylder Dem jo hele min Lykke."

„Aa, bliv ved — — gør mig rolig — — sig, at jeg ikke er vanvittig, og at jeg kan gengælde Dig den Glæde, som Du skænker mig. Det er min eneste Undskyldning over for mig selv. Thi, kære Roger, jeg er saa langt borte fra Ungdommen! det er min sidste Lykke, at Du elsker mig, og at jeg kan nyde denne Herlighed, som nu er hele mit Liv . . ."

Han afbrød hende med et Kys, trykkede hende ind til sig, mens hun skælvede af Bekymring, men dog straalede af Dejlighed i hele sin Lidenskab, og han talte kærligt til hende for at lulle hendes Skrupler og hendes Frygt i Blund.

„Ja, Du er gal, min dejlige Elisa, men kun fordi Du saaledes piner Dig selv og kan nænne at bedrøve mig med dine Bekymringer. Og Du vil tale til mig om Alder, naar jeg holder Dig i mine Arme, mere forførende, mere ejendommelig smuk end nogen ung Pige og saa henrivende, at man forgæves vilde søge din Lige! Se paa dine Øjne, min egen Elskede, lad dit Haar bølge ned over dine Skuldre, og Du vil ikke længer tvivle om din Ungdom. Du er skøn som en Kvinde, der første Gang vaagner til Livet, og samtidig uimodstaaelig som en Kvinde, der kender Kunsten at behage. Ak, min Elisa, Du forener, til min Lykke, Foraarets milde Ynde med Høstens hede Glød, og jeg har i Dig Idealet af en Elskerinde: dobbelt skøn og yndig erfaren. Du vil være sikker paa din Magt — tro mig, naar jeg forklarer Dig Grunden dertil, og kast dit Blik paa Spejlet, det vil bekræfte mine Ord."

Hertuginden sad længe tavs, som lyttede hun til et fjærnt Ekko af disse kære Forsikringer; derpaa sagde hun i et Anfald af Tungsind, hun ikke kunde trænge tilbage:

„Ved din Kærlighed, Roger, har mit Liv faaet sin Indvielse, thi jeg er lykkelig. Men jeg véd godt, at den Lykke ikke kan vare ved. Derfor er den mig sag-

*) Paabegyndt den 2. April (4. Aarg. Nr. 27).

tens saa dyrebar, og derfor vil jeg af min inderste Kraft værne den imod onde Magter. Thi gaar Du fra mig, min Ven, bliver det hele Sorg og Forladthed, og jeg har intet at leve for uden Mindet om svundne lykkelige Dage. Det vil være meget for mig, og jeg vil stræbe at nøjes med Erindringens smilende Billeder. Dog, hvis Øjeblikket endnu hører mig til, saa lad os ikke spilde det med unyttige Sorger. Lad os være forberedt paa de onde Dage, men ikke foregribe den tunge Tid. Vi vil helt nyde vor Lykke, siden den endnu er til, og ikke forud begræde den, fordi vi véd, den skal svinde."

Hun strøg med sin skønne Haand hen over hans Pande som for at fjærne alle triste Tanker og søgte at smile. Men hendes Frygt var stærkere end hendes Vilje, og hun fortrak sine Læber smerteligt; i det Øjeblik, da hun udtalte disse halvglade Ord, hulkede Graaden i hendes Bryst, Taarerne trængte sig frem i hendes Øjne, og trods alt bukkede hun under for sine mørke Anelser, idet hun overfor ham, hun elskede og saa inderligt frygtede for at miste, lod sine Taarer have frit Løb, uden at noget kunde dæmpe hendes Fortvivlelse, hverken Bønner, Løfter eller Kærtegn.

VI.

I Rygeværelset paa Villa Chrysanthéme sad Roger ved Firetiden alene med Baronesse de Sauvelys. Det lille Værelse var koket polstret med resedafarvet Silke og møbleret med alle Slags Ryge- og Drikkeborde af gammelt udskaaret Pæretræ; der var magelige Lænestole og en bred Divan, paa hvilken man kunde ligge og døse med Udsigt til Havet; der duftede krydret af Chypre og russiske Cigaretter. Der var lummert, skønt Vinduerne stod aabne; Søvinden pustede Varme ind, da Solen endnu stod højt over Horisonten, og der lød livlig Støj fra Hennequeville-Vejen, som paa denne Tid var gennemkrydset af Herskabskøretøjer med Sølvbjælder.

Markien, der bar en hvid Multonsdragt, laa tilbageslængt i en Lænestol med Benene over Kors, røg langsomt med himmelvendte Øjne og hørte, uden at svare, paa Fru de Sauvelys. Hun var i elegant Visittoilette, sad med Hat paa Hovedet og Parasollen over sine Knæ, bøjede sig over mod den unge Mand og talte meget indtrængende:

„Jeg forsikrer Dem, Roger, at det er forkert af Dem at gaa videre. De spiller et meget farligt Spil. Hidtil har De haft at gøre med stakkels smaa, modstandsløse og godmodige Kvindemennesker. Denne Gang giver De Dem i Kast med den store Lidenskab, med den modne Lidenskab, den, som gaar til Vanvid og over alle Grænser. Véd De, hvad Indtryk De gør paa mig, naar De fjaser med Hertuginden? De ligner en Selskabsherre, som af ren Vigtighed gaar ind i Buret til en gammel Løvinde. De slipper aldrig levende ud, kære Ven. Det er ganske sikkert det allerforrykteste, De kunde finde paa. De kender ikke Elisa: hun er i Stand til at begaa Alverdens Daarskaber for den Mand, hun elsker, og Alverdens Rædselsgærninger imod den, der forraader hende. Saavidt jeg véd, er hidtil ingen sluppet fra hende, undtagen Belessart, hvem hun havde forelsket sig i som nu i Dem — fuld Musik, hele Klaviaturet, Forte-Pedalen . . . I sin Hævn var hun nederdrægtig til Gemenhed. Hun forfulgte den stakkels Fyr med en enestaaende Grusomhed. For at undgaa hende maatte han tilsidst forlade Landet. Han tog Tjeneste i Tonkin og døde der, fandt forresten Heltedøden i en Kamp mod Piraterne. De maa vide, Elisa er den rene Samvittighedsløshed, eller rettere den rene Lidenskab. Hun kan hverken tænke eller sanse, hun ser ingenting, hun hører ingenting. Hun har kun Øre og Øje for sin Elsker. Men hvis Elskeren svigter hende, hvis hun har noget at klage over, hvis hun falder paa at hade ham, saa maatte han hellere ønske sig, som Digteren siger, at møde en Ulvinde i den vildene Skov. Hører De, hvad jeg siger, Roger?"

Hun prikkede ham let paa Skulderen med Spidsen af sin Parasol.

Han syntes at vaagne op af en Drøm, sænkede sit Blik, saa paa den unge Frue, sukkede og sagde i en træt Tone:

„Ja jeg gør, Baronesse."

„De saa ud, som De sov."

„Jeg nyder Deres Tale."

„Den er altsaa søvndyssende?"

„Den er lidet lystelig."

„Vil De hellere have, at jeg ikke skal sige Dem alt det?"

„Nej, hvis det kan more Dem."

„Det er kun til Deres eget Bedste."

„Det er rigtig pænt af Dem!"

„Roger, De er dvask i Eftermiddag."

„Kun en Smule sløv."

„Efter Frokosten hos Hertuginden?"

„Efter Natten i Klubben. Der er mange Ting!"

„Og begynder De igen i Aften?"

„Ja, det kan De tro. Jeg har lige faaet Fingre i Lord Elphinstone. Det Bekendtskab maa jeg fortsætte. Fortsættelse følger i næste Numer . . . . Vi maa ikke glemme vort eget Bedste."

„Roger, De er gal."

„Nej, jeg trænger til Penge, til mange Penge."

„Kan Hr. de Saint-Vincent ikke give Dem, hvad De behøver?"

„Min Onkel?"

Roger gav sig til at le lydløst, at vise Tænder som en ung Ulv, skarpe til at knase Millioner, hvide til at daare Kvinder.

„Er han ikke rig?"

„Jo, min Sæl er han saa! Han har 100,000 Francs om Aaret. Men jeg giver fire Gange saa meget ud . . . Og jeg har dem ikke; saa maa jeg se til at skaffe dem."

„Og saa spiller De. Og De har Lykken med Dem. Men hvis nu Heldet slog om?"

Roger sagde koldt og haardt:

„Det slaar ikke om."

Fru de Sauvelys saa bekymret paa ham:

„Hør Roger, véd De, hvad man nu begynder at sige?"

„Nej, vær saa elskværdig at fortælle mig det."

„Ja! man synes, at De vinder altfor tit, og man undrer sig over, at — netop som De siger — Heldet *ikke* slaar om. Det forekommer visse Folk besynderligt."

Den unge Mand rynkede et Nu sine Bryn, men sagde, stadig med samme Ufølsomhed:

„Lad dem komme og sige det til mig selv, saa skal jeg tage imod dem."

„De kommer ikke. Men de taler. Roger, pas paa! De véd, hvor meget jeg holder af Dem. Trods Deres haarde Karakter og Deres følelsesløse Hjærte har jeg af den store Kærlighed, jeg nærede for Dem, bevaret en mærkelig Overbærenhed med Deres Daarskaber. De har i mig en Veninde, maaske den eneste, De har. Tænk over mine Udtalelser og stands, hvis det endnu er Tid."

„Det er ikke længere Tid. Mit Liv fortsættes efter bestemte Love, jeg ikke kan forandre."

(Fortsættes.)

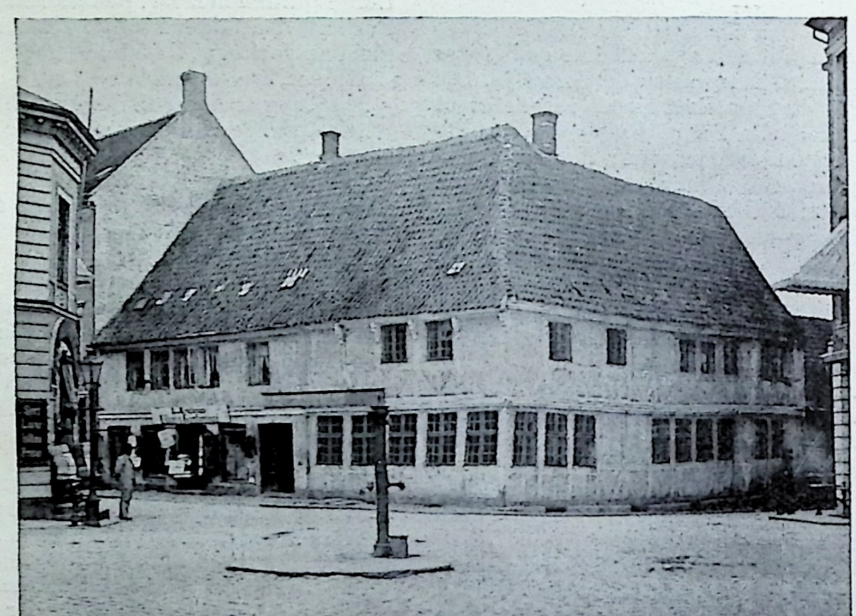

UGENS REVUE.

Czar Peters Hus.

Bladene har i den senere Tid bragt Meddelelse om, at den russiske Kejser i indeværende Sommer agter at gæste Nykøbing paa Falster. Hensigten med Besøget er at bese det Hus, af hvilket vi i Dag bringer et Billede: „Det skæve Hjørne".

Liggende paa Hjørnet af Langgade og Torvet gør det egentlig ikke noget imponerende Indtryk; men dets gammeldags Udseende, som en underlig Modsæt til de omliggende smukke moderne Bygninger, i Forbindelse med Husets stærke Helding, gør, at den fremmede ikke kan undlade at lægge Mærke til det. Hvad der imidlertid giver „det skæve Hjørne" sin særlige Interesse er, at det i sin Tid har huset Czar Peter den Store i egen høje Person. I den Anledning er der for nylig fra den russiske Regerings Side bevilget en Sum til at restavrere den gamle Bygning for og føre den tilbage i sin oprindelige Skikkelse; Arbejdet herpaa er allerede i fuld Gang og skal være tilendebragt inden Kejserens Komme. At Nykøbinggenserne nu med det bebudede høje Besøg for Øje ser paa det gamle Hus med særlig venlige Blikke er en Selvfølge; men man sætter endvidere sit Haab til, at det ogsaa vil faa sin Interesse for Turiststrømmen, efterhaanden som denne i stigende Grad vil faa Øje for vore sydlige frodige Øers Skønhed.

Det skæve Hus i Nykøbing paa Falster.

Vi haabe senere at skulle kunne bringe et Billede af „det skæve Hjørne", naar dette atter præsenterer sig i sin gamle Skikkelse.

Dødsfald.

Agent Schmeltz.

En af de mest fremragende Borgere i Roskilde, Agent *Otto Heinrich Schmeltz* afgik for kort Tid siden ved Døden i den høje Alder af 84 Aar.

Agent Schmeltz, som arvede et lille Væveri efter sin Fader, naaede ved sin sjældne Energi og Dygtighed at oparbejde det til en efter Provinsforhold meget betydelig Forretning. I 1893 trak han sig tilbage med en Formue af op mod 200,000 Kr.

„Den gamle Agent", som han i daglig Tale kaldtes af sine Bysbørn, nærede den varmeste Interesse for sin Fødeby, — en Interesse, der heldigvis gav sig Udslag i praktisk Gærning, ikke alene i Byraadstaler. Den Afdøde skænkede saaledes i sin Tid 50,000 Kr. til Opførelsen af det ny Raadhus i Byen, og kort før sin Død tegnede han 8000 Kr. som sit Bidrag til Forskønnelse af Domkirkens Omgivelser, foruden meget andet.

Han var sin By en stor Velgører.

Frk. *Minna Heyn,* der nylig afgik ved Døden i København, var kendt af alle Koncertgængere i Tivoli. I Koncertsalens Orkester havde hun længe virket som Harpenistinde, og med stor Smag og musikalsk Finfølelse røgtet sin Gærning. Ogsaa som Sanglærerinde var hun bekendt og anset. Den Afdøde var afholdt i vide Kredse paa Grund af sin noble og elskværdige

Frk. Minna Heyn.

Personlighed, og mange beklage Tabet af den dygtige Kunstnerinde.

I Slutningen af Juni Maaned afgik ved Døden Overlæreren ved det Classenske Fideikommis Agerbrugsskole paa Næsgaard paa Falster, *H. Mortensen*. Den afdøde, der var Landbrugskandidat, virkede som Lærer ved Vindinge Skole til 1889, da han overtog Pladsen som Overlærer ved ovennævnteSkole. Budskabet om hans Død kom ingenlunde uventet, da han i lang Tid havde været svagelig; men ikke desto mindre blev det modtaget med stor Sorg i vide Kredse, specielt blandt Skolens nuværende og af dens tidligere Elever, af hvem han ved sin stille, milde Færd og sine store Ævner som Lærer og Vejleder, var ualmindelig afholdt.

Overlærer Mortensen.

En Veteran.

Kaptajn *Chr. Aug. Fjelstrup*, af hvem vi bringer et Portræt, var den første Student, der frivillig mældte sig ved Fanerne, og en af de første, der afgik fra Centralskolen som Sekondløjtnant 1848.

I Slaget ved Fredericia opdagede han General Ryes Lig tidligere end nogen anden, og han holdt Vagt ved Liget, til det blev baaret bort, — det er hans Livs store, uforglemmelige Minde.

Kaptajn Fjelstrup.

Et sjældent Jubilæum.

Den 26. Juni kunde Provst *Høegh-Guldberg* fejre sit 50-Aars Jubilæum som Præst for Vær og Nebel Menigheder ved Horsens. Som en Mærkelighed i dansk Præstehistorie kan anføres, at dette Pastorat i 100 Aar kun har haft to Sjælesørgere. Der maa da sikkert være godt og hyggeligt at leve i den gamle Præstebolig i Vær — med sin skyggefulde, frodige Have, ved den lille sivkransede Sø under Højen med Kirkegaarden og Kirken, hvor Griffenfeld er bisat. Den er som Indbegrebet af den Hygge, Idyl og Fred, der hører nøje sammen med danske Præstegaarde, og som i vor Literatur og Kunst saa ofte er fastslaaet som deres Særeje.

Den gamle Præst prædikede Jubilæumsdagen i begge sine Kirker, og om Eftermiddagen overraktes der Jubilaren smukke Hædersgaver, bl. a. et Sølvbæger med Guldmønter og en Adresse fra Pastoratets Beboere. Deputationen bestod af de fire ældste i Menigheden; de havde alle fire været bosiddende i Pastoratet, siden Provsten tiltraadte sit Embede.

Vi hidsætte her de vigtigste Data i Høegh-Guldbergs Liv: Frederik Christian Julius Høegh-Guldberg er født 5. December 1813 i Aarhus, Søn af Oberst, Land- og Søkrigskommissær Julius Høegh-Guldberg og Sønnesøn af Statsminister Ove Høegh-Guldberg; Student fra Aarhus 1832; cand. theol. 1838 (to Laud'er) personel Kapellan i Hatting-Thorsted fra 1840—43; Hjælpepræst til Hvirring-Hornborg; derefter Sognepræst i Hylke og Provst for Voer og Nim Herreder fra 1846. Den 26. Juni 1848 kaldtes han af Kammerherre, Baron Krag-Juel-Vind til Stensballe (som havde privat Kaldelsesret) til Sognepræst for Vær og Nebel.

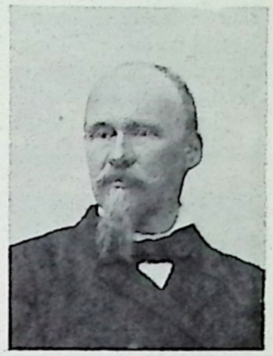
Provst Høegh-Guldberg.

I 1848 hædredes Provsten med Dannebrogsordenens Ridderkors, hvortil i 1882 føjedes Dannebrogsmændenes Hæderstegn; i 1890 tog Provst H.-G. sin Afsked som Provst for Voer og Nim Herreder; i dette Foraar udnævntes han til Kommandør af Dannebroge.

Provsten er Enkemand siden 1881.

Udnævnelse. — Sølvbryllup.

Hans Egede Budtz, hidtil Distriktslæge paa Fejø, er i forrige Maaned bleven beskikket til Distriktslæge i Stubbekøbing, hvor hans Stamfader, Poul Egede i en Aarække har levet. Det er med Sorg, at den lille Øs Beboere skulle tage Afsked med Budtz og hans Hustru, Emilie Augusta Kirstine, f. Stæhr, Datter af Grosserer, Rodemester, Hans Laurits Stæhr og Eleonora Faartoft i København. I Tirsdags d. 5. Juli, fejrede Distriktslægen og hans Hustru deres Sølvbryllup paa Skydebanen, hvor det paa mange Maader, fra nær og fjærn, blev lagt for Dagen, i hvor høj Grad det elskværdige Ægtepar er skattet.

Distriktslæge Budtz.

Hr. Budtz, der er Kandidat fra 1871, var fra 1872 til 1892 praktiserende Læge i Asnæs, hvorefter han blev ansat som Distriktslæge paa Fejø; han interesserer sig meget for sin Videnskab, ikke mindst Kirurgi, og han har under sin Virksomhed paa Fejø i lige Grad ved sin Dygtighed, Hjælpsomhed og personlige Elskværdighed gjort sig meget afholdt.

Kallundborgudstillingens Mænd.

I Tilslutning til vor Artikel andet Steds i Bladet om Amtsudstillingen i Kallundborg bringer vi hosstaaende Portrætter af Udstillingens Præsident, Lehnsgreve Lerche, og Forretningsudvalgets Formand, Guldsmed G. Lander.

Cand. jur., Hofjægermester *Christian Cornelius Lubbi Lerche*, Lehnsgreve til Lerchenborg, er født den 14. Juli 1865 paa Lerchenborg som Søn af den forrige Lehnsgreve, efter hvem han den 10. April overtog Grevskabet.

Allerede tidlig lagde han en høj Grad af Virkelyst for Dagen, som gav sig Udslag i den Interesse, hvormed han fulgte ethvert Fremskridt, der kunde bringe Egnen i Opkomst. Det lykkedes ham trods sin unge Alder at erhværve sig saavel Borgernes som Bøndernes Tillid, og i Løbet af faa Aar blev han Formand for Aarby Sogneraad, Aarby Sogns

Lehnsgreve Lerche.

Plejehjems Forening, Aarby Sogns Alderdomsunderstøttelsesforening og Aarby Husflidsforening.

I afvigte Efteraar blev han opfordret til at være Præsident ved den da projecterede „Industri- og Landbrugsudstilling for Holbæk Amt i Kallundborg 1898“, hvilket han lovede, og han har røgtet sit repræsentative Hværv yderst tilfredsstillende.

Grev Lerche blev i 1896 formælet med Baronesse Anna Hedvig Zypten Adler.

Guldsmed Lander.

Formanden for Udstillingens Forretningsudvalg, Løjtnant, Guldsmed *Georg Lander*, er født 1849 i Roskilde, hvor han lærte Guldsmedehaandværket. Den 15. April 1869 blev han Rekrut ved 18. Batallion i Helsingør og 1. August 1871 blev han Officer. Som saadan gjorde han Tjeneste ved forskellige Regimenter, indtil han den 1. Maj 1874 hjemsendtes efter eget Ønske.

Samme Aar etablerede han sig i Kallundborg som Guldsmed, og det lykkedes ham foruden at oparbejde en god Forretning at erhværve sig en betydelig Anseelse blandt Byens Borgere. I 1886 valgtes han til Formand for Haandværkerforeningen, og to Aar senere til Medlem af Byraadet. Senere blev han Medlem af Skolekommissionen samt Formand for Gas og Vandværksudvalget.

Idéen til Afholdelsen af „Industri og Landbrugsudstilllingen for Holbæk Amt i Kallundborg, Juli 1898“ er udgaaet fra Kallundborg Haandværkerforening, hvis Formand som nævnt Georg Lander er. Som Formand for Udstillingens Forretningsudvalg har han udfoldet en overordentlig Energi, og naar Udstillingen nu er en fastslaaet Succes, er Æren derfor hans mer end nogen andens. For de mange med Amtsudstillingen kontraherende Foreningers Repræsentanter har det været en stor Behagelighed at forhandle med en saa resolut, bestemt og ekspedit Mand, som Georg Lander absolut er.

„Hver 8. Dag“s Præmiegaade Nr. 41.

Vi satte os afsides hen og spilled det sidste Led;
der mærked vi mindre til den støjende Munterhed,
da alle raabte og skreg og faldt hinanden i Talen.
En vild og brusende Storm gik andet Led gennem Salen.
og skønt jeg stoppede Ørene til,
saa undgik mig ikke det tredje Led,
der raabte det første! jeg ved, at han er ingen Begynder,
men en Kunstner af Rang, der kæmped og stred.
De besjælede Ord satte Liv i en fjollet Teaterynder.
Jeg hører, fortalte han, at af pure Kærlighed
har flere Damer af Rang søgt Døden i sidste Led
for Gaadens Skyld. Nu maatte selv de begejstrede le
af en saadan Fortællings Tilblivelse,
der, med al Respekt for Kunstneren,
kunde stemples som Overdrivelse
til største Ærgrelse for den stakkels Kunstnerven.
Som Elsker ansaa en ham for uforlignelig,
en anden foretrak at se ham fuld af Svig,
en tredje saa ham helst som Helten
i Stykkerne, mens en ung og indbildsk Recensent,
der blærede sig med sit eget Talent,
lo smilende: „Ja han er jo i Vælten.“
Men alle var de dog enige i,
at selve Gaaden var et mærkeligt Geni.

Den amerikanske Veteran.

„Melder mig som Frivillig!“
„De! Med Træben! Er De gal! Hvad vil De lave i Krigen?“

„Se efter, Hr. Oberst! Bajonetten paa! En, to, tre! Saaledes!“

„Læg an —!“

„Fyr —!“

„Victoria! Fjenden paa Flugt! Op med Banneret — Hurra!“

Ansvarhavende: *Sven Lange.*

Paa Vand og Brød

i Basel.

Af en rejsende Haandværkssvends Oplevelser.

Af J. P. Brochmann.

DET er jo i Pinsen, Fuglene synger saa glade, og Blomsterne dufter sødt, og alle unge Piger vanker om i lyse Kjoler. Men jeg har ikke mærket det allermindste til Pinseglæderne. Lørdag, Søndag og Mandag sad jeg nemlig i en mørk Kælder i Basel og spiste Vand og Brød sammen med seks andre Landstrygere.

Det gik saaledes til:

Lørdag Formiddag købte jeg i en lille Osteforretning paa Nadelberg et halvt Pund Ost og et Stykke Brød, som jeg puttede i mine Lommer. Vel tilfreds vendte jeg Kursen mod Herberget, hvor jeg vilde indtage Maaltidet og støtte Værten med at drikke et Glas Vand af hans Pumpe; men jeg kom uheldigvis ikke saa langt. En Politibetjent greb mig nemlig i Ærmet og sagde haardt til mig: „De har betlet det Brød, De gaar med!“

„Nej“, svarede jeg.

„Donnerwetter“, ivrede han, „gaar De her og lyver for mig?“

„Jeg lyver saa lidt som muligt“, indvendte jeg; men Betjenten tog mig alligevel i Nakken og trak af Sted med mig hen til Politistationen.

Jeg blev her indespærret en halv Time i en Slags Fold, og da jeg var sulten, spiste jeg i en Fart Osten og Brødet; desuden tænkte jeg, det var heldigst at faa skaffet „corpus delicti“ ud af Verden.

Da jeg sad og tyggede paa Osteskorpen, blev jeg paany taget i Nakken af en sortsmudset Mand med fedtede Hænder og ført frem for den høje Dommer.

Jeg sagde høfligt „guten Tag“ og nikkede; men da han rimeligvis ikke talte Tysk, tillod jeg mig et „bon jour, Monsieur!“

Det hele jeg fik for min Velopdragenhed, var et foragteligt Blik fra den unge, skarpe Dommer.

„De har betlet“, sagde han paa Tysk i en kort, afbidt Tone.

Jeg svarede „Nej“ lige saa bestemt.

Politibetjenten, der stod ved Siden af Dommeren, begyndte nu en Forklaring, som jeg imidlertid ikke rigtig forstod; jeg indvendte intet; men da Dommeren igen fortalte mig, at jeg havde betlet og samtidig sendte mig samme Blik, som jeg f. Eks. sender en skabet Rotte, vaagnede jeg op og svarede i samme Tone: „Det maa jeg vel bedst selv vide!“ Til mit formastelige Svar stønnede Betjenten dybt rystet: „Donnerwetter!“ Dommeren sagde derimod intet; han knuste Rotten under sin Støvlehæl med den korte Sætning: „Tre Dages Vand og Brød!“

For tredje Gang blev jeg taget i Nakken Pinselørdag, trukken over Gaarden og puttet i Arrest.

Fængslet i Karlsruhe, som jeg havde aflagt et lille 8-Dages Besøg, var venligt og lyst ved Siden af dette mørke Hul, hvor man indtager Vand og Brød i Basel.

Her var kun et lille tilgitret Vindue lige nede ved Jorden i den ene Ende af Rummet; i Tusmørket saa jeg en skraa Briks, der strakte sig hele Værelset igennem; langs med Briksen løb en smal Gang, i hvis ene Ende en Klosetspand havde Plads.

Oppe under Loftet stod paa en lille Hylde en stor, graa Stenkrukke med Vand.

Det var Inventariet; Befolkningen var seks solbrændte Fyre, hvoraf jeg særlig bed Mærke i en lang, ung Mand i Fløjlsjakke.

Han bed vist ogsaa Mærke i mig — jeg syntes det i hvert Fald.

Da jeg havde præsenteret mig for mine Fæller, der mønstrede mig skarpt, rullede jeg mig sammen henne i Briksens ene Hjørne og begyndte at genoptage de filosofiske Betragtninger, som jeg saa smukt havde paabegyndt i Karlsruhe Arrest. Det gik ogsaa rigtig godt en Tid; jeg opdagede forskellige Sandheder, som jeg ikke troede nogen havde tænkt paa før mig; saaledes fik jeg regnet ud, at „Livet er en daarlig Vittighed“ — akkurat saaledes formulerede jeg til min store Glæde denne nyopdagede Sandhed. Men nu i Dag ser jeg til min Ærgrelse i en tysk Avis: „Ja, Livet er en daarlig Vittighed,

— som Voltaire sagde for hundrede Aar siden".

Der gik mit Kærneord.

Voltaire kunde godt have ladet være med at sige disse Ord. Han vilde alligevel være bleven en berømt Mand, og jeg kunde muligvis have gjort gode Affærer med denne Sandhed.

Men tilbage til Traaden.

Netop som jeg var bleven klar over, at „Livet er en daarlig Vittighed", fik jeg et Spark i Ryggen af den lange Fyr i Fløjlsjakken.

Mine Tanker tog selvfølgelig straks en anden Retning, og jeg begyndte at spekulere paa, om det ikke var bedst, jeg som en Slags Kvittering gav ham et Spark, naar han igen kom hen til mig.

Da han havde sparket mig tre Gange, tænkte jeg, almindelig Høflighed maatte byde, at jeg nu greb aktivt ind, hvorfor jeg gav ham et temmelig moderat Spark over Læggen.

Dette satte Fløjlsmanden i Raseri. Han bøjede sig ned over mig og knurrede akkurat som en Løveunge, jeg saa i den zoologiske Have i Køln. For Resten viste han Tænder paa samme tiltalende Maade.

„Du skulde slaas ihjel", sagde han saa til mig med Overbevisningens Varme, „Din elendige Karl!"

Han viste mig derpaa en smudsig knyttet Næve saa stor som et Handskemagerskilt.

Jeg vilde lige til at spørge ham, om det blot var for at holde sig i Øvelsen som Fodboldspiller, eller om han muligvis havde andre vægtige Grunde til at sparke mig, da han pludselig gik sin Vej uden at spilde flere Ord — men iøvrigt heller ikke flere Spark paa mig.

Mit beskedne Ønske var altsaa opfyldt.

Jeg lagde mig igen stille ned og kiggede i Vejret paany tænkende over, at „Livet er en daarlig Vittighed". Mine Medfanger sad derimod i to Afdelinger og diskuterede.

De tre havde slaaet sig ned om Klosetspanden og drøftede Spørgsmaalet „Leverpølse kontra Blodpølse".

En lille Grævling af en Sachser mente, at en god Leverpølse var langt bedre end den bedste Blodpølse; men han blev meget skarpt imødegaaet af en Berliner-„Købmand", der udviklede Blodpølsens Fortrin saa malende, at Tænderne løb i Vand paa mig.

Sachseren følte sig aabenbart slaaet, og som en fornuftig Mand strittede han ikke imod Overmagten med dumme Argumenter eller hasarderede Paastande.

Han sagde blot tilsidst: „Ja—ah! Det bliver naturligvis en Smagssag, hvad der er bedst, enten Lever- eller Blodpølse!"

Men Berlineren, der var beruset af sin Veltalenhed, forfulgte nu Sejren paa en udelikat Maade med at sige: „Nej, det er ingen Smagssag!"

Paa dette Tidspunkt blandede jeg mig ind i Debatten og svarede henne fra Krogen, at Spørgsmaalet Leverpølse—Blodpølse var en Smagssag, da man jo ellers ikke kunde diskutere derom.

Sachseren fik nyt Mod ved min Haandsrækning, og jeg tror nok, vi omtrent reddede Leverpølsen.

— — De tre andre sad imens henne under Vandkrukken og drøftede Sprogforholdene i Sydtyrol. Da jeg imidlertid ikke var sagkyndig paa dette Omraade, forholdt jeg mig tavs og begyndte igen paa mine private Spekulationer.

— — —

Eftermiddagen sneg sig langsomt hen for mig; men jeg kedede mig alligevel ikke meget; jeg hvilede mig snarere ud efter Landevejens Støv og Hede.

Jeg hørte paa Snakken omkring mig, deltog af og til i de varme Diskussioner; ellers laa jeg og stirrede paa de forkradsede graa Mure, hvor Hundreder af farende Svende fra alle Verdens Hjørner og Kanter havde ridset deres Navne.

— Henad Aftenstid døede Snakken hen; vi sad eller laa paa Briksen, allesammen tavse. En Gang imellem gik en af os hen til det tilgitrede Vindue og klemte vort brune, skæggede Ansigt op mod Jærnstængerne. Den friske Luft, vi her indsugede, gjorde godt; ren Luft manglede vi jo ellers ikke, men her i dette sorte Hul stank Briksen af Sved og Smuds.

Senere vandrede vi alle op og ned ad Gulvet, grebne af Landstrygernes flammende Frihedstrang. Nu var Solen sin Nedgang nær — nu laa de andre Svende langs Vejgrøfterne og strakte sig eller sad og spiste i Herbergerne.

Og nu — Pinselørdag, mens Klokkerne kimede over Land og By, sad vi indespærrede her i Mørket og sultede.

Fløjlsmanden, der var den mest typiske af os, stod og stirrede ud mellem Stængerne en Tidlang; han krummede flere Gange sine store Labber om Gitteret og ruskede haardt, mens han udstødte samme Knurren, som da han sparkede mig.

Et Par Stykker kom op at skændes i Tusmørketimen — sammenbidt og lidenskabeligt; de snærrede efter hinanden som Tigre.

Fløjlsmandens Øjne funklede. Blot der blev Slagsmaal! tænkte han aabenbart og knyttede sine Næver.

Han skulde vist lige til at blande sig i Affæren, da Fangevogteren aabnede Døren og gav os vore tykke Humpler Brød.

Efterat vi havde spist og Mørket fuldstændig dækkede hele Rummet, blev Humøret bedre. Vi passiarede saa smaat og gik omsider alle „i Seng" — det vil sige, vi lagde os paa den fedtede Briks.

Jeg kunde dog ikke sove; jeg laa og vred og vendte mig til Kl. henad 1.

Puh, hvor jeg kedede mig i dette mørke Helvede, hvor de fordømte laa og stønnede og snorkede, mens Pinsenatten bredte sig duftende, poetisk over Bjerg og Dal.

Jeg vidste ingen anden Udvej — jeg begyndte at fløjte.

Først fløjtede jeg „Kong Christian“, dernæst Socialistmarchen“, og jeg skulde netop til at give „Sæterjentens Søndag“ med Følelse, da Fløjlsmanden henne paa Briksens anden Ende vaagnede op.

„Donnerwetter! — Heiland! — Meiland! — Potzsakramente!“ brølede han og sparkede i Briksen, „kan man ikke faa Nattero!“

Min Sidemand og de andre vaagnede ligeledes; men hvem var Fløjtenisten?

Da mine Præstationer ikke blev mere paaskønnet, følte jeg ingen Trang til at mælde mig, og de andre kunde ikke opdage mig, i Særdeleshed da jeg søgte at overgaa Fløjlsmanden i Skældsord mod denne dumme fløjtende Karl.

Naa, da Æmnet var udtømt, sov de videre; jeg faldt ogsaa i Søvn til Kl. 6. om Morgenen.

Da jeg havde betænkt mig lidt, stod jeg op — forresten første Mand — og vaskede mig ved at hælde Vand fra Stendunken i min hule Haand. De andre befattede sig ikke med den Slags Pillerier, vel sagtens gaaende ud fra, at alle Svin alligevel er sorte i Mørke.

De laa og snakkede sentimentalt om, at „det var en dejlig Pinse“ og svælgede i Udflugter til Bjærgene; jeg var derimod færdig med disse Pinserefleksioner. De kedede mig nu. Da det vel var blevet lyst, bredte jeg min Overfrakke oven paa Klosetspandens Laag og begyndte at læse i Alfred Vimmers „Æsthetiske Studier“.

De andre kunde dog ikke lade mig være i Fred. „Hvad var det for en Bog — og hvad var det for et Sprog — og hvad handlede Bogen om?“ spurgte de alle meget nysgærrige.

Hvis jeg nu havde sagt, at Værket var en dansk Rejsebog med Router i, da vilde de nok have tilgivet, at jeg sad paa Spanden og læste den, men da jeg betroede dem, at det var æsthetiske Studier — saa var de færdige med mig.

Naar jeg ligefrem sad og spillede vigtig med fremmede Ord, som de ikke forstod, og aabenbart løb an paa at imponere dem, var det vist bedst, jeg blev forvist fra Hæderspladsen.

Fløjlsmanden bad mig derfor om at fortrække, da han netop „skulde til“. Og jeg maatte saa krybe hen i min gamle Krog og putte Æsthetiken i Lommen — gabende af Kedsommelighed.

Den eneste Opmuntring, jeg havde første Pinsedags Formiddag, var at høre en Rotte eller en Mus gnave i Gulvet. Ved Middagstid var der dog et lille Lyspunkt, som bør noteres; hele Besætningen spiste da gule Ærter, som en flink Fangevogter stak ind til os gennem Vinduesgitteret.

En ad Gangen blev vi madede med den samme Ske, og hele Eftermiddagen snakkede vi om de dejlige Ærter, der kom som Manna fra Himlen.

Hvis Fløjlsmanden havde raadet, vilde den flinke Fangevogter straks være bleven forfremmet til Direktør for Fængselsvæsenet i Basel, og om dette Forslag kom vi selvfølgelig ikke op at skændes.

— — —

De tre Dage blev da endelig lidt efter lidt pint ihjæl. Tirsdag Eftermiddag var Fløjlsmanden, Berlineren og jeg atter frie Mænd — det vil sige ikke i Svejts; en Gendarm trak nemlig straks efter Løsladelsen af Sted med os over Grænsen.

Foruden vi tre var der en ung net Pige, som ogsaa blev landsforvist. Hende havde jeg Kig paa, men det havde min gamle Fjende Fløjlsmanden uheldigvis ogsaa. Vi konkurrerede straks saa smaat; men da jeg begyndte at imponere hende med at fortælle om Danmark — som Fløjlsmanden paastod, jeg aldrig havde set, — knyttede han sin store sorte Lab to—tre Gange og sendte mig et meget forstaaende Blik.

Desværre frastødte dette Blik, set i Forbindelse med muligt efterfølgende Bilag, mig langt mere end Pigens milde Øjne fængslede mig.

Derfor foretrak jeg at beholde mit hele Ansigt og lade Fløjlsmanden faa Pigen; men jeg var klar over, at den lange Fyr var en Æsel — en født Æsel—, der vilde være en Pryd for ethvert Tugthus.

— — Naar jeg beholdt mit hele Ansigt, kunde maaske en eller anden lille badensisk Pige komme til at synes om mig, og saa var Ulykken jo ikke stor, laa jeg og tænkte i Grøften ved Landevejen til Freiburg, mens jeg spiste Leverpølse, Blodpølse og dejlig frisk Brød.

Fuglene sang over mit Hoved i Frugttræerne, Græsset var herligt grønt, og Schwarzwald væltede sig stolt i Vejret nogle Mil borte.

Det væmmelige Fangehul var nu glemt, her var den friske Luft og den brede Vej, som de raske Svende vandrede henad.

I et Par Timer var jeg klar over, at Verden er stor og smuk — rigtig straalende, og fløjtende baade „Kong Christian“ og „Socialistmarchen“ vandrede jeg af Sted til Freiburg under Frugttræerne.

Dyvekes Gaard.

Amager.

Af C. Hjorth-Clausen. Med Tegninger af Karel Sedivy.

Hos den jævne Københavner forekommer Ordet Amager som en Ed. I denne Betydning udtales det *Ama'r* og ledsages, naar man vil udtrykke sig rigtigt tydelig, af en Haandbevægelse tværs over Halsen. Vil man have Oprindelsen til denne Ed, kan man søge den et eller andet Sted paa Amager Fælled, der hvor fordum Retterstedet laa.

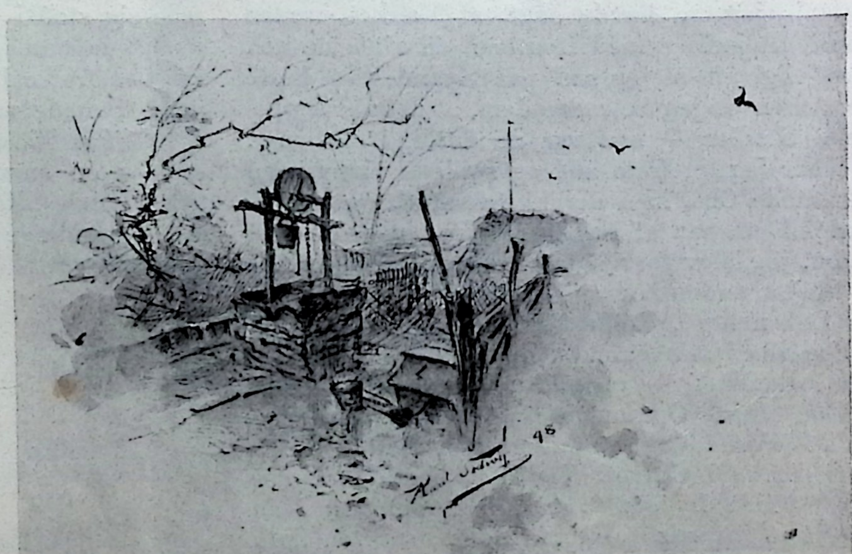
Ellers beskæftiger Københavneren sig ikke stærkt med den flade Ø, naar maaske netop de Søndage undtages, paa hvilke *Laurits Johansen* i sin Ballon sejler hen over den og forsøger en Nedstigning, som giver den nogle Øjeblikkes Aktualitet. Man véd, at man pr. Gondol kan passere Øen, men man er ikke nysgærrig efter at erfare mere. Og selv de, der sidder inde med en noget større Viden, føler denne glippe præcis paa samme Sted, hvor Kristianshavnssporvognen standser — ved Enden af Sundbyerne.

Dette er imidlertid uretfærdigt. Man skylder baade Mindet om højsalig Kristian den Anden, der i Øens fede Jordbund nedlagde det hollandske Frø, hvoraf en hel ejendommelig Kultur spirede frem, og sig selv at gøre Amagers nærmere Bekendtskab, og man gør det uden større Vanskelighed enten til Fods eller i Dagvognen, der udgaar fra *Falken* i Torvegade og har afvekslende Kastrup og Dragør til Maal. Hvis det maa være os tilladt at bruge vor Pen som Pisk og slaa et rask lille Smæld, skal vi forsøge med Læseren som Passager at foretage en lille Køretur over nogle faa Spalter gennem det frugtbare Amagerland, til hvilket den føromtalte oldenborgske Monark for snart firehundrede Aar siden indkaldte en Del hollandske Familjer fra Vaterland i den særdeles nyttige Hensigt, at de skulde „forsyne Københavns Slot med de fornødne Rødder og Løg“.

Som bekendt er deres Efterfølgere blevne Leverandører ikke blot til Borgen men ogsaa til Hytten.

Vi lader Amager begynde, der hvor det efter den almindelige, om end ikke synderlig korrekte Opfattelse begynder, ved Sundbyernes Ende, og svinger straks tilvenstre ned ad Øresundsvej. Og med det samme er vi midt inde i Kristian den Andens Historie, forsaavidt som vi pludselig er midt inde i *Dyvekes* Gaard, ogsaa kaldet *Den røde Gaard*.

Denne blev i sin Tid af Kong Kristian bygget for hans Elskerinde og hendes Moder *Sigbrit*. Det var den Gang en treetages Bindesværksbygning, men der er kun to Etager tilbage. I

Den gamle Hejsebrønd.

Dyvekes Have.

bort, uden at Øjet møder anden Afveksling end en Bygning hist og en Bygning her og et Kirketaarn langt ude i det Fjærne. Og naar man har rullet en rimelig Tid, er man i Kastrup, Amagers Fabriksby med et Kalkværk og et Glasværk og ikke helt uberettigede Fornemmelser i Retning af Opkomst.

Er man lykkelig og vel ankommen saa langt, bør man straks gaa ned til Havnen, hvorfra en Mole peger direkte ud mod et Fyr, og ovenfor hvis Bolværk der al Tid sidder tre, fire gamle Ulke med Kikkert for Øjet og spytter langt og tier stille og kigger over mod Saltholmen. — Saltholmen, hvor Køer og Kalve gaar paa Græs, hvor af og til en Maler opslaar sit Atelier og i hvis mange Sumpe og Moradser *Laurits Johansen* har hentet sig en ikke ringe Del af sin Popularitet, hver Gang han dumpede i og bagefter blev bekranset med Blomster af Kastrups unge Damer, som vandrer langs Stranden og venter paa Æventyret og maaske med en let Skuffelse, som de dog bider i sig selv, at Helten i det bestandig er en Luftskipper.

(Sluttes).

Gaarden findes endnu den oprindelige Brolægning; gaar man op ad Sandstenstrappen og kigger indenfor, ser man af det originale Interiør kun et Par gamle murede Ovne og Kælderen, i hvilken Sigbrit morede sig med nu og da at indespærre sit Tyende for at bibringe det en passende Følelse af Herskabets Overlegenhed. Alt, hvad man ellers faar Øje paa, tilhører en yngre Periode.

Til Gengæld gør man i Haven, der ligger bagved Gaarden, Bekendtskab med Resterne af en historisk Idyl, i hvilken to interessante Mennesker har ageret. Hvem ved, om man ikke en Maaneskinsaften med lidt Fantasi kunde mane de to berømte Elskendes Spejlbillede frem af den stille Dam, ved hvis Bred Æbletræerne staar i Blomst!

Ogsaa i Gaardens umiddelbare Naboskab træffer man en Overlevering fra en længst svunden Tid i Form af en gammel hollandsk Hejsebrønd.

Den nuværende Ejer af *Den røde Gaard* hedder Jacobsen. Han har arvet et helt Kapitel af Fædrelandshistorien efter sin Fader, men tænker saa smaat paa at rive det ud af Danmarks Riges Krønike. Grundene herude stiger i Værdi. Hvorfor da ikke sælge og lade det gamle forsvinde til Fordel for det nye!

Vognen ruller videre. Over flade Marker ser man langt

Kastrup.

Salon-Svindleren.*)

Moderne Pariserroman af Georges Ohnet.

Fortsat.

„Men hvad vil De gøre med Elisa?“

Han rejste sig langsomt, gik til Vinduet, saa ud, indaandede et Øjeblik den lunkne Brise nede fra Stranden, gik saa tilbage til den unge Frue og sagde roligt:

„Elisa gifter jeg mig med.“

Baronessen var ikke forberedt paa dette Svar; hun skiftede Farve og sagde i en bebrejdende Tone:

„Denne Kvinde paa 40 Aar?“

„Hun ser ud, som var hun 30.“

„Hun er alligevel gammel!“

„Med et Hjærte som hendes har Kvinden ingen Alder.“

„Det er noget, gamle Levemænd plejer at sige. Men, Roger, er hun da enig med Dem?“

„Nej. Den Sag har slet ikke været paa Tale. Men jeg har tænkt over det. Og det er det eneste Middel til ikke at skilles fra hende.“

„De elsker hende altsaa?“

„Jeg? De spøger nok, Kære.“

Det blev sagt med Elegance, paa en Gang saa haanlig og grusom, at Fru de Sauvelys kom til at gyse. Dog, hun kendte til Bunds den unge Modekonge og gjorde sig ikke længer Illusioner om hans Oprigtighed, hans Finfølelse og hans Beskedenhed. Hun vidste, han var rede til alt for at tilfredsstille sit Begær og sin Attraa, og at han — som inkarneret Repræsentant for sin Generations tørre Egoisme — var besluttet paa at naa sit Maal for enhver Pris. Han fortsatte leende:

„Det var ogsaa et Spørgsmaal! De ved jo godt, at jeg ikke elsker Kvinder. Havde jeg været i Stand til at elske, saa vilde De have fuldbyrdet det Mirakel. Men De saa jo, hvor ligeglad jeg var for al Deres Godhed, hvor utaknemlig mod al Deres Kærlighed, og De har ikke længer Lov til at nære Illusioner angaaende mig. Jeg er ærgærrig, intet andet end ærgærrig, og min Ærgærrighed er tilmed af den usleste Slags, thi det er ikke Rang og Ære, som lokker mig, men Pengene, det usle og smudsige Mammon, som, hvor skiddent det end er, dog trods alt behersker Menneskene, der smider sig fladt i Snavset, for at gramse derefter, og som forguder og tilbeder det hos dem, der ejer det.“

„Hvad Glæde kan De have af at nedværdige Dem selv i mine Øjne?“ spurgte Fru de Sauvelys med et smerteligt Suk. „Alt, hvad De der siger mig, véd jeg sandelig meget godt, men jeg gør Forsøg paa at glemme det saa meget som muligt for endnu at have Ret til at elske Dem, Jeg véd ikke, hvad det er for en Svaghed, jeg nærer for Dem. Efter al Deres Forræderi bevarer jeg stadig Venskabet for Dem; jeg er ikke mere skinsyg paa andre Kvinder, og jeg nærer kun Bekymring, naar jeg tænker paa alle de Farer, De udsætter Dem for, blot for at vedblive Deres slette Liv.“

Han søgte at slaa sin Venindes strænge og bedrøvede Ord hen i Spøg.

„De minder mig om Skytsenglen i de gamle Digte, der kommer og giver sin Yndling gode Raad i farlige Stunder, eller om Don Juans døde Elskerinder, der skriger til ham: „Omvend Dig“. Jeg haaber for vist, at De, kære Veninde, har Vinger under Deres Kjole paa Deres smukke Skuldre. De vil hjælpe Dem til at fly mig, naar jeg steges i Helvedes Flammer, og til at naa tilbage til Himlen, Deres elskede Hjemland.“

„Roger, De maa tro mig. Har De da ikke længer Tillid til mig?“

„Sikken et Spørgsmaal! Naar jeg nu lige har forklaret Dem mine Planer. Hvis jeg vilde lytte til de Saint-Vincent, saa vilde jeg ikke være saa aaben over for Dem.“

„Han ved godt, at jeg ikke vil forraade Dem.“

„Han ved det ikke saa sikkert, som De siger det. Han paastaar, at De meget vel er i Stand til at tjene Jean Hiénard imod mig.“

„Jeg vilde være i stor Forlegenhed, hvis jeg skulde vælge mellem Jean Hiènard og Dem. Hertugindens Søn er min Barndomsven. Og han er en fin Natur.“

„Det var som Fanden! De taler om ham paa en anden Maade, end naar det drejer sig om mig. Skulde min Onkel have Ret? Og skulde jeg virkelig behøve at være bange for Dem, hvis den unge Billedhugger kom med i Dansen?“

„De ved jo godt, at det er min Rolle at bilægge alt i Mindelighed, hvis det er muligt.“

„Muligt? haa, haa! i hvert Fald meget vanskeligt. Jeg tror Sønnen i Stand til at stille sig i Vejen for Moderens Fremtidsplaner!“

„Roger, Giftermaal vil forstyrre alting. Hiènard giver aldrig sit Samtykke.“

„Hans Samtykke kan man vel undvære. Mødre skylder ikke deres Sønner Lydighed og behøver ikke at bede dem om Ægteskabstilladelse.“

„Roger, Ægteskab vil ødelægge alt!“

„Nej, Kære, det vil frelse alt. Her er Tale om en Hertuginde, som vil være meget lykkelig over at blive Markise, og en Søn, som er meget lykkelig over, at hans Moder hører op med at slaa til Skaglerne under hans Faders Navn! For Fanden, saa kan han bære det paany og Titlen med, siden man forsikrer, at han kun er holdt op med at kalde sig Hertug de Diernstein af Væmmelse over de gale Streger, hans kære Fru Moder har begaaet under denne hæslige tyske Benævnelse.“

„Roger, pas paa, De gaar Deres Undergang i Møde.“

Den unge Mand stillede sig lige foran Baronessen og sagde i en skærende Tone:

„Jeg gaar min Undergang i Møde, hvad Pokker jeg saa gør. Hele Spørgsmaalet er kun, om jeg skal knuses paa Skæret, eller om det skal lykkes mig at komme uden om. Nu har jeg nok af at gaa paa stram Line over alle de Afgrunde og Svælg, det Liv, jeg nu fører, er saa fuldt af. Nu maa jeg have noget sikkert, noget fast, noget bestemt. Jeg tror, jeg har fundet det hos den skønne Elisa. Jeg vil lade mig slaa ihjel, forstaar De, før jeg opgiver det. Jeg spiller Plat eller Krone. Jeg sætter alt paa et Kort. Jeg ved godt, hvad jeg vover, men jeg er ikke bange for noget. Den, som skal spærre mig min Vej, er ikke født endnu. Og hvis han kommer, da ve ham! Jeg har paalidelige Venner, skal man faa at se. Og den stærkeste af de Venner, det er mig selv.“

„Ogsaa den farligste.“

„Det sagde *De*, Frue.“

„For andre og for Dem selv.“

„Mest for de andre.“

„Jeg har givet Dem mine Raad; følg dem, saa sandt De er fornuftig.“

„Jeg er ikke fornuftig.“

„Nej, det er jeg bange for.“

Fru de Sauvelys havde rejst sig.

„Nu gaar jeg. Ser man Dem til Opførelsen af „Verdensdamer“ paa Casino?“

„Det var ogsaa et Spørgsmaal? Kan den finde Sted uden mig?“

„Saa farvel saalænge.“

Hun rakte ham sin Haand. Han drog hende til sig, og med en øm Inderlighed, der fik hende til at gyse af et Elskovsminde, kyssede han hende paa Panden.

(Fortsættes).

---

*) Paabegyndt den 2. April (4. Aarg. Nr. 27).

Sommerrevuen
og dens Fædre.

Af Floridor.

Kun et Par Maaneder gaar Forfatterne svanger med Ideer og Indfald, saa kommer Revuen til Verden; Direktør Vilh. Petersen tilkaldes som Fødselshjælper, og et Par Uger efter møder det glade København op til Fadderstads.

Om en Fødsel i Dølgsmaal kan der aldrig være Tale: fra den første Dag, da der kommer lidt Varme i Luften, vogter den københavnske Presse paa Forfatternes Skridt. Viser de sig sammen en Dag i Drosche, fortæller Bladene, at nu er det fastslaaet, hvor Revuen skal foregaa; ses de paa Landet, hedder det, at nu har Forfatterne søgt Fred og Ro til Værkets Udarbejdelse, og fører deres Vej dem tilfældig tværs over Kvægtorvet, er det hævet over enhver Tvivl, at de er ude for at tage Studier over Slagter-Slang, som vil finde en udstrakt Anvendelse i Stykket.

Den Interesse, hvormed Arbejdet følges, viser da tydeligt, at Revuen har fanget Københavnernes Hjærter. Naturligvis har den dog ikke undgaaet Angreb. Mange, hvis nagende Orm det var, ikke selv at kunne skrive en munter Vise, har bebrejdet denne Genre Mangel paa Indhold, og glemt, at enhver Handling nødvendig maatte gaa i Stykker ved det Mylr af forskelligartede Aktualiteter, som skal føres frem. Man har fremdeles paastaaet, at Revuen var for kaad og personlig, men dette er i den Grad uretfærdigt, at det snarere maa siges, at Forfatterne uden Skade kunde slaa en ekstra Knude paa deres Satires Snært.

Aar for Aar faar Revueteatret Besøg af et finere og finere Publikum, samtidig med at Forfatterne bliver forsigtigere, og søger at tækkes saa mange som muligt. Nu kommer Ministre og Departementschefer, Professorer og Etatsraader derud, og om et Par Aar vil der sikkert blive indrettet Kongeloge. Frederik Jensen og Gerner er jo allerede præsenterede for Hoffet.

Dette vil i nøje Forening med Censuren rumme en Fare for Revuen. Saadanne smaa stimulerende Vers, som fik Folk til at pibe og klappe og trampe i Gulvet saa stærkt, at Gasblussene sprang i Vejret og Tæppet gik ned midt i en Scene, de bliver stadig sjældnere. En Vise som „Stop nu lidt, Smit“ kunde nu ikke tænkes, thi det er forbudt at synge om Politiet, naar man ikke ved en snedig Manøvre kommer bag paa Censor, som f. Eks. i det vittige Vers om Politidirektøren:

> Kender Du Petersen? Populær!
> Elsket af alle og enhver,
> fængslende baade for Kvinder og Mænd,
> Graad han og Tænders Gnidsel voldte.
> Nu skal Du væk, Du stærke, Du stolte
> — Christian Ingemann Petersen.

Et saarbar Punkt ved Revuen er det, at den for ofte lader de samme københavnske Figurer undgælde. Ganske vist skal der i Revueforfatterforeningens Love findes en Paragraf, som forlanger, at de fra Kongens Nytorv lige bekendte Figurer, „Hesten“ og Frederik Brun, skal have mindst et Vers i hver Revue. Men den Paragraf maa slettes, og i Stedet kan der komme et Forbud mod de historiske Viser, som forrykker alt Begreb hos skolebesøgende Børn, af hvilke allerede mange har forspildt en god Eksamen ved i Henhold til en gammel Revuevise at lade Slaget ved Svold finde Sted Aar 1012.

Revuen er en specifik københavnsk Kunstart. For nogle Aar siden rejste de to Forfattere til Paris for at søge Ideer. De kom hjem med et eneste Refrain, som de fandt, da de en Dag havde Valget at gaa ned ad en bred Hovedgade eller følge en mindre befærdet Sidegade. Da kneb Henriques Øjet en Smule til og sagde: Lad os dreje om ad lille Kongensgade. Over den Ide blev den bekjendte Vise til, men de havde ikke behøvet at tage til Paris for at finde det Refrain. Sagen er den: Den hjemlige Vise ligger lige langt fra fransk Vovethed som fra tysk Schneidighed og engelsk Sentimentalitet.

Uanfægtet staar Sommerrevuen i Publikums Gunst. Der er Folk, som naar de skal planlægge deres Sommerrejse, tager Revuepremieren med i Betragtning, og hos Musikhandleren, hvor Billetter til Førsteforestillingen tegnes, kan Listen henligge uforandret til næste Sæson. Folk har nemlig tegnet sig for Livstid.

Ligesom de to Forfattere, Axel Henriques og Anton Melbye, af Ydre er hinanden højst ulige, saaledes genfinder man i deres Naturel en tilsvarende Forskelligartethed. Henriques med Skælmen i Øjet, og det lune Smil, som runder Kinderne, sidder inde med et bredt, elskværdigt Humør, medens Melbye med de skarpskaarne, nervøse Træk og den knappe Tale forener et mere tilspidset Vid. Henriques ynder den muntert fortællende Anekdote, Melbye det hastige Indfald, bon-mot'et. Og medens Henriques som Forretningsmand og Familjefader indretter sit Liv efter solidt borgerlige Former, er der mere Bohèmeblod i Melbye, som daarligt finder sig i Stilleliv, og som synes, at Natten er for skøn til, at man har Lov til at sove den bort. Det er da ogsaa hans aarlige smaa Sommerforelskelser, som giver Klang til Kærlighedsduetternes altid lige friske Lyrik. Ellers faar man intet at vide om, hvad af Revuens brogede Stof der skyldes den enkelte Forfatter, men man kan godt gætte paa, at de Rim og Linjer, som slaa de fleste Kuldbøtter er Melbyes, og at de tørt mutterwitzige Indfald stammer fra Henriques.

Og dog smælter de ofte sammen i en højere Enhed, som i følgende lille, hidtil utrykte Vise fra en Mester Jakelkomedie.

Corfits kommer hjem fra en lang Rejse og træffer sin Elskede Rosette omgivet af mange Smaabørn:

Corfits:

Der ligger i Vuggen en Dreng saa skær,
hvems er det?
Hvor kom det fra?

Rosette:

Fra Himlen a'.

Corfits:

Der ligger jo næsten et halvt Dusin,
hvems er det?
Den Næse der er jo ikke min,
hvems er det?
Hvor kom de —

Rosette:

Ork!
De kom pr. Stork.

Rosette:

Jeg er rent uskyldig i dette her.

Corfits:

Gudskelov!
Saa taler vi aldrig om dette mer.
Gudskelov.

Rosette:

Var Du mig tro?

Corfits:

Aa ja! aa jo!

En Maanedstid før Revuen skal spilles, forlader Henriques Kone og Børn, Melbye siger Farvel til sin Stamknejpe, og de slaa sig ned paa en øde Egn i en Kro, hvor Værten efter Sagnet laaser Nøglen tre Gange efter dem, og Maden bringes dem gennem et Hul i Muren. Saa tages der for Alvor fat. Som Schandorph i sine „Oplevelser" fortæller, at han tænker bedst, naar han trækker smaa Haar ud af sit Hageskæg, saaledes er Melbye under den stærkeste Inspiration, naar han sidder i Hosesokker, medens Henriques blot behøver en fin Cigar, for at komme i Stemning. Ingen af dem spiller selv Klaver, og for at fastholde de Toner, som deres udmærkede Musikmedarbejder Olfert Jespersen komponerer og arrangerer, maa samme Melodi Gang efter Gang spilles for dem. Hertil benyttes af og til et ungt Menneske, som dog først med Haanden paa de ti sidste Aargange af Revyen maa sværge intet at ville røbe. Over Melodien skrives først et „Maskevers" af ganske sindssvagt improviseret Indhold som en Art rytmisk Ledetraad under Visens Udarbejdelse.

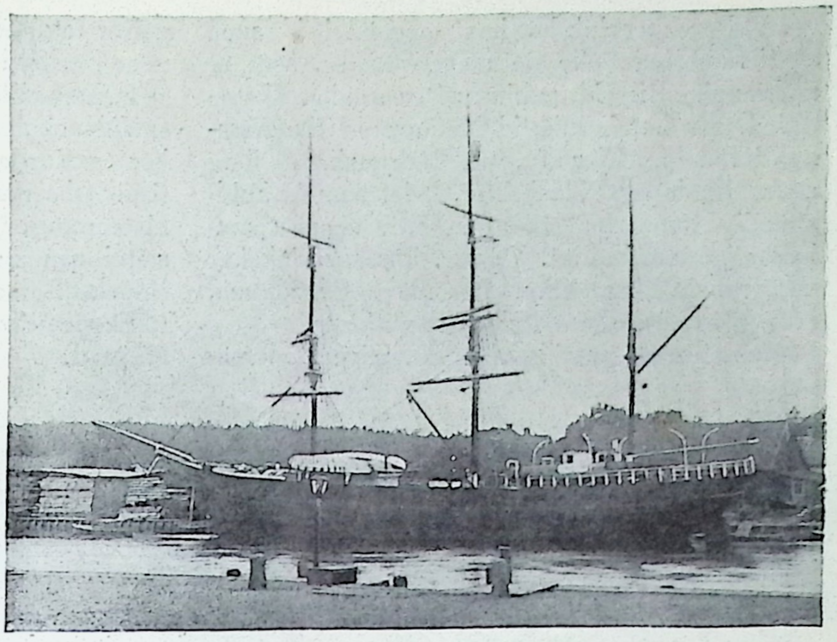

Axel Henriques og Anton Melbye, Sommerrevuernes Fædre.

Naar Forfatterne have endt et af de to store aarlige Værker, Revuen og Blæksprutten, fejre de en Jubel og Takkefest. Det siger sig selv, at naar disse Mennesker og deres Kreds, som er vant til at underholde andre, ved en saadan Lejlighed skulle more sig selv indbyrdes, da maa Løjerne være af en egen ovenud barok Art for at slaa an. Aarlig fejres saaledes en Mindefest for „Kejserens København", hvortil Melbye var Medforfatter, og som gjorde Fiasko paa Kasino. Man møder i Kjole og hvidt, Sange afsynges og Taler holdes for det afdøde Smærtensbarn. Paa pudsig Maade tog Melbye i sin Tid Brodden af det lidte Nederlag ved i et Blad at hævde, at intet Stykke, som til den Dag var gaaet over en københavnsk Scene, havde givet en blot tilnærmelsesvis saa stor Gennemsnitsindtægt. Stykket gik nemlig kun en Gang, og Teatret var den Aften udsolgt til dobbelte Priser.

Ved et større Gilde bestilte Melbye Festsangen hos en Bogtrykker i Grønnegade og ved en anden Lejlighed, hvor kun 4—5 af Kredsen var

til Middag paa en Restavrant, var der skrevet et Utal af Sange for alt mellem Himmel og Jord, lige fra én for Danmark til én for Opvarteren. En Gang i Fjor inviteredes Ernst Bojesen til at spise til Aften med dem paa Skydebanen. Bedst som de derude sidder og taler sammen, gaar Dørene op, og et større Selskab af Bojesens Kunstnerbekendte, sidder ved et festligt Bord i det tilstødende Værelse, alle med Masker for Øjnene. Og hvad der ganske forvirrede den intet anende Forlægger, var at se sine egne Malerier rundt paa Væggene og ved hver Kuvert en Lodseddel til Kunstværkernes Bortlodning efter Bordet. Paa snedig Maade var Malerierne fjernede fra Bojesens Hjem, nu gik han selv ind paa den kaade Spøg, og lod virkelig nogle af Billederne bortlodde til det glade Selskab.

Borchgrevinks Skib.

Man kunde blive ved at fortælle. Vi vil dog bryde af, og ønske de to Forfattere, at den nye Sommerrevue vil forøge deres i Forvejen store Popularitet. Enhver, som har overværet Episoden efter Tæppets Fald en Revuepremieraften vil vide, at Henriques og Melbye har mange Venner, men selv de kraftigste Fremkaldelser har aldrig kunnet lokke Forfatterne til at vise sig paa Scenen. Denne deres Frygt for at træde frem paa den anden Side af Lamperækken, har de en Gang givet den vittige Motivering, at de altid ønskede at have Latteren paa *deres* Side. Og hidtil er det i en sjælden Grad lykkedes dem.

Carsten Borchgrevink.

Sydpolsekspeditionen.

Omtrent samtidig med at Sverdrup og hans Fæller drager til Nordpolen, styrer en anden Nordmand, Hr. *Carsten Borchgrevink*, mod Sydpolen. Den Forskel er der dog, at mens Nordpolsekspeditionen helt igennem er norsk, saa er blot Lederen, Skibet og en Del af Deltagerne i Sydpolsekspeditionen norsk.

Sydpol-Skibet bringer vi her et Billede af, saadan som det nu endelig er. Billedet er taget fra Frederiksstads mekaniske Værksted, hvor Skibet for Øjeblikket befinder sig for at blive forsynet med Kedler og ny Triplemaskine paa 400 Hestekræfter.

Oprindelig er det den norske Hvalfangerdampbaad „Pollux", som er bygget efter Tegning af Nordpolsskibet „Frams" bekendte Bygmester, Hr. *Colin Archer*. Nu er det mægtige Skib betydelig udbedret og omdøbt til „The Southern Cross" („Sydkorset").

Carsten Borchgrevink er født i Kristiania 1864, og Søn af Hypothekbankkasserer Borchgrevink. I 1894 deltog han i „Antarctic"s bekendte Ekspedition til Sydishavet.

Hr. Borchgrevink har havt meget Arbejde med at tilvejebringe alle de mange Penge, som er nødvendige til Udrustning af en saadan Ekspedition. Nu har imidlertid Millionæren Hr. *Newnes* i London, Ejer af „Strand Magazin" og flere andre Blade og Tidsskrifter, ladet ham faa fuldstændig Raadighed til at indrette sig saa omhyggeligt som muligt. Og Hr. Borchgrevink har udstyret sin Ekspedition efter alle de Lærdomme, som haves fra andre Polarekspeditioner.

Maalet er at anstille videnskabelige Undersøgelser og gøre geografiske Opdagelser i Egnene om Sydpolen, som jo er meget ukendte.

I Ekspeditionen deltager 32 Mand, hvoraf 8 er Videnskabsmænd. Hr. Borchgrevink er Botaniker og Kortlægger. To Mand skal gøre magnetiske Observationer. Desuden medfølger Læge, Meteorolog, Geolog, Zoolog og Præparant. Besætningen bestaar af norske Ishavsfarere og skotske Sømænd samt to Lapper.

Ekspeditionen starter i Slutningen af denne Maaned.

Fra Cirque du Nord.

Af Mirliton. Med Tegninger af Balder Knutzen.

Lavater Lee.

I vore Dage, da alting antager nye Former, da man ikke viger tilbage for at flytte omkring med Rundetaarn eller for at lære de døvstumme at tale uden Gebærder, maa det forbavse, hvor lidt Mod og Fantasi de Folk sidder inde med, som sætte en Cirkusforestilling sammen. Lige fra den lavere Klownvittighed til det højere Skoleridt har man redet paa det samme Program fra saa langt vi kan huske tilbage. Og Vandpantomimen, som for 7 Aar siden var en udmærket Ide, har endnu ikke fundet nogen Afløser.

Denne Mangel paa det ny og overraskende, som rammer al Verdens Cirkus, forhindrer ikke, at det, der i Sommer præsteres i Cirque du Nord, iøvrigt paa saa mange Punkter er fortrinligt. Overmaade elegant fører Miss Katie Carré sit Skoleridt, der faar os til at filosofere over Værdien af mandlig Modstandskraft, naar selv en ædel Fuldblodshingst kan blive viljeløs under en Kvindes Behandling, saa den tilsidst ganske danser efter hendes Spore.

Paa Klownkunsternes Felt har Cirque du Nord en Førsterangskraft i Lavater Lee. Ak! en stakkels Causeur, som er glad, naar han blot kan faa sit Publikum til at trække paa Smilebaandet, maa gribes af Jalousi overfor Cirkusklownen, som ved at række sin Tunge ud af Munden kan fremkalde en Storm af Latter. Men Lavater Lee kan mere. Han er en Springer som ingen anden, og sætter sine Maal saa højt, at der endog er Tale om, at han til næste Aar springer helt op paa Dirigentsædet.

Der er i Cirkus ogsaa Øjeblikke, da Latteren tier, da ens Pande ængstelig rynkes og Øjet stirrer, hvis man da ikke foretrækker helt at vende Ansigtet bort. Saadan et Sekund f. Eks.. da Sennor Airic, staaende paa Hovedet i Trapezens Sæde, lader sig glide ned gennem Cirkusrummet, eller naar Dykkeren som Sluteffekt paa Pantomimen styrter sig ned i Vandbassinet.

„Yna“ er den døende Pantomimes Navn. Hvad Forf. har ment, lader vi staa hen, da vi ikke fik fat paa en lille Bog, som Hr. Scheel-Wandel med sit Talent for Tankelæsning har udgivet om dette Emne. Vi forstod, at en Kvinde blev bortført, vi genfandt hende i et Harem, hvor den smukke Ballerina maatte begejstre selv Eunukerne, men hvordan hun slap bort, det gik, tilligemed en mægtig Vandstraale, idet Dykkeren kastede sig ned, højt over vor Forstand og tilbunds i den dybe Vandgrav. Lad os haabe paa mere Udbytte af Gustav Esmanns Pantomime, som snart skal opføres. En fortræffelig Ide er det allerede, at han lader Handlingen foregaa i sibiriske Egne, thi rigtig godt indpakkede vil Ballettens Smaapiger være af betydelig større Virkning end nu, da de i skarp elektrisk Belysning stiller adskillige Mangler til Skue.

I Pantomimens Mellemakt viser „the managing“ sig i Manegen og hilses da med Bifald.

Frøken Kate Carré.

Udstillingen i Thisted.

Den forløbne Uge har ret været en Udstillingsuge. Der har været Udstilling af abnorme Børns Arbejder i København, og endnu havde ikke Udstillingen i Kallundborg lukket sine Porte, før Udstillingen i Thisted aabnede sine. Den er ligesom sin Kollega i Kallundborg en Amtsudstilling, og naar man hører dens fulde Titel, vil man hurtig være paa det Rene med dens Karakter. Dens imponerende Navn er nemlig „Industri-, Landbrugs-, Husflids-, Skovbrugs- og Fiskeriudstillingen for Thisted Amt 9.—17. Juli inkl. 1898“. Er det end ikke ganske kort, saa er det ialtfald godt; thi nu véd man, hvad man kunde vente sig af den.

Udstillingen holdt, hvad Navnet lovede. Naar man fra Thisted Jernbanestation traadte ud paa Gaden, havde man saa at sige Udstillingen lige overfor sig. Paa en ca. 10,000 Kvadratalen stor Plads, almindelig kaldet „Markedspladsen“, men ved overordentlige Lejligheder benævnt „Frederikstorvet“, laa en hel Række større og mindre, fixe Bygninger. Selve den store Hovedhal med dens Taarn og en nær dertil knyttet Restavrationsbygning. Dernæst Maskinhallen, som ligeledes var forbunden med en Restavrant, i forstandig Erkendelse af, at man bliver ikke mindre sulten — og tørstig — ved at gaa omkring og se paa Maskiner end ved at betragte den „finere“ Industri. Endvidere en Bygning for Skovkultur og forskellige andre større og mindre Bygninger, samt en Hovedportal, i hvilken Henseende Thisted kan føle sig Kallundborg ikke saa lidt overlegen, da man i sidstnævnte By ikke havde tillagt det nogen Betydning at forskaffe sig en saadan.

Angaaende Udstillingen selv er det ikke værd at fordybe sig i Enkeltheder. Naar man hører, at den nævnte Hovedbygning blev takseret til at koste ca. 3600 Kr., og at den skulde dække over 22—2300 Kvadratalen, samt at Udstillingskataloget, der kunde opregne ikke mindre end omtrent 100 Udstillere for selve Industriens Vedkommende, medens „den

kvindelige Husflid", der rangerede som en Kategori for sig, havde en Uendelighed af Strikketøj, Sytøj, Spind og lign. at opvise, saa vil man vel omtrent have faaet det fornødne Indtryk af, hvor omfattende og anselig Udstillingen har været. De, der har besøgt den, har haft megen Fornøjelse af den, men ikke mindre har det sikkert glædet dem at komme til det rigtige Thy og at besøge den gamle, men dog i høj Grad med Tiden følgende By, som kan gøre sig til af at være Thylandets eneste Købstad. Mange mærkelige Ting er foregaaede der lige fra hin berømte — eller skal vi hellere sige berygtede — Besættelseshistorie i 1698, i hvilken den daværende Sognepræst, Magister Bjørn, og Fruentimmeret Maren Spillemand spiller Hovedrollerne, og til Jærnbanen i 1882 skaffede Thisteds 6000 Indvaanere „en nogenlunde taalelig" Forbindelse med Omverdenen. Mange interessante Ting ere at se i Byen, hvilket man altsammen kan erfare af Udstillingsføreren, og selvfølgelig vil man blandt disse ikke forsømme at aflægge et Besøg paa Kirkegaarden, der ovenikøbet ligger omtrent midt i Byen, for at se Digteren J. P. Jacobsens Grav, paa hvilken der er rejst en Mindesten med en Portrætmedaillon. Dernæst bør man heller ikke forsømme „Plantagen", der i Udstillingsføreren kaldes „Thistedboernes Stolthed", og har man Tid og Lejlighed, bør man tage forskellige Udflugter med, saasom til Sjørring Sø og dens historiske Volde, til Færgestedet Vildsund, hvorfra Overfarten til Mors finder Sted, og endelig til Klitmøller, der ligger ved Vesterhavet, og foruden i denne ogsaa i andre Henseender er Store Strandstræde i København langt overlegen. Til Minde om Kongens Besøg der og en Tur, han gjorde med Redningsbaaden, fik nemlig Klitmøller Redningsbaad Tilladelse til at føre Splitflag. Og det har Strandstræde, som bekendt, ikke.

Udstillingens Hovedbygning.

Rundetaarns Flytning.

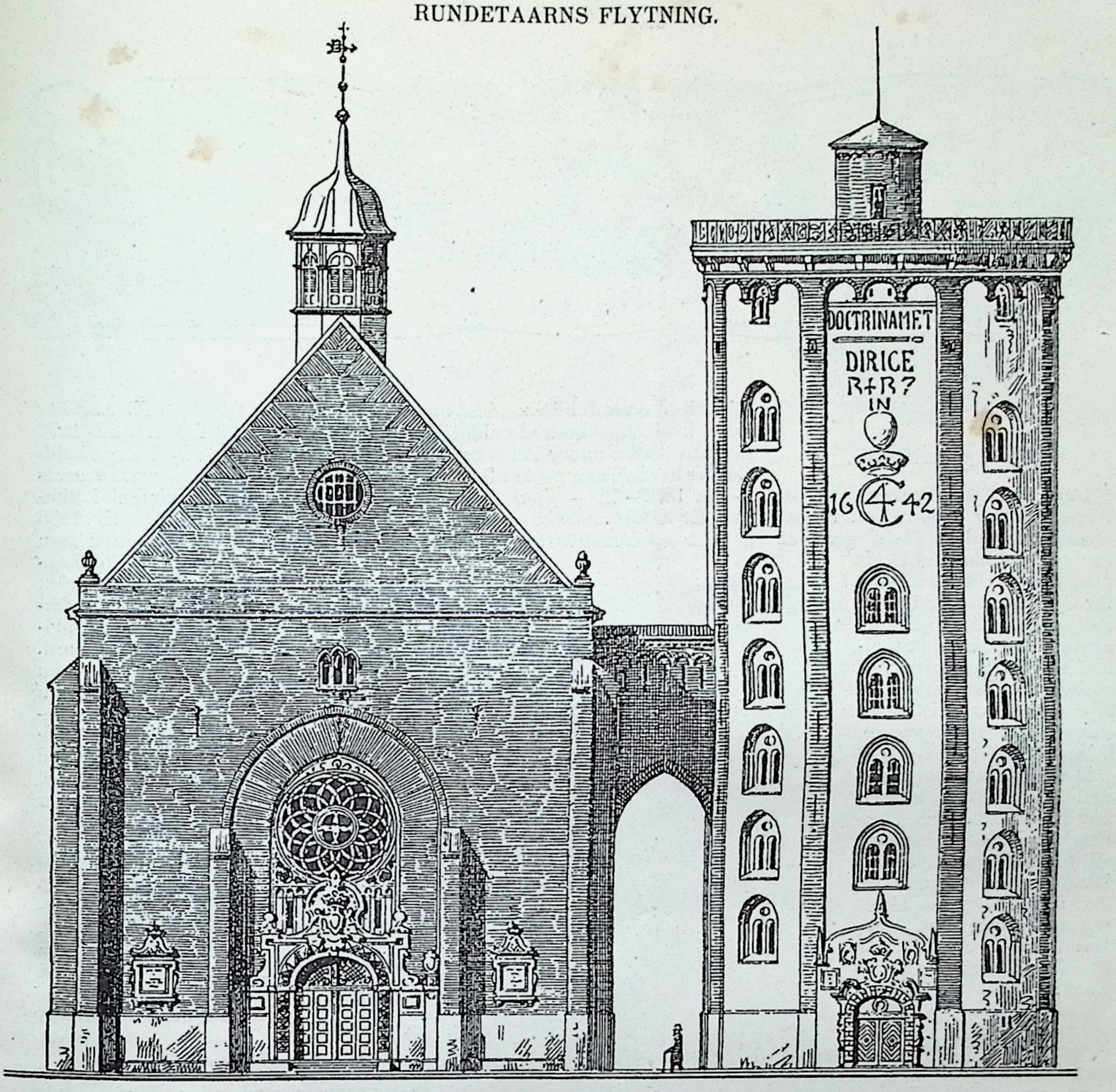
Det gamle Rundetaarn er pludselig og ganske uventet blevet aktuelt.

Den snevre Passage mellem Taarnet og Regensen paa Købmagergade, hvor Færdslen i de senere Aar er tiltaget i en foruroligende Grad, havde længe vakt megen Bekymring, og mange var de Planer, der fremkom for at raade Bod herpaa. Men Rundetaarn gik man stadig udenom, — saa stor er Agtelsen for det fra Fædrene nedarvede dog Gudskelov i vort Folk.

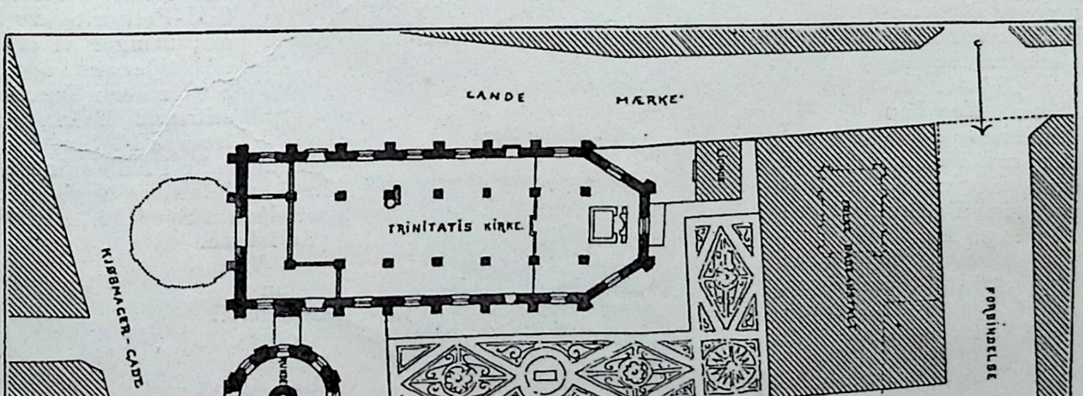
Da fremstod Arkitekt *A. S. Rosen*. Siden November f. A. var han gaaet svanger med en Plan, der nu forleden eksploderede: Den snevre Passage spærredes af Rundetaarn, altsaa maatte Rundetaarn flyttes. Paa Staalruller skulde det sættes og langsomt rulles hen paa den Plads, hvor Ewalds og Wessels Monument nu staar. Kirken skulde derefter prydes med en ny Gavl.

Folk forfærdedes over Planens Dristighed, men Arkitekten henviste til Amerika, hvor Bygninger af lignende Størrelse uden Vanskelighed var blevne flyttede. Vanskeligheden her bestaar hovedsagelig i, at Taarnet paa Grund af sin høje Alderdom kan falde paa at revne, naar det skal paa Rejse.

De omstaaende Tegninger er fremstillede efter Arkitekt Rosens egne Udkast.

Arkitekt A. S. Rosens Forslag til Købmagergades Udvidelse.

Grundplan.

UGENS REVUE.

To Cyclistinder.

Den lille fikse Pariserinde Mlle *Néva*, der for Tiden gæster vore Cyclebaner, giver i sin graciøse Person et udmærket Bevis paa, hvor dybt Interessen for Cyclesporten er trængt ned i det smukke Køn. Ikke alene tumler hun sin Staalhest med fuldkommen Sikkerhed, men hun virker tillige som Journalist med stor Energi for Sportens Udbredelse.

Men Kvinden begynder ogsaa tidligt. Nylig blev en ung Dame, Frl. *Else Landau* i Mainz, præmieret for sit fortræffelige Cycleløb. Hun var da akkurat $3^1/_2$ Aar gammel, og i de sidste $^3/_4$ Aar havde hun knap forladt sin Cycle. Mon nogen Mand har sat *den* Rekord?

Mademoiselle Néva.

Jubilæum.

Forleden fejrede Bogbindermester *A. F. Jürs* sit 50-Aars Jubilæum som Mester. I sine yngre Dage udstillede Hr. Jürs gentagne Gange og erhvervede sig Medaljer og Rejseunderstøttelser. Senere blev han en af Bogbinderlavets Repræsentanter ved Bedømmelse af Svendeprøver, og var overhovedet en blandt sine Fæller højt anset Mand. I mange Aar har han arbejdet for vore store Boghandlere.

Bogbinderm. A. F. Jürs.

Den 1. Juli kunde Strandkontrollør i Fakkegrav ved Vejle Fjord, Løjtnant *J. Geisler*, Dbm., fejre sit 25 Aars Jubilæum, idet han for et kvart Aarhundrede siden fik fast Ansættelse under Toldvæsenet. Geisler havde i mange Aar forinden — fra 1862—73 — gjort Tjeneste ved Krydstoldvæsenet som Toldbetjent og konstitueret Toldassistent. I de nu forløbne 25 Aar har han været ansat fra 1. Juli 1873 til November s. A. ved Krydstoldvæsenet, fra November til Aarets Udgang som Toldassistent i Skagen, fra 1. Januar 1874 til 1888 virkede han i Frederikshavn som Toldassistent og Toldkontrollør ved Østersfiskeriet, og fra 1. Januar 1888 forflyttedes han til Vejle Tolddistrikt først i Daugaard, nu i Fakkegrav, hvor han fremdeles virker som en pligttro Mand, der har vundet sine Foresattes Agtelse og Tillid, ligesom han ved sin Elskværdighed har gjort sig afholdt af Alle, han er kommen i Berøring med.

Hr. Geisler meldte sig som frivillig Deltager ved Krigens Udbrud 1863. Efter endt Uddannelse udnævntes han til Løjtnant, og som saadan gjorde han Tjenesten under Krigen i 1864 saavel under som med selvstændig Kommando.

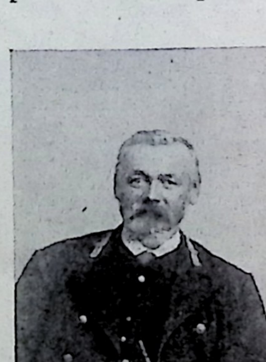

Frl. Else Landau.

Odd-Fellow.

I Tilslutning til vor Artikel i forrige Nummer om Odd-Fellowlogens Jubilæum, bringer vi et Billede af Ordenens oprindelige Stifter her i Danmark, Justitsraad *Holck*, og af de tre nye Platter, der er blevne udstedte i Anledning af Jubilæet og dets store Begivenhed: Oprettelsen af Spedalskhedshospitalet paa Island.

Vore mange Læsere vil efterhaanden faa Lejlighed til at se alle de vigtigste Platter, der frembringes her i Landet, afbildet i Bladet.

Løjtnant J. Geisler.

Spedalskhedsplatte.

Den højeste Vejrhane i Norden.

blev forleden Dag afsløret paa Københavns stolte Raadhustaarn. I den Anledning samledes Husets Arkitekt, Professor Nyrop, med sine Arbejdere og en Del Udvalgte af Byens Kommunalbestyrelse til en festlig Sammenkomst, hvor man drak og talte for det store Foretagende.

Justitsraad Holck.

Vi bringer et Fotografi af Taarnet i dets nuværende Skikkelse, taget fra det ligeoverfor liggende Kunstindustrimusæums Tag.

Spedalskhedsplatte.

Stjærnekortet

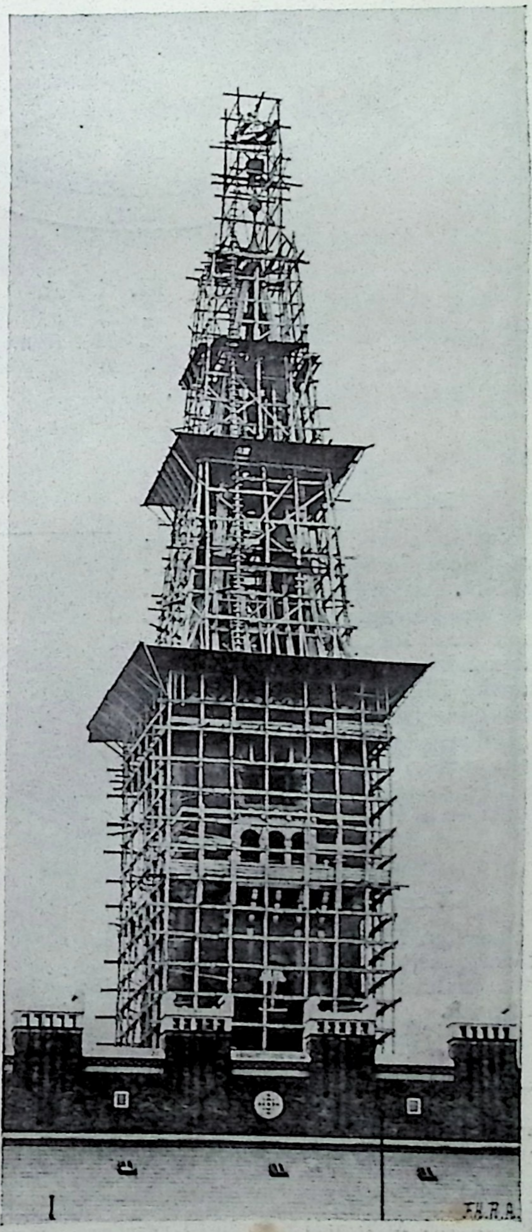
(se Side 672).

I ret Syd omtrent midt imellem Horisont og Zenit (det øverste Punkt paa Himlen) ses en meget klar Stjærne mellem et Par svagere i ret Linje. Det er *Ataïr* i *Ørnen*. Højere oppe ses det af fem Stjærner dannede store latinske Kors, som findes i *Svanen*, og hvis øverste Stjærne er *Deneb*. En anden, endnu lysere Stjærne funkler næsten ligesaa højt oppe, men lidt hen imod Vest, og naar man finder, at der i dens Nærhed staar to smaa Stjærner, som med den klare danne en ligesidet Trekant, er man vis paa at have fundet *Vega* i *Lyren*, den klareste af alle saa højt paa Himlen staaende Stjærner. Lavt i Syd ses *Stenbukkens* Horn. — Mod Vest træffes i omtrent samme Højde som Ataïr den klare *Ras Alhage* i *Slangeholderens* Hoved. Selve *Slangen* betegnes ved den meget lange Stjærnerække langs den sydvestlige Horisont. Længere tilhøjre skinner *Arkturus* med stærk rødlig Glans. — Paa Nordhimlen (Kortet vendes) se vi *Karlsvognen* i *Store Bjørn* med Stangen i en noget løftet Stilling. Tilhøjre i NNØ funkler *Capella* temmelig lavt; endnu lavere og mere i Retning mod Øst er *Plejaderne* i Begreb med at hæve sig.

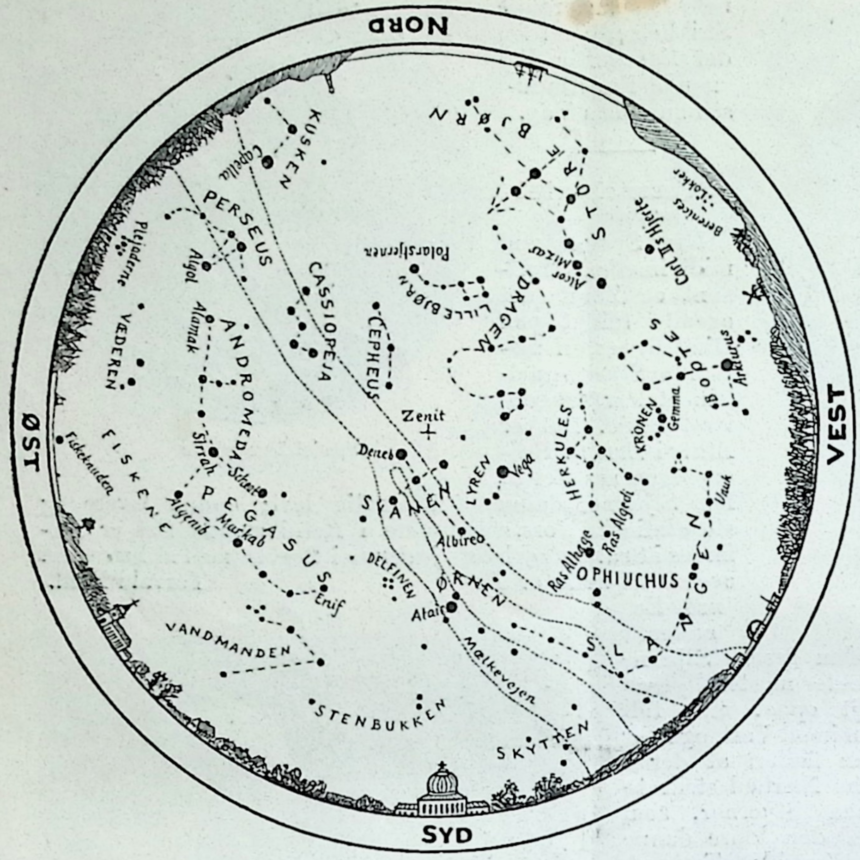
Torvald Køhl.

Spedalskhedsplatte.

Det nye Raadhustaarn.

7. Juli Kl. 1 Nat.
22. „ „ 12 „
7. Avgust „ 11 Aften.
23. „ „ 10 „
8. Septbr. „ 9 „
23. „ „ 8 „

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 42.

„Det første og det tredje Led!"
skreg Barnet til sin Mor og græd af
Arrighed.
„Jeg vil ha'e lidt af det, Du drikker,
giv mig gesvindt det andet Led!"
„Det hjælper ikke, at Du tigger,"
formaned Moderen, „og lad mig nu ha'e
Fred!"
„Jeg tigger ikke, det gør Uret,
som stadigt genta'r sidste Led,"
indvendte Ungen mut og kastede sig ned
paa Gulvet, hvor hun laa og skreg sig
træt og hed.
En Søster traadte ind. Hun havde længe
luret
og sagde: „Mor, Du sidder her
og gør Dig selv saa stort Besvær
med Løsning af en tosset Gaade.
Du ved, jeg er Student, og for at kunne
raade
en Ting, hvortil Du mangler Kræfter,
behøvede jeg kun at være halv saa klog;
thi skønt jeg har studeret de ny og gamle
Sprog,
er Gaader fortrinsvis hvad jeg har lagt
mig efter."

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *24. Juli 1898* under Adr.: „Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K. Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon,* som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.
De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger. Se iøvrigt Betingelserne i „Hver 8. Dag"s Nr. 22.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 40 var

Udkommet.

Ialt indkom 2144 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Partikulier *Hansen,* Skibhusene, Odense. 2. Præmie Kontorist *P. Holm,* p. t. Klampenborg.

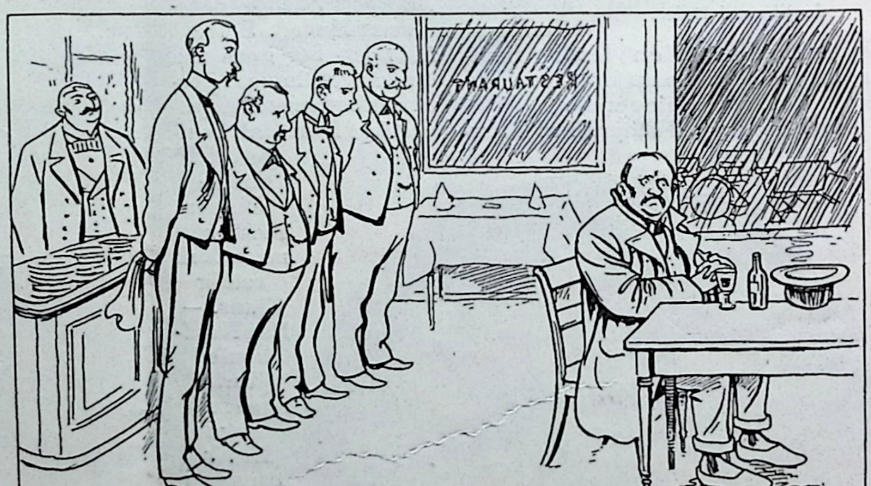
Prins Christian.

Vor populære Prins begynder nu ret at føle sig hjemme paa Sorgenfri Slot. Daglig foretager han Spadsereture i Lyngby og Omegn sammen med den smukke Prinsesse Alexandrine, og ved sin jævne, ægte danske Elskværdighed vinder han sig Venner, hvorhen han kommer.

Det vellykkede Farvetryk af Prinsen, som vi har lovet vore Abonnenter, vil findes indlagt i dette Nummer af Bladet.

Vort Musikbilag.

Teksten til de to Sange af Fini Henriques, der findes i Bladets Nr. 40, skyldes Hr. Aage Matthison-Hansen.

En Sommerrestaurant. (Tu i Tolden)

INDHOLD: Paa Vand og Brød i Basel. Af en rejsende Haandværkssvends Oplevelser. Af J. P. Brochmann. — Amager. Af C. Hjorth-Clausen. Med Tegninger af Karel Sedivy. — Salon-Svindleren. Moderne Pariserroman af Georges Ohnet. — Sommerrevuen og dens Fædre. Af Floridor. Med Portræt. — Sydpolsekspeditionen. Med Illustration og Portræt. — Fra Cirque du Nord. Af Mirliton. Med Tegninger af Balder Knutzen. — Udstillingen i Thisted. Med Illustration. — Rundetaarns Flytning. Med Illustrationer. — Fra Pol til Pol (Ugens Revue med Portrætter af Mademoiselle Néva; Frl. Else Landau; Bogbindermester Jürs; Løjtnant Geisler). — Odd-Fellow. Med Portræt af Justitsraad Holck, samt Illustrationer af de nye Platter. — Den højeste Vejrhane i Norden. Med Illustration. — Stjærnekort. Af Torvald Køhl. Med Illustration. — Humoreske. — Præmiegaade. — Løsning.

Ansvarhavende: *Sven Lange.*

Klasselærer Knoph.

Af Vilhelm Krag.

For meget længe siden havde den lærde Skolebygning været hvidmalet. I Lærerværelset hænger endnu et Billede af Skolen fra den Tid; det var virkelig den stilfuldeste Empirebygning man kunde se.

Men „det udvendige" skulde ialfald følge Moden; og saasom den norske Mode paa dette Gebet for Øjeblikket var graa, — graa, i alle de haabløseste Nuancer — begyndte den gamle Skole naturligvis ogsaa at graane mere og mere, indtil den til sidst fik den aller sørgeligste graabrun-violette Kulør, man kan tænke sig.

Og selv om man nu vilde male den op igen, kunde det lidet nytte, eftersom det vise Raad i denne lille Stad — som i flere andre norske Smaastæder — ligefrem har forbudt den hvide Farve ved Lov; alt *skal* være graat, trist haabløst. Og spørger man hvorfor, svares der: jo, Bylægen siger, det hvide er usundt for Øjnene; det er videnskabelig bevist, at den hvide Farve paa Husene for en stor Del er Grunden til vor Tids mange Øjensygdomme.

Taler man saa til dem om Vorherres hvide Sne, som falder om Vinteren, trækker de vise Fædre paa Skuldrene og smiler foragtelig ad en.

Den graa Skole husede mange underlige Mennesker. Og det var det uforklarlige, at netop denne Skole var forsynet med bare de aller besynderligste Lærere. Thi var der en snurrig Figur, som havde — Gud ved hvordan — krøbet ind i en anden af Landets Skoler, og som man ikke godt kunde blive kvit paa anden Maade, saa lod man ham ved første Lejlighed faa Ansættelse ved den lille lærde Skole i den lille afsidesliggende By. — Til sidst blev denne en ren Anstalt, et helt Raritetsmusæum. De snurrige Fyre trivedes godt; de groede sig tykke og trivelige i sin egen Besynderlighed og blev til sidst rent struttende af Originalitet.

Jeg tænker altid med en vis Kærlighed paa disse aparte Personer. Men naar jeg lader dem passere Revy for min Erindring, er der dog en, som træder frem foran de andre, — ikke fordi han var saa ejendommelig, men fordi jeg husker ham i en bestemt Situation, som jeg aldrig siden har glemt.

Han hed Knoph og var Klasselærer.

Nu er jo Knoph i og for sig et Navn, der i vanartige Skolegutters Øre skulde synes at klinge komisk nok.

Maaske var vi vanartigere end andre; nok er det; vi kaldte Klasselærer Knoph for Globusen, og aldrig for noget andet.

Dette Øgenavn kom formodentlig deraf, at Knoph havde et meget stort og ganske kuglerundt Hoved, som sad paa en meget spinkel Krop.

Ak nej, Globusen var langt fra smuk. Det var, som alting var kastet om hinanden i dette rummelige Ansigt. Det ene Øje stod paa skraa i Hovedet, det andet ganske lige, — Næsen var meget lang, men gik aldeles skævt, det ene Øre var stort og stod ud fra Hovedet, medens det andet var lidet og nok saa pænt. —

Naar han gik, saa var det, som om han balancerede dette mægtige Hoved paa sit spinkle Legeme. Thi han trippede sirligt og forsigtig og med bitte smaa Skridt. Han brugte løse Manchetter, som altid faldt ned, hvorfor han havde vænnet sig til at gaa og stritte med Tommelfingeren for at puffe dem i Vejret.

Et saadant Menneske var absolut hjemfalden til Skolegutternes Haan. Der er en Tid i vort Liv, da al vor Nederdrægtighed og Lømmelagtighed rigtig florerer, og det er i den saakaldte Slyngelalder. — Ingen er saa grusom, saa ubønhørlig, saa pietetsløs, som slig en Gut paa 14—15 Aar. — (Det maatte da være Pigebørnene, men dem kender jeg ikke noget specielt til.)

Og netop for saadanne Slubberter var den arme Globus sat som Lærer. Han var Lærer i alt muligt; Geografi og Norsk, Historie og Matematik; stundom brugtes han ogsaa i Latin, men det var sjelden. En Gang havde han en Time i Religion (Præstekonen havde netop faaet et Barn); men den Religionstime var det ugudeligste, jeg har været med til.

Klasselærer Knoph var ikke synderlig omhyggelig med sit Toilette; og hvor langt skal man komme med knappe hundrede Kroner Maaneden?

Han gik i flere Aar med samme Bonjour; jeg

kan erindre den Jubel, der opstod, da han kom med den, efter at han havde faaet den vendt!

Hans Sko var heller ikke smukke; de var meget ofte sprukne og nedtraadte, og Benklæderne hang næsten stadig i Fryndser nedentil.

Det vakte derfor stor Opsigt i Klassen en Dag, da Knoph optraadte med splinternye, elegante, stribede Bukser. Ja, Fuksen — den Skurk — en lang, forløben Fyr, som tyggede Skraa og spyttede hele Damme bag sin Pult, men som jeg siden til min Glæde har hørt skal være bleven hængt i Australien, — Fuksen rejste sig op og spurgte, om han ikke fik Lov til at gratulere.

Den stakkels Knoph blev ganske rød i Hovedet og bad ham forvirret om at sætte sig ned.

Men tænke sig til, at et Par Dage efter kom Globusen paa Skolen ikke alene i sine stribede nye Bukser, men ogsaa i ny Jakke og Vest, og da var hele Klassen med fuld Ret konsterneret.

Denne Ekstravagance drøftedes meget ivrigt i Frikvarteret; vi kunde ikke rigtig finde Grunden. Duksen — en bleg, skikkelig Person, som saa ud som han bestod af Mel og Mælk og desuden læspede — foreslog, at „Hr. Knoph“, som han sagde, havde arvet. Men dette blev straks afvist med den dybeste Foragt og belønnet med en raa Haanlatter. En anden nævnte Lønforhøjelse. Haha! Globussen Lønforhøjelse!

Indtil en gløg Person slog paa, at Gud ved om ikke Globusen var gaaet hen og blevet forelsket.

Med en vild Glæde blev dette Forslag accepteret. — Det var uhyre morsomt! Vi dansede rundt af Fornøjelse ved denne Tanke —: Globusen forelsket!

Slige Gutter kan i al Ondskabsfuldhed have et vidunderligt skarpt Instinkt. Ialfald slog det til denne Gang. Den stakkels Globus var virkelig forelsket. —

Han var forelsket i ingen mindre end den tyske Slagters Datter. Hun var lige saa lang, som han var kort; og ingen kan ane hvad det var for en Fornøjelse for hans Elever at se dem gaa sammen, naar han vendte sit bredtsmilende Ansigt op imod hende, og hun fra sit høje Stade sænkede sine Øjne ned til ham.

Hun hed Elisabeth Henker; det var hendes Bedstefader, som havde faaet det ominøse Familjenavn, der forøvrigt jo slet ikke klang saa galt her nordpaa.

Men nu vilde Tilfældet, at vor Klasse havde Globusen i Tysk, og at der i den tyske Læsebog var et Styke, hvori der forekom en ung Pige ved Navn Elisabeth, hvis onde Fader vil tvinge hende til at gifte sig med en rig Olding, medens hun selv holdt paa en fattig, men dydig Ungersvend, og i denne Anledning tilraabte hendes Fader hende vredt de Ord! „Zum Henker, Elisabeth!“

Dette var jo et Fund for de uskikkelige Gutter. Der blev straks lagt op Raad, og hver enkelt i Klassen forpligtede sig til at læse „Zum Elisabeth Henker“, hvis han skulde blive hørt. Naturligvis med Undtagelse af Duksen; men han var i det hele taget altfor god for denne Verden og døde et Par Aar efter af Godhed og Blegfeber.

Knoph kom trippende ind som sædvanlig, ordentlig og pillen at se til. Han satte sig i Katederstolen og slog Læsebogen op, medens han ustandselig gned sin Næse med Pegefingeren, hvilket var en gammel Vane, som Folk sagde kom af, at han vilde trykke sin skæve Næse til Side, saa den kunde blive ret.

Der var ikke højrøstede Slagsmaal i Klassen den Dag, som der ellers plejede; der var virkelig nok saa stille, men alle Gutter laa ud over Pultene, stirrede som Edderkoppe paa Globusen og glædede sig umaadelig.

Duksen blev kaldt frem først, som sig hør og bør.

Han læste et Stykke op paa Tysk — læspende og fejlfrit som han plejede. Men da han kom til det Sted, hvor Elisabeth første Gang nævnedes, udstødte pludselig en af Slubberterne nede i Klassen et skarpt „Hrm!“

Og straks eksploderede alle Gutterne, som havde siddet og ventet med Kinderne tykke af Latter.

Globusen lod som ingen Ting. Han holdt fremdeles paa med sin skæve Næse og stirrede uforstyrrelig ned i Bogen.

Duksen afhørtes videre — tak, det er nok! 1., — som sædvanlig. Nu regnede Gutterne ud, at den som nu blev hørt, han maatte aldeles nødvendig komme til det skæbnesvangre Sted, og alle sad nu med Aanden i Halsen, ventende paa, hvem Loddet skulde træffe.

Da endelig Navnet nævnedes, aandede de alle let igen og hengav sig til en tryg Forventning; thi ham kunde man stole paa! — Han var den næstværste i Klassen. — Et Par Gange læste han op Navnet Elisabeth — hver Gang rømmer flere og flere sig; — saa kom det:

Zum Elisabeth Henker!

Et Helvedes Brøl opløftede sig. En Hylen, Hvinen, Mjauen. Og mellem al denne uartikulerede Lyd skar sig nu og da en gennemtrængende Baadsmandspibe; — det vidste alle var Fuksens.

Det er eneste Gang, jeg har set Globusen gaa helt fra Koncepterne. Han greb Spanskrøret, sprang ned fra Katederet aldeles sansesløs, slog til højre og venstre, hvor han traf og hvem han traf; — jo mere han slog, des højere blev Hylet, og jo højere Hylet blev, des mere rasende blev han, indtil han gik rent fra Forstanden og

gav sig til at hamre løs paa den elendige Duks, saa denne hylende og jamrende sprang paa Dør.

Dette var Signal til almindelig Flugt. Som unge Okser, slig trampede og brølede vi, da vi løb ud gennem Skolegangen, for rigtig at forstyrre alle de andre; Dørene til andre Klasser blev revet op, og andre Lærere kom ud — nej, uden at standses af noget larmede Toget helt ud paa Gaden, jaget af Globusen, der endnu svang sit Spanskrør.

Men hverken de tærnede Bukser eller den nye Frakke hjalp; en Vintereftermiddag, da Byens lille Avis blev bragt rundt i Husene, blev der stor Bestyrtelse over en Forlovelse, der stod averteret med store Typer.

Det var Slagterens Datter Elisabeth og den nye Slagtersvend fra Østlandet, en god Bøffel, der talte et Sprog, som rigtig knaldede i Gaderne.

Vor Klasse skulde have Globusen i første Time næste Morgen. — Og hvordan det nu var eller ikke, saa havde vi faaet Medlidenhed med den arme Fyr. Vi kom overens om, at vi skulde være skikkelige for en Gangs Skyld.

Naturligvis — med Undtagelse af Fuksen. Han tegnede en vældig Cirkel paa Væggetavlen, og i denne Cirkel nogle Figurer, som skulde betyde Verdensdele, hvoraf man kunde forstaa, at det hele Kunstværk skulde forestille en Globus. Under denne Globus tegnede han med tynde Streger nogle vildt-strittende Arme og Ben, og ved Siden af to Hænder, som rakte Næse ad Globusen.

Neden under skrev han med store Bogstaver: „Farvel Knoph!"

Det maa siges til vor Ros, at dette blev ikke tilladt. — Vi strøg hele Tegningen ud, og tre af de stærkeste blev udset til i Frikvarteret at straffe Fuksen. Saa stor var vor Ædelmodighed.

Endelig ringede Skoleklokken; der blev ganske stille i Klassen, en Stund efter aabnedes Døren sagte og forsigtig, og ind kom Globusen.

Vi stirrede naturligvis alle begærlig paa ham, og han saa ogsaa meget elendig ud. Begge hans Øjne var halvlukkede, som om han led af en stærk Hovedpine, og Spidsen af hans Næse var lyserød.

Det varede en lang Stund, før han fik frem Protokollen og Bøger. — Saa sad han en Stund og saa ret frem for sig.

„Ja, er det ikke Historie?" — spurgte han med en liden grødet Stemme.

„Nej, det er Geografi", svaredes der.

„Er det Geografi?" Han forsøgte at ryste paa Hovedet og smilede fuldstændig fjollet. „Javel er det Geografi."

Saa sank han atter hen en Stund, som det syntes, i dyb Eftertanke. — For saa op og saa ud over Klassen. Dette, at vi ikke holdt Spektakel, havde aldrig hændt før. Hver Gut sad stille som en Mus.

Og han forstod, at vi Gutter gjorde det af Medlidenhed med ham.

Der gik vist fem Minutter, uden at nogen i Klassen rørte sig. Han blev siddende og stirre paa os — lige forbavset.

Saa med en Gang gik han hurtig ned ad Katederet. Vi kunde ikke skønne, hvor han skulde hen. Han flyttede Tavlen, som stod paa et Stativ i Hjørnet, lidt til Side og gik bag den. — Vi hørte ham pudse sin Næse ret eftertrykkelig og flere Gange.

Vi forstod, at Globusen græd, og det gjorde i Øjeblikket et dybt Indtryk. *Den* Time var vi ialfald rolige.

Men i Frikvarteret fik Fuksen saa megen Jæling, som han ialfald ikke har faaet før. Jeg ved ikke, hvordan det gik ham siden, da han kom til Avstralien. Men han afstraffedes rigtig eftertrykkelig, og om saa det var den blege Duks, saa var han henne og kløb ham i Øret.

Dette var ganske vist sidste Gang, Globusen var forelsket. Han sørgede i al Stilhed meget over sin Slagterdatter. Han gik længe tavs og lod sit Skæg vokse. Han trak atter i sin vendte Bonjour, og med Hensyn til de tærnede Benklæder, saa varede det ikke længe, førend de var lige saa fryndsede nedentil som de andre.

Efter hin første Time, da Medlidenheden gjorde selv de unge Lømler ædelmodige, gik Livet sin gamle Gænge. Hver Dag var en ny Grusomhedens Glæde for os og en ny Plage for Globusen.

Og aldrig saa snart var han bleven kvit den ene Klasse, saa fik han en ny, der med friske Kræfter fortsatte Pinselen.

Jeg forstaar ikke, at Mennesket holdt Livet ud.

Amager.

Af C. Hjorth-Clausen. Med Tegninger af Karel Sedivy.

(Sluttet).

Muligvis er Kastrup Amagers Fremtid. Skal man igen have et lille Tag i Fortiden, maa man lægge Vejen videre fremefter gennem Hollænderbyen.

Her var det, Indvandrerne fra Vaterland oprindelig nedsatte sig, og her finder man den Dag i Dag Spor efter dem, baade i Stuerne, af hvilke Bernhard Olsen har bortført en til Dansk Folkemusæum, og paa Landevejen. Thi bedst som man kommer agende, gaar en lille Pige i den ægte Amagerdragt, som andetsteds paa Øen kun luftes ved Barnedaab og Brylluper og lignende Højtideligheder, tværs over Vejen, drivende en Gaaseflok foran sig med Kæppen i Haand. Og vover man sig gennem Forstuen ind i Huset,

I „Hollænderbyen".

Øen en Kagedejg, der er slaaet op i en Pande, og Lignelsen bekræfter sig ogsaa paa nærmere Hold, idet Dejgen intet Sted hæver sig højere end seks Meter.

Man maa benytte den Slags Kuriositeter til Underholdning paa Turen for ikke at kede sig, men iøvrigt hører Kedsommeligheden op, i samme Øjeblik som man rasler ind gennem Dragørs Gader.

Den lille Lods- og Fiskerby er bygget som en Labyrinth, i hvilken en utrolig Masse Miniaturgader og Stræder, der alle ligner hverandre, krydses og overskæres paa en sindsforvirrende Maade. Har man fundet ud af Labyrinthen — og det gør under alle Omstændigheder de brave Fiskere let, selv naar de

hvor den Smaa har hjemme, kan det godt være, at man ser hendes voksne Søstre som levende Staffage i et Exnersk Maleri.

Kan ogsaa være, at en Lisbeth, der ikke er væsenlig forskellig fra Fru Johanne Louise Heiberg's, om end en Del Sukker er smæltet af hende i Somrenes Løb, ved Solnedgang sværmer om og synger, medens Peder Oxes Frøer kvækker i Grøfter og Kær. Men om Formiddagen sidder Lisbeth som oftest paa Amagertorv og sælger Blomster, der — Gudskelov! — vandrer over i mange andre Knaphuller end Jokums.

Hollænderbyen er for Amager som en Hovedstad, i hvilken man har samlet Resterne af de nationale Minder, men som Regel kun tager dem frem til Stads for ikke at slide altfor meget paa dem. Hist og her vover et Minde sig levendegjort frem som f. Eks. den lille Gaasepige. Ellers gemmes de som oftest paa Bunden af antike Dragkister og ældgamle Skabe, der tillige hver for sig er en Souvenir om den Vaterland'ske Invasion Anno Domini MDXVI.

Forlader man Hollænderbyen og drejer ad Vejen tilvenstre, har man paa alle Sider det samme Landskab, den samme flade Ensformighed. Set i Fugleperspektiv ligner

Mindestøtten paa „Hollænderbyens" Kirkegaard.

har været paa Værtshus og for et stærkt Pres af Sejl styrer gennem Rendestenen i Gadens Midte — ender man nede ved Havnen, hvis to Arme omspænder et Bassin, paa hvis Bølger Lodsbaade og Fiskerbaade vugger sig.

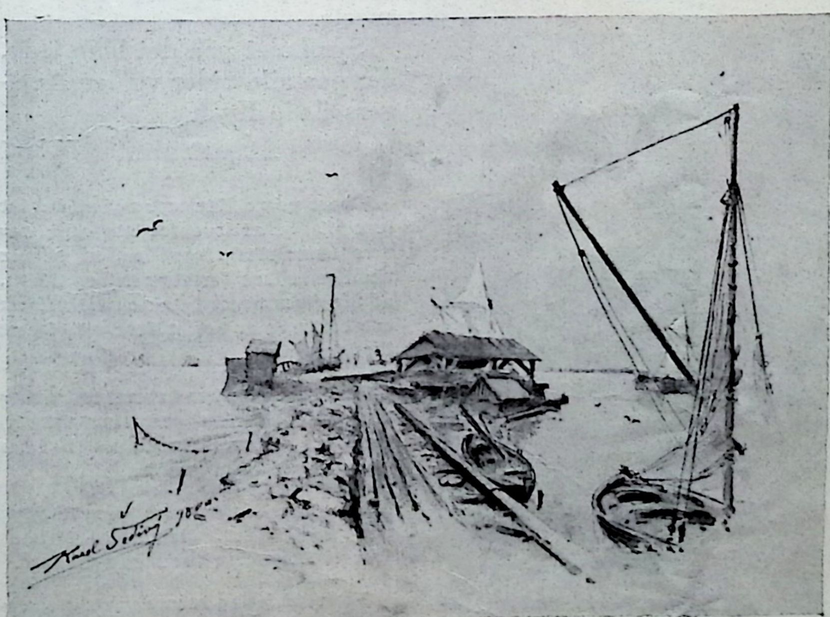
Udsigten her er overordentlig malerisk. Er man sulten, kan man nyde den sammen med en Bøf foran Hotellet, som vender sin Façade mod Søen. Hist tegner et Baadeskur sin uregelmæssige Silhuet paa Horisonten; her deles den blaa Himmel af Udsigtstaarnet, fra hvilket Lodserne spejder efter Forretning. For nogle Aar siden bragte en Skypumpe en næsten altfor malerisk Forvirring ind i Billedet ved at kappe nogle Tage og et Badehus og bortføre forskellige Fragmenter af Hjørneejendomme; men nu er Billedet atter ført tilbage til sin gamle Skikkelse og parat til paany at sættes i Olie eller Akvarel af de mange Malere, som færdes herude, og hvis Pensel og Palet forlængst er blevne gode og fortrolige Venner med Fiskernes Aarer og Flod.

Dragør.

Vil man have det fulde Indtryk af Byen, maa man aflægge en Visit ogsaa i de private Hjem, hvor de unge Koner, medens Mændene er borte paa Søen, sidder ved Væven og støtter den danske Tekstil-Industri. Her er kønne Ansigter og kønne Mønstre og som Ramme udenom undertiden en Vægbeklædning, i hvilken man ikke uden Held vil søge morsomme og ualmindelige dekorative Indfald.

Der var en Tid, da Amagerne holdt deres Bryllup i Kongelunden. Den Tid er vistnok omme. Alligevel er det naturligt ved en Tur paa Amager ikke at køre Lunden forbi, alene fordi den udgør Øens eneste Skov, og fordi den ejer et Fasaneri, der skal være ganske sjældent.

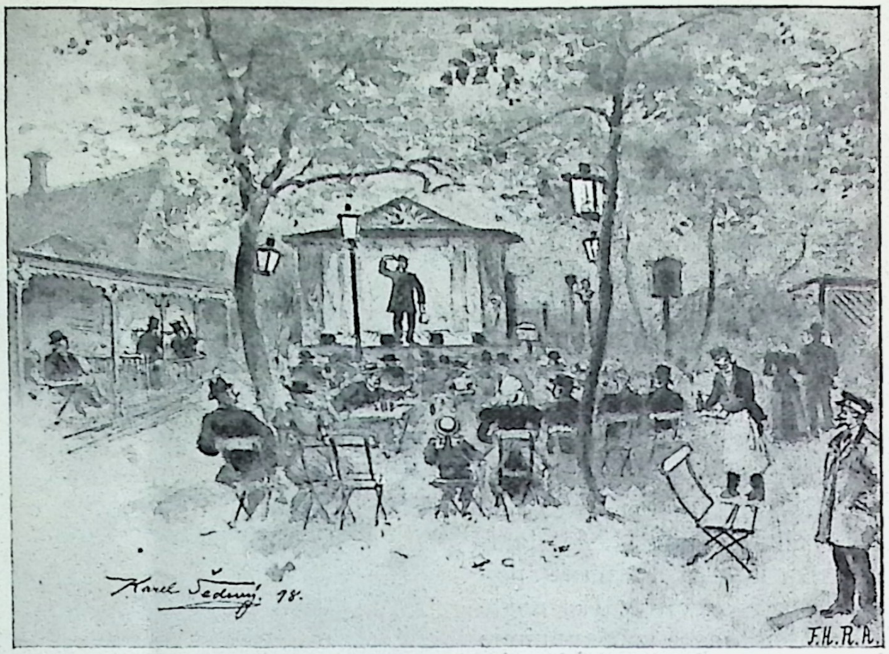
Dragør Havn.

Kongelunden, der i Begyndelsen af dette Aarhundrede blev plantet og nu er Statsejendom, frembyder absolut ingen Spænding for den, der sætter Pris paa at fare vild og kun med Besvær at finde tilbage til den rette Vej. Der er ikke mere end fire Veje i Lunden og de mødes alle ved Skovløberhuset. Har man Lykke med sig, faar man maaske Øje paa en smuk broget Fasan, der dukker frem mellem Naale- og Løvtræerne, uforsagt, som anede den ikke, at der en Gang imellem er

noget, der hedder Kongejagt. Selv om man ikke har Lykken med sig, undgaar man vanskeligt at bemærke det Monument, der er rejst for Overjægermester Baron *Løvenskjold*, Fasaneriets Stifter.

Meget mere er der ikke at se i Kongelunden, thi de Dansegilder, som jævnlig finder Sted der ude, har ikke noget lokalt men et rent kjøbenhavnsk Præg, skønt det ikke er Københavnere, der danser forkert paa det stænkede Gulv.

Fra den lille Skov paa Sydvestkysten gaar Turen rettest hjemefter. *En Søndag paa Amager* ender som bekendt i Kongelunden og hvorfor skulde en Hverdag paa Amager ikke ende samme Sted?

Stjernekroens Have.

Men paa Hjemturen kan man gærne foretage et lille Strejftog gennem Røde Kro, paa hvis Teater stedlige Begivenheder af Rang behandles i Revyer, hvis Forfatter jager sin spidse Pen gennem alt, hvad der mishager ham og den sunde Fornuft, eller slaa sig ned for nogle Øjeblikke i Stjernekroen, der i sin store Have har baade Skydebane, Orkester og Teater, men paa hvis Scene kun en Komik uden anden Tendens end den at more og ingen Samfundssatire har Plads. Og samler man paa morsomme Karikaturer, finder man dem uden Besvær blandt Figurerne i et Parket, der ligger paa Grænsen mellem By og Land og i hvilket mange pudsige Kontraster albues.

Forøvrigt passerer man paa Hjemturen ogsaa den store Villaby, som er i Færd med ved Grosserer *Eberts* Initiativ at skyde frem af Jorden i Sundbyernes Udkant, og man kommer til at tænke paa, om mon Københavnerne nogensinde for Alvor slaar sig ned her. Hidtil har Landliggeriet kun sendt et Par Forposter ud mod Kastrup og Dragør, men det er jo ikke udelukket, at det en Gang vil tage hele Øen i Besiddelse.

Saa vil Røde Kro og Stjernekroen faa en udvidet Sukces, og Hollænderbyen vil kanske, hvis Befolkningen er praktisk, blive et Friluftsmusæum, til hvilket der tages Entré.

Og Amagerpigerne vil formodentlig blive mere meddelsomme end nu og forklare enhver, der vil høre paa det, at de blaa Forklæder, som de næsten alle bærer, er et Symbol, vistnok Øens eneste.

Symbolet paa det blaa Hav, der paa alle Sider væder Amagers flade Kyst.

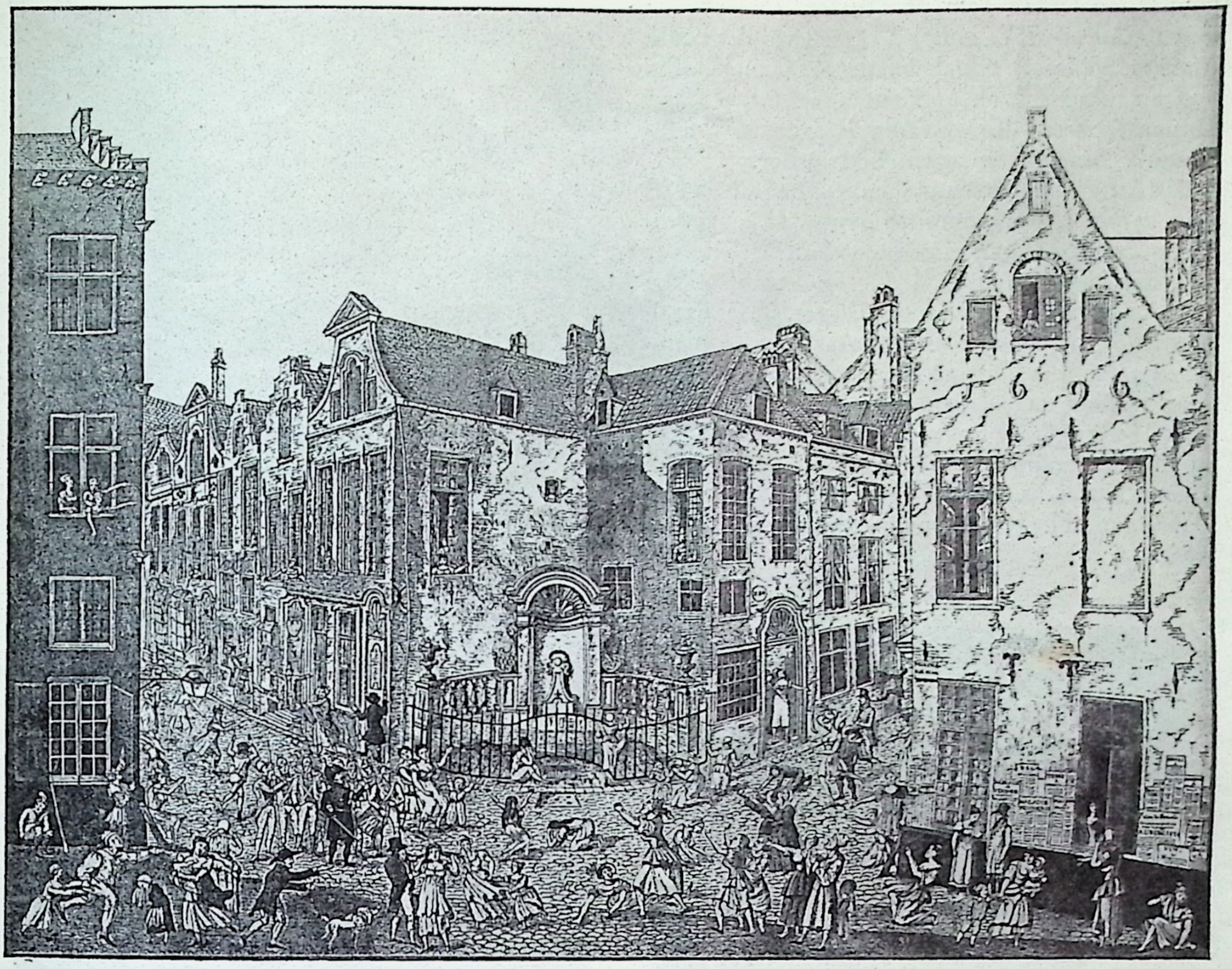
Eberts Villaby.

I vore yngre Aar tror vi, at det at leve vil sige at leve for sig selv, senere lærer Erfaringen os, at det er umuligt at leve for sig selv, og tillige, at der gives noget bedre og lykkeligere end dette, og at det at leve vil sige at leve for andre.

Den, som ikke kan beherske sig, skyder gerne Skylden paa sine Nerver, fordi det at være nervøs nu til Dags anses for et Tegn paa Genialitet.

Den lille Digter, som gør Regning paa Udødelighed, glemmer, at hans største Beundrere dør med ham selv.

Ingen Erfaring saarer vor Egenkærlighed som den, at vi kan erstattes.

Da Manneken blev stjaalet. Efter et gammelt Kobberstik.

Den ældste Borger i Brüssel.

Af Johannes Madsen.

Hvor mange og navnkundige Seværdigheder der end findes i Belgiens Hovedstad, er der dog ingen saa specifik brüsselsk som det lille Springvand *„Fontaine de Manneken Pis“*, der findes midt i den ældre, lavere liggende Del af Byen, hvor to sammenstødende Husgavle danne Hjørnet af *Rue de Chène* og *Rue de l'Etuve*.

For de Københavnere, der have Historierne fra Storkespringvandets første Dage i frisk Erindring, vil det ikke være svært at fatte, at intet er saa populært blandt Borgerne i „det lille Paris“ som „Manneken-Pis“*, om end Grunden til denne Popularitet er lige saa uforstaaelig, som Grunden til Optøjerne ved Storkespringvandet.

Den nuværende Manneken-Pis (der skal nok have været en tidligere af Sten) er støbt i Bronce efter Model af *Duquesnoy* i Aaret 1619, og det er derfor ikke uberettiget, at man har kaldt ham: „le plus ancien Bourgeois de Bruxelles“, om end hans Størrelse ikke mindre end hans Adfærd bevirker, at man kan betragte ham som Barn. — Hvorfra Mannekens Popularitet skriver sig, er der næppe nogen der ved, men den kan spores langt tilbage i Tiden, og den giver sig de mærkværdigste Udslag. Saaledes er det Skik og Brug at give Manneken Klæder paa paa Byens Højtidsdage. Historien har optegnet forskellige Lejligheder, hvor *den lille Fyr*, eller som man jo ogsaa kan sige, *den gamle Fyr*, har været pyntet.

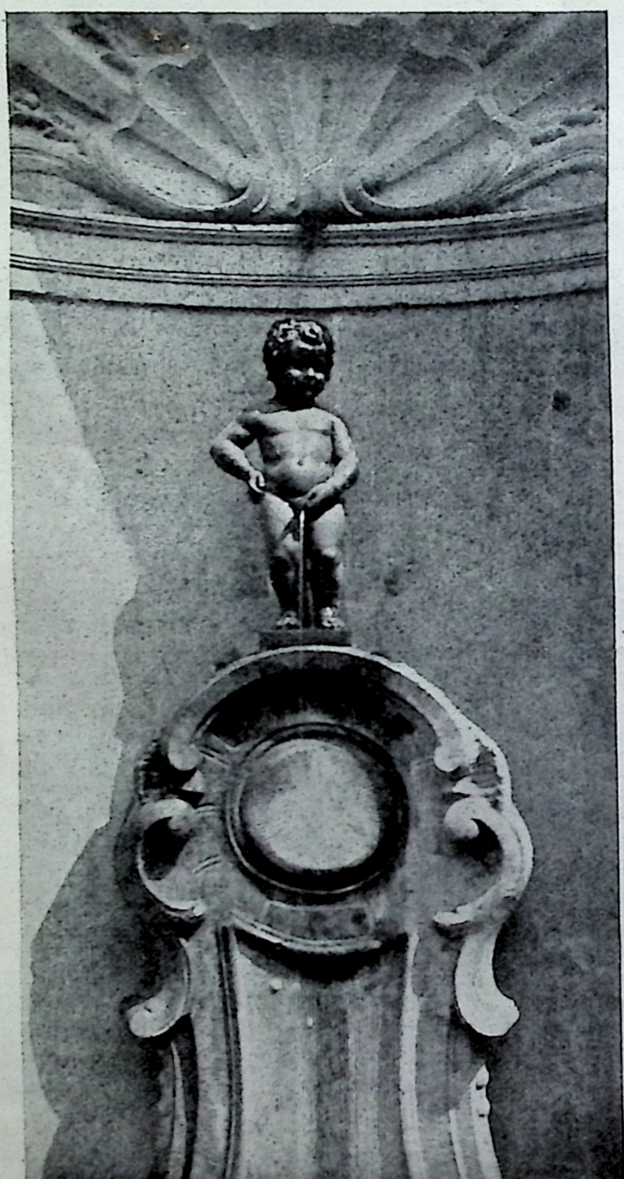
For halvandethundrede Aar siden — i 1747 — indtog den franske Konge Ludvig XV. Brüssel, og ved den Lejlighed havde Manneken en stor hvid Kokarde paa Hatten. I 1789 bar han Brabanter Revolutionens Farver, under Foreningen med Frankrig Trikolorens Farver, og senere Huset Oraniens Farver.

Det vil herefter ikke undre Læserne at høre, at vor Ven lige saavel som andre fortjente og udmærkede Personligheder er dekoreret, og dette gik til paa samme Maade, som det er gaaet saa mange andre ogsaa i vore Dage: Manneken fik

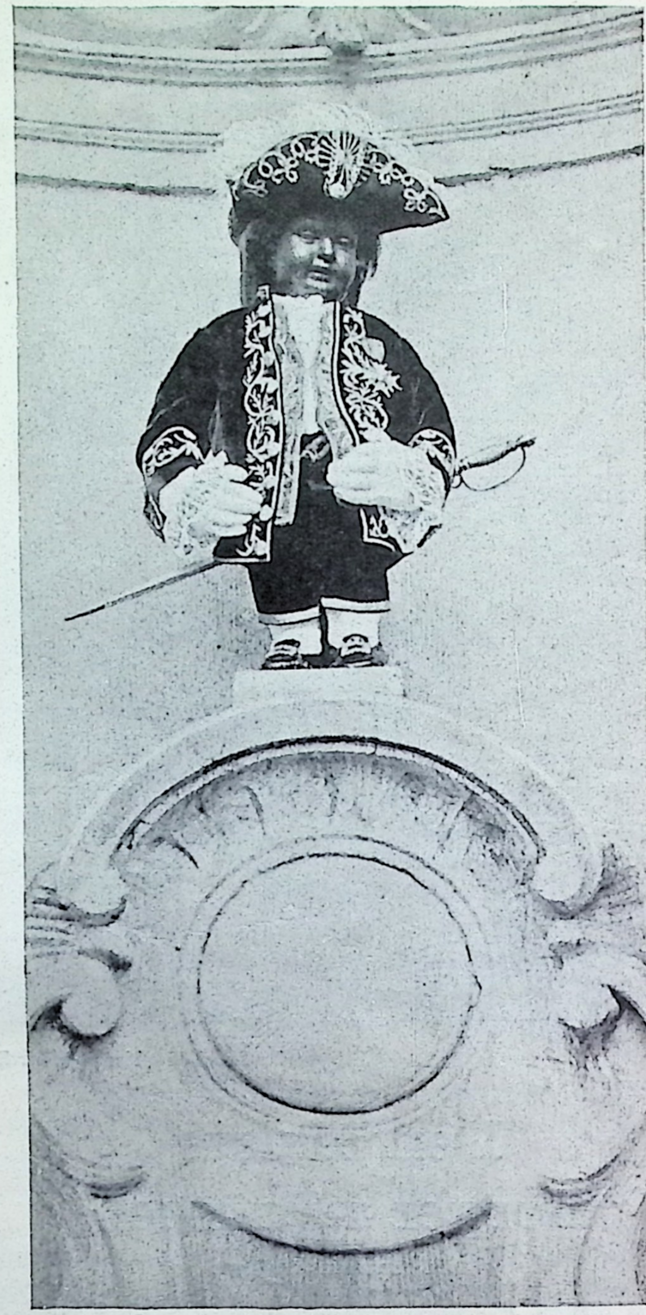
* Manneken: den lille Dreng.

nemlig sin Orden som et *Plaster*. Da som før nævnt Ludvig XV. indtog Brüssel, var der nogle franske Soldater, som behandlede Manneken-Pis paa en mindre ærbødig Maade, og for at bøde herpaa forærede Kongen ham ikke alene en fuldstændig Dragt, men ogsaa Ludvigskorset.

Da dette hændtes Manneken, var han altsaa 118 Aar gammel, og Fremtiden syntes at ligge temmelig lys for ham. Desmere forunderligt var det, der hændte ham i 1817, og som vist ikke er passeret andre dekorerede Herrer. Natten mellem 2. og 3. Oktober nævnte Aar blev han nemlig stjaalet. Blandt vore Billeder, der viser Brüssels Yndling saavel *in natura* som i Kong Ludvigs Hofdragt, vil Læseren finde en Gengivelse af et Kobberstik, der befinder sig i Brüssel i Byens Musæum, og som viser de indfødtes Sorg, da de om Morgenen opdager, at Manneken er væk.

Manneken.

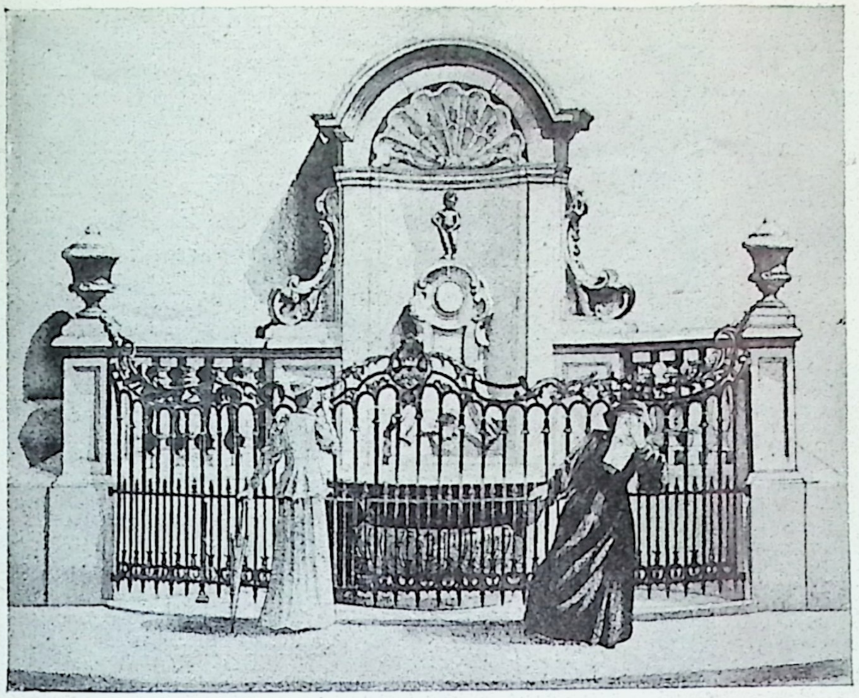

Manneken i Hofdragt.

Heldigvis fandt man ham igen, og Tyven var en tidligere straffet Person ved Navn Lykas. Under stor Jubel blev Manneken sat paa sin gamle Plads, og den 26. November 1817 blev Lykas offentlig vist frem med en Jærnring om Halsen. Denne Tildragelse havde dog til Følge, at man satte et Jærngitter op, for at de Besøgende ikke skulde „negle“ Monumentet. Siden har Manneken staaet i Fred og staar endnu til Beskuelse for alle fremmede, der kommer til Brüssel, og til lige Fryd for Venner af Kunst og Historie.

Selvfølgelig er de Følelser, der bemægtiger sig Beskueren, højst forskellige; „det sete afhænger jo af Øjnene, der ser“ siger man her i Danmark.

I Belgien tænker man nok noget lignende og har

Manneken og Nonnen.

søgt at udtrykke det gennem et Fotografi, der faas i enhver Boghandel i Brüssel, og som her gengives

Salon-Svindleren.*)

Moderne Pariserroman af Georges Ohnet.

Fortsat.

Uden et Ord rev hun sig løs, aabnede Døren ud til den store blomsterfyldte Vestibule og gik efter et sidste Blik ned gennem Haven. Roger gik tilbage til Rygeværelset. Paa den selvsamme Plads, Baronessen lige havde rejst sig fra, sad en Mand overskrævs paa Stolen, en Mand med et skummelt Ansigt, Hr. de Rascol, Fru Mascarts Ven.

„Naa! jeg véd ikke, om Du endnu har Haar paa Kinderne", sagde denne Person i en forsoren Tone, „men Du fik ellers af Ragekniven!"

„Har De lyttet?"

„Ja, min Dreng. Den Fru Sauvelys er en skøn Sjæl, men tro hende ikke. Det skulde ikke undre mig, om hun tog Parti for Hiénard. Og derfra og til at værne om den Gamles Grunker er Skridtet ikke langt. Luk dine Glukker brav op! Brudens Medgift er nok Umagen værd."

„Baronessen forraader mig aldrig."

„Hvilken rørende Tillid! Kvinder forraader altid, uden at ville det, uden at vide af det. De er skabt til at forraade. En Mand, som tror paa Kvinder, er færdig, Kære."

Roger rynkede Brynet og svarede barskt:

„Hvis De vil være saa venlig at holde Deres Argumenter for Dem selv, vilde jeg være Dem meget forbunden. Hvad er det for en Opførsel? Har De i Sinde at give en Balzac'sk Figur. Vær De vis paa, at jeg ikke er nogen Idiot. Ærkegavlyven Vantrin. Jeg beder Dem en Gang for alle: forskaan mig for Deres Raad og vent, til De faar mine Instruktioner."

„Aa haa! Herren er i daarligt Humør, og det er den gode Saint-Vincent, som skal undgælde. Tal Du blot fra Leveren, min Søn, hvis det kan lindre Dig; mig er det saa revnende ligegyldigt. Du véd godt, at jeg lystrer Dig, med Haand og Mund, og især at jeg forstaar at faa de andre til at lystre. Det er Hovedsagen. Hvad er der gaaet Dig imod i Dag?"

„Hertuginden er færdig at flaa mig levende."

„Hun har 1800,000 Francs om Aaret. Sligt fortjener Hensyn og Taalmodighed. Tænker Du ikke paa, hvilke Skatte af Nydelse denne kære Venindes Formue repræsenterer for en Mand, der elsker Luksus og Raffinement?"

„Det er jeg vel nødt til at tænke paa for at holde hende ud. Men lad os tale om vore Forretninger."

„Det var netop dem, jeg vilde bringe Dig Besked om."

„Hvad er det for en Fordring fra Rasleigh, som jeg modtog i Gaar Aftes?"

„Naa, den! Ja, han finder, at de og de Procenter, der er lovet de engelske Korrespondenter, som handler med stjaalne Værdipapirer, ikke er store nok. Han har allerede sendt mig et Par Ord om dette Forlangende. De Flabe vilde helst have det halve af Fortjenesten ... Det er ganske ublu. Det *har* jeg forklaret ham. Men Du véd, de Englændere er uforskammede, de regner kun deres egen Ulejlighed. Vor vil de slet ikke tage i Betragtning. Da jeg sidst var i London med de 600,000 Francs i Landbrugsselskabets Aktier, kunde jeg godt være bleven nappet ... Men hvad bryder de sig om det? De sidder nok saa roligt i Kakkelovnskrogen med deres skidne Stenkul, i deres væmmelige By, og sluger Sod med baade Næse og Mund; deres Lovgivning synes skabt til at beskytte Kæltringer, og de sidder og vover Papirerne ganske efter Forgodtbefindende, og naar man taler til dem om de Farer, man har døjet for at fremskaffe disse Papirer, saa vil de ingenting høre, saa forstaar de ikke længer vort Sprog, og jeg tror ved Gud ikke en Gang deres eget."

„Naa, saa lad dem ryge og rejse og lad være med at give dem mere. Nu har jeg ogsaa faaet nok af den Slags fordægtige Sager, hvor vi risikerer at komme i Fedtefadet. Det er en sidste Rest af vore gamle Operationer, som jeg ikke mer vil tillade. Det var det gamle Spil. Nu er der bedre Kort at spille med."

„Kald det gammelt Spil, saa meget Du lyster, det var dog et rart og et velpasset Spil. Forretningen med Grev de la Reynies Hotel, med Claveau som Politikommissær, var en Førsteklasses Operation. Og den Geschæft, da vi nolede den smaa Nina de Contances' Juveler, var heller ikke tabt bag af en Vogn. Du har kun Begreb om Spilleoperationer. Men ethvert vellykket Kup er et godt Kup."

„Det er noget romantisk Vaas, en ordinær Lejebibliotekssmag. Det er plat og tarveligt. Det smager af Tugthusmure, af Rendestenssnavs og af Knivstik. Jeg har en Rædsel for den Slags!"

„Hvis Du nogensinde faar Brug for at skaffe en eller anden af Vejen, vil Du ikke være ked af, at jeg har det gamle Personale i Baghaanden."

„Skaffe en eller anden af Vejen?"

„Ja! om ikke andre, saa denne hersens Hiénard der synes mig at ærgre Dig i de store Numre."

Der opstod en Pavse. Rascol sad med et spydigt Smil paa sit frække Ansigt. Roger var alvorlig og bekymret. Mellem disse to Mænd eksisterede der frygtelige Hemmeligheder, over hvilke Rascol ved nogle Sætninger havde kastet skrækindjagende Strejflys.

*) Paabegyndt den 2. April (4. Aarg. Nr. 27).

Siden den Dag, da deres Forbund var bleven grundfæstet, da de som medskyldige forlod Fru Mascarts Hjem, hvor mange Forbrydelser havde de saa ikke begaaet, i Skjul af snedige Forklædninger og ubestridelige Alibi'er? Hvilken Bande af skumle Skurke førte de ikke frem i Snigkamp mod Samfundet? De havde jo Del i de fleste Forbrydelser, hvis Gerningsmænd ikke opdagedes. Man kunde vente sig alt af Rascols kolde Frækhed og Rogers samvittighedsløse Ærgerrighed. Var den ene brutal, saa var den anden til Gengæld des mere snedig. Men hvem var den farligste?

„Jeg antager ikke, De er kommen udelukkende for at fortælle mig Flovser?“ sagde Markien og tændte en Cigaret.

Fortsættes.

Sommerrevuen.

Af Mirliton.

Vil ikke Hr. Erik Bøgh, som nylig har skrevet, at den humoristiske Vise var uddød her hjemme, en Aften gaa ud i Frederiksberg Morskabsteater og se Revuen blive opført? Skulde han nemlig være bleven for gammel til at finde Humør i de Viser, beklage vi ham, og han maa da i Stedet se at more sig med Rundetaarn, der gaar igen paa Scenen, lige som i hans egen gamle Nytaarsrevue.

Sommerrevuen havde i Aar ved Premiéren en Succes, som var endnu større end sædvanlig, og den fortjente det. Der var tydelige Bestræbelser hos Forfatterne for at bringe nye og friske Elementer ind i den traditionelle Ramme. De mange Forklædninger virkede fortrinligt, man klædte sig i denne Revue om for et godt Ord eller vel snarere for en god Vise. For første Gang havde Censor i Aar intet slettet af Teksten, og dog var der i en enkelt Vise om Præstekraverne baade Peber og Salt og en god Portion folkelig Indignation.

Naturligvis afhænger Revuens Held af de to Figurer, som Fred. Jensen og Gerner skal skabe. Der er ikke Tale om Opfattelse af Roller, kun om Humørets Styrke. Fred. Jensen repræsenterer nu som altid den kraftige Livsglæde, medens Gerner løber rundt med de klareste Tanker under det glade Vanvids Maske. Som de to Skuespillere brydes i første Akts Slutningsscene, saaledes kæmper de det hele Stykke igennem om Overtaget i Publikums Gunst. Men ved Tæppets Fald er Kampen uafgjort.

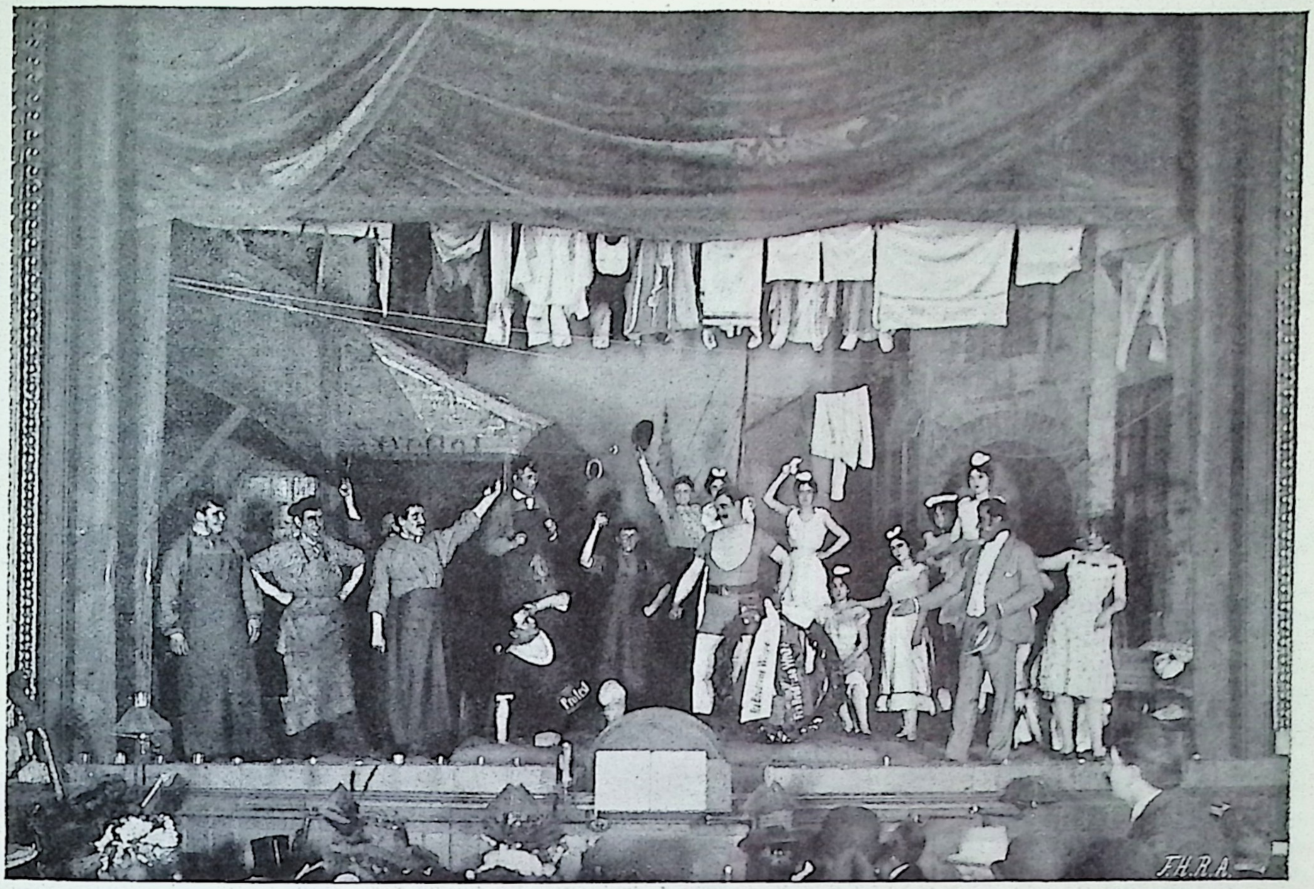

Komponisten Olfert Jespersen.

Nyt var det, at der var flere end en enkelt Dame, som kunde synge en Vise. Frk. Lund var fuld af Skælmeri, Frk. Vict. Petersen viste Evne for tør Komik, og endelig overraskedes man af en Debutantinde, Frk. Würden, hvis Foredrag af en Vise var et helt lille Stykke Poesi. Hun er i Revuen et tolvaars Pigebarn, som med Sorg har set, at Schandorphs Sang til Prins Christian blev kasseret, og nu har hun selv siddet oppe hele Natten for at skrive en anden. Med denne Vise, som løber Fare for at blive misforstaaet, har Forfatteren kun villet give det naive Udtryk for saadan en lille Piges loyale Følelser, og ikke nogen Art Satire over de gængse Indtogsfestdigte. Frk. Würdens Udførelse af Rollen svarede nøje til Forfatterens Intentioner. —

Vi bringer i Dag et Portræt af Hr. Olfert Jespersen, som har været i høj Grad medvirkende til at skabe de store Revusuccesser. Han har i Aar ikke været fuldt saa produktiv, som han plejer, men mange af de lystigste Rytmer og den fikse Kærlighedsduet stammer direkte fra hans Nodepen. Som Melodiarrangør er han fortræffelig, hans er f. Eks. det morsomme Indfald at lade Smedevisen (fra Vølund Smed) glide over i „den evigglade Kobbersmed.“

Til Fornøjelse for „Hver 8. Dag“s Læsere afbrødes Revuens Generalprøve to Gange af flammende Magniumsblus, og Resultatet blev de omstaaende Billeder af Brydekampen, som afslutter første Akt og Revuens Slutningsscene med den fremrykkede kvindelige Lyngbygarde.

Første Akt.

Anden Akt.

„La Bourgogne“s Undergang. — Se Side 686.

Opfindelsernes Konge.

Roman fra det 20de Aarhundrede. Af Frank Stockton. Paa Dansk ved Johannes Magnussen. (Fortsat.)

„Det er jeg ikke saa sikker paa", sagde Margaret. „Det er jo muligt, at vi opfinder en Kikkert, hvis reflekterende Straaler naar op over de højeste Isbjerge, saa at Du og jeg roligt kan sidde her og se Nordpolens Bølger plaske blidt om den store Bøje."

„Og tage en Dollar af enhver anden, som vil se Nordpolen! Ja, saa kunde vi jo tjene mange Penge", sagde han. „Men jeg maa virkelig bestille noget; jeg bliver gal, hvis jeg skal være ledig."

Margaret vidste, at Tabet af Bomben var det største Slag, som Roland nogen Sinde havde faaet. Han havde i flere Aar betragtet det som meget vigtigt at opfinde noget, der kunde indbringe ham Penge nok til, at han kunde fortsætte sine Arbejder uden fuldstændig at være afhængig af hendes Kapital. Hvis han kunde have anlagt en Tunnel med sin Bombe, saa vilde han have tjent Penge; det vilde have været hans første pekuniære Sejr.

„Hvad vil Du gøre, Roland?" spurgte hun, da han rejste sig for at forlade Værelset.

„Jeg vil udfinde Dybden af det Hul, som Bomben har dannet. Det bør udfyldes, og jeg maa beregne, hvor mange Læs Jord og Sten der hører til."

Om Eftermiddagen kom han over til Fru Raleigh igen.

„Margaret", sagde han, „jeg har søgt at lodde Dybden; men vi kan ikke naa Bunden. Jeg har telegraferet efter en Del mere Metaltraad, og jeg kan ikke gøre mere, før jeg har faaet det."

„Du maa være meget forsigtig, Roland", svarede hun. „Sæt, at Du faldt der ned!"

„Det har jeg tænkt paa. Jeg har lagt Brædder over Hullet, saa der kun er en lille Aabning. Der er ingen Fare. Jeg maa fortælle Dig en anden mærkelig Ting — Linen er ikke vaad; vi har ikke truffet Vand."

Da Margaret besøgte Fabriken næste Dag, traf hun Roland og en Del Arbejdere ved de Planker, som var blevne lagte over Hullet. De pejlede Dybden gennem Aabningen ved Hjælp af et Gangspil med en umaadelig stor Rulle Metaltraad. Traaden var overordentlig tynd, men Vægten af den Mængde, der allerede var der nede, var saa stor, at fire Mand maatte arbejde ved Spillet.

Roland kom Margaret i Møde.

„Loddet er gaaet seks Mil ned", sagde han dæmpet, „men vi er endnu ikke naaet til Bunden."

„Det er umuligt, Roland!" udbrød hun. „Linen maa være i Uorden; Loddet kan ikke være kommet saa langt ned."

„Jo, man har pejlet lige saa dybt i Havet", svarede han.

Hun stod en Time med ham ved Gangspillet, medens Linen stadig vedblev at gaa ned i Hullet.

„Er Du vis paa, Du véd, naar den har naaet Bunden?" spurgte hun.

„Ja", svarede han. „Naar den elektriske Knap under Loddet naar noget fast, ja, selv noget flydende, saa ringer denne lille Klokke."

Hun blev der saa længe, hun kunde. Saa gik hun; for hun vidste, det var umuligt at faa ham derfra. Tidligt den næste Morgen fik hun en lille Billet fra ham, hvori der stod: „Vi har naaet Bunden i en Dybde af $14^1/_8$ Mil."

Da Roland kom til hende omtrent Klokken ni, var han ganske bleg og rystede af Nervøsitet.

„Margaret", udbrød han, „hvad skal vi gøre? Det er vidunderligt; men jeg véd hverken ud eller ind. Jeg har ladet alle Folkene love mig, at de ikke vil røbe Hemmeligheden; naturligvis holder de ikke deres Løfte; men hvad kan jeg gøre mere? Jeg tror ikke, det vil skade mig, hvis dette bliver bekendt; men jeg kan ikke taale, at Publikum bliver indviet i min Hemmelighed, før jeg selv véd noget bestemt."

„Har Du spist Frokost?" spurgte hun.

„Nej, det har jeg ikke tænkt paa."

„Spiste Du noget i Gaar Aftes?"

„Det kan jeg ikke huske."

„Vil Du saa komme med ind i Spisestuen", sagde hun. „Jeg har spist en lille Smule Frokost, men jeg vil spise igen med Dig. Hør, Du skal sige mig noget. Forleden Dag var her en Mand med en Patentmaskine til at lave Knaphuller med — Du véd, de gammeldags Knaphuller bliver moderne igen — og hvis dette er en god Opfindelse, saa bør den kunne betale sig, for der er næsten ingen, der kan huske at lave Knaphuller paa den gamle Maade."

„Aa, Passiar, min Ven!" svarede Roland. „Hvor kan Du tale om den Slags Ting? Jeg kan ikke —"

„Nej, det véd jeg", afbrød hun ham. „Du tænker altid paa det dumme Hul i Jorden. Jeg er ked af det; lad os tale om noget andet."

Margaret var ikke blot ked af det Hul, hun var ogsaa bange for det. Hun syntes, det var frygteligt. Hun havde ikke sovet hele Natten, og hun trængte lige saa meget til Frokost og til at komme paa andre Tanker som han. Men det varede længe, inden hun kunde faa ham til i alt Fald at være roligere.

„Hvad vil Du gøre i Dag?" spurgte hun, da de sad ved Bordet.

„Jeg vil tage Temperaturen paa forskellige Punkter af den Skakt", svarede han.

„Det er udmærket", sagde hun. „Du gør maaske værdifulde Opdagelser; men er ikke Heden i den Dybde saa stor, at den smelter dine Termometre?"

„Den smeltede ikke Loddet og Traaden", svarede han. Hun blev endnu mere modløs ved disse Ord.

Temperaturen blev maalt paa mange forskellige Steder, og da Roland bragte Margaret Efterretning om, at den kun var tre og firsindstyve Grader Fahrenheit paa Bunden, blev hun forbavset og forskrækket.

„Det er frygteligt!" udbrød hun.

„Hvad mener Du?" spurgte han forbavset. „Det er jo ikke meget; det er jo kun som om Sommeren hos os."

Men det var netop, fordi der ikke var hedere der nede, at hun var forfærdet. I den Temperatur kunde man jo aande. Hun havde mistet en stor Kilde til Trøst og Haab.

„Jeg forstaar det ikke, Roland", sagde hun, idet hun sank ned paa en Stol. „Jeg har altid troet, at det bliver varmere og varmere, jo længere man kom ned i Jorden, og jeg har en Gang lært, at hvis Temperaturen tyve Mil nede steg i samme Forhold, som den gør i en Mine, saa maatte den være over tusind Grader Fahrenheit der nede. Der er maaske en Fejl ved dit Instrument."

Han smilede; han var roligere nu; for han fik Resultater.

„Den Tanke, at Heden skulde tage til med Dybden, er gammeldags, Margaret", sagde han. „Den moderne Videnskab har givet os bedre Teorier. Man véd, at der er meget hedt i Jordens Indre, og at denne Hedes Forplantning til Overfladen afhænger af, hvor gode Ledere Klippemasserne paa de forskellige Steder er. Man véd ogsaa, at Temperaturen kan stige, naar man kommer nedad, og saa falde igen. Der kan være Klippelag, som maaske indeholder Metal, og som gaar opad i skraa Retning og forplanter Heden til Overfladen, medens der saa under dem kan være andre Klippemasser, som er daarlige Ledere og ikke staar i Forbindelse med ophedede Steder i Jordens Indre. Naar vi naar dem, finder vi altsaa, at Temperaturen er lavere. Og det er det, jeg har gjort. Lidt over fem Mil

ned viste mit Thermometer en og halvfemsindstyve, og derefter begyndte det at falde lidt. Klipperne under os er daarlige Varmeledere, og det er højst sandsynligt, at de ikke staar i nær Forbindelse med Kilden til den indre Hede.“

„Jeg troede, der var mere Regelmæssighed og Nøjagtighed i den Slags Ting“, sagde hun.

„Nej“, svarede han. „Naturen er ikke saa regelmæssig og nøjagtig.“

I dette Øjeblik fik Margaret en god Idé.

„Hør, Roland“, sagde hun; „det er jo let for Dig at undersøge det store Hul! Det kan jo enhver gøre. Du behøver jo kun at anbringe din artesiske Straale over Hullet, saa kan Du oplyse det helt, og med en Kikkert kan Du saa se alt der nede.“

„Ja“, svarede han; „men det er meget vanskeligt at flytte Lysboreren, og jeg kan lige saa godt oplyse Hullet med elektriske Straaler. Jeg kan ogsaa fire et fotografisk Apparat lige ned til Bunden og tage Billeder der nede.“

„Det vilde jo være storartet!“ udbrød Margaret, idet hun sprang op. Hun følte stor Lettelse ved Tanken om, at denne Skakt kunde undersøges, uden at det var nødvendigt, at nogen steg ned i den.

„Men jeg maa have et Gangspil, der drives af en Maskine, og jeg maa anbringe den store Kikkert, saa vi kan se der ned, naar Bunden er oplyst.“

Efter at Forberedelserne, som tog flere Dage, var endte, blev der gjort en Del Forsøg med det elektriske Lys og Fotografiapparatet, og det var meget mærkelige og interessante Billeder, man fik.

Endelig var Clewe rede til at fotografere den nederste Del af Skakten; der blev taget fem Billeder af den. Clewe undersøgte dem i Tavshed; han stod fordybet i Betragtningen af dem, som om der ikke var noget andet til i Verden; men han kunde ikke se andet end en uregelmæssig Lysplet. Han lagde Billederne til Side og befalede i en skarp Tone, at man straks skulde anbringe den store Kikkert over Hullet. Saa steg han op paa Trappestigen og saa der ned. Et Øjeblik efter udstødte han et Forundringsudbrud, saa gik han saa hurtigt ned ad Stigen, at han var lige ved at falde. Han gik ind paa Kontoret og sendte Bud efter Margaret.

„Se“, sagde han og viste hende Fotografierne. „Der er ingen Ting, og naar jeg ser ned gennem Kikkerten, ser jeg heller ingen Ting; det er samme Resultat, som den artesiske Straale giver.“

„Men hvis dit Lod har været der nede, og der ingen Ting var“, svarede hun, „saa skulde man tro, at det var vedblevet at gaa længere ned, ikke sandt?“

„Margaret“, svarede han, „jeg véd absolut intet. Det er frygteligt, jeg kan slet ikke forstaa det. Naar jeg ser ned i Jorden med min artesiske Straale og naar en bestemt Dybde, ser jeg et tomt Rum, og naar jeg ser ned igennem en aaben Skakt i samme Dybde, saa ser jeg ogsaa et tomt Rum.“

„Men, Roland“, sagde Margaret, „hvad er det her midt paa Fotografiet? Det er jo mørkere end det andet, men synes at være helt indsvøbt i Taage. Har Du et Forstørrelsesglas?“

Roland greb Fotografiet og betragtede det. „Det er min avtomatiske Bombe!“ udbrød han. „Den ligger paa Siden, og jeg kan se største Delen af den, det er ikke det Hul, den selv har frembragt, det er en Hule, Margaret, en Lyshule med fast Bund.“

„Aa Passiar!“ sagde Margaret. „Det Lys, Du ser, stammer fra din elektriske Lampe.“

„Nej, det gør ikke!“ svarede han, „hvis der var noget i det hele taget, saa vilde mit Lys vise det.“

„Men det er maaske Vand, den Hule er fyldt med“, sagde Margaret.

„Nej!“ svarede han, „det ser ikke ud som Vand, og da Fotografiapparatet kom op, var det ikke vaadt. Nej det er en Lyshule.“

Han sad i nogle Minuter og stirrede i Tavshed ud af Vinduet. Margaret trak sin Stol nærmere hen til ham og greb en af hans Hænder.

„Se paa mig, Roland!“ sagde hun. „Hvad tænker Du paa?“

Han vendte sit Ansigt om mod hende og sagde ikke noget; hun saa ham lige ind i Øjnene, og hun behøvede ikke nogen artesisk Straale for at se ind i hans Sjæl. Hun saa, at han kun tænkte paa én Ting, og det var, at komme ned i den Hule for at opdage, hvad den indeholdt.

„Margaret! Du gør mig Fortræd!“ udbrød han pludselig. I sin Sindsbevægelse havde hun trykket hans Haand saadan, at hendes Negle næsten gik gennem Huden; hun havde følt sig til Mode, som om hun vilde holde paa ham, holde paa ham for bestandig; men hun slap hans Haand.

„Vi har ikke talt om den Knaphulsmaskine“, sagde hun. „Jeg vil gærne høre din Mening om den.“ Til hendes store Overraskelse begyndte Roland straks at drøfte denne nye Opfindelse og bad hende om at beskrive den. Nu var han slet ikke begærlig efter at fortælle Margaret, hvad han tænkte paa i Forbindelse med Bomben.

Fortsættes.

„La Bourgognes“ Undergang.

Vi bringer et Billede fra den frygtelige Katastrofe, der den 4. Juli ramte *La Bourgogne*, et af det franske Dampskibsselskabs *Compagnie Transatlantiques* bedste Skibe.

Skibet befandt sig paa Atlanterhavet, lige ud for Halifax; Klokken 5 om Morgenen, alle Passagererne laa i dyb Søvn, og Luften var meget taaget, — da brasede det pludselig med frygtelig Kraft mod det engelske Sejlskib *Cromartyshire.*

La Bourgogne begyndte at synke, og medens Pässagererne søvndrukne og rædselsslagne tumlede op af Kahytterne og ned mod Redningsbaadene, stod Skibets heltemodige Kaptajn, *Deloncle*, urokkelig paa Kommandobroen, parat til at forsøge alt for at frelse Skude og Mennesker, — parat til at dø.

Alle første Klasses Passagererne, 191 Mennesker, var omkomne straks ved Sammenstødet. Hundreder af andre flød snart efter i Redningsbaadene paa Havet, — og stedse strømmede forvirrede Skarer op paa Dækket; mange trængtes overbord i den vilde Kamp for Livet.

Rundt omkring det synkende Skib, der skreg ud af alle Dampfløjter og fortvivlet huggede i Søen for at komme paa ret Køl igen, udspandt der sig nu forfærdelige Scener. Mænd, Kvinder og Børn strakte Arme i Vejret og forsvandt i Dybet; andre klamrede sig fast til de overfyldte Baade, men Matroserne jog dem med Dolke, Baadshager og Revolverskud tilbage i Havet. Og de, der frelstes, var næsten alle blændede og blødende af Hug og Stød, og vanvittige af Rædsel.

I alt omkom 447 Passagerer og 118 Mand af Besætningen.

UGENS REVUE.

Hofjuvelerer C. Michelsen.

Den 12. ds. var det 60 Aar siden Industriforeningen stiftedes, og samme Dag meddelte Foreningens Formand, Hof- og Ordensjuvelerer *C. Michelsen,* Bestyrelsen, at han til Efteraaret ønskede at fratræde sin Formandspost.

Vi bringe hosstaaende et Billede af Carl Michelsen, der er født den 30. September 1853.

I Aaret 1872 blev M. Student fra Metropolitanskolen, men opgav at gaa den akademiske Vej og indtraadte Aaret efter i Faderens Forretning, 20 Aar gammel. Da Faderen døde fem Aar senere, overtog han hele den store Forretning, selv endnu ikke fyldt 25 Aar.

Hofjuvelerer Michelsen.

Han udvidede straks Forretningen betydeligt, og lod Butikken ombygge, saa den fik sin nuværende Skikkelse, som er kendt af alle Københavnere. I en forholdsvis ung Alder — 28 Aar — valgtes M. til Medlem af den danske Komite for Udstillingen i Malmø, og hermed begyndte hans offentlige Virksomhed.

I Løbet af faa Aar blev Michelsen valgt til Repræsentant i Industriforeningen og fik af sine Standsfæller i Guldsmedelavet overdraget forskellige Tillidshværv. Det skyldes for en stor Del ham, at Guldsmedelavet fik sin Stiftelsesbygning opført (1887), og han tog Initiativet til Afholdelsen af 200-Aars Festen for Laugets Stiftelse.

Fra 1882 til 1891 havde Hofjuveler Michelsen Sæde i Rejsestipendieforeningens Bestyrelse, og han har i en lang Aarrække været Delegeret i Fællesrepræsentationen for dansk Haandværk og Industri, indtil han i sidste Uge nedlagde sit Mandat.

M. har dog indlagt sig størst Fortjeneste af dansk Industri ved sin Virksomhed i Industriforeningen; dels ved Oprettelsen af det danske Kunstindustrimusæum, dels ved at yde sin Bistand i de forskellige Kommiteer, som har arrangeret Danmarks Afdelinger paa Udstillinger i Udlandet.

Som ovenfor berørt kom Michelsen i Begyndelsen af Firserne ind i Industriforeningens Repræsentantskab, og i 1880 blev han Medlem af Bestyrelsen. Da Etatsraad Philip Schou nedlagde sit Mandat som Industriforeningens Formand, valgtes Hofjuveler Michelsen i Stedet, og han har særlig gjort sin Indflydelse gældende til Fordel for „Det danske Kunstindustrimusæum", der blev indviet for et Par Aar siden.

I det hele taget er Kunstindustrien et Felt, hvorpaa han har ofret meget Arbejde og indlagt sig megen Hæder.

Hvem husker ikke fra Udstillingen af Guldbryllupsgaverne de kunstfærdige Arbejder fra Hofjuveler Michelsens Etablissement, og ved Kronprinsens og Kronprinsessens Sølvbryllup for 3 Aar siden var det atter ham, som — med Bistand af første Rangs Kunstnere — udførte de dyreste og fineste Arbejder.

Bekendt fra Udstillingen i 1888 er det lille Nürnbergerhus, som Michelsen havde ladet opføre, og hvori hans Arbejdere vare indstallerede, saa Publikum kunde følge Arbejdets Gang. Hofjuveler Michelsen er endnu en ung Mand, saa man roligt kan gaa ud fra, at den danske Industri endnu i en Række Aar vil nyde godt af hans indsigtsfulde Arbejde og store repræsentative Evner.

Træder han end tilbage fra Formandsposten i Industriforeningen, vedbliver han dog at være Medlem af Kommiteen for Danmarks Deltagelse i Pariserudstillingen 1900.

Teaterudstillingens Mænd.

Da Industriforeningen i Fjor Efteraar vedtog at fejre det kgl. Teaters 150-Aars Jubilæum med Afholdelsen af en Teaterudstilling, sikrede Foreningen sig straks Professor Pietro Krohns Assistance, samtidig med at Formanden for Industriforeningens Forevisningsudvalg, Tømrermester Cortsen fik det Hværv af Foreningen at bistaa Professor Krohn ved Udstillingsarrangementet.

Tømrermester *Carl Cortsen* er født den 5. November 1848, og er Søn af den i alle Haandværkerkredse saa meget bekendte „Gamle Cortsen", den mangeaarige Formand for Haandværkerforeningen. Carl Cortsen blev fra ganske ung opdraget til Faderens Profession, Tømrer- og Snedkerfaget, og i sin Ungdom rejste han en Del i Udlandet, saa at han i de nævnte Fag besidder en grundig og solid Uddannelse.

Tømrermester Cortsen.

I 1874 tog Cortsen Borgerskab, men forinden havde han alt medvirket ved flere betydelige Foretagender, som f. Eks. „Alderstrøst" og „Det kongelige Teater" (i Egenskab af Konduktør).

Foruden at være en dygtig Forretningsmand besidder Tømrermester Cortsen en varm Interesse for den danske Industri og dansk Haandværks Fremgang i det hele taget. For den store Almenhed er han bekendt som en Mand med et betydeligt Organisatortalent, og store administrative Evner. Ved Industriforeningens Maanedsforevisninger har han indlagt sig store Fortjenester, men man maa ikke herfor glemme hans Virksomhed ved de forskellige nordiske Udstillinger. Ved Udstillingen i 1888 trak han en meget stor Del af Læsset, og ved Chicagoudstillingen i 1893 var det samme Tilfældet. Desuden nævne vi Malmøudstillingen i Fjor.

Det gaar ikke med Cortsen som med saa mange andre, der betragte offentlige Hværv som Æresposter, og som sjældent lægge noget Arbejde ind i Sagen. Ganske anderledes med Cortsen. Han gaar op i Sagen med den største Lyst og Vilje. Han søger at fremme den ved en hensynsløs Energi, som ofte skaffer ham personlige Uvenner, noget han dog aldrig ændser, naar det gælder at varetage Tarv og Interesser for dem, hvis Repræsentant han føler sig at være.

Cortsen er Dannebrogsmand og Ridder af Dannebrog.

Til at forestaa Arangementet af Teaterudstillingen kunde der ikke tænkes nogen bedre end Professor *Pietro Krohn*, der indtil 1893 var Sceneinstruktør ved det kgl. Theater.

Som ung Student fik han Kursus i Maling hos Marstrand og Skovgaard indtil Krigen kom i 1864. Han meldte sig som frivillig Officersaspirant og efter Affæren paa Als blev han Løjtnant.

I Halvfjerdserne opholdt han sig i Italien, indtil han i 1878 ansattes ved Verdensudstillingen i Paris. Da Udstillingen sluttede, rejste Krohn hjem og blev kort efter ansat som Kostumier og Økonomiinspicient ved det kongelige Teater, og han opgav kun denne Stilling for med større Kraft at kunne ofre sig for det danske Kunstindustrimusæum, hvis Direktør han har været siden dets Oprettelse.

I Løbet af ganske faa Aar har dette Musæum opfyldt sin Mission paa en yderst tilfredsstillende Maade og samtidigt løst adskillige, med Musæets Formaal sideordnede Opgaver, saasom Specialudstillingerne, der har været arrangeret i Musæet. Hvilket andet af vore Musæer har man nogensinde set udfolde en lignende Ihærdighed? Hvad de har, det har de, og vil Publikum komme at se det, saa kan man, men gøre Ekstraanstrængelser for at trække Folk til Huse, det gør man ikke. Saa meget større Ære har da Direktør Krohn af Kunstindustrimusæet, og det er ikke alene den smagfulde Ordning af det udstillede, der gør Professoren Ære, men ligesaa meget de instruktive Foredrag, der ofte ledsager Udstillingerne.

Professor Krohn.

Ved de i denne Maaned afholdte Amtsudstillinger i Kallundborg og Thisted har Professor Pietro Krohn arrangeret kunstindustrielle Udstillinger og saavel disse som Teaterudstillingen har yderligere fastslaaet Professor Krohns Ry som en smagfuld og dygtig Arrangør.

Valg.

Det vil sikkert ikke mindst interessere de mange Lærere, som vor Læsekreds tæller, at blive præsenteret Billedet af det nye Medlem af Danmarks Lærerforenings Hovedbestyrelse, Overlærer, Dbmd. Hans Rasmussen fra Saxkøbing. Ved det fornylig stedfundne Valg genvalgtes de to afgaaende Medlemmer, d'Hrr. Overlærer Østergaard og Lærer Balling, medens Hr. Rasmussen indvalgtes som nyt Medlem m. 1960 St.

Overlærer Rasmussen.

Til vore Læsere.

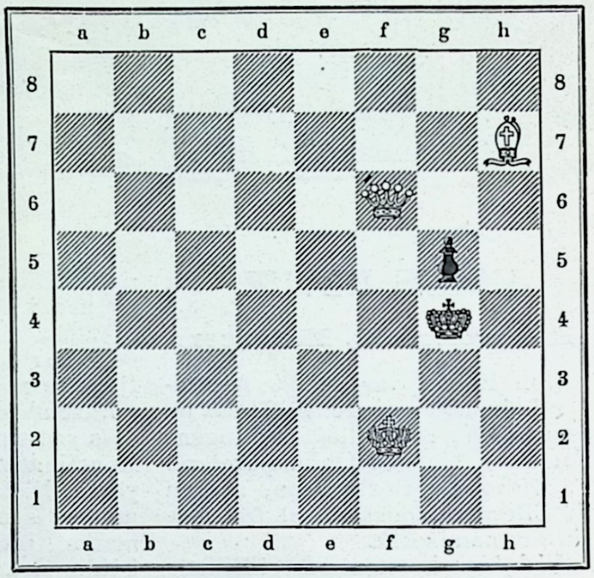
Som Følge af uforudsete Omstændigheder har Redaktionen været forhindret i regelmæssigt at fortsætte Romanen „Opfindelsernes Konge“, hvilket meget bedes undskyldt. Romanen findes nu fortsat i indeværende Nummer.

Skakopgave Nr. 5.

Af H. Gray.

(„The Field“).

Sort 2 Brikker.

Hvid 3 Brikker.

Hvid begynder og gør mat i 2 Træk.

Løsning paa Skakopg. Nr. 4.

1 T h 7 — f 7 osv.

„Hver 8. Dag“s Præmiegaade Nr. 43.

Den første Halvdel er en Blomst,
der minder om en ung og livsfrisk Piges Kinder;
den anden med sin Længselssang
ad Bakkeskraaning Vej i dybest Mørke finder.
Det Hele var en Mand, saa stor og klar i Aanden,
med stærke Jubelraab og Bifaldstegn med Haanden
hans lange Levetid ham hilste Drot og Folk;
paa Scenen virked han som Kunstens sande Tolk.
I lange Tider alt han hviler i sin Grav.
Til Tak for hvad hans Lune gav
af uforglemmelige Minder
bør Graven smykkes med en Krans af blaa Kærminder.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *31. Juli 1898* under Adr.: „Hver 8. Dag“s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K. Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag“s Omslag paatrykte *Kupon,* som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger. Se iøvrigt Betingelserne i „Hver 8. Dag“s Nr. 22.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 41 var

Neiiendam.

Ialt indkom 2229 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie *Viktor Samuelsen,* Nørrebrogade 155, St. 2. Præmie Lærer *Kornbech,* Korsør.

RETTELSE. Nr. 41 Side 645 2. Spalte L. 30: Arkitekterne Bagger og Nielsen; læs: Nielsen og Backer.

Frøken Lyders.

Af Johan Keller.

Den gamle Frøken Lyders laa ganske stille i sin lille pyntelige Seng. En Gang imellem drejede hun Hovedet lidt til Siden, naar Foraarssolen, der tittede ind gennem de blanke Ruder, skar hende i de nøddebrune Øjne, men det varede ikke længe, før hun drejede Hovedet om mod Solen igen, ligesom magnetisk tiltrukket af den — den gyldne Foraarssol, hun vidste saa sikkert, at hun ikke oftere kom til at se.

Hun vidste godt, at hun ikke havde mange Timer igen. Hun var saa forberedt, var slet ikke bange. Hvorfor være bange for Døden? Døden var Fred og evig Hvile! Hun var saa sikker, saa rolig og sikker for den.

Men der var noget andet, der gjorde hende angst og bange, noget hun havde baaret paa som en Hemmelighed hele sit Liv, men som nu *maatte* frem. Hun kunde ikke dø med denne Hemmelighed, turde det ikke og ønskede det ikke heller, skønt hun følte det saa svært at skulle bryde den.

Hvert Øjeblik kaldte hun med sin svage, spinkle Stemme paa Plejersken, der nuslede rundt i Stuen, kaldte saa højt, hun evnede.

„Søster Thea“, sagde hun, „tror De ikke snart, han kommer?“

Søster Thea svarede hver Gang: „Jo, nu kommer Doktoren snart!“

Men Frøken Lyders spurgte mange Gange, og Søster Thea svarede mange Gange, før den unge Doktor endelig kom.

„Naa, lille Tante, hvordan gaar det?“ spurgte han, da han var kommen indenfor og havde sat sig paa Stolen, der stod ved hendes Hovedgærde. „Hvordan gaar det, lille Tante?“

„Det gaar ikke godt, lille Jørgen, slet ikke godt, jeg har længtes efter Dig.“

Han tog hendes Haand og følte paa Pulsen. Den slog næsten ikke mere, og han lagde stille Haanden ned igen.

„Lille Tante trænger til Ro“, sagde han, og i mange, lange Tider havde han ikke følt sig saa sørgmodig, saa sælsomt bevæget som nu.

Han tænkte paa hende, som hun havde været for ham i hele sit Liv. Den kære, ejegode Tante, der havde taget ham til sig som syvaarig Dreng, der ikke kendte Far og ikke Mor. Men *hun* var blevet for ham baade *Far* og *Mor*. Hun havde lært ham den første A. B. C., og hun havde gjort ham til den, han var — den unge Doktor medicinæ, der bar Navn som hun.

„Lille Tante skal ha' Ro“, sagde han igen, mens han uvilkaarlig og halvt ubevidst strøg de hvide Haartjavser bort fra hendes Pande.

Hun laa lidt stille med lukkede Øjne. Saa aabnede hun dem brat, og mens hendes Hænder famlende greb efter hans, hviskede hun det frem i et Suk saa langt:

„Ro, Ro, ja, jeg trænger til Ro. Men jeg *faar* ikke Ro, før jeg har sagt Dig det alt — *Alt*, lille Jørgen.“

„Saa sig det, Tante!“

„Ja, jeg maa sige det nu — *nu* — Jørgen — før det bliver for sent.“

Hun lukkede atter sine Øjne, men hun slap ikke hans Haand, mens hun talte:

„Ser Du, Jørgen, jeg har en Gang været „ung Pige“. Det kan Du vel næsten ikke forstaa? Du har vel aldrig kendt mig som ung. Men jeg *har* været det, Jørgen, og jeg har ovenikøbet været en rigtig letsindig ung Pige.

Jeg var ikke meget gammel, da jeg kom til København for at læse til Lærerindeeksamen. Jeg var frisk og vistnok køn. Og i Pensionatet, jeg boede, traf jeg en ung Mediciner, der var let og løs — jo, jeg kalder det løs — som jeg selv.

Jeg syntes om ham, han syntes vist ogsaa om mig — det sagde han i hvert Fald — og Ungdom er Ungdom, det kan man forstaa. Men hvad Du vist ikke kan forstaa, Jørgen, det er det, at jeg gav mig hen til ham, uden at tænke derover.“

Hun snappede efter Vejret, tungt og svært, før hun atter kunde tale:

„Jeg følte, jeg skulde være Moder. Jeg vidste ikke mine levende Raad. Jeg skammede mig, aa, som jeg skammede mig! Jeg gik saa længe,

saa længe, før jeg kunde faa det over mine Læber og sige det til ham. Men saa tilsidst da jeg syntes, jeg ikke kunde skjule det længer, fik jeg det sagt en Aftenstund, vi var alene hjemme."

„Naa, og hvad saa, lille Tante?"

„Ja, saa kommer det svære, Jørgen, saa kommer det svære. Han sagde — slet og ret — at det var Løgn. Kunde jeg bevise? Jo, jeg kunde bevise, jeg kunde lægge Eden af! Men jeg frøs ved hans Ord, og jeg voksede i samme Stund. Mit Barn, sagde jeg til mig selv, skulde ikke have en Pjalt og en Løgner som ham til Far."

„Det var Ret, lille Tante. Det var Ret, og det var modigt gjort."

Hun aabnede sine Øjne et flygtigt Sekund og saa indtrængende op paa ham.

„Mener Du, hvad Du siger, Jørgen?"

„Jeg mener det, Tante, saa sandt som jeg sidder her ved din Seng og stryger Haaret bort fra din Pande."

„Tak, Jørgen, Tak."

En Anelse kom i samme Øjeblik op i ham, at han var Barnet, en Anelse, der fyldte ham med dyb Beundring. Men han lod, som havde han intet forstaaet og sagde blot:

„Hvad gjorde Du saa, lille Tante?"

Hun laa lidt, før hun fik Kræfter til at tale igen. Men noget efter sagde hun med sin svage, spinkle Stemme, der syntes ham endnu spinklere og endnu svagere:

„Ja, saa rejste jeg hjem til Far og Mor. Det var tungt, kan Du tro. Jeg sagde dem det, som det var. De kunde slet ikke forstaa det. At deres Datter havde „fejlet"! Nej, de forstod det ikke!

Men de var gode ved mig, stødte mig ikke fra sig. De gjorde blot alt for, at det kunde blive saa skjult som muligt.

Jeg blev sendt bort, ud af Landet, og fremmed i et fremmed Land, borte fra alle, jeg holdt af, fødte jeg et Barn, som jeg elskede fra dets Fødsel, og som jeg har elsket mit hele Liv."

„Lille, stakkels Tante!"

„Ja, Du stakler mig, Jørgen. Men jeg var egentlig ikke at stakle. Jeg var som blevet et helt andet Menneske fra samme Tid. Der var kommen Alvor i mig. Nu vidste jeg, hvad jeg vilde, og hvordan mit Liv skulde blive."

Han sad og lod sin Haand glide kærtegnende hen over hendes Haar, frem og tilbage, frem og tilbage.

Men hun blev ved at tale. Det var, som kunde hun ikke holde op igen, nu hun først var begyndt.

„Ja", blev hun ved, „saa kom jeg hjem igen. Men jeg kendte næsten ikke hverken Far eller Mor. De var blevet saa gamle. De gik saa stille omkring og sagde ingen Ting, Men det var mig, som sagde det bestandig inden i dem: vi kan ikke mere se Folk ind i Øjnene, vi lyver for dem, vi skjuler for dem — vor Datters Skam, *vor* Skam!

Det var mig det haardeste, det gjorde mig saa usigelig ondt. Men jeg haabede, at Tiden vilde læge, og jeg svor, at jeg for Fremtiden kun skulde gøre dem Glæde."

„Hvad gjorde Du da saa, lille Tante?"

„Saa rejste jeg igen til København, hvor jeg atter tog fat paa min Læsning, mens Længslen mangen Gang drev mine Tanker over til det fremmede Land, hvor min lille Dreng blev plejet af Hænder, jeg ikke kendte, og som i hvert Fald aldrig blev Moderhænder."

Hun blev ivrigere og ivrigere. Der satte sig paa hendes Kinder, de blege, indfaldne Kinder, to røde, feberhede Pletter, der brændte sig mørkere og mørkere ind i den blaahvide Hud.

Han tyssede saa smaat paa hende. Sagde Gang efter Gang, at hun skulde bare være rolig. Hun skulde sove, skulde hun! Han kunde altid faa mere at vide.

Men det hjalp ikke det bitterste. Hun blev ved at tale. Men Ordene hviskedes mere og mere frem, saa de blev vanskelige at fatte.

„Saa blev jeg Lærerinde", sagde hun og snappede efter Vejret. „Jeg kom ind i Kommuneskolerne og fik min gode, faste Stilling. Men saa var det Far døde, og ikke længe efter Mor."

„Var Du saa ganske alene, lille Tante?"

„Ja, forfærdelig ene! Der var en Tomhed i mig og om mig og alle vide Vegne. Jeg længtes, saa jeg følte mig gal. Jeg holdt det ikke ud. Jeg tænkte frem og tilbage. Gaar det an? sagde det inden i mig — Gang efter Gang — gaar det an at tage Drengen til sig? Det blev ved. Jeg fik ikke Ro.

Saa rejste jeg efter ham. Hentede ham hjem og beholdt ham hos mig som en lille forældreløs Nevø. Der er snakket om det i Krogene, onde Tunger er der nok af. Men hvad brød jeg mig om det? Jeg passede mine Timer, og for Resten mig selv. Jeg havde nok at leve for — min Dreng!"

„Lille, dejlige Mor", sagde han og faldt ned paa Knæ ved hendes Seng. „Lille, dejlige Mor", gentog han, mens hans Læber søgte hendes, der var kolde som Is.

Hun strakte sine magre Arme op omkring hans Hoved, og i de nøddebrune Øjne kom der en forklaret Glans. Hun vilde tale, men hun magtede det ikke. De magre Arme faldt igen mod Dynen, en hastig Trækning for igennem det lille spinkle Legeme, og der var ikke mere Liv i den lille Frøken Lyders.

Men Foraarssolen smilte ind igennem de blanke Ruder, ind paa den pyntelige, hvide Seng, hvor Sønnen sad og holdt den lille Moders Haand, den lille Moder, der sov — og sov den lange Søvn.

Folkehøjskolen.

Af H. C. Jensen.

I Aarhundreder var den danske Bondestand bleven tyranniseret, mishandlet og plaget paa alle Omraader. Og efter Stavnsbaandets Løsning kunde det kun gaa langsomt fremad. Tiderne vare trange, og Sindet formørket, og den af Sorger og Trældom bøjede Ryg fordrede lang Tid for at rette sig igen i sin fulde Kraft. De to Aar 1801 og 1807 ere i mangt og meget Mærkeaar i Danmarks Historie, idet mange af vore Stormænd da modtog deres „Ilddaab"; kun for Bondestanden bragte hine mærkelige Aar intet godt. Hele Evropa var indviklet i blodige Krige; Danmark undgik længe at blive blandet deri; men efter at den dygtige Statsmand A. P. Bernstorf var død, kunde vi ikke mere gaa fri, men bleve hvirvlede med i den vilde Krigstummel. Bondestanden var fattig; Landbrugsprodukterne kostede ikke ret meget, og efter at Norge i 1814 var skilt fra Danmark, kneb det for Bonden at komme af med sine Varer. Det var først efter Grundloven, at Bonden rejste sig i sin fulde Mandshøjde og gjorde som ingen anden Stand i Landet Kæmpeskridt i Retning af Velstand, Rettigheder og Oplysning. Han viste til fulde, at noget af den gamle, tit besungne Sejhed og Kraft endnu laa gemt hos ham. Med Oplysningen gik det kun smaat fremad — smaat, men sikkert. Skoleloven af 1814 betegner et Fremskridt, men Bonden blev ikke staaende derved, men gik videre, idet han havde den rigtige Forstaaelse af, at hvis han skulde hæve sig og blive ligestillet med de andre Stænder, saa maatte han først og fremmest tilegne sig Kundskaber og Oplysning. Der er nu i Danmark over hele Landet Realskoler, Friskoler, tekniske Skoler og — Højskoler, der have vakt saa stor Opmærksomhed i de fleste evropæiske Lande, saa man i mange af dem — med Held eller Uheld — har søgt at oprette lignende Skoler. Den Mand, hvem Bonden i denne Sag har al Grund til at være tanemmelig, er Grundtvig. Det er let at fremdrage Særheder ved Højskolen og Fejl, som den ikke burde have, men det er endnu lettere at paavise den velsignelsesrige Indflydelse, Højskolen har haft, endnu har og forhaabentlig altid vil vedblive at have paa den danske Ungdom. Det kan nok være, at Højskoletanken var, saaledes som den først udgik fra Grundtvig, et famlende Forsøg; den var dog ikke saa usikker, som mange antog; det har godt tredive Aars Højskoleliv bevist; og det har vist sig og er blevet en historisk Kendsgærning, at Grundtvig paa dette Punkt var en større „Seer" end de fleste i hans Samtid.

Det kan ikke nytte at lukke Videnskabens Dør op for Almuens Børn og vise dem de Skatte, der er der inde, naar de dog ere ude af Stand til at tilegne sig dem, og det kunne de ikke, naar et Kursus paa en Højskole kun skal vare tre—fem Maaneder, man maa da nøjes med at give dem en Forestilling om de Fordringer, Livet stiller til Personligheden, og dennes Rettigheder og Pligter i Samfundet. Det er Grundtvigs store Fortjeneste, at han har rystet Almuen op af dens lange Dvale; han har forstaaet Almuen, og den har forstaaet ham. Enhver Stand i Landet er opvokset under særlige Livsforhold, og har sin særlige Livsanskuelse, og det har Bondestanden ogsaa; den vil derfor tiltales og behandles i Overensstemmelse dermed, og det er berettiget; og den Mand, der ikke kan tale til Bonden paa hans Sprog og i hans Tankegang, vinder aldrig Ørenlyd, men prædiker for døve Øren.

Den første danske Højskole, der oprettedes, var Højskolen i Rødding i Sønderjylland; denne Højskole begyndte sin Virksomhed 1844; den var nærmest en nationalpolitisk Højskole, idet dens Opgave var at være om Danskheden i Sønderjylland; altsaa en Kamp for det danske mod det tyske. Den 10. Oktober 1865 oprettede Frede Bojsen Rødkilde Højskole paa Møen; den 1. November samme Aar begyndte Trier sin Højskole i Vallekilde; og den 3. November 1865 indviede Etatsraad Flor Skolen i Askov, hvor Rødding Højskole skulde fortsætte sin Gerning nord for den ny Landegrænse. I 1866 kommer der to ny Højskoler til, nemlig Testrup og Vrigsted.

Efter Skolerne i 1865 og 1866 følger 7 fra 1867, 6 fra 1868 og 2 fra 1869. Det tager Fart med Højskolebevægelsen; den ene Højskole rejser sig efter den anden i Aarene efter den sidste slesvigske Krig; og det er da klart, at der maa være en vis Sammenhæng mellem denne ulykkelige Krig og Højskolebevægelsen, og det er der ogsaa, og den er let at paavise.

Efter Krigen i 1848—50 følte vi os saa stolte og selvsikre; vi havde kæmpet for vor Ret, og vi havde vundet; vi vare i Evropas Øjne blevne et interessant lille Folk; vi vidste, at Opmærksomheden var henvendt paa os, og det bidrog til at gøre os til et alt for selvbevidst Folk. Vi havde vundet Lavrbær i Krigen, og nu hvilede vi paa vore Lavrbær; det er et blødt og behageligt Leje, men det er skadeligt at hvile for længe paa det, man bliver da let døsig — aandelig talt, og det blev vi. Saa kom Krigen i 1864 og vakte os op af Dvalen, og vi saa med Skræk, hvor langt vi stod tilbage. Danmark led det smerteligste Tab, det endnu havde lidt: Tabet af Sønderjylland. Danmark var nu kun et lille Land, og vi fik Øjnene op for, at nu maatte der gøres noget. Vi vare blevne et lille Folk, et af de mindste i Verden; vi kunde ingen undvære. Vi kunde ikke nøjes med, at enkelte brød frem af Rækkerne som Oplysningens Bærere; vi maatte have alle med. Det gjaldt om,

Seminarieforst. J. T. A. Tang,
Stifter af Emdrupborg Højskole.

Kr. Kold (†),
Stifter af Dalum Højskole.

Ernst Trier (†),
Forst. for Vallekilde Højskole.

Jens Lund,
Forst. for Vejstrup Højskole.

N. F. S. Grundtvig,
Højskoletankens Fader.

Alfred Poulsen,
Forst. for Ryslinge Højskole.

N. Tang,
Forst. for Emdrupborg Højskole.

Dr. J. Nørregaard,
Forst. for Testrup Højskole.

L. Schrøder,
Forst. for Askov Højskole.

J. P. Christensen-Randers,
Forst. for Ollerup Højskole.

at alle bleve lydhøre for Kaldet: „at stræbe hen imod de høje Livsmaal og at arbejde for Fædrelandets Vel“. Det var ikke Landevindinger fra andre Nationer, vi vilde. Nej, det var noget større, det var Vindinger i vort eget Folk, vi vilde forsøge.

Oberstløjtnant Dalgas og hans Stab af dygtige Mænd have indvundet mange Hundrede Tønder Land; han har forvandlet store Dele af den golde jydske Hede til Skov og Eng, og hvor Hjejlen før fløjtede sine Melodier „monotont og ene“, der lyder nu fra Granernes Toppe Sangfuglenes muntre Kvidren. Hans Arbejde fortsættes endnu.

Højskolen med sin Kreds af dygtige Lærere har indvirket paa Tusinder af unge Mænd og Kvinder. Højskolen har udbredt Oplysning i de fjerneste Kroge i vort Land; den har spredt Glæde og Tilfredshed i mangen en fattig Hytte, hvor der før herskede Modløshed og Lede; den har vakt Kærlighed til vore danske Minder og til vort Modersmaal, og den har forvandlet mange svage og viljeløse Mennesker til tænkende, dømmende og villende Personligheder, der er blevne brave og hæderlige Medlemmer i Samfundet. Det er nu ogsaa anerkendt af næsten alle og ikke mindst af Staten og Regeringen, der aarlig yde store Understøttelser til Højskolerne og til de uformuende Elever, der søge dem. Lad kun de sejrende Nationer juble, vi have efter Nederlaget i 1864 vundet en Sejr, der vejer noget op mod det Tab, vi led.

Endnu et Par Ord om Højskolerne i Broderlandene, inden vi gaar over til at omtale Livet paa en Højskole, saaledes som det leves om Vinteren og om Sommeren.

I Norge blev den første Højskole, Sagatun, aabnet i 1854. Kr. Bruun, som havde deltaget i den anden slesvigske Krig, vendte hjem og begyndte Højskolen i Gudbrandsdalen — nu Vonhejm i Gausdal. Og snart havde Norge ogsaa flere Højskoler. Dog var Skolernes Antal i Norge i 1886 kun 12. Aarsagen til dette maa søges hos de norske Amtsskoler. Amtsskolerne i Norge arbejde nemlig ogsaa med Ungdommen og ere til Dels gennemsyrede af Højskoletanken, og Følgen bliver, at Trangen hos de unge norske Mænd og Kvinder til at komme paa Højskole ikke er saa stor som hos os.

I Sverige begyndte de tre første Folkehøjskoler: paa Herrestad i Øster-Gøtland, i Ønnestad i Kristiansstads Len og paa Hvilan i Malmøhus Len i 1868; og Bevægelsen er gaaet videre ud over Landet. Dog maa det siges, at den svenske Almue endnu ikke rigtig har forstaaet Højskolebevægelsen og lært at slutte sig til den, skønt der er arbejdet ihærdigt af Mænd som Svend Nilsson, Ola Andersson og Redaktøren af „Aftonbladet“ i Stockholm, Dr. Sohlman. Men Bevægelsen gaar langsomt, men sikkert fremad, og den Tid er vist ikke fjern, da Svensken lige saa godt som Dansken formaar at skatte, hvad Højskolen fører i sit Skød.

I Finland er Folkehøjskoler blevne oprettede i den sidste Tid, og der arbejdes med stor Iver og Kraft. Den finske Højskole er oprettet med den danske for Øje, og den finske Befolkning er stærkt begejstret for sine Skoler; det gælder jo ogsaa for Finland om at sætte alle Sejl til, hvis det ikke skal opsluges af dets mægtige Nabo, Rusland, og miste sin sidste Rest af Selvstændighed og Uafhængighed.

Tyskland, Østerrig, Frankrig og England have med spændt Opmærksomhed betragtet vor Højskolebevægelse, men det synes som om Højskolen kun kan trives hos de nordiske Folkeslag, men Bevægelsen er ogsaa ægte nordisk.

Der klages saa meget over det daarlige og slette, der er oppe i Tiden, men man maa heller ikke glemme det gode og velsignelsesrige, vor Tid har at fremvise. Højskolebevægelsen betegner en ny *Æra* i det danske Folks Historie.

Gennem Vejledalen.

Af D. C. E. Krohn.

Nede paa Bunden af Dalen, mod Nord og Syd omgivet af høje, stejle Bakker, næsten alle bevoksede med store, kuplede Skove — med Fjorden mod Øst og Vejledalens store Enge mod Vest — ligger Vejle By, saa idyllisk, saa lunt og hyggeligt, som kun faa Byer.

Ved Vejle Nordbanegaard.

Skyttehusodden ved Vejle. Vintermotiv.

Vejle og Omegn er derfor et af de Steder, hvor Sommerens Turiststrøm drages hen. Thi der er meget at byde paa: Nørreskoven med Skyttehuset, Tyrsbæk og Fakkegrav, hvor det ny Sanatorium nu opføres og Munkebjerg og Grejsdalen — alle forlængst kendte og yndede Steder.

Ikke saa sjældent forveksle fremmede Vejledalen og Grejsdalen, og det er ikke saa underligt. Thi det er ikke let at finde Rede i det stærkt bakkede og skovbevoksede Terræn, som omgiver Vejle, med alle dets mange Bakkeaase og Dalstrøg. Grejsdalen kender alle, Vejledalen er derimod kun lidet kendt af de fremmede. Og dog er Vejledalen og dens Omgivelser nok værd at stifte Bekendtskab med!

Mens Grejsdalen, der fra Byen næsten løber lige mod Nord — senere mod Vest — er temmelig snæver og kun en god Mil lang, gaar Vejledalen mod Vest og danner en bred, anselig Dal, der strækker sig over tre Mil ind i Landet. Adgangen til denne — længere inde — er tidligere næsten kun sket ad stejle, temmelig ufarbare Veje, og det er først nu, da Vejle—Vandelbanen er kommen i Gang, at dette ny Felt for Turiststrømmen er bleven aabnet. Og nu, da Sommeren atter er kommen, vil Vejle—Vandelbanen sikkert føre en hel Del af den ud i dette nye *terra incognita*. Det kunde maaske derfor være paa sin Plads her at give et lille Overblik over, hvad Vejledalen har at byde paa.

I ældre Tider strakte Fjorden sig nærved en hel Mil ind i Vejledalen. Den øvrige Del af denne

Og naar Foraarssolen kaster sine varmende Straaler ud over den skovomkransede, dejlige Vejlefjord, og Straalerne blinke, næsten gnistre i Smaabølgerne derude i Strømløbet, mens Vandfladen i Skyggen inde under de høje Skovskrænter under Munkebjerg ligger spejlblank og tydeligt afspejler Naturens unge, friske Vaarskrud derovre, da er det virkelig Naturskønhed, man skuer! Og naar de tavse, blaataagede Skoves dybe Skygger blande sig med de fremspringende Skovaases og Skovskrænters lysegrønne Dragt, mens kun den hvide, skinnende Linie — Forstranden — gør Skel mellem Billed og Virkelighed, saa vil Turisten synge med Chr. Richardt:

Der er saa travlt i Skoven
Forneden og foroven,
Thi nu skal Solens Bryllup staa,
Og Bruden har alt Kransen paa;
Kom ud, kom ud,
Thi Bøgen er saa skøn en Brud!

Over Byen knejser det slanke Kirkespir mod Sky, og Raadhusets lille Taarnspir gør sit bedste for ogsaa at kunne hævde sin Plads paa den vigtige, men ogsaa ret anselige og smukke Bygning paa Raadhustorvet. En hel Skare af høje Dampskorstene fortælle vidt og bredt, idet de udsende deres Røgsøjler, der tilsidst næsten synes at blande sig med de lette Smaaskyer paa Himlen, at Vejle ikke blot er en herligt beliggende By — men at den ogsaa rummer voksende industriel Driftighed. Thi Byen vokser raskt, har nu næsten 13,000 Indbyggere og er forlængst sprungen sine to sydlige Naboer forbi.

Haraldskær Papirfabrik.

var den Gang næsten bundløse Moradser, gennem hvilke den vandrige Aa banede sig Vej — sikkert stundom bredende sig over det meste af Dalens Bredde, og med et Fald — fra sit Udspring i Engelholm Sø og ud til Fjorden — af over 200 Fod. Derfor har Vejledalen ofte haft stor Betydning i strategisk Henseende, da den eneste Overgang den Gang var, hvor Vejle By ligger, og Historien melder ofte om, at der har staaet heftige Kampe ved dette gamle Vadested — eller „Vejle“ — over Dalen og Fjorden — dette, som aabenbart har givet Byen sit Navn, og hvortil ogsaa dens Vaaben: en Strøm med en Bro over tydeligt nok sigter. Men vi har ikke Tid til længere at beskæftige os med Byens — forøvrigt ret interessante Historie; Toget venter ved den lille, for Vejle—Give- og Vejle—Vandel-Banen fælles Station, som nu er døbt: Nordbanegaarden. Den ligger i Begyndelsen af Grejsdalen og er snart omgivet af en hel lille Forstad til Byen — saadan skyder Husene op fra Jorden ligesom Paddehatte.

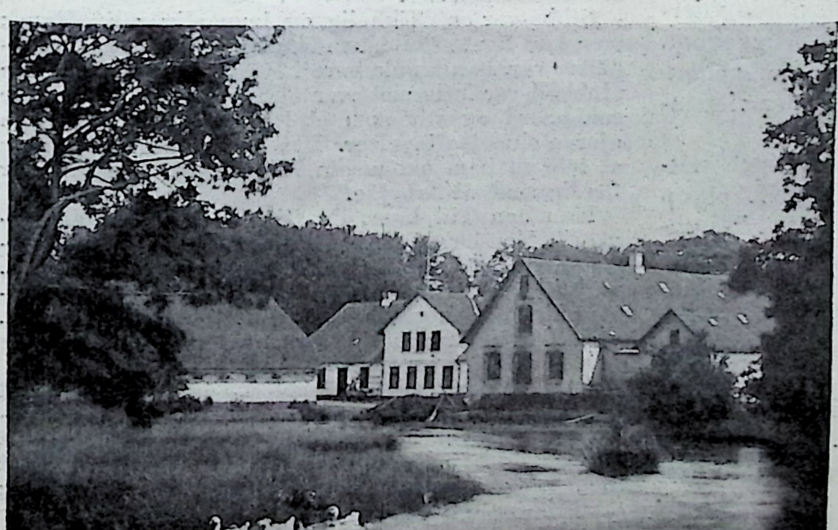

Aaparti i Randbøldal.

Og saa gaar Turen ud gennem Vejledalen!

Midt ude i Engene, tæt ved Aaløbet, passerer man en lille Banke eller Forhøjning, hvor de sidste Spor af den i sin Tid befæstede Borg „Rosborg“ findes. For at forsvare Indsejlingen opad Fjorden til Haraldskær, blev den opført af Harald Blaatand — eller Harald Kesia —: saaledes beretter Sagnet.

Af høje, med Skov eller Krat bevoksede Bakker, der vise deres stejle Skrænter ud mod Dalen og som ere adskilte ved mange dybe, uregelmæssige Sidedale og Indskæringer, er den næsten en Kvart Mil brede Dal i Nord og i Syd begrænset. Man kommer forbi „Himmelpinden“ — et mægtigt og ret imponerende Bakkekompleks paa Dalens Nordside. Den ligger 220 Fod over Havet og man har herfra en herlig Udsigt ud over Dalen, Byen og Fjorden. Men den lille støjende og ihærdige Dampmaskine fører os videre! Vi naa Skibet, hvor Dalen indsnævres betydeligt. Bag den lille, kullede og gammeldags Kirke kommer det gamle Herresæde: Haraldskær frem — en solid toetages Bygning med hvælvede Kældere og tidligere omgivet af Borggrave. Sagnet beretter, at Harald Blaatand — eller Harald Kesia — har bygget den, og at den sidste her blev myrdet af sin Broder Erik Emun, mens hans otte Sønner blev fangne, førte til Sejrø og der myrdede. Harald Kesia selv blev begravet paa Skibet Kirkegaard. — For Resten har et i Moradset i Nærheden af Gaarden, i 1835 fundet kvindeligt, ganske mumieagtigt Lig, der fandtes mellem nedrammede Egepæle, godt nok mindet om hine Tiders skumle Bedrifter. Dette opbevares i den aabne Begravelse i Vejle Kirke under Navn af „Dronning Gunilds Lig“. Med hvilken Ret det bærer Navnet, vides rigtignok næppe.

Vingsted Mølle.

Mere og mere indsnævres Dalen op imod Haraldskær Papirfabrik, der tilhører de forenede Papirfabrikker.

Toget holder ved den lille

Station. Turbinen brummer og snurrer, man ser den store Vandmasse styrte larmende ind i Fabrikbygningen for saa atter ilsomt at forlade den — skummende og sydende som en Malstrøm og hastende af Sted efter alle Vandløbenes fælles Maal — det altopslugende Hav.

I Fabrikken er travle Hænder i Virksomhed. Man ser mægtige Oplag af Grantræ derude, Stykke for Stykke vandrer det over Skrællemaskinen — hvor Barken afskrælles, som man skræller en Gulerod — derpaa over Saven og saa ind i de store Jærnretorter for at koges. Gennem forskellige Processer naar den tynde Papirvælling til de dampende Papirmaskiner og kommer endelig frem som Papir. Og ved den lille Station holder Vognene, ladede med store tunge Papirpakker, rede til at føre Papiret ud i den vide, vide Verden.

Mellem herlige Omgivelser, med skovbevoksede Bakker paa begge Sider af Banen ruller Toget videre — forbi „Slotsbakken", tæt Syd for Fabrikken, hvor Sagnet ligeledes fortæller, at der har staaet en Borg og standser derpaa ved Vingsted Mølle, der med sine næsten idylliske Omgivelser ser højst tiltalende ud.

Den tilhører ligeledes de forenede Papirfabrikker og er et Træsliberi. Man hører de tunge Slibesten arbejde inde i Møllen, og Turbinen brummer, og Vandet bruser ud fra den. Men alt dette Vidnesbyrd om den industrielle Foretagelsesaand forstyrrer dog ingenlunde Stedets hele Idyl. De store Skovbakker højne sig op omkring denne hyggelige og naturskønne Plet, gennem hvilken den brede Aa snor sig spejlblank frem i mange Bugtninger ned mod Møllen. Vaaningshuset er nu omdannet til et helt lille Hotel med adskillige Værelser og Lokaler, og op til dette støder en nyopført, meget rummelig Spise- og Dansesal. At de forenede Papirfabrikker har i Sinde yderligere at udnytte Stedets smukke Beliggenhed — ved efterhaanden at foranstalte forskellige Bekvemmeligheder for besøgende, er der vist ingen Tvivl om.

Et lille Fløjt fra Maskinen — og Toget sætter sig atter i Bevægelse, følgende Aaløbet op imod Ravning Holdeplads, der ligger tæt ind under Skovene paa de høje Bakker Nord for Banen. Det er en temmelig uberørt Natur, der omgiver En her. Lystigt slaar Lærken sin Trille oppe i Luften — ude over Engenes spraglende Blomsterflor — der hvor Aaløbet dovent bugter sig frem, mens Skovbakkerne give Ekkoet af Maskinens Fløjten flerfold tilbage.

Atter her findes gamle Levninger af vore Forfædres Virksomhed. Oppe i Skoven, tæt ved Stationen ligger en anselig Bakke, „Troldborg" kaldet, der tydelig ses at have været omgivet med dybe Grave, ligesom Sagnet ogsaa beretter, at her har staaet en Borg. Endnu skal der af og til findes Murbrokker i Bakken. Den dybe og langstrakte Dal forbi Bakken bærer endnu den Dag i Dag det lidet hyggelige Navn: „Fandens Dal!" Her skal være slemt med Spøgeri ved Nattetide!

Atter bliver Dalen bredere — ja over en Kvartmil bred —; den optager nemlig nu en stor Sidedal, der kommer Syd fra. Og midt ude i den hæver sig pludselig store, ganske isoleret liggende Bakkepartier, nogle bevoksede med Kratskov. En ejendommelig, sikkert for mange ganske ukendt, vild og storslaaet Natur aabner sig nu for Blikket. Det er et Mylder af kæmpemæssige Bakker, som taarne sig op om Banen. Skovvegetationen hører efterhaanden op — eller gaar over i Krat — og derpaa over i den mørkebrune Lynghede, som klæder alle Bakkernes Toppe og giver den hele Natur en saa alvorlig, stille Tone.

Sluttes.

Opfindelsernes Konge.

Roman fra det 20de Aarhundrede. Af Frank Stockton. Paa Dansk ved Johannes Magnussen. (Fortsat.)

XVII. KAPITEL.

Kaptejn Hubbell vil ikke paa Hvalfangst.

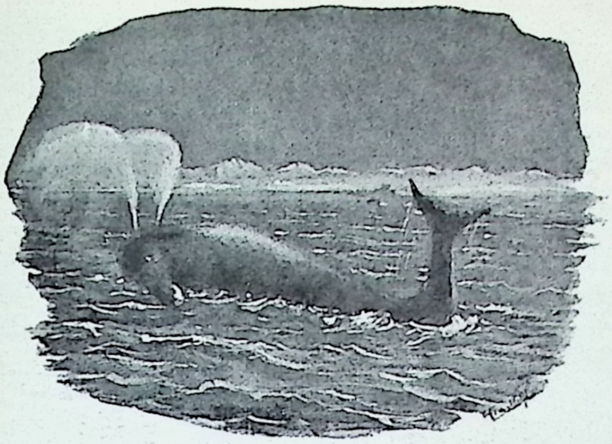
Kaptejn Jim Hubbell var den mest utaalmodige Person om Bord paa Dipsey. Sarah Block længtes meget efter at komme hjem, saa snart det lod sig gøre, og hun talte en hel Del om den skrækkelige Skæbne, der vilde ramme dem, hvis de var saa uheldige at blive der, indtil den arktiske Nat overrumplede dem; men hun var ikke saa utaalmodig som Kaptejn Hubbell. Hun ønskede simpelt hen at komme hjem; men han vilde ikke blot gærne hjem til sin Kone og Børn, han vilde gøre noget andet, før han gik syd paa, han vilde paa Hvalfangst, og han rasede ved Tanken om de Hindringer, som Gibbs stadig lagde ham i Vejen for denne mest storartede af alle Forlystelser.

Gibbs var en skikkelig og temmelig rolig Mand; men han forstod fuldstændig, hvor rigtige de Iagttagelser var, han kunde gøre i Polarhavet, og Kaptejn Hubbell var forbavset over at finde, at Gibbs var lige saa haard og stiv som et Isbjærg, saa længe han gjorde sine Iagttagelser. Det kunde slet ikke nytte at tale til ham om nogen Hvalfangst, før han var færdig med sit Arbejde.

Men den Tid kom, da Gibbs blev mere eftergivende. Han havde fuldendt sine Iagttagelser og optaget sine Kort, og der var endnu nogle Uger tilbage, inden Mørket vilde indtræde, saa han meddelte Kaptejn Jim, at han gærne kunde gaa lidt paa Hvalfangst, men maatte skynde sig, for at de kunde begive sig paa Hjemvejen i rette Tid.

Dette Spørgsmaal om Hvalerne havde i høj Grad interesseret dem alle om Bord paa *Dipsey*, selv Rovinski, som var bleven frigivet efter et Par Dages Forløb, da han i Virkeligheden ikke havde begaaet nogen Forbrydelse undtagen den at være ærgærrig; han tilbragte hvert ledigt Minut med at spejde efter Hvaler.

Der var Grund til at antage, at der fandtes en hel Del Hvaler i Polarhavet; thi hvor som helst Skibet opholdt sig, kunde man være sikker paa inden lang Tid at se en Hval krumme sin skinnende sorte Ryg op imod Lyset eller sende to smukke

Vandstraaler op i Luften, og hver Gang en Hval viste sig, saa var der en, der bemærkede, at de syntes at være meget tamme paa dette Sted, for det var ikke sjældent, man saa' en tumle sig med stor Fornøjelse temmelig nær ved Skibet.

Kort Tid før Gibbs sagde til Kaptajnen, at han gerne kunde gaa paa Hvalfangst, hvis han havde Lyst til det, havde imidlertid den gamle Sømand skiftet Mening. Han havde nu studeret Hvalerne meget nøje. Da han var ung, havde han set Hvaler, men de var i Almindelighed meget langt borte, og da den gammeldags Metode at ro efter dem i Baade allerede den Gang var bleven opgivet, idet man dræbte dem ved at skyde paa dem med riflede Kanoner, saa havde Kaptajn Hubbell ikke set meget til disse Dyr, før de blev bugserede hen paa Siden af Skibet. Men nu kunde han studere Hvalerne i Ro og Mag, og det var sjældent, at han maatte vente meget længe, før han saa en nær nok til, at han kunde undersøge den gennem en Kikkert. Følgen af disse omhyggelige Undersøgelser var denne, at Kaptajn Hubbell kom til den Slutning, at der kun fandtes én Hval i Polarhavet. Ikke blot han, men ogsaa flere andre, havde lagt Mærke til, at de aldrig saa to paa én Gang, og Kaptajnen havde brugt sin Kikkert saa ofte, at han en Morgen stampede med Foden i Dækket og sagde til Sammy:

„Jeg tror, at det er den samme Hval, som stadig viser sig igen. Jeg kender den ud og ind, og den kommer saa nær til Skibet, at jeg kan se, den stadig har det samme Væsen og de samme Manerer. Der er en Fejl ved dens Hale, og det er jo ikke rimeligt, at de andre skulde have den samme; men hver Gang jeg har set paa en Hval her oppe, har jeg opdaget den Fejl."

„Ja, det er jo underligt", svarede Sammy tankefuld.

„Nu skal jeg sige Dem noget, Sammy Block!" sagde Kaptajn Jim. „Jeg tror, at der kun findes en Hval her i Polarhavet, og jeg tror ogsaa, at det er den eneste Hval, der findes i Verden. Sammy Block, det er den sidste Hval i hele Verden. De véd, at jeg vilde gaa paa Hvalfangst, og nu har jo Gibbs givet mig Lov til det, men jeg vil ikke mere. Jeg vil ikke ligge paa mit Dødsleje og tænke, at jeg er den Mand, som har dræbt den sidste Hval i Verden. Jeg er Kaptajn paa dette Skib, og jeg sejler, hvorhen Gibbs siger mig, at jeg skal sejle; men hvis han vil tage et Hvalskelet med hjem som Kuriositet og siger, at jeg skal sejle efter den Hval, saa gør jeg det ikke."

„Det er jeg enig med Dem i", svarede Sammy, „og jeg mener, at det ikke blot er den sidste Hval i Verden; men at den er temmelig tam. Jeg er vis paa, at den er saa glad ved at se et andet levende Væsen her, at den ønsker at holde os med Selskab hele Tiden. Nej, jeg vil heller ikke have noget at gøre med at dræbe den Fisk."

Kaptajnen og Sammy meddelte nu deres Mening til de andre om Bord, og de syntes alle, at de omtrent havde tænkt det samme. Gibbs interesserede sig umaadelig for dette ensomme Dyr; men da det øjensynlig ikke var anderledes skabt end andre Hvaler, saa vilde Videnskaben ikke vinde noget ved, at man fangede det, og derfor var han enig med dem om, at det vilde være Synd at gøre den sidste Hval Fortræd. Han udfandt en Teori, som kunde forklare, hvorledes denne ensomme Hval kunde findes i Polarhavet. Den var rimeligvis kommet ind under Isen og gaaet Nord paa omtrent som *Dipsey* og maaske kommet op i Polarhavet paa samme Maade som dette Skib. Hvis det var Tilfældet, saa kunde den ikke komme ud igen, eller i alt Fald troede den, at den ikke kunde, og man kunde ikke vide, hvor længe den havde været her. Det kunde godt være hundrede Aar, siden den var kommet op i Polarhavet, og der var nok af Fisk, som den kunde leve af.

Den Tanke, at der var en stor Hval sammen med dem her i Polarhavet, simpelt hen fordi den ikke kunde slippe ud igen, gjorde en nedtrykkende Virkning paa *Dipseys* Passagerer. Der var maaske ikke nogen virkelig Grund til Frygt for, at de skulde have samme Skæbne; men det var alligevel noget, der burde overvejes meget alvorligt. Den sidste Del af deres Rejse under Isen havde været meget farlig; hvis de var stødt paa en skarp Klippe for neden eller blevet gennemborede af en Ismasse foroven, vilde de sandsynligvis hurtig have været færdige, og nu, da de var kommet sikkert op efter den farlige Tur, gyste de for at skulle prøve den igen.

Det var den almindelige Mening, at hvis de sejlede et godt Stykke mod Øst, saa maatte de finde en dyb Kanal, gennem hvilken dette Hav stod i Forbindelse med Baffinsbugten; men i saa Tilfælde var de nødt til at opgive den Længdelinje, ad hvilken de var rejst sikkert fra Kap Tariff til Nordpolen, og søge en anden Vej Syd paa paa en anden Længde, som vilde føre dem, de vidste ikke, hvorhen.

„Jeg fryser!" sagde Sarah Block. „I Begyndelsen gik det meget godt med alt dette Pelsværk, og jeg kunde jo gaa neden under, hver Gang jeg frøs; men

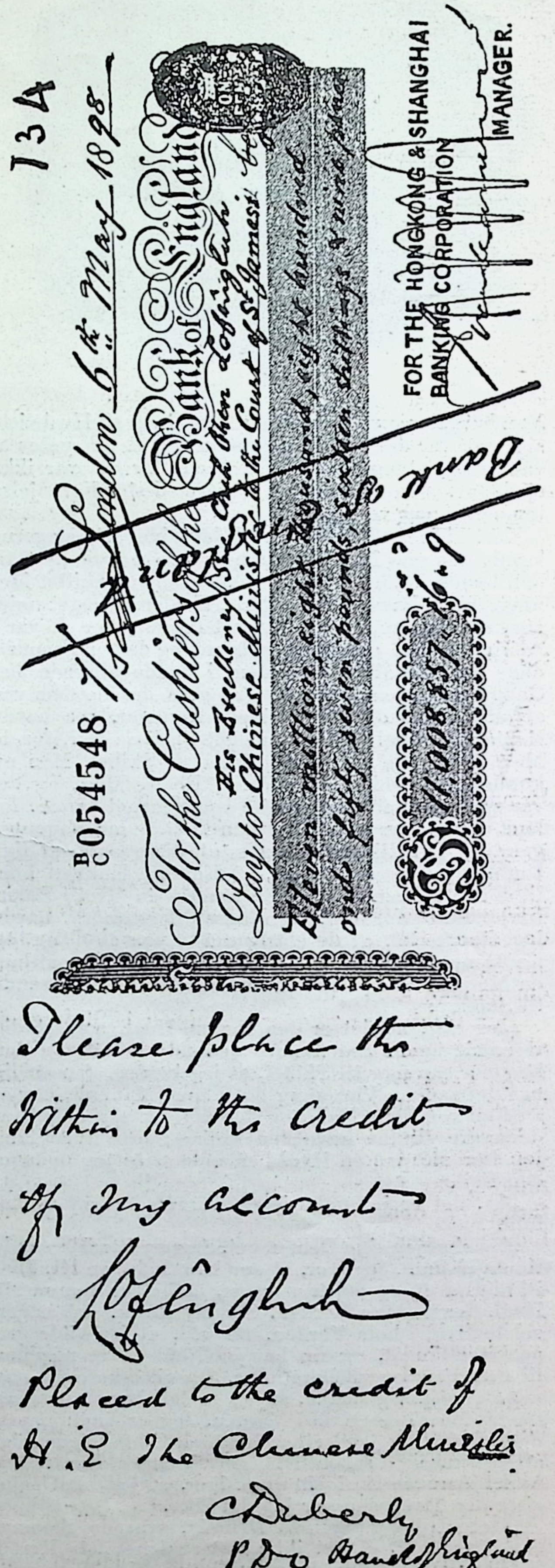
nu begynder Luften at gaa mig gennem Skind og Ben som Naale, og hvis det bliver Vinter og værre endnu, saa maa jeg sige, jeg vil hellere være i New Jersey. Men der er en Ting, der faar mit Blod til at fryse mere end det kolde Vejr, og det er Tauken om, at den Hval kunde følge os. Hvis vi kommer ned paa de lavere Steder under Isen, og den faar i Sinde at følge os, saa bliver den værre end en Hund i et Spil Kegler. Jeg vil ikke dermed sige, at jeg tror, den vil gøre os Fortræd, for den har aldrig vist noget Tegn paa Ondskab; men hvis den giver sig til at springe og slaa om sig, saa bliver der ikke rart for os der nede."

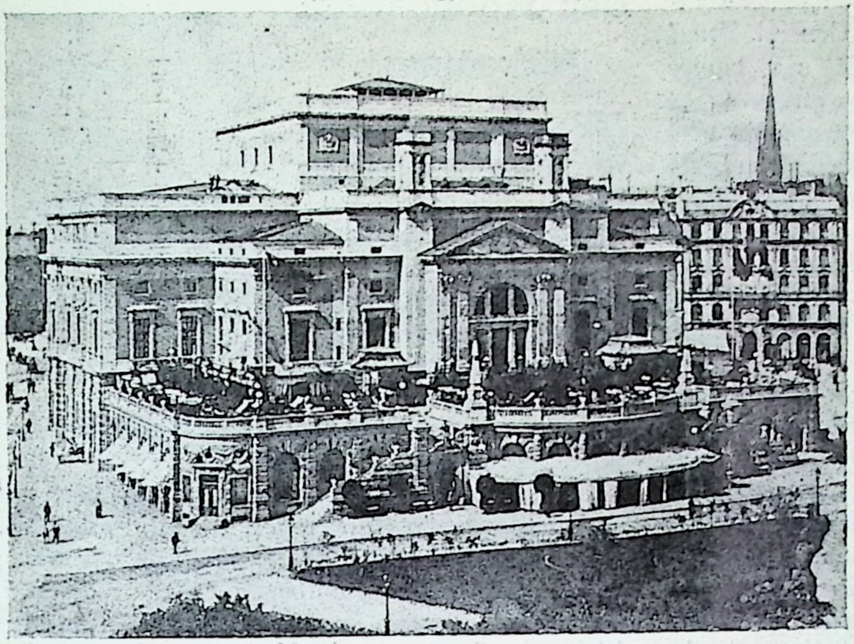
(Fortsættes).

Den største Bankanvisning.

Som det vil være vore Læsere bekendt, maatte Kina efter Krigen med Japan forpligte sig til at betale et meget stort Beløb som Skadeserstatning for Krigsudgifter. En Del af Summen udbetaltes straks, men for at kunne skaffe Restbeløbet, der androg £. 16,000,000 eller ca. 288 Mill. Kr. i danske Penge tilveje, saa Kina sig nødsaget til at søge et Laan. Dette Laan afsluttedes af den bekendte Bank „Honkong & Shanghai Banking Corporation" i Forbindelse med „Deutsche Asiatische Bank" og udbødes til Tegning saavel i Tyskland og England. I England tegnedes Størsteparten hurtigt, og da alt var fuldt ud tegnet, udstedte føromtalte „Honkong & Shanghai Bank" en Anvisning paa „Bank of England" lydende paa Netto-Beløbet af det i England tegnede Beløb, der ialt androg £. 11,008,857 16/9d. eller ca. 200 Mill. Kroner.

Denne Anvisning, der trods det enorme Beløb, den lød paa — det er den største Anvisning, der nogensinde er udstedt i Verden — havde samme Udseende som enhver anden nok saa lille Anvisning, blev saa overleveret til den kinesiske Gesandt i London, som dog først betænkte sig meget paa at akceptere en saadan lille Lap Papir for et saa stort Beløb. Først da man gav ham fyldestgørende Bevis for, at Englands Bank, saafremt det ønskedes, var rede til at udbetale hele Beløbet kontant i Guld eller Pengesedler, men at han i saa Fald mindst maatte anvende 14 Timer for blot at tælle Sedlerne, og at det vilde være nødvendigt at leje adskillige Vogne for at transportere Beløbet, saafremt alle Millionerne udbetaltes i Guld, slog han sig tiltaals og modtog Anvisningen, hvoraf „Hver 8. Dag" nu ser sig i Stand til at bringe en korrekt Gengivelse, der velvilligst er bleven os overladt af Hr. Konsul *Helland*, som i sin Tid var en af Stifterne af „Hongkong & Shanghai Banking Corporation" i Hongkong og senere Præsident og Direktør for samme Bank, der nu betragtes som Østens mest ansete.

Stockholms ny Opera.

Stockholms ny Opera.

Medens man i København endnu har baade den nationale Skuespilscene og Ballet og Opera i samme Hus, paa samme Brædder, har næsten alle de større Byer i Evropa deres særskilte Operahus. Selv Byer, der i Folketal, Velstand og Betydning staar langt under København, har for længst naaet, hvad vi ikke har kunnet opnaa. Ogsaa den By i Norden, der staar København nærmest, Stockholm, har sin egen Opera, eller vil i hvert Fald have den om ganske kort Tid.

Den første svenske Opera blev i 1790 bygget af Kong Gustav den III. Det var i denne Bygnings Pragtsal, Kong Gustav selv faa Aar efter under en Maskerade blev skudt af *Anckarstrøm.* I næsten hundrede Aar husede denne Bygning den svenske Opera, men da indsaa man, at Bygningen var for gammel, faldefærdig og brandfarlig, og den blev revet ned. Paa dens Tomt blev saa den ny Opera bygget, dog først efter at en Kæde af Vanskeligheder, som det her vilde føre for vidt at komme ind paa, var ryddede af Vejen. Det maa være nok at sige, at efter at et Konsortium af Finansmænd havde faaet et Par Præmieobligationslaan i Stand, var Midlerne til Stede, og man kunde tage fat paa Bygningens Opførelse. I Konkurrencen om Tegningerne sejrede den unge Stockholmer-Arkitekt Aksel Anderberg, der efter i nogen Tid at have studeret Teaterbygninger i Udlandet, kom hjem og byggede den ny Opera.

Den ny Opera er beliggende i Hjærtet af Stockholm paa „Strømmen", en Ø midt i det Vandløb, der forbinder Mälaren med Saltsjøen.

I Forbindelse med Operaen staar en Terrasse med Restavrant, der allerede har været i Drift i henved 3 Aar. Lejeindtægten af denne Terrasse og af Butikslokalerne ud mod Arsenalgatan udgør et meget vigtigt Punkt i det Budget, man har anlagt for Operaen, og hvorefter Bygningen skal kunne rentere sig.

Krigen om Kuba.

Krigen drager sig hen uden at man kan se nogen Ende derpaa. I Dagene omkring den 1. Juli stormede de amerikanske Landtropper Fæstningsværkerne omkring St. Jago; de naaede dog ikke ind i Byen, thi Spaniernes Forsvarsarme var meget betydelig og den sloges tappert.

I nogen Tid laa Hæren nu udenfor Byen og sundede sig ovenpaa denne Anstrengelse; men snart blev Tilstanden utaalelig, navnlig da den gule Feber begyndte at rase blandt Tropperne, og den øverstbefalende selv, General Schafter, blev syg. Imidlertid kom han atter paa Benene, og ved kraftige Trusler om Bombardement blev Byen tvungen til Overgivelse. Byens spanske

General Miles.

General Toral.

Garnison, der under Kommando af General *Toral* havde ydet saa tapper Modstand, overgav deres Vaaben til de amerikanske Sejrherrer mod at faa Løfte om at blive transporteret til Spanien paa amerikanske Krigsskibe.

Og nu er St. Jago i de Forenede Staters Besiddelse.

Vi bringer et Billede af Generalissimus over den amerikanske Armé General *Nelson A. Miles,* der vil komme til at lede de fremtidige Krigsoperationer. Navnlig skal han staa i Spidsen for Ekspeditionen mod Portorico, som Fristaterne aabenlyst har erklæret at ville erobre og beholde. Ved sin Beliggenhed vil Øen være af den største Betydning for Fristaternes Herredømme i de vestindiske Farvande, navnlig for det store Foretagende, som Staterne jo nu vil paatage sig efter at Frankrig har opgivet Ævret: Gennemskæringen af Panamatangen.

Og medens Kuba og Filipinerne langsomt modnes til det amerikanske Herredømme, har de triumferende Fristater besluttet at ville imponere selve det gamle Evropa ved at sende en mægtig Flaade mod Spaniens Kyster. Flaaden skal kommanderes af den bekendte Admiral *Watson.*

Den vidunderlige Fiskefangst.

Admiral Watson.

Den ædle Medekunst har vel ingen mere lidenskabelige Dyrkere end de brave Smaaborgere i Paris. Om Sommeren kan man se dem sidde i lange Rækker langs Seinens Bred; taalmodig og stille sidder de der og venter paa Bid, medens en Blikkasse med Madding staar ved Siden af dem.

Denne Passion har en Forretningsmand benyttet sig af: paa de store Markeder, der altid afholdes, saa i én saa i en anden Del af Paris har han i en Bod indrettet et Vandbassin, fyldte med kunstige Fisk, der er forsynet hver med en lille Ring paa Snuden. I de Medestænger, som Publikum faar udleveret mod en Betaling af 10 Centimer, findes en Hage, der hvor Fiskekrogen ellers sidder, — og nu gælder det om ved behændige Manøvrer at faa Hagen ind i Ringen.

Her staar Pariserne nu Dag ud og Dag ind og fisker. Glade og fantasifulde Børn som de er, glemmer de ganske, at de ikke sidder ved Seinens grønne Bredder, men er indespærrede i en lille kvalm Bod i den hede By.

Den vidunderlige Fiskefangst.

Salon-Svindleren.*)

Moderne Pariserroman af Georges Ohnet.

(Fortsat).

Rascol tog sin Pibe frem, en prægtig og kunstfærdig tilrøget Merskummer, stoppede den med stor Omhu og begyndte at ryge, før han svarede. Hele Forskellen mellem de to Skoler, disse to Mænd tilhørte, den sociale Trinforskel, som eksisterede imellem dem, bestod i denne lille Nuance, at Rascol tølperagtigt sagde „Du" til Roger, og at denne aldrig havde kunnet faa det over sig at sige andet end „De" til sin Medskyldige. Og ved at sige „De" til ham, holdt han ham mere i tre Skridts Afstand, end om han selv siddende havde taget imod ham og ladet ham staa som en Lakaj.

„Jeg har at gøre Dig Regnskab for de løbende Forretninger", sagde Rascol og pustede en vældig Røgsky fra sig. „Den Hest, Du sendte til Ashott-Løbene, har Lemlett meget snedigt holdt paa. Bookmakerne maatte punge ud med 2000 Francs. Blot en Bagatel. Hvad der er bedre: i Spa har den tykke Rotterdam i Klubben gjort en Gevinst af 200,000 Francs. Han ventes til Dinant. Jeg tror, det bliver en varm Modtagelse. Han har sendt 50 Procent. Dem var der Brug for. Veilleur er i Wien, hvor han er bleven forestillet for Mirevault som Baron de l'Etourzette. De synes om ham, og han bliver inviteret. Han laver sig til at arbejde. Foreløbig er han til en Adspredelse bleven Elsker hos den smukke Fru Golschneider, gift med Bankieren, Bismarcks gamle Ven. Og Død og Kritte. Arvefjenden! Den smaa Georgine Dulac har gjort Tilbud om at føre en af vore Folk, ved at udgive ham for sin Kæreste, ind i et Selskab af gamle Damer, der kommer sammen i Menilly for at spille Rams. Pantelaaneren i Lepeletiergade meddeler, at der hos en Konkurrent i Ecuries-d'Artoisgade opbevares syv Malerier af den engelske Skole i det 18de Aarhundrede, nogle rene Pragtværker. Der vil lige med det samme være Afsætning til Amerika, og ved samme Lejlighed kunde man anbringe den sidste Rembrandt og den Millet, vi har tilbage."

Rascol tav. Roger havde hørt efter med et uigennemtrængeligt Ansigtsudtryk. Med en tør Haandbevægelse smed han sin Cigaret og sagde i en afsnuppet Tone:

„Alt det er idiotisk. Gør mig den Tjeneste at standse de Udgifter. Jeg ønsker hverken, der skal holdes paa Heste, drives Fruentimmer-Maskepi eller stjæles Kunstsager eller sjakres med Tyvekoster. Lad Rotterdam gaa sin skæve Gang, lad Veilleur arbejde, siden de ikke lader os løbe nogen Risiko, og siden vi staar udenfor, saafremt de skulde blive nappede. Men alle disse smuskede Forretninger, disse klodsede Tyverier vil jeg ikke mere have med at bestille. Naar man staar paa Nippet til at vinde i en Spekulation som den, jeg har under Udførelse, skal man ikke give sig af med latterlige Lapperier. Lad os skære den i stor Stil og overlade Resten til de smaa Rævepelse. Hver maa passe sit.

„Deres Naade skal punktlig blive adlydt", sagde Rascol med et sarkastisk Buk. „Det er herligt at tragte efter de store Bedrifter. Men derfor skal man ikke spytte paa det Brød, vi har levet af saa længe. Forbundet begynder desværre at gaa i Stykker. Maaske Du vil komme til at fortryde det."

„Hvis jeg fortryder det, er der altid Tid til at begynde forfra. Men det er skam ikke Tid for mig til at antaste Folk paa Landevejen, naar jeg stormer Frankrigs Bank."

„Du har Ret, min Søn. Din Tale er af Guld."

„Tag nu og skrup af! Jeg maa klædes paa."

„Og det er ingen lille Operation. Lad os endelig pleje vort smukke Ydre. Det er en Kapital."

Rascol forsvandt, og Roger gik ud i sit Paaklædningsværelse. Aftenen var falden paa, en mild, gennemsigtig og stjerneklar Aften. Marki de Prédalgonde gik i Aftendress ned ad Trappen, ved hvis Fod hans Victoria holdt, forspændt med to velkendte isabellefarvede Heste. Hr. de Saint-Vincent spaserede op og ned i Gaarden med sin Overfrakke paa Armen, med hvidt Halsbind, fornem og ærværdig under sit graasprængte Haar. Han havde ikke Spor tilbage af Rascols Galgenfjæs. Man kunde have antaget ham for en gammel Diplomat.

„Det bliver en dejlig Aften", sagde han i en elegisk Tone. „Man hører Havet, som om man stod paa Stranden."

„Stig ind, kære Onkel", afbrød Roger, „vi er allerede forsinkede, og vi faar Skænd."

De kørte til Casino, hvor der under Protektion af tolv af de fineste Selskabskreses mest fremragende Damer blev givet en Velgørenhedsforestilling. I blændende klart Lys, blandt Faner og grønne Planter, i et Mylder af sorte Kjoler og lyse Toiletter øvedes Veldædighed under alle Slags Former for Fornøjelse. Herrer og Damer var kommen sammen under dette velgørende Paaskud for at snakke, le, flirte, bagtale, ironisere og gøre Kur. Da Roger viste sig, vendte Præsidentinden sig om mod sin Kommité og sagde med et sejrstraalende Smil: „Der har vi den smukke Marki!"

Han hilste paa sin sædvanlige yndefulde Maade, og han følte, hvorledes den Hyldest og Beundring, han mødte hos alle disse Kvinder, som havde udnævnt ham til Modens uindskrænkede Hersker, steg op i ham og beruste ham. Han følte, at han var første Høvding her i denne blandede Forsamling, der bestod af Lediggængere, af virkelige Aristokrater, og af rene Æventyrere, som altid kunde være Genstand for Kritik, hvis man tog dem enkeltvis, men som frembød et Billede af velopdragne og smukt moraliserende Samfundsstøtter, naar de optraadte som et samlet Hele. Prédalgonde var fuldkommen værdig til at være deres Konge: ved sin mandige Skønhed, sin brillante Holdning, sin udadlelige Elegance, hele sin ypperlige *Facade* dækkede han fortræffeligt over sin hæslige Personlighed.

Naturligvis fandtes der hæderlige Kvinder og retsindige Mænd i denne Forsamling, men der fandtes ogsaa Kvinder, som baade var Hustruer og Mødre, og som ikke desto mindre hver Dag løb til Stævnemøder, medens deres Døtre drev et yderligtgaaende Koketteri med unge Mænd, som ikke tænkte paa at ægte dem; og der var ansete Finansmænd, som var mer dekorerede end de mest heltemodige Generaler og de genialeste Kunstnere, skønt de havde begyndt deres Løbebane med Kæltringestreger; der var Adelsmænd, Ætlinger af Korsfarerne, der lod sig underholde af de tarveligste Hasardsnydere, og som spillede paa Børsen uden at betale hvad de skyldte; der var nogle veltænkende Journalister, som med Indignation forsvarede Familjelivets Dyder, samtidig med at de forsøgte at presse Penge af Folk ved alle Midler, — og Præster var der, velnærede og forspiste, som i Skriftestolen gladelig tilgav om det saa var de syv Dødssynder, naar blot de fik Lov til at fordøje i Fred.

Og hele denne brogede Samling af Laster, Svagheder, Skændsler, der var saa velkæmmet, saa smukt paaklædt, saa diskret sminket, at den syntes baade sømmelig og korrekt, den var Marki de Prédalgonde uindskrænket Herre over. Han var Konge over Paris, over Trouville, over Boulogneskoven, han var Klubbernes Konge, Salonernes, Boulevardernes. Han var Konge over det fordærvede, syge, sørgelige Paris, — men ikke over det Paris, der arbejder og strider, det sunde, dygtige Paris, der er Frankrigs sande Hjærte og Hjærne. Han var Konge over Udskejelsernes, Dumhedens, Ødselhedens Paris, men ikke over det Paris,

*) Paabegyndt den 2. April (4 Aarg Nr. 27).

der tænker og sparer; Konge over det Paris, der fejgt flygter, naar der er Fare paa Færde, men ikke over det, der kæmper, lider og dør. Han var Konge over Dyndet, det løse Skum og de fedtede Taager, alt det, som man med en kraftig Fejekost eller en god Svamp i et Øjeblik maatte kunne befri Paris for, saa at den blaa Himmel igen kom til syne, det grønne Løv, den milde Luft, alt det, der er rent, smukt og fint, det, der til syvende og sidst er Paris.

Den smukke Prédalgonde følte selv, at han var som en Kortkonge i et kunstlet Samfund, — og han rasede derved. I al denne Elskværdighed, i de Hilsner og de Komplimenter, som man modtog ham med, skimtede han helt tydeligt Falskheden og den bitre Ironi. Med knejsende Hoved gik han gennem Salen, og opdagede hurtigt Hertuginden, der sad forrest blandt Damerne. Han saa paa hende med sine bydende Øjne, men hun smilede, straalende af Kærlighed. Hun gjorde et Tegn til ham, at han skulde komme hen til hende, men han blev, hvor han var. Han følte sig vild og bitter. Han var just i en af disse Stemninger, hvor Følelsen af hans egen Nederdrægtighed fyldte hans Hjærte som en Flod, der strømmer over sine Bredder og efterlader giftigt Dynd paa Bunden. I hans Sjæl hvilede nu en bitter Smærte; han søgte Lindring mod den ved at være grusom mod den, der elskede ham.

Han vendte sig mod Gæsterne og iagttog dem opmærksomt, — og straks opdagede han Devienne og Hiénard. Han bøjede sig høfligt for dem, men de besvarede næppe hans Hilsen, og han følte sig ydmyget som om man havde fravristet ham hans Scepter. Men straks efter omringedes han af en Del unge Mennesker, hans Beundrere, hans Hofmænd. Her kunde han i fuld Sikkerhed spille sin Rolle som den uindskrænkede Fyrste. Her frygtede han hverken Oprør eller Rivaler.

Alle disse unge Mennesker var uddannede af ham; de efterabede ham i den Grad slavisk, at de optog hans Maade at frisere sig paa, at klæde sig, at gaa og staa, — selv hans Parfumer blev deres. En Skare af smaa Predalgonder vimsede omkring ham nu, mens de paa enhver Maade søgte at komme ham nær; dumme og flove smaa Fyre, Snobber, hvis Ønske gik ud paa at vise sig, men som ikke havde Personlighed nok til at finde paa noget nyt, og som derfor maatte nøjes med slavisk at plagiere. Prédalgonde foragtede dem, og han lagde paa ingen Maade Skjul derpaa.

Naar han var i slet Lune, piskede han dem med sine Sarkasmer. En Gang sagde han til dem: Hvis jeg en skønne Dag fandt paa at spasere om med en Kaalblomst i Knaphullet, vilde I Dagen efter alle sammen bære Kaalblomster. De lo og fandt det uhyre morsomt. Han svarede: I er simpelthen endnu mere idiotiske end jeg! Der var Tider, hvor hans Had til dem var saa hæftigt, at han kunde have hidset dem op til at begaa alle mulige forrykte Forbrydelser: men han var bange for at kompromittere sig.

Det var ham en Rædsel at leve sammen med dem. Men det Liv var netop det, han selv havde valgt, — dette ødsle, glimrende, tomme Liv, der var købt med Forbrydelser.

Han følte en Haand paa sin Skulder.

„Hør, Du“, hviskede Onkel Saint-Vincent, „Hertuginden brænder efter at komme til at tale med dig.“

„Ja, ja, jeg skal nok komme,“ svarede han i den blaserede Tone, som glædede hans Hovmester saa meget.

Men han kom ikke, og Hertuginden blegnede under sin Sminke. Men det var hans Maade at behandle Kvinderne paa. Først fik han dem til at koge af Vrede, Utaalmodighed, Skinsyge, — og saa kom han dem i Møde med den mest indsmigrende Elskværdighed. Og disse voldsomme Overgange fra Smærte til Glæde knækkede dem, gjorde dem eftergivende og ydmyge som Slavinder.

Saint-Vincent, der saa, hvorledes Fru de Diernstein skælvede af Angst, alt mens hun beholdt sit Smil for sine Omgivelsers Skyld, blev ved:

„Du véd dog, at hun venter Dig.“

„Saa lad hende vente!“ sagde Roger vredt. „Det maa hun om!“

Og han gav sig til at snakke med sine Venner, der forbavset betragtede ham. Nu smilede han ogsaa selv, han følte den Vellyst, det er at pine andre, naar man selv føler sig pint og ydmyget. Aa haa, din Skurk, Du hilser knap paa mig! Naa ja, din Fru Moder skal komme til at betale det! Og hun kom til at betale det.

Saa hørte han en Stund med en adspredt og haanlig Mine paa sine Omgivelsers banale Konversation, — men da den havde varet saa længe, som han fandt det hensigtsmæssig for sine Planer, forlod han dem, gik igennem Mængden og nærmede sig Hertugindens Plads.

Han hilste hende med en saa venlig Mine, at den stakkels Kvinde straks glemte alle de Bebrejdelser hun havde tiltænkt ham. Nu tænkte hun blot paa at faa at vide, hvad der vel kunde gøre ham bedrøvet. Men han vilde ikke indlade sig derpaa og lod hende spørge og fritte i fem Minutter i Træk. Han svarede ja og nej, men forklarede ingen Ting.

Endelig sagde han:

„Pas paa, Deres Søn kan se os!“

Nervøst slog hun i sin Haand med Viften og udbrød:

„Hvad i al Verden er De bange for? De skal kun bryde Dem om mig!“

„Ja, hvis jeg skal bryde mig om Dem, maa jeg skjule mig for Deres Søn.“

„Jeg beder Dem: Hvad kan han have imod, at De er her?“

„Det spørger jeg *Dem* om.“

Hun svarede ikke, men under hendes rolige Ydre sydede en voldsom Vrede. Roger saa, hvordan hun skælvede under det lette Kniplingsslør, der dækkede hendes Bryst og Skuldre; men selv var de saa blændende hvide som nogensinde. Under den Rustning, Hertuginden ejede i sin Skønhed, var hun saaret og blødende, men man maatte ikke ane det; derfor smilede hun og blev ved at smile.

Roger kunde ikke andet end beundre denne stolte Holdning, hvor vred og ond han end var stemt. Han vidste vel, hvad Holdning betød, han maatte selv mere end nogen anden imponere netop ved sin Holdning, — og han syntes godt om denne tapre Selvbeherskelse. Hans Vrede lagde sig, hans Nerver faldt til Ro. Han gjorde en Bevægelse paa sin Stol, og hans Knæ strejfede Hertugindens Kjole. I samme Sekund var hun hans igen, i sin elskovsfulde Underkastelse. Nu saa han ikke mere hendes skønne Nakke med dens fine, blonde Dun, men hendes smukke, bløde Profil var vendt mod ham, og den runde, stærke Hals, der sad saa vidunderligt paa Skuldrene og Brystet. Det var unægtelig en smuk, en yndefuld Kvinde. Hun bar ikke en eneste Juvel; et smalt Perlehalsbaand laa om hendes Hals, dæmpende dens stærke Hvidhed ved sin egen Glans.

Hun hviskede til ham:

„Du er ikke vred længere, Roger?“

„Tror De virkelig, jeg var vred?“

„Hvordan kunde jeg tro andet?“ svarede hun smilende.

(Fortsættes).

UGENS REVUE.

Dødsfald.

Gamle Hartmanns alderstegne Søn, Komponisten *Emil Hartmann*, er forleden død, 62 Aar gl.

Han viste tidlig musikalsk Begavelse, og navnlig en betydelig musikalsk Lærenemhed, der udvikledes af saa fortræffelige Musikere som N. Ravnkilde og A. Rée, for ikke at tale om Faderen, der underviste ham i Musiktheori og Orgelspil. Snart begyndte han, følgende Slægtens Traditioner, at komponere. Til en Passionssalme af Ingemann skrev han Musik for Sopransolo, Kor og Orkester, — og Kompositionen blev udført 1858 i Frue Kirke, men gjorde ikke Lykke. Næste Aar skrev han sammen med Aug. Winding Musik til Bournonvilles Ballet „Fjeldstuen", men heller ikke denne Komposition vakte Opmærksomhed. Han mente da, at han manglede theoretisk Uddannelse, og rejste derfor til Leipzig for at lære mere. Da han kom hjem, kastede han sig med Forkærlighed over Orgelspillet. Først virkede han i et Tidsrum af 10 Aar som Organist ved den ny St. Johanneskirke paa Nørrebro, senere overtog han en lignende Stilling ved Slotskirken. Samtidig producerede han flittigt; navnlig forsøgte han sig i den dramatiske Musiks vanskelige Mysterier, og komponerede musikalsk Ledsagelse til adskillige Stykker af det kgl. Teaters Repertoire. Ogsaa lagde han sig efter Operamusik, skrev Musik til Overskous frygtelige Vers i „Elverpigen."

Komponisten Emil Hartmann.

Men heller ikke her havde han Held med sig. Han blev dernæst Orkesterdirigent, og vandt i denne Stilling sit Livs første og eneste Laurbær. Baade i København og — navnlig — i Tyskland erhvervede han sig virkelig i Aarenes Løb en ikke ringe Popularitet ved sine Koncerter, som han ledede med sikker musikalsk Forstaaelse og en absolut fintfølende Smag fra sin Dirigentstol. Naar nordisk Musik nu har det gode Navn i Udlandet, som den har, skyldes det for en stor Del Emil Hartmanns utrættelige Iver.

Han vil mindes som den veloplærte, begavede Epigon, og intet mere. Hans sære, lunefulde Personlighed var ikke stærk nok til at den paa afgørende Vis kunde gennemtrænge hans Produktion.

Overhofmarskal Løvenskjold.

Hvilken Københavner vendte sig ikke om efter den gamle Overhofmarskal *Løvenskjold*, naar han, iført sin slidte Overfrakke og sin besynderlige kakkelovnsrørformede Cylinder, varsomt og med smaa Skridt bevægede sig ned ad Gaderne? Hans smukke hvide Hoved med de buskede Bryn og den store Knebelsbart var jo nok til at tiltrække sig Opmærksomheden, og vidste man tillige, at denne Mand var Hoffets uundværlige Raadgiver i stort og smaat, Kongers og Kejseres og fyrstelige Damers gode Ven og Støtte, og desuden den mest bestjernede Mand i dette bestjernede Land, betragtedes han altid med den største Nysgærrighed og Sympathi.

Den gamle Marsk blev 76 Aar; han døde som Følge af en Sygdom, som han længe havde lidt af, men som kun i faa Dage havde bundet ham til Sygelejet: en Forkalkning af Hjærtet.

Hans Betydning for vort Hofs daglige Liv paa Bernstorf og Amalienborg og for de Fester, Hoffet holdt paa Fredensborg med Evropa som Gæst, kan ikke undervurderes. Som maaske ikke nogen anden Hofmand i Evropa, var han fortrolig med alle det højeste Ceremoniels dybeste Mysterier, og den danske Hofhus-

Proprietær Petersen.

holdnings Prestige blev under hans Ægide saa betydelig, at den toges til Mønster for mange fremmede Stater, selv saa fjærntliggende som Japan.

Tillige var han i fremragende Grad paa sin Plads i den højt betroede Post som Bestyrer af Kongens Civilliste, — den ene Million, som skulde strække sig saa langt.

Som mangen anden Grand Seigneur fra den gode, gamle Tid, havde han ivrige, historiske Interesser. For mange Aar siden skrev han en lille Bog om den kgl. Livgarde til Fods, og i Historisk Tidsskrift leverede han mangfoldige smaa, sirligt skrevne, kuriøse Afhandlinger om historiske Bagateller, der havde tildraget sig hans Opmærksomhed, naar han i sine faa ledige Timer var gaaet op i Rigsarkivet for at studere alskens gamle Dokumenter.

Endelig skal det nævnes, at han hvert Aar dirigerede Generalforsamlingen i Ballettens private Pensionsfond, hvis Formand han var, og for hvilken han virkede med utrættelig Iver.

Han var en god Arbejder i sin Herres Tjeneste og en nobel Karakter.

80-aarig Fødselsdag.

En gammel elskværdig og ualmindelig dygtig Landmand, Proprietær *F. Petersen*, Varmark pr. Kolding, fejrede forleden sin 80. Fødselsdag under den største Deltagelse fra alle Sider.

Proprietær Petersen har i de mange Aar han har drevet sin Gaard, vist sig som Foregangsmand paa adskillige Omraader, og Landmændene i hans Egn har lært meget af ham. Ligeledes har den gamle Hædersmand rygtet de talrige Tillidshværv, der blev ham betroet, med den største Samvittighedsfuldhed.

Peter Holm.

P. Holm.

Vi bringer et Billede af Skræddermester, Viceformand i Borgerrepræsentationen, *P. Holm*, der for Tiden sidder arresteret i Hamburg paa Grund af sit Forhold til de kommunale Ejendomshandler, der i den sidste Tid har vakt saa stor en Opsigt hele Landet over. Naar han om kort Tid vender hjem og bliver stillet for Retten, vil det vise sig, om hans Færd har været strafbar eller ej. Men utvivlsomt er han allerede nu en moralsk domfældet Mand.

Den nye Maane,

som Dr. Waltemath i Hamburg for et halvt Aar siden mente at have opdaget ad Beregningens Vej, men om hvis Tilværelse man har al Grund til at tvivle, skal i Følge det udgivne Opraab til Astronomerne passere Solens Skive *Lørdag den 30. Juli.* Det kunde nok være interessant en Gang for alle at faa konstateret, hvad det er for mørke Punkter — helt forskellige fra de egentlige Solpletter —, som nu og da have vist sig paa Solens Flade. Ved samtidige Iagttagelser fra mange Steder maa det dog nok kunne afgøres, om Fænomenet er lokalt og skyldes Ildkugler i lang Afstand, Snefnug e. lgn., eller om dets Sæde virkelig skulde ligge udenfor Luftkredsen.

Torvald Køhl.

Kometsværm.

Aaret havde hidtil været ualmindelig fattigt paa Kometer. Urania stod aabenbart i Gæld til Astronomerne, og maaske har Terminen været og ogsaa i denne Henseende passende Tidsrum til Gældens Afbetaling, saa meget er i alt Fald vist, at der fra d. 11.—18. Juni indfandt sig ikke mindre end 5 Kometer.

I gamle Dage vare Menneskene bange for Kometer. Hver Gang en nogenlunde anselig Komet med Hale præsenterede sig, udbredte Skræk og Rædsel sig over hele Jorden. Videnskabens Fakkel har imidlertid lyst op ogsaa i denne mørke Krog af Vankundighedens Rige. Jorden har mange Gange holdt udmærket Stand ved Sammenstød med Komethaler. Hvordan det vil ende, dersom Jorden løber paa en Kometkærne, vides rigtignok ikke; men Sandsynligheden for en saadan Kollision er saa forsvindende, at vi godt kunne lade Angst og Bæven fare. Det ser for. Resten ud, som om de rigtig store skrækindjagende Kometer blive sjældnere; i deres Sted kommer der hvert Aar en Skare ubetydelige, til Dels haleløse Individer af Kometarten, og det er kun yderst sjældent, at de kunne ses uden Kikkertens Hjælp. Dette gælder ogsaa om den Flok, som nylig har gjort sin Introduktion paa Firmamentet: De fremtræder kun med den Klarhed, som tilkommer Stjerner af 10. Størrelse.

To af disse Kometer have før været sete og høre til de periodiske, som findes anførte i Almanakken, nemlig *Enckes* og *Wolfs* Kometer. Den første, hvis Omløbstid er $3{,}_3$ Aar, genopdagedes af Tebbutt i Windsor ved Sydney i Avstralien og befandt sig da mellem Lille Hund og Tvillingerne. Den anden genopdagedes af Hussey mellem Persevs og Væderen. Endvidere har *Coddington* ad fotografisk Vej opdaget en Komet, som Hussey efter Anvisningen fandt paa Himlen, nær Stjærnen Antares i Skorpionen. Forøvrigt blev samme Komet ogsaa opdaget af *W. Pauly* i Bukarest. Fremdeles har *Perrine* paa Lickobservatoriet opdaget en rund Komet uden Kærne. Den stod

1. Juli nær Positionen $77^\circ + 52^\circ$
10. „ „ „ $90^\circ + 45^\circ$

Det første af Tallene betegner Rektascension, det andet Deklination. Den sidste Position er nær Stjernen Beta i Kusken. Endelig har *Giacobini* i Nizza opdaget en lille Komet i Stenbukken.

Torvald Køhl.

Opfordring.

Privatobservatoriet i Odder søger to Iagttagere, en i Nordsjælland og en i Nordjylland. Vedkommende maa kende Stjernebillederne nøje og være villig til at assistere ved Stjerneskudiagttagelser fra 9—12. Avgust Kl. 10—12.

„Gennem Vejledalen".

Størstedelen af de Illustrationer, der ledsager „Gennem Vejledalen" skyldes Amatørfotografier, som cand. pharm. Faber, Vejle, velvilligst har overladt os.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 44.

Den første Halvdel er mig kær,
men langtfrà saa nær som den anden.
Det Hele staar mig end mindre nær,
og hele den interesserede Hær
vil uden videre give mig Fanden,
saafremt den forstaar, at ved „Vagt i Gevær!"
er ment, at den kommer min Pung for nær.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 42 var
Matematik.

Ialt indkom 2117 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Fru *J. Michelsen*, Margretevej, Hellerup. 2. Præmie *Erik Nielsen*, Kommis, Crome & Goldschmidts Udsalg, Slagelse.

Lykken, jeg mistede.

Af Junker Claus.

Jeg er nu en ældre Knark; mit Haar er graanet, mine Øjne ser kun svagt. Jeg forstaar ikke ret meget af hvad der gaar for sig i Tiden, og det lidt jeg forstaar, holder jeg ikke af. Jeg synes, Kvinderne er blevet ringere nu end da jeg var ung, de er hverken bly eller kyske mere, synes jeg. Der sker saa meget, som jeg ikke vilde være med til, og især snakkes der saa meget om det, der sker. Og der snakkes mere ondt end godt.

Maaske tager jeg fejl. Jeg vil ikke dømme. Men jeg vil gærne fortælle jer lidt om, hvad jeg har oplevet, da jeg var ung. Minderne er jo min egentlige Verden nu. I Minderne lever jeg, jeg taler med dem, de gør mig rig og lykkelig nu, saa gammel jeg er. Og jeg kan fortælle jer baade lystige og tungsindige Ting.

Den Historie, jeg i Dag vil fortælle, er hverken lystelig eller spændende eller videre mærkværdig, saadan som man vist nu forlanger. Naar jeg fortæller den før alle de andre, er det fordi den ligger mig saa dybt paa Sinde. Den har fulgt mig saa længe jeg har levet, jeg kan ikke slippe for dem. Det er jo Historien om den Lykke, jeg mistede.

Ja, jeg var ung og hed, som I nu er. Mit Blod blussede for Alverdens skønne Kvinder, jeg vilde eje dem alle. Saa mødte jeg En . . .

Min Fader var rig den Gang, jeg fik alt hvad jeg ønskede. Jeg drog om fra Sted til Sted, i Jylland var der vel knap den Herregaard, hvor jeg ikke var Gæst. Mens mine Venner spillede og drak, kredsede al min Tanke om de skønne Fruer, jeg traf paa min Vej. Jeg ændsede ikke Folks Snak. Naar jeg syntes om en Kvinde, saá jeg intet uden hende, og fik jeg onde Ord at høre af hendes Mand, hendes Slægt, blev jeg trodsig: Havde jeg ikke evig, guddommelig Ret, saa længe jeg elskede?

Men mange Steder blev jeg ilde set.

Saaledes gik der Aar, og tilsidst blev jeg træt. Kvinderne begyndte at ligne hinanden, — Mændene havde altid gjort det. Jeg begyndte at skifte Ham, jeg tænkte paa at lægge mit Væsen og min Vane om, for at blive et hæderligt Medlem af det forbandede Samfund. Men jeg blev det aldrig. I skal høre hvordan.

Jeg var tilfældig kommen ind paa en Gaard, ikke langt fra Viborg, hos en Mand, jeg knap kendte. Jeg skulde rejse næste Dag, jeg vilde bort fra Landet nu; her var der jo intet mere, jeg kunde opleve. Men jeg kom aldrig bort herfra.

Samme Dag jeg skulde rejse, saa jeg for første Gang Gaardens unge Frue. Det var ved Middagen; skønt vi kun var tre, var hun i stort Toilette, saadan som Skik og Brug den Gang var. Hun var blændende dejlig. Dog, jeg havde set skønne Kvinder før, men hun var sky og stille, fornærmende tavs. Jeg belejrede hende, hun var kold som Staalet. Dette var noget nyt, og jeg blev.

Der gik mange Dage. Hendes Ægteherre lærte jeg at kende; han var ung, flov, raa, fuld af tillært Spot, grænseløs uvidende og grænseløs indbildsk, af den Art Mennesker, man nu til Dags træffer hyppigere end man den Gang gjorde. Han holdt stedse paa mig, og jeg vidste hvorfor: han var sin Ruin nær, og han haabede, at min Fader vilde hjælpe ham. Han saa min Lidenskab for hans Frue, og han gned sig i Hænderne.

Denne Kvinde! Ak, mine Venner, forlang ikke, at jeg skal beskrive hende for Eder! jeg vil ikke bringe Jert Blod i Kog. I er unge, I elsker selv, I ved hvad det er at blive elsket!

Hun elskede mig. I talløse stille Timer, alene med hende, havde jeg besejret hendes Trods. Da kastede hun sig ind til mig, mere hensynsløs end jeg selv. Hun var saa skøn i sin tavse Ynde, saa rig ved alt det hun lovede i et Blik, og holdt i de lange, brændende Nætter, saa øm, saa ren og fast!

Jeg elsker hende endnu, ja, jeg elsker hendes Minde højere end hende selv!

Vi vilde rejse bort med hinanden. Da skete dette, som jeg endda ikke forstaar, skønt jeg har grublet derover til mit Haar blev graat, og mit Blik helt vendt ind i mig selv, som nu.

Kort før vi vilde rejse, skulde der være en stor Fest paa Gaarden; Herregaardsfolkene i en

vid Omkreds var indbudte, selv Folk fra Hovedstaden. Min Elskede vilde blive Festens Dronning, og jeg den lykkelige, den stærke Page, der bar hendes Slæb og hende selv.

Jeg var som gal af Glæde. Lykken svulmede i mig, Tanken om det Liv, der laa foran mig sammen med hende, var ved at sprænge mit Hjerte. Og nu denne Aften, i alle disse Menneskers Paasyn, var hun *min*, kun *min*.

I mit Overmod ønskede jeg at alle skulde se den Glød, der straalede ud mellem hende og mig!

Jeg vilde se hende, tage hende i min Favn endnu før Festen begyndte, uberørt som hun var i sin Pragt. Og jeg gik ind til hende i hendes Paaklædningsværelse.

Nej, Venner, jeg gik ikke derind, — jeg løb! Hun stod midt i Værelset fuldt paaklædt med sit dejlige Ansigt vendt mod mig, sit ømme, straalende Blik! Sejrsberust som jeg var stormede jeg hen mod hende og vilde gribe hende i mine Arme, — da veg hun tilbage! Jeg strakte Hænderne frem, hun greb dem med sine og kastede dem vredt fra sig! Hvad var det? Jeg nærmede mig atter, strakte Munden frem til et Kys, — da kastede hun hurtigt en Stol imellem os! . . .

Da jeg fik besindet mig, skød Vreden voldsomt op i mig. Jeg talte hende hæftigt til, jeg kaldte hendes Adfærd for dumt Koketteri: hvor kunde dog hun, der elskede mig, og saa ofte havde givet sig mig helt og fuldkomment i Vold, nu nægte mig blot et Kys? Og jeg hidsedes op af mine egne Ord, og fordrede af hende, at hun nu den hele Aften kun skulde være til for min Skyld, følge mig som en Slavinde, hvor jeg gik og stod, og for alle Gæsternes Øjne aabenbare sin Elskov til mig i Ord og Adfærd!

Saaledes sagde jeg og gik. Hun havde ikke svaret et Ord, og da jeg i Døren vendte mig og saa paa hende, stod hun med den ene Haand trykket mod Brystet, den anden strakt lidt frem mod mig, og hendes Øjne saa ind i mine med et angst, et saa usigeligt bedrøvet Blik!

Aa, Venner, det Blik svider i mit Hjerte endnu. Men jeg forstod det ikke.

Jeg gik op i Salen. De Fremmede kom. Jeg var i en frygtelig ophidset Stemning, men endnu anede jeg ikke de Pinsler, jeg skulde gennemgaa.

Jeg saa efter hende overalt, men jeg kunde ikke finde hende blandt alle de hvide Toiletter omkring mig. De hvide Halse og Arme, alle de lysende Blikke, Smilene, de muntre, flagrende Ord flimrede for mig. Jeg saa kun hvidt og lyst og lystig, hensigtsløs Bevægelse, — men hende saa jeg ikke. Hende, hvis Smil var *mit*, hvis Øjne var *mine*, hvis Ord kun kunde tale til *mig!* Hende, jeg elskede!

Pludselig blev jeg hende vaer, midt i en Gruppe. Hun smilede og spøgte til alle, kun ikke til mig. Jeg trængte mig frem imod hende, jeg talte til hende, men hun saa mig ikke. Maaske svarede hun mig og smilte til mig ogsaa, men hendes Smil og Blik var dødt og koldt. Hvor var de ømme, dyrebare, levende Blikke henne, de som hilste mig hver Dag ellers? Jeg blev som vanvittig. Hun skulde tvinges! Hun skulde lystre mine Ordrer, intet andet! Jeg trængte mig tæt ind paa hende, jeg borede mine Øjne ind i hendes, jeg hviskede hende ind i Øret! Følg mig! hviskede jeg, jeg elsker Dig! Men hun hørte mig ikke.

Saaledes gik Aftenen. Jeg forlod hende ikke med Øjnene, men hvor hun gik, flygtede hun for mig. Tilsidst satte hun sig hen i en Gruppe, der havde dannet sig om den Mand, som hun vidste, jeg hadede mest af alle, den Mand, som jeg vidste, hun foragtede dybest, — hendes Ægtefælle. Der sad hun stille, med Ryggen til de dansende, og med et ubevægeligt Smil hørte hun paa hans flove og kyniske Fraser.

Stundom blev jeg mild om Hjertet; jeg vilde

tage hende blødt og varsomt til Side, og spørge hende ud om hvad denne Adfærd dog betød. Men naar jeg saa kom hende ganske nær, snøredes Struben sammen paa mig, og jeg blegnede af Raseri ved at se hende i denne forhadte Mands Vold. For han beherskede hende nu igen, syntes jeg. Det var som om hun i al sin Færd ønskede at vise ham og alle, at hun elskede ham.

Endelig var dette Helvede forbi. Gæsterne tog bort, hun var fuld af Smil og venlig Ynde.

Jeg lurede paa hende, nu skulde hun ikke undgaa mig længer.

Hendes Mand gik ind til sit; jeg hørte, hvordan hun inde i Salen gav Tjenerne Ordre med sin rolige, blide Stemme. Hvor kunde hun dog bevare denne Ro, naar jeg skælvede af Vrede og Sorg og af min dybe Forundring?

Hun kom ind i Forværelset, hvor jeg sad. Jeg rejste mig. Hun blev slet ikke forbavset, men uden at sige et Ord gik hun forbi; hendes Blik strejfede mit med en let Spørgen.

Jeg fulgte hende ud ad Døren, ned ad Trappen. Mit Hjerte hvæsede i mig.

Jeg kunde næppe tale. Jeg hviskede og spurgte:

„Fortryder Du, hvad Du har gjort?“

„Nej“, svarede hun sagte uden at vende Hovedet.

Og atter spurgte jeg:

„Fortryder Du, hvad Du har gjort?“

„Nej“, svarede hun.

Jeg spurgte endnu en Gang: „Fortryder Du, hvad Du har gjort?“

„Nej“.

Nej, Nej, Nej, sagde hun; tre Gange sagde hun nej. Nej til Livet, nej til Lykken, nej til Kærligheden. Med sin sagte, blide Stemme havde hun dømt os begge til Sorg og Savn, til Hjerternes Henvisnen og Blodets Goldhed. Hvorfor?

Jeg gik forbi hende og ind til mig selv. Jeg vidste nok, skønt jeg intet vidste. Jeg vidste at alt var forbi.

Om Natten pakkede jeg mine Kufferter. Jeg var rolig, mit Blik var klart og uden Taarer, mine Hænder rystede ikke, men i mit Hjerte, Venner, laa der en Orm og aad i Vunden.

Næste Morgen tog jeg Afsked med Husets Herre, og jeg var nu villig til at skaffe ham min Faders Bistand; før havde jeg aldrig villet. Saa kørte han ud, sagtens fordi han vilde lade mig alene med hende, som han vidste jeg elskede.

Men jeg gik ikke til hende. Hun skulde ikke vide, at jeg rejste, før det var for sent. Men nær havde jeg røbet alt. Jeg vilde endnu en Gang gaa forbi hendes Stue. Da stod Døren paa Klem, jeg saa hastigt derind: Hun sad paa sin Sofa, bortvendt, og græd. Jeg hørte hendes Hulken . . .

Men jeg rejste.

Længe strejfede jeg om i Verden. Jeg saa mange Slags Folk og hørte dem prise Lykken paa alle Sprog. Jeg plejede min Smærte som en Moder plejer sit syge Barn; jeg vilde ikke miste den, thi da mistede jeg ogsaa Mindet om hende.

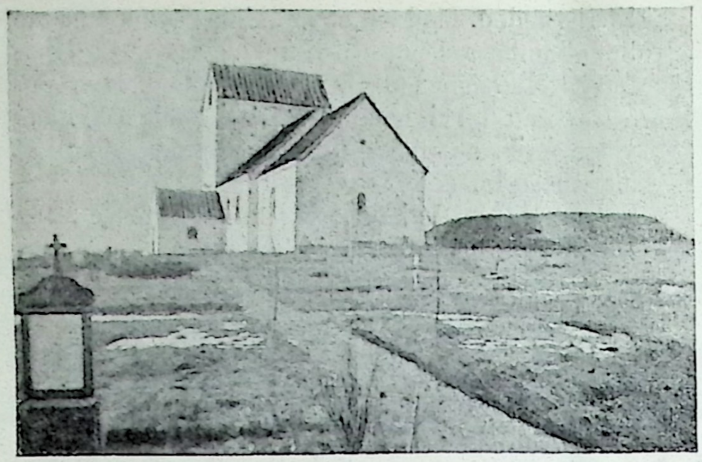
Kun sjældent hørte jeg om hende. Saa meget erfarede jeg dog, at hun var bleven skilt fra sin Mand, og at hun henlevede nogle Aar i stor Ensomhed, indtil hun pludselig døde. Det var alt. — Men min Fantasi kredsede stedse om hende, hidset af alt det Uforklarlige i vort Brud. Jeg gennemgranskede vort korte Samliv, og navnlig levede jeg den sidste Dag om og om igen vel tusind Gange.

Hun, saa stolt og stærkt et Menneske som kun faa, af Kvinder den ypperligste, jeg har kendt, — og jeg, en fri Aand, en Mand, der aldrig har kendt til Svig og Fejghed, et hedt og tungt Hjerte, vi to mødtes i dyb, fuldkommen Harmoni. Og saa skiltes vi for stedse uden Grund.

Og dog, mine Venner, fandt jeg en Grund, som jeg skal beskrive for dem, og naar jeg har sagt den, gaar jeg for ikke at høre Eders Latter.

Hør her: Det Sekund, der for stedse skilte os ad, — det var, da jeg hin Aften før Festen kom ind til hende og vilde tage hende i min Favn. Da stødte hun mig fra sig. Hvorfor? *Fordi hun var bange for, jeg skulde krølle hendes Pynt!*

Jeg hører nogen le. Andre taler straks om Kvinders Forfængelighed og Trods, og om Mænds vanvittige Stolthed. Gør det ikke, Venner, vær tavse, som jeg, men knyt Jeres Hænder mod den blinde Skæbne, der altid er over os.

Randbøl Kirke og Kirkegaard.

Gennem Vejledalen.

Af D. C. E. Krohn.

(Sluttet).

NAAR man har passeret Lihmskov Station, indsnævres Dalen om den gyngende „Høgmose" saa meget, at disse kolossale Lyngbakker — derimellem det Syd for liggende „Grædebjerg" — rykke Banen ind paa Livet og rage saa tæt op over den, at det ser ud, som man kører i et Slags Bjergpas. Man ser intet uden de mægtige Lyngbakker — man hører kun Lokomotivets Stønnen, idet det begynder at arbejde sig opad den — paa Vejen til Høgsletten — sikkert næsten 200 Fod store Stigning, og kun Hedelærkens Trille minder om levende Væseners Tilstedeværelse.

Mellem temmelig nøgne Bakker, hvor Sandet fra en tidligere Sandflugt næsten griner en i Møde, og hvor man øjner disse forrevne, af Sandflugten hærgede Formationer — forbi Bindeballe Station og henad stejle Bakkeskrænter — naar man endelig op paa Højsletten — den gamle Randbøl Hede. Og man mindes uvilkaarlig Folkevisen om Kong Volmer, naar man passerer tværs over den gamle Hovedlandevej fra Skanderborg og Viborg — til Ribe, som her — den Dag i Dag — ligger næsten aldeles som i gamle Dage, da Kong Volmer for ad Ribe til „med sine femten Svende". Fuld af gamle Hjulspor og Huller er Vejen endnu.

Nu er Heden næsten opdyrket; men endnu minder den Mængde af store og smaa Kæmpehøje, hvoraf der overalt formeligt vrimler, om den gamle Hede og de mange Kampe, den i sin Tid var Vidne til. De ligge stundom i hele Rader hen ad Bakkeryggene over Heden, tonende sig ærværdigt og alvorligt mod Horisonten. Og tæt ved den lille Station ligger den gamle Randbøl Kirke — en rigtig ægte Fremtoning af en Hedekirke — med sit Blytag og sit forfaldne Udseende — ja der mangler ikke en Gang Mylderet af skrigende Alliker paa Tagryggen.

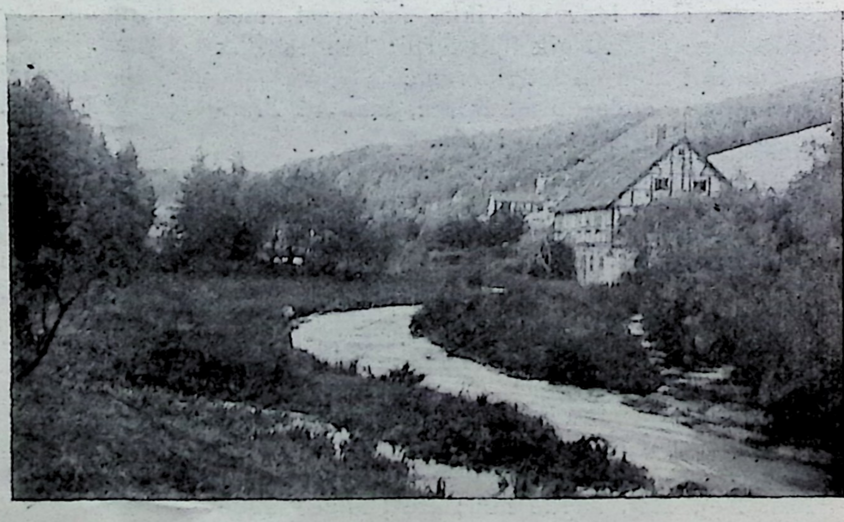
Paa selve Kirkegaarden ligger en anselig Kæmpehøj — „Kong Rans Grav". Sagnet beretter, at samme Kong Ran, faldt i et Slag i Dalen „Kongsdal", der ligger i den sydlige Del af Gjødding Plantage. Der berettes tillige, at Gravhøjen, ligesom ogsaa Jællinghøjene, i Svenskekrigene er bleven aabnet og plyndret.

Tæt ved Randbøl Station er der forbeholdt den fremmede en sikkert velkommen Overraskelse.

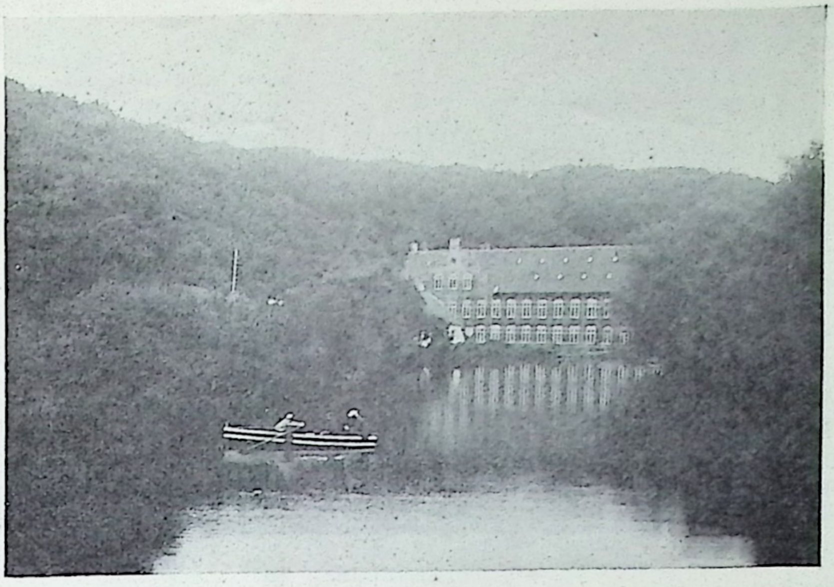
Kun faa Hundrede Alen mod Øst aabner der sig for Beskuerens Blik et Panorama, der virkelig er overraskende — en Natur, saa mærkelig, saa herlig og storartet, som man kun sjeldent ser den.

Det er den øverste Del af Vejledalen — den vi forlod efter at have passeret Lihmskov Station, fra hvilken Banen i en Bue gaar helt udenom selve Vejledalen — som vi nu atter ser for os og atter genfinde, rigtignok med et meget forandret Udseende.

Mellem mægtige Bakker, der række næsten 170 Fod op over Dalen, snor Vejle Aa sig frem — brusende og skummende som en lille Fos, idet den danner Fald paa Fald paa Vejen ned gennem den ganske smalle og af lunefulde Sidekløfter tæt besatte Dal. Selve disse Bakker frembyde ved deres ofte barokke Former og deres højst forskellige Beklædning — Eg- eller Bøgepurrekrat, eller Naaleskov — gammel og ung en rig Afveksling.

Parti af Randbøldal.

Randbøldal Fabrik.

Midt i dette Panorama ligger Randbøldals Klædefabrik, en anseelig, treetages højrød Bygning med sine takkede Gavle og Turbinetaarn, opført efter antik Model. Paa et Par af Skorstenene paraderer Storken paa sin Rede, kun lidet ænsende Røgen fra disse og i Færd med at made sine Unger, og umiddelbart ved Bygningen hæver sig de kolossale, med Løvskov tæt bevoksede Bakker, — de se næsten ud til at kunne faa i Sinde at styrte ned over Fabriksbygningen og knuse den! I den spejlblanke Fabrikdam afspejler den hele, smukke Bygning og dens Omgivelser sig saa tydeligt, at man er nær ved at forveksle Billed med Virkelighed.

Med Støj og Larm styrter Vandmassen fra Dammen ind gennem den store, hvælvede, portlignende Aabning i Bygningen og forsvinder der som i en Underverden.

Højt oppe over Fabrikken ligger Ejerens private Bolig — en massiv, toetages, graa Bygning — ligesom dominerende Situationen. Noget ovenfor Fabrikken ligger en lille Vandmølle — et Uldspinderi — med sit gammeldags Møllehjul snurrende rundt, mens Vandet plasker ned ad dets Sider. Bag ved ser man de store vildt udseende Kratbakker og Dale, foran den gamle mørke Naaleskov, hævende sig frem fra stejle Bakker. I Bunden af Kløften bruser Vandløbet fremad mod Fabrikken.

Der hviler en alvorlig — højtidelig og næsten hemmelighedsfuld Stemning over denne Natur — disse mørke Skove med deres dunkle Skygger, disse mange smaa og større Vandfald og rislende, smaasnakkende Kilder i Dalen. Uafladeligt akkompagnere de den dumpe Larm af Vandets Fald ned gennem Fabrikken — det hele er et lille Stykke norsk Natur, der er flyttet ned mellem Jyllands Bakker! En sjælden vandrig Kilde med fortrinligt Drikkevand og indeholdende stærkt mineralske Bestanddele, strømmer frem af Bakken nedenfor Fabrikbygningen ved et lille hyggeligt, med smaa Vandbassiner forsynet Anlæg. Sikkert kunde den have været udnyttet i Vandkurens Tjeneste!

Randbøldals Klædefabrik beskæftiger en hel Del af Egnens Arbejdsfolk, man hører Spinde- og Vævemaskinerne rulle og rasle derinde, og overalt ser man Arbejderne i travl Virksomhed.

Ad Veje eller Stier, anlagte paa selve Bakkeskrænterne, færdes man om i dette ejendommelige Terræn og hist og her titte enkelte gamle Smaahytter — halve Rønner — helt malerisk frem paa Skrænterne, eller en Bygning i gammel Villastil præsenterer sig helt indbydende.

De tidligere Lyngbakker og vidtstrakte, uproduktive Arealer i Omegnen ere forlængst beplantede og Ejeren har her nedlagt et virkelig stort og fortjenstfuldt Arbejde i den jydske Plantningssags Tjeneste, uafhængigt af Hedeselskabets Ledelse. Vidtstrakte Plantager, der med Tiden i høj Grad ville bidrage til Egnens Forskønnelse og bedre og bedre Læforhold omgive nu Fabrikken.

Parti af Randbøldal Fabrik.

Engelsholm.

Vejle-Vandelbanens Endepunkt, Vandel, ligger kun en god Kvartmil fra Randbøl Station. Gennem en større, frodig Plantage, der — ligesom de øvrige om Randbøldals Fabrik liggende — tilhører et af dennes Ejer oprettet Fideikommis, naar man ud til Endestationen gennem den flade, nu næsten helt opdyrkede Randbøl Hede.

Men just særlig at anbefale Turisten at vove sig saa langt ud, turde være lidt letsindigt. Vandel er en af disse noget tvivlsomme Stationspladser, der foreløbig leve i Haabet om, at noget usædvanligt maatte ske, som kan give lidt Fart paa Tingene og med Tiden der kan skabe et Chikago — *en miniature*!

Fra Randbøl Station er der kun et godt Kvarters Gang mod Nord til Statsplantagen ved Skovridergaarden Gjøddinggaard, — en af de ældste Plantager i Landet. Tæt ved ligger ligeledes Gjødding Mølles Savværk — ligesom Skovridergaarden — ved selve Vejledalen, der, mellem afvekslende tilplantede eller lyngklædte, store Bakker, i mange Bugtninger trækker sig op mod Vejle Aas Udspring: Engelsholm Sø — ved hvilken det gamle Herresæde med dets fire Taarne er beliggende.

Kun tre Kvarters Gang fra Stationen mod Syd ligger en anden af Statens Plantager — Frederikshaabs Plantage. Ved sin ganske ejendommelige Natur hidlokker den ikke saa faa fremmede.

Fra at være et rygende Sandflugtsterræn, opfyldt af en stor Mængde forrevne og vildt udseende Sandklitter, imellem hvilke findes Rester af Sandsøer, er det over tusinde Tdr. Land store Areal bleven omdannet til Plantage. En vidtstrakt mærkelig Natur ligger for En, en forunderlig Ro og Stilhed hviler over den; som mørke Spøgelser træder de med Fyr eller Gran klædte Klitter hvert Øjeblik frem for Øjet. Man hører knap sine egne Fodtrin i det bløde Sand og kun en flygtende og enlig omstrejfende Mikkel-Ræv eller Morten eller en opskræmmet Natteravn eller Gøg ere de eneste Tegn paa levende Væseners Tilstedeværelse.

I forrige Aarhundrede var dette Terræn endnu beboet, — en lille Landsby laa der. Men saa jog Sandflugten Beboerne fra Hus og Hjem og Sandet begravede alt. Af og til findes endnu Rester af Bagerovne i Sandet. I Midten af det forrige Aarhundrede indkaldte Staten da Kolonister fra Pfalz til at opdyrke Hederne deromkring og der opførtes Kolonibyer med Navne som: Reventlowshede og Guldborgsminde osv., og Staten tog saa fat paa Beplantningen af selve Sandflugtsterrænet. Forlængst er nu Sandflugten standset.

Opfindelsernes Konge.

Roman fra det 20de Aarhundrede. Af Frank Stockton. Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

(Fortsat).

Der var ingen af de andre, der nærede samme Frygt som Madam Block; men de havde alle lige saa lidt Lyst til at begynde paa den undersøiske Rejse igen.

Man var kommet til den Anskuelse ved at iagttage Omgivelserne, at hvis Isen smeltede bort, saa vilde man se et Forbjerg paa den østlige Del af det amerikanske Fastland, og at man, hvis man kunde sejle forbi dette Forbjerg, vilde komme til det Sted, hvor de havde fundet det grundede Vand. Paa den anden Side og mod Syd vidste de, at Vandet var dybt og sikkert. Hvis de kunde naa den Del af Havet uden at komme over det grundede Sted, saa behøvede de ikke at have nogen Frygt for Tilbagerejsen. De vidste, hvor langt mod Syd det dybe Vand fandtes, og Spørgsmaalet var nu, hvorledes de paa bedste Maade skulde naa det.

Sammy og Kaptajn Hubbell erklærede begge, at de ikke vilde sejle hjem ad nogen anden Vej end en, der førte langs med den halvfjerdsindstyvende Længdelinje. Den havde bragt dem sikkert derop og vilde føre dem sikkert tilbage. Hvis de gik ned under Isen et Sted mod Øst, hvorledes skulde de saa finde den halvfjerdsindstyvende Længdelinje? De kunde ikke tage Observationer der nede, og de kunde komme til at gaa mod Syd langs med en anden Linje, som kunde føre dem et eller andet Sted hen, som de ikke kendte.

Til sidst foreslog Marcy en Plan, som blev enstemmig vedtaget. Hele Landet i den Retning, de vilde rejse i, syntes at være en umaadelig stor Slette, der bestod af Is og Sne, medens der hævede sig Bjerge imod Vest og fjernt imod Sydost. Paa sine Steder syntes store Stenblokke at være stablede op; men i det hele taget var Landets Overflade ganske jævn og vidnede om, at der var Vand underneden.

Selskabet ombord paa *Dipsey* kunde rejse over jævn Is og frossen Sne; for denne Mulighed havde man forud beregnet; men at føre *Dipsey* over Land var naturligvis umuligt. Efter Marcys Plan mente

man imidlertid, at det vilde være muligt for *Dipsey* at sejle inde i Landet, til man havde naaet et Punkt, hvor man var vis paa, at det dybe Hav laa roligt under Isen.

XVIII. KAPITEL.

Marcys Kanal.

De tolv Mand og den ene Kvinde om Bord paa *Dipsey* var fulde af Varme og Begejstring, da de begyndte deres Forberedelser til Hjemrejsen, skønt disse Forberedelser indbefattede noget, der var pinligt for dem alle. Man fandt nemlig, at det vilde være absolut nødvendigt at frigøre sig for det elektriske Kabel, som paa hele Rejsen — under Vandet og over Vandet — havde vedligeholdt deres Forbindelse med Clewe i Sardis.

Dipsey havde gjort saa mange Omveje og var sejlet i saa mange Retninger, at der var blevet nedlagt mere af Kablet, end man havde beregnet. Det vilde være vanskeligt eller maaske umuligt at sejle den samme Vej tilbage og tage det op igen, og der var ikke nok tilbage til, at de kunde vedligeholde den telegrafiske Forbindelse, naar de rejste Syd paa. Derfor blev det anset for rigtigt at opgive Forbindelsen med deres Venner og hele Verden, naar de rejste Syd paa, da de dog om kort Tid vilde blive nødt til det. Naar de anbragte Kabelenden paa en eller anden sikker Maade paa Polarhavets Kyst, saa kunde det senere blive til Fordel for Videnskaben; men hvis de skar Kablet over et eller andet Sted nede i Oceanet, vilde det blive ganske værdiløst. Man besluttede derfor at bygge et lille Hus, hvortil de havde Materialet, og at anbringe et Telegrafapparat, som stod i Forbindelse med Kabelet dér og var forsynet med et af de Batterier, som kunde holde sig i arbejdsdygtig Stand i fyrretyve Aar. Dette kunde saa blive til Nytte for Folk, der muligvis senere gæstede Polen. Men bortset fra den Nødvendighed, at man maatte opgive Forbindelsen med Sardis, syntes Rejsen ikke at være saa mærkelig og uhyggelig, som den havde været, da de drog ud paa den. Hvis de kunde komme godt ned i det dybe Hav et Sted paa den halvfjerdsindstyvende Længdelinje, kunde de sejle stik imod Syd og være sikre paa at komme op i Baffinsbugten.

De sidste Telegrammer mellem Sardis og Polarhavet bestod mest af Venskabsytringer og Opmuntringer. Clewe og Fru Raleigh viste ikke Tegn paa Angst og Sammy hentydede aldrig til sin Kones hyppigt udtalte Mening om, at det hele vilde ende med at *Dipsey* og alle, der var om Bord, en skønne Dag vilde blive masede ved et eller andet af disse Uheld, som ingen kan forhindre.

Marcys Plan var meget simpel. Der var et stort Forraad af Eksplosionsstoffer om Bord, og han foreslog, at man skulde lægge en lang Række af de kraftigste af dem paa den jævne Is og saa lade dem eksplodere. Isen nedenunder vilde blive fuldstændig knust, og der vilde saaledes danne sig en aaben Kanal gennem hvilken *Dipsey* kunde sejle. Der skulde dernæst lægges en ny Mine, saaledes at Kanalen blev forlænget. Det vilde være en langsom Maade at komme frem paa; men man mente, at den var sikker.

Det var let nok for dem, der skulde lægge Minerne, at komme frem over Sneen og Isen; man havde forudset, at det kunde være nødvendigt at gøre Turen over Land, og man havde derfor en Snes elektriske Motorslæder ombord. Disse Slæder var langt bedre end de sædvanlige, der blev trukket af Hunde eller Rensdyr; de var anbragte paa brede Kælker af Aluminium, og hver enkelt var forsynet med en lille Maskine, der om Bord blev ladet med Elektricitet, saa der var nok til en hel Uge; de blev drevet frem ved Hjælp af et lille Metalhjul med skarpe Spidser paa Yderringen. Dette Hjul sad under den forreste Del af Slæden, og naar det gik hurtig rundt, greb Spidserne ind i Isen eller den frosne Sne og drev Slæden frem. Hjulet kunde hæves og sænkes, saa at Spidserne kunde tage mere eller mindre stærkt fat i Isen. Naar man gik ned ad Bakke, kunde det løftes helt op, saa at man kunde glide ganske rolig ned, medens det saa kunde benyttes som Bremse.

Saa snart det var muligt at faa det i Orden, begav en Afdeling paa seks Mand med Marcy i Spidsen sig Syd paa med elektriske Slæder og Patroner, som blev anbragt i en lang Linje og gennem en elektrisk Traad stod i Forbindelse med *Dipsey*. Da saa Eksplosionen fandt Sted, gik Marcys mest sangvinske Forventninger i Opfyldelse, idet der dannede sig en glimrende lang Kanal imod Syd.

Saa lettede *Dipsey*, og vort Selskab sagde Farvel til Polarhavet. Den store Bøje med sin lange Stang og Vejrfløj svømmede stolt over den nordlige Del af Jordens Akse. Det lille Telegrafhus var i Orden og bygget saa sikkert som muligt, og under det gemte man en Del Proviant og en Skrivelse paa forskellige Sprog for at vise, hvad man havde udført.

„Hvis Hvalen gaar i Land for at faa noget at spise og sende et Telegram, saa har han gode Chancer“, sagde Sammy; „men jeg tror, at hvis der nogen Sinde kommer Mennesker til denne Pol igen, saa kommer de ikke paa samme Maade som vi, og de vil ikke faa dette lille Hus at se; for der vil ikke høre mange Dages Snestorm til at skjule det ganske.“

Fortsættes.

Fra Cirkuspantomimen: Zigeunerne.

Fra Cirkuspantomimen: Champagnedansen.

Fra Cirkuspantomimen: Hovedpersonerne.

Cirkuspantomimen.

Af Mirliton.

At skrive en Cirkuspantomime er egentlig blot at skabe nogle Forbindelsesled mellem de forhaandenværende artistiske Effektnumre, som Cirkus raader over. Altsaa, man har en Dykker, som kan vove et Spring, en Direktør, der kan køre vildt, og en Balletmester, som tre Gange i Handlingens Løb bør præsentere sit trippende Korps. Resten overlades til Hr. Esmann, der ikke er nogen Bournonville, men alle Dage har forstaaet sig paa scenisk Virkning, og ikke er bange for at vove Springet fra den vingede Hest paa det kgl. Teaters Tag ned i Cirkusmanegens Vandgrav. Man har læst Forfatteren Teksten og paavist, at han har laant baade hist og her, og mærkeligt er det da ogsaa, at han ikke har ladet den Bombe ligge, som han tidligere med langt større eksplosiv Virkning har kastet i „den store Maskerade".

Pantomimens Handling har dog kun lidet at sige. Den er jo kun for de meget naive, som tro paa Plakatens: „Dette skal være Sibirien", og ikke lader sig genere af midt i de vildsomme Bjærgegne at træffe paa en Reserve-Udgang. Heller ikke er det Stykke high-life, som udfoldes i den kaukasiske Guvernørs Palæ, der skal tage Publikum, nej, først og sidst fordres de store Manége-Udfoldelser, det halsbrækkende Ridt i jagende Hurlumhej og de vilde Vovestykker.

Naar Direktøren med sit Trespand sprænger af Sted over den stejle Træbro, hvortil Hestehovene kun med Nød kan klamre sig, eller naar Soldaterne under Revolverskud fare igennem Manégen paa Jagt efter de sammensvorne, og i Farten klynger de fangne op paa Hesteryggen, da gaar der Jubel gennem Rummet, og naar Dykkeren som en levende Fakkel kastes gennem Luften, da er Spændingens Højtryk over Forsamlingen. Balletten har virkningsfulde Tableauer, specielt Champagnedansen. Dog vilde disse Numre være en endnu større Nydelse, hvis Balletmesteren vilde putte sin lille sprukne Klokke i Lommen.

Blandt de rollehavende maa nævnes Hunden Brighi, hvis uforstyrrelige Ligevægt kun afbrydes, naar den med et flegmatisk Bjæf advarer de sovende Zigøjnere mod truende Overfald. Man skal se Hunden, naar Klownen i Staldindgangen gør den i Stand til Sibirienturen. Den sætter sig, knækker over paa Forpoten og lader med dyb Resignation et blodigfarvet Lommetørklæde snøre fast omkring Knæledet; saa faar den ogsaa Hovedet bundet ind, og halter i denne ynkværdige Skikkelse ind til de sibiriske Rædsler, blandt de grusomste af hvilke enkelte af Ballettens Damer maa nævnes. Det forekommer os at Censor bør paase, at Skønhedens Grænser ikke ganske overskrides.

En Række af de Scener, som Publikum Aften efter Aften kalder frem, præsenterer „Hver 8. Dag"s allestedsnærværende Fotograf for vore Læsere.

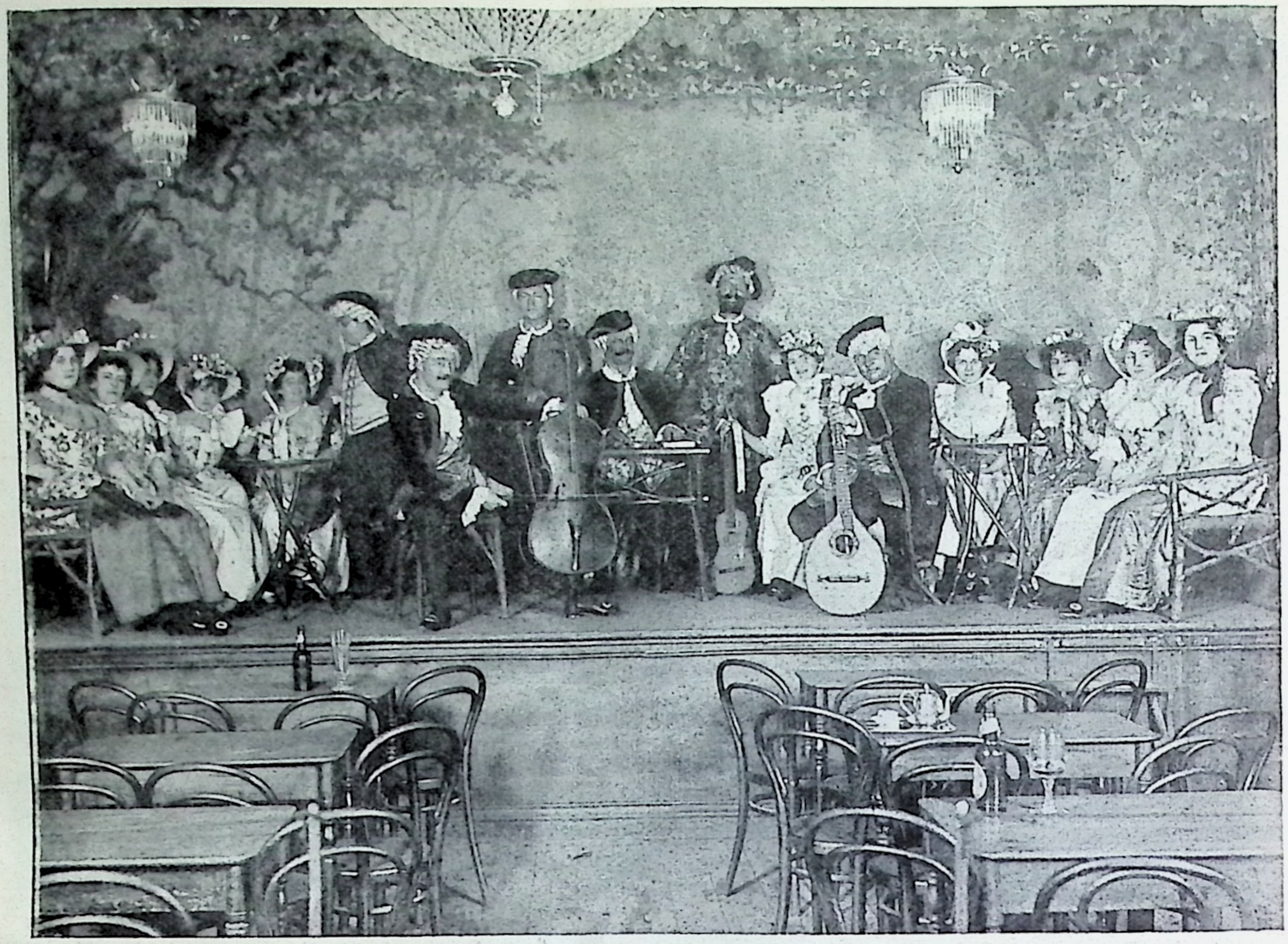
Bellmann paa Frederiksberg.

Den lille frederiksbergske Forstad, hvis Beboere tjener Penge og betaler Skat i store Portioner, genlyder for Tiden af glade Sange. Fra Morskabsteatret strømmer de kaade Revuevisetoner ud i Alleén, ligeoverfor paa Sommerlyst beretter Gluntarne deres lystige Oplevelser, og i „Operetten" forkynder den bellmanske Poesi Vinens og Glædens Evangelium. Der synes virkelig at være en Tanke i, at netop Frederiksberg, hvor Forlystelseshave og Kirkegaard er kommet hinanden særlig tæt paa Livet, er bleven Hjemstad for Bellmanns Sange.

Ikke langt fra Runddelen ser man den hyggelige Sal, hvor Hr. Fejlberg residerer. Efter parisisk Mønster ønsker han at give sit Lokale et Særpræg, som i Folks Bevidsthed skiller det ud fra alle andre. Herude, hvor Drachmann en skønne Aften opdagede sin Edith, ligger den literære Variété i Luften, og den vil Hr. Fejlberg da bringe til Live. Han begynder med Bellmann, men med sin livlige Fantasi ser han i Tanken allerede et Tableau med Heinrich Heine fra Sygelejet under Afsyngelse af: Ich weiss nicht, wass soll es bedeuten.

Scenen er omdannet til en Lund, hvor Alfer sværme ved Søen, og i hvis Løvhal de bellmannske Figurer samle sig omkring selve Mesteren i Hr. Etlingers Skikkelse.

Hr. Fejlberg indleder Sangene med en Conference om Bellmanns Liv, saa man pludselig fra den gamle Sangerindepavillon tror sig hensat til et ærværdigt Foredragsavditorium.

Bellmann-Soirée i Operetten.

Man faar i øvrigt det Indtryk, at Sangene baade morer og interesserer Publikum, og naar Hr. Fejlberg før Foredraget letter paa sin brede Bulehat, hilser han da ogsaa paa saa stor en Forsamling, som hans Lokale kan rumme.

Hos Vassos paa Kreta.

DER har staaet en lang og heftig Strid om den Rejse, tre Korrespondenter i April Maaned forrige Aar foretog til Oberst Vassos Lejr paa Kreta; vi vil ikke tage Parti i Striden, men da det sagtens vil interessere vore Læsere at se Korrespondenterne, bringer vi et Billede af dem i det Øjeblik, de er i Færd med at forlade Lejren.

Rytteren tilvenstre er den unge franske Digter *Pierre Quillard.* Rytteren tilhøjre er Journalisten *Franklin Bouillon,* Medarbejder ved *Le Figaro,* kendt bl. a. fra sin Ekspedition til Sudan. Den mellemste Rytter er *Henrik Cavling,* der under Besøget hos Oberst Vassos overrakte denne Depecher fra Kong Georg og det græske Udenrigsministerium.

Fotografiet er taget af en græsk Officer, der tilhørte Vassos Stab.

I Oberst Vassos Lejr.

Salon-Svindleren.*)

Moderne Pariserroman af Georges Ohnet.

Fortsat.

„Hvor Du er smuk i Aften, Roger", vedblev hun. „Og saa har Du de tre Perler paa! Det er elskværdigt af Dig. De tager sig udmærket ud."

De blev afbrudt af Forestillingen, der tog sin Begyndelse.

Da den var forbi, samledes alle de, der havde taget Del i Spillet og i Komiteens Arbejder ved Buffet'en for at gratulere hverandre.

Den østrigske Gesandts Frue tronede ved Siden af Præsidentinden Grevinde de la Tour d'Allégre og Baronesserne de Préfond, de Thermindes, de Merseville, Vikomtesse de Pauffier de Mélat og Markise de Graillis. En hel Stab af gamle, meget opstadsede Damer færdedes mellem smukke Herrer i alle Aldre, der drak Champagne, mens de rystede paa Hovedet som udasede Heste.

Da Hertuginden kom med Prédalgonde under Armen, bragte det Røre i den aristokratiske Forsamling. Herrerne gik Hertuginden i Møde, Damerne flokkedes om den smukke Roger. De kom dér begge to sejrsbevidste midt ind i den officielle Kreds og blev med ét dens Midtpunkt. De fordunklede alle dem, der havde glimret før deres Komme. Prédalgonde førte sig virkelig flot midt imellem de udlevede, skallede og tandløse Mandfolk — saa prægtig han var med sin kraftige Rejsning og sin overlegne Mine. Han smilte med sine blændende hvide Tænder og snoede sin lange blonde Moustache med sin behandskede Haand. Han var Indbegrebet af den pragtfulde og sjældne Mandighed, der drager Kvinder. Hertuginden var sig dette vel bevidst og var stolt deraf, men hun var ikke fri for at være lidt ængstelig — alle Kvinderne, gamle som unge, attraaede hendes Roger, medens alle Mændene misundte ham. Og denne Attraa, denne Misundelse var netop denne kønne Fyrs Overlegenhed. Hvor han viste sig, fordunklede han straks de mest beundrede. Og Modens Fyrster maatte bøje sig for ham. Han var og blev Konge.

Elegant og vittigt stod han i Samtale med Fyrstinde d'Augsbourg, da Devienne og Hiénard viste sig. En Skygge gled over Hertugindens Pande. Instinktmæssig nærmede hun sig til sin Elskede. Men der blev ikke Anledning til at forsvare ham. Hverken Hiénard eller Devienne lod til at mærke Rogers Nærværelse. De hilste paa deres Bekendte blandt Damerne og havde straks anbragt sig i en Krog sammen med Fru de Sauvelys og den smaa Frøken Maréchal. Hiénard sad og hørte paa Senatorens Datter, der var uudtømmelig i sine Bemærkninger om de fleste af Selskabet:

„Se, hvor den fortræffelige Durantin ser bedrøvet ud. Man kan faa helt ondt af ham. For to Aar siden købte han i Rom en Grevetitel, og nu kan han ikke faa den anerkendt, han sidder med Smærten, og stakkels Mand! hans Dokument ligger i Skuffen med en Titel, som ikke en Gang dur til hans Tjener. Paa Klubbens Stiftelsesdag kalder man ham slet og ret Durantin, og hvad nytter det ham saa, at han har Grevekroner i sit Hattefor, paa sin Stokkeknap, paa sine Vogndøre — selv hans Tjenere kalder ham ikke „Hr. Greve!" Den brave Mands Liv er forgiftet. Kender De ikke et Middel til at skaffe Durantin et Adelskab? Det vilde være den største Velgerning, et Menneske kunde gøre."

„Ja, De praktiserer en nydelig Velgørenhed," sagde Hiénard og lo.

„Jeg, der er saa skikkelig! Nej, se bare den kære Fru de Trémier, som er nær véd at staa paa Hovedet derhenne for den Idiot til Rabary. Nu da hun i et Aar har vidst, at han ikke „bider paa" med samt sin store Formue, prøver hun paa at fange ham til en af sine Døtre. Men den Filur stritter drabelig imod. Han ved, hvad den gode Fru Trémier har kostet ham, og han har ikke Lyst til at blive til Latter ved at understøtte en Svigermoder!"

„Aa, det blev da i al Fald i Familjen", sagde Devienne.

„Og se der henne! jeg ved nok, hvem der vilde give noget for at kunne slippe hen til os. Min værdige Papa, Senator Maréchal i egen Person — han er kommen i en slem Klemme hos Fyrstinde d'Augsbourg, der forsøger sine aldrende Yndigheder paa en republikansk Pengematador for at „slaa" denne udmærkede Mand til Fordel for en af sine talrige Yndlinge. Hun kender ikke min Hr. Papas Modstandsevne. Han gør kun, hvad han vil. Du skal ro kraftig med Aarerne, min gode Fyrstinde, Du er ikke i Havn endnu!"

„Hvem finder dog Naade for Deres Øjne i Aften?" spurgte Fru de Sauvelys sin Veninde.

Frøken Maréchal lo højt.

„Hvorfor skal man være saa blid? Tror De, at de Mennesker er det i deres Dom over os? Hvis De hørte dem tale i dette Øjeblik . . . De kan saamænd nok give os igen. Her sker jo kun en almindelig Udveksling af Ondskabsfuldheder. Saadan er Verdens Gang. Se vor kære Prédalgonde, der fører sig som en dejlig Paafugl. Er han maaske velvillig? Han traadte gærne alle Mennesker ned for at naa hans Maal! Og hvad er hans Maal?"

Hun brast igen i Latter, saa at Fru de Sauvelys blev helt rød i Hovedet over det. Men den unge Pige brød sig ikke Spor om de bønfaldende Blikke, som hendes Veninde sendte hende, og fortsatte sin ubarmhjertige Gennemhejling af Selskabet uden at tænke paa Følgerne, ja hun blev ivrigere og ivrigere og reves med af selve sine Ytringers Skarphed.

„Hvorfra stammer denne uimodstaaelige Marki med samt hans Chic og kostbare Juveler? Han kan ikke en Gang skyde sig ind under, at han kommer fra Amerika og gaa for at være rig Eventyrer. Og i Aften bærer han tre Perler, der faar den søde Grevinde de la Tour d'Allégre til at blegne af Misundelse."

Instinktmæssig saa Hiénard hen paa Roger, betragtede ham opmærksomt og genfandt de tre sorte Perler, som hans Moder havde købt samme Morgen, paa den unge Mands Skjortebryst. Han blev bleg af Harme. Han rejste sig pludselig, som om han havde i Sinde at gaa hen til Prédalgonde. Og hans Bevægelse var saa truende fjendsk, at Fru de Sauvelys løftede Haanden for at holde ham tilbage. Men han var allerede blevet Herre over sig selv. Den Opdagelse, han dér havde gjort, sagde ham intet ud over, hvad han saa smertelig anede, om Hertugindens Forhold til denne Adonis. Han fik kun et begrundet Syn paa deres Forholds Art og vakte et Ønske om, at Frøken Maréchal skulde udtale sin Mening rent ud.

„Frøken," sagde han, „De talte før om det Maal, Hr. de Prédalgonde stilede mod. Kender De det Maal?"

Den smaa Frøken Maréchal saa paa Hiénard med Øjne, der spillede af Ondskabsfuldhed. Et Øjeblik viste der sig paa hendes Læber et bittert Smil som en Forløber for den farlige Forklaring, som Billedhuggeren æskede. Men Smilet forsvandt, hun slog Øjnene ned, og i en dæmpet Tone svarede Senatorens Datter:

„Nej, ved De hvad? De er skam altfor nysgerrig".

Hiénard bøjede sig over mod Fru de Sauvelys og hviskede;

„De havde dog faaet mig til at tro, at hun vilde sige det".

Fortsættes.

---

*) Paabegyndt den 2. April (4. Aarg. Nr. 27).

Kongen af Siam paa Besøg hos Bismarck paa Friederichsruh.

Bismarcks Død.

Lørdag den 30. Juli Kl. 11,20 Aften døde Bismarck paa Friederichsruh.

Han havde længe været syg; Aarebetændelse, Gigt og Reumatisme, Ansigtssmerter og Vattersot havde i aarevis hærget det mægtige Legeme. De Indviede havde længst forudset hans Død. Den berømte Maler, Professor Lenbach, der som bekendt har malet ham Hundreder af Gange, ømmede sig saaledes ved at rejse til ham i de sidste Aar; han kunde ikke udholde Synet af denne syge Løve, der stedse blev sygere. Men Jærnkanslerens Kæmpekræfter stredes mandelig mod Døden, — og anden Hjælp havde han ikke; hans Livlæge, den uduelige Charlatan, Prof. Schwenninger, har vel næppe forlænget hans Liv en Dag. — Nu har en Komplikation af hans forskellige Sygdomme omsider gjort Ende paa dette store Liv.

Vor Plads tillader os ikke at gaa nærmere ind paa hans Gærning og dens uhyre Resultater; de ere desuden kendte nok, — tildels destoværre altfor godt af os Danske, — men vi bringer et Par Billeder af ham fra hans daglige Liv paa Friederichsruh, hvortil Tyskere fra alle Verdens Kanter valfartede, hvor han stedse opholdt sig siden sin Afsked, — og hvor han hvert Aar modtog Besøg af Konger og Stormagnater fra de andre Verdensdele, der med Rette betragtede ham som Evropas største Seværdighed.

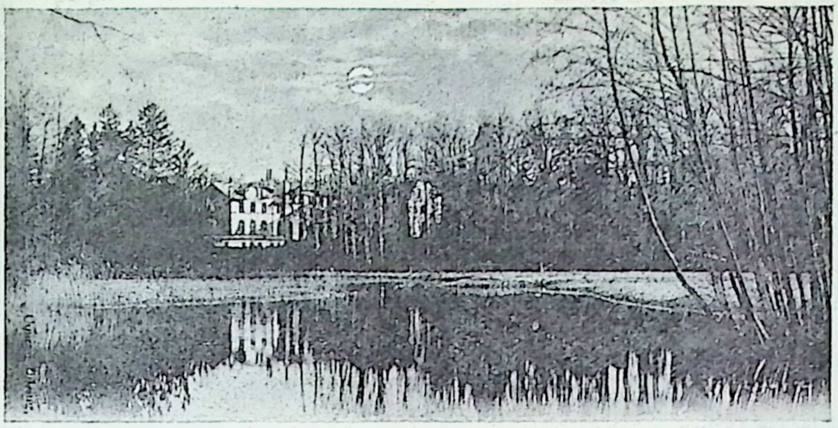

Bismarck.

Han var utvivlsomt Tidens betydeligste Mand.

Tyskland skylder ham uhyre meget, — i materiel Henseende alt. Landets store industrielle Opsving i de sidste 30 Aar, Byernes umaadelige Vækst og Rigets Magtstilling i Evropa kan alene føres tilbage til Bismarcks sejrrige Kamp for Landets Enhed. I ideel Henseende skylder Folket ham derimod mindre, og Modstanden mod hans Regeringsprinciper vokser derfor stadig fra Demokratiets og Socialisternes Side.

Selv følte han sig som

Friederichsruh.

ét med Tyskland. — Tyskland det var ham. — Han havde ingen Følelse for sine Nærmeste, ingen for Kunst og Digtning, ingen for de enkelte Individers Lykke, — men kun for sit eget Værk, ɔ: sig selv. — Derfor gaar Tyskland onde Tider i Møde, nu da han har forladt det. Misfornøjelsen og Uenigheden i Landet vokser mægtigt, — og paa alle Kanter er Riget omgivet af Fjender, som han har skabt det.

Bismarck i sit Arbejdsværelse.

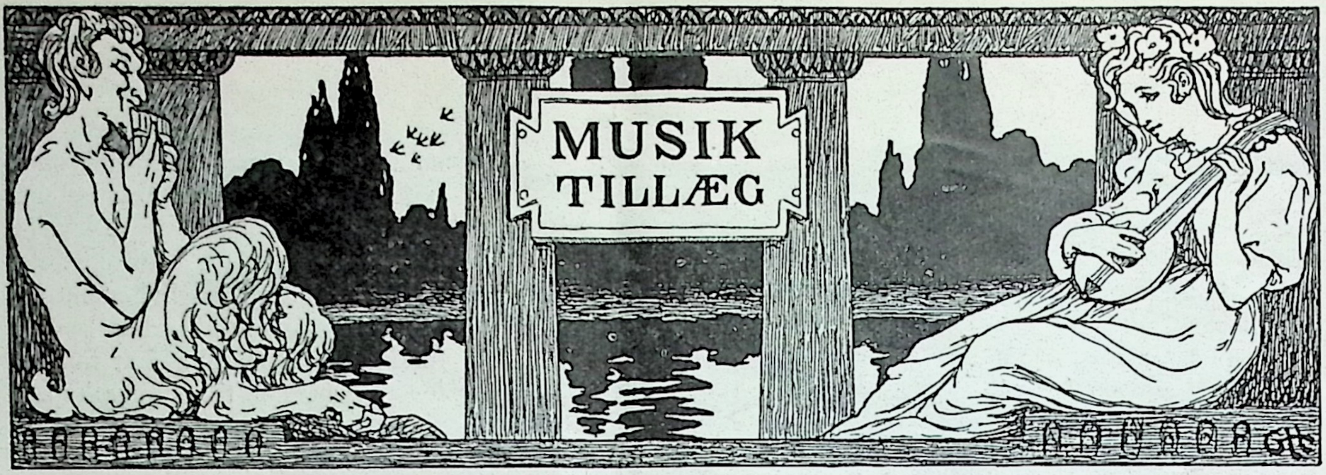
Om Bismarck saaledes i dybeste Forstand har gavnet sit Land er vel tvivlsomt, — i hvert Fald noget, som kun Fremtiden vil kunne afgøre. Tyskerne plejer at stille ham sammen med Aarhundredets største Heros, Napoleon, for at faa Lejlighed til at fremhæve deres Landsmands moralske Kraft og hans Gærnings særligt nationale Karakter paa den store Korsikaners Bekostning. De to geniale Mænds Motiver har dog vist været nogenlunde de samme, og det er vel tvivlsomt, om store Ting overhovedet lader sig udrette her i Verden, hvis deres Ophavsmænd ikke udretter dem for deres egen Skyld alene. Bismarck har aldrig næret Betænkeligheder ved at angribe sit eget Fædreland, naar det gjaldt for ham om at forsvare sin Person. — Ligemeget. Mænd som han dømmes ikke efter almindelig borgerligt Alenmaal. Han levede jo i den sidste Menneskealder halvt inde i Udødeligheden, og der vil sagtens gaa Aarhundreder, før Historien endelig faar fastsat den Plads, der tilkommer ham i Verdensudviklingen.

Men foreløbig sørger alle Tyskere. Selv om de forskellige Partiorganer for Skams Skyld mener sig beføjet til at tage Forbehold overfor enkelte Sider af den Afdødes Virksomhed, er Sorgen ude blandt Folket aldeles ubetinget. Den nuværende Generation er jo vokset op i Ly af Bismarcks Storhed.

Og Kejseren? Sandsynligvis vil Bismarck efter sin Død komme til at forvolde sin høje Herre ligesaa mange Kvaler som i de sidste Aar af hans Levetid. Kejseren vil føle Folkets Kritik rettet mod sig, og selv de største Æresbevisninger vil ikke kunne udslette det smærtelige Indtryk, Folket har modtaget ved Kejserens Behandling af Rigets største Mand. — Allerede nu synes der at være kommen en Misstemning op imellem Kejseren og Bismarcks Slægt i Anledning af Begravelsen.

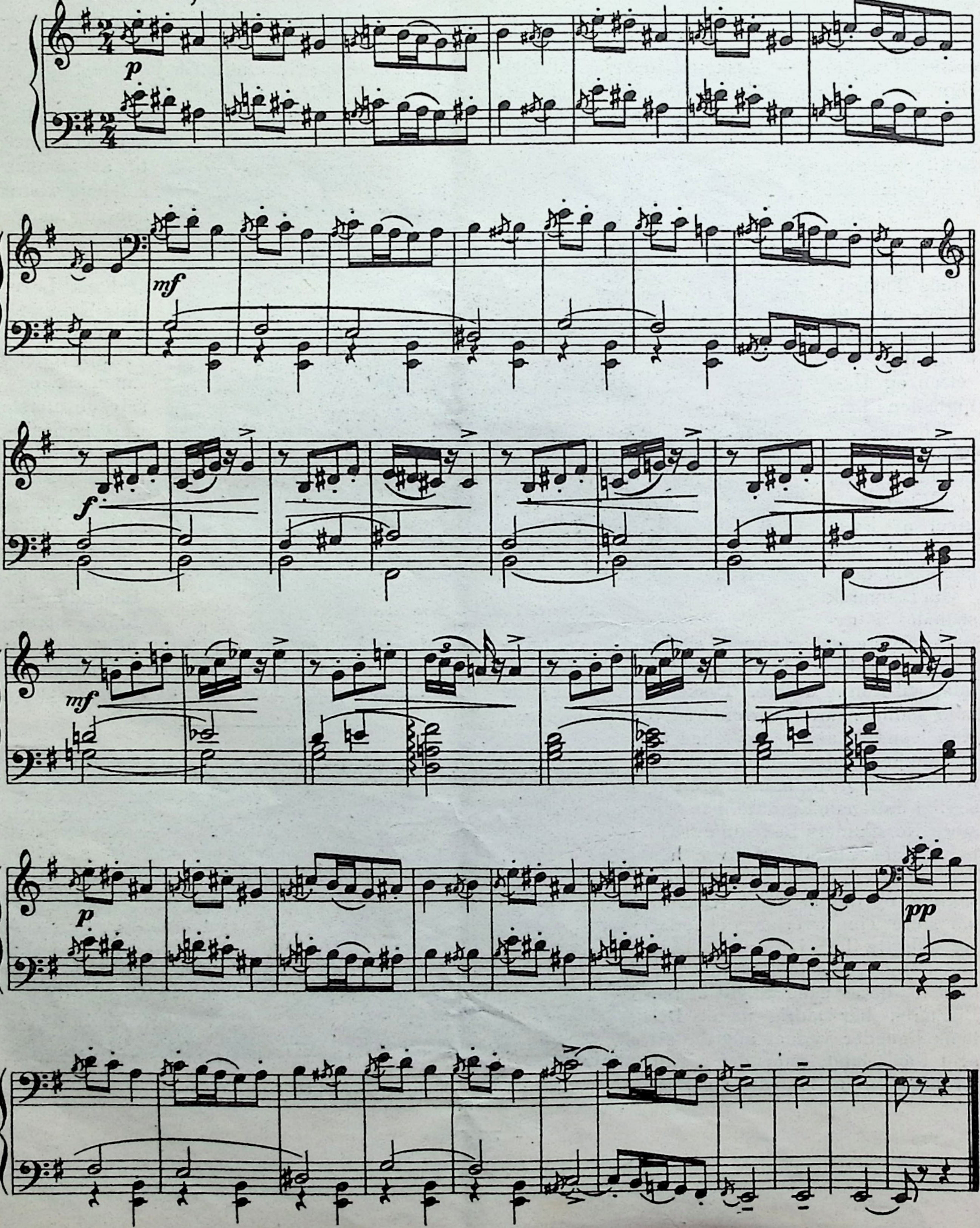

Bismarck kører ud fra Friederichsruh.

REJSENDE MUSIKANTER.

Muntert; stærkt accentueret.

UGENS REVUE.

Dødsfald.

En af de sidste af de gamle Skolelærerforfattere, *Christen Andersen Thyregod*, er i Søndags afgaaet ved Døden i sit Hjem i København, 76 Aar gammel. Han var ikke egentlig syg, — Dødsaarsagen var vel nærmest Alderdomssvaghed.

Han var født i en Landsby i Nærheden af Vejle som Søn af en fattig Indsidder, og den Opdragelse, han nød, var kun tarvelig. Men han viste tidlig stor Læselyst, — navnlig Grundtvigs Oversættelser af Saxo og Snorre fængslede ham, — og hans poetiske Begavelse fik første Gang Udtryk i et Digt, som han 1845 fik trykt i Vejle Avis. Da dette Digt hurtigt fulgtes af andre, henledede Opmærksomheden hurtigt paa ham, og et Par ansete Mænd formaaede Kongen til at give ham Uddannelse paa Jelling Seminarium. Kort efter deltog han i Treaarskrigen som Frivillig, og fik derefter Ansættelse som Skolelærer, først i Herningegnen, senere i Ans ved Rødkærsbro mellem Silkeborg og Viborg. Her levede han i 30 Aar, og i den Tid skrev han sine Bøger.

Ligesom han har levet Størstedelen af sit Liv i Jylland, blev det ogsaa jysk Natur og jyske Bønder, han fortrinsvis kom til at skildre. Blandt Landalmuen her havde han ogsaa sin egentlige Læsekreds. I Tusinder af Hjem var Thyregod den første Forfatter, Ungdommen fik at læse, og hans jævne, alvorlige Livssyn har været bestemmende paa mangfoldige unge Mænds og Kvinders Opfattelse af Natur og Mennesker.

Grosserer Meyer.

Blandt hans bedste Bøger skal vi nævne: „Paa Gudenaa“, „Historier og Sagn“, „Skildringer af det virkelige Liv“, og „Blandt Bønder“.

Til Efteraaret vil den Gyldendalske Boghandel foranstalte en Udgave af hans smukkeste Historier, og han vil dermed blive indlemmet i den egentlige Litteratur, der hidtil har stillet sig noget overlegent over for hans fordringsløse, men ægte Skildringer af Almuen.

Forfatteren C. A. Thyregod.

Forretningsjubilæer.

I Morgen Søndag kan det kendte Firma: Papirhandler S. Friedlænder i København fejre sit 60 Aars Jubilæum, idet det blev stiftet den 7. Avgust 1838 i Pilestræde. Stifteren var Sally Friedlænder, udgaaet fra H. J. Bing & Søns Forretning. Firmaet overtoges ved hans Død 1869 af Sønnen Vilhelm Friedlænder og Axel Ditmer, der havde arbejdet i Forretningen fra 1847 og rejst siden 1849 i Provinserne, hvilken Del af Forretningen han endnu varetager. Forretningen udvidedes samtidig med Posefabrik og Protokolværksted. I 1891 indtraadte Stifterens Dattersøn, Grosserer Albert Meyer, der, da Vilh. Friedlænder var uhelbredelig syg, overtog den hjemlige Ledelse af Firmaet, medens Hr. Ditmer vedblivende rejser og i 1899 vil opnaa det enestaaende Jubilæum at have rejst 50 Aar for samme Firma.

Forretningen udvidedes i 1892 med eget Bogtrykkeri og i 1896 anlagdes Bogbinderi i Forbindelse med Protokolværkstedet. Forretningen beskæftiger nu fast ca. 70 Mennesker foruden det Arbejde, der leveres ude fra andre Værksteder.

Den bekendte store Forretning J. P. Schmidt jun.'s Cigar- og Tobaksfabrik i Fredericia fejrede i Søndags et sjældent Jubilæum: 120-Aars Dagen for sin Grundlæggelse.

Den blev grundlagt af Hans Petersen Schmidt i Flensborg, hvor den siden da har haft Sæde, og efter Krigen 1864 blev der flyttet en Filial af Fabriken til Fredericia, under Ledelse af Harald Schmidt.

Da Fabriken imidlertid altid har haft sine Hovedforbindelser her i Landet, voksede Filialet i Fredericia snart op til at blive Hovedforretningen. Fabriken har altid hørt til en af de betydeligste i sit Fag her i Landet, og det er særlig Cigarfabrikationen, som Firmaet har kastet sig over. Siden 1865 har det alene af Cigarer produceret over 200 Millioner. Fabriken beskæftiger nu ca. 140 Mennesker.

Den nuværende Indehaver er Fabrikant *J. L. Korch*, under hvis Ledelse Forretningen har

Grosserer Ditmer.

Fabrikant Korch.

haft betydelig Fremgang. I Anledning af Jubilæet uddeler Firmaet til sine Kunder en smukt udført Platte, komponeret efter den dygtige Tegner V. Holsøes Udkast.

Afsked.

Vi bringer et Billede af Etatsraad *T. Krack*, der 1. August tog sin Afsked som Stadskonduktør.

Etatsraad T. Krack.

I det store Publikum er Etatsraaden mest kendt som Udgiver af Københavns fortræffelige Vejviser, men han har i al Stilhed udført en langt betydeligere Virksomhed i Byens Tjeneste ved Gadeanlæg, Arealkøb o. lign.

70 Aar.

I Horsens Straffeanstalt fejredes fornylig under almindelig Deltagelse en Fødselsdag, idet Fængselsportneren *J. Henrichsen* blev 70 Aar.

Henrichsen har med Tapperhed deltaget i Treaarskrigen, var saaledes som Jæger med i Slaget ved Isted. I Maj 1856 ansattes han ved Straffeanstalten ved Horsens som Fængsels- og Haandværkerbetjent, hvilken Stilling han har beklædt i 22 Aar, idet han i Sommeren 1878 blev ansat som Fængselsportner, den Post han endnu beklæder; altsaa har han i det hele været i Statens Tjeneste i over 42 Aar og er sikkert den ældste Funktionær i Fængselsvæsenet. Hr. Henrichsen har tjent under 4 Inspektører og har, som hans lange Tjenestetid udviser, i alle Henseender været en retskaffen og pligtopfyldende Mand; ligesom han har været en god Ægtemand og Fader, der har opdraget en stor Børneflok 3 Døtre og 4 Sønner, hvoraf en har været Løjtenant, en Sergent, en Korporal og en Menig. Blandt de mange, han i Bestillingsmedfør er kommen i Berøring med, har han altid vist sig som en imødekommende og elskværdig Personlighed.

Portner Henrichsen.

Vi henlede Opmærksomheden paa, at det Billede, vi i Nr. 43 bragte af Eberts Villaby, skyldes Fotograf Paul Bærentzens fotografiske Atelier.

Musik-Tillæget denne Gang er en af Robert Henriques' Miniaturer, „Rejsende Musikanter", udk. paa Wilh. Hansens Forlag.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 45.

Den første Halvdel maa
vel kaldes Instrument,
dog er dets Velklang just
ej synderlig bevendt.
At det gør Indtryk paa
det Hele ved jeg vel,
men ikke har jeg haft
det priselige Held
at observere, om den
anden Halvdel gør
sig gældende ved et
Gehør,
som det man træffer paa
hos Skovens stolte
Hjort.
der synes fængslet af
den blideste Akkord.

Jeg havde fæstet Bo et
Sted i Dyrehaven
hvor der ved Løvfaldstid
var stille som i Graven.
En tidlig Morgenstund,
da jeg i slet Humør
betragtede det Taageslør,
der skjulte hvert et Træ i Skoven,
ja, selve Solens Lys foroven,
da hver en Blomst var affloreret,
gik Tanken mer end træt tilbage
til de forsvundne Sommerdage.
Jeg satte nu mig ved Klaveret
og spilled Schumanns Träumerei.
En halv Snes Hjorte viste sig
som dunkle Skygger i den lette Morgentaage.
De standsed ved min Havelaage
og lyttede med stive Blik
til Schumanns fængslende Musik.
Mig forekom det som et flygtigt Drømmesyn;
thi med den sidste Lyd forsvandt de som et Lyn.

Enhver, som elsker Musik og Sang
fortvivled, hvis det Hele sprang.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *13. Aug. 1898* under Adr.: **„Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon,* som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger. Se iøvrigt Betingelserne i „Hver 8. Dag"s Nr. 22.

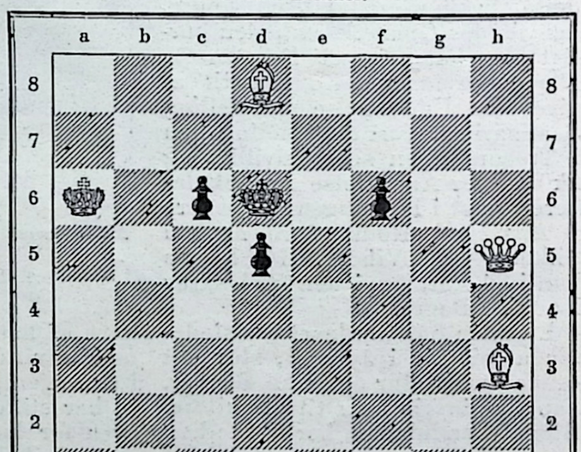
Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 43 var

Rosenkilde.

Ialt indkom 2711 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Fru *Christine Sørensen,* Kastanjevej 19. 1. Sal. 2. Præmie *Johanne Levinsen,* Nørre Allé 44 A, Aarhus.

Skakopgave Nr. 6.

Af Chr. Jeppesen, Kbhvn.
(Original).
Sort 4 Brikker.

Hvid 4 Brikker.
Hvid begynder og gør mat i 2 Træk.

Løsning paa Skakopg. Nr. 5.

1 D f 6 — h 8 osv.

Ladegaarden.

Af cand. jur. & polit. Frantz Pio.

Lang og omskiftelig er Ladegaardens Historie. — Navnet skriver sig fra 1620, da Kristian IV. af „Vartov“ købte St. Jørgens Gaard og Mark for der at indrette en Avlsgaard under Københavns Slot. Under Københavns Belejring gik den op i Flammer, men byggedes op igen. Under senere Tiders Omskiftelser møde vi den gamle Avlsgaard først som Pestlazaret, senere som Garnisonssygehus. 1768 købte Kommunen den og indrettede den til Sindssygeanstalt under Navnet St. Hans Hospital. I Aarhundredets Begyndelse overflyttedes Sindssygeanstalten — og Navnet med den — til Bidstrup, og Ladegaarden stod nu nogle Aar ubenyttet, indtil den i 1822 og 1833 indrettedes til sin nuværende Bestemmelse som Arbejdsanstalt for Fattige.

Inspektør Øst.

Naar Byens Borgere ikke kan forsørge sig selv, træder Fattigvæsenet til paa en af to Maader, enten ved direkte Tilskud i Penge eller Naturalier, eller ved Indlæggelse paa en af Kommunens Arbejdsanstalter. Da dette sidste medfører Familjens Opløsning og Ophør af alt afhængigt Erhverv, gribes der almindeligvis kun til denne Foranstaltning overfor enlige Personer eller Familjer, der er aldeles havarerede og ikke selv kan fortjene nogetsomhelst til deres Underhold. Hele denne brogede Flok af Arbejdsløse, Vagabonder og professionelle Betlere maatte for ikke mange Aar siden Ladegaarden huse indenfor sine Mure; men efter at St. Johannesstiftelsen er bleven opført i 1885, foretoges der nu en Sigtning mellem de mere og mindre værdige Trængende; de første indlægges paa St. Johannesstiftelsen, de sidste paa Ladegaarden. Først naar gentagne Indlæggelser paa St. Johannesstiftelsen har vist sig frugtesløse til at bringe Vedkommende paa ret Køl igen, havne ogsaa hine sluttelig paa Ladegaarden. Det kan endelig tilføjes, at Almindelig Hospital i Nørre Allé — saa vidt Pladsen tillader det — optager de gamle, ikke arbejdsdygtige Personer, ligesom der ogsaa gennem Alderdomsforsørgelsesloven er sørget behørig for værdige Gamle. — Det kan saaledes siges, at som Regel ingen nu for Tiden „kommer paa Ladegaarden“ uden egen Skyld; ret betegnende i denne Henseende er det, at dens Befolkning overvejende bestaar af forhenværende Straffefanger og Delirister.

Den klassiske Betegnelse „*Ladegaarden*“ eller blot „Gaarden“ tilkommer egentlig kun Anstaltens ældre Bygningshalvdel; den nyere Halvdel, der først er bleven opført i 50erne, kaldes „Fattiggaarden“; denne fungerer nu som Kvindeafdeling, medens „Gaarden“ er forbeholdt Mændene. Det er selvindlysende, at den gamle Ladegaard i Tidens Løb er undergaaet et Utal af Reparationer, Omkalfatringer og Tilbygninger, saa at den nu præsenterer sig som en hel Labyrinth af Bygninger — store og smaa — og aabne Arbejdspladser paa det 7 Tdr. Land store Areal mellem Aaboulevarden og Jærnbanelinjen. — Det forbavser maaske at høre, at der paa Ladegaardens Terræn findes en af de mest idylliske Pletter i København, og dog har sikkert enhver Københavner mangfoldige Gange fra Kupévinduerne beundret den smukke, gamle Have, som Toget farer forbi lige efter Overskæringen af Vodroffsvej; det er Inspektørens Have.

Det kniber med Plads paa Ladegaarden. Navnlig synes Afstanden mellem Gulv og Loft i de fleste Lokaliteter ikke ganske at stemme med Nutidens Fordringer, og der savnes Spiselokaler, saa Maaltiderne maa indtages i Arbejdsrummene. De fleste Bygninger bestaar for en stor Del af Bindingsværk, saa Brandfaren er meget stor, hvorfor der selvfølgelig maa iagttages den største Præcision og Omhu i alt, hvad der hedder Omgang med Ild.

Tanken om at flytte Ladegaarden dukkede op allerede i 80erne. Almindelig Hospitals Bygnin-

Inspektørens Have.

Stadier lige fra simple Uldstotter til færdigt Tøj. Alt drives ved Haandkraft; det gælder jo at skaffe saa megen Anvendelse som muligt for den rigelige Arbejdskraft. Der læres ikke Lemmerne noget Haandværk; de sættes til det Arbejde, der var deres Erhverv ude i Livet, og for de ikke-faglærte Folk er der Anvendelse nok til Skærveslagning, Kryolithsortering og — *last not least* — Gadefejning, den populære Virksomhed, hvori Lemmerne daglig præsenterer sig for det københavnske Publikum. Naar Væveriet indtager en saa fremtrædende Plads i Ladegaardens Virksomhed, er Grunden just ikke den, at de gode Vævere skulde levere et særlig stort Kontingent til Ladegaarden; Sagen er derimod den, at adskillige Lemmer paa deres tidligere ikke ganske pletfri Løbebane har lært dette Haandværk i Straffeanstalterne. — Kvinderne anvendes til Arbejde i Vadskeriet og Køkkenet, samt udføre al Anstaltens Syning, Lapning, Strikning og Rengøring.

Ladegaarden optræder ikke som Konkurrent til Byens næringsdrivende Borgere, idet de færdige Varer leveres til Kommunens forskellige Stiftelser og Hospitaler; ikke blot den bekendte Ladegaardsuniform — den sorte Stortrøje og sorte eller mørkeblaa Benklæder — er helt og holdent „hjemmegjort“, men desuden uddeles

ger i Nørreallé var oprindelig bestemt til en ny Ladegaard, men efter at de havde faaet deres nuværende Bestemmelse til en ny „Almindelighed“, tog man med Kraft fat paa at gøre, hvad gøres kunde, for at bringe Ladegaarden i tidssvarende Stand, et Arbejde, der først er bleven afsluttet for et Par Aar siden. Navnlig installeredes der en Dampmaskine, der muliggjorde Indretningen af Køkken, Vadskeri, Bade- og Desinfektionsovn, alt fuldt ud i moderne Stil. En Faktor, som sikkert vil bidrage til, at Spørgsmaalet om Ladegaardens Flytning snart igen kommer paa Dagsordenen, er den udstrakte Grunds Værdi, som er stegen kolossalt i de sidste Aar, navnlig efter Anlæget af Aaboulevarden, og som sikkert ikke kan sættes ringere end et Par Millioner, et Beløb, der vil være mere end tilstrækkeligt til Opførelsen af en ny tidssvarende Ladegaard i en af Byens Udkanter.

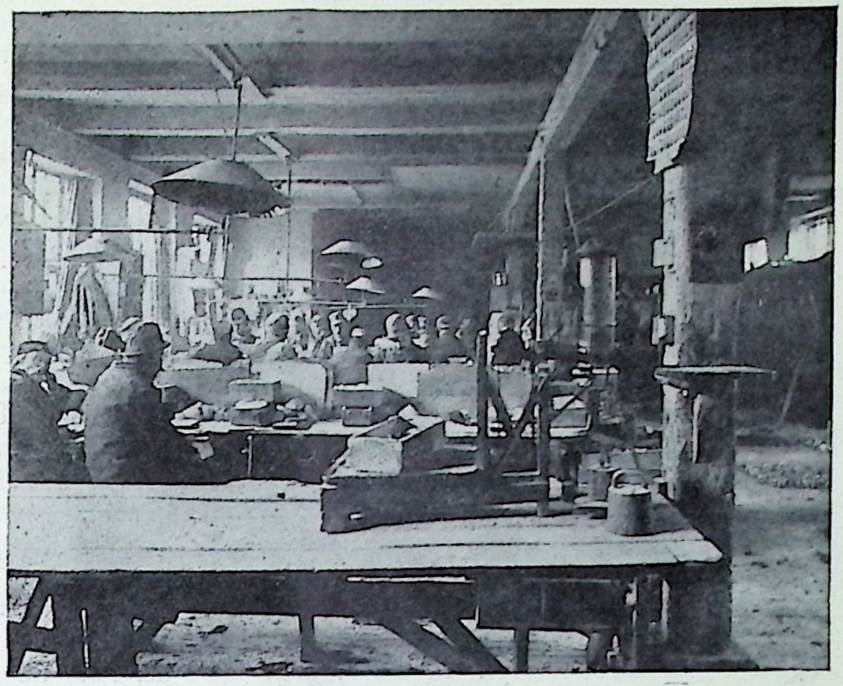
Kl. 5 om Sommeren, Kl. 6 om Vinteren staar Lemmerne op, de drikke deres varme Øl og møde til Arbejde en Time efter. Næsten alle Haandværk drives paa Ladegaarden under Ledelse af faglærte Haandværksmestre. Der er Snedker-, Smede-, Skomager-, Skræder- og Bogbinderværksteder, samt fremfor alt Væveri, hvor man paa en Række Maskiner ser Ulden i alle dens forskellige

Sovesalen, populært kaldet „Keglebanen“.

hvert Foraar og Efteraar fra Ladegaardens Depoter et Utal af Klædningsstykker — deriblandt hele Konfirmationsudstyr — til Byens Fattige.

Lemmerne faar deres Arbejde honoreret med en „Dagløn“ af 4, 8 eller 12 Øre, alt efter den Arbejdsklasse, de høre til. Oprykning til en højere Arbejdsklasse finder Sted efter Vedkommendes Arbejdsdygtighed, Flid og Opførsel. Af Ugens Arbejdsfortjeneste udbetales der hver Mandag Aften et Beløb paa højst 12, 24 eller 30 Øre alt efter den respektive Arbejdsklasse; Resten henlægges og udbetales først ved Dimissionen. Det er saaledes ikke store Kapitaler, et Ladegaardslem har mellem Hænder, men Anledningen til at depensere er heller ikke stor. Paa selve Ladegaarden kan han ikke faa andet til Købs end Ost, Skraa og Snus, og Anstalten maa han ikke forlade uden Inspektørens Tilladelse, der som Regel kun opnaas en Gang om Maaneden, og altid kun paa Søgnedage.

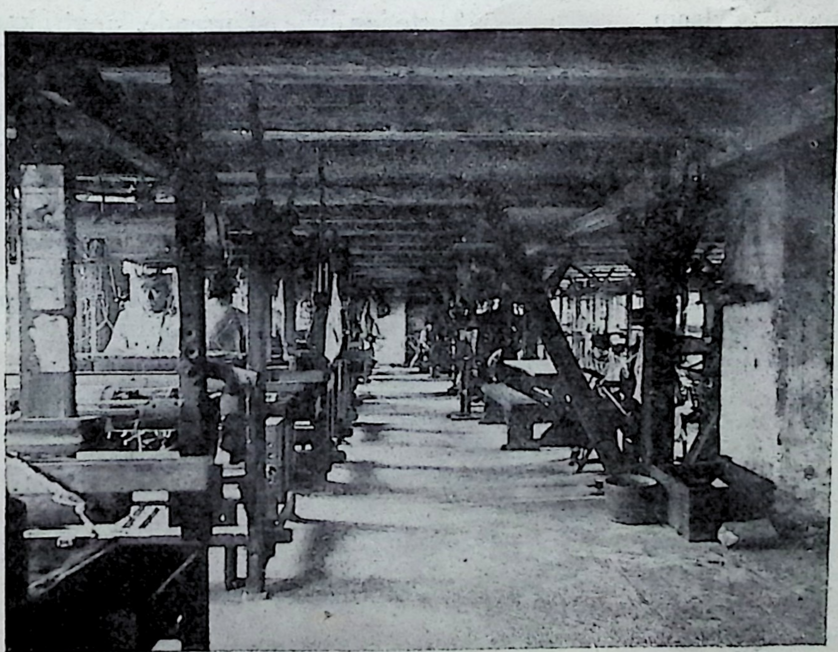

Kryolithsortering.

For at modarbejde den Trang til at kigge for dybt i Glasset, der ved en saadan Lejlighed naturlig paakommer disse gamle Bægersvingere, udmaaler Anstaltens Straffereglement et meget detailleret Straffesystem for Beruselse i alle dens forskellige Yttringsformer. Straffen for Indsmugling af Spiritus paa Ladegaarden stiger proportionalt med hver halve Pægl, det paagældende Kvantum beløber sig til. Straffene for disse Forseelser, saavel som for ulovlig Bortgang eller Udeblivelse fra Anstalten bestaar dels i Nægtelse af Udgangstilladelse, dels i Fortabelse — helt eller delvis — af den henlagte Arbejdsfortjeneste.

— Arbejdstiden er fra Kl. 6 eller 7 om Morgenen til 6 om Aftenen. Fra Kl. 12—1½ holdes der Middag, og endvidere fragaar der en halv Time Formiddag og Eftermiddag til Frokost og Mellemmad. Til Middag serveres to Retter Mad; vi giver et Par Prøver paa Menuen: Sød Suppe og Ragout, Vandgrød og Klipfisk; Søndagen fejres med Suppe og Suppekød. Frokost og Mellemmad bestaar af Rugbrød med Margarine og Øl, Aftensmaden af Vandgrød med Øl. Kl. 8½ er det Sengetid. Der bliver altsaa efter Arbejdets Ophør rigelig Tid for Lemmerne til at hvile ud efter endt Dagværk i Anstaltens Gaard og debattere Dagens Begivenheder. Kortspil er absolut forbudt.

(Sluttes.)

Væveriet.

En kongelig Kamp med en Tiger.

En sandfærdig Historie af Sarath Kumar Ghosk.
Fra Engelsk ved Sophus von Leunbach.

EN Aften, da jeg sad i Verandaen af min Bungalow i Indien, kom min Tjener Ramsingh for at bede mig om Tilladelse til at sove den Nat i den nærliggende Landsby, hvor hans gamle Moder laa syg. Jeg kunde ikke afslaa et saa rimeligt Forlangende, skønt jeg vidste, at jeg som Følge deraf vilde komme til at tilbringe hele Natten alene flere Mil fra noget menneskeligt Væsen, thi mine andre Tjenestefolk sov i Landsbyen, og da jeg var Pebersvend, var der ingen andre Beboere i Bungalowen end jeg. Bungalowen stod midt i en stor Mark, der blev dyrket af Landsbybeboere, og i Randen af Marken var der en tyk Kratskov, som de Indfødte synes at have stor Skræk for.

Før Ramsingh forlod mig, bad han mig om endelig ikke at lade Døren til mit Soveværelse staa aaben den Nat, hvad jeg altid plejede at gøre i den stærke Varme. Han forklarede, at der var kommet Bud til ham fra Landsbyen, at man samme Aften havde hørt det ildevarslende Skrig af „Fau“, en Lyd, der altid fik Tilhørerne til at gyse. „Fau“en (udt. fay-oo) er et lille Dyr paa en Kats Størrelse; den kaldes saaledes efter sit Skrig. I Indien mener man i Almindelighed, at dette Dyr viser sig netop lige før en Tiger kommer — derfra kommer Skrækken, naar man hører dens Skrig. De Indfødte betragter den som en Ordning af Forsynet til at advare dem mod deres skrækkelige Fjendes Nærmelse.

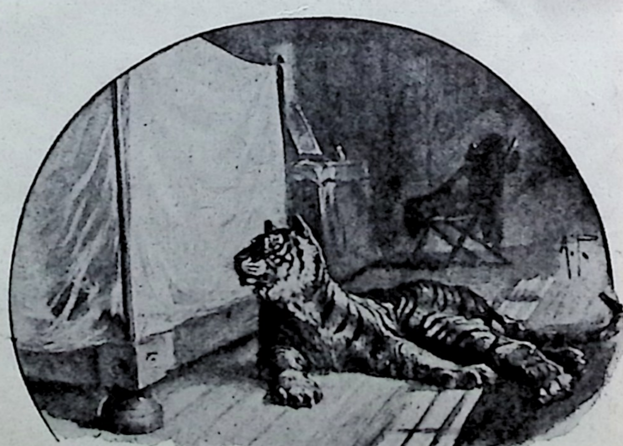
Da jeg imidlertid stillede mig noget tvivlsom over for Sagen, sagde jeg til Ramsingh, at han ikke skulde være ængstelig for mig, thi et Skud fra min Bøsse vilde rimeligvis være et tilstrækkeligt Velkommen til enhver Tiger, som skulde have i Sinde at besøge mig den Nat. Jeg bad ham derfor om at fremtage min Riffel og lægge den tilligemed nogle faa Patroner i Kommoden tæt ved min Seng.

Uagtet min tilsyneladende Dristighed ansaa jeg det dog for bedst at aflaase min Sovekammerdør, da jeg gik til Ro. Og nu skal jeg give en kort Skildring af mit Soveværelse, da dets Indretning var bestemt til at spille en vigtig Rolle i min Fortælling. Det var et lille Værelse med to Døre, den ene gik ud til Verandaen og den anden til min Spisestue. Min Seng stod i Hjørnet ligeoverfor den første Dør med Hovedgærdet og den indre Side omtrent en Fod fra de to tilstødende Vægge; tæt op til Fodenden stod mit Toiletbord; deraf vil man kunde forstaa, at der næppe nok var Plads til at presse sig rundt om Sengen, undtagen selvfølgelig paa den udvendige Side. Omtrent 4 Fod fra den udvendige Side stod min Kommode, i hvis nederste Skuffe min Tjener havde lagt Riflen. Ved Siden af Kommoden førte Døren ud til Verandaen, og i den tilstødende Væg førte Døren ind til Spisestuen. Min Seng var en massiv Træseng af den Slags, der er almindelige i Indien. Dens opretstaaende Stolper vare 6 Tommer i Diameter og de fire horrizontale Bjælker af omtrent samme Dimensioner. Da Sengen var omtrent 7 Kvadratfod, kan man forstaa, at den var meget tung. Den var temmelig lav med akkurat saa megen Plads, at en Person lige kunde krybe under den. De fire opstaaende Søjler endte i Stænger, hvorpaa de fire Hjørner af Moskitonættet var fastbundet.

Efter at jeg forgæves i flere Timer havde forsøgt at sove, blev Heden saa trykkende, at jeg blev nødt til at staa op og aabne Døren til Verandaen for at faa frisk Luft. Idet jeg troede, at der ikke var nogen virkelig Fare, lod jeg Døren staa aaben og gik igen i Seng. Den kølige Luft gjorde snart sin gavnlige Virkning, og efter et Par Minutters Forløb sov jeg ind.

Hvor længe jeg har sovet, véd jeg ikke, men jeg vaagnede med et Sæt og en frygtelig Forudfølelse af en kommende Ulykke; en dyb, kvælende Følelse syntes at overvælde mig — Luften var hed og knugende, som om jeg ikke var den eneste i Værelset. I de første Par Minutter laa jeg i en døsig Tilstand med Øjnene opadvendte, halvt aabne og halvt lukkede; i disse korte Øjeblikke følte jeg en svær Lyst til at staa op og se, hvad der var i Vejen med Værelset, men den overvældende Følelse af Døsighed fik mig til en Stund endnu at forblive i min halvt ubevidste Tilstand.

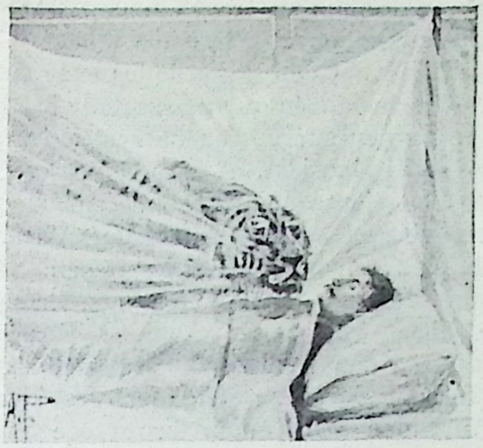
Pludselig hørte jeg dybe, skurrende, langtrukne Aandedrag tæt ved min Seng. Hvad var det? Jeg vovede ikke at vende mig om for at se efter det — og dog syntes disse Aandedrag at blive dybere og mere skurrende hvert Øjeblik. Jeg følte med mig selv, at hvad der end var Aarsag

i denne underlige, hemmelighedsfulde Lyd, vilde det være bedst for min Sikkerhed, at jeg forholdt mig ubevægelig. Saa begyndte jeg at dreje Hovedet ganske langsomt, næsten umærkeligt, om mod den ydre Side af min Seng, hvorfra Lyden syntes at komme. Det tog mig flere Minutter at gøre dette, da jeg ikke samtidig turde dreje Kroppen. Jeg aabnede mine Øjne ganske lidt, saa at det stedse saa ud, som jeg sov. Hvad saa jeg? En uhyre Skikkelse laa paa Gulvet langs Sengen, mellem den og Kommoden! Dens Hoved var opløftet og vendt om mod mig — to vilde, funklende Øjne vare fæstede paa mig! Ved det svage Skin af Maanen, der nu var staaet op, opdagede jeg de utydelige Omrids af en uhyre Tiger! I nogle Øjeblikke var jeg som lamslaaet af Rædsel. Der fandtes i to Miles Omkreds intet menneskeligt Væsen, der kunde høre mine Raab om Hjælp, hvis jeg havde vovet at raabe. Jeg tænkte paa min Riffel, men Uhyret laa mellem mig og den Kommode, hvori min Bøsse var lagt. Jeg var fuldstændig i Tigerens Magt! Men hvorfor havde Uhyret ikke allerede angrebet mig? Hvad var Grunden til denne underlige Opførsel? Jeg begyndte at tænke, — jeg kunde ikke gøre andet — maaske jeg da vilde opdage en Mulighed for Redning. Hvad kunde dog Grunden være? Saa slog en pludselig Inspiration mig — Moskitonættet! Ja, det var det! Dyret havde set en ubevægelig Skikkelse under Nættet, og havde antaget hele Arrangementet for en Tigerfælde, hvor jeg var Lokkemaden. De Indfødte har forskellige snilde Fælder til at fange og dræbe Tigere i. Hvis det nu var Grunden, laa min eneste Mulighed til Frelse i at vedligeholde Dyrets Vildfarelse ved ikke at bevæge mig eller give mindste Lyd fra mig. Der laa jeg hjælpeløs som et Stykke Træ — Sekunderne syntes mig Timer, Minutterne Aar. Det kan maaske være let nok at ligge saadan under almindelige Forhold, men naar det sker under Tvang, bliver det ligefrem en Tortur.

Tilsidst vidste jeg ikke, hvad jeg gjorde. Maaske jeg hostede, eller maaske jeg rørte mig — Trangen dertil var blevet uimodstaaelig — i hvert Fald rejste Tigeren sig op og stirrede paa mig med sine flammende Øjne! Begyndte den at forstaa, at naar alt kom til alt var det ikke nogen Fælde, eller fik dens Hunger Overmagt over dens Forsigtighedsinstinkt? Dens uhyre Hoved trykkede sig op mod Moskitonettet, som om den nøjere vilde undersøge mig. Den kom nærmere og nærmere. Jeg følte dens rædselsfulde Aande, og dog vovede jeg ikke at røre mig. Saa, bums! sprang det tynde Reb, hvormed Nettet var ophængt, og hele Gardinet kom ned over mig. Blændværket var forbi.

Jeg tøvede ikke længer; benyttende mig af det korte Øjebliks Forvirring smuttede jeg ud fra det faldende Gardin henimod Indervæggen

og krøb ind under Sengen. Med en forfærdelig Knurren sprang Tigeren op paa Sengen, idet den troede, jeg endnu var der under Gardindyngen, og begyndte med sine Kløer at sønderrive Tøjet. Da den ikke fandt mig der, sprang den ud foran Kommoden, idet den pidskede Luften med sin Hale og saa sig om til alle Sider for at finde sit Bytte. Det var kun en kort Tidsfrist, thi Tigeren opdagede mig snart under Sengen. Med et triumferende Brøl, som om den endelig havde faaet fat i sit Offer, stødte den sit Hoved ind — men nej! Sengen var altfor lav! Dens Underkæbe hvilede mod Gulvet og dens Pande mod Sengebjælken — Sengen var ikke høj nok, til at den kunde faa sit uhyre Hoved ind! Et nyt Stød og igen et, med samme Resultat. Ved hvert Stød blev Sengen voldsomt rystet og syntes at blive løftet et Par Tommer op. Afsindig af Smerte gjorde den et endnu mere rasende Forsøg end før — Sengen gav efter, og dens Hoved kom ind under Sengen, idet det blødte stærkt af et ækelt Saar i Panden, hvor Huden var fuldstændig flaaet af Bjælkens skarpe Kant. Ved et Stød mere søgte den at faa sin Krop ind — men nej! I det snævre Rum mellem Kommoden og Sengen var dens Krop buet sammen i en Vinkel og kunde ikke arbejdes ind under Sengen.

Der laa vi Ansigt til Ansigt! Jeg trykkede mig tæt op til Indervæggen for at komme bort fra disse vilde Øjne. Dens frygtelige Kløer arbejdede paa en skrækkelig Maade, som om de allerede knuste mine Ben og sønderrev mit Kød Stykke for Stykke. Jeg begyndte at blive lammet — forhekset af disse Øjne. Der syntes at komme en Sløvhed over mig som om jeg kun var en Mus og Tigeren en uhyre Kat, mine Øjne begyndte at blive døsige. Saaledes laa vi nogle Minutter — mig syntes det en Evighed fuld af Helvedeskvaler. En kort, skarp Knurren kom fra dette uhyre Gab, Knurren ikke mindre af Smerte end af Raseri; for Uhyret led voldsomt, ikke blot fra Saaret paa sin Pande men ogsaa fordi Bjælkens skarpe Kant skar sig dybere og dybere ind i Bagsiden af dens Hoved. Tilsidst syntes Smerten for en Stund at overvinde Raseriet, og den

forsøgte at trække sit Hoved tilbage fra Stillingen under Sengen. Den trak det tilbage — men aa! et Glimt af Haab skinnede for mine taagede Øjne — dens Hoved var presset fast ind under Sengen, og den skarpe Bjælke syntes at trænge dybere ned i Bagsiden af dens Hoved ved hvert Forsøg den gjorde paa at trække det ud! *Tigeren var fanget som i en Fælde!* Afsindig af Smerte sled den med vanvittig Raseri. Sengen rystede voldsomt — vilde den mon kunne udholde disse voldsomme Angreb? Hvad vilde ske, dersom den væltede? — saa vilde alt være forbi for mig i et Par Sekunder. Jeg klyngede mig til Siden af Bjælken for at øge Sengens Vægt ved at trykke den ned. Det var imidlertid et svagt Forsøg paa Grund af den knebne Stilling, hvori jeg laa. Sengen hoppede op og ned mere og mere voldsomt, for hver Gang Tigeren vred sig. Saa, medens jeg hvert Øjebik ventede paa, at Sengen skulde væltes om, slog en pludselig Tanke mig — skulde jeg løbe Risikoen? Ja, det var mit eneste Redningsanker og Hjælpemiddel til at forhindre Sengen i at vælte. Jeg kravlede ud fra Sengen og sprang op i den og trykkede den med al min Vægt ned paa Tigerens Hoved.

Tigerens Krop bugtede sig forover mig udenfor Sengen, der synes at blive roligere ved den forøgede Vægt. Men hvad skulde jeg gøre for at *dræbe* Uhyret? Dersom jeg blot kunde faa fat i min Bøsse — men Tigerens Ryg trykkede sig mod Kommoden, og det var umuligt at faa Bøssen ud. Jeg ransagede min Hjerne for at finde noget, noget til at dræbe Tigeren med — og det meget snart, thi den skrækkelige Anspænding af mine Nerver begyndte at blive uudholdelig; Tigeren havde bemærket, at jeg var sluppet bort og kæmpede mere voldsomt end nogensinde for at vælte Sengen. „Jo! nu har jeg det“, tænkte jeg! Inde i min Spisestue var der maaske nogle Knive! Men mon Tigeren vilde lægge Mærke til min Fraværelse og benytte Lejligheden til at gøre endnu et Forsøg paa at vælte Sengen? Min eneste Mulighed til Frelse var imidlertid at dræbe min Fjende, og jeg besluttede at benytte den. Jeg smuttede over Sengens Hovedgærde og løb lydløst ind i Spisestuen. Ja! Der fandt jeg en stor Forskærerkniv! Jeg krøb tilbage til Sengen lige saa lydløst som før. Jeg tøvede et Øjeblik. Jeg vidste, at jeg kun kunde støde et eneste Stød, og det maatte være dødbringende; thi et blot og bart Saar, hvor alvorlig det end var, vilde kun gøre Ondt værre og opirre Uhyret til at gøre en uhyre Anstrængelse for at befri sig. Jeg vogtede paa en gunstig Lejlighed — hvorledes skulle jeg kunne naa en af de ædle Dele? Der var kun et Punkt, der var muligt at naa, og det var Hjertet. Jeg holdt Kniven i begge Hænder, idet dens Spids næsten rørte ved Tigerens Ryg bag Skulderbladene. I

aandeløs Spænding ventede jeg; Tigeren bevægede sig, Skulderbladene skiltes, og — ned fór Staalet, jaget med hele min Vægt dybt ned i Tigerens Hjerte.

Et rædselsfuldt Brøl, en frygtelig Bragen, som om et Jordskælv havde rystet min Bungalow i selve dens Grundvold, og jeg tabte Bevidstheden.

Da Ramsingh næste Morgen kom tilbage fra Landsbyen, saa han Tigeren, liggende i en Pøl Blod ved Siden af den omvæltede Seng. Han fandt Blod overalt, men intet Sted sin Herre. Tilsidst opdagede han mig, efter en omhyggelig Søgning, endnu bevidstløs under en Dynge Sengklæder ved Siden af Væggen. I det forfærdelige døende Spring af Tigeren, der væltede Sengen, var mit Hoved bleven slaaet voldsomt mod den indre Væg, og jeg var faldet om mellem den og Sengen under Sengklæderne.

I fjorten Dage laa jeg mellem Liv og Død i en brændende Feber, fremkaldt ved Slaget paa mit Hoved og den forfærdelige Nervespænding under den rædselsfulde Kamp; men en stærk Konstitution hjalp mig endelig paa Benene igen, og nu da jeg nedskriver denne Beretning, hænger det pragtfulde Skind af Kongetigeren paa Væggen som et Vidnesbyrd om at Kampen ikke var et skrækkeligt Mareridt, men en alvorlig Virkelighed.

Salon-Svindleren.*)

Moderne Pariserroman af Georges Ohnet.

Fortsat.

„Hun har Lov til at tie, men De har ikke Lov til at udfritte hende,“ hviskede Baronessen.

„Ja, men jeg skal eller maa have Svar af en eller anden.“

„Hvis der blot var en, der følte sig fristet til at gøre en Dumhed, men det er der ikke.“

Pavsen var til Ende. Komiteens Damer styrede hen

*) Paabegyndt den 2. April. (4 Aarg. Nr. 27).

imod Døren. Og Hiénard og Devienne, der ikke havde flyttet sig fra deres Plads, hørte Fru de Diernstein sige til Prédalgonde:

„Tager De bort?“

Roger trak træt paa Skuldrene og sagde saa med et elegant Buk:

„Ja, man er jo ved at kvæles i denne Sal . . . De maa have mig undskyldt, Hertuginde . . .“

Og omgivet af sine Venners Æresvagt gik han ud i Entréen.

„Det bliver nok varmere dér, hvor han skal hen,“ sagde Devienne.

„Hvor skal han da hen?“ spurgte Hiénard.

Det blev Frøken Maréchal, der gav Svar paa hans Spørgsmaal:

„Hen og spille som hver Aften. Hvis De har Lyst til at kende den Fyr helt, skal De gaa hen til Baccarat-Bordet. Saa kan De fortælle mig Deres Indtryk i Morgen tidlig. Og hvis De er rigtig rar, skal jeg maaske sige Dem mine.“

Hun lo igen altfor højt, saa at det var helt ubehageligt at høre. Derpaa tog hun Fru de Sauvelys' Arm og gik ind i Salen igen.

„Hvor skal vi gaa hen?“ sagde Devienne.

„Ud.“

De tog deres Overfrakker og gik ud. Natten var mild og Luften lind. De kom ned til Stranden. Maanens blege, hvide Skin glitrede paa Bølgerne. Der var stille. Nogle faa Mennesker viste i Lygteskinnet deres vage Silhuetter ovre ved Kurhuset. Hiénard og Devienne befandt sig her alene, fredfyldte overfor det dybe, som laa ud for dem, og følte den menneskelige Lidenhed i Forhold til den evige Uendelighed. Med Øjnene fæstede paa Stjernerne, med Ørene fyldte af Bølgernes stadige Mumlen i Takt med Tidens Gang, og med Læberne forfriskede af Søbrisen, der maaske kom fra Verdens Ende, følte de en pludselig Fred sænke sig over deres Sind. De følte sig ganske smaa og svage, som rene Atomer i Universets gigantiske Harmoni. De talte ikke. Ord syntes dem utilstrækkelige til at udtrykke deres Tanke i selve dette Øjeblik, hvor de var under Trykket af saa megen Storhed. Men de maatte bryde op. Langsomt gik de med hinanden under Armen. Devienne tog en Cigaret, tændte den og sagde:

„Der er Malere, der forsøger at fremstille dette Halvlys, dette skinnende Mørke og at udtrykke den gribende Poesi i Maaneskin paa Havet. Se en Gang, er det muligt? Selv van der Neer lykkedes det ikke. Malerkunsten er en altfor begrænset Kunst. Det kan helt tage Modet fra en undertiden.“

„Det kan alt, snart sagt,“ svarede Hiénard.

Og han gav sig igen til at gaa i Tavshed.

Da de var gaaet nogle Skridt, standsede Devienne og sagde:

„Du er ked af noget.“

„Ja.“

„Kan jeg være Dig behjælpelig med et eller andet?“

„Nej. Nu ved jeg, hvad Du har villet skjule for mig . . .“

„Hvad vil Du saa gøre?“

„Ja, hvad vil Du have, at jeg skal gøre?“

Devienne svarede ikke. Han gik videre og pustede Cigaretrøgen ud i vel beregnede Ringe.

„Din Stilling er unægtelig meget vanskelig. Hvis Du bliver her, ser det ud, som om Du fandt Dig i det. Hvis Du rejser, faar det Udseende af, at Du flygter for Ansvaret. Blander Du Dig i Sagen, opfører Du Dig som en Søn, der ikke viser sin Moder den tilbørlige Agtelse. Gør Du det ikke, tillader Du Virkeliggørelsen af Planer, der gaar ud paa intet mindre end at give Dig en Svigerfader, som er lige saa gammel som Du selv . . .“

Hiénard standsede med et Ryk.

„Det var altsaa det, Du frygtede paa mine Vegne! Nu tilstaar Du mig det endelig. Du forudsaa dette Ærkevanvid hos min Moder, at hun vilde gifte sig med denne unge Mand? Men hvem faar Dig til at tro, at det er det, der maa befrygtes? Hvorfor skulde det blive til Ægteskab? Tror Du, at min Moder er ivrig efter at ombytte sin Hertuginde-Tittel med en Markise-Titel? Tror Du, hun er saa ufornuftig, at hun ikke forstaar, at hun, saa snart hun er gift, ikke har noget at vente af den, hvis Hustru hun er bleven? Hvis han ægter hende, er det naturligvis for hendes Formues Skyld. Han gør altsaa en Forretning. Og hvad kan hun saa have at haabe af en Mand, der er elendig nok til i en Alder af 30 Aar at gifte sig med en Kvinde, der er meget ældre? Jeg *vil* ikke tro, at hun er til den Grad ufornuftig eller forblindet.“

„Du skal ikke beskæftige Dig med hende, kun med ham. Det er ham, der manøvrerer. Din Moder er kun et Legetøj i Hænderne paa denne Fyr, som jeg anser for meget farlig. Mon Hertuginden ved, hvad hun staar i Begreb med at gøre? Men han baade vèd det, forbereder det, og har sine Planer med det. Du har vist ikke rigtig set paa denne blonde Adonis. Har Du da ikke studeret hans Træk?“

„Nej, jeg har altid vendt mig bort fra ham med Afsky og Harme.“

„Det er en stor Fejl. Vilde Du af hans Pandes Runding have set Frækheden og Forsigtigheden. Han har Tigerens Kranieform. Hans faste, noget firkantede Kæbeben tyder paa Beslutsomhed og Energi. De fine, smalle Læber er fuldstændig blottet for Sanselighed. Næsen røber Forfængelighed. Øjnene, der sidder altfor vidt paa hinanden, er Tegn paa Refleksion. Det hele er smukt, men iskoldt. Det er en Mand, som aabenbart kun besidder Ærgærrighed, men ingen Lidenskab, og som ikke vil vige tilbage for noget, naar han kan naa sit Maal. Det kan man læse i hans Ansigt, og hans Optræden bekræfter paa alle Punkter dette Indtryk.“

„Fru de Sauvelys har allerede sagt mig, at han var meget farlig.“

„Kender hun ham nok til, at hun kan bedømme ham?“

“Jeg tror, at hun kender ham mere, end hun vil indrømme.“

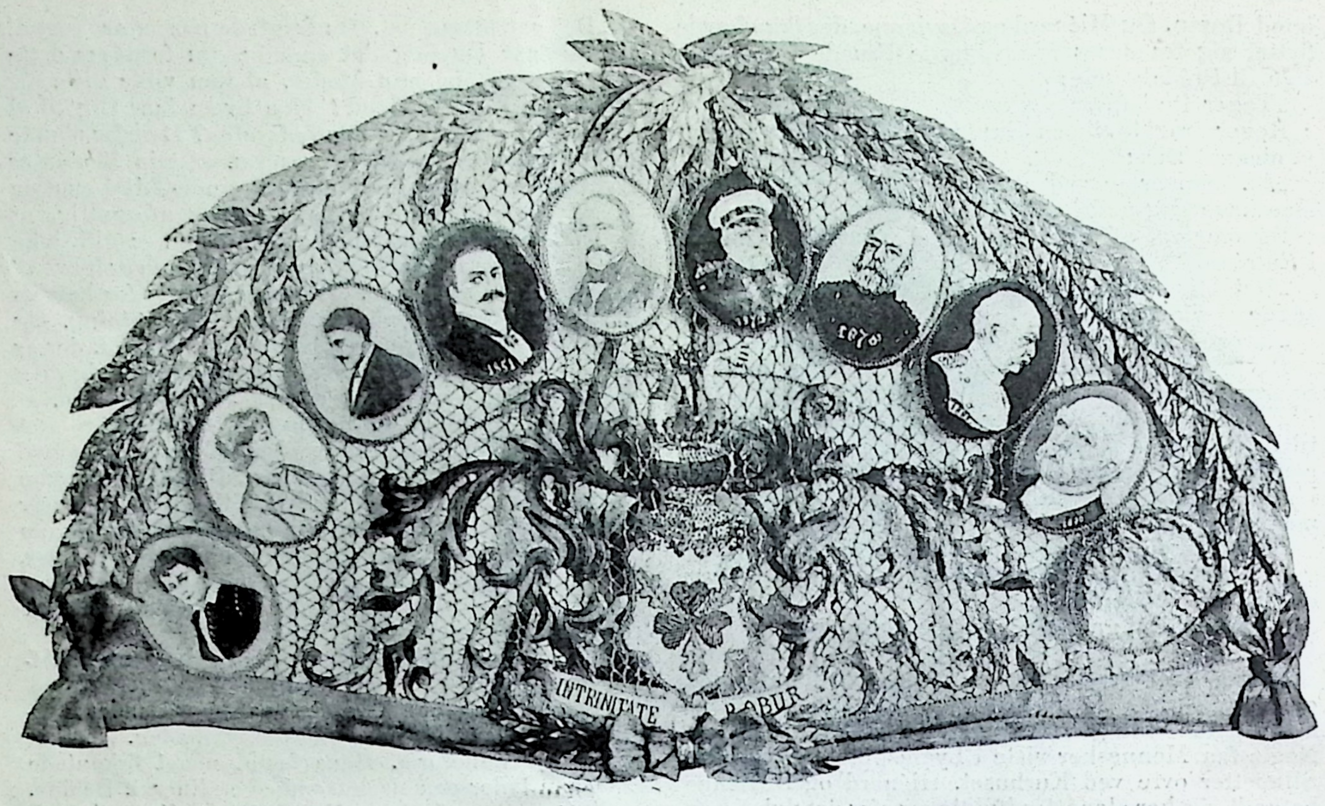
„Tror Du ikke, at hun er Kvinde nok til at give Dig de fornødne Oplysninger?“

„Hidtil ikke. Hvis Situationen blev alvorligere, hvis jeg løb en alvorlig Fare, vilde hun maaske bestemme sig dertil. Hendes Venskab for mig er stort. Men hvis hun har elsket Prédalgonde, gad jeg nok vide, hvorledes hun skulde bestemme sig til at forraade ham.“

Devienne tav atter. Han overvejede Sagen, mens han gik videre. Endelig sagde han:

„Naa, naar alt kommer til alt, er der jo intet, der tvinger Dig til at blande Dig i Sagen. Er Du en Don Quixote? Du har ikke andet at gøre end at rejse hjem og lade din Moder handle, som hun lyster. Nu har Du jo allerede i nogle Aar levet fjærnt fra hendes Liv. I bærer ikke længer samme Navn. Hun hedder Diernstein og Du Hiénard. Du behøver ikke at have bevaret særlig ømme Følelser for hende efter alt, hvad Du har maattet lide for hendes Skyld. Er Du i Stand til ved Fornuftgrunde at faa hende fra at begaa denne Daarskab? Nej. Kan Du hindre det ved Magt? Nej. Du har kun én Udvej: — at opsøge Mosjø Prédalgonde og sige til ham: „Jeg forbyder Dem at gifte Dem med min Moder.“ Og Du vilde blive til Latter for Alverden. Din Moder er jo ikke en lille Skolepige, hvem man kan diktere, hvad hun skal, eller sætte under Værgemaal. Du har intet Middel til at hindre, hvad der her forberedes. Derfor skal Du holde din Næse derfra og foreløbig lade Skæbnen raade.“

(Fortsættes.)

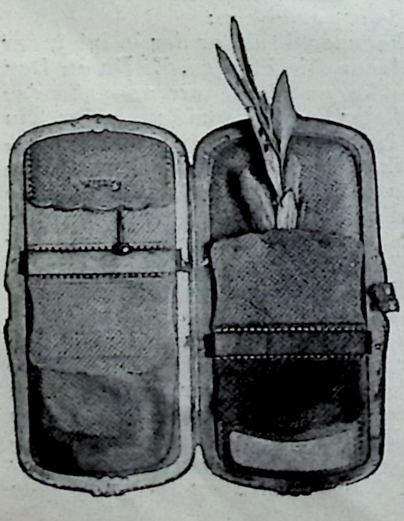

Bismarck-Viften.

Minder om Bismarck.

Vi ser os i Stand til at bringe Gengivelser af nogle yderst interessante Bismarck-Relikvier, der kun er meget lidt kendte; de skyldes Fotografier — de eneste, der nogensinde er taget — efter de rige Skatte, der indesluttes i Bismarck-Musæet i Schönhausen.

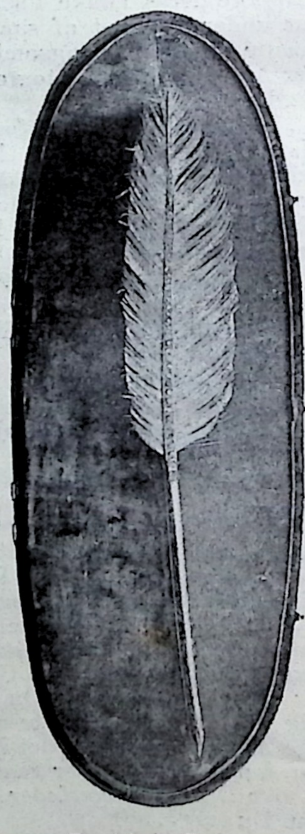
Det ene Minde — Cigarfuteralet med Olivenkvisten — knytter sig til hint Møde i Budgetkommissionen den 30te September 1862, hvor Bismarck udslyngede den Sentens, der maaske er bleven berømtere end nogen anden af hans mangfoldige bevingede Ord: Ikke ved Taler og Majoritetsbeslutninger bliver Tidens store Spørgsmaal løst, men ved *Blod og Jærn*. Da Bismarck havde endt sin Tale, brød der en Storm af Indignation og Trusler løs mod ham i Forsamlingen, og medens den rasede hæftigst, tog han Cigarfuteralet frem af Lommen, aabnede det, tog den lille Olivenkvist ud deraf, og viste den til sin Nabo med de Ord: „Denne Olivenkvist har jeg plukket i Avignon, fordi jeg vilde byde Folkepartiet den som et Fredstegn. Men jeg ser nu, at Tiden ikke er til det endnu“. — Og Olivenkvisten blev da ogsaa liggende i sit Gemme under hele Bismarcks Virksomhed.

Cigarfuteralet.

Den Pen, vi bringer en Gengivelse af, er den, hvormed Fredstraktaten efter den fransk-tyske Krig blev undertegnet i Frankfurt den 10. Maj 1871. Pennen, der blev skænket Bismarck af Byen Hanau, er af massivt Guld, rigt indfattet med Brillanter. En Amerikaner bød for kort Tid siden 50,000 Dollars for den, men fik den naturligvis ikke. Blækket sidder endnu paa Pennens Spids, hvorved den reelle Værdi — 5000 Mark — selvfølgelig er mangfoldigt fordoblet.

Særlig smagfuld er en kunstnerisk udført Vifte, som en tysk Ma-

Frankfurter-Pennen.

lerinde har foræret Kansleren og som vi her bringer et Billede af. Den bestaar af et Guldnet, med gylden Rand og gyldne Laurbærblade. Forneden ses det Bismarckske Vaaben, foroven 12 Medaljoner, der forestiller Fyrsten i forskellige Perioder af hans Liv, lige fra 1826, da han var en 10-aarig Dreng, til 1894, da han stod i sit 79. Aar. Medaljonerne er dels malet med Olje paa Læder, dels stukket i Silke.

Endelig hidsætter vi et enestaaende Bismarckfotografi, som vi ved et gunstigt Tilfælde er kommen i Besiddelse af.

Bismarck var som bekendt i sine yngre Dage en stor Beundrer af det smukke Køn, og bl. a.

Bismarck og Pauline Lucca.

gjorde han for en Menneskealder siden til den berømte Sangerinde *Pauline Lucca* en hæftig Kur.

Som et Minde om dette lille Æventyr hidsættes ovenstaaende sjældne Fotografi.

Paris' Muse.

Frankrigs store Historieskriver Michelet mindedes nylig paa forskellig Vis i Anledning af Hundredaarsdagen for sin Fødsel. Saaledes bestemte Byraadet, at hans Buste i en højtidelig Ceremoni skulde krones af *Paris' Muse.*

Men hvordan finder man et saadant Væsen, —. det yndefuldeste af alle? Naturligvis blandt Byens smaa Arbejdersker.

Og Byraadet opslog en højtidelig Plakat overalt i Byen, hvori forkyndtes, at alle smaa Arbejdersker, der var over 16 Aar og endnu ikke fyldt 21 og som *boede hjemme hos deres Forældre,* burde møde den og den Dag paa Arbejdsbørsen for at vælge en Muse af deres Midte.

Stemmeafgivningen.

Paa den fastsatte Tid strømmede altsaa Arbejderskerne sammen i Hundredvis, og nu foregik Stemmeafgivningen, som vor Tegning fremstiller.

Paris' Muse.

En for en traadte de smaa Pigebørn op paa Tribunen, sagde deres Navn og puttede deres Stemmeseddel i Urnen, — alt imens der agiteredes rasende nede i Salen. Nogle Pigebørn løb omkring og svingede store Papirslapper, hvor deres Kandidats Nummer var opskrevne, andre stod og holdt Taler, omringet af klappende og pibende Grupper. Salen genlød af Kvidren og Latter og Raab.

Fête Municipale du Centenaire de Michelet
13 JUILLET 1898

LA MUSE DE PARIS

CARTE D'ÉLECTRICE

Mademoiselle Louise Dupont
Née à Paris, le 16 Décembre 1879
Profession couturière
Demeurant chez ses parents, rue l'Oseil, 159

LE COMITÉ

Stemmeseddel.

Endelig, efter tre Omvalg, valgtes Musen, hilst med uhyre Jubel. Det var Mademoiselle Ernestine Curot, 18 Aar gammel, Confektionneuse.

Hun er som de fleste Pariserinder ikke egentlig smuk, men sød, graciøs og skælmsk, og netop saadan bør Byens Muse være.

Holmenkolbanen.

Norges første elektriske Bane.

Hvor Afstandene forrykkes! Kristianiafolk, der endnu ikke er Bedsteforældre, og lettelig kan tælle sine graa Haar, har deltaget i Landture til Uranienborgskoven, som nu snart ligger midt inde i Byen. Og selv middelalders Kristianiensere har været med paa at vove sig ud for at gaa til Holmenkollen eller Frognersæteren den ene Dag og vende hjem igen den næste.

Den Gang var et Besøg paa Holmenkollen en Fodtur; nu er det en Spadseretur. Alle Godvejr-Søndags Formiddage, Vinter som Sommer, — drager unge og ældre Kristianiensere i Flok og Følge opover til Holmenkollen; til Middag er de hjemme igen — med skærpet Appetit.

Saadan har det været, men saadan vil det ikke vedblive at være. Thi det er saa underlig med det: man holder nu en Gang ikke af at gaa, hvor man kan køre for en Styver. Og fra Vaaren 1898 er Akersbygdens vakre Landskaber og de herlige Skov- og Bjærgpartier ved Holmenkollen og Frognersæteren saa at sige rykket lige ind i Kristiania.

Hvert Kvarter omtrent bevæger et elektrisk Tog sig nu henover Landskaberne, slynger sig gennem Skovpartierne og snor sig opad Bjærgsiderne. Paa en 25 Minutters Tid er den $6._{29}$ Kilometers Vej fra Byen op til Holmenkollen tilbagelagt; at komme nedover igen gaar endnu hurtigere. Paa denne Maade kan man drikke sin Eftermiddagskaffe paa Toppen af Holmenkollen, og dog passe sin Kontortid i Byen. Det drømte de nok ikke om, de kære Gamle, som foretog Landture til Uranienborgskoven.

Dette er den første elektriske Bane i Norge, og tillige i Skandinavien. Den vil for Norges Vedkommende vistnok straks blive efterfulgt af flere. Der foreligger allerede Andragende om Koncession paa en elektrisk Bane fra Kristiania til det omtrent en Mil vesten for liggende *Sandviken*.

Ogsaa paa Norges Vestkant har et elektrisk Anlæg i nogen Tid været i Gære.

Holmenkolbanen er da i flere Henseender et interressant Eksperiment. Den kan faa stor Betydning for Kristianias Befolkning.

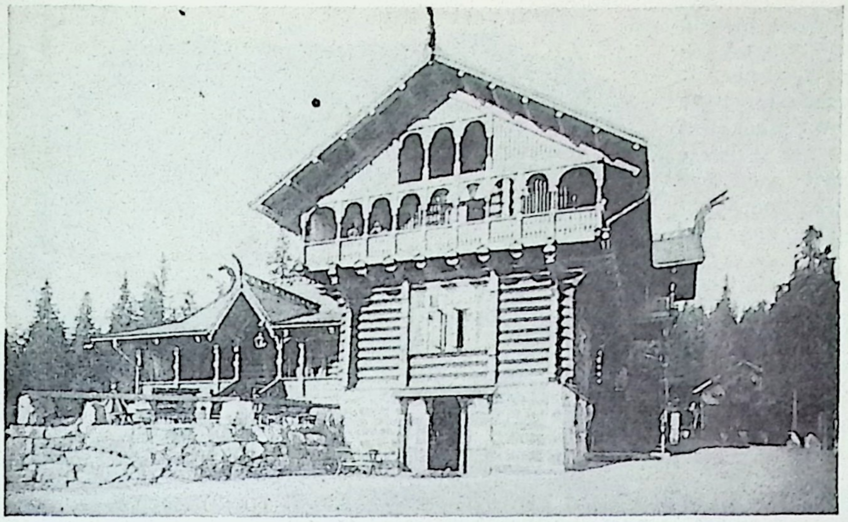
Indehaverne har sikret sig paa Haanden for et Tidsrum af 10 Aar et 75 Meter bredt Bælte i en lang Strækning paa begge Sider af Linjen. Dette skete for at skaffe Banen jævn Søgning af Folk, som bor paa de Kanter. Man vilde sikre sig, at Tomtepriserne ikke blev saa urimelig høje, at en Bebyggelse hæmmedes. Tomterne blev straks udbudt til Salgs, og flere Villaer har allerede rejst sig nær Banen.

Det var i November 1895, at Plan og Indbydelse til Aktietegning i den elektriske Holmenkolbane blev udlagt. Aktiekapitalen sattes til 800,000 Kr. Aktietegningen gik raskt, og allerede ved Juletider konstitueredes Selskabet, hvis Sjæl tør siges at være Hr. Ingeniør *H. E. Heyerdahl.*

Holmenkollenbanen har efter sin Aabning vist sig som et ypperligt Foretagende. Ikke alene skal den i Aarenes Løb nok svare gode Renter til Aktionærerne, men den vil sikkert ogsaa komme til at gavne Turisttrafikken i en meget betydelig Grad.

Holmenkollen.

Frognersæteren.

Da de var en Mils Vej fra disse straalende Isbjerge, standsede de og holdt Raad. Det lod sig gøre at sprænge et stort Hul i Isen og gaa ned i Havet paa dette Punkt; men de vilde hellere gaa længere mod Syd, før de begyndte deres undersøiske Rejse. Øst for Isbjergene kunde de gennem Kikkerten se store Strækninger med aabent Vand, men Omgivelserne vilde forhindre dem i at danne en Kanal rundt om Isbjergene, for det var umuligt at faa et Overblik over Vejen eller at lægge en Mine.

De drøftede Stillingen og Kaptain Hubbell holdt stærkt paa, at man skulde bane sig Vej til det aabne Vand og udfinde, om man ikke kunde sejle mod Syd paa ganske almindelig Vis. Hvis *Dipsey* kunde fortsætte sin Rejse oven paa Vandet, saa vilde Kaptajnen gerne have, at den skulde gøre det; men selv han kunde ikke give gode Grunde til at tro, at man ikke, hvis Skibet kom ud i aabent Vand, vilde blive nødt til at gaa i Vinterkvarter i disse Egne; for om et Par Uger vilde den arktiske Vinter være der. Naar de først var under Vandet, var det ligegyldigt, enten det var lyst eller mørkt; men naar de var i Luften der oppe, vilde det være en ganske anden Sag.

Derfor blev Kaptejn Hubbels Plan opgivet; men man var almindelig enig om, at det vilde være klogt, før man gjorde noget yderligere Skridt, at stige op paa et af Isbjergene forude og se, hvad der var paa den anden Side.

Bjergbestigerne bestod af Gibbs, Marcy og de tre af de flinkeste Mænd. Sammy Block vilde med, men det vilde hans Kone ikke tillade.

„Du kan tage Poler i Besiddelse," sagde hun; „for det er det, Du duer til; men naar der er Tale om at glide ned ad Isbjerge, saa er Du ikke paa din Plads, og hvis jeg faar det Hus, som Hr. Clewe bor i nu, men som han forlader, naar han bliver gift, saa vil jeg ikke bo alene i det. Jeg kan ikke tænke mig noget ynkeligere end en Enke med Polargigt, og det er jeg temmelig sikker paa, at jeg faar."

Bestigningen af det nærmeste Isbjerg var ikke saa vanskeligt et Arbejde, som det vilde have været i Sammy Blocks og Kaptajn Hubbells unge Dage. Bjergbestigerne havde Issko paa med Lædersugere paa Saalerne, omtrent som dem, Fluerne har paa deres Fødder, saa det næsten var umuligt for dem at glide, og naar de kom til en skraanende Overflade, som var for stejl til, at de kunde klatre op ad den, benyttede de en Motorslæde, der havde et Hjul, som var forskelligt fra de tidligere omtalte. I Stedet for Spidser var der anbragt en Række Sugere paa Hjulets yderste Rand. Naar nu det meget stærke Hjul drejede sig, saa holdt disse Sugere fast ved en hvilken som helst Overflade, som de blev pressede imod. I 1941 steg en Fører i Schweiz, Martin Gallinet, fem og halvfjerdsindstyve Fod op ad en lodret Klippeflade med saadan en Slæde. Slæden, der blev langsomt drevet frem af Hjulet, gik op ad Klippefladen som en Flue, der klatrer op ad en Glasrude, og Gallinet, der var anbragt under Slæden ved Hjælp af en Strop, som han havde under Armene, blev halet op til Skræntens Top.

Det var ikke nødvendigt at klatre op ad saadanne Skrænter for at kunne bestige et Isbjerg; men der fandtes nogle meget stejle Steder, og op ad dem blev Selskabet sikkert baaret en for en af, hvad de kaldte deres Fluefodslæde.

Opfindelsernes Konge.

Roman fra det 20de Aarhundrede. Af Frank Stockton. Oversat af Johannes Magnussen.

(Fortsat.)

„Jeg tror ikke, det nytter det mindste, at vi lader dette Instrument blive her!" sagde Gibbs. „Men det er vist rigtigt at gøre det alligevel, og jeg kunde ikke finde mig i at smide Kablet saadan væk uden Nytte."

Da *Dipsey* sejlede, saá de alle sammen agterud for at opdage, om de ikke kunde faa et Glimt af deres gamle Ven Hvalen. De var næsten alle kede af, at de maatte tage bort og lade dette levende Væsen blive tilbage der i Ensomheden. De var heller ikke kommet langt ind i Kanalen, før de saa Hvalen. Den sendte to store Afskedsstraaler op i Luften og viftede med Halen til et Slags kæmpemæssigt Farvel, der om Bord paa *Dipsey* besvaredes med Hurraraab.

„Jeg haaber, at den ikke kommer op under os", sagde Madam Block; „men den gør det vel næppe, den har altid holdt sig i ærbødig Afstand; saa længe vi sejler i en Kanal, har jeg ikke noget imod, at den følger os, men at have den med ned under Vandet — nej Tak!"

Vort lille Selskab fandt nu sit arktiske Liv meget mere interessant end tidligere, for man kunde forlade Skibet, naar man vilde, og gaa, om ikke paa Land, saa dog paa meget fast Is. Der var adskillige smaa Baade ombord paa Dipsey, og selv Sarah Block landede hyppigt og kørte sig en Tur i en Motorslæde.

Naturen var temmelig ensformig med sine evige Is- og Snemasser, men Bjergene i det fjerne saa undertiden pragtfulde ud, og Solstraalerne oplyste endnu stadig hele Landskabet. Af og til saa man Dyr, som man antog var Polarræve, i lang Afstand, og der var dem i Selskabet, som erklærede, at de havde set en Bjørn; men man tænkte ikke paa at gaa paa Jagt; man trængte ikke til fersk Kød og havde desuden vigtigt Arbejde at udføre.

Der var Dage, da de kom langsomt frem, men gjorde mange forskellige og ofte spændende Erfaringer; thi undertiden førte Marceys Kanal gennem høje Ismasser, og her tog Eksplosionerne sig ofte meget mærkelige og imponerende ud. De ventede at være færdige med deres Tur over Land, før de naaede Bjergene, som laa nærmest imod Syd og Vest; men de blev overraskede ved at finde Vejen spærret meget tidligere, end de havde ventet, idet der pludselig rejste sig Masser af Isbjerge paa Snesletten lige foran dem.

Efter at have klatret en Times Tid eller to, naaede vort Selskab den øverste Spids af Isbjerget og begyndte at se sig om. Man opdagede snart, at der var andre Isbjerge rundt omkring, og at det vilde have været vanskeligt at gøre en Omvej med Skibet, saa at man kunde have udført Marcys Plan om at danne en Kanal gennem den jævne Is. Langt imod Syd var der hist og her spredte Isbjerge og Klipper.

Pludselig udbrød Gibbs forundret: „Jeg har været her før!“

„Ja, naturligvis!“ svarede Marcy. „Dér nede ligger Frostsøen. Kan De ikke se den lille sorte Plet i Ismuren der ovre paa den anden Side af det aabne Vand? det er den indefrosne Isbjørn. Tag Kikkerten og se, om jeg ikke har Ret.

XIX. KAPITEL

Isporten.

Da Gibbs og hans Selskab vendte tilbage til *Dipsey*, vakte deres Melding stor Bevægelse.

„Ja, det er jo, som om vi var paa Hjemrejsen“, sagde Madam Block; „jeg finder maaske mine Sko igen.“

Det var ikke saa underligt, at de atter havde fundet den lille mærkelige Sø, for de havde søgt at vende tilbage ad en Vej, der førte lige saa stik imod Syd, som den anden havde været stik imod Nord. Men de havde ikke ventet det og var nu ikke blot overraskede, men tillige meget glade; for her var et Sted, hvor de vidste, at Vandet var dybt nok til, at de kunde sejle fuldstændig sikkert under Havet, saa at de ikke stødte paa flere Hindringer paa Resten af deres Rejse.

Da *Dipsey* ikke kunde komme ind i Søen fra det Sted, hvor de laa, foreslog Sammy, at de skulde foretage Pejlinger; men dette ønskede Gibbs ikke. Han vilde meget gerne naa ind i Søen, fordi han vidste, at det Telegrafkabel, som han havde været nødt til at give Slip paa, laa paa Bunden, og han troede, at han kunde faa det op og genoprette Forbindelse med Kap Tariff og New Yersey.

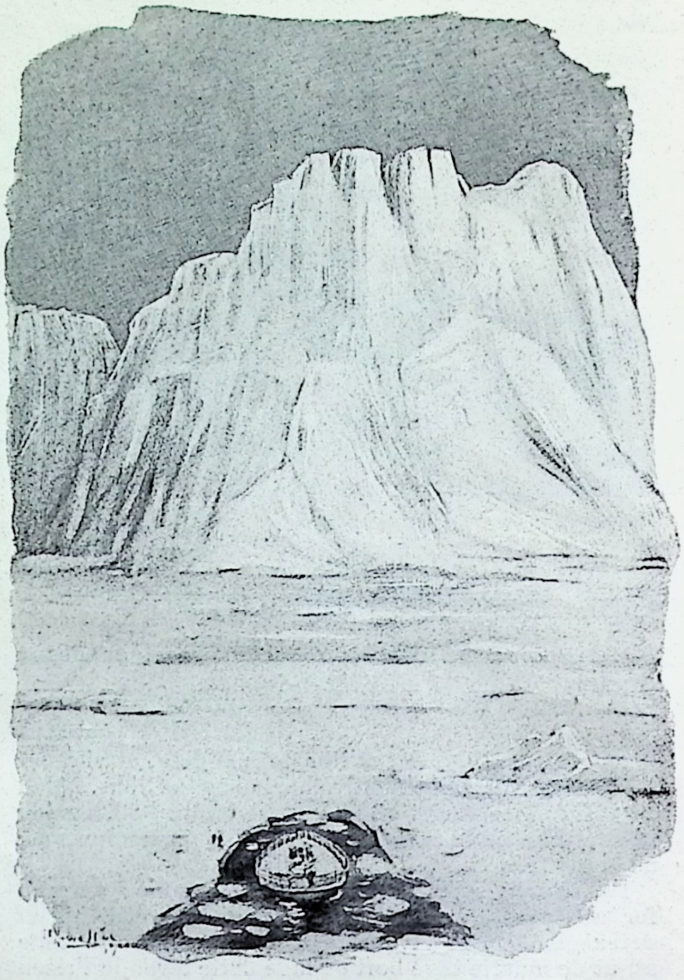
Sammy mente, at de kunde gaa ned i Vandet strax og sejle ind i Søen under Isbjerget; men det var Gibs bange for. De havde rigtignok sejlet under et Isbjerg, da *Dipsey* gik Nord paa fra Søen; men Vandets Dybde havde været meget forskellig, og det var muligt, at de Isbjerge, der laa foran dem, var tungere og naaede dybere ned. Hvis de kunde udvide deres Kanal, saa de naaede Frostsøen, saa vilde Gibbs gøre det; men hvis det ikke lykkedes, var de naturligvis nødt til at gaa ned paa dette Sted.

Gibbs overvejede Situationen grundigt og fandt til sidst paa en Plan, som han troede kunde hjælpe til at aabne Frostsøens Vande for *Dipsey*. Han besluttede straks at gøre et Forsøg.

De vidste alle sammen om Bord, at naar man paa en behændig Maade slog en Naal ned i den øverste Del af en stor Isblok, saa vilde Isen revne. Det var paa denne Erfaring, at Gibbs baserede sin Teori om, at de kunde skaffe sig Adgang til Søen.

En Flok begav sig paa Vejen til Isbjerget og man medførte paa flere Slæder en lang, tung Jærnstang og nogle bestemte Eksplosionsstoffer.

Da de havde naaet Isbjerget, steg nogle af dem op ad det med et Hejseapparat, og med dette hejsede de Jernstangen op paa Toppen, og stillede den lodret op midt paa Bjerget med den spidse Ende nedad og med en meget kraftig Bombe fastgjort foroven. Denne Bombe kunde udvikle hele sin Eksplosionskraft i én Retning, og den blev anbragt saaledes, at Kraften vilde virke nedad. Da alt var rede, blev den elektriske Traad, som var fastgjort ved Bomben, ført ned fra

Isbjerget og forsigtigt anbragt paa Isen i Nærheden af *Dipsey*.

De havde naturligvis alle den største Interesse for Forsøget; Skibet laa i det mindste en halv Mil fra Isbjerget, og de stod alle spændte paa Dækket, da Gibbs sluttede den elektriske Strøm, saa at Bomben maatte eksplodere.

Der lød et Brag, men ikke meget stærkt, og de saa igennem deres Kikkerter, at Jernstangen forsvandt ned ad. Saa hørtes der en underlig skrattende Lyd, og det store Isbjerg blev kløvet, saa at dets Dele faldt hver til sin Side. Den fjerneste af de to store Dele faldt bagover og drejede sig helt om, da den øverste Del var tungere end den nederste. Den slog mod et Isbjerg bagved, gled ned paa den jævne Is nedenunder, slog igennem denne og sank. Saa hævede den sig langsomt igen; men denne Gang var den nederste Del øverst.

Den anden Del, der var meget mindre, faldt ogsaa imod et Isbjerg, men rejste sig igen i samme Stilling.

Da man grundigt havde iagttaget disse Fremtoninger, besluttede man at undersøge, hvorledes Sagerne stod i Nærheden af det kløvede Isbjerg. Fire Mænd, blandt andre Gibbs og Marcy, drog af Sted for at udføre dette Hverv, der var farligt; thi de vidste ikke, hvor nær hen imod dem Isen var bleven knust ved Isbjergets Fald. Der var imidlertid kun sket ringe Skade i den Retning, i hvilken de gik, og da de kørte imod Øst paa deres Slæder, opdagede de, at der i Nærheden af den fjerneste Del af Isfjældet var aabent Vand, som næsten var helt bedækket med flydende Is. Da de kom nærmere, saa de, at de to Dele af Isbjerget flød i en betydelig Afstand fra hinanden, og at der derfor ikke var noget i Vejen for, at de kunde trænge gennem Aabningen ind i Søen.

Da de kom tilbage til Skibet og havde gjort alt rede til straks at sejle ind i Søen, kom en Mand til Kaptajn Hubbell og meldte, at Polakken Rovinski var forsvunden. Et Øjeblik haabede Samuel Block paa, at Manden var falden over Bord; men denne behagelige Tanke fik han ikke Lov at nære længe.

Marcy havde grebet en Kikkert og spejdede ud over Søen i alle Retninger.

„Halløj!“ raabte han. „Aa, kom her hen en af Jer. Kan De se den Plet, der bevæger sig dér imod Nord? Jeg er sikker paa, det er den Slyngel“.

Flere Kikkerter blev rettede henimod Stedet.

„Ja, det er Polakken!“ raabte Sammy. „Han har stjaalet en Slæde og er i Færd med at flygte.“

„Hvor i Alverden kan han flygte hen?“ udbrød Gibbs. „Manden er gal!“

Marcy sagde ingen Ting, hans Motorslæde, der var forsynet med et ualmindelig stærkt Hjul, stod endnu paa Dækket. Han fo'r henimod den.

„Jeg maa efter ham!“ udbrød han. „Kom med, et Par Stykker af Jer! Han gør Ulykker, han maa ikke slippe bort!“

„Ulykker?“ sagde Gibbs. „Jeg kan ikke indse, hvad Ulykker han kan gøre. Han kan ikke leve herude uden Ly, han er død i Morgen.“

„Nej, han er ikke!“ udbrød Sammy. „Det er den skinbarlige Djævel, han har i det mindste en halv Snes Liv. Tag en Bøsse med, Hr. Marcy, og skyd ham, hvis De ikke kan faa fat i ham.“

Marcy tog ingen Bøsse med. Det havde han ikke Tid til. I et Nu var han paa Isen med sin Slæde, og saa fo'r han afsted med fuld Fart.

To Mænd fulgte hurtig Marcy, men de var langt tilbage; for deres Slæder kunde ikke føre dem afsted i samme Fart.

Det varede ikke længe, før Rovinski opdagede, at han blev forfulgt, og da han hyppig saa sig tilbage, bemærkede han, at den første Slæde vandt ind paa ham; men han bukkede sig saa dybt, som han kunde, for at undgaa et Riffelskud og fo'r afsted.

Han kunde imidlertid ikke lade være med af og til at se sig tilbage og i et saadant Øjeblik stødte hans Slæde imod et Stykke Is og væltede pludselig.

Rovinski væltede ud paa den haarde Sne, og Drivhjulet drejede sig med en rivende Fart om i Luften.

Polakken rejste sig op og vendte Slæden; men han gjorde dette saa hurtigt, at han glemte, at Hjulet stadig bevægede sig, og han blev derfor højst forfærdet ved at se, at Slæden fo'r afsted i en rivende Fart, medens han blev staaende paa Isen, fuldstændig overvældet af Forbavselse og Raseri.

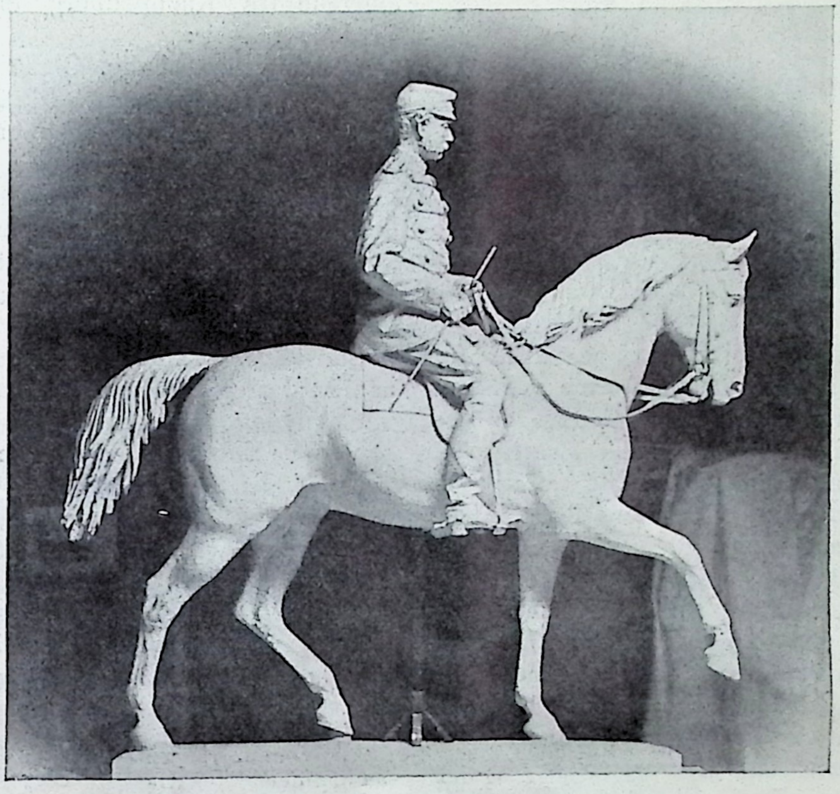
Marcy var nær nok til at se dennne Katastrofe; han standsede og brast i Latter. Fyren kunde ikke undslippe nu, og derfor ventede han paa sine Kammerater.

Da saa de andre havde naaet ham, gik de alle tre hen imod Rovinski, som stod og saa hen imod dem. Saa snart de kom saa nær, at de kunde høre ham, raabte han;

„Holdt! Jeg har en Pistol, og jeg skyder den ene efter den anden, hvis De kommer nærmere. Jeg er en fri Mand, jeg har Ret til at gaa, hvorhen jeg vil. Jeg har mistet min Slæde; men jeg kan gaa. Kør nu tilbage og fortæl Deres Herrer, at jeg har forladt deres Tjeneste.“

Marcy tænkte sig om et Øjeblik. Han var bevæbnet, men det var med et ejendommeligt Vaaben, som skulde bruges om Bord i Tilfælde af Mytteri; det var en Pistol, der ikke skød langt og var ladet med en Ammoniakkugle. Hvis han kunde komme nær nok til Rovinski, kunde han meget hurtigt afgøre Sagen; men han tænkte, at Polakkens Pistol var en almindelig Pistol, og derfor kunde være farlig nok.

(Fortsættes.)

Kongens Rytterstatue i Esbjerg.

Den første Rytterstatue af H. M. Kongen.

Esbjerg By, der fornylig har faaet Købstadbevilling, er som bekendt en af Landets mest fremadstræbende Steder.

Snart vil den imidlertid slaa en Rekord, der endnu ikke er naaet af nogen anden By her i Landet: den vil faa en Rytterstatue af Kongen.

Statuen er nu fuldført. Den skyldes Billedhugger *L. Brandstrup*, og som det vil ses af hosstaaende Fotografi, er den i høj Grad vellykket. Kongen sidder smukt og frit paa sin Hest — som han ogsaa gør i Virkeligheden — og Hestens Former er modelleret med stor Troskab og fin kunstnerisk Følelse.

I Juni 1899 vil Statuen blive afsløret.

Hver ottende Dag

Alting skal jo nu gaa i en jagende Fart. — Det er knap, man kan faa Lov til at tale sig færdig i Telefonen, førend der ringes af oppe fra Centralstationen. En ung Pige stod forleden og telefonerede fra Klampenborg til en Veninde i Byen:

„Goddag, er det dig, Olga? Hvordan har Du sovet i Nat. Jeg kan hilse Dig fra Kainz, jeg har lige mødt ham. Sikke Øjne han har! . . . Jeg var oppe at høre Anna Norrie i Aftes. Det var nogle raske Viser, hun sang. Mo'r var med, men hun forstaar ikke Fransk . . . Nu véd jeg bestemt, at de skal skilles, som jeg talte om sidst. Hør, er der noget nyt i Bladene, saa maa Du endelig læse det højt“.

Saa var Centralen kommet: Nu maa De ringe af her, der er gaaet over 3 Minutter. Naturligvis var den unge Pige rasende over, at Selskabet skal have Lov til at bryde af, naar hun har vigtige Meddelelser at gøre sin Veninde. Senere traf jeg en ung Grosserer, som bor i Ordrup. Han fortalte at han havde telefoneret til sin Kone, at han ikke kunde komme ud paa Landet den Aften. Saa havde Konen spurgt ham ud:

„Hvor kan det være, at Du ikke kan komme? Saa travlt kan I da ikke have i Forretningen. Det er virkelig ikke morsomt for mig at være her ude ganske alene. Paa denne Tid af Aaret er der jo ellers aldrig noget at bestille. Du ser vel i hvert Fald at komme ud med sidste Tog? . . .“

Her havde Centralen afbrudt: „Nu maa de virkelig ringe af — —“, og den unge Mand fandt, at det var en brillant Opfindelse med de 3 Minutter. Saa forskellige Domme kan der være om en og samme Ting.

Det meste af Sommeren har været vaad, men nu synes det alligevel, som om en lidt lysere Tid vil oprinde. Der har været Varme i Luften, og Turiststrømmen har spredt Velstand i Byen. Først 2000 tyske Gymnastikere og desuden en Masse Feriebørn. Tyskerne skal hilse paa Bech-Olsen, medens Børnene skal høste Belæring efter et i Forvejen nøje anlagt Program. Man forklarer dem Avtomatstolenes Indretning, og viser dem det Sted, hvor Larsen havde Forretning paa Gammel-Torv.

Om Eftermiddagen aflægger Drengene Besøg hos David, medens Pigerne sendes over at se paa Tivolis nye Stakit.

Calendarius.

Paa sin vilde Trojkafart jager Tiden af Sted. Man mærker knap hvor voldsomt Farten er, førend en eller anden mindre hverdagslig Begivenhed faar os til at se tilbage, og maale Forskellen mellem da og nu. Saa er det, man udbryder: Nej, hvor dog Tiden løber! Er det virkelig saa længe siden?

Er det virkelig 14 Aar siden Peter Holm som den første Repræsentant for Socialdemokratiet blev valgt ind i det danske Folketing. Tydeligt husker man den Juni Aften. Det var Midnat og Valgresultaterne fra alle andre Kredse end den omstridte femte var længst bekendtgjort. Paa Rosenborg Eksercerplads stod urokkelig en mægtig Menneskeforsamling og ventede i Spænding paa at erfare Udfaldet. De osende Fakler over Kasernens Vinduer var Pladsens eneste Belysning. Klokken blev vel henad et, da endelig Borgmester Hansen traadte frem, for at meddele at Holm var valgt. Man kan endnu høre Bevægelsen i hans Stemme og det voldsomme Jubelraab, som fulgte Meddelelsen . . .

Og nu, nu vender Helten fra hin Aften som Arrestant tilbage til den By, hvis Repræsentant han var i Rigsdag og Kommunalraad. Hvis han vil faa nogen Gevinst af de kommunale Forretninger, har han i bogstaveligste Forstand købt den i dyre Domme. Under Overskriften: Arbejderrisiko plejer de socialdemokratiske Blade at samle Ulykkestilfælde fra Værksted og Stillads. Tilfældet med P. Holm maa rubriceres under: Arbejdsførerrisiko. Det foragtede Guld, den haanede Kapital havde lokket ham ned i en Grube, hvor Dagens Lys ikke skinnede, og hvor han maatte lade sit offentlige Liv.

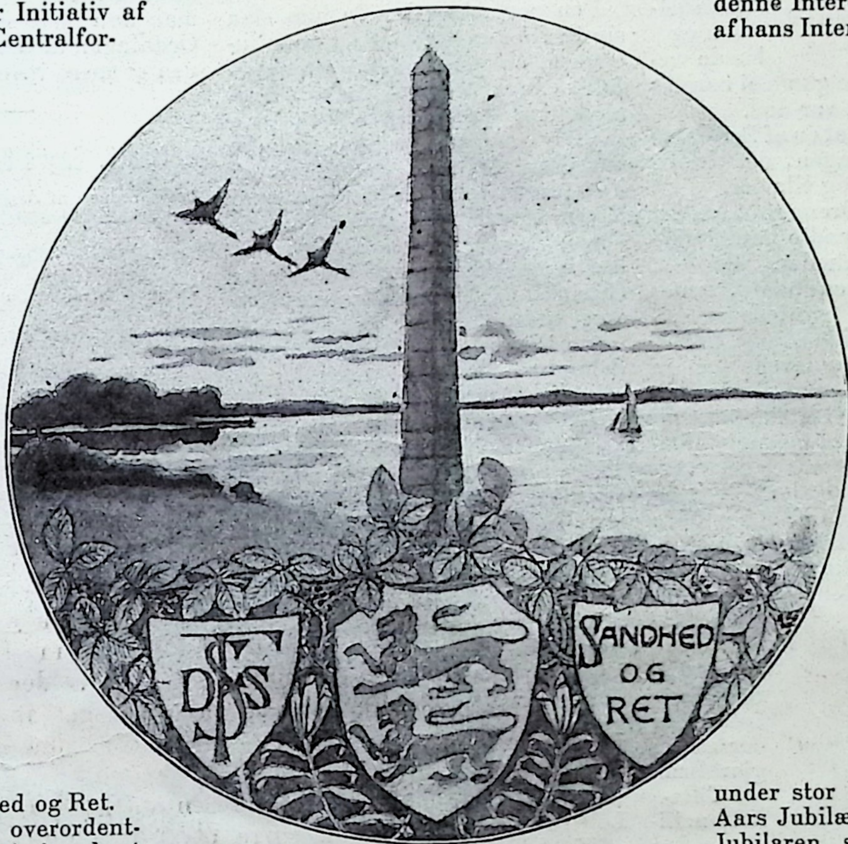

UGENS REVUE.

Sønderjydsk Platte.

I Anledning af Jubilæumsaaret er der efter Initiativ af „Sønderjydsk Centralforening"s Bestyrelse udgaaet en Platte, der er udført i den kgl. Porcellænsfabrik efter en Tegning af Professor Arnold Krogh. Platten, som vi hermed bringer en Tegning af, viser et Parti af Skamlingsbanken med Støtten som Midtpunkt og Udsigt til den nærmeste Omegn, Lillebælt og den fynske Kyst. Ved Foden hviler tre Skjolde, det ene med de samvirkende Foreningers Initialer, det andet med det sønderjydske Vaaben, og det tredje med Foreningernes Valgsprog: For Sandhed og Ret.

Platten, der er overordentligt fint udført, og i sig selv et stemningsfuldt lille Kunstværk, er 8" indre Diameter stor, og vil blive fremstillet i et Antal af 1200 Eksemplarer.

Sønderjydsk Platte.

Dødsfald.

I forrige Uge døde en af Aarhus Bys mest driftige Borgere, Fabrikant *A. Nielsen* i en Alder af over 72 Aar. Nielsen var oprindelig Urmager, men først i Tredserne begyndte han ganske i det smaa at lave Symaskiner. Da hans Fabrikat hurtig vandt Anerkendelse, grundlagde han en halv Snes Aar efter den Fabriksvirksomhed, som under hans kyndige Ledelse har vokset sig meget stor i de forløbne Aar.

Fabrikant Nielsen.

Generalmajor *Johan Peter Købke*, der forleden afgik ved Døden, var født d. 5. Oktober 1824 i Fredericia.

Hans Fader var Officer, og snart kom han selv ind paa den militære Højskole. I 1848 blev han Premierløjtnant i Ingeniørkorpset, og deltog som saadan i Krigen. I Fægtningen ved Sundeved fungerede han som Schleppegrells Adjutant, og i Slaget ved Fredericia førte han Sapørerne ved Avantgarden. — Som Ingeniørofficer kom han efter Krigen til at beskæftige sig indgaaende med Befæstningsarbejder, men i Tidens Løb fortrængtes denne Interesse mere og mere, af hans Interesse for Intendanturen. I 1877 blev han Chef for Hærens Forplejningskorps, og Aaret efter Generalintendant.

Særlig i disse Embeder har han virket til Gavn for Hæren. Siden 1876 var han desuden Formand for det krigsvidenskabelige Selskab i København.

I 1894 afskedigedes han som Oberst med Generalmajors Karakter.

Jubilæum.

Forvalter ved Det forenede Dampskibs Selskab, *L. Larsen*, fejrede forleden under stor Deltagelse sit 25-Aars Jubilæum ved Selskabet. Jubilaren, som er meget afholdt af de mange han kommer i Berøring med, modtog i Dagens Anledning kostbare Gaver og Lykønskningsadresser fra Kontorpersonalet, Kapteiner og Styrmænd, ligesom hans Kontor paa Toldboden var festlig smykket.

Generalmajor Købke.

Initiativets Mænd.

III.

I Foraaret 1782 var der Stævne i en midtsjællandsk Landsby, og Bøndernes Forhandlinger drejede sig om hvem der vilde tage en lille hjemløs Dreng, *Peter Hansen*, i Pleje. Drengen, der var syv Aar gammel, var født paa Fødselsstiftelsen og havde været adopteret af en gammel barnløs Skovløber, der nu var død.

Forvalter Larsen.

Resultatet blev, at en af Bønderne trak af med Drengen, der skulde arbejde for Føde og Klæder.

Hidtil havde Drengen haft det godt, men nu begyndte han at føle Livets Genvordigheder. Bonden, han var hos, var en haard, brutal Natur, der baade pryglede og sultede den lille fattige Dreng, til han løb fra Hjemmet og levede som en lille Vagabond, der stjal Høstfolkenes Mad og søv i Stakkene.

Atter forsamledes Sognets Bønder for at faa den vanartede tyvagtige Unge anbragt, og en Bonde tog ham paa Betingelsen af, at han vilde have Tilladelse at levere ham tilbage, hvis han ikke var til at styre, men da denne Bonde var af en bedre Natur end Peters forrige Plejefader, blev der aldrig gjort Brug af Tilladelsen. Ligesom den første Bondes hensynsløse, brutale Væsen havde vakt alle de onde Instinkter i den hjemløse Dreng, saaledes forstod den sidste at faa det gode frem, og Peter Hansen blev en hæderlig Dreng og dygtig Mand alle sine Dage.

Børnehjemsforst. Petersen.

En *Sønnesøn* af ham er Børnehjemsforstander *Carl Petersen*, hvis filantropiske Virksomhed er velkendt og hvis Billede vi hosstaaende bringe.

Carl Petersen er født den 21. Dcbr. 1850 paa Casino, hvor Faderen paa den Tid var Bud hos Georg Carstensen. Hvad hverken denne eller Bedstefaderen havde faaet — en god Skoleundervisning — blev ham til Del, idet han kom i Efterslægtens Skole. Senere kom han i Urtekræmmerlære og da han var 23 Aar gammel havde han allerede tjent sig en lille Formue, som nogle heldige Ejendomshandler yderligere forøgede.

I en ung Alder kunde han slaa sig til Ro som Rentier og hans Interesse optoges udelukkende af fattige Børns Forhold. Af sin Bedstefaders Skæbne og af hvad han af Selvsyn havde erfaret, kendte han disses Stilling i Samfundet og i en Aarrække holdt han paa egen Regning Foredrag Landet over om denne Sag og skabte en Opinion, der tvang Kommunerne til en bedre Behandling af de under deres Forsorg værende Børn, og længe før nogen Forening tog Sagen op, uddelte han paa egen Regning om Vinteren Træsko til de smaa.

1882 stiftede han Børnehjemmet „Bethlehem" i Bjelkes Alle, der for Tiden huser 54 Børn, der som alle Hjemmets Børn stammer fra de usleste Hjem, idet Carl Petersen sætter sig en Ære i fortrinsvis at tage saadanne Børn om hvem alle andre ere enige at de ere *for* forsømte til at blive nyttige Samfundsmedlemmer. Dels gennem sin store Bekendtskabskreds Landet over, dels gennem sit Blad „Samaritanen" har Carl Petersen i Aarenes Løb skaffet over 600 ulykkeligt stillede Børn ind i gode Hjem Landet over.

Da man herhjemme blev klar over, at vore Bysbørns Higen efter at gøre vor gode Akselstad til en virkelig *Storstad* ogsaa skaffede os en saadan Skyggeside at der hver eneste Nat var Snese af Mennesker, der ikke havde det hvortil de kunne hælde deres Hoved, var der ingen som var bedre skikket til at rejse de hjemløse et Hjem end Carl Petersen og han fik i 1895 oprettet „Herberg for Hjemløse" i Dronningens Tværgade, hvor 200 Mennesker kunne faa Logi for 15 Øre pr. Nat, foruden at „Hotellet"s Priser ere „særdeles moderate". 15 Øre for to Retter virkelig kraftig og god Middagsmad (9 Øre for en varm Kødret) og 3 Øre for en Kop Kaffe, kan ikke siges at være opskruet.

For Tiden er Carl Petersen beskæftiget med at starte en ny filantropisk Gerning, nemlig Redning af straffede Børn, og forhaabentlig maa han have Held med sig ved Ordningen af denne Sag, hvori ingen er mere inde end han.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 46.

Ved Bredden af den første stod den anden halve Del, mens dennes mørke Løv
beskyggede en Bænk ved anden Halvdels Fod.
Her sad en Dame, som for Verden syntes sløv,
med sorrigfulde Træk, men klædt i begge Dele
og skar i anden Del den første Halvdels Navn.
De blege Kinder og den sorte Klædnings „Hele"
bar Vidne om et varigt Savn.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 44 var **Brodersøn.**

Ialt indkom 2711 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie *N. Baumann*, St. Hansgade 9. 2. Præmie *Anders Andersen*, Laksegade 14.

Dame-Cyclist (paa en Tur i Nord-Holland). — „Gud hvor ser han ud i den Dragt!"

En Bondetragedie

fra Anno 1836.

Skitse af Anders J. Eriksholm.

En gammel Bondestue med ujævnt Lergulv og lavt Bjælkeloft, sort af Røg og aargammelt Smuds. Vinduer med smaa Ruder og Jærnstænger. I Forgrunden et langt, malet Bord, hvis øverste Ende er duget. Langs Vinduerne en Gaasebænk, et Par Træstole og et Bornholmer-Ur med billedprydet Skive. I Ovnkrogen en Lænestol med løst Hynde. Længst tilbage i Stuen en Dragkiste og en Alkove. Ved Ovnen og Alkoven lave Døre med Klinkefald.

Oppe under Loftet, langs Bjælken, løber en Hylde, paa hvilken der staar Fade, Krukker og Spølkummer. Paa de hvidkalkede Vægge hænger Portrætter og nogle bibelske Billeder. Et gammelt Lerkrus med Sølvlaag og indbrændte Figurer staar paa Dragkisten.

Ved det dugede Bord sidder to Mænd og spiser Vesper. Det er støtte, kraftigt byggede Skikkelser med solbrunede Ansigter og skarpt skaarne Træk, der røber stærk Slægtslighed. Den ene er iført blaa Vest og Uldtrøje, den anden en mørkfarvet Vadmelsdragt med Sølvknapper i Frakken og sort Halsklæde.

Henne i Alkoven, hvis blommede Forhæng kun halvt er draget for, ses et gammelt, rynket Kvindeansigt mellem de mange Dyner og Puder. Med den ene Haand knyttet fast om Sengebaandet ligger hun og lytter efter Mændenes Samtale. Det er hendes Sønner begge to. Den ene er Mand i Gaarden, den anden bosat et Par Mil paa den anden Side Fjorden.

Ude fra Bryggerset lyder højrøstet Snakken, og lidt efter bliver Klinkefaldet løftet af Døren ved Ovnen. Det er Husmoderen, Ellen Gabriels, en høj, middelaldrende Kone mnd et godlidende Ansigt og et Par klare, blaa Øjne.

Den gamle Moerlille henne i Alkoven rejser sig over Ende i Sengen og bøjer Overkroppen frem, som det er hendes Skik, naar der er noget, hun vil vide Besked paa. „Jeg tyktes, der var nogen ude i Bryggerset hos Dig, Ellen."

„Der var ogsaa det, Farmor. Det var Sidse Oels, som bor omme i Væverhuset."

Ellen vendte sig mod Mændene.

„Ved Du, Gabriel, hvad for en Tidende, Sidse hun bragte? Hun fortalte, at Kresten Jepsen oppe ved Skoven var død i Morges."

„Er Kresten død? Og én har ikke hørt det bitterste om, at han var syg eller sengeliggende."

Ellen strøg glattende ned over sit Forklæde.

„Det er nok heller ikke Sygdommen, der har gjort det af med ham. Han skal selv ha' skilt sig ved Livet."

Farmors graa Hoved rokkede ivrigt frem og tilbage henne i Alkoven.

„Hvad er det, Du fortæller, Ellen? Hvem er det, der har gjort af med sig selv?"

„Det er Kresten her oppe ved Skoven, Farmor."

Den gamle Kone stirrede frem for sig med foldede Hænder.

„Aa, Herre Jøsses, hvor det er tungt, naar Menneskene griber til *den* Udvej."

„Ja, det er tungt, at det tog den Ende med Kresten," sandede Gabriel. Han lagde den renslikkede Kniv fra sig paa Dugen og satte sig tilbage mod Bænkens Ryglæn. „Kresten har alle Dage været skikkelig og god at komme tilrette med. Men da han giftede Boel fra Enghavehusene, fik han Kam til sit Haar, som de siger."

„Er hun saadan en bister én, hende, Konen?" spurgte Broderen.

„En ren Satan af et Fruentimmer er hun. Der er vist ikke én god Senne i Livet paa hende. Naar jeg tænker paa, hvordan hun har herset og tumlet med det sælle Barn, der var i Gaarden fra den anden Kones Tid. *Det* har næppe haft mange gode Stunder — og Kresten ikke heller . . ."

Gabriel tav lidt og saa' hen paa Broderen.

„Du kender vel ikke stort til ham, Jørgen? Kresten var jo lige nyssens kommen til Egnen, da Du flyttede his over. Hans Gaard ligger ellers oppe ved vor Udlod. Naar vi gaar en Vending i Marken, kan vi se den."

Lidt efter var de to Brødre paa Vej til Udlodden. Det var en blæstfuld Dag i Oktober, hen imod Aften. Markerne laa nøgne og sorte, og fra Hegnet bares visne Blade ud over Agrene. Paa Vesthimlen lyste en svag gulrød Solstrime — de eneste Farver, den graa Dag havde bragt.

En fugtig, trøsket Muldlugt steg op af Jorden, og ude fra Skovvænget lød Kragernes langtrukne Efteraarssang.

Mændene havde fulgt en opkørt Markvej og slog nu ind paa en Sti, der løb langs Hegnet. Det bar op ad Bakke, saa et Stykke ned, og snart efter skød en gammel Gaard med brøstholdne Længer og mossede Tage frem mellem Bakkerne.

Gabriel havde været ordknap paa Turen. Nu standsede han og pegede.

„Dernede ligger Krestens Gaard. Nu ser den kummerlig forfalden ud, men det har været anderledes. Taalig gode Vilkaar har han haft, og helt godt sad han i det, medens Konen levede. Da hun døde, begyndte det at gaa tilbage. Tøsen fra Enghavehusene tog Styret, kommanderede det hele og Kresten med. Og saadan Magt fik hun over ham, at hun tilsidst kunde bøje og bukke ham som en Vidiepind. Hun vilde være Kone i Gaarden, og det blev hun. Men da hun først havde faaet sin Krig frem, fik Kresten Foden paa Nakken, og den lille Ane Marie, Steddatteren, blev der hugget og pukket paa til enhver Tid.“

Med rolig og enstonig Røst fortalte Gabriel videre. Jørgens Blik hang ved den gamle, brøstfældige Gaard, der ligesom den gulnede Skov bag ved den fortalte om et Efteraars barske Storme.

Fra Gaarden dernede løb en Sti hen forbi et Par smaa Hytter, der dannede Bolig for Skovhuggerne. En Kvinde kom gaaende ad Stien. Blæsten tog i hendes Klæder og svøbte Kjolen tæt om hendes Ben. Men hun stred sig hurtigt frem, naaede Hytterne, bøjede om ad Stien langs Hegnet og kom Mændene i Møde.

Hun hilste lavmælt og vilde stille liste sig forbi. Men Gabriel standsede hende.

„Det staar nok ilde til hos Jer, Boel?“

Kvinden saa' op. Et blegt, ungdommeligt Ansigt med to hvasse Øjne lyste frem under det mørke Hovedklæde.

„Ok ja, én har faaet nok at rende efter. Det er ogsaa kedsomt, at man skulde faa saaddent Hyr og Postyr.“

„Du kan vel ikke tænke Dig, Boel, hvorfor Kresten har gjort det?“ spurgte Gabriel og saa' Kvinden stift ind i Ansigtet.

Hun mødte hans Blik. Et hastigt Glimt af lurende Mistanke og opblussende Vrede funklede i hendes Øjne. Men saa førte hun Forklædet op til Ansigtet og tog paa at snøftgræde.

„Ok Gud nej, hvor skulde jeg kunne tænke *det*. Jeg anede jo ingen Ting, før vor Karl kommer hæsblæsende ind og raaber, at Kresten havde hængt sig ude i Loen ... ok ja, han har jo været undle og mankerlig i lange Tider.“

En Taare randt ned ad Boels Kinder, og det unge, blege Ansigt aabenbarede en inderlig Bedrøvelse.

„Vi har tænkt, at Kresten skulde føres til Jorden paa Torsdag Aften. Du ser vel nok ud hos os, Gabriel? Nogen Begravelse bliver der ikke Tale om.“

Gaardmanden nikkede tavs. Da Boel var borte, sagde han:

„Hun er en falsk og léd en. Hun fældte Taarer over Kresten, og dog har hun ønsket ham i Jorden hver evige Dag, siden hun fik sin Vilje med ham. Karlen og hun er Kærester. Han staar højt hos Herskabet og faar Gaarden i Fæste inden længe.“

Tusmørket havde begyndt at falde. Det blege Farveskær paa Himlen var længst slukket i alt det graa. Bag Hegn og Buske listede mørke Skygger frem, bølgede hen over Mark og Sti og rejste sig for Synet som en underlig, formløs Mur.

Ud i det graa Efteraarsmørke lød en Kirkeklokkes Aftenringning. To Mænd gik langsomt og tavse ned over en Markvej.

Om et langt, hvidskuret Egetræsbord sad en Flok Mænd i højrøstet Lag, drak Brændevin og røg Tobak. En Lysepraas stod paa Bordet og gød et søvnigt Skær over deres blussende Ansigter. Det meste af den store Stue laa i Halvmørke, saa de fjernere Genstande kun dunkelt skimtede frem. Ved Bilæggerovnen sad en halvvoksen Pige og krøb sammen i en gammel Armstol. Hun gemte Ansigtet i sine Hænder og græd sagte.

Tunge Trin lød ude i Forstuen. Døren gik op, og en høj, vadmelsklædt Mand traadte ind. Han saa' sig om i Kredsen med et roligt, alvorligt Blik.

Mændene ved Bordet løftede sig lidt i Sædet, og der kendtes som en ærbødig Klang i deres Hilsen. „Sæt Dig om ved os paa Bænken, Gabriel,“ bød en lille pluskævet Mand, der beredvillig gjorde Plads ved Siden af sig. Den lille Mands Ansigt mindede om trøsket Træ, og hans Haar og Skæg strittede som Rødderne paa en Bukketorn.

Tøvende tog Gabriel Sæde. „Jeg mente, vi snart skulde drage af Gaarde med ham.“

„Det skader inte, vi ta'r en Soben først,“ mælte den træagtige, idet han skelede fornøjet til en klar, grøn Flaske paa Bordet. „Kresten var en god Mand, og han misunder ingen en Hjertestyrkning paa hans Begængelsesdag.“

„Det er sandt, hvad La's Skovhugger han siger,“ stemmede Søren Husmand i. „Kresten har altidsens væ't en æstimerlig Mand, og han vilde takke os, om han vidste, vi sad her og tog en Dram til hans Ikommelse.“

En Pige kom ind og begyndte at dække Bord,

bredte Dug paa og lagde Træskeer frem. Husmoderen fulgte efter med et dampende Grødfad.

„Du er Dæleme en Stadskone, Boel!“ udbrød Skovhuggeren med sjullende Øjne. „Det er sandelig til at prise Dig for, at Du gi'r din Mand en kristelig Henfart.“

Boels alvorligt-højtidelige Ansigt fortrak sig til et surt Smil. Hun gik hen ved Ovnen og ruskede i Barnet. „Skal Du itte ha' lidt Mad med, Ane Marie?“

To store, forgrædte Barneøjne stirrede frem mod Lyset med et bedrøvet, hjælpeløst Blik.

„Ta' din Ske og gaa hen og spis ved Bordet.“

Barnet skjulte Ansigtet igen og begyndte at græde.

„Saa hold dog Mund med den Tuden, din tossede Tøs! Hvad har Du at flæbe over? Der er jo ingen, som gør Dig noget ondt.“

„Aak ja, hun sørger jo over sin Fa'r, det bitte Skrog,“ snøftede Husmanden rørt. „Men det kan itte nytte, Du græder, Ane Marie, for din Fa'r kan itte kaldes tilbages — nej, det kan itte eeke.“

„Vi maa jo tro, det er Vorherres Vilje, det skulde være saadden,“ sagde Boel og vendte Øjnene mod Loftet.

„Det maa vi,“ hikkede La's Skovhugger — han havde smagt for længe paa den grønne Flaskes Indhold — „det er Dæleme, den eneste Trøst vi har i Sorgen — sandelig er det saa!“

Mændene havde langet flittig til Fadet, slikket Skeerne rene og lagt dem fra sig paa Bordet. Saa bar Pigen Klipfisken ind, og ogsaa med den blev der gjort god Besked.

„Om de snart skulde rejse af med Liget?“ yttrede Gabriel til Boel, da Maden var taget af Bordet.

Det var saa bandsat mørkt, meldte en af Gæsterne, der havde været en Tur ude og nu kom ind, skuttende sig af Kulde.

„Vi gi'r Tid en Stund endnu, til hun begynder at lysne,“ sagde Søren, „saa faar vi en Femkort imens.“

Kortene kom frem, Piberne stoppedes, og Brændevinsflasken sattes atter paa Bordet.

Et Par Huskoner kom ind med Kranse. Boel gik foran med et tændt Lys, aabnede Døren til et Kammer og tren ind sammen med Konerne.

Derinde laa den døde Kresten i en simpel sort Kiste, smykket med blaagrønne Moskranse. Boel satte Lyset fra sig paa en Væghylde. Ved dets blege, flimrende Skær saa man et langt, smalt Rum med fugtige hvide Kalkflader og sort Bræddeloft. Edderkoppen havde flittig spundet sit Væv derinde, og Støvet laa tykt paa den grønmalede Hylde. I en Krog stod et gammelt Linnedskab. Det var det eneste Bohave, der fandtes.

„Han skal vel ud den Vej?“ spurgte en af Huskonerne og pegede mod Ydervæggen.

„Ja, én vilde jo nødig se ham her, naar han først er henne.“ svarede Boel med en let Gysen i Stemmen.

„Det er saa rimeligt,“ sagde Huskonen og nikkede betydningsfuldt hen for sig. Den anden korsede sig, som om hun paa Forhaand vilde værge sig mod alt ondt.

Henne fra den mørke Krog ved Skabet kom en underlig, halvkvalt Lyd. Farven veg af Boels Kinder, men hun greb dog Lyset for at se, hvad det var.

Lille Ane Marie sad paa Gulvet i Hugstilling og græd med Hovedet i Skødet. Hun havde listet sig med op i Kammeret uden Stedmoderen og Konerne havde mærket det.

„Den Tøs gaar her og hujer alle Vegne! “udbrød Boel harmfuld. „Han var sel itte saa god ved Dig, da han levede“.

En af Konerne strøg Barnet kærtegnende over Haaret med sin tykke, røde Haand. „Stakkels bitte Skind da!“

Karlen kom op for at nagle Kistelaaget fast. Med en Jærnhammer bankede han derpaa et Hul i Lervæggen, stort nok til, at Kisten lige kunde føres igennem.

Kortspillet inde i Stuen var imidlertid gaaet i Staa, og La's Skovhugger var i Gang med at fortælle en højst utrolig Krigshistorie fra den Tid, Engelskmanden var i Landet. Da Konerne traadte ind, hørte de ham sige:

„I tror kanske, det er Løgn, jeg fortæller? Men det er Dæleme Sandhed hvert evigste Ord, sandelig er det saa.“

„Vi skulde vel se at komme af Sted,“ sagde Boel og saa til Mændene.

„Ja, vi skulde vel se at komme af Sted med Kresten,“ gentog Søren Husmand og løftede paa sig.

To magre Heste stampede ude i Gaarden. Kisten slæbtes ud gennem Murhullet og læssedes paa Vognen. Kvinderne kom i Sjaler og Kaaber, Mandfolkene stoppede Piberne paany, medens en gammel Haandværker tog fat paa at kline Væggen op igen.

Saa satte Ligtoget sig i Bevægelse mod Kirken.

Maanen var nylig staaet op. Et dæmrende Halvlys laa over den blæstkolde Egn, der hvilte i natlig Slummer. Folk var forlængst gaaet til Ro, der var mørkt og stille i hver Gaard, kun en vagtsom Lænkehunds Gøen lød ud fra en aaben Port. Huse og Træer kastede lange Skygger. En susende Vind jog gennem Vejens krogede Pile, dryssende gule, visne Blade ned over den tavse Skare.

Langsomt drog Toget frem. En Følelse af Uhygge og tung Alvor havde lagt sig over Sindene. Mændene gik med dukkede Hoveder, Kvinderne havde foldet Hænderne. En og anden mumlede kanske en stille Bøn for den stakkels

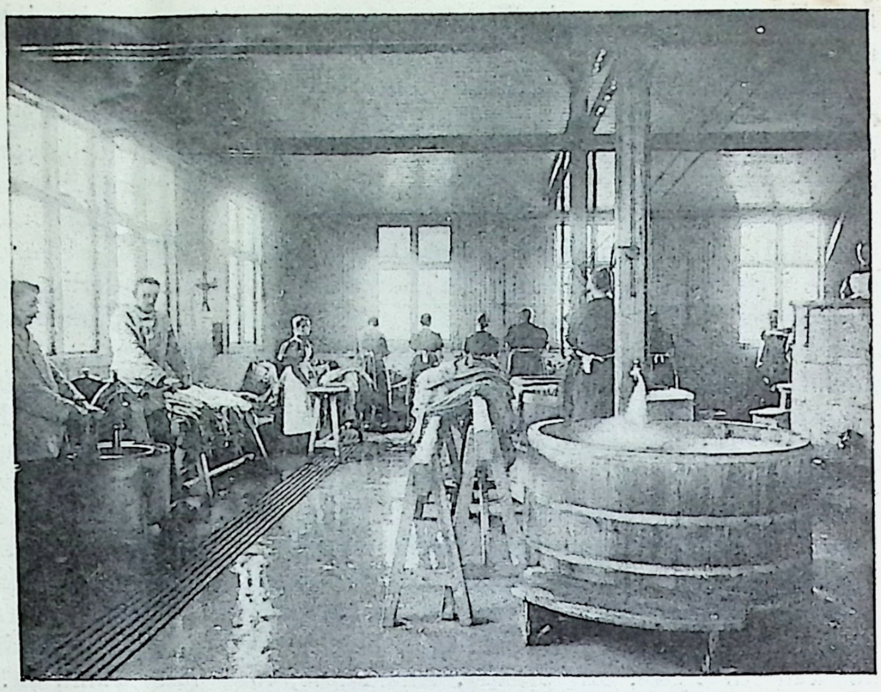
Synder, der nu skulde stedes til Hvile uden Klokkeringning, Salmesang og Jordpaakastelse.

Gennem Stilheden lød lille Ane Maries sagte Hulken.

Endelig naaedes Kirkegaarden. Kisten løftedes over Diget og bares hen til Graven, der var kastet i et Hjørne, i Retningen fra Syd til Nord. Det lille Følge stod et Øjeblik stille; hver tænkte paa *sit* Regnskab med den store Dommer. Barnet havde holdt op at græde. En sælsom Susen gik gennem de høje Træer udenfor Kirkemuren, og i Taarnets Glamhul tudede Uglen. I Øst viste sig Dagningens første blege Skær.

Men i den aarle Morgentime knælede lille Ane Marie ned ved den nykastede Grav og bad med høj Røst den gamle, gribende Barne-Bøn:

„Fader vor, Du som er i Himlen . . .“

Vaskeriet.

Ladegaarden.

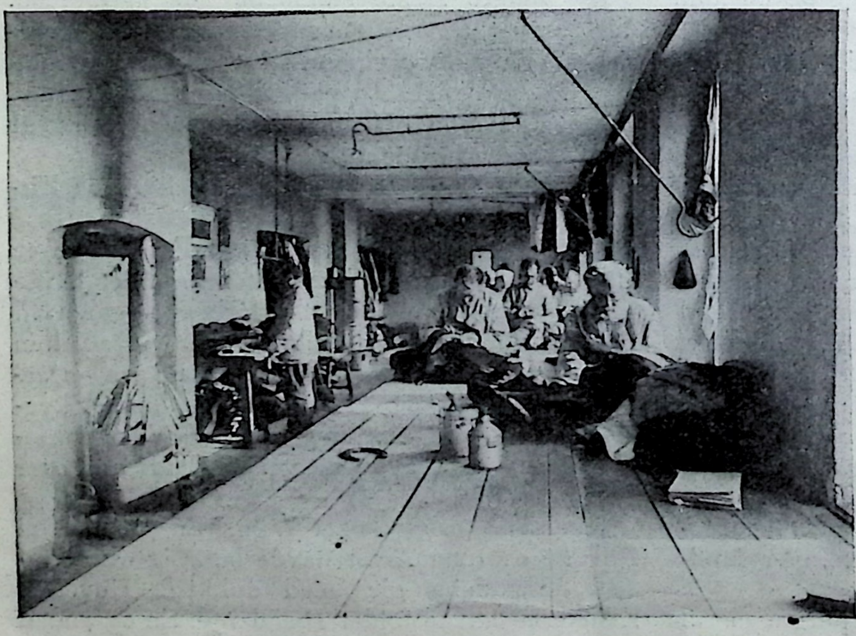
Af cand. jur. & polit. Frantz Pio.

(Sluttet).

En af Ladegaardens berømteste Lokaliteter er den lange, smalle Sovesal, der strækker sig gennem hele den gamle Bindingsværksfløjs Længde; med sine 110 Senge i to lange Rækker svarer den virkelig ikke saa ilde til det Øgenavn, Ladegaardsjargonen har givet den: Keglebanen.

Ladegaarden har sin egen Kirke, et smukt lille Kapel; Kirkegangen er ganske frivillig. Den nuværende Inspektør har i Vinterens Løb hver 14 Dag ladet afholde belærende Foredrag, som er stærkt søgte af Lemmerne.

Som man ser, er de materielle Kaar, under hvilke Lemmerne leve, alt andet end afskrækkende, ja staar sikkert paa Højde med — for ikke at sige over — Niveau'et i mangen københavnsk Fattigmandsfamilje. Naar der alligevel netop i disse Kredse hersker en instinktmæssig Rædsel for Ladegaarden, saa at havarerede Individer udsætte sig for de utroligste Lidelser og Savn hellere end at melde sig til Optagelse, skyldes dette vel tildels en vis Fordom, men tildels ogsaa en vis Æresfølelse, der sandelig ikke bør undervurderes, samt en instinktmæssig Frygt for hele det Tvangsrégime, som den Indlagte er underkastet. Netop denne de lavere Klassers Æresfølelse og deres høje Vendensig til den personlige Frihed — usvigelige Tegn paa fremskreden Kultur — er det, som tillade at hæve de materielle Kaar i Kommunens Arbejdsanstalter saa højt, som sket er, uden at man derved risikerer at svække den fri Arbejders Vilje til ved egen Bestræbelse at holde sig oven Vande. — For saa vidt denne de lavere

Skrædderværksted.

Tvistpilleri.

Ladegaarden, opnaar at blive dimitteret, og da efter faa Dages Forløb vender tilbage til Anstalten i en Forfatning, som trodser al Beskrivelse, saa at det kan tage Maaneder at faa ham nogenlunde restitueret.

Anstaltens Drift koster aarlig godt 200,000 Kr.; henimod Halvdelen indkommer igen som Udbytte af Lemmernes Arbejdsvirksomhed, saa Kommunens Tilskud bliver noget over 100,000 Kr. Alt ialt er Omkostningerne ved en Indlagts Underhold 70 Øre om Dagen; naar henses til, at han selv ved sin Arbejdsvirksomhed indbringer henimod Halvdelen, kommer et Ladegaardslem saaledes til at staa Byens Borgere i omtrent 40 Øre om Dagen.

Anstaltens officielle Titel er „Københavns Tvangs- og Arbejdsanstalt". Vi have i det foregaaende kun beskæftiget os med den i dens sidste og væsenligste Egenskab som Arbejdsanstalt; som saadan er den et betydnigsfuldt Led i det kommunale Fattigforsørgelsesvæsen. I sin Egenskab af Tvangsanstalt er den derimod et, om end under Forsørgelsesvæsenet sorterende, Led i Fængselsvæsenet, idet den optager Personer, som er dømte til Tvangsarbejde, en mildere og navnlig kortvarigere Form af Strafarbejde, der fortrinsvis idømmes for Betleri, samt — for Kvinders Vedkommende — for visse Sædelighedsforbrydelser (Straffelovens § 180). De mandlige Tvangsfanger

Klassers Rædsel for Ladegaarden skyldes blot og bar Fordom, er den dog sikkert i Færd med at svinde; der gaar nu næppe nogen Dag, uden at Personer melde sig frivillig til Optagelse.

Ladegaardens Belægningstal er omtrent 700, men for Resten er Tallet stærkt svingende og kan til Tider gaa op til over de 1000. Tallet er faldet ikke saa lidt det sidste Tiaar navnlig efter at St. Johannesstiftelsen er taget i Brug; den Virksomhed, „Frelsens Hær" og „Samaritanerne" udøve, har ogsaa haft kendelig Indflydelse paa Ladegaardens Belægningstal. Omtrent Halvdelen af Mændene er forhenværende Arbejdsmænd, en Fjerdedel tilhører forskellige Haandværk, navnlig synes Skomagerfaget stærkt repræsenteret. Resten fordeler sig over de forskelligste Livstillinger, selv den akademiske Stand sender undertiden en enlig Repræsentant.

Den Sygdom, der fortrinsvis hærger Ladegaarden, er Tuberkulosen; den farlige Bacille har forholdsvis let Spil i Konstitutionen, der er nedbrudt af Drik, mangelfuld Ernæring og Liggen ude om Natten i alskens Vejr, — en Skærsild, som de fleste Lemmer har gaaet igennem inden de havne paa Anstalten. Det sker undertiden, at en saadan ulykkelig Stymper, efter at være kommen nogenlunde til Hægterne ved en Maaneds Ophold paa

Sygestue.

er imidlertid af Mangel paa Plads forrige Aar blevne overførte til et af Arresthusene paa Kristianshavn, men sortere dog stadig under Ladegaardens Inspektør. De kvindelige Tvangsfanger residere derimod stadig paa Ladegaardens Kvindeafdeling, Fattiggaarden. Det er overvejende ganske unge Piger, som deres Letsindighed har bragt i Konflikt med Sædelighedspolitiet. Det er en Selvfølge, at Tvangsfanger og Lemmer, skønt de huses under samme Tag, holdes strengt afsondrede fra hverandre.

— Fattiggaarden rummer endnu en Institution, som de fleste Københavnere sikkert ofte har hørt nævne i en ikke altfor lystelig Sammenhæng: Husvildeafdelingen. Naar Kongens Foged har sat en Familje paa Gaden, og det ikke er lykkedes den at skaffe sig andet Logis, anvises der den 1 à 2 Værelser samt Køkken i en af Fattiggaardens Længer. Der er Plads til 18 Familjer. Husvildeafdelingens Beboere er ikke underkastet nogensomhelst Frihedsindskrænkning; de kan gaa og komme, naar de vil, og maa selv sørge for deres Forplejning. Blot skal de som Regel være tilbage om Aftenen, inden Husvildeafdelingens Port lukkes. Det er kun Meningen at skaffe Familjen et foreløbigt Opholdssted for et Par Uger, indtil den selv kan skaffe sig en Bolig i Byen. Lykkes det den ikke inden denne Tid, ender det kun altfor ofte med Familjens Opløsning, idet Manden og Konen indlægges paa St. Johannesstiftelsen eller Ladegaarden og Børnene anbringes i Optagelsesanstalten.

Salon-Svindleren.*)

Moderne Pariserroman af Georges Ohnet.

Fortsat.

„Hvad Du der raader mig til, er ganske vist det simpleste og behageligste. Men er det ogsaa det værdigste?“ spurgte Hiénard.

„Tal dog ikke om Værdighed her! Hvis Du spiller Bartholo overfor din Moder, gør Du Dig til Nar. Opfører Du Dig som melodramatisk Tyran, lægger Du Dig for Had. Din Moder har Lov til at pine Dig, men Du har ikke Lov til at pine hende. Kan Du ikke allerede høre al den Sladder, som vil blive kolporteret? Det er Mad for Mons for hele dette Selskab, som ikke ved, hvad det skal gøre eller tale om. Og Aviserne! Aa, kære Ven, jeg ser allerede de fede Overskrifter: „En ægte parisisk Skandale!“ — „En unaturlig Søn!“ — „En Moder som Martyr for sin Søn!“ Og Klafferen, Forsmædelsen og Skandalen! Hiénard, vogt Dig for det! Du ved ikke, hvad Du risikerer!“

„Det ved jeg meget godt. O, jeg forsikrer Dig, at jeg ikke skulde betænke mig, om det skulde koste mig alle de Kvaler og Skandaler, som Du spaar mig, hvis jeg var sikker paa, at jeg kunde standse min Moder paa den Skraaplan, hun nu glider nedad. Men om det kunde lykkes mig, det er Spørgsmaalet. Jeg er allerede en Gang blevet den lille. Jeg har maattet pakke sammen, flygte for Fjenden og overlade ham Valpladsen. Jeg kan ikke tage nogen Beslutning uden at have set min Moder og uden at have snakket med hende. Jeg vil se hende i Morgen tidlig. Saa vil jeg bagefter vide, hvad jeg har at gøre. Og hvad det end bliver, skal jeg ikke betænke mig.“

„Ja, lad os saa gaa i Seng.“

De to Venner trykkede hinanden i Haanden og gik i den klare, milde Nat under de tavse Stjerner tilbage til Trouville.

VII.

Ved 11-Tiden gik Hiénard paa Landstedets Terrasse langsomt op og ned blandt de duftende Roser, da Hertuginden aabnede Vinduet til Dagligstuen. Hun saa i sin hvide Kjole ud som en ung Pige, saa frisk, udhvilet og straalende som hun var. Med klar Røst kaldte hun paa sin Søn:

„Jean! Jean! Kom dog ...“

I Haanden holdt hun en Heliotrop, som hun havde plukket i en Jardiniére, og hvis Duft hun med halvaabne Læber indaandede med synligt Velbehag. Jean betragtede hende paa Afstand, mens han gik op til hende, og intet af hendes forføreriske Ynde og Skønhed undgik hans Opmærksomhed. Han saa hende saadan, som Naturen havde bevaret hende, ligesom med en særlig Røgt og skabt hende til Kærlighed, thi hun var endnu i Stand til at vække denne Følelse. Saaledes tænkte han, mens han gik derop, og han forstod godt, at denne usædvanlige Livsfylde, denne overstrømmende Ynde paa en Maade gav hans Moder Ret og næsten gjorde hans Dadel over hendes Adfærd og Følelser uforklarlig for hende. Denne fortryllende Kvinde behøvede kun for at faa Svar at føre ham hen til et Spejl og sige: „Se paa mig! Jeg er ligesaa ung som Du, jeg er ikke din Moder, jeg er din Søster. Kom ikke med Fornuftgrunde eller Indvendinger. Brug blot dine Øjne, og døm saa af, hvad Du har set.“ Og hvad skulde han saa svare andet end at Moralen, Formerne og Konveniensen fordrede, at hun ikke kompromitterede sig, og hvor skulde han vove at gøre hende det forstaaeligt uden at saare hende i hendes Forfængelighed som smuk Kvinde mere end i hendes Værdighed som Moder?

Han havde tænkt meget over sin Stilling, og aldrig havde han fundet den saa vanskelig som i det Øjeblik, han kom *hende* i Møde, som han tænkte paa at dadle og tale til Fornuft, og som præsenterede sig for ham saa lidet dadelværdig i sin stolte Frodighed og saa lidet skabt til Fornuftgrunde med sine vellystige Øjne og sin lokkende Kyssemund. Han gik hen til hende noget genert og ubehagelig berørt, kyssede hende paa hendes fremrakte Haand og fulgte hende tavs ind i Modtagelsesværelset. Hun lod ikke til at lægge Mærke til hans daarlige Humør. Hun tog Plads, ordnede Naale, Strikkepinde, Uldgarn, Silke, som hun skulde bruge til sit Haandarbejde, og sagde:

„Naa, hvordan endte Du din Aften i Gaar?“

„Jeg spadserede sammen med Devienne.“

„Du blev ikke til Forestillingen?“

„Nej, Mama, jeg fandt den kedelig.“

„Ja, unægteligt. I Paris er alle de Kunstnere til at holde ud, fordi man ikke har noget bedre at gøre end at gaa hen for at se dem. Men her . . .?“

„Her vilde de give én Livslede.“

„Det er meget sagt.“

„Men rigtigt,“ sagde Hiénard bittert, „jeg glemmer, at De finder Livet godt og sætter Pris derpaa.“

„Ja, det gør jeg skam. Dadler Du mig derfor?“

Spørgsmaalet stillede sig af sig selv. Man skulde have troet, at Hertuginden, ligesom hendes Søn, vilde komme ind paa det og faa en endelig Løsning paa Sagen én Gang for alle. Forbavset over hendes dristige Ripost saa Hiénard op paa sin Moder. Han saa, hvor rolig og smilende hun var, tilsyneladende uden Mistanke. Hun optraadte ikke som et Menneske, der tænker paa at indlade sig paa en saa alvorlig Debat. Hun havde sikkert talt uden nogen Bagtanke, men

*) Paabegyndt den 2. April (4. Aarg. Nr. 27).

Lejligheden var altfor gunstig til at Hiénard ikke skulde benytte sig deraf. Han svarede:

„Hvis De har nogen Dadel at frygte, Mama, kan det ikke være fra min Side.“

Ved disse i Virkeligheden tydelige Ord gav det et Sæt i Hertuginden. Hun vilde ikke se hen paa sin Søn, mens hun sagde:

„Og hvilken Dadel da?“

„Det maa De vide bedre end jeg,“ svarede han sørgmodig.

Saa fik hun en voldsom Hjertebanken, og uden at kunne beherske sig svarede hun grædefærdig med skælvende Læber:

„Hvad er det, man har fortalt Dig? Hvilken Bagvaskelse har man nu fundet paa for yderligere at skille os?“

„Der er Ingen, der har fortalt mig noget. Ingen har bagtalt Dem. Ak, vi har allerede længe været skilt, det ved De jo godt. Og det er en frygtelig Sorg for mig at se, at de Grunde, som har medført denne Skilsmisse mellem os eksisterer nu mere end nogen Sinde.“

„Jean!“ skreg hun.

Og hendes Smerte var saa heftig, at hun blev kridhvid i Ansigtet. Hiénard blev trods alt rørt ved Synet af denne Lidelse, som han var Skyld i og trak fortvivlet paa Skuldren:

„Ja, Mama, jeg havde i Sinde at komme til en Forklaring med Dem, aabne mit Hjerte, appellere til Deres Godhed, men jeg ser, at vi for hvert Ord sønderriver hinandens Hjerter. Lad os holde op, det vil være mere fornuftigt og mere værdigt. Jeg tager derfor bort. Lev, som De finder for godt. De skal aldrig mere høre tale om Deres Søn.“

„Det vil jeg ikke have! Hvad er det, Du der siger? Men jeg elsker Dig jo! Hvorfor er Du saa haard og streng? Kan Du ikke lukke Øjet for det, Du ikke vil se? Er det en Søns Sag at dømme sin Moder?“

„Nej! Og det er min store Sorg. Jeg optræder upassende, naar jeg vover at øve Kritik over Dem. Men kan jeg handle anderledes? Jeg er kun et Menneske, og jeg er underkastet de samme Vaner, Traditioner, Fordomme, om De vil, som alle andre Mennesker. Jeg ser og forstaar, og De vil forbyde mig at se og dømme. Aa, hvis jeg blot kunde lade være! Hvis jeg kunde paatvinge min Samvittighed Tavshed, som saa mange andre kan, og faa min Antipathi til at vige Pladsen for min Interesse, vilde jeg lade mig overøse med Velgerninger og Omhu af Dem, — ja jeg vilde leve i Deres demoraliserende Milieu og være saa rolig og saa lykkelig! Men for at det skulde ske, Mama, maatte jeg først rive Sjælen ud af Kroppen. Og det er umuligt! Jeg vil ikke være med til, hvad der foregaar her, fordi jeg elsker Dem; jeg bør ikke høre de Rygter, der kolporteres om Dem, fordi jeg vil ære og og agte Dem. Jeg har nu kun et eneste Bevis at give Dem for min Ærbødighed og Kærlighed, Mama, Det er: at rejse bort! Hold mig ikke tilbage.“

Grebet af dette Udbrud for en Sorg, som hun følte var oprigtig, stod Hertuginden kold og dirrende foran sin Søn. Endelig sagde hun dog:

„Gode Gud! Hvad er det for noget saa forfærdeligt, Du har at bebrejde mig?“

„Det ved De jo godt!“

„En Tilbøjelighed, der synes Dig fordømmelig, men som er saa ærlig, saa dyb og saa inderlig! . . . Aa, lad mig forklare Dig, hør mig . . .“

„Jeg beder Dem, sig mig intet!“

„Er jeg da saa brødefuld, fordi jeg elsker?“

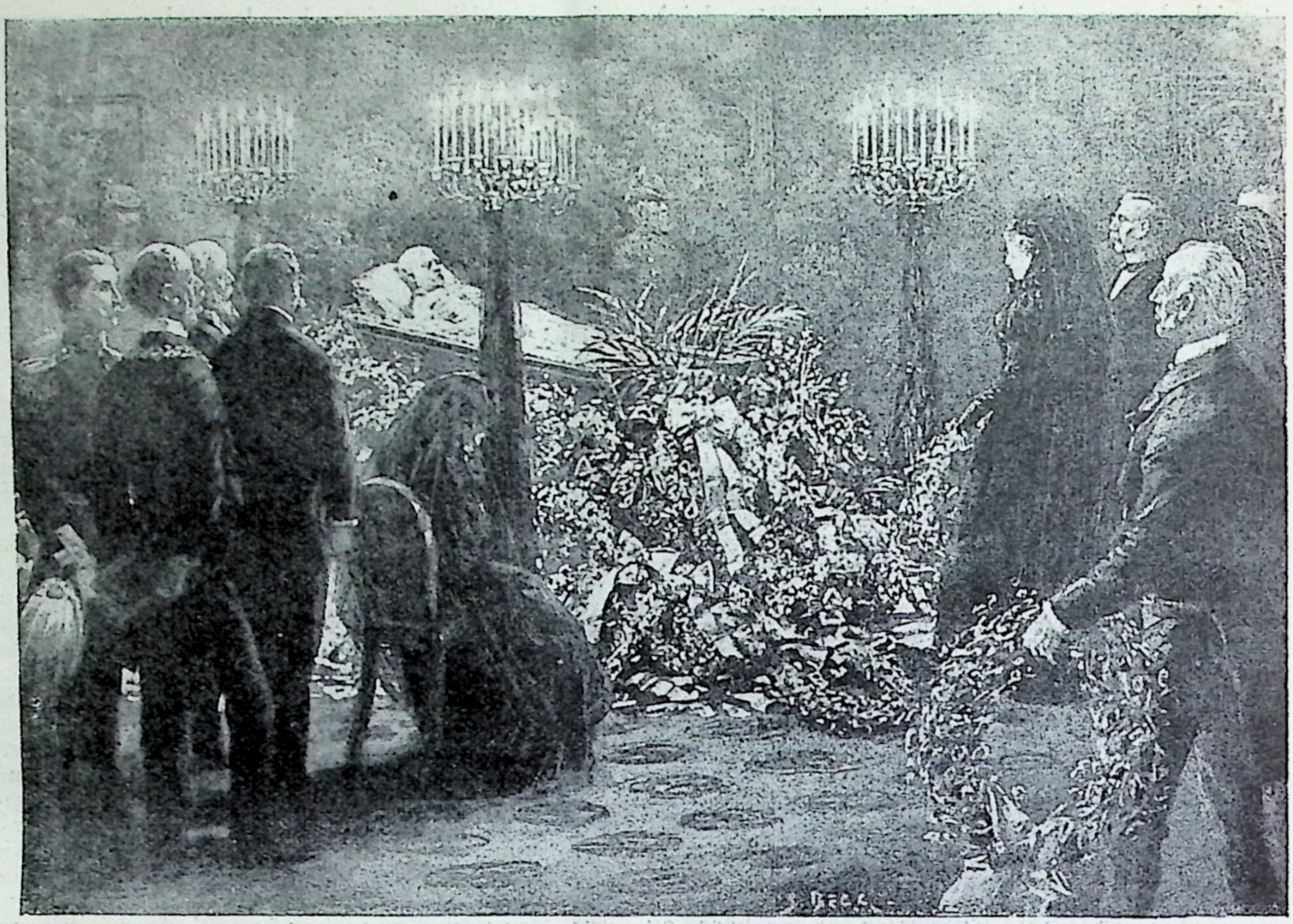
Stum stod Jean med bøjet Hoved, som om han ikke vilde forstaa, hvad hans Moder sagde til ham. Tøvende, næsten ængstelig fortsatte hun, og hendes Stemme var saa sørgmodig og indsmigrende, at Hiénard blev ganske bestyrtet:

„Kære Barn, ser Du, jeg er meget at beklage, fordi jeg maa elske og ikke kan leve uden et varmende Kærligheds Glimt. Hvis jeg ikke mere kan opofre mig og slutte mig inderlig til nogen, hvis jeg ikke finder den Lykke at vaagne om Morgenen med en Haabets Tanke og sove ind om Aftenen med et fortryllende Minde, vil jeg lige saa gerne ende mine Dage. Livet vilde være glædesløst. Jeg trænger til en Overflod af Kærlighed. Savnet af Følelse vilde for mig være Tabet af alt. Jeg bebrejder mig det, begræder det, men det er saaledes, og jeg kan ikke gøre noget for at forandre det. Derfor bad jeg Dig før om at være overbærende med min Svaghed. Jeg er en stakkels Kvinde med et Hjerte, som ingen kan paatvinge Kulde og Ro, og som trygler om Tilgivelse, fordi jeg har holdt mig ung, skønt det vilde have været meget mere passende at være gammel og fornuftig med smukke hvide Haar. Se, lille Jean, alt dette er mit eget, jeg snyder ikke Naturen. Den har spillet mig det Puds at bevare mig som jeg er, sagtens for at forsyne mig med en gyldig Undskyldning for, at jeg er saa lidt alvorlig og fornuftig. Tilgiv mig, hvis jeg volder Dig Sorg; vær ikke stræng mod mig, thi Du gør mig bedrøvet, og jeg fortjener ikke at dadles saa strengt. Aa, jeg ved godt, at jeg har Uret og burde handle anderledes, men det vilde være saa haardt at give Afkald paa alt, hvad der er min Lykke. Jean, kære lille Jean, vis mig ikke saa vredt et Ansigt; vær god, vær svag overfor din Moder. Der er intet saa dejligt som Svaghed, maa Du vide, og det er en Glæde uden Lige at føje sig efter dem, man elsker. Kære lille Du, forstaa mine Grunde, vær ikke gammeldags! Vi lever i en overbærende Tid, hvor Principrytteri ikke mere har Kurs. blot Skinnet er der, hvor fordrer man mere? Jeg vil gøre alt, hvad jeg skal gøre, for at Du ikke skal have noget at bebrejde mig. Jeg skal tage alle mulige Hensyn. Men udstød mig ikke af dit Hjerte, som tilhører mig. Lover Du mig det? Vil Du være forsonlig og ædelmodig? Aa, ja, jeg ser det i dine Øjne. Du vil nok lade Dig bøje og overgive alle dine fjendske Planer mod den, jeg elsker . . . Aa, Jean! vil Du ikke? Du vil ikke være dens Fjende, som elsker mig, vel?“

Hun var gaaet hen til sin Søn, hun havde listet sine Arme om hans Liv, og i disse kærtegnende Lænker mærkede Hiénard, at hans Modstand blev brudt. De Ord, hun hviskede i hans Øren, bedøvede ved deres Ømhed og Ydmyghed efterhaanden hans Tanke. Og den Ligegyldighed for Gøren og Laden, som hun saa veltalende prækede for ham, begyndte at paatvinge sig ham. Naar alt kom til alt, var der da nogen Grund til at være saa haard mod denne følsomme og gode Moder? Var det ikke ham, der havde Uret, naar han vilde befale over hende?

Saa længe hun talte om sig selv, var han som forhekset. Han beundrede hendes Ynde, hendes Svaghed og hendes Aabenhjertighed. Han var parat til at tilgive og tillade hende alt. Men hun var uforsigtig eller oprigtig nok til at hentyde til ham, af hvem hun troede sig elsket, og i samme Sekund tabte hun hele det Terræn, hun havde vundet ved sine snilde Bønner. Prédalgonde med den hovne Eventyrmine stod for hans Tanke, og pludselig svandt al Jeans Overbærenhed og Svaghed. Han var atter Sønnen som ved Samtalens Begyndelse med Vished om sin Moders Fare og med den faste Beslutning at gøre hende den indlysende. Og paa hendes lidenskabelig indtrængende Spørgsmaal til ham beredte han sig til at svare urokkelig bestemt.

(Fortsættes).

Bismarck paa lit-de-parade.

Bismarck paa lit-de-parade.

Bismarck har nu i et Par Uger ligget paa Verdensskuepladsens store lit-de-parade. I alle Lande hele Jorden over har Folkenes Øjne en Stund været rettet mod Friederichsruh, hvor Jærnkansleren nu endelig er besejret, — og Millioner af Mennesker har i deres Sjæl følt den hemmelighedsfulde Gysen, der er et sikkert Vidnesbyrd om, at noget stort sker.

Og Verden over har Pressen opløftet et uhyre Klokkeklemt; med tusind Tunger har den ringet den døde Kansler over i Evigheden: lige fra den alvorlige Sorgs dybe Domkirkeklokketoner indtil det bitre Hads skrigende Kimen.

Det er vel sagtens sidste Gang, vor Generation kommer til at opleve et Dødsfald som dette; Tiden ejer intet Navn, der i en saa eminent Grad har samlet Menneskenes Had og Beundring om sig. Selv i vort lille Samfund har Dommen over vor store Fjende været yderst forskellig. Vi har oplevet, at en danskskrivende Forfatter, der ynder at optræde som tysk Patentpatriot, har forsøgt at gøre en pletfri Helgen ud af dette Jordemenneske, der svulmede af Blod og selvisk Kraft — og vi har set en Skolelærer paa Landet i daglige Rationer indprænte sine Poder, at denne brutale Aabenmund var den mest fuldkomne Repræsentant for Løgnen og Løgnens Fader her paa Pladsen.

Vort Billede viser Kanslerens balsamerede Legeme paa lit-de-parade i Friederichsruh.

Fra Hyde-Park i London.

Den, der besøger London, maa ikke forsømme at aflægge Hyde-Park et Besøg. Denne Park, der for London er hvad *Bois de Boulogne* er for Paris, spiller en overordentlig Rolle i enhver Londoners Liv. Her afholdes de store Folkemøder og politiske Demonstrationsfester, her samler Gade- og Parkmissionærerne deres taknemmelige Menighed og her udfolder Aristokratiet og de Rige hver Eftermiddag i Sæsonen deres Pragt i Toiletter og Køretøjer. Her ses de skønneste Firspand og de bedste Heste. Sæsonen i London har netop nu naaet sit Højdepunkt og nærmer sig sin Afslutning. I September og Oktober tager de Velhavende til Brighton og Folkestone eller andre fashionable Badesteder, fraset de mange, der foretrækker at rejse til Udlandet, men selv i disse Maaneder er Hyde-Park vel værd at se; London synes altid rig og Hyde-Park aldrig tom eller fattig.

Fra Hyde-Park i London.

Feriebørnene bespises ved Rundetaarn.

Feriebørn.

Aarlig udveksler i Sommerferiens Løb By og Land sine Smaafolk, idet Hovedstaden sender sine Børn paa Græs rundt i det hele Danmark medens Købstad- og Bønderbørn kommer hertil Byen for at blive indviede i en Storstads vidunderlige Mysterier. Man kunde gøre det Eksperiment at foretage en Vejning af københavnske Feriebørn efter et kort Landophold, og af Landsbybørn efter et lignende Besøg herinde. Det vilde da pudsig nok vise sig, at hvad den lille Københavner havde taget til i Vægt, det vilde den unge Landbo sikkert have tabt gennem den Anspændelse af Legeme og Aand og de forandrede Vilkaar, som et Besøg i Byen nødvendigvis maa føre med sig.

For at være her i god Tid, maa de smaa ofte tage hjemme fra midt om Natten, og besørges da til nærmeste Station af tjenstvillige Bønder, som dog let paa den mørke Landevej kan være saa uheldig at anbringe hele Skolen i en af de dybe Vejgrøfter. Men er Børnene lykkelig og vel anbragt i Jernbanen, saa gaar Farten ind til Eventyrlandet, hvor Husene har Kirkehøjde, og hvor Kongen kører rundt i en Kareth af Guld. Endelig sætter de Foden paa den københavnske Jord — en Fod, der undertiden stikker i Morgensko, naar Skomageren derhjemme ikke har kunnet overkomme at gøre den hele Landsbys Børnefodtøj i Orden til den pludselige Afrejse.

„Kornblomsterne“, som Feriebørnene benævnes efter Emblemet, der giver dem Adgang til alle Byens Mærkværdigheder, modtages paa Stationen af Repræsentanter for deres Værter: Komitéen for Skolebørns Feriebesøg i København. Under Anførsel af Foreningens faste Førere begiver de sig paa Vej til zoologisk Have. Vel havde de ventet sig Løverne noget større, men til Gengæld er de meget fornøjede med Abekattene, som de ikke havde tænkt sig nær saa grinagtige. Paa lignende Maade kan i botanisk Have den Plante, hvorfra den af dem alle saa frygtede amerikanske Olje uddrages, gøre større Indtryk paa dem end selv den mægtigste Kæmpepalme.

Saa er der Besøget paa oldnordisk Museum, hvor Lurerne er det interessanteste. Ved Synet af dem var det, at et lille Guds Ord, som havde bidt Mærke i de halvkugledannede Former paa disse Instrumenter, forleden udbrød: „Er de deroppe til at bage Æbleskiver i?“

Og videre gaar Dagen med Besøg i Kongens Kirke, som er bygget af Marmor og med Sejltur i Havnen, hvor mange for første Gang faar et rigtigt Dampskib at se. Fremdeles Bestigning af Rundetaarn, hvor Børnene med aaben Mund sluger Portnerens Beretning om den lille Dreng, som i

Fra Brandstationen. „Feriebørn gaa i Seng“.

sin Tid faldt ned til Taarnets Bund, „fordi han havde vovet sig hen paa et Sted, hvor han ikke havde noget at gøre. Først 19 Timer efter fandt man ham, og her henne blev han gravet ud mere død end levende". Rundt i Skolerne vil Læreren tit kunne drage Nytte af den Historie: „I kan jo nok huske hvordan det gik Drengen i Rundetaarn . . ."

Middagstiden er inde, og i et stort Telt paa Trinitatis Kirkeplads gaar man med Appetit løs paa en Diner, bestaaende af Bøf og Rødgrød. Hertil bydes af hygiejniske Hensyn kun et Glas Vand. Bordopdækningen er saa fin som ved en Jubilæumsfest, idet Børnenes Skønhedssans søges vakt gennem rig Anvendelse af Planter og Blomster.

Eftermiddagen bringer det vidunderlige. Tivolituren og Cirkusbesøget er i den Grad opfyldt af Mærkværdigheder, at kun Træthed kan jage Indtrykkene paa en foreløbig Flugt. Vilde man Dagen efter spørge et Feriebarn, hvad han helst vilde være som stor, maatte Svaret uundgaaeligt blive noget i Retning af Inspektør ved Tivoli.

Sent paa Aftenen finder de smaa et udmærket Natteherberge paa Brandstationen. I Gymnastiksalens hele Længde er der redt over Gulvet paa de Madrasser, som selve Krigsministeren har stillet til Disposition. Side ved Side og Ryg mod Ryg putte Børnene sig ned, men kan de forinden se deres Snit, er det ikke usædvanligt, at en Hovedpude suser tværs gennem Salen og paa Vejen mødes med flere, der netop styrer den modsatte Kurs. Endelig falder Sindene til Ro, men sker det tidligt paa Morgenen, at Brandallarmen lyder, da er alle paa Benene, førend nogen ved af det. Ved at overvære Sprøjternes Udrykning faar Børnene et udmærket Begreb om Disciplin, og man hører dem undre sig over, at hver og en uden Kommando i saadan en Fart kan finde sin Plads.

Naturligvis er Brandmanden hurtig blevet Børnenes Ven. Han byder dem The paa Sengen og indvier dem i alle en Sprøjtes skjulteste Hemmeligheder. Tilmed synes han at have sin bestemte pædagogiske Opfattelse om, at man med Formaninger overfor Børn naar videst gennem en rolig, overbevisende Tiltale. Dette Princip læser vi i ethvert Fald ud af en Plakat, som Brandfolkene selv har opslaaet i Sovelokalet, med disse sagtmodige Ord: „Det gaar ikke an at røre ved Uhrets Traade."

Et stort Arbejde er udført af Komiteen for Feriebørns Besøg, hvis Formænd ere Skoleinspektør Bondesen og Fabrikant Levin. Ikke mindst virksom er Foreningens Næstformand Cand. Otto Høpfner, fra hvem Tanken om Indkvartering i offentlige Lokaler er udgaaet. Megen Glæde har disse haft af deres Anstrengelser, men en enkelt Bekymring trykker dem endnu. Naar de gør deres Regnskab op, viser der sig hvert Aar et Underskud. Vilde nogle af „Hver 8. Dag"s utallige Abonnenter ofre et lille Beløb paa Feriebørnene kunde atter næste Sommer mange friske „Kornblomster" skyde frem af den københavnske Asfalt.

Opfindelsernes Konge.

Roman fra det 20de Aarhundrede. Af Frank Stockton. Paa Dansk ved Johannes Magnussen. (Fortsat.)

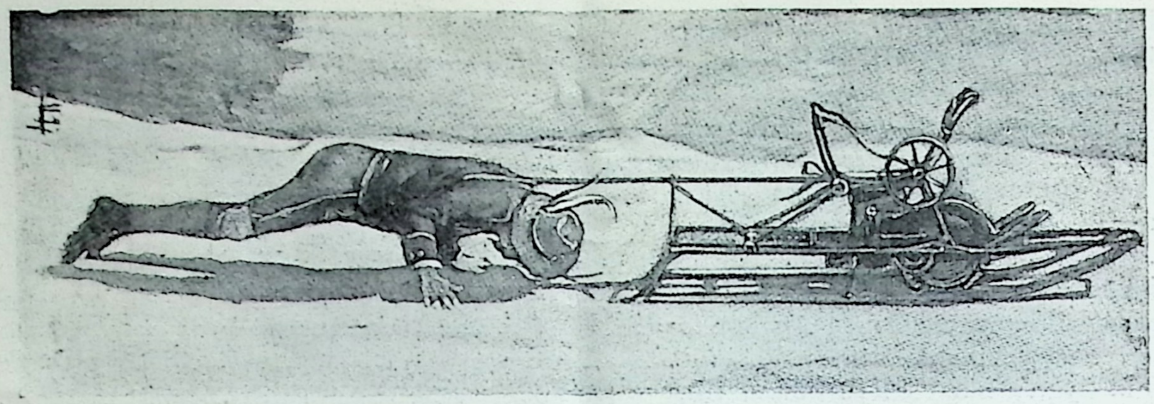
NOGET maatte der gøres straks. Det var meget koldt, og de maatte snart vende tilbage til Skibet. Uden at sige et Ord fo'r Marcy pludselig frem med sin Slæde. Polakken udstødte et højt Skrig og hævede sin højre Haand, i hvilken han holdt en tung Pistol. Han havde i nogle Minutter staaet med Pistolen i Haanden uden Handske paa, og han var saa nervøs, at han ganske havde glemt, hvor kold Luften var. Han prøvede paa at sigte med Pistolen og faa Pegefingeren hen til Aftrækkeren; men hans Fingre og hans Haand var ganske stive. Han kunde ikke faa Pistolen løftet og ikke faa Fingrene krummet, saa han kunde fyre den af. Saa stod han da dér, medens hans Ansigt var ligblegt af Raseri, og Haanden rystede. Pludselig blev han ramt lige i Ansigtet af Kuglen fra Marcys Pistol. Den skøre Kapsel brast og Rowinski faldt bevidstløs om, bedøvet af de kraftige Ammoniakdampe.

Da Polakken var bleven bragt tilbage til Skibet og spærret inde under Dækket, gik Gibbs, der aldeles ikke kunde fatte, hvorfor Manden selv vilde styrte sig i den visse Undergang i disse Polaregne, ned for at snakke med ham. I Begyndelsen nægtede Rowinski at svare; men tilsidst blev han øjensynlig rasende over Beskyldningen for, at han maatte være sindssvag, ja, næsten idiotisk for at opføre sig paa saa dum en Maade og udbrød pludselig:

„Dum! Sindssvag! Hvis ikke den fordømte Slæde var væltet, skulde jeg have vist Dem, hvor idiotisk jeg er. Jeg kan ikke slippe bort nu, derfor vil jeg fortælle Dem, hvad det er, De kalder Dumhed. Jeg vilde have kørt tilbage til Polen, i alt Fald til det lille Hus, hvor De har været dum nok til at efterlade Deres Kabel, saa at alle har Adgang til det, hvis De kan naa der til. Jeg havde Føde nok hos mig, saa jeg kunde holde ud, indtil jeg naaede Polen, og jeg vidste, at De har efterladt Levnedsmidler dér. Længe, længe før De naaede Kap Tariff, og før Deres Herre kunde melde Verden om Deres Opdagelse, skulde jeg have benyttet Deres Kabel. Jeg vilde have meddelt mine Opdagelser, ikke i et Ciffertelegram, men paa rigtig godt Engelsk, ikke til Sardis, men til Observatoriet i St. Petersborg. Jeg vilde have meddelt Nordpolens Opdagelse og fortalt om Deres Iagttagelser og Forsøg, for jeg er Videnskabsmand, jeg forstaar mig paa den Slags Ting. Saa vilde al Hæder og Ære derfor være tilfaldet mig, Nordpolen vilde have været Rowinskis Pol, og det aabne Hav vilde have heddet Rowinskis Hav. Alt, hvad De kunde have sagt bagefter, vilde have været ganske ørkesløst, det vilde kun være en gammel Historie, og jeg havde meldt det længe i Forvejen, saa Hæderen vilde for alle Tider tilfalde mig!"

„Men De vilde jo være omkommet der oppe, De Taabe!" udbrød Gibbs. „Uden Ild, uden Ly undtagen den lille Hytte og saa med den Smule Mad! Selv om Deres Ærgærrighed og Begejstring havde holdt Dem i Live, saa De kunde have sendt et Telegram, vilde De være død snart efter."

„Og hvad saa?" sagde Rowinski. „Jeg havde sendt min Depeche, jeg havde fortalt, at Nordpolen var opdaget, og jeg havde høstet Hæderen derfor!"

Bedste for at løse denne Opgave uden at gaa derned; men min Kikkert afslører intet, og mit Fotografiapparat hjælper mig ikke."

Hun sad ganske rolig og bleg og hørte efter.

„Jeg har tænkt over det Dag og Nat", vedblev han, „og jeg kom evig og altid til den Slutning, at det er min Pligt at stige ned i Skakten. Jeg har omhyggelig overvejet alt, hver eneste Enkelthed, der staar i Forbindelse med en saadan Nedstigning. Luften i den Hule, hvor min Bombe nu ligger, er fuldstændig ren; jeg har prøvet den. Temperaturen er varm, men jævn, og der er ingen Fare — Kviksand eller den Slags Ting; for min Bombe ligger der lige saa ubevægelig som fra først af.

„Naar Du tænker paa den Afstand, jeg skal stige ned, er det saa godt som ingen Ting. Hvad er fjorten engelske Mil i en Tunnel gennem et Bjærg? Nogle af Tunnelerne paa den store Pacifikjærnbane er fyrretyve Mil lange, og der gaar Tog frem og tilbage hver Dag, uden at nogen tænker paa Fare, medens der dog i Virkeligheden er mere Fare for, at en af disse Tunneler styrter sammen, end der er i min lodrette Skakt, hvor det næsten er umuligt."

Et Par Timer efter at Marcy var vendt tilbage med sin Fange, begyndte *Dipsey* at sejle ind i den Kanal, de nylig havde dannet, og den bevægede sig langsomt frem mellem de to knejsende Isbjærge. De var tilstrækkelig langt fra hinanden til, at Passagen var sikker; men disse Mennesker, der stirrede paa de straalende, stejle Isvægge, var opfyldte af Rædsel, og hvis der pludselig havde rejst sig en Vind, saa kunde de to store Isbjærge være stødt sammen, og de vilde have knækket *Dipsey* som en Nød.

Men der var ingen Vind, Isbjærgene var lige saa ubevægelige, som om de havde ligget for Anker, og *Dipsey* sejlede sikkert ind i Frostsøens Vande.

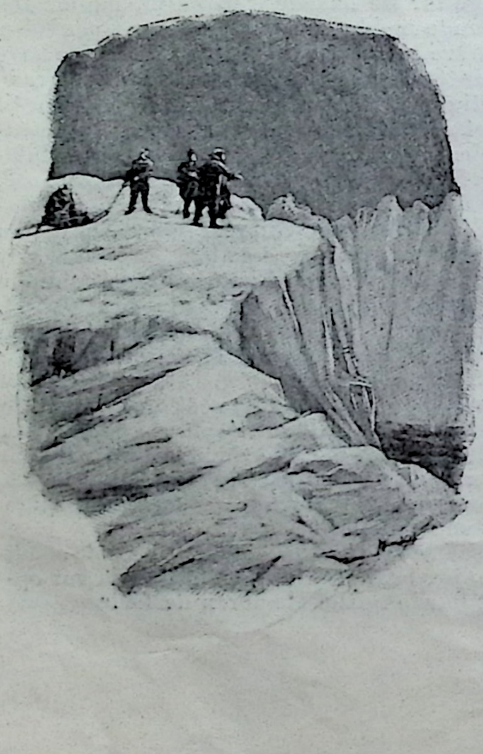
XX. KAPITEL.

Saaledes elsker jeg Dig!

I flere Dage talte Margaret og Roland ikke et Ord om den store Aabning, som den avtomatiske Bombe havde frembragt i Jorden. Margaret var ulykkelig over det, for hun vidste, hvad hendes Elskede tænkte, hun vidste, at han havde noget vigtigt at sige hende, men at han ventede, indtil han var fuldstændig enig med sig selv. Hun sagde ikke noget om det, for det kunde hun ikke, hun blev ligefrem syg af at tænke paa det, og dog tænkte hun paa det hele Tiden.

Endelig kom han til hende en Morgen med blegt og alvorligt Ansigt. I det Øjeblik, hun saa ham, vidste hun, at han var kommet for at sige hende noget, og hun vidste, hvad det var.

„Margaret!" begyndte han straks. „Nu er jeg paa det rene med mig selv. Det vilde være en ligefrem Forbrydelse ikke at gaa ned til Bunden af Skakten og se, hvorledes der er. Jeg har opdaget noget vidunderligt; men jeg véd ikke, hvad det er; jeg kan slet ikke tænke mig det, der er intet, jeg kan basere nogen Teori paa. Jeg har gjort mit

„Jeg har grundig overvejet, hvilken Fare der skulde kunne være; men jeg ser ikke nogen, i alt Fald ingen større end de Farer, vi altid er i. For det første bør vi ikke tænke paa den store Dybde. Hvis en Mand faldt ned i en af de dybe Skakter i vore Sølvminer, vilde han blive lige saa grundig slaaet ihjel. som hvis han faldt ned i min Skakt. Men det er næsten umuligt at falde ned i min, naar man har truffet alle de Forsigtighedsregler, som jeg har. Jeg har lagt Plan til hele Maskineriet og vil beskrive det for Dig, og saa vil Du sikkert se, at der er mindre Fare, end naar vi ror paa Søen i en Baad."

Hun sad rolig og bleg og stirrede paa ham.

(Fortsættes).

Hver ottende Dag

Sommerferien lakker mod Ende og det gaar atter hjemad. Ministeren, som hvilede ud paa Kysthotellet, medens Taburetten blev banket fri for Vinterstøvet, har skyndt sig ind til Byen. Bladene lod ham ikke Fred længere. Bedst som han en Dag, med Haand under Kind og Kalot paa Hovedet, sad paa Hotellets Veranda og nød den smukke Udsigt over Sundet, kom som en Brisantgranat det dumme Rygte om, at Regeringen, inden Købet af de nye Rygskjold, havde søgt at dække sig hos Reformpartiet. Han tager ind med første Tog for at dementere.

Skuespillerne dukke op overalt. Teaterudstillingen, der længe har staaet saa sørgelig tom, burde laane dem et Par Dage. Det er nemlig hævet over enhver Tvivl, at Martinius Nielsens Frakke vilde have en større Succes end gamle Rosenkildes Vest. Allerede svirre Teaterrygterne. Er det sandt, at de romerske Bade skal omdannes til en ny Scene? Skal virkelig Hippokrenes Kildevæld springe der, hvor Bademesteren forhen lukkede op for „koldt“ og „varmt“. De gamle Jomfruer, som længes efter at faa Hængekrøllerne rystede, venter sig store Ting af Sæsonen, Billetgrossererne, som, takket være Vølund Smed, har kunnet ligge paa Landet og endda spare Penge sammen til Pariserturen 1900, er kommet tilbage. De staa noget tvivlende overfor den nye Saison, da de har hørt, at en Masse gamle Stykker skal graves op i Anledning af det store Jubilæum. De tør gærne lægge deres Hoved paa Elverhøj i nyt Udstyr, men „Dragedukken“ — hvem Pokker ved om „Dragedukken“ kan trække. Alligevel gaar ved Logeavktionen store Dele af Galleriet ned i Lille Kongensgades Kælder. Ingen højere! —

Drachmann er ogsaa kommet hjem, han kunde ikke længere holde det ud blandt de norske Spidsborgere, der alle er Medlemmer af Maadeholdsforeningen. Først gik det galt mellem ham og Collin. Bjørnson, der var dybt inde i Dreyfussagen, skrev saa: „Han bliver os snart for stor, ce Canaille de D“. Dertil sagde Drachmann: „Skaal gamle Ven!“, men paa denne træffende Bemærkning har Bjørnson endnu ikke havt Tid til at svare. Han var nemlig i Færd med et Brev til Djævleøen, et til Hohenlohe, og et til Zola, poste restante, Verdenpostkontoret. Saa tog Drachmann ned til os, der forstaa ham bedre.

Og Sommeren har han bragt med sig.

I dette mærkværdige Aar, hvor alting staar paa Hovedet, — endog Bismarck, i sin Seng to Dage før han døde (se „Politiken“ for 31. Juli), har vi nu faaet Sommer just da den er forbi.

Og med den Trangen til Øl. Vi foreslaar en ny Nationalsang. I Stedet for „vi elsker vort Land“ burde Drachmanns ny Slagsang antages:

> Rus maa der til — her paa Guds grønne Jord.
> om den skal vorde Himmeriges Trappe . . .

Rus maa der til — det sagde ogsaa Entreprenør Petersen — endog længe før Sangen blev skrevet. Vi opsøgte denne Mand, for at faa at vide, om det var sandt, hvad han havde fortalt Bladene. „Jeg har ikke sagt nær alt,“ svarede han. „Ser De, som Tak for den Middag, jeg gav, blev jeg bagefter af Personalet paa det kommunale Kontor inviteret til en endnu finere Middag, som jeg ogsaa selv maatte betale. Men De kan nok forstaa, at jeg bagefter sendte en Nota til Kommunen over senere Udlæg, og den blev betalt ligesaa glat som alt det andet.“ —

Om det saa er P. Holm, saa er han endelig kommet hertil. Hvem mon der skrev Bladene i de Dage, han ventedes, thi langs hele Banelinjen fra Korsør til København stod samtlige Journalister opstillede for at fange det første Glimt af den detroniserede Fører. Da de saa kom hjem, kunde de endelig ogsaa sige, at de havde set ham. Selv undertegnede, der ikke var tilstede, kan ved at lægge de forskellige Beretninger sammen, gøre sig en Ide om, hvorledes han saa' ud: Dybt nedslaaet, frejdig og forpint saa han med lynende Øjne og sænket Blik frem i Luften og hans Skæg var uforandret sort som før, kun var det blevet en Del graat. —

Calendarius.

UGENS REVUE.

Initiativets Mænd.

IV.

Den resolute Maade hvorpaa *Herman Trier* som Formand for Københavns Borgerrepræsentation greb ind i den P. Holm-Larsenske Affære og foreslog Nedsættelsen af det kommunale Udvalg, har gjort hans i Forvejen meget populære Navn yderligere aktuelt. — Cand. phil. Herman Trier er født den 10. Maj 1844 og tilhører en af Byens Patricierfamiljer, hvad der dog aldrig har haft Indflydelse paa hans demokratiske Sindelag.

Herman Trier.

Indtil 1882 var han en den store Almenhed ganske ubekendt Mand.

I Skolemændenes Kreds var han derimod vel kendt og højt anset, og denne hans oprindelige Interesse for Skolevæsenet har bestandig været Understrømmen i al hans senere saa omfattende offentlige Virksomhed, idet han bl. a. er mangeaarig Redaktør af vort eneste pædagogiske Tidsskrift „Vor Ungdom“, virksomt Medlem af „Sløjdforeningens“ Bestyrelse, og Formand for „Studentersamfundets Undervisning for Arbejdere“. Denne sidste Stilling var det første Trin paa den Stige, som nu foreløbig har bragt Herman Trier frem til Hovedstadens højeste Tillidspost.

Det var ved de store, indledende Møder om denne Aftenundervisning i Januar Maaned 1883, at hans Veltalenhed første Gang udfoldedes overfor store Forsamlinger — den Veltalenhed, som han siden da har faaet saa god Brug for. Kort efter blev han Dr. Pingels Afløser som Studentersamfundets Formand, og det følgende Aar opstilledes han i 1. Kreds som Oppositionens Fælleskandidat mod Højesteretsassessor Rimestad.

Han erobrede Kredsen, tabte den atter 1887, men har siden 1890 hævdet Besiddelsen af den. 1893 valgtes han til Medlem af Borgerrepræsentationen, og har i Mellemtiden deltaget i overmaade mange Foretagender af filantropisk Natur. Han har bl. a. kæmpet for Afholdssagen og er Formand for „Afholdssamfundet“. Hans rolige, besindige Optræden, hans medfødte Taktfølelse og den store Anseelse og Tillid, Herman Trier nyder, ikke blot i Arbejderbefolkningen, men i alle Samfundslag, har gjort ham vel skikket til hyppig at optræde med Held som Voldgiftsmand under Konflikter mellem Arbejdsgivere og Arbejdere.

Denne Mand, der af mange i Begyndelsen kun ansaas for en veltalende Idealist — maaske alfor veltalende — har i Virkeligheden vist sig at være en meget praktisk Mand, en Egenskab, han allerede lagde for Dagen ved Organisationen af Arbejderundervisningens mægtige Apparat, som nu paa 16. Aar har indtil 2000 Elever med ca. 100 frivillige Lærere hver Vinter. Og sin Veltalenhed har han lært at holde Maade med. Han tager kun sjældent Ordet i Folketinget eller Borgernes Raad. Men naar han taler, er han sikker paa at blive hørt.

En sympatetisk, en vindende og uegennyttig Personlighed, som har skaffet ham Sympathi endog hos politiske Modstandere.

50-Aars Jubilæum.

Lørdagen d. 6. Avgust fejrede Lærer *H. C. Jørgensen* i Humble paa Langeland sit 50-Aars Jubilæum som Lærer, samtidig med at han fyldte sit 71. Aar. Jubilaren er født d. 6. Avgust 1827 i Sønderbro Skole paa Langeland, hvor Faderen, en af de første Elever fra det nylig oprettede Skolelærerseminarium i Skaarup, var Lærer. En yngre Broder af Jubilaren efterfulgte sin Fader og er endnu Lærer i Sønderbro, hvor altsaa samme Familje har virket i det meste af et Aarhundrede. Lærer Jørgensen i Humble begyndte sin Virksomhed d. 6. Avgust 1848 som Hjælpelærer i Fodslette, men blev ikke længe derefter indkaldt til Krigstjeneste. Efter Krigens Slutning blev han under 10. April 1851 kaldet til Lærer i Hornbjærg i Humble Sogn, hvor han siden uafbrudt har virket, først i Hornbjærg, dernæst ved Skolens Flytning 1858 i Vestre Kædeby, og endelig fra 1873 i Humble Kirkeby. Jubilarens ældste Søn er nu Lærer i Vestre Kædeby.

Lærer Jørgensen.

Den gamle Lærer, der endnu er i Stand til at varetage sin Gærning, hædredes paa forskellig Maade. I Løbet af Dagen indfandt der sig Deputationer fra Humble Sogns Beboere, fra Skoledirektionen og fra Langelands Lærerforening. Der overraktes Jubilaren en Pengesum og andre Gaver, deriblandt fra Skolebørnene i Humble Skole. Om Eftermiddagen samledes Slægt og Venner til et Festmaaltid i Humble Skole. Jubilaren har under sin lange Virksomhed ved sin Pligtopfyldelse og Tjenstvillighed i høj Grad vundet Agtelse og Kærlighed saavel hos Foresatte som hos Sognets Beboere.

Dødsfald.

Landstinget har mistet et af sine indflydelsesrigeste Medlemmer, Højre en af sine trofasteste Støtter, idet Hofjægermester, Kammerherre Mourier-Petersen, fornylig er afgaaet ved Døden efter en kortvarig Lungebetændelse, i en Alder af 73 Aar.

I 1857 købte den Afdøde Rugaard og Frydensberg i Randers Amt og kom derefter hurtigt ind i det offentlige Liv.

Som Reglen er for vore Godsejere gik han fra de forskellige lokale Tillidshværv, han bestyrede — han var Sogneraadsformand og Medlem af Amtsraadet, Landvæsenskommissær og *Formand i Hedeselskabet* — over til en politisk Virksomhed i Rigsdagen. Fra 1861—66 var han Folketingsmand, i 1866 kom han saa ind i Landstinget, hvor han har haft Sæde indtil sin Død.

Landstm. Mourier-Petersen.

Skønt den Afdøde kun yderst sjælden tog Ordet i Tingets Forhandlinger, var hans Indflydelse mellem Kulisserne dog ikke ringe, og paa sit særlige Felt — Landvæsnet og Hedesagen — betragtedes han med Rette som en Kraft af første Rang.

Balletdanser *Walbom* er forleden afgaaet ved Døden i en forholdsvis ung Alder. Den Afdøde var navnlig kendt som en ypperlig DansElærer, og hans Rolle som Mentor har altid været større end den, han spillede ved Teatret. Men af hans mange Elever var han ualmindelig afholdt, og af sine Venner vil han mindes som en sjælden nobel og fin Karakter.

Balletdanser Walbom.

Jubilæum i Norge.

Blandt de Nordmænd, som iaar kan feire sit 50-aarige Jubilæum som Studenter, indtager Professor *Elseus Sophus Bugge* en Særstilling. Hans Navn som Videnskabsmand er ikke alene kendt i hans eget Fædreland, men det er forlængst naaet langt udenfor Norges Grænser. Professor Bugge fyldte d. 5. Januar iaar sit 65 Aar. Trods sin forholdsvis høje Alder staar den fremragende Lærde fremdeles midt oppe i sit betydningsfulde Forskerarbejde, og han vil forhaabentlig endnu kunne føje nye Arbejder til den lange Række, hvormed han allerede i mange Retninger har ført den sprogvidenskabelige Granskning ind paa nye Baner. I 32 Aar har Bugge været knyttet som Professor til det norske Universitet. Hans Forskning omfatter omtrent alle Grene af den indogermanske Filologi. Sit Hovedarbejde har han nedlagt i Behandlingen af den nordiske Kulturudvikling, idet han herunder ogsaa har inddraget den øvrige oldgermanske Litteratur, særlig Angelsachsisk.

Professor Bugge.

Det halve Aarhundrede, som er henrundet, siden den senere saa berømte Videnskabsmand i Revolutionsaaret 1848 satte Duskehuen paa sit Hoved, har paa alle Omraader været en Gennembrudets Tid.

I *Georg Ebers* har Tiden mistet en af sine mest læste Romanforfattere. Lige saa lidt som de øvrige tyske Skribenter fra vor Tid betyder hans Gerning stort for Litteraturen i Almindelighed, men for det store Publikums Trang til at underholdes var hans Bøger af stor Betydning, og sit særlige Publikums Trang til at forbinde Belæring med Morskab bød han alt. Hans Kundskab til den fjerne Kultur, som han brugte som Milieu for sine spændende Romaner var bygget op paa Førstehaandsstudier, og i sjælden Grad omfattende, — og hvilken tysk Familjefader giver ikke helst de Unge Bøger i Hænde, hvis Kundskabsfylde er saa velsignet haandgribelig, og hvis Menneskeskildring saa velsignet ureel. Gud ske Lov gør danske Familjefædre akkurat det samme, — og saaledes er Georg Ebers bleven populær.

Personlig var han iøvrigt en grumme elskværdig Mand, og i en mærkværdig høj Grad frisindet i sine litterære Anskuelser.

Georg Ebers.

De gængse og — som det synes — aldeles uudryddelige Fordringer, der stilles til den arme, frie Kunst om at den først og fremmest skal moralisere, var ham en sand Pestilens, og han var aldrig gladere, end naar han kunde hugge løs derpaa med hvasse og djerve Ord.

I sin smukke Villa ikke langt fra München førte han et lykkeligt Familjeliv. Portrættet af Ebers er velvilligst bleven os overladt af Redaktør Borchsenius, der som bekendt har oversat hans Bøger.

Kristianias ældste Gaard.

Kristiania blev anlagt 1624, dens ældste Bygning skriver sig fra 1626. Gaardens historiske Interesse knytter sig væsentlig til Dansketiden. Det var den rige Raadmand i Kristiania — forhen i Oslo —

Kristianias ældste Gaard.

Lauritz Hansen, som lod den opføre. I Begyndelsen hørte den til en af Byens anseeligste Bygninger og var brandtakseret til 3,500 Rigsdaler. Fra Lauritz Hansen gik den i Arv til Datteren Margrethe, og fra hende igjen til hendes Datter Maren, gift med Raadmand i Kristiania Jacob Aall. En Slægtning af Maren Aal arvede i 1694 Gaarden, men mistede den igen i en Proces for Ægteskabsbrud, hvorved Kronen blev Ejer af den. Den solgtes i 1702 til Oberstløjtnant Lemfort og ejedes senere af Ober-Hauptmann von Gabel, Generalløjtnant Tritschler og Generalkommissær Joachim Hein. Da Hein i 1761 døde, kjøbte Kongen Gaarden for 4820 Rigsdaler, og den blev nu benyttet af det norske Generalitetskollegium. Generalløjtnant og Statsraad Haxthausen, som i 1814 fratraadte sine Embeder, foranlediget dertil af endel Optøjer, var den sidste, som boede i Gaarden. Nu gjorde den i flere Aar Tjeneste som Universitetsbibliotek, indtil dette flyttedes over til selve Universitetet. I de sidste 40 Aar omtrent har den været benyttet som Garnisonssygehus og i Kristiania er den nu kun kjendt under Navnet „Garnisonssygehuset". I Sommer har Staten udbudt den, som officielt hedder Raadhusgaden 19, tilsalg; imod Afhændelse og Nedrivelse af det interessante Bygværk har der imidlertid været arbejdet saa meget, at der er Haab om dets Bevarelse.

Hip som Hap.

Karen: „Sagde jeg Dig ikke nok, Fa'er, at Du ikke skulde være kommet til Hovedstaden med den gyselige Hat. Jeg forstaar ikke en Gang, at Du vil gaa med den hjemme."
Den gamle: „Min kære lille Pige, hvad i Alverden kan det gøre? Dèr kender jo Enhver mig."
Sofie: „Ja, det kan gærne være, men det er en anden Sag her i Hovedstaden."
Den gamle: „Nej, Du tager ganske fejl. Resultatet bliver akkurat det samme. Her kender ingen mig."

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 47.

Der var Bal og festlig Pragt
i min Gaades første Led.
Der blev spillet, der blev sagt,
nu og da en Aandrighed.
Echaufferte Damer fik
sig en kølig Læskedrik.
Vin blev næsten skyllet ned
efter gammel engelsk Skik,
Damer, som holdt mer af Slik,
foretrak det næste Led.
Husets Herre, stærkt feteret,
skønt en lys og mægtig Aand,
som holdt Styret i sin Haand,
var som Sportsmand passioneret —
trods sit ansvarsfulde Kald —
for en Fuldblodshestestald,
hvor hver Hest blev lukket inde
i et gyldent tredje Led.
ja, den blev behandlet med
fyrstelig Opmærksomhed.
Og for lettere at finde
den, han søgte, lod han binde
Mærke ved hver enkelts Baas,
saa at den paa Afstand saas.
Den, hans Hjærte mest hang ved,
prydet var med fjerde Led,
hvormed Lordens eget ender, —
dette Navn Alverden kender.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *3. Septbr. 1898* under Adr.: **„Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.
De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger. Se iøvrigt Betingelserne i „Hver 8. Dag"s Nr. 22.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 45 var

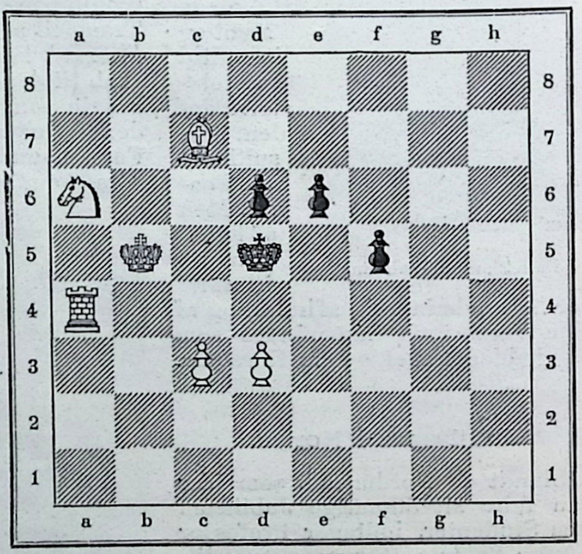
Trommehinden.

Ialt indkom 1127 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie *M. N. Sørensen*, Kgl. Frederiks Hospital, Stuen 2 L., Bredgade. Fru *Anna Olsen*, Nyborgvej 55, Odense.

Skakopgave Nr. 7.

Af W. Jensen, Kbhvn.

Sort 4 Brikker.

Hvid 6 Brikker.

Hvid begynder og gør mat i 3 Træk.

Løsning paa Skakopg. Nr. 6.

1 D h 5 — h 4 osv.

Smaa Breve fra Paris.

Af Thomas P. Krag.

JEG vil gærne fortælle noget fra Paris, og jeg begynder med Boulevarden og de store Forlystelsessteder. Man vil maaske indvende, at Boulevarden og Forlystelsesstederne ikke er meget vigtige; men jeg svarer meget roligt: det er de dog. Det forekommer mig at disse, i Stedet for som i andre Storbyer at være underordnede, her i Pris springer meget stærkt frem. Ja, det forekommer mig, at noget fra den flygtige, prægtige, en Smule skuffende Boulevard, og noget fra den glimrende, men ligesaa upaalidelige Varieté, præger meget af vore Dages Paris: præger en betydelig Del af Literaturen, af Politiken og af det offentlige Liv overhovedet.

Naar vi saa har gaaet en Del om i disse Gader og i disse Forlystelsessteder, saa skal vi gaa andet Steds. Vi skal se de rige Kunstsamlinger og store Musæer, og vi skal gaa stille ind bag den ærværdige Notre-Dame Kirkes Mure.

Kan nogen forstaa de Mennesker, som rejser til de store Byer, lejer et Værelse et eller andet Sted og giver sig straks til at løbe hæsblæsende om for at se Byens Samlinger og Musæer, hvorpaa de atter gaar hjem til sit Værelse og sætter sig paa sin Hale. Nu, velbekomme dem; men tillad mig at tro, at det er en noget forkert Maade at tage disse Ting paa, medmindre man er nød dertil af en eller anden Grund. Kan man ikke snarere forstaa, at man maa gaa til Byen som til en Stad for Mennesker, at man maa indsuge dens Luft, leve dens Liv, og siden, naar Forudsætningerne for Forstaaelse er til Stede, begynde at betragte de durable Ting som Byen ejer, som er en Essens af dens Liv, dens Arbejde, dens Luft. —

I.

Et Tordenvejr, observeret fra Casino de Paris.

Jeg har oplevet mange Tordenvejr i mit Liv. Særlig kan jeg erindre et umaadeligt en Nat, jeg for mange Aar siden laa langt ude paa Havet paa Fiskeri sammen med en Ven. Naar Talen siden faldt paa Tordenvejr, plejede jeg altid at fortælle om dette.

Indtil jeg en sen Aften var tilstede i Casino de Paris, da et stærkt Tordenvejr slog til Lyd. Noget mere bizart end Tordenens dumpe Raab ind i disse Glædens og Letsindets Haller kan neppe tænkes. Siden den Aften fortæller jeg hellere om *dette* Tordenvejr.

Vi havde nok set, at Himlen var mørk med umaadelige, fantastiske Skyer; men vi havde ikke lagt videre Mærke til det. I denne By viskes Naturen ud. Andetsteds kan en Maaneskinsaften vække Opmærksomhed: her forveksles Maanen, om den kommer frem, med en elektrisk Kuppel. Andetsteds glæder man sig over en klar Himmel med de gammelkendte Stjerner: „Der er Karlsvognen,“ siger Bedstefader til den lille, „og de tre Stjerner kaldes „Orions Belte“ eller „Arons Stav.““ — Her faar Bedstefaderen vise den lille Stjernerne udenfor „Folies Bergères“ eller „Moulin Rouge“; Himlens Stjerner staar beskedne langt borte og kan i denne By slet ikke kappes med hine.

Vi tre Venner gik altsaa ind i Casino de Paris' umaadelige og straalende Sal. Paris har jo saa mange Forlystelsesanstalter, men godt fyldte er de alle. Her var en hel Sværm af Mennesker. Gamle Kavallerer, der med Nød og næppe kunde hænge sammen, yngre Herrer i Gala og ganske unge Pariserlapse med hvide, lakerede Sko, Guldmonokle og Armbaand af Guld og Juveler; ja to unge Markier endog med Diamantørenringe.

Og omkring i den ganske Sal sværmede Paris's elegante og lette Dameverden i store Toiletter, og med Diamanter naturligvis. De blev ikke Spor fornærmede, om en ældre eller yngre Kavaller nærmede sig og gjorde Kur og ingen af dem ønskede som Faust's Margrethe at gaa sin Vej alene.

Udover Aftenen blev Lystigheden meget stor. I et Hjørne af Salen danser man under en Musik, som stak og hidsede, Promenaden i den øvrige Del af Salen blev livligere: japanske Diplomater, flegmatiske Englændere, elegante Russere, Tyskere som talte Tysk i Smug — alle var de her paa det bonede Egetræs Gulv. En meget smuk, mørkhudet og mørkhaaret Mand kom ind, fulgt af en meget blond Dame. Han lod til at være kendt her: han modtoges med Haandklap; nuvel, det var ogsaa en indisk Prins, Ejer af svimlende Rigdomme. Han havde gjort saa mange ekscentriske Ting, at han havde op-

naaet, hvad han vilde: at gøre sig bemærket og berømt blandt Paris's jeussenedoré (han havde blandt andet kastet juvelbesatte Bukettter op til de vakreste Chanteuser). Men efter Prinsen kom andre og nye, og den mørke Indier svandt i Mængden.

Lystigheden blev nu lidt efter lidt saa ugenert, at man vilde skænde paa mig, om jeg beskrev den. Fra et af Sidekabinetterne hørtes orientalske Melodier: derinde dansede unge, arabiske Piger hemmelighedsfulde Danse. I Pavserne saa man deres matgyldne Ansigter med de fyldige, røde Munde og de sorte, slørede Øjne titte ud af Aabningen.

Rundt om i Salen summed det. Et Par unge, nydelige Damer besvimede, fordi de havde danset for vildt, altfor stærkt snøret, som de var; de maatte lugte til Lavendelsalt og faa noget Parfume stænket i sine Tindinger før de atter vaagnede og tog fat paa ny, hilset af sine Venner med Glædesraab; Lystigheden holdt ved, af og til maatte en og anden skrige af overstrømmende Munterhed, og selv de gamle Lapse sjokkede omkring meget geskæftige og optagne. —

. . . Pludselig lød et underlig dybt Drøn, meget fjernt. Nogle lyttede . . . hvad var det? . . . Intet Svar blev givet, og man gik videre, som om intet var passeret. Men et Øjeblik efter kom et vældigt Skrald, der varede længe. Det hørtes som et hidsigt Brøl, der endte i en Rallen.

Det lød saa mærkeligt her i denne Sal, dette Elementernes Brøl. De letfærdige Dansemelodier klang endnu, fra det orientalske Hjørne lød endnu den smygende Melodi, der ledsagede de orientalske Danse, nogle unge Vivører dansede endnu Kankan med nogle unge Damer — og midt i dette kom den vældige Dundren, som vi alle kender, den, der efter vilde Folkeslags Religioner en Gang skal ledsage Himlens Nedstyrten og Jordens Brand.

. . . Ah, nu pludrede de smaa Pariserinder lidt hurtigere, og en gammel Herre knaldede en Vitz af: „En Himlens Kanonade til Ære for hans fortryllende Dame". Men nogle af Damerne vilde se Lynene; det vilde være en Afveksling. Og ud fór de, ivrigt pludrende og med optrukne Øjenbryn.

For Resten gik alt som før, og Latteren og den overmodige Skæmt blev ved. —

Men Uvejret rykkede nærmere. Det ene Skrald kom stærkere end det andet. Og nu og da var det, som saa man et blaaligt Lysskær bryde ind og blande sig med det elektriske Lys i Salen.

Og til Slut var Uvejret over Huset, over alles Hoveder. Det rased med sine tusind Stemmer. Man hørte ligesom en hel vild Natur, som bruste: Mørke Dyrebrøl, Havet og Stormen . . . nu, hvorfor bruge Sammenligninger? . . . man hørte kort og godt Himlens vældige Torden. Og i Lyden var en stor Vrede, et dumpt Raseri. Det var som om noget, tungt som en Verden, i næste Nu vilde rulle over Huset og knuse til Atomer den hele straalende Sal med dens Spejle, Stuk og Pral.

Da kan det være, at en egen bange, aandløs Uhyggestemning gik Salen igennem. Musikens Toner vilde ikke lyde, spillende og æggende, som før. De blev vage, de skrattede. Og man kunde tydelig se, at en og anden Dame blegned under Sminken.

Vel en halv Time blev Uvejret ved. Men omsider lød Tordenen fjærnere og døde til sidst hen. Stemningen kom atter op. De flegmatiske Englændere, de mørke Russere, den guldstrøende Prins fra Fabellandet Indien — alle gik de meget fornøjede omkring, og alle var de enige om, at det mørke Tordengny havde været et meget pikant Krydderi. Og de smaa graciøse Damer dansed nu dobbelt graciøst og drak sin Champagne med koket „Trut" og lo, naar de fortalte om den brummende Torden, der var kommen ind som en styg Vov-vov bare for at skræmme dem.

Den kgl. Veterinærskoles 125-Aars Jubilæum.

Af Johannes Madsen.

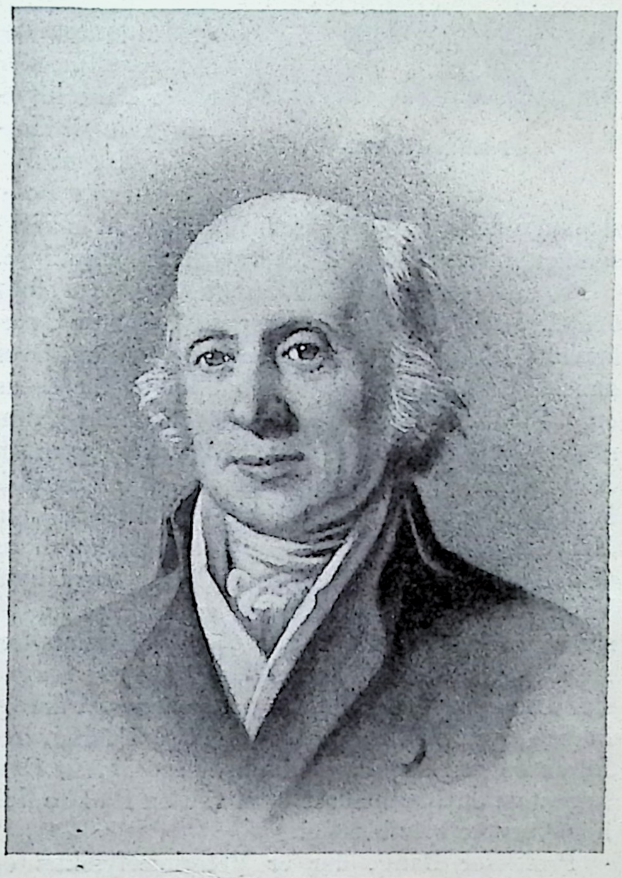
I Sommer fejres paa Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole to Jubilæer. Den 24. ds. er det 40 Aar siden at Veterinær- og Landbohøjskolen indviedes og tillige er det 125 Aar siden at Veterinærskolen stiftedes.

I Slutningen af forrige Aarhundrede blev det at befatte sig med døde — især selvdøde — Dyr anset som noget højst uværdigt for ordentlige Folk, og om nogen Dyrlægeuddannelse var der følgelig aldeles ikke Tale. Anledningen til, at dette Spørgsmaal droges frem, var, at Kvægpesten paa sin Vandring gennem Evropa ogsaa var naaet til Danmark, hvor den særlig rasede paa Fyen og i Jylland. Regeringen sendte Læger ud for at bekæmpe Pesten, men deres Undersøgelser hjalp lige saa lidt som „redelige Landmænds Raad og Midler", og Kvæget døde i Tusindvis. Man bestemte sig da til at sende nogle unge Læger til den nyoprettede Veterinærskole i Lyon, og en af disse Læger var *Peter Christian Abildgaard,* den danske Veterinærskoles Fader.

Hjemkommen fra Udlandet tog han den medicinske Doktorgrad og begyndte straks paa Bekæmpelsen af Kvægpesten, som det ogsaa lykkedes at udrydde.

Abildgaards Kærlighed til Veterinærstudiet var saa stor, at han for egen Regning oprettede Veterinærskolen, som senere overgik til Staten, og han selv blev Professor og Forstander for Skolen, der var beliggende paa Hjørnet af St. Annæ, Prinsesse- og Dronningensgade og havde Sygestald for 8 Heste.*)

J. V. Neergaard,**) der var Lektor ved Skolen ved dette Aarhundredes Begyndelse, skildrer denne Tid saaledes: „Under Abildgaards Forstanderskab var Veterinærskolen et Samlingssted for vore berømteste Lærde og Naturforskere, der flokkedes om deres Orakel; ja mangen Lærd fra Udlandet besøgte Danmark blot for Abildgaards Skyld . . . og der forgik sjeldent nogen Uge, at han ikke modtog Besøg af vore fremmede Ministre, hvem han igen ofte giestede.“

Professor Abildgaard.

Professor Viborg.

Da Abildgaard døde 1801, blev Professor *Erik Nissen Viborg*, der 1783 var udnævnt til Lektor ved Skolen, hans Efterfølger. Viborg virkede foruden ved Veterinærskolen tillige som Professor i Botanik ved Universitetet og Meddirektør for Botanisk Have. Hans literære Produktion var næsten enorm og omfattede Botanik, Landøkonomi og Veterinærvidenskab. Denne sidste saavel som sin Gerning ved Skolen omfattede han med stor Kærlighed. Herom vidner blandt andet hans Ønske om at blive begravet i Skolens Medicinalhave. Inden sin Død ansøgte han Regeringen herom, og hans Ønske blev opfyldt.

Af Viborgs Optegnelser fremgaar det, at i 1792 beregnedes for en syg Hest dagligen 12 Skilling for Kur og Medicin, men denne Betaling nedsattes, naar Kuren var langvarig eller Hesten af ringe Værdi, og naar den syge Hest døde eller lægedes ufuldstændig, fordredes ingen Godtgørelse. Idet vi henstille til Nutidens Læsere at overveje om ikke dette System kan siges at være ganske rimeligt, tilføje vi, at Foder til Hunde ikke kostede noget, da disse fik Hestekød og det var der ingen Mangel paa. Kur for Sangfugle var gratis. Man kan deraf slutte, at det ganske overvejende Antal Piphanse enten „ere døde eller ufuldstændigen lægede“.

Det gaar ofte med saadanne Institutioner, som skylde enkelte Mænds Initiativ og rastløse Virksomhed deres Tilblivelse og Udvikling, at naar disse falde bort, savnes dem, der kunne løfte Arven, og saaledes ogsaa her, hvor det var saa meget vanskeligere som baade Abildgaard og Viborg vare sjeldent begavede og dygtige Mænd.

Den Anseelse, Skolen nød i Abildgaards Tid,

*) Maanedsskrift for Dyrl. 7. Bind, II. Hefte, Pag. 417.

**) Om Neergaard fortælles, at da han over tyve Aar efter Skolens Oprettelse vilde frekventere denne, forbød Faderen ham at befatte sig med „Rakkeriet paa Kristianshavn“, og da han ikke vilde afstaa fra sit Forsæt gav han ham en Understøttelse for 2 Aar. „Naar disse ere forbi, kan Du jo ty til din Qvasikollega Rakkeren.“

tabte sig noget, men i dette Aarhundredes Midte indtraadte atter en Glansperiode, og Æren herfor tilkommer for en Del Konferensraad *H. C. B. Bendz* og Professor *Stockfleth*.

I 1853 fremkom Bendz, der paa den Tid havde virket i flere Aar ved Skolen som Docent, med et Forslag om at tage en tidligere fremsat Tanke om Oprettelsen af et „Agerdyrkningsinstitut" op paany og at oprette et Akademi for Uddannelse af Veterinærer, Landbrugere, Landinspektører, Forstmænd og Gartnere. Bendz's Forslag vandt Tilslutning, og ved Lov af 8. Marts 1856 nedlagdes Veterinærskolen paa Kristianshavn og i Stedet oprettedes „Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole", som indviedes den 24. Avgust 1858.

Konferensraad Bendz.

Professor Stockfleth.

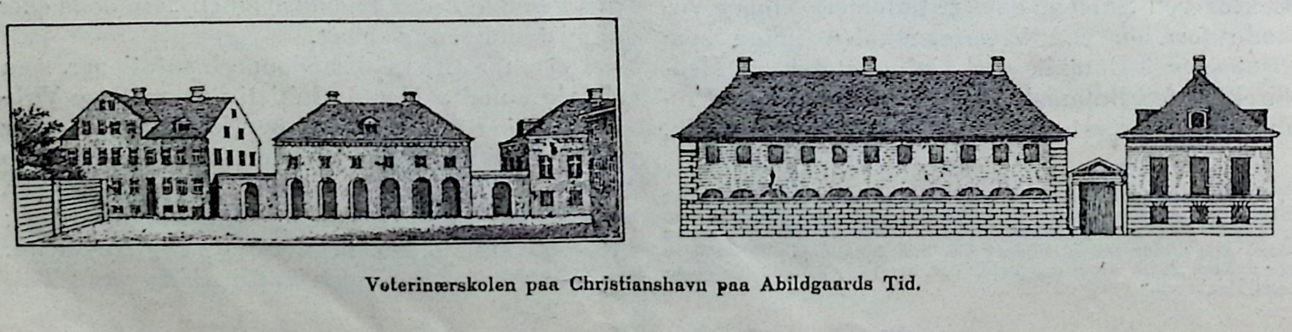
Bendz's Elev og samtidige var Harald Viggo Stockfleth, der fra Landbohøjskolens Oprettelse og til sin Død (i 1879) virkede som Lektor i Kirurgi og Bestyrer af den ambulatoriske Klinik.

Professor Stockfleth var en energisk og flittig Mand, en dygtig og nidkær Lærer, der stod i et sjældent godt og fortroligt Forhold til hele Dyrlægestanden. Han har skrevet mange fortrinlige Lærebøger, var Æresmedlem i flere udenlandske Veterinærselskaber og Æresdoktor ved Universitetet. Da han var i sin bedste Alder stod Veterinær- og Landbohøjskolen paa Højde med Udlandets bedste, men i Slutningen af 70-erne dalede dens Anseelse. De fleste af Lærerkræfterne tilhørte en svunden Tid og der trængtes til unge friske Kræfter. Da ved Aaret 1880 nogle af de ældre døde eller trak sig tilbage, blev der Plads for de unge, og fra Midten af Firserne kan man regne den nuværende Periode, ubetinget Skolens bedste. Det vilde føre for vidt ved denne Lejlighed at omtale alle de udmærkede Kræfter, der nu ere knyttede til Højskolen. Vi bringe hosstaaende Billeder af nogle af de Mænd, hvis Virksomhed knytter sig til det veterinære Studium.

Professor *Bernhard Laurits Bang* er født den 7. Juni 1848 i Sorø, hvor Faderen var Overlærer. I 1879 kom han til Landbohøjskolen, hvor hans Gerning har været en dobbelt: Lærerens og Videnskabsmandens. Det lader sig vanskeligt sige hvorved han har udmærket sig mest. Af Veterinær- og Landbohøjskolen har han indlagt sig den største og varigste Fortjeneste som Indleder af den nye Æra, og samtidig har hans Genialitet som Gransker og Forfatter givet ham Verdensry. Særlig har Professor Bang jo kastet sig over Husdyrstuberkulosen, og siden han første Gang ved Lægekongressen 1883 fremlagde sine Undersøgelsers Resultat, har han ved mangfoldige lignende Lejligheder fanget sine Tilhøreres Interesse ved sit skarpsindige Foredrag. At Dyrlægestanden har hædret ham ved en Række Tillidshverv er selvfølgeligt.

Professor Bang, der er Veterinærfysikus og Formand for det veterinære Sundhedsraad, er Kommandør af Dannebrog og Ridder af den norske St. Olafsordenen.

Professor *G. A. C. Sand* er født den 7. Februar 1861. I 1883 tog han Dyrlægeeksamen og var derpaa i fire Aar Assistent ved den stationære Klinik. I 1885 studerede Sand en Tid ved forskellige tyske Veterinærskoler og 1887 ansat-

Veterinærskolen paa Christianshavn paa Abildgaards Tid.

Professor B. Bang.

Professor G. Sand.

Docent Bruun-Pedersen.

Docent Becker.

Lektor Harald Goldschmidt.

Lektor C. O. Jensen.

Lektor A. W. Mørkeberg.

Hofjægermester F. Friis.

tes han som Lærer i Kirurgi og Fødselshjælp samt Leder af den ambulatoriske Klinik. Sin unge Alder til Trods gjorde han sig udmærket bekendt i denne Stilling, som han tildels beklæder endnu, idet han for to Aar siden overtog Forelæsningerne over Hesteavl og Hestens Yderlære, medens Forelæsningerne i Kirurgi overdroges Lektor Mørkeberg.

I de senere Aar har Professor Sand, der personlig er en yderst elskværdig og forekommende Mand, rejst en Del i Udlandet, Tyskland, Østrig, Ungarn, Frankrig og England, særlig for at studere Hesteavlsforholdene. I Landbrugets og den veterinære Presse træffer man ofte interessante og velskrevne Artikler fra hans Haand.

Docent *N. Bruun-Pedersen*, der nylig afgik ved Døden, blev 59 Aar gammel.

I 1884 tog Bruun-Pedersen Dyrlægeeksamen med første Karakter og blev i Slutningen af samme Aar konstitueret som Assistent hos Professor Bagge i stationær Klinik. Ved en femaarig Virksomhed i denne Stilling lagde han Grunden til sin senere Lærergerning som Docent i Statsveterinærvidenskab, hvortil han udnævntes i 1881 efter i 11 Aar at have praktiseret som Dyrlæge paa Fyen, en ypperlig Fordannelse til Docentposten.

I Aarenes Løb forstod han at gøre sig afholdt saavel af sine Kolleger som af sine Elever. Betegnende i saa Henseende er, at disse sidste gerne senere søgte Raad og Bistand hos ham.

Bruun-Pedersen beklædte desuden Stillingen som Politidyrlæge i København, og denne humane Mand røgtede ogsaa dette Embede meget samvittighedsfuldt.

Afdøde udnævntes i 1892 til Ridder af Dannebrog.

Docent *Erik Becker*, som forestaar Beslagskolen, der den Dag i Dag, ligesaavel som for 125 Aar siden, er forenet med Veterinærskolen, er født den 1. November 1842 og tog Dyrlægeeksamen 1867. I tre Aar virkede han derpaa som Distriktsdyrlæge paa Ærø, og blev 1870 Assistent ved Højskolens stationære Klinik under Professor Bagge. Siden 1878 har Docent Becker beklædt sin nuværende Stilling, hvor han foruden at forestaa Smedien og der give praktisk Undervisning, tillige docerer Beslaglære. Docent Becker, der er en sjelden nidkær Lærer, som stedse vaager omhyggeligt over, at hver Elev tilegner sig det størst mulige Udbytte af Undervisningen, er dekoreret med Dannebrogsordenens Ridderkors.

Lektor *Harald Goldschmidt* var oprindelig ved Handelen, men havde mere Lyst til Landvæsenet, som han gav sig i Lag med. 1878 kom han ind paa Landbohøjskolen, hvor han tog Dyrlægeeksamen med første Karakter. G. kastede sig nu med Iver over Studeringerne efter Tilskyndelse af Professor *Prosch*, hvis Efterfølger han blev i 1886, da han ved sit Skrift om „Kvægbrugets Udvikling i Danmark, særlig i Præstø og Sorø Amter", sejrede i Konkurrencen om Lektorposten i Husdyrbrug.

Lektor Goldschmidt har skrevet flere udmærkede Bøger, særlig om Heste, foruden at være Medudgiver og Redaktør af „Landmandsbogen".

Lektor *C. O. Jensen* er født 18. Marts 1864 og tog Dyrelægeeksamen 1882. I nogle Aar praktiserede han som Dyrlæge i Nimtofte ved Grenaa, men begyndte samtidigt sine bakteriologiske Studier, som han senere med saa stort Held har fortsat. I 1887-89 var han Assistent hos Professor Bang, og siden har han virket som Lærer i almindelig Pathologi og pathologisk Anatomi. For en halv Snes Aar siden opholdt Lektor Jensen sig en Tid ved Professor Kochs hygiejniske Institut i Berlin.

I de senere Aar har han haft Ledelsen af Kliniken for mindre Husdyr. Jensen, som siden 1889 har været Medudgiver og Redaktør af „Maanedskrift for Dyrlæger", har offentliggjort en Række meget værdifulde bakteriologiske Arbejder, som viser, at han er i Besiddelse af Evner, der vil kunne føre ham vidt.

Lektor *A. W. Mørkeberg* er født 25. Sept. 1863. Tog Dyrlægeeksamen 1884; begyndte derefter at læse til Artium for at blive Læge. Var i fire Aar (1886-90) ansat som Reservedyrlæge i Hæren og fortsatte i den Tid sine medicinske Studier. Tog 1895 Lægeeksamen, studerede derefter et Aar ved forskellige Veterinærskoler i Udlandet og blev den 1. April 1896 ansat som Lærer i Kirurgi og Leder af den kirurgiske Klinik og har allerede nu erhvervet sig en Position, der berettiger de store Forhaabninger man nærer til ham.

Hofjægermester *F. Friis*, Docent Fjords Efterfølger som Direktør for Forsøgslaboratoriet, er født i 1836 paa Lyngbygaard ved Aarhus. I 1858 blev han Elev paa den da lige aabnede Veterinær- og Landbohøjskole, efter i de tre foregaaende Aar at have uddannet sig i praktisk Landvæsen.

1860 blev Friis Landbrugskandidat, og Aaret efter købte han *Duelund*, som han i flere Henseender har drevet rent ud mønsterværdigt.

Til at bestride de to saa vigtige Poster som Direktør for Forsøgslaboratoriet og den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole, har han uddannet sig gennem en Menneskealders ihærdigt, uegennyttigt Arbejde i Landbrugets Tjeneste. Utallige ere de Udvalg og Kommissioner, hvori han har haft Sæde, foruden de mange andre Tillidshverv, man har beæret og bebyrdet ham med. Allerede i 1866 valgtes han til Formand for Silkeborg og Lysgaard samt Hads Herreders Landbrugsforening. Siden har han en Tid været Næstformand i „Foreningen af jydske Landboforeninger" og for den 14. danske Landmandsforsamling.

I 1878 blev Hofjægermester Friis Medlem af Landhusholdningsselskabets Bestyrelsesraad og i Februar d. A. valgtes han til Præsident i Det kgl. Landhusholdningsselskab i Stedet for senere afdøde Kaptajn J. C. la Cour.

Hofjægermester Friis, der er bekendt for sin store personlige Elskværdighed, er Kommandør af Dannebrog og Dannebrogsmand.

Salon-Svindleren.*)

Moderne Pariserroman af Georges Ohnet.

(Fortsat.)

Hun saa nu dødsensangst paa ham, thi i Jeans bevægelige og udtryksfulde Ansigt havde hun efterhaanden læst de skiftende Følelser, som hun vakte hos ham. Og hun fandt ikke mere nogen Medlidenhed i hans Pandes pludselig strammede Linjer. Hun fandt kun Harme og Had. Hun vilde derfor gøre en sidste Anstrengelse for at vinde dette Hjerte tilbage, som hun mærkede undflyede hende og udbrød:

„Jean, Du maa blive og overveje, og Du vil tillade mig at overbevise Dig om . . .“

Han rejste sig i sin fulde Højde, og idet han rev sig ud af de krystende Arme, der søgte at holde ham tilbage, raabte han:

„Ja, Mama! For Dem lover jeg at gøre alt, hvad der er menneskelig muligt. Men den anden . . . aa, den anden! . . . Nej, det er en stor Fejl af Dem at tale til mig om ham og at lade mig tro, at De haabede at se mig anerkende ham. Aldrig! Har De forstaaet? Aldrig! Skulde jeg være i en saadan Persons stadige Nærhed hos Dem, efter hvad jeg har hørt fortælle om ham, og efter hvad jeg selv har set? Nej, Mama, betænk Dem vel, kom til Dem selv og genvind Deres klare Omdømme. Saa vil De forstaa, at det er umuligt.“

„Men hvad har han da gjort? Om han var det foragteligste af alle Mennesker, kunde Du ikke tale haardere om ham!“

„Spørg Dem blot for hos Deres Venner!“

„Men de modtager ham jo allesammen, søger ham og forkæler ham . . .“

„Det er kun smudsig, lav Fejghed og modbydeligt mondænt Slapsvanseri!“

„Men Du selv paastaar at have set noget — hvad er det?“

Hiénard blev bleg, hans Øjne sortnede, hans Tænder bed sig sammen, han stod et Øjeblik usikker og sagde saa næppe hørligt:

„Jeg har set ham pyntet med Deres Gaver. De Perler, De tilbød mig og som jeg afslog, dem bærer han. Hvad er det for en Mand, der modtager en saadan Foræring af en Kvinde. Det alene kunde berettige de daarlige Rygter, der gaar om ham. Hvilken Tillid kan man have til denne flotte Levemand, hvis meste Indtægtskilde efter hans egne Venners Sigende er Spil? Det er ubetinget en Falskspiller, maaske værre. Og det er ham, som De beder mig have Medlidenhed med, ja maaske vil De have, jeg skal være hans Ven. En Eventyrer, om hvem man ikke ved, hvorfra han kommer eller hvorhen han gaar, hvis Navn sikkert er falsk saavel som hans Titel. Det letlevende Selskab modtager ham med aabne Arme. Havde han været af kendt Herkomst og Hæderlighed, vilde man have ugleset ham. Hele dette gale Paris har i Grunden kun Smag for hvad der er skændigt og gement. Det foretrækker en forløben Æventyrer for en god Franskmand, en Skurk for en hæderlig Fyr, og en Idiot for et begavet Menneske. Det respekterer kun Penge, hvorfra de end kommer og hvor smudsige de end ere; det er den alt dominerende Talisman, og man tilgiver, at de laveste og skændigste Handlinger begaaes for at skaffe Penge. De sagde mig det selv før: blot Skinnet bevares, er det lige meget med Resten! Man er Hr. N. N., smykket med et klingende Navn, man snyder i Spil for at kunne leve højt, man modtager Kærlighedspresenter, fordi de har Værdi, og man bliver ved Hjælp af alle disse Snyderier og Gemenheder udraabt til Konge af Paris! Og ved De endelig, hvad der forberedes, for at en saa glimrende Suveræns Civilliste ikke skal mangle Penge? Et Ægteskab mellem en overordentlig rig Dame og denne Modehelt! Hans Ømhed har et Maal, Forførelsen er et Middel, Kærligheden er et Kup, der skal skaffe ham en Formue. Begynder De at forstaa, Mama, behøver jeg vel at udtale mig tydeligere? Det er det, jeg har set, det er det, jeg har hørt, ligefra jeg kom hertil. Nu ved De det, siden De har tvunget mig til at glemme min Ærbødighed og min sønlige Kærlighed og skaffe mig den Sorg, at maatte sige Dem det!“

Lamslaaet lyttede Hertuginden paa sin Søns frygtelige Bekendelse. Hun rørte sig ikke, udtalte ikke et Ord for at afbryde ham. Hun lod ham løbe Linen ud, aabnede derpaa roligt Vinduet og indaandede et Øjeblik den friske Luft, som strøg ind fra Havet, lukkede det igen, for at intet Ord af denne skrækkelige Samtale skulde slippe ud, og gik hen og satte sig. Hun syntes rolig, et tillidsfuldt Smil krusede hendes smukke Læber, og hun sagde i den naturligste Tone af Verden, som om det drejede sig om noget, der laa hende meget lidt paa Hjerte:

„Jeg ved ikke, hvem der har givet Dig de Oplysninger, men alt hvad Du der fortæller mig, er ganske meningsløst. Jeg ved ikke, om hvem Du taler. Dine hidsige Forløbelser kan kun more mig. Og hvis Du har troet, Du kan indjage mig Skræk eller i det mindste, at Du kan gøre mig ængstelig, har Du taget højligen fejl. Nu som før tænker jeg det samme om Hr. de Prédalgonde.

Det vil være unyttigt for mig at fortabe mig i Skænderi med Dig om ham. Hvad kan det nytte, jeg forsikrer Dig, at han er det mest fintfølende Menneske? Du vilde regne mine Forsikringer for Forblindelse. Imidlertid vil Du vel indrømme, at jeg kender lidt mere til en Mand, som jeg har set hver Dag et helt Aar, og som har levet mellem mine Venner ganske aabenlyst for alle? Alt, hvad Du har fortalt mig der, har jeg allerede hørt de hundrede Gange. Jeg har faaet anonyme Breve om det, og jeg ved, hvad Alenen af dem er værd. Det er de narrede Rivalers hæslige Skinsyge, de haabløse Middelmaadigheders gule Misundelse og afmægtige Raseri mod deres uovervindelige Besejrer. Og nu vil Du, Jean, altsaa være Ekko for al denne Sladder, og Du vakler ikke i Valget mellem, hvad der fortælles af de Folk, som Du ellers dømmer saa strengt, og mine Forsikringer. Du tror paa Fremmede, som Du foragter, og Du vender det døve Øre til din Moders Stemme. Alt, hvad Du finder at bebrejde Hr. de Prédalgonde, er, at han har modtaget en Erindring uden Værdi for ham og mig, en ren Bagatel af den Slags, som man i Amerika giver Venner og Bekendte i Julegave. Nej, min Ven, jeg forsikrer Dig, at dit Menneskehad er fuldstændig overdrevet, og at dine Udfald mod Samfundet ere grundløse. Hvilket Misforhold er der ikke imellem saa megen Galde og . . . et Sæt Skjorteknapper? Ikke at tale om alle de forslidte Talemaader om den moralske Fordærvelse, de forskrækkelige Spaadomme om Menneskets Fremtid og de gemene Rygter!“

---

*) Paabegyndt den 2. April (4. Aarg. Nr. 27).

Paa Cykle gennem Kina.

Efter „The Japan Mail".

Den 17. Juli 1896 startede 3 Cyklister, Mr. John Foster Fraser, Mr. Lawe og Mr. Lunn fra London for over Antwerpen, Bryssel, Køln, Wien og videre gennem Ungarn, Rumænien, Rusland og Persien at køre Verden rundt paa Cykle.

Tirsdagen d. 22. Februar i Aar ankom de til Yokohama, og der holdt Mr. Fraser et Foredrag i Japans Asiatiske Selskab om Rejsen gennem Birma og Kina.

Ledsaget af mine Kammerater, fortalte han, drog jeg gennem Birma, af hvis Sprog jeg kun kendte to Ord, og derefter paa en Tur gennem Kina, hvor mine sproglige Kundskaber indskrænkede sig til et halvt Dusin Sætninger. Med Undtagelse af et Aneroid-Barometer og et Kompas førte vi ingen Instrumenter med os. Vor Afrejse fra Kongoon indtraf i Regnperioden i Juni f. A. Det vilde have været let nok at svippe op til Mandalay i 24 Timer med Toget, men tro mod vor paatagne Ligegyldighed for Strabadser og daarlig Kost, gjorde vi Rejsen paa vore Hjul. Der var ikke anden Vej end smalle Stier gennem Junglekrattet, et Krat af Bambusrør, hvor der herskede en højtidelig Tavshed, der aldrig blev afbrudt af en Fugls Kvidren. Vi var gennemblødte til Skindet, og en hel Uge sad vi i vore fugtige Klæder. Vi levede af birmesisk Føde, sov i de rachitiske Indfødtes Hytter og levede i en stadig Kamp med Sværme af Moskitos. Selvfølgelig havde vi den bedste Lejlighed til at studere Birmanerne. Birmaneren gjorde Indtryk paa mig af at være en elskværdig, indolent, overordentlig tankeløs Skabning. Begunstiget af Naturen og levende paa en Jord, der fordrer den mindst mulige Dyrkning, høster han to, undertiden tre Gange Ris om Aaret. Han har ikke andet at bestille end at more sig. Han er ubetænksom: hvor rig Høsten end har været, er Pengene snart ødslet bort. Pantelaanerne i Madras er altid villige til at hjælpe, og jeg gentager kun, hvad jeg hørte Alverden sige, at der næppe er en Ejendom i Birma, som ikke er prioriteret op til Skorstenen. For at faa Penge sælger Birmanerne næste Aars Høst for Spotpris; jeg mødte da ogsaa i det Indre flere engelske Spekulanter i Ris, som vovede deres Penge mod Birmanernes Høst. Birmanerne bliver Aar for Aar fattigere og fattigere, hans Jord slipper fra ham. Yderlig sløv som Patriot finder han sig ganske i det britiske Herredømme; uden Forretningsdygtighed skubbes han til Side af den kinesiske Handlende; Bengalerne med sine overlegne intellektuelle Evner fordriver ham fra de offentlige Embeder, og Arbejdsfolk fra Madras indføres til Bygning af Jernbaner og andre offentlige Arbejder. Ved de stadige Ægteskaber mellem Birmanere og Indfødte fra Indien, eller de Folkestammer, som bebo den nordlige og vestlige Grænse, som ogsaa med Kineserne, der aarlig nedsætte sig i stort Antal, er dette Folk dødsdømt. Selve Birma er en stor Vinding for det britiske Kejserdømme. Det er et af de Lande, som ligger inde med uendelige Muligheder, og der behøves kun et Par særlig heldige Fund af Rubiner og Guld, for at Landet kan blive eksploiteret af Spekulanter og Grundere.

Kinesisk Landskab.

Efterhaanden naaede vi frem til Bhamo, Grænse-Militærposten i Øvre-Birma, hvor vi befandt os som i et ethnologisk Museum. Der var Birmanere og Shans, Karener og Kinesere, men navnlig Kachins. Den eneste Paralel, jeg kender, er i de kaukasiske Bjerge, hvor der findes utallige forskellige Stammer, og hvor der tales ikke mindre end 68 forskellige Sprog. Netop som i Kaukasus, der i gamle Dage ansaas for Verdens

En Hjulbør.

Ende, og hvor forskellige Racer opvoksede i Bjergenes mørke Afkroge, saaledes finder man ogsaa her, i den Bjergkæde, der i en Halvcirkel slynger sig om Kinas Vestgrænse, henved hundrede Racer med særegen Karakteristik, med mærkværdige Skikke, — en sjelden og overordentlig interessant Mark for Forskere. Utilgængelige Bjerge danne Grænseskel mellem Racerne, men det vilde interessere at faa oplyst, hvorfor der findes en Mangfoldighed af disse imellem Bjergene, medens Sletterne som Regel kun rumme en enkelt. Hvad jeg vil nævne som en overfladisk Teori er, at disse Folk ikke er Landets egne.

I Bhamo foretog vi da Forberedelser til Rejsen gennem Vest-Kina. Vi havde intet kinesisk Pas, men efter forrige Aars Pekin-Convention skulde Kineserne respektere Pas, som vare paategnede af de engelske Avtoriteter. Vi bragte den Sag i Orden, lavede os kinesiske Navne og lod gøre store Visitkort af rødt Papir, samt stak et Par Flasker Kinin i vore Tasker. Af Reserveklædninger havde vi kun et Sæt Undertøj, det var hele vor Ekvipering paa Rejsen gennem Kina.

Afrejsen var alt andet end opmuntrende. Circa fire Mil af Vejen mellem Bhamo og Grænsen stod under Vand. De militære Avtoriteter laante os Ponyer for at komme over dette slemme Sted, men Oversvømmelsen var for dyb for Ponyer, og den Ide blev opgivet.

Saa laante de os to Elefanter, men paa sine Steder var der fjorten Fod Vand og Elefanterne maatte vende om. Saaledes blev vi en hel Uge hindrede i vore Bestræbelser for at komme videre. Tilsidst tog vi en Kachin-Baad og gik ad Fapingfloden til Myothit, en Distance af 20 Mil, men Strømmen var saa stærk, at det tog os tre Dage at naa derhen. Vi slap ind paa en snever ujevn Sti, der førte lige op i Højderne op ad stejle glatte Klipper og gennem tætte Skove. Det regnede uafladelig. Naar Solen kom var Luften hed og febersvanger. Vi var nu i Kachindom og blandt Kachins, som ved deres aparte og stilfærdige Junglekrigsførelse har faaet mangen britisk Kolonne til at stanse, skønt Beretningerne i Bladene just ikke altid omtaler det. Naar vi traf paa disse halvnøgne Landsmænd med mørke Miner, tjavset Haar og Legemet, navnlig Laarene, stærkt tatoverede, hver bærende en Dak — et kort Sværd — eller et Spyd, tør jeg ikke sige at vi følte os rigtig vel tilpas. Kachin er lille, sjælden over 5 Fod 4 Tommer, snarere sejg end muskuløs. Skønt der ikke gives nogen bestemt Type, har Kachin som Regel et langagtigt Ansigt med høje Kindben, Øjnene er skæve og Huden skidenbrun. De har ingen Kundskab til Skrivning, og skønt jeg paa Tryllepæle udenfor deres Byer har set raa Billeder, har de dog ingen Billeder, som forestiller Bogstaver. Deres Maade at dyrke Jorden paa hører til de mest primitive, og Forstembedsmændene gør deres Bedste for at den ikke skal blive altfor ødelæggende. De vælge til at begynde med et uopdyrket Stykke Land paa Bjergskraaningen og fælder Junglen omtrent i Marts; naar den er tilstrækkelig tørret stikker de Ild paa den i Juni, Grunden bliver vendt med en Hakke, Asken blandet med Jorden, og Frøet saaes uden Omhu, hvorefter den maa passe sig selv, til Sæden i Oktober er moden. Denne Arbejdsmetode forhindrer at samme Areal dyrkes to Aar i Træk, men maa sandt at sige ligge brak fra fem til ti Aar. Der findes blandt Kachinstammen ejendommelige Skikke.

Ved et Barns Fødsel tilberedes altid to Drikkekar fulde af en Nationaldrik. Vennerne drikke af det ene Kar, indtil Barnet er kommet til Verden, saa løftes det andet i Vejret, og én af Selskabet udbryder: „Dette Barns Navn er 'N Kam", og Drikken bliver øjeblikkelig nedsvælget for at hindre de onde Aander i at give det et andet Navn. Bryllupsceremonierne bestaar hovedsagelig i en Udveksling af

Kinesisk Pengeseddel.

kostbare Gaver og er en Fest, hvor Brud og Brudgom gensidig made hinanden med Ris. Jeg for mit Vedkommende har aldrig set saa stygge Skabninger som Kachinkvinderne. De er vantrevne med klodsede Lemmer, Haaret er altid flettet og hænger ned i Panden, Ansigterne er flade med ujævne Næser; de er næsten mere snavsede end Kinesernes, og det vil ikke sige saa lidt. Vi sov to Gange i Kachinernes Hytter, det var interessant, men to Gange er næsten for meget i ens Levetid.

Husene var forfærdelig snavsede, og da de var uden Vinduer, og Brændet, som brugtes, var fugtigt, blev vi halvkvalte af Røg, og vore Øjne sved. Sædvanligvis fik vi de Indfødte til at give os noget Ris, Æg kunde de ogsaa skaffe, og undertiden dræbte vi en Fugl. Vi maatte være vor egen Kok, og Resultaterne var ofte ufordøjelige. Nu og da fandt vi Maiskolber, og de skrækkelig lange Aftener tilbragte vi med at sigte disse i Asken. Jeg behøver næppe at fortælle, at vi ikke klædte os af. Jeg brugte mine Støvler og et Bind af Shakespeare som Hovedpude, kastede min Jakke over Fødderne for at holde dem varme, lagde et Haandklæde over mit Ansigt for saa vidt mulig at beskærme mig mod Moskitos, og forsøgte saa med Hænderne i Lommen at sove paa de smalle Bambusrør, der dannede Gulvet. I de Dage gled vi efterhaanden over i en yndig barbarisk Tilstand. Næst efter at være gennemgaaende ren er det en sand Fornøjelse at være gennemgaaende snavset; i mange Dage gik vi uvaskede, ubarberede og ukæmmede, ja, fra vi forlod Bhamo og ankom til Shanghai, et Tidsrum af over fem Maaneder, blev ingen af os ragede. Vi kom kun langsomt fremad, for om Cykling var der ikke Tale. Kachin minder noget om Geden, for kan han klatre over en Højde, omgaar han den aldrig. Stierne var smalle og frygtelig stejle, Junglen var tæt, og Luften dirrede af Insekternes Summen. Den ene Dag lignede den anden: altid klavrede vi. En stadig Fryd for os var Sommerfuglenes blændende, forvirrende Skønhed, jeg har aldrig i noget Museum set en saadan Pragt, saa udsøgt og glimrende Farver; nogles Vingefang var saa store som to udstrakte Hænder. Og Farverne — saadan forbavsende rødt, saa blød og graa, en Blanding af blaat og grønt, ligesom changeant Silke, ligesom Blodpletter paa en Vinge, der lignede sort Fløjl, undertiden Vinger af en rig smaragdgrøn Bundfarve, med orange og carmin Border — aldrig har jeg set et saa vidunderlig dejligt Insektliv som i disse vilde Egne paa Grænsen af Birma og Kina.

Tivoli.

„Maa vi ikke købe Programmet, Mo'r?“ „Nej, min Dreng, jeg har et fra forrige Aar, det passer lige saa godt.“

Denne Stump Samtale opsnappede vi straks indenfor Tælleapparatet. Men hvilken Fejltagelse af denne Kone! Har hun maaske før været til „amerikansk Væddeløb“? Ved hun hvad et Børnefyrværkeri er? Eller har hun tidligere set saadant noget som Tivolis nye Zoologiske Have?

Vist har hun ikke. Og foruden alt dette er der Ashantinegrene. De befinder sig ganske som hjemme, og har fundet mange Lighedspunkter mellem Tivoli og Guldkysten. Kun Kokkepigerne beklager sig, de faa aldrig Udgangstur, og maa sidde hele Søndagen og støde Kartoffelmos.

I Koncertsalen er der den nye Dirigent, som ved at vende Nakken til Publikum skiller sig stærkt fra de tidligere. Paa de store Koncertaftener er det svært at trænge ind i Salen, hvorimod man ved det samlede Opvarterpersonales Hjælp har meget let ved at komme ud.

Af Seværdigheder i Tivoli maa nævnes en ubestikkelig Nattevagt. Han har en Aften Kl. 12 sagt Nej til en Thevandsknægt, som blev ham tilbudt af en forsinket Herre, der gærne vilde ind. Den Mand bør ind i Borgerrepræsentationen.

Det bedste i Tivoli er de smaa Naturidyller. Her er noget for enhver Sindsstemning. Er Du nyforlovet, saa gaa i „Lunden“, vil Du skilles

Høvdingen foran sit Telt.

saa gaa i Labyrinten, og er Du din egen Mand, hav da din Opmærksomhed henledt paa Rosenfloret.

Men er Du melankolsk, saa sæt Dig ved Bodega og glem over Vinkortets mange Numre dit eget Husnummer. Snart vil Du se Taarnpavillonen komme anstigende paa Ruller, og da er Tidspunktet kommet, da Du bør gaa ind i Tivolis zoologiske Have, hente den lille Bjørn og trække hjem med den.

Og er Du paa Hjemvejen i Stand til at ræsonnere, vil Du tænke som saa: Lad dem kun bygge nyt Tivoli ude i Kastellet, det gamle er dog det bedst befæstede!

Interiør fra Negerlandsbyen.

Grand Prix paa Ordrupbanen.

UDVIKLINGEN i de sidste Aar indenfor Cyclesporten har medført, at Amatørvæddeløbene kun vækker ringe Interesse i Sammenligning med de professionelle Cyclister. Aarsagen er den ganske nærliggende, at det altid er morsomt at se paa dem, der køre hurtigst, og da de professionelle Cyclister stadig rekruteres fra de bedste mellem Amatørerne, kommer den professionelle Sport derved til at staa adskillige Grader højere end Amatørsporten.

Dette gælder i Amerika, England, Frankrig, Tyskland og Italien, og da Danmark allerede længe har kunnet rose sig af, at Cyclesporten herhjemme dreves med en usædvanlig Iver, er det ikke mere end rimeligt, at vi i Spørgsmaalet Amatør—Professional, har fulgt i de toneangivende Landes Spor.

Det store, professionelle Løb, *Grand Prix*, der afholdtes paa Ordrupbanen af Dansk Bicycle Klub, Fredagen den 19. og Søndagen den 21. ds., var kun en mindre Udgave af lignende Løb, der afholdes i Paris, Bryssel, Berlin og andre Steder. Medens Grand Prix de Paris er udskrevet med en samlet Præmiesum paa 10,000 Frcs. og det tilsvarende Løb i Berlin er doteret med lige saa mange Rmk., maatte Konkurrenter i det danske Grand Prix nøjes med Udsigten til at kunne vinde 1., 2. og 3. Præmie paa henholdsvis 2000, 600, 400 Frcs.

Grand Prix paa Ordrupbanen.

Det var lykkedes Dansk Bicycle Klub at samle 21 Konkurrenter til dette Løb, deriblandt Franskmanden *Louvet*, Englænderen *Green* og Fynboen *Thorvald Ellegaard*.

De indledende Heats kørtes om Fredagen og det afgørende om Søndagen. Begge Dage kunde Klubben glæde sig ved et særdeles talrigt Publikum og Besøg af flere af Kongehusets Medlemmer.

De indledende Kampe om Fredagen gav det Resultat, at Th. Ellegaard, Louvet og Green blev de udvalgte, der skulde kæmpe i det afgørende Løb, og Ellegaard ansaas for at være Favorit. Han havde imidlertid det Uheld at være syg om Søn-

dagen, saa at han ikke kunde køre med sin sædvanlige Hurtighed; Resultatet blev da, at Louvet, en lille tyk og gemytlig Pariser blev Nr. 1 og Green Nr. 2.

Opfindelsernes Konge.

Roman fra det 20de Aarhundrede. Af Frank Stockton. Paa Dansk ved Johannes Magnussen. (Fortsat.)

„Jeg har konstrueret en Vogn", sagde han, „i hvilken jeg kan sidde ganske roligt og ryge min Cigar under Nedstigningen. Denne vil tage tre Timer med den rolige og jævne Fart, som mine Maskiner skal bevæge sig i. Jeg kunde godt stige hurtigere ned; men dette er hurtigt nok. Hører Du, fjorten engelske Mil i tre Timer? Det er en meget rolig og jævn Fart paa Jordens Overflade. Denne Vogn skal hænge i en dobbelt Kæde af det allersejgeste Staal, som er stærk nok til at bære ti Vogne af den Vægt. Spillet skal bevæges af en elektrisk Maskine, der kan gøre tyve Gange saa meget Arbejde som det, jeg forlanger af den; men for at gøre alt overdreven sikkert, skal der fæstes en anden dobbelt Kæde af samme Slags til Vognen, og denne Kæde skal staa i Forbindelse med et andet Spil og drives af en anden Maskine, der er lige saa kraftig som den første. Selv om en af disse dobbelte Kæder skulde springe — et næsten utænkeligt Ulykkestilfælde — eller selv om der skulde være noget i Vejen med en af disse Maskiner, saa er der altsaa en anden, der er mere end tilstrækkelig til at besørge Arbejdet. Vognen skal være kegleformet foroven og ende i en Staalspids, saa at selv om et Stykke af Skaktens Væg skulde falde, saa vil det prelle af og styrte ned i Mellemrummet mellem Vognen og Skakten — for Vognen skal kun være seks og tyve Tommer i Gennemsnit, saa der er jo Plads mellem den og Skaktens Vægge; men, som jeg sagde før, disse Vægge er haarde og jævne; for de Lag, de bestaar af, er bleven pressede sammen med en voldsom Kraft.

„Jeg indrømmer, at det bliver en meget ejendommelig Rejse, men den bliver dog forholdsvis let og sikker, naar man sammenligner den med saa mange andre Ting, som Menneskene har gjort. Og tænk saa paa, Margaret, hvad vore Venner om Bord paa *Dipsey* har udrettet. Tænk paa de Hundreder af Mile, de har rejst gennem Havets ukendte Dyb. Deres Tur var tyve Gange saa farlig som den korte Tur, jeg har i Sinde at gøre."

„Men jeg er ikke forlovet med Samuel Block eller Gibbs eller nogen anden af dem!" sagde Margaret endelig.

Han trak sin Stol tættere hen til hende og greb begge hendes Hænder, der laa som livløse i hans.

„Margaret", sagde han, „Du véd, at jeg elsker Dig, og —"

„Ja", afbrød hun ham; „men jeg véd ogsaa, at Du elsker Videnskaben højere".

„Nej!" sagde han. „Og jeg skal vise Dig, i hvor høj Grad Du tager fejl. Sig til mig, at jeg ikke maa gaa ned i Skakten, sig til mig, at jeg skal leve uden nogen Sinde at vide, hvad jeg har opdaget, sig til mig, at jeg skal kaste eksploderende Bomber ned i det store Hul, til jeg har spærret det, og jeg skal adlyde Dig. Saaledes elsker jeg Dig, Margaret!"

Hun stirrede ham ind i Øjnene, og hendes Hænder, der havde været stive og kolde, blev bløde og varme; men hun talte ikke, hun saa blot paa ham, og han ventede taalmodigt. Pludselig rejste hun sig op og trak hurtigt sine Hænder ud af hans.

„Roland!" udbrød hun. „Du tror, at Du ved, hvorledes der ser ud i mit Hjærte: men det gør Du ikke. Du vèd, at det er opfyldt af Skræk og Rædsel, af en vanvittig Frygt; men det rummer mere end det. Det rummer en Kærlighed til Dig, som er stærkere end al Frygt og Rædsel. Roland, Du maa ned i den Skakt, Du maa se, hvad det er for en stor Opdagelse, Du har gjort; selv om Du aldrig skulde komme tilbage til Jorden igen, saa maa Du derned. Se, saaledes elsker jeg Dig!"

Roland gjorde hurtigt et Skridt fremad; men hun trak sig tilbage, som om hun vilde sætte sig igen; saa svigtede pludselig Kræfterne hende, og før han kunde gribe hende, styrtede hun bevidstløs om paa Gulvet.

(Fortsættes).

Hver ottende Dag

Det hænder kun altfor ofte, at vi paa vor Vej standses af et brutalt Forbud: Adgang forbudt, Tobaksrygning forbydes, det er ikke tilladt at drille Dyrene, det forbydes at underholde de optrædende Damer. Naturligvis alle de Ting, som man har mest Lyst til i Øjeblikket.

Nu mødes vi straks i Teatersæsonens første Uge af et saadant Forbud, der virker saa nedslaaende, netop fordi det gaar vore stærkeste Ønsker imod. Vi kendte vore Skuespillere ud og ind og længtes efter at se deres Talent fra en ny Side. Og det var virkelig noget nyt at se f. Eks. Hr. Pio som Dreyfus give den uskyldige, eller Hr. Kolling forlene Advokat Labori med al den Avtoritet, vi fra „Pigernes Jens“ ved, at han raader over. Og hvor vanskelig at anlægge vilde ikke en Figur som Esterhazy være. Han skal efter Cavlings Beskrivelse under Forhørene være gulgrøn i Ansigtet, Nakken hvidere end Sne, Stemmen hul og raa, og Øjnene skal træde ud af Hulerne. Allerede var Carl Lund begyndt at male en Djævleø i de mørkeste Farver, og en aktuel Vise om Hotelmanglen dèr paa Øen skulde indlægges, da Censor ved Hjælp af sit Kridt slog en Streg over det hele. Dreyfus er da atter ramt af et Slag, idet hans Sag ikke kan plæderes for den kjøbenhavnske Domstol, og derigennem mister en Støtte af ikke ringe Betydning for det endelige Udfald. —

Fremdeles blev det os forment at se Ashanti-Negerne spise til Middag ved det Festbord, som Tivoli paa sin Fødselsdag havde dækket til dem. Naar vi kender de hjemlige Festtaleres Snakken sort, vilde det være interessant en Gang at høre de Sorte tolke deres Følelser. Sikkert er de mere ærlige end vi. Naar Høvdingen priste Hr. Thranes Flothed, var det rimeligvis fordi han mente, hvad han sagde — anderledes her hjemme: naar man her taler om den, saa mener man det modsatte. Dybfølt skal Ashantilæreren have talt om vort Skolevæsens udmærkede Organisation, idet han specielt fremhævede Feriefester som ukendte paa Guldkysten. Det skal ogsaa have været morsomt at se de Sorte spise med Knivene, hvad dannede Mennesker jo ikke gøre, og af Kransekagen slugte de først Deviserne. —

En Ting skulde man dog tro var tilladt: at gaa ind paa en Cyclebane, til hvilken man har Partoutkort. Ogsaa det blev for nylig nægtet en Herre af et Bestyrelsesmedlem. Saa gav Herren ham en Omgang forud, og kom dog lidt efter ind paa Plads. Han var nemlig ikke tabt bag af en Cykle, som de fleste Ryttere, der starte i Sommer. — Navnlig Damerne er uheldige, og det synes efter disse Forsøg tydeligt at være godtgjort, at Kvinden ikke er skabt til at styre. —

Ifjor var der et Forbud, som hindrede Arbejderne i at komme gratis i Teatret. Nu er Hindringen forsvundet, og i Morgen skal de hen at se „Brand“. Martinius Nielsen erindrer sig Brands Ord om at ofre alt.

Han giver ikke alene Friplads, men Program og Garderobe og nedsat Smørrebrød. — „Panes et circenses“ hvad vil Folket mere! Maaske Teaterkonfekt. — Nej, Folket er tilfreds, indtil Bech-Olsen en Dag inviterer paa gratis Brydekamp. — Staar Kampen mellem Brands Livssag og Bech-Olsens Livtag, da vælger Folket det sidste. —

At der ogsaa kan være lidt Mening i et Forbud skal vi ikke helt benægte. Luftskipper Johansen, som gærne vilde klatre rundt i et Toug under sin Gondol, kunde aldrig faa Lov dertil, og fandt saa paa den Vittighed at lade en Dukke besørge Kunststykket. Men baade Vitsen og Dukken faldt til Jorden, og naar selv en Dukke kan blive svimmel og falde ned, saa kan vel en Luftskipper ogsaa.

Calendarius.

UGENS REVUE.

Zoologisk Have.

Den 25. ds. var det femogtyve Aar siden at *Hs. Maj. Kongen* overtog Protektoratet over Zoologisk Have for hvilken Majestæten tidligere havde lagt sin Interesse for Dagen ved at tegne for 12000 Kr. Aktier. I Anledning af dette ligesaa sjældne som celebre Jubilæum bringe vi hosstaaende Billeder af Havens Direktion. Som man vil vide, har Haven i en Del Aar lidt under en Misére, der for en Del kan tilskrives Manglen af en ansvarlig, *lønnet*, administrerende Direktør og den nuværende Direktion har indlagt sig den varigste Fortjeneste ved at lægge Ledelsen i Hænderne paa en saadan. Hr. C. A. Hofmann-Bang, hvis Billede vi tidligere har bragt (575) er af Direktionen udnævnt til denne Post.

Grosserer, Kaptajn Næser.

Bestyrelsens Formand er Grosserer, Kaptajn *Næser*, der er født den 10. September 1841. I 1860 blev Næser Løjtnant og deltog som saadan i sidste Krig ved 17. Regiment i Retræten fra Dannevirke, var med ved Dybbøl og deltog i Slaget den 18. April. Efter Krigen udnævntes Næser til Kaptajn og 1866 løste han Borgerskab som Grosserer i København for at overtage Svogerens Forretning. Den Tillid og Sympati Kaptajn Næser i Tidens Løb har erhvervet i den merkantile Verden har givet sig Udslag paa forskellig Maade, saaledes er Kaptajnen Medlem af Bestyrelserne i Dampskibsselskaberne „København“ og „Union“ samt Formand for Industribankens Bankraad.

Direktør Kühle.

Ved Siden af sin øvrige Virksomhed har Kaptajn Næser dog faaet Tid til at ofre sig for sine forskellige Interesser. Saaledes ejer han den største private Vaabensamling, der findes her i Landet og som strækker sig fra Stenalderen op til vore Dage og som er særlig righoldig hvad Riddertiden angaar. For Zoologisk Have har Kaptajn Næser altid næret stor Interesse, og var i en Aarrække Revisor forinden han indtraadte i Direktionen. Kaptajn Næser er Æresmedlem af det anthropologiske Selskab i München og dekoreret med flere inden- og udenlandske Ordener, er bl. a. Ridder af Dannebrog.

Fabrikant Georg Rich.

Direktionens yngste Medlem er Gamle Carlsbergs Direktør, Kaptejn *S. van der Aa. Kühle,* som ved sin ualmindelige Dygtighed har svunget sig op til i en ung Alder at blive Leder af Landets største Etablissement.

S. van der Aa. Kühle er 49 Aar gammel, og har siden 1. Oktober 1881 været Direktør for Gl. Carlsberg, deraf altaa i seks Aar under Kaptein Jacobsen indtil dennes Død den 30. April 1887.

Oprindelig var van der Kühle Officer, men efter at han havde ægtet en Datter af Brygger Wibroe i Helsingør, blev han ansat som Inspektør paa Rabeshave og kom i 1879 til Gl. Carlsberg, hvor han var Inspektør i $2^1/_2$ Aar. Blandt Bryggere besidder Kühle en enestaaende Tillid. Ved Kronprinseparrets Sølvbryllup blev han efter Indstilling af samtlige sine Kolleger udnævnt til Ridder af Dannebrog.

Kammerjunker B. G. Sporon.

Fabrikant *Georg Rich* er født i April 1839 og uddannedes oprindelig til Landvæsen, var saaledes en Tid Forvalter paa Jægerspris hos Grevinde Danner. Opgav Landvæsenet og indtraadte i den af Faderen bekendte store Forretning i Kaffe, som han udvidede og oparbejdede i en betydelig Grad. Allerede som ganske ung lagde han sin Interesse for Dyr for Dagen, for saavidt Forholdene tillode det, og han blev senere Medlem af Zoologisk Haves Direktion. Desuden besidder Rich forskellige Tillidsposter, har saaledes i tre Aar været Medlem af Ligningskommissionen.

Kammer- og Jagtjunker *B. G. Sporon,* det ældste Medlem af Havens Direktion, — han er født den 4. Januar 1822, — er nu bekendt Landet over for sin næsten gennem to Menneskealdre fortsatte Virksomhed som Skovrider. Efter at være pensioneret udnævntes Kammerjunkeren til Landbrugsministeriets Tilsyns-

Kaptajn E. C. Hoffmann.

havende ved Statsskovene, og i denne Egenskab berejser han for Tiden Jylland.

Kaptajn *E. C. Hoffmann*, der er født den 20. September 1839, afgik i 1857 fra det kgl. Landkadetakademi som Sekondløjtnant, og deltog med 17. Regiment i Krigen 1864, hvor han ved en mindre Fægtning foran Dybbøl blev haardt saaret og faldt i prøjsisk Fangenskab. Efter Krigen afskedigedes han i Følge Ansøgning som Premierløjtnant og erholdt senere nyt Afskedspatent som Kaptajn. I Aarene 1865—80 beskæftigede han sig meget med Havekultur paa sin Lystejendom i Gjentofte, indtil han flyttede her til Byen. Kort efter valgtes han til Bestyrelsesmedlem af Det kgl. danske Haveselskab, i hvilken Egenskab han ogsaa fik Sæde i Havebrugskomiteen ved den nordiske Udstilling 1888. Efter i 1894 at have nedlagt sit Mandat som Bestyrelsesmedlem af Haveselskabet, indvalgtes han som Suppleant i Zoologisk Haves Direktion, af hvilken han Aaret efter blev Medlem. I denne Egenskab har han haft stor Indflydelse paa de Forbedringer i forskellig Retning, som Haven i de senere Aar er undergaaet, og man kan uden at være uretfærdig mod Kolleger i Direktionen tilskrive hans Initiativ Æren for de forskellige Fremskridt, eksempelvis nævne vi Terrariet og den nye Restavration.

Dødsfald

Forleden er den tidligere Landfysikus *C. F. Tolderlund* død paa Frederiksberg, 85 Aar gammel.

Den Afdøde virkede igennem en lang Aarrække som Embedslæge i forskellige Embeder. Han begyndte som Distriktslæge i Stubbekøbing, men fritoges efter eget Ønske fra denne Stilling efter 21 Dages Funktion. I 1861 blev han Fysikus i Aabenraa, hvor han fungerede indtil Foraaret 1863, da han forflyttedes til Korsør som Stadslæge. Han udfoldede her en betydelig Virksomhed i Embeds Medfør og deltog ligeledes i det offentlige Liv som Borgerrepræsentant og Formand af Borgerrepræsentationen samt som Byraadsmedlem. I 1872 udnævntes han til Landfysikus for

Landfysikus C. F. Tolderlund.

Sjællands nordre Fysikat med Bopæl i Holbæk, senere paa Frederiksberg, hvilken Stilling han beklædte, indtil han tog sin Afsked for 4 Aar siden; samtidig udnævntes han, der var Ridder af Dbg. fra 1871 og Dannebrogsmand fra 1886, til Kommandør af Dannebrog.

Den gamle Fysikus nød stor Anseelse i den danske Lægestand. Han var en fin Mand med en sjælden beleven og forekommende Optræden, baade som Embedsmand og privat, og han var meget afholdt alle Vegne. Han beklædte i 6 Aar den fremragende Stilling inter Collegas som Formand i Almindelig dansk Lægeforening, ligesom han indehavde flere Tillidsposter i Standen, indtil han opgav dem ved sin Embedsfratrædelse.

Guldsmedemester A. N. Dragsted.

Oldermand for Guldsmedelavet *Arent Nikolaj Dragsted* er forleden afgaaet ved Døden. Den Afdøde, der blev 77 Aar gammel, var født i Kerteminde og blev som ganske ungt Menneske først sat i Bagerlære, men dette Haandværk tilfredsstillede ham ikke i Længden, og tilsidst opnaaede han i en Alder af 17 Aar at komme i Lære hos en gammel Guldsmed i Kerteminde.

Her havde Dragsted fundet sin rette Plads; ivrigt arbejdede han sig fremad og satte alle sine Kræfter ind paa at føre sit Haandværk lige til Grænsen af Kunst, ja vel endog derover.

1854 etablerede han sig her i Byen som Mester og fik snart Lejlighed til at udføre flere store og kunstneriske Arbejder. Et af de Arbejder, som gamle Dragsted altid dvælede med størst Interesse, er det prægtige Guldhorn, som danske Kvinder skænkede Digteren Ingemann ved dennes 70-aarige Fødselsdag. Guldhornet opbevares nu paa Rosenborg.

1860 foretog Dragsted med offentlig Understøttelse en Rejse til Tyskland og Italien for dér at studere Guldsmedekunsten i dens fineste Afskygninger, og flere Gange senere rejste han, for hver Gang at vende dygtigere tilbage.

Birkedommer Adler-Lund.

Ved Guldsmedelavets 200-Aars Jubilæum hædredes Dragsted med Fortjenstmedaljen i Guld.

Birkedommer *Adler-Lund*, som den 15. ds. afgik ved Døden i Silkeborg, var født i Vigerslev Præstegaard den 25. April 1841, deltog som Frivillig i Krigen 1864, blev med en særdeles god 1. Karakter juridisk Kandidat 1867, ansat i Justitsministeriet 1871 og Fuldmægtig sammesteds 1880; ved Siden heraf udfoldede han en udstrakt og meget paaskønnet Virksomhed som juridisk Manuduktør, indtil han 1886 udnævntes til Birkedommer. Silkeborg; 1894 dekoreredes Adler-Lund med Dannebrogsmændenes Ridderkors.

Ved sin overlegne Begavelse, sit klare Blik og sit varme Hjerte, sin udprægede Humanitet og Retfærdighed og — last not least — ved sin store personlige Elskværdighed vandt han alle, høje som lave, og da forrige Tirsdag Morgen, ved Budskabet om hans Død, Flag paa Flag hejsedes paa halv Stang over hele Silkeborg, var det ingen Formalitet, men Udtryk for en virkelig Sorg. Talrige og betydningsfulde ere de Fremskridt, den stærkt opvoksende By har gjort paa forskel. Omraader under Adler-Lunds Ægide i de 11 Aar, han virkede her, og med Hæder vil hans Eftermæle leve i Silkeborg; kan det siges om nogen: han havde ingen Uven, da kan det med Sandhed siges om denne Mand, der var lige afholdt som Embedsmand og Menneske

Skoleinsp. Ingvor Bondesen.

Feriebørn.

I Tilslutning til vor Artikel i forrige Nummer om Feriebørn bringer vi Portrætter af de to Mænd, der mere end nogen anden har stillet sig i Brechen for denne smukke og gode Sags Fremme, nemlig Formændene for Foreningen for Provinsbørns Ferieophold i København, Forfatteren, Skoleinspektør *Ingvor Bondesen* og Fabrikant *L. N. Levin*, forretningsførende Chef for Firmaet C. Konerding. — Bag ved dem staar dog mange andre, der ligeledes bør mindes i denne Anledning, saaledes Foreningens utrættelige Sekretær, Hr. Greve, de elskværdige Førere — som oftest københavnske Lærere — og ikke mindst den Aar for Aar voksende Skare, som yder Sagen pekuniær Støtte, og derved i stigende Grad hjælper Foreningen til at løse sin Opgave: at betale lidt af Københavnernes Taknemlighed til Landboerne for disses mangeaarige vidtstrakte Gæstfrihed mod københavnske Feriebørn.

Fabrikant L. N. Levin.

Bautastenen ved Rathlousdal.

Den 8. Avgust havde 1500 Mennesker givet Møde for at overvære den højtidelige Afsløring af den Bautasten, som ved frivillige Bidrag er rejst i et Indhug af Vejlskoven ved Odder By for Herregaardsskytternes kække Fører, *Viggo v. Holstein-Rathlou.* Man havde til denne Festlighed valgt 50-Aarsdagen for den hædrede Førers tapre Bedrift i Affæren ved Steppinge. Efter Afsyngelsen af en Kantate og Fremsigelsen af et Recitativ holdt Pastor Vilh. Malling en Tale, hvori han fremdrog enkelte Træk, der karakteriserede den Afdødes Fædrelandskærlighed og mandige Mod. Af modige Folk kan et Land aldrig faa nok, og et Folk ærer og styrker sig selv ved at frede om sine stolte Minder. I Fredens Dage byder en Mand Fædrelandet sit Arbejde, i Farens Stund byder han sig selv, sit Liv. Det var det, Viggo v. Holstein-Rathlou gjorde. Synlig bevæget udtalte denne efter Hofjægermester v. Holstein-Rathlou en hjertelig Tak for den uforglemmelige Dag.

Bautastenen ved Rathlousdal.

Mindesmærket er en 5 Alen høj Granitsten, paa hvis Forside er sat et Broncebrystbillede af den afdøde Patriot. Billedet er modelleret af Billedhugger Thod Christensen. Neden under det læses:

VIGGO v. HOLSTEIN-RATHLOU, R. AF DBG.
DE JYDSKE HERREGAARDSSKYTTERS
FØRER I 1848.

FRIVILLIG HAN FØRTE EN FRIVILLIG SKARE
MODIG OG KÆK GENNEM KAMP OG FARE.
MINDET VIL EFTERSLÆGTEN BEVARE.

REJST VED FRIVILLIGE BIDRAG
DEN 8. AVGUST 1898.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 48.

Hvad Nutiden i sine skumle Schakter
fejgt, skønt hoverende eftertragter,
strander af Mangel paa uplettet Dyd.
Tiden vil fremad. Men efter „det første",
en forfængelig, uværdig Pryd,
kan kun de laveste Mennesker tørste.
Hvad har selv kronede Dage at sige,
henleves de under jammerligt Skryd?
Hvad kan i „første" det nytte at stige,
er man med Grund sig sin Ringhed bevidst?
Dyden er den, der sejrer til sidst!
Ærlige Mennesker maa dog det „andet"
ad den Tomhed, der nedsætter Landet,
mens det Hele giver en Lyd,
der kun hos Barnet fremkalder Fryd.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *10. Septbr. 1898* under Adr.: **„Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.
De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger. Se iøvrigt Betingelserne i „Hver 8. Dag"s Nr. 22.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 46 var

Damask.

Ialt indkom 1072 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Fru *S. Larsen*, Skodsborg. 2. Præmie Assistent *N. P. Jensen*, p. t. Bogense.

HOVEDBRUD.

1) I en af Staldene ved Esbjærg staar der en Del Kalve, 4 Gange saa mange Kvier og 6 Gange saa mange Stude som Kvier. Dagen efter udføres de halve af Kalvene. $^{3}/_{4}$ af Kvierne, $^{11}/_{12}$ af Studene, saa der nu kun er 84 Dyr tilbage. Hvm. var der af hvert Slags før Udførselen?

2) En Kapital er paa tilsammen 7000 Kr. ere udlaante paa to Steder, den mindste til $4^{1}/_{2}$ pCt. Rente, den største til 4 pCt. Hele Summen giver aarlig 294 Kr. Hvor stor er hver Kapital?

3) En Mand og hans Kone udføre et Arbejde i Forening. Manden skal have halvanden Gang saa meget i Dagløn som Konen, der bliver syg i tre Dage. Arbejdet er færdigt om 12 Dage og betales med $40^{1}/_{2}$ Kr. Hvor stor er Daglønnen for hver af dem?

4) Fire tresifrede Tal, der hver for sig er en Gentagelse af det samme Siffer, kunne deles med 6; hvad er det for fire Tal?

En stor Mand er død!

Af Jules Lemaître.

I.

DIGTEREN Firdusi var fem og halvfemsindstyve Aar gammel. Da dvælede han en kølig Aftenstund længe i sin lille Have, han blev ilde til Pas og maatte til Sengs. Den følgende Morgen meddelte den vise Læge Kinini, som Digterens Tjenestepige Zora hastig havde hentet, at den gamle Mesters Bryst var angrebet — i *hans* Alder var der ringe Udsigt til Bedring — han havde kun faa Dage tilbage at leve i.

Dette Budskab, der bredtes Landet over fra Mund til Mund eller med haandskrevne Blade, satte Bagdad og det ganske Kongerige i stor Bedrøvelse. Thi Firdusi syntes at være mere end et Menneske, han var næsten en Gud. Alverden var jo fyldt med hans Sanges Rytmer, hans Vers blomstrede paa alles Læber; alle andre Sangere kaldte ham Mester og Fader. Stor var derfor Rigets Sorg, da man hørte, han laa for Døden — og man var af den Grund nær ved at betragte ham som en Profet. Thi medens alle andre havde forkyndt, at han var udødelig, havde han selv forudsagt, at han skulde dø.

Tre Dage og tre Nætter laa han syg. Alle Bagdads Digtere — de var fjorten i alt — skiftedes til at vaage ved hans Leje, hvad de i deres Hjertes inderste Dyb fandt var overordentlig kedsommeligt. Thi Mesteren laa og talte i mystiske Fantasier, men sagde ingen overraskende Aandrigheder.

Udenfor — ved Husets Indgang — ventede en Skare Ynglinge, der levede af at samle Nyheder, som afskreves af hundrede Skrivere og saaledes spredtes Landet over. De ventede paa den udødelige Digters Død. For at forkorte Ventetiden rullede de lys Tobak i persisk Silkepapir og røg de saaledes fremkomne tynde Pakker. Og saa ofte havde de banket paa Firdusis Dør og spurgt: „Naa, er han død nu?", at Zora ikke mere lukkede op for dem.

For at være først med den sørgelige Nyhed havde en af disse unge Mænd allerede ladet Dødsberetningen afskrive, med skønne Ord og nøjagtige Biomstændigheder. Nogle af disse Afskrifter blev ved en Fejltagelse spredt rundt om i Byen. De gode Persere købte Bladet, men da de mærkede, at de var blevne narrede, blev de en Smule fornærmede paa den døende Digter.

Den fjerde Dags Morgen aabnede den ældste af de fjorten Poeter Porten og raabte ud til Folket:

„Han er død!"

„Endelig!" stønnede alle, der var til Stede.

II.

Man besluttede at give den store Mester en Begravelse, hvis Lige endnu ikke var set. For at give alle Deputationer Tid til at naa Bagdad, bestemte Kong Ali-Riza, at Jordfæstelsen først skulde finde Sted om syv Dage. Man balsamerede Firdusis Lig med Myrrha, Peber, Vanilje og andre kostelige Urter. Man flettede hans lange Skæg, lagde rød Salve paa hans Kinder og smykkede hans Fingre og Arme med Guldringe. Som et straalende Gudebillede saa Liget ud, da det laa paa sin Baare. Ministre, Generaler, Mager, Dervischer og andre Honoratiores stredes om den Ære at holde Vagt ved Liget.

Alle bestilte Kranse hos Blomsterhandlerne.

Nu paastod hver og en i Byen, at han havde kendt Firdusi. Folk, som havde været ukendte af Gud og Hvermand, fortalte nu i Bladene, at de havde været Digterens Skolekammerater, hans fortrolige Hjertensvenner. Deres Hovedplads havde været ved hans Hjerte, og de gengave spøgefulde Ord af ham og intime Privatbegivenheder. Vidunderligt var det, saa mange Hjertensvenner han havde haft, den ensomme Aandens Kæmpe, den døde Digter!

Og i alle Bladene skrev alle Digterne Vers til hans Pris og Ære, og Oversigter over hans Værker. Men Digtene og Oversigterne gjorde den afdøde til saa fjærn en Storhed, at hans Glans egentlig ikke lod nogen som helst af de efterlevende staa i Skygge. Og i et Hjørne af et af Bagdads Kaffehuse sagde den yngste af Byens fjorten Digtere de Ord, der blev staaende.

„Naa ja, det er nu ikke noget at gøre saa stor Ophævelse for! Firdusi var et Geni — men det var ogsaa det hele!"

III.

Saaledes talte Digterne, men Folkets Sorg var stor, og Kongen — Ali-Riza — en begejstret Yngling, vilde hædre den store afdøde saa højt, som det paa nogen Maade stod i hans Magt. Derfor besluttede han, at den gamle, halvt forfaldne Kongegrav, der laa paa en Fjældspids i Nærheden af Bagdads Mure, skulde være Firdusis Gravsted.

For at man imidlertid skulde faa den nødvendige Tid til at udføre de uundgaaelige Udbedringer, besluttede man at udsætte Begravelsen i otte Dage endnu.

I Begyndelsen syntes Folket, at dette var en smuk Tanke, priste Fyrsten og gik ud og saa paa Arbejdet med Gravstedet. Men alle de Kranse, som var bestilte til den først bestemte Begravelsesdag, begyndte at visne — og Folket og Blomsterhandlerne begyndte at kives og give hverandre Prygl. Ja, man sloges paa Næver og sønderrev Kransene. I flere Dage var alle Bagdads Gader dækkede med visne Blomster.

Misfornøjelsen voksede.

Bladene begyndte allerede at blive trætte af alle disse Firdusi-Artikler. I disse Dage var to, tre andre berømte Mænd døde — men dem havde ingen lagt Mærke til — og deres Familje var med Rette rasende paa Firdusi, som paa den Maade og i utilladelig lang Tid lagde Beslag paa den offentlige Opmærksomhed.

Disse Begravelsesforberedelser, disse Skrig af Folk, som paa Gaden solgte Firdusis Billede, disse larmende og støjende Indtog af Begravelsesdeputationer — alt dette forstyrrede de fredelige Borgere og lod dem føle et vildt Nag til dette guldsmykkede Lig, som nu i Ugevis laa der og gjorde Staden usikker.

Da spredtes en Morgen ud over Byen det Rygte, at en af Stadens mest hædrede Mænd, de Fattige og Fortryktes trofaste Talsmænd i Byens Raad, Ali Baba, skændigt havde misbrugt Byens og Folkets Tillid ved at berige sig paa deres Bekostning! Dette var i høj Grad sensationelt.

Den gamle, rene, uplettede Digter var glemt.

Og saa skete det mærkelige, at da Aftenen kom, var der ingen, som vilde vaage ved Firdusis Lig. Zora sad der ganske ene, grædende og forbandende Verden. Tre Nætter vaagede hun, saa var hun ved at segne om af Træthed og Udmattelse. Men den fjerde Aften kom en fattig ung Pige til den døde Digters Dør. Det var Zetulbe, den fattige Sypige paa Hjørnet. Hun vilde vaage hos ham, siden ingen anden kom.

Og i de tre Nætter, der endnu var tilbage, til at Begravelsen skulde finde Sted, vaagede Zetulbe ved Firdusis Lig, og i de lange, stille Nattetimer nynnede hun for sig Vers af hans udødelige Sange, dem som et hvert Barn i Bagdad kan synge den Dag i Dag.

„Det bedste af Verdens Herlighed
Har Himlen givet os til Eje,
Thi strør vi ødselt paa alle Veje
Roser og Sang og Kærlighed."

Den Vise sang Zetulbe oftest, men ganske sagte — og saa var det, som om Firdusi smilede skælmsk i det flettede Skæg . . .

Ali Baba's Bedragerier optog endnu den hele Stad. Ganske vist oplystes det, at de ikke bestod i andet, end at han havde solgt sit Hus til Stadens Raad for en klækkelig Sum — man havde ventet, at han, den Ædle, havde givet det gratis, — men Folket fortørnedes nu over, at der ikke var mere, og hver Aften samledes det knurrende i store Skarer omkring Ali Baba's Hus.

De Deputerede fra Provinserne havde imidlertid benyttet Ventetiden til at aflægge Besøg og søge Adspredelse i Skænkestuerne og Danserindernes Boder. De havde nu allesammen glemt, hvorfor de egentlig var kommen til Bagdad.

Saa kom da endelig Begravelsesdagen. Det var trykkende varmt Vejr, og Vejen til Gravstedet var saare lang. For at vise sin Kærlighed til Folket havde Firdusi fattet den Bestemmelse, at hans Lig skulde køres til Graven paa de fattiges Ligvogn. Og for at forøge det fattige Indtryk havde et af Medlemmerne af Begravelsesfestkomiteen haft den udmærkede Ide, at „den fattiges Hund" skulde følge efter Vognen.

Denne Tanke var i Grunden smuk og dyb, og Bagdads zoologiske Have havde stillet en styg Køter til Disposition for Arrangementet.

Hunden var imidlertid et stædigt Kreatur, og for at bevæge den til at følge med, havde man maattet binde den med dobbelt Lænke til Ligvognen; den sled nu som gal i sin Lænke, hylede og lod sig slæbe i Støvet, saaledes at Resultatet ikke var overensstemmede med Ideen.

Efter Hunden kom Zora og Zetulbe — og paa Kisten laa deres to Kranse, der var de eneste. Bag efter Kvinderne kom en smuk, ung Officer, som Kongen havde sendt. Efter ham halvtredsindstyve Persere med slapt nedhængende Arme. Enhver af dem skulde oplæse en Tale ved Graven, og de viftede sig hver med sit Manuskript. Enkelte af dem forsvandt paa Vejen. De snege sig ind i Skænkestuerne for at indtage en eller anden Forfriskning. Thi Dagen var saare varm — og Følget blev mindre og mindre.

Efter Talerne kom en Række Vogne, hvis Gardiner var trukne for; det var de højeste Embedsmænds Vogne, og de var tomme alle til Hobe. Folket mærkede det dog ikke, ligesom i det hele taget ingen lagde Mærke til det ringe Følge. Af Byens fjorten Digtere var ingen mødt.

Da Toget ankom til den gamle Kongegrav, var intet færdigt. En Arbejder sov, de øvrige var gaaede bort for at drikke. Zora fik imidlertid rystet den ene vaagen og befalede ham at grave en lille Grav under et Palmetræ. — Man

kunde dog ikke bringe Liget hjem igen, fordi ingen Grav var det beredt!

Ni af de femten Talere var nu til Stede, og de oplæste med Hast, og paa samme Tid, deres Taler, medens Arbejderne gravede Graven. Saa ilede de bort.

En af dem, en højst ubetydelig Olding, vilde imidlertid tale alene, og da Kisten var sænket i Graven, begyndte han:

„Hvorfra er den kommen, denne sørgende Skare, der Hoved ved Hoved flokker sig saa langt Øjet kan naa? Hvem gælder disse Taarer og al denne begejstrede, men dog saa smærtelige Hyldest?“

Længere kom Oldingen ikke, thi Arbejderne sagde, at de ikke vilde vente længere. Og saa faldt Jorden paa Firdusis Kiste.

Zora græd hede Taarer, Zetulbe hulkede. Kongens Officer nærmede sig den skønne Pige og sagde:

„Du er vel i Slægt med den store Digter?“

„Nej, min Herre, jeg boede blot i Nærheden af ham og har vaaget ved hans Lig de tre sidste Nætter.“

„Det overrasker mig ikke, thi Du er saa skøn, at Du ogsaa maa være god. Men græd ikke mere, tør dine smukke Øjne!“

Saaledes talte Officeren endnu i nogen Tid. Saa bøjede han sig og kyssede Zetulbes gyldne Haar. Pigen holdt op at sukke, hun tørrede sine Øjne, tog den smukke Officers Arm, og begge vandrede de ind til Byen.

Da de havde naaet den store Port, lød Zetulbes Latter frisk som Fuglenes Morgentriller. Og fra Paradiset saa den gamle Firdusi ned paa de to — vis og venlig vrededes han ikke, men smilede stille i sit lange Skæg.

Kun den gamle Zora knælede ved Graven og græd endnu over den døde Firdusi.

Rodin og hans Balzac-Statue.

Af Sven Lange.

SJÆLDEN, maaske aldrig, har Paris haft saadant et Besvær med en Statue, som den har haft med Balzac's. I snart halvthundrede Aar har Besværet varet, og endda er det ikke forbi.

Balzac døde som bekendt 1850, og kun meget faa nulevende Mennesker husker ret, hvordan han saa ud. Fotografier havde man jo ikke den Gang, og Balzac er næppe nogen Sinde bleven malet. En Buste har man af ham fra den Tid, — af *David d'Angers* — men den er idealiseret paa romantisk Vis og giver kun et daarligt Billede af den ekscentriske Digter. Busten, der forresten er meget udbredt, fremstiller en net ældre Herre, velfriseret og pomadiseret, udmærket paaklædt, stiv og slikket, — og hvor lidt man end ved om Balzac, saa meget ved man dog, at dette Billede ikke ligner.

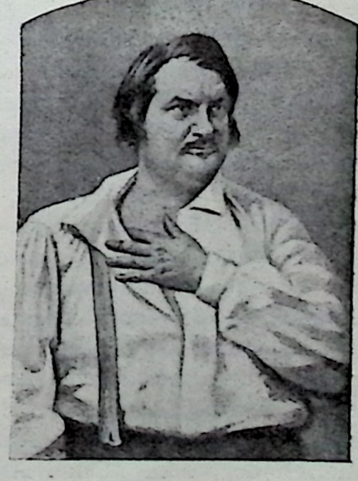

Auguste Rodin.

Imidlertid slog denne Buste hans Ydre fast i den almindelige Bevidsthed, og de fleste af de Billedhuggere, der senere forsøgte at fremstille ham, gik desværre i David d'Angers' Spor.

Den første af disse, *Falguières*, fremstillede Balzac siddende paa en Bænk i en Have, conventionelt opstillet og conventionelt gennemført. Kunstneren indsaa, at hans Kræfter ikke strakte til her, og tilintetgjorde Skitsen. Opgaven blev derefter betroet bl. a. til *Chapu*, der skabte en tyk Mand, som sad paa en Sokkel med korslagte Arme og ubeskriveligt flovt og tomt Udtryk i Ansigtet. Heldigvis — kunde man fristes til at sige — døde Kunstneren før Arbejdet blev færdigt, og det blev saaledes ikke benyttet. Man henvendte sig derpaa til *Mercié*, men han turde ikke. Endelig kom Turen til *Rodin*.

Som den Kunstner, Rodin nu en Gang er, forkastede han øjeblikkelig David d'Angers Opfattelse, som alle hans Forgængere havde fulgt. Han holdt sig til et lille kosteligt Dokument, som ingen før ham havde kendt; en Daguerreotypi fra Balzacs egen Tid, som den gamle berømte Fotograf Nadar ejer, og som med vidunderligt Liv fremstiller Digteren som han gik og stod i det daglige Liv.

Balzac.

Balzac ses her i en høj Grad af Negligé. Han er i Skjorteærmer, og Skjorten staar vidt aaben for Brystet, saa man ser den stærke, fede Hals i hele dens Vælde. En enkelt Sele holder Benklæderne oppe. Den ven-

stre Haand ligger fladt paa Brystet, som for at dække dets Nøgenhed en Smule til. Haaret er uredt og ligger i tunge Tjavser om Hovedet. Det mørke, kødfulde Ansigt, den plumpe Næse, Munden, forpint trukket sammen over de altid smærtende Tænder, de nervøse Rynker over Øjnene og den dejlige Pande giver Manden ganske som han maa have set ud. Der er noget mægtigt, men tillige smærtefuldt og uroligt over dette simple Portræt.

Det er utvivlsomt, at Rodin har haft dette Billede for Øje, da han undfangede sit Monument, selv om det sikkert nok er trængt længere tilbage i hans Bevidsthed, jo stærkere hans egen Fantasi har tumlet med Værket. Helt bag i hans Hjerne har det da siddet under Udarbejdelsen, regulerende hans urolige Drømme med sit stærke Præg af Sandhed.

Thi Auguste Rodin er just ikke hvad man kalder Naturalist. Han har allerede længe været det store Modsigelses Tegn i den moderne franske Skulptur. I sin uhyre Selvstændighed brød han fra først af med alle de herskende Skoler, og i en overvældende Mængde helt fuldførte Værker, Skitser og Udkast har han gennemforsket de menneskelige Former og Linjer og givet dem Udtryk i Plastik. Efter at han havde lært at beherske Marmoret til Fuldkommenhed, stræbte han videre: han søgte plastiske Udtryk for de underfulde Drømmeskikkelser, der fyldte hans dybe, dunkle Sjæl. Her traadte Oppositionen frem imod ham: Publikum vendte sig fra ham, og mange af hans Kolleger ligeledes. Men han arbejdede ubekymret videre, — et imponerende, et grandiost Livsværk.

Kysset. Af Rodin.

Alle Sammenligninger er dumme, og dumt er det ogsaa at sammenligne Rodin med Michel Angelo, saadan som mange har gjort. Vist er det imidlertid, at Rodins Værker har flere Berøringspunkter med Michel Angelo's end med nogen anden Billedhuggers. Han ejer det samme mystiske Seerblik ind i Naturens skjulte Hemmeligheder, som Michel Angelo havde; derfor bliver de Skatte, han fremdrager, tit uforstaaelige for Menneskenes store Masse, der kun kender til det, som Dagens Lys aabenbarer. Og han har den samme mirakuløse Evne til at faa det haarde Marmor til at se ud som levende, dirrende, blodunderløbet Menneskehud paa sine Buster og Statuer. Hans underfulde Buste af Victor Hugo, hans store *Johannes den Døber*, hans *Helvedes Porte*, hans *Kysset*, hans *Borgerne i Calais*, staar allerede nu som nogle af de betydeligste Værker af fransk Skulptur overhovedet.

Vi bringer en Gengivelse af *Kysset*, maaske hans aller skønneste Arbejde. Det fremstiller en ung Kvinde, der elskovsfuld smyger sig ind mod en Mand, som kysser hende, fuld af Stolthed og Glæde. Den kvindelige Ynde og den mandlige Kraft, forenet i Kærligheden, har vel aldrig fundet et mere naivt og dejligt Udtryk end i dette store Værk.

At vort Glyptothek intet ejer af ham, er ligesaa trist som — selvfølgeligt, havde jeg nær sagt.

Et eneste Hovedværk af Rodin har dog større kunstnerisk Værdi end alle Falguières'er, alle Mercié'er, alle Chapu'er tilsammen; Herren forlade mig, jeg havde nær sagt alle Paul Dubois'er med!

Nuvel, Rodin tog altsaa fat paa sin Balzac-Statue, og efter mangfoldige Udkast blev da endelig *den* færdig, der var udstillet paa dette Aars Salon, og som har vakt en slig Storm af Indignation.

Rodin har en Dag — med det ovenomtalte Daguerreotypi i frisk Minde — for sine lukkede Øjne set Balzac staa for sig: Helt indhyllet i sin lange Slaabrok, som han krampagtigt presser ind mod sit Legeme, staar han dér, ubevægelig og skælvende; det mægtige Hoved er trykket ned mellem Skuldrene som i Pine og Angst, Trækkene er smærtelig fordrejede, Øjnene halvt lukkede under de dirrende Bryn. Han staar dér, — rystet af en frygtelig indre Kamp, i et af disse Undfangelsens véfulde Øjeblikke, som kun de store Genier kender.

Saaledes saa' Rodin ham i sin Drøm, og netop

saaledes har han gengivet ham, med suveræn Foragt for alle ligegyldige Enkeltheder.

Man forstaar, at Monumentet kun i ringe Grad maatte komme til at ligne de Statuer, der ellers fylder Byens offentlige Pladser, og Udstillingspublikummet lo da ogsaa ved Synet af det, saa Salen rungede. Hvad mere er: Bestyrelsen for La société des gens de lettres i Paris, der havde bestilt Monumentet hos Rodin, afslog nu, imponeret af den offentlige Mening, at modtage det. Den genkendte ikke Balzac i dette Udkast, sagde den.

Og Rodin? Han tager dette Slag med tilsyneladende urokkelig Ro. Han ved, at han har gjort sit Bedste, og han ved, at han er et Geni.

Der har nu dannet sig en Komite med det Formaal at samle Penge ind for at købe Statuen og beholde den i Landet; amerikanske Kunstsnobber har nemlig allerede været ude efter den. Forhaabentlig bliver den da i Frankrig, men paa en offentlig Plads faar man den ikke at se.

Dette er vel næppe nogen Skade til. Dens bizarre Ejendommeligheder vilde kun fremkalde de Forbigaaendes altfor letvundne Spot; — Skønheden deri: dens grænseløse Originalitet tilkommer det alene Tiden at dømme om. Vi, der har set den fødes, paavirkes altfor let af vor øjeblikkelige Modvilje eller af vor øjeblikkelige Beundring, til at kunne betragte den med fuldkommen Objektivitet. —

Imidlertid har Komiteen bestilt en ny Balzac-Statue hos Falguiéres; han har modtaget Hværvet, og han fornærmer saa vist ingen.

Rodins Statue af Balzac.

Paa Cykle gennem Kina.

Efter „The Japan Mail".

Vi kunde altid mærke, naar vi nærmede os en Kachin By, paa de raat tilskaarne Træafbildninger, der stod ved Siden af Stien og de ejendommelige Festons, som hang over vore Hoveder; de stod der for at holde den onde Skovaand Chitôn borte. I Kachinkina ere Aanderne utallige, hvert Uheld, hver Sygdom tilskrives en ondskabsfuld Aand, og hver Høj, hver Skov, hver Strøm har sin. Kachins har intet Begreb om Aarsagen til Døden, og ingen Forestilling om et tilkommende Liv. Næsten alle Aander ere hævngærrige, og man formilder dem ved Ofring af Svin, Bøfler eller Fjerkræ. Naar Dyrene dræbes, bliver Dele af Laar og Bov skaaret fra, bagt og viklet ind i Blade til smaa Pakker, som hænges paa Bambusalteret, og Aanden anmodes om at modtage Ofret til Forsoning. Ved Indgangen til hver By saa vi undertiden et halvt Dusin, ja undertiden tyve af disse Altre. Der bliver ikke bygget noget Hus, ikke afsluttet noget Ægteskab, ikke foretaget nogen Rejse, uden at Aanderne spørges til Raads. Aandens Vilje meddeles gennem en mi-tway, en inspireret Fortolker, som bringes i en Tilstand af momentant Vanvid. Naar et ungt Menneske viser Tegn paa at han staar i Forbindelse med Aanderne — efter mine Begreber bestaar Tegnene altid i et Anfald af Sindssyge — bliver han underkastet en Uskyldsprøve. En Stige bliver rejst, hvert Trin bestaar af Sværd med Eggen opad, og Stigen ender ved en Forhøjning, spækket med Spyd; det unge Menne-

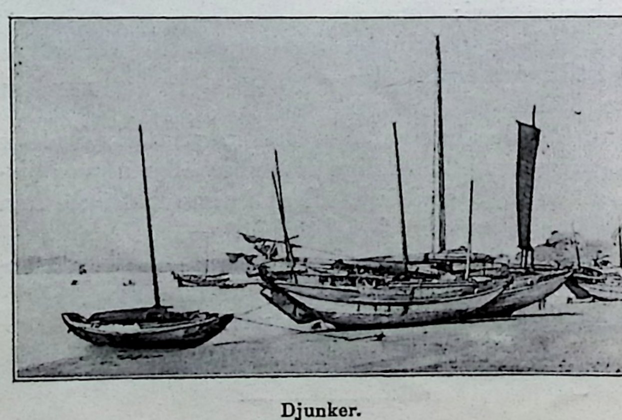
En Kuli.

og man saa kun den sædvanlige Samling af kinesiske elendige Hytter. Uafladelig regnede det stærkt, en Del af Vejen stod helt under Vand, og ofte maatte vi vade lange Strækninger over Oversvømmelser, som gik os op over Knæerne. En Nat, da Mørket overfaldt os, lagde vi os til at sove under et fælt Skur, aabent til Siderne, og var glade ved at faa nogle kinesiske Mulæseldrivere, som kamperede der, til at skænke os noget Brød. Som bekendt findes ingen bestemt Mønt i Kina, og vi havde selvfølgelig Vrøvl med vore Pengesager. Vi byttede vore Rupier med smaa Sølvstumper af forskellig Vægt, disse solgte vi efter Vægt i Byerne, som vi kom igennem, og fik kinesiske Cash i Bytte. Sølv er tungt nok, men sammenlignet med „Cash“ er det let som Fjer. Der gaar næsten 400 af disse paa en Shilling, og 2 Shillings Værdi i Cash vejer akkurat 8 Pd. Undertiden naar vi drog af Sted over Højderne paa længere Ture, maatte vi leje en Kuli til at bære vore Penge.

ske maa gaa barfodet op ad Stigen og sætte sig paa Spydene. Ømmer han sig ikke, og bærer han intet Mærke af Turen, naar han kommer ned af Stigen, bliver han anset for en troværdig Sandsiger. Kachins er meget overtroiske: krydser en Slange eller en vild Kat deres Sti, er det et daarligt Tegn, og en Rejse bliver opsat; er det derimod en Hjort eller en Rhinoceros, bliver det anset for heldbringende. De tro ogsaa paa Trolddom: er en Mand bleven forhekset, bringer han som oftest en mi-tway til at sætte en Modforheksning i Scene. Undertiden skyder han sin Troldmand fra et Baghold. De tro paa onde Øjne: en Døende ved altid, hvem der har kastet onde Øjne paa ham, og overlader sin Familje at afgøre Gælden.

Vi passerede gennem Kachinkina uden nogen Sinde at blive forulempet af Grænsebeboerne; de var vrantne og skulende, men det er deres Natur, og naar som helst vi mødte en Flok af dem paa de snevre Junglestier, gik de af Vejen for os. Med Undtagelse af deres kæltringeagtige Udseende tydede intet paa, at det var et Røverfolk: først da vi kom vel over den kinesiske Grænse og traf paa Shan- og Kineserbyer, saa' vi disse beskyttede af Pæleværk; Byerne laa paa Forhøjninger, og Junglen rundt om var fældet. Nærmest Byen fandtes en svær Forskandsning af Træstammer med en Grav; derover førte en Vindebro til Indgangen, og udenfor denne var en andenForskandsning af tykke Bambusstænger. Hvor den hævede Grund gik over i Lavningen, var anbragt lange skarpe Bambusspyd i tre Rækker, netop som Soldater stille Bajonetterne for at afslaa et Kavalleriangreb. Men allerede efter 1 à 2 Dages Rejse ophørte disse befæstede Byer,

Under mange Besværligheder naaede vi i en temmelig forvirret Sindstilstand Teng-yuch. Her skulde vi forsynes med Pas af de kinesiske Avtoriteter, og vi præsenterede øjeblikkelig vore Dokumenter fra de britiske Avtoriteter i Bhamo. I otte Dage maatte vi opholde os paa et utæt, røgfuldt Loft i en ussel, kinesisk Kro, hvor Luften var svanger af Duften fra en Slamkiste, som laa tæt ved, for at vente paa at blive forsynede med disse Pas. Da vi fik Telegrafbestyreren, som kunde en Smule Engelsk, til at følge os til Yomen, fandt vi, at intet som helst var besørget. Mandarinen forstod ikke de Dokumenter paa kinesisk, som vi havde bragt med os, og med stort Besvær maatte vi forklare ham Ind-

Djunker.

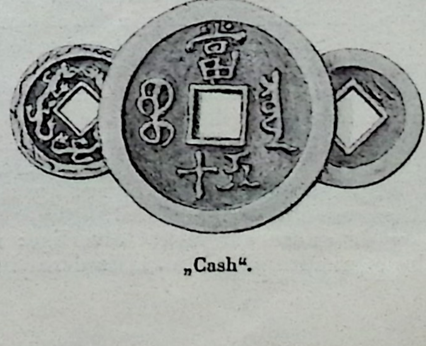
holdet. Men stadig tøvede Mandarinen med Passene, og først da vi satte os paa den høje Hest, blev vrede og truede med at telegrafere til Peking, fik vi vore Pas. Det var de mærkeligste Pas, jeg i mit Liv har set, de var store nok til at tapetsere et Sovekammer med, men de opfyldte deres Hensigt. Endelig efter 12 Dages Ophold i Teng-yuch — fordømte tolv Dage med Sygdom, Feber og næsvise snavsede Kinesere, som generede os med deres Nysgærrighed; og denne afskyelige Stank „syv og tyve Lugte, alle tydelige og ægte Dufte" — kom vi atter af Sted. En pjaltet Sauvegarde, bestaaende af 6 Soldater, blev sendt med os, ikke fordi man ønskede at beskytte os, men blot som en Forsigtighedsregel til bedste for Mandarinen, som antog, han vilde komme i Forlegenhed, hvis noget hændte os.

Jeg blev slaaet af det sørgelige Udseende, som Landet frembød overalt: der var Byer, der syntes at smuldre hen, og der var hundrede Tusinde Agre med terrasseformede Rismarker, som alle bar tavse, sørgelige Vidnesbyrd om Befolkningens aftagende Mængde for 30 Aar eller saa omtrent siden, da de kejerlig kinesiske Tropper kom for at tage Hævn for det mohammedanske Oprør. I Tali-fu, en smukt beliggende Stad ved en stor fortryllende Sø, med en Baggrund af en stolt Bjergkæde 14000 Fod i Højden — i Tali-fu, som tidligere var Sædet for den mohammedanske Magt, saa vi første Gang Mantschuerne, en af de faa Racer, som stedse har vidst at holde sig uafhængige overfor den kinesiske Magt. Personlig faldt det mig vanskelig at skelne dem fra Kineserne, de var kraftigere, mindre og noget lysere end Kineserne i Almindelighed, Kvinderne var derimod lettere at genkende, de var forskellig klædte, havde temmelig livlige Træk, og var fri for den stygge ubekvemme Sammenpresning af Foden, som de kinesiske Kvinder betragte som Skønhed.

Senere, under vor 13 Dages Rejse til Hovedstaden Yunnan-sen, traf vi andre Folk, som øjensynlig ikke var Kinesere, men de fleste af dem syntes sygelige, hver femte Kvinde var Offer for Kræft, endog Mænd og Drenge led af denne modbydelige Svulst. Distriktet er pestbefængt, jeg ønskede at sende Breve tilbage fra Tali-fu, men Mr. Smith, den derværende Missionær, ligefrem nægtede at skaffe mig en Kuli til at bære dem, fordi han tre Gange havde sendt Mænd til Birma, men kun en var kommen tilbage. Da Telegraflinjen blev anlagt for 5 eller 6 Aar siden, for at forbinde Tali-fu med Birma, døde 56 af 60 Mænd, som blev anvendt ved Arbejdet. Den iagttagende Marco Polo, som drog denne Vej for 600 Aar siden, skrev: „Landet er vildt og vanskeligt at komme igennem, fuldt af store Skove og Bjerge som det er umuligt at overskride, Luften er saa uren og usund, at en Fremmed, som vilde gøre Forsøget, sikkert vilde dø."

En stor Del af Landet mellem Tali og Yunnan var øde, der fandtes ikke et Græsstraa, kun nogle faa dværgagtige sygelige Træer. Undertiden naaede vi ikke de regelmæssige Rastesteder og maatte stoppe op i Bøndernes Hytter, hvor vor Spise var slet kogt Ris og Æg. I Stæderne blev vi mer eller mindre forulempede og plagede af Pøbelen, men Landbefolkningen var velvillig imod os. Stadig var vore Klæder gennemblødte, vi var oversprøjtede fra Hoved til Fod af Mudder, vort Skotøj var opslidt saa at vi maatte ty til de Indfødtes Sandaler, og Tøjet hang i Pjalter. Vi mødte nok af Folk under Vejs. Kulier med uhyre Byrder, alle Opiumsrøgere, og om Natten stank de smaa Krostuer af ildelugtende Dunster. Jeg havde læst en Del om Opiumsrøgeren i Kina, hvilket afmagret Vrag han var, huløjet og kraftløs, altid i Laser og altid tiggende om mere Opium. Muligvis findes der saadanne, men jeg tror snarest, han er et Foster af Fantasien. Jeg saa mange Tusinde Opiumsrøgere, jeg kan godt sige hundrede Tusinder i de 5 Maaneder det tog at rejse gennem Kina; der var Mænd imellem, som havde røget i 30 Aar, stærke, sunde, kraftige Mænd, som absolut ikke gjorde Indtryk af at være Slagtoffere. Kulierne, som ere vitterlige Opiumsrøgere, tilbringe uden Undtagelse deres Aftener ved Piben, og dog gaa de om Dagen uden at famle fra 20 til 30 Mile med Byrder paa 120 Pd., og ikke blot en enkelt Dag, men Dag efter Dag Livet igennem. Det er ikke min Mening et Øjeblik at forsvare Opiumsrøgeren, men jeg gjorde nøjagtige Iagttagelser under Vejs, og jeg kom til det Resultat, at al den Tale, vi høre om den kinesiske Opiumsrøger, kun er plump og forsætlig Overdrivelse. Man fortæller os, at Kina bønfaldende udstrækker sine Hænder mod den britiske Regering, for at den ikke skal tvinge Kineserne til at bruge den indiske Opium, ja, det er sikkert nok, men det er ikke for at fri Kina for Opium-Forbandelsen, for at forebygge den indiske Opium-Konkurrence mod den kinesiske. Nu vel! jeg drog milevidt gennem Landstrækninger, dyrkede af Mandarinerne selv, og det er en bekendt Sag, at Hovedparten af Peking Regeringens Indkomster hidrøre fra Opiumsskatten.

Sluttes.

„Cash".

Opfindelsernes Konge.

Roman fra det 20de Aarhundrede. — Af Frank Stockton. — Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af de tidligere Kapitler.

Den unge Amerikaner *Roland Clewe*, det næste Aarhundredes Edison, er netop vendt hjem fra en Studierejse i Evropa og ankommen til Amerika med Hovedet fuldt af nye Opfindelser. Han tager straks ud til de Fabriker han ejer i Forening med *Margareth Raleigh*, hans afdøde Kompagnons henrivende unge Enke og forelægger saa hende (hans mest beundrende og taknemmelige Tilhører) en af sine mange store Planer, som gaar ud paa intet mindre end at finde den saa længe forgæves eftersøgte Nordpol ved Hjælp af et saavel over- som undersøisk Skib, der ved dets elektriske Konstruktion vil være i Stand til at trodse enhver Vanskelighed. Da Roland Clewe imidlertid har en efter hans Mening endnu vigtigere Opdagelse at gøre, og denne vil kræve hans Nærværelse i Hjemmet, sender han sine tro Tjenere og Medhjælpere *Samuel Block* og *Madam Block* med Ekspeditionen for at de kan holde ham à jour med, hvad der passerer under Vejs. Dette sker saameget lettere, som Roland Clewe har ladet indrette en bevægelig telegrafisk Forbindelse mellem sit Hjem og Skibet, saaledes at han til enhver Tid kan vide, hvor og hvorledes Skib og Mandskab befinder sig. Selvfølgelig møder Skibet mange Vanskeligheder, men heldigvis er Madam Block i Besiddelse af et utrætteligt Lune og hun holder Modet oppe i hele Mandskabet. Det opdages i Tide, at Polakken *Rowinski*, der er Opfinder ligesom Clewe, og ofte har søgt at rane dennes Ideer, har sneget sig om Bord i Skibet i Haabet om ogsaa at kunne stjæle Æren for Nordpolens Opdagelse, og hele Mandskabet med Madam Block i Spidsen har nu travlt med at holde et vaagent Øje med Skurken, der gentagne Gange forsøger at undvige, hvad der giver Anledning til mange pudsige Scener. Imidlertid har Clewe, hvis Kærlighed til den unge Enke bliver mere og mere aabenbar, travlt med at opdage den saakaldte *„artesiske Straale“*, der skal kunne give et saa stærkt Lys, at han ved Hjælp af den mener at kunne gennemskue Jordens Indre. Samtidig arbejder han ivrigt paa en anden Opfindelse, *„den avtomatiske Bombe“*, en Staalcylinder, der er saaledes konstrueret, at den, naar den en Gang er sat i Bevægelse, stadig arbejder sig selv videre ved Hjælp af en indre Mekanisme, saa at den kan gennemtrænge hvadsomhelst, kun efterladende et Hul, der svarer til Bombens Omfang. Ved et Uheld vælter imidlertid det Stativ, hvorpaa den næsten fuldendte Bombe er anbragt, en Eksplosion finder Sted og Bomben forsvinder i Jordens Dyb, efterladende et dybt Hul, hvilket giver Clewe Anledning til uforudsete Opdagelser, hvad de paafølgende Kapitler netop vil omhandle.

XXI. KAPITEL.

Lyshulen.

Margaret blev overgivet til sin trofaste Husholderskes Varetægt, og Roland saa hende først igen om Aftenen. Hun begyndte straks at tale om nogle betydningsløse Emner, og han kunde se paa hendes Ansigt, at hun ønskede, at de ikke skulde drøfte den store Tanke, som opfyldte dem begge. Hun sagde, at hun vilde tage ud til Stranden en kort Tid, hun trængte til Luftforandring og vilde rejse den næste Dag. Han forstod hende fuldkommen vel, og de drøftede forskellige Forretningssager. Hun sagde ikke noget om, hvornaar hun vilde komme tilbage, og han hentydede ikke til det.

Den Dag, da Margaret forlod Sardis, begyndte Roland sine Forberedelser til at stige ned i Skakten. Han havde saa grundig gennemstuderet sin Plan, at han bestemt vidste, hvad det var, han vilde gøre. De Kæder, han bestilte, udtømte fuldstændig adskillige Fabrikers Forraad, og de Maskiner, han fik, var endog kraftigere, end han havde haft i Sinde, de skulde være; men han kunde skaffe dem straks og vilde derfor ikke vente paa at faa lavet mindre. Den runde Vogn, som skulde gaa op og ned i Skakten, og det Maskineri, der stod i Forbindelse med den og Hejseapparatet, blev lavet i hans egen Fabrik, og hans dygtige Haandværkere arbejdede baade Dag og Nat.

Det varede ti Dage, inden han var rede til at stige ned. Margaret var endnu ved Stranden. De havde skrevet hyppig til hinanden, men ingen af dem havde omtalt den store Skakt. Selv da han var rede til Nedstigning, sagde han ikke noget til nogen om det. Der var en massiv Dør, som dækkede Skaktens Munding; han lod denne laase og gik sin Vej.

Næste Morgen gik han lidt tidligere end ellers ind i Bygningen, kaldte paa Bryce og de Maskinister, som skulde hjælpe ved Nedstigningen, og meddelte dem, at denne nu skulde finde Sted.

Bryce og de andre var meget alvorlige; men de sagde ikke et unødvendigt Ord. Hvis deres Principal havde været en anden Mand, saa vilde de muligvis have gjort ham Forestillinger; men de kendte Roland Clewe, og de sagde og gjorde ikke andet, end hvad der var deres Pligt.

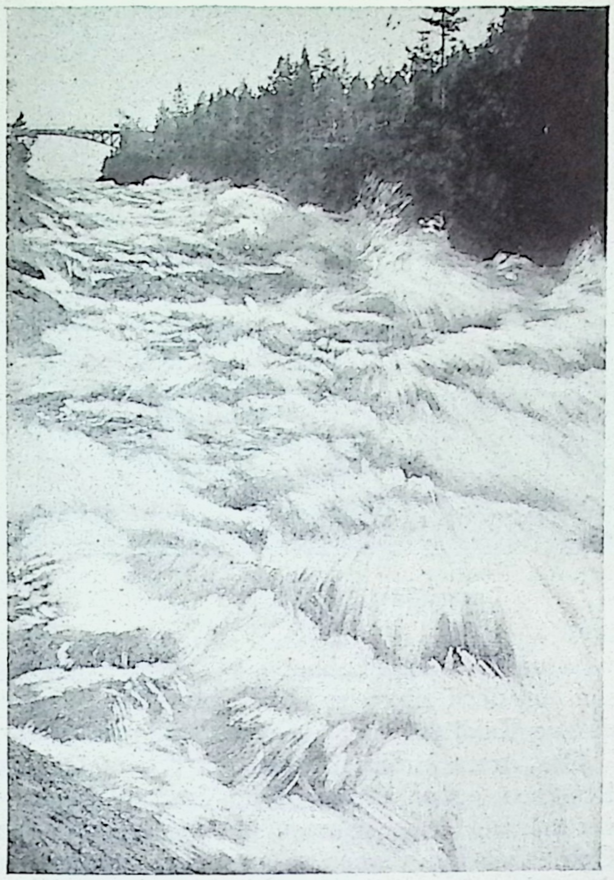
Døren til Skakten blev fjernet; Vognen, som havde hængt højt oppe over den, blev firet ned til Aabningen, og Roland satte sig ind i den. Oven over og rundt omkring ham var der anbragt geologiske Redskaber, mange Slags Instrumenter, en Lygte, Mad og Drikke; kort sagt alt, hvad han muligvis kunde faa Brug for. Ved Siden af ham var der en Telefon, gennem hvilken han kunde træde i Forbindelse med Jordens Overflade, naar han vilde. Der var elektriske Klokker, der var alt, som kunde gøre hans Ekspedition sikker og gavnlig. Da han gav Signal til at sætte Maskinerne i Bevægelse, var der ikke Tale om Ceremonier, og der blev ikke sagt andet end ganske hverdagsagtige Ord.

Da Vognens Top var kommet ned under Overfladen, blev et Staalgitter med Aabninger til Kæderne firet ned over Skaktens Munding, og hans Rejse begyndte. I Vognens Gulv var der tilgitrede Aabninger, gennem hvilke Clewe kunde se ned ad; men skønt Skakten neden under var glimrende oplyst af elektriske Blus under Vognen, blev han ikke forskrækket eller svimmel af at se ned, thi Aabningen syntes ikke at være meget langt under ham. Den øverste Del af Vognen var delvis aaben, og der faldt et straalende Lys paa Skaktens Sider.

Medens han steg langsomt ned, kunde han se de forskellige Jordlag komme til Syne og forsvinde i den Orden, der var ham bekendt. Et Stykke ned kom han forbi Hulninger, som han havde troet indeholdt Vand; men det var der ikke nu, saa lidt som løse Klippestykker paa Kanten af dem, hvad han havde ventet; hvis noget havde løsnet sig, var det faldet ned paa Bunden.

Ned for han, stadig ned ad, indtil han kom til de evige Klipper; her var Skaktens Sider glatte, som om de var af Glas. Det blev varmere og varmere, men han vidste, at Heden snart vilde aftage. Klippernes Karakter forandrede sig; han iagttog dem og gjorde Optegnelser. Saa røg han en Cigar og søgte at forestille sig, hvorledes der var paa Bunden. Det var nok en Slags Hule, som hans Bombe havde banet sig Vej ned i, og han spekulerede paa, hvordan den Hule kunde være, og hvor højt der var fra Bunden til dens Loft.

Fortsættes.

Imatravandfaldet.

Rejseindtryk.

Af Knud Bokkenheuser.

O Finne, gå till Saimens strand,
der Wuoxen afsked tar,
och se, hur han, med brøst i brand,
utöfver klippan far.
Han sprängt en väg, han gjort sig fri,
det samma kunna äfven vi,
blott alla vi tillsammans gå
som Saimens bøljor blå.

Och fastän klippan syntes fast,
och böljan mjuk och svag,
saa bröt han på, tills klippan brast,
med djerfhet, tag i tag.
Och denna väg, med strid och slag,
holls öppen än i denna dag,
men se, hur denna strid är skön,
och frihet är dess lön.

Wäl bröts der mången gylne våg,
som slog mot klippans rand;
men nedanför går flodens tåg
längs blomstersmykad strand.
Och tusen fåglar sjunga der
hans segers pris der klar och skär
han speglar solen i sitt lopp
sen uppfyldt är hans hopp.

Saaledes skriver den finske Billedhugger *Walter Runeberg* i et Digt til Chr. Winther, og det er vistnok trykt, men i al Fald ikke kendt af mange. Jeg er saa lykkelig at gemme Originalen til Digtet i min Avtografsamling, og man vil derfor ikke undres over, at jeg paa hele min Rejse i Finland, hvis sørgelige Historie stod indprentet i min Tanke, hele Tiden havde dette Billed, som Digteren har hentet fra det mægtige Vandfald Imatra, gemt bag alt, hvad jeg hørte og saa hos dette mærkværdige Folk. Og jeg kom til at føre Billedet videre. Lige saa vist som der lever en Tro hos det finske Folk paa, at det ved dets Folkeviljes utrættelige Vælde vil vinde Magt til et Brud med det russiske Klippedespoti, selv om mangen enkelt vil knuses mod Fjældkanten, lige saa vist er det, at den finske Bonde er vokset ud af sit Lands Natur. Som den er han barsk og haard, naar Uvejret drager hen over hans Land, men skinner Solen i hans Ansigt, er det smilende lyst som de uendelige Søers blinkende Flade, naar Lyset kaster sine Straaler i deres Dyb. Jeg saa en Solnedgang over en finsk Sø. Aldrig mindes jeg en dejligere. Skyerne hang truende mørke over mit Hoved, men i Vest gik Solen ned i blodrød Vælde og tegnede en mægtig Regnbue, der fordoblede sig og spillede i straalende Farver over Vandet. Det var, som om den finske Sol skrev Landets Heltehistorie med Blod paa Himlen, men som om Blodet igen gav et Regnbueskær af de Mænds Glorie, der blødte for deres Fædreland. Men af den Sø, hvor Solen gik ned med de blodige Minder, skal den atter rejse sig i Morgenrødens Straaleglans, og Frihedens Lys skal fortrænge de mørke Skyer, den russiske Uvejrsaften har lagt over Himlen, baaret frem af de tusende Viljers senestærke Skuldre. Da skal der jubles en Sejerens Sang over Saima, der med Bølgernes syngende Skvulp skal vie Frihedens Dag ind for det af de skandinaviske Lande, der længst bar Aaget, men

Viborg.

hvis Nakke ikke bøjedes, fordi den ejede Granitens uforgængelige Haardhed!

Torvet i Viborg.

Uniformer, Uniformer! Altid møder Øjet dem, naar man stiger i Land fra en af de smaa Dampere, der pruste af Sted paa Suomenwedenpohia, og befinder sig i det finske Viborg, Wiipuri hedder det. Men Uniformerne klæde ikke Finnerne, som de klæde Russerne. Det er, som om den finske By ikke befinder sig vel ved al den Stads. Soldaterne kunne knap bunde i de store Støvler. Og Byen er saa søvnigt uvillig mod alt det. Den russiske Cigaret, som hænger i Mundvigen paa hver Mand, man møder, misklæder hans Ansigt; en djærv Bondecigar vilde friske det anderledes op.

Saa staar man midt paa Torvet i den gamle By. Der er Travlhed og Liv. Finnen slider for det daglige Brød. Her sidde alle de robuste Kvindeskikkelser plat ned paa Stenbroen. To store Fødder strække sig i ulastelig Renhed og usminket Barhed mod den besøgende, og Handelen gaar livligt, medens Madammerne spise deres Blaabærbrød, der aftegne deres farvede Mærker i de grimme Ansigter. Thi Finnerne ere grimme. Pluskævede og med lave Pander ere de alle, men der spiller et Liv i deres Øjne, og Skikkelserne ere kraftige og groftskaarne.

Midt paa Torvet staar et gammelt Taarn. Det har hørt til en Fæstning. Ja, den behersker for Resten Byen endnu. Oppe i Solen ligger det gamle, hvidkalkede Slot nok saa fredeligt. Men det gamle Taarn befinder sig ikke vel i Omgivelserne. Det har skubbet sit Tag helt skævt, som om det i Ærgrelse havde kløet sig i Hovedet, og Kalotten var bleven siddende paa Snur.

Tra, trara, trarara, smælder Trompeten fra Kasernen, og ud marchere de finske Soldater i deres hvide Trøjer gennem de fredelige Gader. Og de fredelige Finner se med sure Miner paa den robuste russiske Officer, der spankulerer i Spidsen. Men Gaderne egne sig ikke til Parademarche. De sno sig nok saa revolutionært i Bugter, og det gaar Bakke op og Bakke ned ad en Stenbro, der end ikke vilde faa vor gode Stad Ribe til at rødme.

Storfyrstendømmet Finland vægrer sig ved Titlen!

Vor lille Damper glider let hen ad Suomenwedenpohia, den dejligste Bjærgsø, man kan drømme om. Søen er kranset af Fjælde med Birk og Gran. Og aldrig er man bleven træt af dens Skønhed. Den ligger i Solens Glans, og de alvorlige Kyster kontrastere mod Søens sollyse Guldglans. Det er Landet, der opponerer mod Uniformernes Straalen. Alt er Kontraster her. Og midt i Sejladsen, der gaar op igennem Saimakanalen, kontrasterer det praktiske Livs Indretninger mod Naturen. De finske Søer ligge ikke lige højt, og dog har menneskeligt Snille forbundet dem ved Sluser, hvor Damperen sejler ind i kolde, vaade Granitgrave. Saa lukke de store Porte sig bag den, og Vandet vælder i sydende Skummen ned, og Damperen hæves Fod for Fod i Veiret fra den slimede

En finsk Sø.

Stengrav op mod det lyse Solhav. Saa ind igen i det vaade Dyb og atter op, indtil Damperen sejler ud i de vide Søer, der synes at lukke sig, men igen i finsk træg Utrættelighed brede sig, saa langt Øjet naar. Hist og her ligger en Ø, ubeboet og kold, med de stejle Graner og de bly, beskedne Birke, — aldrig faar det Ende, altid noget nyt og dog det samme, akkurat som Imatras Vande, der bruse i det uendelige og i utrættelig Ensformighed bryde Vejen ned gennem Klippernes blomstersmykkede Strande, akkurat som den finske Folkekarakter, der er ens overalt og dog bestaar af saa mange forskellige Viljer, saa mange forskellige Haab og Maal; hvert Sind har den samme Vej, hver Bølge den samme, men dog er der forskelligt Farvespil i dem. Men Liv er der alle Vegne. Alle Vegne pulserer det som Bølgerne, der følge hinanden Slag i Slag. Og Solen skinner paa dem alle, men hver faar dog nye Farvespil, hver ejer sin Hemmelighed, og hver gaar *sin* Vej.

Solen gaar ned. Kolde Pust af Vinden stryge hen over Søens Flade. Vi maa hylle os i Tæpper for at undgaa Nattefrosten midt i Avgust. Og i Formiddag var Varmen saa tropisk, at kun et Bad i Søens Bølger kunde lindre den! Hvor besynderlig fuldt af Kontraster er dog ikke det dejlige Land!

Saa gaar jeg i Land og kommer igennem en lang Allé af hvidbarkede Birke. Det er som om jeg i Maanens blege Skær vandrede gennem en Række af Lig. Det raaber mod Himlen om Død og Kulde. Men i Morgen skinner Solen igen med Varme og Liv.

Livet kan aldrig dø, selv om det synes saa. Selv om Bølgerne fra Imatra synes at knuses mod Fjeldvæggen, ruller Strømmen evigt videre. Den russiske Knut er svunget over de finske Nakker. De bøje sig under Slaget, men dybest inde lever den Magt i det finske Hjerte, der vil føre til Sejr for Frihedens Sag. Finlands Graner kunne fældes, men Klipperne ville føde nye, der ville strække deres ranke Stammer mod Himlen.

Uniformerne fra Rusland straale i Guld og mange Farver, men en Gang vil de fordunkles af den finske Sejghed. Naar saa Frihedens Jubelkor ruller hen over de finske Søer, ville de finske Bønders Nakker rejses igen, da vil Folket vaagne til nyt Liv, og Finland vil være det straalende Diadem paa Issen af det frigjorte Evropa!

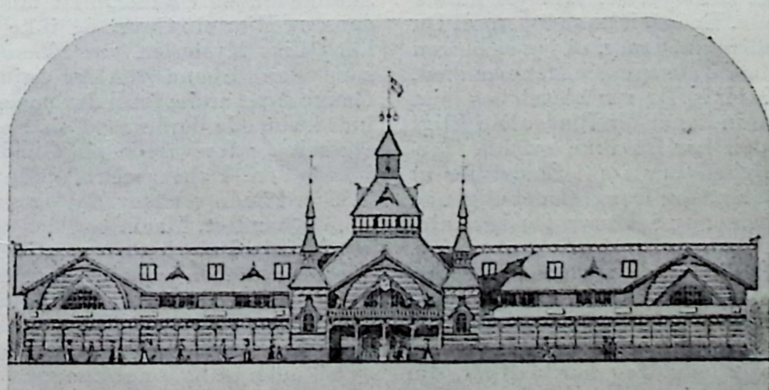
Udstillingen i Nakskov.

Af Vald. H.

De obligate Kanonsalver ville i Eftermiddag drøne ud fra Nakskov smukke lille Lystskov, Svingelen; en Kantate, som skylder d'Hrr. *Sofus Clausen* og *Aug. Enna* sit Ophav, vil blive afsungen; de andre, ved en Udstillings Aabning højtidelige Formaliteter, ville samvittighedsfuldt blive iagttagne, lige fra Præsidentens Tale til Festmaaltidet til ti Kroner Kuverten, og Industri- og Landbrugsudstillingen i Nakskov vil være aabnet og præsentere sig som en af de største og smukkeste Provinsudstillinger.

Liggende ved en sejlbar Fjord, omgivet af et stort, frodigt Opland, med en intelligent Landbostand, om hvis Dygtighed og Vindskibelighed store Virksomheder, — som Landmændenes Eksportslagteri, Sukkerfabrikken, store Andelsmejerier og meget andet noksom bærer Vidne, indtager Nakskov By en fremskudt Plads blandt vore Provinsbyer. Den Kærlighed og Stolthed hvormed enhver Nakskovit omfatter sin By, har givet sig naturligt Udslag i, at man ikke har villet lade sig distancere paa noget Punkt; derfor er Nakskov en By, om hvilken det i høj Grad kan siges, at den har sine kommunale Institutioner i Orden, og derfor er det ogsaa kun, hvad man kunde vente sig, at den Udstilling, der i Dag bliver aabnet i Nakskov, vil hæve sig i ikke ringe Grad over det almindelige.

En heldigere Plads for en Udstillings Afholdelse end Svingelen, der ligger en halv Snes Minutters Gang fra Byen, vil vanskeligt kunne tænkes. Til daglig Brug er den hyggelige lille Skov med den borgerlige Forenings store, smukke Pavillon, Sommerteater, Musikpavillon, osv., Valfartsstedet Hellig som Søgn; at Svingelen nu i Udstillingstiden i særlig Grad vil være Genstand for enhver brav Nakskovits be-

Nakskovudstillingens Hovedbygning.

rettigede Stolthed, siger sig selv. — Paa en 3 Tdr. Land stor Mark, indlagt „för tillfället“ under Udstillingsterrænet, forefindes Forlystelser af bredere Art, Cirkus, Menageri osv.; endelig kommer hertil, at Bech Olsen vil brydes med „den frygtelige Græker“, Luftskipper Johansen gaa op i sin Ballon; paa den ved Skoven liggende Cyklebane — Nakskov har nemlig i et Øjebliks Letsindighed anskaffet sig Cyklebane — vil der

Udstillings-Platte.

blive arrangeret Væddeløb: man vil indrømme, at man har gode Rescourser. Selv om man har fundet det dristigt at lade en Provinsudstilling strække sig over et Tidsrum af 15 Dage, skal det ogsaa nok ved denne Lejlighed vise sig, at Lykken følger den kække. Faar vi i Tidsrummet fra den 3. til 18. September høj Himmel, ren og klar Luft, vil Tusinder fra nær og fjern stævne til den fremadstræbende vestlollandske By.

Salon-Svindleren.

— Moderne Pariserroman af Georges Ohnet. —

Indhold af de tidligere Kapitler.

Hertuginde de Diernstein hører til Frankrigs fornemste Aristokrati, og er Ejer af en umaadelig Formue. Hendes Søn, *Jean*, der nærer anarkistiske Sympatier, har frivillig givet Afkald paa sin Del af Formuen for at hengive sig til sine kunstneriske Tilbøjeligheder, og som Billedhugger — under Navnet Jean Hienard — har han allerede vist et stort Talent. Paa et Besøg hos sin Moder, hvem han har bedt om at laane sig en Sum Penge til at hjælpe en fattig Kammerat, Billedhuggeren *Frégose*, opdager han, at hun er lidenskabeligt forelsket i en suspekt Person, der under Navnet *Marquis de Prédalgonde* spiller en stor Rolle i det mondaine Selskabsliv. Denne Marquis er i Virkeligheden kun en dristig Svindler ved Navn *Roger Brémont*, der tilligemed sin Medskyldige, *Rascol*, lever af falsk Spil og alskens Bedragerier, og som nu har sine Garn ude efter den rige Hertuginde, som han med sin elegante Optræden ganske har bedaaret. Jean vil nu befri sin Moder fra den truende Fare.

„Hør nu, alvorlig talt, Du tror altsaa, at jeg tænker paa at gifte mig med Hr. de Prédalgonde? Du tror, at han tænker paa at anholde om min Haand? Vær Du ganske rolig! Der er ikke Tale om en saa borgerlig Udgang paa Historien. Hverken han eller jeg tænker paa saadan noget. Men hvis Du tænkte Dig lidt om og hvis Du kunde prale af nogen Logik i dine moralske Principper, burde Du rigtignok ønske denne Forbindelse. Thi det vilde da være den sædvanlige Ordning af en Situation, som Du dadler og som støder Dig. Og denne legale Forbindelse burde meget snarere fremkalde Ros end Dadel fra din Side. Men Du er forud indtaget imod mig, jeg ved ikke af hvem, Du dadler alt, hvad jeg gør, paa Forhaand, uden at dømme. Det er desværre den Intolerance og Haardhed, som Du saalænge har plejet at møde mig med, og som jeg saalænge har lidt under. Intet er forandret imellem os. Jo, jeg tager fejl; før var Du en Fremmed for mig, nu mærker jeg, at Du bliver min Fjende. Dine Ord flød over med Had og Galde før. Thi vid det vel: At hade den, jeg elsker, det vil sige, at hade mig selv. Du har gjort mig stærke Bebrejdelser, men jeg kunde vende dem mod Dig selv. Er det ikke netop, fordi Du har fjernet Dig fra Samlivet med mig, at jeg er bleven drevet til paa anden Maade at søge den Hengivenhed, som Du unddrog mig? Hvis Du var blevet hos mig, kunde andre ikke have indtaget din Plads. Din Pligt var at lede mig. Men den har Du ikke opfyldt. Tørstende efter Uafhængighed har Du i Stedet for at leve som Folk af din Stand og Rang slaaet Dig ned iblandt Arbejdere, Bohemer og Sekterer. Du har antaget Meninger, som din Opdragelse gjorde uantagelige, og en Levevis, der umulig kunde stemme med dine Vaner. Du har, til Trods for din Rigdom og Stand, viet dit Liv til Tarvelighed og spillet Proletar. Alt det var baade hæsligt og latterligt og kunde kun opnaa at kaste en Skygge over mig. Jeg har taalt alt, din Optræden som Kommunard og dine Udtalelser som Proletar, hele din burleske Komedie, hvor Du Aristokraten skabede Dig som Demokrat, og da jeg saa, træt efter alt, hvad Du har ladet mig lide, modtager Dig med aabne Arme, tilgiver Dig og glemmer hele din slette Adfærd, kommer Du her og tillader Dig at dømme mig. Jeg tror, min Søn, at Du er gaaet for vidt. Jeg er en god Moder, men jeg er ogsaa Kvinde, og jeg har mine saarbare Punkter. Du har stillet dine Betingelser. Her er da mine: Du maa høre op med din højtravende Ordskvalder og dine Trusler, Du maa agte mine Venner og mig selv, eller ogsaa maa Du forstaa, at vor Adskillelse, som Du før ansaa for behagelig, fra i Dag af maa betragtes som nødvendig. Nu har jeg baade brugt Fornuftgrunde og Bønner overfor Dig, uden at det har frugtet. Nu kan det være nok!“

Lidt efter lidt havde Hertuginden talt sig varm. Hun, der i Begyndelsen af sit Svar havde været kold og ironisk, hidsedes nu mere og mere af Iver for sin truede Lidenskab. Minderne om hendes Skuffelser som Moder trængte ind paa hende, og overfor sin Søn, der i sin hele Optræden behandlede hende som Forbryder, stod hun der og overvejede med ængstelig Omhu, indtil hun endte med at finde sin Kærligheds Brøde højst tilgivelig. Thi hun, der i Prédalgonde saa Skønheden og Ungdommen udstyret med alle Aandens og Hjertets Gaver og ikke havde Mistanke om hans Livs Mysterier, var blændet af en Kærlighed, som den truende Alder gjorde hende tusinde Gange dyrebarere, fordi den maaske var den sidste, og hun kæmpede derfor mod sin Søn af al Kraft, ja mod sig selv og forsvarede sin Glæde rede til alt for at hævde den. Dybt rystet af dette bitre Svar sænkede Hiénard bedrøvet Hovedet og sagde:

„De har Ret, Mama, og det er en stor Ulykke for en Søn at udtale de Ord, som jeg har ladet Dem høre. Men jeg har, da jeg talte, kun talt ud fra Deres egen Interesse, det kan De være vis paa. Jeg har ikke overbevist Dem. Det er min største Fejl, den burde jeg ikke have udsat mig for at begaa. Jeg burde være rejst uden at lade det komme til nogen Forklaring.“

Fortsættes.

Hver ottende Dag

Skattebogen er udkommet! Allerede naar de enkelte Hefter ligger til Gennemsyn paa Raadhuset, er der mange, som deroppe tilbringer højst behagelige Timer, men først naar Bogen aabenbarer sig i hele sin Fylde, har den naaet sin Hensigt: at være den mest underholdende Sommerlekture for de 10,000 Hjem. Som de Nøgler, der kan aabne overalt, faar den alle Pengeskabsdøre til at springe op, og Statusbøgerne til at aabenbare de intimeste Forretningshemmeligheder. Den ved, hvad den er værd, og lader haant om et straalende Udstyr. Men tænk, hvad en habil Forlægger kunde faa ud af den Bog ved Hjælp af fint Papir og fede Typer, og en Rodemester som Reklameplakat paa Gadehjørnet.

Det burde forbydes Bladene at gøre Udtog af Bogen og at samle de højeste Tal. Dels giver det den fulde Misundelse Næring at se de store Summer saadan bunkede sammen, dels har Hustru og Søn ved det lette Overblik altfor nemt til Bebrejdelser mod Mand og Fader, naar han ikke staar paa Højde med deres nærmeste selskabelige Omgang. Nej, man skal selv have Bogen for sig, og selv slaa hver enkelt op, det giver mere Spænding, og man nyder i højere Grad Udbyttet, naar man selv har haft Ulejligheden. Er man en Kreds sammen, kan man lave sig et helt fornøjeligt Selskabsspil af Skattebogen, man gætter og parerer paa sin Bekendts Indtægt, og opliver Spillet med smaa venlige Bemærkninger, som: „Saa kunde de jo nok ha' Raad til at spise anstændigt til Middag" eller „de Penge skal saamænd snart gaa med, saadan som hun klæder sig".

Skattebogen burde ogsaa indføres i Skolerne. Børnene vil paa det Grundlag have langt lettere ved at tage en Bestemmelse, naar de siden skal vælge sig en Livsstilling. Hvem vil nuomstunder anbringe sine Børn i en Vareforretning. Nej, sæt dem i en rigtig solid Ejendomshandel, hvor der omsættes ca. 2,500 Kv.-Alen om Dagen, og smeltes mindst to-tre Hoteller sammen om Ugen. Gør de unge opmærksom paa, at der med Tiden kan tjenes Penge paa et Konsortium af de forenede Gæstgivergaarde, og send dem ud at grave i Omegnen af Østre Anlæg, hvor den næste Udstilling skal ligge. Lær dem at stikke Fingeren i Jorden og lugte, hvad den er værd.

I den Smule Tid, som Skattebogen levnede os, har vi korset os over Uvejret, som tændte Ild i det hele Land. Her i Byen har vi ikke mærket meget til det, men detaillerede Beskrivelser har vi faaet. Saasnart det lysner lidt i Horisonten, løser den moderne Blad-Korrespondent Rundrejsebillet og kører af Sted efter Uvejret. Træffer han paa et Par særlig vellykkede Lyn, noterer han dem op, og fotograferer dem, og kommer han til en Landsby, interviewer han en 90-aarig Aftægtsmand, for straks at kunne telegrafere, at selv de ældste der paa Egnen aldrig mindes et lignende Vejr.

Med ikke mindre Styrke end Lynild og Torden har Valgkampen raset gennem Landet, og rundt paa Møderne har strenge Talere slaaet ned med Bebrejdelser paa de stakkels Vælgere. I voldsomme Ord blev det fortalt dem, at de maatte strenge sig langt mere an, end hidindtil, og gjorde de ikke nu deres Pligt fuldtud, kunde de ligesaa godt straks opgive det hele. De stakkels Vælgere saa ud som Skoledrenge, der tage mod en Irettesættelse, uden rigtig at ane, hvad de har gjort, og lovede at strenge sig voldsomt an.

Disse Landstingsmandsvalgmandsvalg er, som allerede Navnet lader om, noget af det besværligste og mest indviklede, man kan tænke sig, og heldigvis finder de kun Sted hvert ottende Aar. Ve den ulykkelige, der bliver Listefører. Vil man drille ham, kan man forlange at oplæse for ham alle de halvt hundrede Valgmænd, man vil stemme paa, og er man særlig ondskabsfuld, kan man fordre, at han gentager hele Remsen. Saadant noget kan Folk finde paa, naar de vil trække Valgene ud over den normale Tid.

A propos den normale Tid! Aktieselskabet „Dansk Normaltid" tilbyder daglig at holde Folk à jour med Tiden. Dette kan have sine store Fordele. Véd f. Eks. en Redaktør, hvad Klokken er slaaet, kan han nemlig selv endnu i rette Tid ønske at trække sig tilbage.

Calendarius.

UGENS REVUE.

Jubilæum.

Stationsforstander *Chr. v. Stemann,* Horsens, fejrede den 1ste September sit 25-Aars Jubilæum som Stationsforstander ved Horsens Jernbanestation, og den 1. November træder Hr. Stemann tilbage fra sin Stilling, idet der er bevilget ham Afsked med Pension. Stemann er født 1840 i Toftlund i Nordslesvig. Da han var 3 Aar gammel flyttede hans Fader — senere Gehejmekonferensraad, Kammerherre, Præsident i den slesvigske Apellationsret, Ernst v. Stemann — til Ærø, hvor han blev Landfoged. Som ganske ungt Menneske arbejdede Stemann ved de slesvigske Baner. Den 1. April 1863 blev han ansat som Assistent ved Revisionen af de jysk-fynske Baner under Direktør Louth. Han blev derpaa Assistent af første Klasse i Randers og blev saa i 1869 Stationsforstander i Skanderborg, samme Aar som de jysk-fynske Baner overgik fra det engelske Selskab til Staten. Den 1. Septbr. 1863 forflyttedes Stemann til Stationsforstanderembedet i Horsens, som han siden har beklædt. I 1893 udnævntes han til Ridder af Dannebroge.

Stationsforstander Stemann.

Det er et langt Spand af Tid, Hr. Stemann har beklædt sit Embede i Horsens. Hr. Stemann er da ogsaa Alderspræsident (i Anciennitet) indenfor Stationsforstanderne af 1. til 6. Klasse, og i de lavere Klasser er der kun én ældre, nemlig V. J. Nielsen i Mundelstrup.

Hr. v. Stemann er af alle, han kommer i Forbindelse med, afholdt som en sjælden elskværdig Embedsmand, jævn og ligefrem, tjenstvillig og forekommende. Naar han nu trækker sig tilbage, vil der sikkert følge ham mange gode Ønsker om en lys og lykkelig Livsaften ovenpaa en lang, trofast Arbejdsdag. — Vi føjer vor Lykønskning til de mange.

„Landsoldaten".

Vi bringe et Billede af Veteranen *Chr. Christiansen,* der stod Model for Billedhugger Bissen, da han i 1849 udførte „Landsoldaten". Han er født d. 8. Juni 1825 i Lysholm tæt ved den opblomstrende By Haslev, men flyttedes snart til Tybjerg Sogn, hvor han uafbrudt, med Undtagelse af Krigsaarene, har opholdt sig til Dato. Tidlig maatte han ud fra Barndomshjemmet for selv at fortjene det daglige Brød, og hele hans Liv er henrundet i lykkelige om end smaa Kaar.

Han lærte til Soldat i 1848, var med ved Kampene ved Kolding og Gudsø, førend Fjenden begyndte at belejre Fredericia, hvor han var med i Slaget den 6. Juli 1849.

En Tid efter Slaget ved Fredericia kom han med sin Deling til København og stod i dette Tidsrum Model til Landsoldaten.

Skønt Veteranen Christian Christiansen af Tybjerglille efter mange Aars Stræb er bleven Husejer og bor pænt, ere hans økonomiske Forhold langtfra saa betryggende, at han kan se en sorgfri Alderdom i Møde. Afholdt som han og hans Hustru er, vil de sikkert blive hjulpne, uden at Hjælpen bliver ydmygende. — Statens Hædersgave strækker jo ikke saa langt, som det kunde ønskes.

Veteranen Christiansen.

Dødsfald.

Den 22. August begravedes paa Sundby Kirkegaard paa Falster, Sognets gamle Præst, *Georg Vilhelm Müller.* Den afdøde, der var Søn af Skovrider paa Palsgaard i Nr. Snede Sogn, Chr. F. A. Müller, var født 1816 og hørte saaledes til Lolland Falsters Stifts ældste Præster. Han udgik som Student fra den lærde Skole i Nykøbing paa Falster i Aaret 1838 og blev Kandidat 4. November 1845, hvorefter han blev ansat som Lærer ved den mosaiske Drengeskole i København. 1854 kaldedes han til Diakon i Sørup i Haderslev. Den 3. Juni 1863 beskikkedes han til Adserbølle paa Als, fra hvilket Embede han imidlertid afsattes 20. Maj 1867, da han vægrede sig ved at aflægge Eden til de fremmede Magthavere. I nogen Tid var den afdøde derefter Hjælpepræst for Tommerup og Brylle Menigheder, indtil han kaldedes til Sognepræst for Stadager og Nr. Kirkeby Menigheder, hvilket Embede han beklædte til sin Død. Den afdøde, der var Fader til de bekendte unge Sportsmænd Müller, der indtager en saa smuk Plads i vor hjemlige Sportsverden, var en elskværdig Personlighed, samvittighedsfuld i sit Kald, højt agtet af sine Sognefolk og Embedsbrødre.

Pastor Müller.

Godsejer *Axel Nielsen* til Kathrinebjærg ved Taastrup er forleden afgaaet ved Døden. Han var kendt som en dygtig Landmand, og at han tillige som Politiker nød sine Meningsfællers Tillid, viser den Kendsgærning, at han af Højres Organisation opfordredes til at stille sig som Partiets Kandidat ved sidste Folketingsvalg.

Godsejer Nielsen.

Ved sin elskværdige Karakter og sin ualmindelige Retsindighed vilde han utvivlsomt have været en Vinding for sit Parti paaTinge.

Nakskovudstillingens Mænd.

Præsidenten for den i Dag i Nakskov aabnede Udstilling er Byens Borgmester, *Preben Hoskiær*; Forretningsudvalgets Formand er Fabrikant *J. Røssel.*

Borgmester Hoskiær er født i Fredericia den 1. Oktober 1845, hvor hans Fader var Præst. Efter at være bleven juridisk Kandidat 1868 blev Hr. Hoskiær ansat som Stiftamtsfuldmægtig paa Island, og var der konstitueret i forskellige Embeder til 1872. Til 1. Maj 1874 var han Sagfører i Faaborg, derefter Godsforvalter paa Frederikslunds, Brahesholms og Søholms Godser, en Stilling han beklædte til 1. Januar 1891. Fra 3. December 1875 var han tillige Overretssagfører, ligesom han med stor Interesse, som Sogneraadsformand, deltog i det kommunale Liv. Efter i nogle Aar at have boet i København, hvor han blandt andet var Bogholder i det københavnske Byggeselskab, blev han den 22. Maj 1895 kaldet til Byfoged og den 31. Maj samme Aar som Borgmester i Nakskov.

Borgmester Hoskiær.

Man vil heraf se, at Hoskiær ved sine forskellige Livsstillinger har gennemgaaet en, for en Borgmester glimrende Forskole. Naar hertil kommer, at han omfatter den Kommune, hvori han indtager den fremskudte Plads, med største Interesse, er en sjælden elskværdig Personlighed, vil man kunne forstaa den Popularitet, som Hr. Hoskiær i saa høj Grad nyder i alle Klasser indenfor sine Medborgeres Kreds.

Fabrikant Røssel.

Fabrikant Røssel er født den 2. Juni 1836 i Ørholm ved Søllerød, og han er saaledes, ligesom adskillige af de Mænd, der har faaet offentlige Hverv at røgte i Nakskov, ikke nogen indfødt Nakskovit. Men han har gjort et stort Arbejde i denne By, som han kom til for 43 Aar siden som Smedesvend, og hvor han, ved Flid og Dygtighed, har arbejdet sig frem til en meget anset Stilling. I ca. 18 Aar har han haft Sæde i Nakskov Byraad, valgt af den almindelige Vælgerklasse. Endvidere har han i 31 Aar været Medlem af Bestyrelsen for Byens Haandværker- og Industriforening, deraf i de sidste 21 Aar som dens Formand. ved Siden heraf har han i Aarenes Løb haft en stor Del andre offentlige og halvoffentlige Bestillinger at varetage, og hans gode praktiske Sans har stadig ledet ham til fuldt ud at fylde de Pladser, hans Medborgeres Tillid har sat ham paa. Fabrikant Røssel er Medlem af Fællesrepræsentationens Bestyrelse for dansk Industri- og Haandværk.

Som Udstillingens Ærespræsident fungerer endelig Stiftamtmand *Fabricius Tengnagel,* der naturligvis intet har haft at gøre med det daglige Arbejde, som Forberedelserne til Udstillingen har krævet, men som kroner det hele Værk med sin Embedsavtoritet. Han repræsenterer Udstillingen overfor de høje Myndigheder, og vil holde Aabningstalen i Dag. Hans overordentlig repræsentative Egenskaber gør ham fortræffelig skikket til dette ansvarsfulde Hverv.

Stiftamtm. Fabricius Tengnagel.

Jules Cambon.

Æren for den hurtige og heldige Fredslutning mellem De forenede Stater og Spanien tilkommer først og fremmest Frankrigs Gesandt i Washington, *Jules Cambon.* Han var tidligere Generalguvernør i Algier, og viste allerede der en fremragende Dygtighed. Nu har han forøget sine Lavrbær ved et diplomatisk Mønsterstykke. Han er Broder til Frankrigs Gesandt i Konstantinopel.

Gesandt Cambon.

Til vore Læsere.

Da „Hver 8. Dag“ stadig faar ny Abonneter og hver Uge mange ny Købere, har Redaktionen besluttet til Stadighed at give en kortfattet Oversigt over Indholdet af de tidligere trykte Kapitler af vore Romaner, for at alle fremtidig skal kunne læse Fortsættelsen med Interesse, hvilket sikkert vil skaffe „Hver 8. Dag“ yderligere Udbredelse i alle Samfundsklasser.

„Hver 8. Dag“s Præmiegaade Nr. 49.

Det første er et Bedested,
i hvilket holdes alt undtagen netop Fred.
At fulde Folk geraade i
et uanstændigt Klammeri,
er ej saa underligt, da det kan opstaa, ved
at en i Lombrespil begik en Fejl, der stred
mod Vedtægt, hvorved han blev tre af
Gaadens Led.
Det Hele lever under et andet Himmelstrøg,
og hvis for Rimets Skyld det ej er sagt i
Spøg
hvad der fortælles Børn om Gaadens
Karakter,
er det forbavsende, at denne Kavaler,
naar han begaar en Rædselsdaad,
selv brister i fortvivlet Graad.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *10. Septbr. 1898* under Adr.: „Hver 8. Dag“s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K. Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag“s Omslag paatrykte *Kupon,* som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger. Se iøvrigt Betingelserne i „Hver 8. Dag“s Nr. 22.

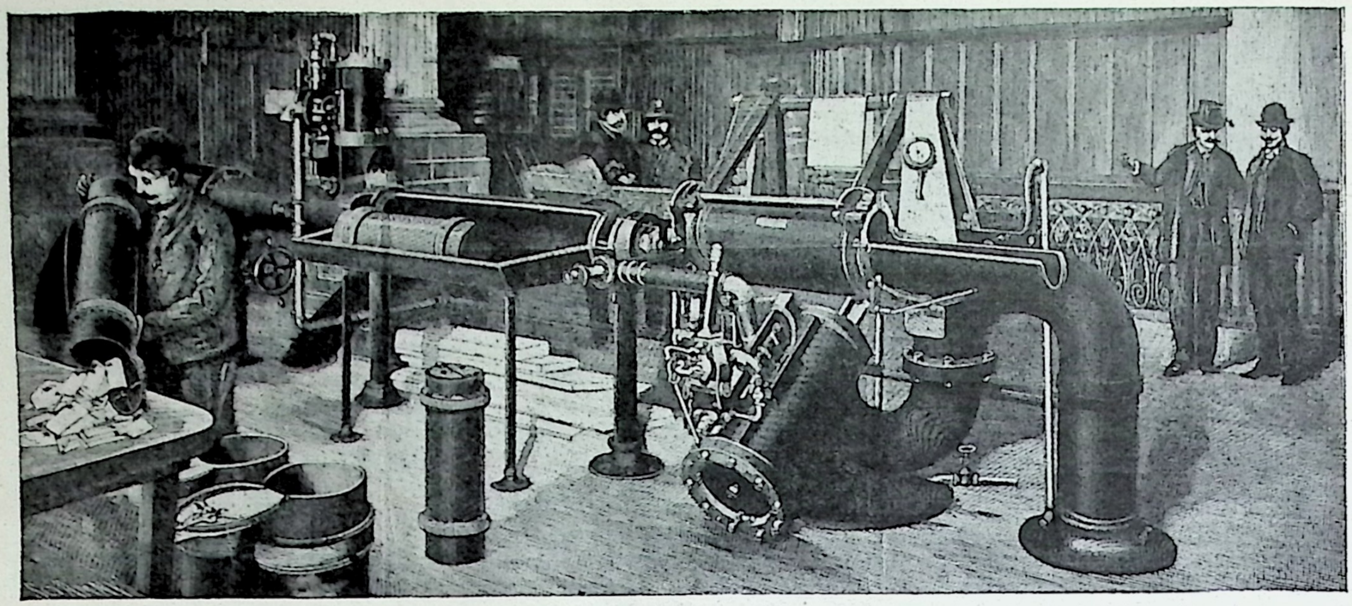
Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 47 var

Salisbury.

Ialt indkom 1027 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie *Aage Nielsen,* Chr. Hansens Eftf., Holbæk, 2. Præmie Kommunelærer *N. P. Christiansen.* Vinkelvej 14, 1. Sal. V.

LØSNINGER PAA HOVEDBRUD.

1) 24 Kalve, 96 Svin, 576 Stude.
2) 2800 Kr. og 4200 Kr.
3) Mandens Dagløn $2^1/_4$ Kr., Konens $1^1/_2$ Kr.
4) 222 — 444 — 666 — 888.

Pneumatisk Postkontor.

Fra Ideernes Verden.

Af Ingeniør C. Hude.

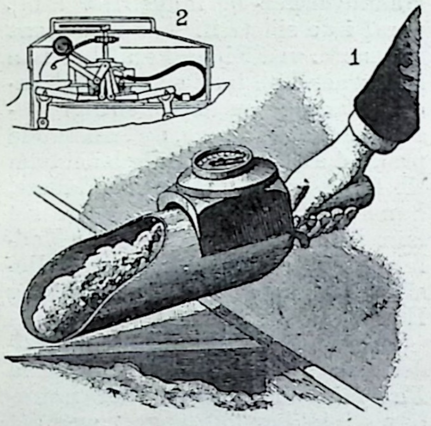
Pneumatisk Post.

I flere af Udlandets Hovedstæder har i mange Aar de forskellige Bydeles Posthuse staaet i Forbindelse med hverandre ved Rør, gennem hvilke en Slags Patroner indeholdende Breve blev pustede. Paa denne Maade kunde man faa Ekspresbreve besørgede paa faa Minutter fra den ene Bydel til den anden.

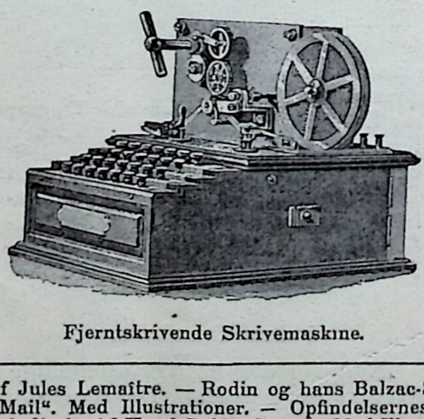
I New-York har man fornylig indrettet et saadant Rørpostsystem efter evropæisk Mønster, men hele Anlæget er betydeligt større end de ældre evropæiske Anlæg. Billedet viser en Rørstation. Patronerne fyldes med Breve og anbringes paa den flade Bakke. Derfra ruller de selv ned i Røret saasnart Linjen er ledig. Efter at Røret er lukket, indpumpes Trykluft bag Patronen, der derved trykkes gennem Røret med stærk Kraft og Fart. Ved forskellige sindrige Mekanismer kan man aflæse, naar der kommer en Patron eller lignende.

En Øsevægt.

En Belgier, der havde set sin Kone spilde megen Tid med at afveje de forskellige Ingredienser, der bleve brugte under Madlavningen, har konstrueret medfølgende Øsevægt eller rettere Vægtøse. — Imellem Haandtaget og selve Øsen er der indlaadet en temmelig fintfølende Vægtmekanisme. Vægten angives ved en under et Glas anbragt Viser, der vandrer over en inddelt Skala. — Skal Husmoderen afveje et Stof for at benytte det til f. Eks. Bagning, tager hun simpelthen saa mange Øsefulde til de tilsammen udgøre den ønskede Vægtmængde. Lettere kan man da ikke forlange det.

En Øsevægt.

Fjerntskrivende Skrivemaskine.

Fjerntskrivende Skrivemaskine.

Den Tid vil snart være forbi, da man havde Møje med at læse det telegrafiske Alfabet, thi man har nemlig opfunden en Slags Skrivemaskine, hvor Typerne paa Modtagerstationen slaar mod Papiret paa vanlig Maade medens de bevæges fra Tangenter paa Afsenderstationen, der kan være hundreder af Mile borte.

Ved et ganske nydeligt Arrangement af Relaiser er dette hidtil uløselige Problem realiseret paa en højst simpel Maade. Naar man skriver, trykker man som ved de nu brugelige Skrivemaskiner, paa de med Bogstaver mærkede Kontakter og til hver Kontakt svarer en Type paa Modtagerstationen. Anslaas den paagældende Kontakt paa Afsenderstationen, vil Typen paa Modtagerstationen slaa an imod en paa sædvanlig Maade bevæget Papirstrimmel. Man kan paa denne Maade skrive et Brev f. Eks. i Helsingør medens Papiret, hvorpaa man skriver, er i København.

Meddelelser vedrørende „Fra Ideernes Verden“ bedes tilsendt Hr. Ingeniør C. Hude, Vestergade 7, Københ. K.

En Fredsfyrste.

Czaren af Rusland i sit Hjem.

Der findes neppe i den ganske Verden nogen Monark, der i samme Grad som Czaren over alle Russer, af andre Folkeslag er gjort til Hovedpersonen i en Mængde dumme Historier og alle Slags urimelige Sagn. Skulde man tro Rygtet, maatte denne mægtige Enehersker jo være en Slags Statsfange, der beboede et blændende pragtfuldt Palads, men bevogtedes af en Mængde Soldater, bevæbnede til Tænderne, og af et Korps af Opdagelsespoliti, der var paa Færde overalt og med et skarpsynet Blik mønstrede alt og alle, der kom i Czarens Nærhed. Aldrig kunde Majestæten vove sig uden for Døren, uden at hans kostbare Liv maatte beskyttes af en hel Garnison, der ledsagede den høje Hersker, hvor han stod og gik.

Den Slags Sagn har man troet paa i mangfoldige Aar. Men i de senere Tider begynder det at gaa op for Folk, at det virkelige Forhold er et ganske andet og bedre. Den russiske Trones Indehaver kan spadsere ene gennem sin Hovedstads Gader, i de fornemmes saavel som i de fattiges Kvarterer, uden at nære Frygt for at blive myrdet eller blot det mindste forulempet. Selvfølgelig træffes der visse Sikkerhedsforanstaltninger, naar Czaren viser sig ved officielle Lejligheder. Men en lignende Forsigtighed iagttages ogsaa overfor Monarker alle andre Steder i Evropa.

Kejseren og Kejserinden med Storhertuginde Olga.

I Virkeligheden kan Czar *Nicolaj II* glæde sig over at kunne færdes frit ude overalt og til alle Tider med større Tryghed end nogen af sine Forgængere. Dette Faktum viser, at en ny og bedre Tingenes Tilstand, en lykkeligere Forstaaelse mellem Czaren og hans Folk, er ved at fæstne sig.

Og i dette Øjeblik, da Czar Nicolaj har gjort sit og sit Folks Navn berømt for alle Tider ved at sende Fredsbudskabet ud over den hele Menneskehed, der sukkede under Krigens Byrder,

vil Czaren ikke mindst i sit eget Folk vinde en Popularitet, der sikrer ham selv og hans Hus mod alle de Forfølgelser og Mordplaner, der til en vis Grad gjorde hans Forgængere til Statsfanger i deres egne Slotte.

Men lige fra sin Regeringstiltrædelse har Czar Nicolaj vist sig som en skaansom og fredelig stemt Fyrste, der fortjente sit Folks fulde Hengivenhed og Støtte. Der fortælles saaledes, at da en Del oppositionelle Studenter nægtede at aflægge Troskabs-Eden til den nye Czar, Nicolaj II, og Politimyndighederne saa foreslog Czaren at fængsle de Genstridige og forvise dem til Sibirien, svarede Eneherskeren blot følgende: „Vil Studenterne ikke aflægge Troskabseden, nuvel, lad dem saa inden 24 Timer søge uden for Ruslands Grænser og være deres Hjemstavn forvist, indtil de har erhvervet Borgerret i en anden Stat. Først efter den Tid kan de vende tilbage til Rusland og fuldende deres Studier!“

Denne uventet milde Dom forbavsede og betog Studenterne saa stærkt, at de øjeblikkelig forsonedes og aflagde Eden.

Vore Læsere erindre, at Tronfølgeren Nicolajs Forlovelse med Prinsesse Alice af Hessen deklareredes ved Czar Alexander III's Dødsseng, og at det unge Pars Giftermaal fandt Sted umiddelbart efter Alexanders Død. Mindre kendt er det maaske, at den unge Czar havde maattet vente længe og trofast paa at blive forenet med sin udkaarne.

Czar Nicolaj i 15 Aars Alderen.

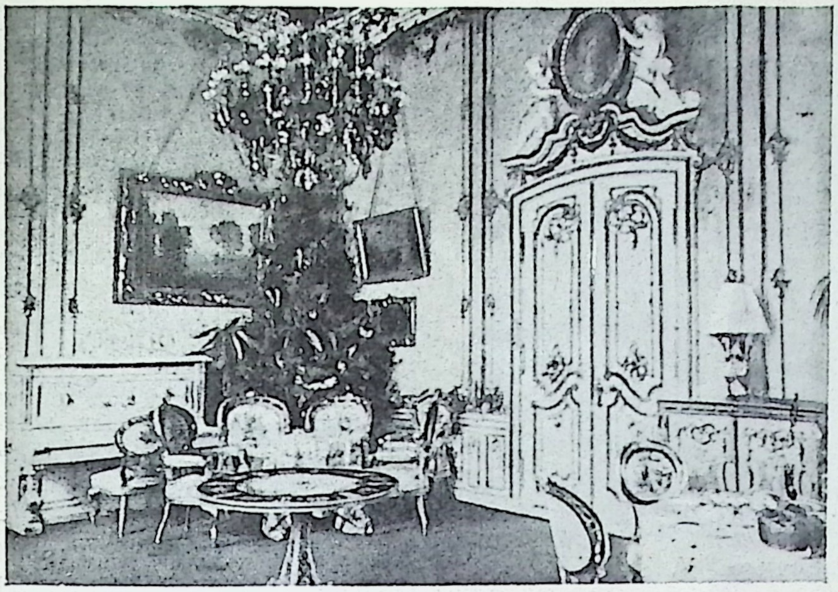
I syv lange Aar havde han bevaret Kærligheden til Prinsesse Alice, og skønt den ene fremmede Prinsesse efter den anden blev ham foreslaaet af hans Fader eller af dennes Raadgivere som et mere passende Parti, og skønt han blev sendt paa en lang Udenlandsrejse for at glemme Alice, forblev han dog sin første Kærlighed tro og overvandt alle Hindringer, saaledes at han endelig den 26. November 1894 kunde føre Prinsesse Alice som sin Gemalinde ind i Vinterpaladset i St. Petersborg. I dette Palads og i de forskellige Sommerpaladser, der ligger i Nærheden af Hovedstaden har Czar-Parret da resideret siden Vielsen.

St. Petersborg er, som bekendt, ikke nogen sund By. Den ligger paa Nevaflodens lave sumpige Skrænter og lider under hyppige Oversvømmelser, naar Flodens Vande gaar over deres Leje. Men smuk og interessant er Ruslands Hovedstad. Den ejer en Mængde imponerende og pragtfulde Paladser og offentlige Bygninger, som virker saa meget smukkere, fordi de næsten alle har aabne Pladser foran sig. Og et nydeligt og sjældent Fysiognomi har Byen især nede ved Floden, hvis talrige Smaaøer er prydede med den fine og rige Verdens flotte Hoteller og Herresæder, der ligger herude, omgivne af store, dejlige Haver.

Kejserens Slot, der bærer Navnet det hvide Palads eller Vinterpaladset, er et af de skønneste Slotte i Evropa. Det blev bygget som Erstatning for et gammelt Palads, der stod paa samme Sted men nedbrændte 1837. Paladset er af en enorm Størrelse og har en næsten utallig Mængde Værelser, af hvilke de fleste er meget rummelige. Man faar en Ide om Paladsets Størrelse, naar man hører, at det afgiver komfortabel Bolig til omtrent 1000 Mennesker.

Massive Søjler bærer Slottets Façade, de mange Buer og Fronton'erne ovenover er rigt prydede, og rundt til alle Sider staar smukke Statuer opstillede.

Hovedindgangen til Slottet er ud til Nevafloden, og her stiger man op ad en Marmortrappe og omgiven af en straalende Pragtudfoldelse. I dette Residens-Slot gives der i Vintersæsonens Løb en Række flotte Receptioner, Hoffester, Baller og Middagsfester af eksempelløs og glimrende Pragt. Alle Salene er aabnede *en suite*, og den store Nicolaj-Sal, det pompeijanske Galleri, Malachit-Salen, den gyldne Sal og St. Georgs-Salen præsenterer deres kostelige Udsmykning i den festligste Lysglans, Nicolaj-Salen er opkaldt efter den første Kejser af dette Navn, et legemstort Maleri af ham dominerer den ene Væg, den hele Sal er et eneste glimrende Skin af forgyldte Pry-

Dagligstue i Vinter-Paladset, St. Petersborg.

delser, Marmor, Tapetvægge afbrudte af massive Panelfremspring, der bærer en Række gyldne Skjolde. Denne Sal tjener særlig til Afholdelsen af officielle Hofceremonier. Den gyldne Sal er helt igennem i byzantinsk Stil og indeholder bl. a. seværdigt en stor og smuk Statue af Nicolaj I's Gemalinde og en dejlig Marmorkamin. I St. Georgs-Salen staar for Enden af Salen den kejserlige Trone, et kostbart Højsæde, hvortil fører mange Trappetrin, og hvorfra den vældige Sal, der er 140 Fod lang og 60 Fod bred, kan overskues. Det hvælvede Loft er rigt dekoreret i Guld og Hvidt, og Søjlerækkerne langs med hver Længdeside er riflede og hvidlakerede og bærer forgyldte Kapitæler. En dobbelt Række smagfulde Kandelabre giver hele Salen et stærkt og virkningsfuldt Lys.

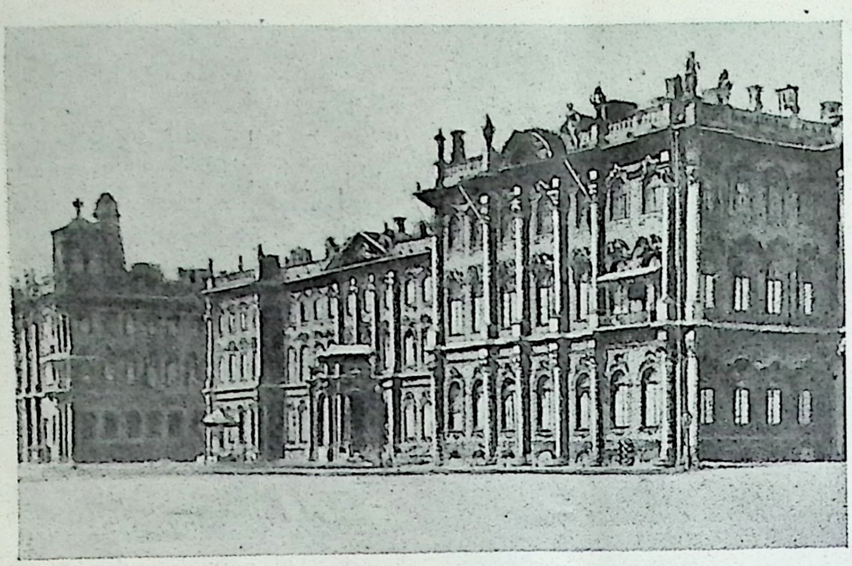
Det russiske Hofs civile og militære Embedsmænd er klædt i rigt udstyrede Dragter, og selv det lavere Tjenerpersonale bærer kostbare Klædninger, navnlig er deres Skarlagens Kofter bogstavelig talt overlæssede med Guld. Næppe noget Hof i Verden frembyder et saa malerisk Skue som det russiske, men ved et Bal, naar de uhyre værdifulde Juveler lyner og gnistrer fra Damernes fine Toiletter som en Straaleild, overtræffer Hoffets Pragt alt, hvad man selv med en levende Fantasi har kunnet tænke sig i Forvejen. De russiske Danse er yndefulde og statelige, og Kejseren og Kejserinden deltager stadigt i Dansen.

En Festlighed i den saakaldte Amor-Sal, hvor der supperes ved selskabelige Lejligheder, er over al Beskrivelse glimrende. Ved det russiske Hof supperer Gæsterne ikke staaende — som Skik og Etikette fordrer det ved de fleste evropæiske Hoffer — men de sidder ved lange, overdaadigt prydede Borde. Det hele Selskab ordner sig i en Procession, der med Kejseren og Kejserinden i Spidsen og iøvrigt ordnet efter Rang og Stand gaar fra en Sidesal ind i Amor-Salen. Det hyppigst benyttede Spisestel er af det dyreste og sjeldneste kinesiske Porcellæn, og med hvert Stel, selv det, der er af purt Sølv, kan der opdækkes fem Hundrede Kuverter. En Mangfoldighed af forskellige Frugter og sjældne Blomster, navnlig Orchidéer, bugner over Bordet og frembringer en storslaaet Farvevirkning.

I Løbet af Aftenen promenerer Kejserparret, ledsaget af Hoffets øverste Embedsmænd, gentagende Gange gennem Salene og hilser paa Gæsterne, der staar opstillede i lange Rækker til begge Sider. Ved særligt festlige Lejligheder, store Baller f. Eks., er to-tre af de største Sale omdannede til et mægtigt Drivhus med Palmer og alle andre eksotiske Vækster, Bregner, et Væld af Blomsterbuske, ja endogsaa Frugttræer, der alt tilsammen, med den vidunderligste Effekt, griber og henrykker. Over det hele og frem under Løvet skinner Myriader af elektriske Glødelys-Kolber i alle mulige Farver. Og ind mellem Buskadserne er stillet Hundreder af Stole, hvor Gæsterne kan hvile ud og konversere mellem Dansene. Det er umuligt at give et fuldgyldigt

Tronsalen i Vinter-Paladset, St. Petersborg.

Vinter-Paladset i St. Petersborg.

Billede af Paladset en saadan Aften og blot nogenlunde give en Ide om alle de Kostbarheder som berømte Kunstneres Malerier og Statuer, alle disse Juveler, Antikviteter, Kuriosa og meget andet, der fanger Øjet og interesserer og blænder med en fuldstændig ødsel orientalsk og fremmedartet, storladen Pragt.

Træder man fra de store Receptionssale ind i Kejserparrets mere private Værelser, forbavses man over Forandringen fra funklende Glans til jævn, hjemlig Hygge. Ikke saadan at forstaa, at de private Værelsers Udstyrelse ikke skulde være den kostbarest tænkelige, tvertimod, her er ogsaa al Ting udsøgt og værdifuldt, men der er over disse Stuer et stilfærdigt, hyggeligt, næsten dagligdags Præg, og øjensynligt har engelsk Smag været Mønstret. Fra Besøgene i England har Kejserparret bragt hjem til det russiske Pragtslots intimere Rum en Sans for nobel, fordringsløs Elegance, hvori selv de mægtigste kronede Hoveder befinder sig bedst, naar de er sig selv, er Mennesker som andre dødelige.

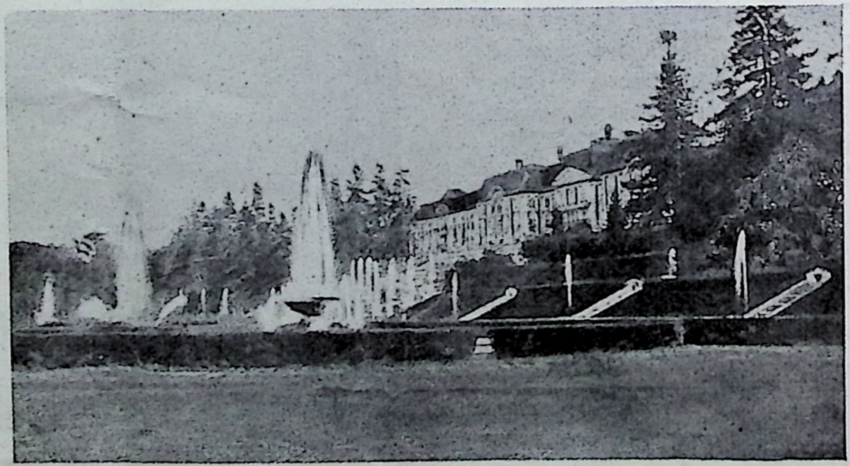
Naar en Fyrste ejer saa mange og flotte Paladser som Czar Nicolaj, er det selvfølgelig vanskeligt at give en Beskrivelse af dem alle. Men det Slot, der forekommer den borgerlige Beskuer mest storslaaet er dog Petershofs omfattende Bygningskompleks, som er paabegyndt af Czar Peter den Store. Dette Slot indeholder en usædvanlig righoldig og sjælden kostbar Samling Kunstgenstande, og Slottet ligger desuden bedaarende dejligt i et Parkanlæg paa henved 2000 Tdr. Land, som er fyldt med sirlige Blomsterrabatter, smukke Fontæner og nydelig Springvand, som straaler Vandet op til en Højde af omtrent 100 Fod. Gennem Parkens Alleer skimter man stadig den nedenfor liggende Sø med dens Baggrund af gammel Løvskov — næsten ganske som ved det danske Fredensborg, som Czar Alexander III elskede saa højt.

I omtrent samme Afstand fra St. Petersborg som Petershof Slot, men i en anden Retning, ligger et andet stort Palads, oprindelig bygget af Catharina II., men senere udvidet. Saa stort som det er kan det dog ikke rumme hele Hofholdningens Tjenerstab, der bor i en nærliggende i kinesisk Stil opført Landsby. Slottet er Midtpunktet i et Jordliggende paa over 4 danske Miles Omkres, og selve Slottets mægtige Ydre, af en beskeden, hvidmalet Arkitektur, kan ses langt bort og lokker Beundrere til i Tusindtal.

Af dette Slots Sale er Spisesalen særlig storartet. Dens Loft og Vægge er ligefrem *beklædte* med Guld — kunstfærdigt udhamret purt Guld! Overdaadigt udstyret er ogsaa en Sal, hvis Vægge bestaar af den fineste Mosaik, af sjældent Rav, og en anden Sal med Lasursten (lapis lazuli) paa Væggene, med et Gulv af Ebonit, indlagt med Perlemor i store blomstrede Mønstre, og med Døre og Skabe prydede med Indlægninger af Jaspis og Malachit.

Men selv en Czar og hans Gemalinde kan trættes af de glimrende Sale, og Nicolaj II. og Alices Yndlingsopholdssteder er da ogsaa de smaa villaagtige Paladser, som er bygget i umiddelbar Nærhed af hvert af de store Slotte.

Det hyppigst benyttede af disse Smaapaladser er Alexander-Paladset, der ligger henrivende kønt inde i en dyb Skov og godt isoleret fra Omverdenen, som ikke nemt faar Lov at betræde Paladset og dets Parkanlæg. Her lever Majestæten nogle Sommermaaneder igennem et fuld-

Paladset ved Petershof.

kommen ideelt landligt Liv, de tilbringer den meste Tid under aaben Himmel og kører ofte selv i de løvrige Alleer Barnevognen med deres mindste Barn. I dette Palads fødtes 1895 Storhertuginde Olga og Storhertuginde Tatiana i 1897. Dette sidste Navn har aldrig tidligere været baaret af Damer i den kejserlige Slægt; det er det hyppigst forekommende Navn i den lavere russiske Middelstand og i Arbejderstanden, og det russiske Folk følte sig meget smigret, da Kejserparret lod deres yngste Datter kalde ved dette Navn.

Til ethvert russisk Slot hører selvfølgelig en privat Kirke. Den russiske Religion, den græskkatolske, fordrer, at Kejserparret hver Dag holder en kort Morgenandagt i Kirken, og om Søndagen overværer en længere Gudstjeneste.

I Moskva findes Ruslands ærværdigste Kirke, Domkirken, og i den krones Czaren over alle Russer. Fra Moskva-Flodens Bredder ser man den verdensberømte Samling Bygninger, der hedder Kreml, dette arkitektonisk mærkelige Kompleks, der rummer adskillige Paladser og de tre helligste Kirker i Rusland, deriblandt Domkirken, hvis Vægge, Tag og Piller er fuldkommen flammende af Guld og ædle Stene, der former sig til Helgenbilleder. Man kommer ind i det kejserlige Palads ad den berømte „røde Trappe“, som prunkende guldoverlæsset fører til Kirken, fra hvis Spir Napoleon saa ud over Moskva. Fra Kirken naar man ind gennem Paladsets talrige, mægtige og storslaaet udstyrede Sale. Ved Kroningsfesten samles der i disse Sale Repræsentanter for næsten hvert Hof i Verden, og Ceremonierne ere prægtige som Drømmesyn fra et fortryllet Eventyrland. I St. Andreas-Salen tager Kejseren imod; den er 175 Fod lang, og dens Vægge beklædt med blaat, aaret Silke, af samme Slags som Andreas Ordenens Baand. Det smukke Parketgulv har St. Andreas Ordenens Vaaben indlagt med henimod 30 forskellige Træsorter. Tronen staar i den yderste Ende, mange Trappetrin fører op til den, og ovenover den hvælver Tronhimlen sig. Den Trone, som benyttes ved Kroningsfesten og opbevares i Domkirken fra Czar til Czar, bestaar af lutter Guldfiligran, overbesaat med alle Slags Juveler.

I Catharina-Salen, opkaldt efter Ordenen af samme Navn, har Kejserinden sit Tronsæde, og her holder hun sin første Reception efter Kroningen. Enhver russisk Kejserinde erholder paa sin Bryllupsdag St. Catharina-Ordenen, stiftet 1714 til Minde om Catharina I's Sejr over Tyrkerne. Salens Loft og Buer er næsten skjult af Guldbelægning, Væggenes sølvkantede Sandsten behængte med karmoisinrødt Fløjel, og Pilastrene er helt og holdent af Malakit.

Endelig er der Gratulationssalen, hvor alle vigtigere Ceremonier foregaar, og hvor de mange Deputationer fra alle Ruslands Provinser yder den nykronede Monark deres ærbødige Hyldest og ofrer ham paa fint forarbejdede Sølvfade Brød og Salt — et helligt Ceremoniel ved Kroningen. Disse Fade og alle øvrige Klenodier, der er opstablede gennem Aarhundreder og rummes inden for Kremls Mure, er sikkert den kostbareste Skat, nogen evropæisk Fyrste ejer. Ikke blot ere Kroner, Kugler og Sceptre dækkede med Diamanter, men de sjældneste ædle Stene findes ogsaa paa Sadler, Stigbøjler, alt Seletøj, paa Harnisker, Sværd, Daggerter, tyrkiske Sabler, hvis Skeder ere lutter Rubiner, Perler, Diamanter og Turkiser.

Bag disse mægtige Paladsers Mure, i disse rigt prydede Sale saavel som i de mindre Villaslottes mere borgerlige Værelser færdes Czaren og hans Gemalinde, Nicolaj II. og Alice af Hessen, et Fyrstepar i en ophøjet, vanskelig Stilling, og dog to Mennesker, der er glade og lykkelige for hinanden og for deres Børn, og hvis stadige Bestræbelse det sikkert er at gøre det russiske Folk lykkeligt gennem nyttige Reformer. Begge to er de ihærdige Arbejdere for deres Folks Vel, og de har allerede sat deres blivende gavnlige Spor i Ruslands Historie — og tillige i Verdens Historie, selv om Nicolaj II's menneskekærlige Fredsbudskab ikke skulde have det tilsigtede Resultat til Følge!

Men at dette Czarens Budskab fører til en Sammenkomst af de evropæiske Statsoverhoveder til Fredsspørgsmaalets Drøftelse, tør betragtes som ganske sikkert.

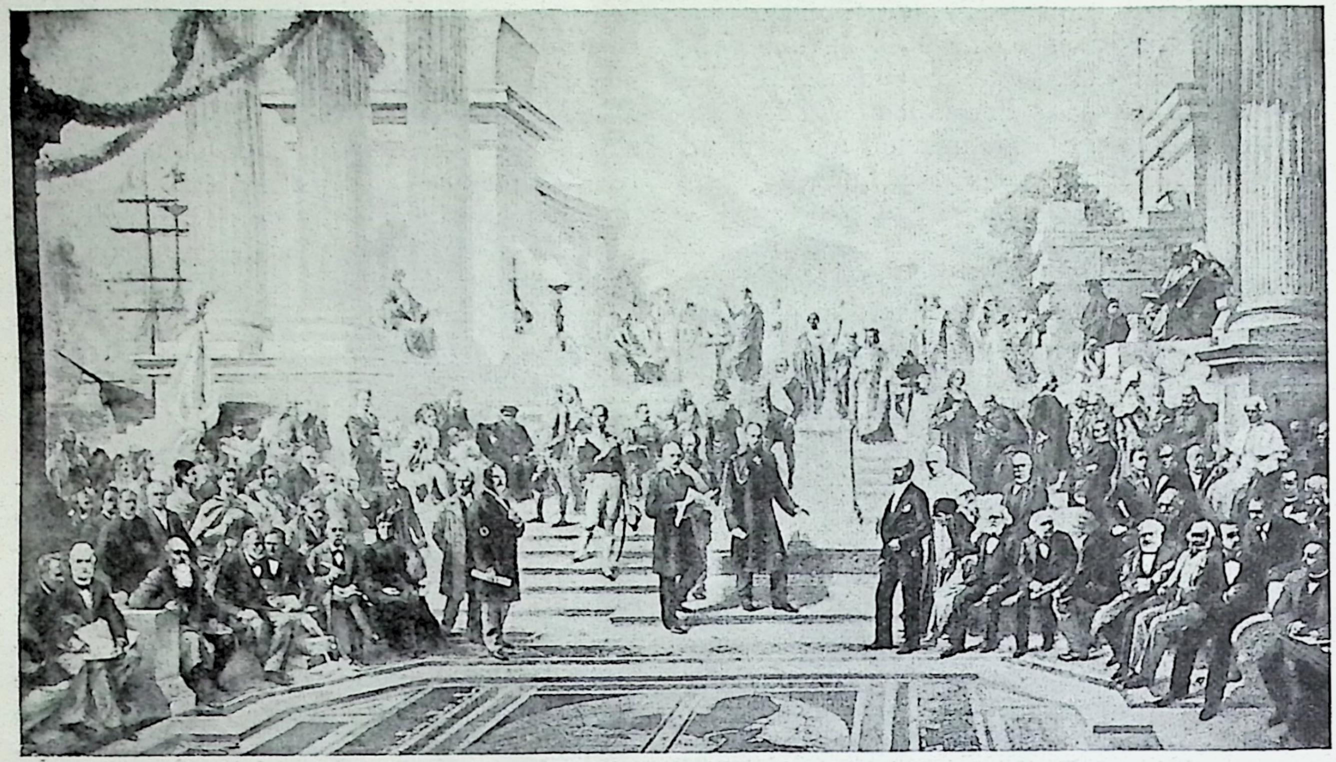
Saafremt Rygtet taler sandt, bliver København Kongressens Midtpunkt.

Et Fredsbillede.

Den russiske Kejsers Fredsbudskab, der maaske havde været under Overvejelse, længe før Verden fik det at høre, er, mærkeligt nok, kommen frem samme Sommer som et stort og besynderligt Fredsbillede er bleven udstillet hos de russervenlige Franskmænd, paa deres berømte Parisersalon.

Paa et enormt Lærred har Maleren *Henri Danger* fremstillet alle Fredens Heroer fra Oldtiden og op til vore Dage. Billedet bærer Titlen: *De store Arbejdere i Fredens og Voldgiftens Tjeneste,* og Billedet har til Hensigt ved at fremstille Fredstankens Udvikling gennem alle Tider at agitere for den urgamle og stadig fornyede humane Ide: Fred over Jorden!

Billedets Baggrund er Oldtiden, bag hvilken Solen stiger, og hvor de første, omtrent sagnagtige Fredsheroer træder frem af det gryende Sollys, halvt udviskede og ligesom forklarede. Fra Baggrunden henimod Forgrunden følger man Fredens Forkæmpere lige fra Oldtiden, gennem Middelalderen til den nyere, ja helt op til den

Henri Dangers Fredsmaleri.

nyeste Tid. Fra Confucius og Buddha kommer man til Grækere som Aristides og Platon, til Romere som Antonius og Marcus Aurelius, Middelalderen med Dante, til de senere Tænkere som Grotius og Kant, til Revolutionstidens Mænd som Mirabeau og Rousseau og endelig til vort Aarhundrede med Navne som Grant, Gladstone, Cleveland, Carnot, Bertha von Suttner, Svenskeren Nobél og Danskeren Frederik Bajer — sidstnævnte sidder helt fremme i Forgrunden til venstre. — Midterst i det store Billede staar paa Hæderspladsen den afdøde russiske Kejser Alexander den III, hvis gode Fredens Gerninger og ærefulde Titel — den store Fredstifter — maaske ikke havde hjulpet ham til Førstepladsen, saafremt Billedet var bleven malet blot et halvt Aar senere, efter at Kejser Nicolajs Fredsbudskab var ilet Verden over.

1 Confucius.
2 Bouddha.
3 Isaïe.
4 Michée.
5 Aristide.
6 Aristophane.
7 Platon.
8—15 Juges amphictyoniques.
16 Cicéron.
17 Antonin.
18 Marc Auréle.
19—22 Prétres féciaux.
23 Saint Paul.
24 Grégoire de Tours.
25 Louis IX.
26 Durant.
27 Léon X.
28 Dante.
29 Henri IV.
30 Sully.
31 Alberico Gentili.
32 Grotius.
33 Puffendorf.
34 Erasme.
35 Eméric-Crucé.
36 Leibnitz.
37 Vattel.
38 Kant.
39 Fénelon.
40 Abbé de Saint-Pierre.
41 Mirabeau.
42 J.-J. Rousseau.
43 Bentham.
44 Volney.
45 Metternich.
46 Saint-Simon.
47 Lamartine.
48 Alexandre III.
49 de Martens.
50 Comte Orloff.
51 Léopold I.
52 Carnot.
53 Renouard.
54 Frédéric Passy.
55 Jules Simon.
56 Charles Lemonnier.
57 Baron de Courcel
58 Henry Richard.
59 Gladstone.
60 Cobden.
61 Ruchonner.
62 Elie Ducommun.
63 Stæmpfli.
64 Mancini.
65 Bonghi.
66 Léon XIII.
67 Comte Clopis.
68 Clarendon.
69 Walewski.
70 Edmond Thiaudiére.
71 Henri Danger.
72 Ansbert Labbé.
73 Cleveland.
74 Garfield.
75 Grant.
76 Dudley Field.
77 Colfax.
78 Laad.
79 Jefferson.
80 Frankling.
81 Baronne de Suttner.
82 Castelar.
83 Marcoartu.
84 Blumstchli.
85 Buchner.
86 Van Eck.
87 Bajer.
88 Jonas Jonassen.
89 Couvreur.
90 de Lambermont.
91 Magabaës-Lima.
92 Nobel.
93—106 De amerikanske Républiker.

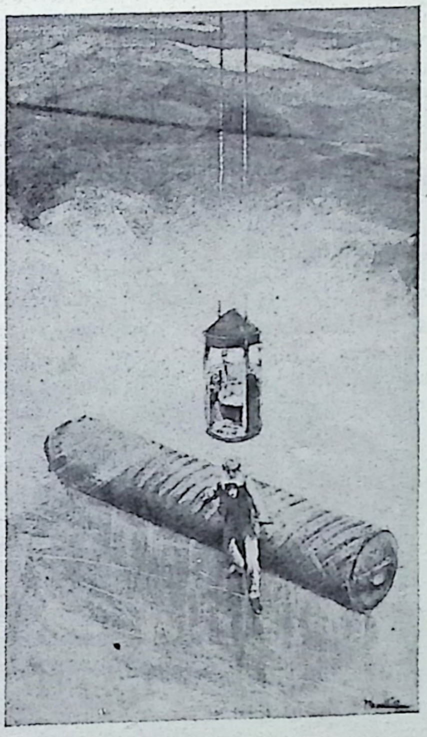
Opfindelsernes Konge.

Roman fra det 20de Aarhundrede. – Af Frank Stockton. – Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af de tidligere Kapitler.

Den unge Amerikaner *Roland Clewe*, det næste Aarhundredes Edison, er netop vendt hjem fra en Studierejse i Evropa og ankommen til Amerika med Hovedet fuldt af nye Opfindelser. Han tager straks ud til de Fabriker han ejer i Forening med *Margareth Raleigh*, hans afdøde Kompagnons henrivende unge Enke og forelægger saa hende (hans mest beundrende og taknemmelige Tilhører) en af sine mange store Planer, som gaar ud paa intet mindre end at finde den saa længe forgæves eftersøgte Nordpol ved Hjælp af et saavel over- som undersøisk Skib, der ved dets elektriske Konstruktion vil være i Stand til at trodse enhver Vanskelighed. Da Roland Clewe imidlertid har en efter hans Mening endnu vigtigere Opdagelse at gøre, og denne vil kræve hans Nærværelse i Hjemmet, sender han sine tro Tjenere og Medhjælpere *Samuel Block* og *Madam Block* med Ekspeditionen for at de kan holde ham à jour med, hvad der passerer under Vejs. Dette sker saameget lettere, som Roland Clewe har ladet indrette en bevægelig telegrafisk Forbindelse mellem sit Hjem og Skibet, saaledes at han til enhver Tid kan vide, hvor og hvorledes Skib og Mandskab befinder sig. Selvfølgelig møder Skibet mange Vanskeligheder, men heldigvis er Madam Block i Besiddelse af et utrætteligt Lune og hun holder Modet oppe i hele Mandskabet. Det opdages i Tide, at Polakken *Rowinski*, der er Opfinder ligesom Clewe, og ofte har søgt at rane dennes Ideer, har sneget sig om Bord i Skibet i Haabet om ogsaa at kunne stjæle Æren for Nordpolens Opdagelse, og hele Mandskabet med Madam Block i Spidsen har nu travlt med at holde et vaagent Øje med Skurken, der gentagne Gange forsøger at undvige, hvad der giver Anledning til mange pudsige Scener. Imidlertid har Clewe, hvis Kærlighed til den unge Enke bliver mere og mere aabenbar, travlt med at opdage den saakaldte *„artesiske Straale“*, der skal kunne give et saa stærkt Lys, at han ved Hjælp af den mener at kunne gennemskue Jordens Indre. Samtidig arbejder han ivrigt paa en anden Opfindelse, *„den avtomatiske Bombe“*, en Staalcylinder, der er saaledes konstrueret, at den, naar den en Gang er sat i Bevægelse, stadig arbejder sig selv videre ved Hjælp af en indre Mekanisme, saa at den kan gennemtrænge hvadsomhelst, kun efterladende et Hul, der svarer til Bombens Omfang. Ved et Uheld vælter imidlertid det Stativ, hvorpaa den næsten fuldendte Bombe er anbragt, en Eksplosion finder Sted og Bomben forsvinder i Jordens Dyb, efterladende et dybt Hul, hvilket giver Clewe Anledning til uforudsete Opdagelser, hvad de paafølgende Kapitler netop vil omhandle.

Han haabede, at hans Gartner havde husket den Besked, som han havde givet ham om nogle Blomsterbede; han søgte at fæstne sin Tanke til disse Blomsterbede, men den gik atter og atter tilbage til Hulen. Saa tænkte han, at han maaske kunde komme til en underjordisk Sø og drukne, men han smilede ad den Tanke; for han vidste, at det ikke var saa. Hvis Skakten førte gennem underjordiske Vandmasser, maatte disse have udtømt sig og opløst sig i Taage, før de naaede Bunden.

Han vedblev at fare ned. Han saa paa sit Ur; han havde kun været halvanden Time i Vognen. Var det muligt? Han havde troet, at han næsten var paa Bunden. Pludselig tænkte han paa Folkene deroppe og paa Telefonen. Hvorfor havde ingen af dem talt med ham? Det var en Skam! Han kaldte straks paa Bryce, og hans Hjerte bankede af Glæde, da han hørte den kendte Stemme. Saa vedblev han at tale i Telefonen i mer end en Time. Han lod Gartneren kalde og talte med ham om Blomsterbedene. Han gav en Del Ordrer om forskellige Sager, der vedrørte Fabriken. Arbejdet var gaaet noget sendrægtigt i den senere Tid, men han haabede snart at faa det i den gamle Gænge. Der var et Par Opfindelser, som han havde særlig Interesse for, om dem talte han vidt og bredt med Bryce. Saa bad han ham pludselig om at lade Maskinen arbejde hurtigere, der var ingen Grund til at gaa saa langsomt ned.

Spillene bevægede sig lidt hurtigere, og Clewe saa paa Indikatoren, der var anbragt paa Siden af Vognen lidt oven over hans Hoved. Dette Instrument viste den Dybde, han havde naaet; han havde ikke set paa det endnu, for hvis der var noget, der kunde gøre ham nervøs, saa var det Tanken om Dybden.

Indikatoren viste, at han var kommet $14^1/_8$ engelske Mil ned. Han vendte sig bort fra den og sad stift paa sin Stol; han kastede et Blik nedad, men saa kun et oplyst Hul. Saa vendte han sig om for at tale med Bryce, men til sin Forbavselse kunde han ikke finde paa, hvad han skulde sige. Derefter tændte han igen en Cigar og sad roligt.

Der gik nogle Minutter — han vidste ikke hvor mange — saa saa han igen der ned. Det elektriske Lys strømmede ned ad gennem en dyb Aabning, som endte med noget mørkt og glinsende. Efterhaanden som han kom nærmere til dette, saa han, at det var hans avtomatiske Bombe, som laa paa Siden, men han kunde kun se en Del af den gennem Skaktens Aabning. Et Øjeblik efter gik Vognen ud af den snævre Skakt, og han syntes, han hang i Luften — i alt Fald kunde han ikke se andet end den store Bombe, som laa omtrent fyrretyve Fod under ham. Det var jo umuligt, at Bomben kunde svæve i Luften. Han gav Signal til, at man skulde standse Vognens Nedfart.

„Er der noget i Vejen?“ spurgte Bryce i Telefonen.

„Ikke det mindste,“ svarede Clewe. „Alt er vel; jeg er i Nærheden af Bunden.“

Clewe saa sig om i den største Spænding. Han var ikke længer i en Skakt, men hvor var han? Hvorhen han end vendte sine Øjne, saa han ikke andet end det Lys, der udgik fra hans Lamper, og som syntes at udstrække sig uden nogen Begrænsning. Han lænede sig ud over Vognkarmen og saa ned ad. Den store Bombe laa lige under ham, men under den og rundt om den, lige saa langt ned ad som i enhver anden Retning, saas Lyset fra hans egne Lamper, og den store Bombe, som vejede mange Tons, laa der dog, som om den hvilede paa fast Grund.

Et Øjeblik efter lukkede Clewe Øjnene; han havde ondt i dem. Saa sagde han til Bryce, at han skulde lade Vognen gaa meget langsomt ned. Dette skete, og han nærmede sig lidt efter lidt den store Bombe. Da Clewe var to Fod fra den, gav han Tegn til at standse. Han saa ned paa den indviklede Maskine, som han saa længe havde arbejdet paa, med en Slags kærlig Følelse. Den kendte han, den var hans egen; naar han saa paa den, var det, som om han havde en Kammerat her i denne ukendte Verden.

Han skød Vognens Dør til Side, satte sig paa Bunden af den og stak forsigtigt Fodderne frem, indtil han rørte ved Bomben med dem. Den var fast og solid. Skønt han vidste, at det maatte være saa, fik han et Anfald af hemmelighedsfuld Frygt ved Tanken om den store Jærnmasses Ubevægelighed. Hvor kunde den være ubevægelig, naar der ikke var noget under den?"

Men han maatte ud af sin Vogn, han maatte undersøge Sagen: der kunde sikkert ikke være nogen Fare paa Færde, saa længe han kunde klynge sig til sin Bombe.

Han krøb forsigtigt ud af Vognen og stod paa Bomben. Det var ikke nogen behagelig Overflade at staa paa, da den var ujævn med sine store spiralformede Ringe, og han satte sig og holdt fast med begge Hænder. Saa bøjede han sig forover og saa ned. Bombens Skygge gik langt, langt ned, han blev ganske syg af at se paa den. Han rettede sig, greb om Bomben med begge Arme og lukkede Øjnene; han var til Mode, som om han stod paa forstenet Luft. Han strakte Foden frem og gik lidt fremad, i det han stadig holdt sig fast. Han gik som paa fast Luft hen til Spidsen af det lange Projektil; det var ham en Lettelse at have denne kendte Ting for Øje. Den kegleformede Spids var knust og splintret.

Efter et lille Ophold gik han hen til den anden Ende af Bomben, og hans Øjne blev nu efterhaanden vant til Straaleglansen rundt omkring. Han syntes, at han hist og her kunde skimte Antydningen af lange, næsten horisontale Linjer — Lysstriber af forskellige Nuancer. Ovenover ham var det mørke, runde Hul, gennem hvilket han var kommet ned; det saa ud, som om det hang i Luften.

Han slap Bomben og gjorde et Par Skridt. Han traadte paa en horisontal Overflade, men da han satte den ene Fod frem, mærkedes en svag Hældning; han havde en Fornemmelse, som om han skulde glide nedad. I et pludseligt Anfald af Forfærdelse fo'r han tilbage til Bomben og klyngede sig til den.

Medens han stod saaledes, hørte han Telefonklokken ringe. Han klatrede op paa Bomben og steg ind i Vognen. Det var Bryce, som kaldte paa ham.

„Kom op", sagde han. „De har været længe nok dernede. Hvad De saa end har fundet, er det Tid for dem til at komme op."

Roland Clewe var ikke vant til at modtage Ordrer; men han lukkede straks Vognens Skydedør, satte sig og svarede i Telefonen:

„Det er godt! Træk mig op, men langsomt i Begyndelsen."

Vognen steg op. Da den naaede Aabningen, mærkede han, at dens Spids skrabede lidt mod Randen, for den gyngede lidt frem og tilbage; men det varede kun et Øjeblik, saa gik den fuldstændig lodret op.

XXII. KAPITEL.

Clewes Teori.

Da Clewe atter sad i sin Vogn, lagde han aldeles ikke Mærke til sine Omgivelser; han saa hverken paa den glimrende oplyste Skakt eller paa sine Instrumenter; Telefonklokken ringede flere Gange, og Bryce spurgte, hvorledes det gik, men han svarede kun meget kort og sad i dybe Tanker.

Da han var kommet halvvejs op, opdagede han pludselig, at han var meget sulten. Han spiste hurtigt noget Brød og drak lidt Vand, saa gav han sig igen til at gruble. Da endelig Maskineriets Støj og Lyden af Stemmer vakte ham, og Vognen naaede Jordens Overflade, skød han hurtigt Døren til Side og traadte ud. I samme Øjeblik følte han sig omfavnet af et Par Arme.

„Margaret", udbrød han, „hvordan er Du kommet her?"

Jeg har været her hele Tiden", svarede hun, „eller i det mindste næsten hele Tiden." Hun saa paa ham, og hendes Øjne var fulde af Taarer. „Bryce telegraferede til mig i det Øjeblik, da han vidste, at Du vilde der ned, og jeg var her, før Du naaede Halvvejen ned."

„Var alle de Bud, jeg fik gennem Telefonen, fra Dig?" udbrød han.

„Ja, næsten alle", svarede hun. „Men sig mig, Roland, har Du haft Held med Dig? Hvad har Du opdaget?"

„Ja, jeg har haft Held med mig, og jeg har opdaget alt, hvad jeg kunde ønske."

Bryce traadte frem.

„Jeg skal meget snart tale med Dem alle om det", sagde Clewe; „men jeg kan ikke sige Dem noget nu. Lad os gaa, Margaret. Jeg vil tale med Dig straks, men ikke før jeg har været paa mit Kontor; jeg kommer over til Dig om et Par Minuter." Med disse Ord forlod han Bygningen og næsten løb over til sit Kontor. Et Kvarter senere traadte han ind i Margarets Værelse, hvor hun sad og ventede paa ham. Han lukkede omhyggeligt Døre og Vinduer.

De satte sig ved Siden af hinanden i Sofaen.

„Jeg kan ikke vente et Sekund længere, Roland", sagde hun. „Hvad er det, Du har opdaget?"

„Margaret", svarede han, „jeg er bange for, at Du kommer til at vente en Del Sekunder. Hvis jeg straks fortalte Dig, hvad jeg har opdaget, vilde Du ikke forstaa det. Jeg har opdaget vidunderlige Kendsgerninger, men jeg tror, at jeg har opdaget en endnu mere vidunderlig Teori. Kendsgerningen kom jeg paa Spor efter paa Skaktens Bund, men Teorien udfandt jeg paa Vejen her op."

„Men saa kom dog med det hele", udbrød hun, „først Kendsgerningerne, Teorien kan jeg vente med."

„Nej", sagde han, „jeg kan ikke; jeg maa fortælle Dig det hele saadan, som jeg har ordnet det i mine Tanker. For det første maa Du forstaa, at vor Jord en Gang har været en Komet."

„Aa, blæse med din Astronomi! Den kan jeg virkelig ikke forstaa. Hvad fandt Du paa Bunden af Skakten?"

Fortsættes.

Det Miloske 150-Aars Jubilæum.

Johan Frid. Milo.
Forretningens første Indehaver.

Chr. Milo.
Forretningens nuværende Indehaver.

Blandt Provinsens Boghandlerforretninger indtager den gamle ansete Miloske Boglade paa Vestergade i Odense ubetinget en Førsterangsplads.

Det er næppe en Tilfældighed, at det blev i Odense, den største Provinsboghandel skulde slaa sig op. Paa mange Omraader har Odense fra de tidligste Tider været en af Danmarks fremmeligste Byer, Odense er saaledes den første danske By, i hvilken en Bog er bleven trykt, den første danske Provinsby, som fik en egen Avis, og den eneste, der udenfor København har haft et Bogbinderlav.

Til de ældste Navne i Odense hører det Miloske. Slægten Milo har gennem halvandet Hundrede Aar levet og virket i Odense til Gavn og Hæder for baade Byen og sig selv.

Slægtens Stamfader var Bogbindersvend *Johan Frid. Milo*, født i Königsberg, men fra 12. September 1748 bosat i Odense. Han kom vandrende til Byen sammen med flere andre tyske Svende — paa samme Maade og lige saa uformuende som den hannoveranske Bogtrykkersvend Berling 17 Aar tidligere var kommen til København, straks gjorde en glimrende Karrière og blev Stifteren af Berlingske Tidende. — I Svendebogen indførte Milo under den Dato sit Navn og sit Valgsprog.

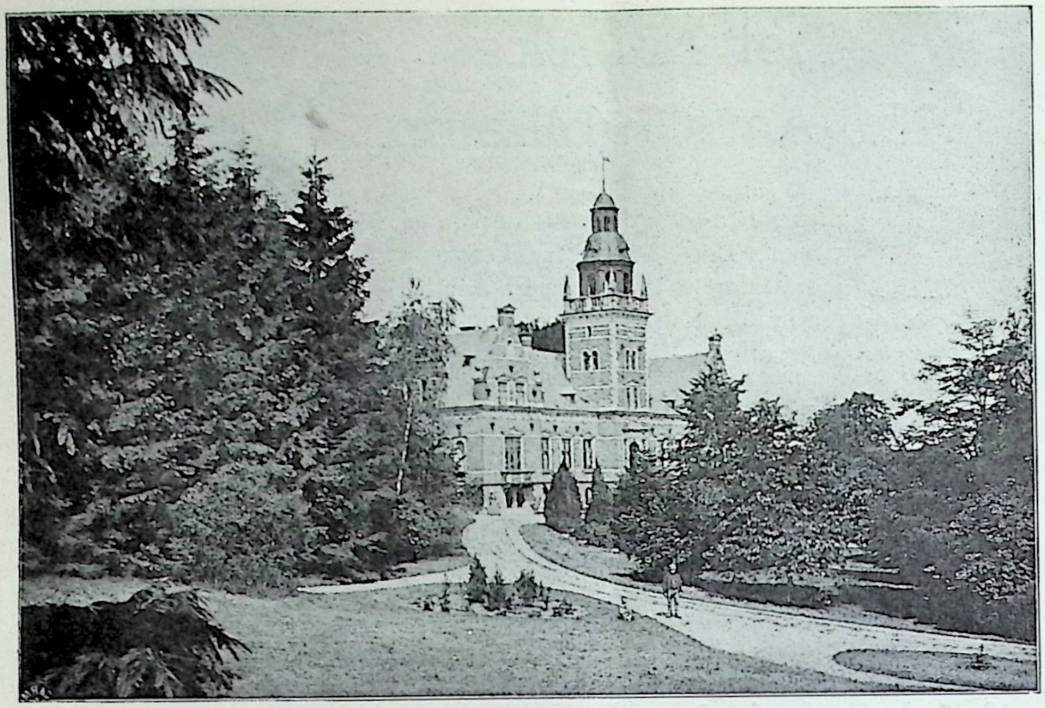
Dette Valgsprog, der tyder paa, at Milo har været en ægte Gesell med et frejdigt Humør, lyder saaledes:

„Jesum im Hertzen, eine Liebste im Arm,
Das Eine macht selig, das Andre macht warm.“

Allerede 1755 udnævntes Johan Frid. Milo til Oldermand for Odense Bogbinderlav, og til sin Død i 1783 arbejdede han sit Bogbinderi godt fremad, saadan at det allerede efter Datidens Provinsforhold var usædvanlig stort. — Hans Søn og Efterfølger var *Friderich Wilhelm Milo*, som vandt saa stor Anseelse i Odense, at Byen paa hans Guldbryllupsdag blev illumineret, og Digteren H. C. Andersen skrev Guldbrudeparrets Festsang. Under F.

Miloske Boghandel paa Vestergade, Odense, efter Ombygningen 1870.

Chr. Milos Gods „Hesbjerg“, Fyen.

styrelsesmedlem i dansk Bogtrykkerforening og har ofte givet Impulsen til eller fulgt hurtigt med i de Fremskridt, Bogtrykker- og Boghandlerfaget i de sidste Tider har oplevet.

W. Milo lagdes Grunden til Boghandlervirksomheden, idet han etablerede Udsalg af Salmebøger, Skolebøger og Almanakker. Han døde i 1844, noget over 84 Aar gammel, men havde allerede 20 Aar forinden afstaaet Forretningen til sin ældste Søn *Johan Milo*, der blev Skaberen af Forretningens egentlige Forlagsboghandel, og som desuden var Papirhandler, Bogtrykker og Avisudgiver.

Paa samme Tidspunkt blev en Jacob Frederik Milo, der havde Part i den Wahlske Boghandel, kendt som en af de 13 Boghandlere, der i 1837 stiftede dansk Boghandlerforening.

Efter at have udvidet Ejendommen paa Odense Vestergade og skabt en betydelig Forretning ud af Forlaget, gjort Navnet anset og knyttet det til mange af Landets bedste Forfattere, navnlig af den grundtvigske Retning, overdrog Johan Milo i 1860 Forlaget til sin Søn, *Christian Milo*, der videre oparbejdede Forretningen og ved sin Død i 1881 efterlod sig en stor Formue, af hvilken han havde betænkt baade sit Fags Udøvere og trængende Odense-Borgere med Legatmidler.

Dennes Søn, der ogsaa hedder *Chr. Milo*, er nuværende Ejer af det gamle Forlag og er inden for Boghandlerstanden særdeles anset. Han er saaledes Formand for den 1891 stiftede Provinsboghandlerforening, har desuden været Bestyrelsesmedlem i dansk Bogtrykkerforening og har ofte givet Impulsen til eller fulgt hurtigt med i de Fremskridt, Bogtrykker- og Boghandlerfaget i de sidste Tider har oplevet.

Ved en Festlighed den 1. Avgust i Aar i Anledning af det tilstundende sjældne Jubilæum var Chr. Milo Vært paa sit smukke, fynske Gods *Hesbjerg* for en stor Kreds af Provinsboghandlere, der overrakte deres hidtil eneste Formand et stort, kunstnerisk udstyret Album som en Tak for hans Virksomhed.

Jubilæumsdagen udkommer der, paa Chr. Milos Foranstaltning og paa hans eget Forlag, et meget stort og særdeles flot og interessant historisk Værk, ved C. Nyrop, der skildrer ikke blot den Miloske Slægts og Forretnings Historie, men ogsaa Bogbinderlavets, Forlagsboghandelens og Odense Bys Udvikling gennem Tiderne.

Mestersvømmere.

Af Mirliton.

Det var allerede paa Afstand let at se forrige Søndag, at Orlogsværftet havde noget særligt paa Stabelen. Paa de to lange Dokbroer var forsamlet en stor Skare Mennesker,

Fra Mesterskabsvømningen ved København.

som, mens de badede sig i Solskinnet, betragtede de modige, som foretrak det kolde Bad i Sundets Bølger.

Snart paa Maven, snart paa Ryggen, aldrig paa den lade Side gik Svømmeren i faste Tag den lange Vej til Maalet og bjergede sig de flotte Præmier hjem. Meget diskret kom Damerne i Vandet. De høje Glædeshyl, man fra de ældste Tider har anset for nødvendige ved Damebadning, hørte man intet til, og inden man anede det, dukkede de unge Piger op af Bølgerne. Af en eller anden Grund vilde de ikke være deres Udspring bekendt, de optraadte uden Navn, men desværre derimod ikke uden Badehætte. Al Charme i et kvindeligt Ansigt forsvinder under denne grufulde Hovedbedækning. Man tænke sig blot en Havfrue med Badehætte!

Herrerne var de mest opfindsomme. De gjorde de mærkværdigste Krumspring for at komme i Vandet paa en pæn Maade og spillede tilsidst i Vandet et Parti Kricket, som absolut var Præsentationens clou. En Konkurrencesvømning for afblæste Straahatte udfyldte Pavserne paa en fornøjelig Maade.

Lange Tider tilbragte Svømmerne i Vandet, og en sand Sælhundeglæde ved det vaade Element lyste ud af deres Øjne. Man gik derfra med den Ibsenske Tvivl i Hjertet, om vi Mennesker ikke vilde befinde os meget bedre, saafremt vi levede vort hele Liv i Vandet.

Salon-Svindleren.

— Moderne Pariserroman af Georges Ohnet. —

Indhold af de tidligere Kapitler.

Hertuginde de Diernstein hører til Frankrigs fornemste Aristokrati, og er Ejer af en umaadelig Formue. Hendes Søn, *Jean*, der nærer anarkistiske Sympatier, har frivillig givet Afkald paa sin Del af Formuen for at hengive sig til sine kunstneriske Tilbøjeligheder, og som Billedhugger — under Navnet Jean Hienard — har han allerede vist et stort Talent. Paa et Besøg hos sin Moder, hvem han har bedt om at laane sig en Sum Penge til at hjælpe en fattig Kammerat, Billedhuggeren *Frégose*, opdager han, at hun er lidenskabeligt forelsket i en suspekt Person, der under Navnet *Marquis de Prédalgonde* spiller en stor Rolle i det mondaine Selskabsliv. Denne Marquis er i Virkeligheden kun en dristig Svindler ved Navn *Roger Brémont*, der tilligemed sin Medskyldige, *Rascol*, lever af falsk Spil og alskens Bedragerier, og som nu har sine Garn ude efter den rige Hertuginde, som han med sin elegante Optræden ganske har bedaaret. Jean vil nu befri sin Moder fra den truende Fare

„DET var saa let. Jeg er en Boheme, sagde De. Jeg skulde ganske rolig være rejst og bildt Dem ind, at jeg følte Hjemve efter Montmartre og havde overladt Dem til det Liv, De lever, uden at indlade mig paa at kritisere det. Men de afgørende Ord ere nu udtalte, og hvad der er sagt, er sagt. Vi maa da finde os i Konsekvenserne, skønt de skiller os for stedse. Jeg har rørt ved deres Illusioner, og det tilgiver De mig ikke. Det er ganske naturligt. Og saa længe de Illusioner varer, vil De dømme mig strengt. Men den Dag, De mister dem, vil De forstaa al den Bekymring og Hengivenhed for Dem, der laa bag ved mine haarde Ord. Men hold i alt Fald fast ved dette! Jeg opgiver ikke min Interesse for Dem, som De indbyder mig til. Jeg er deres Søn, og paa den Konto har jeg Rettigheder, som intet Menneske kan berøve mig. Hvis jeg nogensinde faar Bevis for, at Deres Sikkerhed er truet af de Manøvrer, der forberedes og som jeg har advaret Dem imod, kan De være sikker paa, at jeg den Dag skal lægge mig imellem, hvad der saa end bliver Følgerne. Lev nu da lykkelig og fri, Mama, det ønsker jeg Dem af hele mit Hjerte.“

Han tog i sin Tegnebog den Anvisning som Hertuginden havde givet ham den foregaaende Aften, og som lød paa 150,000 Franks; han lagde den paa Bordet og sagde:

„Der er de Penge, som De gav mig i Aftes. Jeg giver Dem dem tilbage. Det var en stor Fejl af mig at henvende mig til Dem. Det var en Fejghed. Jeg beklager det og gør min Fejl god igen.“

„Men Du har jo Brug for de Penge,“ udbrød Hertuginden. „Hvad vil Du nu gøre?“

„Jeg vil arbejde. Jeg har hidtil forsmaaet at tjene Penge ved min Kunst. Det er en Levning af mit aristokratiske Hovmod. Men det klæder mig ganske vist nydeligt at spille fattig, naar jeg har 12,000 Franks om Aaret, der sikrer mig mine Fornødenheder! Det har De ganske Ret i, Mama, jeg er virkelig en Gøgler, og der er for mig ingen Grund til at spille stor. Jeg er ikke bedre end de andre.“

„Jean, Du vil da ikke tilføje mig den Fornærmelse at afslaa disse Penge? Jeg kunde ikke længer leve i Overflod, naar jeg vidste, at Du led Nød.“

Han tog harmfuld Anvisningen, rev den i Stykker og strøede Stumperne rundt om sig.

„Behold Deres Penge, Mama, behold dem. De faar nok Brug for dem til Hr. de Prédalgonde.“

Skælvende og forfærdet lige overfor denne Heftighed strakte Hertuginden bedende sine Hænder frem mod sin Søn.

„Jean, er det muligt? Er det Dig, Dig, der siger det til mig? Og Du vil rejse efter disse frygtelige Ord og efter den grusomme Scene? Kære Barn, giv mig blot et Ord, og jeg glemmer alt, alt det, som Du allerede selv maa beklage mest ... Vis mig et Tegn paa din Kærlighed, og alt er glemt ... Jean, Du ser, hvor jeg lider ... Du har sønderrevet mit Hjerte ... Jeg græder ... Rejs ikke saaledes fra mig ... Jeg føler, at jeg aldrig faar Dig at se mere, hvis Du forlader mig i dette Øjeblik ... Hvad skal jeg gøre for at faa Dig til at blive og vise mig din Kærlighed?“

„Det ved De jo.“

„Jeg skal altsaa for at redde den ene Halvdel af mit Hjerte ofre den anden?“

„Mama, De maa vælge imellem en Fremmed og Deres Søn. Hr. de Prédalgonde maa forlade dette Sted og aldrig mere vende tilbage, eller ogsaa maa jeg rejse for stedse.“

Moderen rejste sig forfærdet. Jean forstod, at han maaske kun behøvede at ydmyge denne stakkels elskovssyge Sjæl en Smule mere for at bøje hende under sin Vilje. Men Tanken om den Smærte, som han vilde forvolde hende, og som vilde være varig, holdt ham tilbage. Paa et Øjeblik saa han hele det Ansvar, han maatte paatage sig, al den Sorg og alle de Taa-

rer, som for Hertuginden vilde følge efter Bruddet og Opgivelsen af alle hendes Glæder og Triumfer.

Det Ansvar turde han ikke paatage sig, han sagde ikke det bydende Ord, som i dette afgørende Øjeblik maaske kunne have forandret alle hans Moders Beslutninger. Han vilde vente, til hun selv sagde det, men hun var ganske overvældet, havde ingen Kraft til at tage nogen Beslutning og forstod, at hun havde Uret i ikke at følge sin Søns Raad, og vanvittig ved Tanken om at skulle give Afkald paa den Mand, som hun elskede; derfor bøjede Hertuginden sit Hoved i sine Hænder og græd uden at svare.

Jean betragtede hende et Øjeblik i Haab om, at hendes Kraft og Fornuft skulde vende tilbage. Han saa hende sidde ubevægelig og tavs, saa sukkede han, men hans indre Kamp var forbi; han aabnede Døren og gik bort.

I Gaarden mødte han gamle Firmin, der havde hentet Breve og Aviser hos Portneren. Han bad den tro Tjener om at sende de Breve, der maatte komme til ham, efter ham til Paris.

„Hvad for noget! Rejser Hr. Jean fra os?“

„Ja, min brave Firmin, jeg vil endda være meget glad, hvis De vil sørge for at faa min Vadsæk paa Banen, saa at jeg kan slippe for at komme tilbage her efter den siden . . .“

„Kommer Hr. Jean da ikke tilbage til Frokost?“

„Nej, jeg ventes af en Ven, jeg har sagt Hertuginden Farvel . . . Alt er i Orden.“

Han tog en 100-Franksseddel og gav den til den gamle betroede Tjener.

„Værs'go Firmin, den kan De fordele blandt Folkene . . .“

Den skikkelige gamle slog afværgende ud med Haanden og stammede:

„Men Hr. Jean! Husets Søn . . . Ducør til Tyendet . . . Ligesom en Fremmed.“

„Ja Firmin“, sagde Hiénard stille, „som en Fremmed.“

Han nikkede venligt til ham og gik bort fra den gamle, der stod forbløffet tilbage. Han gik med hurtige Skridt. Han havde taget sin Beslutning og følte sig friere i Sind. Den Følelse af Tvang, der i de sidste 24 Timer havde redet ham som en Mare, var ophørt. Han var bedrøvet, men Herre over sine Tanker og Handlinger. Han gik hen til Devienne.

Maleren sad i en stor Sal, der var indrettet til Atelier, og malede paa en henrivende Akvarel, da hans Ven blev ført ind til ham; den forestillede Køretiden ved Badestedet henad Honfleur-Vejen med dens smilende Skrænter, og man saa Storfyrsterne og deres dekorative Kosak i dette livlige Sceneri; den smidige og fine Studie med de diskrete Farver rummede alle Mesterens fremragende Egenskaber. Uden at rejse sig kastede Devienne sin Cigaret og rakte Billedhuggeren Haanden.

„Hvad gaar der af Dig, saa tidligt? Søger Du Sekundanter?“

„Nej vær ganske rolig, jeg duellerer ikke. Men da jeg om lidt rejser med Toget til Paris, kommer jeg for at sige Farvel og spise Frokost sammen med Dig . . .“

„Bravo!“ sagde Devienne og pakkede sine Pensler i Kassen. „Saa Du rejser? Gaar det ikke med Hertuginden?“

„Nej, aldeles ikke. Vi har haft en alvorlig Samtale, hvis Resultat er, at jeg rejser.“

„Fy, Fy, saa har Du altsaa trods alt, hvad jeg sagde Dig i Aftes, haft dine Fingre i Fedtefadet?“

„Ja, min Ven, og Fedtefadet er gaaet i Stykker.“

„Du har givet din Moder Valget mellem hendes Ven og Dig?“

„Ganske rigtigt. Og hun betænkte sig ikke, hun valgte Vennen.“

Devienne rejste sig, følte Hiénard paa Panden og sagde smilende:

„Fæ, som Du er! Hvad kan det saa nytte at advare Dig? Naar Du ikke vil høre, saa maa Du føle. Hvorledes skal det nu blive godt igen?“

„Det kan det umuligt.“

„Er det da gaaet saa vidt?“

„Ja, saa vidt som paa nogen Maade muligt. Saa vidt, at jeg gav de Penge tilbage, som jeg havde bedet om og behøvede.“

„Du ved, at jeg staar til Tjeneste.“

„Tak jeg klarer mig nok, jeg har Udveje. Og desuden vil jeg give mig til at tjene Penge ved mit Arbejde. Millionpugeren Oppenheimer har i lang Tid plaget mig for, at jeg skal lave ham nogle Kariatider. Han vil give for dem, hvad jeg forlanger. Nu skal han faa sine Kariatider . . . Imidlertid kan jeg sælge nogle Jernbaneobligationer . . . Egenlig talt generer alle de Papirer mig umaadeligt . . .“

„Er Du bedrøvet?“

„Ja, i høj Grad.“

„Er Du ked over, hvad Du har gjort?“

„Nej. Det var mig umuligt at handle anderledes. Jeg har været uden sønlig Respekt, men jeg har ikke været en ligegyldig Søn. Ligegyldighed vilde i en Situation som denne være en Skændsel. Diskussionens Hede har forledt mig til at sige, hvad jeg havde lovet mig at tie med. Alt det er Begivenhedernes Logik, som man ikke kan unddrage sig saa let, som man gærne vilde. Nu ved min Moder, hvad hun har at holde sig til: Prédalgonde eller mig — der er Valget. Men jeg vil ikke blive staaende derved, og den Slyngel, som er Skyld i al min Sorg, skal ikke gaa af med Sejren!“

„Hvad tænker Du da paa?“

„At afsløre ham, simpelt hen!“

„Det er farligt;“

„Hvad er farligt? At være en Slubbert, som maa skjule alt, eller en hæderlig Mand, der vil oplyse alt? Oprigtig talt, Du morer mig. Har jeg maaske noget som helst at frygte? Hvad Kræfterne angaar, frygter jeg ikke Hr. de Prédalgonde. Og i aandelig Henseende endnu mindre. Hvad saa?“

„Ja, naturligvis, men han har mange Venner.“

„Som ikke kende ham, som lever i hans Nærhed, saadan som man plejer at leve i de Kredse, idet man nøjes med den ydre Form og den sædvanlig Høflighed og Konveniens uden at undersøge, hvad denne sociale Fernis kan dække over. Hvad forlanger man af et Bekendtskab, man gør ved et Badested, i et Selskab, eller i Klubben? At han skal have en ordenlig Skræder og godt med Penge paa Lommen. Ellers intet. Den Dag jeg vilde diskvalificere og afklæde Prédalgonde, vilde ingen mere kendes ved ham. Alene fordi den Slags Venskaber ikke har noget at bygge paa, er de saa skøre.“

„Der findes andre, som er mere alvorlige, virksommere og mere modstandskraftige.“

„Det er de medskyldiges.“

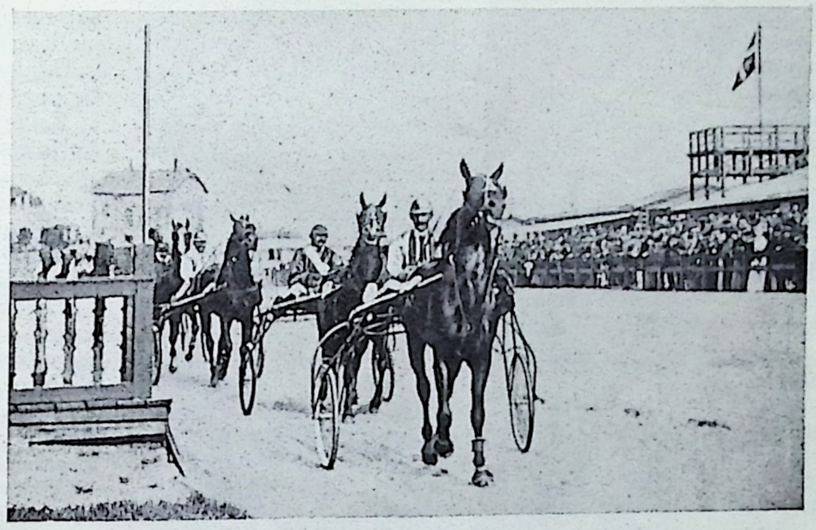
„Maaske.“

„Nu er vi havnet ved det, vi talte om i Aftes, gamle Ven, ved det, som var Samtaleemne mellem Fru de Sauvelys og mig den foregaaende Aften, og ved det, som jeg i en halvkvædet Vise fik betroet af en smuk, ung Pige, der viser mig Interesse. Og af alt det fremgaar, at Mosjø Prédalgonde er en Bedrager, der kunde høre til en eller anden Falsknerspillerbande eller værre endnu . . . Hvis denne glimrende Herre er en Karl Moor i Kamp med Samfundet, af hvilket han lever ved Midler, som jeg for at bruge et pænt Ord vil kalde for ulovlige, forstaar Du nok, at det er af væsenlig Interesse for mig at vide det, og jeg skal faa det at vide.“

Fortsættes.

Paa Traverbanen.

Selv paa Aarets mest kritiske Dag, medens Grenene knækker over og Bladene rasler ned, skyder en tæt Menneskesværm Vej gennem Charlottenlund Skov, for at være med til Travkørselens Efteraars-Stævne. Et besynderligt Publikum sætter Sommeren rundt hinanden Møde derude, ikke just af sportslig Interesse, men fordi Totalisatoren lokker dem med Løfter om Guld i de grønne Skove. Her samles Levemænd, som med almindelig Hesteforstand forener en velfyldt Lommebog; Parvenuer, som lader let tjente Penge rulle let, og jævne Folk, som sætter deres Spareskillinger i Vove, i Haab om at faa dem flerfoldigt tilbage. Det selskabelige Liv afføder ingen Art af Elegance og ingen Flirt — Herrerne er for optagne af deres Spil, og Damerne giver heller ingen Anledning.

Interiør fra Traverbanen.

Den, der ikke spiller, bør blive hjemme. Den langvarige Præsentation af Hestene inden Løbets Begyndelse, og den lige saa lange Placering ved Starten vil gøre det af med den Interesse, man mulig kunde have af at se en Morenkop-Hoppe vinde ind paa en Fux-Hingst, og man vil finde Løbet lige dødt, enten to Heste kommer samtidigt ind eller den ene bliver Sejrherre. Men den passionerede Spiller tager fra den store Platform et hurtigt Skøn over Dyrene, bemærker sig deres Tendens til at hoppe paa Stedet eller slæbe paa det ene Ben, og begiver sig derfra over til Totalisatoren.

Her omkring koncentrerer sig da alt Liv. Man trænges omkring Baasene til de smaa Boder, der er en Travlhed og Optagethed, Summen og Brummen, der minder om Livet i Børsens Sale. Faites vos jeuz, messieurs! Et mesdames! Assistenterne kender deres faste Kunder. De ved, at i sidste Øjeblik, inden Starterklokken har lydt som Tegn paa, at Indskudene skal standse, vil en lille Kone med graa Haar over en furet Pande, og sky, uroligt Blik trænge sig frem, aabne for Haandtasken, og holde endnu 20 Kroner paa en Hest med nogenlunde usikre Chancer.

Livfuld er Scenen paa det Sted, hvor Opslag om Spilleresultatet afventes. Her træffer man Hestejeren, der for et Øjeblik siden travede af Sted saa sort som selve Negertræneren af Stænk fra Banens Søle, elegant udhalet i den lange Støvfrakke og med gule Lædergamascher omkring de blanke Kravestøvler. Man diskuterer og forklarer, overbeviser og siger imod — en uafbrudt Pludren, indtil med et alle bliver stille. Døren til Totalisatorbygningen har knirkende aabnet sig, og med højtidelig Langsomhed skrider en værdig Herre frem med det sidst afgjorte Løbs Resultat.

Den, der blev skuffet i sit sidste Haab, at mulig en Hest skulde være diskvalificeret, saaledes at hans Favorit rykkede frem i Vindernes Række, river med et kraftigt Ryk den værdiløse Bon i Stykker, og sender den med en undertrykt Ed langt hen ad Vejen. Og den, der fik 40 tilbage for sine 10, vil gærne være tilknappet, men røber sig ved et stolt lille Smil. Han lover sig selv ikke at spille mere, opdager lidt efter, at man er i Færd med at starte et nyt Løb, og styrter afsted mod Totalisatoren.

Saa begynder det nye Løb. Fra Restavrationsbygningen holder Opvarteren, idet han placerer de 3 første Flasker Champagne, Udkig med Resultatet, idet han beregner de Odds, som vil blive hans Part af Spillernes Gevinst. Men har Løbene kun smaa Gevinster at opvise, er han ligesom Traverne billig at købe med de ham paahvilende Engagements.

Mændenes Venskab bestaar ofte mere i Strubernes end i Sjælenes Harmoni.

De gode Partier have fortrængt — de gode Ægteskaber.

Den bedste og den daarligste Gave af Naturen er — et godt Hjærte.

Selv Spejlets Sandhed kan blive til Løgn, naar et Menneske ser i det.

UGENS REVUE.

Grev Mouraview.

Grev *Mouraview*, hvis Navn i de sidste Dage har faaet en saa fremskudt Plads i Anledning af Czarens Rundskrivelse, var, indtil han i Begyndelsen af 1897 blev Ruslands Udenrigsminister, en ret ubekendt Mand. Han havde vundet Anseelse i sine forskellige diplomatiske Stillinger i Konstantinopel og Berlin. For tre Aar siden var han akkrediteret det danske Hof, som russisk Gesandt, og man fortæller, at det var Enkekejserinde Maria Feodorownas Indflydelse, der bevirkede hans Udnævnelse til Udenrigsminister. Han skildres som en varmt følende Mand med en korrekt tilknappet Fremtræden.

En Medarbejder ved „Verdens Gang", som har haft Lejlighed til at samtale med ham under hans københavnske Periode, skildrer ham saaledes: „En stærkt bygget Mand af Middelhøjde, stort kuglerundt Hoved, lidt skaldet, en høj hvælvet, fremspringende Pande, store Øjne med et tilsløret og gaadefuldt Udtryk, opsnoede Knebelsbarter." Han fremsætter Gesandtens interessante Udtalelser om det russiske Folks Had mod alt, hvad der hedder Krig og om, hvor ofte Alexander III har grebet ind, naar Krigsfaren truede. Med Varme udkastede Mouraview et Billede af Ruslands Fremtidsideal, og Artiklen slutter: „Hvem skulde have troet, at der boede en saa russisk Ildsjæl i den kolde Diplomat. Hvem skulde den Gang have troet, at denne Mand var bestemt til at beklæde Ruslands højeste Embede og faa Lejlighed til at forsøge paa at virkeliggøre sine Syner? — Som en ægte Russer er Mouraview med al sin glødende Ildtro kold og beregnende og nøgtern som Diplomat. Han maa have sine gode Grunde til at fremkomme med Fredsbudskabet paa dette Tidspunkt."

Grev Mouraview.

Oberst Henry.

Dreyfus-Sagen.

Bedst som man troede Dreyfus-Affæren paa Vej til den endelige Skrinlæggelse begynder den paany. Og den synes saa akut, at man for at faa en Ende paa den enten maa skride til dens Revision eller til Anerkendelse af Militærdiktaturet.

Det var Oberst *Henrys* falske Brev, der virkede som en Bombe. Henry sonede sin Forseelse med sit Liv. Aftenen efter, at han som Arrestant var blevet indsat paa Fortet Jalerien, dræbte han sig ved at skære Halsen over paa sig med en Barberkniv.

Henry var en gammel tapper Officer. Han deltog i Krigen 1870—71 som Løjtnant i General Chanzys Loire Arme, blev fanget af Tyskerne og som Krigsfange ført til Tyskland. Det lykkedes ham at undslippe af Fangeskabet og naa tilbage til Frankrig, hvor han paa ny traadte ind i Forsvarernes Rækker. Senere kæmpede han i Tunis og Bagindien, deltog i 14 Slag og fik 5 Saar. Nu døde han for sin egen Barberkniv. Livet er ofte mærkeligt.

General *Boisdeffre*, der blev kompromitteret sammen med Oberst Henry, og som maatte tage sin Afsked, er født i Byen Alençon 1839. Han har ligeledes deltaget i den fransk-tyske Krig. Under den første Zola-Proces var det særlig hans Vidnesbyrd, der lagde Sablen i Vægtskaalen. Han har stadig været en af de Officerer, der ivrigst modsatte sig enhversomhelst ny Undersøgelse af Dreyfus-Sagen. At han gaar af, kan man maaske betragte som et Varsel om, at der nu forestaar en Revision af den saa meget omtalte Proces.

General Boisdeffre.

Redaktør Chr. Gulman.

Detkøbenhavnske Dagblad „Vort Land" har d. 1. September skiftet Redaktion, idet de to tidligere Redaktører, Lauritz V. Birck og Albert Gnudtzmann, er traadte ud af Bladet, og Journalist *Chr. Gulman* har overtaget Redaktionen i deres Sted.

Redaktør Gulman.

Redaktør Gulman, som endnu er en ung Mand, har allerede en længere journalistisk Løbebane bag sig: *København, Børstidende, Politiken, Adresseavisen,* og de Ferslewske Blade har i Aarenes Løb haft Nytte af hans smidige og sikre Talent, og „Vort Land" vil utvivlsomt under hans Ægide vinde fremad i Publikums Sympati.

Jubilæum.

I August Maaned fejrede Læge *C. Petersen* i Kolding sit 25-Aars Jubilæum som Sygehuslæge. Hr. Petersen, der er fyldt 69 Aar, har i godt 40 Aar været Læge i Kolding; hurtigt vandt han sig en meget betydelig Praksis, saa han snart maatte se sig om efter en Kompagnon, der besørgede al Landpraksis, saa han selv kunde holde sig udelukkende til sin Praksis i Byen. Som Læge Petersen er en overordentlig optaget Læge, der maa være paa Færde fra tidlig Morgen, er han tillige en ualmindelig afholdt Mand; han hører til de Læger, hvor allerede hans Besøg, hans milde Ansigt og deltagende, baade spøgende og alvorlige Samtale, gør det halve til Patientens Helbredelse. For 25

Læge C. Petersen.

Aar siden blev Læge Petersen anmodet om at overtage Pladsen som Sygehuslæge, der da var bleven ledig. Kolding Sygehus bestod den Gang af en lille Sidebygning med en halv Snes Senge; nu er Sygehuset et Bygningskompleks til ca. 400,000 Kr. med en daglig Middelbelægning af over 50, og hvor der aarlig foretages ca. 150 større kirurgiske Operationer, foruden en Mængde mindre. Som Operatør er Læge Petersen kendt vidt om, og mange, der skulle underkastes Operationer, søge af den Grund til Kolding Sygehus. Da Jubilæumsdagen som Sygehuslæge nærmede sig, ønskede Sygehusets Bestyrelse at fejre den skattede Læge ved et Festmaaltid, men han frabad sig bestemt dette. Helt vilde man dog ikke lade Sagen passere i Stilhed, og da han derfor om Morgenen paa Slaget 8 mødte ude paa Sygehuset, saaledes som han gør Vinter og Sommer uden en Dags Afbrydelse, var hans Værelse blomsterprydet, og Bestyrelsen var til Stede. I hjertelige Ord tolkedes Takken for hans opofrende og velsignelsesrige Virksomhed paa Sygehuset, — men da man saa kom til Talen om en lille Jubilæumsgave, blev Doktorens Ansigt formørket. Naa, det oplivedes straks igen, da Forklaringen kom: Jubilæumsgaven var den, at samtlige Patienter paa Sygehuset, fremtidig hver Eftermiddag maatte blive trakterede med Kaffe og Kage, en lille kærkommen Forøgelse af Forplejningen, som Doktoren tidligere havde slaaet paa. Læge Petersen, der blev Ridder ved Kronprinsjubilæet, har altid været altfor optagen af sin Gærning, til at han har kunnet modtage kommunale Tillidsposter; han har ofte været opfordret dertil, men kommunalt Arbejde, for ikke at tale om Selskabelighed eller Klubliv, har der aldrig været Tid til.

Til vore Læsere.

Ved det gennem Czar *Nicolai II.* udstedte Fredsforslag er Rusland med et Slag kommet paa alles Læber som den ledende Verdensmagt. Det vil derfor være af Interesse for enhver at være bekendt med de russiske Forhold, hvorfor „Hver 8. Dag" i sine kommende Numre vil bringe nogle rigt illustrerede Artikler om det russiske Rige. Begyndelsen sker i Dag med det russiske Kejserpar i Hjemmet, og derefter vil følge belærende Artikler om hele Landet og det russiske Folk, Siberien indbefattet.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 50.

Hvor var det tungt at se tilbage
paa de forsvundne Ungdomsdomsdage,
hvis dette netop nu, da første lægges ned,
var ensbetydende med Gaadens sidste Dele.
Min Vandring er forbi, og jeg behøver Fred.
Naar jeg er død, begrav mig i mit kære
Hele.

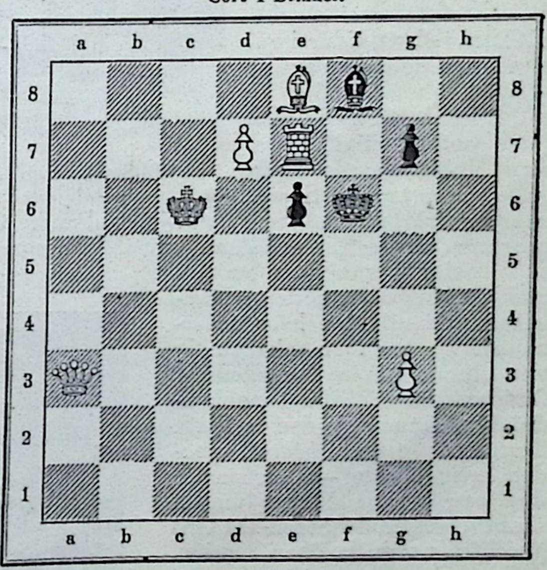
Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 48 var

Rangle.

Ialt indkom 1072 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Fru *D. Holm,* Sundbyerne, Amager. — 2. Præmie *Hans Knudsen,* Kongensgade, Odense.

Skakopgave Nr. 8.

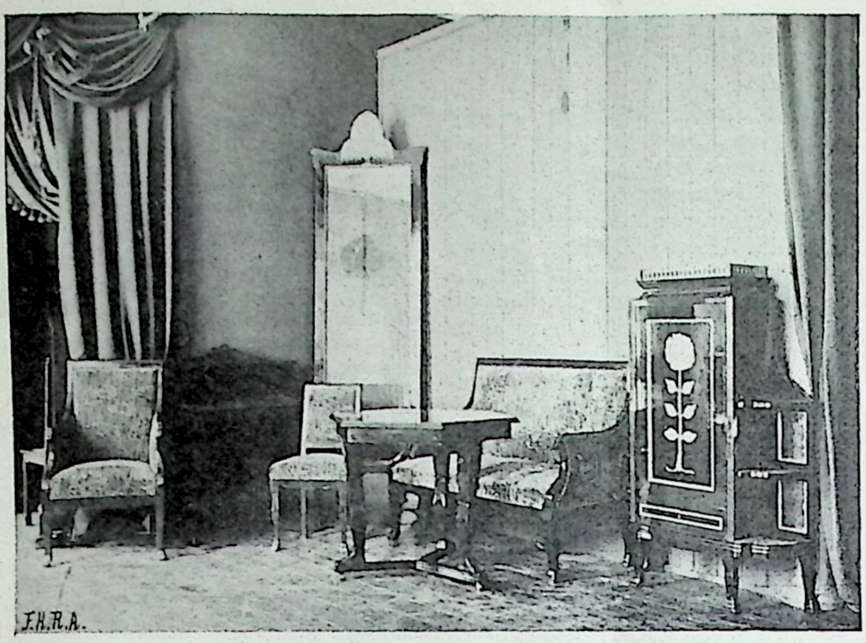
Af N. Sardotsch, Triest.
(„Nuova Rivista".)
Sort 4 Brikker.

Hvid 6 Brikker.
Hvid begynder og gør mat i 2 Træk.

Løsning paa Skakopg. Nr. 7.

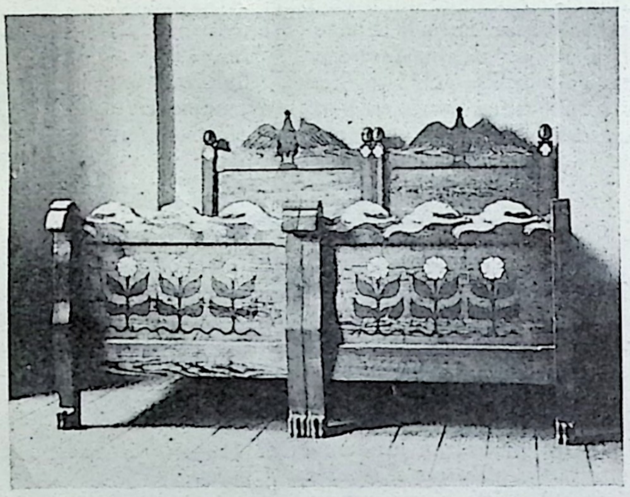
1 S a 6 — c 5, d 6 × c 5; 2 T a 4 — d 4 +
1 . . . . K d 5 — e 5; 2 S c 5 - d 7 +
1 . . . . e 6 — e 5; 2 T a 4 — e 4 osv.

Stue-Møblement i mørkbejset Egetræ.

Vore Møbler.

„Ny dansk Stil“.

Sovekammer-Møblement i umalet Fyrretræ.

For mangfoldige Mennesker er det uden mindste Betydning, i hvilke hjemlige Omgivelser de lever. De har ikke større Sans for Hygge, end at de er lige tilfredse, hvordan saa Hjemmets Møblement ser ud. Men der findes ogsaa mange Mennesker, som føler et stærkt Ubehag ved at sidde i en Stue, hvis Møbler er stilløse og skønhedsforladte.

Det har selvfølgelig alle Dage været muligt at faa sine Møbler lavede efter en egen personlig Smag, naar man blot havde Evne som Vilje, med andre Ord, naar man havde Raad til den større Udgift, som det altid koster at gaa uden om den almene Smag eller rettere: Mangel paa Smag! Men hvor uoverkommeligt har det ikke stadig været for de mindre Bemidlede at faa deres Stuer stilfuldt møblerede! Man kunde eje den ærligste Trang til en fin, afstemt, ejendommelig Hygge — man maatte dog opgive alle Planer om at skabe „originale“ Stuer, thi Originalitet var en kostbar Passion.

Saa længe Sansen for smukke Møbler var de færreste Mennesker givet, saa længe de samme drejede Stoleben, de samme kedsommelige Sofaformer og udskaarne Buffetdøre var selvsagte i de aller fleste Hjem, kneb det for de faa ubemidlede Smagens Elskere at gøre sig Hjemmet hyggeligt. Men et af de uomstødeligste Beviser paa en Art Renæssance i Nutiden, en Smagens Genfødelse og Folkeliggørelse i vore Dage, er den Omstændighed, at Flertallet af unge Par, der skal sætte Bo, og af ældre Ægtefolk, der skal forny deres Møblement, ikke mere køber Møbler i Flæng, men efter skønsomt Valg og som deres Smag ønsker det. Den store Efterspørgsel skaber nye Møbelsnedkerier — eller maaske afføder de nye kunstneriske tiltalende Møbelsnedkerier Efterspørgselen! Og Resultatet er, at de gode Møblers Pris bliver billigere.

Et saadant nyt Møbelsnedkeri er *Georg Müllers & Co.* Paa Hjørnet af Tordenskjoldsgade og Hejbergsgade er Udstillingslokalet beliggende, og der er mange nye, friske Skønhedsindtryk at hente ved et Besøg i de store møbelfyldte Lokaler, hvor Firmaets tre unge Indehavere har arrangeret i Grupper og stuevis en stor Del Møbler i „ny dansk Stil“.

Ny, dansk Stil! Man studser! Og med et opmærksomt og kritisk Blik gaar man Møblerne efter i Fugerne. Der er Møbler i mørkbejset Fyrre- og Egetræ eller grønbejset Fyrretræ til Herreværelse og Spisestue, Møbler i Mahogni til Dagligstue og i ufarvet Fyrretræ til Sovekammerbrug, og alle Møblerne præges af en Stil, der er ny, da den ikke har noget Forbillede, og er dansk, eftersom der til al Udsmykning er benyttet danske Motiver. Det nye viser sig især deri, at Møblets Linjer, dets Gesims som dets Fødder, ikke er geometriske men organiske, f. Eks. stiliserede Ansigter og Fødder. Der er over disse Møbler en djærv Danskhed, brede, kraftige Snit, intet pillent Pedanteri, men en ung og paaskønnelsesværdig Gaa-paa-Lyst. *—n.*

Dagligstue-Møblement i Mahogni.

Kejserinden af Østrig.

Med dyb Beklagelse har Verden erfaret Budskabet om det afskyelige Mord paa Kejserinde Elisabeth af Østrig. Ganske meningsløst og med koldt Blod har en fanatisk Anarkist, der kalder sig *Luigi Luccheni* og skal være født i Paris af italienske Forældre, forøvet sin Udaad.

Da Kejserinden under et Inkognito-Ophold i Genf vilde gaa fra Hotel Beau Rivage til Quai Montblanc, sprang Morderen frem fra sit Skjul bag et Træ, overfaldt brutalt Kejserinden og stødte hende en tveægget Dolk i Hjertet. Hun lod sig føre ned til det Skib, der ventede hende, men besvimede straks om Bord og maatte bæres tilbage til Hotellet, hvor hun udaandede uden at være kommen til Bevidsthed.

Morderen blev paagreben af et Par Kuske og belagt med Arrest. Han er fuldstændig uden Anger over sin skændige Gerning og paastaar endogsaa med modbydelig Kynisme, at han egentlig havde villet myrde Hertugen af Orléans, men da en gunstig Lejlighed ikke tilbød sig, bestemte han sig til Drabet paa den østrigske Kejserinde, hvis Ophold i Genf han tilfældig hørte omtale.

Kejserinde Elisabeth blev omtrent 61 Aar. Hun var Datter af Maximilian Joseph af Bajern og fødtes i München Juleaften 1837. Kun lidt over 16 Aar gammel ægtede hun den østrigske Kejser Franz Joseph, med hvem hun fik to Døtre, hvoraf den ene døde som spædt Barn, samt Sønnen Rudolph, den senere Kronprins, der fik et saa romantisk-tragisk Endeligt i Meyerling sammen med Baronesse Vetchera.

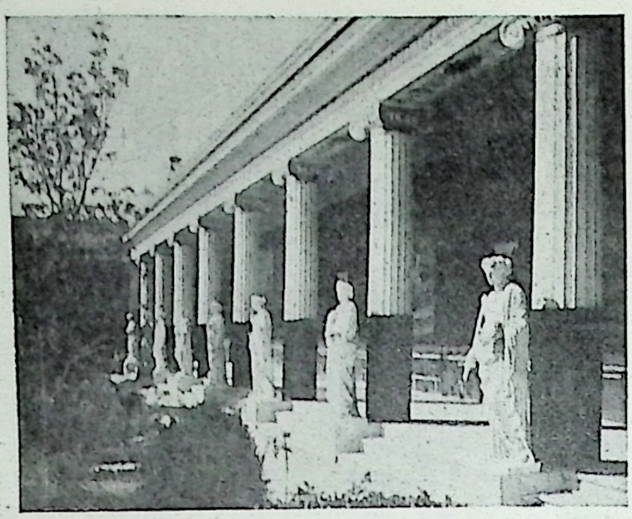

Kejserinde Elisabeth af Østrig.

Foruden denne store Sorg har Kejserinde Elisabeth haft mange tunge Prøvelser sit Liv igennem. Hendes Ægteskab var ikke lykkeligt. Syg paa Sjæl og Legeme forlod hun tidligt sin Gemal og flakkede siden uroligt om til forskellige Kursteder i Evropas smukkeste og mest isolerede Egne. Imens havde Kejser Franz Joseph været Genstand for to Attentater, hans Broder Ærkehertug Maximilian var bleven henrettet i Mexico, Kejserinde Elisabeths Søster Hertuginde Marie var, efter sit Ægteskab med Franz II af Neapel, bleven sindssyg, hendes Broder den sindssyge Kong Ludvig af Bajern var druknet i Sternbergersøen, og en anden Søster Hertuginden af Alençon indebrændte ved Basarbranden forrige Aar i Paris.

Og nu er da Kejserinde Elisabeth, hvis Godgørenhed og elskelige Væsen gav sig smukke Udslag, hvor hun kom hen, død for en Snigmorderhaand, der førte Dolken uden Hensigt og saa at sige i Blinde.

Den aldrende Kejser Franz Joseph modtog med dyb, behersket Sorg Budskabet om Kejserindens grufulde Død. Han skal have ytret, at han ikke kunde fatte, at noget Menneske vilde volde Kejserindens Død, da hun hele sit Liv aldrig havde gjort sine Medmennesker, selv de ringest stillede, andet end godt. I Wien vakte Dødsmeldingen den hæftigste Sorg og Harme,

Fra Kejserindens Slot paa Korfu.

og de østrig-ungarske Aviser udkommer alle med Sørgerand og vier den Afdøde de hjærteligste og mest hengivne Ord.

Tegn at dømme foruden sin Skønhed og sit yndefulde Væsen en skarp Iagttagelse og sund Forstand. Nu da hun er kommen til Ro efter de sidste Dages bedøvende og forvirrende Fester, vil hun maaske føle en Smule Angst for Fremtiden. Hun vil spørge sig selv: hvad skal dette blive til? Hun vil indse, at Folks Forventninger til hende er pressede saa højt i Vejret, at hun umuligt kan opfylde dem, og at dets Kærlighed nødvendigvis maa slappes efter den Ekstase, som de sidste Dages Rus har medført. Sandsynligvis ræsonnerer hun da som saa, at Folkets Selvstændighed og Selvfølelse er saa betydelig, at det ikke vil forlange stort andet af hende, end at hun skal være den nydelige lille Topfigur paa dets stolte Frihedsbygning, som det forelsket og beundrende kan skue op imod, men som ingen reel Betydning kan faa for dets Udvikling. Men vil hendes Ærgærrighed og hendes Virketrang nøjes med dette? Tiden skal vise det. —

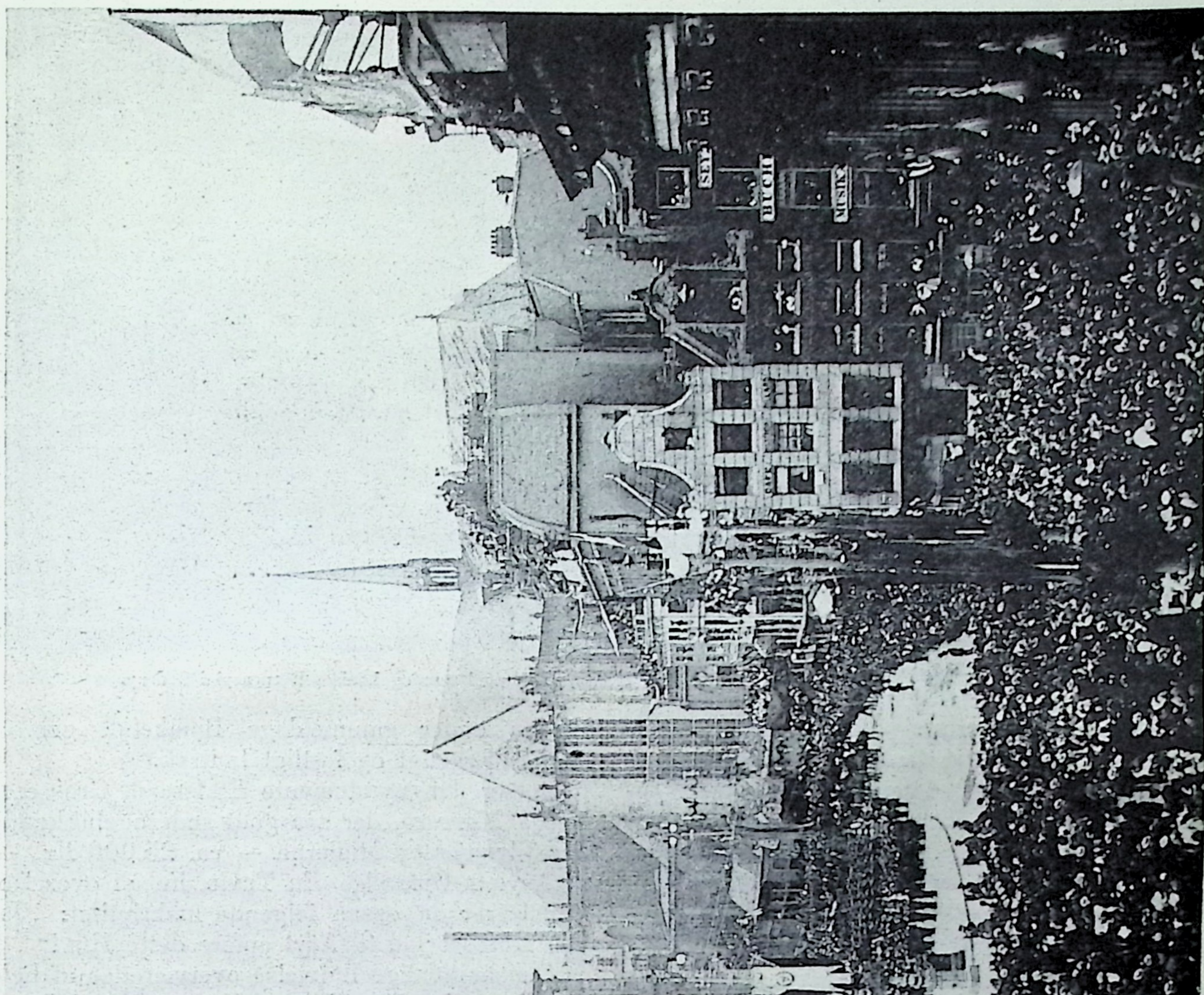
Kroningsfesterne i Amsterdam.

De nu tilendebragte Festligheder i Amsterdam har efter den samlede Verdenspresses Mening været fuldkommen enestaaende. Vor udsendte Korrespondent skriver os til, at selv Folk, der har set sig om i Verden, aldrig nogen Sinde har gennemlevet en lignende Festrus. Det hollandske Folk har modtaget sin unge Dronning som om hun var et Sendebud fra Himlem, en Glædens og en Lykkens Genius, der ved sin blotte Nærværelse kunde omskabe Landet til et Slaraffenland. Alle Festlighederne, lige fra de mest officielle til de mest folkelige, har været prægede af denne ubetingede, kritikløse Begejstring, og det Smil, hvormed de gamle Generaler, Diplomaterne og Ministrene har kysset Dronningens Haand, har været netop lige saa kærlighedsfuldt og beundrende som det umaadelige Brøl, hvormed Gadens uhyre levende Masser har hilst hende paa hendes hurtige Forbifart.

Dronningen ejer efter alle

Dronning Vilhelmine af Holland i Kroningsdragt.

Fra Kroningsfesterne i Amsterdam.

Omstaaende Fotografi viser en af Festlighedernes højtideligste Øjeblikke: Dronningens Indtog paa Dom, Hovedstadens centrale Torv. I Baggrunden ses Slottet, fra hvis Taarn den kongelige Standard vejer. Ved Siden af Slottet Byens Domkirke, *Nieuwe Kerk*, hvor Kroningen foregik, og midt paa Torvet den forgyldte nationale Genius paa et Tempel, der er oprejst i Anledning af Kroningen. I Forgrunden ses en Stump af den store Tribune, der var bygget ovenpaa et Hus lige over for Slottet til Brug for Verdenspressen.

Paa Slottets Altan skimtes Dronningens fine, hvide Skikkelse. Hun er netop traadt frem og hilser med fremstrakt Arm paa Tropperne, der er opstillet foran paa Torvet, hvorfra Trommehvirvler, Hurraraab og Musik drøner op om hende i én umaadelig tonende Ovation. I Forgrunden ses en Del af den uoverskuelige Menneskemængde, der faa Minutter efter fra alle Gader strømmer ind paa Pladsen og bereder Dronningen den storartede Hyldest, der for alle, som var til Stede, stedse vil staa som Kroningsfesternes mest imponerende Moment.

Kong Kristian IX.s og Dronning Louises Børneasyl i Ordrup.

Asylet i Ordrup.

Paa Dronningens Fødselsdag den 7. dennes blev der i Ordrup indviet et nyt Asyl, som bærer Navnet: Kong Kristian IX.s og Dronning Louises Børneasyl.

I Løbet af kun to Maaneder er Asylbygningen bleven rejst paa det gamle Asyls Plads, højt beliggende og med fri Udsigt over Ordrup By og vidt til alle Sider. Og hvad der især glæder, er Bygningens nydelige, smagfulde Stil, saa fjernt fra den almindelige Maade at bygge den Art Bygninger paa, fornem og dog saa indbydende, saa kunstnerisk forsvarlig og dog samtidig fuldt ud praktisk.

I gammel-gotisk Almuestil staar den prægtige Bygning deroppe paa Bakken med sit røde Teglstenstag, med hvide, groft-kalkede Mure og med grønmalede Vinduer og Døre. Arkitekterne *V.* og *B. Ingemann,* der har skænket Tegningerne, har megen Ære af deres smukke Værk.

Det nye Asyl har i Kælderetagen Baderum, Brændsels- og Vaskerum, i Stueetagen Entre, Skolestuer og Toiletrum og paa første Sal Bestyrerindens tre Værelsers Lejlighed. Alle Lokalerne er høje og luftige, og de hvidkalkede Vægge under gammeldags Bjælkeloft gør et baade hyggeligt og festligt Indtryk.

Det er den nyudnævnte Etatsraad, Grosserer *Jacob Moresco,* der saa godt som udelukkende har tilvejebragt Midlerne — ca. 25,000 Kr. — til Asylets Opførelse. En Tavle, indsat over Døren, bærer da ogsaa følgende Inskription: „Jacob Moresco lod til Asyl opføre dette Hus!"

Den højtidelige Indvielse overværedes af hele den kongelige Familje med Undtagelse af Dronningen. Professor Nebelong præluderede paa et lille Stueorgel, en Damekvartet afsang et lille Digt af Zakarias Nielsen, og Pastor Ohlmann holdt en Tale.

Efter Indvielsen gik den kongelige Familje rundt i Bygningen og besaa Lokalerne og passiarede med de smaa Asylbørn, som selvfølgelig var henrykte over Begivenheden.

Marstrand-Udstilling.

Søndagen den 18. September aabner Kunstforeningen i Charlottenborgs store og smaa Sale en Udstilling af Maleren Marstrands Malerier og Tegninger.

— Der ligger i denne nøgterne Meddelelse, som maaske intet Indtryk gør paa adskillige travle Folk, en Kilde til megen Glæde for de lykkeligt stillede Mennesker, der har Sans for og Tid til at ofre Sagen nogen Omtanke og Udstillingen et Par Besøg.

Marstrand, denne vort Aarhundredes, vort Lands største, frugtbareste, maaske genialeste Maler vil altsaa i sin Kunsts fulde Omfang blive tilgængelig for alle og enhver. Over 700 Malerier

og henved 4000 Tegninger vil fra de mange private Hjem Landet over, hvor de til dagligt Brug beundres og er til Pryd, blive udstillede samlede, for Maleriernes Vedkommende i kronologisk Orden, saa at man rigtig kan nyde disse Resultater af en enkelt Mands storslaaede Flid og ypperlige Evner.

Kunstforeningen, der har Æren for saa mange fortræffelige, retrospektive Udstillinger, gør sig ved denne kolossale Marstrand-Udstilling fortjent til Publikums Bevaagenhed i større Maal end nogensinde før. Og de Mænd, der gennem næsten et Par Maaneder med stor Udholdenhed og Dygtighed har samlet og ordnet og ophængt og katalogiseret Marstrands Værker, har Krav paa alle kunstinteresserede Menneskers Tak.

Interiør fra Marstrand-Udstillingen.

Vi bringer et Interiør, taget til „Hver 8. Dag", fra en af Udstillingens store Sale, hvor Udstillingens Leder, Kunsthistorikeren K. Madsen sammen med Maleren Viggo Jastrau samt Charlottenborgs Arbejdspersonale er travlt beskæftiget med at ordne og ophænge Billederne. Desuden bringer vi særskilte Portrætter af d'Hrr. Karl Madsen og Viggo Jastrau. Hr. Madsen, der overalt er kendt, men paa rette Steder langtfra efter Fortjeneste skattet som vort Lands ypperste Kunstkritiker, har, som den Marstrandkender han er, været øverste Avtoritet ved Ophængningen, stadigt og dygtigt bistaaet af sin Frue. Maleren Jastrau, Kunstforeningens dygtige Inspektør, har derimod haft det vidtløftige Bogholderi ved Billedernes Anskaffelse og Modtagelse i sine flittige Hænder.

Maleren Marstrand.

Fotografiet af Hr. Madsen, der er taget paa Charlottenborg specielt til „Hver 8. Dag", er det eneste eksisterende Fotografi af vor værdifulde Landsmand.

Karl Madsen er født 1843 i København, er Søn af Dyrmaler M. og blev Student fra Sorø Akademi og tilbragte nogle Aar i Frankrig, hvor han studerede Kunst og malede. Af Karl Madsens kunsthistoriske Værker er de mest kendte „Japansk Malerkunst", „Hollandsk Malerkunst" og Bogen om J. Th. Lundbye. Desuden har han i tidligere Aar skrevet en Del Kunstanmældelser i Dagsavisen, særlig om vore Malere af Mellemgenerationen, f. Eks. Jerndorff, og har i de senere Aar været en skattet Medarbejder ved Tilskueren, hvor han fra Tid til anden har skrevet mange Artikler.

Kunsthist. Karl Madsen.

Viggo Jastrau er født paa Fyn, har gaaet i Odense Latinskole, men faaet sin kunstneriske Uddannelse i København, hvor han har vundet Navn som Illustrator og tillige været Kunstanmælder ved et Par Dagblade.

Maleren Viggo Jastrau.

Opfindelsernes Konge.

Roman fra det 20de Aarhundrede. — Af Frank Stockton. — Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af de tidligere Kapitler.

Den unge Amerikaner *Roland Clewe*, det næste Aarhundredes Edison, er netop vendt hjem fra en Studierejse i Evropa og ankommen til Amerika med Hovedet fuldt af nye Opfindelser. Han tager straks ud til de Fabriker han ejer i Forening med *Margareth Raleigh*, hans afdøde Kompagnons henrivende unge Enke og forelægger saa hende (hans mest beundrende og taknemmelige Tilhører) en af sine mange store Planer, som gaar ud paa intet mindre end at finde den saa længe forgæves eftersøgte Nordpol ved Hjælp af et saavel over- som undersøisk Skib, der ved dets elektriske Konstruktion vil være i Stand til at trodse enhver Vanskelighed. Da Roland Clewe imidlertid har en efter hans Mening endnu vigtigere Opdagelse at gøre, og denne vil kræve hans Nærværelse i Hjemmet, sender han sine tro Tjenere og Medhjælpere *Samuel Block* og *Madam Block* med Ekspeditionen for at de kan holde ham à jour med, hvad der passerer under Vejs. Dette sker saameget lettere, som Roland Clewe har ladet indrette en bevægelig telegrafisk Forbindelse mellem sit Hjem og Skibet, saaledes at han til enhver Tid kan vide, hvor og hvorledes Skib og Mandskab befinder sig. Selvfølgelig møder Skibet mange Vanskeligheder, men heldigvis er Madam Block i Besiddelse af et utrætteligt Lune og hun holder Modet oppe i hele Mandskabet. Det opdages i Tide, at Polakken *Rowinski*, der er Opfinder ligesom Clewe, og ofte har søgt at rane dennes Ideer, har sneget sig om Bord i Skibet i Haabet om ogsaa at kunne stjæle Æren for Nordpolens Opdagelse, og hele Mandskabet med Madam Block i Spidsen har nu travlt med at holde et vaagent Øje med Skurken, der gentagne Gange forsøger at undvige, hvad der giver Anledning til mange pudsige Scener. Imidlertid har Clewe, hvis Kærlighed til den unge Enke bliver mere og mere aabenbar, travlt med at opdage den saakaldte *„artesiske Straale“*, der skal kunne give et saa stærkt Lys, at han ved Hjælp af den mener at kunne gennemskue Jordens Indre. Samtidig arbejder han ivrigt paa en anden Opfindelse, *„den automatiske Bombe“*, en Staalcylinder, der er saaledes konstrueret, at den, naar den en Gang er sat i Bevægelse, stadig arbejder sig selv videre ved Hjælp af en indre Mekanisme, saa at den kan gennemtrænge hvadsomhelst, kun efterladende et Hul, der svarer til Bombens Omfang. Ved et Uheld vælter imidlertid det Stativ, hvorpaa den næsten fuldendte Bombe er anbragt, en Eksplosion finder Sted og Bomben forsvinder i Jordens Dyb, efterladende et dybt Hul, hvilket giver Clewe Anledning til uforudsete Opdagelser, hvad de paafølgende Kapitler netop vil omhandle.

„Du maa høre paa, hvad jeg siger“, svarede han. „Du kan ikke forstaa Enkelthederne, naar Du ikke faar dem i den rigtige Orden. Man har en hel Mængde Teorier om Kometer, men der er kun en af dem, som jeg har troet paa. Du ved, at medens en Komet gaar rundt om Solen, er dens Hale altid bortvendt fra Solen, saa at, hvor hurtigt end dens Hoved bevæger sig i dens Bane, maa Enden af dens Hale bevæge sig med en ganske ubegribelig Hast. Hvis denne Hale bestod af Taager eller lignende, saa kunde den ikke vedligeholde sin Stilling. Der er kun en Teori, der kan forklare denne Stilling, nemlig denne, at Kometens Hoved er en Linse, og at Halen er Lys. Solens Lys gaar gennem Linsen og strømmer ud i Rummet, idet det danner Halen, som ikke følger Kometen paa den ubegribelige Maade, man i Almindelighed har antaget, men stadig bliver fornyet.“

„Men Gud“, afbrød Margaret, „det har jeg jo læst et eller andet Sted.“

„Taalmodighed, min Ven“, svarede han. „Da jeg kom ned til Bunden af min Skakt, var jeg i en Kløft, jeg ved ikke hvor stor, men den bestod af en vældig, gennemsigtig Masse, der var lige saa haard som den haardeste Sten, og gennemsigtig som Luft i Lyset af mine elektriske Lamper. Min Bombe hvilede sikkert paa denne Masse. Jeg kunde gaa paa den; som om jeg kunde se Mile langt ned i den. Efter min Mening, Margaret, har denne Substans en Gang været en Komets Hoved.“

„Men hvad er det for en Substans?“ spurgte hun hurtigt.

„Det er en fast Diamantmasse!“

Margaret udstødte et Skrig. Hun kunde ikke sige et Ord.

„Ja“, sagde han, „jeg tror, at hele Jordens Centrum er en stor Diamant. Da den bevægede sig i sin Bane som Komet, strømmede Solens Lys gennem denne Diamant og sendte en uhyre stor Hale ud i Rummet. Efter nogen Tids Forløb begyndte Kernen at brænde.“

„Brænde?“ udbrød Margaret.

„Ja. En Diamant er jo næsten rent Kulstof; hvorfor skulde den saa ikke kunne brænde? Den har brændt og brændt. Der har dannet sig Aske om den, og den er vedblevet at brænde, og da den var helt bedækket med Aske, holdt den op med at være gennemsigtig; den var ikke længere Komet, den blev Planet og bevægede sig i en anden Bane. Men den vedblev at brænde inden for Askelaget, og dette blev efterhaanden forvandlet til Klippe, til Metal, til alt, hvad der danner Jordens Skorpe.“

Hun stirrede forbavset paa ham.

„Nogle Dele af denne store Kulstofmasse brænder. stærkere end andre, ja, nogle brænder slet ikke. I de Egne, hvor der er Vulkaner, raser Ilden; dér, hvor min store Bombe gik ned, brænder den slet ikke. Nu kender Du min Teori. Den er simpelt og ufuldkomment udtrykt, for jeg har prøvet paa at meddele Dig den i saa faa Ord som muligt.“

„Men, Roland“, udbrød hun. „Det er jo meningsløst. En Diamant! Aa, Folk vil tro, at Du er gal. Du maa ikke sige det til nogen. Det er ligefrem umuligt, at den største Del af Jorden kan være en vældig Diamant.“

„Intet er umuligt, Margaret“, svarede han. „Den midterste Del af Jorden bestaar af et eller andet, og det kan ligesaa godt være en Diamant som noget andet. Naar man tænker rigtigt over Sagen, saa er det endog meget sandsynligt; for Diamanten er en meget ejendommelig Substans. Den er som sagt næsten rent Kulstof. Jeg har ikke i Sinde at sige et Ord af, hvad jeg har fortalt Dig, til nogen — i det mindste ikke før Sagen er vel overvejet, men jeg er ikke bange for at blive anset for gal. Se paa dette, Margaret!“

Han tog nogle skinnende glasagtige Tingester op af Lommen. Nogle af dem var flade, andre runde; den største var saa stor som en Citron, andre var mindre Stumper af forskellig Størrelse.

„Dette er Stumper af den store Diamant, som blev slaaet af, da Bomben ramte Bunden af den Hule, i hvilken jeg fandt den. Jeg tog dem op, da jeg famlede mig frem og gik rundt om Bomben paa noget, der syntes mig at være fast Luft. Jeg puttede dem i Lommen, og jeg vilde ikke komme til Dig, Margeret, før jeg havde været i mit Kontor og undersøgt, om det virkelig var Diamanter. Jeg har prøvet dem, det er Diamanter.“

Halvt bedøvet tog hun det største Brudstykke i Haanden.

„Roland,“ hviskede hun, „hvis dette virkelig er en Diamant, saa findes der ikke Mage til den paa Jorden“.

„Det gør der ikke,“ svarede han.

Hun sad og stirrede paa det store funklende Mineral, som hun holdt i Haanden. Dets Overflade var uregelmæssig, det havde mange Facetter; i det dæmpede Lys fra Vinduet saa det ud som levende Vand. Han følte, at han maatte sige noget.

„Selv disse smaa Stykker,“ sagde han, „er meget værdifulde Ædelstene.“

Hun vedblev at tie og at se paa den glimtende Tingest.

„Du ser,“ sagde han, „at disse Diamanter ikke ligner dem, man finder i vore Diamantlejer. Det har rimeligvis været smaa ufortærede Stumper af den oprindelige Masse, som efterhaanden er blevne trængte op fra Jordens Indre paa samme Maade som mange Metaller og Mineralier bliver trængte op, og saa efterhaanden afrundede og slebne af Vand og Sten i umindelige Tider.“

„Roland!“ udbrød hun heftigt, „det er jo ganske utrolige Rigdomme! Hvad er almindelige Rigdomme i Sammenligning med det, som Du har opdaget? Hvert Menneske paa Jorden kunde . . .“

„Ak, Margaret“, afbrød han hende, hengiv Dig ikke til saadanne Fantasier. Hvis min Opdagelse kunde benyttes saaledes, som Du tror, saa vilde den volde Fattigdom og ikke Rigdom paa Jorden. En Diamant vilde ikke være mere værd end en almindelig Sten. Overalt, i civiliserede Lande og i barbariske Egne, vilde Folk se deres Rigdomme forsvinde, som om de var blevne manede bort af en ond Troldmand.“

Hun skjalv. „Skal disse Ædelstene ikke regnes for højere end almindelige Smaasten?“ sagde hun.

„Nej“, svarede han, „saa længe den store Skakt er min, er disse Stumper større Rigdomme for os, end vi har tænkt os i vore vildeste Fantasier.“

„Roland“, udbrød hun, „vil Du ned i den Skakt og hente flere?“

„Nej, aldrig, aldrig!“ svarede han. „Det, vi har her, er nok for os, og selv om man bød os alt godt, hvad der i Verden kan købes for Penge, saa vilde jeg aldrig gaa ned i Skakten igen. Et Øjeblik, medens jeg stod nede i den Hule, fo'r der igennem min Sjæl en rædselsfuld Skræk, som jeg aldrig kan glemme. Jeg kunde intet se i det Lys, som mine elektriske Lamper sendte gennem den store gennemsigtige Masse, men jeg kunde føle. Jeg satte Foden frem, og den stod paa en skraanende Overflade. I det næste Øjeblik kunde jeg være gledet — hvorhen? Jeg kan ikke holde ud at tænke paa det.“

Hun omslyngede ham med sine Arme og trykkede ham til sit Hjærte.

XXIII. KAPITEL.

Atter om Bord paa „Dipsey“.

Da *Dipseys* Maskiner var standsede, og den flød roligt paa Frostsøens jævne Overflade, ønskede Gibbs i høj Grad at komme i Forbindelse med Telegrafkablet, der laa paa Bunden af Oceanet under dem, for saaledes at kunne tale med Sardis. Men da Sagen blev drøftet, fremførtes der en hel Del Indvendinger. Den vigtigste af disse gik ud paa, at *Dipsey* ikke kunde sætte sig i Forbindelse med Kablet uden at ødelægge dets Forbindelse med den lille Station ved Nordpolen. Denne Forbindelse var jo rigtignok af en tvivlsom Værd, thi de Egne blev maaske aldrig besøgte igen; men det var dog noget saa ganske vidunderligt at lægge en Telegraflinje til Nordpolen, man syntes det var den største Synd at ødelægge den.

Polarfarernes Venner havde ikke hørt fra dem, siden de havde forladt Polarhavet; men det var ingen Skade til at lade dem vente lidt længere. Hvis Tilbagerejsen under Isen blev lige saa heldig som den første Tur, vilde det ikke vare mange Dage, før *Dipsey* ankom til Kap Tariff. Den skulde ikke gaa saa langsomt som tidligere; for dens Officerer vilde have en Fornemmelse af, at de til en vis Grad kendte Kursen, og de blev ikke mere opholdte af nogen Kabeludlægning.

Man blev altsaa enig om, at det var at spilde Tid og Arbejde, naar man standsede her og satte sig i Forbindelse med Kablet, og de gjorte Forberedelser til at stige ned til en sikker Dybde. Madam Sarah Block, der var indsvøbt i Pelsværk fra Top til Taa, blev paa Dækket, saa længe hendes Mand vilde tillade hende det. Hun havde længe staaet og stirret ud paa Søen med et misfornøjet Blik. Til sidst tog Sammy hende ved Armen og sagde, hun skulde gaa ned for nu skulde de til at lukke Lugerne.

Fortsættes.

De nye Mænd.

General Cavaignac.

Krigsminister Zurlinden.

Den intetanende Fange paa Djævleøen er Aarsag til, at baade den franske Generalstab og Krigsministerium har skiftet Ledere.

General Boisdeffre, der havde staaet i Spidsen for Generalstaben under hele Dreyfus-Kampagnen, indgav sin Afskedsbegæring samme Dag, Henry tilstod sit Falskneri. General Renouard er bleven hans Efterfølger. Det er en Mand paa 62 Aar; han har saaledes kun tre Aar tilbage, inden han falder for Aldersgrænsen. Han blev Divisionsgeneral i 1895, og er anset for en overordentlig energisk og dygtig Officer.

Generalstabschef Renouard.

Fransk Politik staar stadig under Dreyfusaffærens Auspicier. I Krigsministeriet har Cavaignac, den uforsonligste Modstander af Dreyfusprocessens Revision, maattet vige for Zurlinden. Cavaignac er en ærgærrig Mand; Søn af Napoleons Medbejler til Præsidentskabet i den første franske Republik, har han sikkert ment, ved sin haardnakkede Afvisning af Dreyfus-Processens Revision, at kunne rejse en Folkestemning, der kunde bære ham selv frem til Præsidentværdigheden. — Elsasseren Zurlinden er en 60-aarig Veteran, der har tjent sine Sporer paa Valpladserne i den fransk-tyske Krig. Han har tidligere været Krigsminister i Ribot's Kabinet. —

Øjeblikkets Mand.

I London er Sir Herbert Kitchener Dagens Helt. Han har fuldført sit store Hverv: Khartum er falden.

Englænderne har ikke altid høstet Laurbær ved Nilens Bredder. Det er nu 15 Aar siden, at Hicks og hans 12,000 Mand blev hugget ned af Kalifens talløse Horder; det er 13 Aar siden, at Gordon bukkede under i Khartum. Ved Omdurman, hvor 15,000 Dervisher blev mejet ned af Martingeværer og Maximkanoner, har Kitchener atter hævdet Englands militære Ære ved Nilens Bredder. Nu vejer atter det engelske Flag paa Khartums Ruiner; Hicks og Gordon er hævnede. — Det engelske Felttog danner et slaaende Modstykke til det italienske Felttog i 1896, der endte med Massakren i de abessinske Bjærgpasser. Langsomt og besindig er Kitchener rykket frem, har skaanet sine Tropper til det yderste, indtil han endelig udenfor Khartums Porte har knust Fjenden i et afgørende Slag, som har kostet hans egen engelsk-ægyptiske Hær det ubetydelige Tab af 46 Døde og 329 saarede. — Det ringe Mandefald paa Englændernes og det uhyre Blodbad paa Dervishernes Side forklares ved, at det slet ikke lykkedes disse at komme deres Fjender ind paa Livet. En frygtelig Kugleregn, der dyngede Lig paa Lig, stansede Dervisherne, der med hensynsløst Mod styrtede sig mod Englændernes fastsluttede Geledder. — Kun en Gang kom det til Kamp paa blanke Vaaben; det var, da det 21de engelske Lansenérregiment, 320 Mand stærkt, maatte bane sig Vej gennem en kompakt Masse af 3000 Dervisher. Enhver, hvis Hest blev skudt, var redningsløst fortabt. Dervisherne styrtede sig over den ulykkelige og tilredte ham paa det frygteligste, inden de gav ham Dødsstødet. Alligevel blev Englændernes Tab ikke stort, hvilket væsentlig skyldes den rasende Fart, hvormed Lansenererne sprængte frem og trængte gennem en Hindring. Dette Kavallerichoc, der lykkedes trods den knusende Overmagt, var Slagets Glanspunkt.

Sir Herbert Kitchener.

Den politiske Betydning af Sejren ved Omdurman er, at England nu staar ved Realisationen af sit stolte Maal, at drage en uafbrudt Række af engelske Besiddelser fra Kap til Kairo.

Salon-Svindleren.

— Moderne Pariserroman af Georges Ohnet. —

Indhold af de tidligere Kapitler.

Hertuginde de Diernstein hører til Frankrigs fornemste Aristokrati, og er Ejer af en umaadelig Formue. Hendes Søn, *Jean*, der nærer anarkistiske Sympatier, har frivillig givet Afkald paa sin Del af Formuen for at hengive sig til sine kunstneriske Tilbøjeligheder, og som Billedhugger — under Navnet Jean Hienard — har han allerede vist et stort Talent. Paa et Besøg hos sin Moder, hvem han har bedt om at laane sig en Sum Penge til at hjælpe en fattig Kammerat, Billedhuggeren *Frégose*, opdager han, at hun er lidenskabeligt forelsket i en suspekt Person, der under Navnet *Marquis de Prédalgonde* spiller en stor Rolle i det mondaine Selskabsliv. Denne Marquis er i Virkeligheden kun en dristig Svindler ved Navn *Roger Brémont*, der tilligemed sin Medskyldige, *Rascol*, lever af falsk Spil og alskens Bedragerier, og som nu har sine Garn ude efter den rige Hertuginde, som han med sin elegante Optræden ganske har bedaaret. Jean vil nu befri sin Moder fra den truende Fare.

„Hør nu, jeg ser, at Du indlader Dig paa et farligt Eventyr. Du staar i Begreb med at give Dig af med Folk, som er meget stærke — det har jeg en Anelse om. Rundt om Prédalgonde er der altid Medskyldige, det er klart. Og den vigtigste, som jeg særlig anbefaler til din Opmærksomhed, og som Du maaske ikke særlig har paaagtet, er hans Onkel: den ærværdige Grev de Saint-Vincent. Hvis jeg var i dit Sted, vilde jeg ikke først og fremmest studere vor Konge af Paris, men snarere hans Ministre. Blandt dem synes Hr. de Saint-Vincent trods sin paatagne Affældighed at spille Storkanslerens Rolle. Han er sikkert ikke saa stærkt paa sin Post overfor Dig som hans kongelige Overhoved, der nu er underrettet om dit Fjendskab. Forhør Dig om denne sympatiske Olding. Hvis Du opdager, at det er en ren og skær Slyngel, har Du allerede vundet halvt Spil, thi — ikke sandt: Sig mig, hvem Du omgaas, og jeg skal sige Dig, hvem Du er. Og hvis Onkelen er en Slyngel, er det da indlysende, at hans Nevø ikke er nogen Engel."

„Ja, alt, hvad Du raader mig til, er klogt. I hvert Fald vil jeg først og fremmest berolige Fjenden ved at forsvinde fra Skuepladsen. Gør jeg det, er jeg snart glemt. Jeg er i Paris, men min Moder er paa Landet, og Prédalgonde gør rent Bord i Spillesalen. Naar Sæsonen er forbi, kommer alle hjem igen. Og saa begynder jeg først mine Operationer."

„Det er udmærket. Saadan skal det være. I Slutningen af denne Maaned kommer jeg til Dig for at se, hvordan Sagerne staar. Hvad har Du i Sinde at gøre imens?"

„Saa vil jeg faa Frégose gift og sørge for at tjene de 150,000 Franks."

„Kære Ven, hvis Du vil have den Ulejlighed, vil det tage et helt Aar".

„Lad det saa tage et Aar; det er altid en Adspredelse."

Devienne tog Hat, Handsker og Stok og sagde:

„Klokken er 12! Lad os gaa hen og faa noget Frokost. Bag efter skal jeg følge Dig til Banegaarden."

VIII.

Ivrig optaget af at arbejde paa sit Basrelief „Vinteren“, der nu pryder Oppenheimers beundringsværdige Kamin, stod Hiénard i sit Atelier, da Frégose kom ind. I de tre Maaneder, denne havde været gift med sin Clémence, havde han ikke kunnet vænne sig af med daglig at komme for at tilbringe nogle Timer med Hiénard. Hver Dag kom han, trykkede sin Vens Haand, tog sin Jakke af, trak i en Bluse og gav sig efter at have stoppet en Pibe i Lag med at tage de vaade Klude af sit paabegyndte Arbejde. Thi han spildte ikke Tiden og havde altid en Gruppe, en Statuette eller en Vase i Arbejde dér paa Atelieret.

Hans Kone havde i den første Tid anstrengt sig for at bevise ham, at nu da han havde Hjem og Hus, skulde han ikke stadig opholde sig hos Hiénard. Frégose havde prøvet paa at blive hele Dagen i sit eget Atelier, men han tabte Humøret, hans Haand blev nervøs, hans Tanker vilde ikke arbejde, og han havde ikke nogen Selvtillid. Han maatte være i Berøring med sin Ven og høre et Raad af sin Lærer. Under Hiénards Avspicier blev han atter den solide og sikre Arbejder. Clémence forstod hans Svaghed, tilgav ham smilende og overlod til ham at arbejde efter hans eget Hovede . . .

Frégose traf ved sin Ankomst Hiénard ivrig fordybet i Arbejdet, og uden at forstyrre ham sagde han kort God Dag, tog en Stol, satte sig og betragtede i Tavshed sin Vens Værk. Det var en poetisk og alvorlig Allegori: Vinteren, der hyller Naturen i sit Snetæppe. I en Krog sad ved Foden af en fuldstændig afbladet Træstamme, hvis Grene syntes at gyse, to kulderystende Børn og rakte deres smaa Hænder frem mod Flammerne fra en svag Ild. I Baggrunden, inde i Skoven gik Kvinder og samlede Brænde, medens en Brændehugger trællede haardt med sin Økse. Paa den ene Side fløj Skøjteløbere af Sted i vild Fart hen over Isen, og paa den anden Side valsede dansende Par rundt som i en Rus. Og over disse de riges Fornøjelser og de fattiges Lidelser svævede den mørke, bitre Vinter med sin uundgaaelige Frost. Figurernes frie og virkelighedstro Holdning og Kompositionens Naivetet gjorde dette Basrelief til et betydeligt Mesterværk.

Hensunken i Betragtning af det sad Frégose ubevægelig og tavs, grebet af Arbejdet og betaget af inderlig Nydelse. Hiénard kastede sin Modelerpind, smed den Lerklump, som han havde i Haanden, ned i Spanden og vendte sig om mod sin Ven:

„Naa, Frégose, hvad siger Du, gamle Dreng?“

Frégose saa ud, som om han vaagnede af en Drøm og sagde bevæget:

„Hvor Du maa være lykkelig over at have saadan et Talent!“

„Vi er altsaa tilfreds, hvad, gamle Ven? Kan Du se, jeg har omarbejdet Gruppen med de smaa Børn. Den gjorde sig ikke rigtig . . . Det ærgrede mig. I Morges omkalfatrede jeg det helt . . . Nu tror jeg, at det er bedre . . . Ikke?“

„Jo, Hiénard, noget saa godt har ingen frembragt siden Donatello og Ghiberti!“

„Aah, Vrøvl!“

„Nej, det er ikke Vrøvl. Jeg ved, hvad jeg taler om. Dette Basrelief er et Mesterværk. Han kan sagtens, denne Oppenheimer, som hver Dag kan have et saadant Vidunder for Øje!“

„Jeg skal tage en Afstøbning til Dig: saa kan Du ogsaa have det.“

Frégose fik Taarer i Øjnene og sagde:

„Ser Du, jeg vil have de to dejlige Børn hjemme, for at Clémence kan se dem, beundre dem og skænke mig en lille Frégose, der ligner dem. Hvor det vilde være herligt!“

„Har din Kone det godt?“

„Ja, Tak!“

„Er hun ikke mere skinsyg paa mig?“

„Nej, dertil holder hun altfor meget af mig.“

„Men det lader da til, at Du har Besvær med at komme herhen. Klokken er 3, og Du er lige kommen . . .“

„Unægtelig er jeg noget sent paa det. Men Du maa vide, at Clémences Gudfader er kommen i Besøg, og ham havde vi til Frokost. Det er en rigtig rar Mand, men han er noget snakkesalig . . .“

„Hvad er han?“

„Ja, hvad er han? . . . Noget ved Politiet.“

„Assistent?“

„Det kan Du godt sige.“

„Hvad mener Du med det?“

„Aa, jeg mener . . . han er ansat ved Politiets første Afdeling.“

„Han er altsaa Opdager. Det er det, Du ikke finder saa rart.“

„Lidt, ja. Men alligevel, den Slags Folk er jo nødvendige.“

„Ja, min Ven. Og der er flinke Mennesker i alle Bestillinger.“

„Naturligvis!“

„Hvad er hans specielle Hverv?“

„Han har med Falskspillerne at gøre.“

„Saah?“ sagde Hiénard pludselig interesseret; lad mig høre lidt om det!“

„Naa, nu er Du nok ligesom jeg i Morges. Ja, de Folk ved noget, og naar man leder Samtalen ind paa det Kapitel om deres Profession, og de har Tillid til én, faar man skam nogle storartede Historier at høre. . . . Tænk Dig en Mand, der er inde i alle Falskspillerfif og Kneb, som kender dem allesammen ud og ind, forstaar Du?“

„Ja det maa skam være interessant at høre . . .“

„Det er akkurat som en Roman! Man skulde tro, man læste Montépin. Han har nogle Bondefangerhistorier, maa Du vide . . . om Folk, der spiller paa Jernbanen for at trøste sig efter Tabene ved Væddeløbene — aa, det er til at le sin Mave itu over!“

„Hør, Frégose, ham maa Du præsentere mig for. Jeg kunde nok lide at høre ham selv fortælle.“

„Med Fornøjelse, naar som helst Du vil. Han gør sig ikke kostbar, for han beundrer Dig saadan . . . Da han hørte, at jeg kender Dig, at Du er min Ven og Lærer — huhej! . . . men Du maa vide, han er ogsaa Korsikaner, forhenværende Sergent . . . han hedder Amoretti . . . Derfor faar han ogsaa Taarer i Øjnene, hver Gang han taler om din „Napoleon paa Dødslejet.“ . . .

„Det er jo brilliant.“

Han tav, greb sin Modelerpind og tog atter fat paa sit Arbejde. Han var bekymret. Frégose saa det godt, men efter sin Vane ventede han, til Hiénard aabnede sit Hjerte for ham om, hvad der pinte ham. Det skete imidlertid ikke, og da det begyndte at mørknes, tog Hiénard Vand i Munden og sprøjtede det ud over sit Basrelief, som han dækkede til med vaade Linnedklude.

„Naa,“ sagde han, „lad det saa være nok til i Morgen tidlig.“

Frégose var allerede i Færd med at tage sin Frakke paa, da Hiénard spurgte:

„Hvor skal Du hen herfra?“

„Hjem.“

„Saa følger jeg Dig. Jeg trænger til frisk Luft og Motion.“

— — —

Fortsættes.

Markedscene fra Kina.

Paa Cykle gennem Kina.

Efter „The Japan Mail".

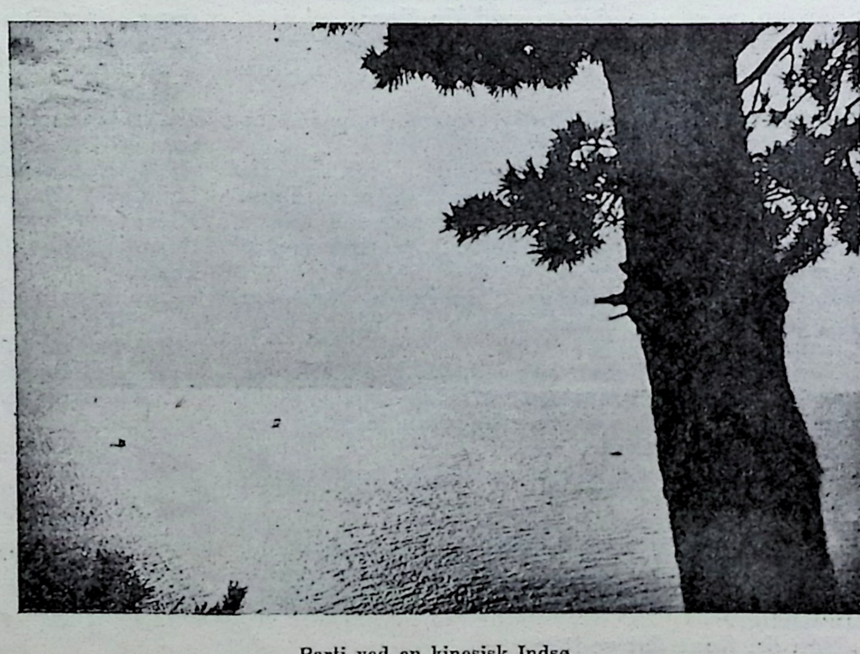
Sluttet.

I Yunnans Hovedstad, hvor vi gjorde Holdt en Uge, var den 3-aarige Eksamen netop sluttet, og Byen vrimlede af Studenter. Vi talte med adskillige af dem, og de røbede af Studenter at være en ligefrem oplivende Uvidenhed. De lo ad den Idé, at Kina skulde være bleven besejret af Japan i sidste Krig: „Vi er det store, hæderkransede himmelske Rige, hvorledes skulde vi kunne blive besejrede?" Det var deres Argument. De spurgte, om der i England var en Sol som den i Kina, om der var Træer og Floder, de troede, at de Fremmede havde et Hul igennem Brystet, som der kunde stikkes en Bambusstang igennem, for at Kulierne kunde bære dem. Naar vi fortalte, at vi ogsaa i England havde Eksaminer, mente de, at nogle af de større kinesiske Lærde maatte have været i England for at lære os det. Vore Cykler interesserede dem, og de indrømmede, at de Fremmede vare temmelig dygtige til mekaniske Frembringelser, men „Kineserne er det lærdeste Folk i Verden", sagde de. Al Eksamination, der fordres for at opnaa offentlige Embeder, drejer sig kun om Kundskab til Vismændene. Kan en Mand vise, at han er godt bekendt med Konfucius og Mencius Skrifter, er han absolut skikket til at administrere Telegrafvæsenet.

De stadige Regnskyl vedblev, efter at vi havde forladt Yunnan-sen. Kroerne vare snavsede, men billige, Prisen for Nattelogi var ofte ikke mere end 15 Cash pr. Mand, omtrent $^1/_2$ Penny, Lunch bestod som oftest af kogt Majs, ved en enkelt Lejlighed købte vi 8 Pd. Lammelaar for $2^1/_4$ Pence.

Vi lagde Mærke til, at mange af Landsbyerne var omgivne af høje Mure, og at der fandtes Sikkerhedstaarne. Vi befandt os i en Egn, der led under periodiske Overfald af Loloerne, et Folk, som bor i Bjergfæstninger paa Yangtse's anden Bred.

Lololandet er af omtrent samme Størrelse som Wales, ligger ved Szechnens Endepunkt, og Folket er, skønt det taler kinesisk og halvvejs erkender Kinas Overhøjhed, i Virkeligheden en Republik og tillader ikke kinesiske Handlende Adgang til deres Territorium. Vi besøgte ikke Landet, men traf mange af Indbyggerne, som sikkert ikke er Kinesere. Det er meget høje Mænd, slanke og muskuløse, deres ovale Ansigter er rynkede og kobberfarvede. Kindbenene er fremstaaende og Hagen spids, Næsen buet, Læberne tynde og Øjnene lige. Deres Klædning bestaar af en tung Filtkappe, og den ægte Lolo fletter sit Haar som et Enhjørninghorn midt i Panden. Ifølge den udmærkede, uforfærdede Baber slaas Stammerne stadig indbyrdes, de er ikke Buddhister, men offre til deres egne Guder. Kvinderne, som i Kina ikke agtes højt, kan i Lololandet blive

Parti ved en kinesisk Indsø.

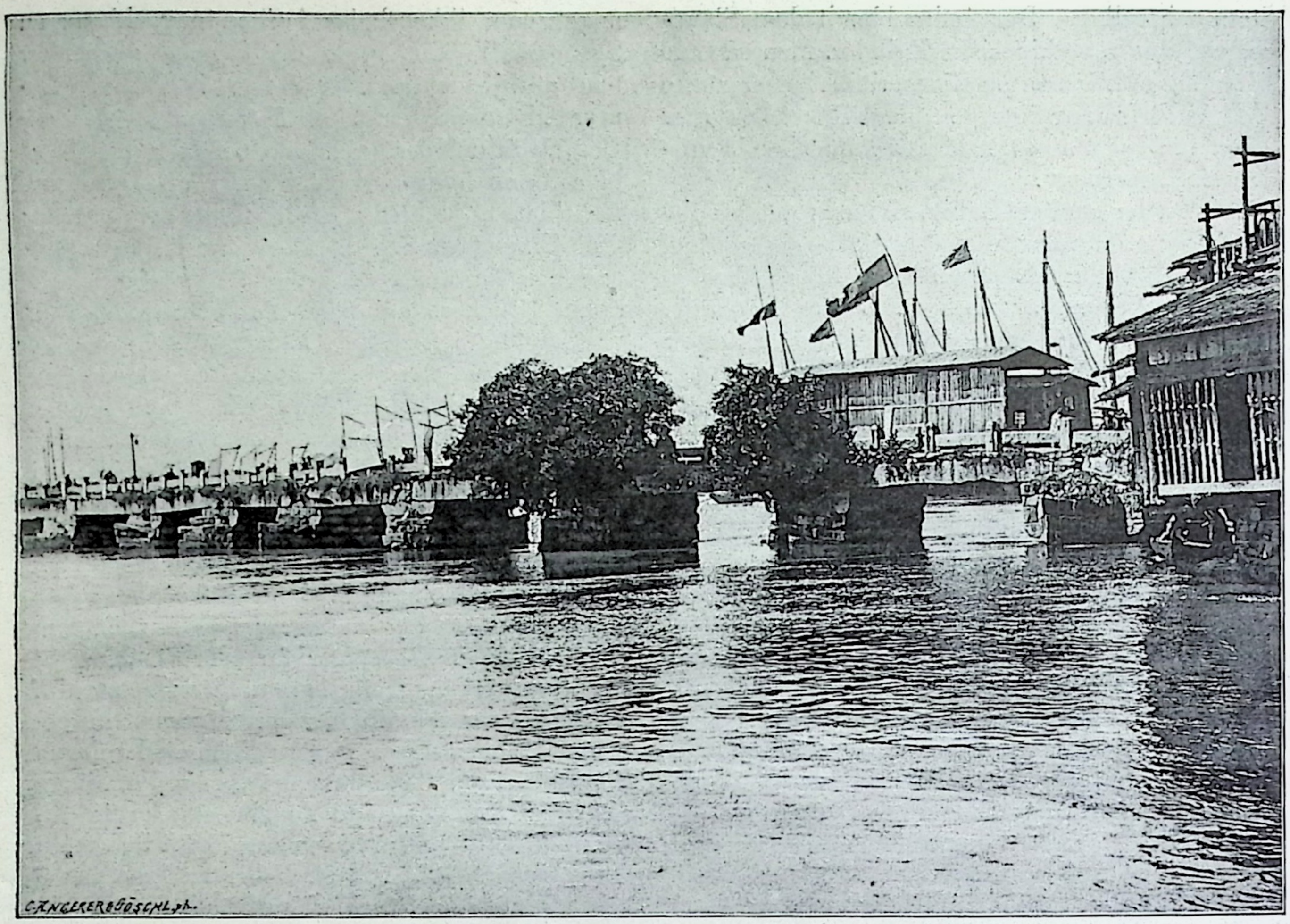
Stammehøvdinge. Der findes blandt dem Slavejægere, som røve kinesiske Kvinder. Men en Lolo gifter sig aldrig med en Kineserinde, de er stolte af deres Fødsel, og ligesom „blaat Blod“ hos os er Tegn paa høj Fødsel, saaledes kalde Lolo's adelige sig „Sortben“.

Enhver, der har læst Baber, vil huske det fornøjelige Besvær, han havde med at sikkre sig en Kopi af en lolosk haandskreven Bog, hvori Skriften er hel forskellig fra kinesisk. Denne Fakcimile er rimeligvis det eneste Brudstykke af lolosk Kaligrafi, som er os skænket. Men i Tungchuan saa jeg et lille Barn, der tilhørte Missionæren, lege med en skreven Bog med aldeles lignende Skrift. Da jeg spurgte Missionæren, hvad det var for en Bog, sagde han: „Aa, det er en Lolobog, som jeg har købt af en Troldmand“, jeg skal en Gang søge at finde ud af, hvad den handler om. Jeg forsøgte at komme i Besiddelse af Bogen, men da jeg havde forklaret ham dens uhyre Værd, bestemte Missionæren sig til at beholde den selv, men tillod saa ikke mere, at den blev kastet paa Gulvet som Legetøj for hans Børn. Lolos er en overordentlig mærkværdig Race, om hvilken vi saa godt som intet vide; hvor de ere komne fra, véd ingen, de selv mene at være komne fra Vest. Her i en Krog af Kina findes saaledes en afgjort fremmed Race, og her er rig Lejlighed for Forskere til at bevise, at det er en af de forsvundne Stammer.

Vi arbejdede os med Besvær fremad henimod Yang-tse. Landet var stadig nøgent og ufrugtbart, kolde Vinde strøg omkring Bjergene, alt var trøstesløst. Baaret paa Skuldrene af Kulierne var det med yderste Vanskelighed, at vi kom over de rivende Strømme, milelangt gik Stien gennem Søle, der gik os til Ankelen, saa gik det atter op ad Bjergene, en Gang til en Højde af 9100 Fod. Landboerne var kun lidet bedre end Vilde. Vi var glade ved at naa Byen Chaotung-fu, skønt vor Ankomst paa Cykler var nærved at foranledige et Oprør. Denne By er den mørkeste Plet i den tristeste Del af Kina. Den er Vestkinas Slavemarked, og næsten alle Chao-tung-fu's Piger blive solgte som Slaver. Kineseren henregner kun Sønnerne som hørende til Familjen, er han for fattig til at ernære sine Døtre, til de bliver salgbare, myrder han dem som smaa. Mr. Sam Pollard, Missionæren der, fortalte mig, at godt og vel 75 pCt. af Døttrene bleve dræbte. Smaabørn i en Alder fra 3 Dage til 3 Uger styrtes over Bymuren uden først at være dræbte, ofte ser man Hundene gnave paa Benene af et Barn, som der endnu er Liv i. Han fortalte, at det ikke var saa sjeldent at træffe paa en 2—3 Barnelig i Løbet af en Eftermiddagstur. Da der ikke findes Fattighuse, kastes de Fattiges Lig ogsaa udenfor Byen, Ulve og Hyæner komme saa om Natten ned fra Bjergene, og om Morgenen findes ikke Spor af Ligene. Samaritangerning er noget, som ikke findes i Chao-tung. Ligger en Syg paa Vejkanten, er der ingen, der tænker paa at hjælpe ham. Dør han i et Hus, fordrer Myndighederne, at Ejeren skal besørge Begravelsen, derfor anses det for bedst at lade ham ligge og lade de vilde Dyr gøre Arbejdet. Chao-tung er ligefrem berygtet for sin Umenneskelighed. De Straffe, der paadømmes for Forbrydelser, er forfærdelig barbariske. For kort Tid siden blev en Kvinde, som var skyldig i Utroskab, hængt op saaledes, at Tæerne lige berørte Jorden, der blev hun hængende, til Døden gjorde Ende paa hendes Lidelser. En Morder blev korsfæstet paa en af Byportene, og glødende Nagler hamredes gennem hans Haandflade. Den Ulykkelige forsøgte at forkorte sine Lidelser ved at slaa Hovedet mod Porten, men Bødlerne forhindrede det ved at forsyne ham med en Hovedpude; han var 4 Dage om at dø. Men det er navnlig som Leverandør af Slavepiger for hele Vestkina, at Chao-tung er uhyggelig berømt. Størsteparten af de Piger, der ikke kastes over Murene, tilbageholdes for at sælges. Der er Købmænd i denne Forretning, som tjener mange Penge ved at bringe Skarer af Kvinder op til Yunnan-sen. Fattigfolk, der ikke kan skaffe den nødvendige Medgift til deres Sønners Giftermaal, køber en Pige paa 3 eller 4 Aar og beholder hende, til hun er giftefærdig. Mange af disse Piger sælges ogsaa som Tjenestefolk, andre som Friller. En almindelig Arbejdspige sælges for omtrent 5 Shilling, en smuk rask Pige paa ca. 16 Aar kan maaske koste et Par Pund Sterling, sjælden mere.

I Chao-tung's Nabolag findes Overflod af Sølv, Kobber, Kul og Jern, men Kineserne bruge meget primitive Midler for at faa fat i disse Skatte, de indrømme, at de Fremmede bedre egner sig dertil, fordi de har Magt til at se gennem Jorden. For nogle Aar siden kom to Japanesere til Staden for at søge efter Sølv, Avtoriteterne vilde prøve deres Magt og begravede nogle Sølvbarrer paa en offentlig Plads, og førte saa de Fremmede denne Vej, idet de spurgte, om man kunde vente at finde Sølv der. Japaneserne sagde: „Nej, i denne Slags Jord fandtes ikke Sølv“. Sølvet blev saa gravet op lige for deres Fødder til almindelig Morskab for hele den himmelske Forsamling, og siden den Tid nærer Chao-tungeserne en ubeskrivelig Foragt for Fremmede.

Vi var glade ved at forlade denne By, kom saa til en ujævn Egn, hvor ikke en Gang Muldyr kunde komme frem, men alle Byrder maatte bæres af Kulier. Vi overskred Floden Hen, hvor den draabevis flyder ud af en underjordisk Hule, og fulgte den, til den blev en stor svulmende og larmende Flod. Vi havde nogle slemme Ubehageligheder paa Vejen, og glade blev vi den Dag, vi første Gang pludselig saa Yang-tse's snavsede Strøm, som flyder gennem

Bro over Min-Floden ved Futjow.

hele Kontinentet, da vi saa de store Junke's og hørte Baadsmændenes melodiske Sang. Vi tog over Yang-tse og naaede den travle By Suifu, nu var vi i Szechnen, og vi saa snart, at det var et langt skønnere og bedre Land end Yunnan. Landet var veldyrket, Folket bedre næret, og Landsbyerne meget renere. I det hele taget havde det et Udseende af Velstand, som vi saa meget lettere lagde Mærke til, da vi kom fra en Egn, der var trist og ugæstfri. Saaledes naaede vi trætte og lasede Chung-king-fu, Vestkinas Manchester, beliggende paa en Klipperyg ved Foreningen af Minfloden og Yang-tse, den første Traktathavn, vi skulde besøge paa vor Vej. Her findes Konsuler repræsenterende England, Frankrig, Amerika og Japan, og jeg tør sige, de har andet at tage vare end at bortgifte Missionæren, spille Tennis og af og til skændes om, hvem der skal have Forrangen. Denne By vil uden Tvivl snart blive en vigtig Stad for Omverdenen, det er Afløbsrøret for den rige Provins Szechnen, Traktatmagternes Dampere maa gaa dertil, men endnu har ingen Damper trodset Yang-tse-Svælgenes Farer. Imidlertid tror jeg, et japanesisk Dampskibsselskab dette Foraar agter at løbe Risikoen, og saasnart det er fastslaaet, at Damperen med Sikkerhed kan gaa gennem disse Kløfter, vil Szechnen være som et stort rigt nyopdaget Land, der er aabnet for Verdenshandelen.

I Chung-king-fu stopper Vestkina, her vil jeg gøre det samme.

Jeg har her i Japan ikke kunnet finde nogen Vejledning i Bøger, alt, hvad jeg har fortalt, er begrænsede Stumper Underretning, jeg har faaet undervejs. Som jeg bemærkede, da jeg begyndte, jeg optræder ikke som nogen Avtoritet. Mine Meninger er simpelthen en Vandrers, der er draget gennem en interessant Del af Verden, og som har stræbt efter at lukke Øjnene op paa Vejen.

Den, som ikke kan finde nogen Dyd i det menneskelige Hjerte, har aabenbart givet os et tro Billede af sit eget.

Love ere ikke et Værk af Retfærdighed men af Nødvendighed.

Hvor latterligt er det, bestandig at være paa Jagt efter Ro og Fred.

Smiger er ligesom Eau de Cologne, den skal lugtes til, ikke tages ind.

Mænd sørge over det, de har mistet — Kvinder over det, de har faaet.

En Løgn er ligesom en Kat, den kommer aldrig til Dig i lige Linje.

Vogt Dig for Manden med de halvt lukkede Øjne — han drømmer ikke.

UGENS REVUE.

Dødsfald.

Kammerherre *Edvard James Arnold Carstensen,* der i sin Tid havde været Guvernør i Guinea, er død i København, 83 Aar gammel. Den Afdøde var født paa Malta, hvorfra han i sine unge Aar rejste til Danmark. Her lod han sig privat dimittere til Universitetet, hvor han tog juridisk Embedseksamen 1841. Født i Sydens milde Klima og frodige Egne længtes han hurtig bort fra Danmark og tog allerede i 1841 Plads ved Guvernementet i Guinea, hvor han tre Aar efter blev Guvernør. Dog forblev kan kun i denne Stilling i seks Aar, søgte atter til Danmark og fik overdraget Amtsforvalterembedet i Ringsted. Herfra tog han sin Afsked i 1867 og har siden den Tid og nu indtil sin Død været bosat i København.

Kammerherre Carstensen.

For ganske kort Tid siden fejrede Kancelliraad *F. Hald,* der i mange Aar var Overbogholder i „Det forenede Dampskibsselskab“, sit Sølvbryllup under megen festlig Deltagelse. Ugen derefter afgik Hr. Hald ved Døden. Det sidste Par Aar var Hr. Hald traadt tilbage fra sin Stilling, hvis omfattende Forretninger hans svagelige Helbred ikke mere tillod ham at varetage.

Kancelliraad Hald.

Den Afdøde, der blev ca. 58 Aar gammel, var kendt for sin store Elskværdighed. Han var Søn af tidligere Stiftsprovst Hald i Aalborg.

Efter lang Tids ret haabløst Sygeleje er sidst i forrige Maaned en af Aalborgs mest kendte Mænd, Bankdirektør *L. Hartvigson,* afgaaet ved Døden. Han blev født 1826 i Kallundborg og kom straks efter Drengeaarene i Handelslære i Aarhus. Efter at være bleven Kommis berejste Hartvigson Danmark for tyske Manufakturfirmaer og etablerede sig endelig 1853 som Manufakturhandler i Aalborg, hvor han hurtigt fik sig en omfattende Forretning, Byens fineste Forretning indtil i Tredserne, da han mere indrettede sig paa at faa Landboerne til Kunder. 1881 afstod han Forretningen, efter at han fem Aar forinden var bleven Meddirektør i Diskontobanken.

Bankdirektør Hartvigson.

Hartvigson var en meget begavet, yderst virksom Mand, af en stærk og udpræget personlig Karakter, der kendte Maal og Midler bedre end de fleste. Politisk interesseret var Hartvigson al sin Tid. I Avgustforeningens Dage støttede han — ligesom sin store Slægtsfrænde M. A. Goldschmidt — Helstatsmændene mod det Hallske Regimente. I Begyndelsen af Tredserne blev han Medlem af Aalborg Byraad, og var som saadan under de tyske Troppers Invasion i Byen i 1864 den eneste, man midlertidig kunde betro det vanskelige Hværv at være konstitueret Stiftamtmand.

Indtil i 1894 sad Hartvigson i Aalborg Byraad.

Aalborg har i den Afdøde mistet en af sine dygtigste Borgere, en Mand, der mindst af alt var en Allemandsven, men besad klart Hoved og stærk Vilje nok til at gaa sine egne, sikre Veje.

Den bekendte Cigarfabrikant *Alexander Rasmussen* er den 7. September i en Alder af 65 Aar afgaaet ved Døden paa sin Villa i Skodsborg, hvor han tre Uger havde ligget syg af Kræft.

Alle Københavnere kender Alex. Rasmussens store Butiksudsalg i Frederiksberggade. Her foregik imidlertid kun en mindre Del af Alex. Rasmussens betydelige Virksomhed. En gros Salget var blandt de største her paa Pladsen, og fra en lille Begyndelse har Fabriken i Tidens Løb arbejdet sig frem i første Række, takket være Rasmussens bestandige energiske Flid og Dygtighed.

Cigarfabrikant Rasmussen.

I alle yngre danske Mandfolks Opvækst har der været et Tidspunkt, hvor man med Stolthed gjorde Bekendtskab med Alexander Rasmussens populære Cigar „Prenzados“ til tre for femogtyve.

Efter kun et Par Dages Sygeleje afgik den 2. September Indehaveren af den største Købmandsforretning i Nykøbing paa Falster, svensk-norsk og nederlandsk Vicekonsul *Niels Nicolai Nielsen* ved Dø-

Vicekonsul Nielsen.

den. Født den 23. Juli 1850 blev han saaledes bortrevet i sin kraftigste Alder. — I tolv Aar var den afdøde Medlem af Nykjøbing Byraad, hvor han ved sin ubestridelige Dygtighed og kommunale Indsigt erhvervede sig betydelig Indflydelse og gik i Spidsen for flere vigtige kommunale Foretagender, saasom Vandværkets og Kloakvæsenets Ordning, Konvertering af Byens Gæld, ligesom han har en ikke ringe Del af Æren for Anlæget af Byens fortrinlige Havn og Uddybningen af Sejlløbet i Guldborgsund. — Hans Anseelse indenfor Handelsverdenen berettigede ham ligeledes til sin Plads i Bestyrelsen for Stiftets Handelsforening. — I 1894 hædredes den afdøde med Ridderkorset.

Jubilæum.

Den 12. September fejrede Toldforvalter i Nykøbing paa Mors, *Johan Christian Neidhardt,* sit 50-Aars Jubilæum i Toldetatens Tjeneste, idet han indtraadte i denne 1848. Neidhardt udnævntes 1863 til Toldfuldmægtig i Korsør, beklædte Stillingen som Toldassistent i Frederikshavn; forflyttedes herfra til Nykøbing paa Sjælland, erholdt kgl. Udnævnelse 1876, blev Toldkontrollør i Odense 1878 og endelig Toldforvalter i Nykøbing paa Mors 1883. Neidhardt, der saaledes er kommen i Berøring med mange Mennesker, har overalt forstaaet at gøre sig meget afholdt.

Toldforvalter Neidhardt.

En kendt og agtet Mand, Lærer *Just* i Jerslev ved Kallundborg, fejrede i forrige Uge sit 50-Aars Jubilæum som Lærer. Af disse 50 Aar har Hr. Just virket de sidste 47 Aar i Jerslev, hvor han har vundet sig en talrig Vennekres. Han er født i Bregnet Sogn ved Randers og er nu 74 Aar. I Aaret 1845 tog han Skolelærereksamen ved Lyngby Seminarium, og kort Tid efter begyndte han sin Livsgærning.

Lærer Just.

Trods sin Alder er Lærer Just frisk paa Sjæl og Legem, rank af Holdning og kvik og munter. Jerslevs Beboere, der paa Jubilæumsdagen hædrede deres gamle Lærer paa mange Maader, haaber endnu en Del Aar at kunne se Sognets Skole styret af Hr. Just.

41 Aar Redaktør.

Den 1. September skiftede et af de mere kendte Provinsblade, „Middelfart Avis", Redaktør, idet Bladets Udgiver og Redaktør, Kaptajn *Claudius Madsen,* overdrog det til den tidligere Redaktør af „Aalborg Stiftstidende", Hr. Jul. Ejlersgaard.

Redaktør Madsen.

Med gamle Kaptajn Madsen mister Provinspressen en af sine aller mest kendte Skikkelser og den hele Venstrepresse i Danmark sin Nestor. I 41 Aar havde Cl. Madsen redigeret og udgivet sin Avis, før han endelig træt trak sig tilbage for at nyde sit Livs Aften.

Claudius Madsen begyndte sin journalistiske Løbebane som Typograf og Medarbejder ved „Lollandsposten". Det var i 1847, men Krigen kom og afbrød hans Journalistik. Den 11. April 1848 mældte han sig paa Sølvgadens Kaserne i København som Frivillig, drog med i Krigen og deltog i alle de 3 Aars Kampe som en tapper og resolut Soldat. Efter Krigen laa han endnu to Aar i Garnison i Flensborg, blev for udvist Tapperhed udnævnt til Løjtnant, men byttede saa i 1852 atter Riflen med Vinkelhagen og Pennen og vendte tilbage til de borgerlige Sysler. Først maatte han dog ud at rejse, og paa sin Fod drog han gennem Tyskland, Bøhmen, Østrig, Ungarn og Balkanstaterne som „farende Svend". Sammen med nuværende Kaptajn, Grosserer Th. Lichtenberg, drog han senere over Alperne, til Venedig og ned gennem Italien. Saa vendte han hjem, og i 1857 begyndte han Udgivelsen af „Middelfart Avis". Han havde kun 40 Abonnenter og maatte selv være baade Udgiver, Redaktør, Journalist, Typograf og Trykker, men gik det ogsaa langsomt, saa gik det sikkert, til han fik „Middelfart Avis" op til den sikre Plads, hvorpaa den nu staar: som en af Provinsens bedst skrevne, mest udbredte og mest afholdte Organer.

Foruden at være Journalist er Cl. Madsen ikke saa lille et Stykke af en Digter, og han har skrevet en Mængde Lejlighedsviser, Rejsebeskrivelser, Smaadigte osv., ligesom han i sin Tid var Medarbejder ved Brachellis store Værk: *Europas Stater.* Efter Krigen 1850 blev han som sagt Sekondløjtnant, i Krigen 1864 blev han Premierløjtnant, og efter Kampen ved Midsunde den 2. Februar 1864 nævnet som en af dem „der særlig havde udmærket sig i Kampen." I 1867 blev han Kaptajn i Forstærkningen, men afskedigedes 1884. Som Menneske er Kapt. Madsen Elskværdigheden og Imødekommenheden selv.

Til vore Læsere.

Begrundet paa den store Mængde aktuelt Stof i denne Uge, er Serien om det russiske Rige udgaaet af dette Nummer, men vil fortsættes i næste.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 50.

Finder Du det første Led
altfor strængt, saa vend det om;
det er ene Midlet, som
fører til Udholdenhed.

Andet Led, en grov Substans,
nyttes kan til Søs, til Lands,
værner godt mod Træk og Slud,
laves af en gammel Klud.

Men det Hele er tilsammen
fanget ind til Fryd og Gammen
ved dets Sang og Farvespil,
Gæt nu hvo som gætte vil!

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *24. Septbr. 1898* under Adr.: **„Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon,* som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

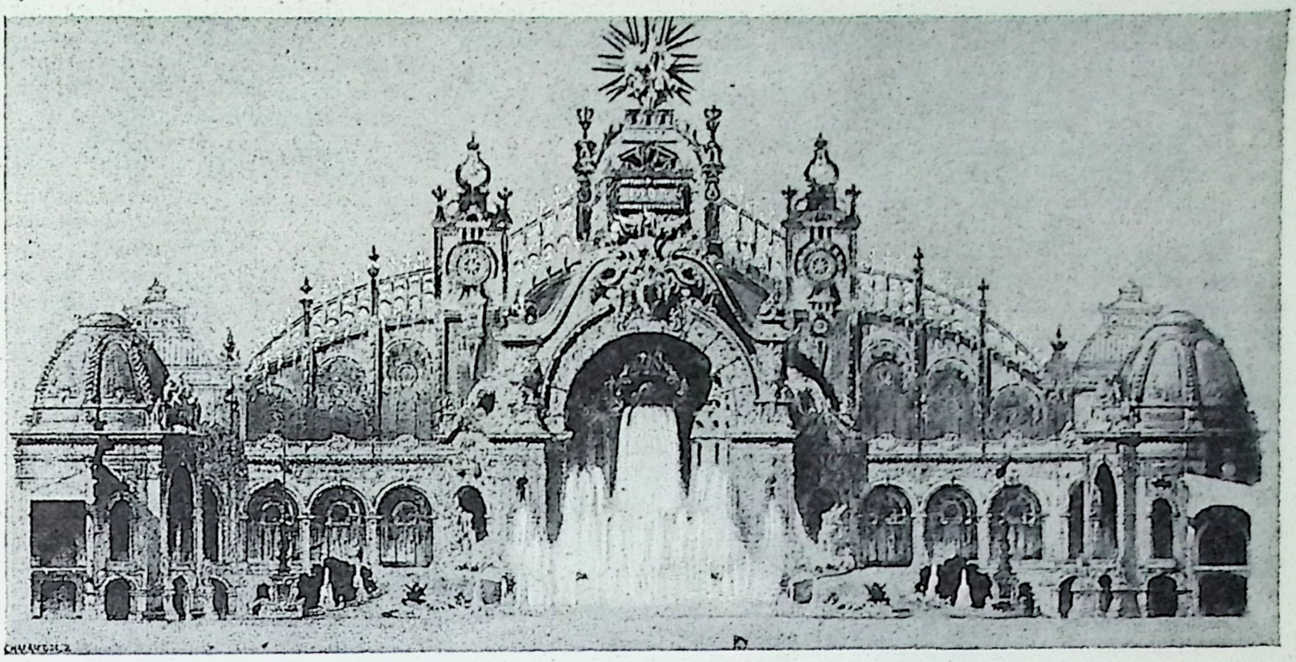
tilsendt ved Anvisninger. Se iøvrigt Betingelserne i „Hver 8. Dag"s Nr. 22.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 49 var

Krokodille.

Ialt indkom 1012 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie *P. Jacobi,* Valby Langgade, Valby. — 2. Præmie Gaardejer *Hans Knudsen,* Stege pr. Odense.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Det projekterede elektriske Palads paa Verdensudstillingen i Paris 1900.

Til Paris.

En Udstillingsrejse Aar 1900.

Franskmændene har ikke mere end et Decennium til Ende kunnet hvile paa Lavrbærrene fra den store Pariserudstilling i 1889. Næppe havde Amerikanerne konstateret Chikago-Udstillingens enorme Sukces, før Franskmændene lod sig forlyde med, at i Aaret 1900 skulde Paris overraske den ganske Verden med en Udstilling, hvis Størrelse og Værdi var noget hidtil ukendt. Og saa tog Franskmændene straks energisk fat paa de forberedende Arbejder til denne kolossale Verdensudstilling.

Allerede nu, to Somre forinden Paris aabner sin Udstilling, taler man i alle Lande om de Overraskelser, der skal bydes paa denne Udstilling, der er ligesom det nye, sikkert begivenhedsrige og stærkt fremskridende Aarhundredes Indvielsesfest. Udstillingens Bygninger ville dække et Areal af 200 Tdr. Land, og den ene underfulde Seværdighed vil kappes med den anden om at fange Publikums Interesse. Man nævner saaledes allerede nu, at en 1000 Fod dyb Skakt vil blive gravet i Jorden, hvor der i store Huler gives en Fremstilling af de forskellige Zoner paa Jordens Overflade. Mellem Eiffeltaarnets øverste, ca. 1000 Fod høje Top og Trocadero-Paladset vil der blive etableret en Luftjernbane-Forbindelse. Der bliver lavet en mægtig Jordglobus paa 120 Fods Diameter, desuden et kæmpemæssigt Taarn, der kan skydes i Vejret ledvis som en Kikkert, og endvidere ophænges der ved en uhyre Ballon 250 Fod til Vejrs, en saa rummelig Gondol, at der heroppe dannes et svævende Palads, som kan rumme og bære mange Mennesker. Endelig bygges der et elektrisk Palads og dannes en Kæmpekikkert, Verdens største og kraftigste, med en Linse paa 36 Tommers Diameter, som kan trække Himmellegemerne nærmere til vort Øje, end man nogensinde før har troet det muligt. Denne Kikkert vil være Rejsemaalet for astronomisk interesserede Mennesker fra hele Jordkloden.

Mr. John M. Cook.
Chef for Firmaet Thomas Cook & Son.

Til Paris! lyder det nu overalt.

Hvor mange Mennesker sidder der ikke Verden rundt og længes efter at komme til Paris, især i Udstillingstiden? Men det er kun de færreste beskaaret at have Raad til en saadan Rejse, mindst under Udstillingsforhold, hvor alle Priser paa Logi og Fortæring jo forhøjes.

Men saa er det, at de store Rejsebureauer kommer det mindre velhavende Publikum til Hjælp ved at arrangere billige og praktiske Ture til Længslernes Maal.

I vor rejselystne Tid gror Rejsebureauerne op af Jorden, men blandt alle disse Bureauer er *Cooks* det største og første, Skaberen af de moderne Masse-Turistrejser, den bestandige Opfinder af nye Ideer og Planer Rejselivet vedrørende.

Det Cook'ske Firma, der er oprettet 1841 i London under Navnet *Thomas Cook & Søn* er kendt Verden over, har saaledes nu til den kommende Verdensudstilling i Paris haft en ny, god Ide. Den er baseret paa Selvhjælp, paa et overkommeligt Sparesystem, der sættes i Værk saa betids, at den samlede Sum kan skaffe sin Mand til Paris i Sommeren 1900.

Det hele gaar ganske simpelt til paa følgende Maade. Man siger til sig selv: Kan jeg undvære ca. 35

Øre om Dagen, lægge dem til Side hver eneste Dag i 76 Uger og paa denne Maade hver Uge præstere 2 Kr. 50 Øre eller i 20 Maaneder 9 Kr. 50 Øre hver Maaned, da kan jeg fra nu af og til Pariserudstillingen aabnes spare omtrent 200 Kroner sammen til en Uges Tur til Paris.

Javel, men hvad forslaar 200 Kr. i Paris en Uge, Rejsen indbefattet?

Nej, det er rigtig nok, de strækker ikke til ret længe, hvis man saadan uden videre paa egen Haand tager sig en Parisertur.

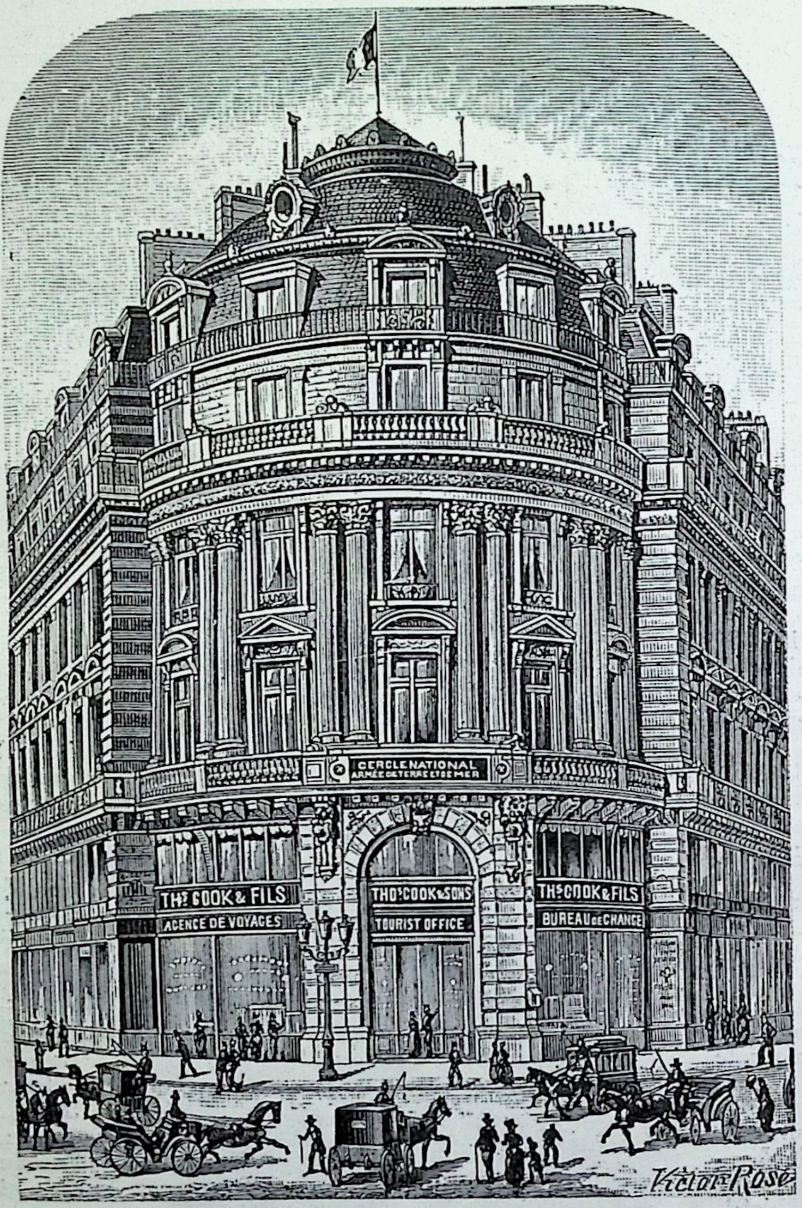
Af den Grund er det netop, at man skal deponere sine ovennævnte ugentlige eller maanedlige sammensparede Smaasummer hos Cook, hvis Repræsentant for Danmark er Hr. *Joachim Prahl, Toldbodgade 2,* Hjørnet af Nyhavn, hvor Deponeringen finder Sted. Cook har nemlig arrangeret sig med Pariserne paa en saadan Maade, at han, ved gennemgaaende at skaffe mindst 1000 Rejsende fra alle Verdens Kanter til Udstillingsbyen hver Dag i Udstillingstiden, opnaar stor Moderation alle Vegne. For Danmarks Vedkommende byder Cook en Tur til Paris med 5 Dages Ophold i Verdensbyen, med varm Frokost og Middag hver Dag, med to Dages Køreture i Paris, hvor Besøg aflægges paa de vigtigste Steder af historisk Interesse, med Udflugt til det berømte Versailles Slot og Slotspark, med tre Dages Besøg paa Udstillingen og dertil Jernbanebillet fra København til Paris og Retur, II Klasse, Drikkepenge paa Hoteller, Befordring af Rejsetøj til og fra Hotellet, Cooks Rejsebog over Paris og Cooks Tolke til gratis Assistance paa Stationerne paa Vejen til og fra og i Paris — alt dette for 190 Kr., indbetalte forud ugevis eller maanedsvis.

Og det aller bedste ved Turen er, at man ikke behøver at rejse paa bestemte Dage og i bestemt sammensluttet Selskab. Vi kender jo alle, hvor vanskeligt det er at finde sig tilrette paa de store fælles Selskabsrejser, hvor man er paanødt Menneskers daglige Omgang, som man ingen Pris sætter paa, eller som endogsaa kan virke generende og ødelægge Ens Rejsehumør. Hos Cook eksisterer denne Gene, som nævnt, aldeles ikke. Man kan tage af Sted naar som helst og alene eller i en selvvalgt Bekendtskabskreds. Ønsker man I. Klasses Jernbane eller ønsker man yderligere 2 Dages Ophold i Paris, bliver Indskudene hos Hr. Joachim Prahl noget større pr. Uge eller Maaned.

Allerede nu begynder Folk herhjemme at spare sammen hos Prahl. Den egenlige Begyndelse med Indbetalingerne er nemlig for kort Tid siden indtraadt. Men inden en rimelig Tid kan man endnu sikre sig Deltagelse ved straks paa én Gang at betale alle de til Dato forfaldne Indskud og saa siden efterfølge med hver Uge eller Maaned.

Paa denne billige og bekvemme Maade vil Tusinder af mindre velhavende Mennesker, der maaske ellers aldrig havde kunnet faa Raad til at gæste Paris, komme der ned til den vældige Verdensudstilling Sommeren 1900.

Og med Cooks fortræffelige Arrangementsevne og ypperlige Forbindelser for Øje, kan man være sikker paa at faa en baade behagelig og belærende Tur. Yderst fornuftigt er det ordnet saaledes, at der kun bydes to bundne Maaltider daglig, nemlig Frokosten, som nydes tidlig paa Dagen, og Middagen, som falder saa sent som muligt, for at man kan benytte Tiden mellem Frokost og Middag ganske udelt. Hvad man iøvrigt vil spise og drikke gaar naturligvis paa Ens egen Regning, men udover de sammenlagte 200 Kr. behøver ingen at belave sig paa store Udgifter.

Thomas Cook & Sons Bureau i Paris.

Den bedre Klasse.

Københavnsk Fest-Interiør.

Af Forfatteren til „Naar Løvet falder".

Jespersens boede i Lindealleen, men vel at mærke i den pæne Ende, for Alverden ved jo da, at der er himmelvid Forskel paa den ny Del af Vejen, hvor der kun er 3 Værelsers Lejligheder, der beboes af Postbude, Jernbanefolk og Vadskerkoner og saa den gamle Del, hvor der i rigtige Villaer boer baade Læger, Professorer og Grosserere, og Jespersens var agtværdige Folk, der tidligt havde lært at kende Forskel paa godt og ondt, Højhed og Lavhed. Derfor boede de som sagt i den pæne Ende af Alleen, i en stor Villa med Forhave. I hvert Hjørne af Haven var et Lysthus og midt i en oval Plæne med rundt Midterbed omgivet af 6 ganske smaa lignende — et Anlæg, der paa en slet ikke stødende Maade mindede om et Spisebord med 6 Kuverter omkring en Terrin.

Stueetagen var lejet ud til en „Enke" med fire Børn, Tjenestepige og Selskabsdame. Ordet „Enke" sættes i Gaaseøjne, fordi Fru Jespersen altid udtalte det med en vis haansk Betoning, der skulde betyde, at hun havde opsporet, at vedkommende Dame hverken havde haft eller mistet nogen Mand.

Oppe i Kvistlejligheden var der et mindre Værelse, der som Regel var lejet ud til en Student og desuden et lille Skraakammer, der havde netop alle de Egenskaber, saasom Utæthed, Fugt og Mangel paa Kakkelovn, der gjorde det udmærket skikket til Opholdssted for en Tjenestepige.

Paa første Sal var der 5—6 Værelser, som beboedes af selve Familjen: Hr. og Fru Jespersen og deres eneste Barn, en sekstenaarig Datter, *Evfrosyne* — et Navn, der i sin Tid havde vakt Splid mellem Ægtefolkene, fordi Jespersen paastod, at det var et Hundenavn, medens hans Kone holdt fast paa, at hun havde læst det i en Roman, og at oven i Købet hendes Tante havde været Kammerjomfru hos en Grevinde paa Lolland, der hed Evfrosyne. Jespersen bøjede sig da for hendes Overlegenhed, men drev det aldrig videre end til at kalde sin Datter „Frosine" og det endog kun i fremmedes Nærværelse — ellers til daglig sagde han slet og ret „Sine". Han hadede nemlig Omsvøb, var ligefrem og jovial og, som hans Kone sagde, vanskelig at dressere, og han trængte desværre i høj Grad til Dressur, eftersom han maatte søge sin Herkomst blandt Kallundborgjyderne. Hans røde, fedladne Ansigt med et Par endnu rødere Whiskers lyste af Godmodighed og Madlyst, og hans store, laadne Hænder var og blev et Par rigtige Arbejdspoter, skønt han nu ikke mere rørte sig til egentligt Arbejde. Han var Tømrermester — hans Kone kaldte ham Fabrikant — og havde ved Arbejdsomhed sammentømret sig saa stor en Formue, at han uden Skrupler kunde nyde en magelig Tilværelse, om Dagen mest paa Chaiselonguen, om Aftenen i Selskab med gemytlige Kammerater. Han havde stærk Passion for Kaninavl og havde i sin Gaard en hel Kaninfabrik, som han tilsaa flere Gange om Dagen. I mange Aar havde han taget Præmier paa Kaninudstillingerne, hvorom vidnede et i Dagligstuen staaende Skab, gennem hvis Glasdør man saa Rækker af Medaljer og skinnende Sølvsager — alle Præmiebelønninger, og for end yderligere at dokumentere sine Sejre havde han ladet indfatte i kostelige Rammer alle Udstillingsdiplomerne, saa at Væggene i Stuerne dækkedes af disse hans kære Kaninbilleder — ialt var der 27 — som efter hans egen Udtalelse „s'gu for Resten var det smukkeste, man kunde have paa sin Væg".

Fru Jespersen var høj og korpulent med et Par smaa sorte Øjne, der kunde skyde Lyn. Hendes Haar var temmelig graat undtagen i Panden; dér saas en Fylde af nydelige, mørke Krøller. Hun havde et stort Smil, der fremviste et Sæt prægtige Tænder til 100 Kroner.

I Modsætning til Manden havde hun det mere med Aversioner end Passioner. Navnlig var der to Ting i Verden, hun nærede et indgroet Had til: Støv og Tjenestepiger. Derfor holdt hun Hovedrengøring en Gang ugentlig og skiftede Tjenestepige en Gang maanedlig. Ja, det kunde ganske vist ogsaa hænde, at hun lod Pigen løbe efter at have haft hende et Par Dage. Skæbnen var hende nemlig stadig grum, idet den tildelte hende de mest drilagtige Udgaver af Tjenestetøse, som pinte hendes Nerver fra Morgen til

Kvæld. Enten var det københavnske Flaner, der stillede „med lange Fletninger ned ad Ryggen, Kæreste paa og kun et Forklæde" eller rene Bønder og Kodyr fra Landet, der spiste med Kniven og brændte Gasslangen af 3 Morgener i Træk. — Naa, men havde hun end sine Kvaler af disse Skabninger, saa erhvervede hun sig paa den anden Side netop derigennem en glimrende Rutine i at holde Taler eller „ringe Tolv", som hun kaldte det, og det med en Stemme saa gennemtrængende, at den hørtes fra Kælder til Kvist.

Hun holdt Logerende i et Par Værelser — efter hendes eget Sigende ikke for Fortjenestens Skyld, men af en Art menneskekærlig Interesse for Samfundet i Almindelighed og unge Herrer i Særdeleshed; thi hun havde for sit Vedkommende kun Tab og Besvær af denne Menage. Enhver, der kender til at have Logerende, ved, hvor ustadige disse er, hvorledes de kommer og gaar i skiftende Hast, og hun tilbragte derfor en stor Del af sin Tid med at skrive og indlægge Billetter paa Berlingskes Annoncer, hvilket til sidst blev hende en Art Sport. Det ene Værelse havde egen Indgang og blev derfor søgt af adskillige „bedre" Personer, hvad enten det nu var en Kandidat eller en „Præliminærløjtnant", og hun var ingenlunde blind for den Betydning, det kan have, at knytte en saadan Herre til Familjen. Hun var jo Moder — Moder til en Datter, der havde naaet den Alder, i hvilken visse fremtidsbestemmende Længsler pleje at vaagne. Og Evfrosyne gik nu i sit 16. Aar og var for Resten helt voksen, klædt som Dame, men endnu ikke konfirmeret, og Hjertens ked af at gaa i Skole.

Men nu, Søndagen før Paaske, skulde Konfirmationen endelig finde Sted og det Jespersenske Hus rustede sig af alle Kræfter til Gildet, der skulde blive saaledes, at hverken Rodemester Petersens eller Viktualiehandler Blommes havde haft Mage dertil. Der blev ryddet ud, malet, gibset og tapetseret, skrubbet og skuret, og Fru Jespersen udøste fra Morgen til Aften med sin skærende Stemme sine Velsignelser over Pigen og Rengøringskonerne. Der blev trykt Indbydelseskort og Medlemskort, lejet Kogejomfru og Tjener, og i Kælderen rykkede ind et Batteri af Flasker, der varslede om Lyksalighedstilstand over hele Linjen.

Det bedste Arrangement var dog en Dekoration af Dagligstuen, som Fru Jespersen selv havde udtænkt, og den skulde nok komme til at afnøde Fru Petersen, om ikke Bifald, saa dog en grundig Misundelse.

En Dekoratør blev hentet og alle Kanindiplomer blev omkrandsede af Draperier og Makartbuketter af blaat, gult, rødt og grønt farvet Græs og kunstige Palmeblade, og hist og her mellem Bladene anbragtes brogede Lykønskningskort og Glansbilleder med pelsklædte Juleengle. Fruen gik selv og hjalp Dekoratøren, og da Udsmykningen var færdig hentede hun Jespersen, som bandte paa, at han ikke havde set nogen smukkere Dekoration selv under Guldbrylluppet.

Den unge Student, som for et Par Maaneder siden var flyttet ind i det ene Kvistværelse blev ogsaa indbudt, og da det var første Gang, han skulde i københavnsk Selskab, var han meget nervøs. Han ordnede med Omhu sin Galadragt og købte en Buket af Violer og gule Roser, som blev sendt Konfirmantinden paa Højtidsmorgenen. Ikke uden Skuffelse saa han hende derfor stige til Vogns med en Buket saa stor som et Hvidkaalshoved og sammensat af lutter røde Blomster.

Kl. 4 indfandt Gæsterne sig til Middagen.

Lejetjeneren tog imod Tøjet og viste dem ind i Dagligstuen, hvor Familjen var samlet: Jespersen i Kjole og med en generende høj Flip, Fruen glinsende af Atlask og svære Guldsmykker og Konfirmantinden i hvidt med Haaret sat op og krøllet à la mode.

Man udvekslede Hilsener og besaa det overlæssede Gavebord, hvor Fruen navnlig henledte Opmærksomheden paa et Sæt Koralsmykker fra Kandidat Simonsen, som boede der i Fjor. — Fru Petersens frygtelige Inkvisitorblik kredsede Stuen rundt, og Fru Jespersen ventede spændt paa et Udbrud med Hensyn til Dekorationen, men forgæves. Rodemesterinden gav sig i Stedet til at undersøge og taksere alle Gaverne.

„Naa, hvordan gik det saa i Kirken, lille Frøken?" spurgte Viktualiehandler Blomme. — Moderen greb Ordet og sagde: „Aa, hun svarede saa sagte, saa man ikke kunde høre det. De ved jo, hun er saa forlegen af sig. — Naa, for Resten var det noget langtrukkent, han bliver jo gammel nu."

„Ja, men han prædiker s'gu dejligt," indskød Jespersen.

„Ja, hvad, det er jo da Guds Ord, han siger. — Ellers var der rigtig pænt i Kirken. Det var nu næsten allesammen saadanne Børn af den bedre Klasse. De var i hvidt — undtagen lige et Par Stykker dernede ved Døren, De ved." — Den sidste Bemærkning blev sagt i en resignerende Tone og ledsagedes af et let Hovedkast.

I det samme saas gennem Vinduerne en Vogn holde udenfor Hovedporten.

„Der er Grosserer Boldts," raabte Fruen.

„Du godeste Gud, de har Bæstet med i Dag igen! Sidst satte den begge Labberne op paa Bordet og væltede en Kop Kaffe paa min rene Dug."

Lidt efter viste Grossererparret sig. Han, en meget høj, svær og skaldet Herre, hun en elegant og smuk, ung Dame, der ved en rød Silkesnor førte et Uhyre af en russisk Moppe, der næsten var firkantet af Velvære.

(Fortsættes).

Frøken Wintelers Skole.

Frøken Wintelers Skolekøkken i Odense.

Af M—n.

Hosstaaende Billeder viser os den første Pigeskole i Landet, der har indført Skolekøkken med systematisk Undervisning i huslig Økonomi.

Der er skrevet flere gode Ting om „vore Døtres Opdragelse“ og i den Anledning stod der i Husmoderens Blad for 13. Februar 1898 fra *en vordende Ægtemand:* „De private Pigeskoler burde gaa foran med at indføre Madlavning i Skolerne, men de tænke ikke paa at gøre det“. Jo, der er tænkt og har været tænkt derpaa *længe*, handlet er der ogsaa blevet, rigtignok i det stille og først nu efter et halvt Aars Arbejde, kan man saa smaat begynde at tale om, hvad der udrettes, idet det første Hold Elever har sluttet deres Undervisning til Sommerferien. Det er samme Hold, der er fotograferet i de forskellige Stadier under Arbejdet, som ledes af en dertil uddannet eksamineret Lærerinde, og man vil vist indrømme at det Hele gør et tiltalende og fornøjeligt Indtryk. —

Den Skolebestyrerinde, der er gaaet foran med at indføre Skolekøkken, altsaa Uddannelse i huslig Økonomi, er Frøken Louise Winteler i Odense, og takket være hendes aldrig svigtende Energi og hurtige Udførelse af en begejstrende Tanke, kan der nu trøstig siges til andre Skoler: „Kom kun med, det er et Arbejde, som det lønner sig at tage op, er end Offeret stort i Øjeblikket, saa vil Lønnen sikkert blive endnu større.“

Frk. L. Winteler er født i Heide i Ditmarsken den 25. Marts 1834 og er opvokset i et Hjem, hvor der paa mangfoldige Maader vaktes varm og levende Interesse for aandelige Ting. Fra sin tidlige Barndom har hun villet være Lærerinde og en brændende Tørst efter Kundskaber fyldte hendes Sjæl. Men Vejen til Maalet var trang, og der har staaet mange Kampe, inden den unge Pige kom paa en stor Skole i Hamborg, hvor hun forblev i henved 2 Aar. — I Aaret 1853 kom hun til Odense for at overtage en lille Privatskole, der ganske vist ved forskellige Omstændigheder smeltede sammen til 2 Elever, men alligevel begyndte Frk. Winteler sin Skole med disse to den 1. Juni 1853. — I lange Tider bevarede den lille Skole et fuldstændig privat Præg, den talte nu 8, senere 12 Elever; og trods mange Opfordringer om at optage flere, blev den unge Lærerinde længe sin Overbevisning tro, at hendes Kræfter og Evner ikke slog til lige overfor et større Arbejde. Dog, alt som Aarene gik forandredes disse Forhold ganske naturligt, Skolen voksede og Trangen til at faa et eget Lokale blev mere og mere bydende. I Aaret 1880 blev en ny Skolebygning paa Klostervej indviet; den afgav god og rigelig Plads til de 150 Elever, som Skolen paa dette Tidspunkt talte; men inden ret mange Aar vare gaaede, viste Bygningen sig dog at være for lille. — Almindelig Forberedelseseksamen blev føjet til som Afslutning paa Skoleundervisningen, og det blev nødvendigt at opføre en Tilbygning, der indeholdt hertil hørende Klasseværelser. Da dette var sket i Aaret 1886, indeholdt Skolen 12 store, lyse Klasseværelser, og dermed syntes ogsaa Grænsen for dens Virksomhed at være dragen. — Men for to Aar siden var Frøken Winteler i Sandefjord for sit Helbreds Skyld. — Hun traf der sammen med den Kvinde, der i Norge har arbejdet utrætteligt paa at føre *Skolekøkkensagen* ud i Livet. — Sagen greb Frøken Winteler, hun saa den store Betydning, den kunde faa for Kvinden og derved for et Folks hele økonomiske Stilling og med sin sædvanlige Energi og varme Begejstring for en god Sag har hun siden utrættelig arbejdet for at føre denne Sag frem her hjemme. En Lærerinde blev sendt til Christiania og uddannet paa det Kursus, den norske

Frøken Winteler.

Stat lader afholde til Uddannelse af Skolekøkkenlærerinder, og nu blev Sagen fremmet med Kraft. Der blev atter bygget; en Henvendelse til Regeringen om at støtte Sagen blev afslaaet, men denne strandede dog ikke. Fra flere Sider blev Planen hilst med Forstaaelse og Interesse, og den 15. Januar 1898 kunde Køkkenet tages i Brug. Skolebygningen indeholder nu 15 store Klasseværelser, et dejligt stort Lærerindeværelse og Køkken med dertil hørende Entré, Vadskerum, Kulrum og Spisekammer.

Eleverne i Arbejde.

Køkkenet er indrettet i den sidste nye Tilbygning i Kælderen, som er høj og lys. — Det første Billede af Køkkenet fremstiller en Forevisningstime, der gaar forud for hver praktisk Øvelse, og hvor den Ret, der skal tilberedes af Eleverne, gennemgaaes og forklares. Forevisningstimerne foregaa altid i Køkkenet. — Eleverne sidde paa Bænkene i Baggrunden, disse benyttes kun til dette Øjemed, samt til Gæsterne, af hvilke der næsten daglig er nogle til Stede. Undervisningsemnet er her *„Nydelsesmidler“*. (Krydderier, Kaffe, Te, Chokolade og Spiritus). Lærerinden gennemgaar Tilberedningen, Opbevaringen og den Rolle, Nydelsesmidlerne spille i Ernæringen. Selvfølgelig tager *Nydelsesmidlerne* mere end en Forevisningstime, hvad der er gennemgaaet og forevist benyttes i næste praktiske Øvelse. Efter Timen, hvor Kaffe, The og Chokolade behandledes, fulgte Tilberedelsen af disse Drikke, men da dette Arbejde ikke kunde udfylde de tre Timer, en praktisk Øvelse tager, valgtes Lørdagen, saa blev der tillige bagt baade Julekage og Smaakager, lagt Tøj i Blød og gjort rent og sluttelig nød man de tillavede Drikke efter Behag med friskbagt Brød til. Gæringsprocessen og Bagning var selvfølgelig gennemgaaet paa et tidligere Stadium.

Billede 4 viser Eleverne i Arbejde, det første Hold er mellem 16—18 Aar; de andre 13—15 Aar. Desværre var Pladsen ikke stor nok til, at Eleverne kunde staa ved begge Borde, som de pleje, med Ansigtet vendt imod Lærerinden. Denne har sin Plads paa et lille Kateder foran Tavlen, hvorpaa Middagen er opskrevet, derfra kan hun holde Øje med enhver og hun forlader nødig sin Plads. Jo flinkere Eleverne ere, des mindre behøver hun at gaa om mellem dem; gør de noget galt, ringer hun paa en lille Klokke, de se da alle hen imod hende og den paagældende bliver gjort opmærksom paa Fejlen, men maa helst hjælpe sig selv og rette, hvad der kan rettes. Egentlig hører der 4 til hvert Bord og de danne „en Familie“, — der er Plads til 3 Familier — A. B. C. Det lange Bord i Forgrunden er dobbelt og har altsaa Plads til to Familier.

Forevisningstimen.

Nr. 1 i Familien er „Husmoder“. Hun holder Regnskab og gør Indkøb, i Begyndelsen hos Lærerinden, senere med hende i Byen og sluttelig paa egen Haand. Husmoderen retter an for sin Familie ved Bordet, ser efter at alt er i Orden og

stiller brugte Ting paa sin Plads; at faa Børnene til dette sidste er utrolig svært. De kunne ikke indse, at det kan gøre noget, at Gryderne skifte Plads hver Dag, og en og anden holder ogsaa nok af i Farten at stille et Glas eller en Kop Side om Side med Suppegryden. Nr. 1 sørger desuden for Suppen. — Nr. 2, har Kød og Fisk at sørge for og tilberede, hun skurer desuden Bord, laver Sauce, ligesom hun efter Middag vadsker Gryder, holder Komfuret i Orden, henter Kul og Pinde til at tænde op med næste Dag. — Nr. 3 maa gøre Ild paa Komfuret, sørge for Grøntsager, Kartofler og Kompot, samt passe at alle brugte Kar og Ting blive afvadskede inden Middag, — da der spises i Køkkenet, maa der jo nødig staa uvadskede Kar rundt om. — Nr. 3 vadsker ogsaa op efter Middag, men saa maa Husmoderen Nr. 1 tørre af og gøre Opvadskerballierne og Karkludene rene samt sætte de rene Ting paa Plads, medens Nr. 3 tørrer Gulvet over. At vadske Gulv falder ubetinget Eleverne sværest, Gulvet er nyt og Kræfterne ikke særlig udviklede; hver Lørdag kommer derfor en „professionel Skurekone“ og lægger Grund i Gulvet for den kommende Uge, men det er ogsaa den eneste Hjælp, der ydes i Køkkenet, *alt* andet udføres af Eleverne selv.

Nr. 4 maa enten bage, vadske eller gøre ekstra rent (vadske af, pudse Dørlaase og Vandhaner) der er altid noget at gøre, og kun de hurtige kunne erhverve sig 4—5 Minutter, hvor de kunne sætte sig hen paa Bænkene og *hvile*, medens de andre endnu slide i det. Imidlertid faar de sjældent Lov at gotte sig ved denne Nydelse, thi den er ikke ret ofte ærlig fortjent; de have i Reglen glemt et eller andet, der kunde optage de Minutter, da de toge Hvil, og det vækker altid Munterhed, naar saadan en velbehagelig hvilende Sjæl kommanderes til at rette, hvad hun har forsømt.

Den brede Aabning i Baggrunden fører ind til Vadskerummet, hvor der findes Knager til Elevernes Køkkendragt, — stort Forklæde, hvide Ærmer og Kappe — en zinkbeklædt Vadsk fastslaaet til Væggen, en stor Varmtvandsovn og en fritstaaende emaljeret Vadskekjedel, en Elev er netop i Færd med at tage Tøj op af denne; desuden findes der en Maskinrulle; Børnenes Køkkendragt, deres Vidskestykker og Haandklæder samt Lærerindens Forklæder maa de selv vadske rulle og stryge. I Almindelighed udføres Arbejdet med Lyst og Iver, selv om de finde det morsommere at bage end at skruppe Gryder og gøre Komfur i Stand. Naturligvis er der Arbejder, der ere mindre fornøjelige, men der er dog kun faa, der tillade sig sure Miner, og med Tiden lære de forhaabentlig, at *intet* husligt Arbejde bør ringeagtes, og at det har indgribende Betydning, at *alt* bliver udført saa godt som muligt.

Meget sjælden mislykkes noget ganske, men sker det, glemmes det heller ikke let, og de Fiskeboller, der blev til Vælling, mindes mere end en Gang med en vis Fornøjelse for de andres Vedkommende.

Til daglig Brug benyttes Voksdug paa Bordet; da der er tre Klasser med henholdsvis 8—10—12 Elever, vilde der gaa for meget Dækketøj til, Vadsken vilde blive for stor for Børnekræfter. Dug og Servietter bruges kun ved højtidelige Lejligheder.

De første Gange laves selvfølgelig ganske nemme Retter. Naar man skal sætte 9—12 fuldstændig uøvede Pigebørn i Gang paa samme Tid, hvoraf nogle aldrig have haft en Gryde i Haanden, og somme ikke kunne se, naar Vand koger, maa man vælge noget, der kun tager lidt Tid. —

Naar man ser Pigebørnene tage fat, kan man indse, hvor nødvendigt det er, at begynde smaat; — man maa sandelig krybe førend man kan gaa. —

De nu afgaaede Elever kunde godt lave baade Budding og Fromage, — stege en Steg, ja! endog koge Crême, samt bage baade tarveligt og fint Brød og selv passe Varmegraden i Ovnen. Dette sidste har været lidt svært at lære; men det gik helt godt til Slutning.

Lidt Syltning har disse Elever ogsaa lært (Appelsinmarmelade, Rabarbersaft, Jordbær og Stikkelsbær.) Paa Grund af forskellige Forhold blev deres Kursus 2½ Maaned kortere, end Planen var, og Januar—Juli er jo ingen heldig Tid for Syltning.

Trods den forkortede Undervisningstid maa man dog sige, at Maalet med disse unge Pigers Undervisning saa nogenlunde er naaet. De have faaet Lyst og Interesse for Arbejdet, de kunne lave ikke altfor svære Retter efter Opskrifter, passe Komfuret og beregne Tiden og vide, hvorledes *alt* i Køkkenet skal holdes rent, og de vide, at man ikke al Tid behøver at købe de dyreste Næringsmidler for at tilberede sund og nærende Føde.

Om de i Fremtiden ville holde deres eget Køkken saa rent, som Skolekøkkenet er blevet holdt, afhænger vel nærmest af deres egen Trang til Orden, lige propre og paapasselige ere de ikke alle. — Flere af Mødrene ere komne med tilfredse Udtalelser om Døtrenes Færdighed og ere glade ved den Forstaaelse, hvormed de kunne tale om Madlavning og Huslighed i det Hele.

Børnenes Undervisning strækker sig over et Aar; derved faar man Lejlighed til at behandle Næringsmidlerne eftersom de forskellige Aarstider frembringe dem.

De fleste Elever er Skolens egne Børn; men enkelte ude fra deltage dog i Undervisningen, og det ville de altid kunne, saa vidt Plads haves. Enhver, der har Lyst til at se Børnene arbejde i

Køkkenet, er velkommen, hvad enten det er Tilrejsende eller Byens egen Befolkning. Arbejdet begynder Kl. 12 og slutter Kl. 3. Til Oktober begynder et Kursus for voksne unge Piger, som saa indrettes noget anderledes end Børnenes, og som strækker sig over et kortere Tidsrum. Interessen og Forstaaelsen for Sagen er levende her i Odense, og alle, som komme og se Børnene arbejde, udtale deres Glæde over, at den Sag er kommen frem.

Gid *mange* Skoler vilde gaa i Frk. Wintelers Spor, og gid mange *pædagogisk* anlagte Kvinder — thi det *maa* de være — ville uddanne sig til Skolekøkkenlærerinder, saa Fremtidens Husmødre allerede som Børn maatte faa udviklet Sansen for husligt Arbejde. Det *er* en anstrengende Gerning; men den er lønnende og interessant og nok værd at ofre Kræfter og Evner paa.

Salon-Svindleren.

— Moderne Pariserroman af Georges Ohnet. —

Indhold af de tidligere Kapitler.

Hertuginde de Diernstein hører til Frankrigs fornemste Aristokrati, og er Ejer af en umaadelig Formue. Hendes Søn, *Jean*, der nærer anarkistiske Sympatier, har frivillig givet Afkald paa sin Del af Formuen for at hengive sig til sine kunstneriske Tilbøjeligheder, og som Billedhugger — under Navnet Jean Hienard — har han allerede vist et stort Talent. Paa et Besøg hos sin Moder, hvem han har bedt om at laane sig en Sum Penge til at hjælpe en fattig Kammerat, Billedhuggeren *Frégose*, opdager han, at hun er lidenskabeligt forelsket i en suspekt Person, der under Navnet *Marquis de Prédalgonde* spiller en stor Rolle i det mondaine Selskabsliv. Denne Marquis er i Virkeligheden kun en dristig Svindler ved Navn *Roger Brémont*, der tilligemed sin Medskyldige, *Rascol*, lever af falsk Spil og alskens Bedragerier, og som nu har sine Garn ude efter den rige Hertuginde, som han med sin elegante Optræden ganske har bedaaret. Jean vil nu befri sin Moder fra den truende Fare.

I de tre Maaneder, der var forløbet siden Hiénards Hjemkomst til Paris efter det korte Ophold i Deauville, havde han ikke hørt Spor om, hvad der gik for sig hos hans Moder. Han havde set Devienne, der, som Alverden, vidste, at Hertuginde de Diernstein var taget ud paa sit Gods i Champchevrier som hvert Aar ved Jagttid. Men om sin Moders Dispositioner og Hensigter havde han ikke mindste Oplysning. Prédalgonde var i Paris, det vidste han af Aviserne. Han spillede, deltog i Automobil-Væddeløb og havde faaet en Hest dræbt i Forhindringsløbet ved Vincennes. Men det var altsammen hans ydre Liv. Hans intime Liv var det ikke, og det var det eneste, som laa Hiénard paa Sinde.

Han havde mere end én Gang tænkt paa at tage hen til Fru de Sauvelys, der sikkert var à jour med Hertugindens Planer og maaske endog med Prédalgondes Anslag. Visheden om, at han vilde sætte den unge Dame i Forlegenhed ved at stille hende Valget mellem hendes Venskab for ham og hendes Interesse for Prédalgonde, holdt Hiénard tilbage, og han følte sig grebet af en Art Blufærdighed. Og dog kunde kun hun give ham Besked om den øjeblikkelige Stilling og Mulighed for at gribe ind i rette Tid.

Han bestemte sig derfor til at overvinde sin Modvilje og gav sig paa Vej til Fru de Sauvelys' Bopæl. Baronessen boede i Rue Velasquez paa en henrivende Førstesal ud imod Monceau-Parken. Der levede hun uforstyrret med nogle gamle tro Tjenestefolk, saa frit som en Ungkarl, og nød af Hjertet alle Fornøjelser i Paris. Frøken Maréchal kom næsten daglig efter hende, og de tog saa sammen, hvorhen de fandt for godt, til mondæne Møder, Udstillinger, Koncerter, i Boulogneskoven eller i Butiker.

De var netop den Dag i Færd med at gaa ud fulgt af Frøken Maréchals Vogn, for at de kunde stige op, naar de lystede. Fru de Sauvelys stod allerede og satte sin Hat paa Hovedet, da hendes Kammerjomfru kom ind i hendes Paaklædningsværelse og sagde:

„Frue, det er Hertug de Diernstein . . .“

„Jean? Gud, hvad skylder jeg Æren? Begynder han nu at gøre Visiter? Aa, kære Veninde, gaa lidt ind i Dagligstuen og tag imod ham ... Jeg skal være der om et Minut ... Behold Deres Kaabe paa, saa kan han se, at vi skulde ud.“

Frøken Maréchal gik gennem sin Venindes Soveværelse, aabnede Døren til Dagligstuen og befandt sig sammen med Hiénard, der interesseret undersøgte en lille antik Bronzestatuette, som stod paa et Bord.

„God Dag, kære Mester. Fru de Sauvelys kommer straks,“ sagde hun og rakte Billedhuggeren Haanden. „Er den Statuette ikke nydelig? Det er et Eksemplar af den Slags, man finder ved de Udgravninger, som min Fader har faaet udvirket i Korinth . . . Hjemme har jeg en Marmor-Torso, som vilde interessere Dem, tror jeg; den tilskrives Skopas.“

„De giver Dem altsaa af med Arkæologi?“ spurgte Hiénard interesseret, mens han stod med Statuetten i Haanden for at undersøge dens Patina og dens Enkeltheder nærmere.

„Jeg? ikke Spor,“ sagde Senatorens Datter. „Jeg fik det Stykke Skulptur ind ad Døren, og saa beholdt jeg det . . . Men det interesserer mig aldeles ikke. Hvis De vil have det, vil jeg forære Dem det, ligesom jeg har foræret Fru de Sauvelys denne Hermes, for De kan nok se, det er en Hermes . . .“

„Tusend Tak,“ sagde Billedhuggeren. „Den Torso har sikkert en betydelig Værdi, og De bør bevare den omhyggelig.“

„Jeg vil i al Beskedenhed sige Dem, at jeg finder den Slags Stads frygtelig . . . Jeg ved ikke noget værre end Venus fra Milo, det skulde da være Herkules Farnese . . . Jeg kender kun ét eneste antikt Billedhuggerarbejde, som har gjort et alvorligt Indtryk paa mig — det er den siddende Merkur i Neapels Museum. For det er et Mesterværk. Han aander og lever: man ser hans Bryst hæve og sænke sig. Men alle de massive og kolde Eksemplarer af græsk og romersk Skulptur, man saa begejstret viser os — nej Tak! ... Jeg holder mere af en lille Tanagrafigur eller denne Statuette eller en smuk etruskisk Vase.“

„Frøken, De har nogle højst radikale Anskuelser. Men jeg er ikke langt fra at dele dem . . . Tys! ikke mine Ord igen, det kunde skade mig.“

De kom begge to til at le. Fru de Sauvelys, som kom i det samme, udbrød:

„Naa, De keder Dem nok ikke. Hvordan har De det, store Mand? Godt?“

„Skal De ud?“ sagde Hiénard. Saa maa De endelig ikke lade Dem opholde. Hvor skal De hen?“

„Ingen Steder. Forbi Dem.“

„Vil De have mig med?“

„Ja, gerne."

„Naa, lad os saa komme af Sted!"

De gik. Frøken Maréchals Vogn ventede udenfor. Kusken kendte de unge Damers Vaner. Han lod dem faa et Forspring paa 100 Meter og kørte efter i Skridt. De gik paa hver sin Side af Hiénard ad Rue Velasquez henimod Monceau-Parken. Og efter nogle Minutters Forløb gik Samtalen livligt. —

„Hvad var det, De vilde mig, Jean? For jeg kan ikke antage, at De kom blot for at besøge mig . . ."

„De har meget ringe Tanker om mit Galanteri . . ."

„Nej, lad os nu være alvorlige! Hvad er der?"

Da han ikke svarede straks, spurgte Frøken Maréchal:

„Er jeg maaske til Ulejlighed? Skal jeg kravle ind i min Vogn et Øjeblik? Naar De har faaet afgjort Deres Hemmeligheder, kan De jo kalde paa mig."

„Nej, Frøken, jeg kan godt tale i Deres Nærværelse", svarede Hiénard. „De har fuldt ud Baronessens Tillid, og min behøver jeg ikke at skænke Dem, for min Hemmelighed er ude paa Gader og Stræder, Alverden kender den, bedre end jeg selv."

Der blev en Pavse. Hiénard brød Tavsheden og sagde:

„Jeg vilde gærne af andre end Aviserne vide, hvordan det gaar min Moder."

„Hun er i Champchevrier", svarede Fru de Sauvelys. „Men sandsynligvis bliver hun der ikke ret længe i Aar. Landet har altid kedet hende stærkt, ved De. Og al Ting her drager hende. Hun har skrevet til mig om at komme en Ugestid ud til hende. Det gør jeg saa."

„Er intet forandret."

„Nej."

„Var hendes Brev ikke sorgfuldt?"

„Nej."

De gik der i den graa, disede Efteraarsluft, hvis Melankoli stemmede saa godt med Hiénards Sindstilstand, at han gik videre, tavs og forpint med sit Had til hele Samfundet.

Frøken Maréchal gættede hans Tanker, og rørt af en dyb Medfølelse, som dog ikke kunde faa Bugt med hendes medfødte Lyst til Sarkasme, sagde hun:

„Livet er aldrig fuldkomment. Og de, for hvem det er bedst, synes selv at have sat sig til Opgave at forstyrre Harmonien i de Forhold, som kunde sikre dem en relativ Lykke. Skulde man leve fuldstændig rolig, maatte man kun have Hjerne, ikke Hjerte. Saa kunde man tale ondt om andre og selv være usaarlig. Hærd Deres Hjærte og skærp Deres Aand! Ellers risikerer De at blive meget ulykkelig, og saa er det Deres egen Skyld."

„Frøken", svarede Hiénard, „jeg gør, hvad jeg kan. Men jeg er nu en Gang Følelsesmenneske. Og De raader mig til at skærpe min Aand. Ak! Saa maa De da først give mig lidt Aand. Hvis jeg gav Fanden i det hele, hvad vilde De sige til det?"

„At det er en Løsning", svarede Frøken Marèchal. „Men først maa vi da høre, hvad De mener med „det hele"."

„Tja, det hele, dermed mener jeg Pligtfølelse, Selvagtelse, Hensyntagen til Folks Mening og Ærgærrighed. Og Opgivelsen af det alt sammen skulde bestaa i et absolut blæse-være-med-det-hele, saa at jeg kunde lade være at bryde mig om, hvad der ikke angik mig hverken direkte eller personlig."

„Ja, det er en Teori, som lader sig forsvare", erklærede Frøken Maréchal.

„Og den er især meget behagelig", tilføjede Fru de Sauvelys.

„Ja, bare den lod sig udføre i Praksis! Det har jeg prøvet paa, men hvordan det gaar og ikke gaar, maa jeg beskæftige mig med det, som jeg helst ikke vilde røre ved, og til Trods for de fornuftigste Beslutninger maa jeg blande mig i en Sag, som kun kan skaffe mig Ærgrelser, Sorger og maaske Farer."

„Kort sagt, for at tale rent ud af Posen, det er altsaa Hr. de Prédalgondes stadige Nærværelse hos Hertuginde de Diernstein, der optager Dem?" sagde Fru de Sauvelys.

„Nej, kære Veninde", svarede Hiénard, „det er Hr. de Prédalgondes Person, der ængster mig. Jeg vil vide, hvad der er sandt i det, man fortæller om Hr. de Prédalgonde, og hvad jeg saa faar at vide, vil bestemme min Optræden."

„Men hvis De vil bevogte Hr. de Prédalgonde", svarede Baronessen, „maa De forlade Paris, for jeg har hørt, at han vil rejse til Syden."

„Hvad for noget?"

„Jo, han skal have til Hensigt at foretage en lang Rejse om Bord paa sin Yacht langs Algiers og Ægyptens Kyster i Begyndelsen af November."

„Og saa?" . . .

„Ja, saa er der ikke mere. Jeg kan kun sige Dem, hvad jeg har hørt, saa kan De selv drage Deres Slutninger."

„Hvis han rejser, skal altsaa min Moder med. Ikke sandt?"

„Med mindre . . . Ja, med mindre der en Kurre paa Traaden og hans Rejseplaner kun er et Bevis derpaa."

„Og dette Brud skulde stamme fra ham?"

„Ja, det siger man."

„Og hvilken Grund angiver man?"

Denne Gang var det Frøken Maréchal, som svarede.

„Ja, derpaa er der flere Forklaringer. Nogle siger, at Hertuginden har overrasket Hr. de Prádalgonde med en yderst smuk, men noget tvivlsom ung Dame. Andre paastaar, at den smukke Roger har foreslaaet hende Ægteskab, men har faaet nej; de aller klogeste forsikrer, at begge Historierne maa blandes sammen, hvis man vil kende den fulde Sandhed. Prédalgonde skal have vist sig med en „Dame" for at irritere Hertuginden og har talt om at rejse bort for at naa sit Maal: et lukrativt Ægteskab. Ja De ønskede selv at vide Besked, nu ved De den."

„Ja, det er dog kun Rygter, det maa De ikke glemme," indskød Fru de Sauvelys dæmpet.

„Men saa godt som sandsynlige," svarede Frøken Maréchal.

„Ja, De hader nu Prédalgonde," sagde Baronessen bebrejdende.

„Jeg hader ham ikke, han interesserer mig tvertimod, men jeg lader mig ikke narre af ham, og han gør mig Indtryk af at være en enestaaende Skurk!"

„Hvor kan man sige det uden at have Bevis derpaa?"

„Bevis!" erklærede Hiénard. „Har De Brug for et, saa skal jeg skaffe det."

Man var naaet til Etoile-Runddelen. De to unge Damer standsede og ventede paa deres Vogn. Baronessen stod eftertænksom, og Frøken Maréchal iagttog Hiénard. Aldrig havde den unge Pige følt større Sympati for nogen. Han stod som Idealet, saaledes som hun tænkte sig en Mand, der var værdig til at elskes. Han var ung, smuk, ligefrem, uegennyttig og berømt. Hans modige, men farlige Beslutning tiltalte hende, og i Begejstring over hans Plan om at afsløre den skændige Salonsvindler vendte hun sig imod Hiénard med store flammende Øjne og sagde:

„Deres Beslutning tiltaler mig, og jeg vil hjælpe Dem. Hvorledes, det bliver min Hemmelighed. Men fra dette Øjeblik har De i mig en Forbundsfælle!"

Fortsættes.

Kejserindens Mord.

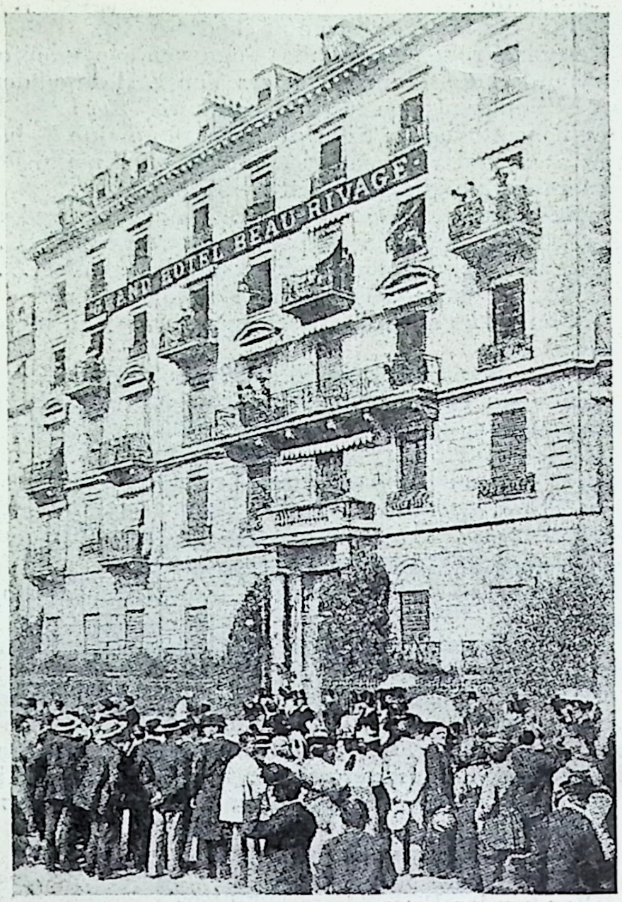
I Tilslutning til Artiklen i vort forrige Nummer om Kejserinden af Østrig bringer vi i Dag nogle Illustrationer, der belyser de enkelte Detaljer ved hendes tragiske Død.

Da Morderen Lucheni saa Kejserinden segne for det dræbende Stød, flygtede han ned ad en Sidegade for paa anarkistisk Vis at undgaa Følgerne af sin Gærning; Mordinstrumentet, som han holdt i Haanden, kastede han langt fra sig. Det blev senere fundet og genkendt af Lucheni selv.

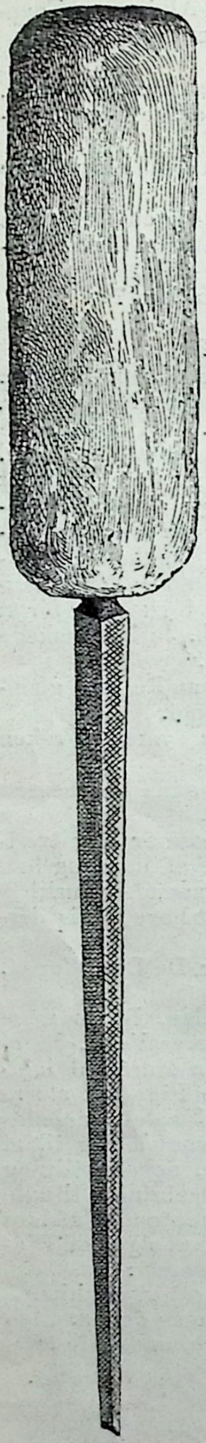
Som vort Billede viser, er det en lang, spids, plumpt bearbejdet Fil: ved den voldsomme Kraft, hvormed den blev ført, og ved sin smalle Klinge naaede den at spidde Kejserindens Hjerte uden at hun anede det.

Det andet Billede viser Hotellet, hvor Kejserindens Lig blev bragt ind, kort efter at Rygtet om Ugærningen har spredt sig ud over Byen. Enkelte Nysgerrige har allerede givet Møde.

Vort tredje Billede viser et Fotografi af Lucheni mellem to Gendarmer; han gaar og smiler i stupidt Hovmod over sin Daad. Han begriber ikke, at den vil hæmme, maaske tilintetgøre den Sag, han har sat sit Liv ind paa. Han tænker kun paa de Muligheder, der er for hans egen lille Person til at blive Martyr og Helt og vinde en herostratisk Berømmelse.

Udenfor Hotel Beau Rivage.

Mordvaabenet.

Lucheni i Fængslet.

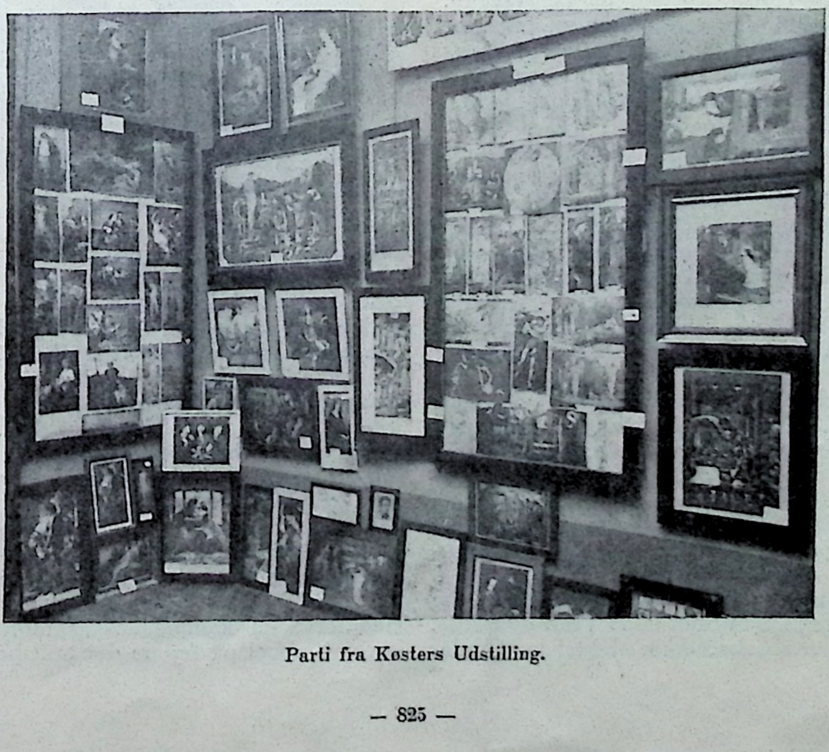

Fra Bernstorff. Det sidste Gruppeportræt.

Køsters Udstilling.

DEN unge, meget energiske Kunsthandler Karl Køster, som i de senere Aar har givet os saa mange ypperlige Prøver paa den moderne Kunst i Udlandet, har i disse Dage aabnet en Udstilling, der bestaar af en stor Mængde Gengivelser efter berømte Mesteres Arbejder fra Fortid og Nutid. Udstillingen holdes i *Permanent Udstillings* Lokaler i Bredgade, og er daglig stærkt besøgt.

I den første Stue lægger man særlig Mærke til en stor og dejlig Radering efter Rembrandts berømte Maleri: *Klædehandlernes Raad*, og en Radering efter samme Mesters Billede af Jan Six, maaske hans aller betydeligste Portræt. Desuden findes en stor Mængde Fotografier efter Rembrandtske Raderinger.

Parti fra Køsters Udstilling.

Udstillingens største Tiltrækning er dog den righoldige Samling af Fotografier efter de moderne engelske *Prærafaeliters* — særlig Burne Jones' — Arbejder. Samlingen er langt den fuldstændigste, der endnu er set her hjemme, og alle Skolens Hovedværker er første Rangs Gengivelser.

Opfindelsernes Konge.

Roman fra det 20de Aarhundrede. — Af Frank Stockton. — Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af de tidligere Kapitler.

Den unge Amerikaner *Roland Clewe,* det næste Aarhundredes Edison, er netop vendt hjem fra en Studierejse i Evropa og ankommen til Amerika med Hovedet fuldt af nye Opfindelser. Han tager straks ud til de Fabriker han ejer i Forening med *Margareth Raleigh,* hans afdøde Kompagnons henrivende unge Enke og forelægger saa hende (hans mest beundrende og taknemmelige Tilhører) en af sine mange store Planer, som gaar ud paa intet mindre end at finde den saa længe forgæves eftersøgte Nordpol ved Hjælp af et saavel over- som undersøisk Skib, der ved dets elektriske Konstruktion vil være i Stand til at trodse enhver Vanskelighed. Da Roland Clewe imidlertid har en efter hans Mening endnu vigtigere Opdagelse at gøre, og denne vil kræve hans Nærværelse i Hjemmet, sender han sine tro Tjenere og Medhjælpere *Samuel Block* og *Madam Block* med Ekspeditionen for at de kan holde ham à jour med, hvad der passerer under Vejs. Dette sker saameget lettere, som Roland Clewe har ladet indrette en bevægelig telegrafisk Forbindelse mellem sit Hjem og Skibet, saaledes at han til enhver Tid kan vide, hvor og hvorledes Skib og Mandskab befinder sig. Selvfølgelig møder Skibet mange Vanskeligheder, men heldigvis er Madam Block i Besiddelse af et utrætteligt Lune og hun holder Modet oppe i hele Mandskabet. Det opdages i Tide, at Polakken *Rowinski,* der er Opfinder ligesom Clewe, og ofte har søgt at rane dennes Ideer, har sneget sig om Bord i Skibet i Haabet om ogsaa at kunne stjæle Æren for Nordpolens Opdagelse, og hele Mandskabet med Madam Block i Spidsen har nu travlt med at holde et vaagent Øje med Skurken, der gentagne Gange forsøger at undvige, hvad der giver Anledning til mange pudsige Scener. Imidlertid har Clewe, hvis Kærlighed til den unge Enke bliver mere og mere aabenbar, travlt med at opdage den saakaldte *„artesiske Straale“*, der skal kunne give et saa stærkt Lys, at han ved Hjælp af den mener at kunne gennemskue Jordens Indre. Samtidig arbejder han ivrigt paa en anden Opfindelse, *„den avtomatiske Bombe“*, en Staalcylinder, der er saaledes konstrueret, at den, naar den en Gang er sat i Bevægelse, stadig arbejder sig selv videre ved Hjælp af en indre Mekanisme, saa at den kan gennemtrænge hvadsomhelst, kun efterladende et Hul, der svarer til Bombens Omfang. Ved et Uheld vælter imidlertid det Stativ, hvorpaa den næsten fuldendte Bombe er anbragt, en Eksplosion finder Sted og Bomben forsvinder i Jordens Dyb, efterladende et dybt Hul, hvilket giver Clewe Anledning til uforudsete Opdagelser, hvad de paafølgende Kapitler netop vil omhandle.

„Ja, ja da,“ sagde Sarah med et Suk, „jeg antager, jeg maa opgive dem; det var de varmeste og mageligste Sko, jeg har haft, og jeg kunde have tøet dem og tørret dem, saa de var blevet lige saa gode som før. Jeg havde ikke noget imod at lade dem blive her, hvis der var noget Menneske her i Nærheden som kunde gaa med dem; men det er der ikke, og det kommer der vist aldrig. Hvis de er frosne fast i Isen et eller andet Sted, saa holder de sig saa godt som nye i en utrolig Tid!“

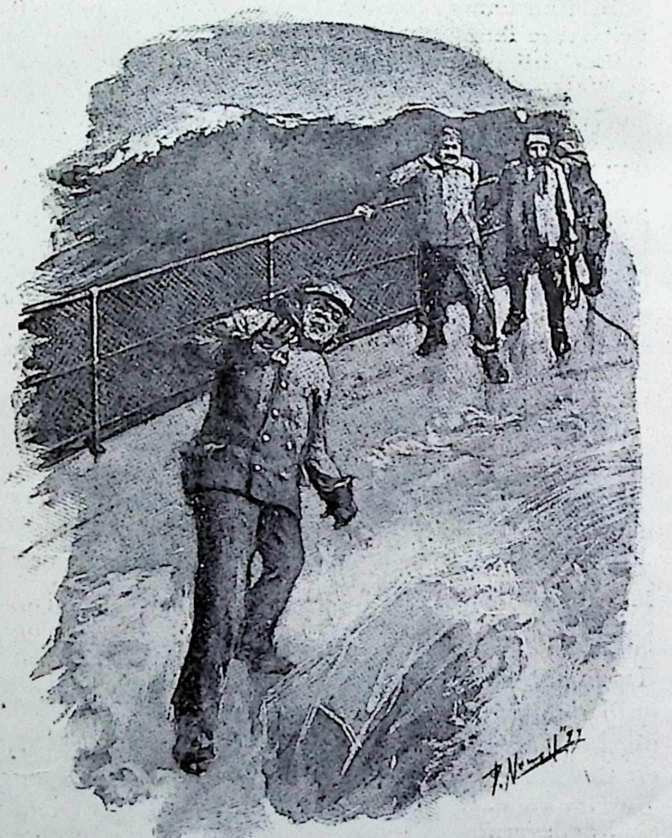
Naturligvis var de alle meget glade, nu da de skulde vende hjem efter en enestaaende heldig Rejse, og selv Rovinski begyndte at se tilfreds og forventningsfuld ud. De holdt ham ikke længere indespærret; han fik Lov til at besørge sin Tjeneste, men de havde ikke mere nogen Tillid til ham. De vidste alle, at han var en hensynsløs Skurk, og hvis han kunde faa Adgang til Telegrafen paa Kap Tariff, saa vilde han volde Polens virkelige Opdager Besvær; derfor blev man enig om, at der skulde passes godt paa ham, og at han ikke maatte faa Landlov.

Dipseys Rejse sydpaa var let; der skete intet mærkeligt, og tilsidst en Dag meldte en Udkigsmand, at der var Lys at se foroven. Dette vilde sige, at de havde naaet aabent Vande syd for de Ishavsegne, som de havde udforsket, og at den store undersøiske Rejse var endt. Kaptejn Jim Hubbell iførte sig straks en svær Pijækkert med Sølvknapper; thi saa snart som Skibet kom op paa Havets Overflade, skulde han tage Kommandoen.

Da den vanddrivende *Dipsey* steg op fra Ishavets Dyb, skulde man have troet, at Folkene om Bord vilde føle sig fuldstændig hjemme i de nye Omgivelser. For Kap Tariff var nok hundrede Mil borte og laa selv ensomt og ofte utilgængeligt i haardt Vejr, og de maatte gøre en lang og farlig Rejse derfra, før de naaede deres Hjem, men i Sammenligning med den absolut øde Egn, de havde forladt, maatte et hvert som helst Sted i Verden forekomme dem kendt og hjemligt.

De var imidlertid ikke alle saa fornøjede, som man skulde tro, de maatte være, da Dagens Lys straalede dem i Møde paa Oceanets Overflade. Det blæste stærkt, og Bølgerne gik højt. Ikke langt ude om Styrbord kom der et lille Isbjerg drivende imod dem; Søen gik saa højt, at Skummet undertiden fejede hen over Skibets Dæk og gjorde det umuligt for Kaptejn Hubbell og hans Folk at holde sig tørre.

Men Kaptejnen blev paa sin Post og brølede sine Ordrer ud, og *Dipsey* for af Sted imod Vind og Bølge. Dens Maskiner var stærke, dens elektriske Gæller

laa lukkede op ad Siderne, og den syntes at føle sig skikket til at kæmpe mod Stormen, hvori den blev godt støttet af Kaptejnen.

Men de andre om Bord begyndte at nære andre Tanker; det forekom dem alle, at dette Skib var i Fare, da det ikke var indrettet paa at modstaa meget haardt Vejr; og selv om det skulde lykkes det at ride Stormen af, saa vilde deres Stilling dog vedvarende være meget ubehagelig. *Dipsey* duvede og huggede og rullede, og det var Folkenes Mening, at det bedste, den kunde gøre, var at gaa ned i det rolige Dyb, hvor den var fuldstændig hjemme, og sejle til Kap Tariff under Søen.

Det varede nogen Tid, før Kaptejn Hubbell vilde lytte til Forslag af den Art, men da en Bølge, som medførte en kæmpemæssig Isklump, skyllede ind over Dækket og fejede det helt bart, medens Kaptej-

nen havde ondt ved at slippe helskindet fra det, gav han efter, gik neden under, trak Sømandsjakken af og hengav sig til Privatlivets Fred. *Dipsey* sank atter ned til Havets Bund og genoptog sin undersøiske Rejse til alles Tilfredshed.

En dejlig frostklar Morgen, da der blæste en stærk Kuling, skønt Stormen havde lagt sig, saa de faa Indbyggere i den lille Koloni ved Kap Tariff et Flag ude paa Havet. *Dipsey* var steget op paa Overfladen og pløjede kækt Bølgen, medens Kaptejn Hubbells Sølvknapper straalede i Solen.

Saa snart *Dipsey* løb ind i Havnen, gik Sammy og de fleste af Officererne i Land for at komme i telegrafisk Forbindelse med Sardis. Sarah Block blev om Bord; efter de Erfaringer om Livet i Land, hun forrige Gang havde gjort, foretrak hun at blive paa det gode Skib. Rovinski blev ogsaa om Bord, men ikke fordi han havde Lyst til det. Der blev sat Vagt hos ham; men da saa *Dipsey* lagde sig for Anker i nogen Afstand fra Landgangsstedet, tænkte Marcy, at hvis han prøvede paa at svømme i Land, saa kunde de lige saa godt lade ham gøre det, for hvis han ikke blev ekspederet paa den Svømmetur, saa vilde han sikkert fryse ihjel, saa snart han naaede Land.

De Budskaber, der kom fra Sardis, saa snart man der havde faaet at vide, at Nordpolsfarerne var vendt sikkert tilbage, bestod af hjertelige Lykønskninger og Velkomsthilsener; men de var ikke meget lange, og Sammy sagde til Gibbs, at Hr. Clewe rimeligvis havde meget travlt. Den sidstnævnte telegraferede, at han straks vilde sende et Skib efter dem.

Sagen var den, at Efterretningen om Dipseys Ankomst var kommet til Sardis en Uge efter, at Clewe var steget ned i Skakten, og han var helt optaget af sine underjordiske Opdagelser. Han manglede ikke Sympati og Interesse for de Folk, der havde udført dette Arbejde for ham, tvertimod, men de Tanker, som saa ganske optog ham, fordunklede alt andet. De fleste af de Telegrammer, der kom til Kap Tariff, var fra Margaret Raleigh.

XXIV. KAPITEL.

Rovinski.

Da Sammy Block og hans Ledsagere kom til Sardis, blev de modtagne af Roland Clewe paa det hjerteligste, og han lyttede med den mest spændte Opmærksomhed til Beretningen om deres Æventyr og deres videnskabelige Forskninger, medens han for en Tid lod Tanken om sin store Opdagelse hvile.

Han havde udarbejdet sin Teori om Jordens Dannelse og nuværende Beskaffenhed, skrevet en fuldstændig Beretning om, hvad han havde set og gjort, og han var rede til, naar han syntes, den passende Tid var kommet, at meddele Verden sine Teorier og de Kendsgerninger, de hvilede paa. Han havde desuden sendt nogle af de mindre Diamanter til adskillige Juvelerere og Mineraloger, og disse Specialister meddelte, at det var Diamanter af det reneste Vand, og udtrykte deres Forbavselse over deres Form og Glans. De var øjensynlig slet ikke slebne, men deres skarpe Spidser og glimrende Flader reflekterede Lyset, som om de havde været i en Diamantslibers Haand. En af disse sagkyndige Folk skrev og spurgte Clewe, om han havde gravet Diamanter med en Maskine, der brød Ædelstenene i Stykker.

Roland Clewes Sjæl var beroliget. Hans Ærgerrighed syntes ikke at kunne naa noget højere Punkt. Fra dette høje Stade kunde han med Glæde se ned paa dem, der med saa heltemæssige Anstrengelser havde naaet Nordpolen og ankret en Bøje paa det yderste nordlige Punkt af Jordens Akse.

Gibbs' og hans Medhjælperes Rapporter var godt udarbejdede og af størst Værdi for Videnskaben, og hver enkelt af dem, der havde været med paa *Dipseys* mindeværdige Rejse, havde Historier at fortælle, som Redaktørerne i alle civiliserede Lande vilde have opvejet med Guld.

Men Roland Clewe brød sig ikke om at fortælle Verden noget, før han kunde sige alt, hvad han ønskede at sige. Man vidste, at han havde sendt en Ekspedition nordpaa, men man kendte ikke bestemt hans Planer, og hvad han havde udrettet, var ikke en Gang blevet meddelt Telegrafembedsmændene paa Kap Tariff. De havde faaet Cifferdepecher langt oppe fra Nord, men de havde sendt dem til Sardis uden at forstaa deres Indhold.

I den journalistiske Verden herskede der imidlertid en Mistanke om, at den store Opfinder i Sardis havde udrettet noget ualmindeligt i nordlige Egne. Den almindelige Mening var, at Clewe havde forsøgt at grundlægge en Koloni et eller andet Sted nord for Kap Tariff, sandsynligvis i videnskabelige Øjemed, og at dette var mislykkedes. Men det vilde være interessant at høre, hvad de Folk, som havde været deroppe, havde at fortælle, og der kom adskillige Reportere til Sardis. De besøgte alle Sammy, men hans Meddelelser fortjente næppe mere end en kort Notits.

Om en Uge vilde Gibbs være færdig med sine Kort og sine meteorologiske, geologiske og geografiske Rapporter, medens Clewe vilde levere en klar og omfattende Beretning om Ekspeditionen. Paa denne glimrende Opdagelsernes Himmel, der nu strakte sig fra Sardis til Nordpolen, var der kun en eneste Sky — det var Rovinski.

Denne ærgjerrige og samvittighedsløse Polak havde været Kilden til den største Uro og Bekymring siden han havde forladt Kap Tariff. Medens de laa der, havde han indset, at det ikke var muligt for ham at komme i Land, og derfor havde han forholdt sig rolig; men da de var kommet om Bord paa det Skib, der skulde bringe dem hjem, var han snart begyndt at snakke med Mandskabet, og der syntes kun at være et Middel til at hindre ham i at meddele, hvad Ekspeditionen havde udrettet, nemlig dette at erklære ham for en gal Mand, hvis Udsagn ikke havde den ringeste Betydning. Man holdt ham strengt indespærret og meddelte til alle, at han var bleven gal under Opholdet i Ishavsegnene, og at han havde faaet en Mængde vanvittige Begreber om Forholdene der.

Man havde haft i Sinde at lade ham fængsle og anklage kriminelt, men det kunde ikke hindre ham i at tale, og da de kom til New Jersey, blev han derfor sendt til en Sindssygeanstalt, hvis Embedsmænd ikke blev overraskede over hans Indlæggelse, thi der fandtes ikke et mere vanvittigt udseende Individ paa Anstalten.

Tidlig om Morgenen, Dagen før den Dag, da hele Verden skulde elektriseres ved Meddelelsen om Nordpolens Opdagelse, traadte en Mand, der hed William Cunningham, og som var ansat ved Fabrikerne i Sardis, ind i den store Bygning, hvor den avtomatiske Bombe var bleven fabrikeret. Den var aflaaset, da den ikke var bleven benyttet i den senere Tid. Cunningham var Vægter og var paa sin sædvanlige Morgenrunde. Han havde næppe lukket Døren efter sig, før han, idet han kastede et Blik paa de Maskiner, som stod ved Indgangen til den Skakt, som den avtomatiske Bombe havde dannet, opdagede, at den Vogn, som Roland Clewe havde benyttet ved Nedstigningen, ikke mere hang der.

Han forstod aldeles ikke dette og skyndte sig hen til Skaktens Aabning. Den store Falddør, som lukkede for den, var aabnet, og Risten, der laa over Hullet, medens Vognen var der nede, laa paa sin Plads. Maskinerne bevægede sig ikke; Kæden paa det ene Spil var, hvor den skulde være, men en af Kæderne paa det andet Spil var rullet op. Cunningham var saa forbavset, at han ikke kunde tro, hvad han saa med

sine egne Øjne. Han havde været der Aftenen i Forvejen, alt havde været i Orden, Skakten lukket og Falddøren laaset. Han saa' ned gennem Risten, men kunde ikke se andet end et sort, bundløst Hul. Manden saa ikke længe derned, for det gjorde ham svimmel. Han skyndte sig bort og kaldte paa Bryce.

Rovinski var efter *Dipseys* Tilbagekomst sluppet løs, og det var snart lykkedes denne snedige og samvittighedsløse Mand at opspore Clewes mærkelige Opdagelse. Han havde saa om Natten listet sig ind i det lille Hus, hvori Skakten befandt sig, og med sit mekaniske Snille fandt han hurtigt ud af det Maskineri, ved Hjælp af hvilket den lille Vogn kunde stige ned i Skakten. Da Cunningham opdagede, at der var noget galt paa Færde, havde Rovinski været nede ved den avtomatiske Bombe og var paa Vejen op igen.

Cunningham havde samme Morgen fundet en Naal, som han havde stukket i sin Frakkekrave. Denne Naal var af et nyt, meget haardt, men elastisk Metal. Da Cunningham bøjede sig ud over Skakten, gled den ud af hans Frakke og fo'r ned. Den umaadelige Afstand bevirkede, at Naalen fik en saadan Hast og Kraft, at den gik gennem Vognen, gennem Rovinskis Hoved og Hjerte, og ind i den avtomatiske Bombe.

Bryce og Clewe, som hurtigt kom til Stede og fik Vognen trukket op, fandt til deres store Forbavselse Rovinski som Lig i Vognen.

Clewe blev forfærdet over dette og besluttede at gøre Skakten utilgængelig for stedse. Han lukkede den ved Hjælp af Sprængninger.

For Nordpolens Opdagelse høstede han stor Hæder, som han dog afviste til Gavn for de brave Folk, som havde foretaget den farefulde Rejse. Han interesserede sig nu kun for den artesiske Straale.

Han offentliggjorde en Beretning om sine Opdagelser i Jordens Skød, og blev nu bestormet af Reportere og Videnskabsmænd. Der var ingen, der vilde tro paa hans Nedstigning i Jorden, men ved Hjælp af den artesiske Straale og de medtagne Diamanter lykkedes det ham at overbevise enkelte, som saa begejstret udbredte hans Ry.

Kort efter giftede han sig med Margaret; de to var nu rige nok til at kunne føre et lykkeligt Liv og hellige sig helt til Videnskaben.

ENDE.

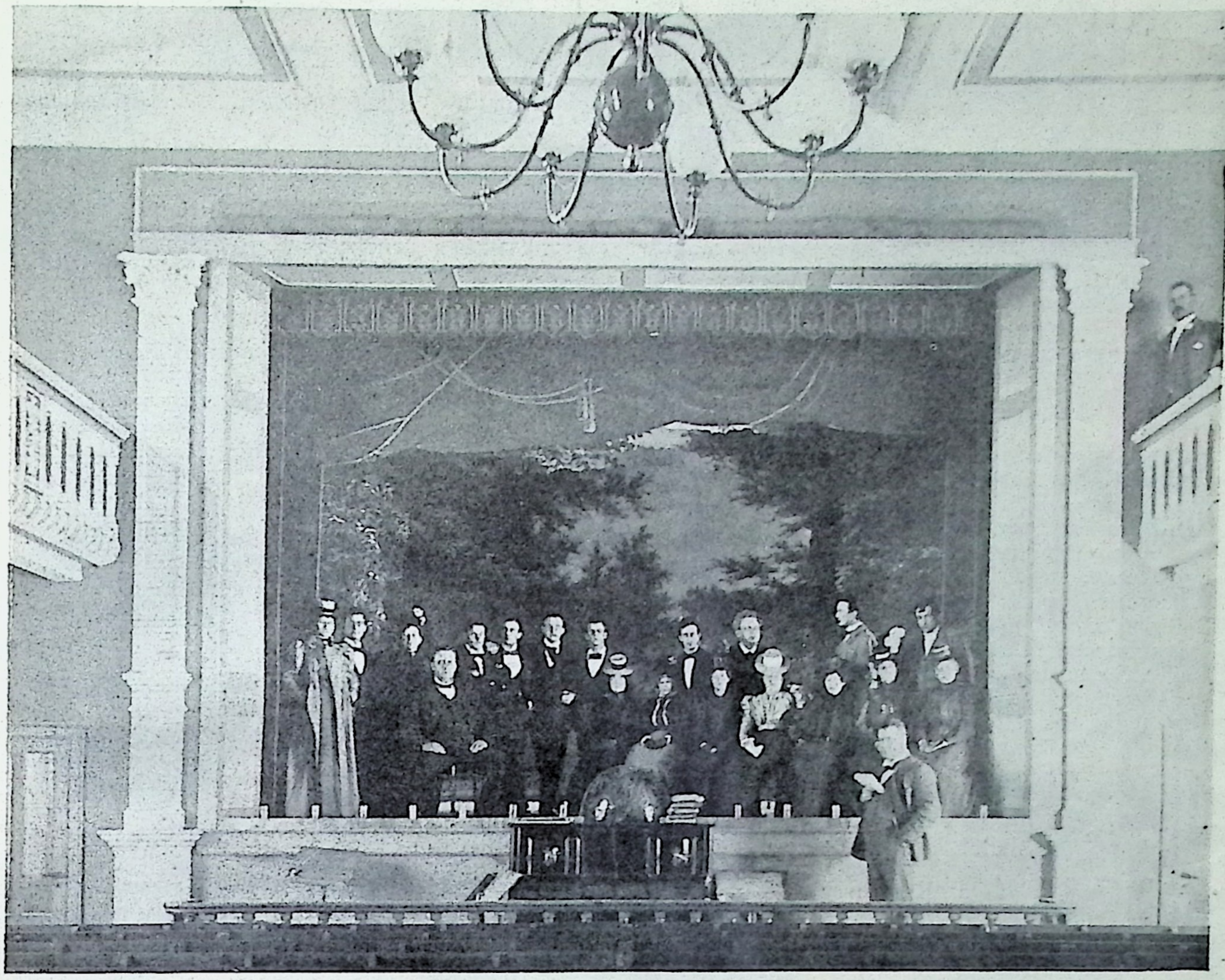
Den ny Teaterbygning i Kallundborg.

Kallundborg ny Teater.

Den ene Provinsby efter den anden har i de senere Aar skaffet sig ny Teatersal og Scene, for i passende Omgivelser at kunne nyde dramatisk Kunst. Snart er den Tid forbi, da Provinsbyerne nød Kunsten i ladelignende Skur, hvor Blæsten strøg ind og Regnen dryppede ned. Og med de nye Kunstens Hjem stiger Kunstens Udøvere i Anseelse, og bliver Kunsten sagtens ogsaa bedre. Eller maaske er Forholdet snarere det omvendte, at den finere udførte Kunst, der gjorde Skuespillerne mere og mere ansete, efterhaanden havde de ny og bedre Teatre til Følge.

Naar nu ogsaa Provinsskuespillernes rent materielle Kaar kunde blive forbedrede, ved stærkere Tilstrømning af Publikum, og maaske tillige ved Statsunderstøttelse, vilde det virkelig være meget tilfredsstillende at spille Komedie i de hyggelige danske Provinsbyer.

Kallundborg er den sidste By, som har bygget et nyt Teater. Ofte har de bedste af de rejsende Skuespillerselskaber maattet forbigaa den saa dejligt beliggende By ved Storebælt og Kattegat, fordi Teaterbygningen og Scenen var langt fra tidssvarende. Og baade de kunstelskende Kallundborggensere og de rejsende Selskaber beklagede Tilstanden. Men saa fik de Kallundborg

Teatersalen.

Borgere den gode Ide at bygge nyt Teater. Byens første Politifuldmægtig, Hr. Holger Jespersen, tog sig med Lyst og Energi af Sagen og fik en Del stedlige Velhavere interesserede i Foretagendet. Det gamle Hotel Postgaarden blev revet ned, og i Stedet for rejstes en smuk og flot Bygning, der under det gamle Navn og med den samme Vært, den afholdte Hr. *Otto Iserhorst,* er bleven en hel Seværdighed i Kallundborg, hvor man egenlig her har faaet et længe savnet første Klasses Hotel. Hotellets Sidebygning er indrettet til en Teatersal, der er særdeles smukt udstyret, og paa Gulv og omløbende Balkon kan rumme ca. 500 Mennesker, samt en køn lille Scene, hvortil knytter sig en Række gode Paaklædnings og Rekvisitværelser gennem tre Etager. Under Scenegulvet er der en rummelig Maskinkælder, og foran Teatersalen en stor Foyer med Restavrant, Klubsalen, til Publikums Afbenyttelse i Pavserne og efter Forestillingens Slutning.

Hotellet med Teatret er bygget efter Tegninger af Arkitekt N. Chr. Nielsen, Kallundborg. Stilen er fri Renæssance med Benyttelse af enkelte klassiske Motiver.

Teatret aabnedes i forrige Uge af et af Provinsens bedste Selskaber, det aalborgske, ved Hr. Oddgeir Stephensen. Hr. Stephensen deklamerede en Prolog, forfattet til Anledningen, og derefter opførtes Gustav Esmanns *Teatret* og Hostrups *Soldaterløjer,* der altsammen blev stærkt applavderet.

Det Stephensenske Selskab, der er over tyve Personer stort, blev, til Brug for „Hver 8. Dag“, fotograferet paa den ny Kallundborg Scene. I Orkestret staar Direktøren og instruerer, og paa Scenen finder man følgende Damer og Herrer: Otto Jacobsen og Stannis, begge kendte fra Kasino, fhv. Teaterdirektør Cajus Brun med Frue, født Bentzen, sidstnævnte i sin Tid ved Kasino, Frøknerne Didrichsen, Dagmar Lund, Henny Poulsen og Duelund, de tre første fra Dagmarteatret, den sidste fra Maribos Teater, kendte Provinskræfter som fhv. Teaterdirektør Fogt, Inspektøren Hr. Anton Jensen med Frue, Hr. og Fru Willumsen, Hr. og Fru Emil Wulff, Frk. Maria Schmidt samt Herrerne Holger Madsen, Allin og Beck.

UGENS REVUE.

Jubilæum.

Onsdag den 7. September fejrede Pastor *K. D. Konradsen* sit 25-Aars Jubilæum som Præst for Hvirring-Hornborg Sogne ved Horsens, og Dagen efter var det hans 75de Fødselsdag.

Kristian Daniel Konradsen er født den 8. September 1823 paa St. Hans Hospital (Bidstrup), hvor hans Fader var Inspektør. Efter at han var bleven Student fra Roskilde Latinskole og havde taget teologisk Embedseksamen, deltog han i den første slesvigske Krig, hvor han bl. a. var Reserveløjtnant under Istedslaget. I Sommer var Konradsen med i København ved Festen for Krigerne.

Pastor Konradsen.

I 50erne var Konradsen i nogle Aar Huslærer hos Grev Reventlow til Pederstrup paa Lolland. Blev paavirket af L. N. Bojsen, Vesterborg, og besluttede først da at blive Præst. Var en kort Tid hos Provst Wulff, Hvejsel, for at sætte sig ind i de præstelige Forretninger. Blev i 1859 personel Kapellan i Junget og Thorum i Salling; i Begyndelsen af Tredserne Sognepræst i Navtrup-Sæby-Vile (ogsaa i Salling). Og i September 1873 blev han kaldet til Præst i Hvirring-Hornborg.

Konradsen har altid taget livlig Del i det kommunale og politiske Liv. I Navtrup var han en Tid Sogneraadsformand; men Amtmanden i Viborg kunde ikke læse „svensk“ (K. bruger nemlig Rasks Retskrivning). I 1880—92 var Konradsen Medlem af Hvirring-Hornborg Sogneraad, og i 80erne var han i en Valgperiode Medlem af Skanderborg Amtsraad. Med Amtmand Regenborg stod K. paa en udmærket god Fod.

Pastor Konradsen er Formand for Horsens og Omegns Skytteforening og sidder i de danske Skytteforeningers Overbestyrelse.

I 1874 var Konradsen med at ordinere C. Appel i Askov. Indledede samme Steds 1881 ved det kirkelige Møde (Adresserne) Forhandlingen om det borgerlige Ægteskab.

Pastor Konradsen er en af Grundtvigianernes Førstemænd i Landet. Hans milde, hjertelige Forkyndelse har vundet ham Tilhængere langt ud over hans Sognekalds Grænser. Han er en flittig Foredragsholder i grundtvigske Kredse. Og hvor han kommer frem, vinder den gamle Præstemand med det store graasprængte Skæg og de muntert smilende Øjne mange Venner.

Den kendte Skolemand, Overlærer *Kaper*, holdt forleden sit 25 Aars Jubilæum som Lærer ved Metropolitanskolen i København. Det var i særlig Grad den praktiske Lærer, der fejredes. Hans talrige tyske Grammatiker og Lærebøger vidner alle om en ualmindelig Evne til at lægge et Stof klart til Rette og indprænte det sikkert, og som Lærer viser han mundtlig de samme udmærkede Egenskaber. Kaper er Borgerrepræsentant i København. Portrættet, vi bringer af ham, skyldes en Tegning af Krøyer.

Overlærer Kaper.

Afsked.

Forleden blev residerende Kapellan i Horsens, *Rømer*, efter Ansøgning meddelt Afsked i Naade og med Pension.

Rømer er født 3. Marts 1823 i Rendsborg. 1842 blev han Student fra Borgerdydskolen i København. Han gik med i Krigen 1848 som frivillig og gjorde Tjeneste i 5 Maaneder uden dog at være med i nogen Træfning. I Januar 1854 tog Rømer den teologiske Embedseksamen. Derefter informerede han i forskellige københavnske Skoler, indtil han i Sommeren 1863 gjorde en Rejse til Udlandet — Tyskland, Schweitz, Italien og Frankrig, fra hvilken Rejse han kom tilbage i 1864. I 1865 tog han til Vejle som Lærer ved den nyoprettede Latinskole. Blev 1881 ordineret Medhjælper hos Sognepræsten dér, afdøde Pastor Vittrup. Den 5. December 1875 blev Rømer saa ordineret som residerende Kapellan i Horsens, hvilket Embede han har røgtet, indtil han nu 75 Aar gl., har taget sin Afsked.

Pastor Rømer.

Rømer tilhører ikke nogen bestemt kirkelig Retning; men hans Forkyndelse har vunden ham mange taknemlige Tilhørere. Han er afholdt af alle paa Grund af sin milde, venlige Optræden, og sin næsten altfor store Godgørenhed; han har sikkert ofte givet bort til fattige langt over Evne.

Fra Studentersamfundet.

Paa sin Generalforsamling d. 9. ds. valgte Studentersamfundet til Formand cand. jur. *Ivar Berendsen*. B., som er en nogle og tredive-aarig Mand, der har taget ivrig Del i det sidste Ti-Aars frisindede Studenterliv, og besidder adskillige gode Kvalifikationer for den ansete Post. Han er rig paa alsidig Kundskab, livfuld og iderig, og dertil vindende elskværdig. I Debat er han slagfærdig, saa fyldt med Elektricitet, at der springer Gnister fra ham, og han forstaar den sjeldne Kunst at kunne improvisere en let løbende Tale. En klar Tankegang, understøttet af et distinkt Organ og

yderligere pointeret ved en livfuld Gestikulation.

Efter at B. havde taget juridisk Eksamen, blev han ansat i Toldvæsenets Tjeneste, hvor han nu beklæder en Fuldmægtigs Stilling, men ved Siden af Toldsagen fik han Lejlighed til at dyrke literære Interesser, og har endog selv forsøgt sig som novellistisk Forfatter. Bekendt er hans varme Følelse for alt, hvad der vedrører det finske Folk, hvis Interesser han gennem talrige Indlæg i Dagspressen ivrigt forfægter. I Rækken af Studentersamfundets Formænd indtager han den syvende Plads. Livet i dette Samfund vil næppe komme til at stagnere under hans Ledelse.

Cand. jur. Berendsen.

Dødsfald.

Generalløjtnant *J. C. F. Dreyer* er forleden afgaaet ved Døden i den høje Alder af 84 Aar.

Som Kaptajn i Feltingeniørdetachementet deltog han i Treaarskrigen 1848—50, og var i særlig Grad virksom ved Udfaldet fra Fredericia og i Slaget ved Isted. Efter Krigen var han stærkt beskæftiget med civile Ingeniørarbejder, saaledes særlig med Bygningen af de sjællandske Statsbaner.

Som Oberstløjtnant og Armeens højstkommanderende Ingeniørofficer deltog han i vor sidste Krig, og var under Dybbøls Belejring Kommandant i Brohovederne. I 1867 udnævntes han til Generalmajor. Ogsaa i det politiske Liv deltog han, idet han fra 1877 til 1879 var Medlem af det Estrupske Ministerium som Krigs- og Marineminister.

Generalløjtnant Dreyer.

I 1881 tog han sin Afsked og fik tre Aar senere ved Ingeniørkorpsets 200-Aars Jubilæum Afskedspatent som Generalløjtnant.

Indenfor sine Standsfællers Kreds nød han stor og udelt Agtelse for sin strængt retsindige og pligtopfyldende Karakter.

Mandag den 12. September døde Redaktøren af Horsens Folkeblad, *Emil Bojsen,* af en gennem flere Aar tiltagende Hjertesygdom. Han begravedes om Fredagen under overordentlig stor Deltagelse.

Emil Theodor Clausen Bojsen var den yngste af den bekendte gamle Præst „Budstikke Bojsens" fire Sønner. Han fødtes den 13. Januar 1854 i Vilstrup Præstegaard i Sønderjylland. I 1872 blev han privat dimitteret som Student fra Viborg Latinskole. Han blev Aaret efter filosofisk Kandidat i København og tog Landinspektør Eksamen. Men ligesom sine ældre Brødre, Peter Bojsen og Frede Bojsen, kom ogsaa han til at ofre sine bedste Kræfter paa dansk Politik. I September 1876 kom han som 22-aarig ung Mand til Horsens for at overtage Redaktionen af Horsens Folkeblad. I Firsernes bevægede politiske Kampaar blev han Samlingsmærke for Horsensegnens Venstrebefolkning. Denne Egn blev den Gang den radikaleste i Landet. Den var Centrum for Riffelbevægelse og Skattenægtelser. Redaktør Emil Bojsen var blandt dem, der troede, det var Alvor med Truslerne den Gang. Da han skønnede, det ikke blev Tilfældet, da han saa, at denne Vej ikke førte til Maalet, fulgte han sine ældre Brødre i den besindigere Forhandlingspolitik, der da blev indledet. Emil Bojsen var Formand for Venstres Organisation for hele Landet i de Aar, da der bestod en saadan. Han forstod her at samle alle Afskygninger. Han var en Agitator og Organisator af Rang. Under Bojsens Ledelse er Horsens Folkeblad vokset til at blive et af de største, mest udbredte og mest indflydelsesrige Provinsblade.

Redaktør Bojsen.

I Horsens By er det især som Skaber af de store Andelskvarterer, der nu omgiver Byen, at Emil Bojsen har sat sig et Minde. Disse Haver og Byggeselskaber, hvor hvert Medlem blev sat i Stand til at eje Hus og Have, er i egentligste Forstand hans Ide. En af Gaderne i Andelskvarteret bærer da ogsaa Emil Bojsens Navn. Den afdøde var kommunal Revisor.

Den afdøde var ualmindelig afholdt paa Grund af sin store Folkelighed. Han var en Fjende af alt Snobberi, befandt sig bedst blandt jævne Folk. Han var bred, aaben, djærv og ligetil. Hans Minde vil leve længe blandt Horsensegnens Befolkning.

Kaptajn i Marinen, *Villiam Richard Leopold Hoffmann,* Søn af den i 1864 faldne Major Anton H., fødtes den 20. Febr. 1848. Som 16-aarig Kadet deltog han paa „Valkyrien" i Krigen; 1870 blev han Sekondløjtnant, 73 Premierløjtnant og 86 Kaptajn. Fra 1887—92 var han Næstkommanderende paa Søofficersskolen, og 1893 tog han sin Afsked. Han havde i flere Aar lidt af en tuberkuløs Sygdom, som d. 8. ds. gjorde Ende paa hans Liv.

Kaptajn Hoffmann.

Den afdøde var en af de danske Søofficerer i vor Tid, som havde faret mest. Foruden talrige Orlogstogter var han i Koffardifart, i 1871 til Mauritius og 76—77 med „Diana" i Postfart paa Færøerne og Island, hvilke Øer han ogsaa hyppigst havde besøgt paa sine Orlogstogter, og med hvis Farvande han var saa fortrolig som nogen.

Personlig var H. meget afholdt og forstod i sjælden Grad at vinde sine Underordnedes Hengivenhed. Han var en bredt anlagt Sømandsnatur med udpræget navigatoriske Evner.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 52.

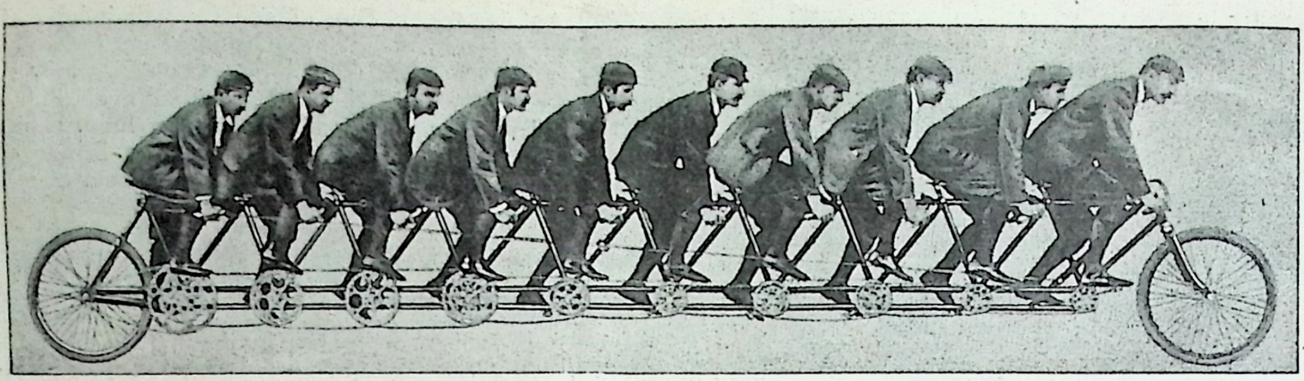
Det „første" bruges som et Udbrud af Beundring.
Lyksalig den, der kan det andet!
Naar man forsøger Dig med Guldets Glans at friste,
saa „tredje Led" dit „fjerde" og „det sidste".
Det Hele er et Æventyr,
der handler om en sød, uskyldig lille Fyr.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 49 var

Stavanger.

Ialt indkom 1102 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Student *J. Hansen,* Helmerhus 5. — 2. Præmie Frk. *S. Petersen,* Vodrofvej 17.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

En Timandscykle.

Fra Ideernes Verden.

Af Ingeniør C. Hude.

En Timandscykle.

Recorden paa Cyklekonstruktionens Omraade er foreløbig sat af en fransk Amerikaner ved Navn Taylor, som har bygget den ovenfor afbildede Maskine, der kan bære *ti Ryttere*.

Denne Cykle kan bære en Vægt af 1,130 Kilo; selv vejer den 138 Kilo. Dens Længde er 7,24 Meter og Hjulenes Gennemsnit 0,76 Meter. Paa en god Vej kan dette Uhyre naa en Hurtighed af godt og vel 68 Kilometer i Timen, men da der endnu ikke er bygget nogen Bane, der er stor nok til den, kan den foreløbig kun benyttes paa Landevejen til Træning. Om kort Tid vil den efter al Sandsynlighed blive at se paa en Cykleudstilling i Paris.

Et Hospitalskib.

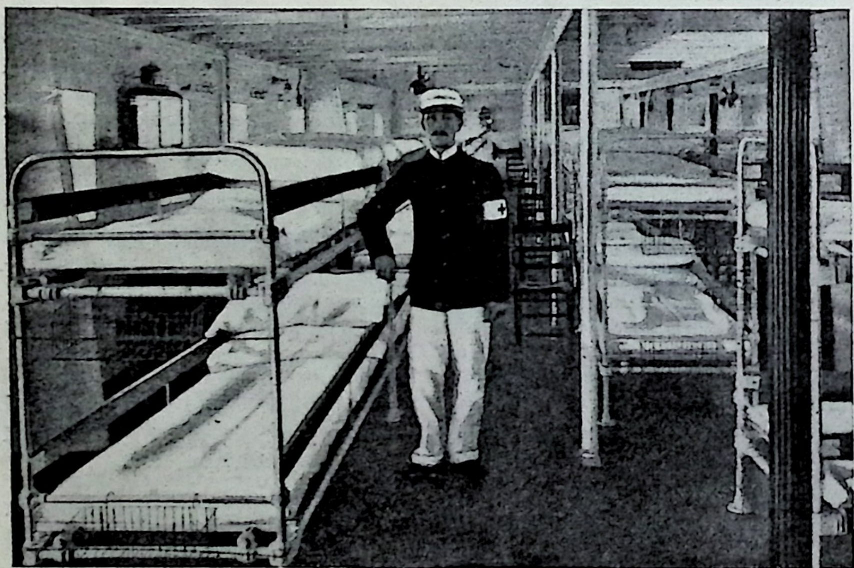
Under den nys afsluttede spansk amerikanske Krig udrustede „Røde Kors" et Hospitalskib, der skulde følge Krigsskibene. Foreningen købte en stor flot Damper, og paa 22 Dage blev den omdannet til et flydende Lazaret. Skibet kan tage henved 600 Saarede, og „Relief", dette er Skibets Navn, har en stor Operationsstue og desuden store Køleanlæg saaledes, at Temperaturen altid kan holdes paa en passende Højde. Da Relief for kort Tid siden afsejlede fra New York for at støde til Flaaden, vakte den umaadelig Opmærksomhed som det første Lazaretskib i Verden.

Et Jonglørtrik.

I Efteraaret har en bekendt Jonglør forbavset Pariserne ved sin fænomenale Kunst. Hans Præstationer kulminerede ved, at en Medhjælper bandt ham et Tørklæde for Øjnene og til yderligere Sikkerhed blev der lagt et vævet Stykke over hans Hoved. Uagtet denne Tilbinding spillede han med Knive, Kugler o. l. aldeles som han kunde se, Publikum var henrykt, men nu viser det sig, at det var Genstand for et simpelt Bedrageri. Hans Medhjælper har afsløret det hele. Tørklædet bindes om Hovedet, saa at han ikke kan se, men det vævede Stykke er saaledes vævet, at paa det Stykke, der er ud for Øjnene, er det gennemsigtigt, naar man ser mod en lys Genstand. — Idet dette Stykke lægges over Artisten, skubber Medhjælperen med Taskenspillerbehændighed Tørklædet lidt ned over Næsen, saaledes, at Jongløren virkelig kan se, medens han udfører sit Kunststykke.

Et Jonglørtrik.

Et Hospitalskib.

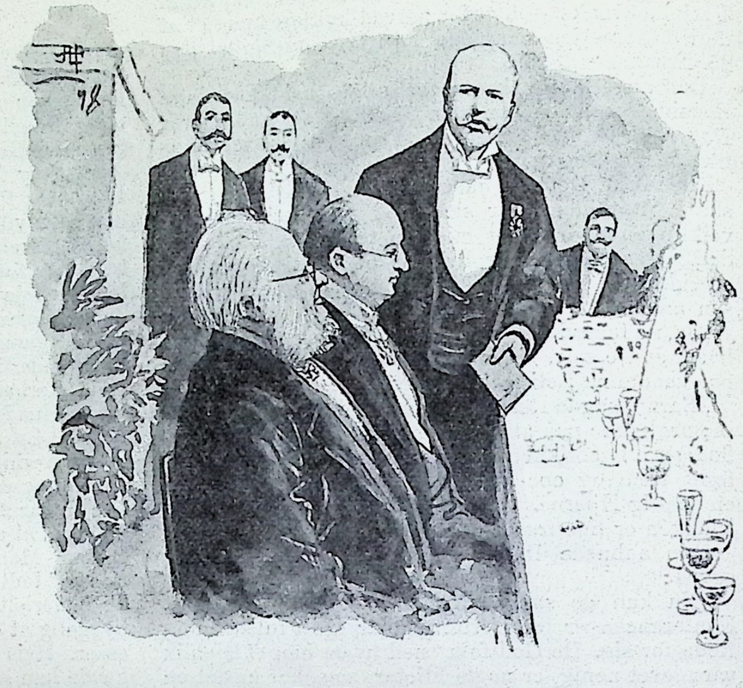
Meddelelser vedrørende „Fra Ideernes Verden" bedes tilsendt Hr. Ingeniør C. Hude, Vestergade 7, Københ. K.

Ibsen i København.

Henrik Ibsen har besøgt Danmark, — og vor kære Hovedstad, som, naar den fejrer Souverænens Fødselsdag ynder at kalde sig *Kongens København*, og som benævnes *Folkets København*, naar den gaar til Valg, den har modtaget den store Kongefjende og Folkehader paa den festligste Vis.

Fra allerhøjeste Steder blev der vist Ibsen stor og smigrende Opmærksomhed. Storkorset af Dannebrog, der hidtil kun har prydet vor egen Digterkonge Adam Oehlenschlägers Bryst, og det endda blot fordi det i lange Aar kun havde huset gode og mætte Følelser overfor alt det Bestaaende, — det fæstedes paa Anarkistens Bringe.

Den kongelige Familje mødte fuldtallig ved Opførelsen af „Vildanden“ og „Gengangere“, de mørkeste og mest revolutionære af samtlige Ibsens Dramer, og hilste dem med det venligste Bifald. Kammerjunkere og Baroner, Gesandter og Ministre svirrede i geskæftig Forvirring omkring hans Genis rødt glødende Fakkel.

Festtalen holdes.

I det kgl. Teater opførtes „Vildanden“ for et Publikum, der ikke som før bestod af Digterens trofaste Menighed, men som ved denne Lejlighed var skrabet sammen af alle Modens tilfældige Snobber; et Publikum, hvis Blikke og Tanker ustanseligt flakkede fra den overfyldte Kongeloge til Logen ligeoverfor, hvor den stjærnefunklende Digter havde taget Plads, — Scenen fangede kun en flygtig Interesse.

Ved Dagmarteatrets Brand-Opførelse vakte vel den kæmpemæssige Energi, Teatret havde sat ind paa Forestillingen, en udelt Beundring, men Beundringen tændte ikke ret Gnister, og den tænksomme Tilskuer faldt hen i Betragtninger over, hvilken Modtagelse Skuespillet vel vilde have faaet, om det havde været nyt, og Digterens Navn ukendt.

Ibsen før Bordet.

Vi bringer et Billede af det Fakkeltog, som den konservative danske Studenterforening bragte Mesteren efter Opførelsen af Vildanden paa det kgl. Teater. Staaende i Teatrets Loggia betragtede Ibsen Faklerne og hørte paa den ledende Seniors borgerlige Lykønskning; han talte selv, men Røgen fra de osende Brande slog mod hans Ansigt og kvalte hans svage Røst.

Igennem den tætte Stimmel af ligegyldige og gemytlige Københavnere naaede han derefter sit Hotel.

Henrik Ibsen taler.

Festlighedernes Kulmination var den Middag, som Byens kulturelle Spidser, samt en Del litterære og kunstneriske Personligheder gav for Ibsen paa Hotel d'Angleterre. Professor P. Hansen holdt Festtalen, og Ibsen svarede med sin underlige, svagt vibrerende Stemme; han fortalte om sine første Indtryk af dansk Natur, og forsikrede os om sin Hengivenhed.

Ved Biskop Styhrs Arm forlod han Bordet, og gav derefter Kur i de tilstødende Rum.

Vor Tegner har kradset en Del fornøjelige og yndefulde Profiler frem, som han har iagttaget ved denne Reception. Deltagerne i Festen vil let kunne genkende de forskellige Ansigter; de, der ikke var med, vil af disse Skitser kunne danne sig en Forestilling om, hvorledes det litterære København ser ud, naar det møder i al sin Stilfuldhed.

Da Ibsen forleden rejste, søgte han at skjule et stort Smil. Men Storkorset tog han med sig.

